

سوینگ مہاراج شیرسینگہ وشنوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبہ بھنڈار

تیئیسواں بھاگ

تتکرا

- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ کلا امرتسر ۱
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گندن سنگھ دے گره کلا امرتسر ۴
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ سکھدیو راج دے گره کلا امرتسر ۴
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گربخش سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ کرم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۶
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ سردارا سنگھ دے گره کلا امرتسر ۶
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ سرمکھ سنگھ دے گره کلا امرتسر ۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہربھجن سنگھ دے گره کلا امرتسر ۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہردیپ سنگھ دے گره کلا امرتسر ۹
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ مکھن سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۹
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ کرنیل سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۱۰

- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ مسّا سِنگھ دے گِرہ نۆرنگا باد امرتسر ۱۰
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۶
- ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸
- ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھجن سِنگھ دے گِرہ دِلّی ۲۵
- ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ سُرچیت کۆر ناتھیوال نوت جیٹھووال امرتسر ۲۷
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار شام دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۹
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۳۲
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار شادیاں دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۳۵
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۴۵
- ۲۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ودیشی ٹور تے جان سمیں سویرے جیٹھووال امرتسر ۵۱
- ۲۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ سیوا سِنگھ دے گِرہ گڑگاؤں ۵۵
- ۲۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار مہنگا سِنگھ دے نوت دھیر پُر دِلّی ۵۶
- ۲۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ سُر میل سِنگھ دے گِرہ میرٹھ چھاؤنی ۵۷
- ۲۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ وشوامتر دی شادی سمیں سویرے میرٹھ چھاؤنی ۵۹

- ۲۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۶۰
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ اجیر سنگھ دے گرہ گوالیئر ۶۲
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۸ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال ۶۵
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۸ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۶۷
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی ۷۲
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ جوگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۷۵
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ چمن لال دے گرہ اٹارسی ۷۸
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ کوڑا مل تے سدن مل دے گرہ اٹارسی ۷۹
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۸۰
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ پارو مل دے گرہ اٹارسی ۸۵
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ ہریت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۸۶
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۸ سرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۸۸
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ سنتا سنگھ دے گرہ اجین ۹۶
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۸ پریت سنگھ دے گرہ پونے ۹۸
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ ہرینس سنگھ دے گرہ پونے ۱۰۱

- ۱۵ ساون شهنشاهي سمت ۸ بهان سنگھ دے گرہ پوئے ۱۰۲
- ۱۵ ساون شهنشاهي سمت ۸ گيان سنگھ دے گرہ پوئے ۱۰۴
- ۱۶ ساون شهنشاهي سمت ۸ عجيب سنگھ دے گرہ پوئے ۱۰۶
- ۲۱ ساون شهنشاهي سمت ۸ اجيت سنگھ دے گرہ بمبي ۱۰۸
- ۲۳ ساون شهنشاهي سمت ۸ خُشپال سنگھ دے گرہ بمبي ۱۱۱
- ۲۴ ساون شهنشاهي سمت ۸ سري گرو سنگھ سبھا گرو دوارا دادر وچ سر عزيز فقير دے پاتشاہ جي نال پجن ہون تے وبار ہويا بمبي ۱۱۳
- ۲۵ ساون شهنشاهي سمت ۸ سري گرو سنگھ سبھا گرو دوارا وچ گرو دوارا پر بندھکان دے پجن پُچھن تے بمبي ۱۱۶
- ۲۶ ساون شهنشاهي سمت ۸ بندرگاہ توں جہاز چلن سمیں کانا سٹن تے ساڈھے تِنّ شام نوں وبار ہويا بمبي ۱۲۱
- ۲۶ ساون شهنشاهي سمت ۸ سُمندري جہاز وچ رات ساڈھے دس وچ وبار ہويا ۱۲۳
- ۲۹ ساون شهنشاهي سمت ۸ سُمندري جہاز وچ کپتان ملاپھسکی تے دتيا کيتي ۱۲۶
- ۳۰ ساون شهنشاهي سمت ۸ مسکت بندرگاہ تے جہاز پُجن تے دتيا کيتي ۱۲۷
- ۳۰ ساون شهنشاهي سمت ۸ مسکت بندرگاہ توں جہاز تَرُن سمیں اقبال احمد خان ڈي ۵ حازي اچھ بلڈنگ بمبي تے علي حسين سنّ آف محمد حسين ۱۲۹
- ناظم رتنام دي بينتي کرن تے کہ ہر مذہب اپنے آپ نوں بہتر سمجھدا ہے پر ست کی ہے ؟ پھر بينتي کيتي کہ آپ جي دا شُبھ نام کی ہے ۱۳۰
- ۳۱ ساون شهنشاهي سمت ۸ ڈيئي بندرگاہ توں رات نوں جہاز چلن سمیں ۱۳۲
- ۳۲ ساون شهنشاهي سمت ۸ سُمندر وچ جہاز چلياں جاندیاں ہی وبار ہويا ۱۳۴

- ۳۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ دوہا بندرگاہ تے جہاز کھڑے ہون سمیں شام ساڈھے چھ وجے ۱۳۶
- ۳۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ شام ساڈھے ست وجے ٹکا سٹن سمیں سمندر وچ ۱۳۸
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۸ بحرین تے کھڑے جہاز وچ وبار ہویا ۱۳۹
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۸ ساڈھے اٹھ وجے شام بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ ۱۴۴
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۸ ساڈھے دس وجے رات بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ ۱۴۷
- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ وبار ہویا ۱۵۰
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے کویت بندرگاہ تے سمندر وچ جہاز کھڑے وچ کرپا ۱۵۴
- ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ سویرے کرپا کیتی کویت ۱۵۵
- ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سماں ۹ وجے اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۵۸
- ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ رات باراں وجے اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۶۰
- ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ رات تین وجے اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۶۲
- ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۶۳
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۶۵
- ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ رکھڑی والے دن کویت ۱۶۶
- ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ بصرہ حد تو ادھ میل اُتے دوپہر عراق وڑدیاں ۱۶۸

- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے بصرہ عراق ۱۷۰
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں ۹ میل باہر جتھے محمد صاحب نوں دتے زہر دا بوٹا اُگیا سی
سوا پھر ہتھیاراں دا پھرہ لا کے وبار ہویا ۱۷۴
مگہ مُشریہ نوں بھیجن لئی ۱۸۱
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ دجلا دریا دے کنڈھے تے بغداد عراق ۱۸۲
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ جتھے سری گرو نانک دیو جی نے بجلول لودھی نال بیٹھ کے پچن کیتے سن اُس مقبرے تے جا کے مہاراج جی
نے کریا کیتی بغداد عراق ۱۸۵
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر پنڈ مُصاحب پھرات دے کنڈھے خون گڈھن سمیں ۱۹۰
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ حضرت عباس دی مُقدس جگہ تے کرپلے عراق دے بغداد شہر توں بعد ۱۹۲
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر کرپلے دروازے کیلا امام حسین علی دی درگاہ تے ۱۹۳
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر زپہ دربار اعلیٰ دے مقبرے تے ۱۹۴
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سیریا دیس تیلکوٹچک توں کشلی دے رستے وچ کھیتاں وچ عبدل کریم دے خربوزے بھیٹا کرن تے ۱۹۴
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ تُرکی استمبول شہر رات نوں اٹوموبائل دفتر دے اگے تاج پہن کے ۱۹۵
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ تُرکی دے استمبول شہر توں اک سو اک میل باہر چکلک پنڈ توں باہر ۱۹۹
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ پیرس توں باہر فرانس دی راجدھانی دریا دے کنڈھے تے ۲۰۲

- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس دی راجدھانی پیرس وچ نوٹی ڈیم چرچ ویکھ کے دریا دے کنڈھے تے ۲۰۶
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس توں پھیری وچ کیکے توں ڈوبر جانڈیاں ہویاں ۲۰۸
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ ڈوبر توں نکل کے سٹ گ میل تے لنڈن جانڈیاں ۲۱۸
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ مکند سنگھ دے گیرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ ہال ۷۶ بریسپھورڈ روڈ ۲۲۳
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ جوگندر لال دے گیرہ رات نوں انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال ۴۲ رینیلینگھ روڈ جووندر ۲۲۸
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ ہربنس سنگھ دے گیرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال ۲۳۲
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال رام گڑیا گروڈوارے وچ ۲۳۶
- پھر سنگت بینتی کیتی سِری گرو گرتھ صاحب گرو ہے شہنشاہ جی نے رحمت کیتی ۲۴۱
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ لنڈن ایئر پورٹ تے رجندر دے کنیڈا لئی ودا ہون سمیں ۲۴۵
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سکھدیو کور دے گیرہ انگلینڈ ورمنگم والس آل ۶۵ کیرنز سٹریٹ ڈبلیو ایس ۲۴۶
- ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ مہندر سنگھ تے سوہن سنگھ دے گیرہ برگم والس آل ۶۵ کیرنز سٹریٹ انگلینڈ ۲۴۹
- ۳۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ ملکیت سنگھ نت دے گیرہ انگلینڈ نارتھ لنڈن ۱۰ مسول ہل ۳۲ کرین بورن روڈ ۲۵۳
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ بھاگ سنگھ ہرا دے گیرہ انگلینڈ نارتھ لنڈن ۱۵، ۸۴ کارلنگ پھورڈ روڈ بھاگ سنگھ ہرا دے گیرہ ۲۵۵
- ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ رنجیت سنگھ نوٹ انگلینڈ نارتھ لنڈن ۸ کلوویلی روڈ ۷ بارن جی ۲۵۹
- پہلی آسو شہنشاہی سمت ۸ نربھے سنگھ دے گیرہ انگلینڈ نارتھ لنڈن ۴۱ وڈ لیڈ گارڈن ۲۶۲

- پہلی آسٹو شہنشاہی سمت ۸ جوگندر سینگھ دے گِرہ سرب ہر سنگت نوتِ انگلینڈ ساؤتھ حال ۸۲ رینل روڈ ۲۶۴
- ۲ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ ساؤتھ حال سِری گرو سینگھ سبھا گردوارا لنڈن انگلینڈ ۲۷۰
- ۲ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ جوگندر سینگھ دے گِرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال ۵۱ مینس پھیڈ روڈ ۲۷۳
- ۲ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ گردیپ سینگھ دے گِرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال ۱۵۶ بیکنس پھیڈ روڈ ۲۷۸
- ۲ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ پیارے لال دے گِرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ ۷ بریورن گروب پیکم ۲۷۹
- ۳ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ منجیت کور دے گِرہ انگلینڈ ساؤتھ لنڈن ۷ بریورن گروب پیکم ۲۸۲
- ۴ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ ہرچرن سینگھ براڑ دے گِرہ انگلینڈ ساؤتھ حال ۳۱ ٹیوڈر روڈ ۲۸۳
- ۵ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ پریم سینگھ دے گِرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال ۱۵۹ بیکنس پھیڈ روڈ ۲۸۶
- ۶ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ چن سینگھ دے گِرہ مکان دی نیہ رکھن سمیں انگلینڈ ہونزلوہ مڈیکس ۷۰ وے ایونیو کیرن پھورڈ ۲۹۰
- ۷ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ مائی ایشر کور دے گِرہ انگلینڈ برمنگم موسلی ۲۳ اے بیلی واک ۲۹۱
- ۸ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ مائی مہندر کور دے گِرہ انگلینڈ برمنگم موسلی ۲۳ اے بیلی واک ۲۹۶
- ۹ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ تیرتھ سینگھ دے گِرہ انگلینڈ والسال لیمور ۲۳ کارل سٹریٹ ۲۹۹
- ۱۰ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ پرکاش سینگھ دے گِرہ انگلینڈ ہولور ہیمپٹن سٹاف ۷۵ ڈنسٹ آل روڈ ۳۰۲
- ۱۰ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ کیسر سینگھ دے گِرہ انگلینڈ والسال لیمور ۲۳ کارل سٹریٹ ۳۰۵
- ۱۱ آسٹو شہنشاہی سمت ۸ اجمیر کور دے گِرہ انگلینڈ والس آل سٹاف ۶۵ کیرنز سٹریٹ ۳۱۳

- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ لنڈن گرین حال گرو دوارے وچ وبار ہویا ۳۱۶
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۸ سوہن سنگھ للیاں دے گرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال ۸۵ رینلے روڈ ۳۳۶
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۸ ہربھجن سنگھ گڑھ شنکر والے دے گرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال مڈل سیکس ۴۱ ہوم نوڈ روڈ ۳۳۸
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۸ مُکند سنگھ دے گرہ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال ۵۶ بریس پھورڈ روڈ ۳۱۴
- ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت ۸ پیارے لال دے گرہ انگلینڈ ساؤتھ لنڈن ۷ بریورن گروب پیکم ۳۴۷
- ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۸ درشن سنگھ دے گرہ انگلینڈ بل ویدری کینٹ ۲۹ رپلی روڈ ۳۴۹
- ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ کینٹبری دے کیتھیڈرل وکھے مسٹر این وائیٹ ٹامسن ڈین کینٹبری کیتھیڈرل دے نوٹ ۳۵۳
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۸ فرانس پیرس ۲ ریو سسلی پورٹ ڈی کیلشی ۱۷ ای پیرس ۷۵ سیلین ڈی پیری زون ڈرن دے گرہ ۳۵۴
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۸ کرتار سنگھ دے گرہ کویت ۳۵۵
- ۱۰ کتک شہنشاہی سمت ۸ گرو دوارا نیگرا سالمیا وکھے کویت ۳۵۸
- ۱۳ کتک شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۳۶۱
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۸ رات نور جیٹھووال امرتسر ۳۷۹
- ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۳۸۴
- ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۸ بخشیش سنگھ سگے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۳۸۶
- ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۸ پندر سنگھ جنڈیالا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۳۸۸

- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ۳۸۹
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۸ رتن سنگھ دلپ سنگھ پریم سنگھ سُچا سنگھ نہنگ سُلکھن سنگھ کشمیر سنگھ جیٹھووال امرتسر ۳۹۲
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۳۹۳
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۰۲
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۰۳
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ جگدیش کور دے گرہ امرتسر ۴۰۴
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں بوٹا سنگھ ایکلگڈے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۴۰۵
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۰۶
- ۲۰ پوہ شہنشاہی سمت ۸ لال سنگھ دے گرہ ڈلے وال جالندھر ۴۰۷
- ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۸ لنگر دی چھت پاؤن سے جیٹھووال امرتسر ۴۰۸
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۸ لنگر دی چٹھ سمیں سویرے جیٹھووال امرتسر ۴۱۱
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۱۴
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۴۳۵
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۸ سویرے شادیاں دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۴۴۲
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ماں جی ہشن کور دے دربار لیاؤن سمیں دوپہرے جیٹھووال امرتسر ۴۴۶

۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات گردھارا سنگھ لانگری دے لوہڑی منگن تے جیٹھووال امرتسر ۴۴۸

پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۵۱

۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ماں جی بٹن کور تے منجیت سنگھ مہو والے دے اتم سسکار دے سمیں وبار ہویا جیٹھووال امرتسر ۴۵۸

۰۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۶۲

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ سویرے ماں جی بٹن کور تے منجیت سنگھ مہو والے دی اتم سسکار توں بعد راکھ اگٹھی کرن سمیں جیٹھووال امرتسر ۴۶۷

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں ماں جی بٹن کور تے منجیت سنگھ مہو والے دے نوت جیٹھووال امرتسر ۴۷۲

۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ۴۷۶

۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بہگت دوار نواسی کھیتاں وچ کم کرن والیاں سیکھاں دے نوت جیٹھووال امرتسر ۴۷۸

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ دلپ سنگھ چرن سنگھ تارا سنگھ دے گرہ ماناوالا امرتسر ۴۷۹

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۴۸۲

۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کارج سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۴۸۵

۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ اوتار سنگھ دے گرہ کاؤکے امرتسر ۴۸۶

۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ہزارا سنگھ دے گرہ گھٹک پُر امرتسر ۴۸۸

۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ سورن سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۴۸۹

۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۴۹۲

- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ نرین سنگھ دے گِرہ گمان پُر امرتسر ۴۹۴
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پورن سنگھ دے گِرہ سوہل امرتسر ۴۹۶
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مہندر سنگھ دے گِرہ سوہل امرتسر ۴۹۷
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ہری سنگھ دے گِرہ سوہل امرتسر ۴۹۷
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ عجیب سنگھ دے گِرہ گگوہا امرتسر ۴۹۹
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مکھتیار سنگھ دے گِرہ گگوہا امرتسر ۵۰۱
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پیر سنگھ دے گِرہ گگوہا امرتسر ۵۰۲
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گرجش سنگھ دے گِرہ گگوہا امرتسر ۵۰۳
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ چن سنگھ دے گِرہ گگوہا امرتسر ۵۰۴
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کرم سنگھ دے گِرہ گگوہا امرتسر ۵۰۵
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ارجن سنگھ دے گِرہ گگوہا امرتسر ۵۰۷
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ جاگیر سنگھ دے گِرہ گگوہا امرتسر ۵۰۸
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کرتار سنگھ دے گِرہ بھوجیاں امرتسر ۵۰۹
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مسّا سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۵۱۱
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ دارا سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۵۱۳

- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کرنیل سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۵۱۴
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مکھن سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۵۱۶
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مہندر سنگھ دے گِرہ باٹھ امرتسر ۵۱۷
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ بیبی عجیب کور دے گِرہ باٹھ امرتسر ۵۱۸
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گندن سنگھ دے گِرہ مال چک امرتسر ۵۱۹
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گرنام سنگھ دے گِرہ کنگ امرتسر ۵۲۱
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ نرین سنگھ دے گِرہ کنگ امرتسر ۵۲۲
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ سکھدیو رام دے گِرہ کلا امرتسر ۵۲۴
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ روشن لال دے گِرہ کلا امرتسر ۵۲۷
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ دیال سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۵۲۷
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۵۲۸
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۵۳۰
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گندن سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۵۳۱
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ اتم سنگھ دے گِرہ ویرووال امرتسر ۵۳۲
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ سوہن سنگھ دے گِرہ رام پُر امرتسر ۵۳۵

- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ اودھم سنگھ دے گِرہ جلالاباد امرتسر ۵۳۶
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گلزار سنگھ دے گِرہ جلالاباد امرتسر ۵۴۰
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مختیار سنگھ دے گِرہ جلالاباد امرتسر ۵۴۱
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گرمکھ سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگران امرتسر ۵۴۲
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پال سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر امرتسر ۵۴۳
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۸ رات نوں وبار ہویا جیٹھووال امرتسر ۵۴۵
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۵۴
- ۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ہزارا سنگھ دے گِرہ پھتوچک کپورتھلا ۵۵۶
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گیان سنگھ دے گِرہ سُرکھ پُر کپورتھلا ۵۵۸
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ منجیت کور دے گِرہ نوری کپورتھلا ۵۶۰
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرتار کور دے گِرہ مزید پُر کپورتھلا ۵۶۱
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ مہندر سنگھ دے گِرہ ہرنام پُر کپورتھلا ۵۶۳
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سُندر سنگھ دے نوت دواے دے نور سمیں کلا ۵۶۴
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سروپ سنگھ دے گِرہ ٹیہ کپورتھلا ۵۶۵
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پیارا سنگھ دے گِرہ جانگلی کپورتھلا ۵۶۶

- ۶ پھکن شہنشاہی سمت ۸ جاگیر سنگھ دے گرہ شکارپُر کپورتھلا ۵۶۷
- ۶ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گردت سنگھ دے گرہ ولنی کپورتھلا ۵۶۷
- ۶ پھکن شہنشاہی سمت ۸ کرتار سنگھ دولت سنگھ گردیال سنگھ دے نوت کپورتھلا ۵۶۹
- ۶ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گرچن سنگھ دے گرہ آہم پُر کپورتھلا ۵۷۰
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ پھمن سنگھ دے گرہ آہم پُر کپورتھلا ۵۷۳
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ آہم پُر کپورتھلا ۵۷۳
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ ترسیم سنگھ دے گرہ آہم پُر کپورتھلا ۵۷۴
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ جوگندر سنگھ دے گرہ آہم پُر کپورتھلا ۵۷۵
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ کرم سنگھ دے گرہ آہم پُر کپورتھلا ۵۷۵
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گرہ کوٹلی جالندھر ۵۷۶
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ ہردیال سنگھ دے گرہ جالندھر ۵۷۸
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ پیارا سنگھ دے گرہ جالندھر ۵۷۹
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ نکینہ سنگھ دے گرہ جالندھر ۵۸۱
- ۷ پھکن شہنشاہی سمت ۸ لال سنگھ دے گرہ بیراں جالندھر ۵۸۳
- ۸ پھکن شہنشاہی سمت ۸ سورن سنگھ دے گرہ بیراں جالندھر ۵۹۰

- ۸ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گرجن کور دے نوٹ ہیراں جاندھر ۵۹۱
- ۸ پھکن شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ سرین جاندھر ۵۹۲
- ۸ پھکن شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۵۹۴
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ کرتار کور دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۵۹۵
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گرمیج سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۵۹۶
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گرمیت کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۵۹۶
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ سماں کور دے نوٹ رڑکا جاندھر ۵۹۷
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ پرکاش کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۵۹۸
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ تیج کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۵۹۹
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ درشن سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۰
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ سرجیت سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۰
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ پریم کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۱
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ بھجنو دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۱
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ چھندو دے گرہ بلگا جاندھر ۶۰۲
- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گرداور سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۳

- ۹ پھکن شہنشاہی سمت ۸ جوگندر سنگھ دے گرہ زڑکا جالندھر ۶۰۳
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ جاگیر کور دے گرہ زڑکا جالندھر ۶۰۴
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گردیو کور دے گرہ بلگا جالندھر ۶۰۵
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ کرتار سنگھ دے گرہ زڑکا جالندھر ۶۰۵
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ آتما سنگھ دے گرہ زڑکا جالندھر ۶۰۶
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ یرمل سنگھ دے گرہ زڑکا جالندھر ۶۰۷
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ جسونت سنگھ دے گرہ زڑکا جالندھر ۶۰۷
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ دے گرہ نوان پنڈ جالندھر ۶۰۸
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ لال سنگھ دے گرہ ڈلے وال جالندھر ۶۰۹
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ حضورا سنگھ دے گرہ گرایا جالندھر ۶۱۰
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ کیپر سنگھ دے گرہ زڑکا جالندھر ۶۱۱
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ سادھو سنگھ دے گرہ پھگواڑا جالندھر ۶۱۲
- ۱۰ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۶۱۳
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ منسا سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۶۱۵
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۶۱۵

- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گرہ پھالا جالندھر ۶۱۶
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ چرن کور دے گرہ ماہل گیلا جالندھر ۶۱۶
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ مہندر کور دے گرہ پھالا جالندھر ۶۱۷
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ دے گرہ پھالا جالندھر ۶۱۸
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ گرمیت سنگھ دے گرہ پھالا جالندھر ۶۱۸
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گرہ جمشیر جالندھر ۶۱۹
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ سنگھ دے گرہ جمشیر جالندھر ۶۲۱
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ جسیر سنگھ دے گرہ کوٹلی تھان سنگھ جالندھر ۶۲۱
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۸ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر جالندھر ۶۲۲
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۸ بھجنو دے نوت ہری پُر جالندھر ۶۲۴
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۸ شو سنگھ دے گرہ جل پوتا جالندھر ۶۲۶
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۸ سنت گربخش دے گرہ نوین ڈرولی جالندھر ۶۲۹
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۸ بھجن سنگھ دے گرہ آدم پُر جالندھر ۶۳۰
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۸ جرنیل سنگھ دے گرہ سگوال جالندھر ۶۳۲
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۸ جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۳۳

- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ہرینس سنگھ دے نوٹ کرتار پُر جالندھر ۶۳۹
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بنا سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۴۰
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رویل سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۴۱
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ مہندر کور دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۴۱
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رنجیت سنگھ سیوا سنگھ جگجیت سنگھ کلسیاں ۶۴۲
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بیبی متی دے گرہ کلسیاں امرتسر ۶۴۵
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گنڈھا سنگھ دے گرہ دراجکے امرتسر ۶۴۶
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سُرجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۶۴۷
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کیسر سنگھ بوٹا سنگھ دے گرہ مہسم پُرا امرتسر ۶۴۸
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ہرجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۶۵۰
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار مہندر کور سُرجیت کور کلسیاں دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۶۵۱
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۵۲
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۵۴
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۵۵
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کیسری دیوی دے گرہ ستواری جموں ۶۵۶

- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرشن لال دے گرہ جموں ۶۵۷
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پھمن سنگھ دے گرہ جموں ۶۵۸
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سنسار سنگھ دے گرہ جموں ۶۵۹
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ راج سنگھ دے گرہ جموں ۶۶۰
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پرتاپ سنگھ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۱
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جیون سنگھ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۳
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پرکاش سنگھ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۴
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سدھرو دیوی دیوانہ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۵
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سدھرو دیوی گھگریل دے نوٹ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۶
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ایشر سنگھ دڑ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۷
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گردت سنگھ چھمب دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۶۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پورن سنگھ دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۱
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ شاہنی دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۲
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ اندرو دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۳
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ شنکر سنگھ دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۳

- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رسال سنگھ تے ودیا دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۴
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پرکاشو دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۴
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ طوطی دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۵
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بلونت کور دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۵
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھاگ سنگھ دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۶
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گیان چند کھوجو رام دے گرہ منوال کیمپ جموں ۶۷۷
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گیان سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۶۷۸
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ شاہنی دیوی ماجرہ دے نوت منوال کیمپ جموں ۶۷۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سردارا سنگھ دے گھر وڑدیاں وہڑے وچ ہی سیڑ جموں ۶۷۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سردارا سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۸۱
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۸۲
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھائیاں دیوی دے گرہ کلئے جموں ۶۸۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پیارا سنگھ دے گرہ کلئے جموں ۶۸۴
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رنیا رام دے گرہ کلئے جموں ۶۸۴
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ مائی لچھمی دے گرہ سیڑ جموں ۶۸۵

- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پرکاش سنگھ دے گِرہ مگھووالی جموں ۶۸۶
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ مایا دیوی دے گِرہ مگھووالی جموں ۶۸۸
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ دیوی سنگھ دے گِرہ مگھووالی جموں ۶۹۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھگت سنگھ دے گِرہ کیر پنڈ جموں ۶۹۱
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سُندر سنگھ دے گِرہ مگھووالی جموں ۶۹۲
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ دُولت رام دے گِرہ کوٹلی جموں ۶۹۴
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ وکیل سنگھ دے گِرہ ہنسا جموں ۶۹۵
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ تیج بہان دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۹۷
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گوہڑا رام دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۹۸
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چرن داس دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۰
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گیان سنگھ دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۱
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ شو سنگھ دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۳
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ نانک چند دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۵
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بیلو رام دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۶
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رام چند دے گِرہ نکووال جموں ۷۰۷

- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ امرو دیوی دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۸
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پریم چند دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۹
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سردار سینگھ دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۰
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گُرا رام دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۱
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چن پرکاش دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۲
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رویلا رام دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۳
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جھنڈو رام جیوڑیاں دے نوٹ سیئی جموں ۷۱۴
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ فقیر سینگھ دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۴
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پیرو رام دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۶
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سوبھا سینگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۱۶
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ایشر داس دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۱۸
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ نامو دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۰
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بیلا سینگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۰
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سیوا سینگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۱
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ لچھمن سینگھ دے گرہ دروازے وڑدیاں ہی سیئی کلاں ۷۲۳

- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ لچھمن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۳
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سنت رام گوکلے چک نوت سیئی کلاں جموں ۷۲۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گلونت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پری دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۷
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۲۷۸
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بٹن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۹
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چوڑھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۰
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پچن لال دھرمو دیوی سیئی کلاں جموں ۷۳۱
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھائیاں دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ویرو دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پورن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کھیم کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۶
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سنتوکھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۶

- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۷
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گرُمکھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۸
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ میلہ رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۹
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرمو دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۰
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ اندر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۰
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پنوں رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۱
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کریال سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرشن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سکھدیو سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جسبیر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جگدیش سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ لال سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پچن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ فرنکی رام دے گرہ تریوا جموں ۷۴۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سائیں داس دے گرہ تریوا جموں ۷۴۶

- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ انت رام دے گرہ تریوا جموں ۷۴۷
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ انگریز سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۸
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جگجیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۵۲
- ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۸ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۵۳
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۷۵۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ کلا سنگت دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۳
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہربھجن سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۵
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ کشمیر سنگھ دے گرہ سادھو سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۶۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۶۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۷۷۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گرہ ہم راز پُر گرداس پُر ۷۷۲
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیپی ہرپنس کور دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۷۷۳
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیپی سلکھنی دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۷۷۵
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ دارا سنگھ دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۷۷۵

- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ راوی دے کنڈھے دیپر دے سمیں وبار ہویا گرداس پُر ۷۷۸
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ بلاکا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۸۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ مکھن سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ گنڈھا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ درشن کور دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ رویل کور دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۹
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہزارا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۹
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیارا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۰
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہزارا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ مُنشا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۴
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۵
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۵

- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیاری دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ بخشیش سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرنام کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ورسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۹
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۱۰
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۸۱۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ لاج کور دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۸۱۲
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ درشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۸۱۳
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۸۱۴
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۸۱۵
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ جرنیل سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۸۱۶
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ گربخش دے گرہ نشہرا گرداس پُر ۸۱۷
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ گیان سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۸۱۹

- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۸۲۰
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہردیپ سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۸۲۰
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ آج دریا دے کنڈے دپہر دے سمیں گرداس پُر ۸۲۱
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ پچن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۳
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتوکھ سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۴
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ سوہن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۵
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ اوتار سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۶
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۷
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنسار سنگھ دے گرہ مراز گرداس پُر ۸۲۸
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گرہ انتور گرداس پُر ۸۳۰
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۸۳۱
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۸۳۲
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ جیتو دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۸۳۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ دیوراج دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۸۳۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۸۳۵

- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گِرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۸۳۶
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر کور دے گِرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۸۳۶
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ جوند سنگھ دے گِرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۸۳۷
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گِرہ کتووال گرداس پُر ۸۳۸
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ دھرم سنگھ دے گِرہ نیاشالا گرداس پُر ۸۴۰
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرچن سنگھ دے گِرہ نیاشالا گرداس پُر ۸۴۱
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ سروپ سنگھ دے گِرہ گرداس پُر شہر ۸۴۲
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ چن سنگھ دے گِرہ ٹھیکری گرداس پُر ۸۴۳
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ اوتار سنگھ دے گِرہ ماڑھی پنوا گرداس پُر ۸۴۳
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ ماڑھی پنوا گرداس پُر ۸۴۵
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ ماڑھی پنوا گرداس پُر ۸۴۵
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ ورسا سنگھ دے گِرہ ہر گوبند پُر شہر ۸۴۶
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ موہن سنگھ دے گِرہ تارا چک گرداس پُر ۸۴۸
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ کیپن بلتا سنگھ دے گِرہ پنج گرائیں گرداس پُر ۸۵۰
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرجیت سنگھ دے گِرہ فیض پُر گرداس پُر ۸۵۱

- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ درشن سنگھ دے گرہ نیشالا گرداس پُر ۸۵۲
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۳
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ملکیت سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۵
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرجن سنگھ لال سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۷
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ مدن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۸
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ مکھڑ سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۶۰
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ برنیک سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۶۱
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ رویل سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۹۶۲
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۶۲
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ گلڈیپ کور دے گرہ لدھیانہ ۸۶۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ پھولان رانی دے گرہ لدھیانہ ۸۶۳
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ برینس کور دے گرہ لدھیانہ ۹۶۴
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرچرن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۹۶۵

- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ لدھیانہ ۸۶۵
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ دھٹا سنگھ دے گرہ ڈھیہ پئی لدھیانہ ۸۶۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۶۸
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ پاکھر سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۶۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھگان سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۰
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۱
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۲
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۳
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے گرہ بسراواں لدھیانہ ۸۷۴
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ ناظر سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۵
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ منگل سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۶
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھگت سنگھ دے گرہ لتالا لدھیانہ ۸۷۶
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ سری رام سنگھ دے گرہ مکسودڑا لدھیانہ ۸۷۷
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ نچھتر سنگھ دے گرہ دورا با لدھیانہ ۸۷۸
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ گجن سنگھ دے گرہ دورا با لدھیانہ ۸۸۰

- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ جسونت کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۸۲
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرانام کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۸۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گرہ للہیڑی لدھیانہ ۸۸۵
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ جرنیل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۸۸۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ چینچل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۸۸۸
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ لچھمن سنگھ دے گرہ دھنوری امبالہ ۸۹۰
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ رنگیل پُر روپڑ ۸۹۰
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرانام سنگھ دے گرہ مُرنڈا امبالہ ۸۹۱
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھجن سنگھ دے گرہ شیخ پُرا امبالہ ۸۹۱
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہردیال کور دے گرہ شیخ پُرا امبالہ ۸۹۲
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ منجیت کور دے گرہ دھنوری امبالہ ۸۹۳
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہر سنگھ دے گرہ شیخ پُرا امبالہ ۸۹۴
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سروپ کور دے گرہ گوسلا امبالہ ۸۹۴
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ میوہ سنگھ دے گرہ کلودی امبالہ ۸۹۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ نتھا سنگھ دے گرہ بڈھیڑی امبالہ ۸۹۶

- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرچرن سنگھ دے گِرہ بڈبیڑی امبالہ ۸۹۷
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیارا سنگھ دے گِرہ چنڈی گڑھ ۸۹۷
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ نرمل سنگھ دے گِرہ چنڈی گڑھ ۸۹۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ امر چند دے گِرہ چنڈی گڑھ ۸۹۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ کرنیل سنگھ دے گِرہ چنڈی گڑھ ۸۹۹
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ پرتھی سنگھ دے گِرہ چنڈی گڑھ ۸۹۹
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گِرہ لوٹو کلونی چنڈی گڑھ ۹۰۰
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ سیوا سنگھ دے گِرہ رڑکی کلاں امبالہ ۹۰۱
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ پچن سنگھ دے گِرہ دھیان پُرا امبالہ ۹۰۲
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرجیت سنگھ دے گِرہ گھڑوا امبالہ ۹۰۳
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گِرہ گھڑوا امبالہ ۹۰۳
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیر سنگھ دے گِرہ بٹھلانا امبالہ ۹۰۴
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گِرہ مانک پُرا امبالہ ۹۰۴
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنت سنگھ دے گِرہ مانک پُرا امبالہ ۹۰۵
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہزارا سنگھ دے گِرہ چوئی کلا امبالہ ۹۰۶

- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گِرہ راجے ماجرہ امبالہ ۹۰۶
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ جیٹھا سنگھ دے گِرہ بٹھلانا امبالہ ۹۰۷
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گِرہ راجے ماجرہ امبالہ ۹۰۷
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرجندر سنگھ دے گِرہ دھیان پُرا روپڑ ۹۰۸
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیارا سنگھ دے گِرہ روڑ روپڑ ۹۰۸
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گِرہ خوجا روپڑ ۹۰۹
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ امرودیوی دے گِرہ خوجا روپڑ ۹۱۱
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتوکھ سنگھ دے گِرہ سوڈھیان ہوشیارپُرا ۹۱۲
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریم کور دے گِرہ سوڈھیان جالندھر ۹۱۴
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گِرہ دسانجھ خُرد ہوشیارپُرا ۹۱۴
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ درشن سنگھ دے گِرہ دسانجھ خُرد ہوشیارپُرا ۹۱۶
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ ملکھا سنگھ دے گِرہ سیلے خُرد ہوشیارپُرا ۹۱۷
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہریجن سنگھ دے گِرہ ڈاڈیاں ہوشیارپُرا ۹۱۸
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ نصیب کور دے گِرہ ڈوڈا ہوشیارپُرا ۹۱۹
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ پال سنگھ دے گِرہ داؤد پُرا کیورتھلا ۹۲۱

- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گِرہ فتح پُر سیکری ہوشیار پُر ۹۲۴
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ ارجن سنگھ دے گِرہ سلیم پُر ہوشیار پُر ۹۲۵
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ مُنشی رام دے گِرہ میانی ہوشیار پُر ۹۲۷
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ سومراج سنگھ دے گِرہ کوٹلے جالندھر ۹۳۰
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گِرہ سُسانا جالندھر ۹۳۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرانام کور دے گِرہ سُسانا جالندھر ۹۳۴
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ تارو سنگھ دے گِرہ جنڈیرے جالندھر ۹۳۵
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ سُرندر سنگھ دے گِرہ روپووالی ہوشیار پُر ۹۳۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ دھتا سنگھ دے گِرہ گلیاں جالندھر ۹۳۸
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ ترسیم سنگھ دے گِرہ خُردا جالندھر ۹۳۹
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھجن سنگھ، ملہار سنگھ دے گِرہ بیرم پُر جالندھر ۹۴۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ امریک سنگھ دے گِرہ سرائیں جالندھر ۹۴۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ میلہ سنگھ دے گِرہ سرائیں جالندھر ۹۴۴
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرمیت کور دے گِرہ کُرا لا جالندھر ۹۴۵
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ خیال سنگھ دے گِرہ دسوبا ہوشیار پُر ۹۴۶

- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ وطن سنگھ دے گرہ سرین پُر ہوشیار پُر ۹۴۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈ ہوشیار پُر ۹۵۰
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۹۵۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۹۵۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ بلیر کور دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۹۵۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ گیان چند گاندھی دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ نرین سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ جیا لال دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرینس سنگھ دے کوتا بولن تے تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۹
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ دلجیت سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۶۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ آتم چند دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۶۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ منگل سنگھ رام سنگھ دربارا سنگھ دے گرہ گالہڑیاں ہوشیار پُر ۹۶۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ریشم سگھ دے گرہ موکیریاں ہوشیار پُر ۹۶۴
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ امیر سنگھ گلاٹی دے نوت جیٹھووال امرتسر ۹۶۵

- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ سردول سنگھ دے گِرہ امبالہ چھاؤنی ۹۶۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ آسا سنگھ دے گِرہ کلسانی کُرکشیتر ۹۶۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ کالا سنگھ دے گِرہ کلسانی کُرکشیتر ۹۷۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ بنتا سنگھ دے گِرہ مُگل ماجرہ کرنال ۹۷۲
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرینس سنگھ دے گِرہ ٹھیکری چھناں کرنال ۹۷۴
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سمپورن سنگھ دے گِرہ ٹھیکری چھناں کرنال ۹۷۵
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سداگر سنگھ دے گِرہ بھٹھ ماجرہ کرنال ۹۷۶
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ارجن سنگھ دے گِرہ بلوچ پُر کرنال ۹۷۷
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ موہن سنگھ دے گِرہ گڑھی لانگری کرنال ۹۷۸
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ رن سنگھ دے گِرہ جیت نگر کرنال ۹۸۰
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ سُرجیت کور دے گِرہ جیت نگر کرنال ۹۸۱
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گِرہ گڑھی لانگری کرنال ۹۸۲
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتوکھ سنگھ دے گِرہ قومی فارم کرنال ۹۸۴
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ چن سنگھ دے گِرہ ہرنولا کرنال ۹۸۵
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ بہان سنگھ پریتم سنگھ دے گِرہ نانکسر کرنال ۹۸۸

- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ سوہن سنگھ دے گِرہ نانک پُر کرناں ۹۹۱
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ برنجن سنگھ دے گِرہ گرکشیترا ۹۹۲
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ سردول سنگھ دے گِرہ گرکشیترا ۹۹۳
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرمیج سنگھ دے گِرہ تھنيسر ۹۹۴
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ پجن سنگھ دے گِرہ چے کرناں ۹۹۵
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ ٹھاکر سنگھ دے گِرہ امین کرناں ۹۹۶
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ جگتار سنگھ دے گِرہ امین کرناں ۹۹۷
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرجن سنگھ دے گِرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۹۸
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گِرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۹۸
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گِرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۹۹
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گِرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۹۹
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ جسونت کور دے گِرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۰۰۰
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گِرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۰۰۰
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۱
- ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گِرہ سوہل گرداس پُر ۱۰۱۰

- ۳ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ہرنس سِنگھ دے گِرہ نواں پِنڈ گُرداس پُر ۱۰۱۲
- ۶ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ مالوا دواہا سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں رجووال لدھیانہ ۱۰۱۴
- ۱۰ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ سنگت دے واڈھی کر کے رات آؤن دے سمیں رجووال لدھیانہ ۱۰۱۵
- ۱۳ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ گردیو سِنگھ دے گِرہ لدھیانہ ۱۰۱۶
- ۱۷ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ماجھا سنگت واڈھی کرن آیاں نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۹
- ۱۸ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ہربھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت دے واڈھی کرن سمیں ۱۰۲۱
- ۲۲ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ہربھگت دوار جیٹھووال گُرداس پُر سنگت دے واڈھی کرن سمیں ۱۰۲۴
- ۲۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ سروپ سِنگھ دے آرے دی چٹھہ کرن سمیں گُرداس پُر شہر ۱۰۲۶
- ۲۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ کیشن سِنگھ دے گِرہ الہڑ پِنڈی گُرداس پُر ۱۰۲۷
- ۲۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ مکھن سکھ دے گِرہ بابو پُر گُرداس پُر ۱۰۲۸
- ۲۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ہر سنگت دے نوٹ بابو پُر گُرداس پُر ۱۰۲۸
- ۳۰ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ پاتشاہ جی دی ہبی تے، کشمیر سِنگھ، جسبیر سِنگھ، بھاگ سِنگھ، کلونت سِنگھ، میلہ سِنگھ، جگتار سِنگھ، گرمیت کور، چرن کور، جاگیر سِنگھ، نرمل سِنگھ، سلکھن سِنگھ، جرنیل سِنگھ، دلپ سِنگھ، رتن سِنگھ، جوگا سِنگھ، بھجن سکھ، پریتم سِنگھ، کشمیر سِنگھ جیٹھووال امرتسر ۱۰۳۰
- ۳۱ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ موتا سِنگھ کلسیاں والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۳۱

- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۳۳
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار سویر ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۰۳۹
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ کلسیاں امرتسر ۱۰۴۰
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ترپت کور جوگندر کور دے نوٹ ۱۰۴۲
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار دربار نواسیاں دلپ سنگھ، رتن سنگھ، سلکھن سنگھ، جرنیل سنگھ، کلونت سنگھ، پریم سنگھ، کشمیر سنگھ، بلکار سنگھ، بھجن سنگھ، کپہر سنگھ، جاگیر سنگھ، جسیر سنگھ، ایشر سنگھ، بہان سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۰۴۵
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار دلی ۱۰۴۶
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار دلی ۱۰۴۹
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۵۲
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ قابل سنگھ دے گرہ باسرکے امرتسر ۱۰۵۶
- ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ باسرکے امرتسر ۱۰۵۹
- ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ نرین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۱۰۶۰
- ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ نرین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۱۰۶۴
- ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ کلا ہر سنگت دے نوٹ کلا امرتسر ۱۰۶۷
- ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ کلا ہر سنگت دے نوٹ کلا امرتسر ۱۰۷۱

- ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ کلا ہر سنگت دے نوٹ کلا امرتسر ۱۰۷۵
- ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۸
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۸۲
- بھارت دے راشٹریقی وی ۰ وی ۰ گری نوں شبد بھیجیا ۱۰۹۸
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار سویرے شادیاں دے سمیں جیٹھووال ۱۱۰۱
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۰۶
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۵
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ۱۱۱۶
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۷
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ جسمیر سنگھ دے گرہ گنگانگر راجستھان ۱۱۲۷
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۹ ملکیت سنگھ دے گرہ بن عالی گنگانگر ۱۱۳۰
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ رتے وال گنگانگر ۱۱۳۲
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۹ مانہ سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی گنگانگر ۱۱۳۴
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۹ تارا سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی گنگانگر ۱۱۳۹
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۹ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی گنگانگر ۱۱۴۲

- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۹ سُکھندر سنگھ جسبیر کور نوٹ ۲۵ بی بی گنگانگر ۱۱۴۶
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۹ گرچرن کور دے گرہ فروزپڑ شہر ۱۱۴۸
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار نواسی جرنیل سنگھ رتن سنگھ دلپ سنگھ پریم سنگھ سلکھن سنگھ ہریجن سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۱۵۰
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۹ سُرندر کور دے گرہ ہر بھگت دوار دی ۱۱۵۲
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۹ اجیر سنگھ دے گرہ ماتا گنجی ملٹری ڈیری فارم گوالیئر ۱۱۵۴
- ۱۸ ساون شہنشاہی سمت ۹ منگل سنگھ دے گرہ ابراہیم گنج بھوپال ۱۱۵۶
- ۱۹ ساون شہنشاہی سمت ۹ بھگت سنگھ دے گرہ پھنچدیاں ہی اٹارسی ۱۱۵۹
- ۲۰ ساون شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۶۵
- ۲۰ ساون شہنشاہی سمت ۹ ہریت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۶۷
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۷۰
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۷۳
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۷۵
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ پٹولا بائی سندی دے گرہ اٹارسی ۱۱۷۸
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ چمن لال دے گرہ اٹارسی ۱۱۸۰
- ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۹ پریموتی دے گرہ اٹارسی ۱۱۸۲

- ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۹ امرچیت کور دے گِرہ اٹارسی ۱۱۸۵
- ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۹ پارو مل دے گِرہ اٹارسی ۱۱۸۷
- ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۹ ارجن سینگھ دے گِرہ ناگ پُر ۱۱۸۹
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۹ گرمکھ سینگھ دے گِرہ بھلائی ڈرگ ۱۱۹۲
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۹ گرمکھ سینگھ دے گِرہ بھلائی ڈرگ ۱۱۹۵
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۹ کرتار سینگھ دے گِرہ ڈرگ ۱۱۹۹
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۹ ارجن سینگھ دے گِرہ ڈرگ ۱۲۰۱
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۹ جبل پُر رکھڑی والے دِن رکھڑی بنہن سمیں مانہ سینگھ دے گِرہ ۱۲۰۶
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۹ گرداس سینگھ دے گِرہ جبل پُر ۱۲۱۰
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۹ مانہ سینگھ دے گِرہ جبل پُر ۱۲۱۲
- ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۹ بھگت سینگھ دے گِرہ اٹارسی ۱۲۱۵
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۶
- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال سنگت دے سیوا کر کے جان سمیں ۱۲۲۵
- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۲۶
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۲۸

- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ رگھیر سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۰
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ دیدار سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۲۳۳
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۳۵
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ہیرا سنگھ زرنجن سنگھ تیجا سنگھ موہن سنگھ چن سنگھ کرتار سنگھ انوکھ سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۳۷
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ انوکھ سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۳۸
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ سوہن سنگھ دے گرہ شاہ بکر فریدکوٹ ۱۲۳۹
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ بغیچا سنگھ دے گرہ فتح گڑھ فریدکوٹ ۱۲۴۲
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۱۲۴۳
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ لچھمن سنگھ دے گرہ واڑا فروزپُر ۱۲۴۸
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی ضلع خاں فروزپُر ۱۲۵۰
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ مل سنگھ دے گرہ رچی والا فریدکوٹ ۱۲۵۲
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر فریدکوٹ ۱۲۵۳
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ گرتیج سنگھ دے گرہ گھل کلاں فریدکوٹ ۱۲۵۴
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ نوں دھتا سنگھ دے گرہ ڈگرو فریدکوٹ ۱۲۵۷
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ میلہ سنگھ دے گرہ ڈگرو فریدکوٹ ۱۲۵۸

- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ سیٹل سنگھ دے گِرہ ڈگرُو فریدکوٹ ۱۲۵۹
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ سمپورن سنگھ دے گِرہ فروزشاہ فروزپُر ۱۲۶۱
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ سُندر سِنگھ دے گِرہ فروزشاہ فروزپُر ۱۲۶۲
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ارجن سِنگھ دے گِرہ بستی خلیل فروزپُر ۱۲۶۳
- ۱۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ رام سِنگھ دے گِرہ گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۱۲۶۴
- ۱۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ سادھو سِنگھ دے گِرہ بستی تیغا سِنگھ فروزپُر ۱۲۱۷
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ راجندر سِنگھ دے نوٹ بستی تیغا سِنگھ فروزپُر ۱۲۷۳
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ سُلکھن سِنگھ دے گِرہ رُکنا مُگلا فروزپُر ۱۲۷۶
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ سروپ سِنگھ دے گِرہ ڈھڈیکے فروزپُر ۱۲۷۹
- ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ اقبال سِنگھ دے گِرہ ڈوگر بستی فریدکوٹ ۱۲۸۲
- ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر سنگت دے نوٹ بٹھنڈہ ۱۲۸۳
- ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ مادھا سِنگھ دے گِرہ بٹھنڈہ ۱۲۸۹
- ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ہری سِنگھ دے گِرہ چک رام سِنگھ والا بٹھنڈہ ۱۲۹۲
- ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ دھن کور دے گِرہ چک فتح سِنگھ فریدکوٹ ۱۲۹۳
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ شام سِنگھ دے گِرہ بٹھنڈہ روڈ برنالہ ۱۲۹۷

- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ اتم سنگھ دے گرہ پٹیالہ گیٹ نابھہ ۱۲۹۹
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ بلونت سنگھ دے گرہ سیوک کلونی پلاٹ نن ۰ ۳۱ پٹیالہ ۱۳۰۲
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ہرینس سنگھ دے گرہ دھوری گیٹ سنگرور ۱۳۰۵
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ترلوک سنگھ دے گرہ سنام شہر پٹیالہ ۱۳۰۹
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ جسونت سنگھ دے گرہ راجپانا فریدکوٹ ۱۳۱۲
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک فریدکوٹ ۱۳۱۴
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ مہندر کور دے گرہ چڑک فریدکوٹ ۱۳۱۷
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ گردیال سنگھ دے گرہ رامووالا فریدکوٹ ۱۳۱۹
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ دے گرہ غالب رن سنگھ والا لدھیانہ ۱۳۲۰
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ زرنجن سنگھ دے گرہ سراہا نگر لدھیانہ ۱۳۲۲
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۹ ناظر سنگھ دے گرہ لاڈووال جالندھر ۱۳۲۵
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۶
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۹ گرنجس سنگھ دے گرہ مینیاں امرتسر ۱۳۴۷
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۹ گردیال سنگھ دے گھر سویرے مینیاں امرتسر ۱۳۴۹
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۹ مینیاں توں ہر بھگت دوار وکھے پُج کے جیٹھووال ۱۳۵۳

- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۳۵۵
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۵۸
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دی بی بی تے جنڈیالا امرتسر ۱۳۵۹
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۱
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۲
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۴
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۵
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ گلزار سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۶
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ ہری سنگھ دے سریر چھٹن نوٹ کلا امرتسر ۱۳۶۷
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۰
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۳
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سرمکھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۴
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ گندن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۶
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سکھدیو سنگھ سندر لال دے نوٹ کلا امرتسر ۱۳۷۶
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۸

- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ گرجش سینگہ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۳۷۸
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ کرم سینگہ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۳۷۹
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سردارا سینگہ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۳۸۰
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سورن سینگہ دے گیرہ ترن تارن امرتسر ۱۳۸۰
- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دارا سینگہ دے گیرہ نورنگاباد امرتسر ۱۳۸۴
- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۹ مسّا سینگہ دے گیرہ نورنگاباد امرتسر ۱۳۸۴
- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۹ مکھن سینگہ دے گیرہ نورنگاباد امرتسر ۱۳۸۶
- ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۹ ارجن سینگہ دے گیرہ پُجدياں ہی سلیم پُر ہوشیارپُر ۱۳۸۷
- رات نوں کیریا کیتی ارجن سینگہ تے رنجیت سینگہ دے نوٹ ۱۳۸۸
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۹ ملا رام دے گیرہ بھٹھے تے سروال ہوشیارپُر ۱۳۹۳
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۹ اودھم سینگہ دے گیرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۹۴
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۹ اتم سینگہ دے گیرہ ویجووال امرتسر ۱۳۹۵
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سوہن سینگہ دے گیرہ رام پُر امرتسر ۱۳۹۷
- ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ تارا سینگہ گگوبوا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۹۹
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۹ نرندر کور دے نوٹ گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۱۴۰۰

- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دلچیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۰۴
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ گگوبوا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۰۵
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ بٹالا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۰۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ امیر سنگھ گلاٹی دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۰۹
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۹ رات نوں ساڈھ گیاراں وجے جسیر کور اٹارسی دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۴
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دوپہر جرنیل سنگھ شاہ والے دے دربار پُجن تے جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۷
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۸
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۹ بخشیش سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۲۶
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ کرنیل سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۲۹
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۰
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ چندن سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۱
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۲
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ کرم سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۳
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ جیت سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۴
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ عمراؤ سنگھ دے گرہ بلپریا امرتسر ۱۴۳۵

- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ مٹا سنگھ دے گرہ بلپڑیا امرتسر ۱۴۳۷
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۹ پھن سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۴۳۹
- بھائیے تیجا سنگھ نوں گل وکڑی پا کے شبد اُچاریا راتیں ۱۴۴۱
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ دلپیر سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۴۴۲
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ رنجیت سنگھ سیوا سنگھ کلسیاں امرتسر ۱۴۴۳
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ موتا سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۴۴۵
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات جسبیر کور اٹارسی دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۴۴۵
- سنگھاسن دے اگے جسبیر کور نوں لما پا کے اپر جوگندر سنگھ توں ڈھائی گز لال کپڑا دوا کے پھیر کرپا کیتی ۱۴۵۳
- رات نوں ہی اکی سیکھاں دے اکی منٹ شبد پڑھن توں بعد کرپا کیتی ۱۴۵۷
- ۱۴ کتک شہنشاہی سمت ۹ جرنیل سنگھ دے گرہ مہوَن لدھیانہ ۱۴۵۸
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ چینچل سنگھ دے گرہ مہوَن لدھیانہ ۱۴۶۲
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ دربارا سنگھ دے گرہ باٹھ لدھیانہ ۱۴۶۵
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ پنڈ دھنوری توں باہر سڑک تے جلوس دے چلن توں پہلاں روپڑ ۱۴۶۶
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ سرب مالوا سنگت دے اکٹھ نوت رات دھنوری روپڑ ۱۴۶۷
- ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۹ لچھمن سنگھ دے نوت وبار ہویا دھنوری روپڑ ۱۴۷۴

- ۱۶ گتک شہنشاہی سمت ۹ مالوا سنگت دے نوٹ دھنوری روپڑ ۱۴۷۹
- ۱۷ گتک شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دینا نگر والے دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۸۶
- ۱۸ گتک شہنشاہی سمت ۹ ہرجیت سنگھ جیٹھووال والے دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۰
- ۲۶ گتک شہنشاہی سمت ۹ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۲
- ۲۹ گتک شہنشاہی سمت ۹ سرجیت سنگھ جیٹھووال والے دے چھوٹے کاکے دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۳
- ۳۰ گتک شہنشاہی سمت ۹ شام سنگھ کلسیاں والے دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۶
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۷
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بہگت دوار نواسی سلکھن سنگھ جریل سنگھ پریم سنگھ کشمیر سنگھ دلپ سنگھ رتن سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۲
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بہگت دوار جیٹھووال لنگر بناؤن دی سیوا کرن والی سنگت نوٹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۴
- ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سویرے لنگر سچے پاتشاہ جی دے ورتاؤن تے ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۷
- ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ عجیب سنگھ گگوبوا دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۲۰
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ترلوک سنگھ ہری پُر ضلع جالندھر دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۲۱
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دی نواسی ستونت کور دے نوٹ ۱۵۲۳
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۲۴
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۲۸

- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرچرن سنگھ دے گیرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۲۸
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پھمن سنگھ دے گیرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۲۹
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ رام کور دے گیرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۳۰
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ امرودیوی نہرتے جموں ۱۵۳۰
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ایشر سنگھ دڑ جموں ۱۵۳۱
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورت سنگھ گروالی جموں ۱۵۳۲
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سرجیت کور وزارت روڈ جموں ۱۵۳۳
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ کیشن لال جموں ۱۵۳۳
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سنسار سنگھ دے گیرہ جموں ۱۵۳۴
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گیرہ جموں شہر ۱۵۳۴
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ انگریز سنگھ دے گیرہ جموں شہر ۱۵۳۵
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ تیج بہان دے گیرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۳۷
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہردیو سنگھ دے سریر چھٹن نوت سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۰
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ شو سنگھ دے گیرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۱
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گوڑا رام دے گیرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۳

- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ چرن داس دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۴
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گیان چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۵
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ فقیر سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۶
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پیرو رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۷
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ نانک چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۷
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۸
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ رویلا رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۰
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جھنڈو رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۱
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ چن پرکاش دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۲
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بیلو رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۲
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پریم چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۳
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گیان چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۴
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہربنس سنگھ دڑ دے نوٹ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۵
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ رام چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۵
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ چنو دیوی دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۶

- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سوہیا سنگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۵۷
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ایشر داس دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۵۸
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ لچھمن سینگھ دے گِرہ باہر وِہڑے وچ سیئی کلاں جموں ۱۵۵۹
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ لچھمن سینگھ دے گِرہ رات نوں سیئی کلاں جموں ۱۵۶۰
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ کَلوَت سینگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۳
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سُرچیت سینگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۳
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ وزیرو دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۴
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سنت رام دے گِرہ گوکلے چک جموں ۱۵۶۴
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پری دیوی دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۵
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جالندھر سینگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۶
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پُنوں رام دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۷
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ روشن لال دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۷
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بَشَن سینگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۸
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ چوہڑا سینگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۹
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرپن سینگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۰

- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ فرنگی رام دے گرہ تریوا جموں ۱۵۷۰
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سائٹی داس دے گرہ تریوا جموں ۱۵۷۱
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ اننت رام دے گرہ تریوا جموں ۱۵۷۲
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ کریال سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۳
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ وکیل سنگھ دے گرہ بنسا جموں ۱۵۷۵
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۶
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ شانتی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۷
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۷
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ چرنجیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۹
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ اندر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۰
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۱
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرمکھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۲
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ کھیم کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۳
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۴
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۴

- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۵
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۶
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۶
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ رمیش سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۷
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ دولت رام دے گرہ کوٹلی جموں ۱۵۸۸
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوی سنگھ دے گرہ مگھووالی جموں ۱۵۹۰
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ شاہنی دیوی دے گرہ ماجرہ جموں ۱۵۹۲
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جیون سنگھ دے گرہ چوہماہ (اکھنڈور) جموں ۱۵۹۲
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ مایا دیوی دے گرہ مگھووالی جموں ۱۵۹۴
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاش سنگھ دے گرہ مگھووالی جموں ۱۵۹۶
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سندر سنگھ دے گرہ مگھووالی جموں ۱۵۹۶
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاشو دیوی دے گرہ مگھووالی جموں ۱۵۹۷
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جگجیت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۱۵۹۸
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۱۵۹۹
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۱۵۹۹

- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جسونت کور دے گرہ کوٹھے نہال پُر جموں ۱۶۰۱
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۲
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ لچھی دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۵
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۶
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۸
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۸
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ رنیا رام دے گرہ کلوئے جموں ۱۶۰۹
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گرہ کلوئے جموں ۱۶۱۰
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سیوارام دے گرہ کلوئے جموں ۱۶۱۱
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پیارے لال دے گرہ کلوئے جموں ۱۶۱۱
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گردت سنگھ دے ٹینٹ توں باہر کیشن پُراکیمپ جموں ۱۶۱۲
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گردت سنگھ دے ٹینٹ وچ کیشن پُراکیمپ جموں ۱۶۱۳
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ اندرا دیوی دے گرہ کیشن پُراکیمپ جموں ۱۶۱۵
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ شاہنی دیوی دے گرہ کیشن پُراکیمپ جموں ۱۶۱۶
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ شکر سنگھ دے گرہ کیشن پُراکیمپ جموں ۱۶۱۷

- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ رسال سنگھ دے ٹینٹ وچ کیشن پُرا کیمپ جموں ۱۶۱۷
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہنس راج دے ٹینٹ وکھے کیشن پُرا کیمپ جموں ۱۶۱۸
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاشو دیوی دے گرہ کیشن پُرا کیمپ جموں ۱۶۱۹
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گیان چند دے گرہ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۰
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ کھولو رام دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۲
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بلوندر سنگھ دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۳
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گیان سنگھ دے ٹینٹ وکھے منوال کیمپ جموں ۱۶۲۴
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۵
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۵
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے ٹینٹ وکھے کیشن پُرا کیمپ جموں ۱۶۲۶
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پچنو دیوی دے گرہ کیشن پُرا کیمپ جموں ۱۶۲۹
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بلونت کور دے گرہ کیشن پُرا کیمپ جموں ۱۶۳۰
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ کیشن پُرا کیمپ جموں ۱۶۳۱
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ کیشن پُرا کیمپ جموں ۱۶۳۲
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۹ شام نوں دواہا سنگت دے بستریاں دی سیوا لیاؤن سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۶۳۳

- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۶۳۵
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۹ دواہا سنگت دے نوٹ پھرا لا جالندھر ۱۶۴۴
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۹ مُنشا سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۱۶۵۰
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۹ چرن کور دے گرہ پھرا لا جالندھر ۱۶۵۱
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۹ نچھتر سنگھ دے گھر مالوا سنگت نوٹ دوراہا لدھیانہ ۱۶۵۲
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ گجن سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۶۶۱
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۶۶۲
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ گرانام کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۶۶۳
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ گوہند بھون گردشن سنگھ دے گرہ سرہند ۱۶۶۴
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ٹھاکر سنگھ دے گرہ کرنال سنگت نوٹ نانک سر گرکشیترا ۱۶۶۷
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار وکھے رات نوں دھیرپڑ دلی-۹ ۱۶۷۱
- ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۹ نجیاباد ۱۶۸۵
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۹ سویرے لنگر دی چار دیواری دی نیہ رکھن توں پہلاں سویرے جیٹھووال امرتسر ۱۶۸۹
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۹ لنگر دی چار دیواری دی نیہ رکھن سے شہنشاہ جی نے گٹ وچوں خوں گڈھ کے وبار کیتا جیٹھووال امرتسر ۱۶۹۲
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۹ اندر سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۶۹۵

- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۰۰
- ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۹ دربار نواسیاں دلپ سینگہ رتن سینگہ پریم سینگہ جرنیل سینگہ سُلکھن سینگہ جاگیر سینگہ دے نوٹ جیٹھووال ۱۷۰۲
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۷۰۴
- ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۹ اجیت سینگہ دے گرہ بٹالا شہر گرداس پُر ۱۷۰۵
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۹ شام نوں لنگر دی چار دیواری دے اندر لنگھن سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۷۰۸
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۱۹
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۲۹
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت نوں ہرِ بھگت دوار سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۷۳۹
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۱
- ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۹ لوہڑی والی رات جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۷
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۹ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۸
- ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ نرین سینگہ دے گرہ ویرکا امرتسر ۱۷۵۰
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ ہرِ بھگت دوار ہرجندر سینگہ قادراہاد دے جنم نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۷۵۱
- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ منجیت سینگہ دے جنم نوٹ فروزپُر چھاؤنی گوال ٹولی ۱۷۵۳
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ گرداس پُر سنگت نوٹ دینا نگر گرداس پُر ۱۷۵۴

- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ آر ایل شرما دے گرہ نیڑے گچی چھاؤنی کرن نگر جموں ۱۷۵۵
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ تیج بھان دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۷۶۱
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ کرپال سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۷۶۲
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ سیڑ دے نوٹ سیئی کیمپ جموں ۱۷۶۳
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ شو سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جم ۱۷۶۴
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ سیئی کیمپ توں واپس جموں شہر جاندیاں ایک کے پار کنارے تے سیئی دی سنگت نوٹ ۱۷۶۵
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ مانگا سرائے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۶
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ پیرا سنگھ چمبل دی شادی سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۹
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ سادھو سنگھ دے گرہ جھامکے امرتسر ۱۷۷۲
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ کرم سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۷۷۵
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ ارجن سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۷۷۹
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ گرجش سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۷۸۰
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ چن سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۷۸۱
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۷۸۲
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۷۸۳

- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ مختیار سنگھ دے گِرہ کگوبوا امرتسر ۱۷۸۵
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ وریام سنگھ دے گِرہ ملیاں امرتسر ۱۷۸۵
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گِرہ سوہل امرتسر ۱۷۸۷
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار ہرپال سنگھ گڑھی لانگری دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۷۸۹
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گِرہ چنڈی گڑھ ہر سنگت دے نوٹ چنڈی گڑھ ۱۷۹۱
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ سیوا سنگھ دے گِرہ گڑگاؤں ہریانا ۱۷۹۲
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار سنگت نوٹ دھیرپڑ دلی-۹ ۱۷۹۵
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ منجیت کور نورپڑ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۷۹۸
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۹۹
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۹ سنسار سنگھ رڑکا کلا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۸۰۸
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گِرہ ماناوالا امرتسر ۱۸۰۹
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۹ منگل سنگھ دے گِرہ سارنگڑا امرتسر ۱۸۱۱
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۹ کارج سنگھ دے گِرہ سارنگڑا امرتسر ۱۸۱۳
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۹ اوتار سنگھ دے گِرہ کاؤں کے امرتسر ۱۸۱۵
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۹ نرین سنگھ دے گِرہ گمان پڑ امرتسر ۱۸۱۶

- ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۱۸۱۸
- ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۹ کرتار پُر دی سرجیت کور دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۰
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار بنگلا دیس جان سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۱
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۹ گرداور سنگھ دے گرہ رُکا کلا جالندھر ۱۸۲۳
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۱۸۲۴
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۹ سُرمل سنگھ دے گرہ سویرے میرٹھ چھاؤنی ۱۸۲۷
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی- ۹ ۱۸۲۸
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۹ رتن سنگھ دے گرہ جے اینڈ کے لچھی نگر دلی ۱۸۳۱
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ ۷۳۶ گرو رام داس نگر دلی ۱۸۳۲
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۹ سکھدیو سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ہریانا ۱۸۳۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۹ ہربھجن سنگھ دے گرہ بڑا جگلی نادیا ویسٹ بنگال ۱۸۳۵
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۹ ڈھاکا بنگلا دیش نانک شاہی گرو دوارا ڈھاکا یونیورسٹی دے پچھے ۳ مائین سنگھ روڈ سویرے ویلے ۱۸۳۶
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۹ بنگلا بازار گرو دوارا سنگت ٹولا ڈھاکا بنگلا دیش وکھے ۱۸۴۴
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ڈھاکا بنگلا دیس ریس کورس روڈ مین سنگھ روڈ نانک شاہی گرو دوارے وکھے سویرے ۱۸۴۹
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرو دوارا نانک شاہی ڈھاکا بنگلا دیس وکیل ازیزل رحمن تے مؤلانا ۱۸۵۳

- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۰ رات نون نانک شاہی گرو دوارا ڈھاکا بنگلا دیس ۱۸۵۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرو دوارا نانک شاہی ڈھاکا بنگلا دیس ایڈووکیٹ یعقوب علی صاحب دے نال ۱۸۵۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرچرن سنگھ دے گرہ چکر بڑیاں کلکتہ ۱۸۵۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ملکیت سنگھ دے گرہ کلکتہ ۱۸۶۰
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کرتار سنگھ دے گرہ سیون بائی ون وجے باسورود کلکتہ ۱۸۶۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بردبان اجیت سنگھ دے گرہ لکشمی پُر جی ٹی روڈ معرفت گُدری سنگھ کوٹھی نن- ۷ ۱۸۶۴
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ آسن سول سوہن سنگھ پوربا سیوٹ مشین دے گرہ ۱۸۶۵
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ موہن سنگھ دے گرہ برن پُر بردبان نرسنگ باند ۱۸۶۸
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جوگندر سنگھ دے گرہ ٹاٹا نگر ۱۸۶۹
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دیو دت دے گرہ مُسلا پُر ہاٹ پٹنا ۱۸۷۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۷۴
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کریا سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۷۵
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گردت سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۷۷
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرچن سنگھ دے گرہ چکیری کان پُر شہر تون باہر ۱۸۷۹
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۸۰

- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دیش چندر تریاٹھی دے گرہ لکھنؤ بدھر ودیال ۱۸۸۴
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ امرت کور دے گرہ مہو موہن لال گنج لکھنؤ ۱۸۸۵
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۸۷
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۸۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جگدیش سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۹۱
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ درشن سنگھ دے نوت دھیر پُر دلی ۱۸۹۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہربھجن سنگھ دے گرہ دلی ۱۸۹۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہربھجن سنگھ دے گرہ شیخ سر روپڑ ۱۸۹۸
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مہر سگھ دے گرہ شیخ سر روپڑ ۱۹۰۱
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ نصیب کور بڑہیڑی دے نوت شیخ سر روپڑ ۱۹۰۲
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ سرجیت کور رنگیل پُر دے نوت شیخ سر روپڑ ۱۹۰۳
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ڈاک خانہ جسیپال بانگر بگا سنگھ دے گرہ نت لدھیانہ ۱۹۰۵
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ملکیت سنگھ دے گرہ سراہا نگر چندہ سنگھ کلونی لدھیانہ ۱۹۱۱
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ نیرویر سنگھ دے گرہ انجن شیڈ کوچان- ۹ مکان ن- ۷۰۹ لدھیانہ ۱۹۱۲
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جسونت سنگھ دے گرہ نیو جنتا نگر لدھیانہ ۱۹۱۳

- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہرنس سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۹۱۴
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ درشن سنگھ اجنودھ دے نوت لدھیانہ ۱۹۱۵
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جرنیل سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۹۱۶
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بنگلا دیش ٹور توں واپس ہر بہگت دوار پُجن دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۹۱۷
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۱۸
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گندن سنگھ کلا نوت جیٹھووال امرتسر ۱۹۲۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کیشن سکھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۲۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دھرتا سنگھ کلانور دے نوت الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۲۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ وکیل سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۲۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گردیو سنگھ شوہن دے نوت الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۲۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ سروپ سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۳۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بہادر سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۳۱
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دارا سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۳۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہزارا سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۳۳
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ درشن کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۴

- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ رویل کور دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۴
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ پیارا سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بلاکا سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ منشا سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۶
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دلپ سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ پیاری دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مہندر کور دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ورسا سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مکھن سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۳۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گنڈھا سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۴۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کرتار کور دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۴۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دلپ سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۴۱
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہزارا سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۴۲
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ میلو دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۴۳
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ میلہ سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۹۴۳

- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دیدار سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۴
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ سنت سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۵
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرجش سنگھ دے گِرہ نشہرا گرداس پُر ۱۹۴۶
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گیان سنگھ دے گِرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۴۷
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مختار سنگھ دے گِرہ میاں گرداس پُر ۱۹۴۷
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ترلوک سنگھ دے گِرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۴۸
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ چتر سنگھ دے گِرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۴۸
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ عطر سنگھ دے گِرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۴۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بوڑ سنگھ دے گِرہ وزید پُر گرداس پُر ۱۹۴۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہردیپ سنگھ دے گِرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۵۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جیت سنگھ دے گِرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۵۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ یجن سنگھ دے گِرہ سہل سکور گرداس پُر ۱۹۵۱
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مہندر سنگھ سورن سنگھ ہریجن سنگھ دے گِرہ دینا نگر گرداس پُر ۱۹۵۳
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ سروپ سنگھ دے گِرہ گرداس پُر ۱۹۵۴
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھکت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۵۶

- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ اُدھم سینگھ دے گِرہ جلالا باد امرتسر ۱۹۵۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۶۱
- ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہردیپ سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۶۷
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ پریم سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۶۹
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ درشن سگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۶۹
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سرمکھ سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۷۰
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سردارا سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۷۱
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ گندن سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۷۲
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سکھدیو سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۷۲
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ پریم سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۷۴
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ جاگیر کور دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۷۵
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ گرنخش سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۷۵
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ کرم سینگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۹۷۶
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ مکھن سینگھ دے گِرہ نورنگا باد امرتسر ۱۹۷۷
- ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں لاڈووال لدھیانہ ۱۹۷۸

- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ دھرم چند دے گرہ لدھیانہ ۱۹۸۰
- ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ ماجھا سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۹۸۲
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں بگے امرتسر ۱۹۸۳
- ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ گرداس پُر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمے جیٹھووال امرتسر ۱۹۸۵
- ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۸۶
- ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سنگت دے کنک دی گہائی کر کے جان سمے بگے امرتسر ۱۹۸۸
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ نہروں پار مشین کنک والی تے کم کرن والیاں بندیاں نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۹۹۰
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۹۴
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال سنگت دے باہروں کھیتاں وچوں سیوا کر کے آؤن سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۴
- ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ سُبھاگ وتی دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۵
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ہوشیار پُر ۲۰۰۸
- ۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑ ہوشیار پُر ۲۰۱۱
- ۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ منجیت سنگھ دے گرہ کپورتھلا ۲۰۱۲
- ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ گرمکھ دوار بھلائی پُر امرتسر ۲۰۱۵
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر امرتسر ۲۰۳۰

- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ گردشن کور دے نوت جیٹھووال امرتسر ۲۰۳۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ چلا سنگھ اجیت سنگھ گرچرن سنگھ رام کور سرجیت کور شٹاکے چک جموں ۲۰۳۳
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ سنسار سنگھ سورنو لیلایا وتی سدھرو دیوی کرمو دیوی باج سنگھ کنگریل جموں ۲۰۳۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ پھمن سنگھ کیسری دیوی امرو دیوی پرکاشو دیوی بھاگ کور جموں ۲۰۳۸
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ کرشن لال پنڈووا جیون سنگھ جھان کيسر سنگھ جھان پھتو رام امبا رائے بنتی دیوی امبا رائے موہن لال امبا رائے دھرم چند گولڈا ۲۰۴۰
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ ایشر سنگھ پرتاپ سنگھ پرکاش سنگھ ہربنس سنگھ پریتم سنگھ دڑ جھنڈو رام جیوڑیاں گلدیپ سنگھ مٹھی ۲۰۴۲
- ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ بھگت سنگھ سیوا سنگھ جگجیت سنگھ پنڈکیر پنڈ جسبیر کور کوٹھے نہال پُر سمبل ۲۰۴۴
- ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ سردار سنگھ گرنام سنگھ جوگندر سنگھ لچھی دیوی ہربنس کور خزان سنگھ رنیر سنگھ پُرا دھرم کور ڈگیانا سیڑ جموں ۲۰۴۶
- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ رینا رام سیوا رام پیارے لال پریتم سنگھ پنڈ جاڑ پیاری دیوی بدی پُر کلئے جموں ۲۰۴۸
- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ دیوی سنگھ ہری سنگھ پرکاش چند ٹھاکر داس جیتو دیوی مکھو والی جموں ۲۰۵۰
- ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ دولت سنگھ کوٹلی پریتو دیوی جندڑ میلو وکیل سنگھ ہنسا شاہنی دیوی چک ماجرہ کرشنا دیوی برلا لچھی دیوی مؤسے چک جموں ۲۰۵۲
- ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ سیئی کلا تیج بھان شو سنگھ گوہڑا رام گیان چند چرن داس رام چند نکو وال سنتی دیوی دیوانگرہ ۲۰۵۴
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ نانک چند فقیر سنگھ پیرا رام رویلا رام گرا رام بنتی دیوی سیئی خرد جموں ۲۰۵۷
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ سردار چند پریم چند امرو دیوی سورنو دیوی وڈی سیئی کرشن لال سیئی سیئی خرد جموں ۲۰۵۹

- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ سوہا سنگھ ایشر داس پری دیوی لال چند شانتی دیوی بسو دیوی جموں سنت سنگھ دیوان گڑھ سیئی کیمپ ۵۰۶۱
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ لچھمن سنگھ گلونت سنگھ پچن سنگھ بھجن سنگھ سُرین سنگھ کھیم کور سیئی کلان جموں ۲۰۶۳
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ دیوا سنگھ بٹن سنگھ دھرم کور پُنون رام جالندھر سنگھ طوطی دیوی نند پُر پیاری دیوی کھیرو وال سیئی خُرد جموں ۲۰۶۶
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ انگریز سنگھ بنسو دیوی جسبیر سنگھ پچن سنگھ دھرمو دیوی منگل سنگھ سیئی کلان جموں ۲۰۶۸
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ بیلا سنگھ سیوا سنگھ دیوا سنگھ بھائیا دیوی بنتی دیوی ویرو دیوی گردیئی سیئی کلان جموں ۲۰۷۰
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ پورن سنگھ راجا سنگھ گرمکھ سنگھ کاستو دیوی لچھمی دیوی سیئی کیمپ جموں ۲۰۷۲
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ وکیل سنگھ دے گرہ رمیش سنگھ چوہنڑ سنگھ پندر رام پچنو دیوی سیئی کیمپ جموں ۲۰۷۳
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ فرنگی رام سائیں داس اننت رام تریوا سنت رام گوکلے چک چنو دیوی سنت کور سیئی کلان جموں ۲۰۷۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ کریال سنگھ کیشن سنگھ سُکھدیو سنگھ جسبیر سنگھ روشن لال کرمو دیوی درشن سنگھ سیئی کلان جموں ۲۰۷۷
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ گیان چند کھوجو رام رسیلو رام لال سنگھ آتما سنگھ گیان سنگھ سورن سنگھ ولوندر سنگھ ۲۰۷۹
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ گردت سنگھ شاہنی دیوی اندرو دیوی بنتی دیوی رسال سنگھ بلونت کور کیشن پُر کیمپ جموں ۲۰۸۱
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ بھاگ سنگھ پورن سنگھ بھگوان داس طوطی دیوی پرکاشو دیوی سومار دیوی کیشن پُر کیمپ جموں ۲۰۸۳
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۸۶
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ٹھیکیدار ٹھاکر سنگھ دے گرہ امرتسر شہر ۲۰۹۳
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۹۵

۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بہگت دوار سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۰۱۱۳

۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۱۲۵

پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۱۳۱

۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ پال سنگھ سرمیل سنگھ صورت سنگھ ڈالا ہزارا سنگھ پھتو چک چرن کور ڈھلوان سرجیت کور ڈھلوان

گرچرن سنگھ پنڈوری سنت سنگھ رائے پُر پیر بخش ہزارا سنگھ ڈھلوان ڈیپو داؤدپُر کپورتھلا ۲۱۴۱

۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ امریک سنگھ میلہ سنگھ سرائی ملہار سنگھ بیرم پُر ہریجن سنگھ بیرم پُر رام سنگھ پھتووال بلدیو کور کندھالا شیخا سرائی ۲۱۴۴

۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ سوم راج سنگھ ارجن سنگھ سلیم پُر منشی رام میانی ملارام بھرا بیگووال جوگندر سنگھ فتح گرھ گرمیت کور کرا لا کوئلہ کالو والا ۲۱۴۷

۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ خیال سنگھ وطن سنگھ سرینہ پُر جیا لال تلواڑا دلجیت سنگھ تلواڑا آتم چند تلواڑا گیان چند

تلواڑا سرندر سنگھ روپو وال دھنٹا سنگھ کلیان دسوبا ۲۱۵۰

۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ کرتار سنگھ لال سنگھ ہریجن سنگھ نوان پنڈ دیال سنگھ ڈڈ رام سنگھ گالہڑیاں دربارا سنگھ منگل سنگھ

گالہڑیا ریشم سنگھ پنج ڈھیرا، پنج ڈھیرا ۲۱۵۲

۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گرچرن سنگھ گرتخت سنگھ زبورا تارو سنگھ جنڈیرا گرنام کور مہندر کور سُسانا جھورا ۲۱۵۵

۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ریشم سنگھ دولت سنگھ کپورتھلا گردیال سنگھ کرتار سنگھ امر کور کپورتھلا سادھو سنگھ کپورتھلا بسنت

کور کڑال کلان سرجیت کور گوسل کیشن سنگھ سُرخ پُر خہرا مجھا سنگھ ۲۱۵۸

- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ مہنگا سنگھ ہربھجن سنگھ آدم پُر جیت کور جلیپوتا ہربھجن کور کوٹلی تھان سنگھ جرنیل سنگھ سکوال اقبال سنگھ جگپال پُر ہری پُر ۲۱۶۰
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گرچن سنگھ اوتار سنگھ ترسیم سنگھ حکم سنگھ اجیت سنگھ پھمن سنگھ گرچن کور بھاگ وتی آہم پُر پریم سنگھ کوٹلی ابراہم درشن کور پاٹر آہم پُر ۲۱۶۲
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ پپی چرنی جو کے سچے پاتشاہ جی دے چرناں وچ سیوا کردی ہوئی اوبناں دے حکم انوسار اپنے سواس پورے کر کے سچکھنڈ چلی گئی اس دے اتم سسکار سمیں وبار ہویا جیٹھووال امرتسر ۲۱۶۵
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ منجیت کور فقیر سنگھ مزید پُر بھجن کور نور پُر مہندر سنگھ ہرنام پُر نور پُر ۲۱۷۰
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ لال سنگھ پیارا سنگھ نگینہ سنگھ ہردیال سنگھ جالندھر شہر جاگیر کور باہمنیاں پچن کور بوپا رائے مل سنگھ للیاں پال سنگھ للیاں کرتار سنگھ گاندھراں سورن سنگھ ہیراں ۲۱۷۲
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ پریم سنگھ کرتار کور کھیڑا جمشیر پریم سنگھ مہندر کور اجاگر سنگھ سرینہ بھندر سنگھ پھرا لا مہندر کور چیمہ کلا جنڈیالا ۲۱۷۵
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گرمیج سنگھ سرجیت سنگھ جاگیر کور کیہر سنگھ جوگندر سنگھ بھجن کور کرتار سنگھ اودھم کور رڑکا گرنام سنگھ سورانسی جسبیر کور دولت پُر رڑکا ۲۱۷۸
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ آتما سنگھ درشن سنگھ گرداور سنگھ بنتا سنگھ مہندر سنگھ درشن سنگھ سرجیت سنگھ کرتار سنگھ بلگا چھندو گردیو کور بلگا پرکاش کور سنڑ رڑکا ۲۱۸۰

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ہر سنگت نوت زڑکا کلا جالندھر ۲۱۸۱

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ لال سنگھ پریم سنگھ گردیو سنگھ نوا پنڈ حضورا سنگھ گرایا نچتر کور گرایا ناظر سنگھ لاڈووال ترلوک
سنگھ ہری پُرے انت کور دھنیتا ڈلیوال ۲۱۸۳

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ نصیب کور ڈوڈا ربانا درشن سنگھ دوسانجھ سادھو سنگھ پھگواڑا ربانا خرد ۲۱۸۵

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گرمیت سنگھ چرن کور پنڈ پھرا لا رام سنگھ منسا سنگھ پھرا لا کنیشا سنگھ کوٹ کلا سادھو سنگھ سلار پُر
مہندر سنگھ دولت پُر چرن کور محل گہلا گردیو سنگھ ستنام سنگھ پریم سنگھ سورن سنگھ پھرا لا، پھرا لا ۲۱۸۷

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ سنتوکھ سنگھ پریم سنگھ پھگواڑا ملکھا سنگھ سیلاں خرد پریم کور ماہل گہلا سوڈھیان ۲۱۸۹

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ جاگیر سنگھ لچھمن سنگھ دھنوری بھجن سنگھ میہر سنگھ شیخ پُر پریم سنگھ راجے ماجرہ سروپ کور

گونسلا پجن سنگھ دھیان پُر سرجیت سنگھ گھڑوا گرشن سنگھ ننگل کریال سنگھ دھنوری سرجیت سنگھ جگت پُر سرجیت سنگھ راجے ماجرہ رنگیل پُر ۲۱۹۲

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ بیر سنگھ پنڈ بٹھلانا جیٹھا سنگھ بٹھلانا سنت سنگھ مانک پُر کلر گردیو سنگھ مانک پُر کلر ہزارا سنگھ

چنی پیارا سنگھ روڑا سورن سنگھ برکت پُر ۲۱۹۳

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ کرنیل سنگھ پنڈ بڑہیڑی نرمل سنگھ امرتسر بتا سنگھ کرتار پُر گردیو سنگھ دسانجھ خرد جاگیر سنگھ بھڑی

امر چند پنج کوبا ہرچرن سنگھ اوتار سنگھ چنڈی گڑھ پیارا سنگھ نکھنور گرنام سنگھ جنیت پُر ۲۱۹۵

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گجن سنگھ نچھتر سنگھ بھاگ سنگھ گرانام کور دوراہا گرانام سنگھ اندر سنگھ پریم سنگھ بہیم سنگھ گردیو سنگھ بنت سنگھ ہربنس سنگھ سری رام مکسودڑا جرنیل سنگھ چینچل سنگھ مہون گردیو سنگھ للہپڑی بگا سنگھ نت سردارا سنگھ روڑی جگدیش سنگھ اجنودھ انگریز کور بھرپور گڑھ گرمیت سنگھ چک معافی دوراہا ۲۱۹۷

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ جسونت سنگھ ہربنس سنگھ لال سنگھ ہرنیک سنگھ گردیو سنگھ نرنجن سنگھ ملکیت سنگھ سردارا سنگھ نرویر سنگھ مگھر سنگھ مدن سنگھ ہرچرن سنگھ سرجن سنگھ کلدیپ کور پھولا رانی ہرویل سنگھ مہندر سنگھ ہربنس کور سکھونت کور لدھیانہ جوگندر سنگھ داکھاں درشن سنگھ اجنودھ مختیار سنگھ منڈیاں بھگوان سنگھ تنوڑ مہندر سنگھ داکھاں پورن سنگھ منڈیانی شام کور منڈیانی کرم سنگھ گڑے لدھیانہ ۲۱۹۹

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ بلونت سنگھ سورے دے ملن سمیں اوہناں دے نوت ٹانڈا ۲۲۰۰

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گرانام سنگھ دھٹا سنگھ ڈھیہ پئی ہری سنگھ میہا سنگھ والا پاکھر سنگھ موبی ناہر سنگھ رقبہ بلونت سنگھ گجروال گردیال کور بوپا رائے بڈھیل ۲۲۰۳

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ناظر سنگھ سادھو سنگھ سردارا سنگھ کرم سنگھ سرون سنگھ منگل سنگھ پکھووال ہرجیت سنگھ لیل گرمیج سنگھ ہری سنگھ بوج پلٹو رام سدھار چینچل سنگھ سدھار ہرچرن سنگھ ڈانگو بھاگ سنگھ بسراواں گردیال سنگھ تنگل خرد پکھووال ۲۲۰۵

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ہربنس سنگھ ستندر پال کور پٹیالہ سردارا سنگھ چھاجلا ترلوک سنگھ سنام شام سنگھ برنالہ بردیو کور بوج لٹاں سنگرور شہر ۲۲۰۷

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ بلونت سنگھ بھجن سنگھ چیکی بلدیو سنگھ بوٹا سنگھ والا پریم سنگھ دون کلا موبن سنگھ ناہہ پٹیالہ ۲۲۰۹

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ دربار ہر سنگت نوت دھیر پُر دلی ۲۲۱۲

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ بہان سنگھ پریم سنگھ سوہن سنگھ ٹھاکر سنگھ بیڑ امین جگتار سنگھ بیڑ امین زرنجن سنگھ سردول سنگھ

اجیت سنگھ گرمیج سنگھ کُرشیترا موہن سنگھ گڑھی لانگری مان سنگھ بوڈی پچن سنگھ نیا نانک پُر ۲۲۱۵

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ہرنس سنگھ سُرین سنگھ کلسانی، آسا سنگھ کلسانی بلیپر سنگھ جیت نگر بنتا سنگھ مگل ماجرہ کلا

سنگھ کلسانا سنتا سنگھ شریف گڑھ چان سنگھ ہرنولا حضورا سنگھ روہتک لکھا سنگھ بابویر سداگر سنگھ بھٹھ ماجرا سمپورن سنگھ

ٹھیکری سُرجیت کور جیت نگر ارجن سنگھ بلوچ پُر ٹھیکری چہنا کرنال ۲۲۱۷

سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر حکم لو دستی، مہر اکو نام لگائیا۔ قؤل وعدہ کرو شرطی، شرع توں باہر گنڈھ پوائیا۔ سب دا اکو اک ایکنکار ندھ پرتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دے حکم وچ سارے ہونے بھرتی، جگ چوگری نام لکھوائیا۔ کھیل تگو اُس دے گھر دی، جو گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھار تگو نرائن نر دی، نر ہر اپنی کل پرگنائیا۔ سار پاؤ سروور سر دی، جو امرت جل برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر نرگن دھار کرو تیاری، ترے گن اتنا رہیا جنائیا۔ سارے مل کے بولو اک جیکاری، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بنا سپس توں کرو نمسکاری، بنا چرن توں لاگو پائیا۔ ویلا وقت ویکھو اپنی دھاری، دھرنی دھرت اکھ اٹھائیا۔ کی سندیسہ دتا لوک مات بن سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ کی اکھراں کیتی لکھاری، کاغذ قلم سیاہی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی اپنی دھار، دھرم دھار کھوج کھوجائیا۔ پھیر بولو سچ جیکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ سوادھان ہووو وچ سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی لو انگرٹائیا۔ اپنیاں اپنیاں سکھان مریداں دا لیکھا لو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نو ست پاؤ سار، مہاسارتھی ہو کے بھجو واہو داہیا۔ ہرجن ویکھو نال پیار، نگاہ نگاہ وچوں

اُٹھائیا۔ پھیرِ شبِدی دیوِ اِشار، اِشارہ میرے نالِ ملائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ دا حُکم
 اِک سُنائیا۔ گر اوتارِ پیغمبرِ تگو لوک مات استھانا، استھل دوارے کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مارو جگت جہانا، بنِ نیناں نینِ اُٹھائیا۔ ہرجن
 ویکھو چترِ سُبانا، گرُمکھ گرُ گرُ پردہ لاییا۔ کون پرہ چرن کول کرے دھیانا، سیس جگدیش رہیا نوائیا۔ کون تون میرا میں تیرا گائے گانا،
 آتم پر ماتم صفتِ صلاحیا۔ کون ویکھے دھرم نِشانہ، دھرم نِشانہ اِک جنائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہرِ، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ گر اوتارِ پیغمبرِ بٹھو اپنا بستہ، لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ لوک مات در تگو رستہ، بنِ تن سریرِ بھجو واہو
 داہیا۔ کیہڑی کوٹے ڈھر دا نام ہووے سستا، کھوجو چائیں چائیا۔ کتھے پیج ہووے رکھدا، ہووے مات سہائیا۔ بہیت کھولے الکھنا
 الکھ دا، پردہ انترِ نرتنر آپ چُکائیا۔ اوتارِ پیغمبرِ گر کہن خوشیاں والی رات، بھڑی نال وڈیائیا۔ آو سچکھنڈ دی سچ لو سوغات، پلے
 ست ست بندھائیا۔ بنا ہتھان تون اُٹھاؤ ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ قول اقرار کرو جھگڑا چھڈنا ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ
 ونڈائیا۔ کھیل تکنا کھلاپات، جو پت پریشور رہیا کرائیا۔ سب نے بھگتاں دی تگنی جماعت، جتھے وکھری وکھری نہ کھئے پڑھائیا۔
 جوتی جوتِ سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ گر اوتارِ پیغمبرِ کہن ساڈے اُتے دھرم دھار
 پابندی، بندنا وچ سیس نوائیا۔ جگت سرِشٹی ویکھی اندھی، نیربہن لوکائیا۔ جن بھگتاں دھار ویکھی چنگی، چارے کُنٹ وچی
 ودھائیا۔ جنہاں اکو منگ منگی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سرتی ہووے کدے نہ رنڈی، شبِدی کنت کنتوبل ہنڈھائیا۔ جھگڑا رہے نہ
 پرکرتی پنجمی، پنجاں چوراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ آئیو میٹنی لمبی، لمحہ لمحہ تیرے آگے سیس نوائیا۔ کوڑ کِریا رہے نہ دمبھی، بھیکھ
 پکھنڈ دینا چُکائیا۔ جن بھگتاں بننا سب نے سنگی، سگلا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ست سچ اِک اِک سمجھائیا۔ ستگرِ شبد کہے اوتارِ پیغمبرِ گر وست لو حضوری، حضرت جھولیاں مات بھرائیا۔ پینڈا مُکاؤنا پچھلا
 دُوری، اگا نیڑے نظری آئیا۔ پرکاش تگو کوہ طوری، تریا تون باہر نورِ لاییا۔ پچھلی رہے نہ کھئے مجبوری، مُجرم نظر کھئے نہ آئیا۔ نام
 ندھان لو سروری، سرت شبد نال جڑائیا۔ سارے اکتھے ہو کے جن بھگتاں دی جھولی پاؤ مزدوری، جو جگ جگ نام کلمہ گائیا۔

شُکرانے وچ ہووو مُشکوری، شُکریا کہہ کے خوشی بناٹیا۔ سارے کہو گُرمکھ من مت رہے نہ مؤڑھی، گُرم ت نال ملاٹیا۔ سب دے مستک لگے اِکو دھوڑی، ٹکے خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ گُراوتار پیغمبر کہن پرہو گُرمکھاں اندر وست رکھ، نام نِدهانا آپ ٹکائیا۔ جیہڑے مل گئے آگے نہ ہوون وکھ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نیتر سب دی ملی رہے اکھ، جگت اکھیاں نین شرمائیا۔ بھاگ ہین بنا دے لکھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساچی منگ منگائیا۔ گُراوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا قول اقرار چر دا، چریں وچھنے میل ملاٹیا۔ سب دا ٹھنڈا کردے ہردا، اگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ جے کِریا نِدهان آگیوں پھردا پھردا، نرگن اپنا پندھ مُکائیا۔ پیار بخش دے ساچے پر دا، پتا پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ گھر وسیرا دینا تھر دا، تھر گھر وجے ودھائیا۔ تھہ بن گِیرا کدے نہ گِردا، چوراسی گِیر نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ گُراوتار پیغمبر کہن سچ دی وست دتی، دیونہار وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ اٹھائی جیٹھ دی متی، مِتر پیارا ہوئے سہائیا۔ جس دی بدل سکے کھئے نہ تھتی، تھت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستگر دی دھار شبد دی نیکی، نیکیوں وڈے دئے بنائیا۔ گُرمکھو تھادی ستگر شبد دھار دی سکھی، سکھیا جگت نہ کھئے پڑھائیا۔ جس نوں گویند کہا دھاروں تکھی، نیکی والوں آکھ سُنائیا۔ اوسے دے حُکم دی پترکا شبد دھار دی چٹھی، دُھر فرمانے نال درڑائیا۔ تھادا جھگڑا میٹیا پتھر اٹی، کایا مندر اک سہائیا۔ تھادی دھار کدے نہ جاوے بھٹی، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب نے مانس دیہہ جنم دی جتی، جگت دی ہار نیڑ نہ آٹیا۔ تھادے اندر ستگر پیار دی وست رہے ٹکی، پریم وچ اپنی سیو کھائیا۔ سچ دی کرنی لگے مٹھی، انرس آپ بھرائیا۔ سدا ہتھ رکھے تھادی پٹھی، پُشت پناہ آپ جنائیا۔ تھادی جنم کرم دی کرنی آپ نچھئی، نام بھگتی نہ کھئے وکھائیا۔ اک ہاہے اُتے لا کے ٹپی، ہنگ برہم دا میلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، تھادی مُحبّت پیار نال جاوے لکھی، جس دا لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر گندن سنگھ دے گرہ *

سو کہے میں سچ سوامی، سہج سہج سُکھدایا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھاں سرشٹ سبایا۔ سندیسہ دیواں نام کلامی، کلمہ کائنات درڑایا۔ مالک ہوواں اک انامی، آد انت بے پرواہیا۔ میرا دوسر کھئے نہ ثانی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی نور نور نوری، ظہور اپنا آپ پرگٹایا۔ پاتشاہ شاہ شہنشاہ سلطانی، دیونہار سبایا۔ سندیسہ دھر دھرم دھار پیغامی، حکمی حکم اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت آد ایکنکار اک اکھوایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر سُکھدیو راج دے گرہ *

سو پُرکھ نرنجن کہے میرا کھیل بے انت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ میرا نام ندھانا منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ جو سب دی بنائے بنت، گھڑن بھتنہار اک اکھوایا۔ جس دی مہا سدا اگت، اکھڑ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا جانے بھگت دھار سنت، صوفی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دی آد جگاد اکو رت بسنت، خزاں روپ نہ کھئے درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نور الاهی اللہ، دوچا روپ نہ کھئے درسائیا۔ میں واحد آد انت اکلا، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ سدا وسان نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ اپنے پرکاش نال بلا، جوت نور رُشنائیا۔ میرا کھیل اچھلا، چھل سمجھے کھئے نہ رائیا۔ میرا شبدی دھار دلا، جودھا سورپیر اکھوایا۔ جس دا بھہ بہاؤ کیسے نہ ٹھلا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کھیل ویکھاں زمیں اسماناں تھلاں، جل تھل اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد نرگن دھار ہر گھٹ رلا، وکھرا نظر کھئے نہ آئیا۔

❖ ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ ❖

پُرکھ اکال کھے میں نیکن نیکا، رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا نت نوت وکھرا طریقہ، ترتیب سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں مالک خالق لکھ چوراسی جنت جیو کا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ میں لہنا دینا جانا ساڈھے تن ہتھ سپیء کا، تن وجود ماٹی ویکھ وکھائیا۔ میں امرت برساں دھر دے میگھ مینہہ کا، بھنڈارا مُحبت نام ورتائیا۔ جُگ جُگ رستہ بدلاں دھرنی والی لیہ کا، لائن اپنی آپ سمجھائیا۔ میرا ناتا جگت نہیں پتر دھی کا، جن بھگتاں سنگ وکھائیا۔ میرا کھیل دھرم دھار وسیع کا، حدان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا حُکم سندیسہ ترجیح کا، ادلا بدلی اپنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورا کرے پیغمبر وسیع کا، اوتار گر پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔

❖ ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر گربخش سنگھ دے گرہ ❖

پُرکھ اکال کھے میں آد جگادی وڈا، وڈ وڈی میری وڈیائیا۔ اپنا اپنے نال لڈاواں لڈا، زرگن زرگن خوشی بنائیا۔ اپنا سچ نشانہ آپے گڈاں، سچکھنڈ ساچے آپ جھلائییا۔ رُوپ درسواں سدا ماس ناڑی ہڈاں، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ اپنی دھار وچوں شبدی دھار کڈھاں، آد دی بن جنیدی مائییا۔ ساچی ید بنائی یدا، جدپ اپنا کھیل کھلائییا۔ حُکے اندر اپنا آپ بدھا، بندھن اپنا بھیو وکھائیا۔ نورا الابی بن کے ربا، مہربان محبوب سوہا پائییا۔ اپنی آپ لگا کے سبھا، سچ سندیسہ اک سنائییا۔ میرا کھیل ہونا سبھا، ہم ساچن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں ویس وٹاؤنا آد انت مدھا، اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا بھیو دسے کیسے نہ وجہ، وجوہات سمجھ کیسے نہ آئیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں وساں سدا اولے، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا شبد دلارا اگتی بولے، ناد انادی دُهن کرے شنوائیا۔ صفتی ساچے گائے ڈھولے، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے گولے، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ جُگ چوکرئی کھیلے ہولے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ زرگن ہو کے سرگن دھار مؤلے، مؤلا ہو کے اپنی مہر کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت سب دا تول تولے، تولنہار اک اکھوائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر سردارا سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں اوج اگم، بے انت اتھاہ اک اکھوائیا۔ گگن رہاواں بناں تھم، تھان تھنتر دیاں وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ مٹاواں غم، چنتا چکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں سواراں جُگ جُگ کم، کوڑ کامنی پرے ہٹائیا۔ لیکھے لاواں پون سواسی دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ بھيو کھلاواں کایا ماٹی چم، چم درشتی دیاں بدلائیا۔ نور چمکواں اک برہم، پاربرہم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ درسواں اکو دھرم، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہکرمی ہو کے کماواں کرم، کرم کانڈاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرمکھان لیکھے لاواں جرم، جنم اپنے رنگ رنگائیا۔ انتر رہن نہ دیواں بہرم، بھانڈا بہرم بھاؤ بھٹائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، اکو نور دیاں درسائیا۔ اپنا ناؤں دھرا کے ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ ہرجن لیا کے اپنی سرن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گیڑ مُکا کے مرن جنم، درگاہ سچ دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب گچھ کرنی کرن، کرنہار کرتار اک اکھوائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر سرمکھ سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں آد نرنجنا، آد جگادی بے پرواہیا۔ دین دیاں درد دگھ بھہ بہنجننا، مہربان وڈ وڈیاٹیا۔ سچ سوامی دُھر دا سجننا، سگلا سنگ نبھائیا۔ چرن دھوڑ کراواں مجنا، ڈرمت میل مٹائیا۔ نیتز نام پاواں انجنا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ شبدا ڈورُو ڈنکا ہو کے وجنا، دو جہان کراں شنوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ اکو دیپک جگنا، پُری لوء کرے رُشنائیا۔ آد جگادی اکال مورت مدنا، مدھ سوڈن آپ اکھوائیا۔ پنج تت ماٹی نہیں بدنا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگاد اکو رنگنا، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا نال اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میرا کھیل عجیب، عجب نرالا آپ کرائیا۔ جگ جگ سدا دیواں ترتیب، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران درس دکھا کے دُھر دی دید، دیدا دانستہ کراں رُشنائیا۔ سٹ ڈلارے بنا عزیز، لوک مات مات وڈیاٹیا۔ نام کلمے دی دے تمیز، دُھر دی سیکھیا اک سمجھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کراں ریجھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چار جگ دے شاستر میری صفتی صفت رسید، اکھڑ اکھڑاں نال وڈیاٹیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرائن آجید، مجاہد ویکھاں تھاون تھائیا۔ سمت شہنشاہی نو میلا کرنا نال مُجیب، تیغ بہادر آسا پور کرائیا۔ محمد دی لیکھے لاؤنی عید، عید الفطر نال ملاٹیا۔ جو شرع چھری کیتے شہید، شہنشاہ ہو کے دیاں مان وڈیاٹیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھن لا کے نیجھ، بن نیناں نین تکائیا۔ صدی چوڈھویں آسا منسا پوری کراں اُمید، ترسنا پورب رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی غفلت کھولے پنند، آلس نندرا جگت جہان کوڑ کِریا وچوں دئے جگائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہ سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں بے نظیرا، نظری نظر کیسے نہ آئیندا۔ میرا روپ لاتصویرا، مُصوّر تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیندا۔ میرا گرہ اک آخیرا، جس دا انت کھئے نہ پائیندا۔ میرا ناں گنی گپیرا، گہر گور وند وندائیندا۔ میرا لیکھا نال بھگت کپیرا، قبران توں باہر میل ملائیندا۔ میں توڑنہارا شرع زنجیرا، کڑی کڑی نال بدلائیندا۔ بدلنہارا جگت ضمیرا، زمیں اسمانان کھوج کھجائیندا۔ ورولنہارا سمنڈ ساگر نیرا، دھرنی دھرت دھول خاک پردہ لائیندا۔ میں لیکھا جانا غریب امیرا، شاہ سلطانان لہنا جھولی پائیندا۔ میں بدلنہارا تقدیرا، تکبران ڈیرہ ڈھابندنا۔ میں لیکھے لاؤن والا روداس کسیرا، کوڈی قیمت آپے پائیندا۔ میں کھولنہارا جگت زنجیرا، جاگرت جوت ویس وٹائیندا۔ میں کھڑکاؤنہارا جگت شمشیراں، شرع شرع نال ٹکرائیندا۔ میں گھتنہار وپیرا، ستجگ تریتا دواپر پاندھی جگت بھوائیندا۔ میں مالک خالق پیرن پیرا، پاربرہم پت پریشور اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سد میٹنہارا پچھلیاں لکیراں، لیک اَلِیک اگلا راہ وکھائیندا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر ہر بھجن سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میرا ناؤں ہر گوبندا، گوبند گوبند گوبند کھیل کھلائیآ۔ میری لہر دھار ساگر سنداھا، گہر گمبہر گور وڈ وڈیائیآ۔ نرگن دھار سارے میری بندا، نور جوت جوت رُشنائیآ۔ آد انت جگا جگت نت نوت لہنا سب نوں دندا، دیونہارا اک اکھوائیآ۔ امرت دھار بخشاں شبدی سُریت دندا، اندراسن دیاں وڈیائیآ۔ جگت جہان دا میرا وچا جندا، قفل کھولے کھئے نہ رائیآ۔ میں ویکھنہارا جیو پنڈا، برہمنڈ کھوج کھوجائیآ۔ کھیل کھلاواں جیرج انڈا، اُنبھج سیبج وند وندائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب توں اتم اپنا نام رکھے چھندا، پیار مُحبّت موہ مہر والا دِرڑائیآ۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر ہر دیپ سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں ست سچ دا داتا، دانی دھر دا اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن سب دا پتا ماتا، پرَم پُرکھ بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم رکھاں ناتا، میل ملاواں ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت دا ہوواں جاتا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ بن کے پرَم پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی اک سمجھائیا۔ سندیسہ دیواں ست سچ ساتا، ستگر رُوپ سہائیا۔ بھیو کھلاواں پردہ آپا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ پردہ اوہلا کھولاں تاکا، نرگن نُوں کراں رُشنائیا۔ بھاگ لگاواں ماٹی خاگا، پنج تت و جی ودھائیا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھا کھاتا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبر گر بنا کے شاخا، شناخت اپنی اک درڑائیا۔ ایتھے اوتھے بن کے راکھا، رکھیا کراں تھائیا۔ ہرجن نوجوان چھوہرا ویکھا بانکا، لوک مات دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ دیاں میٹے واٹاں، پچھلا پنڈھ رہے نہ رائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر مکھن سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میرا رُوپ انوپ، رنگ ریکھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ آد جگادی مہا انوپ، کتھنی کتھے نہ کھئے وڈیائیا۔ شاہ سلطانا دھر دا بھوپ، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ منزل رکھاں حق مقصود، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ لیکھا رہے نہ ایکا دوج، دتیا بھاؤ نہ کھئے بنائیا۔ آد جگادی اکم سوجھ، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ میری سمجھے نہ کھئے حدود، عرش فرش کہن کھئے نہ پائیا۔ ہر گھٹ سدا موجود، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ کدے نہ ہوواں نیست و نابود، جڑ سکے نہ کھئے اکھڑائیا۔ مہر مہبت والا محبوب، محو اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا دھام عرش عروج، سچکھنڈ دوارے ساچے سوہا پائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر کربیل سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال پروردگار سچ رحیا، رحمت حق حق کمائیندا۔ آد انادِ جُگ قدیا، قُدرت دا مالک بے پرواہ اکھوائیندا۔ جس دی حد حدوُد جانے کھئے نہ سیا، انت بھیو نہ کھئے کھلائیندا۔ اوہ وسنہار عالیشان درگاہ سچ عظیم، سچکھنڈ درگاہ سچ سوہیا پائیندا۔ جس نے دین دُئی کرائی تقسیا، اوتار پیغمبر گر نام کلمے ونڈ ونڈائیندا۔ اوہ لیکھا جانے نر مدینہ، آتم برہم پردہ آپ چُکائیندا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، جُگ جُگ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سب دا ویکھنہارا مرنا جینا، وشن برہما شو نال ملائیندا۔ لکھ چوراسی تکے کھانا پینا، رازق رزق رحیم اپنی کار کمائیندا۔ جھکڑا میٹنہارا مذہبان دیناں، شرع شریعت پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں مہربان محبوب، مہمان اکھوایا۔ میرا نشانہ عرش عروُج، عالیشان سوہیا پائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ پنج تت بھوت، تن ماٹی خاک بھیو کھئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا اگم کوٹ، جس نوں چار جُگ دے شاستر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا نؤر نؤرانہ شبدی دھار میرا دئے ثبوت، گر اوتار پیغمبر ڈھولے گیت گائیا۔ میں لیکھا جانا دین دُئی کلبوت، کایا کعبے پھول پھولائیا۔ آد جُگادی ہر گھٹ موجود، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ میرا کوئی نہ جانے تانا پیٹا سوٹ، سوٹردھاری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا اکو سٹ ڈلارا دُولہا شبدی دوت، دو جہاناں مرد مردانہ اک اکھوایا۔ جس دی ستجگ تریتا دواپرکجگ سارے کردے پوج، پوجس پوجس سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، ویکھنہارا دھرم دی دشا سچ دی کوٹ، کٹیا دو جہان پھول پھولائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر مسٹا سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میرا سہنجانا سدا وقت، وار تہت گھڑی پل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نرگن سرگن کھیل کھیلاں وچ جگت، جاگرت جوت نؤر کر رُشنائیا۔ ویس وٹاواں اپنی شکت، شخصیت اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھے لاواں بوند رکت، دھر میلا میلا سہج سُبھائیا۔ ہرجن بنا کے

ساچے بھگت، دین مذہب وچوں باہر کڈھائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول سہائیا۔ رحمت کر کے اُتے عرش، عرشی پریم ہو کے ملاں چائیں چائیا۔ چوڑاسی وچوں کڈھاں کر کے ترس، پھاسی جم نہ کھئے لٹکائیا۔ میگھ اگمّ دیواں برس، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ جنم جنم دی میٹاں حرص، ہوس کورڈ دیاں گوائیا۔ اپنا پورا کران فرض، گرمکھاں ہوواں سہائیا۔ کھیل دساں اگمّ اسچرج، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ شرع چھری کوہے کیسے نہ کرد، قاتل مقتول دا پنڈھ مکائیا۔ پریم پیار مُجبت دی منظور کر عرض، آرزو سب دی کھوج کھوجائیا۔ تُوں میرا میں تیرا نام نِدھانا دساں طرز، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ سندیسہ دیواں گرج، پن رسنا جہوا بتی دند شبدا شنوائیا۔ جنم کرم دا رہن نہ دیواں قرض، مقروض ہو کے لیکھا دیاں چکائیا۔ جودھا سوریپر مردانہ بن کے مرد، مدد کران تھائوں تھائیا۔ غریب زبائیاں ونڈاں درد، دکھیاں اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، پورب لہنا لیکھا دھرم دھار جھولی پائیا۔

* پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

ہاڑ کہے میرے ساتھی سسے اُتے ہوڑا، ہوکا دیواں چائیں چائیا۔ بھگت بھگوان دا آد انت دا جوڑا، جوڑی جگ جگ بنت بنائیا۔ جس وچ اٹکائے کھئے نہ روڑا، بندھن بندھ نہ کھئے وکھائیا۔ دوہاں دی اکو دھار تے اکو لوڑا، لڑیندا سجن ویکھ وکھائیا۔ سسا ستگر جس دا مارگ ہوئے نہ سوڑا، بھپڑی گلی نہ کھئے بھوائیا۔ رس امرت نہ ہوئے کوڑا، وکھ روپ نہ کھئے بنائیا۔ ساچی منزل دا حقیقی پوڑا، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جو چار جگ پھرے دوڑا، نرگن سرگن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ ہاہا کہے میری دھار اک ٹپی، ٹیکا ٹپنی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرے محبوب نے جگت جہان دی بدل دینی لپی، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ جس دی دھار سب توں تکھی، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چٹرائیا۔ لیکھا لیکھ سکے نہ کھئے لیکھی، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نارد کہے اوئے ہاہیا آہ میری بودی وچ ویکھ لے اُس پرہ دی چٹھی، جس دے اکھر نظر کھئے نہ پائیا۔ نہ ایہہ کالی نہ ایہہ چٹی،

اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو تک سمت شہنشاہی اٹھ پہلی ہاڑ دی متی، مترا تینوں دیاں جنائیا۔ آہ تک اوہ تک چار جگ دی شرع پٹی، بہڑی بہڑی کر کرائیا۔ مان رہنا نہیں پتھر لٹی، پاپن پوجن کھئے نہ جائیا۔ اکو اُتے اک دی سرت ہووے ٹیکی، ٹیک ٹیکی آتم پر ماتم نال بنائیا۔ دُھر دی دھار ہووے مٹھی، انرس اپنا آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ چٹھی کہے ناردا توں باہمن کہ کئی، کمینیاں دے جنائیا۔ تینوں ہرکھ سوگ کہ غمی، کہ خوشیاں ونڈ ونڈائیا۔ تیرا پیار ہڈ ماس ناڑی کہ چمی، چم درشتی کی وڈیائیا۔ کی نیر نیر ورو لے چھم چھمی، نیناں ہنجھواں ہار بنائیا۔ کی تیری آیو سال بسالا لمی، لمحہ لمحہ دے درڑائیا۔ نارد کہے سجننا اکو پچن مٹی، ممتا توں باہر جنائیا۔ میں سنديسہ سُن دا نہیں کدے کئی، سروناں چلے نہ کھئے چترائیا۔ میرا پیارا محبوب اکو دُھر دا تنی، جو تن وجود توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جہڑا وسے کدے نہ چھپر چھنی، شہنشاہ مالک بے پرواہیا۔ جگ جگ سب دا بیڑا رہیا بٹھی، گر اوتار پیغمبران گنڈھ پوائیا۔ میں اوسے دی دھار اوسے دا وجود اوسے دا تنی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ چٹھی کہے میری خبر نرالی، بے خبراں مات سنائیا۔ ایہہ حُکم جوت اکالی، اکل کل دھاری رہیا درڑائیا۔ جس نے سمبھل سب دی سرت سمبھالی، سمبل اپنا آپ سہائیا۔ اوہ کھیل کرے نرالی، نرکار نور الاہیا۔ کلجگ کوڑ کُریارے کرے ٹھالی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ست دھرم دا بن کے مالی، بوٹے ہرجن لئے لگائیا۔ اوہدا لیکھا کھئے نہ جانے شالی، کی شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ پتہ نہیں کدوں مالک تے کدوں سوالی، در درویش اپنا وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چٹھی کہے میرا سنديسہ بنا وقت، گھڑی پل نہ کھئے رکھائیا۔ میں بے دار کراں جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دُھر دا حُکم اکو اگما سخت، نہ کوئی روکے روک رکائیا۔ کی حُکم سنديسہ دیوے پُرکھ اکالا جگرے لخت، شبدي شبد دھار سمجھائیا۔ کوٹاں وچوں میرے پیارے لبھنے بھگت، بھگتی ویکھنی تھاون تھائیا۔ میں تگاں اتوں عرش، عالی جاہ ہو کے کھوج کھوجائیا۔ توں بھجنا اُتے دھرت، دھول پنڈھ مکائیا۔ میرے کول آؤنا پرت، پت پر میشور رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتائیا۔ چٹھی کہے ستگر شبد بن جا

نارد دوت، دوسری دھار سمجھائیا۔ لیکھا ویکھ پنج تت بھوت، کایا گڑھ پھول پھولائیا۔ تانا پیٹا ویکھنا سوت، سوتردھاری رہیا سمجھائیا۔
 بچیا رہے نہ کھئے کلبوت، کایا کعبے ویکھ وکھائیا۔ مینوں ہر گھٹ تکنا موجود، در در اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں آگیا لوک مات دی بھومی، بھومکا والیو دیاں جنائیا۔ میں ویکھنی
 لکھ چوراسی جونی، اجونی اپنا حکم درڑائیا۔ پچھے نالوں ویکھنی دونی، ایکا دوا جوڑ جڑائیا۔ نکئی جہی دھار دسدی کرشن والی اٹھاراں
 کشونی، جو پوٹیاں اُتے ٹکائیا۔ میرا صاحب بڑا جنونی، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ہاڑ کہے نارد اکیوں آویں کریں بلارا، بنا بلاں رہیا سنائیا۔ اٹھ ویکھ پرہہ دا نظارہ، جو نظریہ
 دئے بدلائیا۔ نرگن نراکار لئے اوتارا، اوتر اپنا کھیل کھلایا۔ پرگٹ ہو وچ سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری نال رکھائیا۔ جن بھگتاں
 سہا بھگت دوارا، ہرجن ملے چائیں چائیا۔ چار ورنان دس اک جیکارا، توں میرا میں تیرا پردہ دتا اٹھائیا۔ میری اُس دے آگے نو نو
 نمسکارا، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ اکو مننا سب نے پرم پُرکھ پروردگارا، یار سانجھان نور الایہیا۔ جس دا شبدي شبد اشارہ،
 سینت نام والی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ حکم سنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو سنو
 حکم اتھاہ، اتھرا ہو کے دیاں جنائیا۔ پیغمبران دی قبول ہندی ویکھو دُعا، دوتے جوڑ جو سیس نوائیا۔ اوتار بن دے ویکھو گواہ، شہادت
 گرو رہے بھگتائیا۔ توں مالک واحد اک خدا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس حصے جز ونڈ دتی ونڈا، دین دنی کونے گوشیاں وچ ٹکائیا۔
 سب نے منی تیری رضا، رازق رزق رحیم تیری سرنائیا۔ سچ دس کیوں سب دے سر تے کوکدی قضا، ڈورو ڈنک رہی کھڑکائیا۔
 تیرے پیار دا کس نوں ملدا مزہ، مُحبت وچ کون جھٹ لنگھائیا۔ کیوں جیو ہندے ذبح، چھری شرع بنیا روپ قصائیا۔ تیرا روپ اکو نور
 نورانے بگا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں دے دے سدا، ہوں صدقے واری گھول گھلایا۔ تیرا نور بن تیری کریا کیسے نہ لدھا،
 کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو کی
 پرہو تھادا ڈیدی کہ می، بنا ممتا توں دیو جنائیا۔ کی تھانوں پیار کرے ہڈ ماس ناڑی کہ چھی، کہ آتم میلے سہج سُبھائیا۔ سانجھا ہووے کی

تہاڈی وچ خوشی غمی، چنتا چکھا باہر کڈھائیا۔ کہ جگ جگ تہاڈی پریتی ہووے لمی، جیون جیون نال ملایا۔ تہاڈی دھار اُس دی دھار وچوں جمی، جمن والیو بھیو دینا کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے جن بھگنو کی تہاڈا اکو پیو دادا، ید اکو اک سہائیا۔ کہ تہاڈا میل سینتا رام کیشن رادھا، نو نو لاگے پائیا۔ کس ڈور نال چور ہو کے تہانوں باندھا، بندھن اپنا رہیا پائیا۔ تہانوں مان دتا ودھ سنتن سادھا، ست اپنا رنگ رنگایا۔ پر یاد کر لو اپنے اندرون کڈھ دیو ہووے والی اگا، اگنی تہ نہ کھئے تپایا۔ ویکھو کھیل کنت سہاگا، کی کرنی کار کماٹیا۔ یاد رکھنا ہاڑ ستاراں سب نے اکو پنکت وچ بہہ کے کھانا پرشادا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ ہتھان اُتے اُس دا لینا سوادا، برتن جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ اندر پریم دا ہووے لاڈا، مُحبت وچ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ تہاڈے انتشکرن وچ ہووے وادھا، منسا من دی من وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ نارد کہے سب نے پیار وچ جانا ٹک، اپنا آسن لایا۔ پنکت ہیگی گرسکھ اک سو اُک، زیرو اک نال وڈیایا۔ سب دے ہتھان اُتے پورن نام دی پہلوں رکھی جائیگی چٹ، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر ہتھ لائیگا اُتے تہاڈی پٹھ، پُشت پناہ آپ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ نارد کہے ستگر دھار دا لنگر ورتے، خوشیاں نال ورتایا۔ نمسکار کرے دھرتی دھرتے، دھول سیس جھکایا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن چرچے، چاروں گنٹ متا پکایا۔ سانوں لالچ دتا دیناں مذہباں وچ رہے پرچے، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ چھوٹے چھوٹے نام دے دے کے خرچے، جگت رہبر دتا درڑایا۔ ساتھوں لٹھے مُول نہ قرضے، مقروض ہو کے ویکھیئے تھانوں تھانیا۔ انت اک ارداس بینتی عرضے، آرزو اک سُنایا۔ پرہو جے تیرا بھگت تھوڑا جہا سماں ہور جر جائے، پھیر جگ جگ تیرے نام دی وجے ودھایا۔ تیرا درس کیتیاں دین دنی سب تر جائے، مالا منکے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دی یاد وچ کوٹن کوٹ یاد کردے مر گئے، مرگشالا دین دُہایا۔ کئی دھونیاں اُتے سڑ گئے، کھلاں کھل لہایا۔ کئی سر قدمان اُتے دھر گئے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پر میں حیران ہو گیا کئی تیرے بھگت تیرے حُکم آگے اڑ گئے، اڑکا تیرے پریم والا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کماٹیا۔ نارد کہے جن بھگنو

تُہاڈا کی ارادہ، من منسا دیو جنائیا۔ سچ دسو ت گرو متنا کہ شبد گرو والا بازا، جو بازی دو جہان اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نے لہنا
 دینا پورا کرنا تخت تاجا، تخت نواسی جگ پھاسی دے کٹائیا۔ غریب نہانیاں رکھے لاجا، کوجھیاں کملیاں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہنس بنائے کاگا،
 سوہنگ دھر دی چوگ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ ہاڑ کہے
 جن بھگتو میرا پروشٹا پہلا، پہلی والیو تہانوں آخر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تسان جانا اُس پرہو دیاں وچ محلاں، جس محل نوں سچکھنڈ
 کہہ کے سارے گائیا۔ میں وی اُس دے دوارے اُتے تھلاں، بنا قدم چلاں چائیں چائیا۔ پر یاد کر لو، تہانوں مارگ مل گیا سہلا،
 کوٹن کوٹ مر مر کے اپنا آپ گئے گوائیا۔ اوہ ویکھو رائے دھرم سب دے لیکھے دا چکی پھردا تھیلا، گرمکھاں نوں نیوں نیوں سپس نوائیا۔
 رائے دھرم کہے میری رہی کوئی نہ جیلا، چوراسی بندھن نہ کئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میرا دوس دہارا دھرنی، دھول والیو دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکال نے کرنی اپنی کرنی، کل کلو وچ ورتائیا۔
 کھیل کھیلنی ورنی برنی، جھگڑا میٹنا کوڑ لوکائیا۔ اتم سب نے آؤنا اک پرہو دی سرنی، سرنگت سب دی دے سمجھائیا۔ اکو ٹک آخری
 پڑھنی، ڈھولا دھر دا راگ الاٹیا۔ منزل حق حقیقی چڑھنی، چڑھدے لہندے اکو راہ وکھائیا۔ جس نے نویں گھاڑن گھڑنی، دکھن پہاڑ پردہ
 دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ ہاڑ کہے میرے پرہو دا اکو وجنا
 ہڑپا، ہڑ جگت وچ لیائیا۔ جو کہہ کے گیا نانک تپا، طرح طرح نال سمجھائیا۔ جس نے اپنی چھاتی دے اُتے لکھیا اکھڑ پپا، پورن برہم
 بے پرواہیا۔ اُس دا اکو اکھڑ تے اکو ٹپا، ٹاپوآں توں باہر دے سُنائیا۔ پچھے گرمکھاں نوں دیندا رہے گپھا، درشن نت نت وکھائیا۔ کدے
 کدے دے وی مار جایا کریگا چھپا، ساہمنے ہو کے نظری آتیا۔ کیسے نوں ہس کے مخول وچ کر جایا کریگا ٹھٹھا، اشاریاں نال درڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دیپ دا
 بیڑا چلائے اکٹھا، نو کھنڈ تِنکے نال بندھائیا۔

* ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پرہ ساچا میتا، مٹر پیارا آد انت اکھوائیا۔ جگ چوکڑی چلائے ریتا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہرجن کرائے ٹھنڈا سینتا، اگنی تتو تت تت بُجھائیا۔ سچ سوامی وسے وسنہارا چیتا، من ٹھگوری دُور کرائیا۔ پردہ لاپے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ نام کرے بخشیشا، دُھر دی وست امولک جھولی پائیا۔ مہربان مہر کرے جگدیشا، جگدیشر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں پرہ دیوے دان، نام ندھانا جھولی پائیا۔ انتر آتم بخشے گیان، پاربرہم برہم پردہ آپ اٹھائیا۔ شبدی دیوے سچی دُھنکان، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ امرت رس نچھر دیوے پین کھان، بوند سوانتی کول ناہ ٹپکائیا۔ ست سچ وکھائے اک نشان، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ کوڑی کریا ناتا توڑے جگت جہان، جاگرت جوت پن گوت کر رُشنائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن دھیان، دھوڑی ٹکا مستک خاک دئے رمائیا۔ کریا کر آپ سری بھگوان، ہرجن میلے چائیں چائیا۔ سرت سوانی شبدی ہانی ملے اگما کاپن، جس دا رنگ رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ ہووے پروان، در دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ جن بھگتاں پرہ دیوے دات، دین دیال دیا کھائیندا۔ آتم پرما تم جوڑے نات، نرگن نرگن میلا میل ملائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا سُنائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ درڑائیندا۔ سچ سوامی ہو کے وسے ساتھ، ایتھ اوتھ سکلا سنگ نبھائیندا۔ ایشٹ جنائے اک رگھناتھ، رگھپت پردہ اپنا آپ اٹھائیندا۔ جھگڑا میٹے لوک مات، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیندا۔ ونڈ ونڈائے نہ کھئے ذات پات، دین مذہب بندھن نہ کھئے جنائیندا۔ جن بھگتاں انتر زرنتر ویکھے مار جہات، جھاکئی اپنی آپ درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ جن بھگتاں پرہ کھولے انتر پردہ، پردہ نشیں بھيو چُکائیا۔ لیکھا رہے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن سرتی ست سمجھائیا۔ بھيو کھلائے اپنے گھر دا، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ جتھ دپ اگما اکو بلدا، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ شبد انادی انحد گھلدا، پن رسنا جہوا ڈھولا رہیا سُنائیا۔ بھيو کھلائے نہچل دھام اٹل دا، سچ

دوارا اک جنائیا۔ سو سینگھاسن پُرکھ ابناشن ملّدا، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ جتھے لیکھا رہے نہ کلجگ کل دا، کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔ پندھ رہے نہ جل تھل دا، مہیئل لہنا دئے چُکائیا۔ کھیل وکھائے نہچل دھام اٹل دا، جس گرہ وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک وسائیا۔ جن بھگتاں پرہہ بھاگ لگائے کایا مندر، تن وجود وجے ودھائیا۔ پرکاش کرے اندھیری کندھر، جوتی جاتا دگمگائیا۔ بجر کپاٹی توڑے جندر، ہوئے ہنگتا گرہ ٹڑائیا۔ منوآ من بھوے نہ بندر، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ دیوے پرکاش بنا سوریہ چندر، نور نورانہ دگمگائیا۔ اکو دسے ساچی بندن، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھوڑی ٹکا مستک لاوے چندن، شبدي دھار مہک مہکائیا۔ نیچ نیتر لوچن کھولے رہن نہ دیوے اندھن، کول نین نین یگسائیا۔ کوڑ وکارے آوے چندن، کھنڈا نام ہتھ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں سچ پریتی آوے ونڈن، پریم ہو کے دیوے چائیں چائیا۔ سنت سہیلے لائے انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ لیکھا جانے برہمانڈ برہمنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ ویکھے کھیل وچ ورہنڈن، انڈج جیرج اُتہج سیتج پردہ دئے چُکائیا۔ جن بھگتاں ترے گن مایا میٹے اگن، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ سچ پیار دی چاڑھے رنگن، دو جہاناں اُتر نہ جائیا۔ لیکھا لائے کایا ماٹی سریر بدن، بدی دا ڈیرہ دئے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ جن بھگتاں پرہہ کرے مہربانی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ آتم درس دا بن کے دانی، وست دُھر دی اک ورتائیا۔ نام تیر انیالا مارے کانی، کایا پردہ دئے چُکائیا۔ دُھر دا نام کلمہ دسے کلامی، کائنات توں باہر پڑھائیا۔ بھيو کھلائے جسم ضمیر جسمانی، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ منزل بخشے حق رُوحانی، رُوچ بُت کرے صفائیا۔ اکو دیوے پد نربانی، جتھے نرگن مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ انتر نرتنر آپ ہووے جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگت پرہو دی دھرم دھار نشانی، نشانہ لوک مات وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا پورا کرے تریتا جگ رام رام دا بانی، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔

* ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر * *

لال رنگ کہے میرا لیکھا آد آد، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا جگا جگاد، جگ چوکرئی وجدی رہے ودھائیا۔ مینوں پُرکھ
 اکالے دتی داد، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میرا بھیو بودھ آگادھ، بھیو سکے نہ کھئے جنائیا۔ ستگر شبد نوں ساچی یاد،
 جس یادداشت اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا انت کہے نہ کھئے سنت سادھ، پردہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ اُس دی دھر دی آگم آواز، رسنا جہوا
 بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو سیوا گئے لاگ، نرگن نرگن رنگ رنگائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیل کرے آپ
 مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا اک آنک کل دھاری تاج، تخت نواسی دھردرگاہیا۔ جو سب دی ساچنا گیا ساچ، ساچن
 ہارا بے پرواہیا۔ کیسے دی لئے نہ کھئے امداد، ساتھی سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ جو وسے اپنی سچ محراب، محبوب مالک نور الہیا۔ جس دی
 پن اکھراں والی کتاب، نراکھ دھار آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ لال رنگ کہے میرا کھیل اپارا، اپرمپر سوامی آپ درڑائیا۔ میرا جوتی نور جوت اجیارا، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہہ
 کے میرا نام اچارہ، ہر پُرکھ نرنجن اپنی خوشی بنائیا۔ ایکنکار میری بنائی دھارا، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتے کیتا تیارا، سری بھگوان
 ویکھے چائیں چائیا۔ پاربرہم خوشیاں وچ کیتا اظہارا، ظاہر ظہور دتی وڈیائیا۔ ستگر شبد کیتا پیارا، پریم پریتی اکو بندھن پائیا۔ وشنوں
 وشو دتا اشارہ، پن سینت اکھ پلائییا۔ برہما کوک کوک پکارا، چار جگ توں باہر تیری وڈیائیا۔ شنکر ہس کے کہا تیرا کھیل نیارا،
 لوک مات وجے ودھائیا۔ ترے گن دا تک نظارہ، رجو طمو ستو ویکھ دکھائیا۔ پنج تت دا ویکھ پسارا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بنت
 بنائیا۔ پون سواس دا ویکھ ہلارا، پون اُنجا سیس جھکائیا۔ نو دوارا تک کواڑا، جگت واسنا نال وڈیائیا۔ تھت وار دا ویکھ اکھاڑا،
 باراں راسی سوہیا پائیا۔ پروشٹا اپنا لیکھا جانے سارا، مہاسارتھی تیری بے پرواہیا۔ پر پُرکھ پرما تم دیوے وڈیائی وچ سنسارا، سگلا
 سنگ بنائیا۔ لال رنگ کہے میرا روپ انوپ کرپا کیتی آپ نرنکارا، نر ہر اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ لال رنگ کہے میں ہویا پرگٹ، پرگنا سمجھ کیسے نہ آئییا۔ پرہہ نے اپنا نور دھریا ہر

گھٹ، چوڑاسی چُراہا اک اکھوائیا۔ جوت جگائی لٹ لٹ، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ دھرم دھار دا کھول کے ہٹ، ونج سچ سچ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ لال رنگ کہے میری ڈنڈاوت بندنا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ دتی وڈیائی پُرکھ اکال اندنا، اند اند وچ رکھائیا۔ جس ویلے پرکاش کیتا سُوریہ چندنا، میرا پیار رنگ وکھائیا۔ منڈل منڈپ پائی گنڈھنا، تار ستار وچی ودھائیا۔ کھیل رچائی برہمنڈنا، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ہوئی رُشنائیا۔ سچ پیار چرن دھوڑی سب دے مستک لایا چندنا، تلک لیکھا دُھردرگاپیا۔ پھیر مان وڈیائی دتی وچ ورہنڈنا، دھرنی دھرت دھول دھول خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ لال رنگ کہے میرا روپ دھریا جگ، لوک مات ملی وڈیائیا۔ لال روپ ہویا آگ، آگنی آگ تپائیا۔ میرا کھیل کیتا بنا حد، حدوُد سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مینوں اپنی بنا کے ید، یدی بھیو دتا کھلائیا۔ تُوں جُگ چوکری سب تون رہنا آگ، مایا ممتا وچ کدے نہ آئیا۔ میرے حُکم وچ جانا بجھ، بندھن اور کھئے نہ پائیا۔ تیرے نال کھیل کرانگا ہبھ، دُور دُراڈی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لال رنگ کہے میں ہویا گد گد، خوشیاں وچ سیس نوائیا۔ پرہو میرا نہ کوئی ماس ناڑی ہڈ، تتوت نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھیں کتے پیار مُحبّت نہ جائیں چھڈ، ناتا لوک مات ٹرائیا۔ اپنے دروں نہ دیویں کڈھ، مٹی خاک وچ سمائیا۔ میرا روپ کدے نہ ہووے کگ، دھبّا کوڑ لگے نہ رائیا۔ تُوں سُورپیر سُورا سرگ، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں تیرا سدا درشن لوان لبھ، اور لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنے ملن دا آپ بنائیں سبب، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ لال رنگ کہے پرہ کیتی کِریا آگ، آگ دتی وڈیائیا۔ تُوں نُور نُورانے میری دھاروں پیا جم، جم والی اور کھئے نہ مائیا۔ نہ کھئے ہڈ ماس ناڑی چم، چم درشتی دتی بدلائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیا۔ تیرا جُگ جُگ سوہنا سُہنجنا ہووے کم، نت نوت چلنا میری وچ رضائیا۔ تیرا لہنا دینا ہووے نال پون سواسی دم، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ ستنجگ تریتا دواپر کلجگ بیڑا دیواں ہتھ، ہتھنہار آپ اکھوائیا۔ تُوں میرا لاڈلا چن، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ سُن حُکم گھنگھور کن، اناد انادی کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کپا لال رنگ مار لے

جھاکي، پردہ دياں چُکائيا۔ ميرا نُور نُورانہ جوت جولا تيري بنائے پوشاکی، اشٹبھج اپنا رنگ رنگائيا۔ دینت سینگھارے سُنہ سُنہہ خاکی،
 خالص اپنا بل پرگٹائيا۔ سینگھ آسوار چڑھے راکی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائيا۔ اتم سب دی پوری کرے واٹی، لیکھا لوک مات مُکائيا۔
 آوے خوشیاں والی راتی، منڈل منڈپ سوہیا پائيا۔ راہ تگے کھلاپاتی، پت پرمیشور ویکھ وکھائيا۔ تُوں جاتا میں تیرا نُور ذاتی، جوتی
 جاتے تیری وڈ وڈیائيا۔ تیرا رُوپ تیری حیاتی، تیری زندگی تیرے وچ رکھائيا۔ تُوں صاحب اک ابناشی، جمن مرن وچ کدے نہ آئيا۔
 پُرکھ اکال خوشیاں وچ کیتی ہاسی، ہس کے دتا درڑائيا۔ شنکر آ جا اتوں کیلاشی، برہمے برہم لوک تجائيا۔ وشنوں بن جا سچا ساتھی،
 سگلا سنگ رکھائيا۔ سارے مل کے مٹائیے واٹی، پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں پندھ رہے نہ رائيا۔ اوتھے چلیئے جتھے میری جوت جگے
 للاٹی، لاٹاں والی اپنا آسن لائيا۔ جس دا نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھی، اشٹ دیو اکو اک رکھائيا۔ جو سب دی کرے راکھی، رکھک ہو
 کے شتروآں رہی گھائيا۔ سب نے خوشیاں وچ مئی آکھی، پُرکھ اکال آگے سیس نوائيا۔ چلو چلیئے بن کے ست سچ دے براتی، برہما شو
 بھجے چائیں چائيا۔ آگے کھیل تکیا بنا آفناہی، سورہ نظر کھئے نہ آئيا۔ جنگل آجاڑ بیٹھی جس دا نُور آدی، نُور نُورانہ نظری آئيا۔ اشٹ
 بُھجان چُک کے لائی سادھی، شستر ہتھان وچ ٹکائيا۔ شکتی شستر پُرکھ اکال امدادی، دوجی لوڑ رہی نہ رائيا۔ جھٹ حُکم ملیا جواہی،
 پرم پُرکھ دتا سُنائيا۔ اپہ لیکھا نہیں کوئی کتاہی، اکھراں والی نہ کوئی پڑھائيا۔ حُکم وچ کیتا خطاہی، سندیسہ اک سُنائيا۔ لال دی دھار لال
 بھوشن والیئے، تیری دُھر دے لال نال اج شادی، شہنشاہ دُلہا جگ نیتر نظر کیسے نہ آئيا۔ لال رنگ دھرم دی دھار اُتے بہنا نال مزاجی،
 سینگھاسن سچ دا اک بنائيا۔ دُرگا آگے رُوپ دھر کے اپنی سادھنا سادھی، سچ سچ رنگ رنگائيا۔ جھٹ وشن برہما شو بن گئے ڈھاڈی،
 بنا ہتھان تالی دتی وجائيا۔ تُوں ميرا میں تیرا سوہنگ شبد گایا گاتھی، دوجا راگ نہ کھئے سُنائيا۔ جھٹ سندیسہ دتا پُرکھ اکال حُکم صفاتی،
 شبدی دھار درڑائيا۔ ميرا کھیل سدا انادی، جس نون کوئی نہ میٹ مٹائيا۔ جگ بدلن دی مینوں وادی، کوئن کوٹ چوکڑیاں بیٹھیاں
 سیس نوائيا۔ لال رنگ کہے کی ساچی ساجن ساچی، سچ دے درڑائيا۔ پُرکھ اکال کہا دھرم دا بناواں اک سماجی، سمجھ وچ کیسے نہ آئيا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائيا۔ لال رنگ کہے میں تیرا حُکم مٹا، منسا تیرے

وچ ملائیا۔ میں لگا انگ تنا، تت مل کے اپنا کھیل دکھائیا۔ جھٹ پُکھ اکال نے رُوپ بنایا نٹھا، نیکن نیکا دتا دکھائیا۔ پھیر دھناڈھ بنیا
 دھنا، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ پھیر جگت جہان دکھایا بٹا، حدوڈاں ونڈ ونڈائیا۔ پھیر سمجھایا میں آد دا اک تے انت دا میرا اکو کٹا، دوْجا
 رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ لال رنگ کہے پرہو
 مینوں کریں پروان، در تیرے سپس نوائیا۔ میں پچہ تیرا آنجان، میری چلے نہ کھئے چُٹرائیا۔ مینوں بخشش کیتی وچ جہان، دھرنی دھول
 دھول اُتے ٹکائیا۔ سدا میلا رکھیں اپنے نال، مہربان مہر نظر نظر اُٹھائیا۔ ست سچ دا دیویں دان، داتے دانی دیا کھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پُکھ اکال کہا، لال تیرا رنگ رنگاواں گا۔ دُرگا اشٹبھج
 دی دھار، دھرنی دھرت دھول سہاواں گا۔ آپے پُکھ آپے نار، کنت کنتوہل آپ ہو جاواں گا۔ آپے سیج سہنجنی کراں بہتار، پر م پُکھ
 نور رُشناواں گا۔ جُگ جُگ کھیل کراں اپار، اپرمپر سوامی ہو کے ویکھ دکھاواں گا۔ تیرا دھرم دا دھرم پیار، دھرم دی دھار نال پرگٹاواں
 گا۔ ستجُگ ساچے دیاں ادھار، اوتار اٹھاراں نال وڈیاواں گا۔ سپتس رکھیاں کر وچار، تیری پلُو گنڈھ پواواں گا۔ میرا کھیل اپر اپار،
 پت پریشور ہو کے ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سناواں گا۔
 لال رنگ تیرا سنت گھارا میتا، براہ نال وڈیائیا۔ یگ پُرش اتیتا، حیکریو نال ملائیا۔ نر نرائن ٹھانڈا سیتا، کپل مَن سُکھدائیا۔ دتاترے
 چلائے ریتا، رکھو دیو ویکھ دکھائیا۔ تیرا پرتھو بنے میتا، متس مل کے وجے ودھائیا۔ کچھپ تیرا رنگ جانے ٹھیکا، دھننتر اپنی گنڈھ پوائیا۔
 موہنی دوارے ہونا وسنیکا، براہمن باون پردھ نال رکھائیا۔ ہری ہر تیرا لیکھا جانے جی کا، نر نرائن خوشی دکھائیا۔ تیریاں آساں منساں
 پُوریاں کراں امیدان، دیواں مان وڈیائیا۔ گج تیریاں رکھے اڈیکاں، بن نینان نین اُٹھائیا۔ تُوں لوک مات سدا ہونا وسنیکا، سچ دوار سوہیا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ لال رنگ تیرا پورن ہووے کام، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تربتا جُگ
 کرے پرنام، رام پرس ویکھ دکھائیا۔ رام رام دئے مان، دسترہ بیٹا انگ لگائیا۔ سیتا تیرا جھلائے نشان، نشانہ ست دھرم پرگٹائیا۔ بالمیک
 کرے دکھیاں، بھیو ابھیدا آپ گھلائییا۔ سب نے تینوں کرنا دان، سبھاپتی تیرا لیکھا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ست رنگ تیری دھرم دھار دی راسا، لال رنگ تینوں ملے وڈیائیا۔ تیرا وید ویاسا
 کھولے بھیو خلاصہ، پُراں اٹھاراں گنت گناییا۔ چار لکھ ستاراں ہزار سلوک جس دی راشا، لال رنگ چیرا سیس ٹکایا۔ جمن تیریاں
 تگنیاں شاخاں، گوکل ویکھے تھاؤں تھائیا۔ سُدے پُوریاں کرنیاں واٹاں، تندل تندل نال بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکایا۔ لال رنگ تیرا سوہنا ہووے چیرا، چری وچھنے ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں دینا دھیرا،
 دھیرج دھرم دھار پرگٹایا۔ جس ویلے پرہ نے رویداس دا لیکھے لاؤنا کسیرا، لال رنگ رنگاں وچوں اپنا آپ جنایا۔ نالے اشارہ دینا میرے
 صاحب دے ہتھ سب دیاں تقدیراں، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے دھرم دا دھرم دے نال ہووے وتیرہ، دھرم دھرم نال بندھایا۔ جس
 ویلے شرع دیاں شرع نال بنیاں زنجیراں، حصے جگت ونڈ ونڈایا۔ پھیر تیرا کھیل بے نظیرا، نظر توں اوپلے دیاں وکھایا۔ سر لٹھنے سادھاں
 سنتاں جگت فقیراں، دھرنی لال رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سُنایا۔ پُرکھ اکال کہے لال رنگ اوہ تک لے اگتی دھار، دھرنی دیاں وکھایا۔ لیکھا مُکنا تیئی اوتار، مؤسیٰ آوے واہو داہیا۔ عیسیٰ
 کھیل کرے اپار، حضرت حضرتان پردہ لاپیا۔ اُس ویلے تیرا لال رنگ ویکھے جگت سنسار، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ عیسیٰ کرے
 وچار، وچرکے دئے سُنایا۔ سُنو مُریدو حال، مُرشد ہو کے بھیو کھلایا۔ میری ویکھنا مٹی کھال، تن وجود نظری آئیا۔ جس ویلے مینوں
 چھریاں نال کرن حلال، لال رنگ میرے سینے وچوں کڈھایا۔ پھیر اتم ویہویں صدی سب نے ہونا بے حال، بہل ہو کے رووے لوکایا۔
 میرا باپ ہووے کِریال، کِریاندھ اک اکھوایا۔ اسماناں توں اترے مار کے چھال، جمن والی دسے کوئی نہ مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے لال رنگ آہ ویکھ اپنا عہد، عہدنامہ دیاں وکھایا۔ جس
 ویلے محمد نے رُپ دھریا مُجاہد، خود خُدا دتی وڈیائیا۔ اُس ویلے مٹھا رس کھادھا شہد، شاید پرہ نے ایہو وست جھولی پائی۔ نالے جنم
 دا دسیا ساہت، ساہت ست والی بنایا۔ اک مٹھی بھر کے ریت، بالو اپنے اتوں سٹایا۔ پھیر نوری اللہ کھولیا بہیت، پردہ دتا چُکایا۔
 مکیوں مدینے ول ویکھ، بجر کرنا چائیں چائیا۔ تیری بدل جانی ریکھ، تقدیر تدیر نال تکبیر اپنی دئے پڑھایا۔ تیرے نال صدی چوڈھویں

دا بیت، چوڈاں صد دیاں وڈیائیا۔ پیغمبر رن بھومی سوئے کھیت، تن نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں ویکھ لے نیتن نیت، نرگن دھار سوہیا پائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد ست کیتا سجدہ، صاحب سیس نوائیا۔
 میں تیرا غلام بردا، خاکی خاک نظری آئیا۔ ذرا بھيو کھول اپنے گھر دا، گرہ پردہ دے چُکائیا۔ پروردگار کہہا چوڈاں طبقاں اندر تیرا نور
 وڑدا، ظہور دیاں چمکائیا۔ اوہ ویکھ لیکھا سیس دھڑ دا، لیکھا تک خلق خُدائیا۔ دین دین نال لڑدا، دُنی دُنی نال ٹکرائیا۔ صدی
 چوڈھویں ویکھ دھرنی نوں لال رنگ چڑھدا، چڑھدیوں لہندے اپنا روپ پرگٹائیا۔ محمد جھٹ دوویں کن پھڑدا، واسطہ پرہ دے آگے پائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ محمد کہے میرے مالک میری چوڈاں صدیاں
 حد، حدوڈ دتی ونڈائیا۔ کی ڈھولا گاواں صد، کی کلمہ نام صفت صلاحیا۔ کی لیکھا جانا جگ، کائنات درڑائیا۔ دیوے حُکم سورا
 سرگ، ہر سہج نال سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں جانی لنگھ، اپنا پنہ مٹکائیا۔ تیری اُمت کچی بھج جانی ونگ، کچی ماٹی رہن نہ پائیا۔
 شرع دا شرع نال ہونا جنگ، شریعت سکے نہ کھئے پچائیا۔ چاروں کُنٹ تگنا لال رنگ، بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں جھٹ شبدي دھار بولی، عالمین دے مالک دیاں جنائیا۔ میری محمد ہتھ پھڑائی ڈولی،
 سوہنا جوڑ جڑائیا۔ میں چلنا ہوئی ہوئی، سال بسالا پنہ مٹکائیا۔ میرا انت انت دا بھيو کھولی، پردہ رہے نہ رائیا۔ میں تیرے اُنٹوں گھول
 گھولی، آپ آبا بھیت کرائیا۔ تیری کھیل سدا انمولی، انٹل تیری وڈیائیا۔ سچ دس میرے انت محمد دی رکھیں چولی، کہ اپنا ویس وٹائیا۔
 پروردگار کہہا صدی چوڈھویں نہ پا روئی، رحمت نال سمجھائیا۔ میری دھار اول دی اوئی، اولیا سمجھے کوئی نہ رائیا۔ میرا کلمہ فرمان دھر
 دا ڈھولی، سنہڑا اک سُنائیا۔ امام اماما روپ دھر کے آواں اُتے دھوئی، دھرنی اُتے وجے ودھائیا۔ جیہڑا ڈرگا دی دھار نتھا روپ دکھایا
 پُرکھ اکال پہلی اپنی کیتی بھینی، آتم آتم نال وڈیائیا۔ اُس ویلے شبد دی دھار جوت اجیار پرسدھ کران دھرم دھار دی گولی، چار جگ دی
 گولک وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں
 جھٹ وقت لیا تار، نگاہ نگاہ وچوں اٹھائیا۔ جاں دوس تکیا اوہ دوس سی تِن ہار، ہار کڈھ کے سیس نوائیا۔ ہُن محمد دا لیکھا ہونا وچ

اُجاڑ، بھجنا واپو دابیا۔ کی تیرا کھیل پروردگار، سانجھے یار دینا سمجھائیا۔ کی ویس وٹائے اتم وار، میرا لہنا میری جھولی پائیا۔ جھٹ کلمے دا ہویا اظہار، بصری اسم توں باہر سمجھائیا۔ ہو جا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ امام اماما نؤر نؤرانہ ہونا اُجیار، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ محمد دا لہنا دینا قرضہ دیاں اُتار، صدی چوڈھویں لیکھا دیاں مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رُوپ اک درسائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری انت آخیری اک عرضوئی، عرض آرزو نال ملائیا۔ کس دوارے ملے ڈھوئی، میں ڈھوآ لے کے آواں چائیں چائیا۔ مینوں تیرا نام دروہی، دروہی دروہی کہہ کے سیس نوائیا۔ پروردگار ہس کے کہا ایس بھو نؤں جانے کوئی، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں جس ویلے تیری گولی نے کہا ہُن میں موئی، مر مر اپنا جیون اپنے لیکھے پائیا۔ اُس ویلے کلا ورتنی اوہی، جس نؤں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ لال رنگ لال نال جانا چھوہی، اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ تِن ہاڑ کہے میں سنیا ہندا ویکھیا خطاب، مخاطب ہو کے دھر دا حکم جنائیا۔ انت کھیل دسنا اُتے کنارے فرات، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ لال رنگ نے ویکھنا مار جھات، گولی تن دے نال چھپائیا۔ لیکھا لیکھنا قلم دوات، جس دا حرف حرُوف سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جھٹ محمد نے لیا تاک، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ میرا وجود ملنا نال ماٹی خاک، اُس ویلے میرا مقبرہ دئے گواہیا۔ مدینے وچوں آئے آواز، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ تُوں میرا حق جناب، شہنشاہ عالیجاہ اکھوائیا۔ جس ویلے میرے محبوب مالک نے چھڈ دتا پنجاب، پنچ وکار روون مارن دھاپیا۔ پنجاں تتان لگنی آگ، چاروں کُنٹ نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی نؤر دا جگنا چراغ، چراگاہاں کرے رُسنائیا۔ گرُمکھاں گرُسکھاں تُوں ملنا آگما داج، داتا دانی آپ ورتائیا۔ لال رنگ کہے گولی دی چولی نے سب نؤں لاؤنی آگ، آگ بھڑکے تھاوں تھائیا۔ پھیر لیکھا دسنا وچ بغداد، بغلگیر بن کے دھر دا ماہیا۔ شرع دا جھگڑا میٹنا شتاب، چھری پکڑے نہ کھئے قصائیا۔ اکے مالک تُوں ادب ہونا آداب، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے انت دا آد، آد دا انت اپنے وچ رکھائیا۔

* ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ دلی ہریجن سنگھ دے گرہ * *

ستگر شبد کہے میں جگت وچولا، آد انت جگ جگ سیو کھائیا۔ نرگن دھار سرگن سناواں ڈھولا، آتم پر ماتم پردہ آپ چکائیا۔ سچ سوامی مالک دساں مؤلا، خالق پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ امرت رس نچھر دیواں بوند سوانتی کولا، مہربان مہر مہر نظر اٹھائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ بدل دیواں چولا، چولی ڈھر دے رنگ رنگائیا۔ منوا منسا بنا کے گولا، ہوئے ہنگتا گرھ ٹڑائیا۔ بجر کپاٹی پردہ کھولا، ترے گن لیکھا دیاں مکائیا۔ ترسنا جگت پائے نہ روؤلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا ست سچ دا جاپ، رسنا جہوا کہن کھئے نہ پائیا۔ کیرپا کرے پرم پڑکھ پرہ آپ، پارپرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ کوڑی کیریا اندھ اندھیرا میٹے رات، بن سورہ چند کرے رُشنائیا۔ آتم پردہ کھولے تاک، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن ہو کے سرگن پچھے وات، واقف کار اک اکھوائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پت پتیت اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچ منزل چڑھائے گھاٹ، اگلا پندھ دئے مکائیا۔ سچ پریتی بخشے کھاٹ، سنگھاسن آسن اک وڈیائیا۔ جنم جنم دی کرم دی ڈرمت میل دیوے کاٹ، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ سچ دوار وکھائے ہاٹ، وست امولک اگم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں داتا گنی گہر، گہر گور اک اکھوائیا۔ میری نظر نہ آئے کیسے تصویر، تصور موصور نہ کھئے جنائیا۔ میری آد انت جگ جگت وچ تدبیر، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا ہوکا دتا کبیر، قبراں توں باہر سناٹیا۔ اوہ مالک بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جس دی منزل حق اخیر، خالق خلق نور الہیا۔ سو کایا چولی بدلے چیر، چری وچھنے لئے ملاٹیا۔ جنم کرم دی میٹے تقدیر، تکبر من رہے نہ رائیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، شرع دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میرا صاحب پڑکھ ابناش، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو جن بھگتاں دیوے جوت پرکاش، کایا منڈل منڈپ کرے رُشنائیا۔ اگیان اندھیرا ہوئے وناس، کوڑی کیریا رہے نہ رائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسے جاپ، جگ جیون داتا اپنے رنگ رنگائیا۔ ترے گن میٹ کے کوڑے تاپ، امرت میگھ اک برسائیا۔ درشن دیوے ساکھیات، نور نورانہ نظری

آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ستگر گر گر ستگر کھولے انتر درِشٹ،
 دُتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ جوتی جاتا بن کے اِشٹ، اِشٹ دیو اک اکھوائیا۔ جس دا سندیسہ دتا رام وِشِشٹ، وِشیاں توں باہر سمجھائیا۔
 اُس دا لیکھا کوئی نہ جانا وچ لکھت، اکھراں انک نہ کھئے بنائیا۔ بالمیک دتا بھوکھت، بھوش اک درڑائیا۔ جس دا لہنا نہ ٹانک نہ جست،
 ایکا دوآ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستگر شبد ہووے
 مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ انتر دیوے برہم گیان، پاربرہم پرہہ بیو ابھید کھلائیا۔ شبد سُنائے بنا کان، دُهن انادی انحد آپ وجائیا۔ نجہر
 رس دیوے پین کھان، امرت جہرنا آپ جھرائیا۔ ایڑا پنگل سُکھمن ڈھولے پرہہ دے گان، صفتی صفت صفت وڈیائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا کھیلے کھیل سِری بھگوان، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے دان، داتا دانی خالی جھولی آپ بھرائیا۔ سوئی
 سُرْت کرائے سوادھان، سُرْتی سُرْت اُٹھائیا۔ اُٹھ ویکھ مار دھیان، کایا مندر نین اُٹھائیا۔ گرہ ویکھ شاہ سلطان، شہنشاہ بے پرواہیا۔
 جس نوں جگ چوکڑی شاستر گان، راگان نادان وچ شنوائیا۔ سو بھگتاں ملے آپ آن، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کایا مندر دیپ
 جوت جگائے مہان، بن تیل باقی اُٹھ پھر ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی
 انترجامی اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ آد انت دا کھلاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں جوت جگائے بن تیل باقی، نورو
 نور ڈگمگائیا۔ سووت جاگت درس دیوے بہ بھاتی، انک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ دو جہاناں پُچھے واتی، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔
 نرگن سرگن بن کے ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ جنم جنم دی میٹے واٹی، کرم کرم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ منوآ منسا کھیل مُکائے بازی گر
 ناٹی، نٹوآ سوانگ نہ کھئے جنائیا۔ نرگن جوت جگائے للاٹی، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ گرہ اک وکھائیا۔ سچ گرہ دیپک جوتی جائے جگ، کایا مندر اندر وچے ودھائیا۔ کِرپا کرے سورا سربگ، پُرکھ اکالا دین
 دِیالا اپنی دِیا کھائیا۔ ہنس بُدھی رہے نہ کگ، ست سچ وچ ملائیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ لاپیا۔ ترے گن مایا
 بُجھائے آگ، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ نو دوارے بینڈا مکے حد، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ آتم پرما تم پئے لبھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ

رائیا۔ گرہ پرکاش ہووے دیپک جوتی کرے ڈگمگ، للاٹ للاٹی سوہیا پائیا۔ اندھیرا رہے نہ ڈونگھی کھڈ، کایا کھنڈر ہوئے زُشنائیا۔ آتم پرما تم ہوئے کدے نہ اڈ، وچھوڑا جگت رہے نہ رائیا۔ سُرَت شبد نہ جائے چھڈ، سوانی اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہووے چھند، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ خوشی رہے بند بند، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی مکے پندھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جگت جہان کوڑ ساگر منزل جائے لنگھ، ممتا وہن نہ کھئے وہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا آتم سیجا سوہے آپ پلنگ، بن پاوے چوڑ آپ ٹکائیا۔ گھر نُور نُورانہ چڑھے چند، بن چند کرے زُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں جوتی جاتا، آتم پرما تم میل ملائیا۔ پاربرہم برہم جوڑاں ناتا، جیو ایش گنڈھ وکھائیا۔ سُرَت شبد بخشاں اگمی داتا، وست امولک اک ورتائیا۔ مستک ریکھ بدل دیواں ماتھا، بدھنا نیوں نیوں سیس نوائیا۔ آد انت سِری بھگونت پرم پُرکھ جوتی جاتا، جاگرت جوت بن ورن گوت اک اکھوائیا۔ نِرگن نِراکار جن بھگتاں درشن دیوے ساکھیاتا، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نُور نُورانہ مرد مردانہ نظری آئیا۔ جس دا کھیل ویکھے وشن وشنو دھار پرکاشا، برہما برہم کھوج کھوجائیا۔ شنکر راہ تکے اُتے آکاشا، اکل کل دھاری کی اپنی کھیل وکھائیا۔ سو صاحب ستگر دین دیاں پُرکھ اکال پروردگار سانجھا یار آتم نُور نُور جوت پرکاشا، جس دا پرکاش جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت جُگا جُگنت نِرگن سرگن سرگن نِرگن ویکھے اپنا کھیل تماشا، خالق خلق مخلوق اپنا کھیل وکھائیا۔

* ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال سُرچیت کور ناتھیوال نوت * *

ہاڑ کہے میرے انتر ہوئی حیرانی، ہر ہردا ویکھ وکھائیا۔ کیوں کلجگ کوڑ چڑھی طغیانی، چاروں کُنٹ لہر اٹھائیا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، چار کُنٹ رووے مارے دھاپیا۔ ڈھر دی سمجھے کھئے نہ بانی، بان انیالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ منوآ من ہويا ابھانی، نون سو اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ شرع چھری بنی شیطانی، شریعت پندھ نہ کھئے مکائیا۔ آتم برہم جانے نہ کھئے نشانی، منزل حق نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلاٹيا۔ ہاڑ کہے میرا انتر کرے پُکار، کوک کوک سُنائيا۔ کی کھیل سرجنہار، کی کرتا رہیا کرائيا۔ میں تکیا سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیاں درڑائيا۔ مِترو مِتراں دا رہیا کوئی نہ یار، یارانہ حق نہ کھئے نبھائيا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پاوے کھئے نہ سار، مہاسارتھی ملن کھئے نہ پائيا۔ دروہی سب دی منزل ہوئی دُشوار، دُشمن کھئے نہ کھئے کرائيا۔ میں روواں زارو زار، بن نیناں نیر وہائيا۔ میرے مالک میں تیرا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائيا۔ تیری کِرپا دُھر دے پروردگار، یامین تیری وڈیائيا۔ میں تگاں جھکدے چار یار، چاروں کُنٹ سیس نوائيا۔ سجدے کردے اہل کار، نو ست دین گواہيا۔ کی حُکم سچي سرکار، کی کرتا کار بھگنٹائيا۔ جس نوں عیسیٰ کہا پُکار، میرا باپ اگم اتھاپيا۔ محمد سجدے وچ کر کے نمسکار، نو سیس نوائيا۔ میرا امام اماما شاہ سیکدار، شہنشاہ اک اکھوائيا۔ جس لہنا دینا سب دا قرضہ دینا اُتار، مقروض نظر کھئے نہ آئيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائيا۔ پندراں ہاڑ کہے مینوں نرگن دھار لگا دھکا، ہلونا اک جنائيا۔ جس لیکھ مُکاؤنا مدینہ مکہ، کعبیاں کھوج کھوجائيا۔ جوتی دھار پھرے تھھا، بھجے واہو داہيا۔ سب دا لیکھا پورا کرے اکٹھا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ کلجگ اُٹی گیڑے لٹھا، گیڑا گیڑے وچوں بھوائيا۔ ترے گن مایا تپائے بھٹھا، بن اگنی اگ جلاٹيا۔ میں اُس دے اگے واسطہ گھتاں، نیوں نیوں لاگاں پائيا۔ پرہو اپنا بھيو کھول دے رتا، رتن امولک گرمکھ گود ٹکائيا۔ پردہ رہے نہ چیتن ستا، ست ستوادی رنگ دینا رنگائيا۔ میں بنا سیس توں ٹیکان متھا، چرن کول سیس نوائيا۔ میرا سگل وسورا جائے لٹھا، چنتا چکھا نہ کھئے تپائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائيا۔ ہاڑ کہے پرہو میری اک عرضوی، بینتی وچ جنائيا۔ جس نوں سمجھے مول نہ کوئی، اکھڑ اکھڑاں نال صلاحیا۔ میری طوبی میری دروہی، دو جہاناں سیس نوائيا۔ تڈھ بن ملے کتے نہ ڈھوئی، جن بھگتاں ہونا آپ سہائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری وڈیائيا۔ ہاڑ کہے پرہ بھگتاں بنا میتا، مِت پیارا اک اکھوائيا۔ ستجگ سچ چلاؤنی ریتا، ریتوان نور الاہيا۔ سب دی جھولی پاؤنا کیتا، مہر نظر اک اٹھائيا۔ جن بھگتاں سینہ کرنا ٹھانڈا سیتا، اگنی تن نہ کھئے رکھائيا۔ جھٹ پردے وسنا چیتا، جگت ٹھگوری ڈیرہ ڈھاپيا۔ توں مالک

ترے گن اتینا، ترے بھون تیری سرنائیا۔ ہرجن تیری پھلواری تیرا بغیچہ، توں مالک اک اکھوائیا۔ ست سچ دی بخش حدیثا، حضرتان توں باہر کرنی پڑھائیا۔ جن بھگتاں پوریاں کرنیاں آساں امیدا، رسیدہ اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں پردہ رہے نہ کھئے پوشیدہ، پُشت پناہ اپنا ہتھ دینا ٹکائیا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال شام دے سمیں ضلع امرتسر *

ستاراں ہاڑ دا دوس مہان، مہا اگت گئی نہ جائیا۔ کیرپا کرے سری بھگوان، پت پرمیشور بے پرواہ اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جو آد جگادی دیونہارا دان، آتم پرما تم دئے وڈیائیا۔ پنج تت کرے کلیان، کایا کعبے کر رُشنائیا۔ اُس دے چرن کولاں وچ سرب دھیان، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ہر سنگت مل کے کریئے پروان، پرم پُرکھ آگے سیس نوئیا۔ اسیں کلجگ دی شرع چھٹی شیطان، پھندن جگت سماج کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہر سنگت ساچا کرنا قول، اقرار اک اکھوائیا۔ سندیسہ دینا اُپر دھرنی دھول، دھرت رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم مل کے جانا مول، مولا ویکھنا تھاون تھائیا۔ ست دھرم دے ٹلنا پورے تول، تگر جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ویکھو کتے وعدے توں نہ جائیوڈول، اندولت پرم پُرکھ آگے سیس نوئیا۔ جگت بھرانٹ پردہ لینا کھول، انتر نرت دھیان لگائیا۔ سچ سماج دا دھرم دی دھار دا جن بھگتو جاؤنا ڈھول، ڈھولا توں میرا میں تیرا گائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا سب دے وسے کول، نیج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو جھوٹھی چھڈنی جگت دات، مایا دنی کم کیسے نہ آئیا۔ انتر اپنے مار کے ویکھو جہات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سچ پرتی سرتی شبدی جوڑو نات، آتم پرما تم میلا میلو چائیں چائیا۔ یاد رکھنی ستاراں ہاڑ دی رات، رُٹری بھیو وچ مہکائیا۔ وعدہ کرو جھگڑا مٹ گیا ذات پات، دین مذہب ورن برن شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھن دولت دا کلجگ دی جھولی پایا کورٹا کھات، سچ دھرم واسطے لوڑ رہی نہ رائیا۔ تسیں آتم دھار سچ بن جاؤ پارجات، جگت مایا ملما دینا تجائیا۔ سارے اک پرہو تے کرو وشواس، جگت

وشیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تہاڈے اُتے دھرم دی دھرم نال آس، پیار مُحبتِ ناتا لینا جڑائیا۔ کھیلے کھیل پرم پُرکھ پاربرہم پرہ آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ سب نے نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ دا پچھلا کرنا پورا بھوکھت واک، پیشین گوئیاں دھرم دی دھار لیکھے لائیا۔ کسے نے کسے دا ہونا نہیں مُحتاج، لوڑوند جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنی بَمت وچ اپنا کرنا کم کاج، سیوک ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ کتیا والے پُتران والیاں نال ناتا جوڑنا سدّ کے نال، جگت مایا آس نہ کھئے رکھائیا۔ انت سب نے چھڈ کے پا جانی وفات، انت نظر کھئے نہ آئیا۔ تُسیں سچ آتما پرماٹما نال تہاڈا ساک، سچن اِکو اِک اکھوائیا۔ سارے خوشی وچ تُوں میرا میں تیرا دیو آواز، دوْجا رہن کھئے نہ پائیا۔ آتما پرماٹما دا کھل گیا راز، پاربرہم برہم پردہ دتا اُٹھائیا۔ اسیں اُس پرہو دی ذات، جس پرہو تُوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جس دی صفت کردے چار جُگ دے گرتھاں والے کاغذات، اکھڑ اکھڑ نال ملائیا۔ اچّ اُس دی درگاہ وچوں سچکھنڈ وچوں مقامے حق وچوں لینی سچ پریم دی دات، مُحبت دیاں جھولیاں لینیاں بھرائیا۔ ساڈا اِکٹھیاں دا اِکو دِن ہو گیا اِتفاق، دین مذہب دا جھگڑا دتا مُکائیا۔ تُساں تُوں کوئی بُری نگاہ نال سکے نہ جھاک، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ ساڈا اِکو روپ تَت آتھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش، من مت بدھ رنگ رنگائیا۔ ساڈے اندر پریم دی وجے تھائے، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اسیں سچ دھرم دی اندر دے کے جانی گائے، جس تُوں من کلپنا نہ سکے کھلائییا۔ ساڈا وبار پوجا ایہو پاٹھ، ایہو سمرن لینا بنائیا۔ ساڈی اِکے نیڑے تے پچھے دُور رہ گئی واٹ، آتما گھر وچ بہ کے اپنے پرہ دا درشن لینا پائیا۔ اچّ توں پچھلے سماج دی شرع تُوں دتا کاٹ، کٹاکش نام والا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ جن بھگتو اچّ دا دوس ویکھو چنگا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ تہاڈا اندر آتما تیرتھ اگتی گنگا، سچ سروور نظری آئیا۔ شبدي دھار وجے مردنگا، انحد نادی دُهن شنوائیا۔ اوہ جوتی نُوں کر جانا چندا، پن سوریہ چند کرے رُشنائیا۔ تہاڈا مالک سُورا سربنگا، جو دیونہار نُوں الایا۔ اوہ تُسیں پنج تَت خاکی بندہ، بندنا وچ سارے سیس نوائیا۔ جگت سماج جگت دُنیا دا دھندا، بندھن سرشٹی والا نظری آئیا۔ اچّ توں ستگر شبد دا ہتھ وچ پھڑ لو کھنڈا، کوڑی کریا کرنی صفائیا۔ تہاڈا اندر کھنڈ برہمنڈا، جیو پنڈ تہاڈا نظری آئیا۔ تُسیں پرہو نال پیار کرو تہاڈا آتم کدے نہ ہونے رنڈا، جگت رنڈیا دینا کھائیا۔ تُسیں تُوں میرا میں تیرا گایا چھندا، جو نانک زِرگن زِرگن دھار

سُنائیا۔ ذرا میرا ویکھو پچھلا مُکدا جاندا پنڊھا، پاندھی بئھے پنڊھ مُکائیا۔ کورُی دُنیا کورُی سرِشٹی کورُا کائنات دا دھندا، کورُی واشنا م کيسے نہ آئيا۔ اوہ تہاڏے اندر اُس پرېھو دا دُرنگا، جس دی باڏی بنت نہ کھئے بنائيا۔ اوہ اپنے اندر دھن دؤلت ویکھو نام بھنڌار اچنبا، اتوٹ ائٹ ورتائيا۔ سارے خوشی وچ کھو جگت جہان دے سر وچ مارانگے دُنڌا، دیون والیاں نالوں ناتا دیوانگے تڑائيا۔ نال سرکار نون کھانگے آو چار کُنٹ و جاؤ ایسے دا مردنگا، سماج راج ست مل کے وچے ودھائيا۔ خوشی وچ سارے جی آياں آياں نون ملے آتم رس دا اندا، جو اندپر والا اند اند وچوں گیا جنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائيا۔ جن بھگتو کورُی ریتی دا لگ دینا توڑ، آتما پرما تہاڏی لینی ملائيا۔ سُرَت شبد دا ناتا لینا جوڑ، جوڑی بھگت بھگوان وکھائيا۔ آتما من دی کلپنا نون لینا موڑ، شبد ہوڑا آگے رکھائيا۔ او جگت مایا رس مٹھا کدی نہ سمجھو کورُ، کورُی کړپا نہ کھئے وڈیائيا۔ کلپنا پچھے کدے نہ جانا دؤڑ، امیراں گھر خوشی نہ کدے بنائيا۔ تہاڏی ساریاں دی اکو منزل تے اکو ستگرُو دا پوڑ، تے نام دا دُنڌا اکو چڑھ کے خوشی لینی بنائيا۔ اکو گرہ وچ اکو گھر وچ تہاڏا ہووے کارج اندا، اند اند نال لینا ملائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائيا۔ جن بھگتو تہاڏی سچي اک تعلیم، طُلبا دھرم دھار بنائيا۔ تہاڏا اصول اک عظیم، عالیشان دتا سمجھائيا۔ تَسین آد تون پرما تہاڏی آتما قدیم، انت پرما تہاڏا دا رُپ نظری آئيا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چار جگ جگت سماج دی ہندی رسی ترمیم، جُگ جُگ دھارا رسیا بدلایا۔ ہُن اگلا مارگ ویکھو مہین، جگت نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ اوتاراں پیغمبران گرواں دی ایہو گوئی پیشین، پیشتر گئے سُنائيا۔ جس ویلے کلجگ اتم اندھیرا ہویا دھرم رسیا نہ اسماں زمین، زمین زماں رووے مارے دھابیا۔ جھگڑا ویکھنا جگت جہان رُسا چین، شرع شرع نال ٹکرائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کھے میں جاواں واری صدقے، بل بل سیس نوائيا۔ جس نون چار جُگ دے شاستر لبھدے، جُگ چوکرُی سندیسے نام والے درڑائيا۔ اُس دے نام نگارے دو جہاناں وچدے، انحد نادی تال شنوائيا۔ اُس دے حُکم نال جگت سماج جان بھجدے، کورُ کړپارا ڈیرہ دھابیا۔ اکو کھیل ہونے اُس پرېھو سمرتھ دے، جو مالک اگم اتھابیا۔ تَساں قول یاد رکھنے آج جو کھڑے کیتے ہتھ دے، ہتھ پُرکھ اکال

اگے ڈاہیا۔ مہربان محبوب ساڈے اندر ہمت دے تے نال سچے پیار دی وتھ دے، وصل یار اپنا دینا کرائیا۔ کوڑی کیریا نوں بھگتاں دے چرناں بیٹھاں متھ دے، متھن کر کوڑ جگت لوکائیا۔ سب نوں ساچی اکو سکھیا سکھ دے، سکھیا سب نے لینی اپنائیا۔ تسیں ڈلارے بچے دولھے پر ماتما اک دے، اوبو تہاڈا پتا اوبو تہاڈی مائیا۔ اُس توں بنا سارے جگت جہان گئے پٹدے، رو رو اپنا آپ جگائیا۔ جن بھگنو تسیں پرہو دے سچ سنگھاسن لٹدے، جتھے سورہ چند نہ کھئے رُسنائیا۔ تہاڈے جھگڑے مٹ گئے پتھر اٹ دے، آتما پر ماتما مل کے وجے ودھائیا۔ تہاڈے ہتھ اُتے اج نشانے آ جانے اُس پورن ستگر والی چٹ دے، جس نوں چٹے بازاں والا کہہ کے سارے گائیا۔ تہاڈے من جے پرہو دے پیار وچ ہون ٹکدے، ٹک ٹکی اکو نال لگائیا۔ پھیر تسیں جگت جنجالاں نوں شوہ دریا سارے سٹدے، جگت مایا دا جھگڑا دینا چکائیا۔ اج دے لیکھ خوشیاں نال لیکھاری لیکھدے، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ او امیرو غریبو شہنشاہو کنگالو تہاڈے جھگڑے مٹ گئے وڈے چھوٹے تے وچ دے، پنجاب سرکار دے منتری نصیب سنگھ تہاڈے وچ بہہ کے اکو خوشی اپنے گل وچ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوٹ نرگن نرگن کھیل کرے اپنے ہت دے، بتکاری ہو کے نرکاری ہو کے سرگن نرگن سرگن اپنا کھیل دے کھلائیا۔

* ۱۷ ہاڑ نوں شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر *

ستاراں ہاڑ کہے سُن میت پیارے پییا، پرم پُرکھ دا بھیو دے کھلائیا۔ کیوں میرے وچ جگت جہان تپیا، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ اٹھ ویکھ لے گوہند والا ڈھٹیا تپیا، ٹاپو راون مارن دھابیا۔ محمد دا بوٹا پکّیا، صدی چوڈھویں دے گواہیا۔ منوآ منسا وچ پھرے سب دا تھیا، بھجے واہو داہیا۔ جگت شرع نہ پایا رٹیا، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ کیوں زیرو نال زیرو ہویا بٹیا، صفر صفر روپ درسائیا۔ آتم پر ماتما ناتا گیا تپیا، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ دہائی پھر گئی اٹھسٹھیا، گنگا گوداوری جمن سُرستی مارے دھابیا۔ نیترو روے مندر مسیت گرو دوار مٹھیا، چرچ رہے کُرائیا۔ بھڑی جوت دے نہ لٹ لٹیا، نور نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی دی بڈھی مل گئی وچ گھٹیا، دھرم دا

رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جگت سرِشٹی پوجے پتھراں اٹیا، پاپناں سیس نواٹیا۔ منوا انتر کیسے نہ ٹکیا، سانتک ست نہ کیسے ورتائیا۔ کلجگ
 کوڑ کڑیاں نہ کیسے نچھیا، سکلا سنگ نہ کھئے بناٹیا۔ انت دین دنی دا کی نکلے سٹیا، مینوں دے سمجھائیا۔ ویکھیں غصے وچ نہ ہوویں
 چھتھیا، پریم پریم لینا بندھائیا۔ کیوں اوتار پیغمبر گرواں دی بھل گئی سکھیا، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ توں کیوں نہیں ہوکا دیندا جگت
 جہان متھیا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ہاڑ کہے کیوں
 میرے وچ وا وگے تتی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کیوں آتم پر ماتم ناتا تٹا تتی، نرگن نرگن میل نہ کھئے ملاٹیا۔ کیوں وچھوڑا ہویا کملاپتی،
 پت پریشور ملن کھئے نہ پائیا۔ جگت جہان ویکھ اکھیں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کیسے دی پت رہیا کھئے نہ رکھی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 کلجگ کھیل بازی گر تٹی، سوانگی اپنا سوانگ رکھائیا۔ ست دی دے کوئی نہ ہٹی، ہٹوانا نظر کھئے نہ آٹیا۔ سچ دس کیوں صدی
 چوڈھویں بھرنی چٹی، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ اوہ ویکھ محمد آشا پھرے تھئی، بھجے واہو داہیا۔ کلمے دی کائنات وچ بن کے پٹھی، آپ
 اپنا کھیل کھلاٹیا۔ شرع دی تپائی جائے بھٹھی، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ کیوں سب دا جیون پیا تٹی، ہار جت پردہ نہ کھئے چکائیا۔ مد
 پیالے پیندے گٹ گٹی، جگت وکار وچ ہلکائیا۔ مینوں سچ سندیسہ دسین تھوڑا رتی، اٹلڑا حکم جنائیا۔ کی لیکھا دسیا نانک جگ دھار
 چھٹی چھٹی، بھگت دوار دے گواہیا۔ جس چھتیاں دی آساگر اوتار پیغمبراں رکھی، بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ہاڑ کہے میرا دھرم دھار دا پروشٹا، ستاراں وچ ودھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا
 پگا کرنا نسچا، نہچل دھام دینی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم لاؤنا عشقا، حقیقی مزاجی دا لیکھا دینا مکائیا۔ نور نورانہ سب نون ہووے دسدا،
 جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ کھیل تگنا ابناشی اچت دا، کی اچت اپنا حکم ورتائیا۔ اشارہ جاننا ساچی تھت دا، جس دا بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلاٹیا۔ ہاڑ کہے میرا لیکھا اک حقیقی، حکماں توں باہر
 جنائیا۔ میرا مالک لاشریکی، نور نورانہ نور الایہیا۔ جس دے وچ حق توفیقی، طاقتور بے پرواہیا۔ اُس نے بدل دتی نیتی، نیتیان ویکھ
 وکھائیا۔ ویکھو کلجگ دھار رہی چیکی، چیک چھاڑا رہی پائیا۔ میری پریم دھار ہونی پھیکی، رس اکم نہ کھئے چوائیا۔ سرِشٹی جائے

مؤل نہ جیتی، میں رو رو کے دیاں دُبائیا۔ اکو پرہو دی سچ پریتی، جو پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو پچھلی یاد نہ کریو پیتی، آگے
 آگلا قدم اُٹھائیا۔ سب نے بدل لینی نیتی، نیتوان ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی پر بھلت ہووے نکئی جہی باغیچی، باغ دُھر دا دئے مہکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میں سب نوں دیواں ودھائی،
 وادھا پرہ دے نال ودھائیا۔ جس نے دتی جگت وڈیائی، ہر وڈا بے پرواہیا۔ کایا رنگ رہیا چڑھائی، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ انتر
 پردہ رہیا اُٹھائی، نور نورانہ نور الہیا۔ جس دے حکم نے بدل دینی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ چاروں کُنٹ تکی دُہائی، دوہری
 دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ جس تہاڈی کوڑ دی میٹنی شاہی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر
 نظر اک اُٹھائیا۔ ہاڑ کہے میں تہانوں دساں تہاڈی پیتی، بن پردہ پردہ چُکائیا۔ تہاڈے اندر آوے ست دی ریتی، ریتوان ویکھ وکھائیا۔
 تہاڈی آتما رہے اتیتی، ترے گن وچ نہ کھئے بندھائیا۔ پُرکھ اکال کرے بخشیشی، رحمت نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے تسان دھرم دی دھار کھادھا پرشادا، کھانا جگت والا سمجھائیا۔ ایہہ ور
 دتا سی کرشن نوں رادھا، کرشن ہس کے پھر رادھا دی جھولی پائیا۔ کلجگ مان رہنا نہیں سنتن سادھا، سچ سادھنا وچ نظر کھئے نہ آئیا۔
 اُس ویلے پورا قول کراواں گا وعدہ، اہل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا مکاواں گا باقاعدہ، قاعدگی دُھر دی نال پرگٹائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مندر اک سہائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو میرا تہانوں سجدہ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔
 کلجگ کھیل ویکھو کوڑ کڑیاری آگ دا، تتوت رہی جلائییا۔ کیٹ وکار ویکھو جگ دا، دین دنی رووے مارے دھاپیا۔ تہانوں پر م پُرکھ
 پر ماتم آپ سدا، سدا نام والا جنائیا۔ تہاڈا بنس ہن آگے جانا ودھدا، جگت جہان نہ کھئے اٹکائیا۔ تہاڈا پیار تہاڈے وچ سجدہ، جو سجن
 نور الہیا۔ تہاڈا پندھ مکایا شاہ رگ دا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ تسان شبد راگ سنا اند دا، انراگی آپ سنائیا۔ تہانوں گھر گھر
 پھرے لہدا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہاڑ
 ستاراں کہے جن بھگتو تسان ستجگ دی دھار کھادھا لنگر، کلجگ رووے مارے دھاپیا۔ جس لیکھا مکاونا ڈھوراں ڈنگر، پشوآن ہوئے

سہائیا۔ اوہ مالک تہاڈے وڑنا اندر، اپنا رنگ رنگائیا۔ بجر کپاٹی توڑے چندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ منوا من نہ دوڑے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ تہانوں پرکاش دیوے بنا سوریہ چندر، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ تسان کیسے دوارے نہیں جانا منگن، مانگت ہو نہ جھولی ڈاپیا۔ کریا کرے سورا سربنگن، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سب دی پروان کرے بدن، ہرجن اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دے وچھڑیاں تئی آیا گنڈھن، گنڈھ اپنا نام پوائیا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال شادیاں دے سمیں ضلع امرتسر *

پُرکھ اکال کہے سُن شبد انادی سَت، دُولھے دُھر دے دیاں جنائیا۔ نرگن دھار اپنی ویکھ اگئی رُت، نرویر ہو کے اکھ اٹھائیا۔ حُکم مٹنا ابناشی اچت، پاربرہم پرہہ رہیا درڑائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لک، بھو اہیو دینا کھلائییا۔ بھاگ لگاؤنا کایا پنج تت بت، بُتخانیان ویکھ وکھائیا۔ میرے نوجوان مرد مردان اوتاراں پیغمبراں گرواں کولوں پُچھ، سندیسہ دے اگم اتھاپیا۔ کیوں جگت جہان تتاں رہیا جھک، نرگن سیس نہ کھئے نوائیا۔ کیوں آتم پرماٹما بھلی ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ ست دھرم دا بوٹا رہیا سُک، امرت سینچ ہرا نہ کھئے کرائیا۔ پیار مُحبت دی دھار وچوں اٹھ، پرگٹ اپنی لے انکڑائیا۔ کلجگ اتم آپ تٹھ، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریا جڑ پُٹ، مایا ممتا دے گوائیا۔ شرع شریعت دی رہے کھئے نہ لٹ، ہوئے بنکنا گرھ دینا تڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ رہنا نہیں چپ، اُتر پُورب پچھم دکھن بھجنا واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں سوریہ رہیا چھپ، ست آفتاب نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں کائنات ہویا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے کھیل کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے باپ، مات پت تیری وڈیائیا۔ میں نرگن دھار کراں بات، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھر سندیسہ دیوان آگھ، بنا اکھڑ اکھڑ جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو گودیو مارو جہات، سچکھنڈ دوارے در دروازہ اگم کھلائییا۔ کیوں دیناں مذہباں جگت اندھیرا پایا

رات، ست سچ نہ کھئے رُسنائیا۔ اپنا لیکھا ویکھو جو لیکھیا قلم دوات، چارجک دے شاستر دین گواہیا۔ کی بھوکھتاں وچ درشتاں وچ آئے آکھ، ڈھولے دین دُنی سُنائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں کسے دی پُچھے کوئی نہ وات، واتاؤرن بدلے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے تیئی اوتار لاپو پردہ، پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت جہان ویکھو سڑدا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کھیل ویکھو ہنکار گڑھ دا، ساتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ پرہہ دا کھیل تگنا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ سوہبا پائیا۔ جو روپ دھرے نرائن نہ دا، نہ ہر اپنا کھیل کھلائییا۔ تُساں بیان دتا اوہ مالک گھر گھر دا، تن وجودا سوہبا پائیا۔ نہ جفے نہ مردا، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جس دا کلمہ نام تت وجود پڑھدا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ لیکھا لہنا سب توں منگدا، منگنہار بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کایا چولی رنگدا، رنگ اک چڑھائیا۔ نانا توڑے بھکھ ننگ دا، جگت ترسنا دئے مٹائیا۔ بھيو کھلائے ہنگ برہم دا، پاربرہم پرہہ اپنا میل ملائییا۔ جو مالک خالق پون سواسی دم دا، دامنگیر اک ہو جائیا۔ اوہ جگت نانا جوڑے ماٹی چم دا، تتو تتاں نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے پیغمبرو مکھ توں لاپو نقاب، نقطہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس محبوب نوں کیتا آداب، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ اُس دا حُجرہ تگو محراب، محو خانہ کھوج کھوجائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کھئے حصہ نہ کوئی باب، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت راگ، کلمہ کلام نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ پیغمبرو ویکھو جگت جہان دی شرع، شریعت کھوج کھوجائیا۔ پورب لیکھا تگو اپنے گرہ درا، گھر پردہ آپ چُکائیا۔ جس دی آد انت دھار وچ نہ کھئے جیوت نہ کھئے مرا، ایک جوت نور رُسنائیا۔ جس دا حُکم دھر فرمانا بڑا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نے تہاڈا ماتو ذاتی نال بنایا دھڑا، مانس مائکھ کھوج کھوجائیا۔ اوہ ست دوارے درگاہ ساچی کھڑا، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دا نام کلمہ سب نے پڑھا، اکھڑ اکھڑ میل ملائییا۔ اوہ نگاہ مارے اپنی جگہ، جگہ جگہ ویکھ وکھائیا۔ جس کھیل کھلایا طرح طرح، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے گرو گودیوا، دیو آتما ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مارو دھام نہچل نہکیوا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ کی

کھیل کرے الکھ ابھوا، اگوچر بے پرواہیا۔ جس دی صفت چارے بانی کرے نال جہوا، پرا پسنٹی مدھم بیکھری ڈھولے رہی گائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو حُکم اتھاہ، بودھ
 اکادھ درڑائیا۔ پرہ مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ وشن برہما شو رہیا اٹھا، ترے گن اتینا دیا کھائیا۔ سوادھان ہو کے سچ
 دوارے جانا آ، بھجنا وابو داہیا۔ سندیسہ سُننا تھاون تھان، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ رت سہنجنی سہاونی کرے مہرواں، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ اپنی کرنی دا لیکھا اپنے کول لینا اٹھا، نو سؤ چرانوے چوکڑی پچھلا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر ویکھے کھیل اپارا، اپرپر آپ درڑائیا۔ دیناں مذہبان تگو نرگن نین اکھ آگھاڑا،
 جگت لوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شرع شریعت ویکھو آگھاڑا، نو کھنڈ پرتھی کھوج کھوجائیا۔ متی یاد رکھنی ویہ سؤ اٹھ سمت شہنشاہی
 اٹھ، اکیاں دا لیکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا
 سچکھنڈ دوارا سوہاونت، سوہنیک اکھوائیا۔ جتھے اکو سب دا کنت، دو جا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو نام اکٹا منت، اکو داتا صفت
 صلاحیا۔ اکو آد اکو انت، اکو مدھ کھیل کھلائیا۔ اکو بنائے ساچی بنت، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو اگتی ہووے
 پنڈت، جس دی سکھیا اکھراں وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ستگر شبد کہے
 میرا حُکم اکٹا اک، ایکنکار رہیا درڑائیا۔ سب دا لیکھا سب دے وچ، پردیاں پردیاں وچ چھپائیا۔ ستجگ تریتا دواپرگھر لہنا چت،
 کلجگ اپنے نال ملائیا۔ کیوں جگت سرت نہ جائے ٹیک، انتشکرن ہوئے نہ کھئے صفائیا۔ دین مذہب دا لیکھا نہ سکے نجٹھ، دھرم دی دھار
 رووے مارے دھاپیا۔ اوہ تگو دھرنی دھرت دھول رہی پٹ، بن نیناں نیر وپائیا۔ کیوں سب نے دین دنی دتی پٹھ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیا۔ منزل پوڑی راہ مکے نہ سوا گٹھ، دو جہاناں پندھ نہ کھئے چکائیا۔ کیوں آتما پرماٹما بھلیا پت، پارپرہم مل کے وچے نہ کیسے ودھائیا۔
 کیوں ٹھگوری آئی چت، من بھجے وابو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک
 اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دئے اک صلاح، مشورہ ستگر شبد نال پکائیا۔ ساڈے چار جگ دے وکھڑے وکھڑے راہ، رہبر بن کے

آئے درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران ساڈے گواہ، انجیل قرآن لیکھا رہے سُنائیا۔ کہانی بانی بھیمو نہ را، پردہ اوبلا کھئے نہ پائیا۔ بے شک
 اسان سب نوں دسیا اِکو پتا تے اِکو ماں، پروردگار اِک اکھوائیا۔ پرہو تیرے حُکم نال وکھرے وکھرے دس کے نان، کلمہ کائنات سُنائیا۔
 جھگڑا پایا تھائوں تھان، دھرنی دھرت دھول دھول رہی سُنائیا۔ اتم سب دی پکڑے کھئے نہ بانہ، لہنا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ اسیں بھوکھتان
 وچ لکھتان وچ درشٹان وچ اِشٹان وچ آئے جنا، دُھر دا حُکم اِک جنائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم جائے آ، صدی بیسویں اپنا رنگ وکھائیا۔
 صدی چوڈھویں سر تون پلُو لُوے لاه، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیا۔ ست دھرم دی دیوے کھئے نہ چھان، کلجگ اگنی اگ تپائیا۔ اُس ویلے
 کِریا کرے مہرواں، محبوب نُوں الاہیا۔ جو ہر گھٹ کرے رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ سب دا ساڈھے تِن ہتھ ویکھے گراں، کایا
 مندر کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں ملن دا رکھے چاء، چاؤ گھنیرا اِک درسائیا۔ جس نوں گوبند نے کہا واہو واہ، واہگرُو تیری بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد پیارے سوٹ، ست سچ
 سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے دوٹ، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ میں مالک اگم اوچ، اوچ اتھاہ اِک اکھوائیا۔ میتھوں اگلا حال پُچھ،
 بھیمو ابھیدا دیاں کھلایا۔ پچھلا پینڈا جائے مُک، جگت جگیا سوآں دینا سُنائیا۔ جس طرح اوتار پیغمبر گرو میری اِکو گاؤندے ٹک، تُوں
 میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ایسے طرح دین دُنی دا بدلنا رُخ، رُخصت مذہباں وچوں جنائیا۔ سب نے اِکو نوں جانا جھک، واحد اِکو نُوں
 الاہیا۔ ست شہنجنی کرنی رُت، مولا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ ویلا گیا ڈھک، اوتار پیغمبر گرو دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملاٹیا۔ اوتار کہن پرہہ شبدی دھار ساڈی منگ، شبد شبد شنوائیا۔ تُوں
 صاحب سورا سرینگ، تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ سانوں چاڑھ دے ساچا رنگ، ست رنگ تیرا نظری آٹیا۔ جھگڑا رہے نہ چند پرچنڈ، تیر
 ترکش دا ڈیرہ ڈھابھیا۔ تیرا کھیل تکیئے وچ برہمنڈ، پُری لوء وچے ودھائیا۔ خوشیاں وچ پھرن سوریہ چند، منڈل منڈپ بھجن واہو
 داہیا۔ اسیں ہوکا دینا ساڈا مُکیا پنڈھ، اگے واٹ رہی نہ رائیا۔ کلجگ دینا نہیں کوئی سنگ، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ست دھرم دا
 کوڑی کِریا نال ہونا جنگ، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ مایا ممتا کرنی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا دُھر دا اِک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ پیغمبر کہن پروردگار ساڈا سجدہ، بے نظیر سیس نوائیا۔ ایہہ کھیل تیرے آگے گھر دا، جس گرہ نوں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جتھے اِکو نُور تیرا نرائن نر دا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جو حُکم سندیسہ گھلدا، شبدی شبداں پڑھائیا۔ کلمہ کائنات تیرا در ملدا، درویش ہو کے سیو کھائیا۔ اسیں جانی تیرا کھیل اچھل اچھل دا، ول چھل تیری بے پرواہیا۔ ہُن ساڈا ویلا جاندا ڈھلدا، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس نوائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں گھڑی پل دا، کی پاربرہم اپنا حُکم ورتائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی کھل دا، خالق خلق دیا کھائیا۔ تیرا حُکم اِکو اٹل دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا پردہ دینا چُکائیا۔ گر ست سنگر کہن صاحب ابناشا، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا کھیل تماشا، ایکنکار تیری وڈ وڈیائیا۔ آد نرنجن تیرا نُور پرکاشا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سری بھگوان پاوے راسا، بن گوپی کابن کھیل کھلایا۔ ابناشی کرتا بن کے جاتا، جوتی جاتا اِک اکھوائیا۔ پاربرہم برہم دا بن کے پتا ماتا، نرگن نُور نُور اِک پرگٹایا۔ جُگ چوکڑی تیرا کھیل تماشا، ستجگ تریتا دوپرکجگ وڈ وڈائیا۔ روپ دھرے کل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ نام کلمے دا کھول کے ہاٹا، ہٹی شرع والی سمجھائیا۔ اتم سب دی میٹے واٹا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے نال اِکو اگتی ناتا، جس نوں سکے نہ کھئے تڑائیا۔ اتم پرماتم دھر دی گاتھا، جس دی بدلی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر میرے دولھے لال، لالن ہو کے دیاں جنائیا۔ پورب دا پچھے بیتیا کال، جُگ چوکڑی اپنا پندھ مُکائیا۔ سچکھنڈ ویکھو کھیل حق حلال، دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی تگُو چال، کی ریتی دئے گواہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حال، بہیل ہو کے مارے دھابیا۔ کیسے دا حل نہ ہوئے سوال، انکڑے کم کیسے نہ آئیا۔ پھل لگے نہ کایا ڈال، سنمل رُکھ رہے لہرائیا۔ چارے کنتاں کرے بہال، بھجے واہو داہیا۔ کون اتم ملی پرماتم نال، مل کے وجے ودھائیا۔ کیوں تھادے ہُنندیاں ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیا۔ کیوں نہیں سرت سب دی سکے سنبھال، گھر گھر اندر ویکھ وکھائیا۔ کیوں نام خزانہ لُٹیا دھن مال، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ پریم نال پُچھے دین دیاں، درگاہ ساچی آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہ تیری مہربانی، مہربان تیری

سرنائیا۔ ساڈی نام کلمے دی نشانی، دین دُنی دے گرتھ دین گواہیا۔ شہادت دیوے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمننا سُرستی نال
 ملائیا۔ کی لہنا دینا جیو پرانی، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ پر سچ دسیئے ساڈا جھگڑا جگت دیوانی، پُورب دا چلیا آئیا۔ اسان ونڈ ونڈائی جسم
 جسمانی، شرع زنجیر نال بندھائیا۔ تیرے کلمے دی تیرے نام دی جگت جگیا سواں کولوں لئی قُربانی، دھڑ سیس وکھ کرائیا۔ آتم برہم
 پاربرہم سچ شبد شبد سچ آد انت دا گیانی، جس دا گیان جگت دھیان وچ کدے نہ آئیا۔ تیری مہا دی صفت صلاح دی وڈیائی دی
 نراکھہ دھار وچوں اکھراں نال لکھائی بانی، بان انبالا تیر چلائی۔ انت اخیر صدی چوڈھویں بھل گئے کلجگ جیو نادانی، نگاہ نگاہ نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ شرع چھری ہوئی دین مذہب والی شیطانی، تیرا رنگ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساڈی اکو منگ کِریا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنی دیا
 کمائیا۔ تُوں ہر گھٹ اندر جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا شرع دی میٹ طُغیانی، شوہ دریا زُڑھائیا۔ مایا ممتا منسا
 من نہ رہے ابھانی، ہوئے روگ دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا گرہ دینا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 ساڈے شہنشاہ نواب، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ اسیں منگ منگیئے آج، ہاڑ اٹھاراں نال ملائیا۔ تیرے سیس سوہنا سہنجنا سوہوے تاج،
 تخت نواسی نظری آئیا۔ دین دُنی دا دُھر دے حُکم نال بدل سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سوئی سُرتی جائے جاگ،
 جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ شبد اگمی وجے ناد، انحد نادی دُهن شنوائیا۔ ہنس بناوے پھڑ کے کاگ، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ گرہ دیپک
 جوت جگے چراغ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پاپاں کر صفائیا۔ ساری سرشٹی دی درشٹی دی اپنے ہتھ پھڑ واگ،
 ڈوری اپنے نام بندھائیا۔ ساڈا تیرے وچ تیرا رُپ تیرا نام کلمہ تیری نماز، نمو نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا حُکم دینا ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی ڈنڈاوت بندنا سجدہ سلام، صاحب سوامی سیس نوائیا۔ تُوں آد جُگادی
 نوجوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ تیرا رُپ رنگ ریکھ سکے نہ کوئی پہچان، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں سب نوں جُگ جُگ دیندا آیا
 دان، گر اوتار پیغمبران جھولی نام بھرائیا۔ پر ساڈی اک بینتی مان، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ تینوں پیغمبران کہا امام، نور نورانہ نور
 الہیا۔ کل کلکی تیرا نشان، نشانے دو جہان کھوج کھوجائیا۔ ساڈا پچھلا لیکھا نہ پہچان، بے پہچان بے پرواہیا۔ ساڈا پیار مُحبّت کر

پروان، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ اسیں بولیئے بنا زبان، شبدي شبد شنوئایا۔ تُوں خالق خلق زمیں اسمان، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ ساری
 دُنیا دا اک دھرم تے اک کر دے ایمان، اِشٹ اِکو اک سمجھائیا۔ اِکو رسم ہووے جہان، قسم کھا کے رہے سُنائیا۔ سَت سماج سَت دا
 دے دے دان، سَت ستوادی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 سَتگر شبد ساڈی دے شہادت، مُصنّف اِکو نظری آئیا۔ سائوں قبُول اِکو عبادت، اِکو کلمہ نام دِھیائیا۔ کیسے دی رہی نہ کھئے لیاقت،
 اپنی چلے نہ کھئے چڑائیا۔ اسیں پچھے دیندے رہے ضمانت، شرع شرع نال جڑائیا۔ تُوں مالک صحیح سلامت، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ سائوں
 ایوں دِسدا سب دے اُتے اُوئی قیامت، قائم مقام بن تیرے نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کورُی کِرپا کڈھ جہالت، وکار ہنکار دے گوائیا۔ تیرا
 سچکھنڈ دوارا تے تیری حقیقی عدالت، حق دے مالک دے وڈیائیا۔ جتھے چلے نہ کھئے وکالت، وُکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا مارگ دینا لائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہو ساڈی اِک ارداس، بینتی سچ سُنائیا۔ پچھلا لیکھا تیرے پاس،
 اگے ونڈ رہی نہ رائیا۔ وِشنوں نیوں نیوں رہیا اگھ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ برہما بولے سماج، سچ تیری سرنائیا۔ شنکر بھجّا آوے
 اُتوں کیلاش، کلادھار تیری وڈیائیا۔ سب دے پیار وچ پرم پُرکھ کلجگ کورُی کِرپا کر دے ناس، ناستک نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو تیرے نام
 دا وِشا تے اِکو ہووے وِشواس، جگت وِشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ تُوں پرما تم دین دُنی تیرا آتم تیرا نُور جوت پرکاش، دُوچا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ تیرا اِکو نام اِکو کلمہ اِکو شبد اِکو دُھن ناد، انحد نادى ناد جنائیا۔ اِکو سندیسہ دیواں وچ برہما، برمانڈ آپ سمجھائیا۔ صدی
 چوڈھویں تیری سَت دی ہووے آواز، سچ سچ جنائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا پُورب پچھلا سماج، سماج والے تیری جھولی پائیا۔ اگے تیرا اِکو
 حُکم ہووے راج، سندیسہ اِکو اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در تیرے سپس نوئیا۔
 پُرکھ اکال کہے میں دُھر دا حُکم سُنواں گا۔ وِشن برہما شو اِلس نندرا وچوں باہر کڈھواں گا۔ تیئی اوتاراں لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔
 پیغمبراں دا پردہ پردیاں وچوں اُٹھاواں گا۔ گرُو گرُدیو نانک گوہند سنگ مِلاواں گا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ دو جہان کھوج کھجاواں گا۔
 لیکھا جان کے سُوَریہ چند، منڈل منڈپ سمجھاواں گا۔ پرگٹ ہو سُوَرا سربنگ، شبد اگئی ڈنک وجاواں گا۔ جو سندیسہ دے کے گیا

گوہند پُری انند، اند سب دا پھول پھولاواں گا۔ تہاڈا چار جُگ دا جگت سماج سچ دوارے دیواں ٹنگ، گرہ اپنا آپ رکھاواں گا۔ اِکو نام
 ندھانا سِری بھگوانا ہو کے دیواں ونڈ، حصّہ جُز نہ کھئے رکھاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سب نے گاؤنا چھند، سوہنگ دھار
 اک پرگٹاواں گا۔ بھاگ لگا کے تت پنج، پنچم ناد دُھن شنواواں گا۔ پنچ وکارا میٹ کے جنگ، جھگڑا کوڑ میٹ مٹاواں گا۔ ست سچ
 دی پا کے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسواواں گا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں اوچاں نیچاں پا کے اِکو گنڈھ، راؤ رنکاں اِکو گھر وساواں گا۔ اوہ
 ویکھو صدی چوڈھویں رہی لنگھ، پینڈے سب دے انت مُکاواں گا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سہائے اک پلنگ، جس دا باڈی آپ
 اک اکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھیو چکاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو خوشیاں وچ مارنی تالی، سچ
 دوارے وجے ودھائیا۔ کھیل ویکھنا سماں حالی، ستمکھ ہو کے اکھ کھلایا۔ جن بھگتاں دی ستگر شبد کرے دلالی، وچولا اور نہ کھئے
 رکھائیا۔ جس دی آتما اوسے نے سرت سمبھالی، سمبل بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس دے کول نہ شہنشاہی نہ کنگالی، اِکو رنگ رنگائیا۔ ست
 نام سچ دی وست دیوے باہلی، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جیہڑی جگت ہتھ نہ آوے بھالی، راج راجان روون مارن دھاییا۔ جس نے
 کلجگ زین میٹنی کالی، کلا اپنی اک ورتائیا۔ اُس دے در تے سارے سوالی، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ اوہ آد انت دا نور جوت
 اکالی، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کیتی سب دی چالی، کلجگ اتم دئے مٹائیا۔ بے شک اُس دی آیو چار
 لکھ بٹی ہزار گرتھان وچ باہلی، بہتی جگت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ صدی چوڈھویں انت سب دے ہتھ ہو جانے خالی، دھناڈھ نظر کھئے نہ آئیا۔
 پھل رہنا نہیں کیسے ڈالی، پھول سکے نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ ویکھو بھجّا آگیا ہاڑ مہینہ، پروشٹا اٹھاراں نال لیائیا۔ پرہو جھگڑا مٹا دے مذہباں دیناں، دین دُنی دے بدلائیا۔
 تیرے گرہ ہووے مرنا جینا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میں نال لے کے آیا ترے گن مایا تینا، رجو طمو ستو نال ملائیا۔ میں بینتی کردا
 ساچے بھگتاں تے رنگ چاڑھ دے بھینا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ تیرے پریم دی مثال نہیں کوئی جل مینا، جگت والی ودیائیا۔ تُوں
 آتما دا مالک نہ نر نہ مدینا، استری پُرکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا ٹھانڈا کردے سینہ، اگنی تت گوائیا۔ تُوں نر نہ مدینا، پریم پُرکھ تیری

سرناٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرناٹیا۔ پُرکھ اکال خوشیاں دے وچ ہسّیا، بسّ کے ربیا سُنائیا۔ کہا اٹھاراں ہاڑ آئیوں نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ اوہ ویکھ کلجگ زین اندھیری مسّیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ممتا مایا تیرِ نرالا کسّیا، جگیا سُوآن گھائل رہی کرائیا۔ ڈسنی ہو کے سب نوں ڈسّیا، وکھ من وچ بھرائیا۔ ساچا صاحب کسے نہ تکیا، بھلیا بے پرواہیا۔ جو سندیسہ دتا محمد مدینہ مکّیا، کعبیاں پرے سُنائیا۔ میرا محبوب نُوں الہی اللہ اِکو سچّیا، پروردگار سہج سُکھدائیا۔ جس کا یا بھانڈا ویکھنا کچّیا، گڑھ ہوئے کھوج کھوجائیا۔ اوہ اپنی دھار وچ ہونا متیا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ گوہند نے جیکارا لایا فتحیا، فتح اِکو اک بُلّائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دی کرنی ہتّیا، کھنڈا کھڑگ نام اُٹھائیا۔ سَنجگ دا ساچا دینا پتیا، پت پریشور ہو کے آپ جنائیا۔ جس دا لیکھ نہ جاوے لکھیا، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا گھر سہائیا۔ ہاڑ کھے پرہو آتم پر ماتم تیرا رشتہ، ساک سجنّ اک اکھوائیا۔ جس دا بھو جانے نہ کھئے فرشتہ، جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرافیل سیس جھکائیا۔ تیرا آد انت دا ایشٹا، اوتار پیغمبر گرو تینوں سیس نوٹیا۔ ٹوں سب دی بدلہارا دریشٹا، ایشٹ دیو تیری سرناٹیا۔ ساری دُنیا رُوپ بنا لے اپنے سکھ دا، سکھیا ست ست سمجھائیا۔ دہائی دروہی تیرے اُتے من کسے نہ ٹکدا، سرت وچ سرت نہ کھئے سہائیا۔ میں تیرے دوارے دوہتھڑ مار کے پٹدا، پائے پائے کر سُنائیا۔ سماں ویکھ لے ہار جت دا، چیتن چیتن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہاڑ کھے پرہو آتما پر ماتم تیرا نُوں نار کنت، کنت کنتوہل تیری وڈیائیا۔ ایہو آسا آد انت، سادھ سنت منگ منگائیا۔ کلجگ انت بنا دے بنت، گھڑن بھنہار تیری وڈیائیا۔ لیکھ لے جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشناٹیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ ستگر شبد تون وڈا نہیں کوئی پنڈت، بڈھی تون پرے نہ کھئے سمجھائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان تن وجود تیری اِکو ہووے سنگت، پنکت اِکو لینی بنائیا۔ میری تیرے در دوارے منّت، سیس جگدیش اِکو اک جھکائیا۔ شرع شریعت کرے کھئے نہ علت، عالمان علم دینا درڑائیا۔ تیرا رہے کھئے نہ نندک، دُتیا بھاؤ دینا مٹائیا۔ ٹوں پھرنا چارے کوٹاں چارے سمت، لہندا چڑھدا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ میری تد میٹنی چنت، چنتا چکھا کوڑ دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا سچ دینا

سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے باڑ اٹھاراں، حُکم اک سُنائیا۔ سَتجگ سَت سچ سَت دیاں دھاراں، تیرے نال رکھائیا۔ اِکو پریم
 ہووے پُرکھ نارا، اِستری پُرکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو گرہ ہون بہاراں، رُتھی اِکو اِک سُهائیا۔ اِکو مان ملے چار یاراں، پنج پیارا اِکو رنگ
 رنگائیا۔ سب دا سانجھا سچ ہووے دوارا، دوارکا واسی سچ گیا سُنائیا۔ اِکو کھیل کرے سچّی سرکارا، رام رمّیا ویکھ وکھائیا۔ نُوڑ الاہی
 پروردگارا، سانجھا یار وڈ وڈیائیا۔ سَتگر شبد شبد اُجیارا، دُو سر رُوپ نہ کھئے دھرائیا۔ سانجھی وال جگت جہان بے سنسارا، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری سیس نوائیا۔ جگت ناتا جوڑے اپر اپارا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ مان دیوے کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو رنگ
 رنگائے گاڑھا، آگے اُتر کدے نہ جائیا۔ گُرْمکھ لاڑی گُرْمکھ لاڑا، گُرْمکھ گُرْمکھ نال مل کے وجے ودھائیا۔ کلجگ مارے کھئے نہ دھاڑا، مایا
 ممتا وجے نہ کھئے ودھائیا۔ ایس دوس نُوں سارے مناؤن کے گھر نال پیارا، پریم پریتی وچ رکھائیا۔ باڑ کہے میں دُوئے جوڑ کرانِ نمسکارا، نیوں
 نیوں لاگاں پائیا۔ پرہو تُوں آد انت سب دا سانجھا یارا، میت مُرارا اِک اکھوائیا۔ بھگت بھگوان دی دھار وچ اند کارج کریگا جگت جہان
 سارا، شرع شرع نالوں بدلائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا حق دا بولن جیکارا، تُوں ہی داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ باڑ کہے جن بھکتو میری نمو نمو نمسکار، نمرتا وچ جنائیا۔ سب دا اِکو پُرکھ اکال نال ہووے
 پیار، دُو جا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس نُوں جھکدے پیغمبر گرو اوتار، در بیٹھے سیس نوائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سب دی پاوے
 سار، مہاسارتھی اِک اکھوائیا۔ اوسے دے حُکم اندر پچھلے پیتے جگ چار، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ ریتی نیتی
 بدل جاوے سنسار، مانس مانو مائکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ خوشیاں نال اند کارج دا ہویا وبار، ناتا بھگتاں بھگتاں نال جڑائیا۔ سَتگر شبد
 شبد سَتگر در آیاں نُوں پیار دی درد نال دیوے پیار، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ سر تون اُتے تے اُتے دی منزل جگت دُشوار، بنا
 سَتگر تون چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جن بھکتو تہانوں کِریا نال پریم پُرکھ دِتا تار، تارنہار اپنے گھر وساوے چائیں چائیا۔ تَساں خوشیاں وچ
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان لاؤندے رہنا جیکار، آتم انتر مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن
سرگن نرگن کردا آیا کار، کرنی دا کرتا قدرت دا قادر پروردگار بے عیب نور الاہیا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ضلع امرتسر *

بھگتی کہے وے شبدی ناردو، ناردا بھیو دے کھلائیآ۔ میری تیرے آگے عارضو، عرض وچ سیس نوائیا۔ نارد کہے نی اوہ بے پرواہ
جس ویلے چاہے تاردو، تارنہار اک اکھوائیا۔ کوڑی کریا جگت وچوں ماردو، مرد مردانہ حکم ورتائیآ۔ زمیں اسماناں دو جہاناں پاڑدو،
ٹکڑے ٹکڑے کر وکھائیآ۔ اوہ مالک پردک باردو، پردیاں پھول پھولائیآ۔ جن بھگتاں پیج سوار دو، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت
سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ وکھائیآ۔ بھگتی کہے وے نارد شبد پکھنڈی، سچ دے سمجھائیآ۔ کپڑا مارگ کپڑی ڈنڈی،
رستہ کون سوہیا پائیآ۔ نارد کہے کھلیئے ٹوں اوس پرہو توں بنا رنڈی، جگت ملی نہ کھئے وڈیائیآ۔ سچ لبھے نہ کھئے انندی، اند وچ نہ کھئے
رکھائیآ۔ اک خبر سناواں چنگی، چنگی طرح درڑائیآ۔ نی اوہ بابل بڑا ڈھنگی، جہنوں کھندے بے پرواہیا۔ اُس جگ جگ دھار ونڈی،
حصے لوک مات بنائیآ۔ اپنے حکم دی لا پابندی، بندھنا وچ سرب بندھائیآ۔ جگت ترسنا کر کے ننگی، جگت جہان دتی وکھائیآ۔ جس
دی جگ چوکرئی لنگھی، بھجی واپو داہیا۔ اُس دی بنا اکھراں توں شبد دھار دی سندھی، جس دا لیکھا نہ کھئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت
سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کھیل آپ کھلائیآ۔ بھگتی کہے وے ناردا میں بڑی جوہن وتی، سوہنیاں دیاں
سنائیآ۔ میرا جوہن اک بستتی، نو رنگ اک نظری آئیآ۔ میں کدے کیسے دی نہ مٹی، منسا جگت نہ کھئے وکھائیآ۔ میں ونجارن نہیں تن
دی، تتان سنگ نہ کھئے بنائیآ۔ میں سروتی نہیں کت دی، سروان نہ کھئے چٹرائیا۔ میں ونجارن اوسے اگمے چن دی، جس نون چند ستارے
سیس جھکائیآ۔ میں پیاسی سچ برہم دی، پاربرہم ویکھ وکھائیآ۔ میں سچ دواویوں جمدی، جمن والی اور کھئے نہ مائیآ۔ میں سب دے
بیڑے بٹھدی، جگت ساگراں پار کرائیا۔ میری وڈیائی دھن دھن دی، دھن کہے لوکائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ مالک دیا کھائیا۔ بھگتی کہے وے نارد تیری کدھرے پھردی بودی، بُدھی توں پرے دے جنائیا۔ تُوں جگت سادھو کہ جوگی، کہ جُگیشر ناؤں پرگنائیا۔ کِس بدھ دھار اپنی سودھی، سُدھ سچ دے سمجھائیا۔ تُوں کِس وست دا لوہی، لالچ وچ للچائیا۔ جے مین ہتھ لاواں تیرے گوڈیں، سہج نال دبائیا۔ پھیر اَنگل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، سوچاں تھاوں تھائیا۔ تیری ٹنڈ روڈی بھوڈی، صاف سُتھری سوہا پائیا۔ تیری ٹھوڈی دے کھودی، مُچھ داہڑی نہ کھئے ودھائیا۔ تیری کایا دے کوجھی، تتاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تینوں کتھوں تائیں سوچھی، بھو ابھیدا دینا کھلائییا۔ تیری کتھی لمبی اوڈھی، آيو گنت گنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے سُن بھگتی جگت ونجاری، ونجاں والیئے دیاں جنائیا۔ تینوں خریدن والا دے نہ کھئے وپاری، قیمت مات نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا رُوپ جانے نہ کھئے گواری، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں چاروں کُنٹ جاویں وارو واری، بھجیں واہو داہیا۔ کھلیئے تیرے نال لاوے کوئی نہ یاری، یارانہ سچ نہ کھئے رکھائیا۔ بھاویں میری مُچھ نہیں کوئی داہڑی، سیس سوہنا صاف سُتھرا نظری آئیا۔ مین کدی کسے دی منگن گیا نہیں واڑی، خالی جھولی نہ آگے ڈاہیا۔ مین کسے دی کیتی نہیں کدی دہاڑی، نو نو سیس نہ کھئے جھکائیا۔ مین کدی پھریا نہیں جنگل جوہ پہاڑی، ٹلے پربتیاں ڈیرہ لائیا۔ تُوں کیوں پھریں چار کُنٹ نی کر کر بار شنگاری، اپنا رُوپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگتی کہے وے نارد پندو، پندتا دے سمجھائیا۔ کی کھیل ویکھیا جیرج انڈو، اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ کی پرکاش تکیا تارا چندو، سوریہ رنگ رنگائیا۔ کی کھیل کرے دینا بندھو، دین دیاں بے پرواہیا۔ وے کہو جہا آگلا سماں لنگھو، جگت وچ اپنا پندھ مکائیا۔ نارد کہا کھلیئے مین کوئی براہمن نہیں گنگو، جگت مایا وچ للچائیا۔ مین کوئی چندرا نہیں چندو، چند ستار دین گواہیا۔ مین اکو گل دساں، نی ویراگنے میرا صاحب اکو وست وندو، دیونہار اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم گندھو، گندھ اپنے نال رکھائیا۔ سب دا سینہ کرے ٹھنڈو، ٹھنڈک آپ ورتائیا۔ بھاویں مینوں لُچا کہو بھاویں کہو لندو، مین سچ سچ دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا داتا اک اکھوائیا۔ بھگتی کہے براہمن آگے کر لے غور، نگاہ نگاہ وچوں اُٹھائیا۔ کِس بدھ جن بھگتاں کارج جائے سور، بنا میرے توں ملے نہ کسے

وڈیائیا۔ میں پریم دی پریم نال بتھاں ڈور، پریمیاں پریم نال بتھائیا۔ میں اندروں کڈھاں پنج چور، شرع شیطان باہر کڈھائیا۔ میں وسان اندھیرے گھور، کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ میرے وچ بڑا زور، جورو زر دیاں تجائیا۔ روپ بنا کے ہور دا ہور، اورا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائییا۔ نارد کہے نی بھگتیئے دس تیری کی طاقت، بل کی رکھائییا۔ تُوں کس دی کریں شناخت، پھڑ باہوں لئیں جگائییا۔ کی تیری ہووے لیاقت، عقل کی وڈیائیا۔ کی تیرے کول وراثت، مینوں دے سمجھائییا۔ کلجگ جیو کوئی نہ آوے تیری وچ حراست، حیرانی سب دے اُتے چھائییا۔ تیری سارے کرن خلافت، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تیرے وچ کی کرنی مہانت، بھیو دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پروا ہیا۔ بھگتی کہے ناردانہ کر بول کوڑا، کُرن وچ سُنائییا۔ تُوں کی جانے میرا منزل پوڑا، دُنڈا دُنڈاوت والا نظر کھئے نہ آئییا۔ میرا مارگ بڑا سوڑا، بھیڑی گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ جھٹ نارد بولیا میرا حکم سُن لے تھوڑا، تھوڑیئے نکیئے چھوئیئے تینوں دیاں جنائییا۔ اوہ ویکھ بھگتی والیاں بھگوان تُوں کہا اوہ آوے بن کے براہمن گوڑا، میں اوسے برہم دا براہمن روپ نظری آئییا۔ جس دا اکو کھیل ہونا بھگت بھگوان دا جوڑا، میلا دُھر دا لینا ملائییا۔ سسے اُتے لا کے ہوڑا، ہاے ٹپی رنگ رنگائییا۔ نی جگت دیئے ونجار نے تینوں جواب دینا کورا، اکو وار سُنائییا۔ میرا شبد ڈلارا بانکا چھوہرا، جوہن ورتنا نظری آئییا۔ جس دے آگے چلے کھئے نہ زورا، چار جگ دے شاستر گر اوتار پیغمبر جن بھگت بیٹھے سیس نوائیا۔ اُس دی اوسے تُوں پئی لوڑا، لُڑیندا سجن کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائییا۔ بھگتی کہے جا وے نارد پلائی، کیوں پل پل اپنا آپ رہیا بدلائییا۔ وے تُوں اوٹرا نخطا میں تینوں کڈھاں گالی، زور زور سُنائییا۔ تیری شکل نہ گوری نہ کالی، روپ رنگ نہ کھئے بنائیا۔ تُوں سچ دس کس گگن منڈل وسیں کہ آکاش پاتالی، کی دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ نارد ہس کے کہا، تالی مار کے کہا، نی ستگر شبد دا میں دلالی، دلال ہو کے رہیا جنائییا۔ جس نے سب دی سرت سمبھالی، اوہ صاحب بے پروا ہیا۔ نی بھگتیئے تیری کس نے گھال گھالی، تُوں گھائل کیتی لوکائییا۔ دس تیرا کیہڑا وارث تے کیہڑا والی، کون مالک نظری آئییا۔ مینوں ایوں دسدا تیرے بنا ساری دُنیا خالی، جگ وچ نظر کھئے نہ آئییا۔ میں ستگر شبد شبد ستگر جس دی تُوں سدا بنی

رہیں سوالی، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ہُن کھیل کراں نرالی، نرگن اپنی کار بھگتائیا۔ اٹھ ویکھ نیتِ حالی، بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ کی کھیل
 کرے شہنشاہ والی دو جہانی، نرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ داتا بن کے دانی، دیاوان دیا کھائیا۔ لیکھے لائے جیو پرانی، پُنہ پُنہ ویکھ
 وکھائیا۔ منزل دسے اک اسانی، زمیں اسماناں پار جنائیا۔ اپنی منزل آپ بنا رُوحانی۔ رُوح بُت کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں تیری کٹن نہ
 دیوے غلامی، غلام بناؤن والیئے تیرا لیکھا دینا مُکائیا۔ دُھر سندیسہ دے پیغامی، پیغمبراں توں پرے اپنا رنگ چڑھائیا۔ جیہڑا جگت
 جہان دسے فانی، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ویس آپ وٹائیا۔
 بھگتی کہے میں بڑی گمبھیر، نارد دیاں جنائیا۔ میری صفت کیتی کبیر، کوک کوک سُنائیا۔ روداس چارے بدلی تقدیر، تدبیر اک درڑائیا۔
 مینوں مندے پیغمبر پیر، صوفی سنت دھیان رکھائیا۔ میں سب دی بدلاں ضمیر، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میل ملاواں نال بے نظیر،
 نظریہ دیاں بدلائیا۔ سُدھ کراں پنج تت سریر، دُرمت میل دھوائیا۔ میری منزل اک اخیر، میل ملاواں دُھر دے ماہیا۔ جتھے جھگڑا رہے
 نہ کھئے تقدیر، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اک آتما اک پرماٹما میل ملاوا ہویئے مینوں ملے واد اشیر، خوشیاں وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے بھگتیئے نی تیرا سفر بڑا لما، اگلا پندھ نہ کھئے
 مُکائیا۔ جگت جہان تینوں ویکھ کے کما، تھر تھراہٹ وچ دُبائیا۔ کڈا مُشکل چڑھنا ڈنڈا، پوڑی پوڑی ویکھ وکھائیا۔ دوس رین گاؤندا
 رباں چھندا، اٹھے پھر دھیان رکھائیا۔ بندگی وچ پھس جائے بندہ، بندھن تیرے نال پائیا۔ دُنیا وچ حال ہووے مندا، جگت رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ من ملے نہ سکھ اندا، ترسنا کوڑ جگت ہلکائیا۔ تک کھیل سورا سربنگا، ہر کرتا آپ اکھوائیا۔ نیت رہین کر کے اندھا، جگت
 لوچن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگتی کہے نارد
 میرے بنا کوئی نہیں تریا، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ مینوں سب نے آد جُگاد وریا، جُگ جُگ میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ بنا میرے توں
 جگت جہان مریا، تن وجود ماٹی خاک کَم کیسے نہ آئیا۔ میں سچ سندیسہ دیواں اڑیا، اڑ کے نال جنائیا۔ بنا بھگتی توں پرہ دی منزل کھئے نہ
 چڑھیا، درگاہ ساچی پُجن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار کوئی نہ کھڑھیا، ستمکھ ہو نہ درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے نی بھگتی تیرا مارگ بڑا سخت، سختی نال جنائیا۔ مینوں یاد آؤندا ویلا وقت، جس ویلے بھگتاں ملی سزائیا۔ تیری تک کے اصولاں والی شرط، شرع رہی شرمائیا۔ توں جگ جگ کھیل کیتا اُتے دھرت، دھولی بھو کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ ستگر شبد کہے بھگتی میں اوہ نارد مئی، جس توں مئی مُنیش سرپس نوائیا۔ میں اوہ داتا وڈ گن گئی، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ جو سب دی پکار رہیا سنی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ شبد انادی ناد دُھنی، انحد ناد کرے شنوائیا۔ جس دی چوٹی کدے نہ جائے مئی، میری بودی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے میں ستگر شبد سہنجنا، سوبھاؤنت سوبھنیک۔ میرا مالک آد نرنجنا، جس دے وچ حق توفیق۔ داتا دانی درد دکھ بھہ بھنجنا، جو آد جگاد بدلے ریت۔ چرن دھوڑ دیوے مچنا، امرت سچ کرے بخشیش۔ نیج نیتر پاوے انجنا، ترے گن داتا اک اتیت۔ سچ پریم دی چاڑھے رنگنا، ہر مالک اگم انڈیٹھ۔ جس دے حکم اندر سب نے ونجھنا، جگت دا جگت رہے کھئے نہ میت۔ اوسے دی ڈنڈاوت اوسے دی بندنا، اوسے توں رکھیا چیت۔ جو نرگن داتا سبجنا، جس صاحب اُتے اُمید۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک جس دی کرن تعریف۔ بھگتی کہے جے توں نارد شبد گردیوا، ستگر تیری وڈیائیا۔ میں تیرے حکم وچ جگ جگ کرنی سیوا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ توں مالک خالق وسین نہچل دھام نہکیوا، نرگن زرویر نظری آئیا۔ توں بے پرواہ الکھ ابھوا، بے انت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں نارد اوہ نرائن، جس توں سارے سپس نوائیا۔ میرے ڈھولے سارے کہن، صفتاں وچ سنائیا۔ میں کلجگ اتم لیکھا آیا دین، لہنا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن سین، ساک اک اکھوائیا۔ درشن دیواں نین، نین مُنداری وچے ودھائیا۔ جھگڑا میٹاں طرفین، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نظری آواں این دا این، نور نورانہ سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ نارد کہے نی بھگتی بھگت بھگوان اک مک، روپ اکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں اندر گیا ٹیک، آسن سنگھاسن آپ سہائیا۔ سچ مُحبّت وچ گیا وک، اپنی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ نی توں بتھ مار اپنی چھاتی اُتے پک، دوہتھڑ

دے لگائیا۔ وے پرہو کیوں میرے نالوں پریتی لئی کھچ، کی پریم تیری بے پرواہیا۔ جھٹ نارد نوں آگئی نیچھ، چھک مار کے رہیا سُنائیا۔
 نی سوہنیئے کھیئے اوہ بھگتاں دے وڑ گیا وچ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ تینوں غصے وچ چڑھے نہ چپ، چُپ چُپاتی چرنی سیس نوئیا۔
 بھگتی کہے میں وی کلجگ دی سوانی بُلان نوں لاوانگی سٹک لپ، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میں پردہ چُک کے ویکھانگی وچوں مایا والی
 چٹ، ہوئی ہوئی اکھ اُٹھائیا۔ نالے دساں گی میرے کول پُرائیاں بھگتاں دی چٹ، جو چٹے دا لیکھا چٹا دئے جنائیا۔ کلجگ میرا لہنا لوو
 نچٹھ، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ نارد کہے جگت دی بھگتی تینوں بھگتاں کرنا ٹھٹھ، میں سچ دیاں سُنائیا۔ اوہ اِکو وار آگئے پرہو دے چرناں
 ہیٹھ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ کھیئے تُوں وی بھگتاں دے نال ایتھے لیٹ، اپنا پندھ مُکائیا۔ اپنی کیتی کرنی کر دے بھیٹ، اِکو وار سیس
 نوئیا۔ آگے بھگت بھگوان دی چلنی کھیڈ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔
 بھگتی کہے جے پرہہ دا سہنجنا در، ست دے سُنائیا۔ جنہاں نوں اِکو وار مل گیا ور، ور پایا بے پرواہیا۔ ساچی منزل گئے چڑھ، آگے ہو
 نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دوارے گئے وڑ، آگے جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ میں سچ سرنائی جاواں پڑ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سب دا سانجھا ہو
 جائے اِکو گڑھ، جتھے بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ نہ کوئی بھ رہے نہ ڈر، چنتا سوگ نہ کھئے وکھائیا۔ جتھے اتار پیغمبر گرو تُوں
 ہی تُوں ہی رہے کر، دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ سو لیکھا پورا کرے اٹھاراں ہاڑ، ہاڑ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا پندھ مُکائیا۔ بھگتی کہے جگت سمجھدا نارد کوئی شیطان، جگ جگ کھیل کھلاٹیا۔ نارد کہے میں بڑا بلوان، بلدھاری
 اِک اکھوائیا۔ میں براہمن سرب بنایا ججمان، منگاں تھاوں تھائیا۔ سخیاں نوں اُٹھایا کابن، سیتا نوں رام جنائیا۔ آپ پھر کے وچ بیابان،
 جنگل جوہ سہائیا۔ پھیر بن کے نوجوان، جوہن ورتا بھجا واہو داہیا۔ میری شکل سکے نہ کھئے پہچان، عقل عاقلان وچ نہ کھئے درڑائیا۔ میرا
 کھیل بڑا کن حیران، حیرانی وچ سرب رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر نارد کہے میں بن
 جاواں ونجارا، اپنا روپ بدلاٹیا۔ سمند ساگراں کرنا پار کنارہ، بھجنا واہو داہیا۔ محمد نوں بلوٹا دینا نال چار یارا، یارانہ سب دا ویکھ
 وکھائیا۔ موسیٰ دینا اشارہ، اشاریاں نال اُٹھائیا۔ عیسیٰ دا لیکھا ویکھنا دین دہاڑا، دوس اپنے رنگ رنگائیا۔ نالے درویش بننا فقیر بننا بے

نظیر بننا نالے بننا دُھر دا لاڑا، جو بن اپنا اک وکھائیا۔ کتے دھار دھرم کتے پریشانی دا لاؤنا اکھاڑا، دوویں رنگ رنگائیا۔ کھیل کرنا جنگلاں وچ اُجاڑاں، پہاڑاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار چوہیاں اوتاراں، جن بھگتاں درشن دیندا رہے کایا در دوارا، سچ سوامی ہو کے دیا کھائیا۔

* ۲۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ودیشی ٹور تے جان سمیں سویرے *

صدی چوڈھویں کہے میرے انتر چڑھ گئی لالی، لال گلالا ملیا دُھر دا ماہیا۔ میں پُورب دی پترکا آپ سمبھالی، سمبل ویکھاں دُھر دا ماہیا۔ جس دا نُور جوت اکالی، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ جس دی سیوا سمت سمتی گھالی، گھائل ہو کے بھجی واہو داہیا۔ اوہ مالک تکیا جو عرش فرش دا والی، والی دو جہان اکھوائیا۔ میرے انتر خوشی باہلی، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں در تے ہوئی سولی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُوں دین مذہب دا مالی، اوتار پیغمبر گر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری نمسکار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ میں نال لیائی محمد یار، چار یاری سنگ رکھائیا۔ میرا لیکھا ویکھ چوڈاں طبق دی دھار، چوڈس چند دئے گواہیا۔ تیرے بردے تیرے برخوردار، تیری سیو کھائیا۔ کردی رہی انتظار، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کد آوے سانجھا یار، یارانہ توڑ نبھائیا۔ دوس رین میری مکے نہ کدے گفتار، گفت شنید خوشی بنائیا۔ تُوں مالک سب دا کردار، قادر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہار شنگار کیتا، سوہنا روپ بنائیا۔ درشن کر صاحب انڈیٹھا، انڈیٹھی دھار ویکھ وکھائیا۔ مینوں رس ملیا میٹھا، کوڑی کیریا باہر سُٹائیا۔ وکار رہیا نہ کوڑا ریٹھا، ہنکار دتا گوائیا۔ جس دا جگت جہان تپن والا انگیٹھا، اگنی ترے گن تت وکھائیا۔ سو مینوں چاڑھ رنگ مجیٹھا، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا صاحب ملیا میت، متر اک اکھوائیا۔ میں چھڈ کے حُجرے مسیت، کعبیاں آئی تجائیا۔ نیتر

پیکھ ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی سیس نوائیا۔ میرے سدا وسیا چیت، ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ میرا جھکدا رہے سیس، سر سر
 دوویں بھیٹ کرائیا۔ میرا کلغی دھر جگدیش، جگدیش نور الہیا۔ جس دی آیت حدیث، حضراتاں کیتی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سہنجنا لباس، مستک نور نور رُشنائیا۔
 میں آگتی اُس صاحب دے پاس، جس توں پاسا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ اک سندیسہ دیواں خاص، سچ نال سُنائیا۔ جن بھگتو پورا رکھنا
 وشواس، وشا جگت نہ کھئے بھلائییا۔ جس دے درشن نون بھجّا پھرے شنکر اُتے کیلاش، برہما واہو داہیا۔ وشنون تک منڈل دی
 راس، نو نو لاکے پائیا۔ گوبند دی پوری کرے ارداس، ارداسا اپنے وچ رکھائیا۔ میں سب نون دین آئی شاباش، نو نو سیس نوائیا۔
 تھادے اندر اُس پرہو دا واس، جو آتم پرما تم نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ
 اک رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد آتکئے سب دا جُسا، جسم ضمیر کھوج کھوجائیا۔ گٹھڑی بٹھئے کور کُریار دا غصہ، گنڈھ اپنے نال
 رکھائیا۔ پرہو دا بھگت رہے کھئے نہ رُسا، رُسیاں لے منائیا۔ نون قول کیتا سی جس ویلے لو کٹائی مچھا، مُشکل ویلے ہونا آپ سہائیا۔ اوہ
 ویکھ کھیل ہندا دیپ کُشا، کچھ کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں اُس صاحب توں پُچھاں، جو پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو خوشیاں نال وسو، گیت خوشیاں والے گائیا۔ اندر
 پرہو نون یاد کرو بلان نال ہسو، مستک تیوڑی نہ کھئے رکھائیا۔ امرت دھار پیو رسو، بنا رسنا رس چکھائیا۔ درشن پاؤنج نیتر نین اکھو،
 لوچن انتر نرنتر اک گھلائییا۔ اوٹ اک پرہو دی رکھو، دوسر سیس نہ کیسے جھکائیا۔ بھاگ لگاؤ کایا مٹو، مٹکی پھوڑن والا کرشن دے
 گواہیا۔ جوت ویکھو لٹ لٹو، نور نورانہں نظری آئییا۔ دھرم دی دھار سورپیر جٹو، جٹا جوٹ دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ساچا لاہا ایکو کھٹو،
 کھٹکا جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں
 کہے محمد ویکھ بھگت دوار، چوہ یاراں سنگ دھیان لگائیا۔ جتھے نور الہی پروردگار، مالک خالق اک اکھوائیا۔ پاتشاہاں دا پاتشاہ
 غریباں دا غریب آپ زینکار، زنگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ ساڈے نال کرن چلیا پیار، اُمت اُمتی ویکھ وکھائیا۔ جس دا صفتاں والا اظہار،

مہما وچ وڈیائیا۔ اوہ حُکم سندیسہ دیوے اکو وار، اک اِکلا اگم اتھاپیا۔ جن بھگتو رہنا ہوشیار، جگت دلیر دینا مٹائیا۔ تہاڈی کوڑی
 کریا لے جائے باہر، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں آیا چمتکار، نور نور نور رُشنائیا۔ پھیر ویکھیا نال پیار، بن نیناں
 نین اٹھائیا۔ میں جھٹ عرض دتی گجار، بینتی اک سُنائیا۔ سُن صاحب میری سرکار، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ کس بدھ لہنا دینا پورا
 کرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لیکھا رہے نہ رائیا۔ آدم حوا کر رہے وچار، بن سمجھ توں سمجھ بدلایا۔ کس ویلے
 ہووے دیدار، دید عید کرے نور رُشنائیا۔ ادھروں محمد روپ دھرے ساکار، نراکار بھیو چُکائیا۔ جس دی آد جگاد اپنی رفتار، رفتہ رفتہ
 اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ مالک خود مختیار، مختیار نامے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں سب نے کہا امام اماما کل کلکی نہکلنک نرنکار،
 نرویر اک اکھوائیا۔ اوہ جن بھگتاں نال جان والیاں نوں اپنے دوویں ہتھ جوڑ کے کرے نمسکار، وڈیاں چھوٹیاں سیس نوائیا۔ ویکھیو بنیو نہ
 کھئے غدار، غداری کم کیسے نہ آئی۔ گرسکھ گرسکھ نال کرنا پیار، گرمکھ گرمکھ وچ سائیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھنا ضرور نگاہ مار، بن
 نیناں نین اٹھائیا۔ موسیٰ کہے میں حاضر ہوواں سچ سچے دربار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جن بھگتو تسیں وڈے تہاڈا صاحب تہاڈے
 چرناں دی چہار، دھوڑی تہاڈے ٹکے خاک رمائیا۔ پورب دا لہنا جگاں دا قرضہ جمان دا ادھار، کرمان دا لیکھا پور کرائیا۔ اج توں پورن
 نہیں پورن سمجھنا چوہیاں اوتار، چوہیسا جگدیشا اپنا کھیل کھلایا۔ سارے خوشی وچ ہس کے دیو وکھال، ہنس مکھ مکھ ہنس
 گرمکھ نظری آئی۔ گرمکھو تسی پاتشاہ تہاڈا ستگر سدا کنگال، جگ جگ پریم پریتی منکے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جن بھگت کہن پرہو سائوں بخش دے اپنی دھوڑ، چرنودک نام ندھان
 ورتائیا۔ انتر رہے نہ کیسے دا مورکھ موڑھ، بدھ بیک دینی کرائیا۔ ساڈے اندروں کڈھنا غصہ غرور، ہوئے گرھ ٹڑائیا۔ نام خاری بخش
 سرور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساڈی بینتی کریں منظور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ٹوں مالک حاضر حضور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔
 سائوں درس دیندا رہیں ضرور، حاضر حضور ظاہر ظہور نظری آئی۔ پچھلے بخش دے سرب قصور، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ موسیٰ
 انتظار کدا اُتے کوہ طور، عیسیٰ بھجے واہو داہیا۔ محمد تیرا نام کر کے گیا مشہور، کلمیاں وچ صلاحیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک

حاضر حضور، قدم بوسی وچ اپنا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ محمد کہے میرے طبقات سمبھالی سرتی، ست ست لین انکڑائیا۔ ایہہ کھیل اگمی دھر کی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آشا رکھی سی اس الہی نور کی، جو نور نورانہ نظری آئیا۔ میں دھار بنائی سی اپنی مزدور کی، مزدوری کر کے جھٹ لنگھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں تیرے نالوں کراں پھرتی، پھرتیلی ہو کے دیاں دکھائیا۔ اک گل گرمکھ جان والے میرے مالک توں دین اک اک برکی، برقع شیر والا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں اکو دساں دس، جس دی دس سارے آئے پائیا۔ جو ہر گھٹ رہیا وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ زرگن دھار ہو کے دو جہاناں رہیا نس، بھجے واہو داہیا۔ جس پچھلا لیکھا کرنا بس، اگلا مارگ دئے لگائیا۔ تیر انیالا مارے کس، قسم کھا کے دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے ہرجن میرے ست ڈلار، بچے دھر دے نظری آئیا۔ جنہاں نال قول اقرار، پورب دا پورب چلیا آئیا۔ سو لہنا دینا پورا کر ادھار، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ ہر سنگت جان والیاں توں گل وچ پائے دو دو ہار، ہار باراں باراں ماس دا پنڈھ مکائیا۔ پھیر ہتھ ملاؤنا بھگت بھگت دی دھار، ناتا دھرم والا جڑائیا۔ نساں جانا سمندران توں پار، دھرنی دھرت دھول پنڈھ مکائیا۔ پاتشاہاں دے نال تھادا وی ہویا کرے دیدار، سوہنا دھر دا سنگ بنائیا۔ تھادی سارے کردے رہیئے انتظار، راہ تکیئے چائیں چائیا۔ جس ویلے کنڈھے اترنا ارار، آر پار دا پنڈھ مکائیا۔ تھادا سوہنا ہووے شنگار، سنہری بندیاں مستک وچ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہر سنگت توں دیوے اوہ پیار، جس پیار دی کھوج وچ اوتار پیغمبر گر گئے سیو کھائیا۔

* ۲۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ گڑگاؤں شہر سیوا سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں کہے میں صدقے، ہوں واری گھول گھٹائیا۔ جس دی یاد کردے ساں کد دے، مُدتاں دے نگاہ نین اٹھائیا۔ ڈھر کلمے وچ آئیوں سدکے، سندیسہ کائنات درڑائیا۔ چوڈاں طبقات آئیوں لبھ کے، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ ویکھ کھیل اُس الاہی رب دے، جو نُوں نُوں رانہ بے پرواہیا۔ جس دے لہنے دینے جگت سبب دے، جُگ جُگ اپنا کھیل ورتائیا۔ جس دے دوارے اُتے بہ کے سارے سجدے، سجن میت اکو رنگ وکھائیا۔ اوہ لیکھے پورے کرے اتم اپنے حج دے، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ جس دے ناد تُوں وجدے، تریا توں پرے کرے شنوائیا۔ اُس لیکھے ویکھنے جگ دے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مان رکھنے بھگتاں والی پگ دے، جو سیس جگدیش سہائیا۔ سانوں وچھوڑے ہونے انت الگ دے، آگے میل نہ کھئے ملائیا۔ جھگڑے رہنے نہیں دین مذہب دی حد دے، حدود وند نہ کھئے وندائیا۔ اوتار پیغمبر گرو ناتے ویکھنے چھڈدے، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کھیل تکنے کایا ماٹی ہڈ دے، چم درشتی پھول پھولائیا۔ ہُن شرع دا زنجیر کٹ دے، شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔ سب نے ونجارے بننا اکو ہٹ دے، اوتار پیغمبر گر جھولیاں ڈاہیا۔ وس پینا ستگر شبد دھار جٹ دے، جو جٹا جوٹاں لیکھا دئے مکائیا۔ جس رہبر دا راہ رہے تكدے، نظر بے نظیر ول ٹکائیا۔ اوہ اتم فیصلے کرے حق دے، حقیقت ویکھے تھاوں تھائیا۔ اُس وعدے پورے کرنے یک دے، جو یکے بعد دیگرے سب نوں دتے سنائیا۔ جگت جیو جہان ویکھ نسدے، بھجن واہو داہیا۔ ناتے رہے نہ امرت رس دے، نچھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ ہُن ونجارے رہنا نہیں صفتاں والے جس دے، صفتی صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ کھیل تکیئے الکھنا الکھ دے، جو الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ درشن پائے اوس پرتکھ دے، جو پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ جو مہربان مہربان مہربان درشن دیوے جھب دے، جھلک اپنی اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس نوں جُگ چوکڑی اوتار پیغمبر گر گئے لبھدے، بن نینا نین اٹھائیا۔

* ۲۴ باڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی مہنگا سینگھ دے نوٹ * *

محمد ویکھ کھیل دھر امام، صدی چوڈھویں رہی جنائیا۔ حضرت بن اکھراں توں سُن کلام، کائنات دے علم توں باہر پڑھائیا۔ کی سندیسہ دیوے شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس دا بنیا تارا چند نشان، اُمت اُمتی رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک خالق والی دو جہان، چوڈاں طبقات ویکھ وکھائیا۔ جس دا اسم اعظم اسلام، اسلام علیکم کہہ کے سیس نوایا۔ اُس دا حکم سُن آگما فرمان، فُرنیاں توں باہر سُنائیا۔ جس لیکھا چکاؤنا عوام، دین دُنی پھول پھولائیا۔ اوہ جھگڑا میٹن آیا تمام، طمع شرع نہ کھئے رکھائیا۔ حقیقت حق دا دئے جام، خُماری اکو اک رکھائیا۔ محبوب ہووے مہربان، مہمان بیدو اپنا کھیل وکھائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں آسمان، زنو مرد نو نو لاگن پائیا۔ اوہ قدرت دا قادر نوجوان، جو بن ونا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد تک اوہ محبوب، جو محبت وچ سمائیا۔ جس دی مذہباں والی نہیں حدوڈ، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جدھر تکیئے ادھر موجود، حاضر حضور نظری آئیا۔ جس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی نور رُشنائیا۔ اوہ لیکھا مکائے ایکا دوج، دویت دُتیا بھو مٹائیا۔ اُس دی سمجھ نہ آوے سوجھ، بے سمجھ ہوئی لوکائیا۔ سو لیکھا جانے کایا پنج بھوت، ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ پردہ رہن نہ دیوے تن وجود، نورے چشم کرے رُشنائیا۔ کوڑی کیریا کرے نیست و نابود، جڑ ممتا دئے اکھڑائیا۔ جس دا گر اتار پیغمبر دین ثبوت، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ اوہ ویکھنہارا چارے کوٹ، کُنٹ دشا پھول پھولائیا۔ شرع دی میٹن والا حدوڈ، حد اپنی اک درسائیا۔ جو وسے عالیشان اُچ عروج، عالی جاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جگت جہان رکھنہار محفوظ، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۲۵ باڑ شہنشاہی سمت ۸ میرٹ چھاؤنی سرمیل سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں کہے میں کہاں دھن دھن، بن رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحیا۔ پروردگار سانجھے یار میرے کیتے بھاگ متھن، بھاگ ہین ملی وڈیائیا۔ نور الہی نراکار تکیا چن، جس نوں چند ستار سیس جھکائیا۔ میری آسا منسا گئی من، خواہش اور نہ کھئے رکھائیا۔ میں فرمانا سُنیا بنا کن، بنا سروناں دتا درڑائیا۔ جس مالک نے کلجگ کوڑی کِریا کرنی کھن کھن، کھنڈا کھڑگ نام اُٹھائیا۔ جگت وکارے دینا ڈن، ڈورُو ڈنکا اِکو نام کرے شنوائیا۔ بھيو کھلاؤنا آتم برہم، اللہہو اناہو پردہ دئے اُٹھائیا۔ صوفی فقیر بھگت بنا کے جن، جن جنیندی بنے دُھر دی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نور نورانہ تکیا بنا جھلک، جوتی جاتا نظری آئیا۔ میری بدل نہ سکی پلک، پلک وچ برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ نظری آیا نور الہی خالق خلق، خالص اِکو اِک ویکھ وکھائیا۔ جس دا جلوہ اُتے فلک، دھرنی دھول کرے رُشنائیا۔ اُس دی جھلی نہ جائے ڈلک، جس ڈاواں ڈول کرنی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اِک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا شاہ شہانہ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نوں پیغمبر کرن سلاما، سجیدیاں وچ سیس نوائیا۔ سُنن اگم کلاما، الفیے تون باہر پڑھائیا۔ شبدي وچے دمامہ، دُھن انادی اِک سُنائیا۔ جس انت پھریا بانا، بانی دو جہان اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے سیتا راما، رادھا کرشن کرشن رادھا روپ وکھائیا۔ سو لیکھا جانے زمیں اسماناں، برہمنڈاں کھنڈاں پردہ آپ اُٹھائیا۔ جو ہر گھٹ جانی جانا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی انتریامی ہوئے پردھانا، پاربرہم پت پرمیشور اپنا روپ بدلائیا۔ جس دا اِکو ہووے نام ندھانا، کلمہ کائنات سُنائیا۔ نو ست جھلائے نشانہ، نشانہ دھرم دھار پرگٹائیا۔ محبوب ہووے مہربانا، محبان پیدو اپنا کھیل کھلائییا۔ جس نے دین دُنی بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں ویکھے چائیں چائیا۔ سو شاہو بھوپ بن سلطاناں، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا دُھر فرمان، بنا اکھراں دتا درڑائیا۔ نہ بولیا کیسے زبان، جہوا چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا انتر ہویا حیران، حیرانی وچ کُرائیا۔ کی کھیل کرے نوجوان، مرد

مردانہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جھٹ سندیسہ سُنیا اک اک دا اک گیان، دُتیا بھاؤ نہ کھئے وکھائیا۔ شاہ پاتشاہ والی دو جہان، نرگن نرویر نراکار
 نرنکار اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھے آن، آنا فنا سب دا پردہ دئے اُٹھائیا۔ جو سُرپر بن بلوان، بلدھاری اپنی کار کھائیا۔ اوتار
 پیغمبر گر لیکھا سب دا لئے جان، جانہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے نشان، نو ست رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا دُھر دی دھار نور الہ، بے
 پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جو سب دا بنے ملاح، بیڑا لکھ چوراسی اپنے کندھ اُٹھائیا۔ دُھر سندیسہ دئے سنا، انسنت اپنا حُکم دئے ورتائیا۔
 کلجگ رین اندھیرا میٹے شاہ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوتار پیغمبر گر بنائے گواہ، شہادت شبہ دھار بھگتائیا۔ لہنا دینا خالق خلق سب دا
 دئے چکا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دے آگے سارے کردے آئے دُعا، طوبی طوبی کر کے سیس نوائیا۔ اوہ واحد اک خدا، خود مالک
 نور الہیا۔ جس نے دین مذہب جُز دتے ونڈا، حد حدود کلمیاں والی رکھائیا۔ اتم سب دا لیکھا کرے صفا، صف ملیچھاں دئے اُٹھائیا۔
 کوڑی کریا کرے رفع، رحمت سچ سچ کھائیا۔ ست دھرم چلائے رتھا، رتھواہی اکو اک نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم جنائے کتھا،
 کتھنی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ اندر ستجگ کھیل کرے یتھارتھ یتھا، یدی اپنا حُکم ورتائیا۔ بھیو کھلائے پُرکھ سمرتھا، سچ سوامی
 انترجامی گھٹ نواسی پردہ آپ اُٹھائیا۔ سب دا لہنا دینا نرگن سرگن دیوے ہتھو ہتھا، پچھلا لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی کوڑی
 کریا زیرو زیرو نال کرے بٹا، صفر صفر نال اڈائیا۔ ست دھرم دی ساچی دیوے اکو متا، پاربرہم برہم میلا لئے ملائیا۔ لہنا دینا مکائے
 پنج تتا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش لیکھا کوڑ دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکری ویس وٹائے نت نوتا، نرگن سرگن جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کار بھگتائیا۔

* ۲۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ میرٹ چھاؤنی وشوا متر دی شادی سمیں سویرے * ❀

دھرنی کہے میرا خوشی بند بند، بندگی ڈنڈاوت وچ پرہہ نوں سیس نوائیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا گیا چھند، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ صفت صلاح کرن بتی دند، جہوا گہر گمبھیر رہی گن گائیا۔ میرے انتر زرنتر آئی ٹھنڈ، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔ ست دھرم دی میرے پلے بٹھی گنڈھ، کوڑی کیریا دتی کھلائییا۔ میں نگاہ ماری نظر آیا سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان سوریہ چند، منڈل منڈپ سیس نوائیا۔ اوہ سچ سوامی انترجامی جن بھگتاں پوری کرے منگ، آشا آشا نال ملائییا۔ سچ پریتی چاڑھ کے رنگ، ڈرمت میل دے دھوائیا۔ آن جاون میٹے پندھ، چوراسی گیڑ نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک دیا کھائییا۔ دھرنی کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، گرہ سچ وجے ودھائیا۔ پرہہ پایا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکھائییا۔ میرا بھرما ڈھٹھیا ڈیرہ، بھرم رہیا نہ رائیا۔ اکو رنگ تکیا سنجھ سویرا، رت زرتی اک مہکائییا۔ اکو روپ تکیا گرو گرو چیرا، چیرا گر مل کے وجے ودھائییا۔ سچ سوامی کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھائییا۔ بھاگ لگائے میرے ویہڑا، گھر مندر سوہیا پائییا۔ جن بھگت وسائے کھیڑا، کایا کھیڑکی آپ کھلائییا۔ جگت وکار رہے نہ جھیڑا، جھگڑا دتیا بھاؤ کڈھائییا۔ مارگ دس کے نیرن نیڑا، گرہ میلا میلے سہج سُبھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائییا۔ دھرنی کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خوشیاں راگ سنائییا۔ میرے مستک چڑھی لالی، نور نورانہ نور رُشنائییا۔ پھل لگا میری ڈالی، پت ٹہنی دتی مہکائییا۔ میں سچ دوار تے بنی سولی، بینتی اپنی اک جنائییا۔ کیریا کر جوت اکالی، اکل کل دھار تیری سیو کھائییا۔ جگ چوکڑی تیری سیوا گھالی، نت نوت بھجی واپو داہیا۔ کلجگ اتم میٹ زین اندھیری کالی، کلا اپنی اک پرگنائیا۔ توں جگت جہان دا مالی، مالک خالق اک اکھوائیا۔ تیرے سچ دوارے میرے اُتے ہووے دھرم دی دھرمسالی، دھر دوارا اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ دھرنی کہے پرہہ میرے بے پرواہ، بے انت تیری سرنائییا۔ توں داتا دانی شہنشاہ، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دین صلاح، مشورہ دھرم دھار بنائییا۔ چاروں کُنٹ تگن تھاوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائییا۔

ست دھرم دا رہیا کھتے نہ ناں، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔ جھگڑا پیا پتا پوت پتر ماں، ناتا سکے نہ کھتے جڑائیا۔ بنس بُدھی ہوئی کان، کاگ وانگ سرشت کُرائیا۔ دین مذہب رووے مار دہا، بن نیناں نیر وہائیا۔ کِرپا کر پروردگار میرے خُدا، خود مالک ہو سہائیا۔ جو مانس مانس نالوں ہونے جُدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سب نوں اکو دے راہ، آتم پرما تم پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں اتم پکڑ بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ غریب زانیاں نتھوایاں دے تھان، گرہ اپنا اک سہائیا۔ تیرے چرن کول بل بل جاں، گھولی اپنا آپ گھول گھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ساری سرشتی درشتی کہے واہ واہ، واہوا کہہ کے خوشی منائیا۔ سر سوامی دینی ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ لا کے رائیا۔ آتم پرما تم لینی پرنا، پر پُرکھ اپنا میل ملائیا۔ تتاں نال ناتا تت دینا جُڑا، جوڑی جگت وڈ وڈیائیا۔ مانو ذاتی ساچی دھار دین دُنی دھرم دا دھرم ہووے وواہ، ریتی بھگت بھگوان دینی چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُہر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے درس دا دھرنی دھول دھول دھرت کہے میرے انتر سدا رہے چا، چاؤ گھنیرا میری جھولی دینا پائیا۔

* ۲۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ میرٹ چھاؤنی ریشم سنگھ دے گرہ *

نارد کہے واہ پرہو ابناشی اچت، پارہسم تیری بے پرواہیا۔ میں بھکتی دی دھار تیرا دُلارا ست، زرگن زرگن نظری آئیا۔ اپنی گودی مینوں چُک، سچکھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ میں حیران ہو گیا سُن کے تیری ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دتا جنائیا۔ دین دُنی دا بدل دینا رُخ، رُخصت دینی کوڑ کُریار لوکائیا۔ سچ دھرم دا بخشنا سُکھ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی سہنجنی کرنی گکھ، آپ بننا جنیندی مائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا کڈھنا کُٹ، کایا کُٹیا ہونے صفائیا۔ زرگن دھار نرویر ہو کے اٹھ، نراکار دو جہان کر رُسنائیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو کے تھہ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پیار مُحبت نال جن بھکتاں پھڑ گُٹ، بانہ سکے نہ کھتے چھڈائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ مایا ممتا پئی لُٹ، لُٹیرا کلجگ بھجے واہوا داہیا۔ سرشتی تیرا نام چے بُلان بٹ، پردے ہر نہ کھتے وسائیا۔ ست سچ بوٹا

گیا سُک، امرت سِنچ ہرا نہ کھئے کرائیا۔ تُوں کیہڑی دھار بیٹھوں لک، پردہ پردیاں وچوں دے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا نشانہ نہ جائے اک، تیرا انیالا دینا چلائییا۔ جس کارن محمد کٹائی مُچھ، لبان جگت وکھائیا۔ سو سہنجی کرنی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں بیٹھی رہیں نہ چُپ، نیتر نین نین شرمائیا۔ شرع تک اندھیرا گھُپ، سوریہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ سب دی کھلی ویکھ گت، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیا۔ ساچے مارگ توں دین دُنی رہی گھتھ، منزل حق چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ست سچ رہیا نہ کیسے وچ منکھ، مُنش مانو روون مارن دھاپیا۔ تیرا آتم تیرے نالوں گیا رُس، رُسیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ کلجگ اتم ویلا رہیا ڈھک، اوتار پیغمبر گر ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہے میرے مالک اگم خصم، خاوند تیری وڈیائیا۔ جگت جہان ویکھ نورے چشم، چشمے دید دھیان رکھائیا۔ تیری دروہی تیری قسم، سگند کھا کے دیاں سنائیا۔ مُحبت رہی نہ کیسے جسم، ضمیر دین دُنیا گئی بدلایا۔ اکو اک واحد کردے اسم، اسم اعظم تیرا نظری آئییا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا نور دسن، دوسر روپ نہ کھئے بدلایا۔ تیری مہا سارے لکھن، وید پُران انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ تیری درگاہ ساچی سیجا سارے لٹن، آسن اکو نظری آئییا۔ تیرے نام کلمے دی لوک مات دے کے چٹن، چٹے تے کالا گئے پائیا۔ تیری شرع شریعت نہ دیوے ٹکن، مذہب مذہب نال لڑائیا۔ اوہ ویکھ صدی چوڈھویں لگی پٹن، بن نیناں رووے مارے دھاپیا۔ جگت جہان کھڑک جائے اٹ نال اٹن، پاتھر پاپن بھجن واہو داہیا۔ تُوں صاحب سوامی پُرکھ اکالا بن متن، مِت پیرا گوہند دیاں درڑائیا۔ آتم پر ماتم کر بتن، بتکاری ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ تیری سیکھیا سار شبد دی سارے سیکھن، سار اپنی دے سمجھائیا۔ بن تیری کِریا کلجگ اتم کھئے نہ آئے نجٹھن، لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ مہربان محبوب اپنا بھانا دس مٹھن، انرس اپنا دے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منکائیا۔ نارد کہے پرہو میں کی دساں، اُف پائے سپس نوائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، ہستی تیری بے پرواہیا۔ تُوں نگاہ مار بنا اکھاں، اکھیاں والے تینوں گئے بھلائییا۔ تیرا بھگت ملے نہ کھئے وچوں کوٹاں لکھاں، انگنت دسے لوکائیا۔ جے میرا وس ہووے میں دین دُنی متھاں، متھ کے دیاں وکھائیا۔ جیہڑی گرتھ شاستراں چلائی کتھا، کتھنی کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ تیرے ستھر کھئے نہ لٹھا، یارڑا سیج نہ

کھٹے ہنڈھائیا۔ اوہ ویکھ اپنیاں پنج تت اٹھاں، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نال رلائیا۔ چاروں کُنٹ تیرے نام کلمے پایا رٹا، دین دُنی رہی کُرائیا۔ کیسے دی قیمت رہی کھٹے نہ ٹکا، مایا ممتا گھائل کیتی لوکائیا۔ میں اپنا سر تیرے چرن کولان سٹان، سیس جگدیش نوائیا۔ تُوں سب دا لہنا دینا مُکا دے ایکنکار اِکٹھا، بہتی ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ پیغمبران دا پورا کر پٹا، پٹنے والا نال ملائیا۔ صدی چوڈھویں وقت جاندا ٹپا، ٹاپوآں توں پرے لیکھا چکاؤنا تھاؤں تھائیا۔ میں چار کُنٹ پھراں تھھا، اُتر پورب پچھم دکھن واہو داہیا۔ بن تیری کیریا تیرا نور دسے نہ لٹ لٹا، جوت جوت نہ کھٹے رُشنائیا۔ کیسے انتر زرنتر شبد ناد وجے نہ انحداء، نادى ناد نہ کھٹے شنوائیا۔ امرت رس پیئے کھٹے نہ مدھا، مدھر دُهن سُنن کھٹے نہ پائیا۔ سچ دوار ایکنکار جن بھگتاں شبدی دھار دے سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ کلجگ انت اخیر جاندا لدا، بھار کوڑی کیریا سر اٹھائیا۔ تیری اِکو پُشت اِکو کُلا اِکو یدا، آتم پرما تم تیرا نور الاہیا۔ گرمکھاں درشن دے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ اپنا پردہ اندروں دے اٹھائیا۔ ہرجن ہنس بنا کگا، گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ کایا مندر پوتر کر جگ، آتم سیج سُنجنی اِک سہائیا۔ تیرے نام دا سچ خُماری وچ آوے مزہ، بن رسنا رس چکھائیا۔ جن بھگتاں سدا رکھنا اپنی وچ رضا، رازق رزق رحیم قُدرت دے قادر اپنی دیا کھائیا۔ مینوں ایوں دسدا نارد کہے نو کھنڈ پرتھی سب تُوں ملنی سزا، جو سازش پرہ نال کرے لوکائیا۔ جس دی بیان کر سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات سکے نہ کھٹے سمجھائیا۔ سب نے لیکھا دینا جس نے پشو پنچھی کیتے ذبح، چھری شرع والی چلائیا۔ صدی چوڈھویں دُہائی دیوے اُف پائے میریا ربا، یامین تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سرگا، مرد مردانہ نوجوانا سری بھگوانا اِکو نظری آئیا۔

* ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ اجیر سنگھ دے گرہ گوالیئر شہر * *

صدی چوڈھویں کہے محمد ہو مخاطب، پردہ رہن کھٹے نہ پائیا۔ کی آیت شرائط لیکھی بن اگمی کاتب، جبرائیل شہادت دے بھگتائیا۔ کس بدھ بے نظیر کرے تعاقب، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ سچ کلمے دی دس کیڑی صداقت، بھيو ابھید دے کھلائیا۔ کیوں دین مذہب

دی بدلی عادت، عدل سچ دا نہ کھئے کھائیا۔ حق نماز نہ کھئے عبادت، شرع شریعت گئی تجائیا۔ کس نے علما شرفا دتی اجازت، جابد مُجاہد بھیو کھلائیا۔ عقل بُدھی نہ رہی لیاقت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے کی سندیسہ دئے میرا احباب، پروردگار نور الہیہ۔ میں ویکھاں بن حرف حرُوف کِتاب، بن کُتب خانیاں پھول پھولائیا۔ جس وچ لیکھا نہیں عشق حقیقی تے مجاج، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کھئے حُجرہ نہ کھئے محراب، شکل عقل نہ کھئے چُترائیا۔ اکو نور الہی اللہ حق آداب، ادب وچ سجدہ سر سر نوائیا۔ جس نے سب دے مُکھ توں لاہنی نقاب، پردہ پردہ دئے چُکائیا۔ اُس دی آمد وچ صدی چوڈھویں اک دوئے اعجاز، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جس دا نور نورانہ روپ شہانہ اُس دا ہواں مُحتاج، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ سچ مینارے دُھر ممبر چڑھ کے ماراں آواز، اناہو تیرا راہ تکائیا۔ سو مالک خالق کھولے آغاز، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ مینوں پچھلی آگئی یاد، یادداشت دیاں سُنائیا۔ اتم سب دا لیکھا پورا کرنا واحد، وعدہ اپنا ویکھ وکھائیا۔ جس دا اکو کلمہ ہونا عائد، کائنات آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھ کھیل عظیم، عالیجاہ کی جنائیا۔ جس نے زرگن سرگن دھار کیتی تقسیم، ونڈ شرع والی پوائیا۔ اوہ کھیل کرے خالق قدیم، قُدرت دا مالک نور الہیہ۔ امام اماما پرگٹ ہو اُتے زمین، زمین زماں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نقطہ مارگ جگت مہین، نیتر نین نظر نہ آئیا۔ اوہ میرے انت شرع دی شرع نال کرے ترمیم، طرفداری رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری لیکھے لائے گوئی پیشین، پیشینگوئی ویکھے چائیں چائیا۔ ہُن اُس اُتے کرنا پینا یقین، جو یک اپنا حکم ورتائیا۔ جس جھگڑا میٹنا نر مدین، مُدعا اکو اک سمجھائیا۔ سب دا حق حقوق لہنا چہین، چوڈاں طبق رہے کُرائییا۔ چوڈاں ودیا کرے ادھین، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ چار کُنٹ جو سرشٹی ہوئی ناپین، نور ظہور دئے چمکائیا۔ سب نے اُس نوں کہنا آمین، آمد وچ سارے سیس نوائیا۔ اوہ پاکھر پاؤن والا آسو اُتے زین، شاہ شہانہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے میں نگاہ ماری عرش فرش، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ مہربان محبوب کرے ترس، رحمت اپنی حق کھائیا۔ میرا لیکھا پورا کرے کچھ ایسے برس، برسی اُمت والی نال ملائییا۔ شرع بغدادی دیوے درس، امدادی اور نہ کھئے

رکھائیا۔ نانک دا پچھلا لاہوے قرض، مقرّوض اپنا پندھ مُکائیا۔ صدی چوڈھویں تیری منظور کرے عرض، آرز اپنے نال رکھائیا۔ ساڈی
 لیکھے لاوے غرض، غرضیکہ اپنا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ دُھر دا کھیل کرے اسچرج، اسچرج اپنی کار بُھگتائیا۔ میں پچھلی کھول کے ویکھاں فرد،
 جو بنا اکھراں نظری آئیا۔ غریب نہانیاں ونڈے درد، کوجھیاں ہونے سہائیا۔ تیرا میٹے اندھیرا گرد، گردش ویکھے جگت لوکائیا۔ جودھا
 سؤرپیر مردانہ بن کے مرد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں
 کہے محمد ویکھے پچھلیاں تواریاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دیاں کلیمیاں وچ رکھیاں اڈیکان، تیس بتیسے نال وڈیائیا۔ سو اُمت اُمتی پرکھے
 نیتا، نیتوان نور الایہیا۔ جس جھکڑا مٹاؤنا مندر مسیتا، کعبیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھے چکاؤنا اوچاں نیچاں، راؤ رنگ اکو در ٹکائیا۔
 جن بھگتاں اُتے کرے بخشیشا، رحمت رحمان رحیم آپ کھائیا۔ جس نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ سب دیاں سانجھیاں کرنیاں حدیثاں،
 حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ اکو چھتر جھلنا جس دے سیسا، چھتردھاری سارے سیس نوئیا۔ جس دا راہ تگے حضرت عیسیٰ،
 موسیٰ بھجے واہو داہیا۔ اوہ بھیو کھلائے بیس بیسا، سرگن زرگن اپنی کار بُھگتائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا بن کے میتا، متر پیارا گوبند
 میلانے ملائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، تحفہ تحفہ نانک زرگن دئے ورتائیا۔ لیکھا جانے ہست کیتاں، کیٹ کیتا ویکھے وکھائیا۔ اُس دا بھانا
 سب نے متنا کر کے میٹھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا بھنے کوڑا ریٹھا، امرت رس دئے چکھائیا۔ مانس مانو مانکھ چاڑھے
 رنگ مچھٹھا، چار ورن اٹھاراں برن اتر کدے نہ جائیا۔ آپ ہو کے ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی اپنا کھیل کھلائیا۔ جس نوں کھنا سب
 نے جگت جگدیشا، جگدیشر نور الایہیا۔ اوہ ساڈیاں پوریاں کرے آساں اُمیداں، اُس دی آمد وچ خوشی وچ پھریئے واہو داہیا۔
 صدی چوڈھویں کہے تیرے کلمے کرنیاں تصدیقاں، میں سال بسالا شہادت دیاں بُھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میرا اکو اک سجدہ، سر سر جھکائیا۔ میں خادم اُس دا بردا، بندنا وچ نیوں نیوں
 لاگان پائیا۔ میں درویش اُس در دا، جس درے دربار نور الایہیا۔ میں خادم اُس گرہ گھر دا، جتھے جلوہ گر ڈگمگائیا۔ میں اوسے دی
 آیت پڑھدا، جو کلمہ صفت صلاحیا۔ میں اُس محبوب دی منزل چڑھدا، جو چوڈاں طبق ہونے سہائیا۔ صدی چوڈھویں میں اوسے کولوں

رہیا ڈردا، انت اُس دا راہ تکائیا۔ جو جگ چوکرئی سب نوں بھندا گھڑدا، گھڑن بھنہار بے پرواہیا۔ جس دا کھیل ہونا لہندا چڑھدا، لہندیوں چڑھدے چڑھدیوں لہندے آوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت پا دے صحیح، صحیح سلامت دھیان لگائیا۔ کی حکم سندیسہ فرمان نازل ہندا وحی، واحد کی جنائیا۔ کی اُمت دھار آیت شرائط کہی، صفتاں نال صلاحیا۔ جھٹ محمد نیوں کے کہا میری اپنی کیتی انت گئی، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی وست اوسے نوں دئیں، قدم بوسی کر کے قدماں وچ ٹکائیا۔ آگے کھیل تگنی تئی، نور نورانہ کی اپنی کار بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں نوں راہ وچ جا کے بہیں، ین قدما پندھ مکائیا۔ اوہ تک گوبند دا لیکھا مکیا سال سینکڑے ڈھئی، ڈھئیا اپنا پندھ مکائیا۔ ہن سب دا لیکھا منگے کڈھ کے اپنی اگئی ویبی، جس دا کاتب نظر کھئے نہ آئیا۔ پتہ نہیں اُس دا کی مُدعا تے کیہڑا مُدئی، مُدتاں دا مالک کی اپنا حکم ورتائیا۔ میری آشا میری تمنا اُس دے قدماں اُتے سجدے وچ ڈھئی، نو نو لاگی پائیا۔ تیرے بنا دھر دے محبوب کائنات کلمے والیاں دی پت گئی، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کیریا دے ہتھے نشئی، آب حیات وصلے یار ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیرے نام دی خود خُدا اک دروہی، یامین محبان بیدو بی خیر یا اللہ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کوٹن وار کئی، آد انت کہن کھئے نہ پائیا۔

* پہلی ساون شہنشاہی سمت ۸ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال شہر *

صدی چوڈھویں کہے میں تگاں راہ امام، ین نیتر لوچن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دا حکم سندیسہ اگم کلام، کائنات دے کلمیاں باہر پڑھائیا۔ جس دی شرع دین مذہب اسلام، اسم اعظم نور الہیا۔ اوسے دے قدماں کراں پرنام، پرم پُرکھ سیس نوائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو غلام، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کھائیا۔ سو سب دا لیکھا پورا کرے وچ جہان، دو جہاناں پھول پھولائیا۔ شرع چھری

میٹے جگت شیطان، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ نرگن نرگن دس ایمان، عمل دسے بے پرواہیا۔ مینوں ہویا اک پیغام، پیغمبراں توں
 باہر دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں
 سنی اگئی خبر، بے خبر دتی جنائیا۔ اشارہ کیتا ویکھ محمد دی قبر، مقبرہ پھول پھولائیا۔ کی کرنی کرے زاہر زہر، ہر کرتا دھردرگاہیا۔
 جو شرع دا شیر بے، شاہ سلطانا اک اکھوائیا۔ اوہ ویکھنہارا جگت جہاناں ٹبر، نو ست پردہ آپ اٹھائیا۔ جس دی اکو دھن مدھر، شبہ
 ناد کرے شنوائیا۔ سب دی پوری کرے سدھر، صدمہ ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر
 دا ہر، دھر مالک نور الہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں دسیا اکو بول، انبولت دتا جنائیا۔ میری حقیقت دا وجا ڈھول، ڈنکا ڈورو نام
 خدائیا۔ کچھ عیسیٰ کچھ موسیٰ لیکھا استبول، بھیو ابھیدا دیاں کھلائییا۔ تون نرگن دھار آونا کول، دور دراڈا پندھ مکائیا۔ جس ویلے
 چرن ٹکیا اُپر دھول، پار کنارہ سوہا پائیا۔ جس خالق مالک نو سو نڑھنویں فقیراں اندر جانا مؤل، مؤلا ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ سوا پا
 نیاز ویکھنی چول، دانہ دانہ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دی دھار اک پرگٹائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں آواں پیریں ننگی، بن پیراں پندھ مکائیا۔ کچھ میرا لیکھا نال فرنگی، فارس توں پرے دیاں درڑائیا۔ میرے مالک
 دجلا فرات دے ویکھیں کنڈھی، کوپھا کعبیاں نال دُبائییا۔ بغداد توں ونگی ٹیڈھی ڈنڈی، نو میل تے نظری آئییا۔ جتھوں محمد لئی اگائی زہر
 دی گنڈھی، نشانہ سوا گٹھ لمبائی چوڑائیا۔ جتھے پھرہ ہونا شستر دھار جنگی، ہرجن نوجوان نظری آئییا۔ نال پانی دی دھار رکھنی
 ٹھنڈی، حسین آشا رہیا وکھائییا۔ اعلیٰ نے ڈھال اوتھے منگی، واسطہ اکو آگے رکھائییا۔ راہ تگے چند نوچندی، نور نورانہ نین بگسائییا۔
 جس دی منزل پچھے رہ گئی لمبی، اگلا پندھ رہیا نہ رائیا۔ میں تھرتھراہٹ وچ کبی، طوبیٰ طوبیٰ کہہ کے دیاں سنائیا۔ میں بندگی وچ
 کدے نہ ہوئی بندی، بندیخانیان وچوں لیکھا دینا مکائیا۔ میرا لہنا دینا یک شمی، مہربان محبوب تیرے آگے رکھائییا۔ اوتھے بندسا لکھنا
 دو پنج تے پنجھی، جس دا بھیو عیسیٰ گیا سمجھائییا۔ میں کھڑی ہوواں اک ٹنگی، بن ہتھان ہتھ اٹھائییا۔ رحمت دی دات میرے محبوب
 ونڈی، بخشش میری جھولی پائیا۔ اوتھے نانک دا پیارا اک بھجنگی، بالی بڈھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آواں پیر دبی، آہٹ سُنن کھئے نہ پائیا۔ میں ویکھاں جلوہ گر نور الہی ربی، شاہ سلطانا اکو سوبھا پائیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت دا طبعی، طبیعت ویکھے خلق خدائیا۔ جس نون جھکنے پیغمبر نبی، رسول قدم بوسی وچ سیس نوائیا۔ اُس دی جوت نرالی ہونی جگی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوتھے گرمکھاں نے پانی لگاؤنا مکھ لبیں، اندر گھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔ سوا پھر سبھا رہنی سچی، دُھر دا کلمہ دئے وڈیائیا۔ پچھلی ریتی سب نے جانا چھڈی، چھٹی کور جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہوواں جھٹ آدھینا، سجدے وچ سیس نوائیا۔ اوتھے لیکھا لیکھنا اک مکہ اک مدینہ، مدیران دینا درڑائیا۔ ملا شیخ مساءکان تکنا سینہ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ تیر انیالا مارنا نام نگینہ، دو جہاناں پار کرائیا۔ حق حقوق سب دا جانا چھینا، شاید مہربان ملن کیسے نہ پائیا۔ جس دے ہتھ مرنا چینا، اوہ مرد مردان اپنا حکم ورتائیا۔ پھیر کھیل تکنا رُسا چینا، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار جوت پرینا، پرم پُرکھ پرماتم بے پرواہیا۔

* پہلی ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر اٹارسی سنگت نوت جسونت سنگھ دے گرہ *

سمت شہنشاہی اٹھ کہے میرا آیا پریمی ساون، سوریا اپنا روپ بدلائیا۔ پرہہ دا بیہو کھلائے کریا ندھان باون، بلدھاری دیا کھائیا۔ پردہ رہے نہ رمیا رامن، جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ لیکھا ویکھے گھنٹیا شامن، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ پیغمبران پکڑن والا دامن، دامنگیر اکم اتھاپیا۔ گرو گردیوا بن کے ضامن، ضامن اپنی اک جنائیا۔ لیکھا پورا کرے گوڑ براہمن، وشن برہما شو نال ملائیا۔ دو جہاناں کرے چانن، برہمنڈ کھنڈ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ساون کہے میں چڑھیا لوک مات، ماتر بھومی خوشی منائیا۔ میرے صاحب نے تگنی کلجگ اندھیری رات، پن نیناں نین اُٹھائیا۔ زمیں اسماناں مارنی

جہات، جہاکی اپنی اکِ درڑائیا۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، واقیا ویکھ تھائوں تھائیا۔ جس دا لیکھا لیکھ نہ سکے قلم دوات، کاغذ
 چلے نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلائے ملائیا۔ ساؤن کہے میری آئی آگھی
 رت، مہربان رُتری رہیا مہکائیا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بُت، بُتخانیان کرے
 صفائیا۔ میں اُس صاحب نوں جاواں جھک، نو نو لاگاں پائیا۔ جس دی آتم پرما تم دُھر دی ٹک، ٹم تاثیر دین دُنی دئے بدلائیا۔ جس
 نوں اوتار پیغمبر سارے رہے پُچھ، گل پلُو واسطہ پائیا۔ ساڈا پینڈا رہیا مُک، آگے واٹ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اکِ سنائیا۔ ساؤن کہے میں خوشیاں دے وچ چڑھیا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ نرگن
 دھار اکھڑ اکھڑا کو پڑھیا، جس دا رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سچ دی منزل حقیقی چڑھیا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ میرا
 مالک میرا محبوب میرا پرما تم کیسے نہ وریا، نار دُباگن دے سے جگت لوکائیا۔ میں خیرانی دے وچ ڈریا، بھے وچ بھجّا واہو داہیا۔ جان تکیا
 پُرکھ اکال دی سرن کھئے نہ پریا، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر
 مالک آگم اتھاپیا۔ ساؤن کہے میرا آیا خوشیاں والا پروشٹا، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ جس دا آد انت دا آکو ایشٹا، ایشٹ دیو نور نورانہ اکِ
 اکھوائیا۔ جو سب دی کھولنہارا درشٹا، درشٹی دین دُنی ویکھ چائیں چائیا۔ جس دا لہنا دینا ٹانک جستا، نرگن سرگن وجدی رہے
 ودھائیا۔ اوہ اوتار پیغمبران گرواں پورا کرے نسچا، نہچل دھام دا مالک دیا کھائیا۔ جس دا لیکھ شبد شبدی دھار لیکھا، شبدی شبد
 شبد کرے شنوائیا۔ اوہ رُوپ دھار آگے پت دا، پت پرمیشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپرلہنا دینا آیا نجھدا، کلجگ
 اتم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ ساؤن کہے صدی چوڈھویں
 آوے بھجی، بھجن بندگی والیاں رہی جنائیا۔ ویکھو تُو بت نور الابی و جی، جس دی وجہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دی پریت سب نال
 لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ صاحب سورا سرگی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میں اُس نوں نور الابی کہاں رہی، یامین کہہ کے
 سیس نوائیا۔ جس دے حُکم وچ لکھ چوراسی آتم بدھی، بندنا وچ دین دُنی سیس نوائیا۔ اُس دے حُکم وچ سیوا کرے چوڈھویں صدی،

صدقے واری گھولی گھول گھٹایا۔ اوہ مالک محبوب آؤندا کدی کدی، قدیم دے وچھڑے میل ملائیا۔ جس حضرت نوح دی ویکھنی نوح ندی، ہوبہو اپنا پھیرا پائیا۔ میں اُس نوں سیس نواواںیدی، یدپ اپنا مان گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن ساؤن میرے میت، مترا دیاں جنائیا۔ سچ دس پرہو دی ریت، کی کرنی کار کماٹیا۔ میں نمانی ناچیز، ہوئے ہنگتا نہ کھئے رکھائیا۔ میں مندر جاواں کہ مسیت، کون دوارا تگاں چائیں چائیا۔ قدم رکھاں کس اندر دہلیز، سچ دینا سمجھائیا۔ ساؤن ہس کے کہے کھلیئے میں اک مالک دا عزیز، جگ چوکرئی سیو کماٹیا۔ جس نے پیغمبران دتی تمیز، تہذیب دتی سمجھائیا۔ اوہ اتم سب دی پوری کرے ریجھ، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ تیری آسا میری منسا دوہاں دی اک اُمید، آمد وچ سیس نوائیا۔ آہ تک رام نے سینتا نوں کیتی تاکید، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ رادھا نوں کرشن کہا سی ٹھیک، ٹھاگر ویکھ بے پرواہیا۔ وید ویاس لکھی تاریخ، تواریخ دئے گواہیا۔ جس توں حضرت موسیٰ عیسیٰ منگی بھیکھ، خالی جھولی جگت بھرائیا۔ حضرت دا کلمہ محمد احمد دا کلمہ کرے تصدیق، شہادت کلمے والی بھگتائیا۔ نانک نے دسیا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اکم اتھاپیا۔ گوہند نے کھنڈے دی دھار نال ماری لیک، لائن این دتی بنائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ہونا عجیب، عجب نرالا اپنا حکم ورتائیا۔ جو سب نوں دیندا آیا ترتیب، طرح طرح نال سمجھائیا۔ اوہ اتم دا لیکھا تگے لا کے نیجھ، نرگن نرویر نرنکار نراکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ساؤن کہے صدی چوڈھویں تک امام اگتی، غم خوار بے پرواہیا۔ جس دی دھاروں کھلیئے جمی، جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ تینوں چلائے بنا ساس دمی، سواساں دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ سنین سندیسہ بنا کتی، کی فرمانا اکم اتھاپیا۔ جو سب دی بیننتی ربیا متی، منسا سب دی پور کرائیا۔ جو نور نورانہ نرگن دھار چن چتی، چند چاندنا اک اکھوائیا۔ اوہ نرگن نور جوت جگائے اپنی شمع، بنا شمع داناں کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چمی، چم درشتی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ساؤن کی میں اُس دی کراں آرتی، گہرت دیپک نال رُشنائیا۔ کہ کلمہ پڑھاں فارسی، صفت صفتاں نال وڈیائیا۔ کی مہا دساں اگتے یار دی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ کی صورت دساں

پُرکھ نار دی، نر نرائن کی وڈپائیا۔ کی رت دساں سچ بہار دی، بسنت نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کی شکل دساں دلبر دِلدار دی، حقیقت
 حق وچوں دِرڑائیا۔ کی مہا کران بے شمار دی، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا میلا آپ کرائیا۔ ساون کہے میں دساں اک صلاح، سہج نال سُنائیا۔ اٹھ ویکھ بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سہائیا۔ جو سب
 دے بخشہ ہار گناہ، بے عیب نُوں الہیہا۔ اُس دی چلیئے وچ رضا، رازق رِزق رحیم اکھوائیا۔ جس نے صدی چوڈھویں تیرے انت وچ
 سب نُوں دینی سزا، سزا یافتہ دے لوکائیا۔ اٹھ ویکھ نُوں دیشاں دے سر تے کوکدی قضا، قزاق کلجگ بھجے واہو داہیا۔ جتھے متر متر
 نال کرنا دغا، سچن نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دی تصوّر کراؤنی جگہ، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن ساون پیارے سچنا، سہج نال سُنائیا۔ تیرے مالک دا ڈورُ
 کیتھے وچنا، کون ڈنکا کرے شنوائیا۔ جس لیکھا ویکھنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ حقیراں کھوج کھوجائیا۔ اوہ نُوں الہی مورت گوپال مدنا، مدھ
 سوڈن اک اکھوائیا۔ جس نُوں سارے کردے بندنا، بندگی والے بندے سارے سپس نوئیا۔ ساچا دیپک کون کوٹے جگنا، جاگرت جوت
 کرے رُشنائیا۔ کِس مہورت وچ اُس دی صورت دا بووے سگنا، سگل سرِشٹی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ ساون کہے اوہ صاحب میرا بھگوت، بھگوت بے پرواہیا۔ جس دا اکو نام اکو منت،
 منتو اکو اک دِرڑائیا۔ اکو مالک خالق خاوند اکو کنت، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس نُوں کوٹن کوٹ لبھدے سنت، کھوجیاں ہتھ کِسے
 نہ آئیا۔ اوہ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، دین دُنی دئے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بنا کے
 اک سنگت، ناتا جوڑے تھاؤں تھائیا۔ جھگڑا میٹے جیرج اندج، اُتبھج سیتج بھیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ساون کہے میں کھول کے ویکھاں اپنی گنڈھا، نو سو چُرانوے چوکڑی جگ پورب
 دھیان لگائیا۔ جس دا بھیو پائے کوئی نہ پنڈا، چار جگ دے شاستر پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس نے بھگتاں سینہ کرنا ٹھنڈا، اگنی تت دینا
 بُجھائیا۔ آتم پرما تم دینا اک اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ نرگن نُوں جوت چاڑھ کے چندا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ شبد دُھن ناد سُنائے

اجنبیا، سرون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا کلجگ ویلا جاندا لنگھا، صدی چوڈھویں سیس نوائیا۔ اوہ سب دا ویکھنہارا اتم کنڈھا،
 کنڈھی بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس جگت جہان پائیاں ونڈاں، اتم لہنا پورا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل دُھر دا ہر دُھر دا کھیل آپ کھلائیا۔ ساون کہے آہ اوہ نارد کدھروں آوندا، میرا دوس دئے گواہیا۔ جیہڑا بنا رسناں توں گاؤندا، تُوں
 ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ اپنی بودی پھرے پلاؤندا، ساری سرِشٹی رہیا سُنائیا۔ میرا مالک کدے بناؤندا کدے ڈھاؤندا، گھڑن بھنہار اک
 اکھوائیا۔ کدے اُجاڑے کدے وساؤندا، جگ جگ ریتی چلی آئیا۔ کدے کلے نام پڑھاؤندا، کدے فاتحہ وچ سب دی کرے صفائیا۔ میں
 دُھر دا حُکم اک سُناؤندا، سُننا خلق خُدائیا۔ گوڑ براہمن ویس وٹاؤندا، نہکلنک کرے رُسنائیا۔ امام اماما پھیرا پاؤندا، جس تُوں بابا آدم
 حوا گئے گائیا۔ کل کلکی رنگ رنگاؤندا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ سمبل اپنا دھام سہاؤندا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائیا۔ جوتی
 نور نور چمکاؤندا، نرگن دھار کرے رُسنائیا۔ شبدی شبید سمجھاؤندا، بُدھی توں پار کرے پڑھائیا۔ ہرجن ساچے میل ملاؤندا، جن
 بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی پھرے بھرمائیا، بھرم بھرمان نال کرے کُرمائیا۔ اپنا بھیو ابھید چھپاؤندا، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ نارد
 کہے میں دساں کھیل اپارا، اپرمپر اک جنائیا۔ جس تُوں کہندے چوہیاں اوتارا، نر نرائن نور الہیا۔ اوہ بہہ کے دھام نیارا، نرگن اپنی کل
 ورتائیا۔ کھیل کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال رکھائیا۔ میل ملائے تیئی اوتارا، نر نرائن جوڑ جُڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ
 محمد دئے نظارہ، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ نانک گوبند دے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جس نے نوواں دیساں دا نو سو تڑنویں
 کوس دا رکھنا دائرہ، چاروں کُنٹ وند وندائیا۔ کچھ لیکھا پورا کرنا وچ قاہرہ، کالم قلم نال بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ نارد کہے مینوں سمجھو نہ جگت شرارتی، شرع والیاں دیاں جنائیا۔ اپنا لیکھ ویکھو
 عبارتی، جو اکھراں نال اکھراں ملائیا۔ میری گل نہیں تکرار دی، دُھر دا حُکم حُکم درِزائیا۔ تہاڈی پریتی رہی نہیں سانجھے یار دی، یارانے
 سارے گئے تڑائیا۔ ہُن وڈیائی رہنی نہیں کیسے اوتار پیغمبر گرو مختیار دی، مہلت پُجی چائیں چائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ کوڑی کِریا
 للکار دی، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ طاقت رہنی نہیں کیسے تلوار دی، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چمکائیا۔ کلجگ بھٹھی تپنی اک انگیار دی،

اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کھیل ورتتی اک سیکدار دی، جو سیکہ نام کلمہ دئے بدلائیا۔ اوڈھ مُکنی اتم جُگ چار دی، چار یاری دئے گواہیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کیسے غدار دی، گداگر ہونے لوکائیا۔ شان شوقت دے نہ کیسے بازار دی، ہٹوانے روون مارن دھاپیا۔ نارد کہے چاروں گنٹ دھرنی دھرت دھول دھول درگاہ ساچی رو رو پکار دی، بن نیناں نیر وپائیا۔ دروہی تیری استغفار دی، تیرا نام ڈھائیا۔ جن بھگتاں سیک تیرے دیدار دی، درس دینا چائیں چائیا۔ نارد کہے جن بھگتو کچھ خبر دساں سمند ساگر پار دی، تھلان دا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ساون کہے سُن سمت اٹھ، اٹھاں تتاں توں باہر دیاں جنائیا۔ تُوں خوشیاں وچ تھ، بھج واپو داہیا۔ میرا تُو سو چرانوے چوڑی جُگ دا ویکھ ہٹھ، ہٹھیلا ہو کے دیاں سُنائیا۔ ترتے جُگ دی کھول کے ویکھ گٹھ، پردہ پردیاں وچ اٹھائیا۔ ایتھ رام رہیا سی دن ست، ست ست دی کھیل کھلائییا۔ جتھ ہر سنگت دا ہویا اکتھ، پہلی ساون وچی ودھائیا۔ ستجگ بھگت دوارے دی بھگت ایتھ کرنکے چٹھ، چار جُگ دا لیکھا نال بنائیا۔ رین بسیرا اوتھ لینا کٹ، جتھ تے بھجے واپو داہیا۔ جس نے شرع دی میٹنی وٹ، جھگڑا کوڑ دینا مٹائیا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ دا مالک نور الاپیا۔ جس جگت دوت دا میلنا پھٹ، پٹی دھر دی دھرم دھار بندھائیا۔ جن بھگتاں پچھلا وچھوڑا جاوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ہر سنگت سنگت ہر اٹارسی کھیرا کدے نہ ہووے بھٹھ، بھٹھیلا کلجگ سیس نوائیا۔ جس دی صفت صلاح وڈیائی گاؤندے شبدي دھار بھٹ، اکھڑ اکھڑاں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دین دنی دی سانجھی کرے مت، جگت متانتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔

* ۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر ٹوپن رام دے گرہ *

ہس کے کہن سپتس اتری رکھی، خوشی نال جنائیا۔ بہاردواج ویکھ اگنی سطر لکھی، جو سطح بلندی اُتے نظر کیسے نہ آئییا۔ جس دی بنا انکڑیاں توں سہاؤنی متی، متر پیارا رہیا جنائیا۔ پروشٹا دو ساون دی تھتی، دوس وار دئے گواہیا۔ جس دی دھار تربتا

دواپر کلجگ کیسے نہ دسی، دہ دشا اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ ساون کہے سپتس رکھ کرن اشارے، آشاوادی خوشی بنائیآ۔ لیکھا تک جمن کنارے، جل تھل وجے ودھائیآ۔ جس دی کھیل وچ سنسارے، سو سوامی اپنی کل ورتائیآ۔ نگاہ ماریئے جگ چوکرئی کھیل نیارے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم ورتائیآ۔ جو ہر گھٹ وسیا لیکھا جانے گپت ظاہرے، ظاہر ظہور کرے رُشنائیآ۔ اوہ اپنی کل اکل کل دھارے، دھار کلکی ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ سپتس رکھ کہن ویکھ دھار دھار جمن، سُرستی سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ تیری لہر لہر دا چمن، چم درشٹی جگت بدلائیآ۔ ساچا وقت ہوتے سہنجنا، سوہنی رت سہائیآ۔ جس دے کنڈھے چرن چھہاؤنا دُشٹ دمنا، دُشٹ دمن ونڈ ونڈائیآ۔ جس دا لیکھا پورا کرنا گوہند چننا، چن چن نور الاہیا۔ اُس دا حکم سب نے مننا، نہ کوئی میٹ مٹائیآ۔ سپتس رکھی کہن ساڈی اُس نوں بندنا، بندگی وچ سیس نوائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ جمن کہے رشی بیٹھے میرے اُتے کنڈھے، گھاٹ میری خوشی منائیآ۔ اک دو جے نوں ریت دے دانے رہے ونڈے، بن مٹھی ہتھ ونڈائیآ۔ کدے ہتھ مارن وچ میرے پانی ٹھنڈے، انگلاں چار کُنٹ بھوائیآ۔ کدی ہس کے کہن کوئن جگ چوکرئی لنگھے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیآ۔ کدے خوشیاں وچ ساچی منگن رہے منگے، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ کدے چڑھ کے دھرم دھار دے ڈنڈے، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیآ۔ کدے خوشیاں وچ پریم پریتی رنگ رنگے، رنگت ویکھی بے پرواہیا۔ کدے نگاہ مارن کلجگ دھار تگن بندے، بندگی والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ پر ماتم پیار بنا آتم دے رنڈے، سہاگی کنت نہ کھئے بندھائیآ۔ سرشٹی درشٹی ایشٹی دے کریر جنڈے، پاتھر پاہن لاگن پائیآ۔ چوراسی والے سفر مُکن نہ لبے، لمحہ لمحہ سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ پھیر اک دو جے دے بلاون کندھے، خوشیاں وچ خوشی بنائیآ۔ نگاہ مارو کی کلجگ دے کوڑی دھار وچ دھندے، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیآ۔ کی کھیل ہووے وچ ورتھنڈے، برہمنڈ کی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ سپتس رکھیاں جھٹ نگاہ ماری کُنٹ ہیم، پر بت چوٹی دھیان لگائیآ۔ کی اوتھے ہووے نیم، کون دھار وجے

ودھائیا۔ اک دوجے نوں لگے کہن، کہہ کہہ رہے سُنائیا۔ اُس دا لیکھا بالمیک نے لیکھا وچ رمائن، رام رام دئے گواہیا۔ جو شہنشاہ
 طرفین، طرفداری وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے اٹھاراں دھیائے بنائے ساک سین، سجن اکھر اکھر دکھائیا۔ الفیے گائے گائے، گا گا رہیا
 سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جمنہ کہے میرے کنڈھے آیا پون دا
 جھکولا، ریت بالو دتی اڈائیا۔ اُس ویلے سپتس رکھی بول اکو بولا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ نالے ڈھر آواز آئی اوہ ویکھو میرا سمبل
 والا چولا، جس چولی چولے نوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جتھے برہمنڈ کھنڈ دا ہٹ کھولا، ونجارے بھجن واہو داہیا۔ مولا دھار ہو کے
 مولا، مولوی مولا شیخ مساک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تھادے نال وعدہ پورا کران قولا، اقرار پورا دیاں کرائیا۔ پرہہ ہو کے اُپر دھرنی دھرت
 دھول دھولا، دھرم دی دھار اک دکھائیا۔ لکھ چوراسی دین دنی دا ویکھاں رولا، ہوئی ہوئی اپنا پردہ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ سپتس رکھ کہن ساڈے انتر وچا ناد، دھن ہوئی شنوائیا۔ اسان تکیا
 برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ نور تکیا آدی آد جگاد، جگ چوڑی دا مالک بے پرواہیا۔ جس نوں سارے رہے ارادہ، رسنا
 جہوا صفت صلاحیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں آپ کرے امداد، دوسر لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ پرگٹ ہو کے ایکنکارا اک
 اکلا واحد، وعدے سب دے پور کرائیا۔ کھیل کھیلے اک تون دو دو اک تون بعد، سرگن نرگن روپ وٹائیا۔ جس نے سب دی لیکھے
 رکھنی یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں کھیڑا کرے آباد، گرہ مندر اک سہائیا۔ پنج تت دی دے کے داد، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ جگت جہان رکھے لاج، لاجونت ویکھ دکھائیا۔ شبد اگمی مار آواز، سوئی سرت شبد جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ سپتس رکھ کہن سہنجنا ویکھیا سچ کنارہ، کنارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ شبدی
 شبد دا دتا اشارہ، عیش و عشرت تون باہر سُنائیا۔ اوہ تگو نرگن سرگن سرگن روپ چوہیاں اوتارا، جس نوں چوہیسا جگدیشا
 کہے لوکائیا۔ اوہ آوے اپنی وچوں دھارا، دھرنی دھرت دھول کرے رُسنائیا۔ اُس دا کھیل ہونا دوبارہ، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ بھگت
 سہیلا میت بن مرارا، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں لجا رکھے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوائیا۔ گرمکھاں

پاوے سارا، مہاسارتھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ نانیاں بنے آپ سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سپتس رکھ کہن پرہو دا کھیل سدا بے انت، بے انت بے پرواہیا۔ جس دی مہا کردے سادھ سنت، جیو جنت رہے جس گائیا۔ اُس دی مہا سدا انگنت، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس نے نام جنایا اپنا منت، تُوں میرا میں تیرا دتا درڑائیا۔ اوہ تک سندیسہ دتا سنگھ جسونت، جسم ضمیر توں باہر درڑائیا۔ جگت دی دھار وچھوڑا ہون والا نار کنت، تُوپن پریم ناتا رہے نہ رائیا۔ بھگتاں دی دھار وچ سری بھگوان کیتی ممت، جن بھگتو اپنا آپ لو بچائیا۔ دو چار اکھر لکھو نال بمت، حوصلہ حرص والا رکھائیا۔ آگے چووھی سال رہے نہ کوئی کرنی چنت، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جنم جنم دی میٹے چنت، کرم کرم دا لیکھا پور کرائیا۔

* ۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر جوگندر سنگھ دے گرہ * *

صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا حق ہوکا، حکم دتا دھردرگاہیا۔ تیرے انت اخیر اگمی موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ محمد دی دھار تک لے چوڈاں طبق چوڈاں لوکا، لوک پرلوک نین اٹھائیا۔ دین دنی جگت دھار ویکھ لے دھوکھا، ست سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا وقت پیت گیا چوکھا، اگلا پندھ لینا مکائیا۔ درگاہ ساچی بنا اکھاں توں ویکھ لے پوتھا، جس وچ الفیے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا اگم ترانہ، تریا توں باہر جنائیا۔ کی حکم دیوے سری بھگوانا، بھگون اپنی کار بھگتائیا۔ نو ست مارے دھیانا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ جگت ت ویکھے نشانہ، بے نشان پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا فرمان ایک، فُرنیاں توں باہر جنائیا۔ جس تے سب نے رکھنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جو آد جگاد ویس کرے انیک، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ اوہ جوتی جاتا بدل کے بھیکھ، شبدي شبد روپ وٹائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا ملا شیخ، مسائکان

پیغمبر چار یاری نال ملائیا۔ بے پرواہ ہو کے کھولنا اپنا بھیت، بھیو دئے سمجھائیا۔ جس کارن ستگر ارجن سیس پوائی ریت، راوی
 کنڈھا لیکھا لیکھے لائیا۔ گوہند گوہند نال کرے ہیت، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ سو مالک وسنہارا سچکھنڈ دیس، درگاہ ساچی سوہیا
 پائیا۔ دو جہاناں بن نریش، نر نرائن اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے آگے کیسے دی چلے کھئے نہ پیش، پیشتر پیشین گوئیاں سارے گئے سُنائیا۔
 سو صاحب سوامی رہن والا ہمیش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کلجگ اتم دین دُنی دی بدل دیوے ریکھ، رشی مئی سارے سیس نوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر سنی
 گھنگھور، گھوری ہو کے دتی جنائیا۔ میرا کھیل اور کا اور، بھیو سمجھے کھئے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی اپنے ہتھ وچ پھڑنی ڈور، ڈوری شبدا
 نام بندھائیا۔ جس دی سب نے رکھی لوڑ، لُپندا سجن ہو کے لئے انگڑائیا اتم دھرنی دھرت دھول اُتے جائے ہڑ، بہڑی بہڑی میری
 دُہائیا۔ جس دا شاہ شہانہ آسو رہیا دوڑ، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جس نبی رسولاں مارنا پہلا پوڑ، پوڑی ڈنڈے ویکھے تھائیا۔
 کلجگ جیو ویکھے مٹھے کوڑ، انتر نرتت بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک
 ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا حُکم الہ، عالمین دیاں جنائیا۔ میں مالک خالق پرتپالک بے پرواہ، بے عیب نور خدائیا۔ اوتار
 پیغمبر گر میرا تكدے راہ، بن نینان نین اُٹھائیا۔ میں دُھر دا رام نور الہی اک خُدا، کاہن کاہنا نظری آئیا۔ جیہڑی دین دُنی اک دوج
 نالوں کیتی جُدا، جُز مذہباں والے ونڈ ونڈائیا۔ سب دا لیکھا منگاں آ، دو جہاناں پھول پھولائیا۔ رائے دھرم چترگپت نین رہے شرما، سر
 سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ وشن برہما شو کہن واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ہر صاحب سچ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سیس گیا جھک، بن سیس سیس نوائیا۔ پھیر سنی اگمی ٹک، ٹوں میرا میں تیرا
 راگ الایا۔ پچھلا پینڈا جانا مُک، آگے پنڈھ نہ کھئے بھوائیا۔ اپنا لہنا دینا آپے چُک، بہار اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جس دیاں سُکھناں رہے
 سُکھ، خوشیاں پنڈھ مکائیا۔ اُس دا ویلا گیا پُج، وقت سہنجنا نال ملائیا۔ اپنا بھیو کھلائے گجھ، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ تیری سار لئے
 چھیتی سُدھ، ودھی سُدھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت سمجھے کھئے نہ عقل بُدھ، نیتر نین نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے لیکھا مُکاؤنا کلجگ،

جُگ چوڪڙي ڏيرھ ڏهاڀيا۔ جوتي جوت سرُپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ٻر، سچ دا مالڪ اڪ اڪھوآيا۔ صدي چوڏھويں ڪپے ميں سچ سنديس سُناواں ڪي۔ جو آد جُگاد رپے هميش، تِس پرده انت اُٺاواں ڪي۔ اوھ مالڪ خالق اڪ نریش، نر نرائن سمجھاواں ڪي۔ جس دا لہنا نال گوٻند دس دسميش، دھ دشا ڏنڪ وچاواں ڪي۔ جس نوں جھڪدے وشن برہما شو مہيش ڪنیش، شيش سہنسر مُڪھ الاواں ڪي۔ اوھ وسيا سمبل ديس، ساڏھ تڻ بتھ ڊرڙاواں ڪي۔ جس دا ڪھيل ٻونا پرديس، محمد اُمت نال رلاواں ڪي۔ جوتي جوت سرُپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، در ساچے منگ منگاواں ڪي۔ صدي چوڏھويں ڪپے ميں منگ اڪئي منگاں ڪي۔ صاحب سوامي انترجامي ڪولون مُول نہ سنگاں ڪي۔ لال ڳلالا رُپ اڪم اڪمڙے رنگاں ڪي۔ ميرا صاحب شاہو ٻھوپ، سچ دوار اُس دا لنگھاڳي۔ جس دا نہ ڪوئي رنگ ریکھ رُپ، گھر سہنجے اُس دے ونجاں ڪي۔ جوتي جوت سرُپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ٻر، سچ دوار اپني آسا اڪو ٿنگاں ڪي۔ صدي چوڏھويں ڪپے اُف آھ آگيا جبرائيل، ڪي جابر حُڪم سُنائيا۔ ميں دھر ڪلمہ نبی رسُولاں ڪولون ڪراواں تعميل، بچيا نظر ڪھڙے نہ آيا۔ رسُولاں دساں ڪھيل ويڪھو عظيم، ڪي اعظم رٻيا ڪرايا۔ جس ٿھاڏي ڪيتي تقسيم، ونڏن ونڏ وڪھائيا۔ اوھ مالڪ خالق قديم، قُدرت دا قادر نور الاٻيا۔ جس دی دين دُني اوسے دی تعليم، طُلبے پيغمبر نظري آيا۔ جوتي جوت سرُپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ دا پرده آپ اُٺايا۔ جبرائيل ڪپے حُڪم الله ولزلي زو نظ زبته جوس ڪنزا الهود اعظم آزونے زمتموه زوزے زوا نورے خُدا الاه الله بے پرواه اڪ اڪھوآيا۔ محمدے نڪس ڪلمہ زيگے لزيو وزبي زڪولوا زينہ زڪو نورے طلوعا شمع نور نور سُنائيا۔ ستگر شبد شبد گرو، گُرديو اڪ اڪھوآيا۔ جس دا حُڪم بنا حاڪماں ٻونا سُروع، بنا شرع توں شرع پڙھائيا۔ اُس دا لہنا دينا ليڪھا جگت جہان ڪولون ڪدے نہ مڙو، ديونهار نہ ڪھڙے اڪھوآيا۔ صدي چوڏھويں انت ڪوڙ ڪڙياريان بيڙا شوھ دريا رڙھو، نبی نوح دُور بيٺھا سيس نوائيا۔ سچڪھنڏ سچ دوارے بنا بھگتاں توں پرم پُڙڪھ دی لبھني نہيں ڪيسے نوں جوھ، بے وطنان وطن نہ ڪھڙے ديسائيا۔ جوتي جوت سرُپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ٻر، نہڪنڪ نرائن نر، مہاراج شيرسينگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوڪڙي نرگن نيروي نراڪار نرڪار جس دا ڪلمہ ستگر شبد شبد دھار پُھرو، من منسا فرنا نظر ڪھڙے نہ آيا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر چمن لال دے گرہ * *

دُھر کلمہ کہے اے مالک کُل، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ تیرا حُکم نام ائمل، کرتے قیمت کھئے نہ پائیا۔ تُوں آد جُگادی صُح کُل، نرویر اک اکھوائیا۔ جُگ چوڑی کدے نہ جائے بھل، ابھل تیری بے پرواہیا۔ تیرے تول سکے کھئے نہ تُل، اٹل تیری وڈ وڈیائیا۔ جگت جہان بن تیرے رہیا رُل، چار کُنٹ دھوڑی خاک اڈائیا۔ امرت رس سب دا گیا ڈلھ، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت وکار اندھیر رہیا جھل، جھکولا پون پانی دیوے تھائوں تھائیا۔ ست دا بوٹا گیا ہل، دُھر دا پھل نہ کھئے لگائیا۔ تیری پریتی وچ جائے کھئے نہ کھل، گھولی گھول نہ کھئے گھائیا۔ چاروں کُنٹ سب دا دیوا ہون والا کُل، گلشن مہک نہ کھئے مہکائیا۔ بن تیری کرپا سچ دوارا سکے کوئی نہ کھل، خالق خلق بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر د ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دُھر کلمہ کہے میرے صاحب صاحب سلطانا، ستگر گر تینوں سیس نوائیا۔ آد جُگاد نگاہبانا، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ اتم ویکھ مار دھیانا، نگاہ نگاہ وچوں اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ شرع شیطانا، شریعت گھر گھر کرے لڑائیا۔ اپنا ویکھ زمیں اسمانا، طبق طبقاں پھول پھولائیا۔ تیرا تیرے نالوں ہویا بیگانہ، ساچا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ بن تیرے شبدي دھار توں سچ رہیا نہ کھئے ترانہ، تریا توں پار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ویکھ کھیل سری بھگوانا، بھگون اپنی لئے انگرائیا۔ گر اوتار پیغمبران دے ہندیاں بدل گیا زمانہ، ظاہر ظہور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ نیترووے تیرا آسمانی شامیانہ، جس وچ شمع نور نہ کھئے رُشنائییا۔ تیری یاد وچ اپنی فریاد وچ گر اوتار پیغمبران تیرے حُکم دا دتا بیانا، انت تیرے ہتھ رکھائیا۔ اٹھ ویکھ میرے صاحب سلطانا، شہنشاہ پردہ آپ چکائیا۔ تُوں مرد مرد مردانہ، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری کرپا نال میں ہوواں لوک مات پردھانا، پردھانگی تیری دیاں سمجھائیا۔ نو کھنڈاں دساں کل کلکی پھریا جامہ، امام اماما ویس وٹائیا۔ جس دا ڈنکا نام دمامہ، دماں والیاں دیاں سُنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تماما، طمع مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ شرع زنجیر دا رہے نہ کھئے غلاما، بندھن دین دُنی تڑائیا۔ میرا محبوب مالک خالق تیرے قدماں وچ میری سلاما، سجدیاں وچ بردا ہو کے سیس نوائیا۔ لیکھا پورا کریں ضرور وچ کراسانا، کھراسانا اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہ لیکھا بنا لکھت توں پُرانا، پُران بھوکھت دئے گواہیا۔ میری اکو آشا اکو چاہنا، چاؤ اپنا دتا جنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرا کھیل زمیں اسماناں، دو جہاناں تیرا حُکم ورتے تهاؤں تھائیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ اٹاریسی شہر کوڑا مل تے سدن مل دے گرہ *

کلمہ کہے پرہوؤ تُوں آد انت ایکا، ایکنکار اک اکھوآیا۔ کلجگ اتم سب دا پورا کرا دے ٹھیک، ٹھیکیداری دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم دھار تیری ہووے ٹیکا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میں اکلوتا تیرا ہوواں بیٹا، جس بیٹے نوں شبد گوہند کہے لوکائیا۔ تیری آدی سیجا اُتے ہوواں لیٹا، جگادی تیری خوشی بنائیا۔ تُوں مالک لوک مات مینوؤں مُنتخب کر لے اپنا نیتا، نر نرائن اپنی دیا کمائیا۔ میں اوتار پیغمبران گرواں سب نوں پچھلا کراواں چیتا، پورب دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اٹھو ویکھو چاروں گنٹ بالو اُددی ریتا، اگنی تتی تت تپائیا۔ آتم پر ماتم کرے کھئے نہ بیتا، بتکاری روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تُوں آد انت جگت کرسانا کہیتا، باڈی تیری بے پرواہیا۔ دین دُنی دی دعوے نال بدل دے ریکھا، ریکھا اپنی اک سمجھائیا۔ تیرا منظور ہووے محبوب شبدي دھار بھیکھا، بھیکھ کوڑا دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دُھر کلمہ کہے میرے مالک میری من، منسا دیاں جنائیا۔ تیرا اکو چمکے نوری چن، جس نوں سوریہ چند سیس نوائیا۔ جگت وکارا کوڑا ریٹھا دینا بہن، گھرن بہنہار تیری سرنائیا۔ بھاگ لگاؤنا بھگتاں تن، تنو تت دینی وڈیائیا۔ پیار مُحبت وچ بناؤنے جن، بننا آپ جنیدی مائیا۔ وسیرا ویکھنا چھپری چھن، چھتردھاری کھوج کھوجائیا۔ گھر بھنڈارا دینا جل آن، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، لہنا پورا کرنا نرگن دھار اپنے برہم، پاربرہم اپنی دیا کمائیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر جسونت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پرہو مینوں مار دھپھا، زور نال لگائیا۔ جس نال مینوں نظر آئے تیرا روپ پیا، پورن پرمیشور بے پرواہیا۔ پر یاد کر میں تینوں سپتس رکھیاں دی اک سناون لگا گپا، جس نوں شاستر کہہ سکن نہ رائیا۔ جس دا اکو مول تے اکو ٹپا، انت اکو ویکھ وکھائیا۔ اوہناں خوشیاں وچ پچن کیتا سچا، ماچھو واڑے ڈیرہ لائیا۔ نالے کھچیاں اپنیاں لٹاں، سروں ننگے ہو کے دتی دُہائیا۔ میں اُس ویلے نکیاں وڈیاں لے کے اٹاں، پاتھر پابن کول ٹکائیا۔ جس اُتے اوہناں تیرے دھرم دیاں لکھیاں چٹاں، اوہ چٹاناں دین گواہیا۔ جس دا سمجھیا کیسے نہ سٹہ، سٹے بازی وچ لوکائیا۔ پہلے اُتے لکھیا شیرسنگھ دا نشان ہووے اُتے کھٹا گٹا، انت اوسے وچ سہائیا۔ پھیر سب نے اکٹھا بنایا اک چٹھا، جس نوں چٹھی رسین پھرن والا نظر کھٹے نہ آئیا۔ میں تکدا رہیا بٹ بٹا، نگاہ زمیں اسان اٹھائیا۔ پھیر دھرتی اُتے لٹا، لما پے کے ویکھ وکھائیا۔ مینوں نظر آیا دو جہان دا قطعہ، جتھے کیتے اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو بیٹھے سپس نوائیا۔ پھیر حکم سُنیا اگئی جو سُنایا میرے پتا، پت پرمیشور دتا درڑائیا۔ بنا میری کِریا جگ چوکری کیسے دی پوری ہووے نہ اچھا، اچھیا وچ سارے جگ جگ سپس نوائیا۔ مینوں اُس ویلے آگئی نیچھا، چھیں چھیں کر کے دتا سُنائیا۔ جھٹ اتری پے گیا چھتھا، نگاہ میرے ول اٹھائیا۔ میں اوسے ویلے دوہتھڑ مار کے پتا، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ رشی جی تُساں اچے من نہیں اپنا جتا، کیوں بہجو واہو داہیا۔ میں پرہو دا بھگت کدے نہ ہوواں دو جتا، جگت ریتی نہ کدے اپنائیا۔ جے کوئی مینوں کہے ایہہ کیسے گرو دا سکھا، میں سر پھیر کے نہ دیاں کرائیا۔ آہ تکو کی لیکھ میری اُتے ہکا، حکمت نال دتے لکھائیا۔ یاد رکھیو کلجگ انت اکو میرے صاحب دا چلیگا سک، دوجا نظر کھٹے نہ آئیا۔ جھٹ سپتس رکھیاں پھڑ کے اوہنوں کھچا، گھسیٹن واہو داہیا۔ جاہ ساڈا چھڈ جا پچھا، براہمن تیری لوڑ نہ کھٹے رکھائیا۔ نارد کہے میں اوسے ویلے اک حکم اگئی لکھا، جس نوں لکھن والی جانے مول نہ سیاہیا۔ اُس ویلے میرے صاحب میری جھولی پائی بھکھا، بھکھاری اکو میں ہی نظری آئیا۔ جان تکیا اُس وچ کلجگ جیواں دی بھری وکھا، جس وکھ نوں بن ستگر شبد سکے نہ کھٹے مٹائیا۔ میرے انتر تیر انیالا وچا تکھا، میں رو کے دتا سُنائیا۔ اے میرے ابناشی اچتا، کی تیری بے پرواہیا۔ کیوں کلجگ کوڑی ہووے رُتا، سچ رُت نہ کھٹے مہکائیا۔ پُرکھ اکال

کہا اے نارد اُس ویلے میری رہے کھئے نہ پُچھا، پرہی نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے نالوں جگت ناتا ہووے سچا، جگت سنبندھی مل کے خوشی
 بنائیا۔ میرا اتتر پیار سب نالوں ہووے ٹٹا، بن میری کیرپا گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ مینوں ضرور گاؤن کے بلاں بٹا، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔
 نارد کہے میں اُس ویلے پرہو نال رُسا، رُس کے اپنی بودی دتی بلائیا۔ کروٹ وچ بدلایا جُسا، پاسا پرت لئی انگڑائیا۔ میں بنا مُچھاں توں تاء
 دتا مُچھاں، اپنا بل پرگٹائیا۔ میرے صاحب میرے مالک دھر دے پتا کیوں چن کریں رُکھا، تیرے قدماں سپس نوائیا۔ تُوں آد دی جننی
 جن بھگت آتم دھار پرگٹے تیری ککھا، دوجی جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ بن تیری کیرپا جگت جہان جاوے لٹا، لٹیرا ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ چارے جگڑا نظری آئیا۔ نارد کہے پھیر پرہو نے میری دھوون وچ ماریا مُکا، منہ دے بہار سٹائیا۔ حُکم دتا اوہ ویکھ کلجگ اتم
 ویلا ڈھکا، سپتس رکھیاں نال ملائیا۔ میرے نام دے تھان مُکھ وچ ہونا نڑی تے حُقم، حُکم بھلنا بے پرواہیا۔ تُوں اُس ویلے رہیں نہ سٹا،
 لینی شبد دھار انگڑائیا۔ میرا بھانا کدے نہ رُکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نارد کہے نالے پرہو نے بلونیاں پھڑ کے گٹا، گھٹنیاں بہار سٹائیا۔
 پھیر دے کے اکھی جھوٹا، جھولا دو جہان جھلائیا۔ پھیر وکھایا کلجگ اتم جگت جہان جھوٹھا، سچ وچ سچ نہ کھئے سمائیا۔ سب دا خالی
 دے کایا ٹھوٹھا، امرت نام رس نظر کھئے نہ آئیا۔ بن پرہو دی کیرپا جگت خالی دے بوٹا، پھل پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ نارد کہے میں جھٹ
 دوویں میٹ لٹیاں مٹھاں، پھیر مستک اُتے ٹکائیا۔ کن پکڑ کے تکیاں چارے گٹھاں، اُنکلی ٹھوڈی اُتے رکھائیا۔ جاں نین اٹھایا کلجگ
 پائیاں لٹاں، لٹیرا کلجگ بھجے واہو داہیا۔ جاں اندر وڑ کے ویکھیا کوڑ ککرم سچ پیار نال جٹا، جو بل اپنا آپ وکھائیا۔ جاں پھیر نگاہ
 ماری مینوں جگت پیار دا آیاہوٹا، مُحبت دُنی والی نظری آئیا۔ دُنیا والے پرہو تینوں کہن ایہہ صاحب شیطان دا ٹوٹا، تے شبد نوں
 شیطان ٹوٹی کہہ کے سارے گائیا۔ میں حیران ہو گیا پریشانی وچ جھکا، جھک کے سپس نہ کھئے نوائیا۔ جاں تکیا گھر گھر ایہو ڈکھا،
 دُکھاں بھری لوکائیا۔ پھیر تیرے ول اسماناں توں پرے چُکیا مُکھا، گگن گگنترن پندھ مُکائیا۔ میرے مالک صاحب تیرے بنا تیریاں بھگتاں
 نوں کہے کھئے نہ پُتا، پتا پوت نہ کھئے گود اٹھائیا۔ کیرپاندھ گھر گن ساگر سچ سوامی کر حتا، بستکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے پھیر
 مینوں سندیسہ دتا اک نکا، سہج سہج نال سٹائیا۔ نارد کہے میں بھگت دوارے بھگتاں گرہ ہوواں وکا، میری قیمت نہ کھئے چُکائیا۔

نارد کہے میں سر قدمان تے سٹان، نو نو سیس نوآیا۔ پرہو نے اشارہ کیتا اوہ ویکھ اپنیاں چٹان، جو شہادت دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں ستگر شبد شبدی دھار اکم، اگوچر نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا کتھا کہانی والا چم، جگت جوانی جگت نال ہنڈھائیا۔ میرا اُنجا پون سوامی تون باہر دم، بنا دمان تون سواس چلائیا۔ جگ جگ جگت وچ پھرنا میرا کم، کینہ بن کے بھجان واپو داہیا۔ نہ کوئی خوشی تے نہ کوئی غم، ہرکھ سوگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پر جگ جگ میں اک پلے بدھی گل، جس گل وچ بہت پرہ نے دتا چھپائیا۔ اوہنوں سمجھن دا چار جگ دے شاستر سمجھا سکے نہ ول، پردہ سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ صرف تھوڑا جہا اشارہ کیتا سی باون نے راجے بل، چھلیا ہو کے آپ جنائیا۔ آہ تک اوہ تک تے ویکھ کلجگ کل، کلکاتی راجے دسن قصائیا۔ کوڑ کڑیا راکھ گھر ڈیرہ بے مل، آسن کایا مندر اندر لائیا۔ سرشٹی بھل جانا جیہڑا وسے جل تھل، مہیئل ربیا سمائیا۔ اُس آؤنا لوک مات چل، نرگن اپنا کھیل کھلائیا۔ اُس ویلے جھٹ سیس نوایا بل، بل اپنا آپ کرائیا۔ وقت نہ گھڑی لگی نہ پل، پلکان دے پچھے کھیل دتا وکھائیا۔ نارد کہے اُس ویلے میرے اندر وجا سل، گھاؤ ڈونگھا نظری آئیا۔ میری پلن لگی کھل، ہوکیاں ہوکیاں نال کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے میں ویکھاں اوہ چٹھیاں، جس دا اکھر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس وچ اکھی لکھتاں لکھیاں، جگت کاتباں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اُس وچ اک صاحب دی شرع تے اک صاحب دیاں متیاں، جس نوں مٹر پیارا گوبند کہا ماہیا۔ اوہ کیسے دوارے نہ وکیاں، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ نہ وڈیاں نہ نکیاں، سبے اکے رنگ سمائیا۔ اوہ کلجگ نوں ویکھ مینوں مارن کھچیاں، ہلوانے دے کے رہیاں جگائیا۔ وے نارد اکیوں نہیں ساڈیاں گلاں دسدا وچلیاں، وچلا بیہو کھلائیا۔ اسیں نہ اوچ نہ نیچیاں، وڈی چھوٹی بنت نہ کھئے بنائیا۔ سانوں ایسے کارن چڑھدیاں کچچیاں، وڈے چھوٹے لڑ لڑ مرن تے ناتا رکھن بہین بھائیا۔ پرہو دے پیار دیاں پھلوڑیاں تے باغیچیاں، آد جگاد جگ چوڑی جن بھگت نظری آئیا۔ ایہو اشارہ دیوے محمد وچ حدیثیاں، کلمیاں وچ گائیا۔ پھیر ساڈا لیکھ ویکھ جگت جہان دیاں چکیاں جانیاں پیسیاں، چکناچور ہووے لوکائیا۔ پھیر پیو پُتران ماواں دھیاں نارن مردان اک دوچے نوں وٹنیاں کسپسیاں، قسمت دے ماریو کیوں بھلیا بے پرواہیا۔ جس

صاحب دے کول جگت دیاں جگدیشیاں، جگدیشر اک اکھوئیا۔ اُس دیاں کیا ریسیاں، جو رستے جانڈیاں نوں دئے بھلائیا۔ جے اوہ رحمت کرے تے رحمت دیاں بخشیشیاں، کوچھیاں کلمیاں گلے لگائیا۔ ناردا ویکھ ساڈا لیکھ اُتے گیٹیاں، سپتس رکھیاں نوں بلوئا دے لگائیا۔ ساریاں دے کولوں لیکھے مُک جانے گر اوتار پیغمبران لوک مات سچکھنڈ دیاں ٹکٹاں ویکھنیاں نہیں جگت دیاں ٹیٹیاں، سارے لیکھا پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ پچھلیاں جُگاں دیاں کہانیاں پچھے بیتیاں، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آگے اکو اک دیاں چلنیاں ریتیاں، ریتیاں بے پرواہیا۔ مان ملنا ہست کپٹاں چائیاں، گجاں مان ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چٹاں کہن نارد سوہنیاں بودی گھُرک، اُنکلاں جگت والیاں بلائیا۔ اوہ ویکھ ساڈے وچ لیکھا لیکھا کلجگ انت پرم پُرکھ آؤنا تُرت، نرگن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اُس نے سب دی ویکھنی نرت تے سُرَت، سُرَتی توں پرے اپنا شبد رکھائیا۔ پھیر ابن کھیل کھیلنا وچ تُرک، تُرکی وچ تُوں نادى شنوائیا۔ ایہ لہنا سب دا پُورب، پچھلا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چٹاں کہن ناردا سانوں دُو جے پاسیوں پلٹ، بنا ورقے توں ورقہ اُلٹائیا۔ نارد بنا ہتھیاں توں ہتھ لایا جھٹ، جھٹکا دتا لگائیا۔ جاں تکیاں اکو نظر آیا جو وسے گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ دا مالک بے پرواہیا۔ جو ساریاں برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ٹپ، ٹاپوآں توں پرے اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہا واہ میرے صاحب سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ تیری مہا اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ میں تیرا جگ چوکرئی چلدا ویکھاں رتھ، رتھوہی سارے تیری سیو کھائیا۔ پر مینوں اک گلّ دس، بنا کٹاں توں دینا سُنائیا۔ تُوں کیوں بھگوان ہو کے بھگتاں دے پئیں وس، ایہ تیری کی وڈیائیا۔ جوتی دھار پیا ہس، بن مُکھ توں ہس کے دتا وکھائیا۔ نارد اوہ میرا میں اوہناں دا ماناں رس، رستہ آتم پرما تم جنائیا۔ نارد سر پھیریا جھٹ، اُنکلی دتی بلائیا۔ پرہو تُوں مینوں کلجگ وکھایا تے میں اُس دی پلے بٹھ لئی گٹھ، پھیر بودی وچ ٹکائیا۔ اوہ ویکھ لے تیرے بھگت تیرے پیار نوں رہے چھڈ، مُحبت وچ نہ کھٹے سمائیا۔ اوہناں دا ناتا سنسار ماس نارے تے بڈ، جہڑا مٹی خاک اگن وچ جلائییا۔ نالے نارد نے گھوری لئی وٹ، تارے پا کے نگاہ پُرکھ اکال ولّ اٹھائیا۔ نالے ہس کے کہا پرہو بھاویں میرا سیس کٹ، دھڑ اپنے قدم ٹکائیا۔ پر اک مینوں اپنے حُکم دا دے دے خط، خوشخطی تیرا پریم

نظری آئی۔ جس ویلے چار جگ دے شاستر سنسار نوں دے نہ سکے مت، تیرے صفتاں والے کلمے کم کیسے نہ آئی۔ ایہہ لیکھا میں تینوں پھیر وکھاواں گا وت، جس ویلے بے وطن ہوئی لوکائی۔ تینوں کوئی نہیں مئیگا پریشور پت، جگت پتیاں دے پچھے بھجن واپو داہیا۔ اُس ویلے میں لنگڑا لولا ہونا تے میری ٹٹ جانی لت، بلہین اکھوائیا۔ جھٹ سری بھگوان نے گھسن ماریا کس، زور نال دبائی۔ نارد کیتا عش عش، تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا شبد سروپ دو جہاناں لواں کچھ، کچھ مچھ چرناں ہیٹھ دبائی۔ پر اک میری بینتی تیرا درشن ہوئے سروپ سوچھ، سوچھ سروپی نظری آئی۔ پر پُرکھ کپا میری اکو دھار تے اکو مت، اکو حکم مننا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ نارد کہے پھیر چٹھی کھولی میں، اوسے نوں لیا اُٹائی۔ میں لیکھا پڑھیا میرے اندروں نکلی ہیں، حیران ہو کے ویکھ وکھائی۔ جاں تکیا پڑھیا سمجھ آئی ایتھے ہو کے پیغمبر گرو اوتار گئے کے، قائم مقام نظر کھئے نہ آئی۔ سدا جگ چوکڑی بنا پرہو توں بھنڈارا کوئی نہ دئے، راجے بل نوں باون ایہو آیا سمجھائی۔ پرہو دی کریا بنا کدے اچے کھئے نہ شے، شہنشاہ اپنی دیا کھائی۔ نارد کہے ایسے کر کے اُس چٹھیاں دے ادھار اُتے ہر سنگت نوں حکم دتا لنگر ورتاؤں توں پہلاں تے لنگر ورتاؤں توں بعد سدا بولنی سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگواندی جے، جے جے جیکار سُنائی۔ ایہہ لیکھا ہر بھگت دوار تے بھگتاں دے گرہ گرہ، پچیا رہن کھئے نہ پائی۔ نارد کہے میرا صاحب سوامی جس استھان ہے، سو تھان تھنتر وچے ودھائی۔ جو سدا سد سرشٹی نوں کدا لے، اُنت اپنے حکم وچ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مستک لیکھ بنائی۔ نارد کہے لیکھا لیکھا بھوکھت واک، بھاکھیا سمجھ کیسے نہ آئی۔ پرہو کریا کیتی میں کھول کے ویکھیا تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائی۔ کلجگ انت جس ویلے سرشٹی دا گیا اخلاق، نفاق وچ کُرائیا۔ اُس ویلے مہر کرے مہربان آپ، اپنی دیا کھائی۔ کوٹ جنم دے جن بھگتاں میٹے پاپ، پت پُنت بنائی۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ اپنے ملن دی دس کے جاچ، یاچک اپنے رنگ رنگائی۔ تن ماٹی بھانڈا ویکھے کاچ، کنچن گڑھ سہائی۔ ترے گن اگنی تگے آنچ، رجو طمو ستو پھول پھولائی۔ جن بھگتاں نوں وڈیائی دے کے وچ مات، سر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگتاں دی دھوڑی اپنے مستک لاوے خاک، مان زانا آپ اکھوائیا۔ جس دا آد انت پرتاپ، پت

پرمیشور بے پرواہیا۔ نارد کہے میں اوسے دا پتر اوسے دے چلتر نوں رہیا واج، واجک شبد گرو اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد انت جگا جگنت اکو شبد حکم دی بات، دوسر گل کہن کھئے نہ پائیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر پارو مل دے گرہ *

نارد کہے چاروں طرف پترکا کھولی، برہما چارے مکھ اٹھائیا۔ تون میرا میں تیرا گاوے بولی، بن رسنا جہوا شبد شنوئیا۔ پھیر لکھ چوراسی تکی چولی، کایا تت نظری آئیا۔ پھیر اتم جاندی ویکھی ڈولی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر تکیا قدرت رچنا رچنا قدرت پرہ دی گولی، سیوک ہو کے سیوک کھائیا۔ جس دے وچ دین ڈنی دی ہولی، ہولا ویکھے بے پرواہیا۔ جو آد جگاد سب دی بھردا جھولی، جھولا نام جھلائیا۔ اوہ بھگتاں دے ہم جولی، ہم ساجن نظری آئیا۔ پھیر ویکھیا جس اتم شبدی دھار پر ماتم چھوہ لی، شوعلہ اگن جوت رُشنائیا۔ اُس مان ملیا اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول وچی ودھائیا۔ جو سب دے وعدے پورے کرے اقرار قولی، کول نین اک اکھوئیا۔ اوہ پندھ مکاوے ہوئی ہوئی، آہستہ آہستہ اپنا قدم اٹھائیا۔ نارد کہے میری آسا پئی تولی، کاہلی ہو کے بھجی واہو داہیا۔ اے پرہو میں تیری رت ویکھنی موئی، جو رتڑی بھگتاں نال مہکائیا۔ ادھروں کلجگ دسیا پاوے روئی، اچی کوک کوک جنائیا۔ میں سب دی سچی آشا منشا ڈھاہنی، کوڑی کرپا رنگ بنائیا۔ کایا گرہ ہنکار بناؤنی، مایا ممتا نال سہائیا۔ سچ خوشی کیسے دے گھر نہ رہے پراہنی، چھن آوے تے اٹھ جائیا۔ جگت کامنا ہونی کان کاؤنی، جوڑا جگت جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں من منسا پور کراؤنی، ہنسا گرمکھ روپ درسائیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر ہریت سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے میں ویکھاں کلجگ، جگت جگت دھیان لگائیا۔ جاں میں پیر دھریا مینوں دھرنی ماری ہجھ، ہلونا دتا لگائیا۔ اٹھ ویکھ پرم پڑکھ دا ویلا گیا پُج، پوجا تک جگت لوکائیا۔ سب دا بہاؤ ہویا دُتیا دُج، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ست دھرم دین دُنی وچوں گیا اڈ، چار کُنٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ اُجل دسے کھئے نہ بُدھ، من کلپنا سرشٹ ہلکائیا۔ کیسے دی لے کھئے نہ سُدھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نیتر رووے دھرنی سُدھ، بسدھا دئے دُبائیا۔ دروہی میرے اُتے ہون والا یُدھ، یُدھشٹر دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں کھیل تکیا بے نظیر، جگ نیتر نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا انت اخیر، آخر اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر پیر، گر گر لاگن پائیا۔ اوہ کھیل کرے لیکھا جانے شاہ حقیر، شاہ سلطانا نور الہیہا۔ جس دی دو جہان جاگیر، برہمنڈ کھنڈ حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے میں تگان نور الہ، عالمین بے پرواہیا۔ جس نوں کھندے واحد خُدا، خود مالک شہنشاہیا۔ اُس دے آگے حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرے دُعا، کلمیاں وچ سجدہ سیس نوائیا۔ میرے رہبر بے پرواہ، پروردگار تیری سرنائیا۔ کیوں ساڈا لیکھا ہون لگا جُدا، جُز جگت ونڈ ونڈائیا۔ کیوں اُمت اُمتی ملن والی سزا، سزایافتہ دسے لوکائیا۔ تُوں مالک خالق نور نورانہ والی دو جہاں، چوڈاں طبق تیرا راہ تکائیا۔ تینوں جھکدے زمیں اسمان، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے سُن نارد سچے میت، مترا دیاں درڑائیا۔ میرے اندرون نکلے چیک، بن نیناں نیر دیاں وہائیا۔ میرے مالک وچ حق توفیق، طاقتور نور الہیہا۔ جس محمد نوں دسی حدیث، رسولاں کری پڑھائیا۔ اوہ نرگن دھار اوتار چوڈیس، جگدیش اگم اتھاپیا۔ جس نوں وید ویاس کہا براہمن گوڑا ٹھیک، ٹھاکر دُھر دا نظری آئییا۔ جس دی نام کلمے کرن تصدیق، شہادت اکھراں والی بھگتائیا۔ دھرنی کہے مینوں اُس مالک دی اُمید، جس دی آمد وچ سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ میری سدھراں بھری پوری کرے ریجھ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دین دُنی دے کایا کھیت اندر دھرم دا بیجے بیج، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ میری سیوا لیکھے لائے میں کملی

کوچھی ناچیز، جگت مٹی خاک نظری آئیا۔ اُٹھ ویکھ صدی چوڈھویں رہی بیت، اپنا پندھ مُکائیا۔ جھگڑا تک مندر مسیت، کعبے روون مارن دھابیا۔ کی کھیل کرے پرہو ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کپا دھرنیئے اوہ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ سچ پریم دی کرے بخشیش، رحمت اپنی حق کماٹیا۔ دُھر دا کلمہ دسے باہر حدیث، حضرتان تون پرے پڑھائیا۔ جس دے چہتر جھلنا سیس، چہتردھاری نور الہیا۔ اُس دا اکو ڈھولا اکو ہووے گیت، تون میرا میں تیرا راگ سُنائیا۔ اکو ایشٹ اک پریت، پریم اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نور نورانہ نور کرے رُسنائیا۔ نارد کپے سُن دھرنی میں دساں یتھارتھ یتھا، یدی آپ درڑائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جس دی اوتار پیغمبران گرواں گائی گاتھا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ کلجگ لہنا دینا سب دا چکائے ہتھو ہتھا، جگت ادھار نہ کھئے جنائیا۔ اُٹھ ویکھ لے سب دا بُرج ڈھٹھا، گڑھ کوڑی کِریا دئے تڑائیا۔ لیکھا جانے تے اٹھا، نو دوارے پھولے تھاون تھائیا۔ لہنا دینا جانے تیرتھ اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی پردہ آپ چکائیا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، رتن امولک ہیرے ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر جنہاں اپنی آتم ستا، ست ستوادی اپنی دیا کماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوٹیا۔ نارد کپے میں کی سوچاں، جگت بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں اکو درس پرہو دا لوچاں، لوچن اکو نین کھلاٹیا۔ جس نال تگاں چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق پردہ رہے نہ رائیا۔ پھیر سناں اکٹا سلوکا، تون میرا میں تیرا راگ الایا۔ پھیر سناواں جگت جگیا سواں چوراسی وچوں مانس جنم موقع، مکمل پرہو تون مل کے خوشی لینی بناٹیا۔ نو کھنڈ پرتمی دیواں بوکا، حکم سناواں دُھردرگاہیا۔ آد انت جگا جگت اکو ستگر شبد ہتھا، ہتے گر کم کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی زرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا کھیل کھیلے نال شوفا، غمی چنتا جگت والی گوائیا۔

* ۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر سُندرِ سنگھ دے گرہ * *

کلجگ کہے پرہ میرا ویکھ لے زور، جورو زر دتی وڈیائیا۔ ہر گھٹ اندر میں ہور دا ہور، ہور دا ہور روپ بدلایا۔ وڈا ڈاکو بن کے چور، ڈاکا ماراں تھاوں تھائیا۔ تیری کِریا نال تیرے ہُنڈیاں رکھاں اندھیرا گھور، تیرا چانن نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا دل چاہندا میں سارے تیرے نالوں دیاں وچھوڑ، تُوں اک اِکلا بھجے واہو داہیا۔ نو سال تک کیسے دا ہون نہ دیواں جوڑ، صدی چوڈھویں نال ملائیا۔ میں کلپنا وچ کلپ کے پاواں شور، شور نال سُنائیا۔ مہربان اک وار ساریاں دی اپنے نالوں کٹ دے ڈور، تیرا درس کرن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھوٹھے بھانڈے ماٹی دے پھوڑ، تن وجود کم کیسے نہ آئیا۔ میری بینتی دوئے ہتھ جوڑ، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری پُشت دے تھاپی، تھپک تھپک وڈیائیا۔ میں رہن دیواں نہ کھئے تیرا جاپی، بل اپنا آپ وکھائیا۔ اوہ ویکھ دھرنی رہی کانپی، کب کب کے رہی سُنائیا۔ میرے اُتے مانس خاکی، پنجاں تتان والے بھجن واہو داہیا۔ باہروں نرم اندروں کاتی، قدرت دے مالک تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تُوں پاربرہم برہم تیری سمجھ کھئے نہ ذاتی، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میری منظور کر بینتی جو کیتی نو وار راتیں، در تیرے سپس نوائیا۔ شرع دا رہے کھئے نہ حاجی، حضرتان دا میل نہ کھئے ملائیا۔ بن تیرے سُرتی ہووے کیسے نہ جاگی، جاگرت سارے دینے سوائیا۔ میں چاہندا دین دُنی دی بڈھی کر کاگی، گھر گھر کاگ وانگ کُرائیا۔ ساچے نام دا دِسے کھئے نہ راگی، دُھر دا راگ نہ کھئے الائیا۔ بے مہاریاں دا بنے کھئے نہ واگی، اوتار پیغمبر گرو سر ہتھ نہ کیسے ٹکائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سوانگی، ہر کرتا نور الاہیا۔ تُوں آد توں انت انت توں آد جُگ جُگ اِکلا پاندھی، اک اِکلے جگت محلے ویکھ چائیں چائیا۔ چاروں گنٹ تیرے حُکم دی چلے آندھی، اندھیرا ہوئے کوڑ لوکائیا۔ اوہ ویکھ صدی چوڈھویں کھلی گت ہتھ پھڑی پراندی، بھجے واہو داہیا۔ کوکاں مارے محمدا میرے صاحب بنا پت جاندی، جاندی واری بھل لے بخشائیا۔ اُن ساڈے گرہ آؤنا سُکھی ساندی، کملیا اپنی لے انگرائیا۔ ذرا نگاہ مار لے کیسے نے گاں کھادھی کیسے نے کھادھی ڈھانڈی، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں این جاپدا اُس نے ویکھنے ساڈے موسیٰ والے گوانڈھی، ہمسایہ کھوج کھوجائیا۔ اُس دا لیکھا میں کی دساں اُس دی باندی، جس دی بندنا وچ نو نو

لاگان پائیا۔ میں سوگند قسم اُس خصم دی کھاندی، جیہڑی خصمانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اٹھ محمد میریا ویرا، ویران ویکھ لوکائیا۔ میرا پروردگار گھتی آئے وپیرا، نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دے بھگتاں کول ترکش تیرا، رام راما سیو کھائیا۔ اُس توڑن آؤنا شرع دیاں زنجیراں، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دے سپس اُتے ساڈے گرہ وڑدیاں نیلا ہووے چیرا، نیلی دھار رنگ رنگائیا۔ میرا مالک پیرن پیرا، بے پرواہ سوہا پائیا۔ اسیں بینتی کرنی ساڈی بدل جائیں تقدیرا، تقدیر ضمیر وچ نہ کیسے پھسائیا۔ جس دے کول نام شبد شمشیرا، کھنڈا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ محمد کہے کی سچ آوے میرا مالک، نورانہ نور الاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے اوہ پیار وچ سب نوں دیوے دعوت، دعویدار اک اکھوائیا۔ محمد کہے کی بخشش کرے سخاوت، رحمت کی کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اُس اکو کلمہ کہنا، سارے چھڈ دیو بغاوت، بغلگیر ہو کے اکو رنگ وکھائیا۔ آد دا آد انت دا انت اکو نام کلمہ میرا نیامت، وست امولک اک ورتائیا۔ حضرتو ویکھو میں سدا صحیح سلامت، صاحب سلطانا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جھٹ کلجگ کہے صدی چوڈھویں نہ کر ایڈا چاء، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس نوں تیرے محمد نے کہا خُدا، خود مالک نور الاہیا۔ ایویں اُس توں ہو نہ فدا، اپنی خوشی بنائیا۔ اوہ جس نوں چاہے اپنے نالوں کرے جُدا، تے جس نوں چاہے اپنے نال ملائیا۔ اُس دے کول انت کلا دی ودھا، جس دی ودھی جگت شاستر کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں میں ہی ایتھے آواں گا۔ کوڑ دا ڈنکا اک وجاواں گا۔ بہرم بھلیکھے سرب بھلاواں گا۔ ایہہ مؤلا نہیں تے مؤلا کلجگ کہے میں اکھواواں گا۔ اپنا ڈؤلا پھیر فرکاواں گا۔ ڈھول مردنکا اک وجاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھواواں گا۔ صدی چوڈھویں کہے کلجگ تُوں بڑا سوہنا، جگت جہان نظری آئیا۔ تُوں بڑا پری پیار وچ سب تُوں موہنا، مُحبّت والا اک اکھوائیا۔ پر مینوں این دِسدا تُوں جس گھر وچ وڑ جاویں اُس گھر وچ پے جاندا رونا، رو رو کے سارے مارن دھاپیا۔ تیرا کھیل بڑا

انہونا، ہونی نے بچے نہاں ہیٹھ دتے دبائیا۔ میں بینتی کردی توں کسے پچھ پچھ سؤنا، آگے آگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ سائوں خوشیاں ساڈے ماہی محبوب نے آؤنا، جس دی یاد وچ چوڈاں سؤ سال راہ تکائیا۔ اسیں اپنا آپ اُس دے چرناں ہیٹھ وچھاؤنا، قدم بوسی کر کے دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ میرا محبوب نہیں اوہ جگت دا نہیں پرائنا، اوہ گل مالک نظری آئیا۔ جس نے کلجگ نون ڈھاہنا تے ستجگ نون وساؤنا، ایہہ اوہدی بے پرواہیا۔ دھرتی اُتے اپنا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ اوہدیاں پریمیاں نون صوفیاں نون تون اپنے جال وچ نہ پھساؤنا، جگت جنجالا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں تون کڈی سوہنی سُنکھی، بندی سوہیا پائیا۔ نیں میں تیرا روپ تک کے اکھیں، میرا دل کدا الفیے دے اکھ دیاں مٹائیا۔ مینوں تے نارد تون بھل گئی کرشن والی سخی، جس سخی نے اشارہ کلجگ دتا کرائیا۔ اک وار تون کھڑ کھڑا کے ہستی، ہس کے دینا جنائیا۔ میرا دل کدا تیری گت تون پا کے رسی، چاروں کُنٹ بھجاں واہو داہیا۔ نالے ہوکا دیواں ایہہ ویکھو صدی چوڈھویں جس دے وچ سب نے کھادھی مچھی تے ڈڈی، پشو پنچھیاں کھل لہائیا۔ پھیر تون اپنی کتھا کہانی اُس پرہو تون دسیں، جو آد انت دا مالک اک اکھوائیا۔ آہ ویکھ میں وی اوسے دی پڑھی پئی، بٹنے والا نال ملائیا۔ مینوں اوہناں اشارہ دتا کلجگ ساڈے نال سمنڈ ساگراں ٹپیں، بھارت وچ نال چلیں چائیں چائیا۔ جیہڑی میریاں بھگتاں کوڑ کڑیاری دی کھٹی ہووے کھٹی، اُس دی گنڈھ اپنے سر لینی ٹکائیا۔ جس دی یاد وچ نانک نے لیکھ لکھیا جگ چھٹی، چھٹی راگاں تون باہر درڑائیا۔ اوہ مالک کھلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں آہ محمد نون وکھا اپنی تختی، تخت نواسی رہیا جنائیا۔ جس دے حکم وچ ہووے سختی، سخت اپنا حکم ورتائیا۔ مینوں ایں دسدا پیراں پیغمبران دی آؤنی کبختی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میرے محبوب دی سب تون وکھری ہستی، ہست کھٹاں لیکھا دئے چکائیا۔ جگت خُماری لاپے مستی، بوئے ہنگتا گڑھ ٹرائیا۔ پر ایہہ کھیل اون تینوں دینا دستی، تون مدینے مکے دینا پُجائیا۔ نالے محمد نون کہنا ویکھ ساڈی حالت ہوئی خستی، خصم نون کھانا کدھروں آیا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے کلجگ ایہہ گل نہیں پھدی، میں نیوں کے

سیس نوائیا۔ میں چاہندی اوہدے چرن ہوواں جھسدی، بن ہتھاں توں ہتھ چھہائیا۔ مینوں قسم اوہے مبین تے اوہے ربّ دی، جس نوں ریوئل رحمان کہے لوکائیا۔ کلجگ ہسّ پیا آہدا کھیے تُوں وی کی جانیں اوہدی صورت کیسے جٹّ دی، ولیا چھلیا اپنا روپ بدلائیا۔ جھٹ محمد بول پیا اوہدا نُوں نُوں جوت ہووے لٹ لٹ دی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ اوہ کھیل ویکھے میرے چوڈاں طبقات ہٹّ دی، ہٹوانا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے کلجگ میں خوشیاں نال ہوواں ٹپدی، ٹاپوآں توں پرے بھجّاں واہو داہیا۔ کھیل تگاں اُس الکھّ دی، جو الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ اُس دی دھار ہونی سچ دی، سچ سچ نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے نی صدی چوڈھویں تیرا آ گیا بڈھاپا، ہوش حواس قائم لے کرائیا۔ اوہ ویکھ چار یاری چڑھیا تاپا، محمد نین رہیا شرمائیا۔ اُمت دا چیتھڑ ویکھ پاٹا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹیکائیا۔ کلماں والیاں نوں آیا گھاٹا، روزہ نماز پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جس نے اپنی منسا پوری کرنی تے پوری کرنی تیری واٹا، وٹنا تیرے دیش آکے لاوے چائیں چائیا۔ تیری اکو وست ٹٹی ہونی پُرانی کھاٹا، کھٹیا جگت والی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں میں دساں نال ایمان، امان نال جنائیا۔ کد تک محمد دا لیکھا چکنا وچونقرآن، کائنات ہووے صفائیا۔ جو امامان دا امام، عملاں توں رہت نُوں الاہیا۔ شرع والیاں اُس نوں کہنا شیطان، سمجھ والا سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دا وسیرا پیابان، جنگلاں جوباں رنگ چڑھائیا۔ تُوں کس بدھ کرے پہچان، مینوں دے سمجھائیا۔ جھٹ محمد کہہ اوہ نُوں الاہی امام، نُوں ظہور کرے رُشنائیا۔ اُس دی اگم توں اگمی کلام، کائنات توں باہر سُنائیا۔ جس نے پچھلا بدل دینا سرب انتظام، اگلا بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ سُوں پیر بلوان، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ اوہنوں سمجھے نہ کھئے انسان، انسان بڈھی کم کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اُس دا جدوں سُنناں گی کلام، سُن کے اوہے نوں سیس نوائیا۔ کلجگ کہندا اوہ وقت ویکھ لے صُبح ہووے کہ شام، سرگھی سندھیا کھوج کھوجائیا۔ محمد کہہ اوہ سدا مہربان، مہر نظر اک ٹیکائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں لک جاویں محمد چھپ جاویں اُن سب نوں کرن آؤنا غلام، بردے دُھر دے لے بنائیا۔ ہُن مالک تسیں اُمت تمام، ایسے طمع وچ دین دنی لڑائیا۔ آہ ویکھو اک حکم اُس دا گمنام، جس نوں اکھراں

وچ سکے نہ کھٹے سمجھائیا۔ نالے تہانوں کلمے دتے نالے انت شرع نوں کیتا بدنام، سچ رہن کھٹے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں میرا وی اوسے نال ٹھیکہ، میں جگت دا
 ٹھیکیدار اکھوائیا۔ میں وی کیسے دا رہن نہیں دینا ایکا، اک دوجے نال سارے دینے لڑائیا۔ پرہو تے رکھے کھٹے نہ ٹیکا، ٹکے مستک سارے
 رہے چھپائیا۔ میں سب نوں بھلا دینا سوہرا تے پیکا، سوہرے پیئے کم کیسے نہ آئیا۔ چار یاری مکاؤنا لیکھا، لکھت پچھلی دئے گواہیا۔
 لہنا دینا پورا کرنا ملا شیخا، مسائک ڈیرہ ڈھاپیا۔ اپنا بدل کے بھیکھا، بھیکھی دین دنی دیاں جنائیا۔ نالے ہوکا دیاں پروردگار کیسے نہ
 ویکھا، بن ویکھیاں منن کھٹے نہ پائیا۔ پتہ نہیں کون پھرے دیس پردیسا، اپنا کھیل کھلائییا۔ جو مالک رہے ہمیشہ، سو صاحب وڈ
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے سمت شہنشاہی اٹھ وچ
 میری وڈی کار، سیوا پرہو دتی لگائیا۔ میں ویکھنے کنت چار، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ویکھنے وید چار، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔
 ویکھنے ورن چار، کھتری براہمن شوڈر ویش پچیا رہن کھٹے نہ پائیا۔ ویکھنے سنگ محمد یار چار، چوڈس چند نال ملائییا۔ پھیر ساریاں
 نوں پچھنا دسو ایس ویلے پرہو اُتے کس نوں اعتبار، کہ بے اعتباری وچ لوکائیا۔ کلجگ کہے میں بڑا ہوشیار، ہوشیاری نال سب نوں
 دینا سنائیا۔ دنیادارو تہاڈا کس دے نال پیار، لکھ کے دیو وکھائیا۔ جگت جگیا سو او جگت سنبندھی جگت وچ دین دو تے چار، انت کم
 کھٹے نہ آئیا۔ مر مر جتے مرے وارو وار، لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ کوٹاں وچوں شاید کلجگ کہے کوئی بھگت کہے بانہ اٹھال، اوہ میرا
 مالک دھردرگاپیا۔ جس دے پچھے میں پاتشاہ ہو کے ہوواں کنگال، کنگلا ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ کہے میرے ہندیاں کوئی
 سرت نہ سکے سنہال، سمبل بیٹھا ماہی نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں نیں توں وی کوئی لہ لے دلال، جو وچولا ہو کے تینوں لئے
 ملائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وی اوسے پچھے گھالناں رہی گھال، میری کوئی مہینیاں دناں برسوں دی سیوا نہیں میں چوڈاں سو سال
 اوسے دا راہ تکائییا۔ اوہ آپے میری سرت لو سنہال، بھڑ باہوں گلے لگائییا۔ کلجگ کہے بیڈیے رائیے توں نہیں جاندی اوبدی چال، اوہ ول
 چھلداہاری اپنے جال وچ سب نوں لئے پھسائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اوسے دی یاد وچ ہو گئی نڈھال، اپنا بل نہ کھٹے رکھائییا۔ میرا

پُکارے روم وال وال، والی وارث آوے میرا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم
 ورتائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں ذرا میرے ولّ ویکھ، متھے تاوڑی نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں نین چُکیا کلجگ نے کہا آہ ویکھ
 دس دسمیش، دُولھا دُھر دا نظری آئیا۔ جس دے ساہمنے سارے ہونے پیش، بیشتر دیاں درڑائیا۔ جس دا سَمبل وچ وپس، ساڈھے
 تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ اُس دا اگمّ توں اگمّڑا لیکھ، لکھت لکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں تیرا میرا چنگا راج، چل سب نوں دئیے سُنائیا۔ پرہو دے بھگتاں نوں
 وی کہیئے تہاڈا پرہو بڑا دھوکھے باز، دھوکھے وچ کھئے نہ آئیا۔ ایہدے نالوں تہاڈے چنگے اپنے کاج، کاجاں وچ اپنی خوشی بنائیا۔ ایس توں
 بنا تسیں اک دوجے نوں کہو تسیں میرے گرو مہاراج، پت پتنی اک دوجے نوں سیس نوائیا۔ بہین بھرا تہاڈے ایس نالوں چنگا ساک،
 ایس نوں چھڈو پروار نوں ملو چائیں چائیا۔ جس نے اوتاراں پیغمبراں گروآں توں دین مذہباں دا پوایا نفاق، کلمے کلمے نال ٹکرائیا۔ ایس
 توں سارے پاؤ نجات، پلا لو چھڈائیا۔ ایس دی عادت جگ جگ کالے کرنے کاغذات، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ سنسار دا سُکھ من دا
 پیار ویکھو لوک مات، نو دوارے دا رس چکھو چائیں چائیا۔ مات پتا نوں ملیاں آوے شانت، پرہو نوں مل کے بھجن بندگی وچ اپنا آپ
 پھسائیا۔ تہاڈا منشا جنم کلجگ جیوو کل رہے پارجات، تہاڈے ورگا نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے اپنے اندر ویکھو مار جہات، پردہ پردے
 وچوں چُکائیا۔ جھٹ صدی چوڈھویں بولی کلجگ کُفر والے نہ کر واک، کلمہ کُفر نہ کھئے سُنائیا۔ پرہو دے بھگت اچے وی لوک مات
 پاک، جنہاں دے اُتے اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ نے جھٹ کڈھ لیا گوہند والا کاٹ، جو ماچھوواڑے لکھائیا۔ نالے صدی چوڈھویں نوں
 ماری ڈاٹ، بھے وچ رہیا ڈرائیا۔ ہُن ویکھ لے تیری چھیتی مُکاوے واٹ، وٹنا ملن والیئے تیرے تے بڈھاپا گیا آئیا۔ تیرا گھلا ہووے
 جہاٹ، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ تیرا لیکھا مُکنا چوڈاں ہاٹ، چوڈاں طبق روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میرے صاحب ستگرُو، ست ست دیا کھائیا۔ تیرا حُکم مینوں ملیا
 شروع، شروع توں میں اپنی جھولی پائیا۔ بہاویں مینوں سارے کردے دُرُو دُرُو، بھیرا کہہ کے مینوں رہے سُنائیا۔ پر میں وی سب نوں

کہہا جگیا سواو تہاڈی سرتی کدے نہ جڑو، شبد دا ناتا نہ کھئے ملائیا۔ جس ویلے میرے صاحب دا مہانا مڑو، بن ونجھاں توں پار کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے جن بھکتو ات چنگی کہ پتھر،
 پتھر من والیو دیو سُنائیا۔ یارڑا چنگا کے ستھر، کہ سیج جگت وڈیائیا۔ پرہو پیار چنگا کہ جگت والے اتھر، آسواں رنگ رنگائیا۔
 سنساری گلان چنگیاں کہ دھر دے لیکھ دا اکھر، جس اکھر نال گر اوتار پیغمبران بنت بنائیا۔ مئی وچ ملنا چنگا کہ چڑھنا سخر، ست
 دیو درڑائیا۔ ستگر وچ سماونا چنگا کہ کوڑ کڑیارا فکر، فقرہ بے سمجھی والا گائیا۔ میری اکو آسا کلجگ کہے جن بھکتو جے اپنے اندر
 اپنے صاحب دا ویکھو چتر، باہر چتر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو آتما دا متر، پرماٹما روپ الاہیا۔ ایہہ کایا ماٹی جگت وکاری چکڑ، پوتر
 صاف نہ کھئے کرائیا۔ جنم جنم دی رہی وچھڑ، وچھڑیاں میل نہ کھئے کرائیا۔ جس دا گرتھاں شاشتران اوتار پیغمبران گرواں کیتا ذکر، ذکرئے
 چیر پوا کے دتی دُہائیا۔ اناالحق حق کہہا اوہ حقیقت دا مالک اپنی دھاروں آوے نکل، نور نرانا نور الاہیا۔ نہ اوہ سونا نہ اوہ چاندی نہ اوہ
 پتل، جگت دھات قیمت کھئے نہ پائیا۔ باہروں ویکھو پنج تت گنبھ تے جہنوں کہندے بٹھل، اندر بٹھلو بے پرواہیا۔ جن بھکتو جس سریر
 نوں سارے گھر دے انت پٹن، اوہ سریر کم کیسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان آتما پرماٹما سچکھنڈ دوارے دوویں ٹکن، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔
 پرہو دا حکم ہن بن دا لیکھ لکھن، پھیر حکم دینا ورتائیا۔ کلجگ کہے میری دُہائی مینوں وی ملدا نہیں کتے ٹکن، دوس رین بھجلاں واہو
 داہیا۔ جدھر تگاں کوڑی کریا سارے وکن، قیمت ٹکیاں والی پوائیا۔ میری دروہی میری دُہائی ایہہ سریشٹ سبائی متھن، انت رہن کھئے نہ
 پائیا۔ گرمکھ ورلے بھگت سہیلے ستگر شبد دی سیکھیا سکھن، سیکھیا وچ سیکھ ستگر وچ سائیا۔ ہر سنگت تہاڈا اکو ماٹی باپ تے
 اکو پتن، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جو جنم جنم دے لیکھے آئے نچٹھن، کرم کرم دے روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر صاحب وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے جن بھکتو مینوں دیو معافی، اٹارسی والیو میں تہانوں سیس نوائیا۔ میری
 بخش دیو گستاخی، میں رو رو ماراں دھاہیا۔ میری ہر تھان بے انصافی، انصاف ستگر ہتھ پھڑائیا۔ میں ہن جانا اُتے کوہ کافی، اپنا
 پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے جن بھکتو مینوں تھوڑا مار دیو دھکا،

دھکیل کے دیو وکھائیا۔ میں اقرار کران پکا، وعدہ اک سمجھائیا۔ سب دا مالک اک یکا، واحد نور الہیہا۔ میں پہلوں جا کے محمد نوں ملاں وچ مکہ، مدینے مقبران ویکھ وکھائیا۔ پر یاد رکھیو ستاں گرمکھاں دے کول اک اک ہووے ٹکا، نال جان والیو بھل نہ جانا رائیا۔ جس ٹکے پچھے میں ساری دنیا وچ پاؤنا رٹا، تے شاہ سلطاناں دینا لڑائیا۔ صفر نوں زیرو زیرو نوں صفر نال کرنا بٹا، آگلا پچھلا انک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کہے گرمکھو مینوں اپنے وکار ہنکار دی بنھ دیو گٹھا، میں سر تے لوان ٹکائیا۔ سر پیر دوواں نال جاواں ٹٹھا، بھجاں واہو داہیا۔ آگے جا کے صدی چوڈھویں نوں کران ٹٹھا، مخول دیاں اڈائیا۔ کی کہاں کھیئے نالے پُرکھ اکال آؤندا تے نال آؤندا شبہ پٹھا، نوجوانا سوہیا پائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش لٹ لٹا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جس نے بدل دینا سِلّ دے نال پتھر پتھر نال وٹا، جگت ترازوآں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے جن بھکتو آج مینوں دے دیو اپنے غصے والی پونجی، پونجی دارو میرا بہار دیو بنائیا۔ میں چاہندا ستگر دا درس کرو تہاڈے اندرون دُرمت میل جائے پونجھی، وکار رہن کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی محصول منگان تے نہ کوئی منگان چنگی، بنا چنگی خانیاں توں تہاڈا بہار دیاں لنگھائیا۔ ویکھیو پریشانی وچ کوئی نہ پائیو اوندھی، نین موند ویکھنہارا تہاؤں تہائیا۔ اشاریاں تے ہتھان نال کیسے نوں نہ وڈھیو چوٹدی، ایہ گلّ مَنّ دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کہے گرمکھو ایہ بندہ نہیں ایہ اندھا نہیں ایہ نہ سمجھیو کہ لکڑی دی پھڑی پھردا کھوٹدی، گھڈاں دو جہان ویکھ وکھائیا۔ ایہدی صورت نوں سو چرانوے چوکرئی جگ کدی نہیں لہدی ڈھونڈی، ڈھونڈ ڈھونڈ کے اوتار پیغمبر گر گئے سیو کھائیا۔ کلجگ کہے نساں بڑیاں خوشیاں نال کیسے مٹھیاں کھادھی تے کیسے کھادھی بوندی، تے میں بھکھا رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر میری انتر پرہو دی یاد وچ اکو وار ہونگی، پائے پائے کر سنائیا۔ جھٹ مینوں ملی امرت سوانت بوندی، رس دتا چکھائیا۔ میری زبان ہو گئی گونگی، مکھ کہہ نہ کیچھ سنائیا۔ پھیر ویکھیا اوہ پرہو تیری کڈی وڈی لکھ چوراسی جونی، جونیوں وچ بھواؤن والیا کی تیری بے پرواہیا۔ نالے میں کہا میں تیرا دلارا تے نالے گر اوتار پیغمبران دا خوئی، جس نے دین مذہب سارے دتے لڑائیا۔ نالے نیوں کے کہا پرہو توں بڑا قانونی، قانون دے قواعد قاعدے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کہے پھیر میں اکھ ملی نیر وگیا میں ہسیا اوہ مالکا دنیا تیرا کھیل ویکھے بیرونی، باہر دھیان

لگائیا۔ جاں تُوں میرے آہ ماریا تے مینوں نؤر نظر آیا اندرونی، میرا پردہ دتا اٹھائیا۔ پھیر میری دھار بلوئی، ہلُون کے دتا جگائیا۔ پیار دتا کلجگ جاہ کوڑ گریار دا جھوٹا جھولی، جھولیاں وچ لوکائیا۔ اوہ ویکھ حضرت دی اُمت پھلی پھولی، چوڈاں طبقات اکھ اٹھائیا۔ نالے چپیڑ ماری ہولی جہی کولی، گل مالک دتا درڑائیا۔ میں سرشٹی نؤں این پٹنا جس طرح جٹ اپنے کھیت وچوں پٹے مولی، ایسے طرح جٹ دا رُوپ لیا بدلایا۔ اوہ ویکھ برہما دا سنگھاسن ہلے چارے چولی، پاوا چول رہے گر لائیا۔ شنکر دی مستک تون ڈگدی جائے دھولی، ترسول نیوں نیوں لاگے پائیا۔ وشنوں لہدا پھرے کنت کنتوبلی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ ویکھ پکاردا عیسیٰ کہے جس مینوں چاڑھیا سولی، گل پھاسی دتی لٹکائیا۔ محمد کہے مینوں اوہدی کلام اچے نہیں بھولی، جو بھلیاں مارگ لائیا۔ نانک کہے میرا کنت کنتوبلی، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ گوبند کہے اوہ میرا پتا بڑا اصولی، اصول وچ اپنا اصل لے پرگٹائیا۔ جس نے سب دے کولوں پچھلی کرنی وصولی، لیکھا منگے تھاؤں تھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پائے میرے وچ اُمت ساری بھولی، روزہ نماز بانگ کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان جگ بدلنا کھیل سدا معمولی، وڈے دی وڈی وڈ وڈیائیا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ آجین شہر سنتا سنگھ دے گرہ *

پنج ساون کہے میرا پروشٹا سچ، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ میں خوشیاں وچ رہیا نچ، نرگن دھار بھجا واہو داہیا۔ بھاگ لگاواں بھگتاں کایا ساچی کچ، کنچن گڑھ سہائیا۔ لوں لوں اندر جاواں رچ، رچنا پرہہ دی دیاں وکھائیا۔ میل ملاواں پریشور پت، پارہم برہم میلا سہج سہائیا۔ چرن پریتی جوڑاں نت، پریم درسواں اگم اتھاپیا۔ شبد انادی دساں ست، ست ستوادی آپ درڑائیا۔ اک سمجھا کے ستگر مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی تت بھجائیا۔ کریا کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، جگ جگ دا لیکھا جھولی پائیا۔ اپنی مہا دتے اکتھ، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ کلجگ کوڑی کریا

دیوے متھ، نام کھنڈا اک کھڑکائیا۔ لیکھا پورا کرے تن سریر ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ بھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ پنج ساون کہے میری رت بسنت، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ جس دی مہا سدا بے انت، شاستر سمرت وید پُران کہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت پردہ آپ اٹھائیا۔ ہوئے گڑھ توڑے ہنگت، ہنگ برہم بھیو چُکائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ ہرجن بنائے ساچی سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ساون پنج کہے میری رتڑی سوہاوت، میرا صاحب دئے وڈیائیا۔ میل ملاواں بھگت بھگونت، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی مہا سدا بے انت، بے عیب نور الہیا۔ جو توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، بوند سواتی اگم چوائیا۔ بھیو کھلائے بہشت جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جو مالک خالق پرتپالک آد انت، انتشکرن ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ سو کلجگ اندر ستجگ بنائے بنت، گھڑن بھتہار بے پرواہیا۔ دُھر دا نام دے کے منیا منت، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد کرے پڑھائیا۔ جنم کرم دی میٹے چنت، روگ سوگ سگلا دُکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پنچم ساون کہے میرا صاحب بڑا مہربان، محبوب بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دیوے جیا دان، آتم پرما تم پردہ آپ چُکائیا۔ ساچی سرتی میلے کاہن، سرتی شبدی میل ملائیا۔ بھگت سہیلے لئے پہچان، جُگ چوکڑی بھل رہے نہ رائیا۔ انتر نرنتر دسے گان، بن رسنا جہوا آپ سُنائیا۔ کِریا کر نوجوان، مرد مردانہ وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم ویلے مار دھیان، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر سمجھائیا۔ جس دا لیکھا سمجھ سکے نہ کھئے انسان، پنج ت ت نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں جھکدے شاہ پاتشاہ راج راجان، وشن برہما شو دیوت سُر سیس نوائیا۔ گر، اوتار پیغمبر اوسے دے ڈھولے گان، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ سو ستگر ساچا سچ سوامی ہرجن ساچے میلے آن، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سری بھگوان، بھگون اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا اک اکھوائیا۔ پنج ساون کہے پرہہ آد جگادی دُھر دا میتا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جس دی سب

توں وکھری ریتا، جگ چوکڑی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا ہو اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیتا، بھگت سہیلے لئے جگائیا۔ امرت آتم رس دیوے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بھجائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن پریتا، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا دسے سہاگی گیتا، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ جھکڑا میٹے اوچاں نیچاں، برہم پاربرہم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ ساون کھا میں ہو گیا حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ کس بدھ کرپا کرے سری بھگوان، بھگوان اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی جاتا بن کے نوجوان، جوبن وتنا اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں انتر آتم پر ماتم کرے پروان، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ ویکھے وگسے ہر وڈا مہربان، محبوب نور لاپیا۔ جو نرگن نور جوت مہان، مہا اکٹھ کتھی نہ جائیا۔ پنچم ساون کہے سو ستگر شبد اُجین پہنچیا آن، چوتھے جگ دا پنڈھ مکائیا۔ سنت سنگھ نوں کر پروان، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جنم مرن دا لیکھا چکے وچ جہان، لکھ چوراسی جم کی پھاسی رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوارے کرے پروان، درگاہ ساچی جوتی جوت رکھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی سیوا کرے پروان، پرم پُرکھ پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر گھر سہایا تھان، تھنتر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے دو جہان، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آکاش پاتال گگن گگنتر سورہ بہان زمیں اسمان منڈل منڈپ نرگن سرگن سرگن نرگن کھوج کھوجائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۸ پونے شہر پریتم سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں سن سنديسہ جابر جبر، جبرائیل رہیا درڑائیا۔ ویکھ نور نورانہ شہنشاہے شاہ بر، پروردگار سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ جس نے پیغمبران پوری کرنی منسا آسا سدھر، سد سد اپنا حکم ورتائیا۔ دھوڑی خاک قدم بوسی وچ کریئے اُس دی قدر، سجدياں وچ سپس نوائیا۔ جو نور نورانہ نور الہی اپنا ویس آئے بدل، محبان بیدو بی خیر یا الہ اک اکھوائیا۔ چوڈاں طبق جس دے

اُدیکدے عدل، بن نینان نین اُٹھائیا۔ جس شرع نال شرع کرنی قتل، قاتل مقتول دا پندھ مُکائیا۔ اوہ ویکھنہارا دھام مقدس بیٹل، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جس نون محمد چار یاری سنگ رھیا بینکل، کلمہ الفیے سمجھائیا۔ اوہ تگنہارا بُدھی سب دی چنچل، چارون کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جبرائیل کہے سُن صدی چوڈھویں دُھر سندیسہ، دو جہانان دیاں جنائیا۔ تون اپنا بدل ویسا، الفی الف والی بدلائیا۔ دُھردرگابی تک نریشا، نور نورانہ نور الایہیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، مر جیوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اوہ منگن آئے لیکھا، لیکھا لیکھت نال ملائیا۔ کی اُس دی کریئے بھیٹا، جگت نیازان کی وڈیائیا۔ اوہ مالک دُھر دا کھیوٹ کھیٹا، سُنند ساگران ڈیرہ ڈھاییا۔ جس دا مسیح بنیا بیٹا، باپ کہہ کے پرتاپ اک ودھائیا۔ محمد اوسے دا کرایا چیتا، چیتن سب نون گیا کرائیا۔ اوہ محض محبوب اکو ہووے نیتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ جبرائیل کہے سُن بن حرف حرُوف دی دھار، یک واحد کی درڑائیا۔ جس دی بنا زباں تون گفتار، گفت سُنید رھیا سُنائیا۔ اوہ حقیقت دا مالک دو جہانان پروردگار، شاہ شہانہ نظری آئیا۔ جس نون سجدہ کراں بار بار، بندنا وچ سیس نوائیا۔ اوہ کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس دا راہ تگدے چار یار، سنگ محمد اکھ اُٹھائیا۔ اوہ سندیسہ دیوے کلمیاں باہر، گل مالک دیا کمائیا۔ تون شرع دا چھڈ تکرار، شریعت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نبی رسولان دس پُکار، پیغمبران دے جنائیا۔ تسیں سُنے مقبریاں والے وچ مزار، قبراں ڈیرہ ڈھاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی کھیل کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن جبرائیل فرشتہ، فیصلہ حق جنائیا۔ کی لیکھا محمد گزشتہ، بہرپہال دے سمجھائیا۔ کی اسم اعظم دا نسچا، نہچل دھام وجے کی ودھائیا۔ اُف میرا پندھ مُک گیا آہستہ آہستہ، سفر اور رھیا نہ رائیا۔ اوہ تک جبرائیل سب دا لیکھا رھیا لیکھا، اسرافیل نال ملائیا۔ میکائیل سب نون رھیا جتدا، چوڈان صدیاں بھجّا واہو داہیا۔ انت لہنا دینا ہونا ایکا اک دا، واحد اپنی کار بھگتائیا۔ اوہ نشان ویکھ شرع والی چٹ دا، جو محمد ہتھ پھڑائیا۔ نظارہ تک مکے کعبے والے پتھر اٹ دا، جس دی ونڈ ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جبرائیل

مین کی تگان، طاقت رہی نہ رائیا۔ اُس دا کھیل حقیقت حقا، حق دا مالک بے پرواہیا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، رتی رت رہی
 گر لائیا۔ مینوں ایوں دسدا اوہدیاں بھگتاں ساگروں پار لیاؤنا اک اک ٹکا، ٹک ٹکی نال ویکھ وکھائیا۔ پھیر چاروں کُنٹ اڈنا گھٹا، مٹی
 خاک دے دُہائیا۔ جس دین نال دین دا کرنا وٹا، دُنی دُنی نال بدلائیا۔ جس اعلیٰ دے مزار تے اپنا ویس رکھنا گھٹا، کھنڈا کھڑگ نال
 چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر آئی
 حیرانی، حیرت وچ دیاں جنائیا۔ اوہ مالک خالق شہنشاہی سُلطانی، نور نورانہ نور الہیاء۔ جس دا ویس ہونا ایرانی، دجلا فرات دے
 گواہیا۔ کوفے دسنی اپنی اگلی کہانی، کوہ قافاں پردہ لایا۔ نو سو تڑھنویں فقیراں منزل دس رُوحانی، رُوح بُت توں پرے دے سمجھائیا۔
 انت جھگڑا میٹنا جسم جسمانی، ضمیر دے بدلائیا۔ اُس دا اکو حکم کلمہ کائنات ہووے اعلانی، چاروں کُنٹ دے شنوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ جبرائیل کہے سُن صدی چوڈھویں قدیم دے مالک جائیں
 جھک، قدمان سیس نوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھیں ٹک، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ ویکھیں ایس نشانیاں جائیں نہ اک، اگن آتھن سیس نوائیا۔
 میں محمد کولوں آواں پُچھ، پُشت پناہ میرے ہتھ ٹکائیا۔ جس کارن لب کٹائی مچھ، مُشکل پردہ دے چُکائیا۔ اوہ مالک تک جس دے
 کول سب کچھ، ملک الموت نیوں نیوں لاگے پائیا۔ در آیا نرمانتا وچ لینا پُچھ، بندگی وچ سیس نوائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک تیرا
 کلمہ شبَد گرو پیغمبر کپڑا سٹ، دُلارا دے جنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی کِس تُوں گودی رکھیں چُک، ماٹی خاک نہ کدے رُلائی۔
 ترسنا نیڑ نہ آوے بھکھ، کلپنا کوڑ نہ کدے ودھائیا۔ جس دی سدا موٹی رہے رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ آب جل نہ پیئے گھٹ، رسنا
 رس نہ کھئے وکھائیا۔ سو دُلارا ست سچ کپڑا تیرا سٹ، پت پرمیشور دے سمجھائیا۔ جس دا پردہ اوہلا رہے نہ کھئے لک، بھیو ابھیدا
 اچھل اچھیدا دے کھلائی۔ جس دی چار جُگ دے شاستر سُکھنا رہے سُکھ، اوتار پیغمبر گُراہ رہے تکائیا۔ کی اوہ مانس ہوئے منکھ،
 کہ مانو ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 آد جُگاد جُگ چوڑی زرگن سرگن سرگن سدا سد ابناشی اچت، چیتن اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ پونے شہر ہربنس سنگھ دے گرہ * ❀

جبرائیل کہے صدی چوڈھویں زولے الوجہ نلزہی بوزتے چانستی نور الہیہ۔ دست بدست دُعا دوزک بہشت دوویں سیس نوائیا۔ وعدے وایب نورے خُدا نہ اجہن حضرتو نور الہیہ۔ وجوڈے خاک خاکے پاک تن وزگ ازبے حضورے دُعا، درگاہ ساچی مقامے حق بے پرواہیہ۔ سجدہ اے ادا محمدے رضا، چار یاری فدا ویزالحک وست مہت دینزوا ظاہر ظہور اک اکھوائیا۔ بازبے وشد پروردگارے نزد چشمے چشمہ نورے اسمان زمیں زماں بے پرواہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیہ۔ صدی چوڈھویں کہے میرا محبوب نورانہ، مُحبت دا مالک اک اکھوائیا۔ جنہ اُمت اُمتی دُھر دا کلمہ دتا ترانہ، تریا توں پرے اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں سجدیاں وچ پیغمبر کرن سلاما، قدم بوسی وچ خوشی بنائیا۔ اوہ شاہو بھوپ نوجاوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جس دا حُکم چوڈاں طبق پیغاما، الفیے توں باہر پڑھائیا۔ سو خالق خلق مہربانا، پروردگار اگم اتھایا۔ جس لہنا دینا چکاؤنا دو جہاناں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پردہ رہن کھنڈ نہ پائیا۔ سو حُکم سندیسہ دیوے دُھر فرمانا، جس دا چار جگ دے شاستر بھيو کہہ سکن نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک خالق پرتپالک نور الہ، عالمین وڈ وڈیائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں سدا ملاح، کھیوٹ کھیٹا بے پرواہیہ۔ سو لہنا دینا پورب لیکھا دئے چکا، چُکنی ہو کے ویکھاں تھاوں تھائیا۔ جو جل تھل مہیئل وسیا نور خُدا، خود مالک اپنا کھیل کھلائیہ۔ اُس دے قدمان ہوواں فدا، جو فطرت دا مالک بے پرواہیہ۔ جگ بدلنا جس دی ادا، ستجگ تریتا دواپرانت کلجگ پار کرائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو یاد وچ بیٹھے سیس نوا، بن قدمان سیس جھکائیا۔ سو مالک ویکھے تھان تھنتر جگت تھان، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ محمد دا لہنا دینا پورے کرے آ، صدی چوڈھویں کہے میری آسا پور کرائیا۔ پار کنارے چرن کول لئے ٹیکا، نور نورانہ نور الہیہ۔ میں مکے مدینے سندیسہ دیاں پُچا، مقبریاں وچ سٹے پیغمبران دیاں اُٹھائیا۔ اپنا لیکھا بنا کاتب توں بنا کتب خانیاں دیو وکھا، الفیے رنگ نہ کھنڈ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیہ۔ صدی چوڈھویں کہے میں گیت اگم گاؤنا، دیش

پر دیشاں دیاں سُنائیآ۔ میرا محبوب ماہی آؤنا، مُحَبَّت دا مالک وڈ وڈیائیآ۔ جس نے کلجگ کوڑی کِریا لیکھ مُکاؤنا، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سن ديسہ آتم پر ماتم اللہ ہُو اناہُو اِکو ڈھولا گاؤنا، سوہنگ شبد تهاؤں تھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکا رنگ رنگاؤنا، دُتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیآ۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ کایا کعبے گُرُودوار اِکو دِپیک جوت جگاؤنا، انحد دُهن کرے شنوائیا۔ امرت رس بوند سوانتی آب حیات پیاؤنا، حیاتی زندگی دئے بدلایا۔ میں اوسے دی دھار وچ اپنا آپ ساؤنا، سمبل دے مالک مل کے وجے ودھائیآ۔ جس امام اماما کالی نیلی دھار ویس وٹاؤنا، کل کلکی اپنا کھیل کھلایا۔ نانک دا لیکھا پور کراؤنا، بغداد دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے جبرائیل محمد دا پیار چار دین دا پرائنا، چار یاری سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی انتر اپنا کھیل کھلاؤنا، بسنتر جگت والی بُجھائیآ۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ پونے شہر بھان سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں کہے میں کھیل تگاں بے نظیر، جگ نیتر لوچن نین نظر کیسے نہ آئیآ۔ مینوں عرشاں توں پرے اشارہ دئے کبیر، مقبریاں توں باہر رہیا سمجھائیآ۔ اٹھ ویکھ اپنی تقدیر، مکھ نقاب لے اٹھائیآ۔ نال رلا ولی غوث فقیر، صوفیاں دے ہلائیآ۔ کی آسا رکھی محمد اپنی وچ تکبیر، تدبیر اک درڑائیآ۔ کی کھیل کرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہ حقیر، نور نورانہ نور الہیا۔ جس دین دنی بدل دینی ضمیر، انتر نرنتر ویکھ وکھائیآ۔ جس دا نام کھنڈا کلمہ الہی شمشیر، شمع نور ڈگمگائیآ۔ سو دین دنی ویکھنہارا دلگیر، نو ست پردہ آپ اٹھائیآ۔ جس شرع وچوں شرع کرنی تعمیر، شریعت وند نہ کھئے وندائیآ۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں راہ تگاں وچھوڑے وچ بجر،

ہجرت کیتی محمد دئے صلاحیا۔ میں سندیسہ دیواں پیر خواجہ خضر، دُھر دا حُکم اکِ درڑائیا۔ ذرا نگاہ مارو نیتر نینِ نجر، جگت لوچن
 کم کیسے نہ آئیا۔ جس پیغمبران دے مقبریاں وچ ویکھن آؤنا پنجر، ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ سُمند ساگر راہ تگے دیوتا اندر، اندراسن اپنا آپ
 تجائیا۔ جو آد جگادی شاہ سُلطانا جس دی لکھ چوراسی بدن، آتم پر ماتم ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ خواجہ خضر کہے میں آبِ حیات دا پیرا، پیغمبران کھیل کھلائییا۔ میرا محبوب گئی گپیرا،
 گنوت اکِ اکھوائیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویرا، لاشریک نورِ الہیا۔ اوہدا کلمہ کائنات اگئی ہیرا، قیمت سکے نہ کھئے چکائیا۔ اوہ گھتی
 آئے وہیرا، بھجے واپو داہیا۔ جس دے سیس سہنجنا نیلا ہووے چیرا، چری وچھنے ویکھ وکھائیا۔ میری عرض عرضوئی نال آشا رکھاں
 کپیرا، سچ نال سُنائیا۔ میرے صاحب سُلطانا مہربانا سری بھگوانا تیرے ہتھ میری تقدیرا، تکبر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ خواجہ کہے میرا مہربان مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ میں منگنا اگئی
 دانا، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ کِریا کر شاہ سُلطانا، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ تُوں والی دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ سارے سیس نوائیا۔
 میں مَورکھ مُگدھ آنجانا، بلہین نظری آئیا۔ تُوں آد جگادی کاہنا، لکھ چوراسی مالک دُھردرگاہیا۔ تیرا کلمہ نام ترانہ، تریا توں پرے
 شنوائیا۔ میری بینتی جس ویلے سُمند ساگر تُوں اپنا چرن ٹکانا، سبجا کھبے نال بدلائیا۔ میں حاضر ہوواں کران چرن دھیانا، پن سیس
 سیس نوائیا۔ جس ویلے ساگر وچ سُمند سُمند وچ ساگر انتر انتر ہون روانہ، روانگی ویکھنی چائیں چائیا۔ میری بخشش اپنی رحمت دات
 دیویں ساڈھے تے ہتھ دا کانا، کسیرا رُوداس والا نال ملاییا۔ میں سندیسہ دیواں بتالی لکھ جونی جل وچ کرے بسراما، جل جل دھار
 وڈیائیا۔ تیرا سندیسہ ہووے دُھر فرمانا، دُھر دی کار آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تینوں جھکدے آد جگاد زمیں اسماناں، چوڈاں طبق تیری آس رکھائیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ پونے شہر گیان سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں کہے میں تگاں نور الاهی چٹا، جس نون سوریہ چن سیس نوائیا۔ جس بھيو کھلاؤنا گوہند والا کتا، کائنات دا پردہ دئے اٹھائیا۔ دین مذہب شرع دا توڑے بنا، بندگی اکو دئے سمجھائیا۔ کوڑی کیریا ہر گھٹ اندر کرے منع، من منسا میٹ مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن بٹھ تنان، تتوت کھوج کھوجائیا۔ ہرجن اُچائے چوراسی وچوں جنان، بنے آپ جنیندی مائیا۔ جس لیکھے لاؤنا چوڈاں سو تپہ انک دا پننا، پاربرہم پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا ڈھر فرمانا صدی چوڈھویں انت ہونا رواں، روانگی کلجگ کوڑی کیریا دئے کرائیا۔ ست دھرم دا سہنجنا بخشے سماں، ست ستوادی اپنا ڈنک وجائیا۔ آگے وقت رہے مول نہ لما، لمحہ اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور جوت جگائے شمع، شمس تبریز دی آشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا صاحب مہر کرے مہربانا، محبوب خلق خدائیا۔ جس نون پیغمبر کرن سلاما، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ جوتی جاتا اگم اماما، پنج تت وند نہ کھئے وندائیا۔ شبدي دھار شبد دمام، دو جہاناں ڈنک وجائیا۔ شرع زنجیر کئے رہن دیوے نہ کھئے غلاما، بندھن بند نہ کھئے رکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ بدل جائے نظاما، نو ست اپنا رنگ رنگائیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ہووے جانی جانا، جاننہار اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک نور الاهیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک الوزی جلوہزا نورے نزع نور الاهیا۔ تختے زم عرشے زگئل زودے مُفد عرشے نود زمیں زمان خالق اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نو نو کران سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ جس دا پیغمبر ہویا بردا، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ اوہ کھیل ویکھے چوڈاں طبق اپنے گھر دا، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ جتھے لیکھا نہیں سیس دھڑ دا، ماٹی خاک وند وندائیا۔ اکو دیپک جوتی جوتی نور نورانہ جگدا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ کھیل سورے سرگ دا، پروردگار اپنی کار بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پُرانا لیکھا اج دا، جبرائیل میکائیل اسرائیل اسرافیل چارے دین گواہیا۔ محمد شرع دی دھار وچ بھجدا، شریعت اپنی گنڈھ بندھائیا۔ نو نو کوڑ کڑیارا انگیار دگدا،

چاروں کُنٹ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی کہنا، کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں مالک خالق پرتپالک تگاں اپنے نیچ نیتر نیناں، لوچن اگم گھلائیآ۔ جتھے نہ کوئی ساک سجن سینا، مِت پیرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نے انت میرا چُکاؤنا لہنا، بھگونت اپنا حُکم ورتائیا۔ دروہی اتم شرع دا بُرج ڈھہنا، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک بنائیا۔ نبی نُوح دا وین وینا، خواجہ خضر دئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں دسے نُور الاہ، عالمین اکو نظری آئیآ۔ جس نون سیس دیواں جھکا، نو نو لاگان پائیا۔ نون مالک بے پرواہ، بے انت بے انت سارے گائیا۔ میرے محبوب اپنا کلمہ اک اک درڑا، جو درشٹی سرشٹی دئے بدلایا۔ ہر گھٹ نرگن نُور کرے رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دُھن آتمک راگ دئے سنا، بُدھی تون پرے کر پڑھائیا۔ بھيو ابھیدا رہے نہ راء، رحمت اپنی سچ برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پروردگار کہے سُن صدی چوڈھویں حدیث، حضرتان تون باہر سُنائیا۔ میرا مالک اک جگدیش، جگدیشور بے پرواہیا۔ نو سؤ چرانوے جگ چوکرئی میری کردے رہے اڈیک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن تصدیق، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ وشن برہما شو تگن لا کے نیجھ، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ جو گوبند ماچھوواڑے کر کے گیا تصدیق، سندیسہ پُرکھ اکال درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا نُور اگم اتھاہ، جگ نیتر نظر نہ آئیآ۔ لیکھا لکھ سکے نہ کھئے راء، بھيو ابھید نہ کھئے گھلائیآ۔ میں آد انت دا اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا دُھردرگاہیا۔ جس کوٹن کوٹ جگ دتے بدلا، ستجگ تریتا دوپرکلجگ بھجے واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گرو سیوا گئے کما، نام کلمہ صفت صلاحیا۔ سو سارے منگن اک دُعا، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پاربرہم پروردگار کلجگ کوڑی کِریا دے مٹا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم دا ساچا جگ دے چلا، چاروں کُنٹ تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ نون مالک خالق پرتپالک اک خُدا، خُدی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم اک سمجھاواں گا۔ جوتی نُور نُور رُشناواں گا۔ شبدي

شبد شبد ڈنک وجاواں گا۔ بے انت بے انت بے انت اک اکھواواں گا۔ ہرجن گرمکھ ویکھ سنت، صوفی فقیراں جوڑ جڑاواں گا۔ کلجگ مایا تک انت، انت کل اپنی آپ پرگٹاواں گا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنکت، ہنگ برہم اک سمجھاواں گا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بدھی توں پرے بھیو کھلاواں گا۔ مانو ذاتی بنا کے اکو سنکت، اکو رنگت نام رنگاواں گا۔ دو جے دوارے ہوئے کوئی نہ منکت، ایشٹ پُرکھ اکال اک پرگٹاواں گا۔ نانا توڑ کے بھکھ ننگت، ترسنا کوڑی کوڑ چکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی زرگن سرگن زرگن بناونہارا بنت، گھڑن بھنہہار سمرتھ، سمرتھ کل اک اکھواواں گا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۸ پونہ شہر عجائب سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے پرہو تون آد جگادی، بے انت بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ تیرا کھیل برہم برہمادی، برہمانڈ وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا روپ انوپ وسادی، بسمل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تون بودھ آگادھا راگی، انراگی دھن کرے شنوائیا۔ تون وشن برہما شو ساچنا ساچی، نرویر اپنی کل پرگٹائیا۔ تون مہربان محبوب موہن مادھو مادھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو تون دین دیلا، دیاندھ اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوار تیری سچی دھرمسالہ، درگاہ سچ مقامے حق سوہا پائیا۔ تیرا دیپک نور ہوئے اجالا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا کھیل زرگن نرویر نراکار نرنکار نرالا، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ ستجگ تیرتا دواپر کلجگ دھرم دی دھار بدلدا آئیوں چالا، چال نرالی اپنی اک رکھائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ در تیرے سارے کردے رہن سوا، بھکھک بھکھاری وشن برہما شو جھولیاں ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری گھالنا رہے گھالا، نت نوت تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، درگاہ ساچی تیری اوٹ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے مالک حق محبوب، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرا عالیشان عروج، عالیجاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ تیری سمجھ سکے نہ کھئے حدود،

انت کہن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں ہر گھٹ اندر دو جہاناں موجد، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں نظری آئیا۔ تیری منزل حق مقصود، درگاہ ساچی وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا نام کلمہ حضرتان توں باہر ہزارا درود، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ مہربان جن بھگتاں صوفیاں سدا رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکالے دین دیا لے تَدھ یں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد کہے پرہو ٹوں آد جگادی دیوی دیوا، دیو آتما تیری سرنائیا۔ تیرے نام پدارتھ اگنی میوہ، چار جگ دے شاستر گاگا خوشی بنائیا۔ تیرا نام کوستک منیا تھیوا، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ تیری صفت کرے کی جہوا، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ ٹوں وسنہارا نہچل دھام نہکیوا، اٹل محل تیرا نور کرے رُشنائیا۔ ٹوں پاربرہم پت پریشور الکھ ابھیوا، اگوچر تیری صفت کہن وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میرے صاحب سچ سلطان، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کوڑ نشان، چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ آتم رہیا نہ کیسے گیان، برہم ودیا نہ کیسے سمجھائیا۔ شرع چھری ہوئی شیطان، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ دین مذہب ہتھے ویران، ویری کام کرودھ لوہ موہ ہنکار سوہا پائیا۔ کرپا کر مرد مردان نوجوان، سورپیر اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی تیرا انتر نرنتر ویکھ مار دھیان، مائس مانو مائکھ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں اُتے ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نام بھنڈارا اٹھ دے دان، نکھٹ کدے نہ جائیا۔ دوس زین اندر باہر گیت ظاہر تیرا نام گان، ٹوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ شبد انادی دھن آتمک سُنا سچّی دھنکان، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ دیپک جوتی جوت جگا مہان، یں تیل باقی ہتھے رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن گرہ مندر براجن، آلس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکالا اکل کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے پر پُرکھ پرماتم، سچ سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ ہرجن ویکھ اپنا آتم، انتر درشٹی پردہ لاپیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ سب ٹوں اپنے نام دا دس مہاتم، مہابلی تیری بے پرواہیا۔ ٹوں مالک خالق آد جگادی پُراتن، پرا پسنتی مدھم بیکھری تیرا ڈھولا گائیا۔ ٹوں دیناں بندھو ناتھ اناٹھن، دیا ندھ اک اکھوائیا۔ کلجگ جن بھگتاں دے ساتھن، سگلا سنگ بنائیا۔ پونے والے ہر بھگت سارے مل کے اکھن، دے جاگدیاں راتیں

سُتیاں درشن دینا چائیں چائیا۔ کِریا کرے پُرکھ سمراتھن، نِج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا پورا کرے گپت ظاہر باطن، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔

* ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ بمبئی شہر وچ وہار ہویا *

سَتگر کِریا من جائے ٹک، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ اِشٹ سوامی بنے اک، پاربرہم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جو وسے سریر سدا نِت، نوٹ اپنی کار کھائیا۔ جگت نیتز نہ پئے دس، نِج لوچن نظری آئیا۔ کوڑی کِریا لاپے وس، امرت رس بوند سوانتی آپ چوائیا۔ جنم وچوں جنم دا لیکھائے لکھ، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بجر کپائی پاڑ کے اٹ، پابن پاتھر دُور کرائیا۔ درس دیکھائے گھر آتم نِج، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ شبد شبد سَتگر سَتگر شبد من بنھن دی ساچی بدھ، اوتار پیغمبر گر سارے گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے، کرے کھیل ساچا ہر، سدا اپنا میل ملائیا۔ منوآ من نہ جائے تھ، سَتگر ڈوری شبد بنھائیا۔ ویکھ وکھانے تہ اُٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ کھوج کھوجائیا۔ سرتی سرت دیوے ہتھ، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نِج نیتز کھول کے اکھ، پرتکھ ملے بے پرواہیا۔ آتما رہن نہ دیوے وکھ، پرما تم اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ حقیقت دا بھيو کھلائے حق، ہوکا حق حق سُنائیا۔ جیکارا لائے ناد شبد دُھن لکھ، اگوچر اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس ویلے من منسا منوآ جائے ڈھٹھ، بلہین نو نو لاگے پائیا۔ پھیر پرکاش ہووے جوتی لٹ لٹ، گرہ مندر ڈگمگائیا۔ میل ملائے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی اپنا گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے، سدا سدا من منسا من ہی وچ سمائیا۔ منوآ چار گنٹ نہ سکے دوڑ، دوس رین بھجے نہ واہو داہیا۔ سَتگر کِریا رس رہے کھئے نہ کوڑ، امرت رس دئے بھرائیا۔ سچ دوارے لا کے دھرم دھار دا پوڑ، پوڑی دندا اکو دئے وکھائیا۔ جتھ نرمل دھار براہمن کوڑ، گوڑی راگ جس نوں سیس نوئیا۔ منسا من نہ ہووے چور، ٹھگی چوری نہ کھئے کھائیا۔ اندروں مٹے اندھیرا گھور، نوری چند کرے رُشنائیا۔ سَتگر شبد شبد سَتگر

بٹھے اپنی نام دی ڈور، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ تنہاں گُرمکھاں بھگتاں سنتاں بھاگ بون متھور، مٹھیا دسے لوکائیا۔ من پا نہ سکے شور،
 اچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ جھکڑا نہ رہے زر جورو زور، ذرہ ذرہ اکو نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس
 جن دیوے اپنا گھر، گرہ مندر وجدی رہے ودھائیا۔ منوآ من بڑا چلاک، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ کیسے دا اندروں گھلن نہ
 دیوے تاک، بجر کپاٹ پردہ نہ کھئے کھلائییا۔ چار کُنٹ دھوڑ اڈاوے خاک، خاکی بندے مائس ویکھ وکھائیا۔ کلپنا دی چڑھیا رہے راک،
 منسا جگت جہان بھوائیا۔ کوڑ کُریار دی اندھیری رکھے رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ست سچ دی ملے کیسے نہ دات، وست اموک
 جھولی کھئے نہ پائیا۔ جنہاں اُتے ستگر کِریا کرے آپ، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دیوے جاپ، ساچا ڈھولا اکم
 اتھاپیا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگائیا۔ تن وجود ماٹی خاک کر کے پاک، پتت پُنیت ساچا رنگ رنگائیا۔
 نرگن دھار سرگن ہو کے پُچھے وات، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ منوآ من من توں ملے نجات، منسا من نہ کھئے بھوائیا۔ سو ہرجن گُرمکھ
 پارجات، پارہسم مل کے وجے ودھائیا۔ جنہاں دا لیکھا نال کملاپات، پت پریشور اپنا بھیو دئے کھلائییا۔ من کہے میں اوہناں گُرمکھاں دے
 چرنی جانا لاگ، جنہاں دا مالک اکو اک اکم اتھاپیا۔ جس گرہ دیپک جوت جگے چراغ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ من کہے مینوں گاؤندے چار جگ دے مئی رکھی، صوفی سنت فقیر
 دین گواہیا۔ گرنتھ شاستر وید پُران انجیل قرآن میری دھار لکھی، قلم شاہی نال وڈیائیا۔ میری کھیل آد دی آد جگ دی جگ سدا سدا
 نکئی، نکیاں وڈیاں دیاں سُنائیا۔ میری سمجھ سکے کھئے نہ متی، دوس رین پروشٹا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میں گھر اندر کایا مندر سریر وچ
 سندیسہ دیواں بنا لکھی ہوئی چٹھی، پترکا منسا والی سمجھائیا۔ جگیا سووا سنساریاو جگت و بہچار پنج وکار والی پرہ توں مٹھی، سچ
 دا رس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میری کھیل سدا انڈھی، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی میرا مالک بے پرواہیا۔ من کہے جد ڈگا میں نے ڈگا ہر کے دوار، گرو گُردیو سیس نوائیا۔ جو سدا سدا
 سد بخشنہار، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جس دی دھار وچ تیئی اوتار، راما کرشنا رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل کیتا اپار،

اپرمپر اپنی کل ورتائیا۔ نانک گوہند کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ من کہے میں بڑا بلکار، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میرا نور جوت آکار، زراکار نظری آئیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سمند ساگران دھرنی دھرت دھول دھول کھیل کھیلان اپر اپار، اپرمپر ہو کے اپنی کار بھگتائیا۔ من کہے بنا ستگر شبد توں مینوں دیوے کھئے نہ ہار، میرا سیس جھکن کدے نہ پائیا۔ جنہاں اتے کریا کرے آپ زرنکار، زرویر مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تنہاں بھگتاں من کہے میں نیوں نیوں کران نمسکار، ڈنڈاوت وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔

ہار کہن اسیں بن گئے ہار، کلی کلی جوڑ جڑائیا۔ پہلاں کریئے پرہو چرن نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ پھیر تکیئے وشن برہما شو دھار، ترے گن توں پرے پردہ اٹھائیا۔ ساڈا کھیل رہیا نال تیئی اوتار، پیغمبران گنڈھ پوائیا۔ گرو گودیو جاندے رہے بلہار، بلہاری اپنا سیس نوائیا۔ جگ بدلایا ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھی بہار، چاروں گنٹ اکھ کھلائییا۔ سچ سگندھی نام دھرم دی رہی نہ وچ سنسار، کوڑ کریا گرہ گرہ بھجے وابو داہیا۔ جگت واشنا جگت کریا جگت دا شنگار، تن وجود ماٹی خاک سوہا پائیا۔ جدھر تکیئے ادھر دے وبھچار، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ اسیں سندیسہ دینا سارے ہووو خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ دین ڈنی ورن برن ہویا دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پُرکھ اکال نوں کہن دھر دے رام پروردگار، بے پرواہ کی تیری بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی انتر زرت ویکھ نگاہ مار، نر نرائن پردہ آپ چمکائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم بنے نہ کھئے مرار، ایش جیو جگدیش تیرا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ہار کہن اسیں رو رو درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار کرنی پُکار، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ کریا کر منوہر لکھی نرائن دھر دے گوپال، دین دیال اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ ہار کہن سانوں بدھا نال تند، کچا دھاگا ڈوری دئے گواہیا۔ ساڈا پُکارے بند بند، بندگی والا بندہ نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا اندھ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین ڈنی پر پُرکھ تینوں گاؤں بتی دند، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اٹھ ویکھ مہربان اوتار پیغمبران گروآں پینڈا رہیا لنگھ، منزل بمنزل بیٹھے

پندھ مُکائیا۔ تیرا نِجھر دھار آتم رس لئے نہ کھئے اند، اند وچوں اند نہ کھئے پرگٹائیا۔ جگت واسنا پھرے نو کھنڈ، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گائے کھئے نہ چھند، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی جس دی دئے گواہیا۔ نگاہ مار محبوب آتم سیجا ویکھ پلنگ، کایا مندر اندر پردہ آپ اٹھائیا۔ تُوں مالک خالق صاحب سُورا سرینگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ ہار کہن ساڈی آد دی آد انت دی انت در دوار آگے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پرہو اپنے پیاریاں دے ڈلاریاں دے تن ماٹی خاک رنگ، رنگت دُھر دا نام چڑھائیا۔ پنج وکار زرتتر کرے کھئے نہ جنگ، من منسا دینی مٹائیا۔ پریمیاں دے پیار وچ انتر پاؤنی ٹھنڈ، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ ست دھرم دی سچ نام دی رام راما پلے بنہنی گنڈھ، کاہن کاہنا ہونا سہائیا۔ چارے وید دھرم دھار دا دین سنگ، سگلا ساٹھی اکو نظری آئیا۔ ہار کہن ساڈی ڈنڈاوت بندنا نِسکار سجدے وچ سیس جھکائے تے منگیئے پرم پُرکھ تیرا اوہ اند، جس اند وچ ہرجن ہر بھگت مل کے خوشی بنائیا۔

* ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ بمبئی شہر خوشحال سنگھ دے گرہ *

خواجہ کہے میری اگمی آس، ترسنا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اندرا تُوں وی آ جا پاس، پچھلا پندھ مُکائیا۔ کھیل تکیئے پُرکھ ابناش، پاربرہم کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس تُوں سارے گاؤندے سواس سواس، ساہ ساہ نام دھیائیا۔ اوہ نرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اُس دے سیوک سیوادار خاص، خالق خلق لئے انگڑائیا۔ جس تُوں جھکدے پرتھی آکاش، گگن گگنتر سیس نوائیا۔ جس دا راہ تگدے رہے جگ چوگری برس ماس، دوس رین گھڑی پل راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ خواجہ کہے میری اگمی خواہش، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جس دی جگ چوگری کردے رہے تلاش، جیو جنت بھجن واہو داہیا۔ اُس صاحب کہیئے شاباش، جو شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں پوری کرے آس، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ تن وجود محبوب اپنے سہائے لباس، خواجہ کہے جس اُتے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جو گوبند ماچھوواڑے گیا اکھ، آخر اُس دا

ليکھا ليکھي وچ لگائيا۔ چرن دھوڑی لاواں راکھ، مستک ٹکے خاک رمائيا۔ سنديسه ديواں پيغمبرو شرع وچ رہے نہ کھي گستاخ، ہومے گڑھ نہ کھي بنائيا۔ سارے اک محبوب دے ہونے مشتاق، جو مشکل حل کرائيا۔ شرع شريعت شرعي بنے نہ کھي عياش، واسنا من نہ کھي ہلکائيا۔ اکو جلوہ جلوہ نور تگو پرکاش، جو پرکاشت خلق خدائيا۔ جس نے سب دا ليکھا لہنا دينا پورا کرنا پنج تت لاش، ہڈ ماس ناری دے چکائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائيا۔ خواجہ کہے ميري آدی اکو سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھائيا۔ مہربان محبوب مہر کرے ندر، جو ندری ندر نہال اکھوائيا۔ جس بتالی لکھ جونی پاؤنی قدر، قدرت دا مالک اپنا چرن چھائيا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں دھرم دی دھار کرے عدل، انصاف اپنا اک سمجھائيا۔ اُس دی کريپا نال کلجگ کوڑ گريارا جانا بدل، بدلا چکے تهاؤں تھائيا۔ شرع کرے کيسے نہ قتل، قتل گاہ دا ڈيرہ ڈھاپيا۔ تٹ کنارے مقدس کرے بيٹل، پاک پنت پنت بنائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائيا۔ خواجہ کہے ميں محبوب اکھي جھکاں، بنا قدماں سپس نوائيا۔ جلدھارا وچ کدے نہ رکاں، بھجان واہو داہيا۔ صاحب سوامی آکے پچھاں، در بيننتی اک درزائيا۔ چار کٹ دہ دشا تيرياں کيس بدھ سہاون رُتاں، رُتری جگت وچ مہکائيا۔ بھاگ لگے کايا بتاں، بُتخانياں ہونے صفائيا۔ اکو رنگ دسن چھاواں دھپاں، شبے روز وجدی رہے ودھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائيا۔ خواجہ خضر کہے ميں لگا نال سپنے، اپنی اگن دياں بھجھائيا۔ پھير سنديسه ديواں مکے مدینے، کعبياں کراں شنوائيا۔ پيغمبرو سب دے حق حقوق جانے چھينے، مالک رہن کھي نہ پائيا۔ اُمتی رنگ رہے نہيں بھينے، کُسمبڑا رُوپ جائے بدلائيا۔ کھيل ويکھنا لوک تينے، ترے گن اپنی کار بھگتائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا کھيل آپ کھلايا۔ خواجہ کہے ميں ويکھاں سمند ساگر، ساگران دھيان لگائيا۔ کيس دا کرم ہويا اُجاگر، نرگن رُوپ ليا بدلائيا۔ جس دی آشا رکھی گرو گرو تيغ بہادر، تيغ سپس نال چھپائيا۔ اوہ کھيل کرے کرتا کریم قادر، قدرت دا مالک نور الاہيا۔ ميں اُس دا درویش در بھکھاری عاجز، عزيز ہو کے سپس نوائيا۔ جس سب دی ميٹنی شرع والی سازش، شريعت دا ليکھا دينا چکائيا۔ ميں اک بيننتی کرنی کرنی گزارش، گزشتہ حال دينا سنائيا۔

مہربان اپنے حُکم وچ سُنی نہ کیسے دی سفارش، سفارشی نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت وِ دیا رسیا کھئے نہ عارف، علما چلے نہ کھئے چترائیا۔ تیرا شبد گردیو تیرے کلمے دا کرے تُعارف، دُتیا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا چرن سجا اُٹھیا وچ بھارت، سجن سارے ویکھن چائیں چائیا۔ تیری کوئی دین دُنی والی نہیں تجارت، ہٹوانا ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ نام کلمے دی نہیں آڑھت، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا اکو حُکم اکو سندیسہ اکو مارگ اکو معرفت، محبوب اکو نظری آئیا۔ میں تیرے نُور درس دی دید وچ کراں زیارت، عید دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ دینا رنگائیا۔ خواجہ کہے میری اک اک عرضوئی، بنا عرض توں عرض جنائیا۔ پیغمبران پیراں دی دروہی، دستگیر تیری سرنائیا۔ تیرا بھیو جانے نہ کوئی، پردہ نشیں پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُدھ پن چوڈاں طبق ملے نہ ڈھوئی، چوڈس چند رووے مارے دھابیا۔ سب دی سُرتی جگت وچ سوئی، سُتیاں سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ آب حیات بوند کیسے نہ چوئی، ساتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، آد انت جگا جگت نرگن نرویر نرکار نرکار پروردگار سانجھے یار تیرے بنا پت کھوئی، سیس جگدیش ہتھ نہ کھئے کھائیا۔

❖ ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۸ بمبئی سری گرو سنگھ سبھا گرو دوارا دادر وچ سر عزیز فقیر دے پاتشاہ جی نال پجن ہون

تے وبار ہویا ❖

آد نرنجن آد پُرکھ اپرمپر دھار، نرگن نُور نُور جوت رُشنائیا۔ شبد شبد شبد اگمی جس دی کار، کرنی کرتا اپنا کھیل کھلائییا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا درگاہ ساچی ہو اُجیار، مقامے حق ڈگمگائیا۔ وِشن برہما شو کر تیار، ترے گن مایا پنج تت اپنا حُکم ورتائیا۔ پرما تم ہو اُجیار، وست اموک اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار، اپنی آپ ورتائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج کر تیار، چار اسی سوہا پائیا۔ مانس مانکھ مانو تن وجود کایا ماٹی کر شنگار، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن نُور جوت کر آکار، جوتی جاتا اپنا کھیل کھلائییا۔ دُھر دا حُکم سندیسہ شبد دُھن ناد کلمہ پیغام سندیسہ دیوے ایکنکار، اک اکلّا اپنی کار بھگتائیا۔ جو پرگٹ ہووے سرگن ست سرُوپ

وچ سنسار، اوتار پیغمبر گرو ستگرُو نام شنوائیا۔ بنا رسنا جہوا بتی دند کایا مندر دُھر دے کجے دیوے اپنا حُکم کرتار، کرنی دا کرتا اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا سندیسہ پرا پسنتی مدھم بیکھری جگت جہان دے وچار، شبدي شبد شبد مات پرگتائیا۔ تِس دا لیکھا وید پُران شاشتر گیتا گیان، انجیل قرآن بائبل تريت گرو گرتھ صاحب گرو دیو گر گر حُکم سنائیا۔ جس حُکم وچ دین مذہب نام کلمہ ونڈ دتی جگت ادھار، فرمانا سندیسہ دُھردرگاہیا۔ اوسے دے پیار وچ سارے کر کے گئے گفتار، گفت شنید دُھر دا کھیل سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر ایک، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بخشنہارا ساچی ٹیک ایک، ایکنکارا اپنی کار بھگتائیا۔ آد نرنجن وسنہارا اگے دیس، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا شاہ پاتشاہ شہنشاہ نریش، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ سری بھگوان سدا رہے ہمیش، آد انت کہہ نہ کھئے سمجھائیا۔ پاربرہم آپے جانے اپنا ویس، ویس انیکا اپنا رُوپ وٹائیا۔ شبدي دھار شبد دیوے سندیس، شبد نام شبد کلمہ شبد شبد شنوائیا۔ شبدي دھار وچ لکھ چوڑاسی لیکھا جانے ایک، اک اکلّا اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار تیئی جس دی رکھ کے گئے ٹیک، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جس نون سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ نانک گوہند گوہند نانک جوت دس دسمیش، پُرکھ اکال مل کے وجے ودھائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک نرگن نروریر نراکار نرنکار پروردگار سانجھا یار واحد سدا رہے ہمیش، اجونی ربت اپنا حُکم ورتائیا۔ تن وجود کایا ماٹی اندر شبد دُھن ناد آواز ازاں بانگ حُکم دینا اُس دا کھیل ہمیش، جگ چوڑی ریتی چلی آئیا۔ سنتاں بھگتاں صوفیاں درویشاں نیج نیتر گیان نیتر دب نیتر اپنی اکھ نال لے ویکھ، جگت ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دے دوارے اُتے صدی چوڈھویں ہُن سارے بھئے پیش، پیشتر پیشین گوئیاں وچ جو اپنا بھيو گیا گھلائییا۔ سارے بیٹھے درگاہ ساچی مقامے حق حق ساچے دیس، جس دی دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات نام کلمہ تتان والا دسے نہ کھئے شیخ، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیغمبر گرو اوتار اکو جوت دھار سب دا اکو شبد سندیس، تون میرا میں تیرا دو جا راگ نہ کھئے الائییا۔ سو مالک بے پرواہ نت نوت جگ چوڑی نرگن تون سرگن کر کے آوندا بھیس، بھیکھا دھاری اپنا بھیکھ بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا پردہ آپ چکائیا۔ پُرکھ اکال کھیل اپارا، پروردگار

آپ کرائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے اِکھّے کیتے پیغمبر گُر اوتارا، جوت جوت وچوں پرگٹائیا۔ شبد سنديسه دیوے ايکنکارا، اِک اِکلا واحد اپنا حُکم ورتائيا۔ سارے بولو پرہو تُوں میرا میں تیرا آتما پرماٹا اللہہو اناہو سب دا اِک جیکارا، دُوچی ونڈ نہ کھّے ونڈائيا۔ نالے نگاہ مارو شبدی دھار جوت سرُوپ بنا تتاں توں ویکھو جگت سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائيا۔ بابا آدم مائی حوا تُوں کرو خبردارا، سنديسه دینا چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پرتهمی ستّ دپ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں وديا چوڈس چند چوڈھویں صدی کیوں ہویا دھواں دھارا، ساچا چند نہ کھّے چمکائيا۔ دین مذہب اوچ نیچ ذات پات راؤ رنگ من ممتا کیوں لگا اکھاڑا، بُدھ بیبک نہ کھّے کرائيا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا سب دے پچھے لگی پنچم دھاڑا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ترے گن مایا اگنی تت تپائيا۔ سچ پرکاش کیسے دے نہ بہتر ناڑا، تنّ سو سٹھ ہاڈی نہ کھّے رُشنائيا۔ لوک مات مارو جہات نال اِتفاق ویکھو بھوکھت واک دین دنی سچ دھرم سچ کلمہ سچ اسم رُوپ بن گیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، خزاں رُت چاروں کُنٹ نظری آئيا۔ تہاڈے سب دے ہُندياں کیوں کلجگ سب دے اندر ماری جاندا کوڑ کريا دا دھاڑا، ڈاکو ہو کے بھجے واپو داہيا۔ ذرا آگے تگو شاہ سُلطانان راج راجاناں دیناں مذہباں لگن والا اکھاڑا، شرع شرع نال ٹکرائيا۔ جھٹ خدا محمد تُوں دئے اشارہ، بن سینت سینت لگائيا۔ آہ تک اوہ تک اپنی صدی چوڈھویں دا انت کنارہ، کنارے بیٹھی اُمت تیرا راہ تکائيا۔ ذرا لیکھا ویکھ سنگ محمد چار یارا، ابو بقر عمر اُشمان علی کی درڑائيا۔ ہور تک گوہند والا نظارہ، ماچھوواڑا دئے گواہيا۔ پُرکھ اکال کہے تیئی اوتار ہو جاؤ خبردارا، بے خبراں خبر سُنائيا۔ جیہڑا سرب سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب دے اندر گپت تے سب دے اندر ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائيا۔ اُس دا ناد اُس دا دُھن دُھن آتم راگ راگ راگنیاں توں باہرا، جس تُوں برہما نارد سُرستی مستی وچ سیس جھکائيا۔ اوہ کھیل کرے کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک پاربرہم پت پریشور سچ سچا سچکھنڈ دوارا، درگاہ ساچی اپنی کھیل کھلائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اپنا آپ چُکائيا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گُر لوک مات مارو جھاکي، نو ستّ دھیان لگائيا۔ تن وجود ویکھو بندے خاکی، خاک وچ ملی خلق خُدائيا۔ کیسے دے اندروں کایا مندروں بجر کپاٹی کھلی نہ تاکی، سادھ سنت روون بیٹھے مارن دہابيا۔ جدھر تگو اُدھر اندھیری راتی،

ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا ویکھو دین مذہب ذات پاتی، اُوچ نیچ کرے لڑائیا۔ لیکھا ویکھو اوہ گوہند دا دھرم دھار دی وساکی، جس نے وساہ کے چار ورن اٹھاراں برن پرہہ دے نال دتے ملائیا۔ جھٹ گوہند کہے میرے پرم پُرکھ میرے کول بنا اکھراں توں اوہ پاتی، جس وچ لیکھا محمد نوں دتا سُنائیا۔ محمد حمد وچ تیرے کلمے دا بنیا نمازی، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ دین مذہب کیسے دی بنی نہیں ملکیت تے عارضی، جُگ چوکڑی پٹیدار اپنا لیکھا سارے پور کرائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں نے آد انت توں سرِشٹی ساچی، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ (کھیل کھلائییا۔) دین دُنی اُلٹاؤندا آیا بازی، بازاں والا گوہند اُس دی دئے گواہیا۔ جس دے اِشارے وچ اوتار پیغمبر گرو سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی بیٹھے اک گھر دے حاجی، حُجرہ حق اِکو نظری آئییا۔ اوہناں دی جوت دھار جوت وچ پرکاشی، تن وجود رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ اوہ کھیل کرے کلجُگ انت لوک ماتی، دین دُنی ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس دا شبد کلمہ پیغام اِنسنت سُنن توں بنا سدا نادی، انا د کال توں چلایا آئییا۔ جُگ بدلنا جس نوں سدا سدا دی وادی، وعدے گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اِکلا نور الاہیا۔ پروردگار کہے ولی اُل زبا نورے نوز ازی وزش زوقے ملاح مینو زویہ تختے زویہ عرشے نوی جیمو خُدا اُس خُدا بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ جیہڑا آتما نالوں پر ماتم ہو کے کدے نہ ہووے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُس دی اِکو آواز تے اِکو صدا، اِکو ترانہ گیت سنگیت بن رسنا جہوا بٹی دند بنا ستاراں توں کایا مندر اندر ربیا وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک خلق دا خالق مخلوق ویکھنہارا چائیں چائیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ بمبئی سری گرو سینگھ سبھا گرو دوارا وچ گرو دوارا پر بندھکاں دے چن پُچھن تے *

سچے پاتشاہ دین دیاں، آد پُرکھ اگم اتھاپیا۔ وست امولک دیوے لال، ائمٹری دات آپ ورتائیا۔ دیپک جوتی جوت بال، آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ اندر رکھ سنبھال، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن اِک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگم اپار ہر گوپال داتا بے پرواہیا۔ ساچی دین دیوے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیاٹیا۔ آتم پرما تم کر اُجیار، بن تیل
 باقی دیا ڈگمگائیا۔ ترے گن مایا کھیل سنسار، سنساری بہنڈاری سنگھاری سیو کھائیا۔ پنج تت کر آکار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سگلا
 سنگ بنائیا۔ رکت بوند دے اپار، ادر اپنا رنگ رنگائیا۔ تو دوار کھول کواڑ، وشو واشنا وچ سمائیا۔ ناد دھن شبد جیکار، انادی تال
 وجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ سچ وست دیوے نرنکار، نرویر
 وڈ وڈیاٹیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم اپار، اپرمپر سوامی وست امولک آپ ورتائیا۔ نام بہنڈارا دیوے دیونہار، تن خزینے آپ
 بہرائیا۔ شبدي شبد شبد دھنکار، دھن آتمک راگ سنائیا۔ من مت بڈھ کرے خبردار، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ پرا پسنٹی مدھم بیکھری
 پاوے سار، مہاسارتھی اپنی کل ورتائیا۔ رسنا جہوا جہوا رسنا کر شنکار، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست کایا گولک امولک آپ کھائیا۔ دیونہار پُرکھ اگم، ہر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ پون سواسی دیوے دم، پون
 انجا بھیو چکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درشٹی ایشٹ وچ سمائیا۔ لیکھا جانے پورب کرم، کرم کانڈ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ آتم ست
 سرؤپ پرما تم ست برہم، ست پاربرہم ست ست اپنا دسے دھرم، جس دھرم دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چوراسی وچوں اتم سریشٹ مانس
 جرم، جنم اپنے لیکھے لائیا۔ ست سچ دھر دا نام دے کے کڈھے بہرم، بہانڈا بہرم بھیو بہنائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، ایکا نرگن نور
 جوت کرے رُشناٹیا۔ نج نیتر کھول کے ہرن پھرن، لوچن اکو ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دی دات داتا بو کے دیونہار دیا کھائیا۔ ستگر دات سدا الکھ، لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ ہر گھٹ اندر نرگن نور کر پرتکھ، پارکھو ویکھے
 چائیں چائیا۔ کایا ماٹی وست امولک دے کے سچ، سچ نام اک درڑائیا۔ ساڈھے تین کروڑ لوں لوں اندر رچ، رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔
 بھیو گھلا کے بڈھ مت، من منساتوں پرے اپنا پردہ لاپیا۔ جگت وکارا کرے بھٹھ، کھیڑا دھرم دھار وسائیا۔ سچ محبت وچ جوتی جاتا
 دئے رت، رتن امولک اپنے دئے بنائیا۔ بیج بیج اپنی رت ساچے وت، جس دی تھت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا اک اکھوائیا۔ دیوے دات دیون یوگ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جگت کرپا جگت روگ، جگت واشنا وچ ہلکائیا۔

ست وست سچ دات دیوے اتوٹ، نام بھنڈارا اگم اتھاپیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ست سچ دی ساچی دیوے چوگ، اٹلی اٹلی اپنی آپ
 ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دیونہار صاحب سوامی، ہر وڈا وڈ
 وڈیائیا۔ آد جُگادی انترجامی، گھٹ نواسی ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ سچ جنائے درگاہ ساچی سچکھنڈ دھامی، محل اٹل وجے ودھائیا۔ جس
 گرہ وسے نرگن نہکامی، نروریر سوہا پائیا۔ مہربان ہو کے لوک مات مائس مائس شبد دھار شبد گردیو شبد ستگر بخشش کرے اگمی
 بانی، بان انیلا تیر لگائیا۔ وست ونڈے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں گرمکھاں گرسکھاں ساچے سنتاں
 دیوے پد اک نربانی، نربان اپنا پردہ دئے اُتھائیا۔ امرت رس بوند سوانتی دیوے دُھر دا پانی، جس نوں اٹھسٹھ سارے سپس نوئیا۔ آتم
 پرماتم پرماتم آتم میل ملاوے دُھر سنجوگی بانی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دیونہارا داتا پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ چوکرئی سدا
 سدا دا دانی، داتا اکو اک اکھوائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو گردیو نشانی، نشانہ لوک مات نام نام درڑائیا۔ جو سدا سدا کرنہارا
 مہربانی، مہربان محبوب مُحبّت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ ماتا پتا دی بخشی دات تن وجود بوند رکت دا ہو جائے فانی، لوک مات رہن نہ
 پائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور دی آتم ساچی دات سدا سدا ست رہے نو جوانی، بردھ بال روپ نہ کھئے وٹائیا۔ دیونہارا دیا ندھ ٹھاگر میتا،
 جس اُتوں وٹھو جان سرب قُربانی، نو نو سپس نوئیا۔ اوہدا لیکھا لہنا دینا آد جُگاد جگ چوکرئی دو جہانی، دوئے دھار نرگن سرگن سرگن
 نرگن اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست بنا جگت دست ست پُرکھ ست
 ستواد سدا سدا آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال دیونہار سمرتھ، سمرتھ سمرتھ سمرتھ اک اکھوائیا۔ جو جُگ چوکرئی چلائے رتھ، رتھوہی ہو کے
 کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ تن وجود ماٹی خاک انگ سریر تن لگائے ہتھ، جو سیوا ستگر سچ کمائیا۔ جگت نشانہ بخش اکھ، نیتر لوچن
 دوئے ونڈ وندائیا۔ مہربان ہو کے انتر ہو پرتکھ، نیج لوچن کرے رُشنائی۔ بھیو کھلائے حقیقت حق، حق دا مالک آپ ہو جائیا۔ جو
 دیونہار سدا سدا انتھک، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ سو پُرکھ اکالا نرگن نروریر نراکار نرکار جس دا چار جگ دے شاستر گاؤندے جس،
 صفت صلاحی وڈ وڈیائیا۔ اُس دی دین اُس دی دات اُس دی بخشش اُس دی رحمت کدے ہو نہ سکے بس، انگنت پرمیاں پیاریاں

گرمکھاں دی جھولی پائیا۔ جس نے برہنس سنگھ ہوراں دی پٹھ تے رکھیا ہتھ، سادھو سنگھ اپنے پیار مُحبت دی اُنکلی نال چلائی۔ ہیڈ گرتھی صاحب ہوراں شبد دھار وچ من کر کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ ستگر شبد تے شبد گرو گرتھ، صاحب گوہند گیا سمجھائی۔ ستگر دوارا نانک دا ہٹ، جتھے تولا بیٹھا تیراں تیراں دا اپنا واک سُنائی۔ جس دی جوت برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان آکاش پاتال چارے کھانی وچ جگے لٹ لٹ، چارے بانی دا مالک نانک دی دھار نرگن سرگن دوویں کھیل کھلائی۔ اوسے دی دات اٹلی جگت ترازو کدے نہ تلی، جے کِرپا کرے رکھ دیوے بھگتاں دی پُھلواڑی پُھلی، کبیر جُلاہا سچکھنڈ چڑھ کے کوک کوک کے سب نوں گیا سُنائی۔ اُس دی دین اُس دی دات پریمیاں دے اندروں باہر کدے نہ ڈلی، جس اندر وڑ گئی خُھاری چڑھ گئی مستی وچ مست مست محبوب نوں مل کے وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وست دیونہارا سچ سچ دی دات، جو اکو رنگ رنگائے دوس رات، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔

پُرکھ اکال دا مشن مشن نانک گوہند، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ نانک دا مشن نہیں کوئی حصہ بھارت ہند، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو ڈنک وجائی۔ جو ذات پات دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ دی میٹے چند، چنتا چکھا شرع والی دُور کرائیا۔ جس دی بخشش پر پُرکھ کرے بخشند، ہر داتا اکم اتھاپیا۔ گوہند ت نہیں وجود نہیں سریر نہیں اوہ شبد گوہند، جس نوں گوہند گوہند گوہند سارے رہے گائیا۔ گوہند دا ڈنکا مردنگا جگت ہنکاریاں دی بھنے کینگ، کنگرے کنگرے پُرکھ اکال دا نام جپائی۔ جس دا حکم فرمان سندیسہ شبدی دھار ساگر سندھ، گہر گمبھیر گور دُھر دا نام اک درڑائی۔ مائو ذاتی بھيو کھلاؤنا جيو پنڈ، کایا مندر اندر برہمنڈ کھنڈ سمجھائی۔ کوئی پوجا رہن نہیں دینی پتھر پاپن تے لنگ، بنا کاپن توں سیس نہ کیسے نوائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بن نبیاں توں وپاؤندے ہنجه، ہنجهواں بار بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کھائی۔ نانک گوہند دا مشن ایکنکار، تتاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ اکو جوت سچي سرکار، جو جوتی جاتا لکھ چوراسی دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا

اک شبد اک نام اک کلمہ اک جیکار، اکو ڈھولا اکو سو بلا جو دو جہاناں کرے شنوائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی اندر بلوئا دے کے کرے
 خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ دُنیا دارو جگت جگیا سو او اٹھو ہووو ہوشیار، جگت مایا دا پردہ دیو اٹھائیا۔ پو جن نوں اکو اک سچا
 کرتار، جو قدرت دا مالک نظری آئیا۔ جس نوں ہری اوم ہری تت ست سیتا رام رادھ کرشن اللہ ستنام وایگرُو کہہ کے لیا اچار، اُس
 گرو نوں واہ واہ ستگرُو لئیے منائیا۔ جس وچ دین مذہب دی نہیں کوئی خار، لاشریک نور الایہیا۔ جس نے سب دا پچھلا قرض دینا
 اتار، صدی چودھویں لیکھا محمد دا جھولی پائیا۔ جو نانک ستگر نرگن دھار وچ بغداد، بغلگیراں نوں آیا آکھ، بنا اکھراں توں اکھر
 سنائیا۔ اوہناں اکھراں نوں بنا پُرکھ اکال تے بنا نانک توں سکے کھئے نہ واچ، بنا ستگر گوبند دے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ ایہہ حکم سندیسہ
 ماچھو واڑے پرم پُرکھ نال سیجا تے ستے نے کیتا سی واک، واقعہ کلجگ دا دتا دکھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ذرا اپنی دھرنی دھرت
 دھول اُتے جھاک، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ جدھر ویکھیں دے کیسے نہ ساچ، سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلمے والا رہے کھئے نہ پاک، پاکیزہ
 دے نہ خلق خدائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال نے شبد وچ دتی آواز، دھر سندیسہ دتا درڑائیا۔ گوبند گوبند گوبند ہن تیرا میں کھنہاں والا اڈایا
 باز، پھیر بازاں والیا تیرا شبد گرو بھجے وایو داہیا۔ جنان چر تیرا اک نال اک مل کے نو ست پورا نہ ہویا راج، رعیت اک نہ رنگ
 رنگائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندروں ہونے گی تیری داس، داس داسی ہو کے سیو کھائیا۔ نانک گوبند دا مشن اپنا نہیں اوہ پُرکھ اکال دا خاص،
 جس نے خالص خالصہ خصم دی دھار وچوں دتا پرگٹائیا۔ اُس نور دا ظہور دا کرن جانا پرکاش، حکم دھر دے نال دھر دا حکم سنائیا۔
 جس نانک نیچ نیتر ویکھے لکھ آکاشاں دے آکاش، چوڈاں طبقات والیو سارے اوسے نوں سیس لو نوائیا۔ پُرکھ اکال جس دے سدا وسے
 پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو اک
 ایکنکار بے پرواہیا۔ نانک دا مشن گوبند دھار دھر دا حکم ضروری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ اک آواز موسیٰ دتی سی اُتے کوہ
 طوری، منہ دے بہار پے کے پائے اُف نال سنائیا۔ عیسیٰ کہے میرا مالک اک نوری، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جس دے حکم نال میں
 صلیب لئی مجبوری، پھاسی گل وچ لٹکائیا۔ محمد کہا اوہ محبوب حاضر حضوری، حضرتان دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر گوبند کہا چار

ورن اٹھاراں برن ہندو مسلم سارے لو اُس پُرکھ اکال دے چرناں دی دھوڑی، جیہڑا آد جگاد جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوتارو پیغمبرو اپنا آپ کدے نہ کریو مشہوری، مشورے دھر دے نال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ دا مشن ستگر شبد شبد ستگر دو جہاناں جگت چلائی۔ گوہند دا مشن بڑا سکھلا، سب نوں گیا جنائیا۔ جگیا سواو اکو من لو پُرکھ اکال اکلا، دو جے ستگر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو وسے جلاں تھلاں، مہیئل اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی دھار سب دے اندر رلا، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ شبد سندیسہ دھردرگاہوں رہیا گھلا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائی۔ جس نوں محمد کہے اللہ، عالمین نور الہیہ۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا اپنے پرکاش وچ آپے بلا، آپ آپا اپنے وچوں پرگنائیا۔ جس نے ستگر نانک نوں کہا جاہ ستنام نال سب دا کر بھلا، کھوٹے کھرے اپنے گلے لگائی۔ گوہند نوں کہا شبد کھنڈے دا کر دے ہلا، ہلت پلت وچ کوڑی کیرپا کر صفائی۔ میرا پیار والا تیرے نال بجھا پلا، پلو گنڈھ نہ کھئے چھڈائی۔ نوں پھرنا جنگلاں جوہاں وچ تھلا، اسگاہاں بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مشن نانک دی دھار گوہند، گوہند دی دھار ستگر شبد شبد دی دھار پُرکھ اکال، جس اکال دا کلمہ سارے گاؤں تھائیا۔

* ۲۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ بمبئی بندرگاہ توں جہاز چلن سمیں کانا سُن تے ساڈھے تِنّ شام نوں وبار ہویا *

کسیرا کہے میری آسا پئی چوڈھویں صدی، چوڈاں طبق دین گواہیا۔ ترکھا بھجھنی نو سو تڑھنویں ندی، جل دھارا راہ تکائی۔ دھر دے حکم اندر لکھ بتالی جونی بدھی، بندنا وچ سارے سیس نوائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری پریت آتم پرما تم لگی، انتر نرنتر مل کے وجے ودھائی۔ دھن بھاگ تیری جوت سمند ساگراں جگی، نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائی۔ کسیرا کہے میرا لیکھا نال زویداس چارا، چم درشتی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرا صاحب گنی گپیر ظاہرا، پیر پیرا بے پرواہیا۔ جس دا اوتار پیغمبران گرواں لایا نعرہ، حقیقت حق حق سنائیا۔ اوہ چل کے آیا سچکھنڈ نواسی وچ جلدھارا، جل

تھل مہیٹل ویکھ وکھائیا۔ سب نوں کیتا انتر نرنتر بے دارا، آلس نندرا دتی مٹائیا۔ جس دا لیکھا لیکھدے رہے شاستر جگ چارا، ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ ڈھولے گائیا۔ اوہ پریتم پریمی سچ مُحبت وچ کرے پیارا، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نے لیکھا پورا کیتا بھارت
 کھنڈ دا بھارت کنارہ، بہرم رہیا نہ رائیا۔ جتھے دوارکا واسی کرشن کیتا اشارہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کِرپا کرے آپ نرنکارا، نرگن اپنی کار
 بھگتائیا۔ کلجگ اتم چو بیسائے اوتارا، ہر جگدیشا دھر دا قدم ٹکائیا۔ نو ست بن ونجھ مہانینالاوے پار کنارہ، جیو جنت ویکھ وکھائیا۔
 جنہاں دی جونی پھیر نہ ہوئے دوبارہ، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک سنائیا۔ سمنڈ کہے کسیرے میرے اندر ماری آواز، ہلونا دتا لگائیا۔ اٹھ ویکھ غریب نواز، غریب نائیاں ہوئے سہائیا۔ جس نے
 دین دنی دا بدل دینا راج، رعیت لکھ چوراسی ویکھے تھاون تھائیا۔ سب دا سانجھا کرے سماج، سمگری نام والی ورتائیا۔ جو آشا رکھی
 نانک نرگن سرگن بغداد، اپنا کھیل وکھائیا۔ شبد دا شبد سنا دے ناد، انادی آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سمنڈ کہے کسیرا وجا وچ میری چھاتی، ہلونا دتا لگائیا۔ کملیا اٹھ ویکھ کملاپاتی، پت
 پریشور بے پرواہیا۔ جس دی سب توں وکھری جھاکی، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ جو آد جگاد دا ناد، سگلا سنگ بنائیا۔
 اُس نے لیکھا دسنا ستگر نانک دا ساڈھے دس آج دی راتی، رنڑی شبد دھار مہکائیا۔ پھیر سب دی اندر اندر پُچھے واتی، بچیا رہن کھئے
 نہ پائیا۔ نویں نویں جگ دی دسے ساکھی، ساکھ پچھلا دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ کانا کہے میں جیوت جی مریا، مر جیوت روپ بدلائیا۔ میں جگت ساگر تریا، سمنڈ ساگر ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ
 اکالا اکو وریا، ور داتا بے پرواہیا۔ جس نے بھگتاں کارج کریا، کرنی کرتا کار کمائیا۔ میں چار جگ دا شاستر جو میرے نال لیکھیا اوہ
 پڑھیا، اکھڑ اکھڑ کھوج کھوجائیا۔ نگاہ ماری اکو روپ نظر آیا چوٹی جڑیا، جو چیتن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ میں اُس دی سرنی جاندی وار
 پریا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ نالے بس کے کہا لیکھا پورا کریں اڑیا، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ میرا جگت دلدر جھڑیا، خواجہ خضر دئے
 گواہیا۔ اندر آ کے نمسکار رہیا کریا، نمو نمو تیری بے پرواہیا۔ وشن برہما شو تگن گھریا، سورہ چن اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جُگاد کرنی دا کرتا لکھ بتالی بھ۔
چُکاوے ڈریا، بھو اپنا اک چُکائیا۔

* ۲۶ ساوَن شہنشاہی سمت ۸ سُمندری جہاز وِچ رات ساڈھے دس وجے وِہار ہویا *
کسیرا کہے میں ویکھی اگتی وست، سُمند ساگر اندر دھیان لگائیا۔ جس تے نشان تکیا نانک ہست، ہتھیلی پن ریکھ نظری آئیا۔

اُس اشارہ کیتا لہنا پورا ہووے متس، مچھ دیا کھائیا۔ جس ویلے کلجگ شرع دی ہووے حسد، سچ پیار نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا ہووے
دین مذہب، ذات پات کرے لڑائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا غضب، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دُھر پریم دا رہے کھئے نہ وجد، حقیقی رنگ نہ
کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کسیرا کہے میں ہور تکیا نظارہ،
پرہ نظر دتی بدلائیا۔ میں آگیا دُور کنارہ، بھجیا واہو داہیا۔ تکی جلدھارا، جل جل ہیں ماہیں سہائیا۔ وچوں نظری آیا ایکنکارا، اک
اکلا دُھر دا ماہیا۔ جس نے کچھپ دتا اشارہ، کچھ اپنا حُکم سنائیا۔ اتم پرگٹ ہو کے آواں چوہیاں اوتارا، چاروں کُنٹ کھوج
کھوجائیا۔ جل ہوڑیاں پاواں سارا، وچھڑیاں باہر کڈھائیا۔ ویکھاں ڈونگھیاں غارا، پن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سب دا لاہواں بہارا، پچھلا
قرض چُکائیا۔ سُمند ساگراں پرگٹ ہوواں ظاہرا، ظاہر اپنا آپ کرائیا۔ کچھپ نوں ایہو دسیا سی نعرہ، سوہنگ مہراج شیرسنگھ
وِشنوؤں بھگوان دی جے سنائیا۔ جس دا وید ویاس لیکھا لکھیا دھیائے اٹھاراں، اک پُران اک دھیائے روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کانا کہے نانک نے میرے وِچ سٹی سی کانی، قلم گھڑ کے آپ
ٹکائیا۔ ہتھ بدھی سی گانی، بنا منکیاں آپ ٹکائیا۔ پھیر تکیا زمیں اسمانی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ حُکم سُنیا پرگٹ ہووے نور نورانی،
نور نورانہ دُھردرگاہیا۔ ویکھو جل پانی، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ شہنشاہ بن سلطانی، سٹ ہرجن نال رکھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوگرے
جُگ دا جھگڑا ویکھ دیوانی، چار جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ اُس دی ست سچ دی نشانی، نشانہ دُھر دا حُکم لگائیا۔ دُھر دا داتا بن

کے دانی، دیاوان دیا کھائیا۔ لیکھا جان کے چارے کھانی، خانہ گویند پھول پھولائیا۔ جس وچ بن کے جان جانی، جاننہار اک ہو جائیا۔ نو
 اگست کہے مہربانی، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کھائیا۔ کافی کہے نانک شبدی دھار سمند وچ لکھے اکھڑ، بنا اکھڑاں اکھڑ بنائیا۔ پھیر ویکھے پابن پتھر، بن نیناں نین کھلائییا۔ پھیر لیکھ بنایا
 میری انتر دھار گویند لہنا ستھر، یارڑا سیج بندھائیا۔ پھیر کھیل کرنا وکھڑ، وکھڑا اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے گرہ نچھتر،
 شاستر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھرنی بنا کے پتر، پترکا دتی لکھائیا۔ جس بھکت پرگٹاؤ نے بہتر، ستران رنگ رنگائیا۔ لیکھا چکائے چہتر، پنج
 پنج نال سمجھائیا۔ چار کُنٹ کرے اکتڑ، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھابیا۔ گرمکھ ہیرے اُچائے رتن، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ جنہاں نوں کرنا
 پئے کھئے نہ یتن، یتھارتھ اپنی گود اٹھائیا۔ اوہ چھڈے بھارت کھنڈ والا وطن، بے وطنان ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے بنا گھاٹ تے پتن، پترکا
 دئے گواہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سارے ڈھولا چین، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ انت کلجگ سوریہ آئے چھپن، اپنا تیج گوائیا۔ اوتار پیغمبر
 گرواں کرے اکٹھن، سچکھنڈ حکم سنائیا۔ لیکھا پورا کرے پاٹل پٹن، پٹنے والا سنگ رکھائیا۔ جوت جگا کے لٹ لٹن، لوآں پُریاں
 ڈگمگائیا۔ ست سچ دا کھولے ہٹن، ونجارا بنے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پیج آئے رکھن، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سمند کہے میرے انتر دھرتی ہستی، خوشی وچ سنائیا۔ جس تاری لکھ چار اسی،
 چوڑاسی ہویا سہائیا۔ اُس متس نوں حکمی گل دسی، کچھپ آیا سمجھائیا۔ جس کلجگ دی آیو مُکاؤنی لکھ چار بتی، بتیسا لیکھا دئے
 چکائیا۔ اُس دا لیکھ مٹے نہ رتی، نانک قلم دئے گواہیا۔ اوہ آئے وہیراں گھتی، ساگراں بھجے واہو داہیا۔ جس نوں گاؤندے راگ چھتی،
 چھتردھاری سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھتی راگ کہن ہو
 گئے چھتی برس، برسی برسی دھیان لگائیا۔ صاحب سوامی کیتا ترس، مہر نظر اٹھائیا۔ نو اگست میٹی حرص، حرص دتی چکائیا۔ ایسے
 دوس امرجیت مات لوک آیا سی پرت، تن وجود وچی ودھائیا۔ جنم لیا اُتے دھرت، گویند رنگ رنگائیا۔ پچھلا پورب دا قرض، پُرکھ
 اکال دتا چکائیا۔ ایہو کھیل اسچرج، سمند ساگر کانا قلم دئے گواہیا۔ کسیرا کہے میں بیٹھا رہیا شالا مرگ، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتائیا۔ کوڈی کہے میری کانے نال تقدیر، سچ دیاں سُنائیا۔ میرے صاحب دی انوکھی تدبیر، جس دا بھوؤ کھئے نہ پائیا۔ مینوں خوشیاں نال تکیا کبیر، بنا کایا توں دھیان لگائیا۔ میں رویداس دے ویکھے پاٹے چیر، چیتھڑ لیرو لیر سوہا پائیا۔ میری اکھیں وگیا نیر، نینان چھپر لائیا۔ جس گنگا دی بھینا واسطے اپنی رمبی نال ماری سی لکیر، لائن میرے اُتے بنائیا۔ جاہ تیرا لیکھا اتم کلجگ نال نو سؤ نڑینویں فقیر صوفی سنتاں رنگ رنگائیا۔ تینوں ظاہر کرے میرا گئی کپیر، گہر گور اپنی دیا کھائیا۔ جو شبد دھار سمنڈ ساگراں جائے چیر، چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا شاہ حقیر، اوچ نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ شرع دا کٹنا زنجیر، چھری شرع بنے نہ جگت قصائیا۔ دین دُنی بدلنی ضمیر، من منسا دئے گوائیا۔ بھاگ لگاوے تن ماٹی سریر، پنج تے وجے ودھائیا۔ جو لیکھا لکھیا حضرت محمد وچ قرآن مجید، دُھر دے کعبے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھوؤ آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میں جل وچ ڈبی، جگت ڈبدا ویکھ وکھائیا۔ میں روواں اچی ساہ بھبی، ہوئیاں وچ جنائیا۔ میرے مالک نے دھار رہن نہیں دینی دوچی، دوآ ایکا گنڈھ پوائیا۔ جس دی رمز شبد دھار دی گجھی، جگت والیاں نہ کھئے سمجھائیا۔ میں اوسے دی سیوا وچ رُجھی، دوس رین بھجان واہو داہیا۔ جو کھیل کردا جگ جُگی، جُگا جُگنتر وپس وٹائیا۔ جس دی جوت ہووے اگھی، اگن آتھن نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا کھیل آپ کھلائییا۔ سمنڈ کہے میں ویکھاں گھڑی پلاں، پلکان توں پرے دھیان لگائیا۔ میریاں کوکن لہراں تے چھلاں، روون مارن دھاپیا۔ جو وسے جلاں تھلاں، مہیلاں رہیا سائیا۔ کد آوے ساڈے وچ محلاں، محل اپنا اک بنائیا۔ اوہ ہووے دُھر دی دھار اکلا، اکل کل دھاری نؤر الاہیا۔ جس دا زچل دھام اٹلا، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوہا پائیا۔ اُس دا رُپ ہووے ول چھلا، ول چھل اپنی کار بھگتائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گروآں شبد سندیسہ گھلا، جُگ جُگ مات سُنائیا۔ جس نؤں محمد کہا الاہی اللہ، نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ جس نے گوہند پھڑایا پلا، پارہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ سمنڈ کہے میری آد آد دی ترسنا، ترکھاؤنت ہو کے دیاں دُہائیا۔ میری شہادت دیوے برہما شو وشنا، وشو دا پردہ آپ

چُکائیا۔ مینوں اِشارہ دتا رام تیرا لیکھا اُس نے لیکھا، جس دا لیکھا نہ کھئے بنائیا۔ تُوں کلجگ اتم اُس دے چرنی ٹیکنا، جس دے ٹکے دھوڑی سارے خاک رمائیا۔ میرا لیکھا نال پتھر اِٹنا، لنکا گڑھ سہائیا۔ تیرا لہنا انت اک اک نے نچھنا، جس دا جیٹھا سَت شبدی دھار سوہا پائیا۔ تُوں اُس دے چرناں ہیٹھ لٹنا، اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ سمندر کہے میں ماناں اوہ رس، جو رس رسنا وچ نہ آئیا۔ میری کی کرے بنی مس، سمندر سَت سَت نہ کھئے وڈیائیا۔ میری میرے وچوں ہوئی بس، بلہین دیاں دُہائیا۔ تیرا لیکھا نہ جاوے جس، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیری اک سرنائیا۔ میری اندروں گھلی اکھ، پرتکھ تکیا بے پرواہیا۔ جس دھرتی نالوں میرے وچ جُدی رکھی بتالی لکھ، الکھ الکھنا وڈ وڈیائیا۔ اج اوہ سوامی گرہ میرے آیا سچ، سچ دیاں سُنائیا۔ جیو جنت سارے پئے نچ، نچن ٹپن کُن چائیں چائیا۔ ساڈا ملیا پرمیشور پت، پارہم بے پرواہیا۔ جو پروردگار نُور الہی سمرتھ، بے انت اک اکھوائیا۔ اوہ ساڈے سر تے رکھے ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ٹکائیا۔ جس کھیل کھلایا نو اگست، اگست منی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا سرُوپ سدا سوجھ، جوتی جاتا نظری آئیا۔

* ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۸ سمندری جہاز وچ اُس دے کپتان ملافسکی تے دیا کیتی *

کیپٹن ملافسکی ہویا ملاپ، دوارکا شپ دئے گواہیا۔ نور نورانہ ملے باپ، گاڈ ڈھردرگاہیا۔ تن وجود سریر باڈی کرے پاک، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تن سو اسی دن بعد ملے آپ، درس ایسے طرح دکھائیا۔ وقت ساڈھے باراں ہوئے رات، باراں اگست وچ دھائیا۔ انتر انتر دیوے ساتھ، سکلا سنگ نہائیا۔ واحد واحد جوڑے نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ مسیح دا پورا ہووے واک، کیتھلک رومن سارے ویکھ وکھائیا۔ پولش پوولینڈ وچ پوشیدہ کھولے تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ اج دا وقت سماں رکھنا یاد، یادداشت اگلی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سَت دی سچ نام دیوے دات، مُحبت وچوں مہر نظر بے نظیر اُٹھائیا۔

* ۳۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ مسکت بندرگاہ تے جہاز پُجن تے دیا کیتی * ❁

نارد کہے میری بودی دتا ہلارا، اُچھل اُچھل رہی سُنائیآ۔ اوہ ویکھ کھیل اگئی یارا، کی پروردگار وکھائیآ۔ خواجہ کوک کوک پُکارا، اندر ہوکا رہیا سُنائیآ۔ میں نگاہ ماری مینوں دسیا دوارکا کنارہ، ساؤن ستائی رنگ رنگائیآ۔ میں ہس کے کہا کہن اوہ ویکھ سخیان دا اکھاڑا، بن گوپیاں ناچ نچائیآ۔ جیہڑا پھردا وچ جل دھارا، جل وایو رنگ رنگائیآ۔ میں جھٹ نیوں کے کیتی نمسکارا، نمو نمو سیس جھکائیآ۔ نالے ہس کے کہا اے میرے پرہو سُمند ساگر ویکھ کھارا، کھائی کدھ دھیان لگائیآ۔ اپنی دین دئی ویکھ جگت واشنا کھھی گارا، چکڑ باہر نہ کھئے کڈھائیآ۔ نالے کوک کے آہ دا ماریا نعرہ، پائے پائے کر سُنائیآ۔ تُوں چوویہیاں کہ چوویسا کہ کلکی اوتارا، کہ امام اماما نظری آئیآ۔ جھٹ شبد سُنیا میرا انت نہ پاراوارا، بے پرواہ اپنی کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے میں اک دن ہاسے وچ کرشن دی پکڑی بانہ، آگے ہو اٹکائیآ۔ تُوں اپنا دس نال، جس نام نال دو جہان ترائیا۔ تتان والے انگنت رام کرشن جے ماں، انت خاک وچ مل جائیا۔ پھیر ہس کے کہا دس کون سچ ملاح، کھیوٹ اک اکھوائیا۔ جو چوراسی بنے دیوے لا، جلاں تھلاں ہوئے سہائیآ۔ جس تُوں ویکھ سکے کوئی نہ، جگت جہان نظر کیسے نہ آئیآ۔ اوہ ویکھے ہر گھٹ تھان، تھان تھنتر پھول پھولائیآ۔ کرشن نے میری بودی تُوں ہلونا دتا لا، ہلا کے دتا وکھائیآ۔ نارد تیری بودی بڈھی تون پرے گواہ، شہادت عقل تون بنا بھگتائیآ۔ کلجگ اتم کہن دا کہن جاوے آ، جس تُوں گھنئیآ سیس نوائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا دئے مُکا، پُورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ تٹ کِناریاں پھیرا جائے پا، جلاں ہوئے سہائیآ۔ نارد کہے جھٹ کرشن نے میرے سیس تھپکی دتی لا، میرے نین بند کرائیا۔ مینوں ویلا دتا سمجھا، پردہ اوہلا آپ چُکائیآ۔ میں اُس سمیں تُوں بھلیا نہ، وقت نال وقت لیا ملائیآ۔ چھبی ساؤن ساڈھے دس مینوں سندیسہ پُجا میرے انتر چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا اک درسائیآ۔ تِس سوامی انترجامی دا درس چار تیس لیا پا، وقت سہنجنا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیآ۔ نارد کہے میں زرگن دھار درشن پایا، شبد وچی ودھائیآ۔ مینوں دُوروں تکے ترے گن مایا، بن نیناں نین اُٹھائیآ۔ میں ہس کے کہا کلئیے میں پنجان تتان تون پلُو چھڈایا، تن وجود نہ کھئے رکھائیآ۔ اُس

کاہن دے کول چل کے آیا، جس کاہن نوں کاہن گیا درڑائیا۔ دواہر دا چیتا کلجگ انت نہ اے بھلایا، اُبھل دتی وڈیائیا۔ کھیل تکیا
 بے پرواہیا، بے پرواہ دتا سمجھائیا۔ جاں میں نگاہ ماری مینوں زویداس دا کسیرا نظری آیا، جو پچھوں بھجیا آوے واہو داہیا۔ کانا قلم
 والا سہایا، جس کل کاتباں رنگ رنگائیا۔ جھٹ میں آگے ہو کے حکم دتا سُنایا، کیوں بھجے واہو داہیا۔ دُھر دا مالک لبھیاں ہتھ کسے نہ
 آیا، کھوجن وچ کدے نہ آئیا۔ کسیرے کہا جس سمند ساگر چرن کول بدلایا، بدلی دو جہان کرائیا۔ ناردا میں تینوں سندیسہ دیون آیا،
 سہج نال دینا سُنایا۔ میں اپنا آپ تیری بھیٹ کرایا، چرن کول کول چرن دینی سرنایا۔ بتلی دا لیکھا لکھ نال وڈیایا، الکھ تیری
 بے پرواہیا۔ نارد کہے میں وی اوسے دا راہ تکایا، پھراں واہو داہیا۔ جگ پچھوں اُس دے درس دا درس پایا، دید درس نال بنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے میں کھیل تکیا راتی ستائی ساون، سماں اٹھ
 دس وڈیائیا۔ نارد کہے مینوں چیتا آیا کی سندیسہ دتا باون، باون اکھری توں باہر درڑائیا۔ کی لیکھا لکھیا پتھر اُتے جس ویلے رام چلیا ول
 راون، اکھڑ اکھڑ نال رلائی۔ جس نوں سینتا رام سارے گاؤں، گاگا خوشی بنایا۔ کلجگ اتم آوے پتت پاؤں، پاپیاں لے ترائیا۔ سب دا
 پکڑے دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جس نوں پیغمبراں بناؤنا اپنا ضامن، ضامن اپنی پور کرائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری شامن، شمع نور
 کرے رُشنایا۔ شرع دا رہن دیوے نہ کھئے غلامن، زنجیر جگت دے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اٹھائی ساون کہے میرا چڑھیا دوس دہاڑا، دےہڑی سیس نوائیا۔ دُھردرگاہی تکیا لاڑا، ہر کرتا بے پرواہیا۔
 جس دے آگے خواجہ خضر کڈھ ہاڑا، نو نو لاگے پائیا۔ دین مذہب دا میٹ کے پاڑا، پئی دُھر دا نام پڑھایا۔ شریعت شرع نہ رہے
 اکھاڑا، کھاڑی کراچی دی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ نارد
 کہے میرے نال میری آشا چل پئی گوپی، منسا سوہنا روپ بنایا۔ کراچی پہنچ کے کھواجے خضر دی ویکھی ٹوپی، پکڑی نال وٹایا۔
 میں ہس کے کہا آو ولی اللہ ساڈی دوباں دی اکو گوتی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ دوباں دے اندر اکو جوتی، اکو نور نور رُشنایا۔ اکو
 کایا کعبہ اکو مندر تن وجود کوٹھی، کٹیا سوہنا پائیا۔ اکو صفت صلاح سارے پڑھدے پوتھی، رام اللہ ڈھولا گایا۔ میرا حق دا حق

سلوکی، سوہلا دتا جنائیا۔ جس دی اڈیک چروکھی، چوڈاں صد بیٹھے راہ تکائیا۔ اوہ سب دا راہ بیٹھا روکی، آگے ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس نوں سہارا نہیں سانڈھنی بوتی، چپائے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ خواجہ کہے مسکت نال پیار، نارد منّ جنائیا۔ دوویں ہوئیے ہوشیار، بُدھی توں پرے دھیان لگائیا۔ کی پیغمبران دتی وچار، کی اوتار گئے سمجھائیا۔ کی گروآں کیتا اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ نارد کہے اُن ہس کے کہیا اسیں سارے بندے خاکی ساڈا مالک اک ایکنکار، استغفار اک اکھوائیا۔ ساڈے کلبوتاں اوتاراں پیغمبران گروآں بنایا جوڈاں وکھ وکھ وندائیا۔ کیسے دھوتی پہنی کیسے پہنی سلوار، کوئی کمرکسا کس کے بھجیا واپو داہیا۔ نارد کہے میں اچی کوک کے رو کے دھاہ مار کے بانہہ پھڑ کے کہیا آہ ویکھ میرے یار، یارا دیاں جنائیا۔ سب دا اکو مالک واحد خالق پروردگار، جس دا روپ رنگ ریکھ جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ کھیل کرے اپر اپار، اپرپر اپنی کل ورتائیا۔ صدی چوڈھویں پاوے سار، چٹاں دا چند نور ژشنائیا۔ امام اماما ہو تیار، سچ دمامہ رہیا وجائیا۔ اُس گھاٹ پہنچیا جتھے حضرتان گزارش وچ کیتی پکار، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۸ مسکت بندرگاہ توں جہاز ٹرن سمیں اقبال احمد خان ڈی-۵ حاجی اچھو بلڈنگ بمبئی تے علی حسین سن آف محمد حسین ناظم رتنام دی بینتی کرن تے کہ ہر مذہب اپنے آپ نوں بہتر سمجھدا ہے پر ست کی ہے *
مذہب خود خدا کی ہے تہذیب، کائنات دین دنی سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے عزیز، مُحبت وچ اپنا نام کلمہ دتا سنائیا۔ جنہاں سچ دی حکم دتی تمیز، مقامے حق درگاہ سچ سچکھنڈ دا پردہ دتا اٹھائیا۔ دھر دے حکم پیغام دی سچے نام دی کیتی تصدیق، شہادت اپنے کلمے والی بھگتائیا۔ سارے مارگ سارے رستے خدا رام اللہ واپگر نوں ملن والے ٹھیک، اکو ٹھاکر نوں سارے سیس نوائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید قرآنے حدیث، حکم دھر دا رہی سنائیا۔ سارے مذہب مذہبی رہنما غفلت وچوں کھولن پیند، سرت

شبد شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ دین مذہب سارے سچے، سچ نال ملائیا۔ جو سندیسے دیندے کایا ماٹی بھانڈے کچے، تن وجود کرن صفائیا۔ جیہڑا حضرت حضورِ ملدا مدینے مکے، اوہ ہر کایا کعبے وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایہو سندیسے رام کرشن نے دسے، آتم پر ماتم پر ماتم آتم مل کے وجے ودھائیا۔ نانک گوبند ایسے دھار وچ وسے، جو پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھا یار واحد لاشریک رہیا درڑائیا۔ خُدا دی مہر نال لوک مات کائنات سرِشٹی وچ آئے دیگرے بعد یکے، دُھر دا پیغام دھرنی دھرت دھول دھول گئے سنائیا۔ جتنے مذہب جتنے رہنما ایہہ سچ گھر وچ پیار مُحبّت وچ سکے، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو اپنے مذہب وچ مُجاہد ہون پکے، پروردگار اکو نوں سپس نوائیا۔ اوہناں دے اندر نہ کھئے شک نہ کھئے شکوک نہ کھئے شکے، مذہب دی شرع وچ شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ مقامے حق اوتھے سارے اک نُور تے اکو نُور وچ سارے کیتے اکٹھے، جتنے دین مذہب ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دین مذہب خود خُدا دا راہ، رہبر بے پرواہیا۔ جس نے وحی ہو کے اپنے دُھر حُکم کلمے نام وی دتے سنا، سندیسے اگم اتھاپیا۔ میریو میرے نال نہ ہوویو جُدا، جُز وکھرا حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اک آد جگاد جگ چوکری سب دا رام حق خُدا، اللہ واپگرُو بے پرواہیا۔ ساریاں مذہبیاں دا خُدا نوں ملن دا رستہ تے اکو مُدعا، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک خلق دا خالق ایکا ایک نُور الاہیا۔

* پھر بینتی کیتی آپ جی دا شبہ نام کی ہے *

میرا شبہ نام جگت کہے پورن سنگھ، پورن ستگر دتی وڈیائیا۔ جوت آواز دتی دل رُبا وجدی کینگ، ستار ستار سطح بُلندی توں اُتے سنائیا۔ ست وچ سچ وچ ایہہ آتما پر ماتما دی بند، نُور دا نُور تن وجود وچ سوہا پائیا۔ جس نے جنم لیا وچ بھارت بند، جس نوں ہُن پاکستان کہہ کے گائیا۔ ضلع لائلپور چک ستائی ایہہ سی رہن والا پنڈ، نہر جھنگ برانچ سوہا پائیا۔ پروردگار نے رحمت کیتی اپنے

پیار مُحبت دی دھار بخشى ساگر سِنده، آب حیات دُھر دا دِتا پلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک وکھائیا۔ سچا گھر سچا ٹکانا، سچ گرہ اکو نظری آئیا۔ جتھے وسے مالک رحیم رحمانا، رحمتاں دا داتا بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے چوڈاں طبق زمیں آسماناں، سُمند ساگر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس دا کھیل سدا دو جہاناں، نُوں نُوں دُگمگائیا۔ جس صدی چوڈھویں کھیل تگنا زمیں آسماناں، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ اُس مقام جتھے کیسے دا نہیں نظام، واحد مالک اکو نظری آئیا۔ اُس دے نُوں وچ ظہور وچ مشکور ہو کے کراں بسرام، بسملا کہہ کے بسمل ہو کے اوسے وچ سمائیا۔ جس نوں کہندے پردہ نشیں مُکھ تے رکھے نقاب، بنا صوفیاں توں کیسے دا منظور نہ کرے آداب، سجدہ اپنا اک درسائیا۔ اوسے دے گرہ اوسے دے گھر اوسے دے مندر اُس دے کعبے اُس دی دھار وچ حق دا حق آرام، آرامگاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جان تگاں نہ اوتھے کوئی صُبح نہ کھئے شام، سُوْر یہ چند بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ اکو حقیقت دا حق والا پیغام، پیغمبراں توں پرے کرے شنوائیا۔ اوسے دے بنا قدماں توں قدم بوسی کر کے اک اک سلام، جو اماماں دا امام نُوں الہیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی ایکا رنگ رنگائیا۔ سچ گرہ گھر سچ ٹکانا، جتھے لاشریک دے نُوں الہیہا۔ اوتھے نہ کوئی راگ نہ کوئی دُھن نہ کھئے گانا، تار ستار نہ کھئے پلاٹیا۔ نہ کوئی شاعر نہ کوئی شرع نہ کوئی شریعت نہ کوئی مستی وچ مستانہ، نہ کوئی جام میخانے والے ہتھ پھڑائیا۔ جدھر تکیئے اکو محبوب مہربان جس دی بخشش نام کلمہ دین دُئی نوں دِتا نظرانہ، نظر وچ مہربان اپنے رنگ رنگائیا۔ اُس منزل تے اکو حقیقت دا حق پیانہ، جس نوں ناپ والا ساقی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوتھے داس دا غریباں دے غریب خانہ، جتھے غُربت نظر کھئے نہ آئیا۔ ایس نُوں الہی دا اناہو دا اللہ ہو دے وچ آشیانہ، جس آشیانے وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ اُس میرے مالک دا ایڈا وڈا دُولت خانہ، جس نے اپنے نام کلمے دی دُولت اوتاراں پیغمبراں گرواں نُوں دتی ورتائیا۔ جس دے حُکم نال پھیر بدل جانا زمانہ، زمیں زماں سارے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اقبالے الوز ہیہ زونا وزش موزتو زمیں نُوں یوش محمدے تگش شوؤرے شمع شمع نُوں دیدہ دانستہ سب نوں نظری آئیا۔ اوہ مُحبتے محبوب، جس دا عالیشان عروُج، جتھے صوفیاں نُوں رکھے محفوظ، شرع

دی نہیں کوئی دُوج، مذہب دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انسان نے انسانے انز زہو زلؤلا وود عرشے نزی خُداے سود اُسہا بے مجلہو یک واحد اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک خالق بے عیب پروردگار سانجھا یار یارانہ اپنے نال رکھائیا۔

* ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۸ ڈبئی بندرگاہ توں رات نوں جہاز چلن سمیں *

کسیرا کہے میں ماری چُہی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میری قایم ربی نہ بُدھی، بُدھ دا لیکھا دئے گواہیا۔ جس سندیسہ دتا میرا صاحب کھیل کھیلے جُگ جُگی، جگت اپنی کار بھگتائیا۔ اُس دی نرگن دھار ہو گئی آگھی، چڑھدے توں لہندے اپنا پردہ لاپیا۔ جس دی رمز کیسے نہ بُجھی، اشارہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جھٹ اُس دے کول آئی اک گھگی، گھو گھو کر کے دتا سُنائیا۔ پھیر کھنہ ہلا کے اُڈی، چلی چائیں چائیا۔ نالے بس کے کہا مینوں کتھا کہانی دس مُدھی، کی شروع وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ بُدھ نے سہج نال پائی اودھی، چرن کولان دھیان رکھائیا۔ سہج نال رسنا کوندی، پریم نال سُنائیا۔ جس سُمند ساگراں دھار ویکھنی ڈونگی، وہناں دے کہن چرن چُہائیا۔ اُس دی شبد دی دھار دی کھونڈی، کھنڈا کھڑگ ڈیرہ ڈھاپیا۔ اُس دی شکل لبھنی نہیں ڈھونڈی، چار کُنٹ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گھگی کہے بُدھ لیکھا دس و استک، پردہ رہے نہ رائیا۔ بُدھ کہا جس ویلے دین دئی ہوئی ناستک، سچ دھرم دئے ڈہائیا۔ من بُدھی ہوئے راکشش، دیوت روپ نہ کھئے درسائیا۔ چاروں کُنٹ دسے آتش، سائتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ اُس ویلے نرگن دھار سرگن سروپ چرن چُہائے گاہ بندر مسکت، مغرب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جس دی آشا رکھی جسرت، دسرته دھیان لگائیا۔ محمد نے اشارہ کیتا دین دئی ویکھے جسرت، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کھئے وچ نشر نشرت، نظم نغمہ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے آہ ویکھ اہے ساونا اکتی، اک تیسیا دیاں جنائیا۔ میرا چن سن بنا دند بتی، جس دی تیس بتیسا دئے گواہیا۔ اوہ ویکھ جس نوں گاؤندے راگ چھتی، چہتردھاری وڈ وڈیائیا۔ جس نوں کہندے کھلاپتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اوہ مینوں اشارہ دیوے رتی، جگت و دیا توں باہر سمجھائیا۔ چاروں گنت اگ تتی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سب دی کایا چولی پھٹی، چیتھڑ سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ دھرم دی رہی کھئے نہ ہٹی، ست سچ نہ کھئے وکھائیا۔ جھٹ ویکھ لے نارد گوبند والی پٹی، جو پاٹل ہو کے گیا جنائیا۔ جس دی دین مذہب دی شرع پینی ٹی، نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ جس یوسف دی قیمت پوائی اٹی، ہٹو ہٹ پھرائیا۔ اُس دی جوت جگے لٹ لٹی، لہندی دشا کرے رُشنائیا۔ اوہ ہند نوں آیا چھڈی، پاکستان دا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ نارد کہے اوہ بھگوان رہیا ہس، ہس کے رہیا جنائیا۔ مینوں رہیا دس، اشارے نال وکھائیا۔ میں ہتھ رہیا مس، تلی تلی نال رگڑائیا۔ میری چڑھ گئی اُپر ناسکانس، اپنا رُخ بدلائیا۔ میرا رہیا کوئی نہ وس، واسطہ دتا پائیا۔ پرہو میری ہوئی بس، تیرے چرناں سیس نوائیا۔ جھٹ اگوں اشارہ ملیا سچ، سہج نال سُنائیا۔ نارد اٹھ ویکھ ایتھے پھر گیا سی کچھ، کچھپ یارواں اوتار سمجھائیا۔ اوہ نشانی گیا رکھ، مُکھ وچوں باہر کڈھائیا۔ جس ویلے مالک آئے سچ، پچھم واہو داہیا۔ نوویں رچنا دیوے رچ، نوویں کھیل کھلائییا۔ جھٹ پُٹھا ہو کے جوڑے پیر ہتھ، سیس دتا نوائیا۔ پھیر کھول کے اپنی اکھ، نو سوؤ قدم کنڈھے توں پچھے سوبھا پائیا۔ گاون لگا جس، تیری بے پرواہیا۔ بتالی لکھ دی پوری کرنی اس، آسا تیرے آگے دھرائیا۔ پھیر سدھا ہویا جھٹ، اپنا آپ بدلائیا۔ بنا کتھنی توں کتھا دتی کتھ، کہہ کہہ گیا سُنائیا۔ ایتھے خضر نوں لگنا وٹ، خواجہ روپ بدلائیا۔ تُوں صاحب میرا سمرتھ، سچ تیری سرنائیا۔ میرا لیکھا لاؤنا ڈُبئی والا گھاٹ، گھاٹا پچھلا پور کرائیا۔ میری منزل مکے نال تیری واٹ، در تیرے آس رکھائیا۔ جھٹ سہنجی ہووے رات، رین بہنڑی نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کرنی نہ پئے تلاش، اکل کل دھاری اپنی کل اپنے ہتھ لینی رکھائیا۔

* ۳۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ سمندر وچ جہاز چلیا جانڈیاں ہی وبار ہویا *

بتی ساؤن کہے میں ویکھیا کھیل اچمبیا، پرہہ اچرج دتا دکھائیا۔ نال تکیا نارد گنجیا، بودی بدوآن وانگ بلائیا۔ اُنہ ویکھیا پچھلا سہاں لنگھیا، بیتیا کھوج کھوجائیا۔ جھٹ یاد آئی جس ویلے باؤن ڈھائی کرم تھان منگیا، راجے بل دوار آس رکھائیا۔ اُس سیس نوا کے کہیا چنگیا، لے لو میرے گوسائیا۔ باؤن دا پہلا چرن ایس دھار اتوں دی لنگھیا، جس دی نو سؤ نڑھنویں (جوجن) لمبائیا۔ ڈھائی کرماں وچ اپنی منسا بیڑا بنھیا، دھرنی پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سمنڈ کہے جس ویلے میرے اتوں چرن ہویا پار، میں چرن کول سیس دتا نوائیا۔ نالے ہس کے کہیا ولیئے چھلیئے نرنکار، کی تیری بے پرواہیا۔ میرے اندر مچھ کچھ لے اوتار، مچھاں کچھاں والا روپ دکھائیا۔ میرا دل کدا توں میرے گھر آویں بن سکدار، سر سر حکم منائیا۔ میں تیرا درس کراں اپار، اپرپر سوامی سیس نوائیا۔ باؤن شبد دتا جس ویلے کل کلکی لواں اوتار، کل کاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ تیرا گرہ سہاواں بن سچی سرکار، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ نال لیاواں تیئی اوتار، پیغمبران سنگ بنائیا۔ گروآن بٹھاں دھار، دھرنی دوروں نین اٹھائیا۔ تیرا لیکھا ویکھاں منجھدھار، سمنڈ ساگر پھول پھولائیا۔ ساچی کرنی دی پاواں سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سچ دوس سچ لہنا لیا وچار، سچ کرنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ساؤن کہے میں سُنیا اگم سلوک، میرے صاحب دتا سُنائیا۔ میرے اندر لگی چوٹ، چوٹی چڑھ کے دتا بلائیا۔ میں ویکھن چلیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات پردہ لاپیا۔ چوڈاں چوڈاں منٹ اک اک دا مال تھوک، اک اک نال جوڑ جڑائیا۔ جس نون کوئی نہ سکے روک، آگے ہو نہ کھٹے اٹکائیا۔ محمد نون جنایا ویکھ اپنی مؤج، کی مجلس بے پرواہیا۔ پھیر تک اللہ دا چوج، جو نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دے لیکھے نمازاں روز، روزے دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چوڈاں لوک کہن سانوں وقت ملیا چوڈاں منٹ، چوڈاں چوڈاں اک اک دی ونڈ ونڈائیا۔ اسیں ساریاں کیتی ممت، پلو گل وچ پائیا۔ توں آئیوں شرع والی سمت، محمد کلمہ دے گواہیا۔ دین دنی دی تگے علت، عالماں

کھوج کھوجائیا۔ دروہی تیرے باجھوں ساری ڈلت، خواری رہی گرلائیا۔ حق محبوبا مہربانا پیار دا دے خلعت، خلا وچ اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چودھویں میٹ کے ڈلت، اک سو چھیانوہن منٹ تیرے پریم دی تار رہے وجائیا۔ تیرے گرہ دا رہے کھئے نہ نندک، دویتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دی میٹ کے چنت، چکھا اگن نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہے مینوں سارے کہندے گنجا، بودی لمبی سوہا پائیا۔ میں کچھ لیکھا دساں سنجا، جس نے دواپر جگ تکیا چائیں چائیا۔ اُس نے نگاہ ماری اشارہ کیتا نانک تپے نے لاؤنا پنجا، پنجا پنچے نال سہائیا۔ ہر گوہند دا کھیل ہونا بونجا، بونجا دھار لینے ترائیا۔ پھیر ویکھیا کلجگ دا کھیل بڑا لمبا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ نشان تکیا محمد تارا چندا، چند ستار سوہا پائیا۔ جگت سیس دسیا ننگا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ گوہند دا نظری آیا کنگھا، بتی دندان والا اکیاں دا روپ وٹائیا۔ پھیر ساہ لیا ٹھنڈا، ہو کے وچ سنائیا۔ پھر سُنیا دُھر دا چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا بے پرواہیا۔ پھیر تکیا جوتی جاتا تن وجودی بندہ، بندگی تون باہر سوہا پائیا۔ پھیر ویکھیا اُس دے کول شبدا دھار دا پھندا، دو جہاناں رہیا بندھائیا۔ جھٹ کرشن اشارہ دتا اوہ ضرور لنگھے دوارکا کنڈھا، کنڈھی پار اپنا رنگ رنگائیا۔ جس لیکھے لاؤنا جگت ڈھال تے کھنڈا، تیر ترکشاں گنڈھ پوائیا۔ جگت شرع دیاں میٹے ونڈاں، شریعتاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ بودھ اکادھی بنے پنڈا، جگت ودیا تون باہر کرے پڑھائیا۔ مُلا شیخاں ہلؤ نے کنڈھا، کلمہ اک سنائیا۔ بنا صاحب تون جس دسونا دین دُنی جھوٹھا دھندا، بنا صاحب تون سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ سب دا اکو مارگ دسنا اندا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ جس دا لیکھا پیغمبران دسیاں یک شمع، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ سمنڈ کہے میرے اندر جنت جیو، جیو آتما ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھا انت انت انتریو، انت درشتی پھول پھولائیا۔ منس ادھارے بخشے ساڈھے تِن ہتھ سیو، روداس چھارا دئے گواہیا۔ جل ہوڑے جل دھارا وچ ہین، مہیئل راون مارن دھاپیا۔ تُوں قادر اک کریم، کرتا بے پرواہیا۔ تُوں رحمت دا مالک رحیم، نورانہ نور الاہیا۔ تیری نو دس گیاراں بیس تیس چار لکھ دی تقسیم، چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ مینوں تیرے اتے یقین، بھروسے وچ سیس نوائیا۔ تُوں مالک اک عظیم، عالیجاہ اکھوائیا۔ تُوں دھرتی تگی زمین، سمنڈ ساگراں ویکھ وکھائیا۔ ایہ

سارے تیرے آدھین، نو سو چُرانوے چوکڑی جُگ دے تیرا راہ تکائیا۔ تُوں مالک اک پرین، پرم پُرکھ اکھوائیا۔ تینوں یاد کیتا محمد جس ویلے حرف لکھیا سین، ہتھ سینے اُتے رکھائیا۔ میرے خُدا خود مالک انت ضرور کریں ترمیم، طرح طرح دی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ سُمند کہے میرے اندر مار لے جھاک، جھاکیاں دین والیا اپنی دیا کمائیا۔ تُوں کیہڑا بندہ خاکی، جس نوں دین دُنی اپنی ونڈ وچ پائیا۔ تُوں مالک اک ابناشی، کرتا بے پرواہیا۔ اوہ ویکھ شنکر تگے کیلاشی، برہما برہم لوک وچوں اکھ اُٹھائیا۔ وشنوں کہے شاباشی، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی پوری کر آسی، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈی کر بند خلاصی، بندھن شرع والے تڑائیا۔ گر دس کہن ساری سرشٹی تیری ہووے داسی، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اکو جوت ہووے پرکاشی، پرکاش ہووے خلق خُدائیا۔ سارے گاؤندے تینوں سواس سواسی، ساہ ساہ نال بدلائیا۔ پن تیری کِرپا کیسے کم نہ آوے وجود لاشی، تتاں لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا نال لکھ چوراسی، جم کی پھاسی فیصلے نال دینی کٹائیا۔

* ۳۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ دوبا بندرگاہ تے جہاز کھڑے ہون سمیں شام ساڈھے چھ وجے *

ستگر شبد کہے ہر کا بھيو نہ جانے کوآ، کوک کوک سارے گئے سنائیا۔ اُنی سو چھیاٹھ بکرمی منی سنگھ سی سوآ، مستوانا جیل سہائیا۔ پرہو پرکاش ویکھیا ترے لوآ، ترے بھون دتا درڑائیا۔ نالے ہسسیا نالے روآ، نیناں نیر وپائیا۔ جھٹ ستگر شبد شبدی امرت چوآ، سانتک ست ورتائیا۔ سوادھان اٹھ کھلوآ، اپنی لئی انگرٹائیا۔ اگلا کھیل کی ہوآ، صاحب ستگر دتا وکھائیا۔ اٹھ نگاہ مار جس ویلے تیرا پاتشاہ جائے وچ دوبا، دوہری کھیل کھلائییا۔ تیرے پیار دا تیری سیوا دا اک اک ٹکا لے کے جاوے ڈھوآ، گرمکھاں گنڈھ بٹھائیا۔ ست سُمندراں کرے نواں نروآ، ستیاں لے جگائیا۔ جھٹ آتم نال چھوہا، چھوہر اپنی دیا کمائیا۔ وانگ بکرے گیا کوہا، تن وجود اپنی سرت بھلائییا۔ منی سنگھ کہے میرا سب کچھ گیا کھوہا، لٹیا بے پرواہیا۔ جھٹ صاحب نے باہوں پھڑ کے جوہا، ہلونا دتا لگائیا۔ تیری مُحبت

وچ سب کجھ ہوا، تیری قلم دئے گواہیا۔ اوہ تک پورن ستگر پریم وچ جائے پروا، پریم پُرکھ گنڈھ پوائیا۔ سب دا لیکھا جائے دھوا،
 دھول کرے صفائیا۔ اپنے جہا آپے ہوا، آپ اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ منی سنگھ جھٹ مارے ہتھ چھاتی، خوشی نال لگائیا۔ میرا صاحب کھلاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ اوہ
 کھیل ویکھے کلجگ اندھیری راتی، زڑی اپنے نال مہکائیا۔ میری کانے دی قلم دی بووے خلاصی، ساڈھے تین ہتھ کانا ساگراں وچ
 زڑھائیا۔ پنجاں لکھاریاں پُچھے واتی، میریاں پنچے اُنکلاں دین گواہیا۔ پھیر پھڑ کے اپنی چادر پاٹی، لما پے کے نیتر بند کرائیا۔ پرہو تیری
 جگت اگئی گھاٹی، بنا تیری کِرپا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ بونجا ترونجا سال دی تیری واٹی، پنڈھ نیڑے سوہا پائیا۔ میں شاہ سلطاناں لکھنے
 کاٹ جوابی، نو کاٹ میرا حصہ ونڈ ونڈائیا۔ نو کھنڈ پرتھی رہنا نہیں کوئی پاٹھی، پوجا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے نام شبد دی اکو چلے
 لاٹھی، ڈنڈا ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ جھگڑا مکے اٹھ ساٹھی، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیناں نیر وایا۔ لیکھا تکنا مندر مسجد
 شودوالے ماٹھی، چرچاں کھوج کھوجائیا۔ تیرے سندیسے والی شبد دھار دی پاتی، ستگر شبد ہتھ پھڑائیا۔ جس نوں سمجھے نہ شنکر
 اُتے کیلاشی، برہما وشن بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ تیرا اک نور نور جوت پرکاشی، پورن ستگر پورن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنا آپ ورتائیا۔ جھٹ منی سنگھ کیتی ارداس، چکر چاروں کُنٹ لگائیا۔ تیرا کھیل
 ویکھنا خاص، صاحب تیرے وچ سمائیا۔ مات گرہ جنم لووان نہ دس دس ماس، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ تیرے چرناں دھوڑی لگے میرے
 تن دی راکھ، بیاس کنارہ دئے گواہیا۔ اک سندیسے جاواں اکھ، سپس جگدیش جھکائیا۔ تیری جوت دا تیرا ہووے پرکاش، پرکاش تیرا
 نظری آئیا۔ جن بھگتاں دیویں آپ وشواس، وشیاں توں باہر کڈھائیا۔ جے تینوں پاپن پتھر کہن پھیر وی رکھیں ساتھ، سگلا سنگ
 بنائیا۔ ایہہ سماں پھیر نہیں آؤنا ہاتھ، جگ چوگری راون مارن دھاپیا۔ میرا سندیسے کھلاپات، پت پریشور تیرے آگے ٹکائیا۔ ستاں
 گرمکھاں ست ٹکے سمند ساگر دی جھولی پاؤنی دات، وقت ساڈھے ست سہائیا۔ میرا کانا قلم روداس کسیرا تے تیرے چرن پاس، پاسا

سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، میری پُوری کرنی آس، آشا تیرے چرناں وچ رکھائیا۔

✽ ۳۲ ساوَن شہنشاہی سمت ۸ شام ساڈھے ستّ وجے ٹکا سُنن سمیں سُمند وچ ✽

سُمند کہے میں تیرا رُوپ اتھاہ، اتھاہ دینی وڈیائیا۔ دُھر دے مالک بے پرواہ، وڈ تیری بے پرواہیا۔ جگت کِریا دی پُوچا جن بھگتاں میرے وچ دتی سٹا، کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔ خواجہ خُضر کہے حاضر ہوئے آدم تے حوا، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تینی اوتار کر نہ سکن ناہ، پیغمبر بنا کلمیوں کلمہ رہے جنائیا۔ گر دس کہن تُوں شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ ستّ دھرم دا مارگ ستّجگ دینا چلا، سچ سچ ورتائیا۔ مندر مسجد شُودوالے مٹھ گروُدوارے مایا ممتا جھگڑا دینا مُکا، کلمہ وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ تُوں بنا سب دا خیرخواہ، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دی قبول کرنی دُعا، در تیرے آس تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری وڈ وڈیائیا۔ ستّ ٹکے کہن اک دِن رُوداس نے کلمے ٹکے ستّ، پانا گنڈھ کے خوشی بنائیا۔ اوہدا خوشی ہويا پنج تے، تتان وچّی ودھائیا۔ اُدھروں پُرکھ اکال آگیا جھٹ، اپنا ویس وٹائیا۔ انوکھا ہیرا وکھایا کڈھ، انملا لال جنائیا۔ رُوداس نے اوہنوں پچھے دتا چھڈ، ستّ ٹکے پرہ دی بھیٹ چڑھائیا۔ نالے متھے تے پا کے وٹ، غُصہ پریم وچ وکھائیا۔ گہر گمبھیر ایہہ سانہہ کے اپنے کول رکھ، تیری دُولت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اِبناشی کرتا پیا ہس، ہس کے دتا سُنائیا۔ رُوداس اوہ ویکھ کلجگ دا انت کنارہ تٹ، کندھا گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ تیرے پریم دے ٹکے سُمند ساگر وچ دیواں گھت، خزانہ ستّجگ والا بھگتاں ہتھ رکھائیا۔ رُوداس خوشی وچ پیا بچ، ٹپیا چائیں چائیا۔ میرے صاحب کی ایہہ بچن ہووے سچ، سچ دینا جنائیا۔ میرا بھانڈا رہنا نہیں کایا ماٹی کچ، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ اِبناشی کرتے کہا تیرا پھیر بناواں رتھ، تتان والا لوک مات چلائی۔ آپ بن کے پُرکھ سمرتھ، آواں چائیں چائیا۔ تینوں سچ دیواں دس، ستّ نال ملائی۔ پہلوں جن بھگتاں دے ہتھ اُتے اک اک رُپیا رکھ، پگڑی سپس دستار بندھائیا۔ پھیر کھیل کراں اکتھ، جس تُوں کتھنی کتھ نہ

سکے رائيًا۔ اوتھ جاواں نَس، جتھ ستگر شبد راہ تکائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تیریاں ٹکیاں نال پردہ لئے ڈھک، تیرا کسیرا کوڈی سمند ساگراں وچ نال ملائيا۔

* پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۸ بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ وبار ہویا *

بہادروں کہے میں لوک مات چڑھیا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائيا۔ میں نراکھ دھار گوہند کتا پڑھیا، جس کتے دی سمجھ کیسے نہ آئيا۔ محمد دا نشانہ چند ستارا ویکھیا چڑھیا، چاروں کُنٹ نین اُٹھائيا۔ جگت جہان تکیا ہنکاری گڑھیا، ہوئے ہنگنا نال ملائيا۔ ترے گن اگنی دین دنی سڑیا، امرت میگھ نہ کھئے برسائيا۔ میں نگاہ ماری چوٹی جڑیا، چیتن ویکھیا چائیں چائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائيا۔ کلجگ کہے بہادروں تیرا دوس چنگا، چنگی طرح جنائيا۔ میرا کھیل ویکھ جو کھلائے سورا سربنگا، ہر کرتا ڈھردرگاہيا۔ میں لیکھا پورا کرنا جو سندیسہ دتا گوہند پری اندا، اند چند گیا سمجھائيا۔ جس دا شبدي دھار اگنی کھنڈا، جگت کھڑگان ڈیرہ ڈھاہيا۔ پھرے وچ برہمنڈاں، پُریاں لوآں کھوج کھوجائيا۔ میریاں اُس دے ہتھ ونداں، جو وندنہارا اگم اتھاہيا۔ میں دروہی پھیرنی وچ وربھنڈاں، نو ست بہجان واہو داہيا۔ میرے کول پہلی ساون دیاں کوڑ کڑیاں دیاں چکیاں پنڈاں، گتھڑی پرہ دتی بندھائيا۔ میں اُس نوں سُننا سمند ساگراں کنڈھا، جتھ محمد آشا رہی کُرائيا۔ میرا سفر رہیا نہ لمبا، صدی چوڈھویں سندیسہ دیواں چائیں چائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائيا۔ بہادروں کہے میرا جگت دوس دہاڑا، جگ چوکری سال بسالا وجدی رہے ودھائيا۔ میں تکنا اکو اگما لاڑا، نرگن نرویر نرنکار نراکار بے پرواہيا۔ جو لیکھا جانے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پرہت سمند ساگراں پھول پھولائيا۔ جس دے اگے تیئی اوتاراں کڈھیا ہاڑا، نو نو لاگے پائيا۔ پیغمبران کہا اوہ امام نور نیارا، اللہ الابی روپ سہائيا۔ گرواں کہا جوت نرنکارا، جوتی جاتا ڈگمگائيا۔ آد جگادی کھیلے کھیل وچ سنسارا، سنساری بہنداری سنگھاری سمجھ کیسے نہ آئيا۔ سو لیکھا جانے دین دنی جیو جنت دھر دا، ہر وڈا وڈ وڈیائيا۔ بہادروں کہے اوہ نارد آیا

تھہا، بودی اپنی رہیا ہلائی۔ نالے ہسے مخول کرے تھہا، متھے تیوڑی رہیا پائیا۔ نالے کہے واہ میرے پرمیشور پتا، پت پرمیشور تیری
 بے پرواہیا۔ تیرا نام ندھان جگت جہان رہیا نہ رتا، رتی رت رہی گر لائیا۔ اپنی آتم دھار ویکھ ستا، ست ستوادی کایا مندر پھول
 پھولائیا۔ دین مذہب اک دوجے دی کردے ہتا، ہتیاری ہوئی خلق خدائیا۔ شرع وچ دے نہ کھئے سچا، شریعت رووے مارے دھاپیا۔
 اپنا لیکھا پورا کرنا محمد والا مدینہ مکہ، کعبیاں بھل رہے نہ رائیا۔ گوہند دا فتح ویکھنا ڈنکا، ڈورو اپنا نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میں شبدی دھار تیرا ست، اپراہی نظر کھئے نہ آئیا۔ توں
 مالک ابناشی اچت، پارہم تیری بے پرواہیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری سہنجی ویکھا رت، رتھی اپنے نال لینی مہکائیا۔ پر مینوں
 تیری دین دنی ویکھ کے دکھ، دکھیا ہو کے دیاں سنائیا۔ بھگت جنے کھئے نہ ککھ، جنیندی بنے کھئے نہ مائیا۔ سارے لٹکدے اٹے رُکھ، دس
 دس ماس اگن تپائیا۔ مہربان محبوب لوک مات مار جہات آپ پُچھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو ساریاں کر ستمکھ،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ نارد کہے پرہو تیرا کلجگ بڑا چلاک، چاروں
 کُنٹ بھجے وابو داہیا۔ جس دین دنی دی اڈائی خاک، خاک چہار کیتی لوکائیا۔ وجود رہیا کیسے نہ پاک، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ ساچے
 منڈل پین دیوے نہ راس، گوپی کاہن دین دہائیا۔ بنا کلمیاں توں خالی دے اُمت والی لاش، نعرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ نام ست ست نام دا
 دے نہ کھئے پرکاش، جوتی جاتے پُکھ بدھاتے تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ اٹھ ویکھ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔
 جو پیشین گوئیاں وچ لیکھا لکھیا اُتے کاغذات، قلم شاہی رنگ رنگائیا۔ بھوکھتاں اپنیاں نوں واچ، واچک ہو کے پردہ لاپیا۔ پھری
 دروہی لوک مات، چاروں کُنٹ رہی گر لائیا۔ ست دھرم دی کرے کھئے نہ بات، باطن پردہ نہ کھئے کھلائی۔ توں صاحب سوامی انترجامی
 گھٹ نواسی پُکھ ابناشی آتم دا کھلاپات، پروردگار نور لاپیا۔ میں تیرے در دا سیوک درویش داس، بھکھاری منگتا نظری آئیا۔ تیرا
 سمند ساگراں دے وچ ملن دا ہویا اتفاق، اتفاقا اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ
 پن نظر کھئے نہ آئیا۔ بہادروں کہے نارد اوہ تک میرا سوامی، سو پُکھ زرنجن نظری آئیا۔ جو آد جگاد انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق

خُدا ئیا۔ جس دا شبد ناد بودھ آگادھی بانی، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس نوں گاؤندی چارے کھانی، پرا پستی مدھم بیکھری ڈھولے رہی سُنائیا۔ اوہ نِرگن نُوَر نُوَر جوت نُوَرانی، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیا۔ کلجگ اتھ کھیل کرے مہانی، مہابلی اپنا ویس وٹائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر دین نشانی، نشانہ نام کلے والا لگائیا۔ اوہ حُکم سنديسہ دیوے دُھر فرمائی، شبدي شبد شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ نارد کہے بہادروں اوہ تک دین دُنی دی حالت، نو کھنڈ ستّ دپ دھیان لگائیا۔ من منسا ہوئی جہالت، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ آتم پر ماتم پار پرہم برہم حق دی کرے نہ کھئے عبادت، اللہہو اناہو نعرہ کھئے نہ لائیا۔ ستّ دھرم دی رہی نہ کھئے صداقت، سچ دا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ پروردگار نوں کہو اوتاراں پیغمبراں گرواں سب نوں لوک مات کر مخاطب، اپنی دین دُنی ویکھن تھائوں تھائیا۔ جنہاں واسطے نام کلے لکھائے بن کے کاتب، نراکھہر اکھراں وچ بدلائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر سب دی دیوے شہادت، چار جگ دی گواہی اکو وار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دُھر دا حُکم سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میں سچکھنڈ دوارے جاندا ہاں۔ درگاہ ساچی سچ دھام سہاؤندا ہاں۔ تیئی اوتار پکڑ اٹھاؤندا ہاں۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جگاؤندا ہاں۔ نانک نِرگن دھار نال ملاؤندا ہاں۔ سچ سنديسہ نر نریشا تیرا اک الاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماؤندا ہاں۔ ستگر شبد کہے میں ویکھاں سچ دوار، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ اٹھو چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو میرے صاحب دے برخوردار بال بالے لو انگڑائیا۔ جوتی وچوں جوت ہووے اجیار، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ دیناں مذہباں توں ہونا باہر، ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آکاشاں پاتالاں گگن گگنتران زمیں اسماناں آؤنا پار، پار کنارہ ویکھ وکھائیا۔ جس دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنا نام کلمہ اکھراں وچ آئے اچار، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ مانس مانو مائکھ حصے کیتے اپر اپار، دین مذہب رنگ رنگائیا۔ کلجگ اتھ پاوے سار، مہاسارتھی رہیا سُنائیا۔ سچ مُحبّت رہیا نہ کھئے پیار، مہربان ملن کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اپنا اپنا لیکھا لو وچار، پورب پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

پردہ آپ چُکائیا۔ تیئی اوتار کہن کی تکیئے اُتے دھرت، دھول دھیان لگائیا۔ ساڈے وچوں پھیر آیا کھئے نہ پرت، دین دُنی نہ ویکھن پائیا۔
 ساڈی پُرکھ اکال نال اِکو شرط، شرع توں باہر لیکھا دِتا لکھائیا۔ ٹوں مالک والی عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ ٹوں جودھا سُرور پر
 مردانہ مرد، مدد دیویں تهاؤں تھائیا۔ کلجگ انت سب دی سانجھی ونڈی درد، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ ساڈی منظور کری عرض، کل
 کلکی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا لینا ملائیا۔ پیغمبر کہن واحد مالک
 مہربان، مہربان تیری سرنائیا۔ حضرت عیسیٰ نگاہ ماری زمیں آسمان، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ کوہ طور دھرے دھیان، نیتر نین
 نہ کھئے کھلائییا۔ محمد مکے دِتا بیان، صدی چوڈھویں سنگ رلائییا۔ انت کھیل ہونا مہان، خالق خلق آپ کھلائییا۔ ثابت رہنا نہیں کیسے
 ایمان، کامل مُرشد ویکھے بے پرواہیا۔ جس نے ہلونا دینا چوڈاں طبق ستّ زمیں ستّ آسمان، چوڈاں لوکاں پردہ لاپیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ
 سلطانا آوے اک امام، الابی اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا اِکو کلمہ ہووے کلام، کائنات دئے سمجھائیا۔ اِکو سجدہ ہووے سلام، سلام علیکم
 اک سمجھائیا۔ اِکو حق ہووے مقام، درگاہ ساچی نظری آئییا۔ ایہہ حقیقت دا پیغام، رسؤل معقول گیا درڑائیا۔ جس نے بدل دینا انتظام،
 انتقام اپنے ہتھ رکھائیا۔ اک لکھ چووھی ہزار پیغمبر دین بیان، مقبریاں وچ سارے کرن صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نور کرے رُشنائییا۔ ستگر شبد کہے دس گرو گرو سنڈیسہ، شبد شبد دھار جنائییا۔ پرگٹ ہووے نر
 نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ سو آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن وچ نہ آئییا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، صوفی سنتاں لئے ملائییا۔
 جس دے کولوں دیناں مذہباں نوں اندیشہ، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ اوبنوں جھکدے سُرپت اند وشن برہما شو مہیشا، سر سکے نہ کھئے
 اُٹھائییا۔ اوہ پھرے دیس پردیسا، اُتر پورب پچھم دکھن واہو داہیا۔ اُس دا روپ انوپ نہ مچھ نہ داہڑی کیسا، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔
 لیکھا جانے پنڈت پاندھے مُلا شیخا، مساعکاں پردہ دئے اُٹھائییا۔ غریب نائیاں کرے ہیتا، کوجھیاں کھلیاں گلے لگائییا۔ گوبند ڈھئیے دا کدے
 نہ بھلے چیتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ ماچھوواڑے دا یاد رکھے لیکھا، جگت لیکھنی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائییا۔ دس گرو گرو دیو دِتا بیان، شبد شبد دھار جنائییا۔ نانک نرگن سرگن کہا بلی بلوان،

نہکلنک آوے چائیں چائیا۔ گوہند کہا ڈنکا وجائے جگت جہان، کل کلکی اپنی کل پرگٹائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے بُدھی وچ انسان، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ چار جُگ دے شاستر اوسے دے ڈھولے گان، صفت صفت نال ملائیا۔ سُمند ساگر کہن بتالی لکھّ اوسے دا دان، جو گہر گمبہر ساڈے وچ ٹکائیا۔ جس دا لیکھا مچّہ کچّہ کیتا پروان، باوَن سندیسہ گیا سُنائیا۔ حضرت محمد اشارہ کیتا وچ بانگ اذان، اعلیٰ ادنیٰ اک سُنائیا۔ مالک خالق اُتوں جاؤ فُربان، جو کرپلے دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ چار یاری کرے پروان، حضرت اعلیٰ دئے گواہیا۔ حسن حُسین دا اک نشان، نشانہ جگت وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک خالق پروردگار، سانجھا یار نُور الہیا۔ سانجھا یار نُور الہ، عالمین اک اکھوائیا۔ مہبان بیدو بیخیریا مُبین کرے خُدا، الہزی ولزوی ظہور کرے رُشنائیا۔ جو صوفیاں فقیراں نالوں کدے نہ ہونے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے اوسے توں ہونے فدا، حضرت ابراہیم دئے گواہیا۔ جس اتم صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر سب نوں کہنا الوداع، تھپکی پُشت پناہ ٹکائیا۔ اِکو سجدے وچ اک محبوب آگے سارے کرو دُعا، دوآبہ کعبہ اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دوس رین اڈیکان، بن اکھاں اکھّ اٹھائیا۔ میں سال بسالا بدلیاں ویکھیاں توارپخان، تریکان دھیان لگائیا۔ میرے کول گونجداں حضرت محمد دیاں تبلیغان، جو واحد دا وعدہ گیا سمجھائیا۔ جس نے چوڈاں طبقاں ماریاں لیکان، لائن عین اک بنائیا۔ اُمت نوں حق دیاں کیتیاں وصیتاں، وصل یار والا سمجھائیا۔ کلمے دیاں دے نصیحتاں، نشر نال دتا درڑائیا۔ اتم لیکھا مُکنا جگت شرع دیاں اقلیتاں، کُل مالک اِکو نظری آئیا۔ جس نے بدل دینیاں اندروں دین دُنی طبیعتاں، طیب اِکو بے پرواہیا۔ جس لیکھے لاؤنیاں مندر مسجد شوڈآلے مسیتاں، جگت مسلہ اِکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں نین چُک، مُکھ نقاب نہ کھئے رکھائیا۔ میرا پینڈا کِس ویلے جائے مُک، مُکمل ملے نُور الہیا۔ جس دا حُکم کدے نہ جاوے رُک، نہ کوئی روکے روک رکائیا۔ جس نوں زمیں اسمان رہے جھک، چوڈاں طبقاں سجدہ سپس جھکائیا۔ اوہ اپنی دھاروں آپے اٹھ، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے میرے مالک قبلہ از، واحد لا الہ سِیسِ نِوایا۔ تُوں رازقِ رحیمِ رز، تیری رحمت بے پرواہیا۔ میں در درویش تیری عاجز، ست سچ سیو کھائیا۔ میرے انت ویکھ دین دُنی آتش، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ شرع شرع نال کرے سازش، کلمہ کلمے نال ٹھکرائیا۔ تُوں سب دا مالک لیکھا جان باطن، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میری اِکو خواہش اِکو منسا اِکو آسن، آشاوند تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صحیح سلامت صاحبِ بخشند سب دے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ تُوں دین دُنی دا مالک پُراتن، قدیم دا اِکو نظری آئیا۔ تیری ونڈ نہ کوئی ذات نہ کھئے پاتن، اِکو نُور اِک ظہور اِکو ظاہر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا سچ دوارا سچکھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق حق حقیقت والے سارے اکھن، آخرِ اخیر بے نظیر اپنا رنگ اپنی مہر نظر نال دینا جنائیا۔

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ساڈھے اٹھ وجے شام بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ *

صدی چوڈھویں کہے میرا پورا ہویا عہد، عہدنامہ محمد والا دئے گواہیا۔ میری آسا منسا پوری ہووے امید، ترسنا ترکھا دئے گواہیا۔ جس نے شبدي دھار مینوں کیتا قید، بندھن اپنا دتا پائیا۔ جس کارن آیا محض، محو اپنا حُکم ورتائیا۔ پورا کرے فرائض، فرضی کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ میری دُبائی کوئی نہ سمجھيو حُکمِ نجات، جائزہ لئے تهاؤں تھائیا۔ جس دا حُکم ہونا راز، آرزو میری لیکھے پائیا۔ انت کڈھ کے جائے نتائج، نتیجہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں لیا بٹھ، بندھن دتا پائیا۔ میرا سندیسہ سُنے کھئے نہ کُن، اُمت اُمتی سمجھ کيسے نہ پائیا۔ میں اشارہ دیوان تارا چند، چند ستار رہی درڑائیا۔ میں ہُن خوشی کراں کہ غم، کیہڑا رنگ بدلائیا۔ کیوں میری نہ ماٹی نہ چم، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ میں ہسساں کہ روواں چھما چھم، شمع نُور تگاں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔

صدی چوڈھویں کہے میرے ہتھان بدھا تند، بن تندی ڈوری پائیا۔ میرا مالک وڈ بخشند، رحمان اک اکھوائیا۔ مار کے میرے پچھے آیا
 پنہ، پاندھی ہو کے بھجیا واپو داہیا۔ نہ کوئی جھگڑا نہ کوئی جنگ، شرع شریعت نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا جانے اندھیرا اندھ، اندھ اندھیرا
 پھول پھولائیا۔ جس نے سنجی کیتی جگت سیجا پلنگ، دھرنی دھرت دھول آسن لائیا۔ میرے سینے پاوے ٹھنڈ، پچھلی آگ بچھائیا۔
 اگلی دات دیوے ونڈ، ونڈنہارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں گئی بھگت دوارے، بھگتاں ویکھ کے خوشی منائیا۔ جیہڑے پریم وچ لاون جیکارے، توں میرا میں تیرا ڈھولا
 گائیا۔ درشن دے پریم پیارے، نین میٹ ویکھن چائیں چائیا۔ کدے جوت دے تگن چمتکارے، کدے شبد دُھن شنوائیا۔ کدے روون
 زارو زارے، تیری جھلی نہ جائے جدائیا۔ آمل محبوب پیارے، مُحبّت ساڈی لے انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا عجب تماشا، پرہو عجیب دتا وکھائیا۔ نالے خوشی نالے
 ہاسا، نال ویراگی ویراگ روپ بدلائیا۔ اندرے اندر اپنا آپ دین دلاسا، خوشیاں رنگ جنائیا۔ جے ستگر ہویا درس دیو ساکھیاتا،
 سنمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ سمند نالوں ساڈا پیار ماردا ٹھاٹھا، ساگراں نالوں وڈھ اچھال رکھائیا۔ سانوں کدے پین نہیں دیندا گھاٹا، لیکھا
 لیکھے نال بنائیا۔ کئیاں گرسکھاں پریم وچ کھول لہنا جھاٹا، نچن ٹپن کڈن چائیں چائیا۔ صاحب تیریاں دُور نہیں کوئی واٹاں، وٹنا ملن والیا
 ہونا آپ سہائیا۔ بحرین دا لیکھا لیکھیا یسوہ نے اپنی وچ کلمے والی کیتا، محمد کعبے باہر گیا سنائیا۔ جس ویلے دُھر دا کلمہ بن کے آیا
 شاہزادہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے دین دنی دا جھگڑا ہوئے فسادا، نو گنڈھ نہ کھئے تڑائیا۔ راج راجان ہوئے مُحتاجا، شاہ سلطان
 پھرن واپو داہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا نانک وچ بغدادا، بغلگیراں کھوج کھوجائیا۔ جس سُکا مسّا اپنی خوشی نال کھانا پرشادا، جگت
 رس نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 میں ویکھے جگت مُسافر، مُسافر خانے دین مذہب دھیان لگائیا۔ مومن تگے کافر، کلمہ کُفر والا جنائیا۔ عالم ویکھے عارف، علما کھوج
 کھوجائیا۔ میرے محبوب دا کرائے نہ کھئے تُعارف، تعریف سارے رہے گائیا۔ میرا سجدہ نال مُشارف، مُسطغا ہو کے سپس نوائیا۔ جس دی

حقیقت توں پرے زیارت، زیارت گاہاں تگن بن نیناں نین اٹھائیا۔ اُس دی سمجھ نہ کھئے عبارت، الفیے بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھیل دساں پک طرفی، طرفداری نہ کھئے رکھائییا۔ جس دا حُکم ورتنا دو حرفی، دو جہاناں آپ ورتائییا۔ جو پھرے شرکن غربی، شمالن نین اٹھائییا۔ اُس سندیسہ دینا وچ عربی، عرب عربانیاں دئے سُنائییا۔ جس دا لیکھا انت جانے کھئے نہ دے کے ضربی، حاصل سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ اُس دے کول صدی چوڈھویں کہے میں کنارے اُتردیاں دیوانگی اک عرضی، آرزو پیغمبران نال ملائییا۔ کویت دا کنڈھا میرے مالک دی میری ہوویگی وردی، گولی تارے چند نال کھلی گت رکھائییا۔ اندر تُوں میرا میں تیرا ہووے پڑھدی، چوڈاں وار ڈھولا گائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائییا۔ صدی چوڈھویں کہے جس ویلے ساڈھے دس ہون گے رات، اک بیننتی دیاں سُنائییا۔ سورج دسے نہ کھئے آفتاب، اپنا نُور نہ کھئے چمکائییا۔ لیکھا دسنا جس نُوں لکھے آپ جناب، حرف دو ڈھائی پائییا۔ پھیر میں جاواں مکے دی وچ محراب، کعبے سیس نوئییا۔ نال لے کے آواں پیغمبران دے پیار دا اعزاز، رسؤل جو رسم نال گیا سمجھائییا۔ پہلوں سجدے وچ دُھر دے وُضو نال پڑھاں نماز، نوازش وچ سیس جھکائییا۔ تان کہ میرا خُدا خود مالک مینوں کہے شاباش، میری پُشت پناہ ہتھ ٹکائییا۔ میرا خوشی ہوئے مزاج، طبیعت دئے بدلائییا۔ پھیر میں کہا تیرے سارے مُحتاج، تیری آس تکائییا۔ کلمیاں وچ کرن یاد، یادداشت رہے بنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے ہتھ پیر دی بیڑی، بیڑا جگت جہان بندھائییا۔ سُمند ساگر وچوں چھیڑ چھیڑی، ترکیب اپنی اک وکھائییا۔ سب دی جڑ دینی اکھیڑی، اگن آتھن ہوئے صفائییا۔ میرا صاحب نہ لائے دیری، دُور دُرادا پندھ مُکائییا۔ اوہ مالک خالق میں اُس دی چیری، چری وچھنیاں لیا ملائییا۔ جن بھگنو تہاڈی پیار دھار میرے محبوب کول بتھیری، بے انت بے انت اپنے وچوں پرگٹائییا۔ غلطی پچھے کیتی جیہڑی، اوہ اج دتی بخشائییا۔ اگے کھیل ویکھنی بتھیری، بہ رنگاکی اپنی کار کھائییا۔ اک لیکھے لاؤنی جو گھوڑی دی وچھیری جس محمد درشن پا کے

اپنی خوشی بنائیا۔ اوہدا لیکھ لکھنا وچ بنیری، بالو تھل اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کل ورتے اکل کلا ودھیری، انت کنت بھگونت کہن کھئے نہ پائیا۔

✽ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ساڈھے دس وجے رات بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ سمندر وچ ✽

صدی چوڈھویں کہے کلجگ تینوں بھاگ لگا ددھ پتر، دھیاں دے پیار وچ سارے پرہہ نوں گئے بھلائیا۔ ویکھیں اپنے قول اقرار توں جائیں نہ مگر، وعدہ اپنا ویکھ وکھائیا۔ کچھ لیکھا یاد کر کی تینوں ور دتا پروہت شکر، بل دوارے پچن درڑائیا۔ میں چاہندی تون میرے مالک نالوں پہلون جاویں اتر، بہار اپنا بھگتان والی گنڈھ نال رکھائیا۔ میں مسی تسی کھاندی رہی ٹکر، ٹکڑے ٹکڑے ویکھی خلق خدائیا۔ مینوں یاد آیا لالو دا ککڑ، جو کوک کوک سنائیا۔ تون صاحب دا لاڈلا پتر، چھوٹا نتھا سوہبا پائیا۔ تیری سہنجی سوہنی ہوئی زتر، زتری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میری آسا پور کرائیا۔ کلجگ کہے نی صدی چوڈھویں جگت دیئے چنیئے، چند ستار ویکھ خوشی بنائیا۔ ذرا نگاہ مار نیترا اٹھیئے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کھائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں میری گنڈھ ویکھ لے گھٹی، گھٹ کے لئے بندھائیا۔ میں وی اج صاحب توں لینی سی چھٹی، نیوں کے سیس نوائیا۔ میں کھیل وکھایا جن بھگتو تھادی اک ویراں پرہہ نالوں ٹٹی، ٹٹی پھیر گنڈھ پوائیا۔ پر یاد کر لے تون اتم جانا لٹی، لٹیرا بنیا دھردرگاہیا۔ اُس دے قدمان وچ رام دھار دی جتی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہدا شبد سندیسہ دوتی، سنیہڑا اک سمجھائیا۔ تون ویکھیں کایا وجود کلبوتی، اُمتی پھول پھولائیا۔ پر اپنا دل رکھیں مضبوطے، میں سختی نال سنائیا۔ اک ویراں اُن صاحب دی بلی لینی نال لینی اہوتی، قربانی والیاں قربان کر کے دئے وکھائیا۔ میں سچ دساں، تیرے کول کوئی لاون نہیں آیا لوتی، جھوٹھی گل سنائیا۔ اک ویر تیرے انت وچ دین دنی جانی پھوکی، پھنکارا میں وی دینا لگائیا۔ دین مذہباں دی کھیل ہونی کسوتی، قسم کھا کے دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا لیکھا دھر آپ ورتائیا۔ صدی

چوڈھویں کہے کلجگ ٹوں کی آکھیا، بھراوا دے جنائیا۔ کلجگ کہے میں دسی دھر دی بھاکیا، بھکھ انگیارا تپے لوکائیا۔ کھیل کرے الکھنا
 الاکھیا، الکھ آگوچر دھردرگاہیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو جگت دی شاخیا، حصے تتان والے ونڈائیا۔ اوہ بے نظیر گہر گمبھیر
 پرکاشیا، پرکاش کرے نور الاہیا۔ سانوں سب نوں دیوے شاباشیا، کرنی دا لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ سچ پرگٹائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں ویکھ لے میں چُکیا بھار، بھارت وچوں گنڈھ لیائیا۔
 سمنڈ ساگران کر کے پار، پار کنارہ ویکھ وکھائیا۔ اج اتر جاواں کنڈھے اُرار، پن قدماں قدم ٹکائیا۔ سب نوں کراں خبردار، بے خبراں خبر
 سنائیا۔ امام اماما تکو سیکدار، نور نورانہ نور الاہیا۔ پر اک گل یاد رکھیں میں دساں وار وار، وارنے جا کے سپس نوائیا۔ جس نے اج
 تینوں کیتا گرفتار، پیشی تیری کل نوں ویکھ وکھائیا۔ ٹوں آونا چرن دوار، بھجنا واہو داہیا۔ شبد سندیسہ لے کے جاواں بلونا دیواں چار
 یار، سنگ محمد لے انگڑائیا۔ مکے کعبے دسنی گھتار، گھت شنید کھیل تکنا دھردرگاہیا۔ میرا دست تیرے دست نال ملے وچ پیار،
 مُحبت مُحبت نال رکھائیا۔ انشاء اللہ دوہاں دا لیکھا پورا کرے اکسار، یک سار اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو میں تہاڈے پنڈے تے جاواں گھڑک، ہوئی ہوئی ہتھ چھپائیا۔
 میرے صاحب نے ویکھنے ٹرک، ٹرت اپنا حکم ورتائیا۔ جو اک دوجے نوں رہے گھڑک، گھوڑیاں وٹن تھاون تھائیا۔ اُس فرتیلے نے اپنا
 حکم دینا فرت، فرتیاں توں باہر سنائیا۔ میری تے صدی چوڈھویں دی لگی بُرد، دوہاں نے زور لینا لگائیا۔ ساڈا پتہ تے ڈاک خانہ محمد
 دی دھار خرد، کلاں دا لیکھا پرہہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ویلا دے
 سہائیا۔ جن بھگتو میں چلیا تہانوں وڈھ کے چوڈھی، چٹکیاں رہیا وجائیا۔ میری زبان ہو گئی گونگی، کچھ کہہ نہ سکاں رائیا۔ میں
 آواز سن دا تہاڈے اندر توں ہی توں دی، توں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے الاہیا۔ مینوں کھیل دے ہوہو دی، آتم پر ماتم پر ماتم وچے
 ودھائیا۔ گرمکھو تہاڈی کوئی دھار نہیں جگت والے بُت رُوح دی، رُوحاں بتاں توں پرے تہاڈا میلا نور الاہیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں دین
 مذہب شرع والے گرو دی، جو حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ

رنگائیا۔ کلجگ کہے بھگتو میرے نال انت کر لو پیار، پھیر پتہ نہیں ملنا کیہڑی تھائیا۔ درشن سنگھ تُوں وی بڑا یار، یارانہ پچھلا رہیا
 جنائیا۔ کپور سنگھ تیری مُحبت ناز ناز، نازی نازی دئے گواہیا۔ ناظر سنگھ مینوں وکھا دے اپنا یار، یارانہ جس دا اکو نظری آئیا۔
 امرجیت سنگھ مینوں تیرے اُتے اعتبار، پرہہ توں بھل دینی بخشائیا۔ ترپت کور تُوں اپنا غصہ مینوں دے دے ادھار، میں ادھارا لے کے
 سمند ساگر وچ سٹائیا۔ جگندر کور تیرا صدی چوڈھویں نال پیار، تارے چند والیئے مینوں تھپکی دے لگائیا۔ دوندر کور تیرا پتا پُرکھ
 اکال، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ میرا تہاڈے آگے سوال، خالی جھولی رہیا وکھائیا۔ اپنے بندھن وچوں مینوں دیو نکال، میں جاواں
 چائیں چائیا۔ سچ پُچھو میں بے ماراں چھال، چھلانگ دیاں لگائیا۔ تہاڈی کایا مندر بن جائے دھرمسال، دھرم دوارا سوبھا پائیا۔ تہاڈا
 جیون ہوئے خوشحال، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ پر میرے صاحب دے حکم دی وڈی جھال، جس اوتار پیغمبر گرو دیناں مذہباں وچ جھلے
 دتا بنائیا۔ سمند ساگراں توں باہر اُس دا اچھال، جس دا کندھا گھاٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں میری کرنی دے دلال، کرتا تہانوں دئے
 وڈیائیا۔ پر اک گل یاد رکھیو، تسان اپنے آپ نوں رکھنا سنبھال، سمل بیٹھا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے میں جاندا جاندا دساں آخیر، نو نو لاگاں پائیا۔ میرا مالک دستگیر،
 پروردگار اک اکھوائیا۔ جس دا نور بے نظیر، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ تہانوں
 خوشیاں نال ملے کبیر، کعبیاں توں پرے اکھ ملائیا۔ پر سویرے روز کٹھے ہو کے اک وار اپنے ستگرؤ دی ضرور نکیا کرو تصویر، جس
 وچ لاتصویر بیٹھا سوبھا پائیا۔ تہاڈا پوتر رہے سریر، چنتا روگ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں وی اوسے دا عزیز، برخوردار اک اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دی ست دئے تمیز،
 است دا لیکھا دئے مکائیا۔

* ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ وبار ہویا *

نارد کہے پیغمبرو سوارو بُل بٹ، زبان والا رس نال ملائیا۔ تہاڈی جوہ اندر بھیٹا ہوئے بسکٹ، پہلی وار جنہاں نوں بھوگ دتا لگائیا۔ محمد کہے باہمنا اسیں کھاندے رہے ستو تے جو دا ٹک، اوہناں نالوں چنگے نظری آئیا۔ سانڈھنیاں اُتے ملدا رہیا پانی دا گھٹ، حلق خشک دئے گواہیا۔ ہُن تے مریداں نوں مفت دی ملی لٹ، مُرشد بنیا دُھردرگاہیا۔ شرع دا جھگڑا گیا چھٹ، تیر تلوار نہ کئے اُٹھائیا۔ کایا وچ صرف من جائے رُٹھ، رُسیاں پھیر منائیا۔ مینوں خوشی میرا محبوب رہیا تھ، ٹٹیاں تڑتیاں اپنی گندھ پوائیا۔ مینوں یاد آ گیا میری مہار ٹٹی سی اُٹھ، نکیل نگ وچوں باہر نظری آئیا۔ میں کھان نوں پھڑیا گھٹ، دوہاں ہتھان نال دبائیا۔ مکھ توں ہو کے چپ، واسطہ اللہ آگے پائیا۔ مینوں ملدا رہوں چھپ چھپ، اوبلیاں وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ محمد کہے اوٹھ نے گردن دتی موڑ، سیس میرے مستک نال چھپائیا۔ جھٹ میں ٹٹی مہار دتی جوڑ، نکیل نگ وچ پائیا۔ سجدے وچ کہا مینوں تیری سدا لوڑ، مہربان سدا ملنا چائیں چائیا۔ جھٹ اندر کلمے نے پایا شور، شور دتا مچائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں ہویا اندھیرا گھور، تیرا چند چند نظر نہ آئیا۔ تیری اُمت دی تیرے ہتھ رہنی نہیں ڈور، بے مہاری بھجے واہو داہیا۔ اُس ویلے تیرے دیش آوانگا تیرے کول، بدیشاں پندھ مکائیا۔ جھٹ سمنڈ نے اکھ ویکھی کھول، نور چمک نال چمکائیا۔ اپنی چھاتی دا بنا کے ڈھول، ڈہتھڑ زور نال لگائیا۔ خوشی وچ کہا یامین بول، مین تیری سرنائیا۔ اُمت دا پورا کرنا قول، وعدہ وعدیاں وچوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے مینوں وی دے دیو بسکٹ دا بھورا، بھورا بھورا کھان والیو میری ترسنا پور کرائیا۔ ویکھیو کوئی انسنت وچ بنیو نہ بولا، سچ دیاں درڑائیا۔ جو تہاڈا صاحب اوہو صاحب مورا، مہر اکو نام والی لگائیا۔ پر میں پھردا وانگ چورا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں چار جگ دا بانکا چھوہرا، پردھ بال اکو رنگ وکھائیا۔ میں وی سمنڈ ساگراں وچ آگیا کھا کے موڑا، مڑ مڑ ایسے دا راہ تکائیا۔ یاد رکھیو بھگت بھگوان دا بھگوان بھگت دا بنائی رکھے جوڑا، جگت جوڑیاں کم کیسے نہ آئیا۔ ہرہوں وچ میتھوں وی جھلیا نہیں جاندا وچھوڑا، حکم وچ اپنی سیو

کھائیا۔ سرِشٹی باہے دے اُتے ویکھدی ہوڑا، بھگتاں دی درِشٹی سسے تے ہوڑا باہے دی ٹپی ایکا روپ سہائیا۔ مینوں یاد آگیا بابو پُر دا
 بوہڑا، جس اُتے ٹیں ٹیں کر کے دتا سُنائیا۔ راوی دا کنڈھا ویکھیا تھوڑا تھوڑا، تھوڑا لیکھا محمد دا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے میں وی کھا پی کے رجا، دِگا ڈھٹھا بھورا کھا کے خوشی بنائیا۔
 جس کارن صاحب نے چرن رکھیا سجا، سُمند ساگر آپ ٹکائیا۔ ایہ لیکھا جس ویلے کرشن نوں بدھک دا بان وچا، کھتا چرن ونھ کے رنگ
 رنگائیا۔ نارد کہے مینوں اوہ چیتے اچے جگہ، جتھے میں وی پُجیا چائیں چائیا۔ میں ہس کے کہا کھن جی پچھے گواں چاریاں کی آگے
 چاروگے مَجھان، مَجھیاں دا چھڑو بن کے خوشی منائیا۔ نارد کے جھٹ کرشن اُٹھایا پنچہ، پنچے اُنکلیاں دتیاں وکھائیا۔ کلجگ اتم کھیل
 کھلاؤنا پُرکھ اکال باہر دھار بونجا، باون اکھری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پھیر کھیل کرے اچنہا، اچرچ اپنی کل ورتائیا۔ جگت جہان وچ شستر
 لڑے کھئے نہ جنگا، جہالت ویکھے تھاوں تھائیا۔ اپنا چھڈ کے بستر منجا، سنگھاسن سکھ آسن نال تجائیا۔ سُمند ساگران کرے ٹھنڈا، اگنی
 تت بُجھائیا۔ کرشن کہا اے نارد کھبے وچ وچا تیر، بھگتاں دا سیر ایسے دا رس کلجگ دا پینڈا لمبا، بنا رسنا توں رس چکھائیا۔ سجا چرن
 سُمند ساگر پار جائے لنگھا، ایہ اوبدی بے پرواہیا۔ میریاں تتاں والیاں ٹنگاں، پنجان تتاں سوہیا پائیا۔ اوہ کھن پھرے وچ برہمنڈاں،
 جیرج انڈاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے میں مخول وچ کہا کرشنا کھنا،
 گوپیاں والیا گوپ روپ وٹائیا۔ جس بدھک نے ماریا تیر نشانہ، اُس نوں جہنم دے وچ دے پہنچائیا۔ ایہ تیرا شترُو مہانا، دشمن اک
 اکھوائیا۔ نالے نارد نے مکھ وچوں گایا گانا، رادھا رُکنی والیا کچھ مینوں دے سُنائیا۔ پھیر میں ستار دا سُنیا ترانہ، تُوں ہی تُوں ہی دتی
 کھڑکائیا۔ واہ میریا بھگوانا، کی تیری بے پرواہیا۔ تُوں ستا وچ بیابانا، بان زالا چرناں وچ نظری آئیا۔ مینوں این جاپدا تیرا خراب ہو گیا
 خانہ، تیرا پدم عدم دا روپ جنائیا۔ کرشن کہا نارد میں وڈا نکاہبانا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ مینوں کلجگ دے وچ جہانا، اپنی کل ورتائیا۔
 اُس ویلے نرگن دھار آوے مرد مردانہ، جوتی جاتا دھردرگاہیا۔ میرا خُون دے خُون نال بھگتاں رنگ رنگانا، بنا بھگتیوں پار لنگھائیا۔
 بدھک دا اپنے نال سہائے زمانہ، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ اپنی مہر دا کر کے شمیانا، آس گرمکھاں دے سہائیا۔ جس دے کول ہونا نہیں کوئی

بیگانہ، میرے خُونِ شبد مضمون بن کے شاہی دی بے پرواہی دئے چلائی۔ اُس دا کھیل ہووے مرد مردانہ، مدد اور نہ منگ منگائی۔ شستر پھڑے نہ چلہ تیر کمانا، تلوار دھار نہ کھئے رکھائی۔ اوہ جانے شرع دے وچ میداناں، پیغمبراں آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ نارد کہا کرشن جی کی ٹہانوں ہندی درد، مینوں دیو سُنائی۔ کرشن نے کہا اوہ ویکھ کلجگ دی فرد، کی فیصلہ رہی سُنائی۔ جس دی شرع چھری بنی کرد، محمد دھار بٹھائی۔ مولی تند اُس دا پورا کرنا فرض، فضل رحمت نال رکھائی۔ جھٹ نارد نے پھیر کیتی عرض، عرض گزار کے دتا جنائی۔ نالے بول کے کہا غرض، کوک کوک سُنائی۔ کاہن جی کی ٹہانوں پھیر ہندی درد، ڈہری وار پُچھ پُچھائی۔ کاہن نے کہا سریر نوں سریر نال دے ضرب، انکڑے ویکھ جگت لوکائی۔ چوراسی سنکھیا ارب کھرب، نیلم پدم سنکھ گنت گنائیا۔ دھن دولت ویکھ درب، جگت خزانہ چار کُنٹ ہلکائی۔ پر یاد رکھیں میرا کاہن مشرق تون جائے وچ غرب، غالباً اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائی۔ نارد کہے کاہن جی ٹھاڈے نال ہوئی بڑی، ٹہانوں پھاندکی تیر دتا لگائی۔ آہ ویکھو میرے کول چھری، جے آکھو تے اس نوں چیر کے دیاں وکھائی۔ ایہ بڑی تکھی کسے پاسیوں نہیں مڑی، دھار سوہنی نظری آئی۔ کرشن نے کہا نارد اوہ ویکھ بدھک دی بھ نال میرے اندر سرتی جڑی، دھیان اکو وچ سمائی۔ کہے میری بیڑی جاندی رڑھی، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائی۔ نارد کہے کاہن میری چھری بڑی تکھی، جھٹ تینوں چیر کے دیاں وکھائی۔ کرشن کہا نارد میرے کول تقدیر اوہدی لکھی، بدھک دا اگلا لیکھ بنائی۔ جس ویلے ہاپے دے اُتے لگنی ٹپی، ٹیکا ٹپنی کرے لوکائی۔ جھگڑا پینا پتھر اٹی، پاہن دین ڈبائی۔ ثابت رہے کھئے نہ سکھی، سکھ مُرید سارے بھجن واہو داہیا۔ اوہ ویکھ سمت شہنشاہی اٹھ دی متی، مترا تینوں دیاں جنائی۔ ایسے کرد نال محمد دی بنے لپی، گنڈھ اکھراں نال پوائیا۔ سنجگ دی دھار جو ستگر وچ ٹکی، باہر نظر کتے نہ آئی۔ آہ میرے خُون دے نال لکھی ویکھ چھپی، جو کھبے چرن نال لکھائی۔ جس ویلے عرب دیش دی اُس دے قدماں چھوہنی مٹی، میٹ دیوے کوڑ لوکائی۔ جھٹ نارد دی بودی پٹی، کوک کوک سُنائی۔ وے کاہنا ایہ دو اکھراں دی دھار کتے نہ سٹیں، میرے ہتھ

دے پھڑائیا۔ کرشن نے کہا نہ کالی نہ ایہہ چٹی، رنگ روپ نہ کھئے سمجھائیا۔ نارد دی بودی لمی ہو کے لٹی، اپنا مان گوائیا۔ کاہن تیری رسنا بڑی مٹھی، گویاں وانگ مینوں لیا بھرمائیا۔ میری ہتھ رکھ پٹھی، پُشت پناہ ٹکائیا۔ میری سرت رہے ٹکی، کلجگ انت بھل کدے نہ جائیا۔ پر میری کرد ایہہ وی دھار مٹی رکھی، درد بھگتاں لئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے کاہن تیرے کاہن دا وڈا قانون، قاعدہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کی اُس دا آد جُگاد مضمون اکھڑ لکھ لکھ انت نہ کھئے کرائیا۔ کرشن نے ہس کے کہا اوہ کردے بے دردے تیرے نال اُس پرہو دے بھگت کڈھنگے خُون، صاحب دی بھیت چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ رنگائیا۔ کرد کہے مینوں نہ بنا خُون خوار، ظالم روپ بنائیا۔ میں تیریاں بھگتاں کرنا چاہندی پیار، مُحبت وچ ویکھ وکھائیا۔ پھیر کرشن نے چرن دتیا وچوں نکلی خُون دی دھار، وگی واہو داہیا۔ نالے ہس کے کہا ایہہ بدھک دا پیار، تیر نشانہ سگلا سنگ بنائیا۔ جس تے کِریا ہونی پھیر اپر اپار، اپر مپر دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال صدی چوڈھویں کرے شنگار، بھیکھادھاری اپنا بھیکھ بدلایا۔ کلجگ بدھک دی کتیا ہوئی مُٹیار، گولی محمد نشانہ نال رلائی۔ گرمکھاں خُون کڈھنا نال پیار، امرجیت سنگھ سچے انگوٹھے وچوں کڈھائیا۔ ترپت کور دوجی اُنکلی کرے تیار، کپور سنگھ تیجی رنگ رنگائیا۔ ناظر سنگھ چوٹھی دا کرے وبار، درشن سنگھ پنجویں ونڈ ونڈائیا۔ دوندر کور کھبے ہتھ دی چھوٹی اُنکل لئے اُٹھال، سچے ہتھ نال دبائیا۔ جگندر کور تھلے رکھ کے ڈھال، دوجی اُنکل کرد دئے چھپائیا۔ خُون نکلے قطرہ لال، لال لال لال مستک رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے ضرور بھورے رنگ دی صاحب دے ہیٹھ وچھے دوشال، آشا محمد دی نال رلائی۔ ساریاں دا مکھ ہووے ولّ شال، سمت کرشن والی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی سرت لئے سنبھال، سنبھال کے گرمکھ اپنی گود رکھائیا۔

* ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے کویت بندرگاہ تے سمندر وچ جہاز کھڑے وچ کِریا کیتی * *

دھرنی کہے میں جُگ چوکڑی گھماں، جُگ چوکڑی بھجّاں واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پروردگار دے چرن چُما، نو نو لاگا پائیا۔ حضرت محمد کہے شکرانے والا میرا جُما، جُملا اکھّر دین گواہیا۔ جگت جہان دِسدا سنا، سُنج مسان دِسے لوکائیا۔ کھیل کرے مالک کُنا، کُل مالک اکم اتھاپیا۔ جو لیکھا جانے بتالی جُونا، لکھ نال وڈپائیا۔ اُس دا چار جُگ دے شاستر دے نہ سکن نمونہ، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ لیکھے لائے جن بھگت بھگتی وِہونا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس دا پرکاش نہ کھئے سمجھے چُونا کہ دُونا، بے انت اپنی کار بھگتائیا۔ اوہ دھرنی نون دیون آیا ہلونا، ہلارا اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا کھیل نہ معلوما، عقل بدھی سمجھن کھئے نہ آئیا۔ اوہ آشا پوری کرے اوتار پیغمبر گرو معصومان، ننھیاں ویکھ وکھائیا۔ شرع مذہب ویکھے ہجوما، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دھرنی نی تینوں سارے کہندے ماتا، دھول دے سمجھائیا۔ جگت شاستر گاؤندے گاتھا، اکھّر اکھّر جوڑ جُڑائیا۔ تینوں سارے ٹیکن ماتھا، مٹی خاک رمائیا۔ دھرنی کہے صدی چوڈھویں ایہہ کھیل پُرکھ اناشا، جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ میں ویکھدی رہی جگت تماشا، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنی اکھ اُٹھائیا۔ تیرے اتم مینوں آؤندا ہاسا، ہس کے دیاں وکھائیا۔ جس دین دنی بدل دینا پاسہ، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ تون اُس دا متنا آگھا، نو نو سیس جھکائیا۔ جو دو جہان راکھا، چوڈاں طبق ہونے سہائیا۔ جس دا اکو نور جوتی دھار سب دی جگے للاٹا، ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سُنائیا۔ دھرنی کہے صدی چوڈھویں میرے اندر بڑی ریجھ، خوشیاں نال جنائیا۔ میرا مالک گیا پتیج، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دے پیغمبر بنے عزیز، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس نوائیا۔ اوہ تیرے گرہ آؤنا اوہدا قدم دھرنی کہے میری ہونا دہلیز، سوہنا چرن ٹکائیا۔ جس نے کپور سنگھ نون پوائی لال قمیض، لال گللا رنگ چڑھائیا۔ ذرا تک لے لا کے نیجھ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جو شرع شریعت اُمت بیجیا بیج، اوہ ویکھے چائیں چائیا۔ بھيو کھولے بہرم والی حدیث، حضرتان تون باہر کرے پڑھائیا۔ جس دے چہتر جھلنا سیس، دو جہان وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن وے لال رنگا، جگت کپڑیا دیاں سُنائیا۔ حضرت محمد دیاں منگاں، چار یاری سنگ دھیان رکھائیا۔ جس ویلے میرا اتم ویلا لنگھا، چڑھا لہندا ویکھ وکھائیا۔ کیسے دا سینہ رہے نہ ٹھنڈا، اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ میں اکو منگ اُس پرہو تو منگاں، پروردگار میری جھولی دینا پائیا۔ میرا سفر رہیا نہ لمبا، اتم لیکھا رہیا مُکائیا۔ میں جدوں سُن دی تُوں میرا میں تیرا چھندا، مُچھندگی دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ مینوں یاد آگیا جو سندیسہ دتا گوہند پُری اندا، اندر چھن لگیں دتا سُنائیا۔ جس دا بھیو پائے کھئے نہ پنڈا، گرہ نچھتر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا پُرکھ اکال صاحب گئی گہندا، گہر گور گور اکھوائیا۔ جس لیکھے لاؤنا نشان تارا چندا، آسا محمد پور کرائیا۔ اُس دے گرہ وڑدیاں ستاں گرمکھاں اپنے گانے دیاں کھولیاں گنڈھاں، لال رنگ دھرتی اُتے دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان جُگ چوکری میٹھارا پنڈھا، پاندھی ویکھے خلق خُدائیا۔

* ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ سویرے کِریا کیتی *

صدی چوڈھویں کہے میں ملی اک اللہ، جس تُوں ولی اللہ سارے سیس نوائیا۔ چوڈاں طبق توں باہر پھرے اکلّا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جو وسے تن وجود ماٹی کھلا، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ میرا وچھوڑے دا میٹن آیا سلا، صلح گل اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے مارو تھلا، تنکا تنکا دے گواہیا۔ جس دا سنگ بھگتی دھار بھگت دلا، ست زمیں ست آسمان ویکھن چائیں چائیا۔ جس لہنا پورا کرنا گوہند دھار ڈلا، اشارہ عرب گوہند اکھ اُٹھائیا۔ جس لیکھا ویکھنا گرداس قلم اچھلا، ول چھلدھاری اپنی کھیل کھلائی۔ جس دھرم دی دھار گولی دا تن دن اک موڈھے تے رکھنا پلا، ترے گن مایا پنڈھ مُکائیا۔ مینوں خوشی دے سے مچھ کچھ دھار وچ جلا، سارے رہے سُنائیا۔ تیرے آیا اکم محلا، خیالان دے محل والیئے اپنا محل لہنا سہائیا۔ پر اک گل اوہدے کول ہونا تیل دا پلا، پلک پلک اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں

ویکھ کے چند نورا، نور وچ سائیا۔ جس وعدہ کیتا پورا، پُریاں لوآں توں باہر نظری آئیا۔ تکیا حاضر حضورا، کویت تٹ سوہیا پائیا۔
 میں محمد نوں کہہا ہو جا مشکورا، شکریا کہہ کے سیس نوائیا۔ محمد کہہا مینوں چڑھ گیا رنگ گوڑھا، بنا تن وجود رنگت نظری آئیا۔
 مینوں نظر آگیا نانک دا اونکار والا اوڑا، جس الف نال حلف لیا اٹھائیا۔ جھٹ میری نظر پئی کوہ طورا، موسیٰ نور چمکائیا۔ ایسے دی
 سنی نورا، جو ترت رہیا وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میں تک کے نور الہ، اللہ اللہ کہہ کے سیس نوائیا۔ نالے کہہا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جس میری گولی اپنی
 گولک وچوں کڈھ کے ساڈے دیش دتی پہنچا، پچھلا پندھ مکائیا۔ جے محبوب ایہدا مقبرہ کربلے دئے بنا، پیغمبران دی آشا رہے نہ رائیا۔
 میرے حق خدا، تیرے آگے عرضوئیا۔ جھٹ نارد پہنچیا آ، اپنے کت رہیا کھچائیا۔ ونگا منہ کر کے رہیا مسکرا، ہس ہس رہیا سنائیا۔
 واہ نی سوانیئے کی مکھوں بولیا ناں، چاء خوشیاں نال سنائیا۔ نی ایہدا مالک بے پرواہ، بے انت اک اکھوائیا۔ تینوں پتہ نہیں تیریاں پیغمبران
 ایہدے چرناں کرنی دُعا، قدمان آس رکھائیا۔ ایہدا مقبرہ بنیگا نہیں ساریاں مقبریاں دا انت جائے کرا، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ تون ہن
 اپنی گل سنا، پچھلی رین کی کھیل کھلائیا۔ جھٹ صدی چوڈھویں نین لیا بدلا، بن اکھیاں اکھ بھوائیا۔ میں کی دساں آ، کی کی حال
 سنائیا۔ میں مکے گئی بیٹل وچ ماری باہ، مقدس دتا سنائیا۔ تینوں وی اٹاں پتھراں دا دتا بنا، خدا نور نظر کھئے نہ آئیا۔ کعبیاں ونڈ ونڈا،
 قبل دا روپ نہ کھئے درسائیا۔ زن ہی وزبؤ توزی محبا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گئی مدینے شریف، شرفا محمد دتا جنائیا۔ حضرت کی اُس دی تعریف، جو حضور اک اکھوائیا۔ اوہ
 دوا کہ ضعیف، بھو دینا کھلائیا۔ اوہدی صفت کی تصنیف، تحریر کی جنائیا۔ اوہ حقیر کہ حریف، حکم کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ محمد کہے میرا مقبرہ کھا گیا تن وجود، مکاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ
 میرا محبوب، جو اوم دوم سوم وچ کدے نہ آئیا۔ کی تیرا کراون آیا کوچ، کوچا گلی ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں ایہو رہیا
 سوجھ، سمجھ توں پرے درڑائیا۔ اوہ کلمیاں دیناں اسلاماں مذہبناں توں باہر موجود، دو جہاناں اکو نور الاہیا۔ جس تکنی کلمے والی

حدوڈ، حدان وچ بے حد اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ سچ رکھایا۔ محمد کہے میری خواہش پُرانی تمنا، تامن ترسنا نہ کھئے رکھایا۔ جس نے میرا انت کرنا امنا، آمد وچ آوے بے پرواہیا۔ میری اُمت نہ ویکھے چمنا، گلشن تھلاں وچ مہکایا۔ اُس لیکھا ضرور پورا کرنا جو کرشن کہہ کنارے چمنا، دواپر اپنا رنگ رنگایا۔ میرا وجود اُس دی کھیل ویکھ کے کبنا، بلوٹا سمجھ کیسے نہ آیا۔ جس لیکھے لاوٹا اعلیٰ ادنیٰ، عدل عدالت اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سُنایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میں اک گلّ دساں خاص، خصوصیت نال جنایا۔ میں بڑی ساں اُداس، اُداسی وچ او سے دا راہ تکایا۔ میرے اندر تھلاں والی سی پیاس، سکے نہ کھئے بچھایا۔ جس ویلے میرے محبوب نے میرا تن چھپایا لباس، اُس ویلے پیاس دی آگ اپنے وچ رکھایا۔ میں پھری وچ آکاش، بھجی واپو دبیا۔ شنکر نوں کہہ چھڈ دے کیلاش، کل دھاری درشن پائیا۔ برہمے نوں کہہ آجا پاس، برہم دیش تجائیا۔ وشنو نوں کہہ تُوں او سے دا ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ اوتاراں نوں کہہ تھانوں ایسے نے دتی دات، دیونہارا بے پرواہیا۔ پیغمبران نوں کہہ تَسیں ایسے دی ذات، ایسے دا نور چمکایا۔ گرواں نوں کہہ تگُو ستگر ساکھیات، سچ سوامی نظری آیا۔ جس دی کلجگ انت سب نے رکھی خواہش، ساڈا مالک آوے چائیں چائیا۔ اُس آوٹا عرب دے گھاٹ کرو تلاش، جو اُرف اپنا نام بدلائیا۔ نور تگُو ظہور تگُو لاٹ، تن وجود اندر اپنا روپ وکھایا۔ جس ساڈا لیکھا پورا کرنا آج دی رات، نو باران تِن تِنے وقت سُہایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ساری کھول کے دساں گی بات، باطن پردہ دیاں اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا میل لے ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے جس نے اپنے اندر ساڈی ساری رکھی تپس، بوس ساری نال رکھایا۔ اُس نوں ویکھن رکھی سپت، اُنگلاں مُنہ وچ پائیا۔ جس اپنا سہنجنا کیتا وقت، بے وقتاں دا وقت ویکھ وکھایا۔ نال لیا کے جنم جنم دے بھگت، بھگتی وچ اپنا کھیل کھلایا۔ جس دھار بدلنی جگت، جگتی شبدی ونڈ ونڈایا۔ میں اُس دے آگے کراں عرض، نانی ہو کے سیس جھکایا۔ میرا لیکھا اپنے در کریں درج، درجہ چرناں دا دینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہربان اپنی اک وکھایا۔

* ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سماں نوّ وجے کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ * *

صدی چوڈھویں کہے مینوں اشارہ کرے تارا چند، پن سینت سینت لگائیا۔ ساڈا خوشی ہویا بند بند، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ جیہڑا محبوب پار کنارہ آیا لنگھ، اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دا شرع دا توڑے بند، بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ چار کٹھ ویکھے اندھیرا اندھ، خالق خلق پھول پھولائیا۔ ساڈے گرہ سانوں دئے اند، اند اپنا اک درسائیا۔ جس دا لیکھا بنا مہائیاں ونجھ، چلے بے پرواہیا۔ نہ خوشی نہ رنج، غمی غم خوار نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈی خوشی وچ ویہ گئی ہنجھ، ہنجھوں ہار بنائیا۔ جس مذہباں دی ڈھائنی کندھ، دتیا بھاؤ دئے چکائیا۔ کوڑی واسنا کرنی کھنڈ، برہمنڈ آپ سمجھائیا۔ پھیرے دروہی وچ ورہنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ لیکھا چکائے جیرج اند، اُنہج سینج پردہ رہے نہ رائیا۔ اُس دے کولوں اک وست لئیے منگ، مانگت ہو کے جھولی لئیے ڈابیا۔ اوہدا سہنجنا سماں تے اپنا کھیل کرے آرنہ، شروع دی شرع اک جنائیا۔ گواہی دیوے محمد دا مؤلی والا تند، کچا تند رہیا جنائیا۔ جس دا کلمہ گایا صفتاں والے دند، زبا زیر زبر بنائیا۔ سو ڈھولا دتے چھند، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ اسپن ویکھ کے بھٹے دنگ، حیرانی ساڈے اندر آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے سینے پئی ٹھنڈ، اگنی تت بھجھائیا۔ شکر ہے اُس نے اپنی کھولی گنڈھ، پلّو لیا ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن وے تارا چندا، چندری ویکھے لوکائیا۔ دین مذہب جگت جہان ہویا گندھ، کوڑ کلپنا من منسا ہلکائیا۔ نیت رہین ہویا اندھا، نج لوچن نہ کھئے کھلائییا۔ خدا دے نام دا سارے لیندے چندھ، ہندو مسلم سیکھ عیسائی بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ مُحبّت وچ میرا محبوب ہویا رنڈا، جگت داسی سیو نہ کھئے کھائیا۔ جس نے صوفیاں بھگتاں دے پیار وچ رسنا بھوک لگایا گنڈھا، اوہ گنڈھ ساڈے نال پائیا۔ پہلوں اُمت دیاں ونڈا کے ونڈاں، کلمہ شرع والا سُنائیا۔ لڑا کے وچ جنگا، شہادتاں شرع دیاں بھگتائیا۔ اُس توں پھیر وی سارے کھندے چنگا، اُس دی چنگی بے پرواہیا۔ پر میرا ہلُون کے کندھا، آس نندرا وچوں اُٹھائیا۔ نال اشارہ دتا نور تک ظہور تک تک خاکی بندھ، خالق مالک دتا سُنائیا۔ میں پھری سُمند ساگر کنڈا، ارب کھرب دا مالک راہ تکائیا۔ مینوں دُوروں اشارہ دسیا اوہ ہلائے ست رنگ دا ڈنڈا، ست زمیں اسماناں سیس نوائیا۔ میں قدم بوسی وچ اپنا آپ پایا

لمبا، خاک مستک نال چھہائیا۔ تیرا شروع دا کھیل ہونا آرمبھا، رمبھا دئے گواہیا۔ پھیر میرا اپنا آپ کبھا، بلوٹا وجیا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ تارا چند کہے صدی چوڈھویں مار دھیان، اپنا نین اٹھائیا۔ تیرا وقت پہنچیا آن، آنا فناً خالق اپنا کھیل کھلائییا۔ محمد دا کلمہ دئے بیان، شہادت حدیثاں والی پائیا۔ ساڈا مٹن والا نشان، نشانہ نظر کھئے نہ آئییا۔ اتم ٹٹنا سب دا مان، مانس سارے روون مارن دھاپیا۔ اسپس ستجگ تریتا دواپر کلجگ تکیا جگت جہان، منڈل راسی اپنا آسن لائییا۔ میرے محبوب توں بنا دھرنی اُتے رہی نہیں کیسے دی شان، شہنشاہ رہن کھئے نہ پائییا۔ جو آیا سو لے کے آیا نام کلمے دا دان، داتا دانی آپ ورتائییا۔ اسپس ہو رہے حیران، حیرانی ساڈے اندر چھائییا۔ اسپس چوڈاں صد دے تیرے نال ہوئے پروان، پروانگی دھر اپنے ہتھ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ تارا چند کہے ساڈا ویکھ پرکاش لیشک، جس نوں لشکر سارے سپس نوائیا۔ محمد حضرت دا جس نال عشق، عاشق معشوق دوویں کھیل کھلائییا۔ ویکھیں انت صدی چوڈھویں نہ جاویں خسک، اپنا پلو نہ کھئے چھڈائییا۔ پرہو دا کھیل نہ ٹانک نہ جست، جستجو سب دی پھول پھولائییا۔ حضرت دا اشارہ قیامت وچ سب نوں ملے بہشت، صحیح سلامت خود مالک لے اٹھائییا۔ اُس نوں تگو سارے اپنی اپنی درشت، انتر درشتی دھیان لگائییا۔ جس لیکھا پورا کرنا رام وششت، مٹی گردیو گیا درڑائییا۔ جس دی آشا رکھی یسوہ کرسٹ، کرسن دا لیکھا نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وکی اک دے ہاٹ، قیمت اور کھئے نہ پائییا۔ میری منزل مکنی واٹ، پندھ دین دنی چکائییا۔ سوٹا ملے نہ کیسے کھاٹ، کھٹیا رووے مارے دھاپیا۔ میرے محبوب دا لیکھا کچھ سمنڈ والے کھاٹ، گھاٹا میرا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست نور جوت کر پرکاش، پرکاش اگے ڈگمگائییا۔

* ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ رات باراں وجے کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ * ❁

صدی چوڈھویں کہے میرے اللہ موز جے ازی کوزستو ہمزلمہا ولیؤل زکن یاوسے مخلوقے نؤرے چشمے زائلو زہی نؤزمہا توفقکے خدا رفیقے نہا کونے قزاق شاہے احباب ونزئت عضوق زازینسو اسہؤبے خدا محمدے رضا رازق رزق رحیم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر حکم آپ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سجدہ نال ادب، آداب نال سپس جھکائیا۔ جس وچ سارے ہونے جذب، شرع شریعت نظر کھئے نہ آئیا۔ جس لیکھا پورا کرنا دین مذہب، اوتار پیغمبر گرواں پیشین گوئیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ کائنات حیران ہونی تعجب، پریشانی وچ سارے دین دہائیا۔ اوہ پروردگار سانجھا یار محبوب محبت والا اپنا اگئی چکے قدم، جو قدم قدیم تون نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی مستی وچ سنتاں فقیراں آیا وجد، مستی وچ اوسے دے ڈھولے گائیا۔ اوہ کلجگ انت نؤ کھنڈ پرتھمی ست دیپ میٹن آئے حسد، دئی دویت رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ بے مقام لاحق لاشریک مقامے حق دا نور نورانہ مُرشد، جس دے مُرید اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو سیو کھائیا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت اپنی کر کے آپ فرصت، پاربرہم پرہہ اپنا کھیل کھلایا۔ جس سنساری بھنڈاری سنگھاری سرگن دھار سب نون دینی فرصت، شبدي شبد شبد حکم سنائیا۔ اُس مہربان محبوب دی کی حرفاں حرؤفاں الفیے وچ کراں الفت، جس دی صفت صلاح وڈیائی اکھر کہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ دین دئی لیکھا ویکھے غریب نہانے مُفلس، اپاہاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن سنديسہ چند ستار، سطح بلندی دیاں جنائیا۔ جس دی مُرید مُرشد مجلس وچ کرن انتظار، انتر نرت دھیان لگائیا۔ اوہ نور نورانہ ہو اجیار، اپنا ظہور کرے رُشنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرن آیا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ درگاہ ساچی مقامے حق اٹھو میرے برخوردار، عزیزو اپنی لؤ انگڑائیا۔ اپنی اُمت دین کلمہ تگو وچ سنسار، مُلا شیخ مساک پردہ اندر اٹھائیا۔ جس نون واحد ملیا حقیقت وچ یار، جو دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ جس نے امام اماما ویس دھرنا اپر اپار، اگم اگمرا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم اک سنائیا۔ چند ستار کہے سُن چوڈھویں صدی ساڈی دھرم دھار

دی بہین، کلمہ محمد دئے گواہیا۔ چاروں گنٹ اپنی ویکھ اندھیری رین، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ رسنا چہوا بئی دند نام کلمہ سارے کہن، پردے اندر کایا مندر دُھر دے کعبے وچ پروردگار نہ کھئے وسائیا۔ من کامنا جگت واسنا مایا ہوئی ڈین، دیناں مذہباں رہی کھائیا۔ ذرا نگاہ مار لے جس کارن نقطہ لایا عین اُتے غین، قیاف دا قطر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مالک سیچ نالوں سارے ہویئے طرفین، طرف اُتر پورب پچھم دکھن چارے گنٹ دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہوئے ہنگتا کوڑ گڑیارا دا وہندا وہن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ من منسا ملے کیسے نہ چین، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کچھ لیکھا یاد کر کرلے والا حسن حسین، شاہ علی دی آشا نال ملائیا۔ ابو بقر دا دینا کی دین، عمر آہ بھر کے کی سنائیا۔ چوتھے یار دا کس کارن ہویا بہن، جگت سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ تارا چند کہے صدی چوڈھویں سن شبد آگتا نانک، کی نرگن سرگن گیا سنائیا۔ جس ویلے تیرا وقت ہویا بھہ بہیانک، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دی دھرم رہے نہ کھئے امانت، عمل سیچ نہ کھئے کھائیا۔ شرع دی شرع رہے نہ کھئے ضمانت، ناتا دھرم جان نڑائیا۔ من کلپنا جگت واسنا کرے بغاوت، بغلگیر ہو کے بغداد نانک گیا سمجھائیا۔ پرہیو دا کھیل ہونا تیرے انت اچانک، امام اماما اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے زیارت، ذرہ ذرہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا اکو حکم اکو عبارت، لیکھا اکو اک سنائیا۔ تیرا انت مُریداں دی مُرشد کرے نہ کھئے سفارش، سجدیاں وچ سارے سپس نوائیا۔ اُس محبوب دی مہربان نور اہ دی اُستت کر سکے نہ کھئے تُعارف، تعریف کہہ سکے نہ رائیا۔ بھیو پاوے کھئے نہ عارف، علما عقل وچ نہ کھئے جنائیا۔ اوبدا لیکھا پورا ہونا بھارت، بھارت دا وارث، عرب عربانیاں کھوج کھوجائیا۔ جس دے کول حکم دھار دے نو کارڈ، نوواں کھنڈاں حکم دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں صدقے واری اُس توں گھولی، اپنا آپ گھول گھائیا۔ جس دی کلمیاں کلاماں توں باہر بولی، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ جس دی تن وجود کایا نہیں وچولی، وچلا بھیو ستگر شبد ہو کے آپ جنائیا۔ اوہ میرے کواڑ چوڈاں طبقات سنگ رہیا کھولی، محمد ڈھولی ڈگا کلمے والا لائیا۔ جس دا حکم میرے وچ ورتنا ہوئی ہوئی، حکم اپنا اک ورتائیا۔ نو دیاں جگت دھار وچ پاوے روئی، رونق

اپنی اک بنائیا۔ اُس دا کھیل ہونا دیس پردیس اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول بیٹھی بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دا سگن کچّا تند موئی، موّلا ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنی دھار اپنے نام کلمے دی آپے گاؤنی، گاوت گاوت گاوت اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ رات تینّ وجے کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے مینوں نظر آیا نانک دا نراکھّر، جو اکھّراں روپ بنائیا۔ جس نے تارے پاہن پتھر، لوک مات دتی وڈیائیا۔ اُس دی یاد وچ ماروتھل وهاؤندے اتھر، بن نیناں نیر وپائیا۔ جس دی پیار شربنی شگر، رس انرس انڈیٹھا دتا چکھائیا۔ اُس دی یاد وچ سینکرے سال کیتے بسر، سو پچھرت میل ملائیا۔ سو شرع دا ویکھے ہشر، حضرتان دا پردہ دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ نراکھّر کہے میری اکھّراں والی ونڈ، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ میری نام کلمے دی گنڈھ، شبدي دھار سوہبا پائیا۔ جو مائس مانو پاوے ٹھنڈ، مائس اپنے رنگ رنگائیا۔ نانک اشارہ کیتا انت لیکھا مُکنا تارا چند، محمد نشان نشان دے بدلائیا۔ کھیل کرے سورا سربنگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا چار جگ تون وکھرا ہونا پنڈھ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ اُس لیکھے لاؤنی جیرج انڈ، اُتہج سینج ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے نانک لہندے چڑھدے ماری لیک، لکیر فقیر دتی بنائیا۔ پھیر ستنام نال کیتا تصدیق، شہادت دُھر دی اک رکھائیا۔ نال محمد دی تکی تبلیغ، جس نوں طبق ویکھ وکھائیا۔ پھیر نیتر لے میٹ، میل ملیا شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شبدي سندیسہ دتا ٹھیک، دُھر فرمانا اک الائیا۔ مہابلی اترے اپنی تریک، تواریخ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا مارگ ہونا باریک، گوبند کھنڈا دھار ونڈ ونڈائیا۔ اُس نوں کہنا جگت جگت جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ جس صدی چوڈھویں انت سب نوں جانا پیس، پیسن پیسے خلق خدائیا۔ چار کُنٹ بھجے ابلیس، دوس زین کھیل کھلائییا۔ لہنا پورا کرنا محمد والی حدیث، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ نراکھڑ کہے مینوں لکھیا خوشخط، بنا قلم شاہی دتی وڈیائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ بندہ پنج تے، تتو تے نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس وچ لکھی اوہ برہم مت، جس نوں برہما شو وشن سارے رہے صلاحیا۔ جس انت لیکھے لاؤنی دین مذہب دی رت، رتی رت لیکھے لایا۔ اوہ صاحب سوامی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلایا رتھ، رتھوہی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب سچ دی سچ دیوے وتھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ ماروتھلاں آوے نٹھ، قدم قدماں نال بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا سرُوپ آد جگاد سدا سوچھ، ست سرُویی اپنا کھیل وکھائیا۔

* ۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دین دُنی دا ہوجھا ہویا کرم، ککرم کرے لوکائیا۔ جگت واسنا ہویا بھرم، بھاڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ پیار ودھیا کایا ماٹی چرم، چم درشتی نال ملایا۔ پُرکھ اکال پوجے کھئے نہ چرن، چرنودک مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ سچ صاحب دی ملے کیسے نہ سرن، سرنگت نہ کھئے اکھوائیا۔ اکھراں والی وڈیا پڑھن، نراکھڑ پردہ نہ کھئے چکائیا۔ حقیقی منزل مَول نہ چڑھن، نو دوار بھیو نہ کھئے چکائیا۔ دین مذہب شرع شریعت وچ لڑن، اگنی تے نہ کھئے بُجھائیا۔ زبھے کولوں مَول نہ ڈرن، بھو اندر نہ کھئے ٹکائیا۔ میں کلجگ انت صاحب نال پچن آئی کرن، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ دوارا میرے اُتے دسے نہ کھئے درن، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار تگن تھاون تھائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے ورلے تیرا بھانا جرن، بھاوی سب دے اُتے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب کھلاپاتی، پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ سنت گمار لیٹیا اُتے میری چھاتی، براہ بھجیا وابو داہیا۔ یگء پُرش جوڑیا ناتی، حیکریب اپنا کھیل کھلائیا۔ نر نرائن میں تیرا ویکھیا کھیل تماشی، کپل من اپنی خوشی بنائیا۔ دتا ترے پرگٹ کر کے تیری ذاتی، حُکم دُھر دا گیا سنائیا۔ رکھپ دیو اٹھویں اوتار اک خبر اگئی آکھی، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ پرتھو

میرے وچوں متھن کے کڈھیا انّ داتی، بھنڈارا جگت ورتائیا۔ متس بن کے سمنڈ ساگر کھیل کھیلی جل جیوان بنیا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ کچھپ ہو کے مندرا چُکیا آپ لیٹیا بیٹھ صفاتی، صفا جگت والی بلائیا۔ دھنتر تیرا کھیل تک ابناشی، اؤشدھ جگت رنگ رنگائیا۔ موہنی دھار تیری بہُ بھانتی، باؤن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ہری ہر اپنی کرنی کیتی میرے نال جوڑیا ناتی، نر سینگھ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ نر نرائن تیری جوت میرے اُتے پرکاشی، پرکاشت ہویا چائیں چائیا۔ اک لیکھا اوہدا بھیو پھیر دسنا جو ستجگ دا ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔ ترنتے پرس رام چڑھیا میری گھاٹی، رام راما رنگ رنگائیا۔ وید ویاس لیکھا لیکھا چار لکھ ستاراں ہزار سلوک پُران اٹھاراں بہُ بھانتی، بھوکھت پُران نو ہزار سلوک تیری دئے گواہیا۔ گھنٹیا کرشن کھیل کھیلیا منڈل گوپی پائی راسی، تٹ کنارہ جمنا والا سہائیا۔ بُدھ میرے اُتے آسن لا کے تیری ماری جھاکی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تیرا کھیل میں جگ چوکڑی تکیا صفاتی، ابناشی تیری بے پرواہیا۔ تُوں پیغمبران دتا اخلاقی، اخلاق اپنے نال بنائیا۔ مۇسے دتی حیاتی، جیون زندگی وچوں بدلائیا۔ مسیح سندیسہ دتا پاتی، کلمہ دُھر دا اک درڑائیا۔ محمد پردہ لاه چوڈاں طبق ہاٹی، حمد اپنی اک سُنائیا۔ نانک نرگن سرگن ستنام دی دے کے داتی، میرے اُتے بھیجیا چائیں چائیا۔ نانک کھیل کیتا بہُ بھانتی، خیاں غریبی سنگ رکھائیا۔ گوہند ہتھ پھڑا کے باٹی، امرت بھنڈارا دتا ورتائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ میرے اُتے بدلے رہے اپنی واٹی، جگت پینڈا پنڈھ مُکائیا۔ میں سُن دی رہی میرے صاحب سب نے رکھی ایہو آسی، آشا اپنی آشا وچوں پرگٹائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت آوے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نوں سیس نوئے شنکر کیلاشی، برہما بھجے واہو داہیا۔ وشنو کہے میں ہو کے داسن داسی، ساچی سیو کھائیا۔ اٹھاراں بھگت سودا لین اگمی ہاٹی، وست اکو اک ورتائیا۔ صوفیاں کلام دیوے ساچی، دُھر دا کلمہ اک سُنائیا۔ دھرنی کہے میرے محبوب میرے اُتے سب نے ایہہ دھار خوشیاں نال آکھی، آکھ کے گئے سُنائیا۔ بے شک تُوں سچکھنڈ درگاہ سچ دا نواسی، ہرجن تیرے تھر گھر ڈیرہ لائیا۔ چار جگ دے شاستر تیری حُکم والی پاتی، پترکا تیری دئے گواہیا۔ مہربان ایس ویلے اپنی دُنی ویکھ کایا ماٹی، وجود ساڈھے تے ہتھ پھول پھولائیا۔ دُرمت میل کسے نہ جائے کاٹی، وبھچار بھری لوکائیا۔ تیرا نام کلمہ پڑھن والے ٹھگی چوری کرن بدمعاشی، دھرم دوارا دھرم نہ کھئے کھائیا۔ من کلپنا ودھی عیاشی، سُرَت

نرت تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے
 ویکھ صاحب اپنا جگ، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ دہ دشا کام کرودھ دی آگ، لوہہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ گُرم ت سارے گئے تچ، مُرید
 مُرشد ملن کھئے نہ پائیا۔ میرے اُتے قبول ہوئے کیسے نہ حج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں میرے مالک میری رکھنی لُج، خلق
 دے خالق میرا لیکھا دینا چُکائیا۔ میرے اُتے چرن ٹُکاؤنا بھج بھج، بھجن بندگی والے ویکھنے چائیں چائیا۔ انت آخر بے نظیر دھرم نشانہ
 دینا گڈ، واحد گاڈ اِکو نظری آئیا۔ مقبرے ررون پُکارن ماس ناڑی ہڈ، کوک کوک جنائیا۔ کیتے میرے اُتے گئے لد، گرو اوتار پیغمبر
 پھیریاں پائیا۔ دین مذہب بنا کے حد، کلمے نام جگت سنائیا۔ انت میں نیانی تیرے چرن رہی ڈھٹھ، بلہین سنائیا۔ کلجگ لیکھا مُکا کے
 ت اٹھ، اٹھ سال صدی چوڈھویں تیری سیو کھائیا۔ کوڑ کڑیارا کھیڑا کردے بھٹھ، بھٹھیالا کلجگ آگنی ڈاہیا۔ اِکو پرکاش ہووے تیرا نوری
 جوت لٹ لٹ، لاٹاں والیئے تینوں سیس نوائیا۔ اِکو کلمہ مانو ذاتی لئے رٹ، اِکو اِشٹ دینا بنائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، پارہسم تیری
 سرنائیا۔ میں بن ہتھیاں توں جوڑاں ہتھ، دھرنی کہے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا پورا دے دے حق، حقیقت دے مالک اپنی دیا کھائیا۔

* ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ *

بہادروں کہے میرے پر وشٹے ستّ دی ونڈ، ستّ زمیں اسمان دین گواہیا۔ چوڈاں طبق کئی دی کھلی ویکھن گنڈھ، ترپت اپنی
 سیو کھائیا۔ ایہہ اشارہ کیتا سی نانک جس ویلے ستا چھایا ہیٹھ جنڈ، سپّ مکھ اُتے سوہیا پائیا۔ اشارہ کر کے تارا چند، دوس رین اِکو
 حُکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں تک کے پندھ، پاندھی اپنا کھیل کھلائییا۔ پھیر خوشی ہویا بند بند، بنا بندگی وچّی ودھائیا۔ بہرماں رہی
 مائل نہ کندھ، کندھی بیٹھا سوہیا پائیا۔ میرا صاحب سورا سرننگ، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوہ لیکھا مُکاوے جیرج انڈ، اُتہج سیبج
 پردہ لاہیا۔ پورن جوت پورن ہووے اند، اند اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ست بہادروں کہے حکم دی دھار گنڈھ گئی کھل، بندھن رہیا نہ رائیا۔ حضرتان دے پلنوں ہٹے بل، بُلے شاہ نیر وہائیا۔ مالک تگن صلح کُل، کُل مالک نور الاہیا۔ جو سب دی قیمت پائے مل، اٹل امل اپنی وست ورتائیا۔ اُس دی پریتی جانا کھل، اپنا آپ گھول گھائیا۔ جس دے حکم اندر جگت اندھیرا جانا جھل، جھلک اپنی اک وکھائیا۔ ہنکار وکار جانا پھل، پھڑ باہوں نہ کھٹے اٹھائیا۔ جگت بوٹا جانا بُل، حلیہ دین دُنی بدلائیا۔ میرا صاحب سدا اہل، بہادروں کہے میں نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جُگاد اگئی دھول، دھول توں پرے اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ رکھڑی والے دن * *

۱۶۶

۱۶۶

صدی چوڈھویں کہے میں پھری وچ کویت، کعبے گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ شرع دی شرع اندر دویت، تن وجود پاک نظر کھٹے نہ آئیا۔ میرے محبوب تیری بھلے سرب ہدایت، متنے وچ من نہ کھٹے ٹکائیا۔ میں تیرے آگے اپنی اک رکھنی شریعت، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ میں چوڈاں سو سال توں سیوا کردی بن لایق، نالائق تگار خلق خدائیا۔ ذرا اپنی ویکھ محمد اشارے والی آیت، اتیادک دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا میرے نال محض، مہربان پردہ دینا چُکائیا۔ میری منگ ہوویگی جائز، بصرے جا کے دینی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے غریب نوازا، پروردگار تیری سرنائیا۔ جس ویلے عراق دے اندر وڑیا دروازہ، در میرا سوہا پائیا۔ اوتھے حاضر ہووے گا خضر خواجہ، لوٹا جل ہتھ اٹھائیا۔ میں یاد کراواں گی جو حکم سندیسہ شروع وچ دتا دیس ماجھا، آون لگیاں آپ لکھائیا۔ اُس دا سب نوں دینا پیئگا جواہا، جواب طلبی تیرے ہتھ رکھائیا۔ کتے محمد دے دیش دا ایویں سُننا نہ رہ جائے خواہا، خواہ مخاہ اپنا وقت سہائیا۔ پھیر تینوں اکلے نوں جانا پیئگا کوفاتے وچ بغدادا، اپنا پندھ مکائیا۔

تُوں نُورِ نُورانہ مہربانا میرا آد دا انت ابا دادا، امی جان تُوں ہی نظری آئیا۔ میں دوسرا ویکھنا نہیں چاہندی سوانگا، سچ نال سچ دا کھیل کھلائیآ۔ میں بنا منبران تون دیوان گی بانگا، اچی کوک کوک سنائیآ۔ حضرت محمد تُوں کہاں گی اپنیاں پُوریاں کر تانگھاں، خواہش تمنا پچھلی نال رلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ساڈے گرہ آوے اوہ، جس دی آمد وچ سیس جھکائیآ۔ جس دا زرگن سرگن ہووے موہ، مُحبتِ آتم پر ماتم بندھائیآ۔ مینوں کوئی بہتا نہیں چاہیدا گروہ، جو حُکم وچ حُکم نہ کھئے رکھائیآ۔ تیرے نُور دی ساچی ہووے لوہ، جس لوئن میرا دتا کھلائیآ۔ میں سن کے درگاہ ساچی دی سو، سو سوامی در تیرے سیس نوائیا۔ میرے لئی ڈھوآ جو لے کے ڈھو، پیار مُحبت دا ناتا میری جھولی دینا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے تُوں شہنشاہ پروردگار، عالمین تیری وڈیائیآ۔ پیغمبر تیرے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیآ۔ تُوں سب دا سانجھا یار، واحد اک نُور الاہیا۔ تُوں اُس کرپلے آؤنا جتھے محمد دا لیکھے لگے دوہست والا پروار، حضرت علی گنڈھ وکھائیآ۔ ایہہ منزل گھاٹی سب تون دُشوار، جتھے مُرشد پچھے مُرید اپنا آپ تن شہید گئے کرائیا۔ نہ کھئے کرودھ نہ ہنکار، چنتا غم نہ کھئے ستائیآ۔ تھل مارو پانی اگنی رووے زارو زار، بن نینان نیر وائیآ۔ میں ضرور عرض دیوان گُجار، گزارش وچ سیس جھکائیآ۔ بصرے وچ نانک دا ادھار، اوہ نراکھہر اکھہر دینے پرگٹائیآ۔ میرے مہربان میری نمو نمو ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ نمسکار، چرن دھوڑی خاک رمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر اک اُمید، تمنا اپنی دیاں جنائیآ۔ تیرا درس کراں گُفت شنید، تگاں نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ پہلے سنی حرفاں والی تمہید، اکھراں والی ونڈ ونڈیائیآ۔ نال تیرا ہووے محمد عزیز، رسؤل رسؤللہ سیس نوائیا۔ جس ویلے میرے گرہ آئیوں پہلا قدم رکھیا دہلیز، دہ دشا ہووے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پروردگار سانجھے یار نُور الاہی اللہ تیری اُدیک، عالم دے مالک عالمین تیرا دھیان لگائیآ۔

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ بصرہ حد توں آدھ میل اُتے ڈپہرے عراق وڑدیاں * ❀

محمد کہے میرے اندروں نکلی آہ، آہ دتا سُنائیآ۔ واہ میرے خُدا، تیری بے پرواہیا۔ تیرا ہتھ نہ آیا کیسے مُدعا، مُدتاں دے بیٹھے دھیان لگائیآ۔ ایس تھان بیٹھا سی اک بُڈھا، جس بغداد بوٹا زہر دتا اُگائیآ۔ اوہنوں جگت سماں بیتیا جُگا، وقت رہیا گُرا لئیآ۔ اُس دی آشا میں انت رکھی اُپر لب، زہر بیجن والیا تیرا خُدا ہوئے سہائیآ۔ نالے خُدا نوں کہیا واہ میریا ابا، بابا تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ اُس دی لیکھے لاوُنی اوہ جگ، جس جگہ بہہ کے تیری یاد اپنے وچ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیآ۔ محمد کہے واہ میرے بخشنند، بخشنہار تیری سرنائیآ۔ اوہ ویکھ میری ونڈ، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیآ۔ جس کارن چوڈاں دوس ترپت بندھائی گنڈھ، بھگتاں دا کوڑ کُڑیا راہوے ہنگتا گُڑھ وچ بندھائیآ۔ جس دا لیکھا دھرم رائے نہ دئے دنڈ، چترگپت نہ لیکھ وکھائیآ۔ اوہ سارے ککرم اگلوانڈھی ایتھے آئے لنگھ، میری آشا نال ملائیآ۔ اوہناں زور نال کہیا اسپں تیرے نال کراں گے جنگ، بھگتاں سنگ اپنا بل وکھائیآ۔ حضرت کہے میری آشا میرے اگمی چند، چند ستار تیرا راہ تکائیآ۔ تیرا دیس تیرا بھیس تیرا ویس خلق پکھنڈ، پکھنڈی تیرا نُور نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ گنڈھ کہے جس ویلے مینوں ہوئی جہی کھولیا، میں انتر انتر دتی دُبائیآ۔ میں محمد نوں سندیسے وچ جا کے بولیا، سہج نال سُنائیآ۔ اُٹھ اُس دے وچولیا، جس تیرے انت دا بیء دتا بجائیآ۔ اوہ دھام ویکھنا تٹ مؤلیا، انمول آئے چائیں چائیا۔ محمد کہے میں وی تکیا اپنا اقرار قولیا، کلمے توں پرے ویکھ وکھائیآ۔ میرا انتر ہویا اڈولیا، صدق وچ خوشی منائیآ۔ اک پریم دتا جھکولیا، ساز دتا بلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ گنڈھ کہے میں گنڈھ جگت نہیں سی بٹھی، بندھن کوڑ نہ کھئے رکھائیآ۔ مینوں محمد دی گل سُننی پئی کتیں، انسنت دتا سمجھائیآ۔ جس دا وسیرا نہیں چھپڑ چھٹی، اوہ آوے دُھر دا ماہیا۔ اُس دی رسم قسم نال نویں، نویں دیاں سمجھائیآ۔ ایتھے حاضر ہووے ارجن بیٹھا تتی توی، اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ نیتر رووے بہاوی بھوی، رو رو مارے دھاپیا۔ جیہڑی آشا پربلاد نے گوی، گا کے دتی سُنائیآ۔ اُس نوں ضرور پورا کرے اپنی بدھ نال اوتار چوھی، چوہیسا ہر رگھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گنڈھ کہے ترپت مُکھ کر لے دشا لہندی، لہندے ولّ دھیان لگائیا۔ خوشی وچ اچّ اُس امام نوں لاؤنی مہندی، جس دی رنگن چڑھ تھاون تھائیا۔ جگت واشنا کدے بندی کدے ڈھپندی، ایہہ پرہ دی بے پرواہیا۔ بھگت آتما سدا بھانا سہندی، جگ جگ سر اپنا بہار اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گنڈھ کہے میں چوڈاں دِن رہی گھٹی، مینوں سکیا نہ کھئے چھڈائیا۔ میں گئی لٹی، رو کے دیاں دُہائیا۔ میں پُکاریا اُچی اُچی، کوک کوک سُنائیا۔ ایہہ تیری دھار سچی، تُوں داتا بے پرواہیا۔ اک ویراں سنت منی سنگھ دے پیار اُنساں اپنیاں پیاریاں نالوں تٹی، جتھے تئیاں نوں ویکھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر سچ پیار وچ جُٹی، جوڑے دُھر دے لینے بنائیا۔ جس ویلے بصرہ وچ نانک نے اپنی چھاتی وچ ماری سی مُکی، مُکمل دِتا جنائیا۔ بھگتاں دے مستک تے دھار ہووے دو تُکی، دوہرا رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا چھاتی رہے نہ لکی، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ جس نے انت سب دی کھیل اُٹاؤنی حُقی، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ اُس دی سہنجنی ہووے رُتی، بصرہ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گنڈھ کہے اوہ صدی چوڈھویں ویکھو آؤنی دوڑی، بھجے واہو داہیا۔ میں نہ کوئی ڈنڈا لایا پوڑی، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ دھرتی ویکھی لمبی چوڑی، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ انت مینوں اک گلّ اوڑی، جس دا نشان محمد گیا لگائیا۔ میں راہ وچ آؤندی ہو گئی بوڑی، بوری ہو دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو اپنی ہتھیں کرو تصدیق، شہادت دُھر دا نام پائیا۔ جس دی تہاڈے نال پریت، اوہ مالک سب دا نظری آئیا۔ اچّ زین سبائی میں کھیل تگاں گی ٹھیک، نیتر نین اکھ اُٹھائیا۔ مینوں بڑے چراں دی اڈیک، آیا دُھردرگاہیا۔ تئیں سارے خوشی وچ کھو نی اوہ ساڈا ستگرُو داتا میت، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بھیکھ وٹاؤنا لیکھ لکھاؤنا اُس دی پُرانی ریت، اچھل چھل اپنا حُکم ورتائیا۔ اسیں سارے میل کے اُس دی سہنجنی کرنی تریک، تواریخ پچھلی ویکھ وکھائیا۔ محمد دی محض تکنی تبلیغ، کی حُکم گیا جنائیا۔ اوہ مالک لاشریک، واحد اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔

صدی چوڈھویں کہے محمد دا رات نوں وچھاؤنا ہیٹھاں دُھسا، گولی سوہنی سیو کھائیا۔ پھیر لیکھا دسنا کیوں سب دے اندر غصہ، گلا کی لکھت بنائیا۔ پیار بھرنا اگما جُسا، جسم ضمیر دینا رنگائیا۔ ایہ لیکھا دیس کچھا، کچھپ منسا پور کرائیا۔ ایس کارن میرا پروردگار تہانوں جھکا، صدی چوڈھویں کہے چوڈاں طبق تہاڈی سرنی دتے لگائیا۔ اوہ تہاڈا درجہ پیغمبران توں اچا، پیراں دا پیر رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری منسا سب دے آگے، سچ دیاں سنائیا۔ تیرا کھیل سورا سریکے، صورتاں محمد دیاں دین گواہیا۔ مہندی وچ ہتھاں تے پنج رکھنے ڈے، نشان چھوٹے چھوٹے دکھائیا۔ جیہڑے داغ کرشن نوں سی لگے، اوہناں لہنا پورا دینا کرائیا۔ پھیر جن بھگتاں دے ساری دنیا وچ سدا سدا رہنگے مزے، مزہ آتم رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے قبول کرنے حجے، اوتار پیغمبر گر تیرے چرن کجے آؤن چائیں چائیا۔

* ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق وچ بصرہ شہر وکھے سویرے *

بصرہ کہے مُدتاں توں میرا ایتھے بسر، بشرطے خود مالک میرا رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا کیسے لیکھا نہیں وچ نثر، نصیب روٹا نہ کھئے کرائیا۔ میں وی دُوروں تکدا رہیا جو پیغمبران دا ہویا حشر، حسرت وچ اپنا دھیان لگائیا۔ میری کلپنا دا حضرت محمد اُتے ہویا اثر، اوہ اشارہ پروردگار ول کرائیا۔ میرا محبوب آپ کریگا جشن، مقدس اپنا قدم مبارک آپ کھائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا چار جگ حسین حسن، اعلیٰ اللہ اپنا میل ملائیا۔ سو بھيو ابھیدا اپنا آوے دسن، پردہ پورب آپ چکھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی نسن، اوتار پیغمبر گر بھجن واپو داہیا۔ خالی جھولی جوڑن ہتھن، سجدے وچ سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں اوہ آوے سب دی پت رکھن، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس لہندی دشا توں پھیر جانا ول دکھن، اپنا چرن اٹھائیا۔ لیکھا پورا کرنا دیپ لکھن، لیکھا وید ویاس پھول پھولائیا۔ پرکاش کرے الکھ الکھن، اگوچر اگم اتھاپیا۔ شبدي دھار دا شبدي کھول کے ہٹن، وست اگم کلمہ نام ورتائیا۔ کلجگ کوڑی

کِریا جڑ جائے پُئن، آشا سب دی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔
 بصرہ کہے میرا انساناں والا نہیں وجود، میری ماٹی دئے گواہیا۔ میری دھرتی دی خاک راہ تگدی رہی محبوب، جس دی مجلس
 بے پرواہیا۔ جس نے کوڑ ککرم کرنا نیست و نابود، جڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ منزل حق دس مقصود، مقصد سب دا آپ سمجھائیا۔ جس
 پچھ شرع والے گئے جھوج، اُمت اُمتی شہادت پائیا۔ اوہ مالک اوچو اوچ، اگم اک اکھوائیا۔ سو اپنا دین آیا ثبوت، خالق اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جدھر تگاں اُدھر مؤجود، شاہ مُفلس اپنی کھیل کھلائی۔ جس عراق دی آ کے وچ حدود، حد پچھلی دتی مکائیا۔ ایہہ آشا لکھی
 وچ ہزارا درود، بصری اسم دئے گواہیا۔ میرا مالک صاحب اک ملوک، ملک اُموت توں اپنا کھیل کھلائی۔ جس دا حُکم رہن دیوے نہ
 کتے سلوک، پہلوں سلوک اپنا لیا تڑائیا۔ کی کرے تت کلبوت، وجود بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بصرہ کہے میری حمد لا الہ رسول سلئل سمم جوویز کنے مالڈک وعدے خدا از ہمی نورے چش
 گوشے عَش شمشے سائو الوزے زک ہبو حضرتے محمد لیکھا دُھردرگاہیا۔ بصرہ کہے میرے اُتے نانک ماری جھاتی، جھک جھک کے دتا
 سُنائیا۔ پھیر دھرتی دی ویکھی چھاتی، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر نگاہ ماری ول کلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دا
 کھیل نور صفاتی، صفا ہستی سب دی میٹ مٹائیا۔ جس دے کول زندگی حیاتی، جیون سب دا اپنے ہتھ سمجھائیا۔ اُس دا حُکم شبَد
 پیغام کلمہ سندیسہ کاغذاتی، کایا کعبہ کربلا دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ اُس دن نانک بنیا سی آپ ربانی، ستار اپنی انگل چھپائیا۔ نالے نگاہ
 ماری میرے ست پُرکھ نال ست گُرمکھ آؤن گے پنجابی، پنجاں دریاواں رنگ رنگائیا۔ اُس دی کھیل ہونی ابلادی، اعلان دُھر دا اک
 جنائیا۔ شرع توں باہر کھیل حقیقی تے مجازی، مزہ اپنا اک درڑائیا۔ جس نے عراق وچ قدم رکھدیاں کھیل کرنا انقلابی، انقلاب پہلے
 گُرمکھاں وچ پرگٹائیا۔ پھیر نو دیش دیشاں دی ہووے بربادی، نو بہادروں نو دوار نو رس جگت واشنا اے دن دی سب دی جھولی
 پائیا۔ اگلا کھیل ہونا وچ بغدادی، یگے آسو اپنا چرن ٹکائیا۔ مہربان مہر دا بنے حاجی، حُجرہ اپنا حق سہائیا۔ جس نے نو کارڈ نو
 دھار لکھنے جواہی، مضمون اکو اکھربنائیا۔ سب دا لہنا دینا شتابی، شرع شرع وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بصرہ کہے میں دسیا نال شرط، شرع والیاں دتا سمجھائیا۔ جہڑا قَوْل کیتا سی رام نال
 بھرت، اُس دا بھرم دتا مٹائیا۔ جس کارن بھیلنی بُھکی رکھدی سی ورت، ورتمان سماں دتا بُھگتائیا۔ جس دی سینتا رکھی سی شرط، اوہ
 شریعت شرع سنگ رکھائیا۔ جس نوں کاہن کہا سی اُتے عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ وید ویاس آکھیا آوے پرت، پت پریشور
 بے پرواہیا۔ موسیٰ کہا میری اوہ نال لکھت پڑھت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ حضرت عیسیٰ کہا اُس دا اکو رستہ تے اکو سڑک، راہ اکو اک
 جنائیا۔ حضرت محمد پیشینگوئی دتی ندھڑک، نگاہ چوڈاں طبق اٹھائیا۔ نانک کہا اوہ ضرور آویگا ایس دھرت، دھرنی قدم بوسی کر کے
 سیس نوائیا۔ گوبند کہا اوہدا لیکھا نہیں بوند رکت، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائیا۔ اوہ ستگر شبد شبد دھار دی شکت، شخصیت جگت نہ
 کھئے دکھائیا۔ سب دے اُتے مہربان ہو کے کر کے ترس، تسیہا ویکھے خلق خدائیا۔ مہربان ہو کے مہر مُحبت دیوے برس، برسی برسی
 سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ رنگائیا۔ نو بھادروں کہے نو
 دیش رہے تڑپ، اگنی اندرے اندر بھڑکائیا۔ میں کوک سناواں کڑک، حُکم بے پرواہیا۔ جس نے اپنے حُکم نال پہلے بھگتاں اپنی کیتی
 جھڑپ، جھگڑا دتا پائیا۔ ایہ حُکم دتا سی گوبند وچ دیش دڑپ، دوہری کار بُھگتائیا۔ میں ایسے خواہش وچ رہیا بھٹک، بھٹکنا اپنی
 دیاں جنائیا۔ کچھ لیکھا رنجیت سنگھ دا اُتے اٹک، جس ویلے گوبند درشن کیتا چائیں چائیا۔ اوہ پاہن نال گیا لٹک، اپنا سیس جھکائیا۔
 مہینہ سی کتک، پروشٹا نو نظری آئیا۔ گوبند سندیسہ دتا سخت، سختی نال سنائیا۔ میرے پُرکھ اکال دا آؤنا وقت، گُرمکھاں دیاں
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئی ملایا۔ بصرہ کہے میں پُرانا بسیا، بستر
 دھرتی سوہا پائیا۔ نہ کدی رویا نہ کدی ہسیا، خوشی غمی نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں سندیسے وچ حُکم اگما دسیا، فرمانا اک جنائیا۔
 مہربان آوے نسیا، اپنا پندھ مکائیا۔ جس میٹھی کلجگ رین اندھیری مسیا، نور نورانہ چند چمکائیا۔ اُس دا پرکاش رہے نہ چھپیا،
 چھاپے مارے تھاوں تھائیا۔ جس آتم پرماتم سوہنگ جپاؤنا جپیا، پاربرہم برہم پردہ آپ اٹھائیا۔ اوہ سُمند ساگراں آوے ٹپیا، اپنا پندھ
 چُکائیا۔ نانک نے زرگن سرگن دھار اُس نوں تکیا، تقویٰ جس اُتے اوتار پیغمبر گئے رکھائیا۔ اُس دا سندیسہ جانا مدینہ مکیا، مُدتاں دا

لیکھا پور کرائیا۔ کیوں گوہند دا ڈھٹیا اپنا پندھ مُکا کے ٹپیا، پینڈا رہیا نہ رائیا۔ جس سب دا لیکھا پورا کرنا اِکھیا، چچا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کرائیا۔ بصرہ کہے میرا پندھ نہ رہیا دُور، نیرن نیرا گیا آئیا۔ میرے وچ قدم رکھیا حضور، قدیم دی آسا پور کرائیا۔ میں شکرانے وچ ہویا مشکور، شکر گزار صوفیاں بھگتاں دا اکھوائیا۔ جنہاں نے میرا نام دیش پردیشاں کرنا مشہور، مشورہ پرہ نال رکھائیا۔ نانک دی آشا میں دساں ضرور، مردانے ترسنا نال ملائیا۔ بھکھے کہیا نانک تیرے نام دا تینوں سرور، میرے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ نانک کہیا مردانے اوہ ویکھ تھلاں وچ انگور، کڈے سوہنے سوہا پائیا۔ مردانے کہیا میں مَورکھ موڑھ، مینوں نظر کچھ نہ آئیا۔ مینوں تے ایویں دسا کوڑ، میرا من رہیا بھرمائیا۔ نانک نے کہیا اوہ ویکھ موسیٰ تگے اتوں کوہ طور، تریا توں پرے اکھ کھلائی۔ عیسیٰ سولی تے چڑھیا حکم کرے منظور، نو نو سیس جھکائیا۔ حضرت محمد کہیا جس ویلے شرع دا پئے فتور، فتویٰ لگے تھاون تھائیا۔ نانک کہیا مردانے میرا بچن نہیں کوڑ، سچ دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بصرہ کہے میں نانک نال ہویا مخاطب، دُوروں دُوروں نگاہ ملائیا۔ تیرا بچن لکھیا نہیں کیسے کاتب، کاغذ شاہی قلم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اس نوں کون ثبوت کریگا ثابت، ثالث کون اکھوائیا۔ نانک کہیا جس خدا دی سارے کرن عبادت، سجداں وچ سیس جھکائیا۔ میں دسیا اُس دی نال اجازت، حکم دتا سنائیا۔ اوہ ضرور اپنیاں بھگتاں نوں کھواویگا انگوراں والی نیامت، مردانے بھل رہے نہ رائیا۔ آپ بن کے صحیح سلامت، صُبح شام اکو ونڈ ونڈائیا۔ اس دھرتی دے اُتے روپ بنائے گا آپ قیامت، مُرید کدھرے تے مُرشد کدھرے مکھ بھوائیا۔ ایہہ آخری صدی چودھویں دی بھوئے گی علامت، عالم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بصرہ کہے میری خوشی نال مٹی خاک، خاک سار ہو کے سیس نوائیا۔ میں کھیل تکیا جس طرح پروردگار نے دین دُنی نوں دینا طلاق، ناتا جگت والا تڑائیا۔ اوہ کھیل ویکھیا حالات، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ ایہدی کِرپا بنا دین دُنی وچ رہ نہیں سکدا اتفاق، مُحبّت ناتا نہ کھئے جنائیا۔ چاروں گنٹ ہونی اندھیری رات، گُرمکھاں دی اک گھڑی گھڑیاں دو جہان وجائیا۔ جس دی اڈیک رکھدے دجلا فرات، دوس زین بھجن واہو داہیا۔ اوہدا حکم شبد کلمہ

جگت دی شرع کٹ دیوے فلاد، فلاسفران دی عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جو اشارہ کیتا نر سنگھ پرہلاد، اپنا بھيو کھلائیا۔ جس ویلے کلجگ انت پيو پُت پنے جلاد، مُحبت مات لوک کرے نہ رائيا۔ اُس ویلے میرا نُور کرے امداد، جوتی جاتا پھیرا پائيا۔ شرع وچوں سارے کر آزاد، پرہلاد تیرے وانگ بھگت دئے بنائيا۔ پرہلاد کہتا تیرا حُکم بودھ آگادھ، کچھ پردہ دے اُٹھائيا۔ کی دُنیا دا ہووے گا مزاج، طبیعت کس بدھ نظری آئيا۔ نر سنگھ اشارہ دتا شرع والے پڑھنگے نماز، روزے رضا وچ رکھائيا۔ خُدا دا رہے نہ کھئے آداب، ادب وچ سپس نہ کھئے نوائيا۔ پھیر لیکھا دسنا اُس وچ بغداد، جس کارن گر پھیرا پائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائيا۔ بصرہ کہے میری اک گزارش، گجریا حال سُنائيا۔ جن بھگتو کریو سفارش، صفا دیوے تهاؤں تھائيا۔ میری پُوری ہووے زیارت، سر میرے ہتھ ٹکائيا۔ تُساں خوشی نال لیکھنی عبارت، جس دی اُدیک وچ انگت سال لنگھائيا۔ میں سُنیا جس دا پیغمبران نال ہویا تُعارف، تعریف کلمیاں والی سُنائيا۔ اُس آؤنا وچوں بھارت، اپنا پردہ لاپیا۔ سب دا بننا وارث، ورسہ کلجگ والا گوائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، بصرہ کہے میرے وچوں باہر جا کے پرسارتھ نال پرساد نانک دی آشا مردانے دی خواہش انگور ضرور دینے ورتائيا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر تون نو میل باہر جتھے محمد صاحب نوں

دے زہر دا بوٹا اگیا سی سوا پھر ہتھیاراں دا پھرہ لا کے وبار ہویا *

دھرنی کہے میرا لیکھا دسے بے نظیر، جو نظیر نوں بصرے وچوں بغداد وچ وسائيا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے تصویر، لاشریک بے پرواہیا۔ جو آد جگاد دین دُنی کرے تعمیر، اوتار پیغمبر گرو حُکم سمجھائيا۔ جس دے کول نام کھنڈا شمشیر، دو جہان آپ چمکائيا۔ اوہ بناونہارا سرب تقدیر، مُقدّر اپنے ہتھ رکھائيا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے تدبیر، طریقہ جگت نہ کھئے درڑائيا۔ جس لکھ چوراسی بنائے

سریر، تن وجود رنگ رنگائیا۔ کھیل کھیلے شاہ حقیر، گھٹ گھٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ انت کرے سرب آخیر، آخر اپنی کار بھگتائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کیسے دی ملکیت سدا نہیں رہی جاگیر، جاگیردار رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ نظیر کہے میرے اُتے ہوئی مہر نظر، میرا نظریہ دتا بدلائیا۔ میں بصرے وچ زندگی کر کے آیا بصر، حُکم دُھر دے نال اپنا پندھ مُکائیا۔ بغداد پہنچ کے کیتا جشن، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ کار کرن لگا نال ہتھن، اپنا بل وکھائیا۔ دھرنی لگا متھن، کھودی چائیں چائیا۔ پوست بوٹا لگا گڈن، نگاہ زمیں آسمان ٹکائیا۔ مینوں اشارہ ہویا ولوں مدینے مکن، کعبیاں کھیل وکھائیا۔ نوری اللہ آوے تیرے وطن، بے وطن بے پرواہیا۔ حضرت محمد دا تیرا لیکھا انت یتھارتھ سمجھے کھئے نہ یتن، پردہ بھیو نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نظیر کہے میرا بوٹا ہویا تیار، میں سیوا سچ کھائیا۔ میرے وپاری آئے دو چار، قیمت دین سُنائیا۔ بھودن ٹکے نو کر کے میرے نال ادھار، لے کے گئی چائیں چائیا۔ جس دا لیکھا محمد نال پیار، دُھر دا میل ملائیا۔ ست سچ دتا کھوال، سوا پا نیاز دئے گواہیا۔ جس دی جھل نہ سکیا جھال، گیاراں دوس اپنا وجود کھائیا۔ انت محبوب نے مُحبت وچ پُچھیا حال، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ سب کچھ ابو بقر نوں سنبھال، تن لیکھا رہے نہ رائیا۔ چوداں طبقات توں باہر مارنی چھال، شالہ اپنا گھر وکھائیا۔ جتھے نور جوت بے مثال، مسل شاستر دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ صدی چودھویں کہے میں بھجی آئی پیریں ننگیں، اپنا پندھ مُکائیا۔ میں کھڑی ہوئی اک ٹنگی، پلو گل وچ رکھائیا۔ میری انت رُت جاندی لنگھی، لنگڑی لولی ہو کے دیاں سُنائیا۔ تیری دُنیا ہوئی اندھی، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ میری خوشیاں والی رہی نہ ونگی، تیری لال مہندی میرا جوین گئی لُٹائیا۔ میں پھراں کوٹھے کندھی، بھجان واہو داہیا۔ جدھر تگاں پابندی، وندن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ میری آيو لنگھ گئی لمبی، وقت تھوڑا نظری آئیا۔ میری آشا جیہڑی علی نے منگ منگی، حضرت حضور سیس نوائیا۔ جس ویلے اُمت اُمتی آوے تنگی، تنگ دست ہووے لوکائیا۔ اتر ترسنا ہووے رنڈی، خواہش پور نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے بھنڈی، ور بھنڈ رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سچ

تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری پہلی صدی دا حال، میں ویکھیا چائیں چائیا۔ سنگ محمد چار یار ہوئے بے حال، بہل ہو کے سجدہ تیرے آگے کرائیا۔ تیری شرع نہ ہووے نڈھال، میری اُمت دے وڈیائیا۔ ہتھ بٹھ کے حضرت علی پُٹھی کر کے ڈھال، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے پروردگار میری کر سنبھال، تیرے قدمیں سپس نوائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ مقبریاں وچوں رووے وجود کھال، خالق خلق تیری سرنائیا۔ آہ ویکھ مُریدان حال، تُوں مُرشد بے پرواہیا۔ اُس ویلے محمد دے کول علی دی نشانی سی اک شال، شال بھورے رنگ وکھائیا۔ اُس دے اُتے نہ کوئی جواب نہ کوئی سوال، بنا اکھر اکھر نظری آئیا۔ اوہ ویکھ نوری نور جلال، جلوہ گر بے پرواہیا۔ جس دی جگ چوگزی اولڑی چال، حُکم حُکم وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا نور نور الہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اک ٹنگ کھلوتی، خالق فلق دے مالک دیاں سُنائیا۔ اوہ ویکھ اُمت دی جگت آشا روتی، نینان نیر وپائیا۔ جتھے بے مہار ہوئی حُسین والی بوتی، سانڈھنی پلُو گئی چُھڈائیا۔ اوتھے تیرا ظہور تکیا اکم دھار دی جوتی، نور نورانے نظری آئیا۔ پھیر تیری تگی اوٹی، اوڑک سپس نوائیا۔ جتھے حُسین حسن دی ہوئی بوٹی بوٹی، شستر گھائل کر کے خوشی بنائیا۔ پانی ہتھ نہ آیا لوٹی، جل آب نہ کھئے پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھلوتی اک ٹنگ دے بہار، پیر سکان نہ کھئے بدلائیا۔ میں سندیسہ دتا محمد یار، در تیرے سپس نوائیا۔ اٹھ تک حضرت عیسیٰ دی وچار، کی وچر کے رہیا سُنائیا۔ جس دا رُپ ہونا اپر اپار، الکھ اگوچر اپنی کل ورتائیا۔ نظر نہ آوے وچ سنسار، بے نظیر نظر سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میری تیرے نال سندھی، سندھیا ویلے گنڈھ پوائیا۔ جس ویلے ویہویں صدی جاوے لنگھی، بھجے واہو داہیا۔ سب دے نیتر وگے انجھی، ہنجهواں ہار بنائیا۔ میرے مالکا خالکا تُوں دو پنج دھار تون باہر آؤنا میں لیکھا لیکھا ہندسا پنجھی، پنج تت تیرا نور جوت کرے رُسنائیا۔ جس نے سب نوں مُحبت دی دھار دینی ٹھنڈی، اگنی تت پت گوائیا۔ میری پریت تیرے نال جانی گنڈھی، ناتا جوڑنا چائیں چائیا۔ چاروں کُنٹ ہونا فساد جنگی، دنگا کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے صاحب دین دِیال، پروردگار تیری سرنائیا۔ میری گولی اوہ
 بال، جو نٹھی بچی نانک ہٹی آئی چائیں چائیا۔ اُس دا پورا کرنا سوال، سوا پھر تیرے چرناں سیس نوائیا۔ تُوں داتا دانی دیونہار سچا
 دھن مال، وڈ خزینہ بے پرواہیا۔ تیرے آگے چلے نہ کیسے مجال، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سب دی کرنی اپنے حکم نال کر مجال، دوسر اوٹ
 نہ کھئے تکائیا۔ میرے اندر اٹھے اُچھال، اُچھل اُچھل کے دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے صدی چوڈھویں میرا بھاگ متھن، سچ دیاں سُنائیا۔ میرے گرہ چڑھیا اوہ اگتی چن، جس نوں چن
 ستارے سیس نوائیا۔ اُس دا کہنا لئیے من، من منسا دُور کرائیا۔ بھانڈا بھرم دئیے بھن، ہوئے گرہ رہے نہ رائیا۔ جس نے لیکھے لاؤنا
 سب دا کھانا پینا ان، اند اپنے وچوں درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے اوہ تک حسین کی رکھی آس، دھرنی تیرے اُتے دھیان لگائیا۔ جس دی کربلے نہ بوجھی پیاس، کُراہٹ وچ دُہائیا۔
 اُس دی کرنی پئی تلاش، جس تسیہ دتے تھل اسگاہیا۔ انت لین آئی شاباش، پندھ ماریا چائیں چائیا۔ میرے صاحب مینوں تیرے اُتے
 وشواس، جس وچھڑیاں لیا ملائیا۔ میری آشا نہ ہوئی نراس، نرگن تیری اک سرنائیا۔ تیرے گرمکھ بُلان پانی دا لاؤن گلاس، اندر گھٹ
 نہ کھئے لنگھائیا۔ میرا لہنا پورا ہووے وچ مات، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ میری خوشیاں والی ہووے پرہات، تیرے نام کلمے دی وچ
 ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے صدی چوڈھویں تُوں
 نگاہ مار میری اُتے چھاتی، کی شہنشاہ کھیل کھلائیا۔ جس نے اوتاراں پیغمبران لیکھے لائی حیاتی، زندگی پیر فقیراں رنگ چڑھائیا۔ اُس دا
 کھیل ہونا اتفاقی، اتفاقیہ گیا آئیا۔ جس دی محمد نے پائی جھاک، جھک جھک اُس نوں سیس نوائیا۔ اپنی ہتھیں کھول نہ سکیا تاکی،
 رحمت نال ملی وڈیائیا۔ اللہ رسول دا جڑیا ناتی، جبرائیل حکم سُنائیا۔ ایہ کھیل صاحب ابناشی، کی ابناشی اپنی کل ورتائیا۔ جس نوں
 حضرت کہا ہم شاہ اللہ ملاشی، ہل وزیہ نور الاہیا۔ اوہ سب دی بخش دیوے گستاخی، غصہ گلا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے صدی چوڈھویں تُوں نکئی جہی بالی، بچن تیرا

نظری آئی۔ محمد دی اُمت نیکی جہی ڈالی، شرع جگت ونڈ ونڈائی۔ میرے پروردگار دی لکھ چوراسی نال خوشحالی، خوشیاں وچ سمائی۔ اوہ سب دا نمک حلالی، جو تن وجوداں اندر ڈیرہ لائی۔ جس دی کرے نہ کھنڈے دلالی، وچولا نظر کھنڈے نہ آئی۔ سارے در درویش دسن سوالی، جگ جگ منگن تهاؤں تھائی۔ اُس دی صورت لبھے نہ بھالی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اپنے انت ویکھ کھیل نرالی، نرکار نور جوت رُسنائی۔ جو لہنا دینا پورا کرے حالی، ماضی لیکھا نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دو جا نظر کھنڈے نہ آئی۔ صدی چودھویں کہے سُن دھرتی ماٹی، میں مٹکیاں والیاں دا حال سُنائی۔ میرے کول اگتی پاتی، پترکا دیاں وکھائی۔ جس دے اُتے حضرت محمد دا قول لیکھا اتفاقی، وعدہ اک کرائی۔ جس ویلے دین دُنی وچ انت ہووے بے اتفاقی، ثابت رہن کھنڈے نہ پائی۔ اُس ویلے نرگن دھار آوے جس دی جگت والی حیاتی، آئیو عمر ونڈ نہ کھنڈے ونڈائی۔ جھگڑا میٹے کاغذاتی، کلمیاں اپنیاں وچ سمائی۔ کھیلے کھیل خود بذاتی، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا لیکھے وچوں کڈھائی۔ صدی چودھویں کہے دھرنی آہ ویکھ میرا قول اقرار، اقرار نامہ دیاں جنائی۔ جس ویلے حضرت محمد مکے وچوں ہویا باہر، مدینہ راہ تکائی۔ اُس ویلے نور الابی ہویا ظاہر، ظہور کیتی رُسنائی۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ کھنڈے شاعر، شرع وچ بند نہ کھنڈے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائی۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے میری رکھی بُنیاد، دھرنی تیرے اُتے ناں پرگنائی۔ میں رو کے کیتی فریاد، دروہی تیرا نام خدائی۔ مینوں درگاہوں آئی آواز، ہوکا حق الاہیا۔ چوڈاں صد تیرا ہووے آغاز، چوڈاں سو سال تیری وڈیائی۔ تیرا میلا نال روزہ نماز، وُضوواں سنگ بنائی۔ پھیر لیکھا پورا کراں آواں اُتوں آکاش، اپنا آپ پھیرا پائی۔ تینوں آپے کراں تالاش، پھڑ باہوں لواں اُٹھائی۔ تیری دفن نہیں ہونی لاش، مقبریاں وچ نہ کھنڈے ٹکائی۔ تیرا لیکھا نہیں کھنڈے پھابش، عالماں فاضلاں توں باہر تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا سنگ اک بنائی۔ صدی چودھویں کہے میں مکے کیتی اپنی عرض، خواہش دتی سُنائی۔ مینوں شرع دی نہیں کوئی غرض، دین دُنی نہ کھنڈے چٹرائی۔ میں کوئی عورت نہیں مرد، تن وجود نہ کھنڈے رکھائی۔ میں کوئی چھری نہیں کرد، قتل گاہ رنگ چڑھائی۔ میں تیرے حکم دا پورا کراں فرض،

فضل تینوں سیس نوائیا۔ انت کس بدھ میری ونڈے درد، مینوں دے سمجھائیا۔ میرا ہون نہ دیویں حرج، در تیرے واسطہ پائیا۔ دھر دا
 شبد کلمہ الابی حکم آیا نال گرج، زور نال درڑائیا۔ میرا نور رُوپ ہونا اسچرج، اچرج اپنی کار بھگتائیا۔ انت آواں دیس تھادے عرب،
 اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانا مشرق تون مغرب، شرکن پردہ آپ چکائیا۔ دین دُنی دهن دؤلت ویکھاں درب، مایا ممتا پھول پھولائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حکم آپ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری منظور کیتی دُعا، مہر
 نظر اٹھائیا۔ میرا رُوپ نوری نور خُدا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے انت اخیر اپنا نور کراں رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا لہنا دینا
 پورا دیواں کرا، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ تیرے دوارے چرن دیواں چھہا، قدم مبارک اک ٹکائیا۔ جس مکے وچ تینوں جنم دتا دوا، دُعا
 ایسے کر کے قبول کراں چائیں چائیا۔ انت ستی نوں لواں جگا، بن نیترا اکھ کھلائییا۔ توں بھجی آؤنا واہو داہ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیری اک
 ٹنگی دی سنا باہ، ہوکا ویکھاں چائیں چائیا۔ دھر دی وست تیری جھولی دیواں پا، کلمہ اک دھردرگاہیا۔ تیرا ٹھنڈا ہووے ساہ، اگنی
 آگ بھجھائیا۔ مکے دا وعدہ پورا دیاں کراں، مدینے دا لیکھا نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور،
 دھر اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کھول اپنی اکھن، پچھلا لیکھا یاد کرائیا۔ جس ویلے محمد اُتے دتا کفن، سوُسا ہرا ونڈ ونڈائیا۔ کرن
 لگے دفن، مٹی گور وچ ٹکائیا۔ کلمہ لگے رٹن، یار متر روون مارن دھابیا۔ اندرے اندر لگے پٹن، کوک کوک سنائیا۔ اُس ویلے چار فرشتے
 لیکھا لگے سی لکھن، لکھ لکھ بند کرائیا۔ شرع دا رہیا کھئے نہ متن، شریعت دا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نور الابی وچ سارے دسن، اوتار
 پیغمبر ڈیرہ لائیا۔ اوسے دے کعبے وچ لٹن، جس دا حُجرہ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے صاحب میں تکیا انت نظارہ، بے نظیر دتا وکھائیا۔ ایس دُنی دا انت تیرے وچ
 کنارہ، نیا سب دی ڈولے تھائوں تھائیا۔ محمد نے انت میرے کول لگایا اک نعرہ، بن رسنا جہوا سنائیا۔ صدی چوڈھویں میرا امام
 پیغمبر دا پیغمبران ظاہرا، رسولان دا رسول نور الابیہا۔ جس دا سمجھے وسیع کھئے نہ دائرہ، حدود ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ مالک خالق
 گمبھیر گہرا، بے انت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک کھیل وکھائیا۔ صدی

چوڈھویں کہا رسوٰلو کی کرے مہربانی، مہربان دیا کھائیا۔ کی انت اُس دی نشانی، نشانہ دے سمجھائیا۔ حضرت محمد کہا اوہ سب دا
 جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ تیری جوہ نہ سمجھے بیگانی، میرا حصہ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ مالک دو جہانی، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔
 تینوں دے کے کلمے والا پیغامی، اپنا سنگ وکھائیا۔ تُوں پکڑنا اُس دا دامن دامی، دامنگیر میل ملائیا۔ ویکھیں کتے بنے نہ اُس دی نمک
 حرامی، سچ حُکم چوں نکلنا چائیں چائیا۔ انت لینی نہیں کوئی بدنامی، بنا بدن توں سیس نوائیا۔ اُس دا حُکم سندیسہ ہونا اگم پیغامی،
 پیغمبر رسوٰل نوں دینا پہنچائیا۔ ویکھیں کتے پسینہ آوے نہ تیری پیشانی، پریشانی نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ جلوہ گر نور نورانی، نوری اللہ اک
 وڈیائیا۔ میری گل کدے نہ سمجھنی پُرانی، پُورب لیکھا تیرے سنگ بنائیا۔ اُس دا اشارہ میرے سوڑے حدیثا دین وچ قرآنی، آیتاں گنڈھ
 پوائیا۔ جس نے سب دی کتنی غلامی، غلام نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو مارگ دسنا انعامی، شرع اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر نور کرے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے بسلا اللہ رحیم، رحمت کرے بے پرواہیا۔ میں اُس
 دا حُکم کراں تسلیم، نو نو سیس جھکائیا۔ جس دی اعلیٰ ادنیٰ اک تعلیم، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ قدرت دا مالک قدیم، کرنی دا
 کرتا اک اکھوائیا۔ جس نے لیکھے لاؤنی سب دی گوئی پیشین، پیشین گوئیاں ویکھ وکھائیا۔ میں اُس نوں کہاں آمین، سجدے وچ سیس
 جھکائیا۔ جیہڑی مینوں دئے تعلیم، میں طلبا ہو کے سکھاں چائیں چائیا۔ میرے انت اُس شرع دی میٹنی تقسیم، حدوڈاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔
 اُس دا کھیل ہونا غنیم، غنیمت وچ ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر فرمانا
 اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد مینوں جو دیوے سندیس، خوشی نال اپنی جھولی پائیا۔ مکے مدینے کراں پیش، پیشتر اُس نوں
 سیس نوائیا۔ جس دا لیکھا آگے نہیں لیکھا لیکھ، لکھت پچھلی دئے گواہیا۔ اوہ مالک اک نریش، نر نرائن نور الائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔

* مگہ مُشرف نؤں بھیجن لئی *

مُشرفِ بِسْمِلِ قِبَلِ نُوحِزِ وَزِ وُ زَمِ زِي كُونْدِه نَكْشِ شَهْ زُو وَزِي اَز موزِے مَلِيئَتِے دَنْزِي الكوزِ گوشِے شَمْعِ نَجْشِ چَكْشِے وَضُو اَلِ بَے
زِي نَاوِي زَا اَلْبَا مَوْقِي لِيْزِے زُو لَے حُدا اللّٰه بَے پِرواهِ نُوْرِے رُشْنا اِمَا مَے وَسْمَا وَجُوْدِے رِهْنا پُوْرِے فرْمَا شَرْكِنِے گِرِنِے كُنْدِيْنْدِے دُوا دُوْسِ
نَاخَسْتُو بِيْزِيْتِ زُوِي هِزْبِيْهِ حَضْرَتِے حَزُو مَحُوْے چَشْمِے نُوْبِهْشِ پِروَرْدِيْگَارِ بِيْزَا زُوَا هِيَا۔

اَز مَكْتَبِے مَدِيْنِہ مَتْلُوْ تَلِ مِيَا آزُو اَز نَكُوْشِے گُوِيْزِيْ ظُوْكُوَا زَائِيْ وَنِهُوْجِے شَرِيْبِے شَجْگِ اَلُوْ سُوُوْلُو نُوْجُو بَلُوْلِ جَمْسِے يَكْهَلَمِ كَرْنُوَا مَسُوْتُو اَزَا
جَالُوَاوِ كُوْزَا جَسُوْ رَسُوْلَلَاه مَسْتَكُو گُوَنْزِي شُوْجِے خُدُو دُوَاْے مَزِيْهِ زِيْهِنُو رُوُوْلَلِ تَلْزِيْهِ وَكْهَلَمِ بَلْزِيْهُوْ زَمْنَا چَكْهَتِے زَائِلْمَا اَلُوَا اَلُوَا عَضُوَا مَسْتُو دَسْتِي
تِيْسِے زُوْدِ نُوْرِے نُوْدِ اَدَاْے اَدَا اللّٰه اللّٰه اللّٰه اللّٰه وَلِ زَحِيْلِيَا۔

دَهْرِنِي كَهْے مِيْے مِيْئِيْ خَاكِ جِگِ، جُگِ جُگِ كَهِيْلِ وَيَكْهَے چَائِيْں چَائِنِيَا۔ جُو اُوْتَارِ پِيْغَمْبَرِ گُرِ آيَا مِيْرِے اُتِے مَذْهَبِ دِي لا كِے گِيَا
اَكْ، مَانَسَاں اَنْدَرِ مَانَسَاں وَالِي شَرْعِ بَدَلَائِيَا۔ مِيْرِے اُتِے اَجِے تَكِ اِكِ دَا هُوِيَا نِهِيْں حَجْ، اِكِ نُوْنِ اِكِ مَنِّ كِے وَاحِدِ نُوْنِ سِيْسِ نَهْ كُوْئِے
جَهْكَائِيَا۔ مِيْے دُوْسِ رِيْنِ رِهِيْ بَهْجِ، بَهْجَاں چَائِيْں چَائِنِيَا۔ مِيْنُوْنِ خُوْشِيْ هُوِيْ اَجْ، گِيَاْرَاں بَهَادَرُوْنِ مِيْرَا رَنْگِ رَنْگَائِيَا۔ جَنْ بَهْكَتَاں دِي
خُوْشِيْ وَالِي سَبْهَا گِيِيْ سَبْجِ، وِيْرِي سَبْجَنْ رِهِنْ كُوْئِے نَهْ پَائِيَا۔ اِكِ دُوْجِے نُوْنِ سَارِيَاں پِيَارِ وِچِ لَهْنَا سَدِّ، بَغْدَادِ دِي دَهْرْتِي كَهْے مِيْرِي آسَا پُوْرِ
كَرَائِيَا۔ اِيْهَ پَهْلَا لِيَكْهَ كُوِيْ لَايَا نِهِيْں اَجِ پِچِ، پِرْدِے پِرْدِيَاں وَچُوْنِ اُٹْهَائِيَا۔ جِے تُسِيْں بَهَارْتِ وَچُوْنِ اِيْتْهَے اُتِے بَهْجِ، جِتْهَے نَانَكِ تِيَا تِپِ كِرِے كِے آسَا
گِيَا رَكْهَائِيَا۔ تُسِيْں مِلِ كِے رِهْنَا سَبِ، مِيْے صَدَقِے وَارِي گَهُوْلِي گَهُوْلِ گَهْهَائِيَا۔ جُوْتِي جُوْتِ سَرُوْپِ هِرِ، اَبِ اِنِي كِرِپَا كِرِ، كِرِے كَهِيْلِ سَاچَا
هِرِ، سَبْجِ دَا مِيْلَا لِيْے مِلَائِيَا۔ دَهْرِنِي كَهْے جَنْ بَهْكَتُو مِيْرِے اُتِے رِهْے نَهْ كُوْئِے پِرِيْشَانِيْ، خُوْشِيْ سَبِ دِے اَنْدَرِ نَظْرِي آيَا۔ تُهَادِي سَتَاں
گُرْمُكْهَاں دِي سَتَجْگِ اِيْسِ تُوْنِ اَكْلِے تَكِ رِهِنِي سَدَا نِشَانِيْ، چَارِ جُگِ تُهَادَا جَسِ گَائِيَا۔ جِنْهَاں لِيَكْهَا لِيَكْهِيَا نَالِ قَلَمِ كَانِيْ، دَرَشَنْ سِنْگْهَ

ترپت کور جگندر کور گولی سنگ بنائیا۔ کپور سنگھ گل لال پہن کے رنگ لہانی، ڈرگا نوں ٹھنڈ دتی ورتائیا۔ ناظر سنگھ گوبند دی ڈرپ والی لیکھے لائی کلام زبانی، جو خوشی نال سنائیا۔ امرجیت سنگھ دے نو کارڈ نوواں دیساں دی کھیل تگن مہانی، مہابلی ہو کے بھجن واہو داہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ایسے دا منگدی رہی دانی، داتا دانی ہو کے دئے ورتائیا۔ دوندر کور پاربرسم پت پرمیشور اٹھاں تتاں کھیل جہانی، جگت جگت وچ بنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اک ٹنگ کھلوتی اچے تک نہیں پیتا پانی، میری پیاس پیاس نوں رہی بدلائیا۔ نی کھیئے جس ویلے مل جائے مالک شاہ سلطان، پھیر دنیا فانی کم کیسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تھادے واسطے ایہہ دیش اسلامی، کلمہ محمد والا گائیا۔ میرے پروردگار واسطے ایہہ شرع دی اک نیگی جہی حکمرانی، جو حکم نال چلائییا۔ انت اُس نوں ویکھن آیا جس دے پچھے ساریاں دتی قربانی، کربلا بیٹھا اکھ اٹھائییا۔ ایہہ لیکھا لکھت دا کلمے دا نام دا کوئی گل بات نہیں زبانی، زباناں والیو بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی منزل کرے آسانی، سیر احسان نہ کیسے چڑھائییا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر دے دجلا دریا دے کنڈھے تے *

دجلا کہے میں پانی دھار وہندا، وہن دھر دا دیاں جنائیا۔ جس ویلے گر نانک چڑھدیوں آیا لہندا، قدم قدم نال اٹھائییا۔ نو دن میرے کنڈھے مردانے نال سی آ کے بہندا، رباب احباب والی وجائییا۔ انتر انتر پُرکھ اکال دی چرنی ڈھندا، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ کدے اٹھدا کدے لما پیندا، پیند سرہانا ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ کدے کھیل تگے میری تے دا، جو بھجے واہو داہیا۔ کدے ہنکار تگے تُرکاں والی میں دا، منسا جگت والی گوائیا۔ کدے اسماناں دے اُتے تگے کی کھیل ہونا کھے دا، خیرخواہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر چاروں کُنٹ نظارہ تگے ہر شے دا، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ پھیر میرا راہ تگے گہے دا، جو رستے لے بدلائیا۔ پھیر حق تگے اس دھرتی اُتے کس بیع دا، مالک کون اکھوائیا۔ جاں پردہ چُکیا نظارہ تکیا اک زبہ دا، جو زبہؤ اپنا حکم ورتائییا۔ جس لیکھا پورا کرنا میرے چرن کول گرہ دا، گرہ آوے

چائیں چائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا دوت دوئے دا، دُتیا بھوؤ مُکائیا۔ دجلا کہے نانک کہیا نشان رہے نہ کیسے ہندوؤ مُسلم مذہب دی جے دا، جے جے اکو پُرکھ اکال کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دجلا کہے میں خوشیاں دے وچ گھنمدا، گھننگھیریاں نچن پٹن گدن چائیں چائیا۔ میں نرگن سرگن نانک دے چرن چمدا، چرنودک اپنے وچ ٹکائیا۔ جھٹ اُس مینوں اشارہ کیتا مالک کن دا، جو کنبے اتار پیغمبر گرواں ویکھ وکھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا صلح کل دا، دوت وچ دوتیش نہ کھئے پرگٹائیا۔ اوہدا روپ ہونا اتمل دا، قیمت سکے نہ کھئے چکائیا۔ صدی چودھویں انت اُس دا دوارا ہونا گھلدا، خالق خلق اپنا پردہ لاپیا۔ اُس ویلے دین مذہب ہووے زلدا، شرع سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملایا۔ دجلا کہے نانک میرے ول پیار نال تکیا، میرا تقویٰ دتا بنھائیا۔ پھیر اشارہ کیتا مدینہ مکیا، کعبیاں رنگ رنگائیا۔ جس ویلے میرا محبوب آوے حقیقا، حقیقت دا مالک دُھردرگاہیا۔ نو سو تڑھنویں فقیراں دے اندر ہووے (وسیا)، نو نو نو دا پندھ مُکائیا۔ اُس ویلے مردانہ بھکھ نال سی تھکیا، تھکاوٹ انتڑیاں وچ آئیا۔ اوہ بولیا چھتی جھٹیا، سہج دتا سُنائیا۔ ہتھ مار کے اُتے پٹیا، بھڑی بھڑی کر کُرائیا۔ نانک میرا خالی ویکھ مٹیا، اندر وست نظر کھئے نہ آئیا۔ بھڑی تیرے نال میں ایہہ کی کھٹیا، بھکھا رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جھٹ گرو نانک نے اپنا چرن اوہدے ول سٹیا، انگوٹھا آگے دتا کرائیا۔ مردانے پریم نال چٹیا، چٹک ترسنا رہی نہ رائیا۔ پھیر خوشیاں دے وچ پٹیا، دجلا کہے پانی میرے وچوں پی کے ہتھ چھاتی اُتے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دجلا کہے میرے اُتے نانک ڈھائی گھنٹے لئی لائی سادھی، سماں سمیں نال بنائیا۔ اُس ویلے اُس دا روپ لباس سی بغدادی، بغلی گل وچ لٹکائیا۔ نال مردانہ سی ربابی، جو تند ستار بلائیا۔ جیہڑا بھکھ دا بڑا عادی، گھڑی گھڑی پل پل کھان نوں دل للچائیا۔ اُس نوں رُسن دی بڑی سی وادی، وعدے جھٹ پچھلے جائے بھلائیا۔ دجلا کہے مردانے کہیا اوہ بابا نانکا تیرے نالوں تاں چنگی سی میری بڈھی دادی، جیہڑی ٹک دہیں نال کھوائیا۔ سدا گھر چڑھی رہندی سی بانڈی، جس ویلے چاہواں لواں کھائیا۔ ہُن میں تیری بانڈی، کی تیری بندنا نال اپنا آپ لواں پرچائیا۔ جھٹ چڑھدیوں آگئی آندھی، ہوا زور زور چلائی۔ مردانہ کہے مینوں یاد آؤندی ماں دی،

جيھڙي گودياں وچ لاڏ لڏائيا۔ مينون قسم سور گان دي، جي کرا نانکا تيرے نالوں پلا جاواں چھڏائيا۔ مينون اک خواهش بان تے نانہ
 دي، جے سادھی نہيں کھولني سر دے بلائيا۔ ايته بھکھ پياس نالوں بہتي لوڙ جھان دي، اگني آگ ربي جلائيا۔ پھير جھٹ اندرون آواز
 نکلي دهاہ دي، ہوکياں وچ جنائيا۔ جھٹ ستگر نانک اشارہ دتا مردانیاں اوہ کھيل ويکھ اُس بے پرواہ دي، جو بے پرواہي وچ سمائيا۔
 مينون خواهش اوسے دے ناں دي، جو نر نرڪارا نور الاہيا۔ جس دي صفت چار جُگ ہوئی واہ واہ دي، واہ واہ کہہ کے سارے گئے
 سنائيا۔ محمد اُس دي خبر اُڏائي افواہ دي کلمے وچ جنائيا۔ ايته آمد ہوني عاليجاہ دي، الل صبح اپنا کھيل کھلائيا۔ ايہ شہادت بھگتاؤني
 دجلے گواہ دي، دوجا مانس ايس ويلے دا رہن کھئے نہ پائيا۔ اُس دي کھيل ورتني اپني کلا دي، کل دھاري اپني کل وکھائيا۔ ليکھے لاؤني
 دھار جلاں دي، جل تھل دوويں ويکھ وکھائيا۔ جس دي کھيل گھڙي پلاں دي، پلکان دے پچھے دھردرگاہيا۔ مردانے کہا نانک ستگر
 تون سوئہہ کھا الله دي، کي الله ايہو کھيل ورتائيا۔ جھٹ ستگر نانک کہا اوہدي کرني نال بھگتاں والے دلاں دي، ست ست زمين
 اسماناں کھوج کھوجائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا کھيل کھلائيا۔ دجلا کہے ميں سنيا آگم
 بھوکھ، ستگر نانک دتا سنائيا۔ ميں اپني تہ وچ ليا لکھ، جس دا حرف نہ کھئے مٹائيا۔ دھن بھاگ ميں وي تگانگا اُس صاحب دے
 سکھ، جو سکھيا وچ سمائيا۔ اوہ محبوب ويکھنا اک، جس تون واحد ايکنکار کر کے سارے گائيا۔ ميري سرتي جاني ٹک، ٹکا مستک
 دھوڙي خاک رمائيا۔ ميں جن بھگتاں تون بيٹھاواں گا اپني پک، حکمت اپني آپ بنائيا۔ اڏيک کراں گانت، جو نوت آوے ميں ماہيا۔
 ميں تگان پرميشور پت، پاربرہم دھردرگاہيا۔ جو ميں یاد رکھے پت، شہادت نانک نانک نانک نال بھگتائيا۔ نشانہ ہووے نہ کوئي پتھر
 اٿ، کنڏھا گھاٹ نہ کھئے رکھائيا۔ ميرے انتر اوسے دے نام دي چٿ، جو چٿے اُتے کالا ديوے پائيا۔ ميں سناں پجن انمولے مٹھ، مٹھڙا
 رس چکھائيا۔ جس پهلون ليکھے لا کے آونا تھان سوا گٹھ، گٹھ مارو ڏنڏ دئے گواہيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، کرے
 کھيل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائيا۔ دجلا کہے جھٹ مردانے تون آئي اُباسي، مُکھ کھول کے ہتھ مُکھ اُتے ٿکائيا۔ نالے رووے نالے
 کرے ہاسي، نالے بھکھ ول ٿکائيا۔ پھير غصے وچ کہا، اوہ نانکا، بہڙي تيري کدوں ختم ہوويگي اداسي، گھردياں نالوں وچھوڙا تھلاں وچ

پوئیا۔ مینوں یاد آؤندی میری ماسی، جیہڑی چلیاں دُدھ پلائیآ۔ مینوں معاف کریں میری گستاخی، میں پلّو جاواں چُھڈائیآ۔ آہ لے رباب میں نہیں تیرا ساتھی، اک اِکلا پھرنا واہو داہیا۔ جھٹ ستگر نانک ماری جھاکی، مہر نظر ٹکائیآ۔ مردانے میری من لے آکھی، سہج نال سُنائیآ۔ سُن بھوکھت واکي، پردہ کتاں اتوں چُکائیآ۔ اوہ نظارہ تک جتھے کھیل کرنا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی کار بھگتائیآ۔ نرگن نؤر جوت ہووے پرکاشی، دو جہاناں چند چمکائیآ۔ اوہدے نال وی تیرے ورگے گُرْمکھ ہونے بھُ بھاتی، جن بھگت رُوپ بدلائیآ۔ کوئی دنے رُسے تے کوئی رُسے راتی، رُتری ایسے طرح مہکائیآ۔ پر یاد رکھیں جس ویلے میرے پُجن اُتے گھاٹی، کندھ ڈیرہ لائیآ۔ دجلے دے نال اوہناں دی بدل جاوے حیاتی، فرات نال گنڈھ پوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا آد جگادی، کلجگ انت سِری بھگونت اپنا حکم ورتائیآ۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر وچ جتھے سِری گرو نانک دیو جی نے بجلول

نال بیٹھ کے پُجن کیتے سن اُس دے مقبرے تے جا کے مہاراج جی نے کِرپا کیتی *

نرگن سرگن ستگر نانک دھار، دھرنی دھرت دھول دھول چرن ٹکائیآ۔ شبد اُداسی پھریا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نؤں سپس نوائیا۔ جس دا کھیل تکن تیئی اوتار، جوت جوت وچوں دھیان لگائیآ۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرے وچار، کی کلمیاں توں باہر کائنات اپنا رنگ رنگائیآ۔ جو پھرے بنا شرع دی چار دیوار، حدود وند نہ کھئے وندائیآ۔ ہندو مُسلم دوہاں توں وسیا باہر، نؤر نؤرانہ نؤر الہیا۔ غریب نایاں بن کے خدمتگار، خادم ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جیہڑی جگت منزل دُشوار، دُشمن دوئی نظر کھئے نہ آئیآ۔ سو مکے کعبے کر کے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیآ۔ نال مردانے دی ستار، نؤں ہی نؤں ہی راگ الائیآ۔ جتھے ستگر نانک سچے پاتشاہ پاربرہم پُرکھ اکال دا تکیا دربار، درگاہ ساچی کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر میل لے ملائیآ۔ نانک نرگن سرگن سرگن نرگن دا امدادی، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیآ۔ پُرکھ اکال دا سُن شبد ناد انادی،

دُهن آتمک وجدی رہے ودھائیا۔ نرویر نال ہویا اہلادی، جس دا اناالحق سارے ڈھولے گائیا۔ اوہدا کھیل سدا اتفاقی، اتفاقیہ اپنا رنگ
 رنگائیا۔ درویش ہو کے نریش ہو کے پہنچیا وچ بغدادی، بگلگیر سارے لئے بنائیا۔ اُس ویلے مہینہ سی الجمادی، جُمہ نیوں نیوں لاگے پائیا۔
 نگاہ ماری دجلا فراقی، بن اکھان اکھ اٹھائیا۔ محمد دا لیکھا تکیا شرع کاغذاتی، کی کلمہ دئے گواہیا۔ کی حکم سندیسہ پیغام ڈھر صفاتی،
 حدیثاں توں باہر سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر نانک سنیا
 شبد اگئی ڈھول، ڈھولا بے پرواہیا۔ جس دا اکھراں والا نہیں بول، جگت والی نہ کھئے پڑھائیا۔ اوہ ڈھر دا حکم نرول، جو ستنام وچ
 سمائیا۔ جھٹ سچ دا سچ دوارا کھول، خالق خلق دتا سمجھائیا۔ ذرا ویکھیں پُجیا کول بجلول، جس نوں بائیل وچ عیسیٰ گیا درڑائیا۔
 جگت دھاری کیسے باسی کیتی کیسے مخول، کوئی مسخری رہیا اڈائیا۔ مردانہ گیا ڈول، ہوئی جہی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر نانک کہا مردانے ایویں نہ ڈر، ڈرپوک روپ وٹائیا۔ آہ ویکھ اوہ
 ویکھ میرے نال میرا ہر، دوچا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میں آیا اُس امت دے گھر، جس دی رسول شہادت دین گواہیا۔ جس دا لیکھا صدی
 چوڈھویں اتم مُکنا دھرنی نہیں رہنی جڑ، جڑ چیتن دوویں کھوج کھوجائیا۔ تُوں ڈھائی قدم کھجور اُتے چڑھ، راجے بل دا لیکھا باون والا
 پور وکھائیا۔ جتھے ماٹی خاک وچ دفن ہوئے سیس دھڑ، کفناں والے سارے رہے کُرائیا۔ ستگر نانک محبوب پیارے مُحبّت وچ کرپا کر،
 کرپا ندھان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سانوں لارا دتا سہارا دتا انت بہشتی جانا وڑ، حوران سنگ بنائیا۔ اسیں مقبریاں وچ رہے سڑ، سانتک
 ست نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب ڈھردرگاہیا۔ نانک ستگر دھریا ہتھ اُتے
 چھاتی، شہنشاہ ول دھیان لگائیا۔ تُوں پارس کھلاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ سب نوں جیون ساچی زندگی دے حیاتی، جیون اپنے
 نال ملایا۔ شرع دی میٹ سرب گستاخی، تُوں بخشنہار اک اکھوائیا۔ مُرید مُرشد سارے منگن معافی، بجلول دا مقبرہ اپنی خواہش
 سنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دھرنی اندر کر تلاشی، ست زمیں اسمان چوڈاں طبقات پھول پھولایا۔ تیرا کھیل اللہ مُعاشی، مُشکل سب دی
 حل کرائیا۔ میں تیرا سیوک چیری داسی، نانک سرگن نرگن آیا چائیں چائیا۔ میرا لیکھا تیرے کول بھوکھت واکھی، شبد سندیسے وچ

دِرڑائیا۔ کلجگ اتم لہنا دینا پورا کرنا باقی، باقاعدہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سَتگر نانک تیرا شبد سَتگرُو یودھا مردانہ مرد، مدد دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری بینتی منظور درگاہ ساچی عرض، آرزو تیرے نال رکھائیا۔ صدی چوڈھویں حضرت محمد دی پوری ہووے غرض، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ بے عیب بے پرواہ اپنا کھیل کرے اسچرچ، اچرچ لپلا آپ ورتائیا۔ جھٹ مردانے نوں اٹھی درد، دُکھی ہو کے حال سُنائیا۔ اک مُرید نے نانک تپے دے آگے رکھی کرد، خوشیاں نال ہتھ پھڑائیا۔ نانک ہس کے کہا ایہہ کرد نہیں ہر گوبند دی بنے گی کھڑگ، کھنڈا گوبند سنگھ رُوپ وٹائیا۔ جو لیکھا لکھیا وچ پُران گرڑ، تِس دا لہنا پور کرائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک نورا نورا نوجوانا مرد مردانہ سیری بھگوانا لیکھا جانے گور مرڑ، مقبریاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا کھیل وکھائیا۔ چھری کہا سَتگر نانک میں تیرے آگئی وچ پنچے، پنجان تون کھڑا دینا چھڈائیا۔ نہ ہرکھ رہے نہ سوگ رہے نہ رنجے، رنجش پچھلی دے گوائیا۔ میرا سنگ رہے نال کیسے نہ گنجے، ثابت صورت میرا میلا دینا ملائیا۔ ایہہ دُنیا دار عقل بُدھی دے اندھے، تیری سار کھتے نہ پائیا۔ باہروں دسن پنجان تتان کلبوتی بندے، بندگی وچ نہ کھتے سمائیا۔ تون آئیوں دجلا دے کنڈھے، دجلا دا جل تیرا چرن چھوہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ پر اک گل دس جس شرع دی ونڈن ونڈے، حصے مذہباں والے پائیا۔ اُس دا سماں کیہڑی دھار لنگھے، مینوں دے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ سَتگر نانک کہا اوہ میرا صاحب سیری بھگوانا، پروردگار بے پرواہیا۔ جیہڑا جگ چوکری بدل دے زمانہ، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش اسمانا، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ اوہ کدے نہ ہوتے بیگانہ، سانجھا پیر گنی گہیر اکو نظری آئیا۔ ست سچ ست دھرم اُس دا نشانہ، میرا ستنام ست دی دے گواہیا۔ جھٹ سَتگر نانک کرد اُتے اپنے ہتھ نال ست رنگ دا بدھا گانا، مولا مولی گنڈھ پوائیا۔ اوہ ویکھے کھیل وچ جہانا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چوڈاں لوک چوڈاں طبق برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان نرگن نرور نرکار ویکھ وکھائیا۔ جس دے چرن جھکدے سینتا رام، کوٹن کرشن کابنا، سنگ پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ اوہ میرا ضرور سنے پیغام، پیغمبران دا

پیغمبرِ امامِ اکو نورِ الہیہ۔ جس دا شبد کلمہ وجے اکِ دمامہ، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالکِ اکِ اکھوائیا۔ ستگر نانک کہا پروردگار کرے مہربانی، مقبریاں والیو دیاں جنائیا۔ اوہ جلوہ گر نورانی، شہنشاہ نورِ الہیہ۔ جس دا ت وجود نہیں جسمانی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہدا کھیل باہر زمیں اسمانی، انت کہن کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے کوڑ گڑیار انت چڑھی طغیانی، صدی چودھویں وین وہائیا۔ اوہ ویکھنہارا پیغمبراں دی قُربانی، رسوُلان حق کلمہ کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکمِ اکِ سنائیا۔ گانا کہے مینوں کہندے کچّا تند، کرد نال بندھائیا۔ میرا صاحب سدا بخشنند، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نشان بنایا تارا چند، چند ستار تِس نوں سیس نوئیا۔ اوہدا انت کھیل ہونا پُری اند، اند اپنا اکِ پرگنائیا۔ جگت جہان دی منزل لنگھ، پُرکھ اکال دا حکم سنائیا۔ شرع دی رہے کھئے نہ ونڈ، اکو رُپ خلق خدائیا۔ جس دا کھیل ہونا وچ برہمنڈ، زمیں اسماناں کار بھگتائیا۔ جس نوں جھکنے کیر جنڈ، بناسپتی سیس نوئیا۔ اوہ نو کھنڈ پرتھی مارے پندھ، ستگر شبد رُپ بدلائیا۔ جس نے حکمی حکم کراؤنا جنگ، جنگل جوہاں روون مارن دھاپیا۔ نوواں دیشاں پہلوں لیکھا کرے ارمبھ، شرع شروع والی وکھائیا۔ ساڈی ستان دی اکٹھی کر کے گنڈھ، نانک نے اکو تند بندھائیا۔ انت پاوے ضرور ٹھنڈ، سانتک ست ست ورتائیا۔ جگت میٹے اندھیر پاکھنڈ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر نانک لکھیا بھوکھت لیکھ، زمیں اسماناں وچ لکھائیا۔ جس نوں لبھے نہ کھئے کتیب، کُتب خانہ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس وچ دین دُنی دا فریب، چارے فرشتے جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرافیل سارے بند کرائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے عرب دے دیش، ارباں کھرباں توں باہر اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ چار گنٹ دا تگے کلیش، کیلاش اُتے شنکر ویکھ وکھائیا۔ اوہدا دو جہاناں اکِ پردیش، پردیسی بے ڈھردرگاہیا۔ اوہدا سنگ دس دسمیش، جو جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ رنگ کہن نال کرد اسیں نانک تپے دی درگاہ وچ ہوئے پیش، پیشنگوئی پچھلی نال ملائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیال دا حکم رہنا ہمیش، ہم ساجن اکو نظری آئیا۔ اُس دے چرن کول وشیان توں باہر ویشیش، اتم سریشٹ اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا رنگ اک چڑھائیا۔ بجلول دی کہے قبر، کعبیاں رہی سُنائیا۔ تھوڑا سارے کرو صبر، بے صبری وچ نہ رووو مارو دھاپیا۔ ویکھو کھیل ڈھر امام کرے زبر، جابر اک اکھوائیا۔ جس نے ساری ماٹو ذاتی منکھتا دا اک بناؤنا ٹبر، انسان انساناں وچ ملائیا۔ اُس دی ایہ پہلی خبر، بے خبراں دینا سُنائیا۔ جس نوں کہندے وسے اُپر اُمر، دھرنی دھرت اوہو بھجے واپو داہیا۔ اوہ گمبھیر گہر گور، بے نظیر اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی پوری کرے سدھر، صدے والا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ انقلابی بے مُحتاجی سچا کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ شرع نال شریعت شریعت نال شرع دیوے بدل، شہنشاہ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال پروردگار سانجھا یار اپنا حُکم ورتائیا۔ چھری کہے چھری شرع والی جگت جہان ہونے قتل، قاتل مقتول سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نانک دا گھر مُقدس بیتل، جتھے پاربرہم پت پرمیشور نرگن نرویر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دین دُنی دا ویکھے پتن، پاٹل گوہند ستگر شبد وڈ وڈیائیا۔

پُھل کہن اسیں آئے اُس وچ قبرستان، جتھے مُردے مُرید دوویں راہ تکائیا۔ مُرشد مُرشد دیوے دان، مُرشدان اپنا رنگ رنگائیا۔ نانک گرہ پُرکھ اکال در ہووے پروان، پرم پُرکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ دھرنی اُتے دھرتی اُتے دھول اُتے سدا قائم رہے نشان، زمیں اسمان دوویں ویکھ وکھائیا۔ سچ دی شرع تے سچ دا ایمان، سچ دا دھرم ست پُرکھ دا اکو نظری آئیا۔ جس دا نام جس دا کلمہ جس دی صفتاں والی کلام، کائنات جس دے ڈھولے گائیا۔ اوسے دے مذہب تے اوسے دا اسلام، اوسے دی رعیت اوسے دے کرن دھیان، اک پن دوجا واحد اور نہ کھئے اکھوائیا۔ اوہ ضرور کلجگ میٹے اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جتھے نانک بجلول کول کیتا بسرام، بسترا ماٹی خاک اُتے وچھائیا۔ اوہ حرف حرُوف اوہ جس دا اچے تک ملیا نہیں کوئی ترجمان، ترجمہ کر نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ نانک (فرمان) مُتلائے ولزول کلمہ زو جِوَاے وجوہ تاموزو ازو تُوْرے نوا غملسے چشمیننو تلوازوی جوزے نانکے تول رباے مردنگ شبو جاشتے نفی زواہ۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر پنڈ مُصاحب فرات دے کندھے خُون کڈھن سمیں *

فرات کہے میری لگی رہی سُرُقی، بنا سوچ توں سوچ وچ سہائیا۔ جس ویلے میں آواز سُنی شبد دھار گوبند گُر دی، میرے اندر آئی چائیں چائیا۔ اوہ کھیل چھٹن والی اند پُر دی، پُری اند دئے گواہیا۔ جس اشارہ کیتا نال فُرتی، فُرنیاں توں باہر سُنائیا۔ میرا مالک لیکھا جانے عربی ایرانا تُرکی، دو جہاناں اپنا کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں جس ویلے ہون لگی مُردی، مُرید مُرشد سارے راہ تکائیا۔ جیہڑی گُرمکھ دھار میری سرسے وچ زُڑھدی، ایہہ چار یاری دا لیکھا دئے چُکائیا۔ میرے محبوب شرع مُکاؤنی شَرینی شکر گُر دی، چاول چا نال ورتائیا۔ مینوں بھروسہ گلّ اچے نہیں بھلدی، فرات کہے میں سچ دیاں سُنائیا۔ ہُن کھیل ویکھنی مالک گلّ دی، جس تُوں سجدے پیغمبر کرن تھاؤں تھائیا۔ جس آسا پوری کرنی علی والے ڈُلڈل دی، ڈھال اپنا رنگ رنگائیا۔ ایتھے وڈیائی نہیں کیسے صفت بلّ دی، بُلپ چلے نہ کھئے چُترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ فرات کہے میں ویکھیا اوہ اگتی درشا، جس دی دید تُوڑ الاہیا۔ میرے ول گوبند اشارہ کیتا سی اُتے سرسا، وہندے وہن ویکھ وکھائیا۔ حُکم دتا جس ویلے صدی چوڈھویں تیرا اک تِنّ نو دا آوے برسسا، برسی پروردگار آپ منائیا۔ اوہ دھرنی اُتے آوے اُتوں عرشا، فرش خاکی سوہا پائیا۔ جس ویلے دین مذہب ہویا سڑدا، اگتی تے نہ کھئے بُجھائیا۔ جگت جگیا سو ہوئے مردا، پار کینار نہ کھئے لنگھائیا۔ اوہ لیکھا جانے حضرت محمد والے گھر دا، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ جو مینوں اشارے نال سُددا، سندیسہ رہیا سُنائیا۔ انت تیرے وچ فراتا خُون ویکھنا وگدا، وہندے وہن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ فرات کہے مینوں ناپیا بنا فیتہ، پیمائش شبد والی کرائیا۔ گوبند اپنی چھاتی اُتے ماریاں تِنّ لیکان، تِنّ لوکان دا لیکھ چُکائیا۔ ہسّ کے کہا تیرے وچ صاحب

حق توفیقاً، تیری بے پرواہیا۔ ہُن سر سے دا وہن پھیر فرات کہے میریاں تیریاں اڈیکان، یں اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جھٹ چوڈاں طبقاں نکلیاں
چیکاں، کوک کوک سنائیا۔ پائے اوہ کتے کرن نہ آئے پوریاں محمد والیاں وصیتاں، وسیع ہو کے اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا لیکھا باہر مندر
مسیتاں، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ فرات
کہے جس ویلے میری نگاہ سر سے اُتے جاندی، میں رو رو دیاں دُہائیا۔ پوہ مہینہ ٹھکا وگے آندھی، جل دھار رہی ٹھرائیا۔ جس دے
کنڈھے ماتا گجری شبد ایہو گاندی، واہوا تیری بے پرواہیا۔ نالے وچ سٹی اک پراندی، سہج نال لمکائیا۔ قسم کھادی اکو تیرے ناں
دی، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ گوہند میری مُحبّت چھٹی ماں دی، ممتا رہی نہ رائیا۔ گوہند ہس کے کہا کلجگ اتم بدھی ہونی کان
دی، کاگ وانگ گُرائیا۔ نگاہ مار اُمت والی تھان دی، فرات کنڈھے اکھ اٹھائیا۔ جتھے سہائتا کرنی نہیں کیسے بانہ دی، سر ہتھ نہ کھئے
ٹکائیا۔ اوتھے وڈیائی ہونی پُرکھ اکال پھیر واہ واہ دی، اک کلمہ اللہ سارے گائیا۔ رُت سہنجی ہونی بے پرواہ دی، میرے گُرمکھاں نال
ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ فرات کہے اُس دن میرے وچ آیا
طوفان، اُپر اپنا رنگ رنگائیا۔ میرے اندر آیا گیان، سمجھ دتی بدلائیا۔ شبد سُنیا فرمان، کلمہ اگم اتھاپیا۔ کملیا تیرے دوارے سب دا
محبوب آؤنا بن مہان، صدی چوڈھویں انت وجے ودھائیا۔ تیرے کنڈھے تیرے دیش دا ہووے پین کھان، جگت رس نہ کھئے بنائیا۔ پھیر
لہنا دینا پینا جیہڑا سر سے یُدھ ہویا گھمسان، گھنن گھیری رہی سنائیا۔ تیرے کنڈھے ثابت رہنا نہیں کیسے ایمان، امن وچ نظر کھئے نہ آئیا۔
سارے ہوون پریشان، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ فرات کہے میں سُنیا بنا کان، سندیسہ اک الاہیا۔ میں ویکھدا رہیا کدوں آوے میرا
سُلطان، مینوں سُنیاں لئے جگائیا۔ میں بال بالا نادان، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں سیوک بناں غلام، جن بھگتاں سیس نوائیا۔ جنہاں
اپنے خُون دا میرے اُتے دتا دان، دانشمندی نال اپنا آپ لیا پچائیا۔ میری صفت کرن والی نہیں زبان، بے زبان ہو کے دیاں سنائیا۔
مُرشدو مُریدو مُریدو مُرشدو اک اک دا کرو دھیان، اک اک وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
دُھر لیکھا آپ بنائیا۔ ڈھال کہے میں جگت خُون دی بھکھی، بھکھی نہ کھئے رجائیا۔ میں پھراں وچ عرب دے دکھی، علی دئے گواہیا۔ میں

کہا کے روٹی رُکھی، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جگت جہان رہی لکی، اپنا سپس نہ باہر کڈھائیا۔ جس ویلے شرع سنی دو ٹکی، میرے انتر لئی انگڑائیا۔ ہُن دیناں مذہباں دی اودھ رہی مکی، آیو عمر نہ کھئے ودھائیا۔ دُنیا کائنات سرِشٹ سبائی ستی، سُنیاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ انگنتاں وچوں ہرجن بھگت اک مُٹھی، جو مُٹھی خاک فرات دی جھولی پائیا۔ جنہاں دے خُون دی دھار جل دھار نالوں اُچی، اُج اگم نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ فرات کہے میرا چرن کول قدماں وچ سجدہ، سر اک نوائیا۔ میں شکرئیے والا دہاڑا سمجھاں اچ دا، جس عاجز نوں درشن ملیا چائیں چائیا۔ میں آگے پچھے بھجدا، بھجّاں واہو داہیا۔ میں خادم اوسے ربّ دا، جو رہے رحیم نور الایہیا۔ اُس دے چرناں وچ پھدا، سوہنا رنگ بنائیا۔ جو مالک ہونا جگ دا، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال میرا ناتا بھجدا، جوڑ لینا جڑائیا۔ جگت جہان ویکھیو تپیا آگ دا، میرا پانی وہن شانت نہ کوئی کرائیا۔ میں حُکم مٹاں اُس سورے سرگ دا، جو شہنشاہ شاہ پاتشابیا۔ میرا لیکھا پورا ہویا جگ چوکڑی حج دا، حضرت حضور ملیا امام نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میل ملائے اپنے سبب دا، سببی میرے اُتے ترس کھائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ حضرت عباس دی مُقدس جگ تے کربلے عراق دے بغداد شہر توں بعد *

کربلا کہے وعدے خُدا، رہے عالمین نور الایہیا۔ جس توں سارے بھوئے فدا، اُس دی یاد وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ محبوب دل رُبا، مُحبّت دا مالک نور الایہیا۔ جس دے آگے سارے کردے دُعا، سجدے وچ سپس جھکائیا۔ اوہ مقبریاں ویکھے تهاؤں تھان، جگہ بجگہ کھوج کھوجائیا۔ الہمز جکوزیبی جو نے مزبو لوئیک محبوئے خُدا پروردگارے نور الایہیا۔ چشمے دنش و بیزا بہشت اسلامے اسم مزیبی مخلوق خالق خلق اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ کلمہ حق ایمان، کائنات سچ سُنائیا۔ سب دا واحد اک امام، اللہ اللہ بے پرواہیا۔ جس دے پیغمبر رسول بنے بنام، سندیسہ درگاہ ساچی مقام

حق حق سُنائیا۔ اوہ نُوْرے بے نظیر واحد اک یک، یکے بعد دیگرے رسوُلِ اِلاهِ مُحَمَّد دئے وڈیائیا۔ شاہے شوش فرشے عرش چوڈاں طبق طبیب بے نظیر نُوْرے نُوْر ظہوْرے اللہ عالمین اک اکھوئیا۔ تلوزہبی زاکو زمہی سجدہ قدم بوشی چشمے نُوْر شاہے شہنشاہ سُلطانے پسر مدر بے عیب پروردگار سانجھا یار ایکا ایک اکلا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حق دا مالک خلق دا خالق خادم عزیز ویکھنہارا چار گنٹ اپنی مہرے نظر نظر اک اُٹھائیا۔

❖ ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر کربلے دروازے قبیلہ امام حسین علی دی درگاہ تے ❖

واحد اللہ یک عبادت یامین یامین نُوْر نُوْر الہیاء۔ خُدائے محس حسین قبول ہوئی شہادت، شرع شریعت رنگ رنگائیا۔ جس دی دین اسلام کرے زیارت، زیارت گاہ خلق خُدائیا۔ اُس دی خواہش تمنا اک نیامت، انت آشنا گیا رکھائیا۔ میرا محبوب مُحَبَّت والا صحیح سلامت، فرمانبردار ہو کے جس دی سیو کھائیا۔ اوہ اماما امام لیکھا جانے انت قیامت، صدی چوڈھویں اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا رحیم رحمان اک اکھوئیا۔ حسین وزیوُل مزس نُوْرے چشمے چش مخلوُقے خلق وعدے ازک اللہ اللہ محمدے رسوُلِ اِلاهِ پینغامے وحی جبرائیل پُھنپھ صحیح شہادت حسین عبادت عین جس دی درگاہ مقامے حق حقیقت وچ قائم قیامگاہ بے پرواہ نُوْر اِلاهِ وعدے خُدا قدیم قُدرت قادرے رحیم رحمت وچ ویکھ وکھائیا۔ حُسنے خُون شرع دا مضمون اُمّتی قانون قاعدہ باقاعدہ بِسْمِ اللہ کہہ کے قدم بوسی اپنا سر سر سجدے وچ جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوُن بھگوان، مُرشدے مُرید در سے دید حضرت محمدے تبلیغ اِسے اعظم ہزارا اے دروُد حضور اک اللہ الہیاء۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر نزیہ دربار علی دے مقبرے تے *

مقدسے خاک زمینے نظر نور ظہور زیو ازا، مہربانے رہنما حقیقتے حق زدبجا ولزی شبابے اباب وبنیئی دستے دنا نورے وز حاضر حضور اکو نور نوری اللہ محمدے رسول رسولللا اللہ اکو نظری آئیآ۔ رسولے محمدے رفیق حضرت علی اللہ محبوب وچ سہائیآ۔ جس دی یاد یادداشت وچ عجیب حضرت نور آدم ساچا سنگ رکھائیآ۔ جس دا نورے ظہور ہوہو منزل مقصود، مقالے حق حقیقت بے پرواہیآ۔ شہادت دتی کوپہا وچ وجود، مقبرہ زمیں آسمان دوویں رنگ رنگائیآ۔ حضرت علی اوی آلا نورے چشم چزی بے نظیر لوبزا وعدے خدا دستے دُعا قدم بوسی سجدہ اے رہنما مخلوقے خالق وعدے پروردگار زملہو تانیجا جگت ستار سطح نشان نظری آئیآ۔ مقبرہ علی اللہ شہادت عبادت قیادت صداقت عجیبو عجب مقدسے خاک زمینے نوب نور ظہور زیو ازاں مہربانے رہنما حقیقتے حق جد بڑاں ونزی شبابے اباب وطنے ہی دستے دُعا نورے نوز حاضر حضور اکو نور نوری اللہ محمدے رسول رؤسل اللہ اکو نظری آئیآ۔

۱۹۲

۱۹۲

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ سپریا دیس تیلکوٹچک توں کمشلی دے رستے وچ کھیتاں وچ ابدل کریم دے خربوزے بھیٹا کرن تے

*

دُھر دا حُکم حُکم اک رحیم، رحمت سچ کھائیآ۔ جس دا کھیل عالیشان عظیم، علی شہادت دئے گواہیآ۔ جس دی یاد پُرانی قدیم، قُدرت دا مالک ویکھ وکھائیآ۔ جس کھنڈا کھڑگ تلوار چلائی اوہ ابدل کریم، کرم کانڈ توں لیکھا لیا کڈھائیآ۔ سجدیاں وچ جھکیا علی کر رہیا سی تنظیم، تعلیم محمد والی اپنائیآ۔ پلک وچ انتر ہویا غم گین، غمی وچ بھلیا نور الہیآ۔ اوسے ویلے وار ہویا دُگا اُتے زمین، ضامن نظر کھئے نہ آئیآ۔ مکھوں کہا یامین، اللہ تیری بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ علی ماٹی خاک کیتا قیام، بستر سیج سہائیآ۔ وقت نہ صُبح نہ شام، شمس اپنا نور چمکائیآ۔ حُکم سندیسہ سُنیا پیغام، پیغمبران دے پیغمبر دتا دِرڑائیآ۔ صدی چوڈھویں آوے والی دو جہان، امام امامان پھیرا پائیآ۔ تیرا لہنا دینا لیکھا چُکائے آن، پورب پورا دئے

کرائیا۔ جو درگاہ ہوئے پروان، پروانے اپنے نال رکھائیا۔ انتر تیرے نگاہبان، بن نگاہ توں ویکھ وکھائیا۔ پھیر یاد آئی مُجیدقرآن، قرآن گُره ویکھ وکھائیا۔ حضرت علی اللہ نُوں دتا بیان، آہ اپنی دتی سُنائیا۔ میری مُحبت دا مُحبت وچ دینا دان، دانشمندی تیرے آگے رکھائیا۔ ایہہ کوپھے لے کے آیا سی خربُوزیاں بہار مہان، اپنا ویس وٹائیا۔ نو جوبن بھیو پا رکان، قسم قرآن والی کھائیا۔ دُھر حُکم ہویا کائنات دین دُنی شیطان، شبو روز شانت نہ کھئے کرائیا۔ میں تیرے ایمان دا قایم رکھا ایمان، عمل اپنے وچ رکھائیا۔ تیری آشا تیری خواہشا اس دے خربُوزے تربُوج ضرور کراں پروان، اپنا رس چکھائیا۔ شام وچوں بنام پھیر پھڑاں آن، نشکام اپنا کھیل کھلائیا۔ اوتھے تلوار دا لا نشان، لکھ کے سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نشانہ آواں بنائیا۔ پھیر ستجگ ہووے پردھان، جس ویلے سب نے متی اکو آن، مگ مدینہ سارے سیس جھکان، کوپھا زپھ کرے دھیان، کربلا اکو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا لہنا دینا پورا کرے پورب لیکھ مہان، جگت لکھت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ تُرکی استمبول شہر رات نوں آٹومبائل دفتر دے آگے تاج پہن کے *

سولان بہادروں کہے دُھر دا شبدا گما ڈھول، ہر کلمہ ایکا ایک دتا وجائیا۔ سچ دوار دا پردہ کھول، اوتار پیغمبر گرواں دتا وکھائیا۔ اُٹھو ویکھو نین تگو وست رہی کیسے نہ کول، ست سچ بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جھٹ حضرت موسیٰ بن رسنا پیا بول، انبولت آواز سُنائیا۔ تُوں مالک میرا میرے وچ رہیا مؤل، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ اپنے جلوے والا تک اگما قؤل، اقرار اکو نظری آئی۔ عیسیٰ کہے نگاہ مار لے اُپر دھول، ایمان سچ نہ کھئے کھائیا۔ میں بیٹھا تکدا رہیا اڈول، تیرے نور وچ سمائیا۔ تیری خلقت ہوئی انہول، اہل اپنا لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساڈا لہنا دینا پورا کر استمبول، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ سولان بہادروں کہے صدی چوڈھویں آئی ماردی ہاکاں، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ ویکھو کھیل اُس خدا کا، جو خود مالک نور الایہیا۔ جس دا

حضرت محمد نِکّا جہا کاکا، محمد رسول نام وڈیائیا۔ اوہ چل آیا اتفاقا، اتفاقہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس میرا شرع نال جوڑیا ناتا، تعلق دتا بنائیا۔ جس نوں ہندو کہندے پُرکھ بدھاتا، مُسلم اللہ کہہ کے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں صاحب دا حکم مئا، منسا من نہ کھئے رکھائیا۔ میرا نشان تارا چٹا، تُرکیا دئے گواہیا۔ استمبول حد بتاں، محمد اکھ گیا اُٹھائیا۔ ایہ کھیل سری بھگونا، کرتا کرے نور الہیا۔ جس لیکھے لاؤنا گوہند والا کتا، سُنہری اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر میلانے ملائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا اسمِ اسلام، اعظم سیس نوئیا۔ سُنیا اکھا کلام، کلمہ دُھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں انت وگڑیا انتظام، بندوبست نہ کھئے رکھائیا۔ شرع شرع ہوئی غلام، شریعت بھیو نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچا کلمہ نہ سکے کوئی پہچان، بے پہچان ہوئی لوکائیا۔ لیکھا پورا کرے نوجوان، مرد مردانہ اکھا اتھاپیا۔ جس گوہند کرایا اک دھیان، بن اکھاں اکھ گھلائییا۔ جتھے عیسیٰ موسیٰ محمد تے مل جان، اوہلا پردہ دیاں چُکائیا۔ صدی چوڈھویں ہووے کھیل مہان، مہا کوئی کتھ نہ سکے رائیا۔ پیغمبر سارے سُنن کلام، کلمیاں باہر جنائییا۔ اوتھے لیکھے لگن تارا چند نشان، نشان گولی والا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تک زمیں اسماں، اسم دھر دا ویکھ وکھائیا۔ محمد جھٹ بولیا بنا زبان، کلمہ اک درڑائیا۔ کی اوہ نور الہی اک امام، عملان توں رہت بے پرواہیا۔ جس گوہند دا کتا لیکھے لایا آن، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اُس نوں جھکدے سُوریہ بہان، نو نو سیس نوئیا۔ اوہدا لہنا دینا کچھ لیکھا نال چین جاپان، پُورب پردہ لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے یا کووستا البہو مزو لمحہ یاؤستے ولہو تاملینے زویہ عظیمیے یسُوہ تکشا مسیح مؤزے مُساہ محمدے دوا دلویزے اُزجواو موزینا وزے استمبول کجے نرے نُکھد بَخطو زود چینے زلُو جلوز ہا مؤجونو وزس خُونہ وجو یاول ولزلی تانوزا مم معدل وائل کومزے یسوشی پل افزا ہم زالول زرم چو ول ازہم اوزی موسیٰ مُلابل ایس زبلا محمد رُسل اللہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اُٹھائیا۔ گوہند کتا کہے میں آیا گوہند دھار، چوڈاں سو تپہ دئے گواہیا۔ میں کلجگ انت سب دی ویکھنی بہار، پُھل پُھلواری دین

مذہب کائنات مہکائیا۔ لیکھا تگنا حضرت عیسیٰ موسیٰ رسول محمد یار، یارانہ یار والا کھوج کھنجائیا۔ میں کردا رہیا جس دی انتظار،
 آپ اپنی اکھ اٹھائیا۔ کون ویلا سانجھا آوے پروردگار، جلوہ گر نور الہیہا۔ جو لیکھا لہنا سب دا پورا کرے ادھار، آگے اپنا حکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کتا کہے میں کتا کائنات، گوبند دھار ملی
 وڈیائیا۔ مینوں لکھیا نہیں کائنات کانی کیسے کاغذات، بن گئے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گوبند دی انگل سچ دی دھار بن دوات، پریم رس نال
 لکھائیا۔ نالے سن اگمی آواز، خوشی لئی بنائیا۔ پُرکھ اکال کھولیا راز، رازق رزق رحیم آپ درڑائیا۔ اوہ ویکھ پیغمبراں دا آغاز، صدی
 چوڈھویں دھیان لگائیا۔ جس ویلے مان رہیا نہ روزہ نماز، سجدہ حق نہ کھئے کرائیا۔ دھرم رہیا نہ کیسے سماج، سینگھ سیکھ نظر کھئے نہ آئیا۔
 من کلپنا ہووے راج، رعیت بھجے واہو داہیا۔ اُس ویلے اوتار پیغمبر گرواں توں منگانگا جواب، جواب طلبی کراں تھائوں تھائیا۔ نرگن
 دھار اپنی ساچنا سماج، ساچن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جتھے حضرت محمد عیسیٰ موسیٰ دی آشا والی آواز، خواہش تتاں میل ملائیا۔ تیرا
 اوتھے حد بتا بناواں آپ، کتا کرم کاندھ توں باہر لگائیا۔ جس توں ساریاں متنا باپ، پتا پُرکھ اکال کہہ کے سیس نوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرا
 چپنا جاپ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔
 گوبند کہا پُرکھ اکال میری اکو آسا، آشا دیاں جنائیا۔ میں لیکھے لائی گرتیغ بہادر والی لاشا، سیس دھڑ تیرے بھیٹ کرائیا۔ اُس نے اتم
 اکو رکھی خواہشنا، انگلی سمندراں پار اٹھائیا۔ اُرنکے، ٹوپی والے آوندے جو میرا دین ساتھا، سگلا سنگ بنائیا۔ خوشی وچ نالے تیری
 گائی گاتھا، تڈھ بن انت ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ میرے مہربان میں تیرا ست گرو تیغ بہادر دا کاکا، جگت جنم دین والی گجری مائیا۔ پر
 مینوں تیرا اگلا دسدا خاک، سوہنا نقشہ سوہنا پائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں ہوئے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تُوں سب
 دیاں لیکھے لاون آئیں پیشین گوئیاں والیاں گاتھا، اوتار پیغمبر گرواں لہنا دئیں چکائیا۔ میرا تیرے نال ہووے ساتھا، جوت شبدا دھار مل
 کے وجے ودھائیا۔ سمبل ہووے واسا، سچ سوامی تیرا رنگ رنگائیا۔ میں تیرے چرن کول کراں ارداسا، بینتی اکو وار سنائیا۔ مینوں
 تیرے اُتے بھرواسا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میرے صاحب پُرکھ اکال دین دیال میں سدا تیرا متاں آکھا، تُوں میرا اکو اکھ اپنی بھیٹا لینا

پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند تُوں دس اپنی صلاح، مشورے نال جنائیا۔ گوہند کہا پہلوں میرا آپ بن گواہ، شہادت اک بھگتائیا۔ پُرکھ اکال شبدي شبد کیتی ہاں، ہاں ہاں وچ ملائیا۔ گوہند ہس کے تالی دتی لا، دو ہتھ تال بنائیا۔ میرے پُرکھ اکال جس ویلے کلجگ اتم جاویں آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ گوہند شبد بناؤنا ملاح، بیڑا ساچا کندھ ٹکائیا۔ خواجہ جس تُوں سیس دئے جھکا، اندر نیوں نیوں لاگے پائیا۔ صدی چوڈھویں جس دا تگے راہ، محمد آشا جوڑ جڑائیا۔ عیسیٰ جس دا لیا ساہ، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ حضرت موسیٰ جس تُوں کہا خُدا، خود مالک نُور الایہیا۔ تُوں سب دا سوامی بے پرواہ، پرہو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکو پچن میں دیاں سنا، نو نو سیس جھکائیا۔ میرا کتا گوہند کہے تیغ بہادر آشا لنڈن وچ دینا پہنچا، انگلستان پُورب لہنا جھولی پائیا۔ پھیر ساریاں پیغمبراں دی پوری کریں دُعا، منظوری اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ کتا کہے میں سُنیا گوہند شبد اپار، جو اپر مپر دتا درڑائیا۔ میں ہو کے بہ گیا تیار، ترے گن تون باہر ڈیرہ لائیا۔ کردا رہیا انتظار، بن اکھاں اکھ گھلائییا۔ پُچھدا رہیا وارو وار، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد رسول آواز سُنائیا۔ مینوں کرنی وچ کردے رہو خردار، بے خبری وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتار، نہکلنکا ویس وٹائیا۔ امام اماما آوے سچی سرکار، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے ادھار، قرضہ مقروض رہن کھئے نہ پائیا۔ میری اُس دے چرن کول نمسکار، میں نو نو لاگاں پائیا۔ استمبول تون جس ویلے ہونا باہر، چلنا چائیں چائیا۔ اک سو اک میل تارا چند جھلاؤنا نشان، نشانہ سب دا ویکھ وکھائیا۔ کتا کہے میں وی ویکھاں اُس سمیں دا حال، حالت میری میرا صاحب لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سارا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ استمبول کہے میری بولی عرض جُرد جو نی یا کواس سُچی، سچ دیاں جنائیا۔ مینوں حضرت موسیٰ کوہ طور اتوں ویکھیا گردن کر کے اچی، اپنی اکھ اٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ ہتھ لایا مچھی، مچھاں نال چھپائیا۔ جس ویلے گل پھاسی رسی ٹٹی، ٹٹی ویکھ وکھائیا۔ محمد پُکار کے باہر کہا وجود بُتی، بُتخانیان باہر سُنائیا۔ صدی چوڈھویں دروہی اُمت جانی لٹی، لٹیرا بنے بے پرواہیا۔ دُھر فرمان ہویا چوڈاں طبق رہے نہ لکی، پردہ اوبلا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ استمبول کہے میرا مالک ملوز ہاہ زلبو الوایکی نلزو زینہ است کوزے مثل چشمی نہوؤ تمبیزی تاکھٹا سکھے وہا وناہ زوئے وزی جائے زو یسوہ ولز مُمبا دڑمپھلے زاوبلا مُستی محل مہمبا زاہملیا کوزوہوؤلا لؤل زول زاواؤدا ٹولا الہمبا کازل مہوؤ زاول الگلا لگو گوبندے تکزولا نؤرے وسہا مارولا جان ولوا زا ولوا نؤرے اللہ وی را۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ تُرکی دے استمبول شہر توں اک سؤ اک میل باہر چکلک پنڈ توں باہر *

صدی چوڈھویں کہے سُن وے تارا چنّا، چنّ چنّا دیاں جنائیا۔ ساڈا آگیا نیڑے حد بنا، آگلا پنڈھ رہیا نہ رائیا۔ مینوں نظری آؤندا گوبند والا کتا، جو بھجے واہو داہیا۔ جس جگت جہان تکنا اٹھا، نیتر نین نہ کھئے کھلائییا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، قُدرت قادر نؤر الاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائییا۔ تارا چنّ کہن اسیں کر لئیے سلام، بسملا کہہ کے سپس نوائیا۔ اے مالک سانوں کریں نہ کتے نیلام، بولی جگت والی دوائیا۔ اسیں سنی تیری کلام، کلمہ تیری صفت صلاحیا۔ تیرے ہتھ سب دا انظام، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ پیغمبر سجدے کرن تمام، طمع لالچ مذہب والی رکھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لہنا لہنے پائییا۔ تارا چنّ کہے میں سجدہ کیتا اک زیرو اک، جگت فاصلہ میلان ونڈ ونڈائییا۔ میرا سینہ پھٹیا پک، نیتر رہے گر لائییا۔ میرے محبوب میرا لیکھا اپنے نال لتینا لکھ، دوسر سنگ نہ کھئے بنائییا۔ برہمنڈ کھنڈ جتنے گرہ تیرے سارے سکھ، دوس رات تیری سیو کھائییا۔ محمد دا پورا کرنا بھوکھ، پیشینگوئی دھر دی ویکھ وکھائییا۔ آگے اپنے نام کلمے دی مارنی پٹ، حُکم دھر دا اک درڑائییا۔ عیسیٰ کڈھی کھلوتا چٹ، چٹے اُتے کالا دینا پائییا۔ تیرا حُکم سدا امٹ، میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ تیرے درے دربار جاواں ٹک، تارا چنّ واسطہ پائییا۔ صدی چوڈھویں سنگ محمد پھیر کرے کھئے نہ رٹ، رٹن لیکھا سب دا دینا مُکائییا۔ تیری دین دُنی تیرا اسلام پئے کلمے والے پٹ، پٹیشن اور نہ کھئے جنائییا۔ تیرے حُکمے اندر تیری درگاہ ہونا سیٹ، سٹینڈ اینڈ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملائییا۔ تارا چنّ کہے ساڈی مارنگ گڈ، گاڈ

سیس نوائیا۔ اسیں سڑنا نہیں کیسے وڈ، لکڑی تن نہ کھئے رکھائیا۔ بھکھ پیاس نہیں کیسے فوڈ، فائر اگنی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس نوائیا۔ تارا چنّ کہے صدی چوڈھویں آہ ویکھ لے اپنا کنارہ، کینے ازی ازبا دھیان لگائیا۔ جتھے شرع دا آخری اشارہ، آشا محمد دئے گواہیا۔ اس توں آگے مُسلسل عیسیٰ دا نظارہ، ایشور اپنا رنگ رنگائیا۔ جو سرگن نرگن دھار آیا دوبارہ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس دی شبد شبد اخبارا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اوہ سب دا مالک ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دھوڑی لاواں خاک، ٹکے خوشی والے رمائیا۔ انت جوڑ کے دوویں ہاتھ، سیس دیواں جھکائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھ، داتا اک اکھوائیا۔ جیہڑے ہر بھگت تیرے ساتھ، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ تیرے پیار دا پورن کرن واک، واقف کار دِسے خلق خُداِیا۔ میں لہنا دینا جانا دوس رات، کھوجاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ تارا چنّ کہن اسیں جھلے سچ سچّی درگاہ، درگاہ سچ ملی سرنائیا۔ مقالے حق حق گواہ، سُدھ اِکو نظری آئیا۔ ساڈا سجدہ سجدے وچ دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مالک خالق واحد اک خُدا، خِدمتگار تیرا نظری آئیا۔ تینوں خوشیاں وچ کریئے الوداع، نیتر مُحبّت نیر وبائیا۔ تیرے چرن کول محمد دی آشا دا مُدعا، خواہش پچھلی ویکھ وکھائیا۔ کبیر نے اشارہ دتا اُتے بسدھا، سچکھنڈ وچوں اکھ اُٹھائیا۔ شمس تبریز نے کہا میرا پیر اچا، جو مالک نُور الہیا۔ تیغ بہادر اِکٹھا کر کے پیار غُصّے، دوویں دھارا ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے کلجگ پینڈا مُکا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ اُس ویلے حُکم ہونا دو ٹکا، تُوں میرا میں تیرا نام جنائیا۔ صدی چوڈھویں چند ستار سیس ہونا جھکا، گوبند ستگر شبد دئے گواہیا۔ پورن ستگر پرم پُرکھ پورن ہونا پتا، پت پرمیشور اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب آیا میرے کنڈھے، تُرکی دھار دئے گواہیا۔ میرا سینہ کرے ٹھنڈے، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ دُھر دا کلمہ دُھر حُکم وچ ونڈے، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھاں دے گھر گھر دے کھا کے گنڈھے، گنڈھاں سب دیاں ربیا کھلائییا۔ میرے دیش دے تارا نشان دے ویکھے جھنڈے، تارا نشان دُھر دا نال جھلائییا۔ ایہہ کھیل پُرانا

نانک دسیا جس ویلے سُتا ہیٹھاں جنڈے، چھایا سرپ مُکھ اُتے کرائیا۔ اُس ویلے انتر دھار سفر چڑھیا سی لبے، تھان ایہو نظری آئیا۔ لکھاں زمیں اسمان کبے، تھرتھراہٹ وچ کُرا لائیا۔ ہر بن وقت کھئے نہ سمبھے، سمبل بیٹھا نور الایہیا۔ پھیر کھیل تگے اچبھے، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دین دُنی دے بھاگ دسن مندے، کوڑ کُریارے کلجگ نال وچی ودھائیا۔ جھٹ شبد سُنیا سب دے لیکھے مُکنے نال سوہنگ کھنڈے، جگت کھڑگ نہ کھئے چمکائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا جیرج انڈے، اُتہج سیج پردہ دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پیراں دیا پیرا امیراں دیا امیرا، لاتصویرا کی تیری سیو کھائیا۔ تیرا نور ائملا ہیرا، ہیرے رتن جواہر مانک موتی کی تیرے چرن ٹکائیا۔ مینوں لیکھا دس پیا رویداس والے کسیرا، جو ساڈے دیس آون لگیاں سمنڈ ساگر وچ رکھائیا۔ مینوں نظری آیا تیرا نیلا چیرا، چیرے والیا تیری بے پرواہیا۔ میری بینتی سب دی بدل جائیں تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جیہڑے آسا رکھ کے بیٹھے تیرے فقیرا، فکر وچ اوہناں ملنا چائیں چائیا۔ تون مالک گہر گمبھیرا، گور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ تارا چن کہے اسیں جھلے تیرے حُکم، حُکمی حُکم ورتائیا۔ دین دُنی تاشیر بدل دے ٹخم، تامس ترسنا دے گوائیا۔ تون نور الایہی چشمے چشم، چم درشتی دے بدلائیا۔ تیری یاد وچ اپنی فریاد وچ محمد دی داد وچ شہادت دے گئے حسین حسن، علی عالیجاہ تیرے چرناں سیس نوائیا۔ میں ضرور چاہندی جن بھگت تیرے نال مول نہ رُسن، رُسیاں لینا منائیا۔ جس نون زمیں اسمان جھکن، لوک پرلوک بھجن واہو داہیا۔ اوہ میرا صاحب رُکن، رُخصت کران چائیں چائیا۔ تارا چن کہے صدی چوڈھویں ساڈا نشانہ لگا ٹن، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سچ پرکاش لگا پھٹن، پوہ پھٹی نور الایہیا۔ اپنے حُکم نال سب دا سب کچھ آیا لٹن، لٹیرا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تون اپنا لہنگا سنبھال سلوار سُتھن، پلو گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں تارا چن تے مل کے رہے آکھ، آخر سیس نوائیا۔ پروردگار کرنا مُعاف، بندے نواز تیری سرنائیا۔ اسیں سدا تیرے داس، گستاخی ساڈے اندر رہے نہ رائیا۔ خوشیاں وچ خوشی دینی وصیت تیرے پاس، پاسا بدل کدے نہ جائیا۔ مقبرے وچ تگے محمد دی لاش، لشکر روون مارن داہیا۔

تیرا نُور ہووے پرکاش، پرکاشت خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، دُھر امام ساڈا پُورا کرنا وِشواس، وِشا اِکو نظری آئیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس دی راجدھانی پیرس توں باہر دریا دے کنڈھے تے *
۲۰۲

ستاراں بہادروں کہے میں پڑھیاں اگئی اخباراں، پرچے نارد رہیا دکھائیا۔ خواجے خضر کپا سلام دُعا چار یاراں، محمد صدی چوڈھویں سنگ سیس نوائیا۔ نُور نُورانہ تکیا ظہور ظہوری ظاہرا، زاہد مُجاہد بے پرواہیا۔ جس دا آد انت نہ کھئے کنارہ، کِشتی نئیا نُوکا دو جہان رہیا چلائییا۔ حضرت داؤد دا اشارہ، جیبھ دندان ہیٹھ دبائییا۔ میرا مبی اللہ حق پیارا، پروردگار اگم اتھاپیا۔ صدی چوڈھویں بیسویں نال دئے ادھارا، مسیح نین موندھ رہیا سُنائییا۔ مونسے مُشکنیاں وچ کپا آئے دوبارہ، دُہری اپنی کل ورتائییا۔ بل اشارہ دتا باؤن نر نرنکارا، نرائن دُھردرگاہیا۔ شکر پُروبت دکھایا اکھاڑا، حُکم حُکم وچوں سُنائییا۔ اوہ تک بلگاریا بغلگیر ہووے یارا، صنفی سوہیا پائییا۔ جس نوں انت صوفیاں کپا آوے وچ سنسارا، جگت رسنا نال صلاحیا۔ جھٹ نارد کھلو کے مارے للکارا، کوک کوک سُنائییا۔ کی باؤن تُوں آویں اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول سوہیا پائییا۔ باؤن دھرتی اُتے لیکھ لیکھیا میں میرا نُور آوے چوہیاں اوتارا، چار پیسا چوہیسا اپنا رُپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائییا۔ نارد کہے میں ویکھے محمد یار چار سنگ، حد حدوڈ پھول پھولائییا۔ عیسیٰ منگان رہیا منگ، اِستمول دئے گواہیا۔ اک سو اک میل چڑھیا رنگ، تارا چند نشان سہائییا۔ جس ویلے حد بلگاریا آیا لنگھ، لہنا پچھلا رہیا چُکائییا۔ ایتھوں دا دیوان ہندا سی تلیا چند، بل دوارے سوہیا پائییا۔ جس دا لیکھا وچ پُراں سُکند، ایکاسی ہزار سلوک دین گواہیا۔ نارد کہے میں حیران ہو گیا حیرانی وچ ہویا دنگ، پریشانی وچ بودی رہیا پلائییا۔ کی کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا رہیا دکھائییا۔ جُگ جُگ دی پچھلی ونڈ، پُورب اپنے بتھ رکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائییا۔ بلگاریا کہے میں دساں اپنی کہانی، کہاوت وچ سُنائییا۔ میری دھار زمیں میرا

نورِ اسمانی، مل کے وجے ودھائیا۔ میرا ت نہیں جسمانی، ضمیرِ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے بل دوارِ اسمیدھ یگ پکا پکوانی، پکا کچا سوہا پائیا۔ میری دھرتی وچوں گیا سی پھل ناں ندھانی، جس دا کھٹا مٹھا رس وکھائیا۔ اُس پھل وچوں باؤن دی بھیٹا کیتا بل کپا کھاہ میری مہانی، اپنے مُکھ لگائیا۔ باؤن کپا میں نہیں کھانا ان پینا نہیں پانی، رسنا رس نہ کھئے بنائیا۔ اٹھ ویکھ تینوں سناواں بھوکھت بانی، بان انیالا اک چلائیا۔ جس ویلے شہنشاہ شاہ آوے سُلطانی، پاتشاہ بے پرواہیا۔ اُس ویلے ایہہ جوہ ہونی بیگانی، پھل بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ اُس وقت اوہ کھیل کرے مہانی، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ جھٹ باؤن دو جہاناں لیا تگ، سبھا بل والی ویکھ وکھائیا۔ پھیر تکیا کس دا حق، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ اُدھروں داسی آئی نٹھ، گولی بھجی چائیں چائیا۔ چھوٹے بچے کیتا ہٹھ، رس مینوں دے کھوائیا۔ اُدھروں آگیا یودھا نہیو اک سمرٹھ، بلکہ نگری سوہا پائیا۔ اک رشی آگیا پریم دی لاؤندا رٹ، رسنا ڈھولا گائیا۔ امرجیت سنگھ او سے رشی دا رُپ سچ، سچ سچ رنگ رنگائیا۔ سمرٹھ کپور سنگھ جنم آیا پلٹ، پلٹا چوٹھے جگ کھائیا۔ داسی ترپت ہوئی وس، ننھا پچہ جگندر وچی ودھائیا۔ درشن سنگھ راجے بل داسی سمس، سمسیا ساری حل کرائیا۔ ناظر سنگھ اس جنم دا لہنا گردیال سنگھ دے ملیا وچوں ہٹ، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ دوندر بردھ اوستھا باؤن درس پایا سی ہس، دُور دُرادی سیس نوئیا۔ اُس اشارہ کیتا اکھ، اکھیاں توں پرے بے پرواہیا۔ تیرا میلا کلجگ نال پُرکھ سمرٹھ، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے میں پہلوں نہ مٹیا سچ، سچ دیاں سُنائیا۔ میں چار جگ بھجنا نٹھا پچ پچ، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں ہُن خوشیاں وچ رہیا ہس، ہس کے دیاں سُنائیا۔ جس کلجگ میٹنا اندھیرا مس، زرگن نور چند کرے رُشنائیا۔ ستاراں بھادروں اپنا آپ رت، رنگن رنگت والی چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا میل لئے ملائیا۔

اٹھاراں بھادروں کہے میری اکھ کھلی، خالق خلق دتی وڈیائیا۔ میں جس گا نہ سکیا بلیں، صفتاں صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں یاد آیا بلکاریا چھڈیا یوگوسلاویا ویکھیا جتھے شا زین ترسندی رشی دی سی کُلی، بلگریڈ جگت وجے ودھائیا۔ اُس دی یاد اگئی سدا صلح کُلی،

گل مالک ویکھ وکھائیا۔ بل دوارے ایتھوں لے کے گیا سی نو دا نے جگت مکی بُھئی، چکی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پرہہ نوں یاد کردا سی وار روز اُنی، اک نو سنگ رکھائیا۔ تیرا شبد دھار سدا دُھنی، دُھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ساچا ور، سچ رہیا سمجھائیا۔ رشی گیا بل دوار، بُھنیا اناج بھیٹ چڑھائیا۔ ہس کے کہا آہ لو میری سرکار، سچ بھنڈارے وچ ٹکائیا۔ اُدھروں نارد آگیا دندیاں رہیا وکھال، ہس کے رہیا جنائیا۔ مَورکھا جے ایڈی دُوروں گھالی گھال، کی اسمیدھ یگ وچ رہیا پائیا۔ رشی کہا سُن میرا حال، حالت ساری دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ انت سب دے سرتے کوکدا کال، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ جگت سہارا اوتاراں پیغمبران گرواں نے تکنا ڈھال، کھنڈا کھڑگ تیر کمانا سنگ رکھائیا۔ میں اُس وقت دی کر رہیا سنہال، جس ویلے سمبل آوے میرا ماہیا۔ بے شک میں نو دا نے لیایا بن کنگال، دُوروں پنڈھ مُکائیا۔ میری بینتی اکو اک سوال، سوالی ہو کے دیاں سُنائیا۔ میں بن آیا دلال، دلالی پریم والی وکھائیا۔ جس ویلے دین دُنی وچ حق نہ رہیا حلال، حرام خور ہوئے لوکائیا۔ اوتاراں رہے نہ کھئے جلال، پیغمبران نور نہ کھئے رُشنائیا۔ گرواں وجے کھئے نہ تال، شبد کرے نہ کھئے شنوائیا۔ اُس ویلے آوے میرا محبوب مہربان، بھیکھادھاری اپنا بھیس وٹائیا۔ جس دا نہ کھئے گرہ مندر مکان، سچ گھر وسے چائیں چائیا۔ میری بھومکا ویکھے استھان، نگاہ نگاہ وچوں ٹکائیا۔ میرا لہنا کرے پروان، پروانہ اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ یوگوسلاویا کہے میرا پہلا نام سی یوگ، رشی رکھیش ملی وڈیائیا۔ سلاویا سرب ویاپی نال ہویا میل سنجوگ، اک اُس نے اپنا انک دتا بنائیا۔ جیہڑا یاد کردا سی روز، اک نو ونڈ ونڈائیا۔ دھرتی اُتے کردا سی چوج، میرے انتر پھرے چائیں چائیا۔ اک دن بیٹھا وچ وجوگ، مُسکراہٹ نہ کھئے سہائیا۔ میں نیوں کے کہا کی تکیں مات لوک، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ رشی دسیا اک سلوک، سہج نال سُنائیا۔ میں تگاں اُس مالک دی مَوج، جو موجود ہر گھٹ تھائیا۔ جس دا بھانا سکے کوئی نہ روک، دو جہاناں سپس نوائیا۔ اوہدا ویس انیکا کوئی کوٹ، کوٹن کوٹاں رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ کلجگ انت تیرا ویکھے ہرکھ سوگ، چنتا چکھا غم مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرتی کہے مینوں دسدے رہے یوگی رشی،

رِشتہ پرہ دے نال رکھائیا۔ سچ پیار دے وچ وکی، قیمت اپنی نہ کھئے رکھائیا۔ اپنی آشا رکھی نگی، وڈی وڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھر دا صاحب جس دی دھار سدا تکھی، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ اوہ ضرور تیرے پوریلے جنم کرم دی ویکھے چٹھی، ورقہ ورقیاں وچوں اٹھائیا۔ دھرنی کہے میں چرناں اُتے جاواں لٹی، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

ویہ بہادروں کہے نارد لیکھ ویکھ جس جس، سبنا کچھ مینوں دے سمجھائیا۔ نارد کہے مینوں آہ رہیا دس، دشا اپنی دھیان لگائیا۔ جس ویلے مسیح جنمیاں مرپا نوں آئی نیچھ، چھک مار کے نگ لیا چڑھائیا۔ پھر ہتھ پایا پتھر روڑے اٹ، پاپن نال چُھپائیا۔ پھر بال تکیا بٹ بٹ، نگاہ نگاہ نال رلائی۔ جھٹ اندر وچی سک، حکم دُھر دا اک سنائیا۔ تیرے پُت دا جیہڑا پت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ لیکھا لہنا دیوے دُتیا وچ، وچلا بھیو گھلائی۔ پر یاد کر اوہ ضرور چرن چُھپائے وچ سوس، جس نوں سوٹزرلینڈ کہے کے سارے گائیا۔ تینوں کیسے مسز کہنا کیسے مس، مُسلسل بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے میں اشارہ تکیا مریم، مریم سمجھ کھئے نہ آئی۔ نہ خوشی نہ کوئی غم، غمی خوشی نہ کھئے ونڈ ونڈائیا۔ پھیر میں شبد دھار ہو کے اشارہ دتا جس دا انت اکو ہونا دھرم، مسیح اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ مہربان اپنا کرے کرم، کرم کانڈ توں لیکھا دئے چُکائیا۔ ضرور اپنا چُھپائے چرن، کول کول دئے وڈیائیا۔ نارد کہے میں وی اوسے دی لگا سرن، سرن اکو اک تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائی۔ ویہ بہادروں کہے میں آیا فرسس، فرانس میری دئے گواہیا۔ بل دا راجدوت ایتھے ہندا سی جس دا نام دت، مینا جس دی جنم والی مائیا۔ کینٹو ہندا سی پت بخارے تو نو میل چڑھدی دس، جس دی نگری وجے ودھائیا۔ اوہ سدا پرہ نوں رکھدا سی چت، اٹھ پھر اکو رنگ رنگائیا۔ آتم دھار بنیا ہت، ہتکاری ہو کے سپس جھکائیا۔ من واسنا رکھی جت، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ اک دن نور درسایا اناشی اچت، اچت اپنی دیا کمائیا۔ ہس کے کہا میرے نام

دا پی رس، جس دھام نوں کلجگ اتم پیرس کہے لوکائیا۔ اُس وقت کُلیاں وچ رہیا سی وس، بلیاں وچ پرہ دا ڈھولا گائیا۔ خوشیاں نال آشا رکھی نوواں دواریاں توں باہر جاواں نٹھ، اٹھاں تتاں دینا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہا کلجگ انت ہو پرگٹ، پرگنا تیرا ویکھ وکھائیا۔ میری دھار اتم پرما تم پھیر روپ ہون کے اٹھ، دس مل کے وجے ودھائیا۔ شبدی دھار کرے اکتھ، مہا کتھ نہ سکے نہ کتھی جائیا۔ جس نے جگت والا چھتر دھاری بن چلاؤنا نہیں رتھ، حُکم حُکم وچ منائیا۔ کھنڈا شستر تیر کمان نہیں پھڑنا ہتھ، خالی ہتھیں پُورب لہنے دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، آدانت دا لیکھا جانے الکھ، لکھن وچ لکھن وچ سیکھن وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس دی راجدھانی پیرس وچ نوٹی ڈیم چرچ ویکھ کے دریا دے کنڈھے تے *

ڈینکو ڈیم ملیا ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال چُھائیا۔ انتر نقاب جائے لٹھ، پردہ رہے نہ رائیا۔ مسیح دا مالک نظر آئے آئے سمرتھ، نور نورانہ نور الایہیا۔ جس دا یسوہ گایا جس، جس صفتاں وچ وڈیائیا۔ اُس دی مہا شبد اکتھ، شبدی شبد شنوائیا۔ اتم پوری کرے اُس، ویہویں صدی دئے گواہیا۔ درگاہ ساچی آیا نس، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ پیرس کھیل کرے اکتھ، چراگاہاں چرچ روپ بدلائیا۔ دین دُنی میٹے وٹ، حد بتھا رہے نہ رائیا۔ اکو نام سندیسہ سب دے اندر دیوے گھت، ماتو اپنا بھیو چُکائیا۔ جو نرگن دھار آیا وت، وطن ویکھے بے پرواہیا۔ جس دے لیکھے لگی کرسٹین رت، رتی رت رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملایا۔ چرچ کہے ساڈے اندر آئی خوشحالی، بہ خوشی رنگ رنگائیا۔ اُس نور دی چڑھی لالی، جس نور پیغمبران دتی رُشناٹیا۔ جس دے پچھے مسیح نے گھالان گھالی، پھانسی گل وچ لٹکائیا۔ ہویا انت انت سوالی، خالی ہتھ ہتھ وکھائیا۔ صدی ویہویں ہووے زین اندھیری کالی، کلا اپنی لینی ورتائیا۔ جگت جہان ویکھنا جگت دے مالی، مالک اپنا پھیرا پائیا۔ دھرم رہنا نہیں کیسے ڈالی، دین مذہب روون مارن دھاپیا۔ اوتار پیغمبر گر سکے نہ کھئے سمبھالی، سمبل آؤنا چائیں چائیا۔ جلدھارا تیرا چرن چُھ

حالی، حالت سب دی دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگائیا۔ بہادروں
 کہے میں اُنی اُنسا، اُنسویں صدی دھیان لگائیا۔ میرا قوئل اقرار پسا، پِسویں وجے ودھائیا۔ حضرت مسیح یسُوہ جس دیاں کیتیاں
 اڈیکان، دوویں ہتھ خالی آپ وکھائیا۔ اوہ آوے شہنشاہ رفیقا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اُس دا ساتھی گنسنی جس دا کیسے نال نہیں
 شریکا، نو سال مسیح سنگ نبھائیا۔ اک دن بس کے کہا سچ دس سچی کپڑی پریتا، کی چرن تیری سرنائیا۔ مسیح کہا میرا وسیع
 مالک انڈیٹھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے اتم کل تیا انگیٹھا، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ اوہ سب دیاں منساں پوریاں کرے
 اُمیدان، ترسنا جگت کھوج کھوجائیا۔ تیریاں پوریاں کرے ریحھان، درشن دیوے چائیں چائیا۔ ہُن تیریاں لمیاں گئیاں تائیں قمیضان، پھیر
 جنم دئے بدلائیا۔ پیرس وچ کرے تصدیقان، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ سین جس دا پہلا ناں ہم حمیدا، ہم ساجن کھوج کھوجائیا۔ جس
 دا اگلا حُکم پوشیدا، اتر پچھم دکھن پہاڑ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 ورتائیا۔ پیرس کہے ایتھے ریشیاں پیتا رس، ستجگ دئے گواہیا۔ جنہاں من کلپنا کیتی وس، واسطہ پرہ دے نال رکھائیا۔ اشارہ دے کے
 گئے دس، بل دوارے ہتھ اُٹھائیا۔ کلجگ انت ضرور آوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو دین دُنی کرے اکتھ، ایکا رنگ رنگے
 خلق خدائیا۔ جودھا سورپیر شبد بنائے سمرتھ، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ جہدی صفت گائی اوتار پیغمبران گروآن رسنا رتھ، نام نامہ جگت
 شنوائیا۔ اوہ سب دے لہنے دینے پچھلے ویکھے کڈھ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سمبل دا مالک سمبھل کے آوے تھ، سمبل اپنا قدم ٹکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ ہتھ کہے میں جس دے نال لگا، لگ ماتر دتی
 بدلائیا۔ اوبدا تھوڑا جیون آگا، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میل ہووے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ ایہہ سی گاڈ دی
 جگ، دھام دھرم دھار وکھائیا۔ جتھے اک سو اک سال پچھوں ضرور بھگت بھگوان دا بنیکا اڈا، اڈی چوٹی تک سارے سیس نوایا۔
 شبد سندیسہ حُکم دھار دا پٹا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگت دوار بھگت بھنڈار دا کھلے ہٹا، بھگتاں دی بھگتی دئے گواہیا۔ جس لہنے
 پچھ لہنیدار آیا تھ، بھجیا واپو داہیا۔ اوس دا اکو نام تے اکو ٹپا، سوہنگ ڈھولا سب دی کرے اکوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ پیرس کہے میرے پریم دی وِہندی دھار، وہ وہ درسائیا۔ میں ویکھیا جیون سرب سنسار، مانو ذاتی کھوج کھوجائیا۔ پرہ نال رہیا نہ کیسے پیار، پریتی جگت والی ہنڈھائیا۔ جس دا حضرت عیسیٰ خدمتگار، صلیب گل گیا لٹکائیا۔ اُنسا بیسا کر کے انتظار، اتم سب نوں گیا سمجھائیا۔ اوہ آوے شاہ سیکدار، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نے میرے پورے ہون نہیں دینے سمت دو ہزار، دوئے دا صِفر اِیٹھا راہ تکائیا دھر دے شبد دا ہووے کلاکار، کل اپنی اک ورتائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھے ویکھنہار، پاوے سار تھاون تھائیا۔ جن بھگت سہیلے دئے ادھار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پیرس کہے میں اوس پریم پُرکھ دی پریتی وچ بلہار، جو پریم ہو کے ملے چائیں چائیا۔ وہندے وہناں پاوے سار، جل دھارا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ نال سچ ست نال ست دیون آیا ادھار، ست دا اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس توں فیری وچ کیلے توں ڈوور جاندیاں ہویاں *

جوت نراکار پورن۔ شبد شبد دی دھار پورن۔ وشن برہما شو ساکار پورن۔ ترے گن مایا ت وچار پورن۔ تت پنج تت تے آر تیار پورن۔ لکھ چوراسی کھیل کرتار پورن۔ آتم پرما تم ادھار پورن۔ پاربرہم برہم شنگار پورن۔ ایش جیو جیو ایش کھیل مہربان پورن۔ نرگن نرویر نراکار نرکار پورن۔ آد شکت شکت دی دھار شوئے شکتی سرب سدھار پورن۔ انک کوٹ انت کل نام ندھان نوجوان پورن۔ پاتشاہ شاہ شہنشاہ دو جہان پورن۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمان سورہ چند پورن۔ گگن گگنتر ندھان منتر کھیل نرنتر انتر وچار پورن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی سچ سچ دھار پورن۔ سچکھنڈ دا سچ سروپ سچا، پورن پورن پرہ سمایا آپ پورن۔ تھر گھر دا تھر دربار سچا، جوت نرکار بنایا آپ پورن۔ مقالے حق دا حق درگاہ ساچا، گھاڑت گھڑی گھڑت گھڑایا پورن۔ شبد شہنشاہ بے مقام لاپتہ، پت پریشور نور صبان پورن۔ آد مدھ انت سُمپ رتا، ساکارا سون ستار

پورن۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا منتر سُنہار سچا ساکار پورن۔ پون پون پانی، جل
 دہار پورن۔ نام شبد بانی، کلمہ کائنات پورن۔ لیکھا وید شاستر اکھڑ پُرانی، پرم پُرکھ دا نور چمتکار پورن۔ نرگن سرگن دہار رسنا کتھا
 کہانی، کتھ کتھی دا کھیل مہان پورن۔ راؤ رنگ راج راجان رانی، شاہ کنگال امیر حقیر فقیر پورن۔ جگ چوکڑی چار دی چار کہانی،
 کہانی خواہش و چار دی دہار پورن۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ سچ حکمران پورن۔
 سچ حکم حکم تعمیل کردا، تابعداری دا تابعدار پورن۔ شبد دہار اگم حکم ہر دا، آد انت جگا جگنت سمجھنہار اک ساکار پورن۔ نرہہ
 بھو وچ جس سب ڈردا، سو صاحب سلطانا سلطان پورن۔ آد جگاد جو گھاڑن گھڑدا، گھڑن بھنہار پرم پُرکھ دی دہار پورن۔ جگت
 جہان دوسری منزل جو نرویر ہو کے پھڑدا، چار کنت دا چراگاہاں دا دھرم دا دھرم پورن۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائی۔ جوت دی دہار جوت دا رُپ اکو، اکو جوت تے اک اکال پورن۔ شبد دا کھیل تے شبد
 وچار تے شبد دا سار پورن۔ کرنی کرتا قدرت کرتار اکو، کرنہار ویکھے وگسے سرشٹ درشٹ دی سار پورن۔ آد انت جگا جگنت دا پیار
 اکو، پریم پریا پیار مُحبّت دی دہار پورن۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔
 شبد دہار پورن۔ شبد سار پورن شبد کرتار پورن۔ شبد ادھار پورن۔ شبد سَنگار پورن۔ شبد شبد خیال اکا، نرگن دہار نرکار
 ساکار وچار پورن۔ جس دی سیک دی سیک حکم سرکار سیکا، سیک سیک دی سیک وچ سدا شمار پورن۔ جس دا نور ظہور بے نظیر
 اناشی اچتا، چیتن جڑ توں سدا نرابار پورن۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک
 اکھوائیا۔ جوت کہے میں آد آد دی انادی برہمادی، میری سمجھ کدے نہ آئیا۔ میرا حکم شبد لوک مات دا بودھ اگادھی، میرا بھيو کہن نہ
 پائیا۔ جس دی دہار سدا سادی، سدھ میرا نام کرائیا۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر وشن برہما شیو دیوت سُر
 لکھ چوراسی آبادی، آبادکار اکو میرا نور نظری آئیا۔ جو سندیسے حکم فرمان دیوے جگ جگادی، جاگرت جگت نال کرائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جوت کہے میرا پورن ایشٹا، ایشٹ دیو

اکھوائیا۔ میرا مارگ سدا وِشِشٹا، وِشیش اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میری انت دی اِکو درِشٹا، درِشٹی کون سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میری حرف
 حرُوف لکھتا، جس دا لیکھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا نُور ظہُور جگ نیتز نہ دِسدا، ویکھن وِچ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا آد دا آد انت دا
 انت لیکھا اِک دا، ایکنکار ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ میری آشا میرا رُوپ کدے نہ جِٹ دا، جِٹ ہار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا پرکاش نہیں
 کوئی تن رت دا، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ میرا لیکھ میری کِریا بنا نہیں کوئی لیکھا، کوئن کوٹ اوتار پیغمبر گُر گئے سیو کھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ جوت کہے اُٹھ ویکھ میرے بالو، بالیا دیاں جنائیا۔ اوہ
 لیکھا یاد کر لے جیہڑا نانک نال کالو، کلمیاں توں باہر پڑھائیا۔ اوہ ویلا ویکھ لے جس ویلے گوہند کہا میرا صاحب سرب سمبھالو، سمبل
 وِچ آ کے ڈیرہ لائیا۔ اوہ لیکھا پڑھ لے جس ویلے نانک اِشارہ کیتا لالو، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ وقت وِچار لے جس ویلے ہرگوہند ماریا
 بالو، بھالو کھنڈے نال گھاؤ کرائیا۔ اوہ وقت تک لے جس ویلے اشٹ بھجا تے دتا سالو، لال رنگ رنگائیا۔ اوہ راہ جان لے جس ویلے
 سینتا رام گھالے سی گھالو، بناں بھجن واپو داہیا۔ اوہ ورقہ پلٹ لے جس ویلے کرشن ارجن دا بنیا شردھالو، شردھا ارجن دی اپنے وِچ
 رکھائیا۔ اوہ اکھڑ ویکھ لے جس ویلے موسیٰ مَن وِچ پھڑ کے آلو، بن دندان دتا دبائیا۔ اوہ نگاہ مار لے جس ویلے حضرت عیسیٰ ہون لگا
 چالو، ناتا جگت والا ٹرائیا۔ اوہ سماں تک لے جس ویلے محمد کہا میرا اللہ ہوئے دِیالو، دین دِیال دیا کھائیا۔ اُٹھ شبد اوہ دُولہیا اوہ تک
 جس ویلے برہما ہویا سوالو، چارے مُکھ اِکو نام دھیائیا۔ وِشنوں کہا تیری کِریا نال کران سرب پرتپالو، وست امولک دے ورتائیا۔ ہور
 تک شنکر چرن دھوڑ لا کے کہا میں پھل رہن نہ دیواں کیسے ڈالو، بن تیری کِریا میری آس پور نہ کھئے کرائیا۔ ستگر شبد کہا واہ میرے
 جوتی جاتے، واہ میرے پُرکھ ودھاتے، واہ میرے پت ماتے، واہ میرے اگئی ناتے، واہ میرے دو جہانی ساکے، واہ میرے لکھ چوڑاسی
 بُت بناؤن والے خاکے، واہ تیرے اگئی کھیل تماشے، واہوا تُوں ہی ہر گھٹ اندر راچے، واہوا بے پرواہ ہو کے ناچے، واہوا تیرے حُکم
 سندیسے ساچے، واہوا اِک داس ستگر شبد کہے اِک بینتی آھے، بنا اکھراں توں دیاں سُنائیا۔ اوہ میریا میریا شہنشاہ تیرے بنا پت کوئی نہ
 راکھ، چارے جُگ تیرا راہ تکائیا۔ اوہ تک گوہند اپنے کا کے، جس نوں اپنی گود ٹکائیا۔ جس دے بدلے مارنی واٹے، دو جہاناں پندھ

مُکائیا۔ جس دے امرت پایا باٹے، چرن چھوہ لگائیا۔ اوہ اتم تگے تیری واٹے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کی ہووے کھیل تماشے، مینوں دے سمجھائیا۔ ستگر شبد کہا تیرے آگے کراں ارداسے، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جوت کہے میں جاتا سب دا، سب کچھ دیاں سنائیا۔ میں لال لعلان میں لبھدا، لالن بے پرواہیا۔ میرا نور اگھی ہووے رب دا، جگ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں لیکھا جانا دو جہاناں جگ دا، جاگرت جوت وچ ڈگمگائیا۔ میں روپ دھاراں اگنی آگ دا، بہسم کراں لوکائیا۔ میرا کھیل سورے سرگ دا، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں لبھیا کیسے نہیں لبھدا، کوئن کوٹ اوتار پیغمبر گرو مینوں لبھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے توں وڈا چنگا، چنگی تیری وڈیائیا۔ میں نہ جانا تیرا پینڈا لمبا، دُور دُراٹے میرے ماہیا۔ میں حکم وچ تھر تھر کما، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ توں ہی میری مٹیا توں ہی میری اماں، امڑی کہہ کے تیرا رس اپنے مکھ وچ پائیا۔ نہ میں ماٹی نہ میں چما، چم درشتی نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی میرا حد نہ کھئے میرا بتا، حدود نظر کھئے نہ آئیا۔ میں اکو نور تے اکو تیرا چنہ، میں لاڈلا ست تیرا اکھوائیا۔ مینوں سچ دس دے میں تیرے آگے واسطہ پاواں کیوں گوبند نے لایا کتا، جس توں کتاں والا سنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جوت دھار کہا سن وے لاڈلے ستا، بنا ستیاں دیاں جگائیا۔ مینوں نہ کوئی پردہ نہ کوئی اوہلا نہ کوئی لکا، اپنا لیکھا دیاں وکھائیا۔ میرا آد انت جگا جگنت پندھ کدے نہ مکا، مکن وچ کدے نہ آئیا۔ توں سدا میرے پیار دیاں گاؤندے رہنا تکاں، نام کلمے ڈھولے گیت سنگیت جگت والے سنائیا۔ سب نے تیتھوں میریاں کردے رہنا پچھان، بھيو ابھیدا دینا گھلائییا۔ پر یاد کر لے جس ویلے نور ظہور پرگٹ ہویا وچ کشا، کچھ مچھ سب دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے میں تیرا لاڈلا اوہ، اوہو نظری آئیا۔ جو سب دے نالوں نرموہ، محبت تیرے وچ ٹکائیا۔ تڈھ بن اور نہ دیسا کوہ، کوک کوک سنائیا۔ میرے اندر تیری کیرپا دی لو، لوئن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں جد سنان تے نام سندیسہ سو، سو پُرکھ زرنجن تیری بے پرواہیا۔ توں آپے ہنگ برہم ہو، لکھ چوراسی وچ سمائیا۔ توں جد چاہویں میری جھولی ڈھوا دیویں میں

دین دُنی دینا ڈھو، لوک مات ماتی وچ ورتائیا۔ جس نوں کوئی نہ سکے کھوہ، لُٹیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ پر یاد کر لے آہ لیکھا تیرا نواں نمانا جو
 رُوپ دھر لیا چھبی پوہ، پرگنا کیسے نوں سمجھ وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم
 اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبد کُنندہ گئی گہندا وڈ مرگندا شیر دھار ابناشی۔ راج یوگ دھرم دھار دی سار نرنکار جگت کھیل
 بہہ بھانتی۔ آوت جاوت کھیل کھلاوت نرگن سرگن کھیل انوپ مہابلی بل کلاپاتی۔ دیش پردیش جہان بے پہچان پھرا نوجوان مرد مردان
 کوئی میرا لیکھا جانے دوس نہ راتی۔ لوک پرلوک ہٹ برہمنڈ کھنڈ سب نوں دیواں داتی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ایکا اک اک ابناشی۔ ستگر شبد کہے نوں سورا سرگ تیرا کھیل بہہ بدھ رنگا، تیرا پریم رس اندا،
 تیرا لیکھا زمیں اسماناں تارا چندا، توں لیکھا جانے لکھ چوراسی بندہ، توں وسے جیرج اندا، تیرا نام ندھانا بلی بلوانا اکو ڈنڈا، ڈنڈاوت
 سب دی دئے بدلائیا۔ اک وست امولک سچ دوار ایکنکار ہر نرنکار تیرے در تے منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا سندیس نر
 نریش بنا لیکھ میں نو ست ونڈاں، بھجّاں واہو داہیا۔ پر مینوں لیکھا یاد آگیا گوبند والا توں پہنچیا اُس گھاٹ تے اُس کندھا، جتھے سمنڈ
 ساگر تیرا راہ تکائیا۔ جس نوں سنت منی سنگھ نوں دن راتیں رو رو رو کے ہتھ متھے تے رکھ کے کہندا رہیا ایہہ تیریاں ڈاڈھیاں ونڈاں،
 ونڈن والے تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 شبدی آہ میرے ملاح جگت گواہ جگ اندا سچ صدا حق خدا تیرا نغمہ نام سندیسہ پیغام حُکم بے نام اسمے اسلام رُوح عظام بُتے خاکان
 ابناشی اچتے رحمان ستے نادان لُوے لُوے لکسے مزہ گاڈ اے گاڈ نیرو اوس کلمہ مہو بیستے طمع ہمزی نہک گوبندے تفک پورنے پری
 پزرتے اوی نادے شداد شبدے ادا ظہورے جوا نورے چسا کوشے ترسکی پشتہا آر ہاکھپھل مہا دستا بغلگیر کنگے کنگز شاہے نہن باسن
 جوآ بیکس سرفہو چاتے زگا اکال لے اکال اکال اک اکھوائیا۔ شبد کہے میرے مالکا میں کی منگاں، مانگت دی آشا کی وڈیائیا۔ میں کس بدھ
 تیرا در لنگھاں، آگے ہو کے سپس نوائیا۔ میں چاہندا تیرا نور نور دا ہووے چندا، چند چاندنا ڈگمگائیا۔ میں زمیں اسمان تیرا کی نور تگاں
 بندہ، کہ بندگی وچ تیری وڈ وڈیائیا۔ میں نگاہ ماردا مینوں نہ کوئی تیر دسے نہ کمان دسے نہ کھڑگ نہ دسے کھنڈا، شستر ہست نہ کھئے

اُٹھائیا۔ مینوں اک نظرے نرو آؤندا تیرا نور جس وچ کھیل دسے اچنبھا، اچرج تیری بے پرواہیا۔ پر اک گل یاد جس ویلے چوڈاں رتن
 کڈھے جو سندیسہ دتا سی پری ارمبا، جج حکم نال سنائیا۔ ایراپت ہاتھی ہلُون کے کندھا، ہلارا دتا لگائیا۔ اوہ دھرنی دا آرتے پار تک
 کندھا، جتھے ہس کے کہا پھر کے آوے ماہی جس نون پھیری کہے لوکائیا۔ اوہ پچھلا وقت مہربانا تیری مہر نال لنگھا، کچھ اگلا حکم
 دے سمجھائیا۔ میں روز تکدا ساڈھے تنّ اِنچ کتا کرایا لمبا، جس دی پونا اِنچ چوڑائیا۔ کی اس دے نال دین دنی وچ کرے جنگا، کہ
 جنگجو بہادر کس نون دئے بنائیا۔ پُرکھ اکال کہا شبد دُلا رے شانتی وچ ہو ٹھنڈا، نمرتا وچ بینتی دے جنائیا۔ آہ ویکھ اوہ تک ایہہ ٹٹیاں
 دیاں پاؤن والا گنڈھان، گنڈھ دُھر دا نام رکھائیا۔ پچھلا سماں تک جو بیتیا نہیں لمبا، دمدا صاحب اکھ گھلائییا۔ جھٹ شبد کہا میں
 ویکھیا دھرم دی دھار اکو پنجه، پنجم پنجم سوہبا پائیا۔ جس دا لیکھا سمجھ سکے نہیں دھار کوی بونجا، باؤن اکھری نہ کھئے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ کتے دا کی کرنا، اوہ کرنی
 دے کرتیاں دے سمجھائیا۔ اک کتے پچھے جے سارے جگت نون پیا مرنا، تے کتے دی کی وڈیائیا۔ تیرا کہو جہا گھاڑن تے کہو جہا گھڑنا،
 کہو جہی بنت بنائیا۔ دس کپڑی کوٹ تے کپڑی منزل چڑھنا، پردہ دے چکائیا۔ میں سپس نواواں تیرے چرناں، چرناں وچ سپس
 جھکائیا۔ تون سچکھنڈ بیٹھا رہیں نہ مار کے دھرنا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوت نرنکار کہا شبد اوہ کر لے چیتا، چمتی رہے نہ رائیا۔ جس ویلے گوبند نے
 لیکھ لیکھا بیٹھا سی وچ کھیتا، محل نظر کھئے نہ آئیا۔ کول بہایا نہیں کوئی بیٹی بیٹا، لیکھاری لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ ساریاں گرسکھاں نون کہا
 میرے ول سکے کھئے نہ ویکھا، ویکھن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں بدلنی دین دنی دی ریکھا، جس نون رکھی مئی سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جھگڑا
 میٹنا مٹا شیخا، قاضیاں قضا دے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو جدوں مکتے تون بعد لایا کتا، کتے تازی دتی وجائیا۔ شکر کہا کہا دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ میں پچن
 تیرا مٹا، من کے سپس نوائیا۔ تون پریم میرے تنا، تن مالک اک اکھوائیا۔ تون میرا روپ جنا، سنہری رنگ رنگائیا۔ میں واری تیتھوں

کہن کہنا، گھولی گھول گھٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ کئے کہا گوبند جس
 ویلے میرا لیکھ لیکھنا، میرا رُپ بنایا۔ میں چائندا اُس ویلے تیرے کول پری ہووے کئے نہ سکھنا، سکھ تیرے پریم وچ نہ کئے سہایا۔ تُوں
 اک اکلے مینوں رکھنا اپنے چتتا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ میں ٹکیاں وچ نہیں وکنا، قیمت جگت نہ کئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ ستگر شبد کہے میں دساں ساچی بات، کہانی بے پرواہیا۔ جس
 ویلے گوبند نے کتا لیکھیا تے لائی اک قنات، چاروں طرف گڈایا۔ نہ کوئی سکھ ہووے میرے ساتھ، سنگی سنگ نہ کئے نبھایا۔ نہ کوئی
 ہووے قلم دوات، دُھر دے حُکم نال لیکھا دیاں بنایا۔ نہ کوئی سکے ایہنوں واچ، واچک ہو کے کرے نہ کئے پڑھایا۔ اُس ویلے نہ کوئی
 دوس سی نہ رات، صُبح شام سنگ نہ کئے نبھایا۔ اکو نُور جوت پرکاش، نُور نُورانہ نظری آئی۔ سچ سندیسہ دتا آکھ، سچ نال سُنایا۔
 ایہدا لیکھا پورا کرنا جو مچھ گیا آکھ، کچھ اپنا دھیان لگایا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دی اس دے وچ بھری سوغات، سوگندھی دُھر
 دی نام بھرائیا۔ تیرا کھیل ہونا پھیر وچ مات، ماتر بھومی تیرا راہ تکایا۔ تُوں وسنا ورن گوت باہر ذات، اذاتی تیرا نُور رُشنایا۔ پورن
 جوت تیرا پرکاش، پورن پورن وچ سہایا۔ تیرا منڈل تیری ہووے راس، تیرا کھیل اکم اتھایا۔ تُوں پھیر پھیر کے آؤنا اوس کنڈھے گھاٹ،
 جس دی گھاٹ سارے گئے رکھایا۔ پندھ میٹنا واٹ، ہتھیں مہندی لال رنگ رنگایا۔ تینوں تگن پرتمھی آکاش، دو جہان سپس نوائیا۔
 پر وقت یاد کر لہنا لیکھا لیکھنا نہیں کیسے اُتے کاغذات، کانی چلے نہ کئے چٹرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، دیونہار تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے کتا بڑا وڈا، وڈیاں دی وڈ وڈیایا۔ ایہہ زرگن دھار نشانہ گڈا، سرگن سکے نہ کئے اکھڑایا۔ اس
 نے لہنا دینا باقی کیسے نہ چھڈا، چھڈ دتی کوڑ لوکایا۔ ایہہ لیکھا جانے لکھ چوراسی ہڈا، تن ماٹی پھول پھولایا۔ جس دی سمجھ سکے کوئی
 نہ وجہ، وجوہات نہ کئے جنایا۔ بھڑی دُہائی دروہی سب دے سر تے کوکدی قضا، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ بنا پرہ دی کرپا توں
 کوئی چلے نہ وچ رضا، رازق رِزق رحیم سارے گاؤں چائیں چائیا۔ نہچل دھام سہیلا آوے اکلا سچ محلا سہنجنی ہووے جگ، تھلاں
 توں جلاں وچ اپنا کھیل کھلایا۔ جس نوں ساریاں کہنا نُوری اللہ، اللہ عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ کتا کہے گوہند نے مینوں تِن وار ہتھاں دے نال رگڑیا، اہے مس کے دتا دکھائیا۔ پھر دوہاں
 ہتھاں وچ پکڑیا، پکڑ کے دتا ٹکائیا۔ پھر پُرکھ اکال نال جھگڑیا، شبد شبد نال لڑائیا۔ تیرا جہان تیرے نالوں وگڑیا، کی تیری بے پرواہیا۔
 تُوں سُوڑپیر دو جہاناں کیوں نگڑیا، بلہین اپنا آپ کرائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا ویکھ چڑھیا سخریا، چوٹی اگنی سب تُوں رہیا لائیا۔ سُن
 میرے یار پیارے مِتِریا، مِتِرا دیاں سُنائیا۔ تیرا مانو دیناں مذہباں وچ کھلریا، خلق دے خالق تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چتا کتا کہے میں بن گیا لمبا چوڑا، میری گوہند ونڈ ونڈائیا۔
 میرا لیکھا نال براہمن گوڑا، گوڑی راگ دئے گواہیا۔ میں گوہند دے نال گوہند دے گھر پرگٹیا بن کے جوڑا، دوہرا سنگ بنائیا۔ مینوں
 انت اُس دی لوڑا، جو لوڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ جس نے پھل ویکھنا دین دُنی دا مٹھا کوڑا، کُرتن تگے خلق خُدائیا۔ اوہدا سسے والا
 ہوڑا، ہاپے دی ٹپی دئے گواہیا۔ صاحب آگے چلے کسے نہ زورا، جوڑو زر روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ کتا کہے میں گوہند کیتی ڈنڈاوت، نمستے سیس جھکائیا۔ تُوں میری بنائی بناوٹ، میرا
 رُوپ پرگٹائیا۔ مینوں رکھنا صحیح سلامت، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرے پریم دی ملے نیامت، امیوں رس چوائیا۔ گوہند ہس کے کہا
 میں تیری پریم دیاں ضمانت، پُرکھ اکال تیرا دُھر دا ماہیا۔ تُوں سوہنیا اچے آنجانت، بھیو سمجھ سکے نہ رائیا۔ اوہ مان ناناں دیوے مانت،
 ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کتا کہے میرا رُوپ بنایا
 سُنہری، مینوں سوہنے دتی وڈیائیا۔ مینوں تار کے چلیا وچ بیڑے بحری، سُمند ساگراں پنڈھ مُکائیا۔ مینوں تکیا کسے نہ شہری، شہنشاہ
 اپنے وچ ٹکائیا۔ پار کندھے مینوں کڈھ کے ستاں گُرمکھاں پھڑ کے پرہ دے چرناں کرنا ڈھیری، زمیں اُتے نہ کھئے چُھائیا۔ پھر نو ویراں
 نمسکار کرنی اکو ویری، ویروا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ اندر اپنے رکھنی دلیری، منوا کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ایہو خواہش رکھی سی حضرت محمد دی
 وچھیری، جو درشن پا کے سیس نوائیا۔ محمد کہا جس ویلے میرا امام آوے صدی چوڈھویں جھلی ہووے اندھیری، جھکھڑ جگت والا
 نظری آئیا۔ اوس توں بنا چوڈاں طبقاں چلائے کھئے نہ بیڑی، بیڑے بہہ کے اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ جڑ جائے اکھیرٹی، اکھیرٹا اپنا حکم

ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گوبند کہے میں لکھیا کتا قلم شاہی توں بن، پرہ دی دیا ٹکائیا۔ اوہدا رُپ ہُو ہُو لِن، جو سُنہری تریپ لیاں بنائیا۔ جس دا لیکھا اگئی چن، چند ستارے سیس جھکائیا۔ اوس دے انکڑے سکے کوئی نہ گن، گنتی وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا فاصلہ سکے کوئی نہ من، منتی جگت وچ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ گوبند کہے میں ہویا انوہ، اکو وچ سائیا۔ اکو شاہ تے اکو بھوپ، اکو ایکنکار نظری آئیا۔ اکو پتا اکو پوٹ، اکو جوت نور رُشنائیا۔ اکو تانا تے اکو سوت، اکو پیٹا تے اکو پاؤن والا ماہیا۔ اوس ویلے نہ کوئی تت وجوڈ پنج تت بھوٹ، کایا کیڑ نہ رنگ رنگائیا۔ نہ کوئی دشا نہ کوئی کوٹ، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ نہ کوئی سچ تے نہ کوئی جھوٹھ، کوڑ کُریار نہ کھئے سمجھائیا۔ اوس دا ستگر شبد تے شبد ستگر دا ستگر ثبوت، بنا ثبوت ستگر توں پورن برہم نہ کھئے درڑائیا۔ جس دی نہ کوئی پوجا نہ کوئی پوج، پوجن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ گوبند کہے جس ویلے میں کتا لایا، لا کے دتا جنائیا۔ ترے گن توں پرے دھکیا دُور کرائی مایا، ممتا موہ مٹائیا۔ اکو صاحب سوامی پُرکھ اکالا دین دیا لا ماہی نظری آیا، نظرانہ اُس دی بھیٹ کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بہ کے ڈھولا گایا، گا کے دتا سُنائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ تیرا انت کیسے نہ پایا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کتا کہے جس ویلے میری بنائی بنت، گھڑن بھنہار دتی وڈیائییا۔ گوبند دے کول نہیں کوئی سادھ تے نہیں سی سنت، گُرمکھ سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ نہ کیسے کول بؤمے نہ کوئی بنکت، بؤمے گڑھ نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی گیانی نہ کوئی پنڈت، ودوان لکھاری بھکھاری سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نہ دوزک نہ بہشت نہ جتت، اکو سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کتا کہے میں سُنیا کتیں، بن کتاں کن سُنائیا۔ میرا صاحب پرہو سب دا تنی، تن مالک اک اکھوائیا۔ جس دی دھار دین دُنی بنی، لکھ چوراسی ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے اوس ویلے گوبند شبد ایہ اچارا، خوشی نال سُنائیا۔ تُوں

نرنکار نرنکار نرنکارا، نرنکارا نرنکارا نرنکار نظری آئی۔ ٹوں دؤلہا پت میں تیرا دُلارا دُلارا دُلارا، دُلارا دُلارا پت پرمیشور تیری سرنائیا۔ ٹوں کل کلکی اوتارا اوتارا اوتارا، اوتر تیرا نؤر الہیہا۔ ٹوں سمبل آویں دوبارہ دوبارہ دوبارہ، دوہری اپنی کھیل کھلائی۔ جیہڑا لیکھ لیکھا نہیں میرے بونجا کویاں بن لکھارا، اوہ تیرے پنج لکھاری پورا دین کرائیا۔ اوہ میرا لہنا رہ گیا وچ سرسا دھارا، سر سے دے مالک سب کچھ تیری بھیٹ کرائیا۔ جس ویلے ٹوں جائیں سمند ساگران پار کریں اُتارا، اُتر پورب پچھم دکھن سارے ویکھ وکھائیا۔ ویکھیں میری آشا وچ آشاں بھریا رہ نہ جائے لارا، لارے دین والیا وعدہ پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کتا کہے میں کومل بڑا ملوک، مینوں سمجھ نہ سکیا کھئے رائیا۔ میری چوڈاں طبقاں توں پرے گئی کوک، چوڈھویں صدی سنے چائیں چائیا۔ محمد دا مقبرے وچ تگے کلبوت، نؤر وچ ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ کہے اوہ میرا ماہی موجود، چوہیسا اپنے انگ لگائیا۔ اُس دا ستگر شبد تے شبد اگتا دوت، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ اُس ویلے گوہند نے کہا جس ویلے آر توں پار کنارہ اُترنا میرے گرمکھاں وچ ہووے گا سخا سلوک، آگے وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ پچھے کتے دا لیکھا تے کتے والی دوج، پیرس دا پار اُتارا اپنا رنگ رنگائیا۔ انگلیت وچ، دھرم دی لینڈ وچ، گرمکھاں دے ہینڈ وچ، سچ سٹینڈ کرنا محفوظ، مُفت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر کھیل لینا وکھائیا۔ کتا کہے اوہ ویکھو نارد آؤندا ماردا تھاپی، پٹ رہیا کھڑکائیا۔ مینوں کہندا اوہ گوہند دیا پریمیا تک لے گربانی دے ہندیان کتے ودھ گئے پاپی، پت پت پت نظر کھئے نہ آئی۔ دُنیا والے تک لے پائھی، پوجا والی ویکھ جگت لوکائیا۔ جل دھارا ٹھردے ویکھ لے راتی، وہناں وچ اپنا آپ وبائیا۔ دین مذہب تک لے ذاتی، جھگڑا تھاون تھائیا۔ ست دا سچ ملے کھئے نہ ساتھی، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اوہ ویکھ کھیل پُرکھ ابناشی، کی کرتا کار کھائیا۔ جیہڑی آشا گوہند نے بنا گرو بن توں آکھی، پرہ آگے سیس نوائیا۔ آج توں لیکھ لکھنا پورن نؤں گرو کھئے نہ کہیگا کوئی گرسکھ نال اپنی زبان تے قلم دی قلم شاہی دواتی، نراکار دا روپ نرنکار پورن نظری آئی۔ گرو ایس دی راہ تگن تے بن دے رہے داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جیہڑی کتھا کہانی گولی جگندر نے مَنہوں آکھی، اوہ وقت نال شہادت دے بھگتائیا۔ پورن پرمیشور پورن ست ستگرؤ، پورن گرو نہیں جو جگت والی بنائے ساکھی، پوجا

پاٹھ کر کے مالا منکے پھیر کے اپنا صاحب منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کتا کہے میں گوبند آکے رکھیا اپنا فرنا، فرنیاں توں باہر سُنائیا۔ دس کپڑے مارگ تُرنا، کی تُریا توں پرے چڑھائیا۔ کپڑی دشا مُرنا، موڑ کے دے دکھائیا۔ گوبند ہس کے کہا سوہنیا تُوں اک اک نال جُڑنا، جوڑی جگت دینی تجائیا۔ جس ویلے جگت جہان دا بیڑا رُڑھنا، بیڑے اُتے بہ کے بیڑے دا مالک تیرا بیڑا بٹے دے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔

❖ ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ ڈویر توں نکل کے ست گ میل تے لنڈن جاندیاں رستے وچ ❖

گنا کہے ویکھ وشن برہما، شو دھیان لگائیا۔ دھرنی دا اتم ہویا کرما، سریشٹ ملی وڈیائیا۔ جتھے ستاں گرمکھاں بھگتاں چُھپایا چرناں، چرنودک چوایا چائیں چائیا۔ جھگڑا مٹیا ورنان برناں، یسُوہ خوشی وچ نچے ٹپے اُٹھائے باہینا۔ سب دی سانجھی ہونی سرنا، مُوسیٰ مُنہ دے بہار دھیان لگائیا۔ محمد کہے حق اکو کلمہ پڑھنا، حُکم دُھر دا اک جنائیا۔ نانک کہے نام ست ست سب دکھ ہرنا، ہرناکش لیکھا پرہلا د ربیا سمجھائیا۔ گوبند کہے میرا مالک کرنی کرنا، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس توڑنا ہنکاری گڑھنا، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ ستگر شبد کہے میں اکو کھیل کرنا، کرنی دا کرتا ربیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ دھرنی کہے میں گھنڈی۔ بھگتاں دے چرن چمڈی۔ میری خوشی روم روم دی، پوجا مُکی دوئم سوئم دی۔ میری لینڈ سہائی ہوم دی۔ کلا رہنی نہیں کیسے قووم دی۔ شرع دے نہ کیسے موم دی۔ لباس وڈیائی نہیں کیسے گاؤن دی۔ ہُن میرا وقت میں کوکاں کھیل کراں شور مچاؤن دی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک سنگ نبھاؤن دی۔ دھرنی کہے میرے سینے لگے گرمکھاں دے پیر، سوا پھر دا قہر دے سمجھائیا۔ جو سندیسہ دتا محمد نے کہا کے زہر، ظاہر ظہور دتا درڑائیا۔ جو مُوسیٰ کہا سب دا مالک اک نائیر، نور ظہور چمکائیا۔ عیسیٰ کہے اوہ ویکھے سارے کائنات دے کائر، قایم مقام اپنا حُکم ورتائیا۔ محمد کہا

اوہ پار کنارہ کرے رُوم بحر، بحرہ رُوم سپس نوائیا۔ نانک کہا شبد دی ترنی جائے تیر، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا مندر مسیتاں باہر کھیل
 کھلایا۔ گوہند کہا اُس دی جگت کہانی ہووے سیر، سیرگاہ خلق خدایا۔ اوہ لیکھا میرا پورا کرے نہ لائے دیر، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ کتا کہے گرمکھو گرمکھ دی دھار بنا کتا،
 کتیا اشٹبھج دئے گواہیا۔ جگت جہان توڑنا بنا، بندگی اپنی بل پرگٹایا۔ جس پاہن پتھر نوں یاد کیتا دھتا، سو دھناڈھ ہو کے تہاڈا کھیل
 کھلایا۔ تسیں سُننا سب نے نال کتاں، کتا کہے کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت جھگڑا جھوٹھا ماٹی چما، ایہو سندیسہ پہلوں سُنیا وشن
 برہما شو دتا درڑائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا رنگ اک رنگایا۔ گوہند کہے جس ویلے میں کئے دا کیتا اشارہ، ایشور میرے ستمکھ سوہیا پائیا۔ میں نو وار کیتی نمسکارا، نو نو
 چار دا پندھ مکائیا۔ نالے کہا میرے شہنشاہ شاہ سِکدارا، تیری شہنشاہیا۔ جے میں آؤنا پھیر دوبارہ، تتاں رنگ نہ کھئے رنگایا۔ تیرا کھنڈا
 شبد ہووے میری دو دھارا، دھرنی دھرت دھول آکاشاں ویکھ وکھایا۔ میرے بُت دے تھان تیرے سْت گرمکھاں دا ہووے منارا، جس
 نوں رکھی مئی سپس نوائیا۔ نوں پہنچنا اوتھ جتھے تیغ بہادر نے دسیا تیرا ہووے دیدارا، ایہو میں دادو آیا سمجھایا۔ بڈھو شاہ نوں دسیا
 سی میرا پیر گنی گہیر بے نظیر بدلے تقدیر سرب سنسارا، سنسا جگت نہ کھئے رکھایا۔ نوں میرا محبوب میں تیرا ڈلارا، دُولھے گرمکھ لینے
 اُچھایا۔ جنہاں چھڈیا ہووے گھر بارا، پردیساں وچ پردیسی تیرا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دی رنگت رنگ رنگایا۔ کتا کہے دھرنیے گرمکھاں دے ڈگ پو چرناں اُتے، اپنے پرہ نوں لے منایا۔ نی تیرے کلیئے بھاگ جاگ
 پین سْتے، نی سْتیئے لے انگرایا۔ جیہڑے تیری خاطر جگت دی دھار وچ رہے غصے، غصے گوہند دی جھولی پائیا۔ نی اوہ قول اقرار
 وعدے تیرے پچھلے سارے پُجے، پوجن والیئے پوجا کر لے بے پرواہیا۔ جیہڑے مسیح نے بھیو رکھے سی گجھے، گوہند گوہند گوہند اشارہ
 گیا سُنایا۔ اوہ نی کھیل کرن آیا اگھے، جس نوں اگن آتھن تائیں مئی سنگھ گیا سپس نوائیا۔ نہ اوہ بُت نہ اوہ دسے خائیاں وچ پُتے، بتیاں
 کرن والا دُھر دا ماہیا۔ جو سنت سہیلے بھگتاں اپنی اُس اگئی گودی چُکے، جتھوں باہر نہ کھئے کڈھایا۔ ہُن آگیا رنگ رنگا گیا بھگت بہا

گیا نی تیرے سینے اُتے سین دے تئے مُکھ شہادت رہے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حُکم اک ورتائیا۔ کتا کہے نانک آیا ہتھ وچ پھڑ کے کھوئندی موڈھے کھسی، خالص سب نوں رہیا جنائیا۔ اک شہنشاہ اک نریشی،
 نرائن اک اکھوائیا۔ میں بغداد لکھیا دتی سکھیا دھرنی نوں پائی بھکھیا نی تیرے اُتے میرا محبوب آوے تے نال گرمکھ ہون پردیسی،
 پردیشاں وچ اپنا پندھ مکائیا۔ جنہاں دی گوہند دھار سکھی، نبھے نال کیسی، کیس گڑھ دا لیکھا پور کرائیا۔ جوت دی دھار شبد ست
 ست سرُوپ انوپ سرُوپ آتما پرہو دی بیٹی، بیٹا آتم اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حُکم اپنے وچ سمائیا۔ کتا کہے مینوں ہتھ لگے ست، ست ملی وڈیائیا۔ میری مات لوک رہ گئی پت، پت پریشور ہویا سہائیا۔
 میں ستگر شبد نوں دیوان دس، دس دس کے خوشی بنائیا۔ میرا مالک میرا دیون آگیا حق، حقیقت اپنی وچوں پرگٹائیا۔ میں اُس نوں
 کچھ نہیں کہا گڈ لک، شکرانے وچ شکر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کھیل آپ کرائیا۔ کتا کہے اوئے کتیا، کی کرن دتا بنائیا۔ نوں پھرے جگت جہان کپڑے بتیا، بھجیں واہو داہیا۔ کون وٹھو، واری ہوئے
 چوہ کھنیا، چوگردے ویکھ وکھائیا۔ نوں کیوں چوڑا نوں کیوں لمیا، لما پے کے دے سمجھائیا۔ جھٹ کتا رو پیا چہم چہمیا، بن نیناں نیر
 دتا برسائیا۔ میں جگت جہان ویکھ کے کمبیا، تھرتھراہٹ وچ دُہائیا۔ سارے پرہو نوں گاؤندے نال دمیا، دامنگیر دامن گنڈھ نہ کھئے
 رکھائیا۔ میں ویکھیا چوڈاں سو تپہ انک دا پتیا، پردہ پردے وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ کتا کہے گوہند مرگند بخشنند، بخشنہار اک سمجھائیا۔ جیو پنڈ ویکھ برہمنڈ لیکھا انڈ، اندراسن
 سنگھاسن سارے کھوج کھوجائیا۔ ساگر سندھ میٹے چند، ہرجن بنائے دھر دی بند، بندرین واسی جس دا راہ تکائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ کتا کہے قوئل میرا میرا اقرار تیرا تیرا اقرار پگا، پگی پکیاں
 نال پکائی ہوئی آ۔ نوں محبوب میرا عروج میرا عالیجاہ عالماں دا یار سکا، تے سجن سچ دا سچ اکھوائیا۔ میں کس نوں کپڑی دھار وچ
 تگاں، بن تڈھ توں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا مقام میرے مہربان سدا لا پتہ، نشانیاں توں باہر نشانہ سارے گئے جنائیا۔ اپنا بھیو دسین

مہربان رتا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ مینوں ایوں دسیا گوبند تیرے ستھر لٹھا، تے ستھر یارڑے والا بندھائیا۔ او سے دی دھار وچ او سے دے پیار وچ جن بھگتاں دی ایس دھرنی اُتے نوں بنا کے کتھا، جس نوں کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ایتھے سوا پھر بل دا کھلوتا سی رتھا، پون پانی سارے دین گواہیا۔ باون دا پون اشارہ پے بہارا اتھے اشارہ دے گیا کلجگ آئے پُرکھ سمرتھا، سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔ جس نے دین دنی تے دنیادار دی دھار توں باہر سنسار وچ مارنا شبد اگمی چھپا، چھپیا نظر کیسے نہ آئیا۔ نالے زبان نال اکھڑ لکھیا پیا، ماٹی رس نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملائیا۔ کتا کہے گُرمکھو میں دساں پچھلی باقی، باطن بھیو کھلائیا۔ مینوں گوبند لکھیا نہ صُبح نہ راتی، وقت جگہ نہ کھئے رکھائیا۔ اُس ویلے محبوب آیا میرا صاحب کھلاپاتی، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ پہلوں گوبند دے اندر ماری جھاتی، پھیر نور نورانہ اکھاں آگے نور چمکائیا۔ پھیر ہس کے کہا اٹھ ویکھ آگے ول جھاکئی، آگا دیاں وکھائیا۔ جھکڑا میٹنا جس ویلے ذاتی پاتی، تیرا لہنا نال ملائیا۔ گوبند کہا میرے پُرکھ اکالا دین دیا لا میرے میرے نال جیہڑے ہون گے ساتھی، گُرمکھ سو بہا پائیا۔ پھیر نو کھنڈ پرتھی تیرے حکم وچ پندھ مُکا کے کٹانگا واٹی، نیڑا دُور نہ کھئے رکھائیا۔ ساریاں منزلاں چڑھانگا گُرمکھ کھڑانگا اُس دی گھاٹی، جتھے تیغ بہادر اُنکلی گیا اٹھائیا۔ میری نو سال دی آئیو میں ہتھ ماریا سی اُتے چھاتی، چھتردھاریاں کراں صفائیا۔ اُس دا لہنا ضرور تیتھوں پور کراواں گا باقی، لیکھا تیرا تیرے کولوں چُکائیا۔ بے شک بچے بھل کے کوٹن وار کرن گستاخی، ستگر دین دیاں بخشنہار پُرکھ اکال تُوں آد انت اک اکھوائیا۔ انگلیت وچ وڑدیاں پچھلی ساری بدل جانی ساکھی، آگلا لیکھا نوں توں نواں دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے گُرمکھو مینوں دباؤ نال اڈی، تھوڑی تھوڑی تھوڑی تہن وار لگائیا۔ میں وی اڈیکدی اُنسوویں پِسوویں صدی، صدی چوڈھویں دُوروں ویکھے راہ تکائیا۔ سارے اپنی اپنی وار اپنا بہار گئے لئی، جگت جہان نظر کھئے نہ آئیا۔ دیناں مذہباں دی چلاؤندے گئے گدی، حصیاں والی ونڈ ونڈائیا۔ میں دوویں ہتھ سمرتھ آگے کھلوتا اڈی، اڈی چوٹی تک دھیان لگائیا۔ میرے مالک خلق دے خالق میں بہتی نہیں ہندی لبی، لبان توں مُسکرا کے دیاں سنائیا۔ تُوں شہنشاہ نور الہی ربی، رے عالمین تیری وڈیائیا۔ تیری جوت بنا شرع توں جگی، چار گنٹ

ہووے رُشنائیا۔ میں خوشیاں وچ پھراں بھجی، بھجّان واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ کتا کہے دھرنیے نی تُوں دھرنی بننا کے دھرم، سچ دے سُنائیا۔ دھرنی کہا نہ میں اپنا کراں کوئی کرم، کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیا۔ میں چاہندی سدا (گاؤندی) دھیاؤندی اکو ملے سرن، سرنگت اکو اک اکھوائیا۔ جس دی منزل اوتار پیغمبر گرو سارے سلسلے وار چڑھن، جگ جگ پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ میں اُس دا پلو پھراں لڑن، جس دا لڑ نہ کھئے چھڈائیا۔ جو نویں ساچنا اپنی گھاڑت آیا گھڑن، گھڑے گھنمیا نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ کتا کہے میں دساں کھیل اپارا، ست ست ست وار سُنائیا۔ جس دن گوہند نے مینوں کیتا تیارا، میرا نور پرگٹائیا۔ اُس ویلے ضرور گرسکھاں نوں اگی گھنٹے مکھ چھپاؤں دتا نہیں سی کوئی جگت والا ابارا، ات مکھ نہ کھئے چھپائیا۔ میں رو کے کہا پکارا، کوک کوک درڑائیا۔ اے ستگر ایہ کی ورتیا قہرا، کیوں بھکھے دتے رکھائیا۔ گوہند ہس کے کہا کتیا وڈ دھتیا، تُوں میرا کہنا متیا، میں اپنی دھاروں تینوں جیا، جنم دین والی کوئی نہ مائیا۔ جس ویلے دین دنی دا توڑاں بنیا، پُرکھ اکال آوے بھتیا، نظر دے نہ کلجگ جیواں انھیاں، تیرا لہنا دینا اوسے دے ہتھ اوسے دا کہنا میں متیا، منسا دھر دی دیاں جنائیا۔ ایہ میری ہووے نشانی، کھیل سری بھگوانی، تُوں سمجھ جا جگت جہانی، سورپیر بن مردانی، اُس دن پھیر نہ کیسے پینا پانی، کھانا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ گوہند کہا کتیا جس ویلے تُوں گیوں جگت دوار، بھگت ملے وڈیائیا۔ تیرے نال دین دنی دا بدل جانا ووبار، ووباری اپنی کھیل کھلائییا۔ گرمکھاں دی مہکنی ٹہکنی گلزار، پھلواری سچ رنگ رنگائیا۔ کتے کہا میں ضرور کراں انتظار، خوشیاں وچ دھیان رکھائیا۔ جس ویلے میرا صاحب آوے تیرا حکم بنے سچی سرکار، سچ دے مالک ویکھاں چائیں چائیا۔ نالے نیوں کے کراں نمسکار، بنا دھرتی توں سیس نوائیا۔ گوہند خوشی وچ تالی دتی مار، ہتھ دوویں لے اٹھائیا۔ ایس وقت نوں لینا سنبھال، سنبھل وچ لیکھا پور کرائیا۔ تیری پوری کرنی گھال، گھال سب دی لیکھے پائیا۔ پھلوں تیرا حل کراں سوال، مُشکل پچھلی رہے نہ رائیا۔ پھیر گرمکھاں بھگتاں سچ بھنڈارا دیواں کھوال، کتیا تینوں بھنڈارے نال چھپائیا۔ کتا کہے میرے ستگر تُوں مُردے دیویں جوال، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ میرا لیکھا آگے لکھنا ہووے گا بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے

رکھائیا۔ ہرجن گُرمکھ تیرے آگے پچھے سجے کھجے رہنگے نال، چلن چائیں چائیا۔ گٹ تے بدھا ہووے گا چٹا رومال، رومن کیتھلک دوویں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ کٹا کہے گُرمکھو شاباش، شابا شابا تین لوک کرائیا۔ شنکر جھکدا اتوں کیلاش، برہما برہم لوک ویکھ وکھائیا۔ وشنوں پھرے آس پاس، چاروں گُٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ تُسیں اُس دھرنی دی دھرتی دی جگہ نوں کیتا تلاش، جس اُتے اشارہ اشارے والے گئے کرائیا۔ تہاڈی سب دی کل صُبح نوں چٹی ہووے پوشاک، چٹے بستران نال سیس لینا جھکائیا۔ اِکو سب نے مٹنا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ پہلوں اندرے اندر چُپ چُپیتیاں تھانڈے سیتیاں پنج وار کرنا سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے دا جاپ، جپ جپ کے اندرے اندر ٹُکائیا۔ نہ جنم رہے نہ کرم رہے پچھلا پچھے دھوتا جائے پاپ، پت پت پت سارے لے بنائیا۔ تہاڈے کولوں شبدا لکھاؤنا پنجاب پہنچاؤنا سندیسہ دینا پنٹھ خالصے خاص، خاص اپنا رنگ رنگائیا۔ تُسیں اوہ دُلا رے گوبند پیارے جنہاں دی پوری ہوئی ارداس، پھیر ارداسے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تہاڈا لیکھے لگا سواس سواس، ساہ ساہ تہاڈا مالک سوامی تہاڈے وچ سہائیا۔ کٹا کہے میں اِکو گل اِکو چن اِکو شبدا اِکو نام اِکو کلمہ اِکو پیار مُحبت وچ چلیا آکھ، آخر آخر اِک سُنائیا۔ مینوں پھیر ہتھ لاؤ ستے کہو ساڈا اِکو پت مات، بھین بھرا سجن میت سچا سنگی بھہ رنگی انک کل دھاری جوت زینکاری پُرکھ بدھاتا سہائک نائک خصم خصمانہ سری بھگوانا مہربانا محبوب گوبند دھار دھار گوبند گوبند گُرسکھ گُرسکھ گوبند سکھ گوبند مرگند میٹے چند چکھا چنت جگت جہان توں باہر کڈھائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ لندن ساؤتھ حال ۷۶ برے سفورڈ روڈ مُکند سنگھ دے گرہ *

گوبندا کٹا کہے میں چار جگ دے شاستران ویکھے آکھ، نراکھ دھار وچ پرہو دیاں جنائیا۔ کایا مائی جگت جہان تکے بُت پتھر، پابن پابن کھوج کھوجائیا۔ کھیل ویکھیا زگن سرگن سورا لٹھا یار دے ستھر، سیج اگئی اِک ہنڈھائیا۔ نیتر نین لوچن ورولیا کھئے نہ اتھر، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ جاں نگاہ ماری جو دھار چڑھیا چوٹی سخر، جس دی منزل محبوب وچ نظری آئی۔ نام سندیسہ شبدا دھار لیکھ

لکھیا انوکھا پتر، جس دی کاغذ قلم شاہی سار کھئے نہ پائیا۔ اوہ نور ثورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ دپیک لگا جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت اگم اگم نظری آئیا۔ تت وجودا حق محبوبا ست ست ست وچ ہویا مگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کتا کہے جس ویلے گوبند بنیا میرا لیکھاری، لیکھک کاتب دو جہان سیس نوائیا۔ جوت دھار حاضر ہئے تیئی اوتاری، اوتر اپنا پندھ مکائیا۔ موسیٰ عیسیٰ حضرت محمد ویکھن نین اگھاری، بن لوچن اکھ کھلائییا۔ نانک یرگن سرگن جوت نور اجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ گوبند اشارہ کیتا ایہہ کھیل اگم اپاری، الکھ اگوچر اپنی کار بھگتائیا۔ میں ست دلارا وچ سنسارا سیوک سیواداری، یاچک ہو کے دھر دی سیو کھائیا۔ ایہہ حکم سندیسہ نر نریشا دیونہار ایکا ایک ایکنکاری، اکل کل دھاری اپنا حکم سنائیا۔ جو پاربرہم پت پرمیشور پروردگاری، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی مقامے حق اپنا نور نور کرے رُسنائیا۔ ایہہ دھر دا کتا، جس نے میثنا حد بٹھا، ست پرکاش کرائے چتا، صدی چوڈھویں چوڈان طبقات محمد والے راہ تکائیا۔ جس دی شہادت عبادت صداقت وچ بھيو کھلائے چوڈان سو تہہ انک دا پنہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس وچ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی ترسنا نہ کھئے طمع، تامس اگن نہ کھئے لگائیا۔ جس دی سار پاسکے نہ برہما، چار وید کہن کچھ نہ پائیا۔ شنکر جانے مول نہ دھرما، سنگھاری بیٹھا سیس نوائیا۔ وشنو وشنو توڑ نہ سکے بہرما، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہر کرتا کرنی کرنا، ہر پُرکھ نرنجن اگم اتھاپیا۔ جس دا لیکھ بن گوبند کسے نہ پڑھنا، جگت ویدیا چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ چکائیا۔ کتا کہے جس ویلے گوبند میرا بنایا روپ، ریکھا جگت نہ کھئے جنائیا۔ مینوں نظری آیا ست سروپ، ست ستوادی برہم برہمادی جلوہ گر نور الہیا۔ جس دا کھیل اگم چارے کوٹ، چارے کھانی چارے بانی چارے جگ کھیل کھلائییا۔ جس سندیسہ دتا صدی چوڈھویں اتم سب دا ہونا کوچ، شرع دا کوچا گلی رہن کھئے نہ پائیا۔ بن نیناں روون خانے بُت، تتوت دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ حکم ورتنا ابناشی اچت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جس دی سہنجی اکو ہونی رُت، رُٹری دھر دی نال اپنا آپ مہکائیا۔ جس دی آشا تیغ بہادر رکھی اپنے اندر مکھ، رسنا جہوا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے

کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی رنگت اک رنگائیا۔ کتا کہے گوہند میری دھار بنائی اولیٰ، اولّ اللہ عالمین جنائیا۔ میری صورت مؤرت تورت
 جگت جہان نالوں اکلّی، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا پورا کر نہ سکیا حضرت علی، کھنڈا کھڑگ دئے گواہیا۔ محمد دی
 دھار رہ گئی تیل دی پلی، پلکان دے پچھے نور الہی نظر کیسے نہ آئیا۔ جو حضرت موسیٰ کھیل کھلایا بن کے ولی چھلی، نین مؤندھ منہ
 دے بہار سُٹائیا۔ جس حضرت مسیح عیسیٰ اتم قیمت پائی اک کلی، پھول پھولن ونڈ ونڈائیا۔ گوہند گرمکھاں سیس دھرایا پیار وچ تلی،
 مُحبت نام رنگ رنگائیا۔ اُس دا لہنا دینا اتم ہونا جلی تھلی، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کتا کہے گوہند جس ویلے گوہند میری دھار کیتی شروع، شرع جگت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بنا شبدا
 توں رہے نہ کھئے ستگرؤ، ستگر شبد اک سرنائیا۔ جس دا منتر نام ندھانا اکو فرنا پھرو، جگت فریاں توں باہر شنوائیا۔ اُس دا مارگ
 جگت جہان ایکنکار دی دھار ایکو ترو، تریا توں پرے اپنا پردہ لاپیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرم پُرکھ پرماتم پروردگار ہو کے مڑو،
 موڑا جگت جہان والا رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ کتا کہے
 جس ویلے گوہند میرا ملیا دُھر پروانہ، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ اُس نو وار تکیا زمیں زمیں اسماناں، اسماناں توں پرے دھیان لگائیا۔ جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آیا نوجوان اگما کابنا، جس نوں کوٹن کوٹ کابن بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دے چرن کول کیتے رام کرن بسراما، وشن
 برہما شو دور ڈراڈے سیس نوائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نرگن دھار کرن سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ قدم بوسی وچ کرن
 پرناما، پروردگار تیری وڈیائیا۔ جس دا نرگن سرگن نانک منتر گایا ستناما، ست ست تیری سرنائیا۔ سو گوہند دھار جودھا سورپیر بلی
 بلکار کرے کھیل جگت جہانا، جاگرت اپنا روپ درسائیا۔ کتا کہے میرا لیکھا بنایا جس دا بھیو سمجھے کھئے نہ رائیا۔ اکھراں وچ دین دنی گائے
 گانا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں سچ دساں ستگر شبد گوہند گوہند ستگر سنگھ گوہند دتا اک بیانا، بنا قلم شاہی کاغذ توں دُھر فرمانا
 اک سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گوہندے فرمان است تلویزا ہمجول
 چوئیزے نزست کومل ہمم دینے زلم چوسے عظم کونے زدہ زدہ محمدے خُدا نضال اللہ ذوقوہ ذوا رہنکے بے پرواہ پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جو

پیغمبران ویکھے دُعا، دعوت نامے سب دے پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ کتا کہے گوبند میرا اکھڑ بنایا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ پھیر پُچھیا کولوں اپنے باپ، جو پتا پُرکھ اکال دھردرگاہیا۔، میرا نشانہ جگت جہاناں تیرا کھیل تماش، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ سچ سندیسہ دیواں جوں بہاوی توں لینا راکھ، رکھک ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ مینوں ایوں دسدا میرے ڈھیے توں بعد دین مذہب رہنا نہیں کوئی پاک، پتت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ اوتاراں پیغمبران گرواں دینا نہیں کیسے دا ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پھرنی دروہی پنج تت ماٹی خاک، خالص رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ توں نگاہ مار لے تیریاں دیناں مذہباں مانس ذاتی وچ رہن نہیں دتا اتفاق، تیرے نام کلمے دین دُنی رہے لڑائیا۔ میں منگ منگان سچکھنڈ دوارے اٹھا کے دوویں ہاتھ، یں ہتھیلی ہاتھ وکھائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمراتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھردرگاہیا۔ جو تیری دھار نو دوارے باہر گر تیغ بہادر گیا آکھ، دلی دھار دلیل بنائیا۔ حضرت عیسیٰ صدی پیسویں اکھیں تاک، اوسے دا اشارہ دتا درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مُحبت رہے نہ پتا مات، پوت سپوت نہ کھئے اکھوائیا۔ جھگڑا ہووے ذات پات، دین دُنی کرے لڑائیا۔ سچ دے اترے کوئی نہ گھاٹ، نئیئا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ صدی چودھویں اتم محمد دی مٹنی واٹ، بیس بیسا عیسیٰ راہ تکائیا۔ اُس ویلے کھیل کرنا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار بھگنائیا۔ میری پوری کرے آس، آشا پورن دے درڑائیا۔ سچ منڈل دی ساچی ویکھے راس، رہبر ہو کے نور خُدائیا۔ گوبند کہے میرا کتا اوسے حُکم دی شاخ، جس دی شناخت تیغ بہادر گیا سمجھائیا۔ دھرم سندیسہ شبد سنہڑا نام یدھانا سناؤنا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جنہاں دی مُحبت پیار وچ ٹوپی والے کہے کے رکھی آس، جڑ کوڑ کُریار اکھڑائیا۔ ایہہ گوبند کتا جانا اوہناں دے گھاٹ، جس دا گھاٹا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کتا کہے مینوں گوبند بنا کے دتی صلاح، مشورہ بن مشورے دتا جنائیا۔ تیرا مالک اکو ملاح، جو نئیئا نوکا بیڑے دو جہان چلائییا۔ جس نوں اوم گاڈ ہری اوم کہندے خُدا، واہ واہ واپگرُو کہے کے سپس نوائیا۔ توں اُس دا مارگ دینا بدلا، بدلی کرا تھاؤں تھائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا میٹنا اندھیرا چھاں، ساچا نور کر رُسنائیا۔ اشارہ دتا توں پُجنا اُس کنارے تھان، جو تھان تھنتر بل گیا سمجھائیا۔ جس دا مارگ اپنایا باون ہو

کے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ صلیب لیندیاں عیسیٰ نے کیتی سی اک دُعا، دوویں ہتھ ہتھ اٹھائیا۔ میری صدی بیسویں میرے لہنے دینے سارے دئیں چُکا، چوکٹا ہو کے دیاں سُنائیا۔ میرے باپ واحد مالک تُوں ضرور جانا آ، نرگن نراکار اپنا کھیل کھلایا۔ مینوں ایوں دِسدا تیرا گوبند سورا شبد سُت جس نے سب دی پکڑنی بانہ، بازو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم سمجھاؤنا نان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سو دیناں مذہباں کلمیاں وچ رسولاں تینوں لیا گا، ڈھولے صفتاں والے سُنائیا۔ تُوں اتم سب دا فیصلہ دینا کرا، عدل انصاف تیرے ہتھ نظری آئیا۔ میری پیشینگوئی گوبند دا کتا مینوں دِسدا ساکھیاں میں خوشی وچ کہاں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ اُس کتے دا انت کائنات دا انت دئے کرا، مخلوق دے مالک خلقے خُدا تیری وڈ وڈیائیا۔ پر میں چاہندا جتھے میں نہیں پُجا اوتھے اُس تُوں دینا پُجا، حد جگت نہ کھئے رکھائیا۔ نت نوت کھیل کرنا تیری ادا، ادب وچ سپس دیاں نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کتا کہے میرے اندر آئی خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرا صاحب دین دُنی جگت باغ دا مالی، مالک نور الہیہ۔ جس دے آگے تیئی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گرو وشن برہما دیوت سُر کھڑے سوالی، خالی جھولیاں رہے ڈابیا۔ تیرا نام کلمہ شبد دھار شبد سندیسہ شبد دُھن جگت دُھن نادا دی تالی، چھٹی راگ بھیو کھئے نہ پائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ ستجگ تریتا دواپرکجگ سارے دسن خالی، وست امولک اپنی گولک وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوئن کوئن تیرے نام جگت دی کردے گئے دلالی، وچولے سوپلے ڈھولے تیرے گائیا۔ تُوں مہربان محبوبا وسین عرش اُچ عروجا اتم سماں ویکھنا حالی، حالت خلق خُدائیا۔ جیہڑی گوبند تیرے پیار وچ گھالن گھالی، آپ آپا گھول گھٹھائیا۔ پھل لاؤنا انت اُس دی ڈالی، پت ٹہنی دینی مہکائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا اکو جوت جوت دی ہووے لالی، لال گلالے نور نورانے نوری چند دینا چمکائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا درگاہ ساچی مقامے حق تیری دھرم دی ہووے سچی دھرمسالی، دوجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں سمبل بہکے سب دی کریں سمبھالی، گوبند سمبھل کے تیرا لیکھا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ گوبند کہے میں کتے نال لائی اپنی شرط، شرع شرع دتی بدلائیا۔ پھیر ہتھ ماریا اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول دھول دتی

پلاٹیا۔ پھر تکیا اُپر عرش، لکھ آکاشاں آکاش بیٹھے سیس نوائیا۔ پھر پُرکھ اکال آگے کیتی عرض، بینتی آگتی دتی سُنائیا۔ اُٹھ کھیل تک اپنا اسچرج، اچرج لپلا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت اوتار پیغمبر گروآں سب نے تیری رکھی غرض، غرضیکہ پیشین گوئیاں وچ تیرا راہ گئے سمجھائیا۔ تُوں نرگن نرویر نرکار نرکار پُرکھ اکالے آؤنا پرت، پت پریشور اپنا پھیرا پائیا۔ شرع چھری کٹاکش کرے کھئے نہ کرد، دین مذہب قاتل مقتول دا لیکھا دینا مُکائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں گُرمکھاں گُرسکھاں بھگتاں سنت فقیراں صوفیاں ونڈنا درد، دردی ہو کے درد سب دا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، تیرا نُور نُورانہ آد جُگادی جودھا سورپیر مرد، مدد اور نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ ہال ۴۲ رینیلیگھ روڈ

جوگندر لال دے گرہ رات نوں *

ستگر شبد کہے میرا صاحب صاحب مہربانا، مہربان اک اکھوائیا۔ آد انت جُگا جُگت دیوے دانا، داتا دانی دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گُر ویکھو کھیل مہانا، مہابلی کی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ دتا بیانا، اکھڑ اکھڑاں نال جُڑائیا۔ سو شاہو بھوپ بن سُلطانا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس دا انتر نرنتر بنا ناد دُھن توں شبد آگتی گانا، آواز سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ نُور ظہور کرے سری بھگوانا، پروردگار سانجھا یار آگم اتھاپیا۔ جھٹ محمد نو کے کرے سلاماں، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ تیرا حق حقیقت والا پیغام، پیغمبر سارے راہ تکائیا۔ تیرا اسمے اعظم اک اسلاما، واحد تیرا نُور نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں بے نظیر میرا ویکھ انتظاما، انجام اپنے ہتھ رکھائیا۔ مُلا شیخ مسائک ہویا بیگانہ، حق وچ حقیقت نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں نُور الاہ بے پرواہ مرد مردانہ، بے عیب تیری سرنائیا۔ میں درویش در تیرا غلاما، غُربت اندر نہ کھئے ٹکائیا۔ چوڈاں طبق ویکھاں تیرا نشانہ، صدی چوڈھویں نال ملائیا۔ پھرے دروہی دھرنی اُتے

اسمانا، زمیں زماں رہے گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر اپنا حُکم سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اوہ تک حق امام، عملان توں رہت نُوں الہیہا۔ جس دی قدم بوسی وچ کیتا سلام، اسلام جگت ونڈ ونڈائیا۔ کی کھیل کرے مہربان، محبوب اپنی کل پرگنائیا۔ تیرا لہنا دینا پُورا کرے تمام، تمنا جگت واشنا اُمت والی تیری جھولی پائیا۔ انت اخیر بنیا نہ رہیں نادان، چوڈاں طبق لے انگرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ محمد کہے میرا اسم ازبلو زاویئس زمہاں زوئے نزی کاسے مکو کلمائیل عالمائے دو جہاں نوری اللہ محمدے رسوُل دھار بسمِل یواز نائزہو بے بس بیئوس نُوں چشم جہانے ازی نُوں زمی پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد تک اشارہ عجب، کھیل عجوبہ ویکھ وکھائیا۔ میں حیران ہوئی تعجب، پریشانی وچ گُرائیا۔ جس دا کردا آئیوں ادب، آداب وچ سیس نوائیا۔ اوہ جھگڑا میٹن والا دین مذہب، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جس وچ چار جگ دے شاستر سارے ہونے جذب، اکھڑ نراکھڑ دھار اپنا روپ جان بدلائیا۔ تیری دھرنی تیرے گرہ اُس دا مبارک ٹکیا قدم، قدیم دا مالک اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا رہیا نہ تن وجود بدن، خاکی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں مقبرے وچ تینوں گئی لبھن، کعبے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جدھر تگاں ماٹی دے دیوے جگن، جوت نُوں نہ کھئے رُشنائیا۔ شرع شریعت اُمت لگی اگن، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا لیکھ لکھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں نہ پا رولا، دو جہان سُنائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک اکو مولا، جو مہربان محبوب نُوں الہیہا۔ انت اقرار تیرا پُورا کرے قولا، دھرنی دھرت دھول دھول پھول پھولایا۔ جس نے جگت جہان انتر درشتی کیتا کھلا، کامل مُرشد ملن کھئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی خالی دے رُکھ سَملا، کائنات پھل پھل نہ کھئے مہکائیا۔ انت تیرا گلشن رہنا نہیں چمنا، اُمتی مہک نہ کھئے مہکائیا۔ اوہ ویکھ لیکھا پُورا کرن والا دُشٹ دمننا، گوبند گوبند دُھر دا ماہیہا۔ جس نے سندیسہ دتا کابن کُشن اُتے جمنا، گنگا گوداوری سُرستی آیا سمجھائیا۔ اوہ روپ دھار گوڑ براہمننا، پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نوں سیتا رام رام ست کر کے متنا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پیغمبران اوسے دا تگنا نُوں الہی چندنا، چند ستار محمد کہے میرا نشان دئے گواہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میں مدینے تیرے مقبرے کول پُجی، بھج بھج کے پندھ مکائیا۔ میں کوک سنایا اُچی، یائے اف تیرا نام دُبائیا۔ ویکھ میری اوڈھ گئی مکی، اگلا پندھ رہیا نہ رائیا۔ تیری پیشینگوئی نیڑے ڈھکی، پچھا پچھے آئی تجائیا۔ تیری اُمت ہوئی رُکھی، کلمہ حق نہ کھئے سنائیا۔ میں مکے ہوئی دُکھی، کجے رہی کُرائیا۔ میری جڑ جانی پٹی، پٹنے والا دئے ہلایا۔ میری پُکار رہ گئی بلیں بٹیں، مُکھوں باہر نہ کھئے سنائیا۔ تیری مُحبت جاندی ٹٹی، ٹٹیاں گندھ نہ کھئے پوائیا۔ تیری شرع جانی لٹی، لُٹیرا بننا دُھردرگاپیا۔ تیری خاک دی خاک نہیں رہنی مٹھی، ہڈ ماس ناڑی نظر کھئے نہ آیا۔ اُس دا کھیل تک کی کھیل کردا رُخی رُخی، رُخصت سب نوں رہیا دوائیا۔ جس دی شبد دھار دو ٹکی، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا شبد سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگائیا۔ محمد کہا صدی چوڈھویں میرے اندر اوہ اشارہ، جو جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا صاحب پروردگارا، بے عیب نور الہیا۔ جس نے چوڈاں طبق سبق مینوں دتا ظاہرا، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ میں اُس دا ظہور تگاں نور تگاں نرگن دھار کراں دیدارا، جو اللہ ہو اناہو اپنا حکم منائیا۔ کیسے کم نہیں آونا مقبرے والا منارا، اٹ پتھر پابن سارے روون مارن دھاپیا۔ میں وی اوسے دے حکم اندر اپنا کیتا گزارہ، گزارش وچ اوسے نوں سیس نوایا۔ جو نوری نور جلوہ گر آئے دوبارہ، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارا، بے انت بے انت نانک گرو شبدی دھار گیا سمجھائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتارا، امام اماما ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میری ویکھ پہلے دن دی واٹ، مکہ مُشرف دھیان لگائیا۔ اوہ تک اگئی رات، جس شب وچ نور نورانہ نظری آئی۔ بھیو کھول اپنے باطن بات، بے وطن اپنا بھیو چُکائیا۔ کی حکم سندیسہ ملیا ساکھیات، پروردگار کلمہ کی درڑائیا۔ جبرائیل کی گیا اکھ، الفیے توں باہر ونڈ وندائیا۔ محمد جھٹ کھول کے آنکھ، نیتر نین نین بدلائیا۔ میرا پروردگار سانجھا یار نور اگئی الہی آپ، امام اماما دُھردرگاپیا۔ جس نے جسم ضمیر تن ماٹی خاک وجود کرنے پاک، پتت پُتیت دئے بنائیا۔ اوہ صدی چوڈھویں تیرے انت پرگٹ ہووے خاص، خواہش سب دی ویکھ وکھائیا۔ تینوں کرنی نہ پئے تلاش، لبھن دی

لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ ہر گھٹ تھان سب دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہائیا۔ میرا سجدہ او سے نوں جوڑ کے ہاتھ، قدمان وچ سر سر جھکائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے لیکھا رہے نہ باق، باقاعدہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کی آوے محبوبا، مہربان بے پرواہیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ حد حدوُدا، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ ہئے مؤجودہ، دہ دشا اپنا نُور ظہور دئے چمکائیا۔ سچ دس کی لیکھیا بنا شرع توں ہزارا دروُدا، بصری اسم کی درڑائیا۔ اوہ کِس بدھ تیری اُمت نوں رکھے محفوظا، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کِس بدھ لیکھے لاوے سب دا نماز روزہ، روزمرا جو خدمت وچ خادم سیو کھائیا۔ محمد کِہا صدی چوڈھویں اوہدا بھیو اگما گوجھا، پردہ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ اوہدا حُکم آگادھ بودھا، بدھی وچ کِسے نہ آئییا۔ اوہدا روپ انوہ نہ پہنے تن کوئی چوغہ، وجودت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سو مالک میرا جس نوں نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگا، چنتا چکھا نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے انت اخیر بے نظیر لاشریک آپے بہار لاه دیوے بوجھا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اوہ ویکھ نارد آوندا پیر دئی، بن قدمان قدم ٹکائیا۔ نارد کہے میری شبد دھار بگی، روپ رنگ ریکھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ کلیئے ویکھ اکو جوت نورانی جگی، جاگرت جوت ہئے رُسنائیا۔ محمد تک لے اپنی آخیری صدی، صدمہ انت رہے نہ رائیا۔ شرع دی رہنی مول نہیں گدی، گداگر ہئے لوکائیا۔ اوتار لیکھا جاندے چھڈی، سچکھنڈ بیٹھے آسن لائیا۔ گرو گُردیو کہن دوویں ہتھ بدھی، پُرکھ اکال آگے واسطہ پائیا۔ تیری نوبت اکو دو جہان ہووے و جی، نام ڈنکا دینا لگائیا۔ ساری سریشٹی دریشٹی اندریشٹ وچ نرنتر انتر تیرے نال ہووے بجھی، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ تون نور الابی عالمین ربی، یامین تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل ہندا نو سو چرانوے چوکری بعد کدی، قدیم دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا لہنا دینا دو جہان دوہری دھار ہر نرنکار سرگن یرگن یرگن تیرے حُکم وچ بدھی، بندنا بندگی بندے نواز بندھن سارے دینے ٹرائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ ہال ہربنس سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر مارو اک دھیان، بن نیناں نین دو جہان اٹھائیا۔ چار جگ دے اکھراں والا ویکھو شاشتر سمرت وید پُراں، گیتا گیان انجیل قرآن پھول پھولائیا۔ حکم سندیسہ تگو دُھر فرمان، جو نام کلمہ رسنا جہوا بئی دند آئے درڑائیا۔ دھرم نو کھنڈ ویکھو اپنا نشان، اتر پورب پچھم دکھن پردہ رہے نہ رائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش کیوں بیوے پریشان، دین مذہب آتم شانت ست ست نہ کھئے کرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھیل تگو زمیں اسمان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ بیو رہے نہ رائیا۔ کھیل تگو جو بھوکھت دتا دین دُنی دان، سندیسہ دُھردرگاہی اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار تیئی لاہو اپنا پردہ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ نظارہ تگو چوٹی جڑ دا، چیتن ویکھنا چائیں چائیا۔ کیوں دین دُنی دھار وچ مانس مانکھ سڑدا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کیوں تن وجود ماٹی خاک ہنکار بنیا گڑھ دا، ہوئے ہنگتا باہر نہ کھئے کدھائیا۔ نام کلمہ جگت دھار وچ لڑدا، آتم پرما تم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ حکم سندیسہ دُھر فرمان سُنو اگے گھر دا، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پروردگار سانجھا یار کی سُنائیا۔ جس دے بھے وچ وشن برہما شو ڈردا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو لاکے پائیا۔ اوہ کرنی دا کرتا پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنا کھیل کدا، قُدرت دا قادر اپنی کار کھائیا۔ جس لہنا دینا لیکھا مکاؤنا سیس دھڑ دا، تن وجود بیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے پیغمبرو پردہ چکو اپنی محراب، محبوب اکو نظری آئیا۔ نشانہ دسے نہ کیسے نقاب، نقاب پوشی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سجدے وچ کرو آداب، ادب نال سر سر جھکائیا۔ اپنا لیکھا تگو کاغذات، الفیے پھول پھولائیا۔ جھگڑا تگو دین مذہب ذات، کیوں شرع شرع نال ٹکرائیا۔ صدی پیسویں ویکھو اندھیری رات، چوڈھویں نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ساچا دیوے کھئے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جو پیشین گوئیاں وچ آئے آگھ، آخر آوے بے پرواہیا۔ جو صاحب سرب کلا سمراتھ، دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ دا لہنا دینا سب دا پورا کرے ہتھو ہاتھ، پچھلا ونج رہے نہ رائیا۔ ستجگ ست دھرم ست ستوادی کھولے حٹ، ہٹ ہٹوانا نو جوانا مرد مردانہ اکو نظری آئیا۔

جس دے آد انت جُگا جُگنت نِرگن سرگن دھار دوویں وس، لکھّ چوڑاسی واسطہ اپنے نال کرائیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھو اپنی اُس اگّی اکھّ، جس اکھّ نیتر نوں جگت ویکھن کھّے نہ پائیا۔ جو امام اماما نُوں الاہی آوے وت، وطن دا مالک بے وطنان پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا مالک نُوں الاہیا۔ ستگر شبد کہے گرو گُردیو تگُو کھیل اکھا، اکھ اگمّ دھیان لگائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے سری بھگوانا، پاربرہم پت پرمیشور سندیسہ اک سنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چما، چم درِشٹی سب دی دے بدلایا۔ بھاگ لگائے دیا کھائے پنج تت تناء، آتم برہم پاربرہم اپنا بھیو کھلائی۔ جس دی دھار سرِشٹ درِشٹ اِشٹ سنسار لیکھا جانے بھگت جنان، صوفی سنتان اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بھیو سہائیا۔ تیئی اوتار کہن شبد گر کی دسیئے حال پُرانا، پُران اٹھاراں سمجھ کھّے نہ پائیا۔ کی دسیئے نام سندیسہ دُھر دا گانا، جو کوئن کوٹ اپنے نام لئے بدلایا۔ کی کھیل دسیئے شاہ سلطانا، جو شہنشاہ حکمران اک اکھوائیا۔ جس نوں آد جُگاد جُگ چوگڑی جھکے زمیں اسمانا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر سارے سیس نوئیا۔ اوہ دیونہارا سب نوں برہم گیانا، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ جس دا کلجگ انت وید ویاس تکیا نشانہ، نشانہ بان انیالا اک چلائی۔ اوہ کل کلکی پہن کے آوے بانا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جس نوں جنے کھّے نہ مائیا۔ براہمن گوڑ سارا کہے جگت جہانا، بھوکھت پُران نو سؤ سلوک دے گواہیا۔ اُس دا تریا توں پرے ہووے ترانہ، سُپن سکھوپت جاگرت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جودھا سُوڑپیر پرگٹ ہووے مرد مردانہ، مدد اور نہ کھّے تکائیا۔ اُس کلجگ کوڑی کِرپا اتم لیکھ چکانا، چار جُگ دا لہنا جھولی پائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا سیتاراما، رادھ کرشنا اپنے وچ سائیا۔ وشن برہما شو جس اپنے در بہانا، اوم اونکار اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا بھید آپ کھلائی۔ پیغمبر کہن دُھر کلمے محبوب اگّی امام، عملان توں رہت نُوں الاہیا۔ جس نوں قدم بوسی وچ کریئے سلام، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ ہزارا درود جس دا دے پیغام، جبرائیل سندیسہ جس دا ربیا سنائیا۔ اُس سب دا بدل دینا انتظام، صدی چودھویں بیٹھی راہ تکائیا۔ شرع دا رہن دینا نہیں کوئی غلام، شریعت لیکھا دے چکائیا۔ مانو ذاتی لیکھے لاؤنی پیار بخشنا اک انسان، انسانیت سچ دے

درڑائیا۔ جس نوں چوڈاں طبق سر جھکان، محمد نو نو لاکے پائیا۔ اُس دی شہادت دیوے مجیدقرآن، تیس بتیسا جس دا ڈھولا گائیا۔
 اوہ مہربان بیدو محبان، بی خیریا اللہ جس نوں کہے لوکائیا۔ اوہ دین دُنی ویکھے گریبان، کایا ماٹی تن وجود ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ اسیں
 سارے ہونے خیران، ساڈا کلمہ بیٹھا سر جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ
 کھلائییا۔ ستگر دس کہن سُن شبد داتار، شبدی شبد شنوائیا۔ پرہہ دا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کی اپنی کھیل کھلائییا۔ جس
 دا آد انت نہ پاراوار، پاربرہم پت پرمیشور بے انت اک اھوائیا۔ اسیں سندیسہ دتا ستنام وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تے
 دین گواہیا۔ واپگرُو فتح بول جیکار، جے جے پُرکھ اکال اکو درڑائیا۔ دُھر سندیسہ دتا من مت بُدھی توں باہر، انہو درشٹی وچ سہائیا۔
 جس دی جگ چار سارے کردے رہے انتظار راہ تگن تھاون تھائیا۔ اوہ کل کلکی لے اوتار، کل کلیش میٹے جگت لوکائیا۔ نام کھنڈا پھڑ
 دو دھار، دو جہاناں ہونے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے خوار، کرم کانڈ دا کھیل رہے نہ رائیا۔ نام سندیسہ دیوے ایکا ایکا دھار، سو
 پُرکھ نرنجن اپنا حُکم سُنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پاوے ساچی سار، ایکنکارا اپنی کل پرگٹائیا۔ آد نرنجن جوتی جاتا ہو اجیار، ابناشی کرتا کھیل
 ویکھے تھاون تھائیا۔ سری بھگوان ہونے ظاہر، ظہور اپنا نور کرے رُشنائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور کھیل کرے اپنی دھار، دھرت دھول
 دھول دُھر دا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر ایکا حُکم ورتے دوسر سُنے نہ کھتے پکار، جگت چلے نہ کھتے چٹرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک ہونے سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن شبد ستگرُو گرُودیوا، دیو آتما تیرا
 دھیان لگائیا۔ صفتی نام گاوے رسنا جہوا، بتی دندان نال وڈیائیا۔ سب دا صاحب پُرکھ اکال الکھ ابھیوا، اگوچر کہن کھتے نہ پائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ اسیں سب نے کیتی سیوا، لوک مات پرہہ نام جپائیا۔ نام رس امرت جیو جنت چکھایا میوہ، کوڑ گڑیار انتر
 باہر کڈھائیا۔ سو سوامی سچکھنڈ نواسی وسنہارا دھام نہچل نہکیوا، نہکرمی اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گرُو کہن شبد گرُو گردیو سوامی، صاحب سلطانی نوجوانے تیری وڈ
 وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا یار سب دا انترجامی، انتر آتم لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام کلمہ شبدی دھار

دسیا بانی، گرتھ شاستر کاغذ قلم شاہی نال لکھائیا۔ سو نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنی کرے مہربانی، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ جس کلجگ انت کھیل کرنا مہانی، مہابلی اپنا حکم ورتائیا۔ سمند ساگر ورو لے پانی، نام مدھانا اک رکھائیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُنہج سیتج بھیو رہے نہ رائیا۔ جس دی آد انت جگا جگنت نرگن سرگن منزل اک رُو حانی، رُو ح بُت توں باہر بے عیب نور الابی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر اپنی تگو پیشینگوی، بھوکھتاں ول اکھ اٹھائیا۔ پیغمبران جس دے نام دی پائی دروبی، طوبی طوبی کر کے سیس نوائیا۔ اوتاراں کہا اوہ آتم دھار اٹھائے سوئی، سوئی سرتی شبد ہلونا دئے لگائیا۔ گرواں کہا اُس پن کلجگ اتم ملے کیسے نہ ڈھوئی، ڈھو آ دو جہاناں سچ نام نہ کھئے ورتائیا۔ دین دنی سب دی پت جاندی کھوبی، خالق خلق مخلوق لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا بھوکھت نراکھ، اکھ جگت والے شہادت پائیا۔ ساڈا سب دا لہنا گوبند نال جو لٹھا یار ستھر، ستھر یار اک ہنڈھائیا۔ جگت پیار وچ نہ وایا اتھر، نیتر نین نہ کھئے ٹپکائیا۔ اُس نے کھنڈے دی دھار نال لکھی اوہ اگتی سطر، جس نوں ستر بہتر جن بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ اُس دا بنا اکھراں والا پتر، پاتی سندیسہ دیوے دھر دے ماہیا۔ میرا پُرکھ اکالا نرگن دھاروں آوے اتر، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ ہتھ پھڑائے کھئے نہ شستر، کھنڈا کھڑگ تیر کمان نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا چار کُنٹ ویکھے چوٹی چڑھی سخر، انت انتشکرن کھوج کھوجائیا۔ دھر فرمانا نوجوانا کلمہ دھار آوے لکھن، شبد شبدي حکم سنائیا۔ جگت جہان سرشٹی دے متھن، متھیا جگت لوکائیا۔ جس دا لیکھا رائیٹ ہووے رٹن، آگے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اوتاراں پیغمبران گرواں دا لہنا آئے نچھن، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت جہان شرع شریعت آوے جتن، دین مذہب جھگڑا دئے مکائیا۔ آتم پرما تم سب دا بنے پتن، پت پریشور اک اکھوائیا۔ پاربرہم برہم دھار دے متن، متر پیارا دھردرگاہیا۔ چاروں کُنٹ ایکا روپ آئے دسن، نور نورانہ اکو چند کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں انتر نرتن دھر دا نام امرت آئے سنجن، رس اگما کایا ماٹی چما انتر آپ چوائیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساؤتھ ہال رامگریا گرو دوارے وچ * *

ستگر مان سچ بڈھا، اوستھا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جس نوں مان ملیا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول چرن چم کے جس دی خوشی بنائیا۔ اوہ نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا جس نے ماتا سپر چنگھیا کدے نہیں ددھا، جگت رس نہ مکھ لگائیا۔ اوہدا شبد سروپ ایتھے اوتھے دو جہاناں آگھا، اگن آتھن اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جس دا بھیو ابھید عقل بڈھی وچ کیسے نہ بوجھا، شاستر کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بڈھا شبد نہیں کوئی جگت دی دھار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سپس نوائیا۔ جس دا لیکھا شبد دھار وچ کلمے نراکار وچ لکھ گئے گرو اوتار پیغمبر بھیو ابھیدا اوہ لیکھا جانے برہم پچھانے آتم انتر جس دا نور جوت اجیار، اجالا ایتھے اوتھے دو جہان کرائیا۔ جس دا کاتب بنیا نہ کھئے لیکھار، قلم شاہی شاہی کاغذ دئے نہ کھئے گواہیا۔ اوہ بڈھا ستگر نانک دا ست سروپ پنجاں تتاں وچ کھیل کرے اپار، اپرمپر سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جس دے وچ اپنی کل ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ بڈھا شبد جگت نہیں اکھر، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ نہیں کوئی بتخانے والا پاپن پتھر، سل نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ رووے نہیں نیتروا وے اتھر، جگت غمی خوشی جگت بنائیا۔ اوہ پُرکھ اکال دی دھار چوٹی چڑھے اُس سخر، جتھے ساکھیات نظری آوے ڈھردرگاہیا۔ اوتھے تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم اکو ہووے بچن، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ناتا نہیں کوئی کایا گڑھ کنچن، تتاں نال رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سچ دا بڈھا بیٹھا سچ دوار سچکھنڈ سچ دے پتن، جتھے ستگر نانک اپنا آسن لائیا۔ اوہ نوجوان ہیرا امولک رتن، جس دی قیمت سکے نہ کھئے چکائیا۔ اوہ پھڑیا کیسے نہ ہتھن، کھوج کھوج تھکے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جو ستگر دے چرن بیٹھا مل، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ آتم پرما تم وچ گیا رل، آپ آپا دتا مٹائیا۔ اوہ پار ہو گیا جل تھل بیٹھ آگم اٹل، اٹل پدوی ویکھے شہنشاہیا۔ اوتھے دئی دویت نہیں سل، سلل اکو نظری آئیا۔ جس دا وچھوڑا ہوئے گھڑی نہ پل، پلکان دے پچھے تگے اپنا ماہیا۔ ایہہ اشارہ باون نوں ملیا سی دوارے بل، بڈھا کہہ کے سارے اُس نوں گائیا۔

اُن ڈھائی قدماں وچ نو کھنڈ پرتھمی کیتی حل، ستاں دیاں ڈیرہ دتا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر
 دا ہر، ڈھر حکم اک سنائیا۔ سب نے بڈھا کہا بالمیک، لمبی اوستھا جگت جنائیا۔ اُس نوں ڈھردرگاہوں ملی بھیکھ، رام دے رام دتی
 ورتائیا۔ اوہ ہو کے ترے گن اتیت، ترے بھون وچ سمائیا۔ اوہدے اندر لمبی نیجھ، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ اوہنوں آئی سچ تمیز،
 طمع کوڑ دتی مکائیا۔ اُن لکھی تواریح، رام راما اک گوسائیا۔ جو سب نوں لے جیت، گرھ ہنکاری دے تڑائیا۔ اُس دی اک اک نال
 پریت، پریم بے پرواہیا۔ جس دی ستگر شبد کرے تصدیق، شہادت اور نہ کھے بھگتائیا۔ اُس دا پنہہ ستجگ تیرتا دواپر کلجگ چارے
 گنٹ نزدیک، وڈی وڈی نہ کھے وڈیائیا۔ اوہدے وچ حق توفیق، اوہ مالک ڈھردرگاہیا۔ جس دے چار جگ دے شاستر اکھراں والی
 رسید، رسم رواج دین دنی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک شنوائیا۔ سب
 نے کہا بڈھا وید ویاس، بنا پتاں توں اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دا نہ کھے پون نہ کھے سواس، ساہ ساہ پرہہ دے وچ سمائیا۔ جس نوں تگے
 شنکر اپر گیلاش، برہما برہم وچ دھیان لگائیا۔ وشنوں ویکھے اُس دا کھیل تماش، بھجے واہو داہیا۔ پاربرہم پت پرمیشور پوری کرے
 آس، ترسنا جگت گوائیا۔ جس نے پُران اٹھاراں لیکھا لکھیا آپ، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک بنائیا۔ بھوکھت وچ سہج نال سنایا کھیل
 کرے ابناش، ابناشی کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دی اتم صدی چوڈھویں ویکھنی راس، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ جس نے اپنے چرن کول
 تیئی اوتار سد نے پاس، پاسا زمیں اسمان الٹائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد لیکھا جانے خاص، خصوصیت چوڈاں طبقاں دے سمجھائیا۔
 نانک گوہند گوہند نانک اکو جوت کرے پرکاش، پرکاشت ہووے تھاون تھائیا۔ جس بڈھے نوں بڈھا کہہ کے دین دنیا والے کہن گرواں دا
 داس، مستک تلک تلک لگائیا۔ اوہدا روپ ست ست دا ست ستواد، ست ست وچ سمائیا۔ اوہدا نور نور جوت پرکاش، پرکاش دتا
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ بڈھے دا کدے نہ ہووے بڈھاپا،
 بڈھاپے وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا ستگر نانک مائی باپا، پتا پُرکھ اکال دتی سرنائیا۔ جس دا ستنام دا جاپا، انتر وجدی رہے ودھائیا۔
 ترے گن لتھا تاپا، رجو طمو ستو نہ کھے ستائیا۔ پنجاں تتاں ویکھے کھیل تماش، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھے نہ آئیا۔ اُس دی جگ

چوکرئی مُکدی جائے واٹا، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ اوہ سوامی انترجامی اپنیاں پیاریاں دا پورا کرے گھاٹا، گھٹ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ جس گوہند نے امرت پیایا امرت رس اگے باٹا، چرنودک دُھر دا اک لیائیا۔ اُس دا ساتھ دین والا نہ بڈھا نہ جوان نہ جگت توں تھے نانا، ناتواں نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا سرشٹی دی درشٹی توں پرے کھاتہ، درگاہ ساچی سچکھنڈ دُھردرگاہیا۔ مقامے حق دُھر دا لیکھ بنائیا۔ اُس دا بھگت سنت صوفی فقیر سدا جیون وچ جگتی وچ بھگتی وچ مکتی توں باہر نکا جہا کاکا، جس نوں آتم کہہ کے سارے گائیا۔ باقی جگت جہان دیاں کتنی والیاں باتاں، باطن پردہ نہ کھئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر میلانے ملایا۔ بڈھا جگت بیکھری بانی، تن وجود نوں رہی سنایا۔ جو آتم جیو پُرانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا آتم نور جوت نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس لکھ چوراسی کھیل کھیلنا مہانی، بھجے تھے واہو داہیا۔ اوہدا وجود ثبوت وچ نہ مرد نہ زنانی، روپ انوپ اک درسایا۔ اوہ بڈھا نہیں ڈڈا نہیں جس دا مالک ستگر نانک نانک گوہند شاہ سلطانی، شہنشاہ اکو رنگ رنگایا۔ جس دے انتر زرتتر بوند سوانتی نچہر جہرنے کول نابھی وچوں بخشیا امرت دُھر دا پانی، رس انرس دتا بنایا۔ اوہ جھگڑا چھڈا جائے وچوں چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ بڈھا نہیں اوہ پُرانا نہیں اوہ آنجانا نہیں اوہ اک جوت تے جوت دی اک نشانی، جس نشانے نوں چار جگ دے شاستر رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ سریر کہے مینوں بڈھا کیسے نہ کہنا، کہہ کے دے جنایا۔ جس نے ستگر نانک بڈھے لہنے توں انگد نوں پہنا کے کہنا، نام دی رنگت دتی چڑھایا۔ ستگر امرداس دا امرؤ توں کھول کے اکما نینا، نیج نیتر دو جہان کیتی رُسنایا۔ ستگر رام داس نوں دسیا بہنا، گھر مندر وچی ودھایا۔ پنچم پاتشاہ گر ارجن دیو جس گرو گرتھ گردیو دا لیکھا لکھایا اکے دھام دسیا سنتاں بھگتاں صوفیاں فقیراں رہنا، گرہ مندر گھر دوار سوبھاؤنت محل اٹل اکو نظری آئیا۔ جس نے ہرگوہند کھنڈا کھڑگ دھار میری پیری کیتا دینا، اوہ ست دھار روپ انوپ بدلائیا۔ جس ہررائے اپنا کھیل کھلایا بھیو دسیا جگت وہنا، دین دنی پردہ آپ اٹھایا۔ ہرکیشن بال اوستھا گیان دتا پردہ براہمننا سمجھائنا، بڈھی توں پرے پرے درڑایا۔ گر تیغ بہادر دھرم دی چادر نوں دواریاں توں باہر نوں کھنڈ پرتھمی دا واس جس دے

چرناں اُتے ڈھہنا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ گوہند سُوہیر بہادر نوجوان مرد مردان جس نوں سِری بھگوان اپنا سُت دُلارا بنا کے
 کہا میں تیرا دُشت دمن دینا، پچھلا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ اُس ہس کے کہا میں پُکھ اکال دین دیاں پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار
 تیرا بھانا سہنا، سہ کے دیاں وکھائیا۔ نالے تالی ماری ہتھ اٹھایا، سمرتھ آگے ڈاہیا، میرے پرہو پریتم میرا سیکھ بھگت نانک دی دھار وچ
 شبد دے پیار وچ تیرے چرن دے ستکار وچ دو جہان سدا رہنا، جنم مرن وچ چوراسی کرم وچ بال بڈھیے وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا اپنا حُکم لکھائیا۔ ستگر نانک منتر ستنام درڑایا، ست ست برہم
 دتا سمجھائیا۔ نالے گُرمکھاں نوں مارگ اک درسایا، منزل چوٹھی باہر کڈھائیا۔ اوہ گُرمکھو گُرسکھو پرہ دا پیارا نہ کدی مرے نہ کدے
 جایا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ پوہ سکے نہ ترے گُن مایا، پنج تت کھڑا جان چھڈائیا۔ جنہاں ستگر نانک دے چرناں سپس نواہا، نہ
 اوہ بڈھا نہ اوہ پردھ اوہ سدا دا دھرم دھار دا جوان اکو روپ اکو گھر وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگت رسنا عقل بڈھی وچ سارے کہن بابا بڈھا
 جس نے تلک مستک وچ لگایا، مستک دھار دتی بدلائیا۔ گر پدوی دا پد درڑایا، پرم پُکھ ملی سرنائیا۔ ساچا مارگ اک چلایا،
 جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بابا بڈھا
 سدا ہسدا، ہس ہس رہے سُنائیا۔ نالے پریم پیار دے بچن رہے دسدا، دہ دشا توں باہر پڑھائیا۔ پریم انیالا تیر رہے کسدا، خوشیاں
 والے لگائیا۔ اوہدے اندر بھنڈارا بھریا سی ستگر جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ نظارہ لیتدا سی نیج نیترا اکھ دا، جگت لوچن کم کیسے
 نہ آئیا۔ اوہ حُکم مندا سی سچ دا، سچ سچ وچ سمائیا۔ اُس نے کدی پیار نہیں سی کیتا کایا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ توں پرے اُس دا
 کھیل ویکھے چائیں چائیا۔ اوہ پریہلت ہویا سی پریم دھار رت دا، رتن امولک روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار سچ دا پیار سچ وچ سمائیا۔ بڈھا کہندے کس، قسمت جگت دے گواہیا۔ جو باہروں سریر
 آوے دس، بلہین ہوئی دسے لوکائیا۔ کُبی ہو جائے پٹھ، چل سکے نہ چائیں چائیا۔ نیتر ہون انڈٹھ، نین بین اکھوائیا۔ دھرتی اُتے منہ
 دے بھار جائے لٹ، پھیر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اپنا آپ نہ سکے جت، پردے ہر نہ کدے وسائیا۔ اوہدا بڈھاپا سدا نت، جنم توں لے کے

مرن تک اوہ ستگرُو تون وچھڑیا تے بڈھا نظری آئیا۔ جس دا مالک پرمیشور پت اک، ایکنکار اک دیا کھائیا۔ اُس دا جنم کرم دھرم اپنے پیار وچ دیوے لکھ، بدھنا دا لیکھا دئے چکائیا۔ جیہڑا ستگر نانک گوہند دی دھار بن گیا سکھ، اوہ بڈھا بردھ جوان اکو روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بڈھے نوں کھندے بابا بڈھا بڑی عمر جس دی لمبی، صفتاں وچ صلاحیا۔ اُس دا کیسے تکیا نہیں اندر تئی، گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جیہڑا شبد سُننا نہیں کئی، دُهن آتمک شبد نال وجدی رہے ودھائیا۔ جس نے اکے دی رضا مئی، منسا اوسے وچ رکھائیا۔ اوہ سب دا بیڑا رہیا بٹھی، بنھنہارا جس دی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ بڈھا کہے میں تلک لاؤندا مستک ماتھ، دُھر دا حُکم سیس اُتے ٹکائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمراتھ، جو دیونہار وڈیائیا۔ میں اُس نوں تگاں پرتھی آکاشے، گگن گگنتر منڈل منڈپ دو جہاناں سوبھا پائیا۔ اُس دے شبد سندیسے ساچے، جو نانک دھار ستگر سارے رہے گائیا۔ اوہ لکھ چوراسی اندر راچے، مانو ذاتی ساڈھے تین کروڑ روم گرمکھاں دین گواہیا۔ جو اگلے پچھلے دو جہاناں وید پُراناں شاستراں گیتا گیاناں انجیل قراناں بائبلان اکھڑ نراکھڑ دھار وچ واچے، واچنہار بے پرواہیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو داسن داسے، داسی داس ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ جگ جگ کھیل کرے پرہ آپے، آپ اپنی کل پرگٹائیا۔ جس دا ستگر شبد بن گیا مائی باپے، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ اُس دا بڈھاپا دین دُنیا وچ جگت نیتر بے شک دُنیا نوں جاپے، انتر زرتتر آتما بڈھاپے وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ رُوح بُت دوویں ہون پا کے، جس نوں پنت پُنت ملے خلق خدائیا۔ اوہناں دی سرشٹی درشٹی وچ گاؤندی گاتھ، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ لیکھا جانے اک پُرکھ ابناشے، ابناشی کرتے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ بڈھا کہنا کہانی جگ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ اوہ بابا بڈھا چڑھیا اُپر شاہ رگ، نو دوارے دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آگے ملیا سورا سربگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا دپیک جوت رہیا جگ، نور نورانہ نظری آئیا۔ نہ کوئی بنہ نہ کوئی حد، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دوارے ایکنکار بیٹھا سچ، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جس دی کیتی کوئی نہ سکے ردّ، حُکم حُکم وچوں منائیا۔ جس اُس نوں پریمی پریم پیارے نوں لیا لبھ، لبان تون پچھے اپنا

دھیان لگائیا۔ سچ پریم دی پی کے مدھ، نام رس خُاری لئی چڑھائیا۔ اوہ کھیل کرے اوہ مہر کرے دین دُنی وچوں آئیو عمر توں ودھ، ماس برس دوس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بابا بڈھا کہے میرا اکو میت پیارا اکو ہر دوارا جتھے نور جوت اجیارا شبد انادی وجے انحد، دوجی دھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہ، خلق دا خالق اپنا بھیو دئے کھلائییا۔ بڈھے دی جگت جہان چھڈ دیو ریتی، آتم انتر دھیان لگائیا۔ ایہ جگت جہان پرہ دی باغیچی، آون جاون کھیل کھلائییا۔ اُس دی منزل تگھو حقیقی، حق حق دا میلانے ملائییا۔ ستگر چرن پیار وچ رکھو اپنی نیتی، من دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ اکو نور تگھو ہست کیتی، کیت کیتاں وچ سمائیا۔ تھادی جگت واشنا جائے جیتی، ممتا اور رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا تھادی دھرم دھار کرے اتیتی، ترے بھون دھنی اپنا کھیل وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائییا۔ بڈھا پچن پچن جگ میتا، ہر کرتا آپ بنائیا۔ ہرجن کر کے تھانڈا سیتا، ست سچ وچ سمائیا۔ نام ندھان سری بھگوان پا کے بھیکھا، بھکھک جھولی دئے بھرائیا۔ ست سچ دی دے حدیثا، کلمہ دھر دا اک درڑائیا۔ جس توں بڈھا باپ کہا سی حضرت عیسیٰ، جس ویلے صلیب گل لٹکائییا۔ اوہ آوے اتم میری صدی بیسویں بیسا، سرگن نرگن اپنا روپ بدلائییا۔ جس دی بھگت دھار ہر سنگت ہووے کھیل اکیسا، دو اک اپنا رنگ رنگائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت صوفی پرکھنہارا نیتا، گھٹ گھٹ ویکھے تھاوں تھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک دھر دا حکم دھر دی دھار وچوں سنسار ساگر وچ سمائیا۔

* پھر سنگت نے بینتی کیتی سری گرو گرتھ صاحب گرو بے شہنشاہ جی نے رحمت کیتی *

پُرکھ اکال کھیل نرگن نرویر نراکار، دھرت دھول دھول اُتے آئییا۔ سنک سنندن سناتن بن کے سنت گمار، براہ اپنا ویس وٹائییا۔ یگے پُرش ہو تیار، پردہ پردیاں وچوں چکائییا۔ حیگرپو کھیل اپار، نر نرائن سرب سمجھائییا۔ کپل من ہو اجیار، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائییا۔ کتھے اک دا دسنا لیکھا نہیں اُس دی آونی پھیر وار، وارتا اگلی آپ جنائییا۔ رکھو ہو کے خبردار، پرتھو اپنی گنڈھ پوائیا۔ متس ہو کے

ظاہر، کچھپ وڈی وڈیائیا۔ دھنتر کھول کوار، باون ویس وٹائیا۔ ہرناکش دتا سنگھار، اپنی کل سمجھائیا۔ دھرو لگایا پار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ہنس چوک دتی کھوال، مانک موتی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن سرگن آیا رام پرس، رام دسترہ بیٹا کھیل کھلائیا۔ وید ویاسے کر کے ترس، لوک مات تن دتی وڈیائیا۔ کرشن کھیل کیتا اسچرج، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ یودھا بن کے سورپیر مردانہ مرد، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک شنوائیا۔ نرگن سرگن دھار شبد، تن وجود دے وڈیائیا۔ جس نے بنائے دین مذہب، شرع شرع دتی تجائیا۔ موسیٰ تے ہویا غضب، نور نورانہ کوہ طور دے گواہیا۔ عیسیٰ دے اندر رکھیا قدم، اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ نرگن کرپا کرن ہار دیا، دین درد دکھ بھجن اکھوائیا۔ جس محمد کیتا الہاما، وحی نازل دتا کرائیا۔ جبرائیل دے پیغام، سندیسہ ڈھردرگاہیا۔ سجدہ کرنا قبول سلاما، قدم بوسی وچ سیس جھکائیا۔ اُس دا کھیل بڑا مہانا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جس ستگر نانک بھیجیا دے کے سنتاما، بنا دیہے توں سنتام ٹکن کتے نہ پائیا۔ اُس سنتام نے انگد کیا پروانا، امرداس وچی ودھائیا۔ رام داس ہویا پردھانا، گرو ارجن گرو گدیو اکھوائیا۔ ہرگوبند پھر کے بانا، دین دنی ریتی دتی بدلائیا۔ ہررے پیار کیتا مہانا، ہرکرشن وچی ودھائیا۔ گرتیغ بہادر دھرم دا بن نشانہ، نشانہ جگت جہان گیا جھلائیا۔ گوبند کھنڈا کھڑگ کھچ کرپانا، دُشٹاں دتا گھائیا۔ او سے گوبند دی دھار شبد شبد گرو گرتھ جس نوں سیس جھکاؤں زمیں اسماناں، وشن برہما شیو سارے جھولیاں ڈاہیا۔ بنا دیہے توں پرماٹما دا نرگن سرپ لوک مات کدے نہیں ہویا پردھانا، پردھانگی وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ نرگن دی مہا ایہہ صفتاں دا خزانہ، نام دا بھنڈارا بودھ آگادھ کاغذان اُتے قادر کرتے کریاں نوں رہیا ملائیا۔ ایہہ کوئی اکھراں والا پتھراں والا صفتاں والا صلاحواں والا عقل بُدھی دا نہیں افسانہ، ایہہ دھر سندیسہ دھر پیغام دھر دا حکم حکم اکو نظری آئیا۔ ایہہ تے دیہے نہیں ایہدا سواس نہیں پون نہیں نو دوار نہیں ایہہ ستگر دا نراکار دا آکار گرو گرتھ صاحب مہانا، جس دے اُتے صفت صفت صلاح، اکو اک آکار دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ جس نوں سارے کھندے جگت ملاح، جس دے وچوں ملے حقیقت والا حق خدا، جس دے آگے اوتار پیغمبر سارے کرن دُعا، واسطہ بغلگیر ہو کے پائیا۔ اُس دا ستگر

نانک بنیا رہنما، گرو ارجن مہر دتی لگا، شہادت شبد گرو بھگتا، سنت سہیلے بھگت سارے نال لے رلا، وڈا چھوٹا اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا میل اپنے ہتھ رکھائیا۔ گرو گرتھ شبد بودھ گربانی، اکھڑ اکھڑ نال جڑائیا۔ جس دی مہما اکھڑ کہانی، عقل بڈھی چلے نہ کھئے چڑائیا۔ ایہ ستگر ارجن سب توں امرت جام پیایا پانی، کوجھیاں کملیاں غریباں زانیاں انتر آتم ڈھر دا رس چوائیا۔ ایہ جھگڑا مکاوے چارے کہانی، انڈج جیرج اُتہج سینج لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایہو منزل چار جگ دے اوتاراں نے پیغمبراں نے دسی رُو حانی، رُو ح بُت وچ ملے میل ڈھر دے ماہیا۔ جس دی سدا ترل جوانی، بڑھاپے وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر شبد شبد گربانی، بان شبد شبد گر اکو نظری آئیا۔ ستگر شبد شبد گرو گرتھ، گردیوا نظری آئیا۔ جس دا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب نہ کوئی اکھڑی انس، مانو ذاتی ایکا گنڈھ پوائیا۔ جو ٹھگان چوراں یاراں بدمعاشاں بناوے گرمکھ ہنس، بڈھی بیبک دئے بنائیا۔ جو ہنکار نوارے کنس، نمرتا نرمانتا اک سمجھائیا۔ جو ہندو مسلم سکھ عیسائیاں دا اکٹھا بناوے ہنس، پریوار اکو اک درڑائیا۔ جس دی سب توں وکھڑی بنت، گھڑن بھننہار جس دا مارگ اک اکھوائیا۔ ایسے دی مہما کردے سنت، صفتاں وچ صلاحیا۔ ایہدا لیکھا آد انت، جگ جگ ریتی چلی آئیا۔ ایہدا میلا نال بھگونت، بھگون میلا سہج سُبھائیا۔ ایہ کدے نہ ہوئے بھسمنت، بھسمڑ روپ نہ کھئے درسائیا۔ اس دے وچوں ملے بہشت جت، جت سورگ اس دے چرن چمے چائیں چائیا۔ گڑھ پٹے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے درڑائیا۔ بودھ آگادھ ملے پنڈت، گھر بیٹھیاں سب توں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رہبر اک اکھوائیا۔ گرو گرتھ شبد گردیوا، دیو آتم میل ملائیا۔ جس دا بھيو الکھ ابھيو، آگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں پڑھنا نال رسنا جہوا، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ جس دے نال ملے دھام سچکھنڈ دوار نہچل نہکیوا، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ ایہ امرت رس مانو ذاتی دا انتر آتم دا میوہ، رسنا دے توں رس کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر وڈا اک اکھوائیا۔ وڈا ستگر آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جس دا چار جگ دا ڈھر دا جاپ، جگ جیون داتا اپنا نام درڑائیا۔ جس دی رچنا رچی نرگن سرگن نانک ہو کے آپ، پردہ پردیاں وچوں

اُٹھائیا۔ ایہ ترے گن دی دھار ترے گن دا میٹے پاپ، ترے بھون دا میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ایہدے وچ نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، گھڑی
 پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی دسیا اندھیرا ڈونگھا کھات، گڑھ شرع نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی جھگڑا رکھیا ذات پات، دین دُنی نہ کھئے لڑائیا۔
 اکو صاحب دسیا اناش، اناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن جس دا کیتا پرکاش، ہر پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ ایکنکار کھیل کھلایا
 تماش، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ سری بھگوان دتی دات، اناشی کرتے دتی ورتائیا۔ پاربرہم کھول کے ہاٹ، برہم وست امولک جھولی دتی
 پائیا۔ ایہ نانک دی دُھر دی لیاندی سوغات، ستگر نانک ستگر پُرکھ اکال دی صفت صفت وچ وڈیائیا۔ جس دا گوہند بنیا
 داس، پُرکھ اکال کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ
 نواسی پُرکھ اناشی پاربرہم پت پرمیشور سانجھ یار نور الہ اللہ عالمین اکو اک اکھوائیا۔ گرو گرتھ جگت سہیلا، ہندو مُسلم سکھ
 عیسائی پارسی بودھی جینی اپنے انگ لگائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم کرائے میلا، پردہ دئی دویت اُٹھائیا۔ اکے گھر وکھائے گرو گر چیلا، کایا
 مندر اندر وجے ودھائیا۔ گھر سوامی سجن ملے اوہ اگئی سہیلا، جس دا وچھوڑا ایتھے اوتھے ہون کدے نہ پائیا۔ جس دی دھار ستگر
 شبد شبد گر ستگر اچرج کھیلا، خالق خلق خلق خالق وچ گیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا بھيو
 چکائیا۔ گرو گرتھ ستگر ستگر ستگر دا پد، پدوی دُھردرگاہیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات اوتار پیغمبر گرو دی نہیں کوئی حد،
 تن وجود ماٹی خاک پُتلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے اکو جوت دیپک رہیا جگ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ وشن برہما شو اوتھے کوئی نہ سکے لبھ،
 دُور دُرائے تھلے بیٹھے نین اُٹھائیا۔ ستگر نانک اوتھے چڑھیا بھج، نرگن دھار ویکھیا پر پُرکھ دا نور چائیں چائیا۔ اوتھوں وست لیاندی
 دُربھ، اپنی ست والی جھولی پائیا۔ پھیر آیا لوک مات وست لے کے حق، ہمساجن اپنا نال رکھائیا۔ اوس نوں اُس دے پیار وچ، اوس
 دی دھار وچ، سنسار وچ، گایا نال رسنا جہوا لب، دُھر دا راگ دُھن آتمک وچوں خوشیاں نال باہر کڈھائیا۔ جس دا روپ سورا
 سریگ، پُرکھ اکالا اکو نظری آئیا۔ جس نوں پیغمبران کہا یامین الابی رب، نوری رب نور الاہیا۔ اوسے دا نام، اوسے دا کلمہ، اوسے
 دا شبد، اوسے دا ناد، اوسے دی دُھن، اوسے دی صد، اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جو ایس ویلے ساری سرشٹی دے ساہمنے پرگٹ تے

اوبدا مالک پرگٹ اج، جس توں عاجز ہو کے سارے سیس نوائیا۔ ایس دا پردہ پردیاں وچ سکے کوئی نہ کج، اوبلیاں وچ نہ کھئے چھپائیا۔ جس دے پچھے گوبند نے واپگرُو جی دا خالصہ تے واپگرُو جی دی فتح دا جیکارا لایا کج، جس گج دے تند دتے ٹڑائیا۔ اوہ ساری سریشٹی دا دریشٹی دا آتما دا برہم دا پاربرہم پت پرمیشور ہو کے قبول کرن والا ج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ گرو گرتھ صاحب گربانی آد پُرکھ اپرمپر، پاربرہم وڈیائیا۔ جس دا جگ چوکڑی ہندا رہیا سویمبر، نرگن سرگن تتاں والے تے لئے پرنائیا۔ جس نے اپنی نام بانی دا اوتار پیغمبر گرو دی دھار وچوں کیتا اڈمبر، لیکھا لکھت لکھت نال بنائیا۔ اوہ سرب کلا بہرتبر، بھریور رہیا سرب تھائیا۔ اُس دا کایا روپی سچ سچ دا مندر، جس مندر اندر وسے دھر دا ماہیا۔ بھاگ لگائے ڈونگی کندر، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ گرھ توڑ ہنکاری جندر، پردہ دوئی والا چکائیا۔ پرکاش کر کے بنا سورہ چندر، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ شبد شبد گر دات، ستگر نانک نرگن دھار سرگن لیاندی لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے مانس مانس مائو سب دی جھولی دتی بھرائیا۔ ایسے دا روپ پرمیشور کلاپات، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم حکم فرمان آد جگادی دیوے جگت جہان، برہم ویتا آتم نیتا نر نرنکار نراکار اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ایئر پورٹ تے رجندر دے کنیڈا لئی ودع ہون سمیں *

ستگر پیار سدا سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ انتر آتم چاڑھے رنگ، نرنتر اپنی دیا کھائیا۔ آسا منسا پوری ہووے منگ، ترسنا جگت پور کرائیا۔ گھر سوامی دیوے اند، سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ گرسکھ چمکے ساچا نوری چند، چند چاندنا ہووے رُشنائیا۔ (خوشی) ہووے بند بند، بندگی پورب لیکھے پائیا۔ منسا من منزل جائے لنکھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد شبد دیالا، دیناں اناتھاں ویکھ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے ہوئے رکھوالا، سکلا

سنگ بنائیا۔ گرسکھ نام دیوے سچی من توں پرے مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ جگت وچولا بنے دلالا، لیکھا آگلا ویکھ وکھائیا۔ پھل لگائے جیون زندگی والے ڈالا، مہر نظر اک ٹکائیا۔ رجندر سنگھ راج جوگ وچ رہے سُکھالا، سُکھ دا مالک دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد کرے پرتپالا، پرتپالک ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلیتھ ورمنگم والسال ۶۵ کیرنز سٹریٹ ڈبلیو ایس ۲، سُکھدیو کور دے گرہ *

بہادروں کہے میرا پروشٹا آیا ستائی، سرگن دھار دوآست نال مل کے وجے ودھائیا۔ ستگر شبد کھیل کھلائی، کرتا پُرکھ بے پرواہ اپنے نال ملائیا۔ جن بھکتاں میلا ملیا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ وشن برہما شو تکن تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر سوہیا پائیا۔ تیئی اوتار خوشی رہے منائی، منسا منسا وچوں پرگٹائیا۔ پیغمبر ڈھولے سد رہے گائی، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ درڑائیا۔ گر دس کہن تیری بے پرواہی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر تیری سرنائی، سورہ چند سپس نوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجن واہو داہی، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہی، شہادت دُھر دی دھار بھگتائیا۔ ٹوں پاربرہم پت پریشور ایکنکارا اک گوسائیں، پروردگار سانجھا یار نور الہیہ۔ مہربان محبان بیدو تیرے آگے اک دروہی نال دُبائی، طوبی طوبی کہہ کے سپس نوائیا۔ اوہ تک جو گوبند بوٹا پٹیا کابی، کلجگ جڑ گیا اکھڑائیا۔ نیتر رووے سرسے والی کھائی، خالص اپنا حال سنائیا۔ دھرنی دوویں چُک کے بابیں، در تیرا راہ تکائیا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھردرگاہی، سچکھنڈ نواسی تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا اشارہ کر گئے چار جُگ دے اوتار پیغمبر گر راہی، رہبر ہو کے گئے درڑائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک آوے پروردگار دُھر دا ماہی، مہربان محبان اپنا روپ بدلائیا۔ گوبند نے لیکھا لکھیا جس ویلے میرا بیتیا ڈھٹیا ڈھائی، میرا ڈھونکا لئے انگڑائیا۔ پاربرہم پت پریشور سب دا لیکھا ویکھے تھاؤں تھائیں، سنگ محمد صدی چوڈھویں نین اٹھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دِیا کھائیا۔ ستائی بہادروں کہے میری بدن، بن ہتھاں سیس نوائیا۔ میرا صاحب سدا بخشندن، بخشنہار نُور الہیہا۔ جس نشانہ میٹنا تارا چندن، زمیں اسمان دووین ویکھن چائیں چائیا۔ اوہ لہنا دینا پُورا کرے برہمنڈن، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ میں حیران ہو کے تکیا اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نُور نُورانہ شاہ سُلطانا جوت شبد دی دھار پھرے جگت دے لنڈن، بھیو ابھید آپ کھلائیہا۔ جن بھگتاں دُھر دی دات وڈ کرامات نام ندھانا آیا ونڈن، وست اور نہ کھئے جنائیا۔ کایا ماٹی پنج ت وجود خاک آیا رنگن، رنگت اگم رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بہادروں کہے میرا ستائی دوس دہاڑا، دُو حڑی سیس نوائیا۔ میرا لیکھ لیکھیا وید ویاس بہہ کے وچ اجاڑا، بھوکھت پُران دئے گواہیا۔ بالمیک نے تکیا توری لاڑا، جوتی جاتا نُور الہیہا۔ رام بنوونت کیتا اشارہ، کلجگ اتم اکھ اٹھائیا۔ کرشن نے ارجن کہا دوبارہ، دُہری دھار سمجھائیا۔ بُدھ نے بُدھی توں پرے کیتی نمسکارا، نو نو لاگا پائیا۔ مُوسیٰ کوک کے ماریا نعرہ، دروبی تیرا نام خُدائیا۔ عیسیٰ کہے میرا پتا باپ ہویا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ محمد خوشیاں نال کہا چار یاران، امام اماما میرا دُھردرگاہیا۔ نانک نرگن دھار کہا اترے مہابلی اوتارا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ گوبند کہا پُرکھ اکالا دین دِیالا کل کلکی کل ویکھے وگسے پاوے سارا، مہاسارتھی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس لہنا دینا چکاؤنا زمیں اسمانا سُوریہ چند ستارا، صدی چودھویں اپنا حُکم ورتائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اباشی کھیل کھیلے وچ سنسارا، سنسا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا بے عیب پروردگارا، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس انت اخیر بے نظیر ایکا گوبند کئے دینا ادھارا، کائنات دا بھیو چُکائیا۔ جس سب نوں کرنا دست بردارا، بے دست ہوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پردہ کہے میرا صاحب میرے مُکھ توں لاپے نقاب، نُقطہ رہن کھئے نہ پائیا۔ سُمند ساگراں تگے آب، آب حیات دُھردرگاہ دا ویکھ وکھائیا۔ جو پیغمبران دِتا خطاب، مہربان سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ نام کلمہ دتی دات، پیغام دُھر دا اک سُنائیا۔ انت سب توں منگے جواب، جواب طلبی وچ رکھائیا۔ بھوکھتاں والے ویکھے خواب، پیشین گوئیاں کھوج کھوجائیا۔ مسجدیاں تگے آداب، قدم بوسییاں بھل رہے نہ رائیا۔ نرگن دھار پرگٹ ہو کے آپ، آپ اپنی کل ورتائیا۔ چار جگ

دا کلمہ تگے جاپ، نام ندھانا ویکھ وکھائیا۔ رُوح بُت تگے پاکی پاک، تن وجود پھول پھولائیا۔ لہنا ویکھ کلجگ اندھیری رات، ساچا چند کون چمکائیا۔ بھگت سہیلے تگے مات، دھرنی دھول کھوج کھوجائیا۔ جو گوہند دا لہنا دینا پورا کرے وچ پنج آب، پنجم پنجم پنجم دا رنگ رنگائیا۔ شب دھار دا تگے نات، ناتا ستگر شبد ویکھ وکھائیا۔ جو لیکھا منی سنگھ لیکھیا نال قلم دوات، تس دی آسا پور کرائیا۔ جگت ولایت دے ساکھیات، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جو عیسیٰ اشارہ دتا بنا کاغذات، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے نور دا ظہور ہووے پرکاش، جس نور باپ کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ ستائی بہادروں کہے آہ نارد آیا نواوے اپنا سیسا، جھک جھک رہیا جنائیا۔ نالے اشارہ کرے اوہ ویکھ لے عیسیٰ، عیسا السلام اپنی اکھ اٹھائیا۔ مِترا تک لے اپنا اشارہ بیسا، اُنیسویں ونڈ ونڈائیا۔ سب دا خالی ہویا کھپسا، پاکٹ منی دوویں رہے کرائیا۔ اوہ تک سوہنیاں بدلن والی ریتا، ریتوان دے بدلائیا۔ نارد کہے محمد ثوں وی آ جا نزدیک، درگاہ سچ مقامے حق وچوں لے انگرائیا۔ اپنی انت اخیر ویکھ تاریخ تیری دے گواہیا۔ سب دا ویلا اتم بیتا، صدی چودھویں رووے مارے دھاپیا۔ نارد کہے دین دنی ثوں ویکھ کے سجنو میریاں نکلیاں چیکاں، بھڑی بھڑی کر کے دیاں سنائیا۔ جس دیاں چار جگ کردے رہے اڈیکاں، اوہ تگے دھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا دین مذہب دا نہیں کوئی شریکا، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ شرع دیاں میٹن آیا لیکاں، لائن دھر دی دے سمجھائیا۔ جس دیاں کلمیاں وچ کردے گئے تبلیغان، اسم اعظم اک درسائیا۔ جس دے پچھے وڈیائیاں دیندے رہے شہیداں، شہادت جگت والی بھگتائیا۔ اوہ ویکھن آیا حال مُریداں، مُرشد بے پرواہیا۔ نالے اپنے سپارے تگوتے تگوتان مجیدا، کی مزموعہ اکھراں الفیے دا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں پُرانا پرہو دا دو دھار دا بھگت، میری بھگتی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا کھیل جانے نہ کوئی جگت، جیون جگت نہ کیسے درڑائیا۔ میں بنیا نہیں کیسے نال بوند رکت، جنم دین والی کھنے نہ مائیا۔ میں نور نورانہ شاہ سلطانا پرہو دی جوت دھار دی شکت، شخصیت اور نہ کھنے رکھائیا۔ میں سندیسہ دیون آیا پیغمبرو تہاڈا انت آخری وقت، کلاک عیسیٰ اپنا ویکھ وکھائیا۔ نالے شرع دی تگوت شریعت والی شرط، شاید بھلیکھا رہے نہ رائیا۔ نگاہ مارو بن نیناں

اُتے فرشِ عرش، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ کتے اوہو نہ آیا ہووے پرت، جس نوں پت پرمیشور کہے لوکائیا۔ بنا جگت نیناں توں کرو درس، دید اپنی ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی ترسنا میٹے حرص، ہوس دئے گواہیا۔ تہاڈا پورا ہووے پچھلا لہنا قرض، مقروض دئے چکائیا۔ لیکھے لاوے صدی چوڈھویں سنگ محمد عرض، عیسیٰ موسیٰ بھرم رہے نہ رائیا۔ کھیل کرے یودھا سورپیر مردانہ مرد، اوٹ اور نہ کھئے تکائیا۔ جن بھگتاں ونڈن آیا درد، دین دُنی دا مالک اپنی دیا کمائیا۔ جس کلجگ میٹنا اندھیرا گرد، خوشی غمی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن سرگن دھار جوت شبدا دھار روپ اسچرج، جگ نیتر لوچن نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلیٹڈ ورمگم والس آل ۶۵ کیرنز سٹریٹ مہندر سنگھ تے سوہن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سُن وے اسمانا، اسم اعظم دا بھیو جنائیا۔ تیرے وینہدیاں جگ چوکرئی لنگھیا زمانہ، ستجگ تریتا دواپر اپنا پندھ مکائیا۔ کلجگ اتم کھیل تک مہانا، مہاکتھ کتھ درڑائیا۔ بنا نگاہ توں نگاہ مار کر دھیانا، بن لوچن نین کھلائییا۔ کھیل ویکھیا سینتا راما، کرشنا کاہنا بھیو رہیا نہ رائیا۔ پیغمبران دا سُنیا کلاما، جو کائنات کئے سُنائیا۔ منتر دُھر دا جانا ستناما، ست ست وچی ودھائیا۔ اٹھ نگاہ مار چاروں گنٹ شرع دے شیطانا، شریعت اپنی لئے انگرائیا۔ ہردے وسے نہ کیسے سری بھگوانا، انتشکرن کرے نہ کھئے صفائیا۔ کوڑی کیریا جگت ہویا پینا کھانا، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دے بیابانا، پت ٹہنی پھل نہ کھئے مہکائیا۔ دین مذہب ہویا بیگانہ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھ تک چار یاری سنگ محمد بھے گانا، مہندی لال رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا بے پرواہیا۔ دھرنی کہے نگاہ مار آسمان، منڈل منڈپ سارے ویکھ وکھائیا۔ ہنس بڈھی ہوئی کلجگ جیواں کان، ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ دھرنی کہے نالے مینوں کھندے دھرنی ماں، ماتا کہے کے میرے اُتے ککرم کھائیا۔ نتھاویاں ملے کھئے نہ تھان، نہانیاں ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ میری دُہائی دروہی کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گان، اتم برہم سمجھ

کھئے نہ آئیا۔ بھڑی صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر اوتار پیغمبر گرو سب دی چھڈ گئے بانہ، باہوں پھڑ گلوکڑی کھئے نہ پائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چاروں کُنٹ روون مارن دہا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے سُن اسمان نیلے، بسن بنواری دیاں جنائیا۔ دھرم دی دھار رہے نہ کھئے وسیلے، وصل یار ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دین مذہب دین دُنی بنی قبیلے، کامل مُرشد ملن کھئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دتا گوبند نوجوان چھیل چھیلے، سوربیر سلطان گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر لیکھا آپ درڑائیا۔ اسمان کہے سُن پریم پیار دی دھرتی، دھرنیئے دیاں جنائیا۔ تیرے کول پریم والی عرضی، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اُس کہا پُرکھ اکالا دین دیاں لا صدی چوڈھویں اتہم کرے اپنی مرضی، مہربان محبوب اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ سار پاوے نو ست گھر گھر دی، لکھ چوراسی تن وجود ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ اُس ویلے دین دُنی دُنیا داری وچ ہووے لڑدی، پتا پوت روپ بنے قصائیا۔ کایا ماٹی بھری ہووے ہوئے ہنکار گڑھ دی، نمرتا وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس ویلے کھیل ورتی چوٹی جڑ دی، چیتن اپنا حکم ورتائیا۔ مانو ذاتی کام کرودھ لوہ موہ ہنکار وچ ہووے سڑدی، اگنی تہ نہ کھئے بھجھائیا۔ میں بھ بھو وچ رہاں ڈردی، پُرکھ اکال آگے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب ست سچ تیری سرنائیا۔ اسمان کہے دھرنیئے کچھ دس اگنی خبر، بے خبراں دے جنائیا۔ کی پکارے محمد دی اندروں قبر، مقبرے کی رہے درڑائیا۔ دھرنی کہے اوہ سارے اندروں بھٹے بے صبر، بے صبری وچ جنائیا۔ پروردگار سانجھا یار نوری اللہ الابی آئے زبر، جو جبرائیل نوں سندیسے دے کے محمد گیا سمجھائیا۔ اوبدا کھیل اُتے اسماناں امبر، چوڈاں طبق نو نو لاگن پائیا اوبدے کلمے دی دھار نام سندیسہ دُهن مدھر، سُن سادھی توں باہر دئے درڑائیا۔ جس دا چار کُنٹ دہ دشا نو دوارے پینا غدر، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چترائیا۔ دین مذہب کھیل کرن مقتول قاتل دین دُنی ہووے قتل، قتل گاہ دسے خلق خدائیا۔ یتھارتھ چلنا نہیں کیسے دا یتن، یدی اپنا حکم ورتائیا۔ مانو ذاتی پُجی انت کنارے اپنے پتن، جس پتن دا لیکھا گوبند بن پترکا گیا سمجھائیا۔ سب نوں چھڈنا پینا اپنا وطن، بے وطن دسے خلق خدائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ہیرے لال امولک رتن، ہرجن ساچے نظری آئیا۔ جو سچ دوارے ساچے نام دا لاہا

کہن، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ اوہناں نوں گوہند ماہی واسی پٹن، پاٹل اپنا پردہ دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی اپنا بھیو دئے کھلائیآ۔ اسمان کہے دھرنی تینوں کہہ کے گئے بسدھا، جن بھگت دتی وڈیائیآ۔ دس کی آسا رکھی بُدھا، پردہ اوہلا دینا اُٹھائیآ۔ کی اتم لیکھا ہونا کلجگا، چوٹھے جُگ دے سمجھائیآ۔ دھرنی کہے اسمان میرا مہربان اکو ہووے آگھا، اگن آتھن جس دا نُور رُشنائیآ۔ اوس نے ستجگ لاؤنا دھرم دا دھرم چلاؤنا اکو مُدعا، مُدّت دے وچھڑے گُرمکھ لئے ملائیآ۔ جس دا بھیو عقل بُدھی توں گُجھا، من کلپنا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ دھرنی کہے میرا صاحب دیا کھائیگا۔ دین دایلا ویس وٹائیگا۔ نُور نُورانہ نُور رُشنائیگا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ شبدا نادی دُھن پرگٹائیگا۔ برہم برہادی کھیل کھلائیگا۔ آد جُگادی حُکم ورتائیگا۔ جُگ بدلنا جس دی وادی، اوہ وعدے پچھلے ویکھ وکھائیگا۔ جو سندیسہ دے کے گئی زوراور سنگھ فتح سنگھ نوں گجری دادی، دعویدار اک اکھوائیگا۔ کلجگ اتم اتم ویکھے بازی، بازاں والا اپنا رُپ پرگٹائیگا۔ جو شرع شریعت دے ویکھے حاجی، مقبرے پیغمبران پھول پھولائیگا۔ جو لہنا دینا نانک ویکھے بغدادی، بغلگیر سرب اکھوائیگا۔ جیہڑا لیکھا چُکاوے عشق حقیقی تے مجازی، دوباں تو پرے اپنا نُور رُشنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اپنا رنگ رنگائیگا۔ دھرنی کہے اسمان میرا صاحب سُلطانا آئیگا۔ مہربان اک اکھوائیگا۔ نوجوانا رُپ وٹائیگا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اک سُنائیگا۔ جگت وچولا شبدا دھار رنگ رنگائیگا۔ پردہ اوہلا سرب اُٹھائیگا۔ نو کھنڈ پرتمھی پاوے رُولا، مولا اپنا ویس وٹائیگا۔ پرگٹ ہو کے اُتے دھولا، دھرنی کہے میرا ہوؤلا بہار کرائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُناویگا۔ سچ دا حُکم اک سُنائیگا۔ سچکھنڈ نواسی دیا کھائیگا۔ وشن برہما شو اُٹھائیگا۔ تیئی اوتار آپ پلائیگا۔ پیغمبران آلس نندرا آپ کھلائیگا۔ گُرواں بودھ اکادھ درڑائیگا۔ چوڈاں لوک آپ سمجھائےگا۔ چوڈاں طبق سبق پڑھائیگا۔ بنک دوارا اک سُہائیگا۔ ڈنک نگارہ اک وجائیگا۔ کلجگ کوڑ کُریارا ڈیرہ ڈھابھیگا۔ ستجگ ست ست کرے اُجیارا، نُوری چند چند چمکائیگا۔ لیکھا پورا کرے گر اوتارا، پیغمبران لیکھا ویکھ وکھائیگا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، سر سر اپنا حُکم منائیگا۔ جو آسا

رکھی بھگت رویداس چمبارا، کسیرا کوڈی گنگا دی دھار اُس دا لیکھا پائیگا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور نور
 رُشنائیگا۔ جس نے کھیل کھیلنا وچ قاہرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا وڈا اک
 اکھوائیگا۔ اسمان کہے دھرنی سُن حکم اگتی ٹک دے، جو تریا تون پرے جنائیا۔ جس نوں سارے اسیں جھکدے، سجدیاں وچ سیس
 نوائیا۔ کھیل ویکھ اُس دے اگتی پُت دے، جو ستگر شبد بے پرواہیا۔ جس دے بھانے کدے نہ رُکدے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اُس
 دے ویلے اتم ڈھکدے، اوتار پیغمبر گرو دین گواہیا۔ کھیل ہون ابناشی اچت دے، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جگت جگیا سو دین دُنی
 مذہب بھرے دُکھ دے، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ اُجل بھاگ نہ دسن کیسے منکھ دے، پن ستگر کِرپا چوراسی پار نہ کھئے کرائیا۔
 پینڈے مکدے نہیں اُلٹے رُکھ دے، نو اٹھاراں پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ جدھر تگان نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھوئیں ڈھکھ دے، دھرنی دھرت
 دھول دھول لے انگرائیا۔ کلجگ کھیل تگنے اتم لٹ دے، لُٹیرا اتم بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں سب دے بھاگ جانڈے نکھنڈے،
 سنگ محمد چار یار چاروں گنٹ اٹھ اٹھ ویکھن تگن تھاون تھائیا۔ کی حکم ورتنے اتم گوبند سورے پُرکھ اکال دے ست دے، جو ستیاں
 سب نوں لے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کائیا۔ دُھر مالک دیا کھاؤندا اے۔
 ہرجن ساچے ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے میل ملاؤندا اے۔ گر چیلے رنگ چڑھاؤندا اے۔ آتم سیجا سچ پلنگ سہاؤندا اے۔ نام
 شبد مردنگ اگم وجاؤندا اے۔ گرمکھاں سینے ٹھنڈ امرت دھار آپ برسائندا اے۔ نام شبد مردنگ اگم وجاؤندا اے۔ جنم جنم دی ٹٹی
 گنڈھ، گنڈھنہار گوپال آپ اکھاؤندا اے۔ گرسکھاں آتم کدے نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی جوڑ جڑاؤندا اے۔ جو سمنڈ ساگراں دھرنی
 کہے پار آوے لنگھ، منزل سب دی پنڈھ مکاؤندا اے۔ بیڑا چلائے بنا مہانے ونجھ، کھیوٹ کھیٹا اک اکھاؤندا اے۔ گرسکھاں میٹ کے
 چنتا غم، غمی غم خوار باہر کڈھاؤندا اے۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دیوے اند، سوہنگ شبد اک سمجھاؤندا اے۔ اندرون بہرما
 ڈھاہوے کندھ، بھانڈا بہر بھو بھٹاؤندا اے۔ ہرجن نیتر رہن نہ دیوے اندھ، نیج نیتر نور چمکائندا اے۔ پارپریم بخش کے سنگ، ایش
 جیو ویکھ وکھاؤندا اے۔ دین دیاں ہو بخشند، بخشش رحمت جھولی پاؤندا اے۔ جن بھگتو تہاڈا جنم جنم دا کرم کرم دا آتم پرما تم دھار

سچا سنبندھ، رشتہ برہم پاربرہم اکھواؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا سچ اند، اند اند اند آپ اپنا اپنے وچوں پرگٹاؤندا اے۔

* ۳۰ بہادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ نارتھ لندن ۱۰ مسولہل ۳۲ کرین بورن روڈ ملکیت سنگھ نت دے گرہ *

دھرنی کہے مینوں گوہند دتا مان، مان نمانی ملی وڈیائیا۔ اشارہ دتا وچ جگت جہان، لوک مات دیا کھائیا۔ میرا صاحب بلی بلوان، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جاتا نور نوران، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ گر تیغ بہادر دا لہنا دینا پورا کرے آن، آنا فنا اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہو سری بھگوان، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ پورب لہنا تگے کرشنا کابن، پردہ ارجن نال اٹھائیا۔ جو سندیسہ سیتا نوں رام دتا وچ کان، رسنا سہج سہج سُنائیا۔ سپتم رکھیاں نگاہ نال ویکھیا کھیل مہان، مہا کتھ کتھ سمجھائیا۔ باون بل دوارے کیتا پروان، پرہم پُرکھ سیس نوئیا۔ جس کلجگ اتم کوڑ کیریا میٹنا نشان، نشانہ تارا چند پور کرائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا سب دا ہووے جانی جان، جانہار بے پرواہیا۔ جس نوں جھکنے زمیں اسمان، پون پانی نو نو لاگن پائیا۔ اوہ ویکھنہارا تھنتر تھان، دھرنی دھرت دھول دھول دئے وڈیائیا۔ جو برہمنڈن کھنڈن لیکھا جانے ہو مہربان، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی آسا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سورا سرینگن، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ چرن دھوڑ میں مستک لاواں چندن، تلک للائی ڈگمگائیا۔ بنا ہتھان توں کراں بدن، در درویش ہو کے سیس جھکائیا۔ میرے صاحب سوامی مینوں لائیں اپنے انگن، انگیکار تیری وڈیائیا۔ در ٹھانڈے آواں منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا پچھلا دینا سچ اندن، جو اندپر واسی گوہند گیا درڑائیا۔ جس ویلے دھرم دی دھار شبدی اپنا کتا آویں وڈن، وڈ دو جہان مٹائیا۔ میں راہ تگاں تیرا وچ لڈن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تُوں سمنڈ ساگراں میرے صاحب سوامی آؤنا لنگھن، مچھ کچھ تیرا راہ تکائیا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان تم واس مہکائے چندن، کوڑ کیریا باہر کڈھائیا۔ کلجگ ککرم آؤنا ڈٹن، کھنڈا کھڑگ اکو دھر دا ہتھ اٹھائیا۔ جھگڑا میٹنا جیرج انڈن، اُتہج سیتج رہے نہ کوئے لڑائیا۔ بھانڈا بہرم

بھٹاؤنا کندھن، ذات پات لہنا دینا چُکائیا۔ تُوں دین دِیال سوامی اک بخشنندن، بخشنہارے تیری سرنائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم رس دینا پرمانندن، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ مینوں چڑھاؤنی انوکھی رنگن، رنگ تیری نظری آئیآ۔ میرا اک واسطہ بھڑی میرے تے ہونا فساد دنگن، اتر پورب پچھم دکھن چارے گنٹ لین انگڑائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریے کسنا تنگن، آسو مایا ممتا نال رلائیآ۔ میرا گلشن رہنا نہیں چمن، چم درشٹی سب دی ویکھ وکھائیا۔ تُوں گگن ربا یا بن تھمہن، کوٹن برہمنڈ کھنڈ تینوں سیس نوائیا۔ بے شک میری گکھوں ستجگ لگا جمن، ست دھرم اپنے نال لیائیا۔ پر تُوں لیکھا جانے شوڈر ویش کھتری براہمن، برہم ویتا برہما تینوں سیس نوائیا۔ اٹھ ویکھ شنکر لگا کمبن، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ وشنوں کہے نہ خوشی نہ غمن، غم خوار دی اکو بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں ویلا لگا لنگھن، محمد بن نینان نین اٹھائیا۔ عیسیٰ اپنے باپ دا حکم لگا مَن، سر سر نہ کھئے اٹھائیا۔ موسیٰ کہے میرا مالک سب تُوں لگا ڈتن، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نانک کہے میں سندیسہ دیواں بنا کتن، سرت شبد نال ملائیآ۔ گوہند کہے پُرکھ اکالا دین دِیالا پچھلا گھڑیا آوے بھنن، گھاڑت اپنی لئے بنائیا۔ پوجا رہے نہ کیسے کیر جنڈن، پابن سیس نہ کھئے نوائیا۔ جھگڑا میٹے جگت پکھنڈن، پاربرہم پرہہ ایشٹ درشٹ سرشٹ اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھندن، سوہنگ ڈھولا اک درسائیا۔ جس دی کرے نہ کھئے اُلنگھن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر نرگن سرگن سارے گاون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ، بھاگونت بھاگونت دتی بنائیا۔ میرے گرہ جگیا اگتی دپیک چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ جس میرے اندر پریم اُپجایا ویراگ، ویری کوڑے باہر کڈھائیا۔ چرن چھوہ نال میرے دُرمت میل دھو کے جائے داغ، دغا فریب تگے جگت لوکائیا۔ سچ دا سچ سمجھا کے جائے سماج، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ جس دے حکم دا نو ست ہونا راج، نو نو بیٹھن سیس نوائیا۔ اوہ صدی بیسویں رچ کے اپنا کاج، حضرت عیسیٰ اسم جائے سمجھائیا۔ خالق مخلوق دا جس پورا کرنا کاج، محمد ترسنا نال ملائیآ۔ اوہ جگ چوکڑی سب دی یادداشت رکھے یاد، یدی اپنا پردہ دئے چُکائیا۔ نرگن روپ نراکار نرویر ہو کے آپ، اپنا کھیل کھلائیآ۔ آتم پرماتم دے کے جاپ، جگ جیون داتا میلا میلے سبھائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، تن وجوداں کرے صفائیا۔ دھرنی کہے میری سہنجنی

ہوئی آج دی رات، زُٹری پرہ اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگتاں بخشش کرے مُحبت دات، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ درشن دیوے ساکھیات، سمنگھ ہو کے سوبھا پائیا۔ جو جنم کرم دا پورب لہنا جانے کھات، اہل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ ہویا ادا، اداے است ملے وڈیائیا۔ جو اشارہ دے کے مینوں گیا بڈھا، بڈھی توں پرے دھیان لگائیا۔ کبیر ہس کے کہہ سُن بڈھا، تینوں دیاں درڑائیا۔ میرا مؤلا مالک کلجگ آوے اتم جگ، جو جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ اوہدا کھیل کیسے نہ بجا، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ کھیل کرے اگئی گجھا، شبدی شبد حکم درڑائیا۔ اُس دا آد آد انت آخیری اکو مدعا، مدت دے وچھڑے جن بھگت لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاؤ چکائے ایکا دوجا، دتیا لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔

❖ ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ نارٹھ لندن ۱۵، ۸۴ کارلنگ فورڈ روڑ بھاگ سنگھ ہرا دے گرہ ❖

دھرنی کہے میرے مہربان ابا، امی جان تیری وڈیائیا۔ میرا تن جگت پاپاں بھار دبا، ہؤلا سکے نہ کھئے کرائیا۔ من کلپنا کوڑ کڑیاں بنی سبھا، ملیچھ دھار دے لوکائیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گر تینوں دے کے گئے سدا، سندیسہ تیرا دھر فرمان درڑائیا۔ اُف پائے دروبی میرے محبوب ربا، یامین تیری سرنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت جہان جھگڑا سچلگلا، دین مذہب سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پوتر رہی کھئے نہ جگ، مندر مسیت شودوالے مٹھ گرو دوار میرے اُتے کُرائیا۔ دھن آتمک تیرا سنے کھئے نہ ندا، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ تیرا درس ہووے کیسے نہ اُپر شاہ رگا، نو دوارے پندھ نہ کھئے چکائیا۔ دین دنی تینوں گاؤندی بلاں نال اُتے لبان، ہردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ بن تیرے نام اوڈھن سپس سب دا ہویا ننگا، پشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ امرت رس نیر دھار رہیا نہ گنگا، گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھاپیا۔ میرے اُتے ستجگ تریتا دواپر پچھے لنگھا، کلجگ اتم اپنا پندھ مکائیا۔ جس دا لیکھا بہ گنتی وچ لمبا، گوبند دھار گیا

مٹائیا۔ جس کھیل کھیلیا پُری اندا، اند اند تیرے وچوں درسائیا۔ اُس دا بھیو ابھیدا برہم ہنگا، ہنگ برہم کھوج کھوجائیا۔ سچ
 پیار وچ مانو مانس دسے مول نہ رنگا، رنگت رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ دین مذہب ہوئے دنکا، شرع شریعت دوس رین کرے لڑائیا۔ میرے
 مہربانا نوجوانا شبدی آسو کس تنگا، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی تیرے نام دا اکو وجے مردنگا، دوجی ستار دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا سینہ کر ٹھنڈا، کلجگ کوڑی اگنی آگ بھجھائیا۔ سچ پریم دیاں پا گنڈھاں، آتم پرما تم سنگ
 رکھائیا۔ تیرا راہ تگے صدی چوڈھویں رین دا چندا، چند ستارا سپس نوائیا۔ محمد دا انت اخیر بے نظیر دسے کنڈھا، گھاٹ پتن بیٹھے راہ
 تکائیا۔ تیرے سچکھنڈ دوار دھرم دی دھار کیہڑا اجنڈا، کی حکم تیری صفت صلاحیا۔ سچ دس کون دھار سب دا بنے سنگا، سگلا
 سنگ بنائیا۔ دھرنی کہے میرا حال ویکھ مندا، بھاگ ہین رہی کر لائیا۔ تن وجود ماٹی خاک کوڑی کیریا کیتا گندہ، پنت پنت نہ کھئے کرائیا۔
 تُوں دین دیال صاحب بخشنا، بخشنہار تیری وڈیائیا۔ تُوں ستگر شبد شبد دھار گوہندا، گوہند گوہند اک اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا وچ
 بھارت ہندا، چار کُنٹ وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں گنڈا دیپ کھول کے چندا، در دروازہ دینا سمجھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے آشا رکھی
 سی سُرپت اندا، کروڑ تیتیس راہ تکائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ مرگندا، مرگشالا تے سپتس رکھی ویکھ وکھائیا۔ میرے صاحب تیری چاروں
 کُنٹ ہووے ہندا، نندک ہوئی لوکائیا۔ تُوں آتم دان سری بھگوان ہو کے سب نوں دیندا، تن وجود وچ ٹکائیا۔ میرے محبوب میں اپنے
 گرہ نرمانتا وچ تینوں دیندی نیندا، گرہ آؤنا چائیں چائیا۔ بے شک تُوں برہمنڈ کھنڈ وینہدا، پُری لوء اپنی اکھ اٹھائیا۔ تیرا کھیل آگما
 نرگن سرگن جوت سروپی دیہ دا، شبدی دھار وجے ودھائیا۔ تیرا نام بھنڈارا امرت رس مینہ دا، میگھلا دھر دا اک برسائیا۔ تیرا ناتا
 بھگت بھگوان نینہ دا، سجن ساتھی اک اکھوائیا۔ جگت جہان پتلا ماٹی کھیہ دا، انت خاک وچ مل جائیا۔ تیرا روپ انوپ سچکھنڈ
 نواسی دھر دے پے دا، پتا پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا میرے گرہ دا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ تیرا انت جیکارا نو کھنڈ پرتھی
 ہونا جے دا، رسنا جہوا سارے ڈھولے گائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا کھیل تگنا کھ دا، خیبر توں پرے پئے ڈبائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا
 حکم ہووے بھ دا، بھو وچ سارے سپس نوائیا۔ تیرا ست سچ ستجگ لیکھا ہووے وہن ویدا، گہن جگت جہان اک بنائیا۔ تُوں جھگڑا

میٹنا دویت دوے دا، دُتیا بھاؤ نہ کھئے سمجھائیا۔ مان گواؤنا ممتا میں دا، مائس اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں در تیرے دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا نہیں نال کسے پنڈتی، جگت آشا نہ کھئے جنائیا۔ میں خواہش رکھدی نہیں کسے من (دی)، منسا من نہ کھئے بنائیا۔ میں ونجاری نہیں تن دی، کایا کپڑ گڑھ سہائیا۔ میں بھکھارن نہیں دھن دی، مایا ممتا وچ للچائیا۔ میں پُچارن اُس گوہند سورے چنّ دی، جس چنّ شبد نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میں بھکھی نہیں جگت واسنا انّ دی، ترسنا کوڑ نہ کھئے ودھائیا۔ میں سروتی نہیں تتاں والے کنّ دی، چار کھانی توں باہر تیرا راہ تکائیا۔ میںو آشا نہیں خوشی غم دی، غم خوار تیری اوٹ تکائیا۔ میں بنی نہیں مٹی چمّ دی، ہڈّ ماس ناڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سوالن نہیں دم دی، دامنگیر تیری اوٹ تکائیا۔ میں کھیل تگاں تیری برہم دی، پاربرہم پردہ دینا اٹھائیا۔ میری دُہائی میرے اُتے دھار رہی نہیں کسے دھرم دی، ککرم کرے لوکائیا۔ نیج کپوت جنی میرے اُتے جمدی، جو پرہہ نوں گئے بھلائییا۔ میری اکھ رووے نیتر چھم چھم دی، ہنجھواں ہار بنائیا۔ تیری کھیل تگاں جیہڑی دین دُنی گھڑدی بھندی، گھڑن بھنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہن رت سہنجنی آؤندی دسے کوڑ گُریاراں دے دُنّ دی، چترگیت راءے دھرم لیکھا رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُہر دا ور، دُہر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو نالے روواں نالے ہساں، ہستی تگاں تیری بے پرواہیا۔ نالے گر اوتار پیغمبران دساں، سندیسہ دیواں تھواں تھائیا۔ اوہ تگو سب دیاں پُوریاں ہون لگیاں آسا، آشاؤند پردہ لؤ چکائیا۔ انت اخیر سماں آیا مسان، مسیا رین اندھیری تگو جگت لوکائیا۔ وید ویاسا کھولے اکھاں، نین نین رہیا اٹھائیا۔ موسیٰ ویکھے اپنیاں پگھاں، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ کہے میرے مہربان تیرا کھیل اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں مول نہ بچا، بچپن تیری جھولی پائیا۔ نانک کہے تیرا حُکم سچا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گوہند کہے میرے کارن تُوں اپنا کھیل رچا، رچنہار تیری بے پرواہیا۔ نرگن نرگن دھار گر اوتار پیغمبر ناتا سکا، سرگن ہو کے دین مذہب وند وندائیا۔ پیشین گوئیاں وچ تیرے نال وعدہ کیتا پگا، کچی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ تُوں کلجگ انت آؤنا پُرکھ سمرتھا، جوتی دھار کرنی شنوائیا۔ سب دا لہنا دینا دینا ہتھو ہتھا، لیکھا ادھار رہے نہ رائیا۔ تیرا حُکم ورتنا یتھارتھ یتھا، یدی اپنا کھیل دینا سمجھائیا۔

ستگر شبد کہے تُوں نوجوانا ہٹا کٹا، سُر پیر اکھ اٹھائیا۔ دھرنی اُتے دین دُنی نال دین کردے بٹا، زیرو دا زیرو انک جنائیا۔ لیکھے لا اپنے چرن کول دا گھٹا، دھوڑی خاک دے وڈیائیا۔ جو سُمند ساگراں وچ رکھایا ٹکا، ست دھرم دی دھار سمجھائیا۔ آہ ویکھ دیناں مذہباں دا اتم لہنا دینا اتم پورا ہویا پٹا، پٹنے والا دئے گواہیا۔ جگت جہان تیرا کھیل ہووے بازی گر نٹا، سوانگی اپنا سوانگ دینا ورتائیا۔ نُو کھنڈ پرتھی ست دیپ اک وکھا برہم دا ہٹا، پاربرہم اپنا نام وکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پرما تم سوہنگ شبد تیرا ہووے ٹپا، ٹاپوآن توں پار دینا جنائیا۔ تیرا پرکاش ہووے لٹ لٹا، نُوں نوراں نظری آئیا۔ دھرنی کہے میرے محبوب میں ایہو لاہا کھٹا، درس کر کے میرے انتر وچی ودھائیا۔ جیہڑا گھر کیسے ہتھ نہ آیا چھٹا، ست ستوادی سپتم رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر دے تے اٹھا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ بہم رہے نہ رائیا۔ دُھر دے دھام دا دھرنی کہے تیری چرن چھوہ نال مینوں لگا پتہ، پت پرمیشور تیرا نُوں نظری آئیا۔ تیری آد جگادی اکو دھار ستا، ست ستوادی برہم بربادی شبد انادی تیرا نُوں نظری آئیا۔ انت کنت بھگونت دھرنی کہے تیری چرن کول میرا جھکے مستک متھا، بن دھوڑی دھوڑی خاک خلق دے خالق اک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو انباشی اچت، چیتن تیری وڈ وڈیائیا۔ میری سہنجنی ہوئی رت، رتڑی دتی مہکائیا۔ میں تگے تیرے بھگت سہیلے ساچے ست، جنہاں کارن آیا چائیں چائیا۔ میری مینڈھی کھلی ویکھ گت، اوڈھن سپس نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں کلجگ اتم جیواں ویکھ آوے دکھ، دکھاں وچ ڈبائیا۔ بن تیری کرپا سہیل ہوئے نہ کیسے جنی ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ میرے مہربان محبوبا ہرجن اپنی گودی چک، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے دھرنی کہے پردہ رہے نہ اوبلا لک، جو تیری سرن گیا جھک، تنہاں جھکیاں گرمکھاں گھر بخشش دی دات سچا پھل دینا لگائیا۔

* ۳۱ بہادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ نارتھ لندن ۸ گلوویلی روڈ ۷ ہارن جی رنجیت سنگھ نت *

دھرنی کہے اوہ نارد آیا بلاؤندا بودی، بُدھی توں پرے اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے دھرتیئے تیرے اُتے کھیل کر گئے ویدی سوڈھی، دُھر دے حُکم نال وجدی رہی ودھایا۔ انگنت آسن لا گئے دھونیاں وچ جوگی، جُگیشر تیشر اپنا دھیان رکھایا۔ نی میرا صاحب ٹھاکر مَوجی، مجلساں دا مالک بے پرواہیا۔ جس دی کدے نہ مکے اُودھی، اُودھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس لیکھے لائی رُوداس چہار دی گوڈی، کسیرا گھاٹ دتی وڈیایا۔ جس چرن چھوہ لگائی اشدبُھج دی ٹھوڈی، دُھر دا تلک نام سمجھایا۔ اوہ ویکھنہارا دین دُنی کلجگ اتم روگی، دُکھاں بھری لوکایا۔ سادھ سنت کھلیئے تیرے اُتے جگت واسنا بھوگی، بھسمڑ روپ نہ کھئے بنایا۔ جگت ترسنا سب نوں کیتا لوہی، لالچ وچ من ہلکایا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی دی کیسے نہ آوے سوچی، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھایا۔ جھٹ نارد بہ گیا بہار گوڈی، گڈمارنگ کہے کے خوشی بنایا۔ آہ ویکھ جگت جہان دی آشا ہوئی روڈی، سپس اوڈھن نہ کھئے رکھایا۔ پرہوں وچھوڑے دا دسے نہ کھئے ویوگی، پریم پیڑ نہ کھئے رکھایا۔ بنا صاحب توں بھگتاں چُکے کھئے نہ گودی، جو گوداوری کنڈھے گوبند آیا درڑایا۔ آتم دھار جائے کیسے نہ سوڈھی، ویدی سُدی پندھ نہ کھئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے سُن دھرنی میں دساں کھیل حقیقت حقا، حُکم دُھر دا دیاں جنایا۔ نی میں چار جگ دا پاندھی تھکا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجیا واہو داہیا۔ میں پھر کے آیا مدینہ مکہ، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ ہُن تگن لگا بُورا کگا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ میرے کول نہ کوئی پیسا ٹکا، قیمت جگت نہ کھئے رکھایا۔ میں کھیل تگنی اک پُرکھ سمرتھا، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جس دا لیکھا اکتھنا کتھا، کتھ سکے کھئے نہ رایا۔ میں نرگن دھار ٹیک کے متھا، مستک چرن نال چُھپایا۔ اُس بھيو کھلایا یتھارتھ یتھا، یدی آپ حُکم سُنایا۔ نارد اوہ تک گوبند والا تیر کمان بھتھا، ماچھوواڑا دئے گواہیا۔ جو شبدي دھار پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ گرُمکھ پریمی کر کے اکتھا، گنڈھ اکو اک پوایا۔ لیکھا چُکاؤنا تت اٹھا، نو دوار دئے کھلایا۔ دسویں جوت جگائے لٹ لٹا، نور نورانہ کر رُسنایا۔ جگت جہان چیتھڑ ویکھے پھٹا، تن وجود نہ کھئے صفایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے سُن دھول

میری دھرم دی دھار بہین، ست دی سچ دیاں جنائیا۔ میں تینوں اک گل آیا کہن، کہہ کے دیاں سنائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ ویکھ اندھیری زین، بہنڑی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اٹھ اٹھ ویکھے لاڑی موٹ ڈین، رائے دھرم اشارہ گیا کرائیا۔ چترگیت مول لئے نہ چین، لیکھا سب دا رہیا وکھائیا۔ محمد راہ تگے لیکھا ویکھے عین غین، نقطہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو بالمیک اشارہ دتا وچ رمائن، رام رام کی اپنی کل ورتائیا۔ وید ویاس لکھیا سمبل پرگٹ ہووے مالک ہندوائن، براہمن گوڑ روپ اتھاپیا۔ کرشن ارجن وکھایا عین، نور نورانہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے دھرنی میں کی دساں حالت، جگت جہان نیتز بن رووے مارے دھاپیا۔ کوڑ گڑیار ودھی جہالت، ست سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ دھرم دی کرے نہ کھئے عدالت، عدل انصاف ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پیغمبر کرے نہ کھئے سخاوت، سخی سلطان ہوئے نہ کیسے سہائیا۔ ستگر میٹے نہ کھئے عداوت، دویت دُور نہ کھئے کرائیا۔ اکو نام ملے نہ کیسے نیامت، نرگن نال نرگن مل کے وچ نہ کھئے ودھائیا۔ میں راہ وچ صدی چودھویں نوں پُچھیا کلیئے کس ویلے آوے قیامت، قیام گاہ کپھڑی محمد گیا سمجھائیا۔ کپھڑی ملے اگئی نیامت، رس دُھر دا اک چکھائیا۔ اوس ہس کے کہا میرا بے پرواہ صحیح سلامت، صاحب دُھردرگاہیا۔ میں اوسے دی آسا اوسے دی امانت، اوسے دی اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنی میں آیا سندیسہ لے کے، پیغام دیاں درڑائیا۔ جو گوہند گیا کہہ کے، بن رسنا ڈھولا گائیا۔ ہر سرنائی ڈھیہہ کے، بن خاک خاک رمائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دایلا سمبل آوے بہہ کے، آسن سنگھاسن اکو اک سجائیا۔ جو لیکھا اوتار پیغبران گرواں جاوے دے کے، دیونہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے مینوں چوڈاں طبقاں توں باہر مل گئی چٹھی، اوہ پترکا دُھردرگاہیا۔ جیہڑی چار جگ کیسے نہیں ڈٹھی، واچک ہو کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کیسے کاغذ اُتے نہیں لکھی، قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہدے اُتے بنا انکڑیاں توں لکھی متی، متر پیارا آوے دُھردرگاہیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی سکھی، سکھیا ساکھیات سمجھائیا۔ سرگن دھار نرگن دوا ایکا ہووے آئی، ایکنکار مل کے وچ ودھائیا۔ اوس دی منزل ہووے چٹی، جگت رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ سب دا کھپڑا چھڑاوے پتھر ائی، پاہن پوجن کھئے نہ جائیا۔

تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے لپی، عقل بُدھی اکو رنگ رنگائیا۔ جیہڑی منزل جگت جہان کیسے نہیں دسی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوس دی دھار ہر نرنکار جائے نجھئی، نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جس محبوب مہربان سسے اُتے ہوڑا ہاپے اُتے لائی ٹپی، سوہنگ آتم پر ماتم دھار دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ دھرنی کہے نارد تُوں سب دا بڑا عزیز، اعلیٰ ادنیٰ مل کے وجے ودھائیا۔ تیرے اندر بڑی تمیز، مُحبت و ہن دتا وپائیا۔ سچ دس مینوں اک مالک تُوں ملن دی ریجھ، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ میں بھیٹا کران کیہڑی چیز، چارے کھانی پردہ دے کھلائیا۔ میں کیہڑے نیتر تگان لا کے نیجھ، لوچن نین اکھ بدلائیا۔ نارد کہا دھرنیئے اوہ ویکھ کلجگ اتم گیا پیت، اپنا پندھ مکائیا۔ میرے محبوب دی اولڑی ریت، ریتوان نور الابیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا مندر مسیت، مدعا آتم پر ماتم درسائیا۔ جو سمبل و سیا بیچ، گو بند میلا سہج سُبھائیا۔ ترے گن تون ہو اتیت، ترے بھون دھنی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیت، نیتوان گھٹ گھٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے سب دا سانجھا کرنا گیت، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ جو بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی اگ بھجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، اوچان نیچان ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت جہان وچ اپنی کروٹ بدل کے پیٹھ، پُشت پناہ سب دے ہوئے سہائیا۔ مینوں ایوں دسدا جس نے پچھلے کلجگ دے لیکھے تے مارنی لیک، ستجگ دی لائن عین دتی وکھائیا۔ اُس دی اوتار پیغمبر گرو شہادت وچ عبادت وچ کرن تصدیق، گواہی اور نہ کھئے بھگتائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، آمد وچ آیا دھردرگاپیا۔ جس دا وقت سہنجنا سہاؤنا دسے قریب، کریلے والے سارے بیٹھے نین اٹھائیا۔ اوہ پاربرہم پت پریشور پُرکھ اکالا دین دایالا، پروردگار سانجھا یار سب تون کرے پاکیز، پاکیزہ اپنا رنگ رنگائیا۔ نی اوہ سُمند ساگراں تیرے در وڑیا دہلیز، دہ دشا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن نیتر لوچن نین درشن دیوے اپنے دید، دیدہ دانستہ اکو نور نور نورانہ نظری آئیا۔

❖ پہلی آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلیتھ نارتھ لندن ۴۱ وڈ لینڈ گارڈن نربھہ سنگھ دے گرہ ❖

پربھ سرن سرنائی ڈھیہہ کے کہے آسُو، آساوند ہو کے سیس نوائیا۔ میرے صاحب ستگر کیہڑی دھار وسُو، مہربان دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اوہ ویکھ کی آسا رکھی یسُو، مسیح انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ میرا پتا پروردگار سب گُجھ دسُو، دہ دشا دھیان لگائیا۔ صدی بیسویں کوڑ گڑیاری کریا نسُو، دین مذہب بیٹھن سیس نوائیا۔ بے عیب ہر تن وجود رتُو، رنگ اکما آپ چڑھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے تُو، پاربرہم برہم میلانے ملائیا۔ ہر گھٹ انتر آپے وسُو، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تیر انیالا ایکاکسُو، دو جہاناں پار لنگھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا متُو، سمبل نور کرے رُشنائیا۔ جو زمیں گھنڈی وانگ لٹُو، گھنن گھیری وچ ویکھے خلق خُدائیا۔ نو ست انتشکرن دھار پھٹُو، گھاؤ اکو اک رکھائیا۔ کوڑ گڑیارا جڑ پٹُو، پاٹل اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کھائیا۔ آسُو کہے میں چڑھیا لوک مات جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ میں مانو ویکھے اُپر شاہ رگ، نو دوار پندھ مُکائیا۔ شرع شریعت تگنا جج، کعبیاں پرے پھول پھولائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھنی آگ، جو کایا کیڑ رہی جلائییا۔ دین مذہب کھوجنی حد، جو ونڈاں رہی پائیا۔ کھیل ویکھنا سورا سربگ، جو ہر کرتا پُرکھ آپ کرائیا۔ دین دُنی تگنی الپگ، جو مارگ بھلی بے پرواہیا۔ دُھر دا شبد آگنی سُننا ند، انحد نادى ناد شنوائیا۔ نرگن نور جوت تگنی لٹ لٹ، جو دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اک نام دا کھلیا ویکھنا ہٹ، ہٹوانا بنے دُھردرگاہیا۔ میں پندھ مُکایا ٹھ ٹھ، ستجگ تریتا دواپر بھجیا واہو داہیا۔ میرا سمت شہنشاہی چڑھ گیا اٹھ، اٹھاں تتاں بھیو رہے نہ رائیا۔ میرے محبوب نے کلجگ اتم کھیرا کرنا بھٹھ، بھٹھیالا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ آسُو کہے میرا چڑھیا دوس سُبھاگا، پربھ دئے مان وڈیائیا۔ میں لوک مات جاگا، آلس نندرا رہی نہ رائیا۔ ہر سرنائی لاگا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میں سنی آگنی آوازا، پربھ شبد دتا درڑائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو دس کے گیا گوبند والا بازا، کی بازی گر اپنا سوانگ ورتائیا۔ جو شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اک نور الاہیا۔ جس نے لیکھا مُکاؤنا تخت تاجا، تخت نواسی روون مارن دھاہیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہو کے دیس ماجھا، سمبل اپنی رت سہائیا۔ جس دی آشا رکھی کرشن رادھا، سیتا رام

بیتھے دھیان لگائیا۔ جس نے چار جُگ دے شاستراں توں باہر کرنا وادھا، وید پُران بیتھن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ اَسُو کہے نارد توں کدھروں آیا، سَجنا بھیو دینا کھلائیآ۔ نارد کہے میں تگان ترے گن مایا، رجو طمو ستو پھول پھولائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن بھجان واہو داہیا، نو کھنڈ اپنا پنڈھ مکائیا۔ مانو ویکھیا ہر دے ہر نہ کیسے وسایا، وصل یار نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں دروہی دروہی کرے مرے خُدا یا، خالق خلق کی تیری بے پرواہیا۔ مینوں تیئی اوتاراں حال سُنایا، اُچی کوک کوک جنائیا۔ نانک گوہند بھیو کھلایا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ساجن میت نظر کھئے نہ آیا، مُحبّت وچ نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تگان اندھیرا چھایا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں پرہو دے آگے واسطہ پایا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرا نام کلمہ کیسے دا اندر کرے نہ کھئے سفایا، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ تینوں کہا دائی دایا، دیاوان کی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ سب نوں رہیا بھلایا، منوآ من دتا بدلایا۔ سادھ سنت جیو جنت تیرا درس کیسے نہ پایا، سم درسی تیری سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ اوہ لہنا مُکاؤنا سیس دھڑیا، پنج تت کھوج کھوجائیا۔ توڑنا ہوئے ہنکاری گڑھیا، نمرتا اپنی اک سمجھائیا۔ آہ تک اوہ تک دین مذہب جگت اگنی سڑیا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پُرکھ اکال دی سرن کھئے نہ پریا، گرنتھ شاستراں سارے سیس نوائیا۔ مانس جنم کلجگ جیواں ہریا، ہرجن میلا ملے نہ دُھر دے ماہیا۔ سچ دوار ملے کیسے نہ گھریا، گرہ مندر وچ نہ کھئے ودھائیا۔ آتم دھار پرما تم پلُو کھئے نہ پھڑیا، منزل حق نہ کھئے چڑھائیا۔ سچ سندیسہ دیواں اڑیا، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جس وشن برہما شو گھاڑن گھڑیا، سو لکھ چوراسی بھننہار اکھوائیا۔ اُس نرگن نروریر نراکار نرنکار سرگن دھار دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنا اگما چرن دھریا، جس دی سرن سارے رہے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے اَسُو میری آشا وسیع، وصیت پیغمبر اوتاراں گروآں ویکھ وکھائیا۔ تیرے در حاضر ہووے مسیح، مسلہ اگلا دئے سمجھائیا۔ جس وچ پروردگار دی ہووے ترجیح، دوجا حُکم نہ کھئے ورتائیا۔ اوہ کھیل کرے مالک ربی، ریوُل ثانی دئے گواہیا۔ جو آشا رکھی اک لکھ چوہی ہزار نبی، رسوُل رسوُل الہ کہہ کے سیس نوائیا۔ اُس دی کھیل ہونی جدی، یدی اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دوارے بیتھن ہتھ بدھی، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، نرگن جوت بن ورن
گوت ست سرُپ اگئی جگی، جاگرت اپنا کھیل کھلائیا۔

* پہلی آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ساؤتھ ہال ۸۲ زینلے روڈ جُگندر سنگھ دے گرہ سرب ہر سنگت نوٹ *

آسُو کہے میرے مالک صحیح سلامت، پُرکھ اکال دین دیاں تیری سرنائیا۔ میں بندگی وچ کراں ڈنڈاوت، بن سیس دھڑ لاگاں پائیا۔
میرے مہربان محبوب اپنی دین دُئی تک اندر بغاوت، بغلگیر نظر کھئے نہ آئی۔ اوتار پیغمبر گرواں تیرا نام کلمہ رکھی دُھر دی نام امانت،
سچ سوامی تیرے آگے ٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ آسُو کہے میرے پرہو
میں دیواں اچی ہوکا، حُکم دُھر دا اک جنائیا۔ بھو رہے نہ چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق اٹھن تھاؤں تھائی۔ تیرا اگما ہووے اگم سلوکا،
نرگن سرگن سرگن نرگن وجے اک ودھائی۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک ویکھ دھرنی اُتے موقع، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔
کلجگ کوڑی کِریا وپن وچ وہے دھرم دی نوکا، نئی پار نہ کھئے کرائیا۔ کیسے بھہ رہیا نہ تیرے بھاؤ کا، دُتیا بھاؤ نہ کھئے مٹائی۔ نگارہ وجے نہ
واہو واہو کا، واپگرو تیری صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تیری سرنائیا۔
آسُو کہے میں رکھاں اک اڈیک، آس آسا وچ جنائیا۔ پیشین گوئیاں ویکھ تریک، تواریخ چار جگ دی دئے گواہیا۔ نام کلمے تک حدیث،
حضرت حضور ویکھ وکھائی۔ دیناں مذہباں راہ تک نیت، نیتوان کی تیری بے پرواہیا۔ جھگڑا دے مندر مسیت، کایا کجے حق نہ کھئے
رُشنائی۔ پورب لیکھا تیرا کلمہ کرے تصدیق، شہادت شہنشاہ بھگتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
سچ دے مالک ہونا سہائی۔ پُرکھ اکال کہے سُن آسُو میرے نئے بچے، بچن تیرا ویکھ وکھائی۔ اوتار پیغمبر گرو دُھر دے بچے، سنگی
ساتھی جگ چوکڑی تیرے نال رلائی۔ جو بھانڈے بھن گئے کایا ماٹی کچے، تن وجود رہیا نہ رائی۔ میری شبد دھار وچ رتے، رتن امولک
اپنی قیمت جگت توں باہر رکھائی۔ جنہاں سندیسے دتے میرے پتے، پت پریشور کہہ کے سارے گئے گائی۔ گوبند انت ڈنک وجایا فتح،

فاتح پڑھے کوڑ لوکائیا۔ جو صاحب اک سمرتھے، سمرتھ پُرکھ نؤر الاہیہ۔ جس دی چار جُگ دے شاستر کتھنا کتھنی کتھ رہے کتھے، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اَسُو کہے پرہو میں جُگ چوڑی پُرانا، پورب لیکھا تیرے آگے ٹکائیا۔ تُوں ویکھنہارا سِری بھگوانا، نؤر نؤرانہ نؤر الاہیہ۔ تینوں جھکدے زمیں اسمانا، لوک پرلوک سِیس نوائیا۔ تُوں آد جگادی نؤجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ پھر کے بانا، اوتار پیغمبر گر گرؤ ناؤں پرگٹائیا۔ میں سُن دا رہیا تیرا نیراکھ دھار گانا، جو اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ تیرا نؤر ظہور شہنشاہ جگ نیتر نہ کیسے پہچانا، پہچان وچ کدے نہ آئیا۔ تُوں مہربان مہربان مہربانا، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ انت ویکھ لے اپنا دین دُنی والا زمانہ، زمیں زماں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ اَسُو کہے تیرے کول پرہو میرے اوہ خط، جس دا اکھر نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دے وچ اکو برہم مت، جو برہما وشن شو دتی سمجھائیا۔ جھگڑا دے نہ کوئی تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کرے نہ کھئے لڑائیا۔ شرع وچ ابلے کھئے نہ رت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ میں تیرے آگے کران اپنے خالی ہتھ، بنا ہتھیلی جھولی ڈاہیا۔ پرہم پُرکھ پرما تم دے اگتی وتھ، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ تُوں جُگ جُگ مانس مانو مائکھ چلائے رتھ، رتھ رتھوہی اک اکھوائیا۔ تیرے سرن سرنائی رہیا ڈھتھ، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ جھگڑا میٹ کے تت اٹھ، نؤ در لیکھا رہے نہ رائیا۔ ست دھرم دی دے سُمَت، ستگر داتا بن کے بے پرواہیا۔ کلجگ اتم سب دی رکھنی پت، پت پریشور اپنی دیا کمائیا۔ آتم پرما تم جوڑنا نت، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے اَسُو پوری آس کراواں گا۔ نرگن نؤر جوت پرکاش اک درڑاواں گا۔ شبداگتی ناد، دُھن انادی اک سناواں گا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن مار آواز، سوئی سُرَت آپ بلاواں گا۔ جس کارن گوہند اڈایا باز، بازاں والے دا بھیو کھلاواں گا۔ دین مذہب دا بدل کے راج، رعیت مانو ذاتی اک درسواں گا۔ پاربرہم ہو کے پکڑاں واگ، واگاں دو جہاناں ہتھ رکھاواں گا۔ کلجگ کوڑی کیریا بُدھی بدل کے کاگ، گُرمکھ ہنس آپ پرگٹاواں گا۔ نرنتر دے کے اک ویراگ، بسنتر کوڑی مات بُجھاواں گا۔ گُرمکھاں کر کے وڈ وڈبھاگ، سِر اپنا ہتھ ٹکواں گا۔

دِپِک جوت جگا چراغ، چراگاہاں آپ رُشناواں گا۔ انسانِ انسانیّت دا دے سماج، سمگری سچ نام ورتاواں گا۔ جوتی شبد کھیل کر کے
 وچ پنج آب، پنجه نو کھنڈ پرتھی ستّ دِپ آپ اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کھائیگا۔ دین دیال دیا کھائیگا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ شبدي سترگر اک اُچائیگا۔ پن روپ رنگ ریکھ
 کھیل کھلائیگا۔ دیس پردیس دو جہاناں ویس وٹائیگا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ سمجھائے گا۔ اتم لیکھا پورا کر کے چار ویدا، پُران
 اٹھاراں لکھ چار ہزار ستاراں سلوک اپنے وچ چھپائیگا۔ نرگن نور ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور آپ رُشنائیگا۔ جس جھگڑا پاؤنا وچ قاہرا،
 محمد دا حمد دا لیکھا ویکھ وکھائیگا۔ نواں دیشاں ہونے مشاعرہ، مُشکل سب دی ویکھ وکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیگا۔ اَسو کہے پرہو میرے مالک ویکھ اپنا قول اقرار، اقرار نامہ دیاں جنائیا۔ جتھے شرع
 دا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا دے نہ خلق خدائیا۔ حُکم تیرا سچی سرکار، اعلیٰ ادنیٰ سُنے چائیں چائیا۔ تُوں شاہ سلطانا نوجوانہ پروردگار،
 پاربرہم پت پریشور اک اکھوائیا۔ تینوں حضرت کہا استگفار، گفت شنید تیرا کلمہ سُنے چائیں چائیا۔ تیرا نور الہ روپ دے نہ نر نار،
 پُرکھ پُرکھوتم تیری وڈ وڈیائیا۔ دین دُنی لکھ چوراسی جیو جنت اتم ہونے سارے گناہگار، پاک پت پت پت نظر کھئے نہ آئیا۔ ناتا چھڈدے
 جاندے تیئی اوتار، رام کرشن رہے سُنائیا۔ موسیٰ کہے کوک للکار، کوہ طور نال دئے گواہیا۔ عیسیٰ کہے جس صلیب میرے گل وچ دتی
 ڈار، اوہ باپ دُھردرگاہیا۔ حضرت محمد کہا مینوں اُس اُتے اِعتبار، جو نور نورانہ نظری آئیا۔ سترگر نانک کہا جس دا نام ستّ کرا
 پرچار، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہا جس نے بخشیا کھڑگ کھنڈا کٹار، شستر دُھر درگاہیا۔ اوہ کلجگ اتم آوے کل کلکی
 لئے اوتار، اوتر اپنا پھیرا پائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، جس سمبل دا لیکھا وید ویاس گیا لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ اَسو کہے پرہو میرے کول لیکھ لکھت پُرانی، پنے پنے سیس نوائیا۔ میں اوہ دستاں
 لیکھا جس ویلے بنیا نہیں سی کوئی وید پُرانی، گیتا گیان نہ کھئے درڑائیا۔ بالمیک دی نہیں سی کوئی نشانی، سینتا رام نہ کھئے جنائیا۔ پیغمبراں
 نور نہ چمکیا جسم جسمانی، شرع شرع نہ کھئے وکھائیا۔ منتر سُنیا نہ کیسے ستنامی، ڈنکا فتح نہ کھئے درڑائیا۔ تُوں میرے اُتے آد کیتی مہربانی،

جُگ جُگاد میرے وچ ٹکائیا۔ اک سندیسہ دتا میرا کھیل ہووے مہانی، مہا کتھ کتھ سمجھائیا۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جُگ پچھوں پرگٹ ہوواں شاہ سُلطانی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ کھئے قلم کافی، کاغذات نہ کھئے چٹرائیا۔ برہما بھیو دس سکيا نہ مۇل زبانی، چارے مُکھ چار کُنٹ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک بھیو کھلائیا۔ اَسُو کہے پرہو میرے کول تیرا اوہ اشارہ، جس نوں عیش و عشرت کرن والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس وچ لیکھا لکھیا ستجگ تریتا دواپر کلجگ کس بدھ ہووے پار کنارہ، نیا جگت جہان رہن نہ پائیا۔ آسا رکھ کے جان تیئی اوتارا، پیشین گوئیاں وچ آس رکھائیا۔ جس دا پیغمبر کرن مُظاہرا، خوشی خوشی نال درڑائیا۔ اوہ امام اماما نُور نُورانہ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دی تار ستار نانک زرگن سرگن وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سُنن تھاوں تھائیا۔ گوبند جس دا بولیا اک جیکارا، دُھر دا حُکم حُکم سُنائیا۔ اوہ کھیل کرے نرکار نرکار پروردگارا، بے عیب نُور خُدائیا۔ جس نوں ساریاں کہنا چوہیاں اوتارا، امام اماما اپنا روپ پرگٹائیا۔ وید ویاسے کہا براہمن گوڑ آوے وچ سنسارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا بھیو آپ کھلائیا۔ اَسُو کہے پرہو اک ہور میرے کول تیرا لیکھا، جس دی لکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ تینوں سب نے کہا وسے سچکھنڈ ساچے دیسا، جس دیس وچ پردیسی ورن کھئے نہ پائیا۔ تینوں مالک مٹیا آد انت ہمیشہ، ہم ساجن اکو نظری آئیا۔ پر سچ دس میرے صاحب کلجگ انت کیوں دین دُنی پیا بھلیکھا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ مان رہیا نہ گوبند والے کیسا، کیس گڑھ دا لیکھا پور کون کرائیا۔ اوہ تک جھگڑا پینا مُلا شیخا، مسائک روون تھاوں تھائیا۔ دین مذہب رہے کیسے نہ بیتا، بتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ اَسُو کہے مینوں بل دوارے دا باون دے حُکم دا چیتا، چیتن ہو کے سپس نوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن دھار آوے سنسار کھیلے اگئی کھیڈا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بھٹے سہائیا۔ اَسُو کہے میں ویکھی اپنی جیب، چار جُگ دا پہلا لباس پھول پھولائیا۔ اُس دے وچوں نکلی اوہ اگئی کتیب، جو کتب خانیاں وچ نہ کیسے چھپوائیا۔ اوہدا اکھر اک کہے کلجگ اتم دین دُنی اوتار پیغمبر گروآں نال کرنا فریب، فرمانبردار رہن کھئے نہ پائیا۔ اتم پر ماتم دا جانے کھئے نہ بہیت، پاربرہم

برہم وچ نہ کھئے سہائیا۔ پُرکھ اکال دا درس کوئی نہ کرے نیتن نیت، نِج نین نہ کھئے کھلایا۔ جگت ترسنا بھرے کسے نہ پیٹ، پٹنے والا سندیسہ دے کے گیا گوبند ماہیا۔ عیسیٰ کہا میری ویہویں صدی میرے پتا دا کرنا سب نے ویٹ، انتظار وچ رہنا خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ آسُو کہے پرہو آہ ویکھ حضرت محمد دا اک پتر، الفیے توں بنا نظری آئیا۔ جس دی اک نال اک سطر، سطح بُلندی زمیں اسمان دوویں ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھا تک اوتاراں والا اُتے پتھر، پاہن دین گواہیا۔ انت اخیر بے نظیر ویکھ گوبند لتھا یار تیرے ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ نیر ورولیا کھئے نہ اتھر، اِنجو ہنجھو نہ کھئے وائیا۔ پُرکھ اکال کہا آسُو میں ویکھاں کلجگ چڑھ گیا چوٹی سِخر، سِکھیا میری سب نوں دتی بھلایا۔ میرا بھیو ابھیدا گوبند سورا لگا سی لکھن، لیکھا اگم اتھاپیا۔ اوہ وی میں سرسے کرایا بھیٹن، جگت نشان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں انت کھیل کھلاؤنا جھگڑا مٹاؤنا پتھر اٹن، ایکا اِشٹ ہووے خلق خدائیا۔ میں چار جگ دی کتھا کہانی ویکھنی چٹن، جو چٹھی بنا چٹھی رسین توں گر اوتار پیغمبران دتی پہنچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ آسُو کہے اوہ نارد آ گیا بھجّا، بنا بھجن بندگی رولا رہیا پائیا۔ نالے انگوٹھا کڈھ کے سبّا، سبجے ہتھ دا رہیا وکھائیا۔ آسُو آمترا میں چار کُنٹ دی چار جگ کر کے آیا گجا، نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ پھریا تھاؤں تھائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں مینوں پوتر دسی کھئے نہ جگ، دھرنی دھرت دھول دھول مارے دھاپیا۔ پرہ دا درس ہووے نہ کسے نوں اُپر شاہ رگا، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ سادھاں سنتاں جیاں جنتاں جگت فقیراں اگنی لگی آگا، تامس ترسنا دُور نہ کھئے کرائیا۔ آتم پرما تم امرت رس لئے کھئے نہ مزہ، بوند سوانتی کول ناہی نہ کھئے ٹپکائیا۔ میں پیغمبران پُچھیا دسو انت کی دیوگے سزا، جو بھلی خلق نام خدائیا۔ حضرت محمد کہا اوہ تک لے براہمننا صدی چوڈھویں سب دے سر تے کوکدی قضا، قزاق ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دے مالک اپنی دیا کھائیا۔ آسُو کہے میرا اک اور نشانہ، نشان دیہی دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا اتم مسیح نے دتا بیانا، بنا اکھراں لیکھ بنائیا۔ مستی وچ اک ہستی دا گایا ترانہ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے باپ تُوں کِرپا کرنی آپ میں تیرا دسیا جاپ رہیا نہ کھئے بیگانہ، بے پرواہ تیری اک سرنائیا۔ تُوں

کھیل ویکھنا زمیں اسمانا، پرگٹ ہونا وچ جہانا، جس نون کاہن نے مٹیا کاہنا، رام نے کہا رام، رحیم رحمت دینی کھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک دیا کھائیا۔ آسو کہے مینوں حقیقت وچ دسیا موسیٰ، مسلسل اکو حکم سنائیا۔ میرا محبوب نور نورانہ ویس وٹائے تن چھہائے کالا سوہا، سورپیر اپنی دیا کھائیا۔ انت جھگڑا ویکھے چینا روہا، روسا سب دے اندر ٹکائیا۔ دین دنی ہووے مایوسا، کلمہ شرع چلے نہ کھئے چترائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا پھودا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ ہووے آپ موجودہ، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا محمد نے اشارہ کیتا وچ ہزارا درودا، اسم اعظم اک جنائیا۔ اوہ کلجگ کوڑی کرپا میٹے بے ہودا، بیوہ تگے جگت لوکائیا۔ جس دے پچھے نانک دے پیار دی دھار ارجن جھوجا، گر تیغ بہادر اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ جس دے حکم وچ گوبند اپنا خون دھرنی وچ کیتا مودھا، شہادت پچیاں والی بھگتائیا۔ اوہ آسا رکھ کے بیٹھی دھول نانی بسدھا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کون ویلا کل مٹے کوڑی کرپا کلجگا، ستجگ ست لے انگرائیا۔ دتیا بھاؤ رہے نہ دوجا، دین دنی پرہہ اکو ایشٹ منائیا۔ جو حکم سن دا رہیا تلک لگاؤن لگیا بابا بڈھا، شاہ پاتشاہ پاتشاہیاں وچ سنائیا۔ سب دا لیکھا اتم ہونا آگھا، آگن آتھن سورپہ چند سیس نوائیا۔ آسو کہے میں پرکھ اکال دین دیال تیرے در تے جھکا، نو نو لاگا پائیا۔ تیرا نشان کدے نہ آکا، تیرا انیالا تیرا نام نظری آئیا۔ جن بھگتاں اتم اُجل کرنا مکھا، انتر نرنتر دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑی ترسنا میٹنی بھکھا، امرت جام مکھ چوائیا۔ سپھل کراؤنی مات ککھا، جو جن آئن سرنائیا۔ لکھ چوراسی ناتا جائے تئا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچکھنڈ وساؤنا اپنی گٹھا، کونے گوشے سارے دینے تجائیا۔ تون مہربان سری بھگوان اکو تئا، تده بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تینوں سب نے کہا ابناشی اچتا، پارپرہم تیری وڈیائیا۔ کلجگ انت ستجگ سہاؤنی رُتا، رُتری اپنے نام نال مہکائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بُتا، بُتخانیان کریں صفائیا۔ تیرا لیکھا دیش کُشا، جس کُشا دیش وچ انگلینڈ لنڈن نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نرگن سرگن سرگن نرگن نرکار نرکار تیرا بھيو گجھا، بھيو ابھیدے اچھل اچھیدے تیرا انت سری بھگونت کہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساؤتھ ہال سیری گرو سینگھ سبھا گردوارا *

ستگر کیرپا ساچی مورت، روپ رنگ ریکھ باہر نظر کیسے نہ آئیا۔ گر کا ناد اگئی تورت، تریا توں باہر سمجھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جس نوں بخشے اپنا تورت، نور نورانہ نظری آئیا۔ جھگڑا میٹے مورکھ موڑھت، ہوئے ہنگتا دئے گوائیا۔ ستگر نوں سدا گرسکھاں دی ضرورت، بھگوان بھگت لئے پرگٹائیا۔ جنہاں دے کایا مندر اپنے پریم دی کرے مہورت، مُردیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑے دورت، گھر سوامی ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر مورت اُبھو درشتی وچ سمجھائیا۔ ستگر مورت اگم اتھاہ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جو مالک خالق داتا بے پرواہ، بے عیب پروردگار اک اکھوائیا۔ جس دی صفتاں والی سارے کرن صلاح، مہا وچ وڈیائیا۔ راگاں ناداں وچ رہے گا، دُھناں وچ شبد شنوائیا۔ اوہ آتم دا ملاح، بے پرواہ وڈ خدائیا۔ جس نوں پیغمبراں کِہا اللہ، عالمین اک اکھوائیا۔ سو برہم و دیا برہم ویتا برہم گیان بنا اکھراں توں دئے سمجھا، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر دیا باقی کھلاپاتی کر رُشنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ بُدھی توں پرے پردہ دئے چُکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ ستگر مورت اگئی دھار، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس جن اُپر کیرپا کرے آپ نرنکار، نراکار اپنا بھیو کھلائییا۔ انتر آتم پرما تم ہو کے کرے پیار، پریمی پریتم اپنی ونڈ ونڈائیا۔ بنا بُدھی توں سرت وچ سُرتی دا دئے گیان، اندرشت ہو کے اپنا پردہ لاپیا۔ سندیسہ سناوے بنا کان، سروتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا کعبہ دُھر دا مندر کر پروان، پریم پُرکھ اپنا پردہ دئے چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم نیج گھر واسی کرائے حق پہچان، بے پہچان پردہ دئے چُکائیا۔ ایہو ستگر شبد شبد ستگر دیا گیان، جس گیان نوں سارے شاستر گرتھ رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر مورت جو دھیان دھرے اندر دھرنا، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دی ملے سرنا، سرنگت اور نہ کھئے جنائیا۔ منزل حق حقیقی چڑھنا، جتھ ملے محبوب دُھر دا ماہیا۔ نہ اوتھ جمنہ نہ اوتھ مرنا، مر جیوت کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ نہ کوئی بھٹنا نہ کوئی گھڑنا، گھڑن بھٹنہار دیوے مان وڈیائیا۔ جس نے ستگر شبد دا بنا اکھراں توں اکھڑ پڑھنا، جگت و دیا دا لیکھا دئے مکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ستگر مُورت جگت نہی دھارا، ویکھ ویکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا کھیل اگم اگوچر اپارا، پاربرہم اپنا بھيو چُکائیا۔ جس نوں نانک یرگن سرگن سرگن یرگن گایا تُوں ہی میرا صاحب داتارا، جس دی داتار ستار جگت وچ بلائیا۔ اوہ بھيو ابھیدا کھولے کھولنہارا، ائبھو درشٹی تون باہر دئے سمجھائیا۔ ستگر صُورت ستگر دی دھار ستگر دا پیار ستگر ست بھئے اُجیارا، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ جگت وِدیا جگت وِاشنا جگت وِیاکھیا پڑھ پڑھ تھکا سنسارا، سنسار نوں سنساری بھنڈاری سنگھاری تے رہے چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا ستگر مُورت جو جن انتر دھردا، من تون پرے دھیان لگائیا۔ اوہ شبَد ستگر ستگر شبَد اپنے آپ نوں وردا، مالک اِکو نظری آئیا۔ دین دُنی وچ نہ ڈردا، بھہ بھو دالیکھا جائے مُکائیا۔ سچکھنڈ دوارے گھر ساچے سچ سچ ہو وڑدا، دُوچا گرہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے نہ کوئی شاستر نہ کوئی وِدیا نہ کوئی گیان نہ کوئی دھیان نہ کوئی اکھّر نہ کوئی رسنا نہ کوئی چہوا نہ کوئی بتی دند صلاح صِفت کردا، لکھن پڑھن دا کھڑا جائے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر مُورت دھریا دھیان اک، جس ایکنکار دتی وڈیائیا۔ اوہ بنا سُرتی بنا شبَد دی دھار دھار وچ گیا ٹیک، من منسا نہ کھئے ہلکائیا۔ اوہ اُس دا بنیا پیارا تے اُس دا بنیا سکھ، جس نوں گوبند کہے میرا دُھر دا ماہیا۔ اوہدا اِکو پرما تم تے اِکو پت، پت پریشور وچ سہائیا۔ وِاشنا وِشیاں والی لے جت، ہار دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جس ستگر دے دھیان نوں لاؤندے گئے کت، کوئن کوٹ اکھیں میٹ مُودھے ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اُس پرہو دا اُس صاحب دا پروردگار سانجھے یار بے عیب نُور الاہ بے پرواہ پاربرہم پت پریشور دا رُوپ جگت انڈٹھ، جگ نیتر لوچن نین اکھیاں دو والے ویکھن کدے نہ پائیا۔ جنہاں نوں کِریا کرے میرا دین دِیالا پُرکھ اکالا انتر آتم سچ پرتی وچ بخش کے پت، پتکاری ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کایا مندر اندر وسے ہو ابناشی اچت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ ستگر مُورت سدا سہنجنی کرے رُت، جس رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ بنا پرہو دی کِریا تون دھیان دھریا نہ جائے وچ کایا بُت، کعبے سارے روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک پُرکھ اکالا دین

دِیالا دِیانده ٹھاکر اِکو اِک اکھوائیا۔ سَتگر مُورت سَتگر صُورت بڑی مُشکل لبھدی، لبھ لبھ تھکی جگت لوکائیا۔ اوہ کھیل اگے ربّ دی، جو نُور نُورانہ دُھردرگاپیا۔ اوہدی کوئی کایا نہیں وڈے چھوٹے قد دی، قُدرت دا مالک اِک اکھوائیا۔ اوہ وڈھیاں ٹُکیاں نہیں بدھدی، قتل گاہ وچ قتل نہ کھئے کرائیا۔ اوہ بُدھی نہیں کسے شرم حیا لج دی، لجیا وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ جُگ چوُکڑی لکھّ چوُراسی اندر پبھدی، گھر گھر اندر ڈیرہ لائیا۔ اوہ بھری نام خُاری مدھ دی، مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ اوہ صُورت بِن اُس دی کِریا توں کسے دے اندر جوت ہو نہ جگدی، جاگرت جوت نہ کھئے درسائیا۔ ایہہ سرِشٹی درِشٹی کلجگ اتم صدی چوُدھویں سارے ویکھو ساڈی اندرون بھری اگ دی، ترسنا اگن نہ کھئے بُجھائیا۔ من کلپنا جگت ترسنا نو کھنڈ پرتھمی سٹ دیپ بھجّدی، بھجن بندگی وچ من نہ کھئے ٹُکائیا۔ کسے نوں منزل ملی نہیں اُپر شاہ رگ دی، نو دواریاں تھلے سادھ سنت روون مارن دھاپیا۔ ایہہ کھیل سُرے سرگ دی، جو شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ اوہ صُورت اوسے ربّ دی، جس دے نال گُرمکھاں دی آتم پیار وچ پبھدی، پریم وچ بہہ کے لکے گھر وچ سوہا پائیا۔ اوہ تورت سُنے اُس دے شبد انادی ند دی، جو انحد ناد سُنائیا۔ جیہڑی دو جہاناں دی منزل چھڈے حد دی، حدود توں باہر ڈیرہ لائیا۔ اوتھے پون جگت سوگندھی نہیں کوئی وگدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لے ملائیا۔ سَتگر مُورت سب توں چنگی، چنگی جگت صفتاں وچ گائیا۔ کسے نے باہر وکھائی نہیں کر کے ننگی، بنا سَتگر توں سَتگر دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ ایہہ لیکھا ایہہ دات بنا بھکتی توں بنا سَتگر توں کسے دواویوں ملدی کدے نہیں منگی، دین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے تگو کایا مندر اندر تھائے پچھ بہادر چنگی، جو دوس رین کرن لڑائیا۔ تھانوں جگت کامنا جگت واسنا سب نوں دتی تنگی، تنگدست ہوئے لوکائیا۔ جنہاں دی تن وجود ماٹی خاک میرے سَتگر نانک گر گوہند اپنے پریم پیار نال رنگی، رنگت دُھر دی دتی چڑھائیا۔ اوتھے کریگا کی فرنگی، گُرمکھ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دا تیج ودھنا وچ ور بھنڈی، برہمنڈ ویکھن دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو تگن گُرو گوہند دی سندھی، جو ماچھوواڑے پُرکھ اکال نال کرائیا۔ بے شک ساری سرِشٹی دی آتما ہو جائے رنڈی، میرا سیکھ سہاگی پرہو تیرا اِکو کنت دا کنت سب نوں نظری آئیا۔ کرد جِناں چر گوہند دے شبد دی سریر اندر کھڑگ کٹار پھرے نہ چنڈی، چندالان اندرون نہ باہر کڈھائیا۔ اوناں چر سَتگر مُورت

دھیان وچ کدے نہ آوے بہ رنگی، سو بہ بدھ اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ستگر مورت اکم اکمڑی، اکم بھیو کھلایا۔ جس دی ہڈ ماس ناڑی نہ کھئے چمڑی، چم درشتی وچ نہ کدے سمایا۔ نہ کوئی ماتا پتا امی امڑی، جگت ناتا نہ کھئے رکھایا۔ نہ کوئی قیمت رکھائے پیسا دھیلا دمڑی، ٹکیاں وچ نہ ہٹ وکایا۔ اوہ آد پُرکھ دی دھار کدے نہ جنم (دی)، جنم جنم سب دے سُپھل کرائیا۔ جنہاں اُتے کریا کیتی ستگر بھیو کھلئے برہم دی، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگایا۔ اوہناں واسنا رہے نہ من دی، منو اُٹھ نہ دہ دیش دھاپیا۔ اوہناں دے اندر صورت آوے میرے اُس صاحب ستگر گوبند سورے چن دی، جس چند ستار دا نشان صدی چنودھویں انت دینا مٹایا۔ اوبدی صورت ہونی اتم سری بھگوان دی، جو سمبل بہہ کے اپنا کھیل کھلایا۔ اُس دی وڈیائی جن بھکتو گرمکھو ہونی دھن دھن دی، دھن دھن دھن کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ دا مالک خلق دا خالق آد پُرکھ اپرمپر سوامی پاربرہم پت پریشور ایکنکار اک اکلا وسنہارا سچکھنڈ سچ محلا، درگاہ ساچی مقامے حق جو ویکھنہارا لوک پرلوک دین دنی ہرجن ہربھگت گرسکھ آپ آپ اپنی دیا کھایا۔

* ۲ آسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساوتھ ہال ۵۱ مینسفیلڈ روڈ جگندر سنگھ دے گرہ *

دو آسو کہے حاضر ہویا کبیر، قبران توں باہر اپنا پنڈھ مکایا۔ جس دا تن وجود دے نہ کھئے سریر، وجود نظر کھئے نہ آئی۔ میں شرع دی بجھا نہیں وچ زنجیر، بندھن بندھ نہ کھئے وکھایا۔ میرا ناتا نہیں غریب امیر، امراید وچ رہ کے خوشی منایا۔ میری جگت والی نہیں تقدیر، تدبیر دین دنی نہ کھئے رکھایا۔ میرا مالک اکو پیرن پیر، جس نوں پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جو پچھلی کرنی تے مارے لکیر، لائن عین دے وکھایا۔ ناتا توڑ کے شاہ حقیر، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اپنی کریا نال اندروں بدل دیوے ضمیر، ظاہر ظہور اپنا نور کرے رُشنایا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بستر چیر، چیتھڑ پھولے تھاون تھانیا۔ کدی ہون نہ دیوے دلگیر، غمی غم خوار دے مٹایا۔

میں تکیا مالک خالق بے نظیر، جگ نیتر توں باہر اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دھام ہوئے سہائیا۔ کبیر کہے میں آیا وچوں دُھر درگاہ، جگت جہان نظر کیسے نہ آئیا۔ میں حُکم سندیسہ دیواں بے پرواہ، جو بے عیب نُور الاہیہ۔ جس نوں وحدت وچ واحد کہا خُدا، عالمین منّ کے سارے سیس نوئیا۔ اُس دا آد انت جُگا جُگنت اِکو مُدعا، مُدتاں دا مالک بے پرواہیا۔ جو نت نو ت سرگن سرگن کھیل کرے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں اپنا بھیو کھلائے گجھا، انہو درشتی وچ سرشتی توں باہر پردہ دئے چُکائیا۔ سچ پرکاش کرے اُدا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ جس دی یاد وچ سندیسہ دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے رہیا سُنائیا۔ اُس محبوب دا محل اٹل اُچا، سچکھنڈ دوارا نظری آئیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو سب جھکا، بنا سیس دھڑ توں بیٹھے سیس نوئیا۔ اوہ مہربان نگاہبان ہرجن اندر گھٹ گھٹ نواسی لُکا، گرہ مندر اندر سوہا پائیا۔ جس نوں اپنی دھرم دھار دی دے تھکا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا نشانہ کدے نہ آکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ کبیر کہے میں ویکھن آیا کلجگ اتم تیری بھگتی، جن بھگتاں دیاں سمجھائیا۔ ویکھو کیسے دا دے کھئے نہ دردی، دُکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ دُبائی تگو گھر گھر دی، کایا مندر سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کھیل تگنی چوٹی جڑ دی، چیتن ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ جیہڑی سرشتی اکھراں والے اکھر پڑھدی، اکھر اکھراں نال ملائیا۔ اوہ کھیل تگن تن وجود دھڑ دی، من واسنا کایا ماٹی بھجن واسو داہیا۔ بنا مہربان محبوب سرت شبد منزل کوئی نہ چڑھدی، چڑھدا لہندا سارے سیس نوئیا۔ میرا مالک خالق کھیل وکھائے اپنے گڑھ دی، جتھے چہر چہن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت اگمی نراکار اِکو جگدی، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ اوتھے آشا نہیں کیسے حج دی، حُجریاں وچ سیس نہ کھئے نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو میں بھگتاں جگ جگ داسی، داسی داس ہو کے سیو کھائیا۔ مینوں حُکم دیوے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دی منڈل منڈپ دو جہاناں راسی، پُریاں لوآں آکاشاں پاتالان گگن گگنتراں اپنا کھیل کھلائیا۔ اوہ لیکھا جانے دوس راتی، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ بنا اُس دی کِرپا توں میں دے سکاں نہ کیسے داتی، داتا دانی اِکو نظری آئیا۔ جس دا نہ کھئے مذہب

تے نہ کھئے ذاتی، شرع دین نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ پاربرسم پت پرمیشور جس دی لکھن توں باہر سوغاتی، وست امولک آپ ورتائیا۔ اُس دی نہ صُبح شام نہ کھئے پرہاتی، سندھیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی کتھا کہانی گاتھی، کوک کوک نہ کھئے سُنائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا سرب کلا سمراتھی، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ جو جُگ جُگ نت نوت پندھ مار کے آوے واٹی، پچھلا پینڈا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگتی کہے کبیر ویکھ دین دُنی کردی بھجن، رسنا جہوا بئی دند ڈھولے گائیا۔ انتر آتم ملے کیسے نہ سجن، سوامی انترجامی درشن کھئے نہ پائیا۔ جگت نیتراں ویکھ پاؤندے کجَل، نیج لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جگت پیار واشنا وچ اک دوجے توں آکے ودھن، منزل پوڑی حق نہ کھئے چڑھائییا۔ من کلپنا اندروں مول نہ کدھن، جگت شاستر رہے گائیا۔ آتما پرماٹما نوں لگے کیسے نہ لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ بنا پرہو دی کِرپا دپیک مول نہ جگن، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نادی دھن سُنے کھئے نہ ندن، مدھر دھن نہ کھئے سُنائیا۔ چاروں کُنٹ تک سب دے لگی اگن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سرشٹی چاروں کُنٹ ہوئی نگن، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹُکائیا۔ ستگر دھوڑی ملے نہ مجن، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرستی بھجن واپو داہیا۔ سب دا حال دسے مندن، مندبھاگ ہوئی لوکائیا۔ پنڈت پاندھے مستک تلک لگاؤ نے چندن، پرہ دے چرن دھوڑ خاک نہ کھئے رمائیا۔ بھگتی کہے بنا پرہو کِرپا اُس دے آئے کھئے نہ انگن، گرہ مندر نہ کھئے سُہائیا۔ میں پھراں دروہی وچ برہمنڈن، وربھنڈ دیاں سُنائیا۔ اکو مالک محبوب سُورا سُوربیر سربنگن، جس دی سیوا وچ جُگ چوکری جھٹ لنگھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ کبیر کہے بھگتی نی آہ تک کلجگ اندھیری رین، بھنڑی نظر کھئے نہ آئییا۔ ساچا دسے نہ کھئے سجن سین، ساک سچ نہ کھئے بنائیا۔ نانا ٹٹیا بھائی بھین، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کوڑی کِریا وہندا وہن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جگت واشنا آتما پرماٹما کیتا ترین، تُریا توں پرے بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ نُقطہ سمجھے نہ اُتے کھئے غین، محمد رووے مارے دھاپیا۔ میں سچ سندیسہ جگت جہانا دین دُنی نوں آیا کہن، کہے کے دیاں درڑائیا۔ بنا پرہو کِرپا توں میلا ملے نہ اُس نرائن، جس نوں نر نرائن کہے کے سارے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ جھٹ نارد آیا دو

اَسُو کہے اوہ اپنا وکھائے نشان، نشانہ جگت ولّ بلائیا۔ بھگتیئے ٹوں چنگی کہ کبیرا دس چنگا بھگوان، سوہاؤنت کون اکھوائیا۔ کبیر کہے میرا
 محبوب مہربان، سچ مُحبّت وچ سمائیا۔ بھگتی کہے بن میرے کیسے نوں دیندا نہیں دان، وست اگم نہ کدے ورتائیا۔ نارد کہے سچ دسو
 اُس دی کس بدھ ہوئے پہچان، بے پہچان نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ سُرپرِ مرد مردان، جودھا بلی اک اکھوائیا۔ جس دا اتاراں پیغمبران
 گرواں گایا گان، بھوکھتاں وچ لکھتا وچ ایشٹاں وچ درشٹاں وچ گئے جنائیا۔ اُس دا میلا ملنا مُشکل کہ آسان، بیہو ابھیدا دینا درڑائیا۔
 بھگتی کہے اوہ کایا وسے مندر مکان، میں اوسے دا راہ تکائیا۔ کبیر کہے اوہ والی دو جہان، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ سوہا پائیا۔ نارد کہے
 میں ہو گیا حیران، کی دوویں رہے سنائیا۔ ہُن دوویں تگُو زمیں اسمان، برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ پھیر تک کے دیو بیان، بن
 حرف حرُوف سمجھائیا۔ کبیر کہے جے میں نگاہ ماراں وچ اسلام، محمد صدی چوڈھویں راہ تکائیا۔ لیکھا لکھ کے وچ مجیدقرآن، کوک کوک
 سنائیا۔ عیسیٰ کہے میرا اصل نگاہبان، جو ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ نانک نرگن اوسے نوں کیتا پروان، جو پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ گوہند نے
 اوسے دا کھنڈا کھڑکایا آن، چاروں کُنٹ وچّی ودھائیا۔ جس دا سب توں سریشٹ اتم ستگر شبد شبد مہربان، مہربان آپ اکھوائیا۔
 جس دے کولوں جھولی اڈّ کے بھگتی منگے پریم دا دان، کھلی مینڈھی سیس لٹکائیا۔ کبیر کہے میں اوسے دی آہ وچ اپنا جگت پیار کیتا
 ویران، مُحبّت مُحبّت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد
 کہے تسیں دوویں وڈّے بلی، بلدھاری نظری آئیا۔ جے ٹوں بھگتیئے ہو جائیں اکلّی، پرہو سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر دس بھگت کپھڑی
 جائے گلی، کون پندھ مکائیا۔ بھگتی نے اپنی بنا ہتھیاں توں ہتھیاں دی ملی تلی، یائے اُف کر سنائیا۔ نارد اوہ میرا مالک بڑا ولی چھلی، وایا
 چھلیا اک اکھوائیا۔ جو وسدا جلی تھلی، مہیئل ڈیرہ لائیا۔ میں اوسے دی سیوادار اُس نے گھلی، گھائل گھالاں تھاؤں تھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے کبیرا اپنے پرہو دا دسدے حال، سجنّا دے
 سمجھائیا۔ کبیر کہے اوہ بڑا دین دِیال، دِیاندھ اک اکھوائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار سچّی دھرمسال، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دے
 حُکم وچ بھجے پھرن کال مہاکال، وشن برہما شو نو لاگن پائیا۔ چترگپت کرے نہ کھئے سوال، رائے دھرم نہ نین اٹھائیا۔ اوہ بھگتاں اُتے جس

ویلے ہووے آپ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد انیالا تیر مارے بنا جگت والی کمان، نرالا اپنا آپ چلائییا۔ منزل حق دا حقیقی دئے مکان، بے مقاما اپنے گھر پہنچائییا۔ جتھے تتاں والا نہیں کوئی انسان، بُدھی مت نہ کھئے چٹرائیا۔ اکھراں والا نہیں گیان، صفت والی نہ کھئے پڑھائییا۔ اوتھے بھگتی کدے نہ پُجے آن، بھگتی نیانی لوک مات بیٹھی آسن لائییا۔ آتم شکتی نوجوان، شہنشاہ اپنے نال پرنائیا۔ جس نون جھکدے سینتا رام، کرشن کابن سیس نوائیا۔ جس پیغمبران دتا کلام، کائنات سمجھائییا۔ منتر دے ست دا نام، ست ستواد اکھوائیا۔ اوہ پُرکھ اکال جس اُتے کِرپا کرے آن، انا فنا اپنا بھیو چکائییا۔ بھگتی نیانی جگت سوانی سگھڑ سیانی دُور دُراڈی اوہ بھگتاں نون سجدیاں وچ کرے سلام، صوفیاں سیس نوائیا۔ جنہاں دا حق حقیقت لاشریکت والا مکان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک دیا کئییا۔ بھگتی کہے ناردا سُن وے براہمن، پنڈتا چار جگ دیا دیاں جنائییا۔ بنا میرے تون کیسے مٹی نہیں ترسنا طامنا، واشنا جگت نہ کھئے چکائییا۔ کوڑ کِرپا نال میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ کیتا ساہمن، بلدھاری اپنا بل پرگٹائییا۔ میں کوڑی کِرپا سرشٹی وچوں واسنا کڈھاں کامنا، کرودھ لوبھ موہ ہنکار مٹائییا۔ ستگر شبد دا پھڑاواں دامنا، جو دامنگیر اک اکھوائیا۔ بھیو کھلاواں نگر گرامنا، چم درشٹی دیاں مٹائییا۔ وجود کر کے پت پاون، پُنیت کر کے دیاں وکھائییا۔ میٹ اندھیری شامنا، ست سچ کران رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست میرے وچ ٹکائییا۔ نارد کہے بھگتی تیرے نالوں وڈی پرہو دی کِرپا، کِرپاندھان مینوں رہیا جنائییا۔ اُس دے آگے اٹکے کھئے نہ پیتا، وپریت نون پریت وچ بدلائییا۔ اوہ جدوں چاہے جنم کرم دا لیکھا لکھدا، پُورب لیکھا دئے مٹائییا۔ اوہ کھیل کرے آگے پت دا، پت پریشور بھگت سہیلے اپنی گود ٹکائییا۔ اوہ جھگڑا میٹے آون جاون نت دا، نیج گھر اپنے لئے وسائییا۔ ہر کا بھگت جگت وچ کدے نہ وکدا، مذہباں ہٹ نہ کھئے ٹلائییا۔ اوہ پریمی پیارا ہووے اباشی اچت دا، چیتن چیتن نال رلائییا۔ اوہدا ناتا اُس آگتی جوت دا، جس جوت وچ لکھ چوراسی رہی سہائییا۔ اوہ واسی ہوئے آگتی کوٹ دا، جس کوٹ گڑھ وچ چڑھ کے کپیر دتی دُبائییا۔ اوہدا لہنا دینا مُک جائے لوک پرلوک دا، جو سلوک آتم پرما تم سنے چائیں چائیا۔ لیکھا رہے نہ ملک الموت دا، گیڑیاں وچ نہ کھئے رکھائییا۔ بنا پُرکھ اکال دی کِرپا سچکھنڈ دوارے جگ چوکرئی کدے کھئے نہ پہنچدا، آدھ وچکار کوٹن کوٹ بیٹھے آسن لائییا۔ ایہ

کوئی مضمون نہیں عقل بُدھی سوچ دا، جگت وِ دیا نہ کھئے وِڈیائیا۔ ایہ کھیل اُس اگئی مَوج دا، جس مَوج وِچ پرہ بے پرواہ سہائیا۔ ایہ گرہ کھیل نہیں جگت والی کھوج دا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایہ لیکھا جگت تگوتے جگت والے وِجوگ دا، بنا ہر کرپا دھر سنجوگی میل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن تن وجود ماٹی خاک پنج تے آتم پرما تم وِچھوڑا روگ دا، انڈیٹھ اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساؤتھ ہال ۱۵۶ بیکنس فیلڈ روڑ گرڈیپ سنگھ دے گرہ *

بھگتی کہے میں دساں سچ صلاح، جن بھگتو اک جنائیا۔ میں چار جگ دا پچھلا تکیا راہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ راہ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں دے تگے ناں، جو راگاں ناداں وِچ گائیا۔ میں پھری تھاوں تھان، تھان تھنتر بھجی واپو داہیا۔ بنا پرہو کرپا توں کیسے دی پکڑے کھئے نہ بانہ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ اتم ویکھے سب دی بُدھی ہوئی کان، کاگ وانگ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو کلجگ اتم جاگو، آس نندرا دیو گوائیا۔ پُرکھ اکال دی سرنی لاگو، جو سب دا پتا مائیا۔ ڈرمت میل دھووو داغو، پت پت اپنا آپ لینا کرائیا۔ گرہ مندر جگاؤ چراغو، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ جھگڑا میٹو جھگڑے والے سماجو، سمگری اپنی لینی بدلائیا۔ انت سہائی بیوئے نہ کوئی پُرکھ اکال باجھوں، بازاں والا گوبند دے کے گیا گواہیا۔ اکو صاحب سوامی ارادھو، جو ہر گھٹ وِسیا سوہیا پائیا۔ اپنا آپ ستگر کرپا سادھو، سادھنا سچ لینی اپنائیا۔ دھر دا مالک اگتا مادھو، مادھو اک اکھوائیا۔ جس دا پیار سچ وِیراگو، وِیری اندروں باہر کڈھائیا۔ ممتا موہ وِکار تیاگو، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا رنگ اک رنگائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو کھولو اکھ، پنج نین نین رُشنائیا۔ ہر رُپ انوپ تگوت پرکھ، جو پارہم اک اکھوائیا۔ لہنا دینا جگ چوکڑی جس دے ہتھ، دھر دا کرتا وِڈ وِڈیائیا۔

سرب کلا سمرتھ، دیونہار نورا لاپیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر گاؤندے جس، نام کلمے صفت صلاحیا۔ اوہ امرت آتم دیونہارا رس، رستہ اپنا دئے وکھائیا۔ آتم پرما تم رہن نہ دیوے وکھ، وچھوڑا جگت والا کٹائیا۔ مانس جنم کھیڑا ہوئے نہ بھٹھ، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ مہربان ہو کے لیکھا مکائے تیرتھ اٹھسٹھ، امرت سروور آپ نہائیا۔ پلے بھئے اکو نام گٹھ، جس نوں دو جہان نہ کھئے گھلائییا۔ جو دو جہان چلاونہارا رتھ، رتھ رتھوہی اک اکھوائیا۔ اوہ دیونہار اگنی وتھ، نام امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ تیس صاحب دی سرن سرنائی جانا ڈھٹھ، جیہڑا ڈھٹھیاں لئے اٹھائیا۔ جنم کرم دا لیکھا دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد کھیل کھلائے سچ، سچ دا مالک اپنی دیا کھائیا۔

* ۲ آسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساؤتھ ۷ بریورن گروب پیکم پیارے لال دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں کی دساں، مہربان ویکھ وکھائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، ہستی دے مالک تیری کھیل بے پرواہیا۔ میریاں تگن والیاں نہیں جگت دیاں اکھاں، اکھراں والی کراں نہ کھئے پڑھائیا۔ میں اکو اوٹ تیرے تے رکھاں، جگت چوکڑی تیرا راہ تکائیا۔ تون سوامی میرا سکھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ اپنی نگاہ مار لے رتا، زین دوس دھیان لگائیا۔ جگت واشنا ویکھ متا، مت بڈھی کی اپنا کھیل کھلائییا۔ دین مذہب ویکھ لے تتا، اگنی تے نہ کھئے گوائیا۔ چاروں گنٹ جیواں جنتاں ہندی ہتا، ہتیاہی ہوئی لوکائیا۔ ڈنکا گوبند سن لے فتح، چاروں گنٹ ویکھ لے تتا۔ ست دھرم دی میرے اُتے رہی کوئی نہ سطح، ست ستواد نہ کھئے جنائیا۔ کوڑی کریا اڈدا گھٹا، مکھ سب دے لگی چھاپیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گرواں دا پورا ہویا پتا، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دی جگت جہان وچ قیمت پے گئی ٹکا، ٹکیاں ہٹ وکائیا۔ اتم سب دا لیکھا کر دے بٹا، زیرو انک دے سمجھائیا۔ تیرے پیار دا جگت سنسار دا مندر میرے اُتے ڈھٹھا، کعبہ حق نظر کھئے نہ آئیا۔ میں چاہندی دین مذہب دیاں میٹ کے حداں، وٹاں اکو رنگ دے رنگائیا۔ انت اخیر تیرے کولوں لاہا کھٹاں، کھٹکا میرا دینا چکائیا۔ میں تیرا راہ تگاں، تقدیر دے مالک اپنی دیا دینی کھائیا۔ تون حقیقت والا حقا، حکومت تیری بے عیب

خُداڻيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ايڪا دينو ساڇا ور، در تيرے الڪھ جڳائيا۔ دهرنى ڪپے ٻر ٻهڙو ميں روندى ڪرلاندی، سانتڪ ست نه ڪھڙے ڪرائيا۔ ميں نو سو چرانوے جُگ چوڪڙى تهكى ماندی، ستجُگ تريتو دواپر ڪلجُگ بهجی واهو داہيا۔ نرگن دھار تيرا راھ رهي تڪاندى، جو اوتار پيغمبر ڪر سنديسے ڪئے سنائيا۔ نه ڪچھ پيندى نه ڪچھ ڪھاندى، دوس زين چلاں چائين چائيا۔ اڪو ڏھولا گيت گوڀند گاندى، گا گا شُڪر منائيا۔ ٻهڙى ميرے اُتے جھڪڙا پے ڪيا سورن چاندى، چند ستارا رووے مارے دھاپيا۔ ڪوڙ وڪار دى آگتى آندھي، دھرم دى جڙ رهي اُگھڙائيا۔ تيرے پيار وچ ٻرجن داسي دسے ڪھڙے نه باندى، بندنا وچ سيس نه ڪھڙے جھڪائيا۔ ڪيسے نه سور ڪھادا ڪيسے نه ڪھادھي ڏھانڏي، پچيا نظر ڪھڙے نه آيا۔ دين ڏني دے ماڻو سارے مينوں ڪھندے مان جي، ماتا ڪپے ڪے ڏھولے جگت گائيا۔ جھٽ ميں تڪدي سب دى ٻڌھي هوئي ڪان دى، ڪاگ وانگ ڪرلاڻيا۔ ڪيسے مُحبت رهي نه تيرے نان دى، ناؤن نرنڪار تيرا نه ڪھڙے دھيائيا۔ وڏيائي رهي نه ڪيسے تھان دى، ڪلجُگ ڪوڙا ڏنڪ ڊتا وڃائيا۔ ميں ويڪھ حيران هوئي ڪھيل تيري بے پرواه دى، جو بے پرواهي وچ سمائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ايڪا دينو ڏھر دا ور، در تيرے آس رکھائيا۔ دهرنى ڪپے ٻر ٻهڙو ميں ڪي دساں اپنا انتر خيال، ڪهن دى شڪتي رهي نه رائيا۔ ميرے اُتے انگنت ٻن دلال، وچولے جگت والے اڪھوائيا۔ سچ وست سڪيا نه ڪھڙے سنڀال، سمبل دے مالڪ تيرا درس ڪھڙے نه پائيا۔ ميں جُگ چوڪڙى گھالدي رهي گھال، گھائل هو ڪے اپني سيو ڪمائيا۔ انت ويڪھ مُرپداں حال، ميرے مُرشد بے پرواهيا۔ ميرا حل ڪر سوال، جواب اڪو دے جنائيا۔ ڪيون پھل رھيا نھیں ڪيسے ڏال، ماڻو سنمل وانگ لھرائيا۔ بھے رھيا نه ڪھڙگ ڏھال، تير ڪمان اينالا تير نه ڪھڙے چلاڻيا۔ دين مذھب اوتار پيغمبر ڪرُو نه سڪے سنڀال، ميرے اُتے ڪوڙ ڪڪرم ودھيا تھائون تھائيا۔ ميں ڏڪھان دى جھل نھیں سڪدي جھال، اپني جھلڪ دى دے رُشنائيا۔ ترے گن مايا ميرے اُتے پايا جنجال، بندھن سڪے نه ڪھڙے ٺڙائيا۔ پھري دروھي پنج تت ماڻي ڪھال، خلق دے خالق ويڪھ وڪھائيا۔ ميں حيران هو گئي ڪيسے جھٽڪا ڪھادا ڪيسے نه ڪھادا حلال، حلالی وچ تيرا نور نظر ڪيسے نه آيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ايڪا دينو ساڇا ور، ٻر سچ تيري وڏيائيا۔ دهرنى ڪپے ميرے نيتر وٻاؤندے نير، بن اڪھان وٻن وٻائيا۔ ميرے پُرانے ٻوئے چيتھڙ چير، اوڏھن سيس نه ڪھڙے ٽڪائيا۔ مينوں ڪپے ڪے ڪيا ڪير، قبران تون ٻاھر حُڪم سنائيا۔ دهرنيئے

تیری بدلے میرا محبوب آپ تقدیر، قدرت دا قادر دیا کمائیا۔ جس دے کول آد جگاد دی تدبیر، طریقہ کہن کھئے نہ پائیا۔ جس لیکھ لاؤ نے جگت سریر، شرع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا سب دے اندرون کڈھے پیڑ، ہوئے روگ دئے گوائیا۔ ست سچ دی بٹھ کے پیڑ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ پچھلی کیتی تے مار لکیر، اگلا حُکم دئے درسائیا۔ تینوں ہون نہ دیوے دلگیر، چنتا غمی توں باہر لیکھا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میں اتم ہوئی نڈھال، بلہین دیاں دُبائیا۔ میرے صاحب اپنی سرِشٹی آپ سنبھال، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میتھوں گھالی نہ جائے گھال، گھائل ہو کے روواں ماراں دھاپیا۔ تیرا ساتھی دسے کوئی نہ تیرے نال، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ تیری کھیل تگی کمال، بے پرواہ کی اپنی کار بھگتائیا۔ میرے اُتے اپنا جلوہ دے نور جلال، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ تیرا لیکھا تگاں وِشال، وِشیاں توں باہر دینا درڑائیا۔ مینوں ایوں دسدا میرے اُتے جھگڑا پینا وِچ شمال، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں اُٹھ کے ویکھاں نین، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ مینوں اوتار پیغمبر گر سارے کہن، سچکھنڈ دواریوں سارے رہے جنائیا۔ نی توں دُکھاں بھری در ٹھانڈے رو پا کے وین، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ اشارہ دے کے بالمیک والی رمائن، کِرشن دا لہنا دے درڑائیا۔ جس نے شرع شرع نال کیتی ترفین، پیغمبران پردہ دے اُٹھائیا۔ چار کُنٹ نقطہ نظر نہ آئے عین غین، پردہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائییا۔ دھرنی کہے میں تیرا راہ اڈیکان، بے انت بے پرواہ دھیان لگائیا۔ وچھوڑے وچ میریاں نکل دیاں چیکاں، چیک چہاڑا دتا سُنائیا۔ توں مالک نیکن نیکا، وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ میں تیرے در تے منگان بھیکھا، بھیکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ اپنا لیکھ تک لے تک لے اوتاراں پیغمبران گرواں دیاں وصیتاں، جو حُکم وچ سُنائیا۔ کلجگ اتم سب دیاں بدل گئیاں نینتاں، نیتیاں رہن کھئے نہ پائیا۔ پھر گئی دروہی وچ مندر مسیتاں، گردوارے رہے کُرائیا۔ دھاہاں مارے اٹھاراں دھیائے گیتا، اُچی کوک کوک جنائیا۔ سب نوں بھلیاں نانک والیاں نصیحتاں، گوبند رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بھیو پائے نہ کھئے جیو جی کا، جیون سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پرہو تیرا آتم دسے کوئی نہ میتا، پر ماتم سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں چاہندی دھرنی کہے میرے اُتے

بدل دے طریقہ، تواریخ اپنی اک پرگٹائیا۔ مینوں چاڑھ دے رنگ مچھٹھا، میرے مہربان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نال سب دیاں لگیاں ہون پریتاں، پریتم سب دا سب نوں اکو نظری آئیا۔

* ۳ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ساؤتھ لنڈن ۷ بریورن گروب پیکم منجیت کور دے گرہ *

نارد کہے پرہو تینوں بھگوان کہاں کہ ججہان، زمیں اسمان دے مالک دے سمجھائیا۔ تینوں گوپی کہاں کہ کاہن، کاہناں دے کاہن پردہ دے اٹھائیا۔ تینوں سیتا کہاں کہ رام، رام دے رام بھیو دینا گھلائییا۔ تینوں پیغمبر کہاں کہ امام، اللہہو کہاں کہ اللہ رانی کہہ کے خوشی بنائیا۔ تینوں ستنام کہاں کہ واپگرُو نوجوان، جواں مرد دینا درڑائیا۔ جدھر تگاں ادھر تیرا نشان، بنا نشانے نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی تگاں تگاں اسمان، منڈل منڈپاں کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی تگاں کہ تگاں چوراسی وچوں انسان، پنج تے دے مالک بھیت دینا گھلائییا۔ کلمہ تگاں کہ تگاں تیرا نام ندھان، نام دے مالک دھر دا پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لیتا ملائییا۔ نارد کہے پرہو تینوں داتا کہاں کہ دانی، کہ دیاوان اکھوائیا۔ تینوں جوت کہاں کہ نور نورانی، ظہور دے مالک دینا سمجھائیا۔ تینوں شبد کہاں کہ ناد دھن بانی، کہ بان انیالا تیر چلائییا۔ تینوں وشن برہما شو کہاں کہ ترے گن مایا پنج تے تیرا روپ لاثانی، سچ نال دینا سمجھائیا۔ تینوں لکھ چوراسی کہاں کہ انڈج جیرج اُتہج سیتج کہانی، کہانیاں دے مالک خیرخواہ ہو کے دینا جنائییا۔ تینوں منزل حق کہاں کہ رُوحانی، رحمت رحیم دینی کمائییا۔ تینوں جگت کہاں کہ کہاں جگت دی جوانی، جوہن و تے اپنا رنگ دینا رنگائییا۔ میں در ٹھانڈے اکو اوٹ رکھاں تیری کانی، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائییا۔ نارد کہے پرہو تینوں شاہ کہاں کہ کنگال، شہنشاہ کی تیری بے پروا بییا۔ تینوں نور کہاں کہ جمال، کہ جوہن و نتا سوہا پائییا۔ ستگر شبد کہاں کہ کہاں بھگتاں دا دلال، وچولا ہو کے وچلا بھیو دینا گھلائییا۔ تینوں مُرشد کہاں کہ

مُرید کہاں کہ کہاں سُنن والا مُریدان حال، مالک خالق نُور الٰہیہ۔ سچ دس تینوں جواب کہاں کہ کہاں بھگتاں دا سوال، جواب سوال دے مالک میرا سنسا دینا مٹائیا۔ تینوں کال کہاں کہ کہاں مہاکال، کی مہاسار تھی تیری بے پرواہیا۔ سچ دس میرے صاحب جن بھگتاں اُتے کدوں ہوئیں دِیال، دین دِیال دیا کھائیا۔ پیار مُحبّت وچ پیاریاں نوں دیویں پیار والا لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھے لاویں گُرمکھاں دی گھال، گھالن اپنے چرن ٹکائیا۔ پھل لگاؤنا کایا ڈال، پھل پھلواری دینی مہکائیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا بے مثال، مسل سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ نارد کہے پرہو تُوں ٹھا کر کہ سوامی، سمیں دے مالک دے جنائیا۔ تُوں مالک کہ انتِرجامی، انتشکرن دا پردہ دے چکائیا۔ تُوں حقیقت حق کہ حق مقامی، مُکمل اپنا لیکھا دے سمجھائیا۔ تُوں شرع شریعت کہ شرع دا غلامی، کی زمیں اسمانی کھیل کھلائیا۔ مہربان جن بھگتاں تک نگر گرامی، کایا کھیڑا پھول پھولائیا۔ تن وجود ماٹی خاک اُتے کر مہربانی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سچ وست دا بن کے دانی، دین دِیال دینی ورتائیا۔ بھگت دی دھار بھگت بخشنا نشانی، نشانہ جگت وچ وڈیائیا۔ تیری مہر محبوب بخشش سدا آسانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے پرہو جن بھگتاں آونی پچھلی رہے نہ خامی، خالق اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن جن ہر تیرے در دوار دا راہ تگن زمیں اسمانی، زمیں اسماناں پرے گرہ مندر گھر دینی وڈیائیا۔

* ۴ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساؤتھ ہال ۳۱ ٹیوڈر روڈ ہرچرن سنگھ براڈ دے گرہ *

کلجگ کہے میرے ستگر شبد شبد گردیوا، نرگن دھار تیری سرنائیا۔ میری سرشٹی درشٹی دے انتر نرتت ویکھ سیوا، جو دوس زین رہیا کھائیا۔ میں امرت نام رس کیسے کھان نہ دیواں میوہ، ترسنا جگت نہ کھئے مٹائیا۔ کوٹن کوٹ جیو تینوں چدے رسنا جہوا، پردے سکے نہ کوئی وسائیا۔ بے شک پرہو تُوں الکھ ابھیوا، آگوچر نور الٰہیہ۔ وسیں درگاہ ساچی دھام نہکیوا، نہچل اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ کلجگ کہے ستگر شبد پُرکھ اکال نور میری صفت

دے دس، دسنہار تیری وڈیائیا۔ میں جگت وکار دا تیر ماریا کس، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اندر لگائیا۔ انتر آتم ملے نہ کیسے رس،
 رستہ آتم پرما تم نہ کھئے کھلائیا۔ نج نیتر کھلن نہ دیواں اکھ، لوچن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دا کوئی درس کر نہ سکے پرتکھ، ایہہ میری
 بے پرواہیا۔ پاربرہم برہم کیتا وکھ وکھ، ایش جیو جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ کیسے دی پت سکے کھئے نہ رکھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت کھیڑا
 ہندا ویکھ بھتھ، کلجگ کہے میں بھٹھیالا ہو کے گھر گھر اگنی ڈاہیا۔ منوآ سب دی اٹی گیڑے لٹھ، بڈھی چلے نہ کھئے چڑائیا۔ جھگڑا مٹے
 نہ تہ اٹھ، نو دوار واشنا سرب ہلکائیا۔ کایا ماٹی تن وجود ابلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے ستگر شبد میری ویکھ قُربانی، سیوا ست سچ کھائیا۔ تیئی اوتاراں جو
 دسی سچ نشانی، نشانی سب نوں دیاں وکھائیا۔ مان رہے نہ کیسے ودوانی، ودیا ودت چلے نہ کھئے چڑائیا۔ چار گنت کرائی بے ایمانی، بیوہ
 رُوپ ہوئی لوکائیا۔ جھگڑا پیا جیرج کھانی، چارے کھانی رووے مارے دھاپیا۔ امرت رس ملے کیسے نہ پانی، نجہر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔
 آتم پرما تم میل ملے نہ ہانی، سچ گھر وجے نہ کھئے ودھائیا۔ کلجگ کہے میں بنیا سب دا جان جانی، چار گنت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے ستگر شبد میں آیا دشا لہندی، لہنا عیسیٰ
 ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ دھار جس نال بہندی، محمد آشا ربیا تکائیا۔ سب دی کلا ہونی ڈھندی، ڈھنیا گوبند دا دئے گواہیا۔ کھیل کرے
 دُھر امام مہدی، جو مہندی اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دی دھار ہووے اگتی نیں دی، وہن وہناں وچوں وہائیا۔ جن ہنگتا کڈھنی ممتا
 میں دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ کلجگ کہے میں آیا سمنند ساگراں
 پار، پر پُرکھ تیرا دھیان لگائیا۔ میرا کھیل ویکھ سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ دیاں جنائیا۔ جو بھوکھت کہہ کے گئے پیغمبر گر اوتار،
 بھوکھتاں کھوج کھوجائیا۔ جودھا سورپیر بن بلکار، تیرا حکم مٹاں چائیں چائیا۔ گنشا لکھن کران خبردار، کروچ دیپ ڈنکا دیاں وجائیا۔
 برہمے نوں کہاں اٹھ ویکھ اپنا سنسار، سنساری پردہ لے چُکائیا۔ شنکر نوں کہاں شنکر ہو تیار، میں شرع شرع نال ٹکرائیا۔ انت سب
 دی کرنی سنہال، سمبل بہہ کے ویکھ دُھر دا ماہیا۔ وشنو نوں کہاں نگاہ مار جنہاں دی کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے سیو کھائیا۔ ست

دھرم رہن دتا نہیں کیسے مانو ڈال، پھل پھل دھر دا نام نظر کھئے نہ آئیا۔ نام وپوئی سرِشٹی کیتی کنگال، جگت دھن دولت چلے نہ کھئے چترائیا۔ میرا کھیل کھیل کمال، پُرکھ اکال تیری اوٹ اک تکائیا۔ میں آگے چلنی انوکھی چال، چار جگ دے شاستر جس نوں سمجھ سکن نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری تک لے اپنے حُکم والی ریتی، ریتیان تیری وڈیائیا۔ میں تیرے نال کیسے دی رہن نہیں دتی پریتی، پریم تیرا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کوٹاں وچوں نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ تیرے بھگتاں دی چھوٹی جہی باغیچی، پھل تیرے پریم والا نظری آئیا۔ میں مان رہن نہیں دتا مندر مسیتی، جگت کعبے رہے کر لائیا۔ انت صدی چوڈھویں رہی بیتی، پچھلا اپنا پندھ مکائیا۔ محمد دی چار یاری رہی چیکی، اُمت رووے مارے دھاپیا۔ تیرا کلمہ حق اک حدیثی، حضرتان توں باہر تیری پڑھائیا۔ کلجگ کہے میں سب نوں وکھاؤنی نگاہ نیچی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جو میتھوں ہوئی میں دُنیا نال کیتی، کرنی دے کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ جو جگت جگاسو نیر اکھ رہے میٹی، انتر اکھ دیاں کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تگاں تیرا دین مذہب دا دوارا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ انتر نور رہن دتا نہیں کیسے اُجیارا، اندھ اندھیارا گیا چھائیا۔ تیرے نام گرتھ ٹکیاں اُتے وکدے وچ بازارا، کلجگ کہے تیری قیمت میں مات لوک دتی پائیا۔ اٹھ چاروں کُنٹ تک لے دھواں دھارا، سورہ چند کرے نہ کھئے رُشنائییا۔ میں مان رہن نہیں دتا تیئی اوتارا، اوتر تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ اوہ تک لے عیسیٰ موسیٰ محمد ہونا پار کنارہ، نیا ڈولے تھاون تھائیا۔ جگت واسنا کھیل بنیا گرو دوارا، ستگر ساچے تیرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ کلجگ کہے میں چاروں کُنٹ دوس زین بھجان وارو وارا، گھڑی پل اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم دینا ورتائیا۔ جھٹ نارد آیا ہس کے کہے کلجگ نہ مار ایڈیاں گپاں، جھوٹھیا جھوٹھ ملائییا۔ اوہ تگو جو سندیسہ دے کے گیا نانک تپا، تپیشراں توں باہر سمجھائیا۔ پت پریشور کھیل کرے جس دی دھار اگئی پیا، پورن پردہ آپ چُکائیا۔ جس دی آد جگادی اکو ستا، ست ستوادی نور الاہیا۔ اوہ حُکمی حُکم اپنے نال پکائے متا، مشورہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ جس پرہو دا گوبند ڈنک وجایا فتح، اوہ فاتحہ پڑھ کوڑ لوکائیا۔ اٹھ نگاہ مار لے رتا، راتی ستیاں

لے انگڑائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو جن بھگتا دیوے تیرے وچ آگتی وتھا، وست امولک آپ ورتائیا اُس نام دی کرنی پئے نہ کتھا، وارتا وچ نہ کھئے درڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناتا پکا، گنڈھ اکو اک پوائیا۔ تنہاں بھاگ لگائے کایا ماٹی بھانڈا کچّا، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جس دی مہا سدا اکتھا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

* ۵ اَسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساؤتھ ہال ۱۵۹ بیکنسفیلڈ روڑ پریم سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے پرہو میرا تیرے آگے سجدہ، پروردگار بے پرواہ سیس نوائیا۔ تیرا نور نورانہ دو جہاناں دیکھ ویکھاں جگدا، جاگرت جوت بن ورن گوت سوہا پائیا۔ تیرا ظہور الہی آگے ربّ دا، جس نوں عالمین کہے خلق خدائیا۔ آہ ویکھ میرے کول تیرا پٹا صدی چوڈھویں حق دا، حقیقت دے مالک دیاں سنائیا۔ محمد چار یاری نال تکدا، شریعت توں باہر اکھ اٹھائیا۔ میں وی خوشیاں دے وچ نچدا، ٹپاں گداں چائیں چائیا۔ کیوں کھیل تکنا کایا ماٹی کچّ دا، تن وجود بھانڈے پھول پھولائیا۔ بن تیری کِرپا دے کوئی نہ چچدا، بچپن سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیرا حکم ورتنا لکھ دا، لکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا بھنڈارا بھریا ویکھ کوڑ ہٹّ دا، چار کُنٹ دتا ورتائیا۔ نگارہ سُنے نہ کوئی شبدا انحد دا، نادی ناد نہ کھئے جنائیا۔ آتم دپ کسے نہ جگدا، جیو جنت سادھ سنت روون مارن دھاپیا۔ رس رہن دتا نہیں کسے منت دا، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں وچھوڑا کیتا تیرے سہاگی کنت دا، نار دُباگن دے لوکائیا۔ مان رہیا نہ کسے پنڈت دا، بُدھی توں پرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرے اُتے ہو مہربان، مہربان دیا کمائیا۔ میرا چار کُنٹ جھلے نشان، نشانہ جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ میں تُلے پریت جنگل جوہ بیا بان، سمند ساگراں کھوج کھوجائیا۔ چار جگ دے شاستراں تگاں گیان، ودت ہو کے وِدیا ویکھاں تھاوں تھائیا۔ تیری کِرپا نال میں دھرنی اُتے ہویا حکمران، حکم وچ حکمی سیس نوائیا۔ تُوں مالک خالق میرا بھگوان، بھگون تیری بے پرواہیا۔ سچ سوامی

انترجامی دُھر دی دات دے دان، دیاوان دینی ورتائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو سیتا نوں کہہ کے گیا رام، بنواسی حُکم سُنائیا۔ جو ارجن سندیسہ دتا کاہن، گھنٹیا ہو کے نٹیا کلجگ ویکھی چائیں چائیا۔ جو پیغمبراں دتا بیان، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کہے میرے پریشور میں تیرا دُھردرگاہی پتر، مینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میں نرگن دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن میری وجے ودھائیا۔ میری سہنجنی ہووے زتر، زتری کوڑ کڑیار نال مہکائیا۔ میں چاہندا دین دنی ساری کران چھڑ، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ مات گرہہ دا لیکھا تیرے نالوں سارے جان مکر، چھٹی لو نہ کھئے لگائیا۔ کیسے نوں چکے کھئے نہ کچھڑ، سچکھنڈ دوارے سوہا کھئے نہ پائیا۔ دین دنی کران بھکھڑ، بھکھیاں ترسن نہ کھئے مٹائیا۔ میں جگت جہان ویکھاں اُلٹا رُکھڑ، دس دس ماس اگن وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہو تُوں داتا گہر گمبہر، گنوت اک اکھوائیا۔ تیری کِریا نال میں دین دنی بدل دتی تقدیر، تدبیر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیری نظر نہ آئے کیسے تصویر، لاتصویر تیرا نور ظہور تگے کھئے نہ چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں دے ہندیاں میں سب دے اندروں بدل دتی ضمیر، زمیں زماں دوویں ویکھن روون مارن دھاپیا۔ میرے کوڑ کُریار دا کھنڈا شمشیر، شرع وچ چلاواں چائیں چائیا۔ میرا لیکھا تک لے جو گوبند نے کھنڈے نال ماری لکیر، لائن عین دتی وکھائیا۔ جو سچکھنڈ دوارے کوک کے کہا کبیر، دروہی تیرا کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن تیری کِریا ساچا رہے کیسے نہ چیر، چری وچھنے میل نہ کھئے ملائیا۔ جھکڑا میٹے نہ کھئے حقیر، فقیر فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کھائیا۔ جھٹ نارد آ کے کہے کلجگا نہ کر ایڈا رولا، کوک کوک سُنائیا۔ کملیا اوہ تک اگما مؤلا، جس نوں اوتار پیغمبر گر سپس نوائیا۔ اوہ سب دا پورا کرے اقرار قول، کول نین دُھردرگاہیا۔ جو دیس دیسنتر لیکھا پورا کرے دھرنی دھولا، دھول دھرم دی دھار لہنا رہیا چُکائیا۔ جس کھیل کھلایا کاہن ساول سولا، سو سوامی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں کہا نور الہی اول، اول اللہ اک اکھوائیا۔ جو ہر گھٹ اندر مؤلا، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا بھو آپ کھلایا۔ نارد کہے کلجگ

تک اوہ گوہند والی پاتی، بنا اکھراں کھوج کھوجائیا۔ جس وچ نہ زندگی نہ حیاتی، جیون مرن نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی اکھر دسے کاغذاتی، قلم چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت جہان دسے نہ کھئے آبادی، چوڑاسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا تیرا کلجگ اندھیری راتی، رُٹری اپنی اک مہکائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا کھلا پاتی، پت پرمیشور اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے اُٹھ جا نارد براہمن، اوہ ویکھ برہما دھیان لگائیا۔ میرا کیسے نہیں کرنا ساہمننا، وشنو ویکھے چائیں چائیا۔ میں شنکر پھڑاؤنا سب دا دامنا، جس نوں سنگھاری کہے لوکائیا۔ سری بھگوان بناؤنا ضامنا، میرا انتشکر دئے گواہیا۔ میں کلجگ جیواں پوتر رہن نہیں دینی بھاؤنا، بھاوی سب دے سر دے اُتے دینی وکھائیا۔ میرا کھیل بے پرواہ جو لیکھا رام راونا، رام راما رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے کلجگ آہ ویکھ لیکھ اپارا، اپرمپر رہیا جنائیا۔ جس وچ تیرا انت کنارہ، نیا ڈولے تھائیں تھائیا۔ لہنا پورا ہووے تئی اوتارا، اوتر اپنا حُکم ورتائیا۔ پیغمبران دیوے اشارہ، سینت اگم لگائیا۔ گروآن دسے نظارہ، بے نظیر بھيو گھلائییا۔ چاروں کُنٹ ہاباکارا، ہوکیاں بھری لوکائیا۔ نیترووے زمیں آسمان چند ستارا، سورہ کوک کوک سنائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا پورا کرے کل کلکی چوہیاں اوتارا، چوہیسا جگدیشا اپنا حُکم ورتائیا۔ امام اماما بھئے اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا لیکھا سنگ محمد چار یاراں، صدی چوڈھویں لہنا جھولی پائیا۔ اوہ جوت سروپی جوت اُجیارا، شبدي شبد دی دھارا، لوک مات جگ نیترو نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہدی صفت وڈیائی کاغذ قلم شاہی کی لکھ وچ سنسارا، جو نراکھ دھار نرویر نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے نارد بے شک میرا مالک بے عیب، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ میں اوسے دے ماتحت، سر سر دوویں رہیا جھکائیا۔ مینوں اوسے نے کیتی ہدایت، حضرتان توں باہر کری پڑھائیا۔ اکو کوڑ کِریا دی بخشش کیتی عنایت، اگم اتھام میری جھولی دتی بھرائیا۔ مایا ممتا نال میری کیتی حمایت، موہ وکار ساجن دتے نال رلائییا۔ میں ست دھرم وچ کیسے نوں رہن نہیں دتا لائق، عقل بُدھی دا لیکھا دتا مکائیا۔ من منوآن کر ناک، کایا مندر اندر دتا نچائیا۔ میں کھیل کیتا جائز، ناجائز سیو نہ کھئے کھائیا۔ میرا صاحب

میرا منظور کرے فرائض، میں فرمانبردار ہو کے سیس نوائیا۔ مینوں سب کچھ دسدا جس بدھ پورا ہونا عہد، عہدناما دھر دا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نارد کہے کلجگ ذرا ویکھ لے اپنی شرع، شریعت نال ملاییا۔ نگاہ مار لے ذرا، ذرے ذرے وچ وسے بے پرواہیا۔ جس دا حکم سندیسہ کھرا، کھرے کھوٹے پرکھے جگت لوکایا۔ جو نر بھے بھے وچ کدے نہ ڈرا، بھو وچ سب نوں رہیا رکھایا۔ اُس دا دینا مذہباں والا نہیں کوئی دھڑا، دو جہاناں اکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ نواسی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویکھ کھڑا، ستمکھ سوبھاؤنت نظری آئیا۔ جو لیکھا جانے چوٹی جڑا، چیتن بھو رہے نہ رائیا۔ نہ اوہ جیوت نہ اوہ مرا، مرن جمن کھیل نہ کھئے کھلایا۔ اوہ نر نرنکار نرویر پروردگار ہرا، جو ہر گھٹ رہیا سمایا۔ اُس دا اکو حکم فرمان دو جہان بڑا، دھرنی دھرت دھول دھول دوس رین بھجے واہو داہیا۔ کلجگا میں اوہ نراکھر گوبند دی کریا نال پڑھا، جو کھنڈے دی نوک نال بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ نارد کہے کلجگ گوبند کھنڈے دی بلائی نوک، بنت اگم دتی بنایا۔ جس وچ اَلیکے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اوسے وچ سمایا۔ پھیر سُنیا نام سلوک، ڈھولا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دا حکم سکے کوئی نہ روک، نہ کوئی روکے روک زکائییا۔ جس کلجگ کوڑی کریا کوڑ بھٹھیلے دینی جھوک، جگت وکار دینا مٹایا۔ آتم پرما تم تون میرا میں تیرا نراکھر دھار دسنی گوت، گوتم بدھ دی منسا پور کرائیا۔ جس صاحب دا بھو پا سکے نہ کوئی کوٹ، کوٹن کوٹ گئے دھیان لگایا۔ اُس دا پرکاش اتم اکو نرمل جوت، جوتی جاتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا کھیل آپ کھلایا۔ کلجگ کہے نارد مینوں اوسے دی قسم، سوگند کھا کے دیاں جنایا۔ اوہ مالک دین دنی دا خصم، خصمانہ اک اکھوائیا۔ میں اُس دا نور تگاں چشم، چشمے دید خوشی منایا۔ جس دی اوتار پیغمبر گروآں نال رسم، رواج دین دنی سمجھایا۔ جس دا وجود تن نہیں کوئی جسم، ضمیر نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ اکو آد جگاد اکو ایشٹ تے اکو اسم، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ اُس دا دھرم دی دھار وچ سنسار آتم پرما تم ست سچ دا مشن، دوسر راہ نہ کھئے وکھایا۔ جس دی شہادت دیوے رام کرشن، تریلوکی ناتھ ناتھ اکھوائیا۔ جس دا سندیسہ دتا برہما شو وشن، وشو دی دھار درڑایا۔ اوہ لیکھا اتم آوے جگت نچٹھن، نرگن اپنی دیا کماٹیا۔ جس

دے پیار نام نال ذبح سارے ٹیکن، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اوہ کوڑی کریا جگت کلپنا آوے جتن، منسا منسا وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال دیا ندھ ٹھاکر سوامی سب دا اکو دے پتن، پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔

* ۶ آسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلیتھ ہونزلوہ مڈیکس ۷۰ وی آونیو کیرن فورڈ چن سنگھ دے گرہ مکان دی ینہہ رکھن سمیں *
 دھرنی کہے اچ دوس دہاڑا چنگا، پرہہ چنگی دے وڈیائیا۔ ہر سنگت پیار دھرم دی دھار گنگا، نیر امرت رس وہائیا۔ جس دا لیکھا بھگتاں سندا، کبیر جلابا دے گواہیا۔ سچ دوارا شہنجا ہووے جتھے گرمکھاں آیا اندا، اندپر والا گوبند ملے مالک دھر دا ماہیا۔ چن سنگھ دا پرکاش جوں نوری چند دا چندا، چند چاندنی ویکھ خوشی بنائیا۔ بخشنہار دین دیال پُرکھ اکال سرب بخشنا، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے لگا پریم دا ٹپ، ٹاپوآں توں باہر ملی وڈیائیا۔ میرے اندر اُچیا ست، ست دی وچی ودھائیا۔ میری خوشی وچ اُلی رت، رتن امولک گرمکھ ویکھے چائیں چائیا۔ ساریاں دے اندر پیار پریم دی برہم مت، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ میں پُرکھ اکال آگے جوڑاں ہتھ، ہتھیلی بنا ہتھ اٹھائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی سرب کلا سمرتھ، تیری وڈ وڈیائیا۔ جو دوارا پرگٹ ہووے اوہ تیرے گرمکھاں دا کدے نہ جاوے ڈھٹھ، لنڈن وچ وجدی رہے ودھائیا۔ جس کارن ہرجن ہر پیاریاں دا ہویا اکٹھ، اکترا وچ لیکھا دتا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے چن سنگھ پریم پیار دا میتا، متر متراں نال میل ملائیا۔ جس دا انتر انتشکرن ٹھاندا سیتا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مانس جنم جائے جگ جیتا، چوراسی ونڈ رہے نہ رائیا۔ سب توں آتم سریشٹ دھرنی کہے مینوں امرت رس ملے اوہ میٹھا، جو امیوں رس جگت جہان توں باہر نظری آئیا۔ میرا کھیل ہووے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار پریم پُرکھ دے بھگتائیا۔ جس دھرنی اُتے گوبند دا تپیا انگیٹھا، اوہ دھرنی گرمکھاں دا گرہ بنا کے اپنی خوشی بنائیا۔ جو ہر گھٹ ہر گرہ ہر تن وجود سے چیتا، چت وت

ٹھکڑی رین کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ دھرنی کہے میری مٹی خاک، خاک خاک نظری آئیا۔ میں گُرمکھ دا کھولن لگی تاک، جس دا مالک اکو بے پرواہیا۔ جس دا سجنان مِتران گُرسکھاں نال ساک، ناتا دُھر دا آتم پر ماتم بندھائیا۔ میری دوویں جوڑ کے پُرکھ اکال آگے بینتی ہاتھ، بنا ہتھیلی رہی وکھائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک دین دِیال تُوں سدا سدا دینا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میری آسا پوری ہووے منسا، خواہش سچ سچ دیاں جنائیا۔ جو گُرمکھ رُپ ہنسا، ہنس گُرمکھ نظری آئیا۔ جس دا پروار سدا خوشیاں وچ وسے ایتھے ہنسا، ہنساوولی آگے چلے چائیں چائیا۔ ملے پرم پُرکھ پر ماتم سچ دا مالک آتما دی دھار وچ کنتا، کنت کنتوبل اکو نظری آئیا۔ ایہ پھلواری ایہ رُت مہکی رہے سدا بسنتا، بسنت رُت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک خالق دا خالق مہربان مہربان مہربان مہر نظر نال گُرمکھ دوارا جگت دئے بنائیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ پرمنگم مؤسلی ۲۳ اے بیل واک مائی ایشر کور دے گرہ *

ستگر شبد جانے ہر گھٹ اندر، انتشکرن ویکھے چائیں چائیا۔ کر کِریا بھاگ لگائے کایا مندر، جن بھگتاں دئے مات وڈیائیا۔ کر پرکاش اندھیرے ڈونگھی کندر، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے چندر، نو دوارے لیکھا دئے مُکائیا۔ منوآ دہ دشا اٹھ نہ دھائے بندر، ڈوری نام نال بندھائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کے کندھن، پردہ اندروں دئے چُکائیا۔ شبد انادی دُھن دیوے اندن، اند اند وچوں وکھائیا۔ دیپک جوت پرکاش کرے صاحب سری بھگوان بخشندن، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی توڑ کے بندھن، بندہ بندگی وچ اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکائے پُری لوء آکاش پاتال برہمنڈ کھنڈن، برہمانڈ دا لیکھا دئے چُکائیا۔ ناتا رہے نہ اُتبھج سینج جیرج انڈن، آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایکا نور کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھندن، سنسا کوڑ دئے چُکائیا۔ پاربرہم برہم پائے

اپنی گندھن، نانا سکے نہ کھٹے ٹڑائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی وست اگمی آئے ونڈن، دیونہار اپنی دیا کھائیا۔ جنہاں
گرمکھاں دھوڑی مستک لگائے دھر دا چندن، ڈرمت میل دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
دا میل لئے ملائیا۔ سچ میل کرے سِری بھگونت بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر دے کے نام منت، منتو اپنا دئے سمجھائیا۔
گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے درڑائیا۔ بُدھی توں پرے اُبھو درِشٹی دا بن کے پنڈت، نراکھ دئے جنائیا۔ میل ملوا کر کے
دھر دے کنت، کنت کنتوہل اِکو نظری آئیا۔ گرمکھاں سدا سہنجی رُت کرے بسنت، پت تہنی پُھل کایا ت آپ مہکائیا۔ دیوے وڈیائی
وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ہوئے روگ رہے نہ چنت، چکھا کوڑ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد سدا دیالا، دین دیال اک اکھوائیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں ہوئے رکھوالا،
جگ نیتر نظر کھٹے نہ آئیا۔ ہرجن ویکھے دھرم دھار دے لالا، پاربرہم پرہہ پردہ آپ چُکائیا۔ مندر سہائے کایا اندر سچّی دھرمسالہ، سچ
دوارا اک وکھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کالا، مہاکال ویکھے چائیں چائیا۔ چترگپت انت نہ کڈھے دوالا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جدھر تکن
ہرجن انتر نرنتر نظری آئے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنا روپ درسائیا۔ من کا منکا پھرے اگمی مالا، جگت تسبیح لوڑ رہے نہ رائیا۔
توڑنہارا جگت جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پھل لگائے کایا ڈالا، ساڈھے تِن ہتھ بوٹا دھرم اک لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ رنگ کہے میں جن بھگتاں چڑھدا، جُگ جُگ پُرکھ اکل دئے وڈیائیا۔ میں
نرگن دھار ہو کے اندر وڑدا، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سوامی دا اِکو ڈھولا پڑھدا، انترجامی ویکھاں چائیں چائیا۔ میں کھیل تکنا
نرائن نر دا، جو دو جہاناں نُوڑ الہبیا۔ جو مالک لکھ چوڑاسی گھر دا، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نہ جئے نہ کدے مردا، آد جُگادی اک
اکھوائیا۔ جس دے بھے وچ دو جہان ڈردا، اوتار پیغمبر گر بیٹھن سیس نوٹیا۔ سو کلجگ اتم کھیل ویکھے کل کاتی کل دا، کائنات دا پردہ
دئے اُٹھائیا۔ جس دا اِکو دیپک دو جہان چراغ بلدا، بن تیل باقی ہوئے رُشنائیا۔ جو مالک خالق مہیئل جل تھل دا، اسگاہاں ویکھے چائیں
چائیا۔ جو واسی نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ دوارے ایکنکار بیٹھا سوبھا پائیا۔ سو سجن سہیلا ٹھانڈا سینتا دھر دا میتا سچ دوارا اِکو ملدا،

ہرجن اتر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دیا کرے میرا صاحب دیاوان، دیا ندھ اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر لاگن پائیا۔ اوہ لہنا دینا جانے گل جہان، گل مالک اک اکھوائیا۔ جو آتم پر ماتم دا سچا کھن، پُرکھ اکالا اکو نور الاہیا۔ چوراسی وچوں ہرجن بھکت سہیلے لے پہچان، بے پہچان اپنا میل ملائیا۔ نام بھکتی آتم شکتی دیوے دان، شرع شریعت وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سچ کہے میرا مالک سوامی، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی اترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے بے پرواہیا۔ چار جگ دے شاستر جس دی اگتی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ اوہ وسے چارے کھانی، اندج جیرج اُنہج سیتج سوہاؤنت آپ سہائیا۔ جس دا امرت رس نجھر جہر نے امیوں رس پانی، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ جس دا ناد دھن اناد اناحد کھیل مہانی، مہا کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس دی جوت جوت نورانی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ بھکتاں اُتے کرے مہربانی، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن سرگن اک اکھوائیا۔ جن بھکت کہے میرا پر پُرکھ بدھاتا، وید پُراناں باہر ڈیرہ لائیا۔ جو نرگن نرگن آد جگادی پتا ماتا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس دی ستجگ تریتا دواپر گاؤندے آئے گاتھا، کلجگ کتھا کہانی ربیا درڑائیا۔ جس دا کھیل حُکم دو جہان سدا سمراتھا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ اوہ لیکھا جانے دین دُنی جس آتم برہم پچھاتا، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ لہنا تکے کلجگ رین اندھیری راتا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے جن بھکتو بھگون اک اگم، اگمڑی کھیل کھلائیا۔ جس نے لکھ چوراسی نرگن دھاروں دتی جم، وشن برہما شو سیوا ربیا لگائیا۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی طم، تامس وچ کدے نہ آئیا۔ جو آپے گھڑے آپے لے بھن، بھنہار بے پرواہیا۔ جس کلجگ اتھ لہنا دینا لیکھا پورا کرنا سوریہ چن، چن ستار دوویں بیٹھے نین اُٹھائیا۔ جس دا حُکم صدی چوڈھویں محمد لینا من، منسا اور نہ کھئے ودھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہنا دھن دھن، دھن تیری سرنائیا۔ شبد سندیسہ سُننا بنا کن، سروتے ہو کے اپنا بل ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے بھگتو ویکھو کھیل صاحب سلطانا، سوئی سرتی مات اٹھائیا۔ جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ جس دا جلوہ نور نورانہ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نوں پیغمبران کیتیاں سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سُنیا دُھر پیغاما، الفیے تون باہر پڑھائیا۔ اتم آؤنا اکو مرد مردانہ، سُرپر نور الہیا۔ جس دا رُوپ اکو ہووے اک اماما، عملاں تون رست نور خُدائیا۔ اُس دا تیس بتیس حدیث تون باہر ہونا کلمہ کلاما، کائنات تون باہر ہدایت اک سُنائیا۔ جس نے شرع میٹنی اندھیری شاما، شمع جوت نور اکو نور کرے رُسنائیا۔ جن بھگتاں انتر ویکھے مار دھیانا، کایا ماٹی جگت ہاٹی پھول پھولائیا۔۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو بھگتی بھاؤ اپار، اپر مپر آپ درڑائیا۔ جنہاں دے اندر وسے کرتار، قُدرت قادر وڈ وڈیائیا۔ دُئی دویتی پردہ دئے اٹھال، شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔ مارگ دس اک سُکھال، سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ امرت سروور دے اُچھال، دُرمت میل دھوائیا۔ دیپک جوتی دیوے بال، اندھ اگیان دیوے مٹائیا۔ سُنا کے شبد سچّی دُھنکان، دُھن آتمک راگ دئے درڑائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون چُکائے کان، کرم کانڈ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ہرجن ویکھنہارا پردھ بال جوان، جگت اوستھا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔ سچ وست دئے گر ستگر، ستگر شبد دیا کائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے دُھر، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوہند اندپر، پُریاں لوآں تون باہر جنائیا۔ جس ویلے کلجگ ہویا اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کھئے رُسنائیا۔ وڈیائی ملنی ٹھگ چور، سادھ سنت روون مارن دھاپیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی ہونی اور دی اور، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ اتم پر ماتم ٹٹنی ڈور، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ منوآدہ دشا اٹھ اٹھ جائے دوڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوسے لیکھے نوں وید ویاسے کہا آوے براہمن گوڑ، پاربرہم اپنی کل دھرائیا۔ اوتاراں کہا اوتر ہو کے جائے بھڑ، جس ویلے بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ پیغمبران کہا سانوں سندیسہ دیوے اسپن سُنیا نال غور، گوراں وچ پئے ساڈے مقبرے رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو ایہو میری صلاح، مشورہ دُھر جنائیا۔ تیئی اوتار پیغمبر بن گواہ، شہادت دس گرو دین بھگتائیا۔

سب دا اکو پتا تے اکو ماں، دوسر اور نہ کھئے جنیندی مائیا۔ اکو کلمہ اکو ناں، نرنکارا اک اکھوائیا۔ جس دا سندیسہ سب نے دتا تھاؤں
 تھان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا جنائیا۔ اتم لہنا دینا لیکھا سب توں منگے آ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جان تک حقیقت حقے کلجگ
 جیواں بدھی ہوئی کان، کاگ وانگ کر لائیا۔ اوتاراں پیغمبران گرواں سچ سندیسہ دینا سنا، دروہی تیرا نام خدائیا۔ تون مالک خالق
 پرتپالک بے پرواہ، پرم پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈی دروہی دوبائی صدی چوڈھویں کلجگ جیواں بھلے تیرا راہ، رہبر سارے رہے
 سنائیا۔ تون نور الاهی آد جگادی اک خدا، واحد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈے نام کلمے سارے گئے بھلا، ابھل تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ آہ تک
 کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گان، مانس ہو کے پشوآں کھل لہائیا۔ جس کارن گوبند کھنڈا گیا کھڑکا، کھڑگ اپنے دست اٹھائیا۔
 اوبدا لہنا دینا لیکھا ہتھو ہتھ دینا چکا، چاروں کُنٹ لیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے لینے جگا، جاگرت جوت بن ورن
 گوت کر رُسنائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم آتم میلے لینے ملا، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ کوجھے کلمے غریب نہانے گلے لینے لگا، اوچ نیچ دا ڈیرہ دینا
 ڈھاپیا۔ جن بھگت سہیلے ساچے میت درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے دینے بہا، راہ وچ سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ وشن برہما شو جنہاں تون تکن
 نال چاء، اوتار پیغمبر گرو ویکھ کے خوشی بنائیا۔ وچ جوتی جوت لینے ملا، جوتی جاتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے سنت تیرے روپ وچ
 انت جانا سما، کلجگ کوڑی کیریا سماپت ہووے خلق خدائیا۔ تون رحیم رحمانا تیرے آگے اک دُعا، دیوے جوڑ کے واسطہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت تیرا اُجل مُکھ، دُرمت
 میل رہے نہ رائیا۔ سہیلے ہووے جنی ککھ، دھن جنیندی مائیا۔ ناتا تے اٹے گریہ رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ آتم پر ماتم دیوے
 سُکھ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جھگڑا میٹے کایا پنج بھت، پنچم پنچ کرے شنوائیا۔ سچ سہنجنی ہووے رُت، رُتڑی پر بہ نال مہکائیا۔
 کیریا کرے ابناشی اچت، چیتن پردہ دئے اٹھائیا۔ آون جاون میٹے دُکھ، دُکھ اور نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اُجل کرے دو جہاناں مُکھ، جو مُکھڑا ہر ہر نام دھيائیا۔

* ۸ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ولنہال سٹیفرد شاعر ۱۳۵ چسی لین مہندر کور دے گرہ *

سپتس رکھ کہن ساڈی ایتھے آسا پُجی، پوجس جگ کوئی نہ دئے گواہیا۔ اسان رمز ماری دھرنی اُتے گجھی، اشارہ اشارے وچوں جنائیا۔ کھلیئے تیرا کھیل ہندا جگ جگی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجیے واہو داہیا۔ تیری قسم کیسے نہ کیتی آگھی، دو جہان ملے نہ کھئے وڈیاہیا۔ جھٹ دھرنی رو پئی بھئی، بن نیناں نیر و ہائیا۔ میری بسدھا دی رہی کھئے نہ سدھی، ودی سدی سمجھ کیسے نہ آہیا۔ میں ویکھاں نین اٹھا کے اُچی، اُچ اگم اتھاہ کی تیری بے پرواہیا۔ تیرے چرن کولان میری لگی رہے رُچی، ایشٹ دیو اک منائیا۔ سپتس رکھ کہن چار کُٹ تک کے کہا کلجگ تیری ککھ رہنی نہیں سچی، سنجم سچ نہ کھئے کھائیا۔ جیو جنت ہونے دکھی، دکھیاں درد نہ کھئے مٹائیا۔ جنی بھاگ لگے کیسے نہ ککھی، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ جگت واشنا مایا ممتا دین دنی جانی لئی، لٹیرا کلجگ بنے بھجے واہو داہیا۔ سب دی جیون چوگ جانی نکھٹی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ آتم پر ماتم دھار جانی ٹئی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ دیناں مذہباں پر پُرکھ دا نام گاؤنا بلیں بٹیں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ سپتس رکھ کہن اسیں نگاہ ماری تکیا نور الاہ، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ جو آد جگاد دو جہاناں ملاح، بیڑا اکو اک رکھائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو گواہ، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ اوہ مہربان محبوب بے پرواہ، نور نورانہ نظری آہیا۔ جس نوں رام کرشن کاہن کہہ کے جان گا، رام رام دھر دا ماہیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اوسے آگے کرن دُعا، خالی ہتھ ہتھ اٹھائیا۔ نوں واحد مالک اک خُدا، خادم ہو کے سپس نوائیا۔ گر دس کہن تیری چلیئے وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری وڈیاہیا۔ سپتس رکھ کہن اسان دھر سندیسہ اور دتا سنا، سہج نال جنائیا۔ کلجگ اتم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن روپ جاوے آ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھے نال چاء، کُشا دیپ اپنا چرن چھپائیا۔ جس وچ انگلینڈ انگلستان جاوے آ، لنڈن لینڈ مارک آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سپتس رکھ کہن اسیں ویکھیا ستان جھک، سپس سپس وچوں نوائیا۔ اُس ویلے ساڈے مکھوں نکلی اگئی ٹک، نوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دتا گائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ کلجگ تگو مانس مائکھ، مانو کھوج کھوجائیا۔

ساچی مؤلے کیسے نہ رُت، رُتڑی نام نہ کھئے مہکائیا۔ بن ہرنامے خالی دسن بُت، بُتخانے روون مارن دھاپیا۔ دھرم دی دھار دسے کوئی نہ
 سُت، اپرادھی ہوئے کوڑ کڑیاں مچائے لُٹ، کایا مندر اندر بھجے واہو داہیا۔ اُس ویلے صاحبِ سوامی انتریا می پُرکھ اکالا دین دیا پئے اُٹھ،
 جوتی جاتا لئے انگڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان چار کُنٹاں ویکھے گٹھ، کوچا گلی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سپتس رِکھ کہن ساڈی انتر لگی سُرْتی، سُتھ پریہو
 دتی وڈیائیا۔ اسان کھیل تکی اگئی دھر دی، جس دا بھو چار وید کہن کھئے نہ پائیا۔ جوت دھار تکی اکال مورتی، جس دا رُپ رنگ
 ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پھیر آواز سنی اگئی تورتی، تریا تون باہر درڑائیا۔ اوہ کھیل تکی کلجگ کوڑ دی، ڈنکا کوڑ رہیا وجائیا۔ جیوان
 جنتاں بڈھی ہوئی مؤڑھ دی، مورتھ دسے لوکائیا۔ اُس ویلے موسیٰ دی آواز سنی کوہ طور دی، فُدرت دا مالک دیا کہائیا۔ عیسیٰ دی
 گھڑی کھیل رہے نہ دُور دی، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ محمد آشا خواہش منسا ہوئے منظور دی، حقیقت حق جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سپتس رِکھ کہن سانوں اشارہ دتا اسیں شبدی دھار اُٹھے، آتم انتر
 لئی انگڑائیا۔ حُکمے اندر ہو گئے پُٹھے، کروٹ اپنی لئی بدلائیا۔ پھیر صاحبِ سلطانا سری بھگوانا ساڈے اُپر تھئے، مہر نظر اُٹھائیا۔ اوہ تکی
 سَتجگ تریتا دواپر اتم مات مکے، کلجگ اتم بیٹھا راہ تکائیا۔ کلجگ جیو پھرن راہ گھسے، منزل حق نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت جہان سڑے
 وچ غصے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پرہ وچھڑیاں نوں مؤل کوئی نہ پُچھے، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا دسے سونا رُپے، کام
 کامنی نال ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سپتس رِکھ کہن نارد آگیا
 چُپکے، سہج نال سُنائیا۔ کیوں رشیو پُٹھے لٹکے، لٹکن والیو دیاں جنائیا۔ کیوں کامنا وچ بھٹکے، بھانڈا بہرم دیو بھٹائیا۔ تسیں پیارے اُس
 دے جو وسیا گھٹ گھٹ کے، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ ونجارے اُس ہٹ دے، جتھوں اوتار پیغمبر گرو نام کلمے جھولیاں وچ بھرائیا۔ کی
 تھانوں بھہ ڈر کھٹکے، مینوں دیو سُنائیا۔ جھٹ سپتس رِکھی بولے جھگ کے، ہوئی ہوئی درڑائیا۔ نارداسی کلجگ انت نظارے
 تگدے، جو پُرکھ اکالا رہیا وکھائیا۔ مان رہے نہ کیسے حق دے، حقیقت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب پیاسے ہونے رت دے، شرع

شرع نال کرے لڑائیا۔ سب نے سندیسے بھلے پرمیشور پت دے، پتت ہونے لوکائیا۔ دھیرج رہنے نہیں کیسے یت دے، سنتوکھ وچ نہ کھئے
 سائیا۔ ونج ہونے بڈھی مت دے، انہو پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ پھیر کھیل تگنے سوامی پرگٹ دے، جو پرگٹ ہووے بے پرواہیا۔ اوہ تک
 ستجگ تربتا دواپر جگ جاندے ٹپدے، کلجگ اتم راہ تکائیا۔ اُس ویلے کلجگ جیواں روپ دھرنے سپ دے، اک دو جے نوں ڈسن
 چائیں چائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے پرہ نوں ہونے لہدے، جنہاں دا میلا اپنے آپ نال کرائیا۔ اوہناں دے جنم لیکھے لاؤنے
 بگڑے بپ دے، ہنس گرمکھ آپ بنائیا۔ لیکھے پورے کر کے ترے گن ت دے، ترے گن اتیتا دے وڈیائیا۔ سپتس رکھ کہن نارد ہرجن
 سوہنگ جاپ ویکھے چپدے، کلجگ اتم اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ
 رنگائیا۔ سپتس رکھ کہن اسان حکمے اندر تکیا، تکیا کھیل بے پرواہ۔ سانوں بھیو جنایا مدینہ مکیا، کعبیاں پردہ دتا اٹھا۔ راہ دسیا
 حقیقت حقیا، حقیقت دا مالک اک خدا۔ جو صوفی بھگتاں دے پریم وچ رتیا، مُحبت وچ نہ ہونے جدا۔ جس اشارہ کیتا گوہند دا ڈنک
 وجے فتحیا، اتم فاتحہ سب دا دئے پڑھا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایالا سرب کلا سمرتھیا، دیونہارا نور الہ۔ اُس دا ست ستوادی ہووے ہتیا،
 وست امولک اگم دئے ورتا، جوت نور جگے لٹ لٹیا، جگت جہان کرے رشنا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دھرنی دھرت دھول دھول
 آوے نٹھیا، پن قدماں پندھ مکا۔ گر اوتار پیغمبران لیکھا لکھیا ویکھے پٹیا، سندھی دا بھیو رہے نہ را۔ سپتس رکھ کہن نارد خوشیاں دے
 وچ ہتیا، ہس کے رہیا سنا۔ رشیو اُس ویلے کلجگ زین اندھیری ہونی مسیا، ساچا نور چند کرے نہ کھئے رشنا۔ مذہب دین دین
 مذہب دی کرے ہتیا، سر دھڑ دوویں روون مارن دہاہ۔ چار کٹ کوڑی دھوڑی اڈے گھٹیا، ساچی خاک خاکی بندہ سکے نہ کھئے رما۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو جن بھگتاں انتر
 آتم دیوے رسیا، رستہ پریم پُرکھ پرما تم دئے سمجھا۔

* ۹ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ والسال لیور ۲۳ کارل سٹریٹ تیرتھ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے ابلیس سُن حدیثا، حضرتان توں باہر سمجھائیا۔ کھیل تک آگئی جگدیشا، کی جگدیشر حُکم ورتائیا۔ ابلیس کہے نارد ا میرا خالی ہویا کھیسے، ایمان نظر کھئے نہ آئیا۔ سجن رہیا کھئے نہ میتا، اُمت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ شرع شریعت بدلی ریتا، حق حق نہ کھئے درڑائیا۔ پھری دروہی وچ مسیتا، کعبے رہے کُرائیا۔ بھڑی میریاں نکلدیاں چیکاں، چیک چہاڑا دیواں پائیا۔ دُھر امام دیاں آگیاں تارخان، جو توارخان دئے بدلایا۔ جس دا کیسے دے نال نہیں شریکا، شرکتاں دین دُنی دئے مٹایا۔ اُس محبوب دے وچ توفیقا، جو نور نورانہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ ابلیس کہے نارد اپنی سانہہ کے ویکھ دھوتی، ہتھ بودی اُتے لگائیا۔ براہمن سرشٹی ویکھ روتی، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ممتا وچ سوتی، نیر اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ پرہیو چھڈیا کارن روٹی، بوٹی جگت مُکھ ہلکائیا۔ کلجگ اتم ویکھ شوڈر براہمن ویش سب دی مٹی چوٹی، چوٹی چڑھ کے دھیان لگائیا۔ بھگت سہیلا ورا دسے وچ کوٹی، کوٹن کوٹ لیکھا دھرم رائے نال بنائیا۔ سچ دوارے جگدی دسے کوئی نہ جوتی، ہون دیپک گھرت جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ مان رہیا نہ چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق دین ڈبائیا۔ کچھ لہنا تک لے زویداس چہارے موجی، کبیر جلابا کی سُنائیا۔ بنا آتما توں پرماٹما دا بنے کھئے نہ گوتی، گوتم کہہ کے گیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جس نوں جھکدے سینتا راما، رادھے کرشن نو نو لاگن پائیا۔ سو پر پُرکھ سلطانا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جانی جانا، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا بھيو آپ چُکائیا۔ ابلیس کہے نارد تیری بودی ویکھاں ہلدی، سیس اُتے سہائیا۔ نگاہ مار لے اتم پرماٹم کیسے نہ ملدی، برہم پاربرہم میل نہ کھئے ملائیا۔ نشانی نظر نہ آوے کیسے تل دی، تلک للاٹی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ دین دُنی دی بیڑی تک لے شوہ دریائے ٹھلدی، حضرت نوح بیڑا رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے ابلیس کیہڑا حضرت نوح، جگت ساگر نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں یاد آیا جیہڑا سندیسہ دے کے گیا دھرو، بال اوستھا اک سُنائیا۔ جو آشا رکھی وششت گرو، رام راما وڈ

وڈبائیا۔ کابن نے کہا مہربان دا کھیل ہونا شروع، جھگڑا ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے ابلیس اک دن کرشن نے حکم دتا سی گوپی، رادھا رادھکے دتا جنائیا۔ نی اوہ تک کلجگ ابلیس دے سر تے کالی ٹوپی، کالا ویس جگت لوکائیا۔ جس نے مان رہن نہیں دینا کیسے شاستر پوتھی، گیتا گیان نہ کھئے چٹرائیا۔ منزل چڑھن نہیں دینی کیسے چوٹھی، چاروں کٹت ہووے ہلکائیا۔ بڈھی سب دی ہونی تھوٹھی، نرمل روپ نہ کھئے درسائیا۔ کایا مندر دے نہ جگدی جوتی، جاگرت جوت نظر نہ آئیا۔ سب دی واسنا اندروں ہونی کھوٹی، کھوٹے کھرے نہ کھئے بنائیا۔ دین دنی شرع وچ ہونی روتی، پن نیناں نیر وبائیا۔ نارد کہے ابلیسا سب دی مت ہو جانی ہوچھی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پنڈتاں مان نہیں رہنا کوشی، کوش کوک کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ ابلیس کہے نارد میں سناواں تینوں اک گان، شرع شرع وچوں جنائیا۔ میں کی لیکھا جانا محمد والی اسلام، اسم اکو اک ویکھ وکھائیا۔ میں نظارہ تکیا جس ویلے سنان سوریہ لگا چران، میں اندر وڑ کے دتا بلائیا۔ اوہنوں بنا کے کام واسنا غلام، غربت اندر اک بھرائیا۔ پھیر میں تاڑی ماری اوہ ہو گیا حیران، حیرانی وچ دئے ڈبائیا۔ مکھوں بول نہ سکے زبان، ذبح آشا دتی کرائیا۔ میں اشارہ کیتا اٹھ مہربان محبان، محبان بیدو نور الاہیا۔ جس دی صفت کرے مجیدقرآن، اللہ اللہ اکو نور الاہیا۔ جو صدی چوڈھویں اپنا کھیل کرے مہان، امام اماما روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ نارد کہے ابلیس میرے کول اکو پچھلا رقعہ، جو رکنی نوں چکن لگیاں کرشن دتا لکھائیا۔ نارد اوہ کلجگ آوندا بھکھا، بھجے واہو داہیا۔ جس دا نشانہ کدے نہ اکا، تیر انیالا اک چلائییا۔ اُس دا نہ جسم نہ ضمیر نہ جُسا، جُستجو وچ اپنا بیو نہ کھئے گھلائییا۔ اوہ تک محمدی دھار جس دے ہتھ وچ دسدا حقہ، حکم دھر دا دیوے بے پرواہیا۔ جس دی گوڑھی نیند جگت جہان ہووے سستا، آلس نندرا نہ کھئے ہٹائیا۔ ست دھرم دا دے کھئے نہ پتا، پتا پوت کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ابلیس کہے نارد آکرئے حق صلاح، مشورہ اکو اک رکھائیا۔ پہلوں دوویں بخشا لیئے گناہ، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار سارے ہون والے فنا، فنا فی اللہ دے لوکائیا۔

تُوں سب دا مالک خالق پرتپالک اک ملاح، بے پرواہی وچ سائیا۔ ساڈی تیرے آگے دُعا، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم بیڑا اپنے کندھ اٹھا، لیکھا اوتاراں پیغمبران گروآں پور دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگائیا۔ نارد کہے ابلیس میتھوں ہندا نہیں برداشت، بدی کرے کوڑ لوکائیا۔ ابلیس کہے کوڑ کڑیارا ایہناں دے اندر کیتا کاشت، کلجگ اپنے نال ملایا۔ سچ محمد دا نانا رہے نہ کیسے واستک، وصل یار نہ کھئے ہندھائیا۔ پریم دھار دا رہے نہ کھئے آپاشک، اُپنشدان دا لیکھا دینا مکائیا۔ اوتاراں پیغمبران گروآں دی دھرم دی رہن نہیں دینی وراثت، ورثے دا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو جلوہ گر نور دا ظہور ہونا پرکاشت، پُرکھ اکالا اکو نظری آئیا۔ جس نے سرشٹی دی درشٹی ویکھنی ناستک، چاروں کُنٹ تن وجود پھول پھولایا۔ ہرجن ہر بھگت صوفی فقیر ویکھنے آستک، کایا مندر اندر پردہ آپ چُکائیا۔ چوراسی تگنی جس نون منوا کر کے بیٹھا حراست، اپنا بل نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل کھلایا۔ ابلیس کہے نارد اوہ ویکھ کی محمد دا کہے مقبرہ، گور کہے کے کی سنائیا۔ واحد دا واحد اُتے کی تبصرہ، کی تبلیغ رہی جنائیا۔ کی اُمت نون اشارہ دتا انت اپچھرا، حُکم صادر صدر بن سنائیا۔ نگاہ مار لے چودان طبقات دا لیکھا اُڈن لگا نال کسرا، کسر اعشاریہ لیکھا سب دا دئے اڈائیا۔ کی اُمت دا ہونا حشر، ہست کپٹ روون مارن دھاپیا۔ جو اشارہ دے کے آیا نانک وچ بصرہ، بصری اسم توں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ کھیل کھلایا۔ ابلیس کہے نارد کی کہے تارا قُطب، دھرو کی شنوائیا۔ ولی یا علی ولزا زُبت، جیش چشمے نور رُشنائیا۔ دوزانے وبز مُشتانے رچشپ اللہ ہو جان ولہم منو آہ وزیٹلے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے ابلیس سُن حُکم یتھارتھ یدپ یدی دیاں جنائیا۔ جس وچ کیسے اوتار پیغمبر گر دا نہیں سوارتھ، سوارتھ دین دُنی نہ کھئے وڈیائیا۔ منسا من خواہش نہیں کوئی پدارتھ، پدوی پد نہ کھئے چٹرائیا۔ میں چار جگ دا ویکھیا پرمارتھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پرہ نے دتا وکھائیا۔ سب دے سندیسے سُنے پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار سانجھا یار اتم کلجگ پرگٹ ہووے وچ بھارت، سمبل دا واسی سمبل اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ جو ایتھ اوتھ دو جہاناں سب دا بنے وارث، لوک

پرلوکاں اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس دا اِکو سَتگر شبد ہووے ثالث، دیناں مذہباں ثالثی حق حق کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں توں باہر آتما پرما تا دی دھار خالصہ بنائے خالص، جس دی رُوپ رنگ ریکھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ اوہ دھرم دی دھار پُرکھ اکال دا ہووے بالک، بالی بُدھ آپ جنائیا۔ جس دا صاحب سوامی ہووے اکٹا پالک، مہربان سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے ابلیس ایہہ لہنا دینا دین دُنی دا پورا کرے جو ویکھے وگسے منکھ مانو مائس، سب دی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار عدالت، عدل انصاف اِکو اک کھائیا۔

* ۱۰ اَسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ وولور ہیمپٹن سٹاف ۷۵ ڈنسٹ آل روڈ پرکاش سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے ویکھ میرے جوت سرُوپ، جوتی جاتے دھیان لگائیا۔ دو جہان میری دشا کوٹ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سمتاں وچ سمائیا۔ میرا نظر نہ آوے کیسے رنگ ریکھ رُوپ، چکر چنہ کہن کھئے نہ پائیا۔ میرے آد انت دا دے نہ سکے کھئے ثبوت، ثابت صورت نہ کھئے سمجھائیا۔ میں شاہ شہانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا نرگن دھار محبوب، مہربان مہربان مہربان اکھوائیا۔ میرا سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی مقامے حق حق عرش عروج، عالیشان دا عالی جاہ اِکو نظری آئیا۔ میری نرگن دھار اک منزل جس دی سمجھ نہ کھئے حدود، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چاروں کُنٹ سدا موجود، زمیں اسماناں اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ شبد کہے سُن میری اکمّ دی دھنی، انادی ہو کے دیاں جنائیا۔ میرا کھیل بہہ بہہ گئی، گنوتا اک اکھوائیا۔ میرا مالک خالق اک گئی، گل مالک بے پرواہیا۔ جس دی سادھی نہیں وچ کدے سنی، سُن سادھ توں باہر میرا کھیل نظری آئیا۔ میرا رُوپ رنگ جانے نہ کھئے وچ دُنی، دو جہان میری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ وشن کہے سُن میری لکشمی، لچھن میرا سمجھ کیسے نہ آئیا۔

میرا کھیل آد جگادی رسمی، حُکم ورتے بے پرواہیا۔ میرا مالک نُوَر نُوَرانہ بنا جسمی، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جس دی سب توں نرالی قسمی، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائیآ۔ اوہ نظری آئے اکو نیتر جسمی، سچ چشم کرے رُشنائیا۔ نرگن دھار دھار دا مشنی، مشن اپنا آپ پرگٹایا۔ جس دی مہا کیسے نہ لکھنی، لیکھا انت نہ کھئے درڑایا۔ کھئے نہ جانے میری اوہدی آيو کتنی، انت کہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک اُچائیآ۔ برہما کہے سُن میری سُرستی، سرب دھیان لگائیآ۔ دُھن ناد دی لے مستی، نام ندھانا اک گُن گائیآ۔ جس نے سانوں بخشی ہستی، مہربان مہر نظر اُٹھائیآ۔ اُس دی مہا کر جس دی کھیل لکھ دی، لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جھٹ سُرستی خوشی دے وچ ہسدی، ہس کے سپس نوائیا۔ میں وی دھار اوسے دے پرکاش دی، مینوں جنے کھئے نہ مائیآ۔ میں اوسے دا حُکم واچدی، واچک ہو کے دھیان لگائیآ۔ میں وڈیائی کراں کی برہما اپنے باپ دی، پتا پُرکھ اکال اکم اتھاپیا۔ میں اُس نوں ویکھ کے تھر تھر کانپدی، بلہین بل نہ کھئے دھرائیا۔ اُس نے مینوں اک آواز سُنائی اپنے جاپ دی، پہلی دُھن راگ ناد توں باہر درڑایا۔ سُرستی نوں مینوں رہی الاپدی، دوسر اور نہ کھئے چڑایا۔ میں مستانی ہوئی کھیل ویکھ اُس دے راز دی، جس رحمت سچ کھائیآ۔ دُھن سُنی سوہنگ ساچے ناد دی، نرگن نرگن دتی درڑایا۔ برہما باقی کھیل ہونی سب بعد دی، ایس ویلے دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ میری آشا اوسے دے وچ جاگدی، جو جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ میری تمنا بھری پریم ویراگ دی، خوشیاں ڈھولے اکو گائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ ورتائیآ۔ شنکر کہے سُن دُھر دی دھار پاربتی، پربت چوٹیاں توں باہر سُنائیآ۔ کچھ صفت دس دُھر دے کھلاپتی، پت پریشور بھيو کھلائیآ۔ آشا ترسنا جس دے نال تیری رتی، ممتا اور نہ کھئے جنائیآ۔ پاربتی جھٹ اُٹھ کے تھئی، قدم قدم نال بدلائیآ۔ پھیر مُنہ دے بہار ڈھٹھی، نیتر نیتان نیر وبائیآ۔ میں اکو تکیا میرا شاہ سُلطانا مرد مردانہ پُرکھ اکالا جس دی جوت اگئی بتی، نُوَر نُوَرانہ ڈگمگائیآ۔ اُس دا سندیسہ میرے انتر آیا رتی، میری رت دی رت دتی بدلائیآ۔ اوسے دی دھار اوسے دا پیار اوسے دا نُوَر اوسے دی بچی، بچپن اور نہ کھئے رکھائیآ۔ مینوں پریم وچ شنکر پڑھائے پئی، نوں میرا میں تیرا راگ درڑایا۔ جس دے کولوں بھولے ناتھ نوں سوہنگ دی کھٹی کھٹی، کھٹکا اور رہیا نہ رائیا۔ میں وی اوسے دا

در دوارا ٹپی، گرہ تکیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ جوت کہے شبد چلائیے اکٹا راہ، رحمت سچ کمائیا۔ وشنوں لکشمی دیئے صلاح، پردہ آپ اٹھائیا۔ برہما سُستی دیئے سمجھا، بھیو ابھید آپ کھلائیا۔ شنکر پاربتی لئیے نال رلا، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ تتاں نوں دیئے اگم صلاح، جس دا مشورہ اور نہ کھئے پکائیا۔ اشارہ دیئے تھاؤں تھان، تھنتر اکو اک وڈیائیا۔ اپنی بنت لئیے بنا، دوسر سنگ نہ کھئے ملائیا۔ انہاں دے اندر فُرنے دیئے پُہرا، اُبھو اپنی کھیل کھلائیا۔ سیوادر لئیے بنا، وفاداری وچ کُکائیا۔ انتر آشا دیئے بھڑکا، خواہش نال ملائیا۔ پھیر ساٹوں تے سپس دین جھکا، تتاں دے تے نال مل کے وجے ودھائیا۔ مہربان ہو کے تتاں دی جھولی ترے گن مایا دیئے پا، رجو طمو ستو اپنے رنگ رنگائیا۔ پنج تت نال دیئے ملا، بخشش ہووے ایکا تھائییا۔ پھیر سندیسہ دیئے درڑا، دُھر فرمانا وڈ وڈیائیا۔ سب دے ناؤں دیئے دھرا، سنساری بھنڈاری سنگھاری کھیل کھلائیا۔ برہمے سرشٹی دے اُپا، وشنوں رزق دینا سبائیا۔ شنکر اتم لیکھا سب دا دینا مُکا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوارے متا لئیے پکا، بدلی کرے نہ کھئے رائیا۔ نالے گیت گہر گمبھیر دا سُنیئے نال چاء، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ شبدی دھار جوت نرنکار نوں کہا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جھٹ وشنوں لیا اٹھا، پاربتی شنکر نال لئیے انگرائیا۔ سُستی لکشمی پکڑے بانہ، بلوونا برہمے تائیں لگائیا۔ سُنو سندیسہ اگم اتھاہ، جو بن رسنا جہوا گائیا۔ سپس جگدیش لؤ جھکا، نو نو لاگو پائیا۔ آد دا ڈھولا لؤ گا، جس دا لیکھا لکھت نہ کھئے سمجھائییا۔ سارے خوشی لؤ منا، منسا اور نہ کھئے بنائییا۔ سچکھنڈ دوارے اکو جوت نور رُشنا، دوجا اور نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ وشنوں لکشمی گایا آد گیت، ہتھ پيشانی اُتے کُکائییا۔ تیری آد دی پریت، انت انت تیرے وچ سہائییا۔ تیرا حُکم تیری ریت، ریتوان تیری وڈیائیا۔ توں صاحب سدا اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ نالے وچھوڑے برہوں وچ دوہاں نے ماری چیک، کوک کوک سُنائیا۔ میرے مہربانا ساڈی آشا سد منسا تیری ہووے اُمید، ترسنا اور نہ کھئے بنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وشنوں لکشمی سپس نوائیا۔ برہما کہے سُستی گا گوبند، گہر گمبھیر وڈیائیا۔ سُستی کہے اوہ مالک سد بخشنند، بخشنہار اکھوائیا۔ جس دا سچ دوار

اگما پنڈ، جیو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جتھے ستار وجے نہ کھئے کینگ، تار سکے نہ کھئے بلائیا۔ اوہ مالک اک مرگند، مہربان وڈ وڈیائیا۔ جو سب دی میٹے چند، اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پاربتی کہے سُن شنکر گائیے اکو ڈھولا، جس دی آواز سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو بنا زبان توں جائے بولا، انبولت وچ سمائیا۔ نالے واسطہ پائیے مہربان کھیل کریں اُپر دھرنی دھرت دھول دھولا، پہلوں دھول اپنی لے بنائیا۔ ساڈے نال کر اقرار قولا، کول وچوں جس برہم لیا پرگٹائیا۔ جے تُوں پنج تت دتے پون پانی کھیلے وچ پونا، خاکی خاک رنگ رنگائیا۔ تیری کرپا نال لکھ چوراسی نور جمنّا، وشن برہما شو چلے نہ کھئے چترائیا۔ تُوں مالک بنا گھڑنہار بھننا، سمرتھ اک اکھوائیا۔ اسیں سب نے تیرا حکم مننا، نو نو لگیئے پائیا۔ آد انت تھر تھر کمبنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تُوں سب دا بیڑا بنھنا، بہار اپنے کندھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے چنتا غمنا، اکو ایک ایک ٹیک تیری نظری آئیا۔

* ۱۰ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ والسال لیور ۲۳ کارل سٹریٹ کیسر سنگھ دے گرہ * *

ترے گن کہے پنج تت ساڈا روپ اپار، اپرمپر سوامی دتی وڈیائیا۔ وشن برہما شو بنائے سیوادار، سیوا سچ سچ کھائیا۔ لکشمی سُرستی پاربتی ویکھے نین اگھاڑ، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ کی کھیل نرگن نرنکار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کی اپنی کار کھائیا۔ جو اگم اتھاہ بے پرواہ بنیا آپ ٹھٹھیار، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ برہم وتتے فرنا دتا اپر اپار، اپرمپر سوامی دتا درڑائیا۔ وشنوں نے کہا کر نِمسکار، پن ڈنڈاوت بندنا سیس جھکائیا۔ شنکر کہا ہونا خبردار، آلس نندرا وچ نہ رائیا۔ تتے ایشٹ متو سچی سرکار، جس دا روپ رنگ پن اُبھو درشتی نظر کیسے نہ آئیا۔ جو جوتی جاتا ٹھاڈی جوت کرے اُجیار، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ وست امولک دیوے تھار، اگم اتھاہ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ وشن برہما شو پُرکھ اکال دتی انت درشت، واشنا اور نہ کھئے جنائیا۔ پاربرہم برہم توں پار پرے اپنا دسیا گرہست، سیج شہنجی سچکھنڈ نرگن نرگن آپ ہنڈھائیا۔

رُوپ انوڀ دهر وِشِشِٹ، وِشِشِ اپنا آپ سمجھائیا۔ تِنّاں اِکو وار کھول کے دِرشِٹ، دِرشِٹى کون دِتا دِرِڑائیا۔ مِیَن تانک مِیری نِرگن دھار
 ہوئی جِست، آتم پرماتم ونڈ ونڈائیا۔ بنا قلم شاہی توں نِراکھَر کیتی لِکھت، کاتب نظر کھئے نہ آئیا۔ وِشِن برہما شو تِکَن نال پِمت، حوصلہ
 اپنا اِک بندھائیا۔ نہ کوئی دِشا کوٹ دِسے سِمت، نُوَر نُوَرانہ اِکو ڈگمگائیا۔ تِنے برہوں وِچ کرن لگے مِنت، یَن نیناں نیناں نِیر وہائیا۔ پُرکھ
 اکالے ساڈے انتر آوے کھئے نہ چِنت، چِنتا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم
 اِک ورتائیا۔ وِشِن برہما شو پرہ سمان بَخشیا تھوڑا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں مِیرا مِیَن تِیرا اِک سُنایا دوہرا، دوہری اپنی کل
 ورتائیا۔ پهلون کھیل کھلایا اندھ گھورا، پھیر نِرگن نُوَر چند کرے رُشنائیا۔ پھیر ہس کے کھا رُوپ انوڀ تِکو مورا، جِس دا چکر چنہ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ تہاڈا بھاگ ہووے متھورا، مستک ٹکے دھوڑ رمائیا۔ سب دے اُتے حُکم ہووے جابر زورا، اپنا بل نہ کھئے جنائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وِشِن برہما شو کہن پرہ کِریا کیتی آپ، اپنی دِیا
 کھائیا۔ ساڈا بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال گود اُٹھائیا۔ تُوں مِیرا مِیَن تِیرا دس کے جاپ، سوہنگ ناد دِتا وجائیا۔ شبد شبدی تھاپن
 تھاپ، شبدی شبد دئے وڈیائیا۔ آپ اپنا بنا کے ساک، سَجَن اِک اکھوائیا۔ ساڈا کھول کے پردہ تاک، نُوَر دِتا چمکائیا۔ سانوں پچھلی اگمی
 یاد رہی کوئی نہ واٹ، وقت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا دئے ملائیا۔
 وِشِن برہما شو کہن کِریا کیتی ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار سمجھائیا۔ ساڈے انتر مؤلی رُت، خوشیاں وجی ودھائیا۔ ساڈی نگاہ وِچ آیا
 لکھ چوڑاسی بُت، بُتخانے دئے سمجھائیا۔ ایہہ نُوَر نُوَرانہ مِیرا لاڈلا سٹ، جو آتم سب دے وِچ ٹکائیا۔ وِشِنوں پھڑ ہلُونیاں گٹ، نِتر نِین
 کھلایا۔ برہمے گیا تھہ، برہم دِتا سمجھائیا۔ شنکر لگا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے دِتا دِرِڑائیا۔ تہاڈی سب دی جھولی پاواں اپنی اگمی
 جوت، جوتی جاتا آپ اکھوائیا۔ ترے گن مایا پنج تت تہاڈی دھرم دی گوت، گنڈھ نِرگن سرگن آپ پوائیا۔ اگلا لیکھا ویکھو کوئی کوٹ،
 گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ کُچھ وِشِن برہما شو پئی سوچ، سوچ سوچ وِچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اندروں کھولیا لوچ، نِین دِتا کھلایا۔ مِیرا
 کھیل اگما بہت، انگنت مِیری بے پرواہیا۔ نِرمَل نُوَر تِکو مِیری نِرگن جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ وِشِن برہمے شو پرکاش تکیا ہوئے بے

ہوش، اپنا آپ رہیا نہ رائیا۔ تے ہوئے خاموش، شبدی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی وڈ وڈیائیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈے اندر وچّی اگئی تھپک، مارن والا نظر نہ آئیا۔ اسیں بھے وچ تے گئے تہک، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جھٹ ستگر شبد تُوں میرا میں تیرا سُنایا سبق، سوہنگ ناد دتا درڑائیا۔ اسان نگاہ بدلی ویکھیا پرت، پت پریشور نظری آئیا۔ نہ کوئی زمیں اسان نہ کوئی دھرت، منڈل منڈپ سوریہ چند نہ کھئے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ وشن برہما شو کہن اسیں تکیا نال دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈی جگہ بے مقام، بے مقام دتا ٹکائیا۔ ساڈے اندر دُھنی دتا گان، انادی ناد وجائیا۔ جوتی جاتا بن بلوان، سوریہ اپنی کل پرگنائیا۔ پرکاش کیتا آپ مہان، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اسیں تے ہوئے حیران، حیرانی وچ سیس نوائیا۔ ایہہ کی کھیل سیری بھگوان، بھگون اپنا لیکھا دے سمجھائیا۔ ساڈے تتاں دے اندر وچّی اکو تان، دُھر دی تنک دتی لگائیا۔ میں سب دا جانی جان، جاننہار اک اکھوائیا۔ تسان سُننا اگئی فرمان، فرنیان توں باہر درڑائیا۔ تتاں تُوں بناواں پردھان، وشن برہمے شو دیاں وڈیائیا۔ وشن آہ لے بھنڈارا مہان، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ برہمے برہم دا لے دان، برہم وتے دیاں سمجھائیا۔ چوراسی لکھ کر پروان، پرم پُرکھ آپ درڑائیا۔ شنکر ہو سوادھان، سوادھانی وچ جنائیا۔ آہ لے شستر میرا مہان، جس دا رُوپ نظر کیسے نہ آئیا۔ جو اُچے تیرے ستھر لتھے آن، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تسیں تے نوجوان، جنم والی تھادی اکو آد مائیا۔ امرت رس دیاں پین کھان، ترسنا اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ وشن برہما شو کہن سانوں اتر دتا دلاسا، مہربان دیا کئیا۔ ساڈا بنا بلاں توں نکلیا ہاسا، خوشی خوشی وچوں پرگنائیا۔ اسان اگھی اکو رکھی آسا، آسا پرہ دے آگے ٹکائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا کیتھے کریئے کھیل تماشا، دھام نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں صاحب پُرکھ ابناشا، سب تیری وڈ وڈیائیا۔ جھٹ زرگن دھار جنائی گاتھا، شبد اگم سُنائیا۔ آہ تگو میرے فرنے اندر بنے پرتھی آکشا، گگن منڈل پُری لوہ آکاش پاتال سوہا پائیا۔ ہر گھٹ میرا ہووے واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تسان میرے اُتے رکھنا بھرواسا، بھرم اور نہ کھئے جنائیا۔ میرا منڈل تھادی پینی راسا، لکھ چوراسی گوپی کاہن نچائیا۔ خوشیاں وچ دیواں داتا، دانی ہو کے آپ

ورتائیا۔ میرا سب توں وڈا کھاتہ، جس دا انت کھئے نہ پائیا۔ نال سندیسہ دتا میں سب دا ہوواں پتا ماتا، آتم رُوپ بال سکھائیا۔ میرا ناؤں ہوئے جوتی جاتا، جاگرت جوت کران رُشنائیا۔ جُگ چوکڑی میری ساچی رہنی گاتھا، جس نوں سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سوہنگ وست امولک واتھا، اٹل آپ ورتائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر چلنا راتھا، رتھوہی ہو کے کھیل کھلائییا۔ تتان اندر کرنا واسا، پنچم رنگ رنگائیا۔ اوتار کھیلنا کھیل آپ بہہ بہاتا، نرگن سرگن میل ملائییا۔ پیغمبر رُوپ پرگٹاواں ہو سمراتھا، اپنی کل ورتائیا۔ گروآں دیواں داتا، اتوٹ اٹٹ جنائیا۔ نام کلمے سناواں واکا، دُھر دا حُکم پرگٹائیا۔ سُن لے وشنوون پچن ساچا، سہج نال سُنائیا۔ میں گھٹ گھٹ اتتر ہوواں راجا، تُوں رزق پہنچاؤنا تھاوں تھائیا۔ برہمے تیرا لیکھا اُتپاتا، اُتپتی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ برہم پاربرہم جوڑنا ناتا، بدھاتا رہیا سمجھائیا۔ شنکر تیرا عجب تماشا، تماشین بنے پرواہیا۔ جو اُچے سو کرنا ناسا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ برہمے جھٹ جوڑیا ہاتھا، مستک ہتھان نال چھپائیا۔ بن تیری کرپا سب توں دسے گھاٹا، بھرپور نظر کھئے نہ آئیا۔ میں اکو بینتی اکھاں، بنا اکھراں دیاں جنائیا۔ میرے مالک آد جُگاد سب دا ہونا راکھا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پہلوں مینوں اپنا نام دے ساچا، برہمے جھولی آگے ڈاہیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میری کرپا بنا نہ جائے واچا، واچک نظر کھئے نہ آئیا۔ جھٹ برہمے کہا میرا تیرے نال ناتا، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن برہمے میرا پاربرہم دا بھید، سہج نال جنائیا۔ تیری اچھیا میری بھچھیا بخشش کران چارے وید، چارے کھانی چارے بانی چارے جُگ رنگ رنگائیا۔ بن نیناں لینا ویکھ، بن اکھراں دتا درڑائیا۔ میرا اکو اشارہ اکو ریکھ، اکو منتر منتر سمجھائیا۔ پھیر تک اکٹا بھیکھ، بھیکھ اپنا دتا وکھائیا۔ نہ کوئی مچھ داہڑی نہ کیس، مؤنڈ مُنڈایا ت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جو وشن برہما شو اپنا کرے ہیت، ہتکاری آپ اکھوائیا۔ درس دکھاوے نیتن نیت، نرگن اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ وشن برہما شو تے رہے جھک، سپس جگدیش جھکائیا۔ اندرون نکلے تُوں میرا میں تیرا ٹک، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جھٹ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیتان توں گودی لیا چُک، اکو رنگ دتا رنگائیا۔ پھر پھڑ ہلُونے گٹ، سہج نال سمجھائیا۔ ویکھیو تہاڈے وچ کدے نہ پوے پھٹ، پھٹکل رُوپ نہ کھئے

بنائیا۔ ٹہانوں تِنّاں نوں بھنڈارا دِتا اٹّ، میرے بنا خالی نہ کھئے کرائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ تہاڈی مؤلے رُت، اوتار پیغمبر گر میرا لیکھا جگت دین سمجھائیا۔ تُساں کھیل ویکھنے کایا ماٹی پنج تت بُت، تن وجود دھیان لگائیا۔ جھٹ وشنوں ہویا خوش، خوشحالی وچ جنائیا۔ جھٹ برہمے لیا پُچھ، پرہ تیری کی بے پرواہیا۔ جو میں سرشٹی کرنی اُپت، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ کی لیکھا ہڈ ماس ناڑی رت، رکت بوند سنگ کی بنائیا۔ جھٹ پُرکھ ابناشی دین دِیال کھیل دِتا دس، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ برہمے اپنی پلٹ کے ویکھ اکھ، پرتکھ دسے بے پرواہیا۔ جس اپنی رچنا لئی رچ، رچنا رچ کے اپنی کھیل کھلائی۔ نٹوآ ہو کے اندر جائے نچ، گرہ مندر اپنا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ برہمے کہا پرہو تیرا لیکھا بڑا اگت، گنتی وچ کھئے نہ آئیا۔ میں در تیرے دا منگت، بھکھیا دھردی دینی پائیا۔ ہونا کران منت، نو نو لاگاں پائیا۔ میرے وچ نہیں کوئی ہمت، پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہا برہمے میری تک اگئی ہمت، جس دی دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ برہمے نگاہ ماری تھلے اُتے، آشا اپنی آپ ملائی۔ کیتا کھیل ابناشی اچتے، پاربرہم پرہہ پردہ دِتا اُٹھائیا۔ جدھر تگے پنج تت کایا تے، بُتخانیان وچ وسیا بے پرواہیا۔ ہر گھٹ اندر بیٹھا لکے، آسن سنگھاسن اک سہائیا۔ آتما پرما دِی اکو آواز تے اکو ٹکے، دھن انادی اک جنائیا۔ شبد بولے بنا مکھے، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ برہما کہے میں جھٹ نگاہ اپنی پرتی، پت پرمیشور دتی وڈیائیا۔ مینوں نظری آئی دھرتی، جو پرہہ چرنی بیٹھی سپس نوائیا۔ پھیر میں ویکھیا اُپر عرشی، عرشی پریم نور الاہیا۔ جو سب دا ندھ پرتی، برہما کہے وشن شنکر رہیا سمجھائیا۔ ویکھو سب دی اتم چُکی جائے ارتھی، نشانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ آہ تے لو میری دھر دی پرچی، جو پراچین دا لیکھا تہاڈے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم جنائیا۔ وشنوں کہے میں اوہ اگئی پرچی پڑھی، پُرکھ اکال دتی سمجھائیا۔ سچ دوارا میرا اکو گڑھی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے نرگن جوت نراکار ہو کے دھری، سٹح اپنا پرکاش کرائیا۔ نہ اوہ جتھے نہ اوہ مری، آون جاون سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو کھیل کھیلے گھر گھری، سب نوں دے وڈیائیا۔ نرہے ہوئے کدے نہ ڈری،

بھو اپنا اک جنائیا۔ جس دی سرن وشنوں پریں، دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ مالک اکو وریں، کنت سہاگی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکائیا۔ وشنوں کہے میں چٹھی پڑھ کے واجی بنا جہوا، بڈھی نہ کھئے چٹرائیا۔ ڈنڈاوت وچ کہا کران میں سیوا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ ٹوں مالک میرا سچ دھام وسے نہکیوا، نہچل سوہا پائیا۔ تیرا پدارتھ امیوں رس میوہ، رس سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ٹوں سب دا دیوی دیوا، دیو آتما تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، وشنوں نو نو لاگے پائیا۔ برہما کہے میں اوہو پترکا کھولی، کاغذ ٹکڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ بنا اکھراں توں بولی، انبولت دا راگ جنائیا۔ برہمے اوہ تک لے لکھ چوراسی دی چولی، چولی اندر وڑیا بے پرواہیا۔ جس دی آتم دھار ہونی گولی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ٹوں تھوڑی جہی نجھ دھار امرت بوند سوانتی رکھ دے وچ نابھ کولی، کول والیا کول نین تینوں دئے وڈیائیا۔ پھیر دھرنی دی رت جائے مولی، چارے کھانی سوہا پائیا۔ برہمے اکھیا سہج نال ہوئی، دھیرج نال سنائیا۔ چٹھیئے میری دھارا اوسے توں گھول گھولی، گھولی گھول گھائیا۔ جھٹ اگلی سطر وچ لکھیا برہمے مول نہ ڈولیں، دھیرج دتا دھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیمو آپ چکائیا۔ چٹھی کہے جس ویلے مینوں شنکر پڑھدا، بنا ورقیاں ورقہ اٹھائیا۔ بھے وچ بھجیا پھرے ڈردا، ٹھے واہو داہیا۔ نالے ویکھے جگت جہان سڑدا، اگنی تے نہ کھئے بھجھائیا۔ نظارہ تگے چوٹی جڑ دا، کی چیتن ونڈ ونڈائیا۔ پھیر بٹخانیان ویکھیا تن وجود مردا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر نگاہ ماری کی لیکھا جیہڑا انہاں نوں گھڑدا، گھڑنہار کی وڈیائیا۔ چٹھی دا لیکھ کہے میرے اُتے نہیں کوئی پردہ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ٹھاڈا رُپ سیوک سیوادار بردا، ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جھٹ ستگر شبد آیا بھجیا، شنکر دتا بلائیا۔ سورپیر ہو کے گجا، بھے وچ رہیا ڈرائیا۔ اوہ تگو سچکھنڈ دی جگ، تھان تھنتر بن نیتر دیاں وکھائیا۔ جتھے نہ کوئی آکاش نہ بسدھا، دھرنی رُپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ اُس صاحب دا حکم سدا گجھا، بے انت اوہدی اک وڈیائیا۔ جس نے ٹھاڈے کولوں کھیل کھلاؤنا کوئن جگا، جگ چوگری ونڈ ونڈائیا۔ اپنے نام دا دسے مدعا، مطالعہ کرے برہمے دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل سچ

سچ وچوں پرگٹائیا۔ ستگر شبد کہا برہمے مار لے آہ، ہوکا اور نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال تک ملاح، بیڑا دو جہان چلائییا۔ میری لے
 صلاح، بنا سمجھ سمجھائیا۔ سُن لے دُھر دا ناں، ناؤں زینکارا دیاں درڑائیا۔ جس دا نہ کوئی پتا تے نہ کوئی ماں، جنی گود نہ کھئے سہائیا۔
 اوہ وست امولک تیرے انتر دیوے سوامی ہو کے پکڑے بانہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا دئے جنا، جانہار اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہا شنکرا اٹھ بلہار، پچو
 تینوں دیاں جنائیا۔ کھیل ویکھ اپر اپار، اپر مپر سوامی رہیا سمجھائیا۔ تُوں بنا برخوردار، بال بالے وجے ودھائیا۔ جو اُچے سو دینا مار،
 تن ماٹی پنج تت رہن کھئے نہ پائیا۔ حُکم مننا سدا جُگ چار، نو نو لگنا پائیا۔ تیرے اپنے نہیں کچھ اختیار، مختیار نامہ تیرے ہتھ پھڑائیا۔
 ستگر شبد کہا جس ویلے چاہے تہانوں اپنے حُکم توں دئے اُتار، سد رہن کھئے نہ پائیا۔ تُساں تتاں رہنا ہوشیار، ہوشیاری وچ آپ
 درڑائیا۔ جھٹ وشن برہما شو تے رو پئے زارو زار، پن نیناں نیر وہائیا۔ اسیں اوسے دے چاکر اوسے دے برخوردار، بخشش اوسے دی
 جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ سچ ست اکو روپ درسائیا۔ ستگر شبد کہا تے
 کرو ارداس، بینتی اک جنائیا۔ پرہو تُوں وسنا ساڈے پاس، سدا سد ہونا آپ سہائیا۔ اسیں رہیئے سیوک تیرے داس، داسی داس
 روپ پرگٹائیا۔ شنکر جھٹ اٹھ کے کہا میرے محبوبا جو اُچے سو کر دیواں ناس، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ برہمے کہا پاربرہم برہم تیرا ہوئے
 پرکاش، تیرا نور ظہور کران رُشنائیا۔ وشن کہا میں سب دا کھولان تاک، بھنڈارا گھر گھر دیاں ورتائیا۔ ستگر شبد کہا تُساں تتاں نے لینا
 بھاکھ، بھاکھیا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہا
 وشن برہما شو کلیو کچھ لکھا لو اپنا پتا، حق اپنا لو بنائیا۔ کوٹن کوٹ جُگ ایویں جائے ٹپا، بھجے واہو داہیا۔ تُسیں اپنا بنا لو کوئی سچا
 متا، مشورہ میرے نال رکھائیا۔ جیہڑا چوراسی دا کھیل رچنا پنج تتا، ترے گن مایا جوڑ جڑائیا۔ اوہناں دے وچ جے پُرکھ اکالا ہویا رچا،
 رچنا اپنی آپ دئے سمجھائیا۔ کی اوہنوں کس بدھ دیو کے دھکا، اپنا بل پرگٹائیا۔ اوہ سورپر نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ہٹا کٹا، بنا
 روپ رنگ ریکھ تون بھجے واہو داہیا۔ تُسیں اپنا خیال کرو اکٹھا، انتر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا مالک محبوب جدوں چاہے سریشٹی نوں کر

دیوے بٹا، زیرو دا زیرو انک بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ وشن برہما شو کہن ستگر شبد کرا دے لکھت، لیکھ نظر کیے نہ آئیا۔ اُس نے کہا پہلاں تئاں دا ہووے اکو ایشٹ، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جھٹ ڈھر دی خبر آئی شبد انہاں نوں دس میرا بھوکھت، پیشین گوئیاں توں باہر جنائیا۔ اکو وار جنا دے نو سو چرانوے چو کڑی جگ دی میری اوتار پیغمبران گرواں دی نیگی جہی لسٹ، فہرست بن اکھراں دتی بنائیا۔ ایس وچ وشن برہمے شو نوں لینا پویگا رسک، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سب نے اپنی منزل توں جانا تلک، تلکن بازی میری کھیل دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال رہیا دس، وشن برہما شو دیاں جنائیا۔ بنا مکھ توں رہیا ہس، مسکراہٹاں وچ وجے ودھائیا۔ بنا نیتاں توں اشارہ دیوے اکھ، بنا اکھراں توں کرے پڑھائیا۔ میرا نور جوت پرکاش، نور نورانہ نظری آئیا۔ میں اکو شبدی شبد دی دساں بات، باطن پردے آپ کھلائی۔ میرا سنا اگمی واک، جو واقعہ ورتے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سچ کرنی کار کھاواں گا۔ وشن برہما شو آپ سمجھاواں گا۔ ترے گن لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ پنج تت پردہ آپے لاہواں گا۔ لکھ چوراسی رنگ رنگاواں گا۔ چارے کھانی سوہا پاواں گا۔ چارے بانی شبد الاواں گا۔ چارے وید برہمے سمجھاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈاواں گا۔ تیئی اوتار نور جوت رشناواں گا۔ پیغمبران دے پیغام، کلمہ ڈھر دا حق سناواں گا۔ ستگر دے کے ستنام، فتح ڈنک ڈنک و جاواں گا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ کھیل کر وچ جہان، وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن شاستر گرنہاں سوہا پاواں گا۔ لہنا دینا ویکھاں جگت جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پھول پھولاواں گا۔ چوڈاں طبقات جو دتا دان، چوڈاں لوکاں لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ نور تگاں سورہ چند بہان، منڈل منڈپ پردہ لاہواں گا۔ جگت شبد دا ویکھاں گان، رسنا جہوا پھول پھولاواں گا۔ وشن برہما شو یاد رکھنا انت سب دا لہنا چکاواں آن، انا فانا اپنا ویس وٹاواں گا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، جوت جوت جوت رشناواں گا۔ جو جگ چو کڑی دیندا رہیا دان، تئاں دا لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست امولک اک ورتاواں گا۔ وشن برہما شو وست

امولک اک ورتاواں گا۔ کایا گولک اک بھراواں گا۔ شبدا انادی ڈھولک آپ وجاواں گا۔ انبولت شبدا سناواں گا۔ دین دُنی دھن دُولت پھول پھولاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکاواں گا۔ دُھر پردہ آپ چُکائیکا۔ دین دِیال دِیا کھائیکا۔ وشن برہمے شو آپ اُٹھائیکا۔ سچ سندیسہ اک سُنائیکا۔ جُگ چوکڑی پندھ مُکائیکا۔ گر اوتار پیغمبر نال ملائیکا۔ جوتی دھار سرب اُٹھائیکا۔ ایکا نُور نُور رُسنائیکا۔ نیڑا دُور پندھ مُکائیکا۔ حاضر حضور درس دِکھائیکا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہو ضرور، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھابیکا۔ لیکھا ویکھے کوڑو کوڑ، کوڑی کِریا پھول پھولائیکا۔ جن بھگتاں دے کے مستک دھوڑ، ٹکے دُھر دے نام لگائے گا۔ چتر سُکھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، دُرمت میل میل دھواوئیکا۔ سب دی آسا منسا کرے پور، پیشین گوئیاں سب دیاں لیکھے لائیکا۔ جوتی جاتا جلوہ گر اکما نُور، نُور نُورانہ ڈگمگائیکا۔ جو سرب کلا بھریور، بھانڈا بھرم بھو دین دُنی بھٹائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وشن برہما شو سب دی سیوا کرے منظور، منسا منسا وچوں ویکھ وکھاویگا۔

* ۱۱ آسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ والس آل سٹاف ۶۵ کیرنز سٹریٹ اجمیر کور دے گرہ *

ترے گن کہے سُن پرہو ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی دیاں جنائیا۔ جُگ چوکڑی لوک مات پیتے، کوٹن کوٹ اپنا پندھ مُکائیا۔ تیری نرگن سرگن چلدی رہی ریتے، تت وجود وجدی رہے ودھائیا۔ تیرے نام سندیسے سُنے میٹھے، جو کلمے کائنات دِرڑائیا۔ شرع والے تپدے ویکھے انگیٹھے، اگنی تکی تھاون تھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ذرا نگاہ مار دھرنی اُتے نیچے، اوچ اکم اپنی دِیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ترے گن کہے میرے صاحب مہربان مہربانا، مہربان تیری سرنائیا۔ نگاہ مار زمیں اسمانا، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ سُلطانا، ہوؤں درویش در تیرے اکھ جگائیا۔ پروردگار میرے سری بھگوانا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ میرا کھیل تک جگت جہانا، لکھ چُراسی پردہ آپ چُکائیا۔ میں نو نو کراں سلاما، ڈنڈاوت بندنا وچ

سپس جھکائیا۔ میرے محبوبا وسنہارے اُوچ عروجا نرگن دھار پھر کے بانا، باون دھاری میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا بنا اکھراں تون کاہنا، نش اکھر دھار درڑائیا۔ جو آشا رکھی بنا سیتا تون راما، رام راما ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا مالک اپنی دیا کھائیا۔ ترے گن کہے میرے صاحب سچ دھنی، وڈ دھناڈھ تیری وڈیائیا۔ مہربان بینتی میری اکو منی، عرض آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ ست پرکاش دے نہ کھئے چنی، چند ستار رووے مارے دھاپیا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ ہوئی اٹھی، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میرے انتشکرن وچ آئی غمی، غم خوار میرا پردہ دینا اٹھائیا۔ اوہ تک پنجاں تتاں والے تیں، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل تکیا آیو میری ہو گئی لمی، لمحہ لمحہ تیرا راہ تکائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک میرا اتم بیڑا بنیں، بنہنہار تیری وڈیائیا۔ اپنے حکم نال میرے روپ رنگ ریکھ نوں ڈنیں، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ کوڑ کڑیاری بھانڈے بھنیں، گھڑن بھنہنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ ترے گن کہے پرہو میرا تیرے آگے واسطہ، واستک دیاں جنائیا۔ تیرا کھیل تکیا آہستہ آہستہ، آستک تون ناستک ہندی دے تیری لوکائیا۔ میں چاہندی تیرے پریم دا اکو ہووے راستہ، رہبر اکو دے دھردرگاہیا۔ تیری دھار وچ تیرا پیار ہویا نراستا، منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا ویکھ شنکر اُپر کیلاش دا، کیشو اپنا بھیو کھلائییا۔ کی برہما برہم دھاری اکھدا، پاربرہم کی درڑائیا۔ وشنوں وشنو کی واچدا، واچک ہو کے کی سمجھائیا۔ تون لیکھا جان کایا ماٹی کاج دا، پنجاں تتاں بھیو رہے نہ رائیا۔ جنہاں دے اندر منوآ ناچدا، دہ دشا اٹھ اٹھ بھیجے واہو داہیا۔ انت جھگڑا مٹا دے کلجگ اندھیری رات دا، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ مُل پا دے گرو اوتار پیغمبراں والی بات دا، جو باطن تیرا دھیان کئے لگائیا۔ جھگڑا مٹا دے شرع والی جماعت دا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکھر سمجھا دے نراکھر والی لغات دا، جتھے الفیے سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا مٹا دے نام کلمہ بہہ بھانت دا، اکو حکم دینا سمجھائیا۔ ترے گن کہے لیکھا رہے نہ پنجاں تتاں والی ذات دا، اکو نور دینا چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، لیکھا مکاؤنا جھگڑے والی کتاب دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورا کرنا پچھلا ور، ور داتے تیری بے پرواہیا۔ ترے گن کہے میری عمر ویکھ ضعیفی، آیو سمجھ کیسے نہ آئیا۔

پنجان تتان والے تیرا ناں گاؤندے رہے تعریفی، صفتاں وچ سرنائیا۔ تیری سمجھ نہ آئی کیسے باریکی، بے انت کی تیری وڈ وڈیائیا۔ میں نو
 سو چرانوے چوکڑی جگ دی دساں تریکی، توارپخان توں باہر جنائیا۔ جو آد شنکر دتی حدیثی، برہمے کیتی پڑھائیا۔ وشنوں جنائی
 ریتی، پردہ آپ چکائیا۔ ست سچ کیتی بخشیشی، دھرم دھار ورتائیا۔ اتم سب دی اوڈھ دے بیٹی، اگلا لیکھا نظر کیسے نہ آئیا۔
 ترے گن کہے میری کھیل سدا انڈیٹھی، انڈیٹھے تیرے حکم وچ کھائیا۔ کلجگ اتم تک لے پنجان تتان دی تپن والی انگیٹھی، کلجگ
 بھٹیلا اگنی رہیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ترے گن کہے پرہو ویکھ
 میں تپدی، تپیش شانت نہ کھئے کرائیا۔ پنجان تتان والی ماٹی خاک جیہڑی تینوں چیدی، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اوہ اندرون و نجان
 ہوئی مایا سپ دی، وکھ امرت روپ نہ کھئے بنائیا۔ تون کھیل کرنی اپنی حق دی، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ میں جگ چوکڑی تیرا
 راہ تگدی، تقوی تیرے اُتے رکھائیا۔ تیری کھیل گھٹ گھٹ دی، گھٹ نواسی آؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناٹیا۔ پُرکھ اکال کہے ترے گن مایا میں نرگن دھار آؤندا۔ جوتی جاتا جوت رُشناؤندا۔ نرگن نور
 نور چمکاؤندا۔ ظاہر ظہور بھيو کھلاؤندا۔ اوتار پیغمبر گرو گدیو سرب اٹھاؤندا۔ جس بدھ میرا لیکھا ہونا شروع، شرع شریعت جگت
 وڈیاؤندا۔ اکو سندیسہ دے کے شبدر گرو، ستگر اکو اک درساؤندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور،
 دھر مالک اک اکھواؤندا۔ دھر مالک اک اکھوائیگا۔ دین دیال دیا کھائیا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبدر انادی ناد شنوائیگا۔ برہم
 برہمادی کھوج کھجائیا۔ بودھ اکادھی بھيو کھلائیگا۔ جس نے سرشٹی ساچا ساچی، ترے گن تیرا درد وندائیا۔ کلجگ اتم اٹا کے
 بازی، بازاں والا نال ملائیگا۔ تون کھلیئے ستی جاگی، جاگرت جوت اک رُشنائیگا۔ دھر دا شبدر بن انراگی، راگ تریا توں باہر
 سنائیگا۔ وشن برہما شو ہون وڈبھاگی، بھاگ تیرے پھول پھولائیگا۔ پنجان تتان دیوے سادھی، سادھناں اپنی اک سمجھائے گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچ حکم اک ورتاویگا۔ ترے گن تیرا لیکھا ویکھ
 وکھاویگا۔ وشن برہما شو نیتا نال ملاویگا۔ جنہاں نوں تیرا آد توں دتا ٹھیکا، پٹا سب دا پھول پھولاویگا۔ اتم سب نوں کرا کے چیتا، چیتن

ستّا آپ سمجھاویگا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، نرگن اپنا حُکم ورتاویگا۔ دھرم دھار دی تیری کر کے بھیٹا، بیٹا ستگر شبد سنگ نبھاویگا۔ جو دُھردرگاہی کھیوٹ کھیٹا، نئیّا جگت آپ چلاویگا۔ اتم سب دا پورا کرے لیکھا، لیکھت بھوکھت پھول پھولاویگا۔ جھکڑا رہے نہ مُلا شیخا، شاہ سلطاناں آپ سمجھاویگا۔ اٹھ ویکھ کلجگ بدلدی جائے ریکھا، ریکھ اپنی اک پرگٹاویگا۔ جس دا حُکم ورتے دیس پردیسا، دو جہاناں آپ سُناویگا۔ جُگ پلٹنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں سب دیاں پیشتر ویکھ وکھاویگا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی رہے ہمیشہ، نرگن اپنا حُکم ورتاویگا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا گوبند دس دسمیسا، سو دہ دشا اپنا ڈنک وچاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اتم پرماتم پرماتم آتم جس دا آد انت دا اک اُپدیشا، اُپنشدان توں باہر سمجھاویگا۔

* ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن گرین ہال گروڈوارے وچ وبار ہویا * *

دھرنی کہے مینوں کہندے دھول دھول دھرت، جگت لوک مات ملی وڈیائیا۔ میرا مالک خالق اگما والی عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ جس دے حُکم وچ میری اگئی غرض، انتش سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس دا کھیل سدا اسچرج، آد انت مدھ بھیو نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرتی کہے میرا روپ مٹی خاک، جل دھارا نال سمائیا۔ مینوں پتت کہو کہ پاک، پُنت دا بھیو کھئے نہ آئیا۔ میں آد دی چاکری وچ چاک، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ میرا اک صاحب اُتے وشواس، جو وشیاں توں باہر نور الہیا۔ جو سرب گناں گنتاس، گنوتنا اک اکھوائیا۔ جس دا آد سٹح پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا شبد سٹ دُلارا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پاوے راس، منڈل منڈپ وچے ودھائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی جو میرے انتر زرتتر کرے نواس، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس وشن برہما شو کھیل کیتا تماش، ترے اپنا حُکم سُنائیا۔ سنساری بھنڈاری

سنگھاری ویکھن کھیل تماش، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ ترے گن مایا جھولی پا کے دات، ترے گن اتیتے ترے بھون دھنی دتی وڈیائیا۔ اپ تیج
 وائے پرتھمی آکاش پنجاں تتاں بخش کے ساتھ، سکلا سنگ جنائیا۔ دھر دا حکم سچ پیغام شبد اگتی ستگر دتا آکھ، بن اکھراں کیتی
 پڑھائیا۔ دھرنی میرے چرن کول دی راکھ، دھوڑی اکو اک جنائیا۔ جس دی میں سدا سنان فریاد، آہ اپنے وچ سمائیا۔ مہربان محبوب
 ہو کے اکو دھر دی دیواں داد، وست امولک اگم ورتائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کراں آباد، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے کریا کیتی میرے بھگونت، مہربان دیا
 کھائیا۔ میری چرن دھوڑ بنا کے بنت، ست ست وچ ٹکائیا۔ دھر سوامی بن کے کنت، کنت کنتوبل ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو دھار
 جنائی نال رلایا لکھ چوراسی جنت، جیواں رنگ رنگائیا۔ بودھ آگادھا بن پنڈت، بدھی توں پرے کیتی پڑھائیا۔ اپنا کھیل دس انت،
 انت کل دھاری اپنا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھيو چکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کھیل کیتا اپار،
 پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ دھول کہے میرا دھول نے چکيا بہار، جگ نیت ویکھن کھئے نہ جائیا۔ دھرنی کہے میں کھیل کھیلان وچ سنسار،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ دھول کہے میرا لیکھا اوس پرہو دے نال، جس پاربرہم پت پریشور دا انت کہن کھئے نہ پائیا۔
 اوہ بخشش کیتی بخشنہار، رحمت اپنی سچ کھائیا۔ لکھ چوراسی نرگن سرگن سرگن نرگن میری جھولی دتی ڈار، سپس جگدیش اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ ترے گن مایا پنجاں تتاں دے ادھار، تن وجود کری رُشنائیا۔ آتم جوت کر اجیار، پرما تم کیتی سچ رُشنائیا۔ پاربرہم برہم کھیل کیتا
 اگم اپار، اپرمپر اپنا راہ چلائی۔ ایش جیو کر تیار، ترے گن اتیتے اپنا رنگ دتا چڑھائیا۔ ایہ میں کھیل تکیا انڈیٹھ، انڈیٹھری ہرجو کار
 کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے آئے جیو جنت
 مانس، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میرے وچ نہ کوئی نندرا نہ کوئی آلس، غمی چنتا نہ کھئے جنائیا۔ میرا روپ انوپ پرہ پرگٹایا خالص، دوجا
 سنگ نہ کھئے رلایا۔ میں اُس دی دھار اوسے دا بالک، اوسے دا نور اوسے دا ظہور اوسے دا روپ نظری آئی۔ میرا آد انت دا اکو ثالث،
 دوجا وچولا ویکھن وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے

میرے اُتے پنج تت کیتے پردھان، تن وجودِ دتی وڈیائیا۔ سریر بنایا مہان، وکھو وکھ کھیل کھلایا۔ نو دوارے کھول دکان، آسا منسا ترسنا سب وچ ٹکائیا۔ دیپک دیا جوت جگا مہان، نور ظہور دتا ٹپکائیا۔ امرت رس کھیل اپنے وچوں کیتا پروان، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سُنایا۔ دھرنی کہے منشاں اندر پرہیو کیتی کرپا، مہر نظر اُٹھایا۔ روپ دسیا اپنا اک دا، ایکنکار دتا سمجھایا۔ جس دا لیکھا برہما پاربرہم دی دھار نال لکھدا، چارے وید دین گواہیا۔ اوہ اشارہ کرے نرگن نروریر نرکار جس نوں کدے کھنڈے نہ جتدا، ہار وچ سرب رکھایا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک روپ دھر اگے پت دا، لکھ چوراسی اپنی گود ٹکائیا۔ دھرنی کہے میرا بن نین تون راہ ہویا بٹ بٹ دا، ویکھ ویکھ بگسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میری کیتی اگئی ونڈ، میرے ٹکڑے ٹکڑے دتے کرائیا۔ میرے اندر آیا رنج، میں رو کے دتی دُہایا۔ پُرکھ اکال کپا نہ کوئی میرا سویر نہ کوئی سنجھ، گھڑی پل ونڈ نہ کھنڈے ونڈایا۔ آد جگاد روپ دھراں سورسا سربنگ، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کپا میرے مالک میرے سلطان، صاحب تیری سرنایا۔ میرے ول مار دھیان، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ تیری چوراسی ہوئی پردھان، چارے کھانی وجے ودھایا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، حیرانی وچ تیرے آگے دیاں دُہایا۔ انہاں دا وارث انہاں دا مالک کون ہووے وچ جہان، نرگن سرگن سرگن اپنا بھیو دے چکائیا۔ جھٹ میری بینتی پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار ایکنکار کیتی پروان، بن اکھراں مینوں دتا درڑایا۔ تون فکر نہ کر میں تیری سار پاواں آن، آپ اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے روپ دھریا بھگوان، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ سنت کمار ہو پردھان، پردہ دتا اُٹھایا۔ براہ کھیل کیتا مہان، مینوں دتی مان وڈیائیا۔ یگء پُرش کیتی کلیان، حیگریو نال رلاٹیا۔ نر نرائن حکم دتا آن، سندیسہ دھردرگاہیا۔ کپل من کر پردھان، دتا ترے ونڈ ونڈایا۔ رکھپ بھیو کھلایا مہان، پرتھو میرے وچوں متھ کے ان دتا کڈھایا۔ متس کھیل کیتا مہان، ساگراں وچ سمایا۔ کچھپ کر پردھان، چوڈاں رتن کڈھے چائیں چائیا۔ پھیر نرسنگ روپ دھر مہان، بھگتاں

رکھیا کرے بے پرواہیا۔ بل باؤن بوئے پردھان، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ ہری ہر کرے کلیان، لیکھا چُکائے تھاوں تھانیا۔ گج میلا میل
 پرم پُرکھ اپنی دھار، دھرنی کہے میرے اُتے دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم
 اک سُنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے پرہ اُون لگا نِرگن سرگن دھار، اپنا ویس وٹائیا۔ اپنے نام دا دسن لگا جیکار، دُھر دی صِفت
 صلاحیا۔ کھیل دسیا اپر اپار، اگم اگوچر دتا درڑائیا۔ ویس انیکا کر جوتی جاتا ہو اُجیار، حُکمی حُکم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ ساچی بنت بنائیا۔ دھرنی کہے سَتجگ ست دھرم دی دھار، لوک مات و جی
 ودھائیا۔ میں ویکھیا پاربرہم کرتار، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا حُکم سندیسہ لیکھن پڑھن توں باہر، پن قلم شاہی کاغذ رہیا
 سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ہور ہویا
 دِیال، دین دِیال دیا کمائیا۔ ست بنائی سچ دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ امرت رس کیتا پروان، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ وکھ
 کھیل کیتا مہان، وس پردہ دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔
 دھرنی کہے میرے اُتے نِرگن نے چلائیاں دھاراں دو، آد پُرکھ کھیل کھلائیا۔ کسے دے اندر امرت رس دتا چو، نِجھر جھرنا دتا جھرائیا۔
 کسے نون مدھ پیا کے ہوکا دتا ہو، ہنگ برہم ہنکار وچ رکھائیا۔ کسے دے اندر لوئن تیجا کھول کے دتی لو، نور جوت کیتا رُشنائیا۔
 کسے دے اندر مایا ممتا بھر کے موہ، ہنکار وکار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کھیل ہویا اولّا، میں رو کے دتا سُنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دِیالے تون آد جُگادی اک اگلا،
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں چاہندی میرا اکو ہووے محلا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا مُکا دے جل تھلا، مہیئل تیرا نور نظری آئیا۔
 تیرا پرکاش دپیک اکو ہووے بلا، دوجا رنگ نہ کھئے چمکائیا۔ جس طرح سچکھنڈ دوارا تیرا نہچل دھام اٹلا، دھرنی کہے مات لوک مینوں
 دے وڈیائیا۔ میں گل وچ پاواں پلا، نو نو مستک دھوڑ لاواں چھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کپا سُن دھرنی دھول دھار، دھرم دھار دیاں جنائیا۔ میرا کھیل ہووے اپر اپار، بھيو ابھید نہ کھئے

سمجھائیا۔ سَتَجُگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کران وچ سنسار، سنساری اپنا حُکم ورتائیا۔ تیئی بھیج بھیج اوتار، اوتر اپنا رُوپ بدلائیآ۔
 رام پرس رام رام کر خبردار، رام رام پردہ لاپیا۔ وید ویاسا دے ادھار، کرشنا کابنا گنڈھ پوائیا۔ بُدھی توں پرے بُدھ نوں کر کے خبردار،
 بودھ اپنا دتا سمجھائیا۔ پھیر رُوپ دھر اپار، اپرمپر سوامی کہے میں اپنا ویس لینا بدلائیآ۔ اپنے نام دی نال ونڈ کر دا آواں جُگ چار، اک
 اک دے نال بدلائیآ۔ رام کرشن توں ہو باہر، اگلا کھیل آپ کھلائیآ۔ تتان والا سرگن سریر کر تیار، پیغمبر رُوپ بدلائیآ۔ اپنے نُوں نُوں
 گاڈ گڈ کہاں وچ سنسار، گائیڈ اپنا آپ آپ پرگنائیا۔ مۇسے نُوں سٹ کے مُنہ دے بہار، عیسیٰ اپنے رنگ رنگائیا۔ محمد نُوں کر کے
 خبردار، تیس بنیسا ڈھولا دیاں سمجھائیا۔ شرع شریعت ونڈنی دھرنیئے میرا تیرے اُتے جُگ چوکڑی چلنا اگم وبار، جس نُوں چار جُگ
 دے شاستر کہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں میں آد جُگادی اک اگلا ایکنکار، دُو جا نظر کھئے نہ آئیآ۔ دھرنی جھٹ رو پئی دھاہاں مار، بن بستھاں
 توں ہتھ اٹھائیا۔ میرے پارہم پت پریشور تیری آتما تیرا نُوں اُجیار، تیرے تیرے وچ سمائیا۔ سب نُوں اِکو دس دے اپنا گھربار، دُو جا
 گرہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جے تُوں سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی اک اگلا نرگن نُوں جوت اُجیار، کیوں میرے اُتے منشاں دی دیناں مذہباں وچ
 ونڈ ونڈائیا۔ کیوں اپنے نام دے حصے کریں جُگ چار، اِکو نام اپنا دے سمجھائیا۔ میں تیرے چرناں دی دھوڑ لاواں چھار، مستک ٹکا
 خاک رمائیا۔ جھٹ دین دِیال پُرکھ اکال کیتا خبردار، بے خبرے تینوں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کھیل کھلاؤندا ہاں۔ خلق دا خالق اک اکھواؤندا ہاں۔ پرتپالک نام دھراؤندا
 ہاں۔ دین دِیال ہو کے ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ برہمنڈ کھنڈ اپنی رچن جناؤندا ہاں۔ جیرج انڈ اُتبھج سیبج رنگ رنگاؤندا ہاں۔ ڈھولا جہوا دس،
 نام بتی دند پڑھاؤندا ہاں۔ وکھ وکھ اپنا دس کے پرمانند، اند اند وچوں جناؤندا ہاں۔ آتم پرماتم پرماتم آتم میرا آد دا اِکو چھند، باقی سوہلے
 ڈھولے گیت صفتاں والے جناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتاؤندا ہاں۔
 دھرنی کہے میریا محبوبا کیوں میرے اُتے کریں غضب، دروہی تیرا نام خُدائیآ۔ بہہ کری نہ جا مذہب، دیناں ونڈ ونڈائیا۔ اِکو تیرے یوجن
 ہوون قدم، قدم بوسی وچ سارے سیس نوائیا۔ بہاویں سنکھیا کوٹن کوٹ ہو جائے اسنکھ اسنکھا اسنکھا پدم، پد تیرا اِکو سوہا پائیا۔

کیوں تُوں سب نُوں پنجاں تتاں والا دِتا بدن، وِچ آتم رکھ کے پرما تم نُوں کیتا رُشنا ئیا۔ تُوں سچ سوامی سب دا سِجَن، وِیری رہن کھئے نہ پائیا۔ بے شک جے تُوں گھڑے بھانڈے اتم بھجَن، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے مہربانا سب نُوں انتر نرنتر اِکو اپنے نام دی دیدے لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھابیا۔ تیرے دیپک جوتی گھر گھر ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر اندر جگن، گرہ گرہ ہووے رُشنا ئیا۔ شبد انادی ناد آگے وِجَن، سوئی سُر ت سُر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں کی کیتا کھیل وِچ عوام، عام دے مالک دیاں جنائیا۔ تُوں شرع شریعت دس اسلام، اِسَم اعظم اِک جنائیا۔ اللہ روپ ہو مہربان، مہبان بیدو اپنا پردہ دِتا اُٹھائیا۔ میں تیرے قدماں وِچ سپس جھکاواں آن، یں سپس سپس نوائیا۔ تُوں وست امولک دینی دان، داتے دانی آپ ورتائیا۔ میں پہلوں تکیا میرے تے سیتا آیا رام، کابنا کرشن اپنا ڈنک گیا وجائیا۔ ہُن بور کھیل کیتا شرع دا شرع نال نام دا کلمے نال ہووے قتل عام، قاتل مقتول سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مینوں اپنے نام کلمے وِچ وکھ وکھ نہ کر غلام، بندھن زنجیر نہ کھئے پوائیا۔ میں چاہندی تیرا اِکو دا ہووے انتظام، بندوبست اور نہ ہتھ پھڑائیا۔ ساری سرشٹی دا سانجھا کردے یں کھان، آتم برہم دے درڑائیا۔ میں پہلوں تکیا سارے گو دی پوجا کرے جہان، ہُن تیری گو نُوں ذبح کر کے کھان والے خوشیاں رہے منائیا۔ جھٹ حکم ہویا مہربان، سندیسہ دِتا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ پروردگار کہا دھرتی نہ رو یں اکھان، ہنجھواں ہار بنائیا۔ میں بے شک سب دا سکھا، مِتِ پیارا اِک اکھوائیا۔ میں کھیل کراں کوٹن وار لکھان، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ میرا نُوں پرکاش جوت لٹ لٹا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ میں وسنہارا گھٹ گھٹا، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ پر میرا کھیل میں دین مذہب دیاں ضرور تیرے اُتے بناؤنیاں وٹان، حدان اوتاراں پیغمبراں کولوں رکھائیا۔ اوہ ویکھ محمد دے پیچھے نانک نرگن دھار آؤندا تھھا، سرگن وِجے سچ ودھائیا۔ جس دے کول نام سندیسہ ست دا ہونا جس وِچ ہونی ستا، ستنام چپائیا۔ اوس دا سُن لے کھلیئے پتہ، پتہ پریشور اپنا کھیل کھلا ئیا۔ اوہدا اندر باہر گپت ظاہر اِکو نال ہووے گا متا، مت متا تر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ دھرنی کہا پرہو کر لے چھتی، میری تیرے اِکے دُہائیا۔ جے ستگر نانک نرگن

ہووے تیرے گھر دا بیہتی، پردہ میرا دئے کھلائیآ۔ میں وی آد توں تیری بیٹی، تُوں پتا میرا اکو نظری آئیآ۔ میرے نال نانک تُوں بھیج کے
 کر دے نیکی، میری مان نیانی دی عزت لے بنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ
 جگائیآ۔ پُرکھ اکال کہا نانک آوے نرگن دھار، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ شبدی شبد کرے جیکار، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جس دا سروتا
 بنے سرب سنسار، سرِشٹی درِشٹی اندر وجے ودھائیآ۔ اوہ اُٹھ اُٹھ دھاوے چار کُنٹ وارو وار، بھجے واہو داہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء
 آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سارے کرنِ نمسکار، دھرنی تُوں وی چرن چُم کے اپنی خوشی لینی بنائیآ۔ اوہ میرا رُوپ انُوپ ہووے
 وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو کروڑ تینتیس دیوت سُر سارے اوسے دا راہ تکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیآ۔ دھرنی کہے میرے مالکا کی نانک دی ہووے نشانی، نشانہ دے جنائیآ۔ پُرکھ اکال کہا ذرا نگاہ مار لے
 دو جہانی، دوہاں رُوپاں توں باہر ویکھ وکھائیآ۔ اوہ میرا نُور ہووے نُورانی، شبدی ڈنک سُنائیآ۔ اوہدی تار ستار وجے ترتے والے
 سُرنگے دی جس دی کھیل مہانی، راجا جنک دئے گواہیا۔ تیرا لیکھا جانے تے ویکھے جیو پرانی، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیآ۔ میرے نام
 دی میرے سندیسے دی حُکم دی پیغام دی ست دی سچ دی برہم مت دی آتم تت دی اوہ چار ورنان اٹھاراں برنان ہندو مُسلم سیکھ
 عیسائی پارسیاں بودھیاں سُناوے دھرم دی بانی، دھرم دی دھار دھار جنائیآ۔ دھرتیئے نی اوہ تیرا آد دا انت دا جُگا دا جُگنت دا سچا بنے
 ہانی، ہانی اکو ویکھ وکھائیآ۔ اوس نے پھیرنے اٹھسٹھ تیرتھ ورولنے سُمندراں والے پانی، بھجے واہو داہیا۔ اوہنِ نیج نیتر نال تگنی چارے
 کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیآ۔
 دھرنی کہے میرے پرہو دس دے اکو بات، باطن پردہ دے کھلائیآ۔ کی ستگر نانک تیرا رُوپ دن ویکھے کہ رات، رُڑی کون مہکائیآ۔
 باہروں تگے کہ اندر مارے جہات، کایا ماٹی بھانڈے پھول پھولائیآ۔ کی نو دوارے ویکھے کہ اندروں کھولے بجر کپاٹ، ترے کئی دا لیکھا دئے
 مُکائیآ۔ کی رسنا نال گاوے کی سُناوے اگئی شبد انادی ناد، انحد دُھن سُنائیآ۔ کی دھرنی ویکھے کہ ویکھے برہم برہما، برہمانڈ کھوج
 کھوجائیآ۔ کی آلس وچ نندرا وچ ہووے کہ دوس زین جائے جاگ، جاگرت جوت جوت رُشنائیآ۔ پُرکھ اکال کہا دھرنیئے میرا نانک رُوپ

سب دے وچ وِسَاد، بِسِمل اپنا آپ کرائیا۔ اوہ وکھاوے کھیل اگمّا تماش، تماشین بنے لوکائیا۔ میں ویکھاں اُتوں آکاش، سچکھنڈ بیٹھے
 سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال نے ستگر نانک نرگن
 نوں کپا جاہ لوک مات، دھرنی دھرت تیرا راہ تکائیا۔ آہ لے جاہ میری ستنام دی دات، دُھر دے داتے اگمّی جھولی دتی پائیا۔ ویکھیں
 کوئی نہ ذات پات، ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم دا پردہ کھولنا برہم دا کھولنا تاک، ایش جیو اکو رُپ درسائیا۔ میرے نور دا جوت دا
 ہر گھٹ اندر کرنا پرکاش، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ ساچے شبدا دا وچاؤنا ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ ہر پردے وچ میری کراؤنی یاد،
 یادداشت پچھلی دینی بھلائییا۔ میرے پیار نوں کرنا آباد، نو کھنڈ پرتھمی وچ ٹکائیا۔ جا کے اگلی ساچنا ساچ، پچھلا جھگڑا رہے نہ رائیا۔
 میرے حُکم دا دس سچکھنڈ دوارے اکو پُرکھ اکال دا راج، رعیت دو جہان نظری آئییا۔ جس دے آگے اوتار پیغمبران گرواں نوں دینا پینا
 جواب، اتم لیکھا منگے تھاوں تھائیا۔ اوہ نور الہ واحد، واہوا جس دی وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پُرکھ اکال کپا دھرنیے میں تیری جاواں پیج سواری، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ آہ ویکھ میری نانک
 نال نانک والی یاری، نانک رُپ میرا نظری آئییا۔ اس نے اک گلّ دسّنی جگیا سو اوہ دُنیا والیو پنجان تتان والیو جے چاہندے تے پیو
 نام دی خُماری، رس کایا آتم انتر نچھر جھرنے وچوں جھرائیا۔ جس امرت رس نوں پین نال جنم لینا نہ پئے دوباری، چوراسی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ تہاڈا لیکھا چترگپت نہ سکے وکھالی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لاڑی موٹ تہانوں نہ پھرے سمبھالی، تہاڈی ماٹی خاک انت دھرتی
 خاک وچ مل جائیا۔ تہاڈی آتما پرمتا دا نور سچکھنڈ درگاہ ساچی جائے سمبھالی، جتھوں پھیر نہ کھئے کڈھائیا۔ اوتھے نہ کھئے شاہ نہ کھئے کنگالی،
 اکا نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ جس ویلے نانک نوں پُرکھ
 اکال نے ایہہ دتا ور، خوشیاں وچ جنائیا۔ جھٹ کلجگ گیا ڈر، نیتز نینان نیر وہائیا۔ اُٹھ کے گیا کھڑ، اپنی لئی انگرائیا۔ نراکھ دھار لیا
 پڑھ، ستنام دی وجدی ودھائیا۔ میں وی اُس دوارے جاواں چڑھ، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ جس نے نہ میرا سریر بنایا نہ بنایا دھڑ، تن
 وجود نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اندر اکو کوڑ کڑیارا بھر دتا گڑھ، ہوئے ہنگتا ہنکار وچ ٹکائیا۔ نالے مینوں خوشی نال کپا کلجگا کیسے دے

دھرم دی رہن نہیں دینی جڑ، چوٹی دینی بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک
 ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے کھول لے اکھ، اپنا نین کھلائیا۔ میرے ویکھ خالی ہتھ، میں تینوں رہیا جنائیا۔ اوہ کی کرے پُرکھ سمرتھ،
 جو کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس نانک نوں دے کے وتھ، ستنام لوک مات تیرے وچ ٹکائیا۔ میرا کی کروگا ہتھ، جتھے زرگن دی سرگن وچ
 وجے ودھائیا۔ اُس نے چار ورن کرنے اکتھ، دُتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں پرہوؤ نوں اکھ کچھ میرا وی حق، کلجگ کہے حقیقت دے
 مالک نوں دے سنائیا۔ میں ہُن اوہدے چرناں جاواں تھ، بھجناں واہو داہیا۔ اپنا لیکھا دینا دس، بھیو ابھید کھلائیا۔ میرے پُرکھ اکالے
 دین دیا لے جے تُوں سب کچھ نانک نوں دتا تے میری ہو گئی بس، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میری آيو چار لکھ بتی ہزار میں کس بدھ
 لواں کٹ، کٹاکش نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے
 کلجگ تُوں اپنی کر ارداس، پرہہ آگے سیس نوائیا۔ اوہ ویکھنہارا شاہو شاباش، وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ کلجگ کہہ میرے مائی باپ، دوئے
 جوڑ واسطہ پائیا۔ میری جھولی میری پا دے دات، ستگر نانک دا حصہ ستگر نانک کول رکھائیا۔ میں چاہندا میرا چھیتی چھیتی لہنا دینا
 پورا ہووے کھات، بہتی آيو نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں اتوں ویکھنا مار جھات، دھرنی اُتے نگاہ ٹکائیا۔ میں اپنا پنڈھ مکاؤنا واٹ، بھجنا واہو
 داہیا۔ پچھلیاں اوتاراں دی ساریاں دے اندروں کر دینی ست والی دات ناس، پیغمبراں دا نور نہ کھئے چمکائیا۔ تُوں ستگر نانک نوں اک
 سندیسہ دینا اکھ، اوہ اک وار میرے ولّ نگاہ لے اٹھائیا۔ پھیر میں اوسے نوں کہانگا کچھ میرا لیکھا بنا دے وچ مات، میں وی ایسے دے
 اُتے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ کلجگ جھٹ پے گیا
 لما، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ پرہوؤ میرے چوٹھے جگ دا بتا، حد تیرے چرناں وچ رکھائیا۔ میں چاہندا تیری سرشتی نوں ڈٹاں، نام
 سمرن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت رس پچھے جگت جگیا سو پھرے بہتا، کایا مندر وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ دوئے لوچناں والا تینوں ویکھن
 وچ ہووے اٹھا، نیج نیتر نہ کھئے رُشنائیا۔ کٹاں توں سُنن والا سرون کرن والا اپنا من نہ سکے بتھا، منسا من نہ کھئے تجائیا۔ میں وی تیرا
 لاڈلا ست تے میں وی تیرا دلارا چٹا، چند سورج مینوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا

ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کھا کلجگ اُٹھ میرے دُلا رے، دُولہیا دیاں جنائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر پیتے وچ سنسارے، اپنا پندھ مُکائیا۔ ہُن کھیل تیرے اپارے، اپرمپر تیتھوں رہیا کرائیا۔ تُوں جا نانک دے دوارے، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ اوہ تینوں بخش دیوے تے میرا نہیں کوئی انکارے، بنا نانک توں رحمت جھولی کھئے نہ پائیا۔ جھٹ کلجگ کیتی نمسکارے، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ ڈھیہہ ڈگا نانک دے کایا مندر اندر والے چُبارے، جتھے پوڑی ڈنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ پہلوں تگے جوت دے نظارے، نُوں نُوں نُوں نُوں رُسنائیا۔ نال سُنے شبد دے دُھنکارارے، انحد نادى وجدى دسى ودھائیا۔ پھیر امرت جھرنا ڈگا جھرے اپر اپارے، جس دی بوند سواتی ہتھ نہ کیسے آئیا۔ کلجگ رو رو دھاہاں مارے، دھول اُتے سیس سیس نال ٹکرائیا۔ جھٹ اوسے ویلے سَتگر نانک سادھی وچوں نین آگھارے، آپ اپنا آپ بدلائیا۔ اوس ویلے سُنے اوس دے ہاڑے، جو ہوکے لے لے رہیا سُنائیا۔ تُوں سَتگر نانک میں آ ڈگا تیرے در دربارے، تیرا دربار دُھر درگاہ دا نظری آئیا۔ مینوں اکو خیر پا دے بی خیریا اللہ الاہ تیرے آگے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جھٹ کلجگ نے پھیر سَتگر نانک دا چرن چُمیا، چُم کے خوشی خوشی منائیا۔ بے شک سَتگر میں کڑوا وانگ ٹُمیا، میرے اندر رس نہ کھئے نظری آئیا۔ میں چاروں کُنٹ گھنیا، اوتار پیغمبر میں سارے اپنے حُکم وچ بھوائیا۔ مینوں پتہ لگا تینوں پُرکھ اکال نے اپنی دھاروں جُمیا، تیرا نرگن سروپ جنمیاں کیسے نہ مائیا۔ تُوں نانک دے وسیا وچ تنیا، تن وچ تیرا نُوں ڈگمگائیا۔ میرا بھڑی سماں ہووے نہ لمیا، میں دھرتی اُتے پے کے روواں ماراں دھاہیا۔ جھٹ سَتگر نانک نے پھڑ کے کتیا، ہلونا دتا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا رہیا گھلائییا۔ نانک کہا سُن دھرتی نی تگ، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ ستاں دیپاں کھول کے اکھ، نو کھنڈ پرتھی بھل رہے نہ رائیا۔ نگاہ مار لے کی بھوکھتاں وچ اوتار گئے دس، وید ویاسا کی دئے گواہیا۔ کی حضرت موسیٰ نے منہ دے بہار ڈھٹھ، تیرے اُتے واسطہ پائیا۔ کی حضرت عیسیٰ نے اپنے آپ نُوں صلیب نال کیتا لٹ، نین مؤند کے نیناں والا ویکھ وکھائیا۔ کی محمد نے لکھ کے لیکھقرآن مجید وچ دتا دس، چوڈاں طبقات توں باہر کس دی پڑھائیا۔ اوسے دے حُکم نال نانک نرگن آیا نس، تتاں والے نرگن سرگن وچ نانک نانک نظری آئیا۔ آہ ویکھ کلجگ کوڑ ککرم دا بہار لے کے میرے چرناں وچ گیا

ڈھٹھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا مایا ممتا اپنے نال ملائیا۔ میں اوہ ستگر جس دا سروپ ست، سدا ست ست ست وچ
 سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے ستگر نانک میری ویکھ
 لے کھلڑی گت، ہائے اف دروہی میری دہائیا۔ ایہہ بے شک پرہو دا کلجگ پت، اوسے دا نظری آئیا۔ ایس نے چار کنت جیوان جنتان
 دے گلے دتے گھٹ، اوہ ویکھ پیغمبران نوں منن والے بنے قصائیا۔ نالے پھڑکے بلونیاں گٹ، زور نال دبائیا۔ میرے محبوبا ایس نوں میرے
 اتوں چک، دھرتی رو رو کے واسطہ پائیا۔ اوناں چر میری سہیل نہیں ہونی گکھ، جناں چر ایہہ پھریا واہو داہیا۔ چار کنت ایسے نے
 پاؤنی لٹ، سچ دا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ این امرت دی تھان شرع دا آب جگت واسنا من کلپنا وچ منشان نوں پیاؤنی گھر گھر گھٹ گھٹ،
 تن وجود وچ ٹکائیا۔ جس دے پین نال نانک تیری وی تے پُرکھ اکال دی وی لو جانی چھٹ، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ بے شک
 ستگر نانک تیرا نام بھنڈارا ستنام اٹھ، پر کلجگ نے کلجگ جیوان کولوں کلجگ دا رس رسنا نال دینا لگائیا۔ ایس گل دا مینوں بڑا
 دکھ، جے تیرے منن والا تیرا نام چین والا منہ وچ اوہ ہائے ٹھک، جس دا رس نظر کھئے نہ آئیا۔ جے ایہہ کلجگ اپنے نشانیوں جائے اک،
 پھیر میری سہائتا نوں کرنی چائیں جائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ ستگر
 نانک کہا دھرنی نہ کر گریہ زاری، گریہ اپنی ویکھ وکھائیا۔ میرا صاحب اکل کلا کل دھاری، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ جس نے جگ
 چوڑی سب دی پیج سواری، اوتار پیغمبران گرواں اپنا حکم ورتائیا۔ اوسے دا نور میرے اندر نور جوت اُجیاری، دوس رین اکو رنگ
 رنگائیا۔ اوسے دا شبد اوسے دی دھنکاری، اوسے دا گیت ڈھولے سوپلے رہیا گائیا۔ کلجگ آڈگا میرے دواہری، در آیاں دی لاج رکھنی
 ایہہ میرے صاحب نے میرے اندر اک وست ٹکائیا۔ بہاویں ایہہ کوڑا تے ایہدی کرنی تے کیریا کڑیاری، گمب ایہدا بڑا نظری آئیا۔ میں
 ایہدیاں ویکھدا اکھیاں والی دھاری، جو دھرنی تیرے اُتے ٹکائیا۔ میں ایسے کر کے اپنی جوت شبد دی دھار نال اوہدی جڑ دیوانگا
 اکھاری، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میرا روپ ہونا دس اوتاری، نانک توں انگد انگد توں امرداس تے رام داس تے گرارجن دا لیکھا
 ایہدے نال جس نے کرنی تیاری، ترے گن دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جس نے تتی لوح اُتے بہ کے کھیل ویکھنا اوس مُراری، جو پاربرہم

پت پرمیشور اکو نظری آئیا۔ پھیر میرا کھڑگ کھنڈا کھڑکے وچ سنساری، ہرگوبند میرا رنگ رنگائیا۔ ہررائے اوہ شبد دھار کرے جس دی کھیل سنسار توں باہری، ہرکشن میرا روپ انوپ دئے درسائیا۔ گر تیغ بہادر آوے اوس اوس دی لاؤن واسطے یاری، جیہڑا یارانہ آد توں انت انت توں آد تٹ کدے نہ جائیا۔ اوسے دا نور اوسے دا ظہور اوسے دا روپ اپار ہووے گوبند سورا سنگھ گوبند بلکاری، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ یاد رکھیں تیغ بہادر دا سپس دھرنیئے جس ویلے تیرے اُتے ڈگا، کلجگ دی آئیو لکھان لکھان دی ہو جانی خواری، خاک خاک خاک وچ ملائیا۔ جس ویلے گوبند دے بچیاں نوں نیہاں وچ دتا اُساری، تیرا لیکھا سارا دینا چکائیا۔ ایہہ میرا بول نہیں شبد دُھر دا تے پیغام ایکنکاری، سندیسہ نور الاہیا۔ اُس ویلے دھرنی کیتی نمسکاری، نیوں نیوں لاگی پائیا۔ کلجگ اٹھ کے دوئے ہتھ جوڑ کے کہا واہ میرے ستگر میں تیرے اتوں بلہاری، بلہار بلہار بلہار میں اپنا تیرے اتوں کرائیا۔ پھیر ستگر نانک نے سندیسہ دتا اوہ کلجگا مورکھا مُگدھا ذرا نگاہ مار اوہ ویکھ میرا گوبند ستا وچ اجاڑی، ماچھوواڑے ڈیرہ لائیا۔ اوس ویلے اوہدے چرناں وچ جا کے کریں نمسکاری، جے اپنا لیکھا چھیتی دینا مُکائیا۔ اوس ویلے ساری سرشٹی درشٹی ہونی دُراچاری و بہچاری، کرم کانڈ والا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ نے اپنیاں بھجان بنا کیسے شرط توں بنا دھرن دے اُتے پساری، لما پے کے کیتی حال دُبائیا۔ میں کنگالان دا کنگالی، دھن دولت ست دی میرے کول نظر کھئے نہ آئیا۔ پر ستگر نانک میں تیری کرپا نال ست دھرم دا پھل کیسے رہن نہیں دینا کایا پنج تے دی ڈالی، خالی سارے دینے کرائیا۔ بنا گوبند توں گوبند دی دھار شبد ستگر توں کیسے دا رہن نہیں دینا کوئی سوالی، سوال حل کرن نہ کھئے پائیا۔ جس ویلے ٹھیک زین میری اندھیری ہوئی کالی، کلجگ کہے میں کالا کپڑ کالا ویس لینا وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ ستگر نانک کہا کلجگ اوہ ماچھوواڑا ویکھیں چھیتی مار جھاتی، میرا نور نظری آئیا۔ جس دا باہروں تن دسنا خاکی، اندر پُرکھ اکالا بیٹھا بے پرواہیا۔ اوہ تیری خوشیاں والی ہووے راتی، رُڑی تیرے نال مہکائیا۔ ایہہ میرے حکم دی اوس دے چرناں وچ بھیٹ کر دینی پاتی، پترکا بنا اکھراں توں ستگر نانک ہتھ دتی پھڑائیا۔ چھیتی پنڈھ مُکن والا تے مکے تیری واٹی، اگلا لیکھا لیکھے وچوں کڈھائیا۔ بنا گوبند توں تیرا ہور بنا نہیں کوئی ساتھی، اوتار پیغمبر گر باقی پچھا جان چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے نی دھرنیئے ویکھ میرے ستگر نانک دی صلاح، مشورہ نام والا جنائیا۔ تیرے اتوں میرا پندھ رہیا مُکا، مُکمل اپنا حُکم سُنائیا۔ تُوں میرا بننا گواہ، شہادت دینی بھگتائیا۔ جس ویلے گوہند ماچھوواڑے سُناتا، اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں اوس ویلے جاواں نال چاء، بھجّاں واہو داہیا۔ پہلوں جا کے ہوئی جہی ستنام دا منتر دتا سُناتا، ست ست سمجھائیا۔ جھٹ ستگر نانک کہا کلجگ اک ہور گل یاد رکھ، کھلیا تیرے پردے وچ دیاں وسائیا۔ ستنام توں بعد واہگرُو دی فتح دا ڈنکا دئی وچا، بنا واہگرُو دی فتح توں گوہند تیری آس نہ پور کرائیا۔ جھٹ کلجگ نے سپس لیا نوا، کَن پھڑ کے متھا رگر کے چرناں اُتے ٹکائیا۔ ستگر نانک تیرا روپ گوہند واہو واہو واہو، واہو اوسے دی بے پرواہیا۔ میں اوس نُوں متانگا پرمانتا اوسے نُوں متانگا خُدا، جو خود مالک ہو کے مینوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کر کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے ویکھ کلجگ وے ویرا، بھجّی چاروں کُنٹ، اُتر پورب پچھم دکھن واہو داہیا۔ تینوں پچن حُکم مل گیا دُھر دا ہیرا، ائمٹرا نانک ستگر دتا ورتائیا۔ میرے اُتے کدے کسے دی رہی نہیں ملکہ جاگیرا، کوئن کوٹ جگ بیتے واہو داہیا۔ میرا مالک اکو پیرن پیرا، جس نُوں بے عیب کہے خلق خُدائیا۔ جو اتم تیری میری دوہاں دی کٹے بھیرا، اگلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ پھیر ستگر نانک دے چرناں دی لائی دھوڑی، خاک مستک نال رمائیا۔ کہا میں تیرا سیوک مورا کہ مؤڑھی جگت بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ میری آشا منشا میرے سمیں وچ کوڑی، کوڑ کِریا میں سب دے نال کرنی کُرمائیا۔ ہر گھٹ دے اندر تُوں نام دھرنا تے میں دھرنی ہنکار غروری، ہوئے وچ رلائیا۔ پر میرا پچن ستگر بھلنا نہیں ضروری، ضرورت تیرے آگے ٹکائیا۔ میں کلجگ جیواں نُوں نالے بھلاؤندا جاواں تے نالے تیرا نام سُناؤندا جاواں نانک دی کرو مشہوری، مشورے من دے لال بنائیا۔ پر ستگر نانک کہا کلجگ ایہہ تینوں نہیں کوئی مجبوری، میں سب گجھ آپے دیاں وکھائیا۔ جھٹ کلجگ کہا ستگر نانک تُوں مینوں چاڑھی رنگن گوڑھی، انت روپ دتا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے ستگر نانک میں چاروں کُنٹ سیو کماواں گا۔ تُوں وڈا دیوی دیو، تیرا نام وڈیاواں گا۔ پھیر کھیل دساں الکھ ایہیو، اگم

اگوچر اک سمجھاواں گا۔ جو وسے نہچل دھام نہکیو، اٹل اوسے دا رُوپ وکھاواں گا۔ پر کیسے دے اندر میں ساچا نام وسن نہیں دینا میو، ہنگ برہم اپنے رنگ رنگاواں گا۔ بے شک ساری سریشٹی کیتی گائے رسنا جہو، صفتاں وچ صفتی ڈھولے جگت صلاحواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکاواں گا۔ کلجگ کہہا ستگر نانک تینوں گاؤنا سب نے رسنا، ستنام ستنام ستنام سنائیا۔ پر میں تیری کِرپا نال اوہناں دے اندر وسنا، ساڈھے تن ہتھ مندر ڈیرہ لائیا۔ اپنا تیر انیالا کسنا، نوآن داریاں دواریاں وچ دینا چلائییا۔ پھیر میں خوشیاں دے وچ ہسنا، دو ہتھ تازی دینی لائییا۔ اوس ویلے سریشٹی دی دریشٹی نے سچ پیار دا پیار چھڈنا، جگت پیار وچ بھجے واہو داہیا۔ رسنا دے رس نال لڈاؤنا لڈنا، آتم رس ہتھ کیسے نہ آئییا۔ بھاویں اوہ کیسے محل وسن، کیسے گھر وسن، تے بھاویں وسن وچ پینا، پیلک پلک دے وچ اپنا رنگ رنگائییا۔ پر اوہناں دا تن وجود بنا تیرے پیار توں مچنا، ترے گن اگنی آگ نہ کھئے بھجائییا۔ منوآ دہ دشا اٹھ اٹھ نچنا، جگت ترسنا نہ کھئے گوائیا۔ کوٹاں وچوں تیرا گرمکھ پریہی جس نوں خوشیاں دے رنگ رتتا، آتم رس جام دینا پئییا۔ تیری نام خُماری اوہدا اکو مدھ پیالہ مکھ توں بنا لگنا، جس دا رس رسنا جہو سمجھ سکے نہ رائیا۔ پھیر میں جھٹ ماچھوواڑے نوں بھجنا، مینوں اوہ ویلا وقت دے دررائیا۔ میں اُس گوہند نوں لبھنا، جس نوں پُرکھ اکال اپنا ست لینا بنائییا۔ جس نے پُری اند نوں چھڈنا، اند گرسکھاں وچ ٹکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ کلجگ کہے دھرنی سن لے حکم سندیسہ، شہنشاہ کی جنائییا۔ جیہڑا رہے آد جگاد ہمیشہ، جگ چوگری ویکھ وکھائییا۔ اوس دا رُوپ انوپ ستگر نانک جس دی باہروں لہے کیسے نہ ریکھا، اُبھو دریشٹی بنا نظر کیسے نہ آئییا۔ اُس دا دسواں جام مینوں رُوپ نظر آیا جس دا ناں ہونا دس دسمیشا، دہ دشا جس دی وجنی ودھائییا۔ اوس نے دھار چلاؤنی مچھ داہڑی تے کیسا، کیس گڑھ دئے وڈیائییا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سب دا اکو جہا لیکھا، اوچ نیچ ذات پات نہ کھئے رکھائییا۔ اوس دے آگے میرا چلنا نہیں کوئی پیچا، میں بلہین ہو کے دیاں دُبائییا۔ مینوں پھیر یاد آؤندی جیہڑی ارجن نے سیس پواؤنی ریتا، تتی لوح میرا تن دئے تپائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم حکم وچوں بدلائییا۔ دھرنی کہے کلجگ ویکھیں بنی نہ کلکاتی، اپنا رُوپ

بدلائیا۔ تیری اوس پُرکھ اکال دے بتھ حیاتی، جیہڑا سب دا پتا مائیا۔ جس نے تینوں دوائی نانک کولوں داتی، اموک اگم دتی ورتائیا۔ ذرا اوس دے چرناں ولّ جھاکیں، جس دا چرن رُوپ ریکھ توں بنا سوہا پائیا۔ اوس دے آگے نہیں کوئی عاقتی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آہ ویکھ میرے اُتے وشن برہمے شو نوں آد توں دتی جس نے پاتی، پترکا دتی پھڑائیا۔ تہاڈا لیکھا نال لکھ چوراسی، چارے کھانیاں ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانیاں میری ہونی ساکھی، شبدی شبد شبنوئیا۔ تیئی اوتاراں رُوپ دھرا بہ بھاتی، پیغمبر اپنی کھیل کھلائیا۔ نانک نُوں ہووے ابناشی، گوہند وچ سہائیا۔ گوہند جوت ہووے پرکاشی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ ماچھوواڑا جس دی رکھے آسی، سپتس رکھی نشانہ گئے لگائیا۔ بالمیک نے اوتھے گائی سی گاتھی، ڈھولے رام والے سنائیا۔ باون نے راجے بل نوں کہا سی اوہ ویکھ کلجگ دا اتم ساتھی، جودھا سورپیر وڈ وڈیائیا۔ جس نے ایتھے آؤنا ہتھ مار کے اُپر چھاتی، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس ویلے نہ کوئی کُٹب ہووے نہ کوئی سجن ساتھی، بنس سرہنس سارا پرہ دی بھیٹ کرائیا۔ اوہ بڑی سہنجی ہونی راتی، یارڑا ستھر سیج لے بندھائیا۔ نالے خوشیاں وچ کرے گاتھی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ تُوں وی اوس ویلے نوں واپیں، واپک ہو کے اپنا لہنا لینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک دھر دی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے سُن کے کُن ہو گئے بند، میں مُنہ دے بہار اپنا آپ کُکائیا۔ میں اشارہ دتا وے سُن لے تارا چند، چوڈھویں چند والیا تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ جیہڑا محمد چوڈاں صدیاں شرع نوں گیا کر کے بند، پروردگار آگے واسطہ پائیا۔ اتم تہاڈا وی لیکھا ہونا کھنڈ کھنڈ کھنڈ، کھنڈا گوہند والا دئے گواہیا۔ جس دی آشا رکھ کے گئی اشدبھج جس نام جنایا چند پرچنڈ، پرچنڈکا اپنی دھار بنائیا۔ جیہڑی ساری دھرتی دی ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیناں مذہباں وچ ہندی رہی ونڈ، حصے منشاں والے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ کلجگ کہا مینوں اک ہور آگئی خبر، پتہ نہیں بے خبر دتی سنائیا۔ میرا اندروں ٹٹ گیا صبر، دھیر رہی نہ رائیا۔ مینوں این دسدا گوہند بڑا جبر، جابر نُوں الاہیا۔ جس نے کدی پینا نہیں مڑی گور قبر، قبران توں باہر ڈیرہ لائیا۔ اوہدا لیکھا دے اُتے امبر، نُوں نُوں نُوں ڈگمگائیا۔ اوہ سرب کلا بھرتبر، بھرپور رہیا سرب تھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جھٹ کلجگ کہے مینوں اک ہور وچ گیا دھکا، پتہ نہیں نانک نے کدھروں دتا لگایا۔ میں چاروں گنت کدا پتہ، پت پرمیشور کدھروں حکم سنایا۔ پھیر میں ملن لگا اکھاں، نینان نیر وپایا۔ جھٹ نظر آیا اوہ ویکھ لیکھا مکدا مدینہ مکہ، کعبیاں پئے ڈبایا۔ عیسیٰ دا لیکھا رہنا نہیں بؤرا کگا، کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ موسیٰ پھرے تہا، صدی وپہویں راہ تکایا۔ صدی چودھویں کہے میرا اکو دے نال متا، جو مت متاندر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھٹ گوہند دا دسے روپ انوپ جس دے وچ اگتی ستا، جوتی جوت نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ وکھایا۔ کلجگ کہے مینوں ہور ہو گیا اشارہ، میرے اندر دتا درڑایا۔ کلجگا اوہ ویکھ تیرا کنارہ، نیا ڈولے تھاون تھانیا۔ جس ویلے گوہند نے گرو گرتھ صاحب لیکھا دوبارہ، اک کتا وچ دینا لگایا۔ اوس نے لیکھا مکا وکھا دینا چار یارا، محمد دی صفا دئے الٹایا۔ عیسیٰ موسیٰ سٹے منہ دے بہارا، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ تیرا مٹے اندھ اندھیارا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پھیر اُس دا روپ ہونا اگم اپارا، تتاں توں باہر کھیل کھلایا۔ شبدي شبد بھئے جوت جوت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول اُتے اپنا رنگ رنگایا۔ اکو حکم دیوے سچی سرکارا، شاہ سلطانا آپ درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ کلجگ کہے میں ویکھنا ضرور کلگی دھر، جگدیش جس نوں دئے وڈیایا۔ جس دے کولوں مینوں ملنا ور، میری جھولی دینی بھرایا۔ میری کوڑی اکھڑنی جڑ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میں کوڑ گڑیار دی اگنی جاواں سڑ، ہون سچ نہ کھئے کرائیا۔ میرا سپس رہے نہ دھڑ، تن وجود نہ کھئے وڈیایا۔ میں جیوندا جاواں مر، مر جیوت اپنا آپ بدلیا۔ میں ضرور اوس صاحب دا ویکھنا گھر، جس گھر وچوں گوہند نوں ملے وڈیایا۔ کی اوہ روپ نرائن نر، کی کرتا دھردرگاہیا۔ کی پروردگار سچا یار، یارانہ سب دے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ کلجگ کہے میں گوہند دے چرن دوارے پُجا، ماجھوواڑا سیج سہایا۔ میں اپنا بھيو رکھ کے گجھا، دُوروں سپس دتا نوائیا۔ نالے اپنا نین کر کے اوندھا، اکھ لئی شرمایا۔ جھٹ گوہند ہس کے کہا آہ ویکھ نانک ستگر میرے اندر وڑ کے کوندا، دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ جس دا لیکھا رُوح بُت بُت رُوح دا، رُوح بُت توں باہر نور جوت وچ سمایا۔ ایہو

لکھش ایہو لچھن پورے ستگر دا، جو شبد شبد شبدی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میں اکھاں جھٹ لئیاں میچ، ہتھ سر اُتے ٹکائیا۔ میں گایا گوبند ماہی دا گیت، گوبند تیری
 بے پرواہیا۔ تُوں دس تینوں مندر چنگا کہ مسیت، کہ کعبیاں خوشی بنائیا۔ اوچ چنگا کہ نیچ، کھتری براہمن شوڈر ویش کس نوں گلے
 لگائیا۔ جھٹ گوبند نے کہا کلجگ ایس دھرنی نوں کہو میرے ستگر نانک دی کرے تصدیق، شہادت دیوے پائیا۔ میرا کیسے دا نہ
 کوئی شریکا تے نہ کوئی شریک، لاشریک میرا روپ دتا بنائیا۔ میں ترے گن تون اتیت، ترے بھون دا مالک میرا کھیل رہیا کھلائییا۔ میں
 وسیا بے شک پنجاں تنان وچ ٹھیک، پر ٹھاکر دا روپ میرے نال اکو نور بیٹھا بنائیا۔ میں سب نوں ویکھاں ہست کیت، ہست کیت اکو
 رنگ رنگائیا۔ آہ لے ہور تینوں دساں حکم اک انڈیٹھ، کی انڈیٹھری کار کھائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا مینوں ماچھوواڑے کر رہیا
 بخشیش، رحمت میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا نور نور رُشنائیا۔
 کلجگ کہے گوبند کی پُرکھ اکالا پاوے تیری جھولی، گچھ مینوں دے وکھائیا۔ گوبند کہا اوہ کوڑیا اوہ کیسے کنڈے نہ جاوے تولی، اٹل رہیا
 ورتائیا۔ تیری سرت رہے نہ بھولی، بھولیا دیاں سمجھائیا۔ جس صاحب دی آد جگاد دی ساری سرِشٹی دی درِشٹی انتر نرنتر آتم گولی،
 سیوا وچ سیوک سارے جھٹ لنگھائیا۔ اوس دی انت سمجھ لے بولی، کی ڈھولا رہیا سُنائیا۔ جس نے دین دُنیا دے مذہب دی
 چُکاؤنی روئی، روؤلا نام کلمہ نہ کھئے رکھائیا۔ سب نوں امرت آتم دی دیوے پائلی، دھر دا رس اک چکھائیا۔ اک کھیل ویکھنا ورتنا ہوئی
 ہوئی، میرے ڈھئیے تون بعد کی اپنی کار بھگتائیا۔ نالے آشا پوری کرے دھرنی دھرت دھول دھولی، جو دھرم دا راہ تکائیا۔ میرا جُسا
 ویکھ میرے پھرکدے ویکھ ڈوئی، جو دو جہان رہے ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ
 آپ وکھائیا۔ کلجگ کہے گوبند تیرا کی روپ ہووے گا بلکار، بلدھاری دے جنائیا۔ گوبند کہا کلجگ پہلوں میرے پُرکھ اکال نوں کر
 نمسکار، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ پھیر آ میری کھنڈے دی تھلے دھار، کھنڈا کھچ کے اُتے دیاں ٹکائیا۔ پھیر کہیں میرا کوئی نہیں یار، بنا
 گوبند تون یارانہ سچ نہ کھئے کھائیا۔ پھیر میں تینوں ہور دیاں اختیار، مختیارنامہ نواں دیاں لکھائیا۔ تُوں چاروں کُنٹ پھریں گلی بازار، کوچے

کایا والے ویکھ وکھائیا۔ کایا مندر اندر کرائیں وِہچار، اپنا بل پرگٹائیا۔ تیرا لہنا دینا پھیر چھیتی دیواں نوار، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پر یاد رکھیں میرا رُوپ ہو جائے شبد ستگر تے شبد دی دھار، پنجاں تتان تہ نہ کھئے جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ستاں دیپاں کراں گا خبردار، بے خبراں اکو حکم حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ گوبند کپھا کلجگ آہ میرا کٹا ویکھ لے وچ کائنات، دین دُنی دینا سمجھائیا۔ جس ویلے تیری انت آئی اندھیری رات، محمد دی چوڈھویں صدی بٹھے اپنا پنڈھ مکائیا۔ موسیٰ ویکھے مار جھات، ویہویں صدی نین اٹھائیا۔ اوس ویلے کوئی آتما دا دیوے نہ ساتھ، پرماٹما رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اندروں نجھر جھرنے وچوں بوند نہ ملے سوانت، باہروں پی پی کے اپنا ڈھڈ بھرائیا۔ انتشکرن کیسے دا نہ ہووے صاف، پتت پُنت نہ کھئے رکھائیا۔ ملے میل نہ کملاپات، پت پریشور اپنی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ اوس ویلے لیکھا ہونا اوس صاحب ابناش، جو ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نے منڈل منڈپ پاؤنی راس، لکھ چوراسی گوپی کابن نرگن سرگن دھار آتم پرماٹم ویکھ وکھائیا۔ اُس دا رُوپ رنگ ریکھ نہ کوئی ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوس نے حکم دینا شنکرا اٹھ کھلو اتوں کیلاش، کلا اپنی لے پرگٹائیا۔ اوہ برہمے اپنا لیکھا لے واج، پردہ پردیاں وچوں گھلائییا۔ وشنوں تُوں کیہڑی دیندا دات، چاروں کُنٹ بھج اپنا پنڈھ لے مکائیا۔ پھیر حکم سُن اوس پرہو دا ساکھیات، جو ساکھیات جگت جہان دین دُنی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے لکھائیا۔ دھرنی کہے پائے ایہہ کہو جہا ویلا آؤنا وقت، پرہو کی تیری بے پرواہیا۔ کی ساری دُنی سرشٹی تینوں بھل جاوے جگت، جاگرت جوت بن ورن گوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں کوئی دسے تیرا بھگت، بھگوان تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ اوہ کیس لیکھے لگیگی بوند رکت، جنی ککھ کون وڈیائیا۔ جھٹ کلجگ نے کہا اوہ دھرنیے میری گوبند نال شرط، اون میری شرع دتی بنائیا۔ اوس مینوں پیار دتا دلاسا دتا جتھے میرے بچے نیہاں اُتے آئے فرش، ایس فرش اُتے فیصلہ تیرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ دھرنی کہے میں روواں نالے بساں، بن نیناں نپر وپائیا۔ میں کیس تُوں حال دساں، کیس تُوں دیاں سُنائیا۔ کیس دی چرنی ڈھٹھاں، کون لئے اٹھائیا۔ میں پھردی مندر مٹھاں، مسجدان پنڈھ مکائیا۔ شودوالیاں کہہ کہہ اپنیاں کھلیاں کیتیاں

لٹاں، مینڈھی لئی کھلائیآ۔ میں کس دے دوارے وکان، جو میری قیمت لئے پائیآ۔ میرا لیکھا لہنا دینا نکا، نکویوں وڈا کون میرا لیکھا اپنے
 ہتھ رکھائیآ۔ میں چاہندی جے کلجگ کوڑ کڑیاریے دا بدل جائے سکے، بے شک بہاویں سکم توں شروع ہووے لڑائیآ۔ میری ایہو اتم
 اچھا، نراچھت پوری دینی کرائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا آد جگاد اکو وشا، وشیش تیرا بھیو کھئے نہ پائیآ۔ تُوں مینوں کوچھی کھلی نوں اپنے
 دُھر دے پیار دی پا دے بھچھا، بھچھک ہو کے جھولی ڈاپیآ۔ میں چاہندی ساری درِشٹی اُتے سرِشٹی اُتے اِشٹی اُتے نانک دے اگم نام
 دی آتم پرماتم دی پرماتم آتم دی سب دی ہووے سکھا، سکھیا دوجی نظر کھئے نہ آئیآ۔ جیہڑا آد توں وشن برہمے شو نوں لیکھ لیکھ کے دتا،
 چار جگ او سے دا ڈھولا گائیآ۔ تُوں اپرپر سوامی پتا، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں گہر گمبھیرا، گور اک اکھوائیآ۔ میرا نہ کوئی تن وجود سریرا، رُوپ رنگ ریکھ نہ
 کھئے رکھائیآ۔ نہ کوئی خوشی غمی دلگیرا، چنتا چکھا نہ کھئے جنائیآ۔ میں جگ جگ سب نوں دیونہارا دھیرا، دھیرج اپنے وچوں پرگٹائیآ۔ پر
 اک بچن دھرنیئے یاد رکھ لے، جس ویلے رویداس گنگا وچ دتا سی کسیرا، اُس دی کوڈی دُھر دے لیکھے پائیآ۔ نالے ہس کے کہا بھگتاں دا
 آپ چُکان گا بیڑا، اتم کلجگ اپنے کندھ اُٹھائیآ۔ بے شک دین دنی دا مارگ ہووے بھیڑا، اوکھی گھاٹی نہ کھئے چڑھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل کھیل کھیل نال بنائیآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے کھیل انت، نو کھنڈ
 ست دیپ وکھ وکھ وچی ودھائیآ۔ سچ دس میرے بھگونت، کی تیری بے پرواہیآ۔ انیک مارگ دس کے گئے تیرے سنت، صوفی صفتاں
 وچ صلاحیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں تیرے نام کلمے دی بنائی بنت، کاغذ قلم شاہی نال لکھائیآ۔ پر پھیر وی کیوں نہیں پوتر بوندے تیرے
 جیو جنت، نرم رُوپ نہ کھئے جنائیآ۔ کیوں نہیں گڑھ تندا ہووے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سائیآ۔ سچ دس، تُوں پرماتما اک، سرب
 ویاپک تیری آتما اک، تیرا پنجاں تنان والا دتا ہویا سریر اک، کیوں نہ تیرا اکو نام جپ کے سارے جھٹ لنگھائیآ۔ میں چاہندی میرے اُتے
 مانس مانس منکھ تیرے پیار وچ جان ٹیک، ٹکے تیری چرن دھوڑی خاک رمائیآ۔ جھٹ کلجگ نوں آگئی نیچھ، چھک مار کے رہیا
 سنائیآ۔ نی دھرنیئے جاناں چر دین دنی کوڑ کڑیاری دی کرنی وچ نہ گئی وک، اونا چر میرا لیکھا تیرے اُتے نہ کھئے بدلائیآ۔ اوہ تے گھڑی نام

چدے تے میں اٹھے پہر اوہناں دے اندر ماردا رہندا کھچ، کھچ کھچ کے اپنے کایا مندر وچوں باہر کڈھائیا۔ اوس سبھا وچ جاندا جتھے رس رسنا دا ملدا مٹھ، آتم رس دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ نالے سب دی ٹھکورد پٹھ، کلجگ جیوو سؤرمیو بہادرو گر اوتار پیغمبران دا لیکھا اپنے نال نہ کھئے رکھائیا۔ ہُن ویکھیں کی لوہڑا پینا وچ مُلا شیخاں، محمد دا مقبرہ چار یار رو رو دین ڈھائیا۔ تیرا تیرے اُتے چوڈھویں صدی دا اوس دا پورا ہونا ٹھیکا، اگے پٹیداری نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو حکم پھرنا ستگر شبد دا جو شبد ستگر پُرکھ اکال دا گوہند بیٹا، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ جو ہر گھٹ اندر لیٹا، سُکھ آسن بہہ کے آتم سیج سہائیا۔ اوہ اکو ایکنکار سچّی سرکار دا بننا نیتا، جس نبج نیتر بھگتاں دینے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میری جے ونڈ ہو جائے دُور، حصّہ جگت رہے نہ رائیا۔ میں اوتاراں پیغمبران گروآں دی ہوواں مشکور، نو نو لاگان پائیا۔ جس طرح تُسیں سچکھنڈ وچ اکو نور ایسے طرح لوک مات اکو روپ سرشٹی دیو بنائیا۔ اکے ستگر نام دے بیڑے تے سب دا اکتھا بھے پور، دوجی بیڑی نہ کھئے چلائیا۔ جو سب دی آسا منسا کرے پور، سو ستگر پورا اکو شبد شبد ستگر لُو منائیا۔ جو نہ نیڑے نہ دُور، گھر گھر اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دھرنی کہے میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے بے شک میری ونڈ بہہ ونڈی، حصّہ جگت والے پائیا۔ چھوٹی چھوٹی چلی دین دُنی دی ڈنڈی، ڈنڈاوت اکے نوں کر کے جھٹ لنگھائیا۔ اتم کلجگ لیکھا آیا کنڈھی، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ میں اکو پُرکھ اکال توں منگ منگی، نانک ستگر نال رلائیا۔ تیرا سؤر پیر یودھا اکو شبد ہووے بھینگی، گوہند نور نورانہ نظری آئیا۔ جو انت لہنا دینا مُکائے سرب ور بھنڈی، برہمنڈاں اپنی کار بھگتائیا۔ میرا محبوب مہربان اتم مینوں لاوے انگي، انکیکار کر کے دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میری چھاتی ہووے ٹھنڈی، ہرجن گُرمکھ گُرسکھ بھگت سنت صوفی سب پرہہ دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیلے بہہ رنگی، پاربرہم پت پرمیشور پُرکھ اکال اکل کل دھاری اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساؤتھ ہال ۸۵ زینلے روڈ سوہن سنگھ للیاں دے گرہ * ❀

اوتار پیغمبر گر کہن پرہ ساڈی اک فریاد، آد جگادی زرگن دھار دیئے سنائیا۔ جو نام کلمہ لوک مات دے کے آئے داد، وست
 امولک تیرے حکم نال ورتائیا۔ رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحی آئے ارادہ، راگان نادان وچ گائیا۔ تیرا بھیو کھلایا بُدھی توں پرے بودھ
 آگادہ، چار جگ دے شاستر دین گواپیا۔ دین مذہب بنایا سماج، سمگری تیرا نام ورتائیا۔ منس منکھ مانو کھلایا جاگ، جاگرت جوت
 کر رُسنائیا۔ تیرے دُھر فرمانے دی سنائی آواز، کلمہ نام جگت ناد دُھن وڈیائیا۔ آتم پرما تم بھیو کھلایا راز، اُبھو دے مالک اندرِشٹ تیرا
 رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ
 اکالے ساڈی اک بینتی، پنے ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ اپنا لیکھا ویکھ سمت سمتی، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ کھیل تک جگت کایا
 ماٹی چم دی، چم درِشٹی کھوج کھوجائیا۔ کیسے سار آئی نہ تیرے برہم دی، پاربرہم بھیو نہ کھئے کھلایا۔ ساڈی آشا اتم دے غم دی، غم
 خوار کی تیری وڈ وڈیائیا۔ جیہڑی ونجاری دُنیا دم دی، پون سواساں وچ سہائیا۔ اوہ راہ تگے تیرے نوری چن دی، جس چن دا پکھ
 سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ
 ویکھ لے اپنا چوتھا جگ، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ سب دی اؤدھ رہی پگ، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ اپنا بھیو دس دے گجھ، پردہ
 پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوبلا رہے نہ لک، حکم دُھر دا دینا جنائیا۔ تیری دھار جانے کوئی نہ ٹک، آتم پرما تم سار کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب
 سارے رہے رُٹھ، ستمکھ ہو کے سوہا کھئے نہ پائیا۔ سب دی پریتی اندر رہی ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ اندروں لو گئی چھٹ،
 چھٹکی لو نہ کھئے لگائیا۔ پن ہر نامے خالی دسن بُت، بُتخانے روون مارن دھاپیا۔ ٹوں پاربرہم پت پریشور اناشی اچت، چیتن پردہ
 دینا کھلایا۔ ساچی مولے کھئے نہ رُت، رُٹری پریم نہ کھئے مہکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھپ، سورہ چند بیٹھے سیس نوائیا۔ کلجگ اتم
 سب نوں ایہو دُکھ، دُکھاں بھری لوکائیا۔ سُپھل ہوئے کھئے نہ ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ اپنے نشانویں دین دُنی رہی آگ، تیرا مارگ
 نظر کیسے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرُو سارے رہے جھک، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ دین دُنی ویکھ لے اپنے نیناں، بن نیناں نین کھلائیآ۔ ساڈا اتم
 پورا کر دے لہنا، بقایا سب دی جھولی پائیآ۔ دین مذہب اک دوجے نال کھہنا، ویلا وقت سب دا دئے گواہیا۔ کلجگ ہنکاری بُرج
 ڈھہنا، ڈھٹیا گوبند دئے گواہیا۔ تُوں سوامی کرتے ویکھ اپنے نیج نیناں، جگ نیتز ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈا پورا ہویا وقت، سچکھنڈ نواسی دئیے جنائیآ۔ لیکھا
 ویکھ اپنی دین دُنی جگت، جگت دے مالک پھول پھولائیآ۔ کوٹاں وچ تیرا دسے کوئی نہ بھگت، بن تیری کرپا بھگت بن کھئے نہ پائیآ۔
 ساڈی چلے کھئے نہ شکت، شکتی شالی تیری اوٹ رکھائیآ۔ انت اخیر سب دا آیا وقت، وقت وقت ربیا جنائیآ۔ دین دُنی دا لیکھا مُکنا
 بوند رکت، تن وجود روون مارن دھاپیا۔ پھرنی دروہی اُپر فرش، عرشی پریم ہونا آپ سہائیآ۔ تیرا لہنا دینا برسی برس، سال بسال
 تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ تُوں مہربان ہو کے کرنا ترس، رحمت سچ کھائیآ۔ نرگن دھار آؤنا پرت، پت پریشور اپنا پھیرا پائیآ۔ تیرا راہ اڈیکے
 دھرت، دھرنی اپنی اکھ کھلائیآ۔ تُوں آ والی عرش، عرشی پریم تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دیونہارے اپنی دیا کھائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن ویکھ لے اپنے بھوکھت، پیشین گوئیاں تیرے آگے رکھائیآ۔ ثابت ربیا کیسے نہ
 ایشٹ، ایشٹ روپ نہ کھئے وڈیائیآ۔ اندرون کھلے کیسے نہ دریشٹ، دب نیتز نہ کھئے رُشنائیآ۔ کوڑ کلپنا جگت واشنا دسے گرہست، گہر
 گمبھیر نال کنت سنگ نہ کھئے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہائیآ۔ اوتار
 پیغمبر گر کہن ساڈے بے پرواہ، مولا اپنا پردہ دے چکائیآ۔ نرگن دھار سارے تگدے تیرا راہ، سچکھنڈ نواسی پردہ دینا اٹھائیآ۔ تُوں
 سب دا سانجھا بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھائیآ۔ دین دُنی دا مارگ دس راہ، رہبر اکو نظری آئیآ۔ تُوں واحد اک
 خدا، اسیں خادم خادم تیرے آگے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے در منگ
 منگائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن دین دُنی ساچا پڑھدی کلمہ نام، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ امرت آتم ملے کیسے نہ جام، جامی سکے نہ کھئے
 بدلائیآ۔ بھاگ لگے نہ کایا ماٹی گرام، چم دریشٹی پندھ نہ کھئے مکائیآ۔ تُوں مالک اک مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ تُوں پرگٹ ہو والی

دو جہان، نرگن دھار لے انگڑائیا۔ جوتی جاتے بن سُرپر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ لیکھا پورا کردے سیتا رام، آشا کرشنا کاہنا اپنے نال ملائیا۔ تُوں نرگن داتا نرور سِری بھگوان، بھگوان اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرو گُر چیلے آپ پہچان، بے پہچان اندروں پردہ دے اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گان، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ شرع کوڑ دا میٹ نشان، نشانہ اکو اک جھلائییا۔ جس تُوں ستجگ کرے پروان، پرم پُرکھ اک تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں ساچے نام دا دینا دان، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دی آسا کر پروان، پرم پُرکھ پر ماتم در تیرے آس رکھائیا۔

* ۱۶ آسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساوتھ ہال مڈل ایکس ۴۱ ہومنوڈ روڈ ہر بھجن سنگھ گڑھ شنکر والے دے گرہ *

عسیٰ سیج مائی گاڈ، مارننگ گڈ گائڈ تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم لیکھا بڑا ہارڈ، ہیٹ وچ تپے سرب لوکائیا۔ دین مذہب تیرے وارڈ، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ تیرے حکم دا ڈاڈھا راڈ، رائٹ اپنا حکم سنائیا۔ میرا لیکھا ویکھ اپنے اگے کارڈ، کارڈینلاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا انت پائے نہ گنتی وچ کوئی یارڈ، پنڈھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ انت لیکھا مکا جلدی چھیتی شارٹ، شوٹ شبد والی لگائیا۔ کوئی نہ جانے وٹ یو وانٹ، بے انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ عسیٰ کہے میرے مالک تُوں ویکھی میری سائیڈ، سمت دھر دی پھول پھولائیا۔ تیرا لیکھا سب تُوں دے بیہائینڈ، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میری شرع دی تیرے حکم وچ ہوئی نائیٹ، سن مؤن کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ تُوں بے پرواہ وسیں اپر اپنی ہائیٹ، جتھے ہائیڈروجن پوہ نہ سکے رائیا۔ میرے گاڈ تیرا نور ظہور اگئی لائیٹ، لائیٹ اکو نظری آئیا۔ تیرا حکم سندیسہ اکو دے وائیٹ، وٹنس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے شبد دی دو جہان فائیٹ، فیصلہ حق کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دا حکم اک سنائیا۔ عسیٰ کہے میرے گاڈ گڈ، نو نو لاگاں پائیا۔ میں تن وجود سریر ویکھے وڈن وڈ، ہاڈی ماٹی رہن کھئے نہ

پائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا شُد، شاید سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ پروردگار کہہ عیسیٰ سُن میرا لیکھا اگئی اِسَم، اعظم اِک جنائیا۔ تیرا لہنا نال جِسَم، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ میرے نُور دی تتال والے اوتار پیغمبر قِسَم، قاسم اِکو حُکم سُنائیا۔ دُھر دے حُکم دی دے دے رسم، رواج جگت وچ سنوئیا۔ بھیو کھلاؤنا اپنے نُورے چشم، چشم دیدہ سوہیا پائیا۔ کُچھ لیکھا ویکھ برہما شو وِشَن، کی وِشو اپنی کھیل کھلائییا۔ میرے ظہور نال مینوں میرے نُور دِسَن، جگت اکھّ دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ آہ تک تیرا لہنا جنایا کابن کِشَن، سُکلا کِشَن پکھ ویکھ وکھائیا۔ جس دھار نے رام دِتا ٹِکَن، ٹِکے مستک سب دے پھول پھولائیا۔ جس دی دھار وچ سارے وِکَن، اپنی قِیَمَت نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ پروردگار تیرا بنیا پِتَن، جس نُور باپ کہہ کے سیس نوئیا۔ اُٹھ نگاہ مار تیرا لیکھا لگا لکھن، لکھت بن اکھراں دئے گواہیا۔ تیری صدی بیسویں لگا جِتَن، بیس بیسے پرواہیا۔ انت نشانہ لگا مِتَن، مٹی خاک رووے مارے دھابیا۔ جھگڑا ویکھ پتھر اِٹَن، پابن پابن نال ٹھکرائیا۔ تیرے آب حیات دا رس رہیا کھئے نہ مِتھَن، اگئی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا، دُھر دا ور، دُھر مالک اِک اکھوائیا۔ عیسیٰ کہے میرے اِسَم حَضُور، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ ایہ میرا نہیں قصُور، میری قسم کھان والے تینوں گئے بھلائییا۔ میں تیرے نُور دا نُور، تیرے نُور نُور وچ سہائیا۔ انت میں وی ہویا مجبُور، مجبُوری وچ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ چاروں کُٹ دسے کُڑ، کُڑیاں وچے ودھائیا۔ چرچاں چراگاہاں وچ بیٹھے مؤڑھ، انتشکرن تیرا نُور نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے نام دا پایا فتُور، فتویٰ معاف نہ کھئے کرائیا۔ تیری دشا تیری منزل میرے محبوب ہوئی دُور، پاندھی اپنا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ اوہ ویکھ مینوں اِشارہ دیندا جسدا لیکھا کوہ طُور، مُوسیٰ نین مُوند رہیا سُنائیا۔ نالے ویکھے کُراوے کہے عیسیٰ ساڈا لہنا دینا ہونا چُورو چُور، چاروں کُٹ اکھّ اُٹھائیا۔ جس باپ خُدا نُور دس کے آئے حاضر حَضُور، حضرتان توں پرے نُور الہیا۔ اوس ساڈی شرع نُور ویکھیا ہوئی مفرُور، حُکم لاء مَنے نہ کھئے رضائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ مُوسیٰ کہے عیسیٰ دوویں تکیئے اپنی بہبودی، چاروں کُٹ ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا نال یہودی، جو یُدھشٹر نُور ارجن نال ملا کے کِشَن گیا سمجھائیا۔ شکر پُروہت نُور بل دوارے حُکم ملیا عروُجی، باطن بھیو کھلائییا۔ کلجگ اتم پُرکھ

اکال نے دھار چلانی دوجی، دُتیا اپنا حُکم ورتائیا۔ سب دی ویکھنی انت حق منزل مقصودی، بامنزل اپنا پندھ مُکائیا۔ پھیر اوہ ویکھ
 اشارہ پاؤندا پیغمبر یاقوٹی، یکے بعد دیگرے رہیا سُنائیا۔ محمد کوک پُکارے میرے امام دی اگتی خوٹی، جو خوْبصورت نور الایہیا۔ اُن
 صدی چوڈھویں کھیل مُکاؤنی شرکن جنوٹی، مشرق مغرب پھول پھولائیا۔ اوہدی کھیل ہونی اکو شبد شبد ستگر دی، گردیو سوامی اک
 اکھوئیا۔ اتم دھار انوکھی شُرُوع دی، شرع شرع وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حُکم اک ورتائیا۔ مُوسیٰ کہے میں ویکھیا اس وقت نظارہ، نور نور وچوں چمکائیا۔ جس حضرت محمد دا تکیا دارُود ہزارا، اِس اعظم ہو
 کے بصری اِس کھوج کھوجائیا۔ جس نوں صدی چوڈھویں ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ کیتی نمسکارا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ اوہ حُکم
 سندیسہ لے کے گئی مدینہ مکہ دوارا، کعبیاں جا کرے رُسنائیا۔ ساڈا امام اماما جس دی اگتی کلاما کائنات ہوئے ظاہرا، ظاہر ظہور اگم
 اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کائیا۔ مُوسیٰ کہے صدی چوڈھویں میں ویکھی
 چرن کولان ڈھپندی، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ اوس نگاہ ٹکائی دشا لہندی، لہنے عیسیٰ ساڈے ویکھ وکھائیا۔ میری آشا نرگن دھار کپندی،
 کہہ کہہ رہی جنائیا۔ جس کارن میرے محبوب نوں ہتھیں لائی مہندی، بصرہ بغداد نانک نانک لیکھا دئے بھگتائیا۔ اوس دے حُکم
 دی دھار وینا وچ وپندی، جس دا سُمند ساگر بھیو کھئے نہ پائیا۔ جس دی اتم آیو تھوڑی رہندی، سو سندیسہ محمد رہی سُنائیا۔ اُٹھ
 ویکھ لے اپنی شرع دی کلا ڈھپندی، چار یاری نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو
 آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اولا زو زود یا الہم زمی نورے چش کما عرشے نیزوئل زوہم زاؤ وزہم اولہو گوزے مہم دینا ہو زہو
 جاہکھتے وزوہ کال نلوسیہم جو گلزبی زم فتحو وسطے زبو خُدسے دزلوی جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا
 ہر، دھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں دُل حل اللہ تعالیٰ، وز ہی جستے مورانا تمنخانہ زاکھابو نکھ قبیل حد دل ہا زے
 مشت زما لوو حدے دی دیسے کُنہ کزے گلستنی دُعائے خُدا گل مہم مسطے زوا جیساہل ازی کیتے کُنہ دوسے زما قدمے خاکے خاکے رما نورو
 نوس صاحب بست اسمانے جمت میری چشمے شہید عرشے مُرید فانی فنا اِسے خُدا نوری اللہ عالمین بے پرواہیا۔ مُوسیٰ کہے میں سُن کے

حمدے حدیث، حضرتے حق جنائیا۔ عیسیٰ اپنے حُکم دی کرن آیا تصدیق، شہادت کلمیاں والی بھگتائیا۔ اوہ فرینڈ اینڈ ساڈی انت پوری کرے اُمید، ترسنا پچھلی رہے نہ رائیا۔ جس دے بنے رہے عزیز، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ ساڈے گرہ آیا تے لنگھ آیا دہلیز، چرچاں چراگاہاں دھیان لگائیا۔ ویکھ ساڈا پورب لیکھا جس دے حُکم وچ رہیا بیت، بیتیا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی جگت جہان اوتار پیغمبر گرواں اگتی تے وکھری ریت، ریتیوان نور الاہیا۔ جو آتم پر ماتم پر ماتم آتم سر شٹی دی در شٹی وچ دسے اپنی پریت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سوہنگ اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی چار جگ دی آشا پوری کرے ریجھ، اوتار پیغمبر گرو بھوکھ ان در شٹ اپنے لیکھے لائیا۔

* ۱۶ آسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساوتھ ہال ۵۶ برے سفورڈ روڈ مکند سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے سُن شبد اگتی دُولجے، دو جہان دے والی دیاں سنائیا۔ تُوں سب تُوں دسیا صاحب سلطانا اک کنت کنتولے، پاربرہم پت پریشور پروردگار نظری آئیا۔ پنج تت کایا ماٹی وچ دھار سب تُوں دتے جھولے، برہم اپنا کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبران جنایا میرا مولے، بھو ابھید کھلائیا۔ کلجگ انت کیوں دین دنی مینوں رہی بھولے، مارگ حق نہ کھئے اپنائیا۔ کیسے مستک لگے نہ دھر دی دھولے، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ دین مذہب دا رہیا نہ کھئے اصولے، اصل وصل یار ملے نہ نور الاہیا۔ کون کلجگ اتم لہنا دینا وصولے، لیکھا منگے تھاؤں تھائیا۔ اکو حُکم ملے دھر معقولے، مکمل اک درزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے ستگر شبد ڈلارے، نرگن نرویر دیاں سمجھائیا۔ سوادھان ہو سچکھنڈ سچ دوارے، درگاہ ساچی مقامے حق لے انگڑائیا۔ جلوہ نور تک میرا نور اُجیارے، جوت جوت رُشنائیا۔ وشن برہما شیو ویکھ بھکھارے، در بیٹھے سیس نوائیا۔ ترے گن مایا تک بھنڈارے، رجو طمعو ستو بے انت ورتائیا۔ پنج تت ویکھ اکھارے، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش پھول پھولائیا۔ کھیل ویکھ پیغمبر گر اوتارے، کی اوتری رہیا جنائیا۔ شاستر پُران ویکھ وید چارے، چارے کھانی چارے بانی پھول

پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن ستگر شبد میرے بلوان، بلدھاری دیاں جنائیا۔ میرا آد دا ویکھ ودھان، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ سندیسہ دس آگما نام، ندھان اک جنائیا۔ تینوں پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کر پردھان، حُکم دُھر دا اک جنائیا۔ اپنا کھیل ویکھ لے ستجگ بل باون کر پہچان، بے پہچان اکھ کھلائییا۔ راہ تک سینتا رام، سئیا ہو کے ویکھ وکھائییا۔ پردہ رہے نہ کرشنا کابن، گھنٹیا لیکھا رہے نہ رائیا۔ پیغمبران تک پیغام، پرا پستی مدھم بیکھری تون باہر جنائیا۔ اسم اعظم دا ویکھ کلام، کائنات کھوج کھوجائیا۔ گروآں تک تقوے والا نام، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائییا۔ کیوں کلجگ کوڑی کریا ہوئی شیطان، شرع شرع نال کرے لڑائییا۔ آتم برہم ملے نہ کیسے گیان، سوہنگ روپ نہ کھئے سہائییا۔ ستگر شبد کہے پریہو میں بالا تیرا نادان، بالی بڈھ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے ستگر شبد اتم تک لے کلجگ دی کل، کی کلکاتی کھیل کھلائییا۔ جگت دھام رہے نہ کھئے اٹل، سوہاؤنت نہ کھئے وڈیائییا۔ گھر تیر نہ دے نہچل، نہکرمی بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ آتم دھار سکے کھئے نہ رل، پرما تم وچ سہائییا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کُریارا دل، بھے بھو رہیا وکھائییا۔ مایا ممتا لایا سل، مُسلسل تورا نا نظر کیسے نہ آئییا۔ چاروں کُنٹ کپٹ چھل، اچھل چھل دا بھیو کھئے نہ پائییا۔ پھری دروہی جل تھل، مہیئل رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائییا۔ پُرکھ اکال کہے ستگر شبد ویکھ لے کلجگ کرم، کرم کانڈ پردہ رہے نہ رائیا۔ آتم برہم دے نہ کھئے دھرم، دھرم اپت سوامی نظر کیسے نہ آئییا۔ جھگڑا پیا چم درشتی چرم، چشم دید نہ کھئے رُسنائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دے بُندیاں کیوں میرے نام دا پیا بہرم، بہانڈا بہرم نہ کھئے بہنائیا۔ شاستراں دا جانے کھئے نہ کرم، نہکرمی میل نہ کھئے ملائییا۔ لیکھا تک لے ورن برن، ذات پات بھیو رہے نہ رائیا۔ کوڑی کریا کلجگ وچ جیو جنت سڑن، امرت میگھ نہ کھئے برسائییا۔ بے شک رسنا جہوا بٹی دند اکھراں والے نام پڑھن، صفتاں نال صفت وڈیائییا۔ کیوں نہ میری منزل چڑھن، پاندھیان پندھ نہ کھئے چُکائییا۔ چاروں کُنٹ تک ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا نہ کھئے مٹائییا۔ مانس مانو میری لگے کھئے نہ سرن، سرنگت ہتھ کیسے نہ آئییا۔ نیتر کھلے نہ ہرن پھرن، نج نیتر لوچن نہ کھئے رُسنائیا۔ میں سب دا مالک گھاڑن گھڑن، بہنہار اک اکھوائیا۔ سچ

دس کیوں نہ میرے بھے وچ ڈرن، بھؤ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ دا حکم سنائیا۔ ستگر شبد کہے میرے پرم پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری سیس نوائیا۔ میرے ستگر دین دیا لے، دیا ندھ تیری وڈیائیا۔ تیرے جگ جگ کھیل نرالے، نراکار تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرے نام دی گھالنا گئے گھالے، گھائل ہو کے اپنا آپ لیکھے لائیا۔ تیرے جگ جگ مارگ دسے سکھالے، نام کلمیاں ونڈ ونڈائیا۔ دین مذہب پالنا کرے پالے، پرتپالک تیرا حکم بے پرواہیا۔ مندر مسجد شوڈآلے مٹھ چرچ بنائے دھرمسالے، گرودواریاں ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ کوڑی کریا داغ دھووے کھئے نہ کالے، کرم کانڈ دا لیکھ نہ کھئے چکائیا۔ چاروں گنٹ ترے گن مایا جنجالے، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ میرا انت اک سوالے، سوالی ہو کے دیاں سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر پیشین گوئیاں وچ کلجگ اتم تیرے کر کے گئے حوالے، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر تیرا دھیان لگائیا۔ میں آد جگادی چاکر تیرا سیوک ہو کے کراں سیوا، جگ جگ بھجان واپو داہیا۔ تیرا نام پدارتھ جیواں جنتاں دیواں میوہ، انرس مات چکھائیا۔ صفتاں وچ لگاواں رسناں جہوا، بتی دند نال وڈیائیا۔ تُوں مالک الکھ ابھیوا، اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال تیرا کھیل انوکھا، اکل کل دھاری کی تیری وڈیائیا۔ میں چار جگ دا شاستر جانا پوتھا، پُستک تیری صفت صلاحیا۔ تیرا مارگ کیسے ہتھ نہ آیا سوکھا، چاروں گنٹ مارن دھاپیا۔ پھری دروہی وچ چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق بن نیناں نیر وبائیا۔ آد پُرکھ تیرا سمجھ نہ کھئے سلوکا، سو پُرکھ نرنجن تیرا بھیو نہ کھئے گھلائیا۔ کوٹن کوٹ جگ پیتے بیتیا سہاں بہتا، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا اتم کلجگ آون دا موقع، مکمل دیاں جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ڈولے نیا نوکا، نام مہانا ونجھ چپو سکے نہ کھئے لگائیا۔ سرشٹی دی درشٹی انتشکرن وچ بھرے ہوکا، پائے اُف کر سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ جھٹ نارد پرگٹ ہو کے آپ، ڈنڈاوت بندنا کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہ پُرکھ اکال میرے باپ، بنا جننی توں توں ہی اکو میری مائیا۔ زرگن نرگن تیرا ساتھ، سرگن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ

دی میری اکو گاتھ، تُوں میرا مین تیرا ڈھولا گائیا۔ آہ لیکھا تک لے اوتار پیغمبر گروآں دا بھوکھت واک، کی پیشین گوئیاں وچ گئے درڑائیا۔ سب نے کہا کلجگ اتم ہونی اندھیری رات، ساچا توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پینا دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ کرے لڑائیا۔ مایا رانی لاوے گھات، گھاؤ شاہ سلطانان جگت لگائیا۔ سچ دھرم دی ملے کیسے نہ دات، دانی دولتند نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا رہے نہ کیسے کتاب، کتب خانے روون مارن دھاپیا۔ نارد کہے میرے پروردگار سانجھے یار آہ تک لے چار جگ دے اوتار پیغمبر گروآں دا حساب، جو لیکھا بنا انکڑیاں گئے لگائیا۔ تینوں نرگن سرگن دھار گوبند نے کیتا یاد، ماچھوواڑے بنا رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ میرے محبُوب تیری ست سچ حدودا میرے عالی جاہ جناب، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک وڈیائیا۔ نالے نانک دی آسا تک جیہڑی بنا اکھراں توں لیکھا دسے وچ بغداد، بغلگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ نارد کہے میں چار جگ دے شاستران گرتھان دا لیندا رہیا سواد، تیرے نام بانی کلمے رس اپنا آپ بنائیا۔ میرے پرہو میرے اندر کدے اُچیا نہیں ویراگ، برہوں چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ جگت والا آیا نہیں تیاگ، ترے گن ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیا۔ مینوں پتہ نہیں کون ہنس تے کون کاگ، کاگ بھسند کس دا راہ تکائیا۔ لکھ چوراسی دین دنی تیرا نور تیرا چراغ، جوتی جاتے تیری جوت نظری آئیا۔ پرہو سچ دس نارد کہے کیوں گوبند اڈایا باز، باز چاروں کٹ اڈائیا۔ کیوں پنجان انگلان نال تیرا لیکھا لکھیا دھرنی اُتے پنج آب، پنچم پنچم پنچ کر سمجھائیا۔ تیرا کھیل باہر سماج، سمگری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں کچھ بینتی کرن لگا آج، نو نو تیرے لاگا پائیا۔ مینوں پنڈت توں دینی دات، براہمن برہم بھچھیا منگ منگائیا۔ اپنی بن اکھراں توں کڈھ اوہ لغات، جس دا حرف حرُوف بنت وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان ہو کے کر امداد، مدد دینی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ نارد کہے پرہو میں چار جگ دا تیرا بھگت عجیب، عجب تیری کھیل کھلایا۔ نہ میری قسمت کوئی نصیب، بدنصیب مینوں کہہ نہ کھئے سنائیا۔ میں تیری جگ جگ تکدا رہیا ترتیب، جو دین دنی وچ طرح طرح کرائیا۔ مینوں پتہ نہیں کیہڑا اوتار پیغمبر گرو امیر تے کیہڑا غریب، کون وست نال اپنی جھولی رہیا بھرائیا۔ میں نگاہ مار کے تکدا رہیا اپنی لا کے نیجھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ مینوں تیرے اُتے آشا بڑی امید، آشا دے مالک اپنا بھیو دینا کھلایا۔ کس بدھ اپنے حکم دی کیتی تاکید، تائید وچ

شرع دتی درڑائیا۔ میں، نارد کہے ویکھ کے تیس بتیس حدیث قرآن مجید، الفیے توں پرلا اکھڑ کی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ نارد کہے میرے خُداوند کریم، قُدرت دے مالک دیاں جنائیا۔ دس کپھڑی تیری چنگی تعلیم، کیوں طُلبے اوتار پیغمبر گر تیرا نام جگت سمجھائیا۔ کیوں جگت جہان کیتی تقسیم، مذہباں وچ ونڈ ونڈائیا۔ کی ایہو تیرا مارگ مہین، جیہڑا جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ نگاہ مار تیری کائنات سرِشٹی دین وچ دسے غم گین، غم خوار غمی باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ذرا کھیل تک نر مدین، نر نرائن انتر نرنتر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ میں ساری تیری دھرنی ویکھی دھرتی تکی دھول ویکھی زمین، زمیں زماں دے مالک بھجیا واہو داہیا۔ مینوں صدی چوڈھویں کہا اوہ پنڈتا براہمننا محمد دا امام تک جو آد دا قدیم، قُدرت دا قادر نظری آئیا۔ میں مخول وچ کہا، نارد کہے صدی چوڈھویں نی توں کپھڑی حسین، جوہن ونٹیئے اپنا جوہن دے سمجھائیا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں حیران ہو گئی پریشان ہو گئی نالے حضرت محمد کہا نالے کہا آمین، عالمین تیری بے پرواہیا۔ جس نے شرع دی شریعت اصلیت اصل وچ لینی چھین، حق رہن کھئے نہ پائیا۔ واحد دا کلمہ کائنات کرے آدھین، چوڈاں طبق جس نوں سیس نوئیا۔ جس نے لیکھے لاؤنی سب دی گوئی پیشین، پیشتر اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے میرے پرماں میں بڑا لایق، میری بودی میری دئے گواہیا۔ تینوں ہیرو کہاں کہ ناک، کہ لکھ چوراسی جیہڑا کھیل ربیا کھلائی۔ مینوں ایوں جاپدا تیرے نام دا پے گیا قحط، نام دے بھنڈارے خالی دسن تهاؤں تھائیا۔ تیری شرع دی رہی کھئے نہ روایت، رحمت حق نہ کھئے کھائیا۔ میں جدھر پھریا اوتاراں پیغمبراں گرواں تے ہندی بحث، جھگڑے وچ لوکائیا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ بے عیب خُدا محمد تکے راہ عیسیٰ رہیا نین اٹھا، مؤسیٰ کرے دُعا، تیرا لہنا دینا لیکھا محمد دی دھار وچ ولایت، ولی اللہ سارے تینوں سیس نوئیا۔ حق محبُوبا اپنے حُکم دی کرے نہ کھئے کفایت، قُفل قافیئے توں باہر دینے کھلائی۔ میریا ججمانا سری بھگوانا شرع دی میٹ دے شریعت، شرائت اصلیت والی اپنی دے سمجھائیا۔ اپنے پیار دی مہم دی بخشش کر عنایت، رحمت سچ کھائیا۔ میں پچھلا لیکھا جاندا جیہڑی کلجگ نوں کیتی ہدایت، حُکم اکم سنائیا۔ کلجگ کیسے نہ کریں رعایت، جگت جگیا سو سنت سادھو پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا تے منگ منگائیا۔ جھٹ کلجگ آیا تَٹھا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ناردا تُوں کیوں میرے نام دا گایا تَٹھا، میں تاپوآں تون پرے بھجّا واپو داہیا۔ میرا پُرکھ اکال نال وعدہ پکا، گنڈھ گوبند والی پائیا۔ جس دا اِکو ڈنک وِجنا فتحا، فاتحہ سب دا دئے پڑھائیا۔ پریم رہن نہیں دینا رتا، مُلا شیخ مسائک دیاں بھلائیا۔ گرتھیاں سمجھ اُون نہیں دینا اکھڑ پیا، جو پورن پارہم پت پریشور اک اکھوائیا۔ آہ ویکھ لے میرے کول بنا اکھراں تون پٹا، جس دے اُتے بٹنے والے دتی گواہیا۔ میرا وقت رہنا نہیں چھپا، چھاپا ماراں تھاوں تھائیا۔ میں اُٹھ اُٹھ چاروں کُنٹ تگا، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ میرا محمد نال وعدہ صدی چوڈھویں لیکھا پورا کرنا مدینہ مگ، کعبیاں حُجریاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے کلجگا ایویں نہ مار شیخی، سخصیت تک جگت لوکائیا۔ کلجگ کہے میں کی دساں میرے صاحب نے مینوں کیتا بدیشی، بھارت کھنڈ میری دُہائیا۔ میرا لہنا تک لے رکھی کیشی، گوردھن دھاری رہیا جنائیا۔ میری اوس صاحب دے آگے گوبند نے رکھی پیشی، جو پیشتر اِکو نظری آئیا۔ جس دی حُکم دھار وِشیشی، جگت وِشیاں تون باہر سمجھائیا۔ اوہ مہربان نریشی، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس کھیل کھلایا ویس وٹایا گوبند دس دسمیشی، دہ دشا پھول پھولائیا۔ اوس دا روپ رنگ کیسے نظر نہ آئے چھیتی، چھتردھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک حُکم ورتائیا۔ کلجگ کہے ناردا تُوں میرا متر کہ یار، ناتا تن نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ کہے کس بدھ میرے نال کیتی وچار، وچرکے دیاں سُنائیا۔ کلجگ کہے ناردا میں وی اپنے سمیں دا مختیار، مختیار ناما پُرکھ اکال میرا میرے ہتھ پھڑائیا۔ ذرا میرا کھیل ویکھیں میرا کوئی مُقابلہ کر نہ سکے نال تلوار، ترکش تیر کم کیسے نہ آئیا۔ میں شہنشاہ دا دُلہا تے حُکم دا سوار، جگت جہان بھجّاں واپو داہیا۔ میں سال بسالا دین دُنی ساری کر دینی تیار، ترے گن پنج تتاں نال لے انگرائیا۔ پر اک گل یاد رکھیں رُوسا چینا کرنے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ آؤ اُٹھو ویکھو لیکھا اوس امام دا جس نوں محمد نے کہا پروردگار، بے عیب نور الاہیا۔ موسیٰ نوں دینا ہلار، ہلوانے نال دینا جگائیا۔ عیسیٰ نوں کہنا نین اگھاڑ، اکھ اکھ وچوں بدلائیا۔ گوبند نوں کہنا شبد کھنڈا تیر تپھنگ بنا تُرنگ تون وجے تیرا تاڑ تاڑ، پھیر تاڑی لا کے دو جہان ویکھنا چائیں چائیا۔ کلجگ کہے ناردا یاد رکھیں

جدوں میں کھیل رچایا تے رچاواں گا وچ ہاڑ، ہاڑ ستاراں میری دئے گواہیا۔ میں شاہ سلطاناں راج راجاناں چباواں گا اپنی ہیٹھاں داڑھ، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا جی کدا دین دئی نوں دیواں اُجاڑ، اُجڑیاں گھراں دا مالک اِکو کلجگ نظری آئیا۔ پھیر پنڈتا براہمننا ناردا تینوں خوشیاں نال کوڑ دی کھیر دیواں کھوال، جس وچ ست سچ دا رس نظر کھئے نہ آئیا۔ پر اک گل یاد کر کے دس تُوں جھٹکا کھائیں کہ حلال، مینوں مئیں کہ مئیں پرہو دیاں، جس دے اگے کریں سوال، سوالی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کچھ لیکھا ویکھ لے محمد دا جس نے اشارہ کیتا ول دجال، جدید اپنا حکم ورتائیا۔ جھٹ حاضر ہو گیا کال، اشارے نال رہیا سُنائیا۔ اوہ کلجگا جے میں نہ آواں تیری گھالنا کیسے نہ لیکھے لگے گھال، کلجگ جیواں انت نہ کھئے کرائیا۔ اوہ تک چترگیت رائے دھرم تُوں لیکھا رہیا وکھال، اکھڑ اکھڑ بن اکھڑاں نال ملائیا۔ جس دا لیکھا پورا تکنا تے ویکھنا اگلے سال، حساب بنا کتاب توں دینا لگائیا۔ جھٹ نین آگھاریا مہاکال، بنا بھجان توں اپنی لے انگریزیاں۔ میری جھل سکے نہ کھئے جھال، اپنی جھلک وچ پلک وچ دواپر تیرتا تے ستجگ پچھلے دتے بدلائیا۔ میرا وی جی کدا ہن میں موقع ویکھاں حال، حالت تگاں چائیں چائیا۔ جے نگاہ ماراں، کی ویکھاں اوتار پیغمبر گر سچکھنڈ دوارے سارے اِکو کرن سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں اپنی سرشٹی اتم آپ سنبھال، سمبل دے مالک سمبل اپنی کھیل کھلائیا۔ اسیں سارے چاہندے دین دئی جگت جگت دی بدل دے چال، مارگ رستہ پنٹھ اپنا آتم پر ماتم اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت سب دی کرنہار پرتیال، پرتیالک مالک خالق در تیرے آس رکھائیا۔

* ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ساؤتھ لنڈن ۷ بریورن گروب پیکم پیارے لال دے گرہ *

ستگر شبد کہے میرے پُرکھ اکال داتا، دین دیاں دیاواں تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں اپنے نام دی بخش آگئی داتا، سوغات دھر دی جھولی پائیا۔ جنہاں چار جگ دیاں چھڈیاں جماعتاں، شرع دین دئی تجائیا۔ کلجگ مٹا دے اندھیریاں راتاں، بھنڑی زین اپنے رنگ رنگائیا۔

جن بھگتاں ایتھے اوتھے بن پتا ماتا، دو جہان ہونا آپ سہائیا۔ ہرجن در تیرے رہے نہ کھئے نراسا، آسا سب دی پور کرائیا۔ سچ پریتی چرن کول بخش بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ہر گھٹ اندر تیرا واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تُوں آد پُرکھ جوتی جاتا، جاگرت جوت کر زُشنائیا۔ سچ دوار تیرے نام دی پئے راسا، کایا منڈل منڈپ دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ ویکھ اپنے بھگت سہیلے گُرمکھ لال، لال لال رنگ رنگائیا۔ کلجگ اتم کر سنہال، سمبھل اپنی گود ٹکائیا۔ جگت مایا توڑ جنجال، ترے گُن لیکھا رہے نہ رائیا۔ مانس جنم دی لیکھے پاگھال، چوراسی پھاسی رہے نہ رائیا۔ میری اک بینتی اک سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ دینا چڑھائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال تیرا نور نورانہ نور اگتی چندن، چند ستار سارے سیس نوئیا۔ تیرا کھیل پُری لوء آکاش پاتال برہمنڈن، برہمنڈ کھنڈ تیرا راہ تکائیا۔ تیرا نور ظہور جیرج انڈن، اُنُبھج سیبج تیری ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو در تیرے منگن، اوتار پیغمبر گر بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ تُوں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا والی دو جہان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ ست سچ سچ پریتی دے دے آتم پرماٹم انندن، انند اند وچوں پرگٹائیا۔ میرے محبوبا جن بھگتاں ٹٹیاں آئیوں گنڈھن، گنڈھ دُھر دا نام رکھائیا۔ ہرجن اپنے رنگ رنگاؤنے جو بیٹھے وچ لنڈن، لینڈ انگلینڈ دینی سہائیا۔ تُوں آد پُرکھ سوامی آد نرنجن، نرنجن تیرا نور نظری آئیا۔ مستک دھوڑی خاک رما دے چندن، دُرمت میل میل دھوائیا۔ غریب نمانے آتم دھار لگاؤنے اپنے انگن، انگیکار آپ اکھوائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکرئی سدا بخشندن، بخشنہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو جن بھگتاں اُپر کر مہربانی، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ پریم دی دے نشانی، نشانہ انیالا نام والا لگائیا۔ تُوں آتم برہم دا برہم گیانی، پاربرہم پردہ دینا اٹھائیا۔ گُرمکھاں لیکھا مُکا دے چارے کھانی، انڈج جیرج اُنُبھج سیبج لیکھا رہیا نہ رائیا۔ دُھر دی منزل دس نورانی، آتم پرماٹم میلا ہووے سہج سُبھائیا۔ آد پُرکھ اپرپر سوامی گھٹ جان جانی، جانہار تیری وڈیائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دے پانی، کول ناہی ناہی کول آپ اُلٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا

ور در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سَتگرُ شبد کہے پرہو جن بھگتاں سیوا لیکھے لاؤنی، سیوک سیوا وچ سہائیا۔ سب دی منسا پوری کرنی من بھاؤنی، جو بھاؤنا تیرے آگے رکھائیا۔ کلجگ انت جو گھڑی عیسیٰ دے گھڑیال والی اتم آؤنی، کلاک اپنا روپ بدلائیا۔ دین دُنی تیری کھیل ورتنی انہونی، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ پھرنا پون پوئی، پانی جل تھل اسگاہ نین رہے اٹھائیا۔ بن تیری کِریا تیری سار کیسے نہ پاؤنی، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرے صاحب کنت بھگونت سب دی کرنی کرتے تیرے کولوں بخشاؤنی، پنت پُنت دینے کرائیا۔ ہرِسنگت ہرِجن ہرِبھگت اپنے رنگ رنگاؤنی، رنگ مچھٹھ دینا چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نام ستار بن سرُ تال و جاؤنی، اناد نادی دُھن کرنی شنوائیا۔

* ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ بلویدری کینٹ ۲۹ رپلی روڈ درشن سنگھ دے گرہ *

حضرت عیسیٰ کہے میری سوہے لینڈ، مارک مارک پچھلا ویکھ وکھائیا۔ میرا سجدہ خالی ہینڈ، ہینڈز اپ کر کے سیس نوایا۔ جو حُکم سندیسہ میرے پروردگار کیتا سینڈ، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ اوہ سُنیا یورپ وچ انگلینڈ، انگلستان اکھ کھلائییا۔ میرے محبوبا تیری صدی پِسویں دسے اینڈ، اینڈیکس صدی سدییوی ویکھ وکھائیا۔ تیرے پیار دے شادیا نے وچ میری آسا دا وچے ہینڈ، ترانے خوشیاں والے گائیا۔ موسیٰ نال ہونا جوائینڈ، ناتا حُکم والا بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ حضرت عیسیٰ کہے پرہو میری انت ٹاپ دی ٹپ، بن نیناں ویکھ وکھائیا۔ بھيو کھول نہ سکے میرا لپ، لپس کہن کچھ نہ پائیا۔ اپنی کرنی دھار ویکھ پپ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیرے حُکم نال میں تیرے چرناں بیٹھا سٹ، سٹینڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ تون لیکھا دس اٹ، اٹس کی اپنی کار کھائیا۔ میں تیری مُحبت وچ ہویا وٹ، مہربان کی تیری بے پرواہیا۔ تیرے آگے میری نہیں کوئی رٹ، رٹن آسا نہ کھئے رکھائیا۔ اکو اکھ کلمے دی چٹ، جو وائیٹ ہائیٹ اگم اٹے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ حضرت کہے میرے محبوب تیرا حُکم کوائیٹ، قواک لیتا منائیا۔ تیرے شبد والی فائیٹ، فٹ آپے لیتا کرائیا۔

میری شرع دی تگنی نائیٹ، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ مہربان ساچی دشا تگنی سائیڈ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں نہ جانا تیرا لیکھا نیرو کہ وائیڈ، بے انت تیری بے پرواہیا۔ دو جہاناں تھہ بن دے کوئی نہ گائیڈ، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیآ۔ انت مارگ ویکھ ریڈ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیآ۔ تیری دُنیا تیرے حُکم وچ ڈائیڈ ہووے کہ ڈیڈ، ورلڈ لیکھا دے سمجھائیآ۔ مینوں ایوں دِسدا دھرنی خاک سب دا بنے بیڈ، مقبرے راہ تکائیآ۔ تیرے حُکم دا پردہ اُتے آوے لیڈ، لڈ اپنی اکھ کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیآ۔ عیسیٰ کہے میرے مالک تیرا اگتی سول، نیتز نظر کیسے نہ آئیآ۔ مینوں اِشارہ دتا میرے اندر مندر والے ہول، پردہ پردیاں وچوں چُکائیآ۔ مینوں نظر آیا تیرے ست سچ دا پول، پرم پُرکھ کی تیری بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا راؤنڈ، رول کہ گول، پردہ پردیاں وچوں دینا چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جھٹ مؤسیٰ کہے میرے آریوزو جا زازسی ایستومند شمع شیمزو نوچے خُدا اوہ تک محمدے رضا زوبی زومو نورے اللہ ماکشتے خود نازستے یہو دُعاے سوگ کملزو چانستے اود گوشے خمُو نیزے اوان نورے اما تخلے زوان حضرتے ناؤ ضیعفے بوا زوزے خُدا مؤسے رضا محمدے ازا کاؤنزے کُنہ الاہے پناہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ عیسیٰ کہے میرے پروردگار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ خادم تک خدمتگار، سیوک سیو کھائیآ۔ دست بدست منگان منگ دوار، در ٹھانڈے آس رکھائیآ۔ جو تختے صلیب دتا نظار، نظریہ نظر وچوں بدلائیا۔ سو پردہ دے اُتار، پردہ نشیں اپنا بھیو کھلائیآ۔ تیرا نور ہووے اُجیار، اوہلا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تُوں شہنشاہ شاہ سچی سرکار، پاتشاہ بے پرواہیا۔ سب کچھ تیرے اختیار، مختیار نامے ساڈے تیری کِرپا نظری آئیآ۔ صدی بے صدی جگدیشے اپنا حُکم وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ پروردگار کہے سُن حضرت عیسیٰ اسم اعظم اک جنائیآ۔ بے شک تیرا نہیں جسم، تن وجود نہ کھئے رکھائیآ۔ میرے حُکم دا تیرا دھرتی اُتے چلیا مشن، سندیسہ دتا تھاوں تھانیا۔ مینوں کُشا دیپ سارے دسن، اوہلے رہن کھئے نہ پائیآ۔ میں سب دا لیکھا جُگ جُگ اپنا آواں لکھن، دُھر فرمانا شبد پرگٹائیآ۔ کلجگ اتم آواں جتن، جگت جہان ویکھاں شاہیا۔ بے شک تھانوں اپنا بھیو نہیں سمجھایا رتن،

دُھر سندیسے نال دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے پرہو میرا ویکھ لے حُکم والا کلاک، جس دی کلا نظر کیسے نہ آئیا۔ اکو میری تیرے نال ٹاک، دوجا شبد نہ کھئے سُنائیا۔ میں تیرے حُکم وچ کیتا واک، چلیا چائیں چائیا۔ تُوں جگت جہان دی آشا ویکھیں راک، چٹاک سکے نہ کھئے تڑائیا۔ پتہ نہیں کِس بدھ اندر لایا لاک، تیرے نام دی کی کھول سکے نہ رائیا۔ جگت واشنا تیرے پریم نالوں ہاٹ، ہیٹ والے سارے روون مارن دھاپیا۔ میں نکا جہا حصّہ تیرا پارٹ، نتھا پچّہ جگت جہان نظری آئیا۔ تیرا کھیل اولّا صاحب سوامی آرٹ، آرٹسٹ تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ عیسیٰ کہے میرے مالک تیری پاؤر ول، ویلکم کہے کے سیس نوئیا۔ تینوں وچ سی تگاں کہ تگاں اُتے بل، ماؤنٹ اُتے ویکھ وکھائیا۔ تیرا نظارہ دسے کیہڑی بل، بھیو ابھیدا دینا چُکائیا۔ مینوں ایوں دسدا میرے مُرید سارے ہوئے ال، تندرست نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ حضرت کہے میرے پرہو میرا ویکھلا لیند ہوم، ہوم نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا پچھلا وچ روم، روم روم میرا دئے دُہائیا۔ پھیر ناتا تک لے دوم، کی موسیٰ گنڈھ پوائیا۔ کی لہنا دینا حضرت محمد سوم، سوہنیا اکھ دے کھلائییا۔ کی اشارہ دتا سن مُون، چند چاندنی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ عیسیٰ کہے میں تیرا کھیل تکیا بن نیناں وار اسی، اصل دیاں جنائیا۔ ایہہ خبر میں کیسے نہیں سی دسی، انجیل زُنہا نہ کھئے چترائیا۔ جس ویلے میرے گلّ وچ پائی رسی، صلیب پھاسی ستان رنگاں والی لٹکائیا۔ میری خواہش تیرے در تے نسی، بھجی واہو داہیا۔ میری آشا کھڑ کھڑا ہسی، ہستی تک اکم اتھاپیا۔ میرے محبوبا کچھ میرے نال کر پگی، وعدہ اپنا لے بنائیا۔ اوس ویلے بخشش دی مینوں ملی رتی، رتناں دے مالک دیاں جنائیا۔ نال سندیسہ دتا نانک دھار نے راگ گاؤنے چھٹی، چھتیسا اپنا کھیل کھلائییا۔ جس نے گوبند دی دھار پڑھنی پٹی، پاٹل اپنا پردہ لاہیا۔ اتم اوسے دا نُور جوت جگے لٹ لٹی، لائیٹ اکو نظری آئیا۔ اوہ تیرا دھرنی والا دیش ویکھے تیری آشا نال پھرے نٹھی، سگلا سنگ بنائیا۔ سُمند ساگراں پھرے ٹپی، ٹاپوآں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ عیسیٰ اُس ویلے تُوں میرا میں تیرا اکو کلمہ جپیں، بن رسنا جہوا بلائییا۔ پر تُوں

یاد رکھیں تیری قوم کی ہے پی ہووے کہ پسی، ہوپ کی سمجھائیا۔ نالے اشارہ دتا تیرے محبوب نے پھر بدل دینی لپی، لینگوچ ٹنگ اک دئے جنائیا۔ نال وکھایا سسے تے ہوڑا تے ہاپے تے ٹپی، ٹیکا ٹپنی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم دھار پروردگار دی ہونی سکھی، پُرکھ اکال دُھر دا رام اکو رنگ رنگائیا۔ اوسے ویلے جھٹ جلا د نے تھلیوں رسی کھچی، زور نال بلائیا۔ جھٹ ساڈھے تن اُنکلاں لمی ہو گئی گچی، اپنا بل رہیا نہ رائیا۔ اوس ویلے خُدا نے خود خبر دتی نکئی، بنا سواساں توں دتی جنائیا۔ عیسیٰ تیری اک نو ست دو دھار دی میرے شہنشاہی اٹھ سمت دی متی، مترا تیرا رنگ رنگائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ مئی رکھی، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حضرت عیسیٰ چھڈیا تن وجود، ناتا کوڑ تچائیا۔ مل کے حق محبوب، اپنی خوشی بنائیا۔ تک کے اُچ عروج، بیٹھا سوہیا پائیا۔ تیری منزل حق مقصود، نور نورانے نور الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ حضرت عیسیٰ مل کے درگاہ حق، حق دتا سُنائیا۔ پروردگار دھرنی اُتے تگ، اپنی دیا کھائیا۔ میرا کلاک کرے ٹک ٹک، ٹک ٹکی تیرے ول لگائیا۔ میں سنندیسہ دے کے آیا سچ، سُنایا تھائوں تھائیا۔ اتم آوے میرا مالک سمرتھ، داتا دُھردرگاہیا۔ جس دا جگ چوکڑی چلے رتھ، رتھ رتھوہی اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ ویلا بڑا اکتھ، کتنہی کتھ نہ سکے رائیا۔ میرے پیاریو اپنی آشا وچ جانا نٹھ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نالے زمیں اسمان ول تکیا وار اٹھ، اٹھاں تتاں کھوج کھوجائیا۔ جھٹ جوتی نور نظر آیا لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ دُھر آواز آئی بنا سریر توں لائی سٹ، سوادھان دتا کرائیا۔ اوہ ویکھ اپنا اتم لیکھا جس ویلے لگنا پھٹ، گھاؤ ڈونگھا ویکھ وکھائیا۔ تیرا پروردگار سانجھا یار کلاکار ہونا تے روپ ہووے جٹ، سمبل اپنا کھیل کھلائیا۔ جس نے اُلٹی گیڑنی لٹھ، چار کُنٹ دئے بھوائیا۔ لیکھا جانے وجود کایا ماٹی ہٹ، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیا۔ اوہ تیرے ضرور ضرور گھاٹ پُجے کنارے تٹ، تھل اسگاہاں ویکھ وکھائیا۔ تُوں اوہ سچ دس کہ تُوں ہاؤس ہوم رہنا کہ رہنا وچ ہٹ، کون دوارا سوہیا پائیا۔ حضرت عیسیٰ کہا میرے محبوبا مینوں ایوں دسدا جویں سب کچھ جانا ڈھٹھ، بن ماٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا کوئی نہیں سوالیا فقرہ وٹ، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہا عیسیٰ

کھیل ویکھ عظیم، کی اعظم رہیا کرائیا۔ جس نے دین دُنی بدل دینی تعلیم، کرے حق پڑھائیا۔ اُس دے اُتے سب نوں کرنا پینا یقین، جو یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبران گرواں کھیل کھلائیا۔ اُس نوں سب نے کہنا آمین، آمد وچ سارے راہ تکائیا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا نر مدین، پنجاں تتاں پھول پھولائیا۔ مالک خالق ہووے رحیم، رحمت اپنی اک کھائیا۔ اوہدا جھگڑا نہیں نال کسے دین، دُنی ویکھے تھاوں تھائیا۔ لیکھے لائے سب دی گوئی پیشین، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار جوت عالمین، عالم دا مالک اک اکھوائیا۔

* ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ کینٹربری دے کیتھیڈرل وکھے مسٹر این وائیٹ ٹامسن ڈین کینٹربری کیتھیڈرل دے نوٹ *
 گاڈ سی ان چرچ، چاروں گنٹ نور نورانہ نظری آئیآ۔ جو مالک والی عرش، فرش کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جس نوں مسیح کھا اسچرچ، اچرچ اپنی کار بھگتائیآ۔ اُس دا آد دا آد اک آدرش، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل ورتائیآ۔ چرچ کہے نور نورانہ اکھا ایک، واحد گاڈ نظری آئیآ۔ جس دی حضرت عیسیٰ رکھی ٹیک، مسیح مسلیاں وچ جنائیآ۔ سو نرگن دھار رہیا ویکھ، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جگت جہان دین دُنی والا سرشٹی دا جانے لیکھ، بھوکھ اپنے وچوں پرگنائیا۔ اوہ آیا اُس دی آشا والے دیس، جس نوں انگلینڈ لندن کہے لوکائیآ۔ جس دے حکم وچ سارے ہونے پیش، پیشتر پیشین گوئیاں سب دیاں لیکھے لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیآ۔ چرچ کہے اچ دا دوس دہارا ڈے، ڈیٹ جگت ملے وڈیائیآ۔ پروردگار سانجھا یار جس دا آد دا آد جگاد دا جگاد جگ چوکڑی اوتار پیغمبران گرواں نال نینہ، نہکلنک اپنی کل ورتائیآ۔ جس نے نو ست ماٹس منکھ ویکھنی دیہ، تن وجود تن سریراں پھول پھولائیآ۔ اوہ مہربان برسناہارا امرت مینہ، بوند آگمی اک برسائیآ۔ جس دے حکم وچ ساری سرشٹی ہونی لے، لے کر کے اپنا کھیل وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی ایکنکارا ایکو ہو کے، ایک ایک اکو نظری آئی۔

* ۲۳ آسو شہنشاہی سمت اٹھ فرانس پیرس ۲ رُو سِسلی پورٹ ڈی گیلشی ۱۷ ای پیرس ۷۵ سیلین ڈی پیری زون ڈرن دے گرہ *
 دیون کو ایکا داتا، دیونہار اکھوائیا۔ آتما دا پتا ماتا، ساچی گود سہائیا۔ میٹ زین اندھیری راتا، ساچا نور کرے زُشنائیا۔ پاربرہم برہم دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کایا مندر مارے جھاتا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ نرگن نور کرے پرکاشا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔
 ایتھے اوتھے پُچھے واتا، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ بھارت پیرس اکو ناتا، دُھر دی اپنی گنڈھ پوائیا۔ لیکھا جانے الکھنا الاکھا، الکھ آگوچر اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا رنگ رنگائے بنائے دُھر دی ذاتا، بھيو ابھید رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ دیونہار دیاندھ سوامی، صاحب اک اکھوائیا۔ جیہڑا آد دا انتریا می، بھگونت بے پرواہیا۔ جو لیکھا جانے دو جہانی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس دی مسیح نال کہانی، یسُوہ حاضر ہو کے دئے گواہیا۔ جس دے کول اس دے پانی دی نشانی، جو پیاسے دتا پلائییا۔ اوس مالک لیکھا لیکھیا بنا قلم کانی، اشارے نال جنائیا۔ جس ویلے میرا پتا آیا اسمانی، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ اوہ تیرا لیکھا جانے جسم جسمانی، ضمیر انتر ویکھ وکھائیا۔ پریم پیار بھگتی دیوے رُوحانی، رُوح بُت وجدی رہے ودھائیا۔ انت سندیسہ پھیر مسیح دتا جس ویلے دین لگا اپنی قُربانی، خوشی خوشی نال جنائیا۔ میرے محبوب میرے خُدا میرے گاڈ تُوں میری بینتی مانیں، منسا تیرے نال ملائییا۔ دُھر آواز آئی بے شک کائنات ہووے فانی، فنا فی اللہ دے لوکائیا۔ تیرا لیکھا ضرور دیواں ایہہ میری شبد دی کہانی، لیکھن دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ نالے اشارہ کیتا دشا دسی جس نوں سمجھے نہ کھئے ودوانی، بھيو بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ اُس ویلے پیری وچوں اک داؤد تکدا سی نیتر ندھانی، آشا دُور دُراڈی رکھائیا۔ مسیح دی آواز سنی کانی، بنا کتاں وچی ودھائیا۔ اُس جھٹ سجدہ کیتا جے کیرپا کیتی کیتی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ تیرا باپ میرا پاک کرے استھانی، پیری پیرس چرن ٹکائیا۔ یسُوہ کہا اوہ مالک جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔ جس پریم وچ اک گھٹ پلایا پانی، اوسے دی دھار وچ گھٹ اپنے گلے لگائیا۔ تَس دا لیکھا جس دی امانت امانی، ایمان نال

اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نور نورانہ شہنشاہ اسمانی، اسم وچ جسم ضمیر دے بدلائیا۔

* ۸ کتک شہنشاہی سمت اٹھ کویت شہر کرتار سنگھ دے گرہ *

بھگتی کہے میں اُس پرہو دی داسی، جو داسن داسا دیا کھائیا۔ جس دا کھیل منڈل راسی، برہمنڈاں کھنڈاں سوہا پائیا۔ جس دا نور جوت پرکاشی، پرکاش رہیا سرب ٹھائینا۔ سو میری جگ جگ پوری کرے آسی، ترسنا دے بھجائیا۔ سچ وست دی دیوے راسی، رحمت آپ کھائیا۔ نرگن دھار جوڑ کے ناتی، ناتا لے بندھائیا۔ سدا پچھے واتی، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ میں جدوں رہی تے رہی اک اکاتی، بہ سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میرا لیکھا نہیں اندھیرا راتی، سورہ چند نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے کول اُس پرہو دی اکو اکتی پاتی، جو بن اکھراں دتی پھڑائیا۔ آہ ویکھ جنہاں دے اندر میرا نام کلمہ صفاتی، صفتی ڈھولے میرے پیار دے سارے گائیا۔ اوہناں دی زندگی میرے لیکھے لگے حیاتی، جیون اور نہ کھئے رکھائیا۔ منزل بامنزل میرا میل ہووے اتفاتی، اتفاتی اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرے پیار وچ بھگتی تیری دھار وچ اوہناں دی ختم ہووے گستاخی، جگت وکار رہن نہ پائیا۔ تن وجود انتر نرنتر دُرمت میل جائے کاٹی، وکار ہنکار نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ منزل چڑھاؤنی گھاٹی، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن سناؤنی گاتھی، ترے کئی رنگ رنگائیا۔ امرت رس نچھر بوند دینی سوانتی، نابھی کول کول الٹائیا۔ شبد دھن ناد سناؤنی انادی، انحد راگ جنائیا۔ سرت شبد ہووے وسادی، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ ستجگ ست جوت ہووے پرکاشی، نور ظہور اک چمکائیا۔ پنڈھ مکاؤنا پرتھی آکشی، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگتی نیوں کے ٹیکیا ماتھی، پن مستک سیس نوائیا۔ توں صاحب میرا ابناشی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ توں مالک سب دا کھلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس توں دیویں اپنی داتی، داتے دانی دیا کھائیا۔ اُس دا منوآ من رہے نہ عاقی، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ بجر کواڑا کھلے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ تیرا نام بھنڈارا بھگتاں اندر سچ دی ہاٹی، ونجارا شبد گرو اکھوائیا۔ تیرا نرگن نور جوت للاٹی، لالن اکو سوہا پائیا۔ میری اٹھ پھر نمسکار تیری سدا سدا پرہاتی، سندھیا سرگھی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در

تیرے آس رکھائیا۔ بھگتی کہے میں تیری چاکر، جگ جگ سیو کھائیا۔ تیرا سچ سندیسہ نام پاتر، پترکا اکھڑ دین گواہیا۔ تیرے پیار دا نام اکھا ماتر، جس دی ماترا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہر بھگت سہیلے تیرے یاتر، یاترو دھر دے نظری آئیا۔ میں اوہناں دی سیوا کران صرف صاحب تیری خاطر، خطرہ وبھچار ہنکار نیڑ کھئے نہ آئیا۔ تُوں مہربان محبوب بھیو کھولنہارا باطن، بے نظیر بھیو اٹھائیا۔ تیرا لیکھا نہیں دوس راتن، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھگتی بھگتی مینوں رسنا نال سارے اکھن، بھگتی کہے بھگوان، تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ میں سندیسہ دیوان لوک ماتن، دھرنی دھرت دھول اُتے جنائیا۔ جن بھگتو تھادے پچھے جگ جگ پرہ لوک مات مارے واٹن، بھجے واہو داہیا۔ میں اوس دے کندھے کھڑی گھائن، نٹان آسن لائیا۔ جو وسیا کایا ماٹی ماٹن، ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔ اوہ محبوب مالک اک ابناشن، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جو رکھیا کرے ادر دس دس ماسن، ہیوے آپ سہائیا۔ تس دا لہنا پرتھی آکاشن، گگن گگنتر پھول پھولائیا۔ بھگتی کہے اوسے صاحب آگے اٹھ پھر بنا ہتھان تون جوڑے ہاتھن، نمرتا وچ زرنتر انتر سیس نوائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم گاؤ گاتھن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بھگتی کہے میں اوہناں بھگتاں دی سدا ساتھن، سگلا سنگ بنائیا۔ جیہڑے سریروں سٹے تے اندروں جاگن، رسنا جہوا بٹی دند نہ کھئے بلائیا۔ اوہناں دی آتما وڈ وڈ بھاگن، منسا من دے وچ سمائیا۔ دوس زین انبولت دا اندر ہووے ویراگن، ویری اندروں بھجن واہو داہیا۔ مایا ممتا ڈسے نہ ناگن، کوڑ کڑیار نہ کھئے رکھائیا۔ زنگن نور جوت جگے اگتی چاندن، چند ستار جس تُوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ بھگتی کہے ستگر شبدا کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اجپا گاؤ اکھا جاپ، رسنا جہوا بل نہ کھئے بلائیا۔ ستگر اندر تگو ساکھیات، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت پیو آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں بدلائیا۔ دھن آتمک سُنو اکھا راگ، انادی دھن شنوائیا۔ سوئی سرت جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ آتم پرماتم میلا ملے کنت سہاگ، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ گھر دیپک جوت ہیوے پرکاش، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ بھگتی کہے میں سچ رہی آکھ، آخر دیاں جنائیا۔ اکو پُرکھ اکال تے رکھو وشواش، وشا اور نہ کھئے جنائیا۔ جو آتما دا مائی باپ، نور جوت جوت وچوں پرگٹائیا۔ سو مہربان میٹ کے تینوں تاپ، ترے گن اتیتا اپنے رنگ رنگائیا۔ تن وجود روح بت کرے پاک،

پت پُنت آپ بنائیا۔ امرت دے کے بوند سوانت، اگنی تت بُجھائیا۔ سہیلا ہو کے پُچھے وات، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ اپنے سریر اندر بھگتی کہے جن بھگتو ہونا اکانت، جگت نیتر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ دیا کھائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو ستگر شبد کھاوو، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستگر ایشٹ درشت سماوو، دوسر اور نہ کھئے چٹرائیا۔ دھوڑی مجن چرن نہاوو، دُرمت میل دھوائیا۔ گرُمکھ ہنس بنو کانوو، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ ستگر وٹھو بل بل جاوو، جگ جیون نہ کھئے چٹرائیا۔ بھگتی کہے میرا صاحب سوامی پردے اک وساوو، وسر کدے نہ جائیا۔ اوس دے چرن کول بگساوو، جو پچھرت لئے ملایا۔ دھوڑی مستک خاک رماوو، ٹکے نام لگایا۔ تس صاحب دے بل بل جاوو، جو جانہار بے پرواپیا۔ بھگتی کہے اکو پُرکھ اکال دا نام دھیاوو، جو سو پُرکھ زرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہنگ برہم آپ ہو جاوو، آتم نور جوت رُشنایا۔ میرا لہنا دینا اپنے نال رکھاوو، دوسر سنگ نہ کھئے بنایا۔ تس سچ دی دھار انت سچ وچ مل جاوو، چوراسی ونڈ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کِریا آپ کرائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو تھادا اکو تھاکر سوامی، ستگر شبد شبد اکھوائیا۔ جو آد جگادی انترجامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ اوسے دی صفت صلاح بانی، چار جگ دے شاستر دین گواپیا۔ اوسے دی صفت صلاح کہانی، کتھنی کتھ کتھ درڑایا۔ بھگتی کہے بنا اوس توں کرے نہ کھئے مہربانی، مہربان نہ کھئے اکھوائیا۔ جس دی آتما پنجاں تتاں وچ جوت نشانی، نور نورانہ نظری آتیا۔ اوہ پرہو زرگن دھار نہیں بیگانی، بیگم پُر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تسیں جھگڑا چھٹو جسم جسمانی، ضمیر اندروں لو بدلایا۔ ستگر پیار وچ سدا منزل اُچ ملدی رُوحانی، روم روم ساڈھے تن کروڑ وجدی رہے ودھائیا۔ پندھ مارگ ہوئے آسانی، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ بھگتی کہے جن بھگتو میری سب دے نال جگ جگ سدا اکو جہی ترل جوانی، بڈھیپے وچ کدے نہ آتیا۔ میں سندیسہ دیواں چارے کہانی، انڈج جیرج اتبھج سینج سچ سُنایا۔ سُن لو سارے جیو پرانی، سواس سواساں نال درڑایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا آد جگادی داتا دانی، دیونہار اکھوائیا۔ جس اُتے کِریا کرے اُس توں میلے آپ شاہ سلطانی، بھگتی کہے میں بال انجانی، اُس دے نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرے
 نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیلے دو جہانی، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ایکنکار ایکا ایک ایک اکھوائیا۔

* ۱۰ کتک شہنشاہی سمت اٹھ کویت شہر گروڈوارا نیگرا سالمیا وکھ *
 * ۱۰ کتک شہنشاہی سمت اٹھ کویت شہر گروڈوارا نیگرا سالمیا وکھ *

شبداگمی انادی دُھن، چھتی راگ جس نوں رہے گائیا۔ جس دا بھیو جانے کھئے نہ رکھ مَن، مُنیشر جُگیشر بیٹھے سارے دھیان
 لگائیا۔ اوس دا لیکھا جانے اکو پُرکھ اکالا دین دایلا پروردگار سانجھا یارا جو مالک کُن، کُل مالک نورا لاپیا۔ اوس نوں گا سکے نال نہ کھئے
 بل، سرون سُن کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوس دی صفت صلاح وڈیائی سدا امل، قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دُھن اپنے وچوں آپ پرگٹائیا۔ شبداگمی دُھن اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی آپ بنائیا۔ نہ کوئی لیکھا لکھ کے انت کہہ
 سکے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شیو جس نوں سیس نوایا۔ جس سُن دے دُھن دے تئی اوتار کُل مالک دا
 کلمہ حق دا حقیقت سُنیا حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اپنی الابی وچ گفتر، گفٹ سُنید دوویں درشن پائیا۔ اوسے شبداگمی دُھن دی دھار وچ پیار
 وچ نانک نے وجائی ستار، ستگر نانک تُوں ہی تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ اوسے دی دُھن وچ ستگر گوبند گوبند سنگھ نے شبداگمی
 کھنڈا برہمنڈاں تون پرے دتا وکھال، خالقے خلق تیری دُھن دُھر دے مالک بے پرواہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ سُنائیا۔ دُھر دے دُھن دی آواز اگمی، سرون سُنن کھئے نہ پائیا۔ کیسے تن وجود وچوں
 کدے نہیں جمی، جنم دین والی کھئے نہ مائیا۔ اوہ پھردی نہیں دین دنیا دے حد بتیں، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بھجے نہ واہو دھیا۔ اوہ کوئی
 کھیل نہیں ستاریاں والی چن چئی، سورہ منڈل وند وندائیا۔ اوہ کوئی نیتر ہین نہیں اٹھی، جگت جگیا سواں اپنا بھیو چُکائیا۔ اوہ بے
 پرواہ دی دھار جس نوں وجائے آپ نرنکار، نرگن نرویر اپنا بھیو آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، دُھر دی دُھن اناد شبداگمی نادی وچوں پرے تون پرے پار سُنائیا۔ شبداگمی دُھن پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر، باہر

توں باہر بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سمجھے گپت ظاہر، ظاہر ظہور اکو پُرکھ اکالا دین دایلا اپنے وچ سمائیا۔ جس دا اکو ناد اکو وعدہ واحد ظاہر، ظاہر ظہور اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دُھن اِک وکھائیا۔ ساچی دُھن انادی ناد، انحد ناد ناد وڈیائیا۔ جس دا لیکھا آد جُکاد، جُگ چوکڑی اپنی ونڈ وندائیا۔ جس دی آواز وچ برہماد، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سُن کے سارے بسمل ہو کے سیس نوائیا۔ اوس دا رُپ انو پ سمجھ سکے نہ کوئی سنت سادھ، پنج تت کایا وچ بھيو کھئے نہ پائیا۔ جس دے اندر پُرکھ اکال دین دِیال دتی اوہ آواز، اوہ دُھن سُن سُن مَن دُھن رنگ اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ساچی دُھن دا اگم راز، رازق رِزق رحیم آپ جنائیندا۔ جس دا دو جہاناں راج، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے پرواہ سچکھنڈ نواسی پروردگار سانجھا یار درگاہ ساچی سوبھا پائیندا۔ جس دے ہتھ آد جُکاد جُگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کجگ لکھ چوراسی جیو جنت سب دی واگ، جو واگاں والا واگ اپنے ہتھ بھوائیندا۔ جس نون کھندے شاہ پاتشاہ مہاراج، مہربان محبوب اپنی کل ورتائیندا۔ اوس دی صفت اوس دی صلاح اوسے دا حُکم اوسے دا راہ اوسے دی آواز اوسے دی دُھن اوہ سُنہارا بے پرواہ، بے پرواہی وچ اپنی آواز لگائیا۔ جس آواز نون سُن کے اوتار پیغمبر گرواں کِہا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ نون ہی رام نون ہی کرشن نون ہی اللہ حق خُدا، گاڈ نون ہی نظری آئیا۔ نون ہی نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ایکنکارا نرگن سرگن نانک گیا گا، گوبند اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جس ویلے اوہ اگمی دُھن ماچھوواڑے گئی آ، گوبند دے اندر سندیسہ دتا چائیں چائیا۔ سورپیر نوجوانے اوہ ویکھ کجگ بھجا پھرے واہو داہ، اتر پورب پچھم دکھن اپنا پنڈھ مکائیا۔ نگاہ مار تھل اسگاہ، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ گوبند نے ہس کے کِہا میرے شہنشاہ، میں تیرا اکو دولہا سورپیر جو تیرے نام دا کھنڈا کھڑگ دئے کھڑکا، دو جہان اکو حُکم ورتائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال نے اپنی دُھن پھیر دتی سنا، جس دُھن نون جگت سُنن کھئے نہ پائیا۔ گوبند اوہ ویکھ اندھ اندھیرا گیا چھا، سورپیر چند ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دُھن آپ اُچائیا۔ گوبند کھے تیری دُھن میرے اندر لائی سک، میں سچ وچ سمائیا۔

میرے اندر بنا لیکھیاں توں لیکھے دتے لیکھ، قلم شاہی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری دُهن دی ملی اگتی بھکھ، جس بھچھیا توں وٹن والا ہور جگت نہ کھتے ورتائیا۔ مینوں آد جگاد جگ چوکڑی تیرا نور ظہور سدا رہے دس، وچھوڑا رہن کھتے نہ پائیا۔ توں پُرکھ اکالا ایکنکارا پروردگارا سانجھا یار اک، میں تیرا سُت دُلارا نوجوانا اکو نظری آئیا۔ میں چاہندا تیری اک دُهن وچ مینوں آس لگدا ہت، ہتکاری ہو کے انتر ویکھ وکھائیا۔ میں گرسکھان دے انتر ریانگانت، نوٹ اپنا پھیرا پائیا۔ آتم سیجا روہانگا لٹ، میرا ہر سکھ دے اندر پیار دا بن بازو توں سنگھاسن اک سہائیا۔ میرا جھگڑا نہیں پتھر اٹ، پابن وٹ نہ کھتے وٹدائیا۔ میں وسنا گھر نج، ساڈھے تین ہتھ میرے گرہ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری دُهن دی سدا وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند میری دُهن اگم اپار، اپرمپر ہو کے دیاں سُنائیا۔ جس دا راہ تگدے رہے تیئی اوتار، راما کرشنا نو نو لاگے پائیا۔ موسیٰ سُن کے تھوڑی جہی دُگا منہ دے بہار، بل اپنا آپ گوائیا۔ حضرت عیسیٰ پھاسی گل وچ گیا ڈار، میری دُهن نال دُهن وچ سہائیا۔ محمد چھڈ گیا چار یار، ناتا جگت نالوں مٹائیا۔ ستگر نانک میری دُهن سُن کے گایا توں ہی توں ہی توں ہی نرنکار، دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ اوہو دُهن نانک نرگن نے سرگن دھار وچ انگد اندر دتی واڑ، امرداس توں اوہو دتی سُنائیا۔ اوہ امرداس نے رام داس دے گھر پیار واڑ، کایا مندر اندر بن کتاں توں دتی ٹکائیا۔ رام داس نے درگاہ سچ پُرکھ اکال آگے کر نسکار، ستگر ارجن ارجن دا ناتا پُرکھ اکال، اوہ ہویا بودھ آگادھا بدھاتے نال جڑائیا۔ شبد آیا اندر نادان دُهنی سنی دُهن توں باہر، دُهن دا راگ دُهن وچ چوٹھا انک شبد ہزارے دتا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دُهن اک رکھائیا۔ سچ دی دُهن ستگر ارجن دتی گوہند، ہرگوہند گوہند بے پرواہیا۔ جس توں جھکے کروڑ تیتیسا سُرپت اند، وشن برہما شو نو نو سیس نوآئیا۔ جس دے اندر نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی چنت، غم وچ غم خوار ملے بے پرواہیا۔ بھاگ لگا اوسے جیو پنڈ، ساڈھے تین ہتھ کایا پنج ت وچ وکھ وکھائیا۔ امرت دھارا وگی ساگر سندھ، گہر گمبھیر بے نظیر دتی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دُهن اپنی اک پرگٹائیا۔ ساچی دُهن سنی ہررائے، ہر ہر وچ سہائیا۔ ہرکشن گیا گائے، بیو ابھیدا اک جنائیا۔ گرو تیغہادر سُن کے ہند

دا دھرم گیا بچائے، آپ آپا کھیل کھلائیآ۔ دُھر دی دُھن نال گوہند سؤرا اٹھیا نؤجوانا جو سب دے سیس تے ہتھ ٹیکائے، چار ورنان اکو رنگ رنگائیآ۔ پتا پُرکھ اکال اکو منائے، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیآ۔ سنی دُھن اندر چڑھیا جائے، چاؤ گھنیرے وچّی ودھائیآ۔ اوسے دُھن دے پیار وچ گُرمکھ جٹ جھپور چھیمے نائی اکتھے کرائے، اکو رنگ رنگائیآ۔ اوسے دی دُھن وچ امرت دُھر دا جام لیائے، بھر بائیاں نال پیائیآ۔ اوسے دُھن وچ پنتھ خالصہ رچن رچائے، گُرمکھ سہیلے رنگ رنگائیآ۔ اوسے دی دُھن وچ آپ اپنی جھولی ڈاپے، گُرمکھ گُرسکھ سنگھ شیر رُوپ بنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دُھن اپنے ہتھ رکھائیآ۔ سچ دی دُھن شبہ انادی، برہمانڈ کھیل کھلائیآ۔ جس دا رُوپ اناد انادی، جگ چوکڑی اپنا حُکم سنائیآ۔ گُرمکھو گُرسکھو اُس دُھن نؤں سُنن دی سَتگر گوہند دے کولوں ہُن واری آگئی تہاڈی، اوسے دُھن وچ جاؤ سہائیآ۔ جس دی آواز چوڑاسی لکھ نالوں ڈاڈھی، ڈاڈھا اپنا حُکم ورتائیآ۔ جنہاں دی سُر ت اندروں ہووے جاگی، اوہ سُر ت شبہ نال مل کے میلا ویکھنا بے پرواہیا۔ اوہ گھر تگنا جتھے آتما پرما تہا دی ہووے شادی، دوویں مل کے اکو سیجا سوبھا پائیآ۔ ساچی دُھن اُس پُرکھ اکال دی نانک گوہند گوہند نانک شبہ دھار توں بنا کیسے نہ لادھی، لبھن والا دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی صفت سچ دی صلاح سچ دا داتا سچ دا مالک بے پرواہ، جس دی دُھن دُھن آتمک راگ وچ ویراگ وچ تیاگ وچ جاگ وچ اوبدیاں بھگتاں سنتاں صوفیاں فقیراں نانک دھار نال مل کے نانک نانک نان وچ گائیآ۔

* ۱۳ کتک شہنشاہی سمت اٹھ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ *

سنت منی سنگھ کہے میری نمسکار نمسکار نمسکار، نمستے وچ سیس جھکائیآ۔ تیرا کھیل ویکھ سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ تیری تگاں بے پرواہیا۔ توں بے عیب پروردگار، نؤر نؤرانہ اک الاہیا۔ میں تیرا خدمتگار، جگ ساچی کار کھائیآ۔ نانا توڑ کوڑ سنسار، چرن سرن لئی سرنائیا۔ بن کے در بھکھار، بھکھیا منگی چائیں چائیا۔ توڑ کے جگت ہنکار، نو نو لاگاں پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے لکھ جگائیآ۔ سنت منی سنگھ کہے میرے صاحب سَتگر دِیالو، دِیاوان دے جنائیآ۔ تیرا

جلوہ نورِ جمالو، ظاہرِ ظہورِ اک اکھوائیا۔ تُوں صاحبِ بخشند کِرپالو، کِرپا نِدهان تیری وڈیائیا۔ دس کَلجگ اتم کون سمبھاو، سمبل کپڑا گرہ سوہیا پائیا۔ کِس بدھ تیرا کھیل ہووے چالو، چال نِرا لی دے جنائیا۔ مینوں بھيو دس دے جو اشارہ دتا نانک پتا کالو، ترپتا نوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ سنت منی سِنگھ کہے میں تیرا حُکم تکدا سخت، سختی وچ نظری آئیا۔ میں پریم دی کراں مُشقت، جیل اندر تیرا دھیان لگائیا۔ پرہو میری کمائی وچ پاؤنی برکت، وست اگم وچ کُکائیا۔ تیری کِسے نال نہیں شَرکت، لاشَریک تیری سرنائیا۔ تیرا نور نورانہ ہووے درشک، آدرش اپنا دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سنت منی سِنگھ کہے میں تگاں چارے کوٹ، بن نینا نین اٹھائیا۔ دین دُنیا دِسدی جھوٹھ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اکو پُرکھ اکالے دین دِبالے تیری اوٹ، اکو تیرے در تے سیس نوائیا۔ میں تیرا پرکاش تگنا نِرگن جوت، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ کِرپا کر کے بڈھی توں پرے بخشیں سوچ، جگت سمجھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پریم بھنڈارا دئیں اتوٹ، اٹھ دینا ورتائیا۔ تیرا کھیل ہونا لوک پرلوک، دو جہان ویکھن نین اٹھائیا۔ جیہڑا شبدي دھار مینوں دسیا سلوک، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھائیا۔ میں ایسے دی ماناں مَوج، مجلس تیرے نال رکھائیا۔ تُوں میرا پریم چوج، چوجی پریم اکو نظری آئیا۔ مینوں باہروں کرنی پئے نہ کھوج، کھوجت کھوجت کھوجت ہو بیراگن روپ نہ کھئے دھرائیا۔ بے شک مینوں طعنے دیندے لوک، سرِشٹی دُنیا کہے شوڈائیا۔ اک چن میں سناواں ٹھوک، غصہ گلہ پرہو نہ لینا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ منی سِنگھ کہے مینوں دس بھیت اک تُک دا، میری تاثیر دتی بدلائیا۔ کیوں تتاں والے گرو پھریں لکدا، پلُو جگت نالوں چھڈائیا۔ کیوں روپ دھریا مانس مانکھ دا، ترے گن ویکھ وکھائیا۔ کچھ بھيو دس دے اپنی رُت دا، کِس بدھ رُتھی دئیں مہکائیا۔ میں نظارہ تگنا تیرے دُلا رے سٹ دا، جس گوبند نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میں کوئن وار بنا کٹاکش توں جھکدا، نو نو لاگا پائیا۔ جے جگت دی ریتی پُچھے میں اک دن کٹیا نہیں سُکھ دا، سُکھ تن سریر نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم پینڈا جاندا مُکدا، پنڈھ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میرے اندر تیرا شبد شیر ہو کے بُکدا، شیر شیرا اکو نظری آئیا۔ جو سب نوں پھرے لُٹدا، لُٹیرا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ میں

ونجارا اوسے دے امرت گھٹ دا، جو نجر رس دے جھرائیا۔ سچ دس کس بدھ لیکھا پورا کرنا اتم کلجگ دا، نو سو چرانوے چوگری جگ تیرا دھیان لگائیا۔ کس بدھ جھگڑا ہونا من مت بدھ دا، انتر آتم پرما تم تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نالے بڈھا خوشیاں دے وچ کڈدا، منی سنگھ اپنی لئے انکڑائیا۔ پھیر سجے ہتھ دا نہوں دندان نال ٹکدا، ٹک ٹک کے حصے پنج کرائیا۔ پھیر اشارہ کیتا اپنے سجے ہتھ دے گٹ دا، زور نال دبائیا۔ میرا ہن اتم سماں پُجدا، تیری پوجا وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میری اک بینتی میرا آتم دیوا کدے نہ ہووے بوجھا، تیرے نال جوت رُسنائیا۔ تیرا بھیو انوکھا گجھ دا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا تن ونجارا ہونا اتم لکڑی وڈ دا، دو جا سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پر یاد رکھیں، جس ویلے حضرت عیسیٰ سماں سہایا مارنگ گڈ دا، گاڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ کچھ لیکھا لہنا دینا پورا کرنا بل باون والی فوڈ دا، بھیو ابھید چکائیا۔ تیرا سندیسہ شبد ہونا اگتی دوت دا، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ تیرا کھیل تگنا کوچ دا، چلنا چائیں چائیا۔ تیرا لیکھا منزل حق مقصود دا، محمد بیٹھا راہ تکائیا۔ میرا حساب کتاب موجود دا، موجودہ ہو کے دینا چکائیا۔ لیکھا تک لے ہزارا درود دا، اسم بصری نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ سنت منی سنگھ اپنیاں انگلاں لئیاں مروڑ، پنچہ پنجان نال دبائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی تینوں پنجان دی پینی لوڑ، میرا پنچہ قلم والا دے گواہیا۔ ٹوں شاہ سوار چڑھنا شبد گھوڑ، تن راکھی خاکی نظر کھئے نہ آئیا۔ جو اوتار پیغمبر گر لیکھا پورا کر کے گئے مڑھی گور، مقبریاں وچ تن رکھائیا۔ اوہناں دی جوتی دھار ہر نرنکار اپنے نال لینی تور، ترت اپنا کھیل کھلائیا۔ میری بینتی ہتھ جوڑ، نو کہہ کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ دا ور، سچ تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے پرہو کی تیرا ایہہ دستور، ستگر داتے دینا سمجھائیا۔ کیوں جگت سزا دیویں بنا قصور، جو سنت بھگت تیرا نام دھیائیا۔ اوہ تیری پریتی وچ تیرا منگدے نور، تیرا ظہور ویکھن چائیں چائیا۔ مستک لاؤنی چاہندے دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ کیوں اوہناں ٹوں طعنے مارن مورا کھ مورا، مگدھ دین سزائیا۔ میری اک بینتی جن بھگتاں اُتے کرپا کردا رہیں ضرور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ایہو آشا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں باہر تیرا راہ تکائیا۔ حضرت عیسیٰ تیرا کیتا شعور، شکرئے وچ شکرانہ تیرا گیا گائیا۔ محمد حمد وچ تیرا وصل کرے منظور، اصل

لیکھا دینا چُکائیا۔ پر مینوں ایہ کھیل وکھاؤنا ضرور، ضرورت تیرے آگے ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان سر میرے ہتھ رکھائیا۔ جھٹ منی سنگھ قلم نال اپنے سینے تے ماریاں ست لیکان، ست وار سستا تے ست وار ہابا لکھ کے دتا وکھائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، مہربان تیری وڈیائیا۔ باؤن باؤن دھار میں تیریاں کران اڈیکان، پنج دو دا انک جوڑ جڑائیا۔ تُوں صاحب لاشریکا، مالک کُل تیری وڈیائیا۔ تُوں میریاں پُوریاں کرنیاں وِصیتاں، جو لکھ لکھ کے لیکھے تیرے بنائیا۔ تیریاں جگ توں وکھریاں ہونیاں ریتاں، تیرا رہبر اگم اتھاپیا۔ تُوں جھگڑا مُکاؤنا مندر مسیتاں، کعبیاں ہونا آپ سہائیا۔ پر یاد رکھیں ست گرمکھ تیرے نال میریاں کرن تصدیقاں، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ بیس دن میں جو چکی دا پیسن پیسا، اندروں ناتا تیرے نالوں تڑائیا۔ ایس دا لیکھا ارجن لکھن لگا سی وچ گیتا، جیہڑے ویلے کرشن کرشن وچ مل کے گیا سُنائیا۔ جھٹ کابن نے کہا کابن تیرا سماں تیرے نال بیتا، آگے میری بے پرواہیا۔ اوس ویلے کرشن نے ستاں انگلاں نال اپنی آگوں پاڑی قمیضا، انگلاں ڈھائی ڈھائی لمبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں جیل وچ رہیا بند، بندیخانے خوشی منائیا۔ ماندا رہیا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اک دن مینوں ہس کے کہے تارا چند، ستگر دے چند کچھ سانوں دے سمجھائیا۔ میں خوشی وچ کہا میرے مالک دا سماں رہیا لنگھ، بھجے واہو داہیا۔ اوہ تگو جس دا قول گوہند نال پُری اند، اند دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ سمبل سیج سہائے پلنگ، آسن ابناشن اک لگائیا۔ جس دی منزل دا جانے کھئے نہ پنڈھ، اتار پیغمبر گُر انت کہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ میرا صاحب دیالو بخشنند، بخشش وچ وڈیائیا۔ کلیو تسیں ایویں نہ پاؤ ڈنڈ، منڈلاں اُپر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ منی سنگھ کہے مینوں اندر وچا دھکا، شبدي شبد نال پلائییا۔ سادھا ست وچ ہو جا پگا، اڈول نال مل کے اڈول نظری آئییا۔ جس لیکھا چُکاؤنا مدینہ مکہ، کعبیاں ویکھ وکھائیا۔ اوس لہنا دینا پورا کرنا پورا کگا، عیسیٰ نیناں راہ تکائیا۔ جس نوں پروردگار کہندے یکا، واحد نور الہییا۔ اوس دا لیکھا کوئی نہ جانے چُونکہ چُنا چہ البتا، عالم فاضل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا گوہند ڈنک وجایا فتحا، اوہ فاتحہ پڑھ سرب لوکائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کرپا کرنی ہتھا، ہتک اپنی سمجھے مول نہ

رائیا۔ اوس دا اکو ٹکانا تے اکو پتہ، پت پرمیشور سچکھنڈ وسے دُھر دا ماہیا۔ اتم اُس دا جوت شبد دی دھار جن بھگتاں نال ہونا متا، جگت دی مت کم کیسے نہ آئیا۔ اکو حُکم دی ہونی ستا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا حُکم ورتائیا۔ پر یاد رکھیں تارے چنّ اُس نے سمنڈ ساگراں جھولی پاؤنا اک اک ٹکا، لکھ بتالی ترسنا ترپت کرائیا۔ جس دا نور پرکاش لٹ لٹا، دو جہاناں سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کرائیا۔ سنت منی سنگھ کہے مینوں جیل وچ آ کے ملیا سنگرور، ہتھ سینے اُتے ٹکائیا۔ غصے وچ کہا سادھا دس پینڈا نیڑے کے دُور، پاندھی پنڈھ کون دکھائیا۔ میں ستگر سچ کہ کوڑ، پردہ دے اٹھائیا۔ میں چتر سگھڑ کہ موڑھ، کہ مورکھ وڈ وڈیائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں رو کے کہا تیرا بھیو کی جانا میں تیرا مزدور، سیوا وچ سیو کرائیا۔ جگ چوکری اوہ روندے گئے جنہاں مذہباں دا پایا فٹور، کلمے ڈھولے نام گیت جگ وچ گائیا۔ مینوں اکو دسدا توں آد پُرکھ اپرپر تیرا نور، جلوہ گر الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حُکم سنائیا۔ سنت منی سنگھ کہے مینوں پھڑ کے شبد وچ گئیا، تن وجود بہنّ دکھائیا۔ پھیر دھکا مار کے گودی وچوں سٹیا، پرہاں دتا سنائیا۔ پھیر پھڑ کے کیتا پٹھیا، زمیں اُتے لٹائیا۔ پھیر ہو کے غصے وچوں غصیا، اپنا روپ لیا وٹائیا۔ پھیر بولیا بنا بلاں تے بٹیا، شبدی شبد جنائیا۔ منی سنگھ ویکھ لے شیرسنگھ دا سریر چھٹیا، تن وجود مٹی خاک نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا نور جوت سروپیا، جوت جوت جوت وچے ودھائیا۔ میں بننا شاہو بھویا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی پھرنا ستاں دیپاں کوٹیا، بھجنا واہو داہیا۔ جھٹ منی سنگھ کہے میں اشارے نال تکیا پیریں جوڑا نہ جوٹیا، چرن کول نظر کوئے نہ آئیا۔ سریر دسیا نہ پنج بھوٹیا، میری خیرانی وچ دُبائیا۔ میرا انتر بڑا دکھیا، دکھ وچ گر لائیا۔ کدھر گیا میرا صاحب اچتیا، پرمیشور سخا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ سنت منی سنگھ کہے پھیر چڑھ کے میری اُتے چھاتی، چھتردھاری سارے دتے مکائیا۔ اک خبر اگمی آگھی، بن اکھراں دتی سنائیا۔ اٹھ تک لے میری ساکھی، جس دی قیمت نہ اچے لکھائیا۔ سادھا میرے کول میرے حُکم دی بڑی باقی، جس دا انت کیسے نہ پائیا۔ تینوں تھوڑی جہی دکھائی جھاکھی، پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ میں سب دا کملاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ ایہ درس دتا سی اُنی سو اٹھاراں عیسوی ایسے کتک

زین دی راتی، زُڑی اپنے رنگ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائی۔
 سنت منی سنگھ کہے میں ویکھیا زمیں اُتے فرش، نین مُوند بگسائی۔ نالے ہس کے کہا میری تیرے نال لگی شرط، شرطیہ شرط بنائی۔
 کی تُوں جوت سرُپ آوینگا پرت، پت پریشور رُپ دکھائی۔ جھٹ حکم ہویا ایہہ سندیسہ دتا سی رام نے بھرت، جدوں ایدھیا بنا ایدھ
 تجائی۔ ارجن نے کیتی عرض، کرشن اگے سیس جھکائی۔ اُنہ ہس کے کہا میرا کاہن ونڈیگا درد، دکھیاں دکھ گوائیا۔ جس دی شبہ
 ہوویگی گرج، بھبک اکو نام پرگٹائی۔ سُرپیر مردانہ ہووے گا مرد، بے عیب نور الاہیا۔ جس نے شرع چھری میٹنی کرد، قاتل مقتول دا
 پندہ مکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائی۔ منی سنگھ کہے مینوں اک دن غصے وچ ماریا آن کے دبا،
 بھ وچ ڈرائیا۔ سادھا میں تیرے پچھے بھجدا زین اندھیری واہو داہیا۔ تینوں جیلاں دے وچ لبھا، دروگا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ منی سنگھ
 کہے میں وی غصے دے وچ کہا میں رس چھڈیا جگ دا، تیرے وچ اپنا آپ ٹکائی۔ جاہ میں وی تینوں چھڈدا، تیری میری چھٹے لڑائی۔
 مینوں چنگا رہنا الگ دا، وکھرا ہو کے تیرا نام دھیائی۔ جے تُوں مینوں نہیں سد دا، مینوں تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ منی سنگھ کہے پھیر
 ستگر شبہ ہو کے گجدا، بھ اور رہیا سمجھائی۔ میرے کول انگیارا اگ دا، جس تُوں ست سمندر شانت کرن نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ سنت منی سنگھ کہے میں غصے وچ پھیر پھڑ کے قلم ڈوبی وچ
 دوات، اکھر لکھے چائیں چائیا۔ میرے پچھے سمندران توں پار تینوں مارنی پیگی جہات، جھاک اپنی پاؤنی تھاون تھائیا۔ پر میری ایہہ نگہ
 جہی دات، داتیا اپنے چرن لینی ٹکائی۔ ایہو میری سوغات، خالی ہتھ جیل وچ ہور وست اگے نہ کھئے ٹکائی۔ میرا لہنا پورا کرنا وچ لوک
 مات، مات لوک تیری سرنائی۔ میرا لیکھا لینا واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائی۔ میں یاچک تیرا یاچ، یدی دیاں سُنائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچی منگ منگائی۔ منی سنگھ کہے پھیر میں جھٹ قلم دتی سٹ، ہتھ متھے اُتے
 ٹکائی۔ نالے کہا تیری میری گئی ٹٹ، ٹٹیاں نہ کھئے جڑائی۔ صاحب نے جھٹ میرا پھڑ کے گٹ، اُپر لیا اٹھائی۔ تُوں بہاویں عمر وچ وڈا بابا
 بڈھا آتما دھار میرا سٹ، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئی۔ میرا نور نورانہ جوت سرُپ، جوتی جاتا وڈ وڈیائی۔ پر یاد رکھیں جس ویلے بنان

شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ سمند ساگراں پار جاواں کر کے کوچ، تیرا لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ اوتھ تینوں ساری دیواں
 سوجھ، اہل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔ پُرکھ
 اکال کہا منی سنگھ تینوں یاد کراواں تیرا دہاڑا، بھل کدے نہ جائیا۔ تینوں پھیر کڈھنا پئے نہ ہاڑا، مٹت وچ سیس نوائیا۔ پھرنا پئے نہ جنگلاں
 وچ اجاڑاں، پہاڑاں ٹلیا پرتاں پھیرا پائیا۔ میرا بھگتاں وچ بووے گا اکھاڑا، گرمکھاں رنگ رنگائیا۔ پر یاد رکھیں ایہو دبکا مارانگا پھیر
 دوبارہ، غصے وچ سنائیا۔ کیوں ایہ سندیسہ دتا محمد نے چار یاراں، عرب عربیاں گیا سنائیا۔ جس ویلے میرا آوے امام پروردگارا،
 سانجھا یار نور الایہیا۔ اوہ اپنے لیکھ نوں کاتباں کولوں کرائے ظاہرا، مخاطب ہو کے حکم سنائیا۔ اوس دا دو جہان بھے وچ وشن برہما شو
 دیوت سر سمجھن اشارہ، چوڈاں طبق تھر تھر کمن تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر
 دا حکم اک ورتائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں زمیں اُتے تگاں زمیں زماں، ضامن دھر دا ویکھ وکھائیا۔ پھیر نگاہ بدل کے تکیا سماں،
 اسماناں اُتے نور رُسنائیا۔ میری مٹ گئی ترسنا جگت والی طمع، تمام طمع دتی چُکائیا۔ نہ ہرکھ سوگ رہیا نہ غما، چنتا چکھا اگن نہ کھئے
 ٹکائیا۔ میرے انتر چاؤ گھنیرا میں اوہ سماں ویکھنا نواں، جو نوواں کھنڈاں وچ جنائیا۔ نالے اُچی بول کے کہواں، پرہ تیری بے پرواہیا۔
 نالے لیکھ لکھیا جے تُوں میرا سوامی پہلوں روٹی کھاویں جو، تتا پانی پی کے گنڈھیاں نال جھٹ لنکھائیا۔ پھیر پار ساگراں ہوویں رواں،
 روانگی تیری ویکھ وکھائیا۔ میں چرن کول تیرے بہواں، آسن سنگھاسن اک سہائیا۔ میرا تیرے لیکھے لگے آخیری دما، سواساں دی لوڑ
 رہی نہ رائیا۔ تیرا پرکاش تگاں اگئی شمع، جتھے نور جوت رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 تیری سرنائیا۔ منی سنگھ کہے مینوں سچ دتا آکھ، پیار نال سنائیا۔ تیرا پورا کراں واک، بھوکھتاں جوڑ جڑائیا۔ چاڑھ کے شبد گھوڑے
 راک، دیش پردیشاں وچ بھوائیا۔ بخش کے جوت شبد دا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ تیرا پھیر کدے نہیں ہونا گربھ واس، جنم وچ جنم
 نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں وسنا میرے پاس، گھر ٹھانڈا اک سہائیا۔ جھٹ منی سنگھ دھوڑی مستک لائی ماتھ، نو نو لاگا پائیا۔ میرا دھر دا
 باپ، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ دس تُوں مینوں اکلے نوں کیوں دسیا سوہنگ جاپ، دو جیاں سکھاں نوں اچے تک نہ کھئے سنائیا۔ جھٹ

حُکم ہو یا جس ویلے جوت سرُپ پرگٹ ہوواں آپ، پھیر اپنیاں لواں اُٹھائیا۔ میٹ کے تینو تاپ، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ گر اوتار پیغمبران کھیل کھلاواں ساکھیات، ساکن اکو گھر سمجھائیا۔ جتھے نُر جوت پرکاش، جلوہ گر بے پرواہیا۔ اوتھے پڑھنی پئے نہ کھئے کتاب، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لبھنا پئے نہ حیاتے آب، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ منی سنگھ تیرے نال لیکھا پورا کرنا سنگھ متاب، جو برقی وچ برقع پا کے میرا راہ تکائیا۔ میں پرگٹ ہوواں وچ پنجاب، پنجه گو بند والا دئے گواہیا۔ ادھر نانک اڈیکان کدا وچ بغداد، بغلگیر ہو کے دھیان لگائیا۔ موسیٰ گیا اکھ، استمبول اکھ اُٹھائیا۔ عیسیٰ دا سولان والا منگ منگے تاج، تاجاں والا آوے واہو داہیا۔ بل دا لہنا دینا جو لیکھا وچ سماج، بلگاریا نین اُٹھائیا۔ منی دی اکو آس، یوگوسلاویا مکی دے دانے دین گواہیا۔ اسٹریا کرے تلاش، جتھے عیسیٰ اُنگل گیا کرائیا۔ سوس دا پھلاش، پھلہزمی زانوڑا کوب ویکھ وکھائیا۔ فرانس دی لاش، لشکر فوج روون مارن دھاپیا۔ انگلینڈ وچ واس، آشا بل گیا درڑائیا۔ باون چرن دھوڑ دی بخش کے راکھ، اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو اک جنائیا۔ منی سنگھ کہے میں پھڑ کے قلم کانے تے دتی ٹھوک نوک، پنج پنج وچ وار لگائیا۔ میں اگلا نہیں لکھنا سلوک، ہتھ دوویں دتے اُٹھائیا۔ حُکم دے دے اپنی جوت، اپنی بنت لے بنائیا۔ تیرا لیکھا کی روز، دوس زین زین دوس ایہو کار بھگتائیا۔ ساری سرشٹی ماندی مؤج، میں تیرا لیکھ لکھ کے اپنا آپ وقت گوائیا۔ نالے سیوا کران نالے جیل وچ دوشی تے لگا دوش، راجے دین سزائیا۔ مینوں ایہہ نہیں چاہیدا تن ماٹی پوش، سریر تیری جھولی پائیا۔ پھیر نال کہا جوش، جوشیلا ہو کے اکھ سُنائیا۔ بھاویں میں بڈھا میں رہ نہیں سکدا خاموش، جو میرے انتر سو تینوں دیاں سُنائیا۔ بھاویں تُوں پھریں لوک پرلوک، دو جہاناں واہو داہیا۔ بھاویں تیرے برہمنڈ کھنڈ کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹاں ڈیرہ لائیا۔ پر پرہو یاد کر لے تیرا لیکھا پورا کر نہ سکے لکھ کے تیری جوت، بنا لیکھاریاں تیرا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ تیرا فرمان تیرا نام شبد کلمہ ایہو تیرا اوت پوت، جگت پُت پوترے کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ منی سنگھ کہے جھٹ ستگر رُپ کر کے بدلی، کلجگ دے بدلاں وچوں نظری آئیا۔ میں اکو دُھر دا عدلی، انصاف اپنا اک سمجھائیا۔ سنتا میں ویکھاں اوہناں جو میرے وطنی، بے وطنان بھيو نہ کھئے جنائیا۔ میں

جد آواں تے جاواں بھگتاں دے پنتی، بھگت دوارے سوہیا پائیا۔ میری دھارا سب نے رٹتی، رٹا میٹنا تھاون تھائیا۔ پر میرے پچھے سنتا جگت کشتنی پئیگی کتنی، کٹاکش اکو اک رکھائیا۔ الونی سل پئیگی چٹنی، چیٹک رسن نہ کھئے جنائیا۔ اکو ٹک پئیگی رٹتی، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ میرا حکم نہیں بہہ پچنی، فرمانا ڈھردرگاہیا۔ جس ویلے جگت واشنا نچنی، گھر گھر لئے انگرائیا۔ لیکھا سمجھے نہ کھئے پت پنتی، پت پر میشور بھیو کھئے نہ پائیا۔ دنیا ہونی بہہ متنی، من مت بدھی جگت کھیل وکھائیا۔ اوس ویلے میں سمند ساگران کھاری ٹپتی، ٹاپواں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ ستگر منی سنگھ پُرکھ اکال نون کہے تڈھ بن ستگر، نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا مالک قول اقرارا ڈھر، دھرنی اُتے پورا دینا کرائیا۔ میں تیرے نال جاواں جُر، جوڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ میری ترسنا پیار والی نہ جائے کھر، آگے بھئے دُون سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ سنت منی سنگھ کہہ میرے نال تیرا اقرار، وعدہ پکا لے کرائیا۔ میرا دل کدا میں بنا سریر تون تیری ویکھاں اوہ بہار، جس بہار وچ پیار اکو نظری آئیا۔ میرے تھوڑے جہے یار، جے تیرا حکم تیری درگاہ وچوں اوہناں نون نال لیاواں چائیں چائیا۔ تیرا درے دربار دیاں وکھال، سری بھگوان خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ سنت منی سنگھ کہہ میری اک ارداس، ارداسا اکو وار سنائیا۔ میں چاہندا جس ویلے میں آواں تیرے پاس، اوس ویلے ساری سنگت تیرے چرناں مینوں نظری آئیا۔ سچ منڈل دی پیندی ہووے راس، آتم پر ماتم خوشیاں وچ گوپی کابن روپ درسائیا۔ میں مانا سنگھ نون دینا آگھ، بوہل سنگھ نون لینا جگائیا۔ ویر سنگھا اٹھ کے واچ، کی حکم ڈھردرگاہیا۔ خوشحال سنگھ ویکھ سچ سماج، جتھے سمگری بے پرواہیا۔ رنگا سنگھ تک لے نات، ناتا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ سنت منی سنگھ کہہ پر بھو میری نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا کہہ کے خوشی بنائیا۔ میں تیرے چرناں تگاں اج تیری سنگت ساری، جو دیس پردیساں بھارت وچ تیرا دھیان لگائیا۔ اج دی رات اوہناں نون درشن دینا اپنی دھاری، دھرم دی دھار دیا کھائیا۔ شبیدی شبد شبد مارنی اڈاری، قدماں پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ ویکھ لے بلگاریا دی مٹی رہی پکاری، کوک کوک رہی سنائیا۔ یوگوسلاویا دی خاک کہے مینوں چڑھی

خُماری، میرے خاندان دا مالک چرن چھوہ نال میرا موہ گیا بنائیا۔ پتہ نہیں اوہ کِس دا ونج کرے کِس دا بنیا وپاری، کون وست اپنے سنگ رکھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں ایہہ لیکھا لکھن توں نانہہ کیتی سی کیوں میرے اندر وڑ کے نال ہوشیاری، میرا من دتا بدلائیا۔ اوس ویلے پنج ویراں پورن پورن پورن پورن پورن لکھیا جوت دی دھاری، بنا قلم شاہی توں مینوں دتا دکھائیا۔ میری تڑپھ اٹھی ناڑی ناڑی، ناڑ بہتر لئی انگڑائیا۔ تِن سؤ سٹھ ہڈی وجی کار کاڑی، تھر تھراہٹ وچ کُرائیا۔ میں چرن چھپائی اپنی چٹی داہڑی، نو نو لاگا پائیا۔ پرہو کی غلطی ہو گئی ماڑی، میری قلم دتی رکائیا۔ میرا بُدھے دا کَن مروڑ کِہا او بابا جس ویلے میں ٹپانگا سُمند ساگراں کھاری، کھوٹے کھرے ویکھ دکھائیا۔ بنا بھگتاں توں میری کِسے دے نال نہیں ہونی یاری، یارے دار نہ کھئے اکھوائیا۔ اوہ حُکم اوہ سندیسہ ایہہ تیرا لیکھا میں پورا کراں گا جس ویلے میری دھار ہوئی ظاہری، ظاہر ظہور ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تیرے لکھے لیکھ وچوں حُکم دے ہونگے لکھاری، لکھت بھوکھت نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حُکم ورتائیا۔ منی سنگھ دی قلم کہے اُس ویلے میرے مُکھ ہو گئے دوپھاڑ، لکھن دی سَمّت رہی نہ رائیا۔ پھیر درس دتا نالے دوس دکھایا ستاراں ہاڑ، ودی سُدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نالے دھرم جنایا نالے دکھایا اکھاڑ، اکھاڑا بے پرواہیا۔ میں رو کے کِہا پُکار، بن نیناں نیر وپائیا۔ پرہو میں تیری سیوادار، چاکر ہو کے دوس رین سیو کھائیا۔ پھیر مینوں منی سنگھ لیا اٹھال، اپنیاں نیناں نال تکائیا۔ نی ٹوں بڑی گھالی سی گھال، گھال گھالن والیئے کیوں بیٹھی مُکھ بھوائیا۔ کلجگ کِہا ٹوں سُن میرا حال، میں حالت دیاں جنائیا۔ سننا اُس پرہو دی اولڑی چال، جو چلاکی نال تیری میری کرے جدائیا۔ اوس نے اگلا اپنے حُکم وچ لیاؤنا حال، حالانکہ ایہو جوت ایہو شبد ایہو دھار دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو بھیو ابھیدا باہر چار ویدا اپنا دئے جنائیا۔ قلم کہے ہُن شروع کرنی باون دی پتری، جس دی دیوے نہ کھئے گواہیا۔ ہُن آشا پوری کرنی سپتس ریشیاں وچوں اتری، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ جس دی گیتی ہو نہیں سکدی وچ سطری، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوس دا وزن تولے کھئے نہ تکرری، ترازو چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوس دا لیکھا لہنا دینا باہر شوڈر ویش براہمن کھتری، چھتردھاریاں نظر کدے نہ آئیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی دُھر دا وطنی، بے وطنان لئے اٹھائیا۔ جس دے در توں جھولی رہے کدے نہ

سکھنی، نام بھنڈارے نال بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملایا۔ نارد کہے جن بھکتو میں دُئی دین دا لے کے آیا بہیت، چاروں کُنٹ اپنا پندھ مُکائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی دا ویکھ کے آیا بہیت، گھر گھر گرہ گرہ مندر پھول پھولایا۔ جیہڑے رسنا کھندے پرہو نیت نیت، نج نیت ہوئی نہ کیسے رُشنایا۔ جگت واشنا وچ اپنا آپ بیٹھے وچ، ست وست گھر ست نہ کھئے ٹکائیا۔ پر یاد رکھو میں وی اک لا کے آیا پیچ، پیچیدہ ہو کے سب توں دیاں سُنایا۔ ویکھو سارے مُلا قاضی شیخ، شرع دی شریعت وچوں جگائیا۔ تہاڈا بدلن والا ریکھ، لیکھا ربیا مُکائیا۔ اوس دے در تے ہونا پیش، پیشین گوئیاں بغلاں وچ ٹکائیا۔ نالے ہلُون کے کہا شیش، باسک کہا کی وشنوں تیرے اُتے سیج سنگھاسن سوہا پائیا۔ نالے تکیا جگت دا کلیش، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ میں بھارت گیا ندیڑ، ویکھیا لیکھا دس دسمیش، جو بیٹے والا بنا اکھراں توں پٹے والا پٹا اپنا گیا بنایا۔ اوتھوں مینوں ملیا اک سندیس، شبد شبد شبد دُهن سنوایا۔ اوئے نارد اوتھ جاہ جتھے رہے ہمیش، بھگت دوارا ہر بھگتاں سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ نارد کہے میں پھر کے آیا دُور نیڑے، بھجیا حُکم وچ واہو داہیا۔ جدھر تگاں جگت والے جیہڑے، بنا پرہو توں بھکتی وچ بھگت نہ کھئے سائیا۔ میں ویکھے نو کھنڈ پر تھمی کھیڑے، کھیڑکی کُنڈا اندروں کھئے نہ لایا۔ میں آ گیا ہُن اوس صاحب دے ویہڑے، جس دی حد حدود وند نہ کھئے وندائیا۔ جس دے حُکم سندیسے گھرے، گھر گور اپنے وچ رکھائیا۔ جس دے چار جگ اوتار پیغمبر گر دار پھرے، پھریدار ہو کے جگت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم سُنایا۔ نارد کہے میں سرِشٹی دی درِشٹی ساری ڈھونڈی، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ مینوں پرہو پیار دی لہی کیتوں نہ بوندی، بنا بھگتاں توں بوند سوانت کایا مندر نہ کھئے ٹکائیا۔ میں سب دی واشنا ویکھی کوندی، کوک کوک جنایا۔ میں کھیل تکی بُت رُوح دی، بُتخانے دین گواہیا۔ پر اک گل یاد رکھنی شبد گرو دی، جو ستگرُو ہو کے آد انت سمجھایا۔ اوس دی کرنی کدے نہ مُڑوگی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں نارد کہے میں لے کے آیا اوس دا بہیت، بھو دیاں جنایا۔ جس دے پچھے پیغمبر ہوئے کھیت، رن بھومی رنگ رنگائیا۔ اوس دا لیکھے لاؤنا دیش، دیش

دیسنتر جس نوں سیس جھکائیا۔ اکو پچن ساریاں گرسکھاں جن بھگتاں کویت سمندر دے کنڈھے توں اک اک چوٹدی بھر کے کھڑنی ریت،
 بھل کدے نہ جائیا۔ ایہہ راوی وچ سٹنی سمت شہنشاہی نو تے پنجم ہووے جیت، پنجم پنچاں رنگ رنگائیا۔ جس دی یاد رہے ہمیش،
 ہم ساجن دئے درڑائیا۔ اوتھے پنج لیکھاری ہون گے پیش، پنجم گوبند والا دئے گواہیا۔ ستگر آپ روپ دھرے درویش، بھکھاری ہو کے
 جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میری
 ڈنڈاوت، بندنا تیرے آگے رکھائیا۔ تیری وست تیری امانت، تیری جھولی پائیا۔ ٹوں سدا صحیح سلامت، صاحب اک اکھوائیا۔ تیرا نام
 بھنڈارا نیامت، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر میلا لینا ملائیا۔ نارد کہے میں گیا وچ بلگار،
 چوری چوری قدم ٹکائیا۔ اوس دھرنی نے کہا پکار، کوک کوک سنائیا۔ اک بل دا بننا دوار، گردیال رنگ رنگائیا۔ میری مٹی دھوڑ
 اوتھے پُجنی، جتھے لیکھے لگنی چہار، اشارے نال سمجھائیا۔ اگلا لیکھا دسنا نال پیار، دلی دربارا سوہا پائیا۔ دو سو بہتر وساکھی گوبند
 دی دھار، دو ست دو وجے ودھائیا۔ گوبند دا قول اقرار، پورا دینا کرائیا۔ دو سو بہتر دن جس دی پریم وچ کرنی پئے انتظار، انتظار
 ی وچ وڈیائیا۔ پاٹھ ہووے گا سوا پھر، سوا پھر رنگ رنگائیا۔ ناظر سنگھ نے رہنا تیار، سولان مگھ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ رنگائیا۔ منی سنگھ کہے میں لیکھا نال زبردستی، قلم دھگ دھگ چلائی۔ بے
 شک تیری بے پرواہ دی ہستی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ مینوں تیرے پیار دی مستی، میں مستی وچ تیری سیو کرائیا۔ ٹوں بے شک
 مالک عرشی، عرشی پریم دھردرگاہیا۔ میں وی تیرا سیوادار اُتے دھرتی، دھرم دی دھار دھار وچ کراں لیکھائیا۔ ایہو میری لکھت ایہو
 میری پڑھتی، باقی لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بہاویں ساری سرشٹی ہووے سڑدی، مینوں تیرے پیار دی اک سرنائیا۔ تیری کھیل
 چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن تیرے وچ سمائیا۔ میں تیری کلا ویکھنی چڑھدی، جس ویلے چڑھدیوں لہندے جاویں چائیں چائیا۔ میری قلم
 تیرے حکم دا گھاڑن گھڑدی، تیرے اکھراں رہی بنائیا۔ جس دی کرنی کدے نہ مردی، کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری اک بینتی ٹوں
 بھگتاں دا بنیں ددی، ددی ہو کے گود اٹھائیا۔ بہاویں اوہ کئی ورتن اپنی مرضی، اوہ مریضان عزیزاں نوں اپنے رنگ لینا رنگائیا۔ ایہہ

تیری کھیل اپنے گھر دی، گھرانے وچ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ منی سنگھ کہے
مینوں اک دن پٹھا دتا لٹکا، چاروں کٹ بھوائیا۔ کوٹ وکھائے تھل اسگاہ، جنگلاں وچ بھوائیا۔ ٹلیاں پرتتاں اُتے دتا چڑھا، چوٹیاں دتا
ٹکائیا۔ اگنی وچ دتا سُٹا، سانک ست نہ کھئے وکھائیا۔ جلدھارا دتا رڑھا، وہناں وچ وہن وبائیا۔ سمندران دتا دُبا، ساگراں انت نہ کھئے
کرائیا۔ پھر پلّو لیا چھڈا، دُور ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ میں رو کے کہا بے شک میں وی بڈھا، پر باپو بڈھیا تُوں وی بڑا بے پرواہ،
جگ جگ اپنا کھیل کھلائیا۔ پر میں سب کچھ بھل جانا، اک بھلنا نہیں تیرا سوہنگ ناں، جو پر ماتم آتم اپنا آپ سمجھائیا۔ جھٹ اگوں
حکم سُنیا واہ، واہ واہ واہ واہ گرمکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ مینوں پتہ نہیں لگا کس ویلے پکڑ لئی میری بانہ، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ میرے انتر
چڑھ گیا چاء، چاؤ گھنیرے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک سندیسہ گیا جنائیا۔ منی سنگھ سیس نوایا
اے۔ دُوئے جوڑ واسطہ پایا اے۔ دین دیال دیا کھایا اے۔ بھيو اہیدا اک کھلایا اے۔ اچھل اچھیدا ویس وٹایا اے۔ چارے ویداں پنڈھ
چُکایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ اپنا کھیل کھلایا اے۔ سچ اپنا کھیل کھلاواں گا۔ نرگن نؤر جوت پرگٹاواں
گا۔ شبدي دھار ڈنک وجاواں گا۔ وچ سنسار حکم ورتاواں گا۔ سمند ساگراں پنڈھ چُکواں گا۔ کایا ساگراں کھوج کھجاواں گا۔ جگت
سؤداگراں ونج کراواں گا۔ وڈ بہادراں نال اٹھاواں گا۔ ستگر دا لیکھا باون دھار پور کراواں گا۔ تریتا لیکھے وچ رکھاواں گا۔ دواپراپنی ونڈ
ونڈاواں گا۔ کلجگ سوانگ اک ورتاواں گا۔ کوڑ کڑیار کانگ چڑھاواں گا۔ سوامی ہو کے سوانگ وکھاواں گا۔ روزہ نماز تک تکاواں گا۔
اپنا بھيو آغاز کھلاواں گا۔ صوفیاں سنتاں فقیراں بخش کے ناز، بھگتاں اپنی گود ٹکاواں گا۔ اکو مار کے شبد دی آواز، جگت جہان وچوں
اٹھاواں گا۔ دھرم دا دھرم بنا سماج، دھرنی دھرت دھول دھول وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، سچ دا سنگ آپ بناواں گا۔ منی سنگھ کہے مینوں بنا لیا اک دن ڈرپوک، میں ڈردیاں ڈردیاں قلم دتی چلائییا۔ پھیر مینوں لکھدیاں
لکھدیاں دتا ٹوک، میری قلم دتی اٹکائییا۔ پھیر میرے آگے کر کے پرکاش جوت، میرے نین بند دتے وکھائییا۔ پھیر سُنا کے اکم سلوک،
میرے اندر کیتی پڑھائییا۔ منی سنگھا ایہہ میرا سریر ہو جانا فوٹ، تن وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں بھگتاں دے ملن دا شوق، شوقین ہو

کے ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آواں کوٹی کوٹ، کوٹ کوٹاں بیٹھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں بڑا ہندا ساں لڑدا، دوس زین کراں لڑائیا۔ جس ویلے میرے اندر سی وڑدا، میں ہتھ مکھ اُتے ٹکائیا۔ جاہ میں نہیں تیرا بردا، کیوں ایویں رہیا ستائیا۔ تُوں کیوں نہیں میرا گھر چھڈدا، میرے نو دوارے رساں والے میتھوں دتے تجائیا۔ میں اک دن مُنہ کر کے چڑھدا، چارے اُنگلاں مکھ وچ پائیا۔ زور نال کہا میں اج توں رہنا نہیں تیرا بردا، جس دی سیوا کیتی تے سیوا دا پھل مینوں جیلاں وچ بھوائیا۔ اے دُوں چنگا سی کہ میں آگ وچ سڑدا، جاں پانی وچ ڈب کے اپنا آپ تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ منی سنگھ کہا میں سارا دن رہیا غصے، میری اگنی نہ کھئے بُجھائیا۔ مینوں کرودھ چڑھیا جسے، جسم ضمیر میرا سنگ رکھائیا۔ میری قلم وی سستی نہ اٹھے، نسل ہو کے اپنا آپ جنائیا۔ میرے ورقے وی نہ کوئی اُٹے، اُنگلاں ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ اُتے انک کوئی نہ گھتے، اُس دن ستویں گرتھ دا چوٹھا انک سی ہور انک نہ کھئے بنائیا۔ اوس ویلے پلے مول نہ پتے، ہوا پون نہ سیو کھائیا۔ میں بھل گیا پچھلے کھاتے، کھاتے دتے تجائیا۔ جد ویکھاں میں وڑیا جیل دے حاٹے، بندھن وچ بند دتا رکھائیا۔ میرے کول لوہے دے باٹے، جنہاں وچ کھا پی کے جھٹ لنگھائیا۔ مینوں اپنے بستر دسے پاٹے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میرے اندر ہور غصہ آیا ایس دے نال مل کے جدھر ویکھاں تے اُدھر گھاٹے، جگت والا سکھ سنگ نہ کھئے جنائیا۔ ایویں زندگی دے کٹے فاقے، اپنا وقت چُکائیا۔ نہ گنگا دے تٹاں سرووراں اُتے نہاتے، اٹھسٹھ میل نہ کھئے مٹائیا۔ نہ پوریلے گرتھ واچے، پڑھ پڑھ کے اپنی خوشی بنائیا۔ نالے سیوا کراں نالے کھاواں طماچے، مکھ آگے ڈاہیا۔ میرے اندر وچار آوندی ہُن ایہو چنگی باتے، اکو گل دیاں سُنائیا۔ تُوں میرا نہیں تے میں تیرا نہیں ہُن اک دُوں دے چھڈ جائیے ساتھ، ساتھیا ساتھ دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ منی سنگھ کہا جد میں دُھر ایہہ پچن کڈھیا جھٹ میرے پرکاش ہویا ماتھے، مستک وچ مستی والا نظری آئیا۔ پھیر مینوں وکھایا آہ ویکھ منی سنگھ تیرے پچھلے کنے جنم گواچے، بنا میری کِریا تیرا جنم لیکھے کھئے نہ پائیا۔ میں لہنا دینا چُکواں ہتھو ہاتھے، ایہہ میری بے پرواہیا۔ اٹھ ویکھ اگلی میری واٹے، وٹنا مل کے اوتار پیغمبر گر بیٹھے راہ تکائیا۔ تیرے پچن میرے حکم وچ ساچے، سچ دیاں سمجھائیا۔ شنکرا چھڈ

دے گیلاشے، برہما برہم پُری دے تجائیا۔ وِشنو وِشو دے تک تماشے، وِشو دھار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ منی سِنگھ کہے مینوں درس دِتا حضور، حضور حضور دِتا جنائیا۔ میری زبان دا
 بخش کے قصور، قصور قصور کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ نالے دسیا ستگر دا حکم متنا ضرور، ضرورت اور رہے نہ رائیا۔ جو سرب کلا
 بھریور، بھریور رہیا سرب ٹھائینا۔ اوس دا پنڈھ نہ نیڑے نہ دُور، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ منی سِنگھ تیرے نالوں میرے بھگت ہور
 وی ہونے مجبور، میں مجبوری سب دی دیاں کٹائیا۔ کیوں بنا بھگتاں توں پرہو ہو نہیں سکدا مشہور، مشہوری بھگتاں نال جنائیا۔
 اوہناں دا اوسے ورگا نور، ہرجن نور نورانے ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ منی سِنگھ کہیا
 میرے کول اکو قلم تے اک سی کانی، کائنات دا لیکھا رہیا لکھائیا۔ پھیر مینوں وکھائی پہلی اڈاری تے پہلی نشانی، پہلا پنڈھ مکائیا۔ نالے
 دسیا دُنیا فانی، فنا فی اللہ ہوئے لوکائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہے میرا باپ اسمانی، اسم اعظم نور الہیا۔ جس نوں موسیٰ کہیا جوت مہانی،
 مہا اکتھ اکتھ وڈیاٹیا۔ جس نوں محمد کہیا جلوہ گر جلائی، امام اماما اک اکھوٹیا۔ سمنڈ ساگراں اوس دی کھیل مہانی، دھرنی دھرت
 دھول ہوئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں بنے جان جانی، جانہار وڈ وڈیاٹیا۔ اک اکلّا نوجوانی، مرد مردانہ نوجوانا شاہ سلطانا اک اکھوٹیا۔
 سنت منی سِنگھ کہے میری غصے والی کہانی، بھل کدے نہ جائیا۔ ایہو غصہ گرمکھاں دا جسم ضمیر بدل دیوے جسمانی، پریم پیار مُحبت
 وچ ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ سمنڈ ساگر بیٹھے راہ تکانی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس ویلے پچھے مڑنا شرع دی شریعت تکنی قرآنی، گرہ
 کائنات ویکھ وکھائیا۔ نو منٹ توں بعد سنت منی سِنگھ دی کرنی یاد پنج ویر خوشی نال کہنا سریشی دی سب وستو بیگانی، بنا ستگر
 شبد توں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھاں کہنا ساڈی منزل اک رُوحانی، رُوح دے مالک تیری سرنائیا۔ ایہ سچ دی سچ سچ رہے
 نشانی، پردے اندر اک وار اکو لینا ٹکائیا۔ اس توں آگے ایہ لیکھ پھیر لکھیا سی منی سِنگھ دی کانی، جو دوہاں ہتھاں نال پھڑ کے
 چلاٹیا۔ پرہے جے توں جوان تیریاں بھگتاں دی سدا تیرے نال جوانی، بڈھاپے وچ بڈھاپا کدے نہ آٹیا۔ توں مالک مہربانی، مہربان تیری
 سرنائیا۔ تِن ویراں لکھیا جے گرسکھاں وچ آ جاوے خامی، اوہناں دی پوری آپے دینی کرائیا۔ کیوں تیرے بھگت سدا سچکھنڈ دے

انعامی، بنا سچکھنڈ توں دوجا گھر نہ کدے دکھائیا۔ ایہہ مات لوک جگت جوہ بیگانی، تیریاں گرمکھاں تیرا دوارا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ سنت منی سنگھ کہے اُس ویلے تیرا حکم اک ابناش، تُوں پورا دینا کرائیا۔ گرمکھاں دا اکو چٹا ہووے گا لباس، اکو بستر ستگر شبد شبد گوہند دھار پورن پورن دینا پہنائیا۔ پنج سکنت اپنے اندر اک رکھ وشواس، جگت وشیاں توں من لینا پچائیا۔ ایسے وچ مانس جنم ہووے راس، رستہ ملے دھردرگاہیا۔ پھیر سمنڈ ساگر چل کے آوے چرناں پاس، نو نو لاگے پائیا۔ پرہو بہگتاں دی جتنی وستو ایہہ اونی خاص، خالص تیرے رنگ رنگائیا۔ مینوں کوئی سنسار والی نہیں خواہش، خواہش تیری اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ منی سنگھ کہیا میں اک ہور لیکھا لکھیا، سسا نو وار پائیا۔ نو وار رويا تے نو وار ہسسیا، تے نو وار قلم دتی سٹائیا۔ ایہہ کی پایا رٹیا، اٹھ پھر واہو داہیا۔ جھٹ اشارہ دتا تے میرا صاحب آیا تھیا، مینوں لیا بلائیا۔ ہس کے کہیا اٹھ جانا پٹھیا، اپنی لے انکڑائیا۔ اوہ تک لے سب دا ویلا جاندا ٹپیا، ٹاپوآں توں پرے کی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی اگمی لگے سٹیا، چوٹ نگارے شبد جنائیا۔ جس دے اُپر چھایا نہیں کیسے چھڈیا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ سوامی کلاپتیا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس دے وچ حق ہووے سمرتھیا، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ سمنڈ ساگر آوے نسیا، چرن کول سرنائیا۔ پھیر خوشی وچ گاوے جسیا، تیری بے پرواہیا۔ کلجگ ویکھ زین اندھیری مسیا، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ تھہ بن بہگتاں پردہ جائے نہ ڈھکیا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا بیڑا چلے بن ونجھ مہانے چپیا، نیا دو جہاناں پار کرائیا۔ تیرا لیکھا رہے نہ چھپیا، چھپر چھن ہووے رُشنائیا۔ اوہ آہ تک لے پپیا، پورن پاربرہم پریشور سوہا پائیا۔ جس دا اک دوار اکو ہٹیا، اکو وست دئے ورتائیا۔ پھیر منی سنگھ کہے میں واسطہ چرناں وچ گھتیا، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سمنڈ کہے گرمکھو میرے صاحب دا ویکھو اصول، اصل دیاں جنائیا۔ میں تھادے کول آ کے تھادی بھیٹا کران گا قبول، پرہو دے چرن چھوہ کے تھادے پریم وچ سمائیا۔ تھادہ ایہہ جگ چوکڑی دا بنیا رہے گا اصول، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ جن بہگت اکو لاوندے سی پرہو چرناں دی دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ جنہاں دا مالک

کنت کتھویل، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دے پیار وچ مست رہنا مشغول، منی سنگھ منّ کے سیس جھکائیا۔ یاد رکھنا ہر اک گرسکھ دے کول اک اک ہووے گا پھول، جو نوؤ منٹ توں بعد سمنڈ دی بھیٹا دینا کرائیا۔ اوہ تہاڈا ساچا لہنا دینا ایسے وچ کر لویگا وصول، جو نانک ستگر اشارے نال گیا سمجھائیا۔ کسے سمجھ نہ لینا پرہوؤ نوؤ ذاتی شدول، نور نورانہ اکو نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میل ملائیا۔ سمنڈ کہے جن بھگتو میرے وچ چڑھن لگیں ضرور اپنی نگاہ دی مارنی جھاک، خوشیاں نال میری تہ نوؤ ویکھ وکھائیا۔ اوتھے مچھ کچھ دی باقی، مندر دئے گواہیا۔ جتھے چوڈاں رتن دی ساقی، چوڈاں طبق ونڈ ونڈائیا۔ ایہہ لیکھا ساچا لیکھ تے لہنا کھلاپاتی، پت پرمیشور رہیا بنائیا۔ تہاڈی اوہ زندگی تے اوہ حیاتی، جس حیاتی واسطے پرہاتی اٹھ کے منی سنگھ قلم گیا چلائی۔ اپنی کافی نوؤ سمجھ کے کائنات دا ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ جگ چوکڑی تہاڈا نام سندیسے دینگے دھرم دھار دے کاغذاتی، ستگر لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ستگر دا پیار کدے ونڈیا گیا نہیں دوس راتی، اٹھے پھر اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ جن بھگتو سمنڈ کہے میرے کنڈھے توں اپنی خوشی دی کوئی لے کے جائیونشانی، اوہ نشانی اپنی آپ چھپائیا۔ اوہنوں سمجھنا نہیں نوؤں کہ پُرانی، گھوگے کوڈیاں میری ونڈ ونڈائیا۔ میں پھیر دسانگا کی کتھا کہانی پُرانی، جس دی پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ جنہاں واسطے وید ویاس پھڑی سی کافی، کانیاں پھرن والیو نشانہ تہاڈے اُتے لگائیا۔ کیوں گرو اتار پیغمبر جسم دھردے رہے جسمانی، سریر ہو کے اپنے ہتھوں سیو کھائیا۔ تہاڈا لیکھا نال جوت نورانی، جو نور نورانہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سمنڈ کہے جن بھگتو تہاڈی نگاہ وچ ہووے میری ہمدردی، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ مینوں سکھ کدے نہ ملیا وچ گرمی سردی، سرد گرم اپنا آپ اپنے وچ رکھائیا۔ میرے اُتے کوئی میری ماتا لیف نہیں دھردی، ٹھنڈا جل نہ کوئی پیائیا۔ نہ مینوں سار اپنے گھر دی، کس گھر وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میری آشا اوسے پرہوؤ دا بھانا جردی، جو حُکے وچ اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ سمنڈ کہے جن بھگتو تسیں میرے بھرا تے میرے ویر، بھیناں بھئیئے نظری آئیا۔ پر تہانوں پتہ میرا اچے لیکھا میرے وچ نہ اچے کمان سٹی تے نہ

سٹیا تیر، سیتا رووے مارے دھاپیا۔ ایہہ اشارہ دے کے گیا سی بھگت کبیر، کبیر جُلابا پاٹے جُلے وچ اپنا آسن لائیا۔ جس ویلے میرے
 محبوب نے نئی کیتی تعمیر، ترتیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ تے منی سنگھ نے لیکھا لکھ دتا اُس نے چھڈ جانا سریر، جوتی جاتا ہو کے اپنا روپ
 بدلائیا۔ سمبل بیٹھنا جس دی منزل اُس دی آخیر، پورن وچ پورن روپ سہائیا۔ جس نے دین دُنی بدل دینی تقدیر، مُقدر سب دا کھوج
 کھوجائیا۔ جس دی دو جہان جگت ملکہ جاگیر، جگت دا مالک نظری آئیا۔ اُس دا لیکھا بے نظیر، نظیر زہر دے بوٹے والا سیس
 جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ جھٹ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی
 تھکی ماندی، تھکاوٹ وچ پائے اُف کر سُنائیا۔ نہ میری گت رہی نہ پراندی، پٹیاں سیس نہ کھئے گندائیا۔ نہ کوئی رُپا رہیا نہ چاندی،
 ہیرے جواہر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ وڈیائی دسی کیسے تھان دی، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ آشا رووے بابا آدم تے مائی حوا دی، ہوس
 ہوس نہ کھئے بُجھائیا۔ مینوں قسم اوسے الہ دی، جس نون رسول اللہ کہہ کے سیس نوائیا۔ مینوں اڈیک اک ملاح دی، جو کھیوٹ
 کھیٹا دُھردرگاہیا۔ صرف لوڑ جن بھگتو تہاڈی شہادت تے تہاڈے گواہ دی، مُدعی مُدعا علیہ اپنا کھیل کھلایا۔ میں کھیل ویکھی بے پرواہ
 دی، جو بے پرواہی وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میں خوشیاں وچ ونڈاں گی نیاز، خوشیاں وچ ورتائیا۔ بھگتاں نون دیواں گی اعزاز، جو عزیز دُھر دے نظری آئیا۔ پھیر
 گزاراں گی نماز، بنا وجود توں سیس نوائیا۔ پھیر ویکھاں گی کی اُس دا راز، کی اپنا حُکم جنائیا۔ جن بھگتو میں تہاڈے نال لنگری ہوئی
 اپہاج، اک ٹنگ کھلوتی بغداد میری دئے گواہیا۔ پر یاد رکھیو جس ویلے اُتے چڑھن لگے جہاز، اگی وار میرے صاحب دا نام لینا دھیائیا۔
 چوڈاں وار میں وی سُناں گی ناد، چوڈاں طبقاں پھیر دیاں سُنائیا۔ سارے کھولو جاگ، اوتار پیغمبر سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا خوشی
 بڑا ہویا مزاج، خوشیاں وچ خوشحالی نظری آئیا۔ ہر بھگت دوارے تہاڈے نال پُجاں گی تے دسانگی کہ سچا کی سماج، جس وچ چار
 جُگ دے دین مذہب جان سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنون بھگوان، سب دا مالک اکو واحد، واہ واہ جس دی آد انت وجدی ودھائیا۔

* پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں *
 * پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں *

سنت منی سنگھ کہے میں ساری سنگت تکی، تکیا تیرا نور بے پرواہیا۔ تیرے شبد نال میرا حصہ پتی، پتت پاؤن دیاں جنائیا۔
 میری لکھت مٹے نہ رتی، دُھر دی رنگنا رنگ رنگائیا۔ تیرے چرناں دو جہاناں آشا ہووے ستی، ست ستوادی تیری وڈ وڈیائیا۔ کسے
 دی چلے نہ کھئے چترائی بڈھ متی، منوآ منسا نہ رکھائیا۔ میں سب کچھ ویکھیا تیرے نیتر تیرے اکھیں، اپنیاں اکھیاں تیرے وچ ملائیا۔
 میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے اک پچن اکٹا دسیں، بنا دست ہست اٹھائیا۔ سچ دی وست دس کتھے سانہ کے رکھی، کیوں نرگن ہو کے
 بیٹھا چھپائیا۔ میریا محبوبا تیرے پیار وچ بڈھے نے بیٹھی چکی، چاکراں دیا چاکرا تیری سیو کھائیا۔ تُوں میرا جیون پا کے دھرم ٹی، نٹوآ
 اپنا سوانگ گیا بدلایا۔ پر مینوں اکو تیری یاد رہ گئی پٹی، جے تُوں میرا میں تیرا بنا حرفاں تون حرف دتا سمجھائیا۔ میں بڈھا آن پڑھ
 خوشیاں وچ خوشحال ہویا لکھی، تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ اوہ خبر دسدے جیہڑی میرے کولوں تیرے کول بچی، بچیاں دی جھولی دے
 پائیا۔ میں پھردا خالی ہتھیں، ہتھیلی ہتھیلی نال کھڑکائیا۔ پر میری آشا اے نہیں ڈھٹھی، بلدھاری اپنا بل دینا پرگٹائیا۔ میرے پیار دی
 لاج رکھیں، رکھک ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ سنت منی
 سنگھ کہے میں تگاں تیرے پیارے، پیاریاں پیار نال ویکھ وکھائیا۔ جنہاں نوں ستگر شبد کہے ڈلارے، دُولھے تیرے سوبھا پائیا۔ دھن
 بھاگ تُوں میرے مئے ہارے، ہو کے اپنے وچ ٹکائیا۔ بے شک تُوں جگ چوکرئی کوٹ اُجاڑے، اُجڑیاں لے وسائیا۔ میری آشا پوری کرنی
 چرن چھپائے داہڑے، سرن اک بنائیا۔ میں تگنے تیرے مٹر پیارے، مُرید مُرشد بھیورے نہ رائیا۔ نئیا ویکھنی اکو گھاٹ کنارے، جگت
 تٹاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جیہڑے چپ چپیتا مینوں دیندا رہوں اشارے، بنا سینت سینت لگائیا۔ پر میں وی ویکھ لے حوصلے رکھے بہارے،
 مکھ وچوں نہ باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سنت منی سنگھ کہے
 مینوں تک لین دے اپنے گرمکھ میت، گر ستگر دھیان لگائیا۔ جنہاں دے وسیوں چیت، چیتن سارے لے اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 دس کے گیت، گہر گمبھیر کیتی جنائیا۔ جس دے اُتے میرے کولوں پھراؤندا رہوں لیک، اوہ لائن دینی وڈیائیا۔ میری منسا پوری کرنی

اُمید، آشا تیرے نال جنائیا۔ اوہ تک منجیتِ سنگھ پُکارے چیک، شہادت تیرا نام رکھائیا۔ جس دی پال سنگھ کرے تصدیق، تاکید نال جنائیا۔ جگدیش دی پوری کر دے ریجھ، مہربان ہونا سہائیا۔ سنت منی سنگھ کہے گرمکھو دھرم دھرم دا لیکھاری، لیکھ دھرم دھرم بنائیا۔ میں دھرم دھرم دا پُجاری، پوجا دھرم سمجھائیا۔ میری آشا منسا پوری ہوئی ساری، میرے صاحبِ دتی کرائیا۔ آگلا حُکم سُنو دُھر درباری، کی کرتا رہیا جنائیا۔ سوادھان رہنا نال ہوشیاری، آلس یندرا پندھ مُکائیا۔ کی کھیل کرے زرنکاری، نر نرائن نورِ الاہیا۔ جس دی شبدي دھار مؤلے پُھلواری، پت ٹہنی مہک مہکائیا۔ جس لیکھا تکنا جنگل اُجاری، جوہاں کھوج کھوجائیا۔ ست ست دی کر اُساری، محل اٹل دئے بنائیا۔ دو جہاناں دا بن جواری، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میری قلم رُک رُک کے کہندی، کہہ کہہ سیس نوائیا۔ جیہڑا پھر کے آیا دشا لہندی، لہنے پچھلے پور کرائیا۔ جس دی کلا کدے نہ ہووے ڈھپندی، کل کاتی دُھردرگاپیا۔ جس نے بصرے لائی مہندی، شرع ونڈ ونڈائیا۔ دھار ویکھی نیں دی، وہناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ جھٹ نارد آگیا پھڑ کے پوتھا، پُستک بودی اُتے ٹکائیا۔ اُچی دیوے ہوکا، حُکم سُنو بے پرواہیا۔ جو پھریا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات پندھ مُکائیا۔ اوہدا کھیل سادہ تے موٹا، باریک لیک نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں جس نے خالی کرنا لوٹا، لُٹیا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس دھرنی دا تکیا پوٹا پوٹا، پاٹل ہو کے کھوج کھوجائیا۔ اوہدا حُکم نہ لمبا نہ بہتا، بہگن نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے میرا پوتھا کی کُچھ لیکھا، لیکھیا حال جنائیا۔ میں اک تھان نہیں ٹکدا، بھجان واہو داہیا۔ حُکم مٹاں دُھر دے پت دا، جو پرمیشور بے پرواہیا۔ میں ونجارا نہیں کیسے چت دا، ٹھگوری نہ کھئے بنائیا۔ میں جگت نیتر کیسے نہیں دسدا، اکھیاں نال ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نالے مار دُہتھڑ پٹدا، بہڑی بہڑی کر گُرائیا۔ میں کھیل دساں پرہوؤ نت دا، جو نوت اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ نارد کہے میری پوتھی وچوں حرف اکھ، اکھڑ اکھڑ رہیا کُرائیا۔ نارد ساڈا چھڈ دے ساتھ، سنگی دی لوڑ نہ کھئے جنائیا۔ نارد کہے میں اُنکلی پا کے اپنی وچ ناس، نگ

ٹیڈھا کر کے رہیا دکھایا۔ پھر تگاں اُتے آکاش، بن نیناں نین اُٹھایا۔ نالے کہاں میرے اُتے کرو وشواس، وشو دا بھیو درڑایا۔ نالے اشارہ کیتا شنکر آ جا اُتوں کیلاش، اپنا پنڈھ مکائیا۔ برہمے چھڈ دے پتن گھاٹ، ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ وشنوں تک اکٹا ہاٹ، ونجارا جتھے اکو ونج کرائیا۔ نالے تک لے اچ دی رات، بھنڑی زین سہائیا۔ جس کارن منی سنگھ نے منگی سی دات، آشا من توں باہر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دا کھیل دکھایا۔ نارد کہے میرے اکھرو تسیں کھوٹے کہ کھرے، خریددار تہاڈا کون نظری آئیا۔ کیوں میرے نالوں ہوئے پرے، پرا پسنتی مدھم بیکھری نال اپنی کیتی وڈیائیا۔ میں جگ چوکرئی دکھ کلیش جرے، ذرا سی نہ مکھ سُنایا۔ میں تہانوں لے کے آیا ہر بھگت دوارے بھگتاں دے گھرے، گھرانہ ویکھو چائیں چائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا بھگتاں کولوں ڈرے، جو عَصے وچ ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر اپنی کار بھگتایا۔ اکھڑ کہن ناردا جے آگئے بھگت دوارے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہُن ساڈے لیکھے سُن لے سارے، ہر سنگت دے سمجھایا۔ نال ویکھ لے پیغمبر گر اوتارے، نور جوت رُشنایا۔ ہور تک لے پرہ دے ڈلارے، جو سنت سہیلے بھگت سچکھنڈ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ کچھ لہنے تک لے ویہ سؤ اٹھاراں بکرمی حکم ظاہرے، ظاہر ظہور کی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ اکھڑ کہن جن بھگتو تک لو سمت شہنشاہی اٹھ، اٹھاں تتاں والیو دھیان لگایا۔ اپنے اندروں کھولو گتھ، بندھن کوڑ دینا تڑایا۔ جس کارن جگ چوکرئی رہے تھ، بھجے واہو داہیا۔ جس دے وچ ہویا اکٹھ، میل ملیا بے پرواہیا۔ ویکھو شرع دی حد تپ، ٹاپوآں توں باہر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دینا حکم سُنایا۔ اکھڑ کہن جن بھگتو ساڈی پروان کرو نِسکار، ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ جے تسیں نہ ہووو ساڈا بنے نہ کھئے آکار، کس دی صفت صفت صلاحیا۔ تہاڈے پریم وچ ساڈا وستھار، واسطہ پرہ دے نال جڑایا۔ نال قول تکو تے نالے تکو اقرار، اقرارانے ویکھ دکھایا۔ بل باون دا تگو ادھار، جو لیکھا لیکھے وچوں کڈھایا۔ لہنا تکو یوگوسلاویا تے بلگار، بن رسنا بل پلایا۔ جتھے ہو نہ سکے کھئے تکرار، تحریر تقدیر نہ کھئے بدلایا۔ خوشی نال جس دا کردے رہے انتظار، مُحبت وچ نین اُٹھایا۔ اوس دا کھیل گوبند دی دھار، گوبند گوبند گوبند بھیو چکایا۔ پہلی مکھڑ کہے ویہ

سو اٹھ دوآ زیرو جائے تھ، زیرو آبا آپ جائے سٹ، اٹھ دا اٹھ شہنشاہے روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ اکھڑ کہن اسیں اکو دسیئے صلاح، سہج نال سُنائیا۔ بل دا باؤن باؤن دا بل دوویں شبد گواہ،
 شہادت سچ والی بھگتائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ پردہ رسیا چُکا، مَکھ نقاب نہ کھئے چُکائیا۔ گوبند وساکھی اٹھا کے بانہ، دو سو بہتر لئے
 انگرائیا۔ دو سو بہتر دن سَتگر دے لیکھے دینے پا، سَتگر سرن سرن سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے سندیسہ پُجنا نال چاء، چاؤ گھنیرا
 اک درڑائیا۔ گردیال سینگھ تیرا لہنا دینا دھرنی دھرت دھول سہاؤنا تھان، تھنتر نال ملائیا۔ سولان مگھر نوں تیرے بچے تیرا اُجل کرن ناں،
 سوڈاگر سینگھ ناظر سینگھ پورن سینگھ جوڑ جڑائیا۔ پنج پنج مرلے تتاں نے دینا تھان، اک پنج پندراں جوڑ جڑائیا۔ لکھت وچ اکھڑاں
 دینی کرا، شہادت گرمکھاں والی بھگتائیا۔ مہندر سینگھ بوڑ سینگھ جگت بن گواہ، اکھڑ اکھڑ نال ملائیا۔ نال دستخط کریگی تتاں دی
 ماں، اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ گردیال سینگھ کہے جتھے میرا بنے استھان،
 استھر ملے وڈیائیا۔ کِریا کر سِری بھگوان، بھگون دُھردرگاہیا۔ سَت سَت دا دیوے مان، تان اکو اک جنائیا۔ میں تگاں کھیل زمیں
 اسمان، جگت جہانا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر اپنا رنگ رنگائیا۔ اکھڑ کہن
 جھٹ بول پیا بھگت دوارا، سینگھ جگدیش لئے انگرائیا۔ نو دوارے جس دا کھیل ظاہرا، ظاہر ظہور اگم اتھاپیا۔ میں چاہندا جس دن
 میرا انت پورا ہویا سی منارا، چووھی مگھر ملی وڈیائیا۔ پہلی چیت تون دو سو بہتر دن گوبند دی وساکھی دے پورے ہونے وچ
 سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ ملائیا۔ پنجھی مگھر تون سوہنا رنگ رنگے زرنکارا، نرگن اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت سچ حُکم سُنائیا۔ ہر بھگت دوارا کہے چووھی مگھر سمت ویہ سو اٹھاراں میری
 منسا ہوئی پوری، ترکھا ربی نہ رائیا۔ پنجھی مگھر تون ناظر سینگھ پاٹھ کریگا ضروری، ناتھیوالا دھام سہائیا۔ سوا پھر من منسا کر کے
 دُوری، اکو لو لگائیا۔ دو سو بہتر دن چووھی بھادروں پندھ چُکاؤنا نیڑا دُوری، دُور نیڑے واٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگت دوار کہے میری اکو اک ارداس، بنا ارداسے دیاں جنائیا۔ گردیال

سینگھ دوار بننا خاص، خالص رنگ رنگائیا۔ سب دی پوری ہونی آس، آسا نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ نو مگھر نوں سوہنا سہنجنا سماں ہونا لوک مات، دھرنی وجے ودھائیا۔ پنج گرمکھ ناظر سینگھ دے جان گے ساتھ، پچھلا پندھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ نو مگھر ہونا روانہ، جانا چائیں چائیا۔ سولان مگھر لکھنا پروانہ، تئان بھراواں تھاون تھائیا۔ چوہی مگھر گڈ نشانہ، پنجھی مگھر رت دینی سہائیا۔ سوا پھر جاپ چپنا شاما، ست توں پوئے دس تک دھیان لگائیا۔ باہر کرنا نہیں کوئی دھیانا، نگاہ نگاہ وچ ٹکائیا۔ اوتھے نال مہراج شیرسنگھ دا فوٹو رکھنا نشانہ، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اکتی میل توں دور باہر نہ جانا، سوہنا دھام دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ بھگت دوار کہے میرے وچ آئی بلگاریا دی مٹی، کی مٹی رہی جنائیا۔ تے آسو جس ویلے نیہہ رکھنی پھڑاٹی، روڑیاں نال سہائیا۔ مینوں بنھ کے ٹاکی چٹی، وچ دینا ٹکائیا۔ یوگوسلاویا دی خاک کہے مینوں لکھنا وچ پنجابی لپی، سوہنگ اکھر بنائیا۔ شہنشاہی نو سمت دی ہووے متی، مترا دیاں جنائیا۔ دو سو بہتر دن صبح ناظر سینگھ نوں کھانی پئیگی مکی دی ٹکی، نو دانے جگت سوہا پائیا۔ مالوے والے چوہی مگھر نوں سکھ بیٹھے ہون گے آئی، ناتھیوالا رنگ رنگائیا۔ اک سو اک گرمکھان نوں تے بھرا لکھنگے چٹھی، تے آسو نوں گردیال دوارا دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دا حکم اک سنائیا۔ بھگت دوار کہے میری اکو منگ، سب نوں دیاں جنائیا۔ دو سو بہتر دن اکو ہووے رنگ، اکو روپ بنائیا۔ اکو رس اک اند، اک ملے وڈیاٹیا۔ کول نشان رکھنا تارا چند، جو گرمکھ دوارے چھتے اتے سوہا پائیا۔ اوس دی نیہہ وچ ہونی ونڈ، چڑھا لہندا دوویں راہ تکائیا۔ اگلا کھیل سورا سربنگ، پھیر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ بھگت دوار کہے اکھرو تھادا کھیل اگما آخر، آخر اک جنائیا۔ ستگر شبد شبد گھوڑا شبدی زین پاکھر، آسن سنگھاسن اک جنائیا۔ نام سندیسہ درگاہ ساچی دھر دا پاتن، لیکھنی نال ملاٹیا۔ اس وچ فرق ہونا نہیں ماتر، لگ ماتر نو نو سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر اپنا میل ملاٹیا۔ اکھر کہن اسیں جگ چوکری سیوادار، سد سد سیو کھائیا۔ ساڈی ایسے خوشی وچ بہار، جن بھگتان

وجدی رہے ودھائیا۔ گردیال سنگھ دا سوہے دوار، بل باؤن رنگ رنگائیا۔ دو سو بہتر دین شبد گاؤنا ایکا دھار، سوا پھر پھر رنگ رنگائیا۔ پنجھی بہادروں اٹ روڑا کرنا تیار، اگی ہزار لینا سٹائیا۔ تتان بن کے برخوردار، سیوا سچ لینی کھائیا۔ ایہ کھیل اوس زرنکار، جس زرنکار دا لیکھا ڈھردرگاہیا۔ اوہ جگ جگ سنت سہیلے دیوے تار، بھگتاں دئے وڈیائیا۔ پھیر بنیکا دلی دربار، دلدار اپنی خوشی وکھائیا۔ پھیر کیشن سنگھ نے ہونا خبردار، آلس نندرا دینی چکائیا۔ پھیر لال سنگھ توں لینی آڑ، دوآبہ ونڈ ونڈائیا۔ پھیر بھاگ لگاؤنا وچ اجاڑ، جموں سنگت وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نو مگھ کہے ناظر سنگھ کرنی تیاری، دھرم دا راہ تکائیا۔ اجیت سنگھ نال ترے محبت پیاری، مسا سنگھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ بخشیش سنگھ پگڑی بٹھ کے کالی، چلے چائیں چائیا۔ زرنجن سنگھ ہتھ رکھ کے خالی، بازو بانہ نال ملائیا۔ دلپ سنگھ کلسیاں والا گھالنا نال لے گھالی، گھال پچھلی لیکھے لائیا۔ دھر حکم وچ نہ کھئے حکم نہ سواالی، سوال جواب نہ کھئے رکھائیا۔ دھرم دا بوٹا جن بھگتاں دا دسے دھرم باغ دا مالی، مالک نور الہیا۔ گردیال سنگھ کہے میتوں سچکھنڈ سچ دی چڑھے لالی، لال میرے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دا سدا پرتپالی، پرتپالک ہو کے جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔

* ۶ مگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہرجیت سنگھ دے نوٹ *

پریہو تیرا قول کہ قولا، کول نین دینا درڑائیا۔ تیرا کھیل دھول کہ دھولا، دھرم دی دھار دینا سمجھائیا۔ تیرا روپ مئول کہ مولا، مہربان پردہ دینا اٹھائیا۔ تیرا روپ ساول کہ سولا، ساول سندر دینا جنائیا۔ تیرا لیکھا ہول کہ ہولا، بیو ابھیدا دینا گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا کھیل اکھی، اکم اگوچر اک اکھوائیا۔ میری حد حدوڈ نہ ہونی بتی، ونڈاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا روپ تت نہ کھئے تنی، ترے گن وپس نہ کھئے وٹائیا۔ میرا حکم سروں کرے کھئے نہ کئی،

کائنات نہ کھئے چڑائیا۔ میری دھار کیسے نہ جمی، جمن والی کھئے نہ مائیا۔ میرا کھیل انوکھا نہ خوشی نہ غمی، ہرکھ سوگ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سنائیا۔ ستگر شبد کہے میرے داتے بھکاری، بھکھک ہر سمجھاؤنا ہے۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جوت زرنکاری، زرنکار زرنجن بھیو کھلاؤنا ہے۔ آد انت روپ اگم اپاری، الکھ اگوچر کھیل کھلاؤنا ہے۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سیکداری، سلطان محبوب حکم ورتاؤنا ہے۔ وشن برہما شو سیوک سیواداری، ایک مائی جگت جڑاؤنا ہے۔ تیرا کھیل اوتار پیغمبر گر سنساری، ستگر شبد حکم ورتاؤنا ہے۔ زرگن نور جوت تیری اجیاری، جوتی جاتا ڈگمگاؤنا ہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر بھیو آپ کھلاؤنا ہے۔ پُرکھ اکال کہے شبدی دُولھو دُولھے، بھیو ابھید کھلیئا او۔ آد انت کوئی نہ جانے موله، پردہ پردیاں وچ رکھیئا او۔ آد جگادی کنت کنتولے، زرگن سرگن دھار پرینیئا او۔ جگ چوکرئی کدے نہ بھلے، اہل اک اکھویئا او۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم سچ ورتیئا او۔ ستگر شبد کہے میرے گہر گمبھیرا، بے نظیر اک اکھویئا اے۔ تیرا لیکھا بن تن سریرا، ترے گن نہ جوڑ جڑائیا اے۔ تیرا لیکھا شاہ حقیرا، پاتشاہ اک اکھویئا اے۔ تیرا نور بے نظیرا، نورے نظر نور اکھویئا اے۔ تون صاحب ظاہر ظہورا، جوتی جوت جوت رُشنائیا اے۔ تون آد پُرکھ اپرمپر سوامی پورا، پورن برہم پورن سائیا اے۔ تیرا لیکھا نیڑ دورا، جگ چوکرئی پنڈھ مکائیا اے۔ تیری شبد اگئی تورا، تریا تون پرے ناد وجائیا اے۔ میں سدا سدا مشکورا، میری مشکل حل کرائیا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ہر، سچ تیری اوٹ رکھائیا اے۔ پُرکھ اکال کہے میں دینا ناتھ، دیال دین اکھویئا او۔ ستگر شبد شبد گر ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا او۔ جگ چوکرئی ڈھولے صفتی گاتھ، اکھراں حرفاں جوڑ جڑائیا او۔ آد جگادی بن سمراٹھ، پُرکھ اگم اک اکھویئا او۔ زرگن سرگن کھیل کراں بہہ بھانت، ویس اولڑا آپ وٹائیا او۔ لہنا جانا کلجگ اندھیری رات، لیکھا سب دا ہتھو ہتھ پھڑائیا او۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیئا او۔ ستگر شبد دھار بہہ رنگی، رنگت اولی چڑھیئا اے۔ جس دا بھیو سمجھے کھئے نہ چند نو چندی، نو دھار نہ بھیو کھلیئا اے۔ جس دا کھیل حکم ستگر بھینگی، جنی بال نہ کھئے رکھیئا اے۔ جس دی زرگن سرگن

دھار سندھی، لیکھا اور نہ کھئے مٹیئیا اے۔ جس دے حُکم دی دیناں مذہباں اُتے پابندی، پرم پُرکھ حُکم اک سُنئیا اے۔ کیسے دی آئیو رہے نہ لمبی، کلجگ لیکھا ویکھ وکھیئا اے۔ ترے گن دی دھار رہی کبی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھریئا اے۔ جگت نیتر ہین سرشٹی درشٹی اندھی، لوچن نین نہ کھئے گھلیئا اے۔ جس دے حُکم دی ست دھرم دی لگنی پابندی، حُکمی حُکم حُکم درڑیئا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنئیا اے۔ ستگر شبد کہے میں تیرا شبد فقیر، فقرہ اک سُنئیا اے۔ تیرے در میری تعمیر، جڑ چوٹی چیتن تیرا رُپ وکھیئا اے۔ مینوں آد تون ملی تیری سچ اشیر، آساوند آس رکھیئا اے۔ جو چٹے اُتے کالی پائی لکیر، ساون ساون ساون ویکھ وکھیئا اے۔ میری مات لوک وچ تیرے نال تقدیر، دوسر سنگ نہ کھئے بنیئا اے۔ میرے بستر لتھ ویکھ چیر، سیس دستار نہ کھئے ٹکیئا اے۔ ہس رو کے کہے کیر، زویداسا سنگ رلیئا اے۔ ناما چھپیرو نہ دھرے دھیر، دھنا دھیان لگیئا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھیئا اے۔ اوٹ رکھی آس اک، اک اک اک میرا ماہی اے۔ کوٹن کوٹی لائی بیٹھے سیک، سخر چوٹیاں تون پرے تیرا نور الاہی اے۔ تینوں سب نے مٹیا مات پت، پت پرمیشور کی تیری بے پرواہی اے۔ نرگن دھار نرنکار کر ساچا پت، ہتکاری ہو کے ویکھ چائیں چائیں اے۔ جو حُکم سندیسہ فرمان دتا لکھ، لیکھکاں دے لیکھک بھیو اپنا گھلائی اے۔ گرمکھ سہیلے سنت پیکھ اپنے سیکھ، سیکھیا سیکھ سیکھ کی وڈیائی اے۔ میرے صاحب سوامی تیری مہا بھگت دوارے ہووے نت، نوت تیرا گن گائی اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن اور نہیں کوئی مت، مٹر پیارا اکو نظری آئی اے۔

* ۱۵ مگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر بخشیش سنگھ سکے دے نوت *
 ستگر شبد کہے میرے سچ سوامی، سرجنہار تیری سرنائیا۔ آد جگادی انترجامی، بے انت تیری بے پرواہیا۔ نرگن دھار سدا
 نہکامی، نرویر تیری وڈ وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُلطانی، مہربان محبوب در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میرے دین دیاں پرہہ ٹھاکر، گہر گمبہر نور الہیہ۔ آد جگادی اکم
 اکمڑے ساگر، بھوری تیری جگت لوکائیا۔ تیرا حکم سورپیر بہادر، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ بن تیرے دیوے کوئی نہ آدر، در سچ نہ کھئے
 سرنائیا۔ تُوں کرتا کریم بے عیب قادر، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ تیرے ہتھ اکٹا عادل، انصاف اکو نظری آئیا۔ تُوں لیکھا لہنا پورا کرنا
 مقتول انتر باطن، قاتل دی دھار قتل گاہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔
 ستگر شبد کہے پرہو شبدی دھار ویکھ عادت، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جن بھگتاں ویکھ عبادت، جو گرمکھ تیرا نام دھئیائیا۔ بخشیش دی
 بخشش وچ لیکھے لاؤنی شہادت، جو ستمکھ ہو کے آپا آپ شہید کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ تانس راجس، سانتک ست دینا ورتائیا۔ لیکھے
 لاؤنا جنم مانکھا مانس، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ دھرم دی دھار بناؤنا بالک، چرن کول بن چرناں لینا ٹکائیا۔ تُوں سچ سوامی خلق دا
 خالق، خود مالک نور خدائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہووے پالک، پرتپالک ہو کے اپنے گھر وسائیا۔ ستگر شبد کہے میں زرگن دھار بناں
 ثالث، ثالثی بنا سریر کھائیا۔ گرسکھ روپ بناؤنا خالص، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس
 رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی شبد ڈلارے، شبد دھار سمجھائیا۔ میرے گرمکھ دُھر دے بھگت سچکھنڈ دے ونجارے، چوراسی
 وچ کدے نہ آئیا۔ مانس جنم جگت جوئے وچ کدے نہ ہارے، لیکھا چکے تھاوں تھائیا۔ ست دی آتما ست سرؤپ کھئے نہ مارے، تن
 وجود جگت جگت وڈیائیا۔ آتم نور نور جوت چمتکارے، زرگن دھار ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ سچ دوار چڑھے چبارے، جتھے استھل گرہ اکو
 نظری آئیا۔ ہرجن گرمکھ جنم کدے نہ ہارے، جو پردے رہیا سہائیا۔ سچ سوامی انترجامی ہو کے تارے، تارنہار بے پرواہیا۔ گوبند دے
 ست گوبند دے ڈلارے، جو رن بھومی اکھاڑے وچ اپنا آپ لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پچیاں والا رکھے اپنے نام سہارے، اجیت اتیت آپ کرائیا۔

* ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر پندر سنگھ جنڈیالا دے نوٹ * ❀

ستگر شبد کہے پُرکھ اکال کرے مہربانی، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی بن کے دُھر دا بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ ست سرُوپ شاہو بھوپ ست دا بن کے دانی، دیاوان نوجوان مرد مردان اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن ہرجن ویکھے جگت جوانی، جو مرد ہمدرد اپنا رنگ رنگائیا۔ بھيو ابھیدا لیکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیئج بھيو رہے نہ رائیا۔ لہنا دینا تگے جيو جيو پرانی، پورن پُرکھ پرہہ اپنا بھيو چُکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ہووے جان جانی، جانہار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر سدا سدا سکھدائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو آد جگادی دین دیا، دیاںدھ اکھوائیا۔ جگ جگ بھگت کرے سدا پرتپالا، پرتپالک اک گوسائیا۔ میٹنہارا کوڑی کِریا جگت جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ تون میرا میں تیرا اندر پائے ساچی مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ لیکھا جانے ماضی حالا، اگلا پردہ آپ اٹھائیا۔ بھيو چُکائے کایا مندر سچي دھرمسالہ، در دوار اک وڈیائیا۔ لہنا رہے نہ کال مہاکالا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچ سرنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو جن بھگت دے دے دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، نرگن نور کر رُشنائیا۔ آتم برہم تیری دُھر دی ذات، جس نون جنمے کھئے نہ مائیا۔ شبدی ڈھولا تیری گاتھ، اگم اگمڑے آپ پرگٹائیا۔ نرگن نرگن بخش دے ساتھ، آتم پرماٹم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ شہنجنی سیجا تیرا ہووے بلاس، رس اکو اک وڈیائیا۔ گرمکھاں پوری کرنی آس، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جو جن ہویا تیرا داس، داسی داس ہو کے سیو کھائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکا، پرکاشت ویکھے خلق خدائیا۔ جن بھگت اندر تیرا منڈل تیری ہووے راس، سرت شبد گوپی کاہن نچائیا۔ سب دا لیکھے لاؤنا سواس سواس، جو رسنا جہوا رہے دھیائیا۔ لیکھا مکاؤنا جنم کرم دس دس ماس، نو اٹھاراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا کھیل تگے شنکر اُتے کیلاش، برہما چارے گنٹ دھیان لگائیا۔ وشن وشنو دی ویکھے خواہش، وشیاں تون باہر سمجھائیا۔ تیرا روپ انوپ کدے نہ ہووے ناس، ناستک دسے جگت لوکائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں کلجگ انت سری

بھگونت پُچھنی وات، واتا ورن تکنا مانو مانس مائکھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا نُر نورانہ شاہ سلطانا کھیل تماش، جگ نیترا اکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت اٹھ فروز پُر چھاؤنی گوال ٹولی رام سنگھ دے گرہ *

اوه شنکرا تک کیلاشی، کلا پرہ کی ورتائیا۔ برہما ویکھ کھیل ابناشی، چارے مکھ بھوائیا۔ وشنو رہے نہ کھئے اداسی، ہستی تک اکم اتھاپیا۔ رام لیکھا ویکھ بناسی، بنکھنڈ روون مارن دھاپیا۔ جس دی کھیل چار جگ کیسے نہ واچی، اوتار پیغمبر گر بھيو کہن کھئے نہ پائیا۔ سو صاحب سوامی جو آد اتا ہر گھٹ واسی، واسطہ لکھ چوراسی نال رکھائیا۔ اوس دی کھیل آگتی منڈل راسی، جگت تماش پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ زرگن دھار نرویر آپ ساکھی، ساکھیات اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ رام کہے میریا راما، رام دی رام دُہائیا۔ میرے صاحب انتریا ما، انترجامتا تیری کِریا نظری آئی۔ میرا پورا پورا کِریا کاما، ترسنا تریتا رنگ رنگائیا۔ زرگن دھار پھر کے جامہ، نُر نورانہ ویس وٹائیا۔ ست ست دا ست کیتا کھیل مہانا، مہا تیری وڈ وڈیائیا۔ وچھوڑا جوڑا تھوڑا سیبا راما، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا تک کرشن والا کاہنا، کاہن دھر دے میرے ماہیا۔ جگت اندھیر ویکھ شاما، شام گھنٹیا اپنا پردہ آپ چکائیا۔ تون شاہو بھوپ رانا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ تتاں والا تیرا کوڑ نشانہ، تت تت وچوں بدلائیا۔ بناسی ہو کے بن وچ منیا تیرا بھانا، چوڈاں سال صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ تیرے واسطے تریتا جگ نہیں پُرانا، پُرانا اٹھاراں تریتا دھار دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھر رام کہے دھن رام رمیا، رمنا رمنا پندھ مکائیا۔ میری شبدي دھار دی نئی، اوتار پیغمبر گر جگ جگ چڑھے چائیں چائیا۔ میری لیکھے والی سب توں وہنیا، جس نوں جگت اکھر نہ کھئے لکھائیا۔ اوه اشارہ تک لے گوہند والا دھنیا، جو دھنیاں پھیر اٹھائیا۔ جس ویلے بھلے نے گایا سی تھنیا تھنیا، دھنیا دھنیا کہہ کے تال وجائیا۔ ایہو اشارہ کیتا سی ڈرگا آد شکت مینا، سُن سُن سُن سُن گھار نین اٹھائیا۔ کلجگ نگاہ ماری

ساچا دِسے کھئے نہ سئیا، ساجن میت نظر کھئے نہ آئیا۔ بِنے بِنے بینتی پرہہ پت نہ ربئیا، پرمیشور پتوتتا اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ رام کہے رام ویکھ دو آدھا، دُھر رام حُکم سُنائیا۔ جس حُکم وچ بدھا، بن پھریا واہو داہیا۔ جیہڑا حُکم وچ حُکم ملیا سدا، سد دُھر دا ڈھولا گائیا۔ اُس دا لیکھا لیکھے وچوں لبھا، جگت شاستر نہ پھول پھولائیا۔ جس ویلے سینتا ڈھائی دن مُکھ رکھیا سی وچ کھڈا، تیرا درس نہ مُول درسائیا۔ تُوں اشارہ کیتا کل کلکی میرا رام جس دی نرگن دھار سارے جدّا، یادو میرا کھیل گھنئیا کابن بنائیا۔ پھیر تک کے اَسو بگا، نین نین نین بگسائیا۔ پھیر مچدی ویکھی آگا، اگنی رہی جلائی۔ پھیر دھرم دھار دی ویکھی جگ، بناسی اکھ اُٹھائیا۔ جتھے کلجگ ہنس بنے کگا، کاک ہنس روپ بدلائیا۔ اوتھے میرا صاحب آوے بھجا، میرا رام رام بناسی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ رام کہے رام میرا لیکھا ویکھ رگ وید وید رگ، رگ رگ رہیا سمجھائیا۔ جس وچ کل کلکی دی انوکھی بدھ، بدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ست دی ست نال ضد، ست ست ست کرے لڑائیا۔ اوس ویلے رام کول آیا اک گدھ، پنکھ بلا کے سیس نوئیا۔ دُوروں چرنیں گیا ڈگ، دھوڑی خاک رمائیا۔ نالے رو کے کہا میرے رام تیرے رام دی ہووے نند، نندا کرے خلق خُدائیا۔ رام ہس کے کہا میرا رام پھیر رام بنے وچ بند، بندوائن کھوج کھوجائیا۔ جھٹ سینتا نوں آئی چند، چنتا وچ دئے دُہائیا۔ رام اشارہ کیتا اوہدا لیکھا انج نہیں ہنجھ، ہنجھوواں ہار دئے بدلائیا۔ اوہدا کھیل قصائی بنگ، بنگ قصائیاں روپ بدلائیا۔ اُس دا ست ہرجن آتم اگتی بند، جس توں جنے کھئے نہ مائیا۔ اُس دا رس جگت واسنا نہیں لنگ، نرگن نرور اک اکھوئیا۔ اوہدا امرت دھار سندھ، لہر لہر وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ رگ کہے تیرا لیکھا پھیر وید اتھربنا، ارتھ بہاو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دُھر دے رام لہنا دینا ویکھنا دیس اربنا، آرب کھرب سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جھٹ رام اشارہ کیتا اُتے نربدا، وہن پانی وہن وہائیا۔ اوہ مالک ہووے حُکم والے سرب دا، سرب ویاپی بے پرواہیا۔ اوہ ہنکار نوارے گرب دا، ہنگتا دئے مٹائیا۔ اوہدا کھیل گرم سرد دا، سردی گرمی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہدا انکڑا لیکھا نہیں سنسار والی ضرب دا، ہندسہ انک انت دئے بنائیا۔ اوہ ونجارا نہیں درب دا، دب درشت ویکھے تھاوں

تھائیا۔ اوہدا اشارہ رام نے دتا کرب دا، قبل اپنا نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ رام کہے میں بناسی نہیں تیرا بنس، نرگن بنساولی سوہا پائیا۔ آتم دھار تیری انس، آد انت اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا کھیل اگت سہنس، سہنسر مُکھ باسک کی وڈیائیا۔ تیرا نام نام اگما منت، منتو جگت حل کرائیا۔ تیرا لہنا دینا کلجگ انت، انترجامی تیری وڈ وڈیائیا۔ تیری انوکھی سرشٹی وچ ہونی بنت، گھرن بہنہار تیری بے پرواہیا۔ بن تیری کِریا تیرا پورا رہے کھئے نہ سنت، سجن میت سارے جان مُکھ بھوئیا۔ تُوں مہربان رام رام دا کنت، کنت کنتوبل اک اکھوئیا۔ تیرا ویس انیک انت، بے انت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، رام رام آگے سپس نوئیا۔ رام کہے ست ست دا وچھوڑا، ست ست نال ملایا۔ ست ست دا دوہڑا، دوہرا ست ست گائیا۔ ست ست پائے موڑا، ست ست موڑ مُڑائیا۔ ست ست ست ست ویکھے اندھ گھورا، اندھ گھور ست ست کھوج کھوجائیا۔ ست وچ ست دے ست ہوون چورا، ست ست دئے سزائیا۔ دُھر دے رام تیرا کھیل نہ مورا نہ تورا، موہن تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ سب دی تیرے ہتھ ڈورا، آکاش پاتال بندھن بندھ بندھائیا۔ انت تریا دھار تیری لوڑا، پریا پریم تیرا دھیان رکھائیا۔ جھٹ سینتا مُکھ وچوں بس کے تھوڑا، مُسکراہٹ وچ سنائیا۔ ہے رام کی رام دا ہوئے اجوڑا، رام رام کرے جدائیا۔ رام نے جھٹ کہا اُس دے آگے نہیں کوئی زورا، زوراور اک اکھوئیا۔ سینتا کہا میں وچھوڑا جھل نہ سکاں تورا، انتر انتر سد میرے وجدی رہے ودھائیا۔ جس صاحب دی ایتھے اوتھے دو جہاناں سدا لوڑا، لڑیندا ساجن اکو نظری آئیا۔ جھٹ رام نے شبدي شبدي جنایا گھوڑا، اَسو اکو دتا دکھائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُریاں لوآں پھرے دوڑا، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ نال اشارہ کیتا جن بھگتاں دا دوار بڑا وڈا چوڑا، جس دا پنڈھ جگاں جگت مُک کدے نہ جائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نہ ہوئے وچھوڑا، جگت واشنا ناتا نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا اور دا اورا، بور دا ہور نظری آئیا۔

✽ ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رتن سنگھ دلپ سنگھ پریم سنگھ

سچا سنگھ نہنگ سلکھن سنگھ کشمیر سنگھ ✽

ستگر شبد کہے جن بھگتاں شہنجا وقت، واقع ویکھے بے پرواہیا۔ جنہاں دا لہنا دینا نال پُرکھ اکال فقط، فقرے ڈھر دے نال وڈیائیا۔ دین دنی نالوں اتم سریشٹ وچ جگت، جاگرت جوت نور کرے رُشناٹیا۔ مان بخش کے بھگون آپ بھگت، بھاگ حصہ ڈھر دا جھولی پائیا۔ سچ پریتی وچ رکھے مست، مست دیوانے آپ بنائیا۔ اوج نیچ لیکھے لائے کیت ہست، ہستی اپنی اک سمجھائیا۔ سچ شہنجا ویکھے اپنا برس، برسی دھرم دھار سمجھائیا۔ گرمکھاں لیکھے لائے تن کھائی مُشقت، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچے جیون وچ سچ دی پائی برکت، سچ ست نال وڈیائیا۔ کوڑی رہے نہ انتر شرکت، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ممتا موہ کرے نہ حرکت، ہوئے گڑھ تڑائیا۔ گرمکھ ساچے دھام جان اپنے گھر تک، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ پچھے کرنی ایہہ کیتی نہیں کیسے اج تک، بنا بندگی گرمکھ پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جو ہرجن سیوادار، سد سیوا وچ سائیا۔ جگت چھڈ گھر بار، گھرانہ اکو اک ویکھ وکھائیا۔ جتھے ملے شبد پیار، پریم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ اکو رنگ نر نار، نر نرائن ہووے سہائیا۔ پھڑ باہوں دُتر جائے تار، دُتیا بھاؤ مکائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، مہاسارتھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کار، جو ہتھان نال کھائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ دئے ادھار، مگھر تیہہ نال وڈیائیا۔ کِریا کر آپ کرتار، کرنی سب دی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ جیو ستا پیر پَسار، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن میتا متر مرار، مزاری زینکاری اپنی دیا کھائیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات ٹوں *
*

دردمندے آس تیری، آسرا اک محبوب دا۔ خوشیاں وچ جاؤ گھنیری، لہنا حق آداب دا۔ زرگن دھار تیری میری، حُکم سچ جناب دا۔ زرگن دھار اگھی پھیری، لیکھا نہیں گرتھ کتاب دا۔ چار کُٹ تک اندھیری، نؤر دِسے نہ چنّ مہتاب دا۔ دھرم بینتی منّ میری، گرّ شبدي شبد اکھدا۔ جُگ چوکرّی تیری گیڑی، ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ ناچدا۔ میری خوابش تیرے چرناں وچ ڈھیری، ڈیرہ ڈھاہنا کوڑی خاک دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے لیکھا پورا کرنا واک دا۔ میرے ستگر دین دیاں، دیاںدھ امدھ۔ اپنا ویکھ مُریداں حال، لیکھا جان سِدھ بسدھ۔ تیرا لہنا بے مثال، جگت سمجھے نہ وِدیا وِد۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، شبدي شبد کارج کرنا سِدھ۔ ٹوں انڈٹھا صاحب سلطان، میرا شاہاں دا شاہ سِکدار۔ بن ویکھیاں سُنیاں مہربان، بن جانیاں سمجھیاں پاوے سار۔ ٹوں آد جُگادی نؤجوان، رُوپ رنگ ریکھ توں باہر۔ تیرا شبدي چلّ بھٹھا اگھی تیر کمان، نظر آوے نہ وچ سنسار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے صاحب سچّی سرکار۔ ستگر شبد کہے میرا واسطہ، وصل والیاں دیاں جنائیا۔ ٹوں مِترا بدل کے راستہ، رُوپ آیا بدلائیا۔ تیرا سمبل بنیا براستا، جس دا لیکھا جانے کھئے نہ رائیا۔ تیرا لہنا دینا جُگ جُگ آہستہ، تیرا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ ستگر شبد کہے تیری لکھ چوراسی تے میرا نکا جہا ناشتہ، سائنک ست نہ کھئے کرائیا۔ کی ہویا ٹوں مالک پرتھی آکاش دا، کوئن کوٹ برہمنڈاں ویکھ وکھائیا۔ میں وی تیرا دُلا رات دا، ست پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں ونجارا نہیں کیسے اکھ دا، اکھیاں توں باہر تیری رُشنائیا۔ بے شک تیرا کھیل الکھنا الکھ دا، اگم اتھ تیری وڈیائیا۔ پر میرے بنا میریا محبوبا تیری رچنا نہیں کوئی رچدا، رچنہار نہ کھئے اکھوائیا۔ میں سندیسہ دیواں سچ دا، سچ سچ سُنائیا۔ میرے سوامی انترجامی ٹوں ونجارا جُگ جُگ کایا ماٹی کچ دا، میں تیرا کنچن گڑھ سہائیا۔ ٹوں نٹوآ میں نِت نوت نچدا، بن گھنگٹ مُکھ چھپائیا۔ ٹوں پیاسا رت دا، میں امرت رس چوائیا۔ ٹوں مالک سب دی پت دا، پر میشور نؤر الاہیا۔ میں سب دے لیکھے گھتدا، لیکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہو سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں آکھاں

گا۔ تیرا بھیو اکھا بھاکھاں گا۔ تیرا حکم سندیسہ الاکھاں گا۔ تُوں مالک پرتپالک میں سیوادار انا تھاں دا۔ تُوں جوت دھار میں شبد گنجار، جگت لہنا دینا ہاتھاں دا۔ تُوں روپ کرتار میرا ناد دھنکار، تن وسیرا ساچے داساں دا۔ تُوں مٹر پیار میں سانجھا یار، میرا جھگڑا نہیں جگت دین مذہب کلاساں دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک سچ کرنی کار واچاں گا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے لاڈلے چنا، چن دیاں جنائیا۔ تُوں حکم فرمان اگئی مئا، منسا نہ اور رکھائیا۔ آہ تک گوہند دا کتا، جو کائنات دے بدلایا۔ میرا کھیل تک لے بنا چہر چہتا، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی حدود دے نہ بتا، حد نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی طمع، تامس سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا میرا سماں نہیں کوئی لمبا، لمحہ لمحہ پندھ مکائییا۔ لہنا تک لے کایا ماٹی چما، چم درستی پھول پھولائییا۔ لکھ چوراسی سواس ویکھ لے دما، یون یوناں وچوں پھول پھولائییا۔ بن تیری کریا آتم نور کیسے نہ جما، جن والی کھئے نہ مائییا۔ لیکھا سمجھے کھئے نہ اک چار تین زیرو دا پتا، عقل بدھی رووے مارے دھاپیا۔ تیرے حکم وچ میرا حکم پھرے بھتا، بھجے واہو داہیا۔ اگلا پچھلا وقت تک لے سماں، تہت وار سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بن تیرے نور نظر آئے کھئے نہ شمع، شمشان بھومی دے لوکائییا۔ تیرے پیار دا وزن نہیں کوئی ٹتا، تولا تول نہ کھئے ٹلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر حکم اک ورتائییا۔ ستگر شبد کہے پرہو آہ ویکھ اپنی بانی بھوکھ، بھوکھتاں والیا دھیان لگائییا۔ جو بن کاغذ قلم کافی شاہی توں دتی لکھ، کاتبا تینوں کتب خانیاں والا ویکھن کھئے نہ پائییا۔ میں سچ دساں تُوں مالک اک، ایکنکار دھردرگاپیا۔ پر میں وی تیرا دلارا تُوں میرا پت، پرم پُرکھ اکھوائیا۔ میں تیرے حکم دی سانہ کے رکھی چٹ، جس دی دھار نہ کھئے بدلایا۔ تیریاں چرناں وچ دیواں سٹ، خوشیاں نال ٹکائییا۔ تُوں میرا صاحب سوامی کہ تیرا روپ پتھر اٹ، کی پاہن رنگ رنگائییا۔ کی تُوں آد جگادی کہ کھیلیں کھیل نت نوت، اپنا روپ بدلایا۔ تیری کون سہنجی تہت، گھڑی پل کون ونڈ وڈائییا۔ کس بدھ میری پوری کرے اچھ، اچھیا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اکو تیرے حکم دی کھچ، دوچی اوٹ نہ کھئے تکائییا۔ جے میں تیرا تُوں میرا کی فرق دوہاں دے وچ، وچلا بھیو دینا چکائییا۔ جے اک مندر تے اک دروازہ تے اکو سانجھا بہت، کی بھیترا اپنا رنگ رنگائییا۔ کی ساجن سوہنا میت پیارا مت، مٹر اک اکھوائیا۔

ستگر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری نہ کوئی سینہ چھاتی نہ کوئی پک، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میریا سجننا تیری چٹ کی کہندی، بنا کہن توں رہی جنائیا۔ تیری دشا ویکھ لئی لہندی، لہنے سب دے پور کرائیا۔ میری دھار تیرا بھانا سہندی، سہہ سہہ سیس نوائیا۔ تیرے پریم دی رنگلی مہندی، مہدی امام ویکھ وکھائیا۔ جگت دی کھیل تک لے ڈھہندی، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک بنائیا۔ کیسے ٹوں سمجھ نہ آئے سرہانا پیندی، اپنا آپ نہ کھئے بدلائیا۔ جدھر تگاں آشنا میں دی، ہنگتا کوڑ نہ کھئے گوائیا۔ کلجگ مایا تک لے نیں دی، چاروں کنت وبن وہائیا۔ تیری سرشٹی انت کھیل لے دی، لہنا سب دا پور کرائیا۔ ایتھے ملکیت نہیں کیسے دی بی دی، کوئن اوتار پیغمبر گر گئے تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ رنگائیا۔ چٹ کہے میں کیسے دی نہیں سکی، جگت پریم نہ کھئے بنائیا۔ میری اندروں دھار کیسے نہ تگی، تقوے والے جان مکھ بھوائیا۔ مینوں اوتار پیغمبران گروآں پھڑیا شک وچ شکی، شکوہ دور نہ کھئے کرائیا۔ بن ستگر شبد توں خوشحال ہویا کھئے نہ لگی، پریم ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ میں پترکا دھرم دھار دی حصے پئی، پنت پاؤن دتی وڈیائیا۔ میتھوں وڈا نہیں کوئی تپیش تپی، جگیشر نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سب دی ویکھنی آتما دھار مومبتی، پرہ دے نور وچوں نور نور ہووے رُسنائیا۔ اتم سب دا لیکھا تکنا اکھیں، آخر دیاں درڑائیا۔ کون داس کون سیوک کون صاحب دی سخی، سُخن کون پور کرائیا۔ جگ چوکرئی میں سبناں دی یاد اپنے وچ رکھی، چٹھی مٹھی ہو کے رہی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتائیا۔ چٹھی کہے محبوب وے میریا رانیاں دے رانا، تیرا رن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا گانیاں دا گانا، انبول تیری وڈ وڈیائیا۔ نائیاں دا مانا، نتھوایاں ہوئے سہائیا۔ چوراسی دا کرسانا، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ تیرا ویس اگئی بانا، بان انیالا تیر چلائییا۔ تیرے چرن وٹھو قربانا، نو نو سیس نوائیا۔ تیرے پیار وچ دے نہ کھئے بیگانہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں اپنی نگاہ مار دو جہاناں، زمیں اسمانا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چٹھی کہے میری دھار چٹی چٹائن، ویکھ اکھراں والے ماہیا۔ میرا روپ عین دا عین، اوتار پیغمبر گر سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ بے شک تیرا شبدی دودھ پوت دا مہائن،

بنس سربنس بنائیا۔ اوہ تے تیرے ڈھولے صفتی کہن، جنہاں دا نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے کول تیری دھار دی اوہ رسین، جیہڑی تتاں
 وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ذرا ویکھ لے اپنے اگئی نین، جس نین نوں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، ساچے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چٹھی کہے پرہو میری دھار ویکھ دو ٹکی، ٹکے لاؤن والے سارے لئے بلائیا۔ اپنی کھیل تک لے
 اگی، انت انت وچ ملائیا۔ میری آشا رہے نہ لکی، پردہ دے چکائیا۔ تیرے سمیں دی دھار ڈھکی، ڈھکواں کھیل ویکھ وکھائیا۔ میں
 جگت ونجاریاں کولوں چار جگ گئی نہیں لئی، لئیرا سکیا مینوں ہتھیرا اوتار پیغمبر گرو پھڑدے رہے گئی، بن ہتھان ہتھ ملائیا۔ میں
 سب نوں کہندی رہی جاؤ مترو تہاڈی آؤن جان دی مات لوک وچ پوری ہونی بتی، بتخانیاں ڈیرہ لائیا۔ تسیں ونجارے بن جاؤ نار کنت
 تے دھیاں پتیں، مایا دھن وچ وڈیائیا۔ میں تے ایہناں نالوں رسی، ناتا لیا ترائیا۔ تسیں تاء دیو مچھی، دین مذہبیاں راہ چلائیا۔ ایہ
 میرے صاحب نے تہانوں نیکی جہی دتی گچھی، نام دی گنجھل وچ سارے لئے پھسائیا۔ انت سب نے ہونا ڈکھی، سنگی سنگ نہ کھئے
 نبھائیا۔ تہاڈے تن نوں جمنائے وچ مات دی ککھی، گربھواس اگن تپائیا۔ تسان پرہو دا نام لینا بلاں بئی، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔
 اتم سب دی جگت جہان خواہش جڑ جانی پئی، واسنا رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈی آشا جگت منسا وچ راہ جائے گھتھی، مُرید سکھ پاندھی
 بنے کھئے نہ راہیا۔ چٹھی کہے ویکھو پرہو دے بھگت انت دو چار کہ مٹھی، گنتی صاحب نے اپنے ہتھ رکھائیا۔ اتم سرشٹی درشٹی جانی
 کٹھی، کٹھی جائے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ جھٹ نارد
 آیا بس کے کہے نی چٹھیے پا نہ رولا، اینوے کوک کوک سنائیا۔ تینوں پتہ نہیں رام کون تے کون مولا، کون کاہنا دا کاہن اکھوائیا۔ پہلوں
 اپنا مکھ دھولا، ہنکار والی کر صفائیا۔ پھیر تک اُس محبوب دا قول، جو اقرار شبد گرو نال رکھائیا۔ جس دا حکم ورتے زمیں اسماناں
 اُپر دھولا، دھرم دی دھار وکھائیا۔ تون کی جانیں اوہ سُندر مُراری کہ سانول سؤلا، سانوریا کی اپنی کھیل کھلائیا۔ اُس دی یاد وچ کلیئے
 کوئی پریم دے گیت گا لا، گاوت گاوت اپنی خوشی بنائیا۔ جے گاؤنا نہیں آؤندا گوڑھی نیند سوں لا، ستی نہ کھئے جگائیا۔ جس دے پیار
 وچ روداس نے گنڈھیا پؤلا، ٹٹیاں جتیاں گنڈھ پوائیا۔ اُس نے سب دا بہار کرنا پؤلا، ہلت پلت دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ چٹھی کہے ناردا کیوں ماردا ایں طعنے، ایویں رہیا جنائیا۔
 میرے بنا تیرے پرہو دے رہن نہ کھئے نشا نے، نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے ورگے کوئن کوٹ بھگت نیانے، بالی بُدھی وچ دین دُہائیا۔ تُوں
 میری رمز نہ مَول پچھانے، اپنی آپ کرے وڈیائیا۔ جھٹ نارد کہیا نی چٹھیئے تُوں بھاویں جانے بھاویں نہ جانے، جانہار دا حُکم دیاں سُنائیا۔
 ذرا نگاہ مار لے جس بل دوارے کھادھ نہیں سی کھانے، کھانی بانی دا مالک در درویش اپنا آسن لائیا۔ اوبدے حُکم لیکھ کوئی ہو نہیں
 گئے پُرانے، پُران اٹھاراں جس تُوں سیس نوائیا۔ اُس دے لیکھ اوہ آپ پچھانے، پچھم دی دھار دئے گواہیا۔ جس دے حُکم وچ مَورچھا
 ہون وڈ جروانے، سَورپیر سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ راہ پرگٹائیا۔
 چٹھی کہے ناردا براہمننا ویکھ میرا مضمون، مَوجودہ ہو کے اکھ کھلائییا۔ جس وچ کلاپت دا اک مضمون، مزموحہ اکھراں دا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ نہ کوئی میم تے نہ کوئی نون، نقطہ غین نہ کھئے اکھوائیا۔ نگاہ مار لے جس وچ سارے کیتے محروم، مسلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں اُس
 دی منون، نو نو لاگا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جھٹ نارد بودی
 دے تھلے لیا کھُرک، وٹ منھ تُوں چڑھائیا۔ اکھ دے اشارے نال لیا کھُرک، بھ وچ ڈرائیا۔ نالے اشارہ کیتا ترت، تریا تون باہر رہیا
 سُنائیا۔ اوہ ویکھ اکال مورت، جس دا رُپ رنگ ریکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ آہ ویکھ اُس دی صورت، جس نے سَوریہ بھان چن ستار
 دتے چمکائیا۔ آہ ویکھ لے باہمنان دی مہورت، گرہ نچھتراں تون باہر دیاں درڑائیا۔ جس دی سب تُوں پینی ضرورت، آساوند سارے
 بیٹھن دھیان لگائیا۔ اوہ نَور نَورانہ اگتی نورت، جوت جوت ڈگمگائیا۔ اوہ سرب کلا بھرپورت، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ اوبدا پندھ نہ
 نیڑے نہ دُورت، دو جہاناں اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔
 چٹھی کہے ناردا تُوں پڑھے دو چار اکھر، جو اپنا آپ بدلائیا۔ تُوں ویکھے جگت پتھر، پاہناں اکھ اُٹھائیا۔ تُوں جگت جہان دے تکے اتھر،
 نیتر نیناں کھوج کھوجائیا۔ پر میں لٹھی یار دے ستھر، جگت سہنجی سیج تجائیا۔ میں بنا قلم کانی تون ہوئی پھٹ، بنا شستراں گھائل ہو
 کے دتا دکھائیا۔ میں چڑھدی نہیں کیسے دے تکر، ترازو تول نہ کھئے ٹلائییا۔ مینوں سکیا کھئے نہ پکڑ، باہو بل وکھائیا۔ میرے وچ اوہ حُکم

جس نے جُگ چوکڑی رکھے جکڑ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں سنڈیسے دیواں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں وچ رگڑ، سمنڈ ساگراں پھراں واہو داہیا۔ میری سدا دین دُنی نال ٹکڑ، ٹاکرا ٹکیاں والا رکھائیا۔ جے تُوں براہمن سچّا تے کٹڑ، کٹے وچھے کھان والے سارے پرہہ نُوں دینے وکھائیا۔ تُوں تے آپ سُکا وانگ لکڑ، بلہین دئیں دُبائیا۔ گھروں بے گھر ہویا پھریں فکڑ، مینوں طعنے دئے لوکائیا۔ نارد کہے اوئے چٹھیئے ایہ وی میرے صاحب دا چکڑ، جس چکرورتی دینے کھپائیا۔ میں بے مُحتاجا تے میں اُس صاحب دا فقّر، جس نُوں فقیر فقیریاں وچ گائیا۔ جھٹ نارد نے اک اپنا کر لیا مکر، نیتز نیر دتا وائیا۔ نالے کہا چٹھیئے مینوں کھواگڑ شکر، شریںیاں ونڈ ونڈائیا۔ کھلیئے جے بھگت نہ ہون تیری کم نہ آوے ایہ پتر، کس دا لیکھا دئیں بنائیا۔ چٹھی کہا نارد ا میری کوئی پوری ا جے تک نہیں ہوئی سطر، لائن سکیا نہ کھئے بنائیا۔ میں تھوڑی اپنی کٹ کے تینوں دیواں کئی دی کتر، جس کطرہ کطرہ دین دُنی دینی کرائیا۔ نارد کہا کی میں تیرے واسطے سوہنا بھگت پرہو دا رتن، کہ اموک ہیرا نظری آئیا۔ پر اک گل یاد کر لے آہ ویکھ اُس دا اک کنارہ تے اک پتن، نیا اکو اک اک چلائیا۔ بھاویں کنے کیتے جان یتن، بیتھارتھ اپنی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پھیر اپنے کن پھڑ کے لگا پٹن، بودی زور نال بلائیا۔ پھیر غصے وچ اپنے بلہ دندان نال لگا کٹن، زور زور نال دبائیا۔ پھیر گلوں لاہ کے بٹن، مٹھ ہڈیاں رہیا وکھائیا۔ پھیر پچھلے پیریں لگا ٹھن، قدم قدم نال بدلائیا۔ جھٹ اک خبر اگئی لگا دسن، تارڑی ہتھال والی لائیا۔ چٹھیئے اوہ تک بھگت بھگوان اکے گھر وسن، دوجا در نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ چٹھی کہے آہ ویکھ لیکھ پُرانا، پران ادھاریاں دے جنائیا۔ باون ول کر دھیانا، بل نین اُٹھائیا۔ یوگوسلاویا والا نو دانہ، آہ تک ان ان دئے گواہیا۔ جس نُوں باون نے نگاہ نال کیتا پروانا، بنا رسنا رس بھوک لگائیا۔ تیراں سو ستاسی ریشیاں دتا دانا، اک پچھلی گنڈھ جوڑ جڑائیا۔ پھیر پیار وچ دتا فرمانا، بنا سکھیا توں کیتی پڑھائیا۔ تھانوں ان ملیا کہ بھگوانا، پردہ دیو چکائیا۔ سب نے کہا تُوں ہی جانی جانا، جانہار تیری سرنائیا۔ باون کہا میرا نور ظہور تگو مہربانا، مہربان اک اکھوائیا۔ تھانوں پھیر جنم دواؤنا، کلجگ انت وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا پھر کے بانا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ تھادّا میل ہووے وچ جہانا، تھادے سنگی ساتھی ہور ترائیا۔ ساریاں ہس کے کہا اسیں اُس نُوں اپنا آپ بھیٹ چڑھاؤنا، آپ آپا او سے دی جھولی پائیا۔

اسیں اُس دا اسمیدھ یگ کراؤنا، زمیں اسمانا دھیان لگائیا۔ باؤن کہا اوہ وقت کلجگ کوڑ دا ہونا نشانہ، ست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ریشیاں کہا جس ویلے کلجگ اتم آیا، کل کلیش وجے ودھائیا۔ جگت چھلے جھوٹھی مایا، ممتا موہ نال ملائیا۔ مہربان ساڈا جنم دوایا، لوک مات دئے وڈیائیا۔ اسیں اُس دے چرن سیس ہووے نوایا، نو نو سیس جھکائیا۔ ساڈا لیکھا اُس آپ ہووے ڈبرایا، پورب جنم سمجھائیا۔ جھٹ باؤن نے کہا ایک ایک تین جگ تھادے تون رہے پرایا، چوٹھے اپنا رنگ رنگائیا۔ جھٹ سب نے خوشیاں دا ڈھولا گایا، نووان نے اپنے اندر لیا ٹکائیا۔ اوہ مالک بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نے باؤن روپ ہو کے بل دا اسمیدھ جگ پور کرایا، پورن برہم تہانوں دتا درڑائیا۔ کلجگ اتم میلانے ملایا، میل کرے سہج سُبھائیا۔ سب نے خوشی وچ سیس نوایا، مان ابھان دتا گوائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا گایا، سوہنگ شبد وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ اک اک کہے اسیں بن گئے اک سو گیاراں، گہر گمبیر دتی وڈیائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں کولوں جاپ کرایا، نو ست دی دھارا سولاں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوائیا۔ اتم اُس دے بھگتاں دا چلنا اک بھنڈارا، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت سہیلے تکر چڑھنگے اک سو گیاراں، تول تن والا کرائیا۔ دان دین گے نال پیارا، چھبی پوہ اکھ اٹھائیا۔ بھاگ لگے اک دوارا، دوارا کواسی سیس نوائیا۔ اک گرمکھ ہووے ظاہرا، جموں سنگت رنگ چڑھائیا۔ نووان گرمکھان جنم ہووے سوارا، گرداس پُر وجے ودھائیا۔ نووان نویاں ہون بہارا، پُر ہوشیار سوہا پائیا۔ نووان پیار رس دی لیتیاں دھارا، کیورتھلا گنڈھ گنڈھائیا۔ نووان کرنیاں پریم دیاں کاراں، جالندھر جگت جنجال ترائیا۔ نو گرمکھ اپنے گل وچ پا کے بارا، لدھیانئے اپنا بہار ثلاثیا۔ نو تن پہن کٹارا، کرنال والے تن وڈیائیا۔ نو ملن میت مرارا، انبالہ روپڑ میل ملائیا۔ ویکھن اکمیاں بہارا، پُر فروز وجے ودھائیا۔ امرتسر وچوں اکیاں ہووے اپنا آپ شینگارا، نین کجَل وچ چھپائیا۔ تیتاں گرمکھان دلی ملے ادھارا، تین میرٹ جوڑ جڑائیا۔ اک اٹارسی پاوے سارا، اک کانپڑ جوڑ جڑائیا۔ اک راجستھان دئے ہلارا، راج راجانا ویکھ وکھائیا۔ اک سو گیاراں دا تکر تول ٹلیکا اکو وارا، اناج تین رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

کھیل آپ کھلایا۔ چٹھی کہے ناردا ویکھ میری یاد، یادداشت میری جنائیا۔ بھگت دوارا ہونا آباد، لوک مات وجے ودھائیا۔ نوہیں ساجنا
 دینی ساج، ہر ساجن ہوئے سہائیا۔ ایکو صاحب دا ہونا راج، رعیت تگے خلق خدائیا۔ ہر سنگت اسمیدھ جگ دا حصہ دینا اناج،
 وشنوں آ کے ویکھے چائیں چائیا۔ ماجھا مالوا دواہ جموں نو نو سیر ددھ نوں کانجی دی لا کے لیاؤن گے جاگ، خوشیاں نال اٹھائیا۔ اک
 اک گھوڑا گند کے لیاؤن گے واگ، بھگت دوار دے دروازے آگے سوہا پائیا۔ اک اک جگا کے لیاؤن گے چراغ، دیپک جوتی پنج پنج
 سہائیا۔ چھہی پوہ نوں اچی کوک کوک کے مارن گے آواز، ہرجن سوئے لو انگرائیا۔ ٹسہیں ہنس بنا کہ کاگ، خوشیاں نال لو بدلائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ چٹھی کہے ناردا ویکھ ست، ست میرے
 اُتے نظری آئیا۔ نارد کہے میں تینوں تگاں کہ دنیا تگاں، سب دی ماری گئی مت، متانتر ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ سب دے اندر ایلے رت،
 سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ دھیرج رہیا کیسے نہ جت، نیتز نین نہ کھئے شرمائیا۔ دھرم دا دسے کھئے نہ ہٹ، سودا سچ نہ کھئے وکائیا۔ میں
 سب گچھ دینا چھڈ، ناتا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
 چٹھی کہے نارد ادھر کر دھیان، بنا اکھیاں اکھ بدلائیا۔ حکم دیوے مہربان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں لیکھا ویکھے وچ جہان،
 جگت بھگت کھوج کھوجائیا۔ چھہی پوہ دوس مہان، سمت اٹھ نال وڈیائیا۔ ہر سنگت کولوں حلفیہ لے جان گے بیان، چٹھی کہے ناردا
 دستخط میرے اُتے کرائیا۔ اُس ویلے حاضر رکھی جائیگی انجیل قرآن، گیتا رمائن نال سنگ بنائیا۔ گرو گرتھ نال ہووے پردھان،
 پردھانگی پنجاں ویکھ وکھائیا۔ پنج پیارے روپ دھر کے کاہن، اپنا ویس بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ چٹھی کہے نارد میرا بڑا لمبا چوڑا لیکھا، بنا لیکھ توں دیاں جنائیا۔ جیہڑا صاحب جگ جگ دھارے
 بھیکھا، بھیکھادھاری روپ بدلائیا۔ اُنہ کیسے دا رہن نہیں دینا ٹھیکا، ٹھیکیداری سب دی دے گوائیا۔ جو بھگت رہے سنت رہے جو
 گرمکھ رہے جو گرسکھ رہے جو سنت رہے تے بن کے ستگرُو دا بیٹا، دو جے دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ باقی بھل جانا اہل دا چیتا،
 چتر سُبجان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نارد کہے پرہو تیرا ول چھل دا پیشہ، پیشین گوئیاں سب دیاں دین گواہیا۔ پر یاد کر لے گوبند نوں اوہ چھڈ

گئے جنہاں امرت وچ پوایا کیسا، کیس گڑھ دا لیکھا گئے مُکائیا۔ بُن تے تیرا اولڑا ویسا، تیرا بھیت کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ دئے رنگائیا۔ چٹھی کہے نارد اٹھ ویکھ مِتر، مِتر دئے جنائیا۔ اوہ ویکھ اگما چتر، جس دا چلتر جگت سُنن کدے نہ آئیا۔ اوہ بڑا پارکھو ویکھنہارا سونا تے پتل، کانسی ٹھوکران نال ٹھکرائیا۔ اوہدا لہنا اتل بتل تے ستل، بلدھار کھوج کھوجائیا۔ پتہ نہیں اوہ کیہڑی دھاروں آیا نکل، کون پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چٹھی کہے نارد آہ ویکھ سمت شہنشاہی اٹھ دا چھپی پوہ، پوہ مہینہ دھیان لگائیا۔ اک سو اک گُرمکھ ہتھ وچ ہندسہ پھڑن کے اک تے دو، دو اک نال بدلائییا۔ اک سو اک گُرمکھ لیکھا لکھ کے پھڑن کے کھوہ، اکھر ہندی والے سمجھائیا۔ اک سو اک گُرمکھ لیکھا لکھن کے موہ، مُحبت جگت والی جنائیا۔ اک سو اک گُرمکھ لکھن کے حق ہو، ہوکا حق جنائیا۔ اک سو اک گُرمکھ اک سو گیاراں نال اپنا آپ لین کے پرو، ناتا نرائن والا جڑائیا۔ اک سو اک گُرمکھ لکھن کے دھروہ، دھروہ گُرسکھ گُرسکھاں نال کھائیا۔ پنج لکھاری اپنے پچھے رکھن کے لو، دیپک جگت والے سُہائیا۔ پنج درباری اپنا نگ لین کے دھو، پانی اور نہ کتے چُھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پوہ کہے کی میں جگ وچ چڑھیا، لہندیوں چڑھدے دھیان لگائیا۔ میں چٹھی تے بنا چٹھی رسین توں اکھڑ پڑھیا، پڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جس صاحب نے گھاڑن گھڑیا، دتی مان وڈیائیا۔ اُس نے کھیل اگما کریا، کرنی کرتا اپنی کار بھگتائیا۔ پنجاں دیساں بھاگ لگائے نرائن نریا، سمت نو وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نہ جنے نہ کدے مریا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔

* ۲ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * ❁

چٹھی کہے میرا نام اگئی پترکا، پاتر میرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا کھیل انہونا ہونا سمت تہتر کا، ست تین کھیل کھلائیا۔ گن رہنا نہیں کیسے چتر کا، بدھیان نہ کھئے وڈیائیا۔ مان دسے نہ کیسے سطر کا، اکھر اکھر کوک سنائییا۔ میرے وچ لیکھا گوبند والے ستھر کا، یارڑا دھیان لگائییا۔ لہنا پورا تکنا نیتر اتھر کا، اتھرؤاں ویکھ وکھائییا۔ بھیو تکنا پابن پتھر کا، سل سلان کھوج کھوجائییا۔ میرے صاحب دا لیکھ نہیں کوئی کتھن کا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جس دا وقت سہنجنا متھن کا، متھیا دسے لوکائییا۔ اوہدا مارگ ساچے رتھن کا، ستجگ ست رتھ چلائییا۔ کلجگ کورٹا کٹم ساڑے اگن کا، تتو تت جلائییا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی بدن کا، بدی بدناں وچوں باہر کڈھائییا۔ کھیل ویکھنا گوپال مورت مدن کا، کی مدھ سوڈن حکم ورتائییا۔ روپ تکنا اگے رتن کا، انمول ہیرا کھوج کھوجائییا۔ اتم گھاٹ ویکھنا پتن کا، تٹ کھوج کھوجائییا۔ نور تکنا دیپک جگن کا، جوت جوت ڈگمگائییا۔ پریم ویکھنا بھگتاں مگن کا، سرت شبد وچ سمائییا۔ نشان تکنا کرشن والے پدم کا، بدھک ونڈ ونڈائییا۔ لیکھا ویکھنا باون والے قدم کا، جو قدیم دا بھیو چکائییا۔ سندیسہ سنا اگے چھندن کا، ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ واس ویکھنا پیار والے چندن کا، نم روپ بدلائییا۔ نور تکنا نورانے انجن کا، جو ستگر دھار سوہا پائییا۔ ایشنان تکنا دھرم دھار مجن کا، تیرتھ تٹ نہ کھئے ٹھائییا۔ جن بھگتاں راہ دسنا بھجن کا، کس بدھ پرہہ دا ڈھولا گائییا۔ مارگ دسنا نو دوارے آگے ودھن کا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ کھیل دسنا سرت لگن دا، شبد شبد وڈیائیا۔ میل دسنا آتم پرما تم سگن دا، سگلا سنگ بنائییا۔ بھیو کھلاؤنا پریم پُرکھ نوں ٹھگن دا، ٹھگوری جگت والی بدلائییا۔ نظارہ دسنا اُپر شاہ رگن دا، رکھپت ملے سہج گوسائینیا۔ حکم دسنا جگت وکارا تجن دا، ممتا موہ مٹائییا۔ میل دسنا پُرکھ اکالے سجن دا، جو ساجن ڈھردرگاپیا۔ لیکھا دسنا پردے کجن دا، کس بدھ سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ راز دسنا دھن انادی وچن دا، واجا انحد ناد سنائییا۔ پیار دسنا ستگر چرن بھجن دا، تند سکے نہ کھئے ٹڑائییا۔ لیکھا دسنا گوبند والے کنگن دا، کنگھا اپنا رنگ رنگائییا۔ بھیو دسنا ساچا نام ونڈن دا، جگت ونڈ نہ کھئے بنائییا۔ پردہ لاہنا کھنڈ برہمنڈ و رہنڈن دا، برہمانڈ دھیان لگائییا۔ کھیل تکنا چنڈ پرچنڈن دا، جو پرچنڈکا روپ بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چٹھی کہے میری ویکھنی نوں لکیر، جو بنا قلم شاہی بنائیا۔ جگت رہن دینی نہیں کیسے دی جاگیر، دین دُنی دھیان لگائیا۔ جھگڑا تگنا شرع فقیر، فقیریاں کھوج کھوجائیا۔ سب دی بدل جانی ضمیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کوک سنے نہ کھئے کبیر، کعبیاں پرے دُہائیا۔ جھگڑا تگنا تن سریر، وجود محبوب دئے ٹھکرائیا۔ جگت ویکھنا اچھالے والا نیر، ویناں وین وپائیا۔ کھیل تگنا دین دُنی ہووے دلگیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا ویکھنا شرع والی شمشیر، کھنڈا کھڑک کھڑک نال کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدي شبد دا شبد ہوئے بغلگیر، بنا دست دست نال ملائیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

سمت شہنشاہی اٹھ پوہ زین ہووے چھبی، چھبیاں والے سارے دھیان لگائیا۔ کلجگ منگتا بنے لبی، لوہہ موہ بنکار مایا کام نال رکھائیا۔ تیڑ تڑاگی ہووے بدھی، بدیاں گنڈھ پوائیا۔ واشنا ممتا ہوئے لئی، بوجھ بوجھا سپس اٹھائیا۔ کوڑ کڑیاری دی نال رکھے ندی، ویناں وین وپائیا۔ ہوکا دیوے کدی کدی، قدیم دیو وچھڑیو وچھوڑا لو کٹائیا۔ اوہ ویکھو میری انت تیار بیٹھی چلن والی گدی، جو بن پہیہ بھجے واپو داہیا۔ میں پت کیسے نہیں چھڈی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں سب دی چوسی ہڈی، دھرم رت نہ کھئے رنگائیا۔ میری سب توں وڈی کھڈی، کبیر جلاہیا ربیا سُنائیا۔ دھرم دی رہن نہیں دتی گدی، گداگر سارے دتے بنائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر دُھر دے حکم دسن ردی، چار جگ دے شاستر روون مارن دھاپیا۔ اوہ ویکھو سارے جگت جہان جاندے لئی، پچھے پرتکھئے نہ آئیا۔ لہنا چکنا چوڈھویں صدی، صدمے وچ پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ میری انت نیڑے آئی حدی، حدود ستجگ رہیا وکھائیا۔ پرہہ دا کھیل ہونا یدی، یدی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دی جوت اگھی جگی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس ہنس بنائے کگی، کاگ ہنس گرمکھ رنگ رنگائیا۔

اوہ صاحب سؤرا سربنگی، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ مہربان ہو کے میرے وچ جن بھگتاں پیج رہیا رکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑی اس دے پیار دی بن گئی سخی، سُخن پچھلے پور کرائیا۔ کلجگ کہے میں سب کجھ ویکھاں اکھیں، اکھاں والیاں نظر نہ آئیا۔ میرا چوٹھے جگ دا اگن تیج دا رتھی، چار گنٹ دیاں جلائیآ۔ جنہاں صاحب ملیا سمرتھی، پُرکھ اکالا دُھر درگاہیا۔ اوہناں دا بھاگ متھن ملی وست اگئی ہتھی، صاحب ستگر دتی وڈیائیا۔ سگلی چنتا جنہاں دی لتھی، وسورا جگت رہے نہ رائیا۔ میرا اتم لیکھا اوہناں نال نہیں رتی، لیکھا پرہ دے ہتھ وکھائیا۔ جنہاں دا مالک اکو کلاپتی، پت پرمیشور دُھر دا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دھار بنائی سچی، سچ سچ وچوں پرگٹائیآ۔

* ۹ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ امرتسر شہر جگدیش کور دے گرہ *

اسمیدھ کہے میرا وکھرا ہووے پکوان، جگت کھاج نہ کھئے چٹرائیا۔ مینوں بھوگ لگائے سری بھگوان، مہربان دیا کھائیا۔ جو غریب نائیاں دیوے دان، وست اٹل آپ ورتائیا۔ چرن پریتی بخش کے مان، مانس جنم لیکھے پائیا۔ سچ در کرے پروان، گھر مندر گرہ وچے ودھائیا۔ انترجامی ہووے جانی جان، جاننہار اک اکھوائیا۔ لہنا دینا پورا کرے دو جہان، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم میتا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہرجن سخی ستگر شبد اگما کاہن، کایا منڈل خوشیاں راس سچ رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ اسمیدھ کہے میرا جن بھگتاں نال ہویا سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائیآ۔ میرا کلجگ پورا ہویا جوگ، جگیشراں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میرا ہوئے گیا روگ، ہنگ برہم بھیو چکائیآ۔ میری چنتا رہی نہ سوچ، سمجھ دتی بدلائیا۔ چار جگ دی منسا پوری کرے لوچ، لوچن نین اگم کھلائیآ۔ جن بھگتاں نال بناوے مؤج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکنکارا اکو بہت، بہ گنتی وند نہ کھئے وندائیا۔

* ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں بوٹا سینگھ ایکل گڈے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر * *

پرہو تیرا بھنڈارا بہ رنگا، اَسومیدھ نو نو سیس نوآئیا۔ جس دا راہ تگے جمن سُرستی گوداوری گنگا، گنگوتری دھیان لگائیا۔ نیر کھولے سوریہ چندا، برہمنڈ کھنڈ اکھ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر پندھ رکھن لمبا، پورب کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو ہوئے اجنبھا، حیرانی وچ جنائیا۔ چوڈاں لوکاں دل کبا، چوڈاں طبق نیر وہائیا۔ چوڈاں رتن اپنی دھار کر کے ٹھنڈا، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجائیا۔ کی کھیل کرے سورا سربنگا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دے کول سچ اندا، اند گرمکھ رہیا وکھائیا۔ سو کلجگ اتم میٹے پندھا، پاندھی کوڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم دس دے دھندا، دھرنی دھول نال وڈیائیا۔ ہرجن نیربہن نہ ہووے اندھا، نج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ دس کے چھندا، اتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں سیس ہون نہ دیوے ننگا، سر اوڈھن اپنا نام ٹکائیا۔ شبدی دھار پھڑکے کھنڈا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ہرجن اتم ہوئے نہ رنڈا، کنت سہاگی ہر ہنڈھائیا۔ منوآ من کرے نہ دنگا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سوامی ستگر ہووے سنگا، جن بھگتاں سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچ سرنائیا۔ اسمیدھ کہے میری بھگتاں نال پریت، اشارہ بل باون کرائیا۔ جنہاں دی جگت جہاناں وکھری ریت، مندر مسیتاں پندھ مکائیا۔ توں میرا میں تیرا گاؤندے گیت، سوہنگ ڈھولا سہج سکھدائیا۔ جھگڑا مٹدا اوچ نیچ، راؤ رنگ اک سرنائیا۔ پت پریشور ملے میت، مٹر پیارا ڈھردرگاہیا۔ جو ہر گھٹ وسیا چیت، چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیت، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ ستجگ سچ چلائے ریت، ریتوان ڈھردرگاہیا۔ کلجگ جیو کرے پت پت پت، پت پاون ناؤں دھرائیا۔ دھر دا کلمہ دس حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ ایکا چھتر جھلا کے سیس، شاہ سلطانا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ اسمیدھ کہے مینوں جگ چوڑی کردے، کر کر کرتے سیس نوآئیا۔ مینوں کرن والے سدا رہے مردے، تن نظر کیسے نہ آئیا۔ میں ویکھیا لہندے چڑھدے، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ میں کھیل تگے چوٹی جڑ دے، جڑ چیتن پھول پھولائیا۔ چاروں کنت دسے لڑدے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ امرت بھنڈارے ملے کیسے نہ سر دے، سروور وچ نہ کھئے

نہائیا۔ ناتے تھے نہ کلجگ کل دے، کلکاتی توں سکے نہ کھئے پچائیا۔ مائس و نچارے بنے کپٹ چھل دے، ول چھل اپنی کھیل کھلائی۔ گرمکھ ہرجن ہربھگت بوٹے نہچل دھام اٹل دے، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جنہاں دے اندر پریم دے دیپک بلدے، بن باقی تیل ہوئے رُشنائیا۔ اوہ اکو اوٹ رکھدے، ایشٹ دیو اک منائیا۔ اوہناں بھنڈارے بھرے سکھ دے، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھیو کھلائے ساچو سچ دے، ست سچ اپنے رنگ نام رنگائیا۔

* ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

اسمیدھ کہے پرہ بنیا آپ بھنڈاری، بھنڈارا نام اگم ورتائیا۔ جن بھگتاں پیج جائے سواری، سوارتھ اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا رہیا اٹاری، مقروض قرضہ آپ چکائیا۔ برہمادی پاوے ساری، پاربرہم پرہ اپنا بھیو کھلائی۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھاری، سانتک ست ست ورتائیا۔ شبد ناد دے دھنکاری، پردہ اوبلا آپ اٹھائیا۔ نرگن جوت کر اجیاری، اندھ اندھیر رہیا مٹائیا۔ سچ پریتی دس کے یاری، پریم اپنی گنڈھ پوائیا۔ سیوا وچ سیوک بنا پراپکاری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تنہاں گرمکھاں سد بلہاری، وڈ گھولی گھول گھائیا۔ جنہاں انتر نرنتر اکو پیاس اپاری، اپرپر پرہ نوں مل کے خوشی بنائیا۔ دوس زین کاریا کرم کرن کاری، خوشیاں وچ بھجن واہو داہیا۔ ہتھ کانڈی سیس تگاری، پتھر اٹاں نال وجے ودھائیا۔ سچ گرہ دی کر تیاری، لنگر دھرم دھار بنائیا۔ جتھے آون چل اوتاری، تیئی اپنا پنڈھ مکائیا۔ پیغمبر بھجن وارو واری، عیسیٰ موسیٰ محمد پنڈھ مکائیا۔ گر دس کھول کواڑی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ لیکھا لکھے اگم اپاری، اگوچر اپنی کار کھائیا۔ لیکھا لکھن پنج لکھاری، قلم سچے ہتھ اٹھائیا۔ کول اگ دی رکھن انگیاری، دھونیاں دھونے والیاں تائیا۔ لیکھا جانے آپ نرنکاری، نرویر بے پرواہیا۔ اک سٹھ منٹ ہر سنگت بنے پجاری، پوجا پریم پُرکھ سرنائیا۔ رسنا گاوے نر ناری، پردھ بالان نال وڈیائیا۔ چوڈاں گرمکھ ہون چوہداری، چوڈاں لوک آون واہو داہیا۔ چوڈاں گرمکھ پھرن نال

ہوشیاری، چوڈاں طبقان راہ تکائیا۔ چوڈاں گُرمکھ وِدیا دا بل ہون دھاری، بل باؤن آسا پور کرائیا۔ چوڈاں پُٹھی بٹھ کے داہڑی، براہمن مستک تلک چُھپائیا۔ چوڈاں سیس چُک کے کھاری، لنگر دھرم دھار ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں بنے آپ ادھاری، ادر دا لیکھا آگے رسیا نہ رائیا۔

* ۲۰ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ڈئیوال ضلع جالندھر لال سنگھ دے گرہ *

اسمیدھ کہے میری نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ پچھوں آئی واری، واہ واہ میرے مالک دتی وڈیائیا۔ ستجگ بل باؤن دتا اشاری، سینت شبد والی لگائیا۔ رکھیاں مُنیاں کیتا خبرداری، بے خبراں خبر سنائیا۔ کلجگ اتم تگو نرگن سرگن جوت اُجیاری، پاتشاہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ جس نوں کلجگ کلکی کہن اوتاری، اوتر ہو کے نہکلنک اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس دی کھیل چار جگاں دے شاستراں ہونی باہری، اوتار پیغمبر گر ویکھن چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا اتم لگا ہویے درباری، دربار اِکو نظری آئیا۔ وِشنوں لکشمی حاضر ہویے تن روپ شنگاری، وجود محبوب سوبھا پائیا۔ برہما چار مُکھ سنگ سُستی در ٹھانڈے کرے نمسکاری، درے دربار سوبھا پائیا۔ شنکر پاربتی اپنی پیج ہووے سواری، مُکھ بھوتی مستک ترسول نظری آئیا۔ سینتا رام نور ت کر اُجیاری، تیر ترکش کندھ ٹکائیا۔ کمان ہتھ ہووے پیاری، پرم پُرکھ سیس جھکائیا۔ رادھا کرشن سانول سُندر روپ شنگاری، کول نین گنڈل مُکھ سوبھا پائیا۔ گمیر سنگ ہووے بھنڈاری، دووین ہتھ خالی آگے ڈاہیا۔ دھرم رائے بیٹھا ہویے ستمکھ نیائیکاری، نو وار نو نو سیس جھکائیا۔ چترگپت لیکھ سب دا دتے وارو واری، سینت اشارہ اُنگلیاں نال کرائیا۔ لاڑی مؤت روپ دھریا ہووے بالی، جوہن جوانی اپنے وچ چُھپائیا۔ دُرگا اشٹبھج شستر ہتھ رکھے ڈالی، کھڑگ خنجر نال سہائیا۔ کھپر کول ہووے کالی، زبان لال رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد سب دا ہووے والی، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اسمیدھ کہے میرا چھپی پوہ دپیک جگے دیوالی، جس نوں واہ واہ منڈل منڈپ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھن چائیں چائیا۔ ہر بھگت ہر جن گُرمکھ گُرسکھ پرہو پُریم دی مارن تالی، تال صاحب ستگر پُریم والا بنائیا۔ سب دے

اگے اک رکھی ہووے کنالی، ماٹی کچی پکی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اسمیدھ جگ کہے ایہہ سارے آؤن کے کھان، بھگت بھنڈارا کھا کے خوشی بنائیا۔ نالے درس کرن کے بھگوان، بھگوان ستمکھ نظری آئیا۔ نالے بھگتاں توں دچھنا لین کے دان، جو ستگر آپ ورتائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے ڈھولا گاؤن کے گوپی کابن، سینتا رام وشن برہما شو گا گا خوشی منائیا۔ پیغمبر تگن کے امام، عملان توں رست نور الاہیا۔ گرو تگن کے پُرکھ اکال دا نشان، نشانے وچوں بے پرواہ نظری آئیا۔ جس دی کیرپا نال دھرم دی دھار پکن پکوان، کچا پکا پرہہ اپنے لیکھے لائیا۔ بل باؤن دوویں زرگن دھار وچ آن، آ آ کے سپس نوائیا۔ ساڈی بینتی ہوئی کیتی پروان، تیری بے پرواہیا۔ سچ دربار وچ اکٹھے ہون کے وچ جہان، جہالت جگت والی گوائیا۔ جن بھگتاں دین کے مان، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ بول بولن کے بنا زبان، پرہہ تیری بے پرواہیا۔ تینوں بھگوان کہیئے کہ انسان، جو بھگوان ہو کے انساناں اپنے رُپ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں اُتے ہوئے مہربان، مہربان ہو کے جن بھگتاں اپنے لیکھے لائیا۔

* ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر دی چھت پاؤن سمیں *

تیئی پوہ کہے آسا رکھ کے گئے اوتار تیئی، ستجگ کلجگ دواپر تریتا دھیان لگائیا۔ اچی کوک سنا کے گئی ڈرگا مئی، دو جہاناں کر شنوائیا۔ رام انت سندیسہ دتا ماں کیکئی، باہر ایدھیا چرن ٹکائیا۔ کرشن رادھا نوں کہا کابن آوے صحیح، سو پُرکھ زرنجن بے پرواہیا۔ مؤسے کہا اُس دی دسے کیسے نہ دیہی، عیسیٰ اشارے نال جنائیا۔ محمد کہا نوری اللہ ہوئے سنیہی پروردگار نور الاہیا۔ نانک جلوہ تکیا وچ وینئی، جل دھار دھار وچوں جنائیا۔ گوبند کہا میرا صاحب سوامی جس دا اکو ہووے نینہی، دوجا نینہوں نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں دسیئے تین لوک توں باہر، ترے گن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ صاحب سوامی جوتی جاتا اکو ظاہر، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جس دی صفت وڈیائی نام کلمے گا نہ سکے اوتار پیغمبر

گر شاعر، شاعرِ شرع وچ نہ کھئے بدلائیا۔ جو خصم خصمانہ سب دا نائر، نائک خصم اک اکھوائیا۔ جس دے کول چار جُگ دے لیکھے
 شبدي دھار دائر، لیکھ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اوہ جُگ چوکرئی کھیل کرن وچ دو جہاناں آپے ماہر، محبوب وڈ وڈیائیا۔ جس دی آشا وچ
 سارے منگدے خیر، خالی جھولیاں آگے ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک
 ورتائیا۔ تیئی پوہ کہے میں سُنیا حُکم وچ تریتا، جو تریا توں باہر رام تریا گیا جنائیا۔ میرا رام سب دا اکو نیتا، نیتربین ویکھے جگت لوکائیا۔
 تُوں یاد رکھیں دُھردا حُکم چیتا، چیتن دیاں کرائیا۔ جس دی دھار وچ سارے ہونے بیٹھا، اپنا آپ وچ سمائیا۔ اُس دا ستگر شبد اکلوتا
 بیٹھا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ سو کلجگ انت ست سچ نال کرے بیتا، بِنکارِی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہدا پاوے کھئے نہ بہیتا، بہیو
 سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جس دے پیار وچ ارجن نے سپس پواؤنی ریتا، راوی تٹ نظری آئییا۔ گوہند ست دُلا رے کرنے کھیتا، حُکم حُکم وچ
 منائیا۔ اُس دا ویس ہووے انیکا، انک کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ اوہ پھرے دیس پردیسا، نو ست بھجے واہو داہیا۔ وشنو تگے اُتے
 باسک شیشا، سیجا سوہنی اکھ کھلائییا۔ شنکر ویکھے نال گیشا، گپت نال اٹھائییا۔ برہما کہے رہے ہمیشہ، جمن مرن وچ کدے نہ آئییا۔
 اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا اُس دے ہتھ لیکھا، دوسر اور نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نے دین مذہب نام کلمے دا سانوں دتا ٹھیکا، لوک مات
 دھرنی دھرت دھول ونڈ وندائیا۔ اتم اُس دے ہونا پیشا، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائییا۔ جو مالک سدا ہمیشہ، جُگ چوکرئی اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ تیئی پوہ کہے ایہہ دوس دہاڑا چنگا،
 پرہ چنگے دتی وڈیائیا۔ ایسے دین شنکر نے سپس وبائی گنگا، گہر گمبھیر بہیو کھلائییا۔ ایسے دین روداس چارے کنکن چھپایا انکا، اپنے
 چرن لگائیا۔ ایسے دوس گوہند کسایا تنگا، نیلے آسو پاکھر زین سہائیا۔ ایسے دوس پُرکھ اکال دین دیال تُوں میرا میں تیرا گایا چھندا،
 شیرسنگھ شیر پرہ روپ روپ بدلائیا۔ ایسے دوس نمسکار کرے سورہ چندا، منڈل منڈپ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تیئی پوہ کہے میری آشا وشنو دی کھلے جیب، بھنڈاری اکو مہر نال
 ملائییا۔ چھبی پوہ نوں جو پہلی بنے دیگ، جگت اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس دے نال بٹھی ہوویگی تیغ، جو تیغ بہادر گیا درڑائیا۔ جو گوہند

سندیسہ گیا بھیج، شبد شبدی شبد جنائیا۔ جس دی دھار ہوویگی تیج، تکھی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ دیگ کہے میرے نال نئے تند، ستّ ستّ نال وڈیائیا۔ پھیر بھیو کھولاں جو گوہند کہہ کے گیا پُری اند، اند اند نال جنائیا۔ پھیر بل باؤن دے دساں چھند، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پھیر ہاسی دساں سوہیہ چند، کی منڈل منڈپ رنگ رنگائیا۔ پھر بھگتاں پاواں گنڈھ، نانا بھگون نال جنائیا۔ باقی سب دا چھڈاں سنگ، کوڑ کڑیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو وار سب توں منگنی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جن بھگتو تھادے کول نہیں بھکھ ننگ، اسمیدھ بیٹھا سپس نوائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سچکھنڈ دواویوں مار کے آیا پندھ، زرگن اپنا نور کر رُشنائیا۔ جس دی یاد وچ ستجگ تریتا دواپر گیا لنگھ، گر اوتار پیغمبر راہ رہے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ دیگ کہے میں سوہنی سوہنی سوہنی ہوواں وچ لنگر، بھگت دوار نوں دیاں سُنائیا۔ جے بھیلنی تاری رام چندر، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ ہُن میرا صاحب سوامی گرمکھاں وڑ جائے اندر، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگائے ڈونگھی گندر، کایا گرھ سہائیا۔ منوآ دہ دشا نہ جائے بندر، شبدی ڈوری نال بندھائیا۔ دئی دویتی ڈھاپے کندھن، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ سچ بھنڈارا آوے ونڈن، اپنی ہتھیں دئے ورتائیا۔ جو اشارہ کیتا بل دے پہلے قدم دا وچ لنڈن، سو لیکھا پورا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ لنگر کہے میں ہو گیا تیار، ترے گن اتیتے دتی وڈیائیا۔ میں جن بھگتاں کراں ستکار، جنہاں میری بنت دتی بنائیا۔ جو دوس زین میرے مددگار، بھجن واہو داہیا۔ جٹ کیرسان جنہاں نوں جگت کہے گوار، سو اتم سریشٹ پرہہ درتے سوہیا پائیا۔ لنگر کہے میں سب نوں کرنا خبردار، بے خبراں دینا جنائیا۔ چھبی پوہ نوں کہنا پکار، اچی کوک کوک جنائیا۔ جس میرے وچ بہ کے لنگر چھک کے پرم پُرکھ جانا وسار، اوہ اکو وار ہئے پلّو جاؤ چھڈائیا۔ جنہاں رسنا لاؤنا مدرا ماس پھیر کرنا آہار، اوہ پلّو جاؤ چھڈائیا۔ جنہاں چاہ نال کرنا پیار، اوہ چارے کوٹ بھجو واہو داہیا۔ میں بھگت سہیلے کرنے ہور تیار، جو دھرم دی دھار وچ سہائیا۔ سچ دا حکم تے سچ ہووے سیکدار، سچ دی سچ سیو کھائیا۔ جو ہر بھگت ہرجن ہر رہے دوار، ہر ہر کا روپ سہائیا۔ ساچا لیکھا دساںگا آپ جو سندیسہ دیوے ڈھر کرتار، قدرت دا

مالک دیا کھائیا۔ اسمیدھ یگ دا بھنڈارا ہوئے اپار، اپرمپر سوامی آپ بنائیا۔ پنج وار پورن سنگھ دا ٹلیگا بہار، اک اک تول پنجان ڈنگاں دے وچ پائیا۔ اگلا لیکھا دسنا ست دی دھار، دھرم دا دھرم راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا سچ سچ سچ سیکدار، سیکداری اکو اک جنائیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر دی چٹھ سمیں سویرے *

چھبی پوہ کہے میں جو بن ورتا، جوانی پرہہ دے نال ملایا۔ جس دھرم دھار میری بنائی بنتا، گھڑن بہنہار دیا کھائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑی جنتا، بھیکھ پکھنڈا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا پورا کرے بل باون والے ان دا، انک کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ مکھ بول پورا کرے گجری دے چن دا، جس نوں چن ستار سپس نوائیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی پچھلا گھڑیا بھنڈا، آگے اپنی بنت بنائیا۔ جو لیکھا مکھ مایا ممتا موہ دھن دا، ست ست ست نال رنگائیا۔ جو ناتا توڑے چغلی نندیا کن دا، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹرائیا۔ لیکھا رین نہ دیوے منسا من دا، شبدي دھار شبد شنوائیا۔ جس بھيو کھلاؤنا آتم برہم دا، پاربرہم پرہہ پردہ لاپیا۔ ناتا توڑنا ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ ونجارا رہنا نہیں پون سواسی دم دا، اکو شبد شبد دھار سمائیا۔ جیہڑا جنی ککھ کدے نہیں جمدا، جنم مرن وچ نہ آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا دھرم دھار دا سہایا مندر، سمت شہنشاہی اٹھ ملی وڈیائیا۔ بھگتاں دا بھگتی دی دھار وچ بنیا لنگر، جس دا چار جگ دے شاستر لیکھا نہ سکن سمجھائیا۔ جس وچ گوہند دا بھنڈارا رکھیا اندر، سو پُرکھ اکال دے پیٹے گیا پائیا۔ جس نوں لا سکے نہ کوئی تالا چندر، بندیخانے بند نہ کھئے کرائیا۔ اُس نوں کھا سکے نہ کوئی مورکھ موڑھ بندر، جگت واسنا نہ کھئے بلکائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا ڈونگی کندر، تن ماٹی ہووے رُشنائییا۔ جس دا ست پرساد لینا وشن برہما شو رام چندر، کاہن کاہن آگے جھولی ڈاپیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیلے کھیل وچ برہمنڈن، ورہنڈن اپنی کار

کمائیا۔ سچ دی وست ست آیا وئڈن، دانی داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ جس غریب نائیاں لایا انگن، شاہ سلطاناں دتا ڈرکائیا۔ کوجھ کلمے تم
 واس مہکائے چندن، نام سگندھی وچ ٹکائیا۔ گرمکھ سارے چھوٹے بالے دواے والیاں دا چھوٹا کنگن، نکه بچیاں ہتھ پہنائیا۔ اکو وار
 سارے منگن، پرہہ آکے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ لنگر
 کہے میرے اندر آگئی بھکتو تھادی اک دیگ، جس دا بھنڈارا نکھٹ کدے نہ جائیا۔ گوہند دی اوہ آگئی تیغ، جس دی دھار سمجھ کھئے نہ
 آئیا۔ جو شبدی شبد وچوں دتی بھیج، بنا بھجن بندگی ہتھ پھڑائیا۔ جس نے لیکھا رہن نہیں دینا لیہز پھیہز، بھہ بھو دوویں رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیغ کہے میں رل گئی نال دیگ پیاری، محبت ستنگر دھار
 بنائیا۔ میری غریب نائیاں نال لگی یاری، یرانے راج راجاناں دتے ٹڑائیا۔ ستجگ ست دی بنہنی دھاری، بل نو نو لاگے پائیا۔ باون
 ویکھے پن نیناں نین آگھڑی، چاروں کٹ کھوج کھوجائیا۔ حیران ہو کے کہے کیتھوں آگئی غریباں دی واری، جو وارتا پچھلی دتے بدلائیا۔
 جیہڑے بنے چار جگ دے بھنڈاری، لکھ چوراسی جھولیاں بھرائیا۔ اج آون کے بھگتاں دے بھگت دواری، پاندھی پندھ مکائیا۔ منگنکے
 بن بھکھاری، جن بھکتو بھچھیا دیو ورتائیا۔ جن بھگت کہن کے ساڈا اکو اک وڈ داتاری، دیاوان اکھوائیا۔ جو آد جگاد سب دی پاوے
 ساری، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دیگ
 تیغ کہے میرا دھرم دا فتح ڈنکا، چار کٹ شنوائیا۔ میں مان دواؤنا اکو راؤ رنکا، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو شہنجانا ہوئے بنکا، بنک
 دواری ویکھ وکھائیا۔ میں جھگڑا رہن نہیں دینا کایا ماٹی تن کا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھنڈارا اکو ورتنا ان کا، ستجگ سچ چلے سچ
 دی کار کمائیا۔ بھرم بھلیکھا رہے نہ جن کا، بھانڈا دینا بھٹائیا۔ لہنا پورا ہویا کل کا، کلکاتی سیس نوائیا۔ ایہہ کھیل پرہو دا چھل کا،
 اچھل چھل اپنا حکم ورتائیا۔ لہنا دینا راجے بل کا، باون بھگون ہو کے اپنا لیکھا پور کرائیا۔ جس دا وسیرا نہیں چھپر چھن کا، بنا محل اٹل
 سوہیا پائیا۔ اوہ پیارا اکو برہم کا، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ
 آپ رنگائیا۔ دیگ تیغ کہے بھکتو تھادا ملیا ساتھ، کلجگ انت ملی وڈائیا۔ جو اوتار پیغمبر گئے آکھ، سُنن سندیسہ مات لوک سنائیا۔

سو صاحبِ سوامی لیا بھاگھ، سب دی بھاکیا اپنے وچوں کڈھائیا۔ جن بھگتاں پت لے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہ بہنڈارا بہہ بہانت، جس دی گنت نہ کئے گنایا۔ لیکھا لیکھا جائیگا چھبی پوہ دی رات، زرتی اپنے رنگ رنگایا۔ پرہہ پریم دیویگا ساچی دات، وست امل ورتایا۔ سب دا اکو بنیگا پت مات، بہنڈارا اکو اک سمجھایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، پورن گوبند گوبند پورن ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھایا۔ تیغ کہے جن بھگتو میں تہاڈے پچھے لڑ لڑ گئی ٹٹ، اوئے ٹٹیو گنڈھ پوایا۔ بنا لوہار ترکھان توں میری بن جانی اوہ اگتی مٹھ، جیہڑی بنا ستگر شبد توں ہتھ نہ کئے اٹھایا۔ جگت کڑیار نوں کڈھنا کٹ، نو کھنڈ پرتمی ویکھاں تھاوں تھائیا۔ ایہ دیگ نہیں گوبند دے پیار دی لٹ، جو بھکیو تھانوں رسیا ورتایا۔ او تسیں دھرتی تے اوہ تھانوں آکاشاں توں پرے لے جائے چک، جنھ گود چکن والا ماتا پتا نظر کئے نہ آئیا۔ اوئے اچے تے تہاڈا لیکھا شروع ہونا تے تسیں کہندے پینڈا رسیا مک، ستگر دا پنڈھ مکن وچ کدے نہ آئیا۔ اچے تے تساں ساریاں تے بڑی تنگی تے کئی بھکھ، آگے بھکیاں نوں دئے رجایا۔ دیگ کہے تے کہے تیغ تہاڈی خوشی وچ میرا سکھ، سُن گوبند پور کرائیا۔ میرا ویکھ لو ٹیڈھا ہو گیا رُخ، رُکھی سُکھی کھا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ پر تہاڈی جنی دی ماتا دی ضرور سہل کراؤنی ککھ، سچکھنڈ ساچے دینی وڈیایا۔ ایہ بہنڈارا ایہ یگ ایہ اسمیدھ ایہ سوہنگ دی ٹک، نو سو چرانوے چوکرئی جگ اکٹھی نہ کیسے کرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جو حکم سندیسہ دین اوہ وی رُک رُک، اکھراں والا اکھری جاپ جپایا۔ جدوں آوے تے ستگر شبد آوے تے نہکلنک پُرکھ اکال دا پت، نہکلنک کلنک سارے دئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیگ تیغ جن بھگتاں نوں دات وچ دیوے تے بھگت بہنڈارا دا بہنڈارا کدے نہ جائے نکھٹ، اٹ گرمکھاں جھولی پائیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

چھہی پوہ کہے میرا دوس دہاڑا شہنجانا، پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار دتی وڈیائیا۔ کِریا کرے دین دیاں درد دُکھ بھے بہنجانا، پاربرہم پت پرمیشور نُوں الہیا۔ جس دا دیپک جوتی اکو جگنا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ کرے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی آتم پرماتم ہووے سبجنا، تن وجود نہ ونڈ ونڈائیا۔ شبدي دھار کرائے مجنا، انتر زرنتر دُرمت میل دھوئیا۔ سچ سوامی چاڑھے اگمی رنگنا، ست ستوادی آپ رنگائیا۔ جس دا اکو نام ڈنکا وجنا، کلمہ کائنات رُشنائیا۔ نیت نام پاوے انجنا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جس نے حُکم وچ ستجگ ساچا سدنا، کلجگ پندھ مکائیا۔ اُس دا رُوپ رنگ ریکھ جانے کوئی نہ بدنا، جو بدلی کرے تهاؤں تھائیا۔ جس دے کول آد جُگادی جُگ چوکرئی ساچا عدلا، انصاف حق سمجھائیا۔ جس نوں لبھدے کوئن کوئی اسنکھ اسنکھا پدم پدما، نو ست بہجن وابو داہیا۔ سو سوامی انترجامی غریب نائیاں لائے اپنے انگنا، انگیکار آپ اکھوئیا۔ ست سچ پہنئے کنگنا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جس دے کولوں سب نے منگنا، اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو دیوت سُر سارے جھولیاں ڈاہیا۔ اُس دا اکو نام ندھانا دو جہاناں سب نے چینا، اجپا جاپ پرگٹائیا۔ جو کلجگ کوڑی ترے گن میٹے اگنا، ممتا موہ ہنکار وپچار گوائیا۔ سنت سہیلا گرمکھ اُپچائے رتنا، امولک ہیرا آپ پرگٹائیا۔ جس دے ملن لئی انگنت کردے یتنا، یتھارتھ بھیو کھئے نہ آئیا۔ اُس نے نوں میرا میں تیرا آتم پرماتم اکو مارگ دسنا، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر وسنا، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ جس اکو رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ ممتا موہ وکارا کٹنا، کٹاکس اکو حُکم سمجھائیا۔ جس لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں زمیں اسماناں ٹپنا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق بن چرناں چرناں ہیٹھ دباہیا۔ اوبدا حُکم سندیسہ فرمان ہووے سچنا، سچ سچ نال پرگٹائیا۔ اتم کل جن بھگتاں بھاگ لگائے کایا ماٹی چمنا، کنچن گڑھ سہائیا۔ جس لوں لوں اندر رچنا، رچنا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ اُس دے حُکم نال نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ اگنی اگ مچنا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جگت جہان دین دنی رہے نہ ہٹھنا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ورنان برناں ذاتاں پاتاں دیناں مذہباں اٹھ اٹھ تھنا، اوتار پیغمبر ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ ڈورُو واہ کے جگت دوارے نچنا، اپنا ناچ وکھائیا۔ جس دا لیکھا وشن برہما شو تکنا، لکشمی سُرستی

پاربتی اکھ اُٹھائیا۔ سیتا رام ویکھے گھٹنا، شام رادھ اکھ اکھ بنا اُٹھائیا۔ دُرگا بھوکھ دا ویکھے واکنا، کالی کھپر ہتھ اُٹھائیا۔ چترگپت حساب
 دسنا، رائے دھرم پھول پھولائیا۔ چار کُنٹ پرہہ دا کھیل اکھا اگئی ہووے رچنا، رچنہارا اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چھپی پوہ کہے جن بھگنو تھادا ہویا اسمیدھ یگ، جگ شاہ سلطانا ملی نہ کھئے
 وڈیائیا۔ تھادا میلا پرہو دے نال اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تھادے پریم پیار دی مُحبت وچ لگی آگ، اگنی کوڑ گوائیا۔
 تسیں اکو صاحب سوامی دے پیار وچ گئے لگ، جتھے لگ ماتر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شبد اگئی سُنیا انادی ند، جو دھن آتمک راگ
 سُنائیا۔ تھادے کایا مندر گیا وچ، سروناں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ گھر سوامی پیا لبھ، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ نہ کھئے پھرائیا۔ تھادا لیکھا مکے
 ہبھ، ہم ساجن دیا کھائیا۔ چوراسی وچوں لے کڈھ، سرت شبد وچ ملائیا۔ لیکھے لاوے تے سُو سٹھ ہادی ہڈ، نار بہتر سوہا پائیا۔
 وشو دی دھار بنا کے ید، پاربرہم برہم میلا لے ملائیا۔ آتم رہن نہ دیوے الگ، پرماتم اپنا گھر سہائیا۔ ایش جیو کھیل سورا سرگ، ہر
 کرتا ویکھے وکھائیا۔ جگت جہان دی منزل جانا لنگھ، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تھادی آتم سیجا سچ پلنگ، پاوا چول نہ کھئے
 رکھائیا۔ بنا رسنا جہوا تون میرا میں تیرا گاؤنا اکو چھند، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ پرکاش دے نہ سورہ چند، جوتی جوت نور رُشنائیا۔
 گرہ مندر سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تھادا خوشی بند بند، بندگی پرہہ اپنے لیکھے لائیا۔ آون جاون مکے پنڈھ، جونی جون نہ کھئے
 بھوائیا۔ ہرجن نیتربین رہے کھئے نہ اندھ، نج لوچن نین نین رُشنائیا۔ سب دی تئی لے گنڈھ، جنم جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ بھگت
 دوارے بھگتاں پاوے ٹھنڈ، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ بھانڈا بہرم ڈھاپے کندھ، کتا گوبند والا دے گواہیا۔ لیکھا جانے سچ پریم دا کچا تند،
 بھیلنی راما رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چھپی پوہ کہے میں
 خوشیاں دے وچ نچاں، دو جہاناں ناچ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دا شبد سندیسہ سنان سچا، جو سچ سچ سنجم رہیا درڑائیا۔ میرا لیکھا
 رہے نہ کچا، کنچن گرہ سہائیا۔ جو آسا کیتی محمد مدینہ مکے، کعبیاں اکھ کھلائییا۔ جو اشارہ کیتا گوبند جس ویلے فتح وجایا ڈنکا، حُکم
 اکو سُنیا چائیں چائیا۔ جو آسا رکھی بھگت سہیلے جنکا، جن اپنا بھویو مٹائیا۔ جو لہنا دینا باون دوارے بل دا، بل باون بھویو کھلائییا۔ اوہ

لیکھا اتم کلجگ کل دا، اکل کل دھاری اپنا حکم سمجھائیا۔ جس دا کھیل ول چھل کا، اچھل چھلدھاری دُھردرگاہیا۔ جو مالک محل اٹل
 کا، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ جو کھلاڑی جل تھل کا، مہیئل سوہبا پائیا۔ جو لیکھا جانے چوڑاسی لکھ دل کا، چارے کھانی چارے
 بانی ویکھ وکھائیا۔ اُس دا اپنا مسلہ اپنے حل دا، دوسر سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوتار
 پیغمبر گرو آگے ہو کھئے نہ ٹھلدا، حُکے اندر سارے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اپنا بھیو چکائیا۔ چھبی پوہ کہے میں خوشیاں نال آیا، نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں اپنا پندھ مکائیا۔ میں کھیل تکیا جو آد
 جگادی دائی دایا، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ جس نے شبدی دھار شبد اُچایا، وشن برہما شو کھیل کھلائییا۔ جس ترے گن مایا رچن
 رچایا، پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ جو جوں اجونی ونڈ ونڈایا، لکھ چوڑاسی سوہبا پائیا۔ جو جلوہ گر نور رُشنایا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔
 جو شبدی شبد درڑایا، درڑھ اپنا آپ سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا اوتاراں
 پیغمبران گرواں بھوکھتاں دے وچ گایا، پیشین گوئیاں گئے سنائیا۔ اوہ زرگن نور کرے رُشنایا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جاتا آپے
 ڈگمگایا، تیل باقی نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا مندر آپ سہایا، سمبل ساڈھے تِن ہتھ وچی ودھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پچھلا ویکھ وکھایا،
 کلجگ بھل رہے نہ رائیا۔ جو بل باون دھیان لگایا، دوئے قدماں دھرنی دھرت دھول اپنی ونڈ ونڈائیا۔ آدھا حصہ ہور سمجھایا، جس دا
 بھیو جانے کھئے نہ رائیا۔ سو اسمیدھ یگ تیراں سو ستاسی ریشیاں نال مل کے اکو ڈھولا گایا، اکو در وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اسمیدھ کہے میں ویکھاں چھبی پوہ، سمت شہنشاہی اٹھ نال وچی
 ودھائیا۔ جن بھکتو تُساں سمجھیا جگت دا جھوٹھا موہ، مُحبت مایا کم کیسے نہ آئیا۔ تُسیں آتم پرما تم دی دھار اک تن وجود دو، انتر نرنتر
 وکھرا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُسیں ست سرُپ سو، برہم وچے ودھائیا۔ ٹھاڈے انتر نرنتر نیچ لوچن نیت دی اگئی لو، لوئن پرہ نے دتا کھلائییا۔
 ست نال ست بن کے جاؤ چھوہ، بن کے چھوہرے اٹھو چائیں چائیا۔ پیار وچ جن بھکتو بھکتاں نال کریو نہ کھئے دھروہ، میل ملاؤنا چائیں
 چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے میری سارے کردے صفت

صلاح، بن رسنا جہوا ڈھولے گاٹیا۔ میں وی پھراں نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ اُتر پُورب پچھم دکھن بھجّا پھراں واہو داہ، نو کھنڈ پرتھمی ستاں دیپاں پھیرا پائیا۔ سندیسہ دیواں اکو گاڈ اللہ اکو حق خُدا، اکو رام سیتا اوم تت ست ہری اوم اکو نور نظری آئیا۔ جس دے آگے سارے کرن دوا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اُس دا سب دا سانجھا اکو راہ، رہبر اکو بے پرواہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب نے ڈھولا لینا گا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ دین مذہب دا ڈیرہ دینا ڈھاہ، ڈھٹیا گوبند والا دئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں انت وقت آخیری گیا آ، پندھ مکیا واہو داہیا۔ عیسیٰ کہے میرا لیکھا رہے نہ را، میرا باپ اپنا آپ پھیرا پائیا۔ موسیٰ کہے میں اُس نوں کہاں واہ واہ، جو واحد نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ چھپی پوہ کہے تھلیوں کپندی کی دھرتی، کوک کوک سُنائیا۔ میں چاروں کُنٹ ڈردی، بھے وچ اپنا آپ چھپائیا۔ دروہی دُبائی کیسے تُوں خبر نہیں اپنے گھر دی، در دروازہ نہ کھئے کھلاٹیا۔ جدھر ویکھاں اُدھر نام کلمے والی دُنیا لڑدی، ساتنک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کلا میٹے نہ کھئے چوٹی جڑ دی، چیتن رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے سرشٹی درشٹی وچ سڑدی، ایشٹی پُرکھ اکالا نور نہ کھئے رُشناٹیا۔ ساچی منزل جگت فقیراں مُول نہ لبھدی، سنت ست نہ کھئے سہائیا۔ جیہڑی دُنیا اکھراں نام رسنا جہوا پڑھدی، نراکھر دھار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے مینوں یاد کتھا کہانی بل دی، جو باون کھیل کھلاٹیا۔ اُس داستان سُنائی مینوں کلجگ کل دی، کی کل کلکی حکم ورتائیا۔ جس ویلے توٹ ہووے جل انّ دی، شاہ سلطان منگن تھاوں تھائیا۔ سرشٹی لوہی ہووے دھن دی، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ کیسے تُوں خبر نہیں ہونی پل دی، پلکان پچھ ملے نہ ڈھر دا ماہیا۔ سرشٹی ونجاری ہونی کایا ماٹی کھلّ دی، خالق خلق ملن کھئے نہ پائیا۔ ہوئے ہنگتا سب تُوں ہووے سلّ دی، سلل رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ دھرنی کہے باون میرے اُتے گیا تھہ، مہر نظر اٹھائیا۔ اپنا روپ دھر کے گِٹھ تے مٹھ، چار ویداں دی کرے پڑھائیا۔ نالے اشارے وچوں اشارے رہیا سٹ، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نالے دُبائی دیوے دھرم دوارے دھرم دی لٹ، لٹیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ نالے اپنا سجا کھٹا پھڑ کے گٹ، ہلُونے نال پلاٹیا۔ نالے اشارے نال بل نوں اندروں چُک، بن ہتھان ہتھ ٹکائیا۔ نرگن دھار ہو کے لئے پُچھ، رسنا جہوا نہ کھئے سمجھائیا۔

نو کھنڈ پرتھی داناں واسطے دان دے تھے، دیپاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نالے پئے ہتھ پھیرے اُتے مچھ، باون ہنس مکھ اپنا حکم
 ورتائیا۔ اوہ ویکھو نیویں ہو کے جھک، تریتا دواپر پندھ مکائیا۔ کلجگ اتم ست دھرم دا بوٹا جانا سک، ہریا سنج نہ کھنڈ کرائیا۔
 پرما تم آتم اک دو جے توں جانے رُٹھ، رُسیاں سکے نہ کھنڈ منائیا۔ جگت جگیا سواں پرہو نوں بھلنا پچھے ٹک، ٹکڑا ست دا ہتھ کسے نہ آئیا۔
 کلجگ نے کوڑا جام پیاؤنا گھٹ، امرت رس دا مزہ نہ جہر جہریوں باہر کڈھائیا۔ سب دے بھاگ جانے نکھٹ، بھاگ ہین دے لوکائیا۔
 کھیل کرے ابناشی اچت، پارہم پرہہ ڈھردر گاپیا۔ جس دی سہنجی ہونی رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگتاں دا بھنڈارا ورتاوے
 اٹ، توٹ رہے نہ رائیا۔ آپ خوشیاں وچ ہو کے خوش، خوشحالی سب دے اندر کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ بسی، بن ہتھ تالی دتی لگائیا۔ باؤنا پریم پُرکھ دی
 دھار اپنی خبر اگتی دسیں، جس نوں شاستر لکھن کھنڈ نہ پائیا۔ پلو چھڈا نہ میرے کولوں نسیں، کیوں میرے اُتے چرن ٹکائیا۔ کی لہنا دینا
 چار لکھ اسی، چوراسی گنڈھ پوائیا۔ کی رچنا صاحب نے رچی، رچنہارے دے بھیو کھلائی۔ دھرنی کہے باون نے مینوں اشارہ دتا رتی،
 بنا سمجھ توں سمجھ دتی سمجھائیا۔ اوہ کلجگ ویکھ سریشٹی ہووے بھمتی، من مت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ تیرے اُتے چاروں کُنٹ واء وگتی
 تتی، امرت میگھ نہ کھنڈ برسائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں مانو مانس مانکھاں اندر پاؤنی وٹی، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ ساچی کسے توں کھٹی
 نہیں جانی کھٹی، کھٹکا دے سرب لوکائیا۔ جگت واسنا چاروں کُنٹ پھرے نٹھی، بھجے واہو داہیا۔ آتم پرما تم دھار کرنی نہیں کسے اکٹھی،
 اکو رنگ دے رنگائیا۔ اتم سب نوں بھرنی پینی چٹی، اگے ہو نہ کھنڈ چھڈائیا۔ دھرنی کہے میں ہس کے کہا کی اوہ صاحب کلاپتی، پت
 پریشور بے پرواہیا۔ جس نوں گاؤندے راگ چھتی، چھتر دھاری سپس نوائیا۔ باون کہا ایہہ جگت جہان دی کھٹی، ونجارے کوڑ نظری
 آئیا۔ اوہ ویکھ تریتا دواپر دھار جاندی نٹھی، اپنا پندھ مکائیا۔ کلجگ کھیل تک لے اٹھسٹھی، تیرتھ تٹ گنگا گوداوری جمن سُرستی
 رووے مارے دھاپیا۔ جھگڑا پینا مندر مسجد شودوالے مٹھی، چرچ گرو دوارے رہے کُرائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارے تپاؤنی بھٹھی، بھٹھیالا
 ہو کے اگتی ڈاہیا۔ دھرم دا رہے کوئی نہ جتی، ست وچ نہ کھنڈ سہائیا۔ پریت رہے کسے نہ تتی، پریم رنگ نہ کھنڈ رنگائیا۔ ساچا دان

دیوے کھئے نہ ہتھیں، دھرم دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شاہ سلطان راج راجان مایا موہ وچ کرن اکھئی، ممتا نال ملایا۔ اوس ویلے دی اک خبر اکھی دسی، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا جوتی جاتا نرگن نروریر نرکار نرکار جو وسے گھٹ گھٹی، ہر گھٹ ربیا سمائیا۔ اوہ بھکت سہیلا اک آکیلا دین دیال سرب سمرتھی، اگم اتہاہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میرے بھوئے وڈ وڈ بھاگ، بھاگان بھری بھکتو دیاں ودھائیا۔ تھیں سوئے گئے جاگ، جگت آلس نندرا دُور کرائیا۔ ہنس بن گئے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ مکھ لگائیا۔ جنم جنم دا مٹ گیا داغ، دُرمت میل ربی نہ رائیا۔ تھادا آتما پرماٹما دا بن گیا سماج، دین مذہب دا جھگڑا دتا مکھائیا۔ نویں ساچنا دینی سماج، سچ سچ نال ملایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش مسلم عیسائی اکو گھر بیٹھے آج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پنجان لکھاریاں دے پچھے جگدے چراغ، جو چراگاہاں وچ کرن رُشنائیا۔ تھیں غریب نامے پرہہ دا دھرم بغیچہ تے سچ دا باغ، باغبان دُھر دا مالی اکو نظری آئییا۔ تھانوں سارے کرن آداب، نو نو سیس جھکائیا۔ جتھے نہ کوئی کیسے دا سوال نہ جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس جھکائیا۔ تھادا مالک مالک آد، جو مدھ انت اپنا کھیل کھلائییا۔ جو آیا نو سو چرانوے چوڑی توں بعد، پچھلا پنڈھ مکھائیا۔ جس دی وشنوں لکشمی کرن یاد، اٹھ کے سیس نوائیا۔ برہما سُرستی چاروں کُنٹ وجاؤن ناد، تیری دُھن بے پرواہیا۔ شنکر پاربتی اک سرنائی لاگ، دوجا روپ نہ کھئے سرنائیا۔ کُمر کہے میں تیرا بھنڈاری تُوں میرا داتاری کھیل تیرا ہے آپ، دئے جوڑ سیس جھکائیا۔ رام کہے سینتا میرا شانت، آتم پرماٹم سینتا رام نظری آئییا۔ کرشن رادھا کہے میرے کاہن دی ایہو اکھی گاتھ، سرت شبد مل کے وجے ودھائیا۔ اشٹبھج کہے میں شروع توں اسنکھا وچوں سنکھ دی سنائی آواز، سُنہہ سُنہہ ورگے دینتا دتا گھائیا۔ کالکا کہے مینوں سب کجھ کھا پی کے اچے نہ آئے سواد، میری ترسن نہ کھئے بُجھائیا۔ جھٹ کلجگ آئے پاس، تڑاگی لگ اُتے رکھائیا۔ کہے میرے کول وکھری وکھری کلاس، اے بی سی ڈی چارے کھانی ربیا سمجھائیا۔ چترگپت کہے میں سب دا رکھاں راز، حُکم سندیسے دیواں چائیں چائیا۔ رائے دھرم کھول کے کتاب، لیکھا منگے تھانوں تھائیا۔ جان ساریاں تکیا تے نوری دا نوری پرماٹما جگت دا آتما تے آتما دی دھار تے پرگٹ ہویا وچ پنجاب، پنجان تتاں دا مالک پنچم شبد دی دھار اکو نظری آئییا۔ جس دا کھیل بودھ آگادھ، بُدھی

توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس امرت رکھیا وچ ناہے، رسنا جہوا بئی دند نہ کدے چھائیا۔ اوس دا سمجھے نہ کھئے مزاج، طبیعت طیب نہ کھئے درڑائیا۔ جس نے پیغمبران پیا یا آب، جیون حیاتی زندگی دتی بدلائیا۔ اوتاراں دتا خطاب، خط خطوط اپنے حکم والے سنائیا۔ گرواں شبد سندیسہ دتا آپ، اپنا بھیو کھلائیا۔ سب نوں دسیا توں میرا میں تیرا آتم پرما تم ساچا جاپ، سوہنگ ڈھولا ڈھر دا ڈھردرگاہیا۔ جس دا بھیکھ اولڑا کھیل کھیلے جوں بازی گر ناٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ جے باہروں سارے تكدے تن وجود پنجان تتاں والا جاٹ، ہڈ ماس ناڑی نظری آئیا۔ جس دے انتر نرنتر اکو جوت نور پرکاش، دو جا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جس نے بھگتاں نوں بھگتی دے وچ کیتا یاد، بھگون بھگتی اپنا پریم بنائیا۔ بھگت دوارا کر آباد، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ ساچے لنگر دی سادھنا سادھ، ست سچ دتی وڈیائیا۔ دھرم بھنڈارا ورتایا آپ، اپنا بھیو چکائیا۔ پنت پاپیاں کر کے پاک، پنت اپنے رنگ رنگائیا۔ دُرمت میل دھو کے کرے صاف، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنم جنم دے کرم دے لیکھے کرے مُعاف، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ آتم پرما تم دوہاں دا سانجھا بنے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ سب دے لہنے دینے لیکھے لاوے جو کہہ گیا تریلوکی ناتھ، رکھناتھ حکم سنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا دس کے گئے اتھاس، پیشین گوئیاں ونڈ ونڈائیا۔ نانک گوہند جس دی رکھی آس، بن آسا آس رکھائیا۔ جو اتم کلجگ کھیلے کھیل تماش، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس صدی چوڈھویں کرنی ناس، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ اوس دا اکو نور جوت پرکاش، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی تن وجود والی انت ہونی نہیں ماٹی لاش، لاشریک اگم اتھاپیا۔ جس مقبریاں وچوں پیغمبران دی کرنی تلاش، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ چھبی پوہ کہے میں اک صاحب نوں جھکا، بنا سیس سیس نوائیا۔ جس دا بھیو رہے نہ لکا، دو جہاناں پردہ لاپیا۔ جس دی نہ داہڑی نہ مچھا، موند موندایا نہ کھئے اکھوائیا۔ اوہ کھیلے کھیل لکھن دپ نال کٹھا، کچھ مچھ دا لہنا پور کرائیا۔ جس نے چار جگ دا زرگن سرگن دھار تکنا جسا، جسم ضمیر کھوج کھوجائیا۔ کلجگ پینڈا ویکھنا پُجا، سل پوجس پابن کھوج کھوجائیا۔ اپنا بھیو رکھنا گجھا، چار جگ دے شاستراں توں باہر پڑھائیا۔ جو اپنے حکم وچ ہووے رُجھا، رُجھواں تکے خلق خدائیا۔ جس دا آتم پرما تم آتم اکو مدعا، مدتاں دے وچھڑے لے ملائیا۔ آج بھاگ لگائے اُتے

بُدھا، چھبی پوہ کہے میرے پریم دی وجے ودھائیا۔ جس دے حکم وچ چار کُنٹ ہووے یُدھا، یُدھسٹر دی آشا پور کرائیا۔ جو پُٹھیاں
 ہتھ نال لیکھ لیکھ کے گیا بُدھا، تیئیسواں اوتار لیکھ بنائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں اتم ویلا ڈھکا، نور چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس
 ویلے سچ سوامی ہووے آگھا، آگن آتھن پردہ لاپیا۔ جس دا دیپک کدے نہ بُجھا، پنجاں مُکھیاں والے دیپک دین گواہیا۔ جس دا آد انت
 توں اکو عہدہ، وڈا چھوٹا نہ روپ دھرائیا۔ جس دی عادت ستجگ تریتا دواپر اُلٹاؤنا کلجگا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوہ میرے اُتے ہندا کی کھیل انوکھا، انوکھا بچن
 دیاں سُنائیا۔ گر چیلے اک دو جے نال کردے دھوکھا، مُرید مُرشد سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جگت شاستر اکھراں والے پڑھدے پوتھا، نراکھہ
 کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ رسنا جہوا بئی دند دیندے ہوکا، دھن آتمک شبد نہ کھئے شنوائیا۔ باہر جگت جگاؤندے جوتا، گھر نور نہ کھئے
 رُسنائیا۔ روز دین دُنی دیاں تگدے مؤتاں، اپنا مرن سمجھ کسے نہ آئیا۔ بنا بھگتاں توں جو گیا سو اوُتنا، درگاہ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے
 اُتے گوبند دا پورا ہویا ڈھئیے والا ڈھونکا، ڈھائی کرما باون دیاں دین گواہیا۔ میرا وقت سہنجنا میرے اتتر آوے شوکا، شوکین ہو کے دیاں
 سُنائیا۔ میرے محبوب مابھی دی اتم اکو ہووے نوکا، جو نوواں کھنڈاں نوواں دواریاں والیاں نوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے اوہ ویکھو نارد آیا بھجا، بودی پریم والی بلائیا۔ آگے کڈھ
 کے پیر سجا، ساجن ہو کے رہیا جنائیا۔ جن بھگنو مینوں دے دیو جگ، دھام اولڑے سوہا پائیا۔ میں وی حکم دا آیا بدھا، بھجیا واہو
 داہیا۔ میرے اندر نہیں کوئی لب، موہ ہنکار نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں ایوں دسیا بھگت بھگوان دی لگی سبھا، ملیچھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جتھے
 اکو امی تے اکو ابا، دو جی جنم دین والی کھئے نہ مائیا۔ جتھے نہ کوئی ونڈ تے نہ کوئی حدا، لکیر لائن نہ کھئے دسائیا۔ نہ کوئی گل تے نہ کوئی
 جدا، یدپ دسے نور لاپیا۔ اکو نام اکو کلمہ تے اکو صدا، سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ نارد کہے میں بھج بھج کے آیا تھ، میری تھکاوٹ وچ دُبائیا۔ میں دسن آیا جن بھگنو پر پُرکھ نے
 اُلٹی گیڑنی لٹھ، جس دا گیڑ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہدا حکم سندیسہ ورتنا جھٹ، جس جھٹکے حلالی والیاں دی کرنی صفائیا۔ اکو نام سب

نے لینا رٹ، رٹا اور رہے نہ رائیا۔ اکو سندیسہ دینا اکو کھولنا ہٹ، ونجارا اکو بنے بے پرواہیا۔ اکو گھاٹ کنارہ ہووے تٹ، امرت دھار
 اک وہائیا۔ اکو لہر دا ہووے رس، بنا رسنا رس چکھائیا۔ جو زرگن دھار زرگن کرے وس، سرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ مارگ رستیاں
 وچوں دئے دس، پاندھی پندھ اک سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا اکو جس، صفتی ڈھولے سوپلے گائیا۔ ایہہ کھیل کرے الکھنا
 الکھ، جس دا لیکھ نہ لکھیا جائیا۔ اوہ جدھر تگگے اودھر ہووے گا پرتکھ، پاربرہم پرہہ اپنا پردہ لاپیا۔ جس دا کھیل تگن سورہ رو
 سس، منڈل منڈپ دھیان لگائیا۔ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان جھکن نس نس، نیڑے دُور سیس نوائیا۔ اوہدا صفت
 صلاحی شبدی ہووے جس، بن اکھراں اکھراں پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 صاحب ہو سہائیا۔ نارد کہے میں پھراں کبدا، پئے اف میری ڈبائیا۔ جگت جہان ویکھاں منگدا، خالی جھولیاں سارے ڈاپیا۔ مینوں
 نظارہ ملیا نہیں اک رنگ دا، جو رنگ پرہہ دے وچ سمائیا۔ میں ویکھیا کنارہ گنگ دا، گنگا گوداوری جمن سُرستی پھیرا پائیا۔ میں
 ابھياس ویکھیا اک ٹنگ دا، جو بیٹھے آسن لائیا۔ میں نظارہ تکیا تن دا، جو ماٹی خاک رمائیا۔ میں اشارہ سُنیا کن دا، جو جگت شاستر
 رہے جنائیا۔ نارد کہے میں جدھر تکیا کیسے ٹوں بھیو نہیں اپنے برہم دا، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ چوراسی وچ جیو جنت جمدا، جنم مرن
 توں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جھگڑا ویکھیا دین مذہب دے بہم دا، جو اوچاں نیچاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا کھیل کھلائی۔ نارد کہے پرہو میں ویکھن آیا تیرے بھکت، جگت دوار تجائیا۔ جو تیرا نور تے میری بوند رکت، تن وجود سوہا
 پائیا۔ جنہاں دی اج میں اکو ویکھنی شرط، جو شرع پچھلی دین تجائیا۔ جنہاں نے اپنے گھر مڑ کے جانا پرت، پت پریشور تیرے وچ
 سمائیا۔ اوہناں دا لیکھا مکن اُتے دھرت، دھرنی دھول دئے گواہیا۔ مانس جنم دا بقایا رہے نہ قرض، مقروض ہو کے دینا چکائیا۔ تیرے
 کول اکو بینتی تے اکو عرض، آرزو اکو دتی جنائیا۔ تیرا صاحب کچھ نہیں ہونا حرج، حرجا نے سب دے پور کرائیا۔ بنا بھکتی توں بھکتاں
 دے نام رائے دھرم توں پرے کردے درج، جتھے چترگیت لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہناں ٹوں لوڑ نہ رہے مندر مسجد گردوارے چرچ،
 چراگاہاں توں باہر کڈھائیا۔ پٹھی جنم مرن دی سدھی کردے نرد، نرائن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چھری قصائی بنے نہ کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ

ڈھاپیا۔ اندروں اندھیرا کڈھ دے غُبار گرد، نُوَر جوت کر رُشنائیا۔ جے تُّٹھا ایں تے غریباں نال ونڈ درد، کوجھیاں کملیاں اپنے رنگ
 رنگائیا۔ جنہاں نُوں تیرے ملن دی مرض، اوہناں مریضاں نُوں لے بچائیا۔ جنہاں دے پلے نہیں کوئی نام دا خرچ، خزانہ اپنا اٹھ دے
 ورتائیا۔ جے نُوں سُوَرپیر مردانہ مرد، مدد کر تهاؤں تھائیا۔ تیرے کول کپھڑی تلوار تے کپھڑی کھڑگ، کھنڈا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے صاحب دے وڈیائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میری اکو اک دلیل،
 دلیلاں والیو دیاں جنائیا۔ سب دا مالک آد انت دا اکو چھبلا چھیل، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جس دے دربار وچ کدے نہیں ہندی اپیل،
 اکو وار حُکم تے حُکم حُکم وچوں سُنائیا۔ جس دے حُکم دی کوئن کوٹ جُگان دی پے جاندی (تعطیل)، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوتھے نہ
 کوئی شرع تے نہ کوئی شریعت دا وکیل، وُکلے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ کوئی ملکیت تے نہ مالک زمین، زمیں اسان دوویں دین گواہیا۔ نہ
 کوئی ودیا تے نہ کوئی تعلیم، چار جُگ دے شاستر رہے سمجھائیا۔ جو مالک آد انت دا شہنشاہ عظیم، عالیجاہ کہہ کے سارے سیس
 نوائیا۔ جو قُدرت دا رہبر قدیم، کائنات دا مالک اک پڑھائیا۔ جو کلجُگ دی سَتجُگ نال کرے ترمیم، طبیعت اپنے وچوں پرگٹائیا۔
 جس نُوں ساریاں کہنا آمین، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوس دا حُکم اوتاراں کرنا تسلیم، سَتگر گر کہن دھن تیری وڈیائیا۔ وشن
 برہما شو بنے ادھین، سارے خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو
 نظری آئیا۔ نارد کہے پرہو میں آگیا بھوؤں بھٹکیا، بھٹکن والیو دیاں جنائیا۔ میرے صاحب دا بھانا کدے نہ اٹکیا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔
 مینوں ایوں دسدا کلجُگ اتم لٹکیا، چار لکھ بٹی ہزار آیو سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تینوں دُھر دے حُکم نے پٹکیا، جو وید ویاسا گوبند پٹنے
 والے نال مل کے دئے گواہیا۔ جس نے جیواں جنتاں جھٹکیا، گھر گھر چھری چلائیا۔ اوس دے سیس تے کھنڈا کھڑکیا، کھڑگان ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ جنہاں دی خاطر نرگن دھار ہو کے پرتیا، پت پریشور نُوَر الاہیا۔ اوہ آ کے اُتے دھرتیا، دھرنی دھرن دھول دھول پیشین
 گوئیاں پوری کرے شرطیا، شریعت کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا مقروض لاہوے قرضیا، باقی سب دے ہتھ پھڑائیا۔ جس نُوں کھوجدے آرب
 کھریا، اسنکھ اسنکھا دھیان لگائیا۔ ہندسیاں نال دیندے ضربیا، انت حاصل ہتھ کجھ نہ آئیا۔ اوہ سب دا ویکھے دھن دُولت مال دریا،

گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ جو بھگتاں دی بھگوان ہو کے سُنے عرضیا، بینتی اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ نارد کہے پرہو میں تیرا ویکھن آیا چوٹھا جُگ، کلجُگ چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میں سرِشٹی دی انتر ویکھی بُدھ، باہر چم درِشٹی نہ کھئے ودھائیا۔ مینوں ایوں جاپیا اتر پُورب پچھم دکھن کلجُگ جیواں دے اندر جھوٹھی جاگ لگی جوں کانجی دُدھ، نو دواریاں والیاں نو سیر رہے سمجھائیا۔ جو ماجھا مالوا دواہ جموں لیکے چُک، ماٹی بھانڈے دیو وکھائیا۔ کِرپا ندھان سِری بھگوان نوجوان مرد مردان وچ جہان میں چاہندا نارد کہے کوڑی کِرپا دا پینڈا جائے مُک، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ کوئی اوتار پیغمبر گر سادھ سنت بھگت صوفی فقیر ایس ویلے بہار نہیں سکدا چُک، نو کھنڈ پرتمھی اپنیاں کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ تُوں سب دا مالک خلق دا خالق پاربرہم اناشی اچت، چیتن سب تُوں دے کرائیا۔ تیرے دوارے اُتے سب دی سوہنی ہووے رت، زُڑی اپنے نال مہکائیا۔ پرہو آد تون جُگاد تون جُگ چوکری سدا بھگت تیرے سَت، دُلا رے سچکھنڈ وچ سوہیا پائیا۔ انہاں تُوں ایس دھرنی اُتوں دھول اُتوں دھول اُتوں خوشیاں نال شبد دی گودی چُک، جگت ہتھیاں کراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے ایہہ نہیں پُج سکدے تُوں آ کے انہاں کول ڈھک، دُور دُرائے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جے تُوں صاحب سوامی تے سَتیاں دا چم مُکھ، رات زُڑی انہاں دے اندر اپنی دے مہکائیا۔ جے ایس کلجُگ وچ وی رہیں چُپ، پھیر تیرے ورگے بھگوان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے تُوں بھگوان ہو کے نوجوان ہو کے مرد مردان ہو کے منگتا بنیا رہیں گھر گھر ٹک، ٹکڑے جس طرح دین دنی دتی کرائیا۔ ایہہ ویکھ لے ساری تیری آتما تے پرماٹما ایہہ جنی تیری وچوں ککھ، بنا آتما تون سریر کیسے کم نہ آتیا۔ اپنیاں تُوں آپ آ کے پُچھ، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہے مینوں کیسے دسیا اچ بھگتاں دا بھنڈارا، غریب نہانیاں وڈے تون وڈا دتا رجائیا۔ میں وی کہہ جا کے اوہناں دا شکر گزاراں، نیوں کے سیس جھکائیا۔ جنہاں دے وچ میرا انترجامی ہویا ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُشنائیا۔ جوتی دھار ہو کے آیا دوبارہ، دوہرا اپنا کھیل کھلاٹیا۔ نالے ستگر شبد نالے پریمی نالے دوست تے نالے یارا، یاراں دا یار نے گھر گھر رہیا لگائیا۔ اوہ جن بھگتو دین تے دُنیا مانس تے مانکھ جگت ودیا دیاں پڑھدے اخباراں، تھانڈے اندر سندیسہ اوہ جو

سب نوں کرے نرموہ، تہاڈی آتما پرما تال گئی چھوہ، چھوہرے بانکے نال مل کے تہاڈی وجدی رہے ودھائیا۔ تسیں اک تے اک دے اک دو، اک دو والے ہندسے دیو وکھائیا۔ تہاڈے اک دے نال موہ، موہ والیو اپنے ہتھ لو اٹھائیا۔ او تہاڈا ہوکا حق تے ہو، ہوکا حق لکھن والیو اشارہ دے کے سب نوں دیو جنائیا۔ ہربھگت گرسکھ گرسکھ نال کدے نہ کریو دھروہ، جنہاں کول دھروہ لکھیا اوہ دھروہ کرن والیاں دیاں اکھاں آگے دیو ٹکائیا۔ اج توں سارے اپنے آپ نوں لو جوہ، کایا دے مندر اندر وڑ کے اپنے پردے لو اٹھائیا۔ آہ ویکھو گیتا گیان تے انجیل قرآن رمان تے گرو گرتھ صاحب دا پنجاں والا گروہ، پنجاں چوراں دی کرن صفائیا۔ جے تسیں پرہو دے گئے ہو، اپنا آپ پرہو دی جھولی پائیا۔ جے اپنا آپ گئے کھوہ، جنہاں دے کول ہندی وچ کھوہ لکھیا پھڑیا اوہ ہتھ لو اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے پرہو میں چوری چوری سنی خبر اپاری، اپرپر دیاں جنائیا۔ وشنو کہے لکشمی اج تکیے ست سچ دا درباری، جو درے دربار سوہا پائیا۔ برہما کہے سُرستی جس دی مہا چار مکھ چار ویداں وچ اچاری، چار گنت کرے شنوائیا۔ شنکر کہے پاربتی جس دے پیار وچ باسک تشکا گل دے ہاری، بھوتی خاک تن رمائیا۔ سیتا رام کہے رام سیتا کہے جس دے حکم وچ پھرے بنباس جنگل پہاڑی، اک چار پنڈھ مکائیا۔ رادھا کرشن کہے کرشن رادھا کہے جس دی دھار وچ رتھ رتھوہی دی کیتی سواری، اپنا کھیل کھلائی۔ جان ہور ویکھیا کُیر اپنی آسا رہیا اچاری، اچر کے رہیا سنائیا۔ ڈرگا کہے میں آد توں کواری، اشٹبھج سنگھ سوار سوہا پائیا۔ کالکا کہے میں بھکھی پیاسی جگت وچ ہاری، پردے شانت نہ کھئے کرائیا۔ چترگپت کہے میں سب دے سندیسے لیکھ دیواں وارو واری، پچیا نظر کھئے نہ آئی۔ رائے دھرم کہے میں وڈا لکھاری، چوراسی دا گیڑ چوراسی وچ بھوائیا۔ لاڑی موٹ کہے میں انوکھی ناری، اوتار پیغمبران گروآں دے تن وجود سریر لواں پرنائیا۔ کلجگ کہے انت میری آگئی واری، جگت دے وارشو دیاں سمجھائیا۔ تہاڈے پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس ہندیوں میں سرشٹی دی درشٹی اندروں کیتی کالی، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بھاون مندر مسجد شودوالے مٹھ جاوو دھرمسالی، دھرم دا راہ نہ کیسے وکھائیا۔ پھل رہن نہیں دتا کایا ساڈھ تے ہتھ دی ڈالی، ٹاہنی ٹاہنی پھول پھولائیا۔ سچ محبت لبھدی نہیں بھالی، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ میں سارے وشن برہما شو اوتار پیغمبر گروآں دے آگے کھلو

کے کلجگ کہے میں ماراں تالی، تال تلواڑیاں والیاں دیاں جنائیا۔ ساریاں دے بھنڈارے ویکھو خالی، سچ وست ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کسے دی لیکھے لگے نہ گھال گھالی، میں گھائل کیتی لوکائیا۔ جے میرے وچ سادھ سنت تے صوفی فقیر تکو کے جعلی، ظاہر ظہور پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں جنہاں توں پرہہ اپنے پیار دی اندروں دیوے لالی، اوہ لال اٹلے سوہا پائیا۔ اوہناں دا کھیل اکھا انوکھا شالی، شالا دیوے آپ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ نارد کہے پرہو سارے کر کے آگئے اپنا متا، صلاح مشورہ اکو اک بنائیا۔ تیریاں بھگتاں دا بھنڈارا ستاں والا ستا، ست دے مالک نظری آئیا۔ سانوں چھکا دے وچوں رتا، رفتہ رفتہ رہبر دتا بنائیا۔ جس منزل چڑھدیاں راہ وچ ہووے کدے نہ ہتا، ہتیا کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر تکو بھگت بھگوان بھگوان بھگت دے پیار دے ستھر لتھا، دوجی سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پرہو کدی خوش نہیں ہویا ٹیکیاں متھا، ننگ زمیں اُتے رگڑائیا۔ اوہ کدی متیا نہیں زبان والی کردیاں کتھا، کتھنی نال نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ کدی ریچھیا نہیں دیناں مذہباں بنایا جتھا، جتھیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ کدے خوش نہیں ہویا نپیا گھٹیاں ہتھاں، ہست کولاں نال دبائیا۔ اوہ کدے ہتھ نہیں آیا کروڑاں رپئیاں لکھاں، آرباں کھرباں ملن کدے نہ پائیا۔ اوہ جدوں ملیا بھگتو تے ملے وانگ بدر گلی ککھاں، غریب نہانیو تہاڈی کایا گلی وچوں نظری آئیا۔ اوس دا اکو وشا یتھارتھ یتھا، یدی اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ اوس دے کول نام دا تیر کمان بھتھا، انیالا دئے چلائییا۔ جس نے کلجگ اتم ہرجن پریم پیار وچ کیتا اکٹھا، اکو رنگ رنگائیا۔ گرمکھو تہانوں دین دُنیا نے کرنا تھتھا، مخول ہاسی جگت اڈائیا۔ پر تہاڈا اندروں انتر نرمل جویں بنا پان توں لٹھا، پرہہ اُلٹی لٹھ دتی گڑائیا۔ تہانوں لوڑ رہی نہ تیرتھ اٹھسٹھا، مندر مسجد شودوالیاں پنڈھ دتا مکائیا۔ تہاڈا سوامی تہاڈے اندر جگے جوت لٹ لٹا، نور نورانہ نظری آئیا۔ اوہ تسیں سورپیر اج مارو ہتھ اُتے پٹاں، جان پٹنے والا تہاڈی دئے گواہیا۔ ہُن پچھلا سماں تپا، آگے اکو تپا دئے وڈیائیا۔ تسیں سارے کہوگے اج وجدیاں گپاں، گپوڑیاں رہیا سُنائیا۔ پر جس اکھڑ دی یاد چار جگاک رہی پیا، پورن پریشور بے پرواہیا۔ جس نوں یاد کر کے گیا نانک تپا، گوہند کہا گوہند دا گوہند ماہیا۔ محمد نے کہا اوہ میرا امام اوہ میرا سکا، ساجن اک اکھوائیا۔ عیسیٰ نے کہا اوہ صاحب تے اوہو پتا، اوہو گود ٹکائیا۔ موسیٰ نے کہا اوسے دا نور جس مینوں منہ دے بہار سٹا، اپنا

آپ دتا بھلائیآ۔ کرشن کہا میں کاہن بن کے ایسے کر کے رادھا دیاں کھلائیآں لٹاں، پراندی گت نہ کھئے بنائیآ۔ رام نے کہا میں سیتا توں پنچبٹی وچ سویا اُتے پتھر اٹاں، جگت سنگھاسن نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائنیآ۔ صاحب سوامی گوسائیں اک، اک اک وڈیائیآ۔ مالک خالق خدائی اک، خادم ہو کے سیو کھائیآ۔ خصم خصمانہ ماہی اک، جس توں ایکنکار کہہ کے سارے گائیآ۔ جو جسم جسمنا ضمیر وچ بے نظیر وسیا اک، اک اکلّا سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بیو کھلائیآ۔ نارد کہے وشن برہما شو رام کرشن سارے گاؤ اگمی گانا، جس دی ٹک ٹکانت نہ کیسے بنائیآ۔ بنا اکھاں تگوا اگمی رانا، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیآ۔ جس نے پرتھو توں اگایا دانہ دانہ، اپنا حکم سُنائیآ۔ جس دے دوازیوں سب توں ملدا کھانا، دیونہار وڈ وڈیائیآ۔ اچ اُس دے بھگتاں دا بھگت دوارا ویکھیا نہ ایہہ نواں تے نہ ایہہ پُرانا، پُران اٹھاراں دے چار لکھ ستاراں ہزار سلوک اشارہ کئے کرائیآ۔ نہ ایہہ شرع تے نہ ایہہ دین دنی دا کوئی ٹکانا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جنہاں نے آتم برہم پچھانا، ملیا میل سیری بھگوانا، سو ہرجن مل کے اپنی خوشی بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیآ۔ سارے کہن کھائیے کی، وستو بے پرواہیآ۔ سارے کہن پیالے پریم دے جائیے پی، پریم پریتی وچ رکھائیآ۔ کلجگ کہے سجنو میرے دیش وچ میرے پردیش وچ جے کیسے توں تھان لہی تے لہیا ساڈھ تے ہتھ سپیں، شاہ سلطان دوجی حد نہ کھئے رکھائیآ۔ میں پیار دا مُحبت دا کیسے پاسے پین نہیں دتا مینہ، اوتاراں پیغمبراں دے بادل آئے تے بدلیاں بنا کے دتے اڈائیآ۔ کیسے نے خوشی منائی دیوالی تے کیسے نے وساکھی تے کیسے کہا ساڈی ساون تیں، کوئی تریا پچھے کوئی پریا پچھے جنگلاں وچ بھجے واہو داہیا۔ پر یاد کر لؤ اچ تک سارے ماتو دی اک چلائی نہیں کیسے نے لیہ، لائن سچ نہ کھئے رکھائیآ۔ کیسے نے کہا میرے پچھے جی، کیسے نے کہا اوہدے پچھے جی، کیسے نے کہا نام کلمے دا اندر بیج بی، کسان ہو کے رسنا حل چلائیآ۔ بنا بھگتاں توں کیسے نہیں کہا میں اوسے دا پتر اوسے دی دھی، جو پتا پُرکھ اکال ماتا پتا اکھوائیآ۔ اوہنوں لوڑ نہیں اوہ تن بستر پہنے زری، تن خواباں وچ سوہا پائیآ۔ کیوں جنہاں دے اندر وس گیا ہری، اوہ ہر دا روپ نظری آئیآ۔ جے تھادے اُتے تھادے صاحب نے کرپا کری، کرپا ندھان ہو کے وچ

میدان دے تہاڈا ہونے سہائیا۔ تہانوں لوڑ نہیں دسی کہ تہانوں بہشتاں وچ کوئی ہور ملے کہ پری، تے تہانوں پرا پسنٹی مدہم بیکھری توں باہر اپنا حکم دتا سُنائیا۔ تہاڈا انگ انگ جیہڑا بدھا سی وچ جگت دی کڑی، بندھن بندھناں نال رکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دی تہاڈے وچ رہن نہیں دینی اڑی، اڑکا نظر کھئے نہ آئیا۔ تہانوں اکو صاحب اکو مالک تے اکو اُس دی سہنجی نظر آوے گھڑی، جو گھڑیال نام دا تہاڈے اندر رہیا وجائیا۔ اچ تہاڈے پریم دی نیں جگت جہان توں باہر چڑھی، چڑھدیوں لہندے نوں گئی تے لہندیوں چڑھدے نوں جائے واہو داہیا۔ پھیر دکھن پہاڑ نوں جاوے چھڑی، ہلونا دیوے تہاؤں تھائیا۔ یاد رکھو جن بھگتو تہاڈی آتما کدے نہیں مری، سدا سد پرہ دے رنگ سہائیا۔ تہاڈی وستو سدا سچی سدا کھری، قیمت ستگر اپنے ہتھ رکھائیا۔ تھوڑا ویلا تھوڑا وقت تے تسیں ہمت رکھیو جری، ذرے ذرے دے وچ ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل رہیا کھلائییا۔ سارے کہن پرہو دے دے وستو اٹلی، اٹول دے ورتائیا۔ جیہڑی رسنا لگے کدے نہ بلی، جس دا اشارہ بھلے شاہ گیا کرائیا۔ اوہ تیری وست محبوبا کیسے ترازو کدے نہ تلی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہربان ہو کے دیاوان ہو کے بھاگ لگا دے غریباں دی کایا گلی، کل مالک ہو سہائیا۔ اوہ تک تیری پھلواڑی پھلی، بغیچہ سچ دا نظری آئیا۔ ایوں جاپدا تیجے سال نوں اندھیری جانی جھلی، جھولیاں والیاں جھولے والے دینے بلائییا۔ لاڑی موٹ نوں چھٹی دے دے کھلی، مینڈھی سیس دی دینی کھلائییا۔ جیہڑی دُنیا تینوں بھلی، بھلیاں دینا سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے پرہو مینوں ایوں جاپدا تیرے بھگتاں دے اندر جگت والا گیان، گیانی دھیانی بن کے جگت دی سُنن وڈیائییا۔ میں چاہندا ساریاں دا ایکو وار سچ دی سبھا وچ ہو جائے حلفیہ بیان، جس دی حرف حرؤف دے کے پرؤف پچھتاوا نہ کھئے جنائیا۔ جو تیرا بھگت ہو گیا اوہ بچہ نہیں آنجان، بڈھی توں پرے اُس دی پڑھائییا۔ جے اوہ بھل جاوے اوہنوں بخش لے آن، مہر مہر نظر اٹھائییا۔ آہ ویکھ لے گرو گرتھ رمائن تے گیتا نال قرآن، اکٹھے ہو کے سارے دین گواہیا۔ جن بھگتو جے تہاڈے کول آگیا کوڑ کڑیارا تے شیطان، شرع سچ دی سچ نالوں تڑائییا۔ پھیر تہانوں ضرور ستگرؤ دے حکم بھلیاں چوراسی دا بھگتنا پئے بھگتان، آکے ہو نہ کھئے چھڈائییا۔ اپنے انتر نرنتر بنا مکھ توں بولیا تے دسیا

زبان، سارے پر نام کر کے لَو کرائیا۔ ایہ جوتی جگدی جگدی جس طرح تہاڈے ساہمنے مٹ گئی وچ جہان، ایسے طرح پھیر
 آتما ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تہانوں اپنی نہیں پہچان، بے پہچان تہانوں پہچان کے اپنے نال ملائیا۔ تہاڈے دوارے دا اتم سریشٹ پین کھان، جس
 نوں اوتار پیغمبر وشن برہما شو گرو سارے کھان، آئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سارے کہن اسیں پکوان کھاہا اندٹھا، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ جس دا رس نہ کھٹا نہ مٹھا، مٹھت جگت نہ کھٹے
 جنائیا۔ جس دا اکو سواد ست ست دا بتہ، پریم پریم نال بنائیا۔ سوامی ستگر صاحب ملیا مٹا، مٹر پیارا رنگ رنگائیا۔ جیہڑا کدے نہ
 وسرے وچوں چتا، چت تھگوری رہے نہ رائیا۔ اُس دی سب نوں اکو سکا، جو سیکدیاں اپنے نال ملائیا۔ جس دا روپ نکے توں نکا،
 وڈیاں توں وڈی وڈیائیا۔ سو تہاڈے تن وجود مندر اندر وکا، اتم سیج سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا بھو آپ کھلائیا۔ لنگر کہے میں کی آکھاں، آکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں کی بھاکھاں، بھاکھیا وچ کی
 سنائیا۔ میں کی الاکھاں، اکھ نہ لکھیا جائیا۔ میں ویکھیاں گوپیاں کابن دیاں راساں، تٹ کنارے سوہا پائیا۔ میں چار جگ دے اوتار
 پیغمبر گروآں دیاں تکیاں آساں، جو آساوند آس گئے رکھائیا۔ میں دیناں مذہباں دیاں وڈیاں چھوٹیاں ویکھیاں جماعتاں، جو کلاساں وچ
 اپنا حکم جنائیا۔ انت کلجگ دیاں آگیاں اندھیریاں راتاں، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ پیار رہیا نہ پترن ماتا، پتا پوت کرے لڑائیا۔ نار
 کنت نہ دیوے ساتھ، سنگی سنگ نہ کھٹے بنائیا۔ سجن مٹر اک دوجے نوں لُن ہاتھو ہاتھا، دھروہ پریم وچ کھائیا۔ رسنا جہوا سادھ سنت
 جگت شاستراں پڑھدے سناوندے گاتھا، اندروں من کلپنا جگت وچ تڑپھائیا۔ تیرتھ تٹاں اُتے ماردے واٹاں، گھر سرور نہاؤن دی آس نہ
 کھٹے رکھائیا۔ باہروں جگاوندے گھرت دیپ دیاں لاٹاں، اندروں نور جوت نہ کھٹے رُسنائیا۔ باہر سوندے سیجا پلنگاں اُتے کھاٹا، اتم سیجا
 سوہا کھٹے نہ پائیا۔ کتاں نال سروتیاں دی سُن دے آوازا، ناد دھن انتر زرتتر سُنن کھٹے نہ پائیا۔ باہروں فرضیا سیس نواوندے تے پڑھن نمازا،
 روزیاں وچ اپنا آپ کھپائیا۔ مکیاں کعبیاں دا کرن حاجا، لیکن حُجرہ حق حق دا مالک دس کیسے نہ آئیا۔ جدوں ملیا تے ملیا آپا، آپ
 اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا اکو شبد تے اکو نام تے اکو کلمہ تے اکو جاپا، تُوں میرا میں تیرا آتما پرماٹما مل کے وچے ودھائیا۔ اکو سجن

میت مُرارا تے اِکو صاحبِ سوامی ساکا، رِشتہ فرشتیاں نالوں نِڑائیا۔ اِکو مالک اِکو خالق تے اِکو آقا، جو عقل بُدھی توں پرے اپنا گھر
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ نارد کہے پرہو اُوئے تینوں کیوں
 کہندے بے پرواہ، کی بے پرواہی وچ سمائیا۔ تُوں ساریاں تُوں اپنے حُکم وچ بھانے وچ چھڈیا رُلا، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلایا۔ جیہڑا
 اِک ویراں گیا اُس تُوں دوبارہ کیوں نہیں لیا بُلا، اُس دا لیکھا ستمکھ دتا سمجھایا۔ تُوں آپ اِک تے وکھ وکھ اپنے نام دتے جپا، رُٹا دین
 دُنی وچ پائیا۔ تُوں سب دے نال دھوکھا دغا رہوں کما، اوہ کمال دیا مالکا کمال تیری وڈیائیا۔ تُوں دس چوہ ویدان وچ کپڑا تیرا نام چنگا
 کپڑا تیرا نام مندا تے تُوں کپڑا لیا گوا، سارے اگڑ پچھڑ بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در تیرے آس رکھایا۔ نارد کہے او پرہو کُچھ دس دے بھولیا اپنا بھیتا، پردہ دے اُٹھایا۔ تُوں کِس دا صاحب تے کِس دا نیتا، بن نیتراں
 توں نظری آئیا۔ چار جُگ دا پچھلا یاد کر لے چیتا، سندیسے سندیسے وچوں پھول پھولایا۔ جس دے پچھے گوہند نے پچھے کیتے بھیتا، آپ
 اپنا وار وکھایا۔ نالے ہس کے کہا میرے صاحب دا سوامی دا اترجامی دا دین مذہباں توں باہر دین دُنی دا آتم برہم دا ست دھرم دا اِکو
 حُکم وچ اِکو وار ہووے لوک مات ٹھیکا، پچھلی ٹھیکیداری رہن کھئے نہ پائیا۔ اِکو داتا اِکو داتار اِکو ہووے نیتا، جو نیتراں توں پچھے بہ کے
 سب تُوں ویکھ وکھایا۔ پر اوہدا رُوپ ہونا اوہدا کھیل انُوپ ہونا اوہنوں کِسے نے کہنا گوار کِسے نے کہنا جٹ پھرے وچ کھیتا، کھتری
 برہمن شوڈر ویش سمجھ کِسے نہ پائیا۔ اُس دے ہتھ وچ سمرتھ کول سب دا ہووے لیکھا، بنا لیکھیاں توں لیکھ سب دے دئے بدلائی۔
 اوہدا جواب اوہدا پرنام جگت دی دھار وچوں بھوئے ویششا، ویشیاں توں باہر اِکو اپنی کھیل کھلایا۔ نالے سدا رہے تے نالے رہے
 ہمیشہ، تے آون جاون اپنا رُوپ بدلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اِک اکھوایا۔
 بھنڈارا کہے گرمکھو او بھگنو تسیں اج کھا کھا کے گئے رج، سُکے منڈے سوہنے سوہیا پائیا۔ پچھے چکرورتنی کراؤندے رہے اسمیدھ یگ،
 چھٹی پدارتھاں وند وندایا۔ سادھاں سنتاں تُوں رِشیاں تُوں مُنیاں تُوں باہروں جنگلاں وچوں لیاؤندے رہے لبھ، تیڑ لنگوٹیاں سر تے
 چوٹیاں تے نیتاں کھوٹیاں بھنڈارے وچ آ کے گپھے خُوب لگایا۔ بُدھاں موٹیاں تے نیتاں کھوٹیاں کہن اسیں نہیں کھانیاں روٹیاں، بنا پُوڑی

کڑاہ توں ساڈا من خوشی وچ کدے نہ آئیا۔ اسیں پھردے وانگ جوگیاں، ساڈے اندر بیماری نہیں کوئی روگیاں، اسیں رسداں اوہ لینیاں
 جیہڑیاں بل دوارے ہون سودھیاں، ستاں رنگاں دیاں ٹاکیاں وچ ست رنگ دے اناج بٹھ کے بھیٹ چڑھائیا۔ کچھ کھا لینا کچھ پی لینا
 کچھ جان لگیاں پا لینا وچ بوجھیاں، اوانگ ہری اوم تے ست نرائن نرائن نرائن ایک رنگ رنگائیا۔ اوہ پرہو بڑا بے پرواہ اوہ ایہو
 جہے کھیل کھیلدا رہندا بن کے چوجیا، چوجی ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے واہ اوئے بابا بابو او میرے پرما، جے تُوں نہ ہوویں انہاں
 سادھاں تُوں جنگلاں وچ بہن والیاں تُوں کون دیوے روزیاں، منکیاں وچوں تے وار من نہ کھئے رضائیا۔ ایہ تیرے نام وچ پیار وچ کہن
 اسیں بہندے مار کے گوڈیاں، ہتھ سینے اُتے ٹکائیا۔ نالے بہنگ دیاں پین ڈوڈیاں، تے اپنیاں آشا تُوں چکی پھرن اُتے موڈھیاں، بنا ناساں
 تُوں سُنکھ کے چوہ کُنٹاں دی واشنا اپنے وچ ٹکائیا۔ کیسے دیاں چوڈیاں اُتوں ٹھوڈیاں، کیسے دیاں دابڑیاں کھوڈیاں، جاں تکیا تے بھریاں
 وڈھ نالوں لوہیاں، لوہہ موہ ہنکار اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ پرہو بڑا گمبھیر بے نظیر جو آد جگاد ساریاں سریراں دا کھوج کھوجے بڑا
 کھوجیا، جتھے کھوجن والا ہور نظر کھئے لا آئیا۔ جنہاں دے کول چھوٹیاں چھوٹیاں نام دیاں بوگھیاں، کدی چڑھدے کدی اُتردے کدی
 پچھڑ کے اپنا آپ لین گوائیا۔ جنہاں تُوں پُرکھ اکال نے اوہ دین دیاں نے بہگت بنا کے اندر دیتیاں سوجھیاں، گھر بیٹھیاں دے اندر آ کے اپنا
 ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے پرہو بھی سچ دس دے
 ایہ بہگت کی تیرے سنگی، کی سنگلاں نال بٹھ کے لگ بندھائیا۔ اچے ایس جاپدا کلجگ دی آيو تھوڑی جہی لنگھی، بہت پندھ نہ کوئی
 مکائیا۔ نارد کہے میں چڑھدے گیا لہندے گیا میں دکھن گیا پہاڑ گیا جدھر ویکھاں ادھر ادھر واہوے (وال) لاڑی مَوٹ اُکے پچھے سوارے
 پٹیاں تے مینوں وکھاوے کنگھی، بنا دنداں توں دنداں لے کے اپنا رنگ وکھائیا۔ نالے کہے ناردا اوہ ویکھ سب دی جو بن جوانی میری کلی
 اُتے ٹنگی، جدوں چاہواں سب تُوں دیاں اُلٹائیا۔ جو بن کر کے کہے جاہ نی تُوں میرے بنا جائیں اٹھی، تینوں نظر کچھ نہ آئیا۔ تینوں نہیں
 پتہ میں اپنے صاحب توں اکو منگ منگی، منگتا ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جیہڑا عیسیٰ نے ہندسہ لکھیا پنجھی، اُس دی پنجھی نال پنجہ پرہ
 دے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ نی کھیئے اوہ ویکھ اکو سورپیر بہادر کرنی دا کرتا قدرت دا قادر یودھا تے جنگی، جنگجو بہادر نظری آئیا۔ پر

اک گلّ اوہدا پتہ نہیں اوہ صاحب کہ بھیکھی پکھنڈی، کہ ٹھگی جگت نال کھائی۔ نارد کہندا مینوں این دسدا سرشٹی اندرون اوہدے
 نالوں ہو گئی رنڈی، مندران وچوں خصم ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گنگا گوداوری امرت دی دھار نال کر نہ سکے ٹھنڈھی، سانتک ست نہ کھئے
 کرائیا۔ جھگڑا میٹے نہ جیرج انڈی، اُتہج سینج پندھ نہ کھئے مُکائی۔ میں سُنیا اک بھگت دوارا تے اک بھگت بھنڈارا جتھے کجھ جاپ کرنا
 نہیں پیندا دمی، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ دُنیا تے اوہناں نوں کہندی انہاں دی بُدھی ہوئی نکمی، مانکھ اپنا رستہ گئے بھلائی۔ تے نارد کہے
 میں دسیا تے تاڑی ماری دُنیا دارو انہاں دی ایکو ماتا تے ایکو امی، تے ایکو پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جس دی دھار وچوں آتم دی دھار
 جھی، آتما پرماٹما وچ سہائی۔ جتھے نہ کوئی خوشی تے نہ کوئی غمی، غم خوار ایکو سوہبا پائیا۔ جدوں ویکھو اُس دی جوین جوانی توہیں، نو
 جوین ونا ایکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائی۔ نارد کہے میں اج
 دے لُکیا رہیا ادھر ادھر گُٹھا، اپنا آپ چُھپائی۔ جاں میں ملدا رہیا تے پورن سنگھ کہے میرا سریر بھجّا ٹُٹا، تھکاوٹ وچ تھکیا نظری
 آئیا۔ میں آکھیا اج خیر نہیں پتہ نہیں کپڑا ویلا رہیا ڈھکا، ڈھکواں اپنا میل ملائیا۔ ادھروں مینوں شبدي شبد دا دتا رُقعہ، حُکم دتا
 سُنائی۔ اوئے نarda اج وشن برہما شو لچھمی سُرستی پاربتی رادھا کرشن سینا رام نے بھگتاں دے دوارے کھاوَن آؤنا رُکھا ٹکا، اپنی آس
 بنائیا۔ پھیر ساریاں بینتی کرنی پرہو ہُن نہ رہ چُھپا، چُھپن والیا بتھیرے جُگ دتے لنگھائی۔ پر تُوں بے پرواہ دُنیا بھویں اُلٹ جائے پر تیرا
 دین والا کدی نہ رُڑھے کُپا، پلی پلی زمینداراں نوں دے کے گر اوتار پیغمبران نوں لوک مات دتا ورچائی۔ جاں تے پرگٹ نہ ہُنندوں شبد
 دی دھار تے رہندیوں چُپا، چُپ چُپیتا اپنا وقت لیاندا لنگھائی۔ تے سانوں کوئی نہیں سی دُکھا، رنجش غمی نہ کھئے پرگٹائی۔ پر یاد وی کر
 لے تے ویکھ لے جیہڑا بھگت اوہ ضرور تیرے در دا بھکھا، راتیں سُنیاں تے دے جاگدیاں تیرا دھیان لگائی۔ تے جے ہُن تُوں گھر گھر وچ
 نہ پُجا، تیری پُوجا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی سچ کھیل کھلائی۔
 نارد کہے جن بھگتو سُنیا تُسیں حلفیہ بیان دتے اج، سچ دیو سُنائی۔ ہتھ کھڑے کرو کِنیاں اندرون لایا پیج، اپنا آپ چُھپائی۔ کِنیاں نے رس
 لینا اچے ہور ذرا ذرا مدھرا ماس کھا کے خوشی بنائی۔ کِنیاں نوں چاہ پین دالب، رسنا والیو دیو جنائی۔ کِنیاں نے جانا چھڈ، چھڈن

والے باہواں لو اُٹھائیا۔ کِنیاں نے بھگتاں توں رہنا اڈّ، اڈرے رہن والیو مُڑ کے آؤنا نہ چائیں چائیا۔ جاں دھرم رکھو تے دھرم دے نشانے دیو گڈّ، دھرم دی دھار دینی بنائیا۔ ایہہ اُس صاحب دی حد، جس دی حدود سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تُسیں اُس پُرکھ اکال دی ید، جس نوں سارے سیس نوئیا۔ جس نے تہاڈے ایتھے اوتھے دو جہاناں پردے لینے کجّ، اوہ کجّل وچ اکھیاں پاؤن والیو اکھیاں لو ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک اکھوائیا۔ لنگر کہے مینوں کھا کھا گئے کوئن کوٹی، انگت اپنا آپ جگت چلائیا۔ پر میں ہندا رہیا بوٹی بوٹی، ٹکڑا ٹکڑا اپنا آپ جنائیا۔ کیسے چپاتی بنائی تے کیسے بنائی روٹی، کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر مینوں اج تک اپنا ساتھی کیسے نہیں بنایا گوتی، گوتم بدھ نے اک وار اشارہ دتا کلجگ اتم تیرا لیکھا چکائے دھر دا ماہیا۔ جس دی جنی جگت دھار توں باہر جوتی، جوتی جاتا اپنا آپ لے پرگٹائیا۔ اُس نے بھگتاں اُتے کرپا کرنی بہتی، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اُس دی سوچ جائے نہ سوچی، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ اک مان دینا روداس چمارے موچی، تے بالمیک نال کرے گڑمائیا۔ جن بھگتاں دی بھگون ہو کے چلاؤنی روزی، رازق رزق رحیم ہو کے ونڈے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سوامی سدا سچ سکھدائیا۔ نارد کہے لکھاریو تُساں کیوں اپنے پچھے رکھے لیمپ، سچ سچ دیو سُنائیا۔ کی ایہہ بھگت دوارا کہ اندھیاں دا کیمپ، نیتر نظر کچھ نہ آئیا۔ کی ایہہ نام بھنڈارا کہ کوڑ کڑیاں دا ڈنک، بھيو دیو کھلائیا۔ کی ایہہ شبد رفتارا کہ من بدھی دا جمپ، جگت پندھ مُکائیا۔ سارے کہن پرہو سانوں ایں دسدا ایہہ بنا ہتھیاراں توں تیریاں بھگتاں دا اوہ مقام جہنوں کہن کینٹ، اکو رینک وچ سارے سوہا پائیا۔ کیسے دا کوٹ نہیں پینٹ، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹوپی نہیں بیٹ بیٹ، ہینڈ سب دے رہیا ہلائیا۔ ایں دسدا ایہہ سارے بڑے شوَقین تے جینٹ، جینٹل مین سوہا پائیا۔ تیرے وانگو شرارت دے بنے ٹانٹ، ٹاک واک وچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا، چھپی پوہ کہے میں دھنّ واد گرمکھو تہاڈا کردا، نو نو سیس نوئیا۔ کھیل تکیا تہاڈے گھر دا، بھگت دوارے ویکھ وکھائیا۔ سچ بھنڈارا ویکھیا پکدا، جو ہر بھگت خوشیاں نال بنائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر رہیا تکدا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ تہاڈا لیکھا پورا ہویا حق دا، حقیقت حقیقت وچوں سمجھائیا۔ پنجاں درباریاں جو

وبار کیتا ننگ دا، پانی نال صاف کرائیا۔ ایہہ لیکھا پرمیشور پت دا، لوک لجیا توں باہر کڈھائیا۔ پردا رہے کیسے نہ تپدا، اگنی آگ
 بُجھائیا۔ ناتا جڑے پک دا، کچّا تند نہ کھئے تڑائیا۔ میرا لیکھا تہاڈے جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ تہاڈا گرہ رہے وسدا، پرہہ میلا میلے
 چائیں چائیا۔ جیہڑا جگ جگ پیج بھگتاں رکھدا، ہونے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک دیا کمائیا۔ چھہی پوہ کہے میرا سچ سچ ووبار، ووباری ہو کے دیاں جنائیا۔ جنہاں گُرمکھاں شبدي شبد دا کیتا وبار، سب
 دا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ کیسے نے پکڑی لیاندی دستار، کوئی برتن جل نال سہائیا۔ کیسے پرساد کیتا تیار، کوئی بستران بھیٹ چڑھائیا۔
 کوئی سنگھاسن کر شنگار، سوہنا رنگ رنگائیا۔ کوئی آئے پینڈا مار، بھجے واہو داہیا۔ کوئی آئے کم وِسار، لالچ لوہہ تجائیا۔ کوئی آئے چھڈ
 کے نار، کوئی دھیاں پتر گھر بہائیا۔ کوئی بردھ بال آئے قدم اٹھال، قدم قدم نال بدلائیا۔ کوئی آئے گھروں کنگال، کنگالی گنڈھ نہ کھئے
 بندھائیا۔ کوئی آئے سرت سنہال، سمبل تکیئے دھر دا ماہیا۔ کوئی آئے گھالنا گھال، ساچی سیو کمائیا۔ جے سارے تکیئے تے آئے پرہو دے
 بن کے لال، لال لالن رنگ رنگائیا۔ جس سچ دوارے لئے بہال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھل لگا کے کایا ڈال، پھل پھل دتے مہکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چھہی پوہ کہے میں کراں خبردار، سندیسہ اک سنائیا۔
 جیہڑے چوڈاں گُرمکھ چوبدار، ہرجن ہر ہر رنگ رنگائیا۔ جیہڑے ودوان بنے وچ سنسار، وديا توں باہر پڑھائیا۔ جیہڑے براہمن روپ
 لئے دھار، مستک تلک چھہائیا۔ سب دا لیکھا لہنا پورا کرے وچ دربار، درباری اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ چھہی پوہ کہے میں کی دساں کيہڑا رکھاں ہتھ، صدق کون وڈیائیا۔ جگ چوکڑی
 ویکھی تھ تھ، پاندھی ہو کے پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ پرہو دی صفت گاؤندے ویکھے بھٹ، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ دوس رین رہے جپ،
 آپ آپا جگت مٹائیا۔ کرن تپسیا تپ، دھونیاں آگ جلائییا۔ بھروسہ نہیں پرہو ملیگا پک، لیکھا اپنے نال ملائییا۔ چھہی پوہ کہے جن بھگنو
 تُساں اندر دھیان کرنا اک منٹ تے سٹھ، اکاسٹھ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پردہ لاپییا۔ اک
 سٹھ منٹ کہے میرا وقت سہیلا، ست سچ جنائیا۔ جن بھگنو تہاڈا اک اک دا میلا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ اکو گھر سوہے گرو

گر چيلا، چيلا گر اڪو نور نظري آتيا۔ جو ايتھ اوتھ سڄن سھيلا، سچ سوامي ساچا ماھيا۔ جوتي جوت سرٻ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، ٺھڪنڪ نرائن نر مھارج شيرسنگھ وشنو بھگان، ديونھارا جوت شبد دا ساچا دان، داتا داني اپني ديا ڪمائيا۔

* ۲۷ پوھ شھنشاھي سمت اٿھ ھر بھگت دوار جيٿھووال ضلع امرتسر رات دے سمين *

نارد ڪھے سُنو جي بھگت ڪير، قابو اپنا آپ ڪرائيا۔ ميں ڪُچھ سچ ڪران تقير، جس دی تحریر نہ ڪيسے ڪرائيا۔ ميں ڪھيل تک ڪے آيا بے نظير، نظران تون باھر دھيان لگائيا۔ جس بھاگ لگايا تن وجود سرير، پورن سنگھ جگت وڌيايا۔ آپ بن ڪے پچھ شير، شيرخوار اندر ڏيرھ لائيا۔ پھير بنا قلم تون ماري بيٺھا لڪير، لائن عين عين بنايا۔ جتھ سب دی بدل ريبا تقدير، تدبير اپنے بٿھ وڪھائيا۔ مينوں ايون جاپيا اوتار پيغمبر گرواں دی رہن دتی نہيں کوئی جاگير، حقدار نہ ڪھئے اڪھوئيا۔ جس ليڪھ لايا روپداس دا اڪ ڪسير، قسم ڪھا ڪے دياں سُنائيا۔ اُس نے دين دُنيا دا بدل دينا ضمير، زمين اسمان دين گواھيا۔ اُس دا نام ڪھنڊا اگهي شمشير، جو شرع دا ڏيرھ ڏھاييا۔ اوڊا تن لباس تے بستر چير، چيرے والا دُھر دا ماھيا۔ جو پيران دا پير، دستگير نور خدائيا۔ جس ليڪھا پورا ڪرنا شاه حقير، حقيقت اڪ درڙايا۔ پوجا رہن نہ ديوي جنڊ ڪير، پاھن پاٿھر سيس نہ ڪھئے نوايا۔ اوڊا اڪو فقره ساري سرشٹی نوں ڪر ديوي فقير، گھر بار سارے جان تجائيا۔ ممتا دا رھے نہ ڪھئے امير، مايا گنڏھ نہ ڪھئے بندھائيا۔ ميں حيران ھو ڪيا اوھ آپ پاتشاھ تے سنگر شبد اُس دا وزير، وزارت بھگتان والي بنايا۔ جان ميں نگاه ماري تے اوڊا رستہ دسيا بھير، بھيری گلي پار نہ ڪھئے ڪرائيا۔ نہ اوتھ انجيل قرآن نہ اوتھ ويد پُران تے نہ گرو گرتھ صاحب دی پير، بنا اڪھراں تون سب دے بيڙے پار ڪرائيا۔ نہ ڪيرا تيرے وانگ لنگوٹی ڪيسے نے بدھی لير، جو لير لير ھو ڪے وچھڙے اڪھے لئے ڪرائيا۔ نارد ڪھے ميريان اڪھيان وچون بنا ھنجھواں تون وگ ڪيا نير، نير وھنا دھار وھائيا۔ ميں اوتھ ھور تڪيا بھنڊارا بھگتان دا اوتھ نہ پوڙي ڪراھ نہ ڪھير، خيرخواھ اڪو نظري آتيا۔ جوتي جوت سرٻ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا ميوھ ديوي ديوا ديوت سر آپ ڪھوئيا۔ نارد ڪھے ڪير جي ميں ڪي ڪجھ ويڪھيا، ٻن اڪھاں دتا وڪھائيا۔ ميں پھريا برہمنڊ ڪھنڊ پري لوء آڪاش

پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دھرتی دے پردیسیا، دیس اکو ویکھ وکھائیا۔ جتھے صاحب سوامی انترجامی مالک نر نریشیا، نر نرائن کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا دھر کے بھیسیا، بھیس اولڑا آیا وٹائیا۔ جو نو نو چار دا پورا کرے لیکھیا، جگ چوکرئی بیٹھے سیس نوائیا۔ دھر دے حکم نال سب دی بدلے ریکھیا، رکھی مئی سر نہ کھئے اٹھائیا۔ جو مالک خالق آد جگاد ہمیشیا، پاربرہم پت پریشور پروردگار نور الایہیا۔ اوہنوں جگ چوکرئی دا بھلیا اچے نہ چیتیا، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نرور ہو کے کھیڈاں رہیا کھیڈیا، کھیڈنہار وڈ وڈیائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو لوک مات وچ بھیجیا، بھجن بندگی نام نال دتی وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایالا جن بھگتاں دی اندر ستا سیجیا، ساجن بنیا دھر دا ماہیا۔ مینوں چاروں کُنٹ پئے بھلیکھیا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ کھیڑا رام کرشن تے کھیڑا عیسیٰ موسیٰ محمد کھیڑا نانک کون گوہند دس دسمیشیا، تن وجود کون وڈ وڈیائیا۔ جاں نگاہ ماری ست سروپ شاہو بھوپ دسیا اک وشیشیا، جو وشیاں توں باہر اپنا نور کرے رُشنائییا۔ جس نے کلجگ انت مٹاؤنا کلیشیا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی دیا کھائیا۔ نارد کہے کبیر جی میں کی کھولان بھیو، بھید کی جنائیا۔ منگتے ویکھے اوتار پیغمبر دیوت دیو، سر نر دور ڈراٹے جھولیاں ڈاہیا۔ وشن برہما شو منگتے بنا رسنا جہو، بتی دند نہ کھئے مکھ سہائیا۔ دھام تکیا نہچل اک نہکیو، نہکرمی بیٹھا آسن لائیا۔ جو آپ آپ بھوئے الکھ ابھیو، اگوچر کہن کجھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کبیر کہے نارد، کی دسیں پرہو دی گل، سمجھ کی سمجھائیا۔ جیہڑا وسے نہچل دھام اٹل، ست دوارے سوہا پائیا۔ جس دا مسلہ کوئی کرے نہ حل، انت وچ انت نہ کھئے جنائیا۔ اُس دا کھیل اچھل اچھل، ول چھلداہاری بے پرواہیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے راجے بل، باؤن سنگ ملائییا۔ پرگٹ ہو کے کلجگ کل، کل کلکی ناؤں سہائیا۔ جو شبدی دھارل، سمبل سوہا پائیا۔ بھگتاں نوں دیوے بھگتی پھل، امرت رس آپ چوائیا۔ بوند سوانتی دے کے جل، جل تھل مہیٹل آپ لنگھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھل، خالق اپنا میل ملائییا۔ مینوں وی اوتھے لے کے چل، جتھے آیاں پھیری پائیا۔ سچ دوارا لیئے مل، چرن چرنو دک سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کبیر کہے نارد

کر دے ہاں، ہاں ہاں وچ ملایا۔ کپھڑا سہاونا ہووے تھان، تھنتر ملے وڈیایا۔ جتھے ہنس بن دے کان، سوہنگ مانک موتی چوک
 چکایا۔ پت تیاگن مان، پتا گود نہ کھئے چٹرایا۔ تس صاحب دے بل بل جان، جو جانہار اک اکھوایا۔ جس جھگڑا مکایا سور تے گان،
 پنچھیاں کھل نہ کھئے لہایا۔ نرگن ہو کے سرگن پکڑی بانہ، پلو شبدی گنڈھ رکھایا۔ ہرجن بنا کے بہین بھرا، دھرم دی دھار اک
 سمجھایا۔ اوتھے جا کے کریئے واہ واہ، وابوا وابگرو تیری بے پرواہیا۔ ساچا کھپڑا نگر ویکھیئے گراں، گھر بار دین دنی تجایا۔ جتھے بھگتاں
 ملدی ٹھنڈی چھاں، اگنی آگ نہ کھئے تپایا۔ ساچا مارگ ملدا راہ، رہبر ایکو نور الاہیا۔ اوس نوں خالق کہیئے جان خدا، خود اپنا پنڈھ
 مکایا۔ جیہڑا بھگتاں توں ہووے نہ کدے جدا، جز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اوس دے چرن کولان ہوئے فدا، آپ آپا بھیٹ کرایا۔ جے
 توں نہیں جانا تے مینوں کر ودع، الوداع کہہ کے خوشی منایا۔ مارگ رستہ دس دے سدا، میں جاواں چائیں چائیا۔ جھٹ نارد نے دو
 ہتھ نال ماریا گدھا، تاڑی دتی وجایا۔ نالے پٹھے بھار ڈگا، مکھ نین اُپر ٹکایا۔ نالے کرن لگا صدا، صدیا بن کے مکھ بھوایا۔ پھیر پرتکے
 ہو گیا سدا، نین مؤند نظری آیا۔ ہتھ جوڑ کے کہا کبیرا اوس دے ملن دی اکو بدھا، جو بدھنا دی لکھی ریکھ دئے مٹایا۔ جو امرت
 رس دیوے نجا، نچ نین کرے رُشناٹیا۔ اوہ بھگتاں دے پیار دا پیار وچ گجھا، بنا محبت توں ہتھ کیسے نہ آیا۔ اوہ در دربارا سدا نگھا،
 اگنی ٹھنڈ نہ کھئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ کبیر کہے نارد کچھ
 اوس دی دس خوی، خوبصورت اکو جہا نظری آیا۔ اوہ مشرق مغرب کہ شمال وسے جنوی، چاروں گنٹ دئے جنایا۔ اوہدی صفت
 وڈیائی شبد دھار کی حرؤفی، اکھراں نال سنایا۔ اوہ داتا سووم کہ منحوسی، کہ مہربان اکھوایا۔ اوس دی کس بدھ توں کر کے آئیوں
 جسوسی، پردہ دے اٹھایا۔ اوہ سب دا حقدار کہ مالک دے ماروٹی، بھیو دینا چکایا۔ کہ اوہ تن لگائے وبھوتی، تن خاک رمایا۔ کی
 بھنگ پوست پیوے بوٹی، املاں وڈ وڈیایا۔ کہ نو دواریاں توں باہر وسے ترکٹی، سہنس دل دسم دواہری سوہبا پائی۔ کی شبد ہلارا رہیا
 جھوٹی، پون پونان کھیل کھلایا۔ کی جوتی دھار لائے ابوتی، سمگری کی رکھایا۔ اوس دی کپھڑی ساچی رتی، رتھری کون مہکایا۔ نارد
 کہے کبیرا جے توں میتھوں رہیا پچھی، سچ سچ دیاں جنایا۔ میں اوس نوں ایوں تکیا اوہ بھگتاں دی کرے بتی، بُتخانیں وچ پھڑ کے کرے

صفائیا۔ سب دے بہار اپنے کندھیاں اُتے رہیا چُکی، گٹھڑی اِکو وار بندھائیا۔ مینوں اوس دے کھیل دی سمجھ نہیں آئی اُکی، کی اپنی کار بھگتائیا۔ میں گرتھ شاستر چھڈے تے میں سُنیا تے اوس دی اِکو دھار دو تُکی، تُوں میرا میں تیرا کہہ کے سب تُوں پار کرائیا۔ اوس دی کھیل رہنی نہیں سی لُکی، جس نے لُقمہ کرنا خلق خُدائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں کولوں سب تُوں دواؤنی چُھٹی، رُخصت سارے دینے کرائیا۔ جن بھگتاں آتم دھار میلیں تُئی، تُئیاں گنڈھ پوائیا۔ اوہ ونجارا نہیں رسنا جہوا بُلان بُئی، ڈھولیاں وڈ وڈیائیا۔ اوہ پتہ نہیں کِس بدھ نال اندروں سُرَت اُٹھاوے سُتی، اَس نندرا دئے گوائیا۔ بنا بولیاں اپنے نال لگاوے رُچی، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے کبیرا میرا ہاڑا، پائے پائے کر کے دے سُنائیا۔ میں ویکھیا جنگلاں وچ پہاڑاں، جوہاں پھول پھولائیا۔ مینوں سردی وچ سردی تے گرمیاں وچ پسینہ آیا گاڑھا، بھجیا واہو داہیا۔ جاں نگاہ ماری میں، اوہ بھگتاں دا لائی بیٹھا اکھاڑا، جتھے گوپی کاہن سیتا رام سارے سیس نوائیا۔ شاہو شاباشی تخت نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا بن کے دُھر دا لاڑا، پت پتونتا سیری بھگوتنا ساچا کنتا سوبھا پائیا۔ جس نے رنگ اگما کایا چما پون سواسی دما گرمکھاں چاڑھا، جو ایتھے اوتھے اُتر کدے نہ جائیا۔ میں ہو گیا حیران، اُس دے پریمی بنا بھگتی توں ماردے ٹاہراں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ سب تُوں مل گیا یار یاراں دا یارا، جو یارانہ توڑ نہھائیا۔ جس دیاں وشن برہما شو پڑھن اخباراں، تھلے ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس مذہباں دیاں توڑنیاں دیواراں، حدوڈاں حد وچ ملائیا۔ بدنیتیاں رہن نہیں دینیاں گوارا، نیتیاں نیتیاں دئے بدلایا۔ جس مان دینا چوہڑے تے چھیارا، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکو رنگ رنگائیا۔ سماج بناؤنا پُرکھ نارا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ اُس دے در تے منگتے گُر اوتار پیغمبر کوٹن کوٹ کھڑے وچ قطارا، قطرہ قطرہ نام سب تُوں رہیا ورتائیا۔ اُس دا کھیل اگما اوئے کبیرا بنا ماتا دی ککھ توں جما بنا جوت توں ہو گیا ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل پرکٹائیا۔ گوہند دا نور گوہند دا پرکاش آگیا دوبارہ، دوہرا تال تلواڑا دے وجائیا۔ جس دا ایکو گھر ایکو گرہ ایکو مندر ایکو دوارا، درے دربار اِک سہائیا۔ ایکو وست ایکو گولک ایکو ہووے بھنڈارا، ایکو ایکنکار اِکو وار ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے کبیر جی اوہدی اُلٹی چلنی نیئیا، نوکا اگم بنائیا۔ اُنھ ناتا توڑ دینا

جگت دا بنے سالا بھنوئیا، دُولھا دُولهن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دے دربار وچ دھرم رائے حاضر ہو گیا لے کے وھسئیا، وھسی کھاتہ اپنا آپ وکھائیا۔ چترگپت سندیسہ دیوے آگے سئیا، سچ سچ سُنائیا۔ جس دا اشارہ دتا کابن گھنئیا، دواپر اپنی اُنگل اُٹھائیا۔ دھرنی اُتے ٹھوکر مار کے کپا رام رمئیا، رام رام تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت گوہند کپا میرا لیکھا پورا کراؤنا جس بعد میرے ڈھئیا، ڈھوئکا جگت والا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے کیر جی میں ویکھے پون پانی، بسنتر دھیان لگائیا۔ میں ویکھی چارے کھانی، کھانیاں پھول پھولائیا۔ میں تگی مایا رانی، جوہن وتی دھیان لگائیا۔ میں آشا تگی جیو پرانی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ میں لیکھ تگے قلم کانی، کائنات کھوج کھوجائیا۔ میں جگت شاہ تگے دانی، دانشمنداں دھیان لگائیا۔ میں حُکم سندیسے کلمے سُنے زبانی، جو صفتاں نال وڈیائیا۔ میں سادھاں سنتاں دے اندر وڑ کے منزل ویکھی رُوحانی، رُوح بُت پھول پھولائیا۔ میں ستگر شبد دھار دی تگی قُربانی، شبد شہید کون اکھوائیا۔ میں دین دُنیا دی جانی بے ایمانی، پردے پردیاں وچوں پھولائیا۔ پر سب توں ویکھی کیر جی دیناں مذہباں والی غلامی، شرع دے زنجیر بنا بے نظیر توں سکے نہ کھئے کٹائیا۔ پر اوہ مالک اِکو جیہڑا سکے نہ کھئے پہچانی، بے پہچان پہچان وچ نہ آئیا۔ پر میں کی دساں اوہ بھگتاں دی کھان آیا مہمانی، بھگت بھنڈارا چھگ کے اپنی خوشی منائیا۔ اوہ ناتا توڑ کے اوستھا بال پردھ جوانی، اِکو رنگ سمائیا۔ اوہدی کتھا والی نہیں کھانی، کتھ کتھ کی درڑائیا۔ اوہدا کھیل انوکھا مہمانی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس سمند ساگر ورولنا پانی، دھرنی دھرت دھول خاک دینی اڈائیا۔ اوہدی صفت کی دساں زبانی، جو ذبح کرے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ کیر کہے نارد ا وہ کس نوں دسے دوشی، حُکم کی سُنائیا۔ کیر کہے میں ہور کچھ نہیں جان دا اوہ بھگتاں دا بنیا پڑوسی، ہمسایہ ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہدی وچار نہیں کوئی ہوچھی، ہوچھیاں گلے لگائیا۔ کیرا نہ اوہ پڑھدا نہ پڑھاؤندا کیسے نوں پوتھی، اِکو نام دئے جنائیا۔ مہربان ہو کے مہر جگئے جوتی، جوتی جاتا آپ اکھوائیا۔ بھگت سہیلے لبھے وچوں کوٹن کوٹی، کوٹ گڑھ کایا پھول پھولائیا۔ پھیر اوہناں دی چڑھ کے چوٹی، سُنئیاں لئے اُٹھائیا۔ رسنا رس گوا کے مد تے بوٹی، آتم رس دئے سمجھائیا۔ بڈھی رہن نہ دیوے کھوٹی، کھوٹے کھرے بنائیا۔

اوہناں دے بھنڈارے وچوں خوشیاں نال کھا کے روٹی، اپنی خوشی بنائیا۔ جس نوں ویکھن لوک پرلوکی، دو جہان دھیان لگائیا۔ سُن
 کے سچ سلوکی، ڈھولے سوہلے سوہلے ڈھولے روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 رنگن رہیا رنگائیا۔ کبیر کہے ناردا اوہ سچ دس ٹکانا، تیرے ٹکے مستک دیاں لگائیا۔ اُس صاحب دا کپڑا بانا، روپ رنگ دے سمجھائیا۔
 کہ شہنشاہی دا بنیا رانا، رعیت کون دئے وڈیائیا۔ کی اُس دا پینا کھانا، آبار کی چٹرائیا۔ کی اُس دا اگتی گانا، گا گا خوشی بنائیا۔ کی اُس
 دا بھومی اُتے استھانا، کون دوارے ڈیرہ لائیا۔ کپڑے مندر وسے مکانا، کون چھپری چھن چھپائیا۔ کپڑا ایشٹ مئے راما، کون کابنا سیس
 نوائیا۔ کپڑا ست دا ہووے ترانہ، تریا توں باہر کی شنوائیا۔ نارد کپا کبیر جی میں جو ویکھیا سو سناؤنا، سہج نال سُنائیا۔ اوہ اکو
 مہربان مہربان جن بھگتاں اُتے ہویا مہربانا، مہر نظر نال ترائیا۔ سچ پریتی اُس دا پینا کھانا، سارے رنگ ایسے وچ جنائیا۔ اوہ شہنشاہ
 والی دو جہاناں، دھرم نشانہ اک جھلائییا۔ جو سب نوں کرنا پئے پروانا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ کبیر کہے نارد چھپی پوہ دی دس انہونی خبر، خبر کی لیائیا۔ نارد کہے کبیر جی کرو صبر،
 دھیرج نال درڑائیا۔ پچھے اُس اک اک بھگت کڈھیا وچوں قبر، مڑھی مساناں باہر کڈھائیا۔ ہُن میں کی ویکھیا اوہ تاری جاندا ٹبراں دے
 ٹبر، پردھ بال نوجواناں اپنے گھر بہائیا۔ آپ بن کے اگما شیر بے، بھے وچ سارے رہیا ڈرائیا۔ حکم دا حاکم بن کے زبر، زبردستی گرمکھ لئے
 ترائیا۔ چار جگ دی پچھلی سب دی پوری کردا سدھر، صدمے سب دے رہیا مٹائیا۔ جس نے دیناں مذہباں نوں کر دینا پدھر، سطح
 بُلندی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین دُنی وچ پا دینا غدر، گداگر کرے لوکائیا۔ پھیر بھگتاں اُتے کرے مہر دی ندر، نظری ندر نہال کرائیا۔
 ستجگ ساچا لیائے بدل، مہربان ہوئے سہائیا۔ دھرم دی دھار کرائے عدل، انصاف اک رکھائیا۔ سب دا سانجھا کرے پتن، نئیئا نوکا نام
 چڑھائیا۔ برتھا سارے جانے یتن، بیتھارتھ پرہو دئے وڈیائیا۔ گرمکھ اُپجا کے ساچے رتن، امولک اپنے رنگ رنگائیا۔ وشن برہما شو جنہاں
 نوں تگن، اوتار پیغمبر گر نین اُٹھائیا۔ سب دی جھولی پاوے حقیقت حقن، حقوق سب نوں دئے ورتائیا۔ ساچا مارگ آیا دسن، دہ دشا
 دئے جنائیا۔ جس دے حکم وچ لکھ چوراسی وسن، چارے کھانی سوہیا پائیا۔ اوہ امرت امرت دیوے رسن، امرت امرت جام پیائیا۔

جس لیکھا ویکھیا جا کے پچھم، پُورب اپنا بھیو چُکائیا۔ اُس دی ساچی ہونی رسم، رواج اکِ درڑائیا۔ جنہاں بھگتاں کولوں چھبی پوہ نوں بھگت دوارے وچ کھوائی قسم، نارد کہے کبیر جی میں قسم کھا کے دیاں سُنائیا۔ اُس دے پیار توں بنا ساری سرِشٹی ہو جانی بہسم، مٹی خاک دے اڈائیا۔ میں ویکھ کے آیا نینی چشم، چشم دیدہ دھیان لگائیا۔ جس اسمیدھ یگ دا کرایا جشن، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اوہدے چرناں ہیٹھ کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ وسن، انگنت اوتار پیغمبر گرو سیو کھائیا۔ وشن برہما شو ہو کے بھجن، تئھن واہو داہیا۔ گوپی کابن بہ کے مگن، اوہ دا ڈھولا گائیا۔ جس نے بھگتاں نوں اپنے پریم دا پایا شگن، ناتا آتم پرما تم جڑائیا۔ اوہ دپیک دیئے اُس صاحب دے جگن، جس دی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل کھلائی۔ نارد کہے چھبی پوہ میں کی جانا، انجانت کی جنائیا۔ پرہو مان توڑ کے راجیاں رانیاں، غریب نانیاں ہوئے سہائیا۔ تول تول کے تگر دانیاں، ان داتے دتی وڈیائیا۔ مان دے کے وچ جہانیا، دو جہاناں پار کرائیا۔ جتھے دھرم دا اکِ نشانیا، دو جا نشان نہ کوئے جھلائی۔ بھگت دوارے کھیل ویکھیا مہانیا، مہا کتھ کتھ سُنائیا۔ سچ بھنڈار پینا کھانیا، کھا کھا شکر منائیا۔ جن بھگتاں ور دتا وشنو بھگوانیا، وشو دا مان رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے چھبی پوہ توں آگیا ستائی، سچ دیاں سُنائیا۔ کبیر جی سچکھنڈ وچ ساریاں بھگتاں نوں کہو بھگت دوارے دے بھگتاں نوں دین ودھائی، دُھر دی آواز لگائیا۔ تہاڈا ساڈا اکو سانجھا ماہی، جوتی جاتا اکِ اکھوائیا۔ جیہڑا کلجگ اتم بنیا راہی، بھجے واہو داہیا۔ جس دی سارے دین گواہی، شہادت اوتار پیغمبر گر بھگتائیا۔ اُس دا لیکھ مٹے نہ رائی، نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ اوہ ویکھنہارا کوڑ قصائی، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ اوہ ویکھے کلجگ جھوٹی شاہی، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جو جن بھگتاں ہویا سہائی، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جس دھرم دے تگر ہر سنگت لئی تلائی، تولا بنیا نور خدائیا۔ ست پکوان لیا پکائی، پکا ردھا لیکھے لائیا۔ دیگ تیغ دی گنڈھ رکھائی، آگے سکے نہ کوئے کھلائی۔ ڈنکا فنج اکِ وجائی، وجہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نارد کہے کبیرا سارے مل کے کہیئے ایہو ساڈا ماہی، محبوب اکِ اکھوائیا۔ جس نے ستجگ ساچی بنت

بنائی، سچ سچ لئے اپنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، خصم گوسائیں پورن پور رہیا سرب ٹھائیں، خالی دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے شادیاں دے سمیں ضلع امرتسر *

ستجگ کہے موہے چاؤ گھنیرا، دو جہاناں خوشی منائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا کرے مہرا، پروردگار سانجھا یار نور الایہیا۔ ناتا
جوڑے ٹوں میرا میں تیرا، آتم پرما تم ست سروپ بنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹے اندھیرا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن نہ پائیا۔ اکو رنگ
روے سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو روپ درسائے گرو گرجیرا، چیللا گر اک جنائیا۔ دیناں مذہباں چکا کے جھپڑا،
جھگڑا شرع والا مٹائیا۔ ست دھرم سہا کے کھپڑا، بھگت دوار دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بٹھے بیڑا، نئیا نوکا نام چڑھائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ کہے موہے چاؤ گھنیرا اندر، گرہ ساچے وجے ودھائیا۔ پرہو بھاگ لگایا دھرم
دے مندر، سچ دوار اک سہائیا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، تن ماٹی کرے رُشنائیا۔ بجر کپائی توڑ کے چندر، جن بھگتاں لئے ملائیا۔
منوآ دہ دیش اٹھ نہ دھائے بندر، مایا ممتا نہ کھئے ہلکائیا۔ گھر سوامی آئے سدن، سندیسہ سچ شبد سُنائیا۔ لیکھا پورا کرے کایا بدن، کایا
ماٹی رنگ رنگائیا۔ دھرم دوار وکھا کے پتن، گھاٹ اکو اک سمجھائیا۔ دوسرا رہے کھئے نہ یتن، یتھارتھ اکو راہ چلائیا۔ مائس مائو مائکھ نو
کھنڈ پرتھمی بنا کے سجن، ستاں دیپاں جوڑ جڑائیا۔ چرن دھوڑ کرے اکما مجن، ڈرمت میل میل دھوائیا۔ نام اولڑی چاڑھ رنگن، رنگ
رنگیلا دھر دا ماہیا۔ بھگتاں دا بھگتی نال پائے سکن، ست سچ کرے گڑمائیا۔ گھر دیپک جوتی جگن، اندھ اندھیر گوائیا۔ پریا ناری
پریم وچ ہووے مگن، مستی نام خُماری اک رکھائیا۔ دین مذہب توڑ کے حدن، ناتا ست نال رکھائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے پردے کجن،
سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیوت سر گن گندھرب یچھپ کیر پرہ چرن دوارے نچن ٹپن، خوشیاں راگ الایا۔ وشن برہما شو ہسن، سوہنا
تال بنائیا۔ اوتار پیغمبر گر دھرم رائے دی دھار بیٹھے مگن، جوتی جوت وچ رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ دا مارگ اک لگائیا۔ ستجگ کہے مینوں پرم پُرکھ دتی دات، داتا دانی دیا کہائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ست دات ساچا چند چڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سوہنگ آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ مہربان چڑھا کے اپنے راتھ، رتھوہی ہو کے سیو کہائیا۔ جس نوں جھکدے تریلوکی ناتھ، رام راما سیس جھکائیا۔ جس دی پیغمبران رکھی آس، گرو گدیو سوامی دھیان لگائیا۔ سو سچ دا سچ کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نرگن سرگن پاوے راس، سرتی شبدی ناچ نچائیا۔ دھرم دی دھار جنائے وشواس، کوڑے وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں بھگتی دے کے دات، داسی داس کھوج کھوجائیا۔ جس نوں تگن پرتھی آکاش، گگن منڈل اکھ اٹھائیا۔ سو پروردگارا سانجھا یارا کھیل کرے پرہ آپ، آپ اپنی دیا کہائیا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، پرم پُرکھ اپنی گود ٹکائیا۔ تن بدن سریر دا جگت جوڑ کے نات، پت پتنی رنگ رنگائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پت پتیت کرے صفائیا۔ جگت سہیلے بن کے ساک، سجن سجنان میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستجگ کہے میری سچ بندنا، سچکھنڈ دوارے سیس نوائیا۔ در دوارا دُھر دا منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے سوامی پچھلا کلجگ پینڈا ونجھنا، کوڑا ونجھ مہانا رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے تیرا آکو دیپک جوت جگنا، چاروں کُنٹ کرے رُشنائیا۔ لیکھا مکے مکے کعبہ جگنا، حُجریاں پندھ مکائیا۔ مُلا شیخ مساک پیراں نسننا، صدی چوڈھویں بھجنا واہو داہیا۔ تیرا نام نگارہ دو جہاناں ڈنکا وچنا، ڈورُو ایکو اک شنوائیا۔ وید پُراناں شاستراں تینوں پھر پھر دھرنی دھرت دھول دھول تے لبھنا، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ تُوں مالک بننا سبنا، سبھا ملیچھا دینا اٹھائیا۔ تینوں عیسائی پارسی مُسلم کہن ربتا، رے عالمین تیری وڈیائیا۔ اوتاراں پیغمبران کہنا آد نرنجنا، نور نورانہ دُھردرگاہیا۔ گرواں کہنا ستگر ساچا جس دا سب نے جاپ چپنا، نام ندھانا نظری آئیا۔ تُوں سب دا بیڑا بنھنا، بنھنہار اک اکھوائیا۔ نشان مٹاؤ نے تارے چندنا، چند ستار نیتروون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ ستجگ کہے میری منسا کر دے پوری، پرہ پورن برہم دھیائیا۔ کلجگ میٹ دے ریتی کوڑی، ککرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بُدھ مت رہے کیسے نہ موڑھی، من منسا دے گوائیا۔ جگت مارگ بدلنا ضروری، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُوری، چار ورنان اٹھاراں برنان

رنگ رنگائیا۔ مؤسے دی آسا پوری کر کوہ طوری، جو منہ دے بہار دھیان لگائیا۔ عیسیٰ جو صلیب اُتے چڑھ کے تیری سولی توں سیس تاج بنایا سولی، سو پُرکھ نرنجن دھیان لگائیا۔ محمد کہا میرا امام صدی چودھویں میری عرض کرے قبولی، کعبیاں توں باہر رُشنائیا۔ ستگر نانک کہا جگ بدلنا اوس دا کھیل معمولی، مہابلی اپنا حکم ورتائیا۔ گوبند کہا اوہ ویکھ سرشٹی بھولی، نو کھنڈ پرتھی کھوج کھوجائیا۔ اوہ ستگر شبد ستگر دا مارگ اصولی، اصل اصل دا راہ وکھائیا۔ آتم پر ماتم کھیل کر کنت کنتوبلی، نار سہاگن دے وڈیائیا۔ جو سچ پنکھوڑا لئے جھولی، ہلارا دو جہان رکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پھلے پھولی، پھل پھلواری مات مہکائیا۔ جن بھکت سہیلے بنا کے دولہا دولہی، دھرم دی جوڑی جوڑ جڑائیا۔ ست سچ چڑھا کے ڈولی، چارے جگ کہار بنائیا۔ مایا ممتا وچ نہ پائے رولی، آشا ترسنا نہ کھئے ودھائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے اقرار، قولی، جو بھوکھتاں وچ اوتار پیغمبر گرو گئے گائیا۔ ایک رنگ رنگائے دھولی، دھرم دی دھار اُچھائیا۔ جس دی مَحبت ہر گھٹ اندر مولی، مولا روپ نور الہیا۔ سچ پیار وچ کسے دی لگن نہ دیوے دھیلی پاؤلی، ٹکیاں گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ نیاز دئے نہ کھئے چولی، بھوجن پکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سب دی درشٹی اندروں آپے رہیا پھولی، گھٹ گھٹ پھول پھولائیا۔ جن بھکتو جس طرح آتما پر ماتما دی اکو بولی، ایسے طرح نار کنت تن سریر والے ایکو رنگ بنائیا۔ دُھر دی دات سب دی پاوے جھولی، انڈھی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ ستجگ کہے پر بھو میں تیرا نکا بالا، پچن تیری گود سہائیا۔ میرا کوئی جواب نہ کوئی سوالا، پریم پریتی وچ منگ منگائیا۔ تیری دھرم دی ہووے دھرمسالہ، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوارا اکو گرہ نظری آئیا۔ جتھے دیپک جوتی جگے جلالا، ظاہر ظہور ہووے رُشنائیا۔ مان ملے شاہ کنگالا، حقیر فقیر ایکو گھر بہائیا۔ ستگر شبد ہوئے دلالا، وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ نام بھنڈارا دینا باہلا، دھن دولت دا ڈیرہ ڈاہیا۔ پھل لگاؤنا ساچا ڈالا، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ گرہ مندر سوہے جتھے تیرا نور اُجالا، نور نورانہ نظری آئیا۔ کلجگ داغ دھونا کالا، دھبنا کوڑ دینا مٹائیا۔ لالچ موہ کسے رہن نہیں دینا باہلا، ترسنا ترکھا دینی بھجائیا۔ میری ست دھرم دی چلے چالا، ستجگ ساچا آس رکھائیا۔ کسے نوں دینا پئے نہ ہالہ، ڈنڈن ڈنڈ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ

وڈیائیا۔ سَتَجُگ کہے میری بینتی ہوئے پروان، پروانہ نام والا جنائیا۔ کِریا کرے سِری بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں در آیاں دیوے مان، زانیاں ہوئے سہائیا۔ جوڑ جڑائے ہانیاں ہان، تن وجود وجے ودھائیا۔ جس دا لیکھا تگن سیپا رام، رادھا کرشن اکھ اٹھائیا۔ وشنوں لکشمی کرے پروان، برہما سُرسی سوبھا پائیا۔ شنکر پاربتی گائے گان، ڈھولے اگم اتھاپیا۔ اوتار پیغمبر گرو پرہو دھرم دا تیرا دھرم نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ چاروں گنٹ تیرے انسان، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پنجاں تتاں کریں کلیان، من مت بُدھ نال رلائیآ۔ آتم برہم دیویں گیان، جگت اندھیر مٹائیا۔ تینوں جھکن زمیں اسمان، سورہ چند نو نو لاگن پائیا۔ تُوں مہابلی بلوان، بلدھاری اکو نظری آئیا۔ جس سَتَجُگ تیرتا دواپر میٹیا نشان، کلجگ اتم نشانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا دھرم کرنا پردھان، پردھانگی بھگتاں ہتھ رکھائیا۔ میری صفت کرن والی نہیں زبان، ذبح کرن والا رہن نہ پائیا۔ گرمکھ گرمکھ مل کے خوشی منان، گرسکھ گرسکھاں رنگ رنگائیا۔ شاہ سلطان رنگ راجان اکو در تے سوبھا پان، دوجا در نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نوں دیویں پہچان، بھیو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ جن بھگتاں ہم ساجن بنی آن، سجن شہیلا اکو نظری آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چاروں گنٹ تیرا حکم ہووے پروان، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تیرا ست نیائے دا ہووے ودھان، جگت جگیا سو نہ کھئے بدلائیا۔ لکھیا لیکھ سکے نہ کھئے مٹان، حرف حرُوف ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری بینتی میرے محبوبا مٹنا سِری بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ در آیاں جن بھگتاں کریں آپ پہچان، بے پہچان ویکھ وکھائیا۔ جگت جوڑی تیرے چرن وچ جیوت رہے جہان، جہالت دین دُنی گوائیا۔ میری کوٹن وار بنا سیس جگدیش پرنام، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سر سر جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سَتَجُگ ست ست ست دھرم تیرا مہربان، مہربان محبان بی خیریا اللہ پُرکھ اکالے دین دیا لے دیاندھ ٹھاکر سوامی انترجامی اکل کل دھاری تیری اک سرنائیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماں جی بشن کور دے دربار لیاؤن سمیں ڈپرے *

ست رنگا کہے میں دو جہاناں آیا گھندا، سچکھنڈ ست جوت وچ سائیا۔ کھیل تک آیا مالک گل دا، جو گل مالک بے پرواہیا۔ لیکھا جانا جو پھلدا پھلدا، آد جگاد جگ چوگری جس دی وڈ وڈیائیا۔ جس دے تول کوئی نہیں تادا، اٹل آپ اکھوئیا۔ اوہ ستجگ تربتا دواپر کلجگ کیتے قول کدے نہیں بھلدا، اہل سچ سکھدائیا۔ جس دا ست دھرم دا بوٹا کدے نہیں بھلدا، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ اوہا دھرم نشانہ جھلدا، جس نوں زمیں اسمان سیس جھکائیا۔ اُس دا سچ دوار کھلدا، خالق خلق اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ ست رنگا کہے میں سچکھنڈ وچ جا کے ماری اک ٹھکور، ٹھوکر سچ لگائیا۔ بھگتو بھگتو ویکھو کلجگ اندھیرا گھور، گھوری نظر کیسے نہ آئیا۔ سب دا سوامی بنیا چور، چوری چوری اپنی کھیل وکھائیا۔ جس دے آگے نہیں کیسے دا زور، زوراور نہ کھئے اکھوئیا۔ جس دی اتار پیغمبر گرواں شبدی تند بدھی ڈور، تند نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ کھیل کرے ہور دا ہور، اور اوری کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ ست رنگ کہے میں سچکھنڈ جا کے بسیا، ہس کے دتا وکھائیا۔ سب نوں جا کے دسیا، سوادھان دتے کرائیا۔ ویکھو زین اندھیری مسیا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ پرکاش ربیا نہ رو سسیا، منڈل منڈپ رہے کرائیا۔ دھرم دی رہی کھئے نہ ستیا، ست سچ نہ کھئے جنائیا۔ پرہو پیار وچ کوئی نہ رتیا، رتن امولک سوہا کھئے نہ پائیا۔ میں چاروں گنٹ نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ جن بھگت کہن ست رنگ تیرا روپ ست، پرہ ست دتی وڈیائیا۔ تیرا نال میلا کلاپت، جو پت پریشور سوہا پائیا۔ اُس دا سانجھا ہویا نت، ایتھے اوتھے دو جہاناں کھیل کھلایا۔ اوہ دھرنی اُتے رہیا وس، دھول دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے رس، امرت رس چوائیا۔ صفتی گاوے جس، ڈھولے راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت کہن اسیں لوک مات تیرا ویکھیے ستکار، ستاں دیپان ملے وڈیائیا۔ اسیں ڈنڈاوت بندنا کریئے نمسکار، نو نو پرہ نوں سیس جھکائیا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جیہڑا بیٹھا بھگتاں دے دوار،

بھگون ہو کے سوہیا پائیا۔ اسے نے سمبل کھیڑا کیتا تیار، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ اوس دھرنی نوں ست رنگیا دوہاں دھاراں وچ کرنی
 نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ اوہ مٹی والی دھول نہیں اوہ ہشن کور دا سریر اپار، جس وچ نگر کھیڑا دتا بنائیا۔ ایس دی مریدا رہو
 سدا جگ چار، جگ چوکڑی نہ کھئے بدلائیا۔ ست رنگیا نوں آگے دھرت مات دا سیکدار، ہن دو جا مل کے سچکھنڈ دا پپرہ دینا بھگتاں
 دا تھاوں تھائیا۔ تیرے ساہمنے اوتار پیغمبر گرو سارے کرن پرہو نوں نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو بن
 برخوردار، نو نو لاگن پائیا۔ رائے دھرم چترگیت چرن دھوڑی لاوے چہار، ٹکے خاک رمائیا۔ لاڑی موٹ جاوے ہار، ملک الموت نہ کھئے
 وڈیائیا۔ کال کہے میں اپنا پاسا جاواں ہار، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مہاکال کہے میرا انتظار، دوویں جوڑ واسطہ پائیا۔ ستگر شبد کہے میں آپ
 کراں اُس دی سنہال، جن سمبل دیش پورن دا گڑھ دتا وسائیا۔ جتھے وسیا پُرکھ اکال، جوتی جاتا سوہیا پائیا۔ سو سب نوں دین آئی
 دیدار، جن بھکتو درشن کرنا چائیں چائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ایہ آوندی وار، ستجگ تریتا دواپرکجگ ہتھ کدے نہ
 آئیا۔ ایہہ ویلا اُدوں سہنجنا ہندا جدوں نہکنک کل کلکی آوے اوتار، امام اماما ویس وٹائیا۔ ایہہ جگت ماتا نہیں بھگتاں دا کرے ادھار،
 بنا ادر توں اپنی گکھ سہائیا۔ اٹھائی پوہ کہے اج شادیاں تے خوشیاں دا وبار، ایسے خوشی وچ ہشن کور نوں ملی وڈیائیا۔ ایہہ ایسے دے
 باغ دی کھڑی گلزار، جس دا مالی اتے راکھا ہوکا دو جہان سنائیا۔ بن کے خبردار، بے خبراں خبر رہیا پہنچائیا۔ برہمنڈو کھنڈو پُریو لوو
 زمیں اسمائو رہنا ہوشیار، ہوشیاری وچ اپنی اکھ کھلائی۔ جد آوے آتم دی دھار، سب نے کرنی نمسکار، بنا پھلاں توں پریم دے
 پاؤنے ہار، برکھا نام والی لگائیا۔ بنا بولن توں شبد دی ہووے دھنکار، انادی ناد وجے اپار، بنا دیوے باقی توں جوت ہووے اجیار،
 اندھ اندھیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر پُجنا سچکھنڈ سچے دربار، جتھے وسے دھر دا ماہیا۔ اوتھے سنت سہیلے ویکھن بنا نیناں نین اگھاڑ، بنا
 اکھ اکھ تکائیا۔ چھوٹا بالا سنگھ منجیت بولے جیکار، جگدیش راگ الاٹیا۔ گردیال سنگھ کرے اشار، سورن سنگھ سمجھائیا۔ چیت
 سنگھ دا ساچا یار، پال سنگھ تازی رہیا وجائیا۔ اسیں سارے خوشیاں وچ ہوئے خوشحال، خوشی خوشی نال بنائیا۔ اوہ دھار آوے اوہ
 پیار آوے جس سنسار وچ پرگٹ کیتا پورن لال، لال ملی وڈیائیا۔ جس وچ وسیا دین دیال، ٹھاکر سوامی اکم اتھاپیا۔ اوہ سمبل وچ بہ

کے سب دی کرے سنبھال، ویکھنہارا تھاروں تھائیا۔ جتھے نہ کھئے شاہ نہ کھئے کنگال، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیا۔ ست رنگ کہن سائوں وی اوسے دتا مان، چار جگ دتی نہ کیسے وڈیائیا۔ اکو اک دے حکم نوں کریئے پروان، جو پرم پُرکھ رہیا سُنائیا۔ اٹھائی پوہ کہے جن بھگتو تھادے پریم نال بشن کور دا ہو گیا اشنان، انت سمیں اشنان نہ کھئے کرائیا۔ تھادئی بھگتی دا ایسے دے بھنڈارے وچوں مل گیا دان، ایہدی ہتھیں دان نہ کھئے کرائیا۔ ایہدی مُحبت دا سب نوں مل گیا پین کھان، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہدا تن وجود جاویگا نہیں بھومی شمشان، بھگت دوار دے در وچ ڈھیر لگائیا۔ جس دا ہرجن درشن کریا کرن گے آن، آوندیاں آوندیاں آوندیاں سپس نوائیا۔ کوئی مٹھ نہیں بنیکا مندر نہیں بنیکا نہ کوئی بنیکا مقام، بے مقام نال مل کے بے مقام وچ سمائیا۔ گوبند دا مارگ تے گوبند دا رستہ تے گوبند دا نام نہیں کوئی دکان، جو ہٹو ہٹ وکائیا۔ اک ست رنگ دا نشان اک ست رنگ پردھان، دوویں مل کے وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دا سچ کرے پروان، پرم پُرکھ اپنی پروانگی وچ پروانہ اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات گردھارا سنگھ لانگری دے لوہڑی منگن تے *
 گردھارا سنگھ تیری کالی پگ، رنگ کالے نال سوہا پائیا۔ سمپورن ہویا بھگت یگ، جگتی پرہ نے دتی بنائیا۔ لیکھے لگے بھتھیاں وچ ڈاہن والے آگ، بالن والے ساچے لیکھے پائیا۔ سچکھنڈ دوارے سیوادار سارے جان بھج، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جنہاں منڈے دتے ٹھپ، پیڑیاں سیو کھائیا۔ سیوا کیتی ہس ہس، وڈے چھوٹے بھجے واہو داہیا۔ پرہ خوشیاں دا ماندے رہے رس، چنتا دکھ گوائیا۔ لیکھے لاؤندے رہے اپنی رت، سردی وچ راتی جاگت اپنی خوشی بنائیا۔ سکھیا لیندے رہے ساچی مت، کوڑ وکار گوائیا۔ لنگر تیار کر کے لانگری لین رکھ، پال سنگھ بخشیش کاشی نال ملائیا۔ لنگر کہے میری سہنجنی ہو گئی چھت، چھتردھاری دتی وڈیائیا۔ جس بھگت

رکھی پت، پت پر میسور بے پرواہیا۔ اوہ مڑ کے آیا وت، بے وطنان لئے ملائیا۔ ویکھے سب نوں اپنی اکھ، اکھراں والا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جگت جہان نالوں وکھ، بھگت بھگوان ریت چلائیا۔ بھگت بھنڈارا جیہڑا پریم وچ گیا پگ، لوح اگنی تت تپائیا۔ اوہ اوہناں بھگتاں لیا چھک، جو شہنشاہ بھگت دتے بنائیا۔ نام رس لے کے یک، یک مُرشد ویکھ وکھائیا۔ جھولی اوہناں پیا حق، خالی بھنڈارے دتے بھرائیا۔ کیرپا کری پُکھ سمرتھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ بہاویں گردھارا سنگھ دا ونگا ٹیڈھا ہتھ، پھیر وی زور نال کڑچھ دتے ہلائیا۔ سچے کھبے ہو کے رہیا تھ، دھون ٹیڈھی رہیا وکھائیا۔ جدوں غصے وچ آوے جھٹ، اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ پھیر پٹاں تے مارے ہتھ، موٹا پتلا ویکھ وکھائیا۔ بھٹھیاں دے ارد گرد ٹپ، کن کھوک کے پگ لئے ہلائیا۔ آندھ گوانڈھ نوں دس، سبزی بھاجی رہیا چرائیا۔ لوہڑی کپے میں لوہڑا پینی کہاں بول کے وچ، واجا پریم والا وجائیا۔ جن بھگتاں خوشی خوشی ہوئی جب، درس پایا پرہہ ستگر مل کے خوشی بنائیا۔ سرشٹی دنی رسنا لاوندی مد، کوڑ وکار ہلکائیا۔ جن بھگتاں ساچی منزل پار کر کے حد، در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ جنہاں نوں لوہڑی وچ لوہڑے پینی وست گئی لبھ، اٹل دتی ورتائیا۔ ہرجن گرمکھ درشن کرن رچ، اکھیاں نین نین بگھسائیا۔ اوہ ویکھو نارد آیا بھج، بودی رہیا ہلائیا۔ ہس کے کہندا جس ویلے میں گردھارا سنگھ دا سربلا سُنیا چھنت، اپنی لئی انگریئیا۔ کتر پچھپ اپچھراں پئیاں نچ، کڈن ٹپن تھائوں تھائیا۔ اک دو جے نوں کہن اوہ بھگت کہو جہا ہووے سچ، کون روپ سوہیا پائیا۔ نارد کپے میں تالی مار کے کہا اوہدا رنگ کالا تے موٹی اکھ، جگت جہان سوہیا پائیا۔ پر جدوں تُردا اک ہتھ ڈھاک اُتے کدے کدے لئے رکھ، بڑا سوہنا ونگا ٹیڈھا نظری آئیا۔ میں اُس دا کراں کی جس، کی صفتاں نال ملائیا۔ میرے نال چلو کلیو میں ٹہانوں دیواں دس، اکھاں لو کھلائیا۔ ساریاں کہن اُٹھو چلیے نس، بھجیئے واہو داہیا۔ جے اُس دا وڈا تپ، تپیا سوہیا پائیا۔ اسیں ٹہانوں کہیئے جے بھگتا نو سؤ تڑھنویں اپچھراں سانوں ساریاں نوں لئیں رکھ، لنگر وچ تیرا ہتھ لئیے وٹائیا۔ وہلیاں ہو کے پھیر تیرے سر نوں دیئے جھس، جو بنا والاں توں سوہیا پائیا۔ پھیر تیری چھوٹی لت نوں بٹھیئے کس، اکو جہی اکو رنگ نظری آئیا۔ جے جیادا گھٹیا تینوں خوشی وچ پے جائے غش، پھیر مکھ امرت دیئے چوائیا۔ بالن چک کے لیاؤن کتر پچھپ، گندھرب سیو کھائیا۔ سانوں ڈر لگدا تیری صورت ویکھ کے تیرے پیار وچ نہ جائیے پھس، مُحبّت وچ تیرے ڈھولے گائیا۔

سچ دسیئے کتے عُصے وچ آ کے سانوں کھونچے نہ ماری ٹھپ ٹھپ، ساڈیاں پٹیاں دئیں ہلائیآ۔ جے اک وار اکھینگا تے اسیں بھر بھر گنہ دیوانگیاں آٹے دے ٹپ، پھلکے لوحاں اُتے ٹکائیآ۔ تیتھوں ڈردیاں سوہنگ دا کراں گیاں جپ، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ پر ٹوں وی ساڈے پیار وچ پسینے دی تھان ڈولہی رت، رنگ رٹا ہو کے نظری آئیآ۔ جھٹ نارد بولیا تھوڑی میری وی کھچ دیو لٹ، نالے بودی دیو ودھائیآ،۔ میں وی چروکنا رہیا ساں تگ، کی کھیل پرہو کرائیآ۔ ٹسیں ادھر ویکھو میرا گردھارے نالوں چنگا نگ، میریاں ناساں وچ وال نظر کھئے نہ آئیآ۔ میرے متھے وچ نہیں کوئی وٹ، گردھارا سنگھ تیوڑی ول پا کے چڑھائیآ۔ گردھارا کہے اوہ نارد ویکھ آ میریاں بھٹھیاں دی آگ بلے لٹ لٹ، جتھے لاٹاں والی سیو کھائیآ۔ تینوں پتہ نہیں میرا پاتشاہ دو جہاناں کرسانا تے شبد دھار دا جٹ، جس میںوں دتی وڈیائیآ۔ ٹھانوں ساریاں نوں کھچ کے کیتا اکٹھ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ جے میرا دل کر آیا تے میں ساریاں نوں لونگا رکھ، تینوں وی ایسے جگ سیوا وچ لگائیآ۔ ٹوں میری مجھ نوں پایا کریں ککھ، میں مچھاں نوں تاء دے کے بیٹھاں چائیں چائیا۔ نارد کہا ایتھے سب دا سانجھا حق، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ میں وی سیوادار جگ چوڑی دا پگ، پگی دیاں سنائیآ۔ پر میں تیرے نالوں پرہو دے پیار وچ ست، جس ستجگ تریتا دواپر کلجگ نہ کیتی کڑمائیآ۔ پر ٹوں یاد کر لے ستجگ اہلیا نوں لایا ستھ، پتھر پابن دتا بنائیآ۔ جے رام اُپر چرن نہ دیندا رکھ، اُس نوں ملدی نہ مان وڈیائیآ۔ میں تد دا ڈردا نارد کہے کہ تیرا صاحب سمرتھ، داتا بے پرواہیا۔ آج لوہڑی ٹوں خوشیاں نال ملا لے ہتھ، بن ہتھیلی ہتھ لگائیآ۔ جے ٹوں گیا این تھک، میں اچھراں نوں کہاں ایہنوں گھٹو چائیں چائیا۔ پر ویکھیں نو سو تڑھنویں کولوں نہ جائیں آگ، اندرے اندر اپنا من ڈرائیآ۔ نارد کہے پُرکھ اکال دین دیاں دا جگت بھنڈارا سدا ست، ست ست ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے پنچم پنچ پیار دے تے، تتوت اپنے رنگ رنگائیآ۔

* پہلی ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بہگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر * ❁

ماگھ کہے میں گیا لہندے چڑھدے، دکھن پہاڑ بھجیا واہو داہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی سارے ویکھے پڑھدے، اکھریں اکھراں صفت صلاحیا۔ جل دھارا گنگا گوداوری جمنا سُرسی ویکھے ٹھردے، اٹھسٹھ تیرتھ تال سُہائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں ویکھے وڑدے، گرُودواریاں سیس نوٹیا۔ جوگ ابھاس ویکھے کردے، سنیاں ویراگ وچ اپنا دھیان لگائیا۔ تن بھوٹی خاک ویکھے ملدے، دھوئیاں اگن تپائیا۔ جل کٹورے ویکھے بھردے، تھل اسگاہاں کھوج کھوجائیا۔ ٹلے پربت ویکھے چڑھدے، چوٹیاں ڈیرہ لائیا۔ درشن نج نیر کیسے ہون نہ ہر دے، ستمکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھی دین دُنی، چار کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ جگت دی دھار ویکھے رشی مُنی، رکھیاں کھوج کھوجائیا۔ رسنا جہوا آواز سنی دھنی، انحد نادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جگت مندر دوارے ویکھے گلی، کایا کنچن گڑھ نہ کھئے سُہائیا۔ جگت پُھلواری ویکھی پُھلی، دھرم کیاری نہ کھئے مہکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں ہلی، سنمل رُکھ وانگ لہرائیا۔ باہروں امرت پیندے بھر کے چلی، نجھر سوانتی بوند نہ کھئے ٹپکائیا۔ رسنا جہوا گاؤندے پرہ نوں بلیں، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مستک ٹکے سارے لاؤندے دھوولی، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جگت مستی سب نوں چڑھی گوڑھی، انتر پریم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ماگھ کہے میں تکیا بہ سرشٹی ہو گئی موڑھی، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ جیواں جنتاں آشا کوڑی، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ پرہو ملے نہ کیسے حضوری، حاضر حضور درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ماگھ کہے پرہو میں ویکھے جگت دھار دے جوگی، تپیشراں دھیان لگائیا۔ مایا منسا والے روگی، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ نیر نیناں والے بھوگی، ترسنا جگت والی ہلکائیا۔ بھٹکدے پھرن پچھے روزی، رازق رزق رحیم نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت ودیا دے بن کے بودھی، آتم برہم نہ کھئے درڑائیا۔ بُدھی جائے کیسے نہ سودھی، سُرَت شبد نہ کھئے ملائیا۔ سیس دے کیسے نہ اوڈھی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹپکائیا۔ جدھر تگاں ادھر لوہی، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے پیار وچ جگت اشنان کر کے آئی کیسے نہ سوجھی، ساچی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا

دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ ماگھ کہے پرہو میں کوئن کوٹ نہاوندے ویکھے جگ، پانی جل نال وڈیائیا۔ کوئی چڑھیا دسے نہ اُپر شاہ رگ، نو نو پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جدھر ویکھاں لگی آگ، اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ امرت رس ملے کیسے نہ مگ، ترسنا ترکھا نہ کھئے گوائیا۔ شبد انادی سُنے کھئے نہ ند، انراگی راگ نہ کھئے درڑائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی کگ، ہنس روپ نہ کھئے بنائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ ید، یدی دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ دُرمت میل دھووے کھئے نہ ہڈ، ناڑی ماس نہ کرے کھئے صفائیا۔ تیرا پیار سارے گئے چھڈ، ناتا جڑیا کوڑ لوکائیا۔ میں سندیسہ دیواں ماگھ کہے آج، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ بن تیری کِریا پردہ سکے کھئے نہ کج، کجَل دھار نین سارے رہے مٹکائیا۔ چاروں کُنٹ واء تہی رہی وگ، میرا اشنان شانت نہ کیسے کرائیا۔ دھرنی پاپاں رہی دب، سر سکے نہ مول اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچا ور، درساچے الکھ جگائیا۔ ماگھ کہے میں چڑھیا لوک مات، اپنی خوشی بنائیا۔ میری پہلی سہنجنی رات، رُتڑی پرہ تیرے نال مہکائیا۔ میں درشن کران اِکانت، اک اِکلا ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی بخشنا نات، ناتا بدھاتا لینا بندھائیا۔ جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دُنی دینی سمجھائیا۔ ایکا نُور کرنا پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ ساچی پاؤنی راس، نرگن سرگن گوپی کابن نچائیا۔ میری پوری کرنی آس، ترسنا تیرے آگے ٹکائیا۔ کھیل تگن پرتھی آکاش، گگن گگنتر پُری لوء ویکھن چائیں چائیا۔ میں وی تیرا داس، جگ جگ سیو کائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگائیا۔ ماگھ کہے پرہو میں ویکھی دین دُنی دی دھارا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ اوتاراں کیتی نمسکارا، تینیاں سپس نوائیا۔ پیغمبران سجدیاں وچ پُکارا، کوک کوک سُنائیا۔ گرو جھکیا دوارا، نو نو لاگا پائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر کیتا اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ رو سس منڈل منڈپ دسیا پُکارا، چاروں کُنٹ شنوائیا۔ اٹھو ویکھو سارے لوک مات دا نظارہ، نظریہ لینا بندھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن ویکھو کھیل اپارا، کی اپرپر سوامی رہیا کرائیا۔ دُرمت میل کوئی دھو سکے نہ وچ سنسارا، پتہ پُنت نہ کھئے بنائیا۔ جس دا اشارہ دے کے آئے دوبارہ، نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیا۔ وید ویاس کہے میں براہمن گوڑ کہہ کے پُکارا، سمبل دھام وڈیائیا۔ پُران اٹھاراں دین سہارا، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک اکھراں نال ملائیا۔ پیغمبر کہن اسیں کہا ساڈا مالک خالق

استغفارا، نُوَر نُوَرانہ امامِ اماما بے پرواہ بے پرواہیا۔ نانک گوہند کہے کل کلکی لئے اوتارا، نہکلنک ڈنک شنوائیا۔ جو روپ رنگ ریکھ
توں ہووے باہرا، سچ سروپ اپنا کھیل کھلائیا۔ جس نوں سب نے کہنا چوہیاں اوتارا، اوتار چوہیسا اک رگھڑائیا۔ اُس دا زبان نال
کرے نہ کھئے مظاہرا، صفتاں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
ماگھ کہے پرہو ویکھ لے اپنی دھرنی دھرت دھول دھول دی دھاری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ نو ست پا ساری، نو نو چار دا پنڈھ مکھائیا۔
تیرے چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ لیکھا پورا کر تیئی اوتاری، پیغمبراں لہنا دے چکھائیا۔ گرو گرو دیو تیرے آگے سرب کرے
پکاری، پنے پنے سپس نوئیا۔ چاروں گنت زین اندھیری تک کالی، مہاکال اپنا بھیو چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے اکو اوٹ رکھائیا۔ ماگھ کہے پرہہ ایکا ایکنکار دیاں جنائیا۔ ست پرکاش تیری جوت، جوتی جاتا نظری
آئی۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں کی سوچاں تیری سوچ، سمجھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میری آسا منسا
پوری کر دے لوچ، جن بھگتاں نیج لوچن دے کھلائیا۔ تینوں لہدے کوٹن کوٹی کوٹ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئی۔ میں ویکھے چوڈاں لوک،
چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ تیرا اکو گائے نہ کھئے سلوک، سوہلے ڈھولے سارے گھر گھر گائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک مینوں تیری اوٹ،
اوڑک تیرا راہ تکھائیا۔ شبد نگارے لا چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ جیو آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ تیرے دوار نہ کھئے ٹکھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگھائیا۔ ماگھ کہے میں پھر پھر تھکا، نو نو ست پھیرا پائیا۔
سچ اشنان کرے کھئے نہ حقا، حقیقت سمجھ کھئے نہ رائیا۔ تیرا جل امرت دھار نہ ٹھنڈا نہ تتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اُس دا لگا کیسے نہ پتہ،
پت پریشور ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ بلندی جانے کھئے نہ سطح، چوٹی چڑھ نہ کھئے پائیا۔ میرے محبوبا اپنا بہیت کھلا دے رتا، پردہ پردیاں
وچوں چکھائیا۔ ماگھ کہے میں تیرے چرن کول ٹیکان متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ اتم بھاگ لگے کیسے نہ تتاں اٹھاں، اپ تیج
وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا سچ دوارا ایکا ہٹا، پُرکھ اکال جتھے تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اکو دس دے اپنا
ٹپا، ٹاپوآں توں باہر دینا درڑائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو گرہ وسا، دوجا در نہ کھئے سہائیا۔ جس ہوڑا لایا اپر سسا، ہاپے ٹپی برہم روپ

جنائیا۔ کلجگ میٹ زین اندھیری مسّا، ستجگ سچ چند کر زُسنائیا۔ میرے وچ نہاتیاں پاپ کیسے نہ لٹھا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جن بھگتاں درس دکھا دیدہ دانستہ اکھاں، نیتر نیتراں نال ملائیا۔ تُوں صاحب سوامی میرا سخا، ست سچ تیری وڈیائیا۔ تیرے پیار وچ تیری دھار گوبند ستھر لٹھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ ماگھ کہے میں تیری چرنی ڈھٹھا، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دا پاڑ دے پٹا، پٹنے والا نال ملائیا۔ تیرے نام دا آکو ہووے ٹپا، دوجی لوڑ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے ماگھ میں ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ نرگن نروریر نرنکار نرنکار کھیل کھلاؤندا ہاں۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ڈگمگاؤندا ہاں۔ راہ ویکھاں کلجگ اندھیری راتا، زُٹری کلجگ کھوج کھجاؤندا ہاں۔ میں آد جگادی سب دا پتا ماتا، پت پرمیشور نام درڑاؤندا ہاں۔ نرگن ہو کے سرگن دیواں داتا، وست امولک جھولی پاؤندا ہاں۔ اتم سب دیاں پُچھاں واتاں، چارے کھانی کھوج کھجاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناؤندا ہاں۔ سچ دا حکم اک درڑاواں گا۔ ماگھ تیرا مجن ویکھ وکھاواں گا۔ کلجگ جیو بھانڈے بھجن، نویں گھاڑن ہور گھڑاواں گا۔ چاروں گنٹ لگے اکن، اگنی تت تت جلاواں گا۔ سرشٹی اوڈھن ہووے نگن، نو ست آپ پھراواں گا۔ شانت رہے کیسے نہ بدن، اولیئے پیر سرب تڑپھاواں گا۔ پانڈے پنڈت چلے کیسے نہ یتن، گرتھی پنتھی سرب بھٹکاواں گا۔ کوٹاں وچوں لبھ کے بھگت سہیلے رتن، امولک ہیرے آپ بناواں گا۔ انت کنارہ جنا کے پتن، راہی ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ مینوں پچھان مؤل نہ سکن، جگ نیتر نظر نہ آواں گا۔ مالک ہو کے وساں گھٹ گھٹن، گرہ گرہ ڈیرہ لاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے ماگھ تیرا ویکھاں اشنان، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ جگت جگیا سواں تگاں دان، جو دیون تھاؤں تھائیا۔ لہنا دینا ویکھا سیبا رام، رگھپت کھوج کھوجائیا۔ رپتی ویکھاں کرشنا کاپن، رادھا ردے پھول پھولائیا۔ پیغمبران تگاں کلام، پردہ کائنات اٹھائیا۔ منتر تگاں ستنام، نانک پردہ لابیا۔ ڈنکا فتح ویکھاں وچ جہان، جو گر گوبند گوبند گیا سنائیا۔ چاروں گنٹ بھوئے حیران، حیرت وچ لوکائیا۔ جیو جیواں کراں پہچان، انسان انساناں وچ ویکھ وکھائیا۔ گھر لیکھا جانا گوپی کاپن، بھو ابھید آپ اٹھائیا۔ تُوں اٹھ کے ہو سوادھان، ماگھ لے انگرٹایا۔

کی کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا نور الہیہ۔ جن بھگتاں دے کے اپنی بخشش دا دان، رحمت نال ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کماٹیا۔ پُرکھ اکال کہے ماگھ جو پرہہ دا درشن پاؤ گے، سچ دوار سہائیا۔ اوہ چرن دھوڑی اکو نہاؤ گے، دوسر اشنان نہ کھئے وڈیائیا۔ اندر باہر ڈرمت میل دھواؤ گے، ستگر کرے آپ صفائیا۔ بھانڈا بہرم بھو بھٹاؤ گے، ہومے گڑھ تڑائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار تجاؤ گے، آسا ترسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نیچ نیتر درشن پاؤ گے، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر اندر تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤ گے، اکو رنگ سہائیا۔ گھر سوامی درشن پاؤ گے، انترجامی مل کے وجے ودھائیا۔ دیپک جوتی ہو کے ڈگمگاؤ گے، نور نورانہ نظری آتیا۔ اپنا جیون جیون وچوں بدلاؤن گے، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے روپ آپ سماؤ گے۔ ماگھ کہے پرہو میری اکو اک ڈنڈاوت، نو نو سپس جھکائیا۔ جنہاں بھگتاں نوں اپنے نام دی دئیں نیامت، وست اگم اتہاہ ورتائیا۔ اوہ سدا صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آتیا۔ منوا کرے نہ کدے بغاوت، اٹھ اٹھ نہ دہ دہ دہائیا۔ تیری بخشش رحمت والی سخاوت، سُنن اکو اک سُنائیا۔ جنہاں دے اندر تُوں میرا میں تیرا دتی امانت، اوہ اللہ الہی نور وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ پُرکھ اکال کہے ماگھ، میرے بھگت سہیلے سجن، ساجن اک اکھوائیا۔ اوہ پریم دا کردے مجن، ڈرمت میل گوائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے حدن، ----- کر صفائیا۔ جتھے شبدا نادا ناد وچن، دُھن آتمک کر شنوائیا۔ امرت رس پی پی رجن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر دیپک جوتی جگن، اندھ اندھیر گوائیا۔ سوامی ملے مورت مدن، گوپال مدھ سوندن آپ اکھوائیا۔ جو سدا سدا سمرتھن، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ اکو وار کر کے اوبدا درشن، جنم جنم دی ترکھا بچھائیا۔ تیرے اشنان نوں اوہ گرمکھ کدے نہ ترسن، جنہاں ملیا ڈھردرگاپیا۔ نہاؤن دھون دی اوہناں دی مٹ گئی بھٹکن، ترسنا دتی گوائیا۔ پاک پوت کر کے کایا مٹکن، اکو رنگ رنگائیا۔ اوہ پھر پٹھے مات گریہ نہ لٹکن، چوراسی پھاسی رہے نہ رائیا۔ رائے دھرم کول نہ اٹکن، سچکھنڈ جاون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب اک گوسائتیا۔ ہر ستگر صاحب گسٹنیا، مہربان مہربانا۔ جن بھگتاں پکڑے بہیا، چرن دھوڑ کرکے

اشنانا۔ رائے دھرم کڈھے نہ وہیئا، چترگپت نہ لیکھ جنانا۔ کوڑ کیریا چڑھے نہ نئیئا، شوہ دریا نہ کیسے رڑھانا۔ جنہاں ملیا پُرکھ اکالا دین دیا لا سِری بھگوانا اِکو سئیئا، ہرِ صاحبِ سجنِ سلطانا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک نوجوانا۔ نوجوان ہرِ بھگونت، بھگون وڈ وڈیائیا۔ جو نامِ ندھانا دیوے منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ جس دی مہا سدا اگت، صفتاں وچ نہ کدے صلاحیا۔ اوہ بودھ اگادھا بنے پنڈت، بُدھی تون پرے کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ اوہلا رہے نہ ساچے سنت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ماگھ جس تیری بنائی بنت، گھڑن بھتہہار آپ اکھوائیا۔ تیرے سال مہینے پیتے کوٹن کوٹ اسنکھاں سنکھ، گنتی گنت نہ کھتے گنایا۔ پرہو دے بھگت سدا آد دے ہنس، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک سُنایا۔ ماگھ کہے دُھر شبد سُن، کلمہ حق سُناؤندا ہاں۔ میرا آد جُکادی اگما گن، بھيو ابھیدا آپ کھلاؤندا ہاں۔ جس دی سُنے کھتے نہ دُھن، اوہ اگمی ناد و جاؤندا ہاں۔ کلجگ وچ سنت سہیلے چُن، جن بھگتاں بھيو کھلاؤندا ہاں۔ کیسے سمجھ نہ آوے مَن، مَنیشراں پنڈھ مُکاؤندا ہاں۔ جگت جگیا سو رہے رُل، رُلیاں آپ سمجھاؤندا ہاں۔ اِکے کدھے جانا تُل، ترازو اپنا نام وکھاؤندا ہاں۔ آتم پر ماتم مارگ جانا بھل، بھلیاں راہے پاؤندا ہاں۔ پُرکھ اکال صلح کُل، ہو کُل مالک نام وڈیاؤندا ہاں۔ سچ دوارا گیا کھل، کھلا حُکم دِرڑاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاؤندا ہاں۔ سچ کرنی کار کھاواں گا۔ دین دیاں اِک اکھاواں گا۔ گُرمکھ سہیلے آپ جگاواں گا۔ گُر چیلہ پردہ لاہواں گا۔ جُگ جنم دے وچھڑے کر کر میلے، میلا اپنے ہتھ جاناواں گا۔ اچرچ پرہہ کھیل کھیلے، خالق خلق آپ دِرڑاواں گا۔ آپ رہ کے دھام نویلے، نرگن نور جوت رُشناواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکاواں گا۔ ماگھ کہے پرہو میری نمستے، نمو نمو سرنائیا۔ تیرے بھگت سہیلے تیرے در تے وسدے، گرہ مندر اِکو سوہا پائیا۔ اوہ جگت واسنا وچ کدے نہ نسدے، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھابیا۔ اوہ ونجارے نہیں جگیا سوآں والی اکھ دے، بیج نیتر تیرے نال ملائیا۔ اوہ سدا درشن کردے پرتکھ دے، ستمکھ بہہ کے سوہا پائیا۔ اوہ رہنا پسند نہیں کردے گھر وکھ دے، گرہ اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیونہار داتار، جُگ جُگ دیا کھائیا۔ میرا اتوٹ اٹھ بھنڈار، نِکھٹ کدے نہ جائیا۔
 میرا وشن وشنو دا سیوادار، جو جُگ جُگ سیو کھائیا۔ میرا برہما برہم دا پَسار، جو لکھ چوڑاسی رہیا اپائیا۔ میرا شنکر کرے
 سنگھار، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سب دا مالک سارے میرے برخوردار، حُکھے وچ سیو کھائیا۔ نِرگن سرگن سرگن نِرگن لیکھا جانے وچ
 سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری رہیا سُنائیا۔ سیوا لا کے پیغمبر گر اوتار، اوتر ہو کے حُکم جنائیا۔ بھگتاں دا بناں پھریدار، جُگ
 جُگ سیو کھائیا۔ نِرگن توں سرگن ہونا ظاہر، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جس دے چار جُگ کردے رہے انتظار، اڈیکان وچ تریکان وچ
 راہ تکائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نِرگن نِرور ہو ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا لیکھا لیکھن توں باہر، کاغذ قلم کافی
 شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو صاحب سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ہو کے بھگتاں نال کرے پیار، پریا پریم اپنی گود اٹھائیا۔ لکھ
 چوڑاسی وچوں کڈھے باہر، لیکھا جانے گپت ظاہر، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ ماگھ کہے میں پرہو جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تیرا نور نِرگن جوت اُجیاری،
 جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا کھیل اگم اپاری، الکھ اگوچر کہن نہ پائیا۔ تُوں نور الہ سیکداری، یامین تیری سرنائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ
 پاتشاہ سیکداری، دو جہاناں تیری سرداری نظری آئیا۔ تُوں آد جگاد کھیل کھیل وڈ بلکاری، جودھا سورپیر اک اکھوائیا۔ جس
 ستجگ تریتا دواپرکیتا پار اتاری، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ جس نے ویس وٹایا تیئی اوتاری، روپ انوپ آپ درسائیا۔
 جس پیغمبران پائی ساری، تن وجود کیتی رُشنائیا۔ جس گرواں دتا نام ادھاری، نام ست ست پڑھائیا۔ سو کل کلکی لئی اوتاری، امام
 اماما پھیرا پائیا۔ ماگھ کہے میں وی تیرے چرناں دی دھوڑ لاواں چھاری، اپنا آپ مٹائیا۔ میری اک بینتی پرہو تیرے دواری، بن ہتھان
 ہتھ جوڑ کے دیاں سُنائیا۔ در آیاں پاؤنی ساری، جو چل آئے سرنائیا۔ روگیاں دے روگ مٹاؤنے تن گواؤنی بیاری، سانک ست ست
 دینا کرائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں دی کر داری، اندر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دھار نہ تکیں گُریاری، کور گُریارا پندھ مٹائیا۔
 تیرا درے دربار سوبھاؤنت تُوں سب دا سیکداری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ آد جگاد جُگ چوکڑی تیرے سب پُجاری،

کلمے نام تیرے گا گا شکر منائیا۔ ماگھ کہے میں خوشی وچ روواں زارو زاری، بن نیناں نیر وہائیا۔ میرے بھگونت تیرا اکو ہووے منت دھیرج دیوے جیو جنت، لیکھا ویکھے سادھ سنت ست سچ دی دئے خُماری، بے شماری اپنی خوشی وکھائیا۔ دھن بھاگ جنہاں سچ چرن دے دھوڑ دی لائی چھاری، ٹکے مستک نام چھہائیا۔ پہلی ماگھ کہے میں اوہناں توں جاواں بلہاری، خوشیاں وچ اوہناں دا راہ تکائیا۔ سب دا جیون سب دی زندگی پرہو تیرے ہووے در درباری، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں خوشیاں دے وچ ہسساں، ہس ہس دیاں سُنائیا۔ نو نو چار نساں، بھجیاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں سندیسہ دساں، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اپنے صاحب دا درشن کرو نال اکھاں، اکھیاں والیو اکھیں درشن پائیا۔ جس دا وسیرا تہاڈی کایا گلی جس دی قیمت نہیں کوئی لکھاں ککھاں، کوڈی ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ اُس دی کِرپا وچ اُس دے پیار وچ اوسے دی بھیٹ سب کچھ رکھاں، ماگھ کہے اپنے کول نہ کچھ رکھائیا۔ جس دی یاد وچ جل دھارا ایشنان کیتے مچھ تے کچھا، اوتار اوتری ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جگاد جگ چوگری دھرم دی دھار سچا، سچ دا مارگ سچ وچوں پرگٹائیا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماں جی بشن کور تے منجیت سنگھ مہو والے دے

اتم سسکار دے سمیں وبار ہویا *

نو ماگھ کہے خوشی دہارا اج، عظمتو قسمتو اجبوا اتلہی ملی وڈیائیا۔ کلمیاں توں باہر کایا ویکھیا بھج، زمیں اسماناں پرے دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تکی تکیا سرشٹ سبائی جگ، سرگن زرگن دھیان لگائیا۔ دھرم دی دھار پار دے کھئے نہ حد، حدود پندھ نہ کھئے مکائیا۔ اتم پرما تم اکو نظری آئی ید، یدی یدپ اکو دیاں درسائیا۔ جس توں حُکمے اندر دُھر دا مالک لے سدا، سدا شبد نام جنائیا۔ اپنے نالوں ہون نہ دیوے کدے الگ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کِرپا کر سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شبد اگمی اکو دو جہان

وجائے ند، انادی ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نو ماگھ کہے
 میری بینتی اک ارداس، جودڑی وچ دئے جوڑ سیس نوائیا۔ تیرا کھیل پرہو تماش، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میری اکو تمنا اکو آسا اکو
 خواہش، اکو واسنا تیری جھولی پائیا۔ میں سندیسہ دینا چاہندا پرتھی آکاش، گگن پاتالان حکم سنائیا۔ شنکرا چھڈ دے گیلاش،
 کلادھاری اپنی کل وکھائیا۔ برہمے برہم دا ویکھ نواس، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو کھلائیآ۔ وشنو تیرا وشیان تون باہر وشواس، وشو دا پردہ
 دے چکائیا۔ بھیو ابھیدا کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا اپنی کار کھائیا۔ اوتارو ویکھو اپنا ساتھ، ساکھیات سوبھا پائیا۔ پیغمبر بنا سجدیاں
 تون جوڑو ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ گرو گودیوا تگو سوامی نرگن دھار جس دی آد جگاد منڈل راس، آتم پرما تم گویا کاپن کھیل
 کھلائیآ۔ سو لیکھا جانے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نو ماگھ کہے میری پُنے پُنے کوک کوک، بنا آواز آواز لگائیا۔ جن بھکتو جاؤ نہ چوک، سچکھنڈ
 دوارے سچ سنائیا۔ جس دا تانا پیٹا اکو آتم دھار سوٹ، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ اوہ لیکھے لائے نرگن دھار اپنے سپوت، پتا پُرکھ اکال دئے
 وڈیائیا۔ جو جگت جہان چھڈ کے کرن کوچ، کوچا گلی تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 پردہ آپ اٹھائیا۔ سچکھنڈ کہے میری اکو تمنا، خواہش خالص دیاں جنائیا۔ جس دھار نے لیکھ بنایا اکو کتا، گوبند گوبند گوبند نال
 وڈیائیا۔ اوہ لیکھا جانے پنج تت تن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پھول پھولایا۔ منسا جانے من منا، بڈھی لیکھا رہے نہ رائیا۔ بھگت سنت
 ویکھ وکھانے جنا، گرمکھ گرسکھ اپنی گود اٹھائیا۔ نام بھندارا دے کے دھن دھنا، دھناڈھ جھولی دئے بھرائیا۔ لوک مات چاڑھ کے ساچا
 چتا، نوری چند کرے رُسنائیا۔ دین مذہب دا توڑ کے بنا، حدوڈ شرع والی مٹائیا۔ لیکھے لا کے رُوح بُت دا سماں، سماپت کرے کوڑ
 لوکائیا۔ مات پتا دا رہن نہ دیوے طمع، پتر دھی لالچ وچ نہ کھئے للچائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غما، چنتا چکھا دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھڑا چھڈ
 کے چھپر چھتا، محل اٹل سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جس دا پنڈھ آد جگاد بنا پُرکھ اکال تون لما، پاندھی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جتھے اکو نور
 جوت پرکاش اگتی شمع، دیپک اور نہ کھئے ٹکائیا۔ جس دی مہما کرے اک چار تین زیرو دا پتہ، پاربرہم پرہہ اپنی کھیل کھلائیآ۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدا اپنے رنگ وکھائیا۔ نو ماگھ کہے میری پرنام، پرم پُرکھ سرنائیا۔ جس دا کھیل مہان، مہاگنت گنی نہ جائیا۔ سو ویکھنہارا دو جہان، یرگن سرگن سرگن یرگن اپنی کار کھائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے پہچان، بے پہچان اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوار کرے پروان، پرم پُرکھ اپنا میل ملائیا۔ وڈا چھوٹا اکو رنگ رنگائے سری بھگوان، پردھ بال جوان، وکھ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ سچ گرہ سہنجنا، ہر سوہاؤنت سہائے۔ دین دیاں درد دکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم پرہ بے پرواہے۔ جن بھگتاں دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دھوآئے۔ نیترا پاوے نام انجنا، اگیان اندھیر مٹائے۔ سچکھنڈ نواسی بن کے سچنا، سچ دوارے آپ ٹکائے۔ جتھے لیکھا نہیں اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنگ دئے وکھائے۔ اوہ کھیل کرے گوپال مورت مدنا، پرم پُرکھ نور الہے۔ جس نے بھگتاں نوں خوشیاں وچ سدنا، شبد سندیسہ اک درڑائے۔ بھگتاں نے پریم وچ بھجنا، قدم قدم نال بدلائے۔ جنہاں دا نام نگارہ وچنا، ڈنکا اکو اک رکھائے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائے۔ نو ماگھ کہے جن بھکتو میریاں اسپساں، سر دھڑ توں بنا سپس نوائیا۔ تہاڈا راہ تکے جگدیشا، جگدیشر بے پرواہیا۔ جس دے چہتر جھلے اکو سپسا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا اکو حکم کلمہ نام حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ اوس نے ستجگ کلجگ وچوں بدل دتا طریقہ، طرح طرح کھیل کھلائییا۔ پہلوں گھل کے سنگھ چھوٹا کاکا منجیتا، منجیت سنگھ نوں پھیر پچھے لیا بھلائییا۔ بشن کور پیار کیتا انڈیٹھا، جگ نیترا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ گوبند دی دھار گوبند دا پیار گوبند دا یار ایکنکار سچی سرکار بھگت دوار دوہاں دا اک بنائے انگیٹھا، انگوٹھے لاؤن والے اوتار پیغمبر گرو سارے دین گواہیا۔ جس دا بھانا ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب نے مننا میٹھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ آتم پرما تم دی دھار رام سیتا، رادھا کرشن پاربرہم برہم روپ درسائیا۔ اللہہو اناہو پیغمبران کپا مہربان کرے بخشیشنا، رحمت حق حق کھائیا۔ نانک گوبند کپا تُوں میرا میں تیرا اکو روپ سدا اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ بھگت سہیلا جگ چوکڑی شبدی دھار وچ سدا جیتا، مرن وچ مر جیوت روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بشن کور کہے میری جگت والی نہیں مڑھی، شمشان بھومی نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں بھکتو بھگت دوارے تہاڈے

موڈھیاں اُتے چڑھی، جتھے چڑھدا لہندا دئے سپس نوائیا۔ ایہہ ور دتا سی گوہند نے وچ چمکور گڑھی، اشارہ کھنڈے والا کرائیا۔ میری لاش بے شک اگ نال جانی سڑی، تن وجود ماٹی خاک وچ زلایا۔ میری آتما لکھ چوراسی وچوں ہو کے بری، برے اعظم دو جہانان پار کرائیا۔ مینوں چار جگ دے سارے مل کے گئے شرعی، شرع والے سپس نوائیا۔ جدھر ویکھاں اکو نور نورانہ ہری، ہر کرتا نظری آئیا۔ جن بھکتو میں بھکت پیارے دی بانہ پھڑی، گنڈھ بھگتاں نال پوائیا۔ پرہو نون بس کے کہا سچکھنڈ دوار وچ جن بھگتاں دی بنا دے لڑی، وڈے چھوٹے اکو تند بٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ منجیت کہے میں اوس دی گودی ستا، جتھے ستیاں نہ کھئے جگائیا۔ میرے جنم دی سہنجنی ہو گئی رُتا، رُتری پرہ نے دتی مہکائیا۔ میرا گھر سہایا ابناشی اچتا، پاربرہم پردہ دتا اٹھائیا۔ میں ناتا توڑ کے کایا بُتا، بُتخانیان ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ منارا تکیا اچا، محل اٹل نظری آئیا۔ جتھے اکو ست سروپ سچا، دوجا سنجم نہ کھئے درڑائیا۔ ایکو نور جوت پرکاش اکو کہے آتم دلارا میرا پُتا، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ میرا اجل ہویا مُکھا، ڈرمت میل دھوائیا۔ بشن کور دی سہائی ککھا، جس دی گودی وچ پہلوں بہ کے سچکھنڈ گیا چائیں چائیا۔ سانوں جو ملیا سو دسدا اگوں جھکا، وشن برہما شو سپس نوائیا۔ سارے بنا رسنا جہوا تون تون میرا میں تیرا پڑھدے ٹکا، سوہنگ ڈھولا بنا اکھڑ نراکھڑ وچ گائیا۔ پردہ اوہلا رہیا کھئے نہ لکا، پردہ نشیں پردہ دتا چکائیا۔ میرا آون جاون لکھ چوراسی گیارا مُکا، پرہ ملی سچ سرنائیا۔ ہرکھ سوگ رہیا نہ دُکھا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اپنی ماتا دی سہیل کر کے ککھا، بھکت دوارے بھگتاں وچ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب دھردرگاپیا۔ نو ماگھ کہے پنجان پیاریاں اگنی دینی لا، لنبو جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ ہر سنگت جیکارے لینے بلا، پنچم پنچم سنائیا۔ دوہاں دی اکو بنی صلاح، اکو گھر ملی وڈیائیا۔ اکو آسن سنگھاسن لیا ٹکا، اکو سیج سہنجنی سوہیا پائیا۔ اکو مالک ملیا بے پرواہ، کھیوٹ کھیٹا اک ہو آئیا۔ جو چوراسی وچوں باہر کڈھا، جم پھاسی پندھ مکائیا۔ شبدي رتھ لیا چڑھا، رتھوہی شبد گرو اکھوائیا۔ در گھر ساچے سچکھنڈ دتا پنچا، جتھے پوجا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھگتاں وچ بھکت دتے رلا، بھگون اپنا گھر وسائیا۔ سارے بنا رسنا جہوا تون کرن واہ واہ، واہوا واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ منجیت کہے مینوں

منجیت ملیا آ، سوہنی خوشی بنائیا۔ گرسکھ کہن جن بھگتاں توں مل گئی اوہ اگئی ماں، جس توں بشن کور کہے لوکائیا۔ ساریاں دا اکو جہا سانجھا ہویا تھان، تھنتر سوہیا پائیا۔ اگنی کہے میں نمسکار کر کے کہاں مرتک سریر توں دیو داہ، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ اوتار پیغبر گرو شبد گردیوانے ملاح، شہادت وشن برہما شو بھگتائیا۔ بھگت دوار کہے میں سندیسہ دیواں تھاوں تھان، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ نو ماگھ کہے مینوں خوشیاں وچ چڑھیا چاء، چاو گھنیرا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب تھائیں ہوئے سہا، سہاک ناک اکو نظری آئیا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ایہاں پرہو تیری سرنو، سرنائی سرن نظری آئیا۔ اوہاں تیری کھیل اپنو، اپرپر تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت بچائے جگت مرنو، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ اتم آپ آئیں باہوں پھڑنو، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ جھگڑا مکائیں چوٹی جڑنو، چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ سہائیں اکھا گھرنو، گھرانہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار بے پرواہیا۔ بے پرواہ تینوں سارے کہندے، کہہ کہہ سیس نوائیا۔ چرن کول سرنائی ڈھندے، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ چرن کول دوارے بہندے، بہہ بہہ خوشی بنائیا۔ تیرا بھانا سارے سہندے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کوئن کوٹ کایا برج ویکھے ڈھندے، گڑھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ نو ماگھ کہے پرہو میں کھیل تیرا تگاں جپ دا، جگ جیون داتے دھیان لگائیا۔ لیکھا ویکھاں پورب پگ دا، کچی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ حکم سندیسہ سنان یک دا، واحد تیری وڈ وڈیائیا۔ جیکارا سنان الکھ دا، آگوچر کی سمجھائیا۔ میں سچ سنیہڑا دسدا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ خوشیاں دے وچ ہسدا، ہستی تگاں بے پرواہیا۔ چارے کوٹاں نسدا، بھجان واپو داہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پھراں جیدا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جس بھیو چکاؤنا پرتھی آکاش تیج وائے اپ دا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑنا پگ دا، پگی اپنی کار بھگتائیا۔ پیار رکھنا نہیں کوئی رت دا، رتی رت نہ کھئے چٹرائیا۔ بھیو کھلاؤنا برہم مت دا، برہم

وِ دیا اک سمجھائیا۔ کھیل تگنا پرمیشور پتِ دا، جو پارپرہم دُھردرگاہیا۔ جو جُگ جُگ جن بھگتاں پیج رکھدا، کلجُگ اتم ہوئے سہائیا۔
 اوہ نظارہ نور پرتکھ دا، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ نرگن دھار ہو کے بھگتاں پھرے لبھدا، نو ست اپنا پندھ مکائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا
 جانے سب دا، گل مالک وڈ وڈیائیا۔ اوہدا حُکم اپنے سبب دا، دوسر بھیو نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نو ماگھ کہے میرے غریب نوازا، صاحب تیری سرنائیا۔ تُوں جن بھگتاں رکھی لاجا،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں کی کھیل تگاں وچ بھگت دوار دروازہ، درے دربار سپس نوائیا۔ نالے ویکھیا خضر خواجہ، نیر دا پیر سوہا
 پائیا۔ انتر اُس نوں مارے آوازا، کلس اپنا ہتھ اُٹھائیا۔ میں نہ سویا نہ جاگا، جاگت سووت اکو رنگ رنگائیا۔ تُوں مہربان مہربان غریب
 نوازا، مہربان تیری بے پرواہیا۔ مینوں اکو تیری یادا، یادداشت نہ کدے بھلائییا۔ تُوں سب دا پورا کریں وعدہ، واہ واہ اپنا حُکم ورتائیا۔
 میں لیکھا تگاں تیرا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری
 سرنائیا۔ بھگت دوار کہے میں ویکھاں کھیل نرالا، نراکار دتا جنائیا۔ میں ویکھاں سچ سچی دھرمسالہ، دھرم دوار سوہا پائیا۔ میں
 ویکھاں شاہ کنگالا، اوچاں نیچاں پردہ لاپیا۔ چار کُنٹ کون کرے سمبھالا، سمبل بہہ کے ویکھ وکھائیا۔ مینوں اشارہ دیوے سنگھ پالا،
 پلکان توں باہر رہیا درڑائیا۔ اُٹھ ویکھ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جس دا روپ نرالا، نراکار دتا جنائیا۔ اوہ سب دیاں پوریاں کرے گھالا، گھالی
 گھال ویکھ وکھائیا۔ اُس دے کول اگتیاں چالا، چال نرالی اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ بھگت دوار کہے میرے پرمیشور پت، تیری بے پرواہیا۔ تیرے دوارے جن بھگتاں انگیٹھا رہیا تپ،
 تپش دین دنی بُجھائیا۔ تُوں سب دا مائی بپ، پتا پوت ہو سہائیا۔ جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، تیری اوٹ تکائیا۔ کلجُگ اتم بھانڈے
 دسن سکھ، ساچی وست نہ کھئے ٹکائیا۔ میں بول جیکارا الکھ، تینوں دیاں سُنائیا۔ بھگتاں نالوں ہونا کدے نہیں وکھ، ایکا سیج سوہا
 پائیا۔ تیرا صفتی ہووے جس، ڈھولے راگاں ناداں نال شنوائیا۔ میری پوری کریں اس، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ سد وسیں میرے پس،
 پاسا دین دنی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ بھگت دوار کہے میرے اندر

تپیا پریم انگیٹھا، اگنی آگ سیو کمائیا۔ تیرا کھیل پرہو انڈیٹھا، جگ نیترو ویکھ سکے نہ رائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ رنگ مچیٹھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوڑا ریٹھا، امرت وچ دے بھرائیا۔ تیرا بھانا لگے میٹھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب سچ تیری سرنائیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگت تیرے دوار پُجے، در ٹھانڈے خوشی منائیا۔ تیری بھارت بن تیری کرپا کھئے نہ بھجے، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ہرجن تیرے پیار وچ رُجھے، رُچی جگت نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا بخش دے تھنیں سپر دُدھے، شیرخوار پچے اپنی گود ٹکائیا۔ نال لیکھا پورا کر دے بڈھے، بڈھا پے وجدی رہے ودھائیا۔ سب دی منسا پوری کردے چوتھے جگے، کلجگ اپنا راہ تکائیا۔ میں روواں ساہ اُبھے، ہوکیاں وچ گر لائیا۔ اسیں جگت واسنا وچ کھبھے، باہر پھڑ نہ کھئے کڈھائیا۔ امرت دھار نہا دے چبھے، سر سروور اک وکھائیا۔ جتھے سب دے لیکھے پُجے، اور لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ بھگت دوار کہے تیرا کھیل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں کر آتم ٹھانڈی سیت، جنم کرم دی آگن نہ لاگے رائیا۔ بھگت بھگوان چلا ریت، ریتیان ہو سہائیا۔ تیری گودی سٹا سنگھ منجیت، منسا جگت والی مٹائیا۔ جن بھگت سہیلے گاؤندے گیت، سچکھنڈ خوشی بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہتھ چھاون اُپر سیس، سوہنا رنگ رنگائیا۔ کرپا کری آپ جگدیش، جگدیش ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ منجیت کہے میں ماتا دی انگلی لگا، بشن کور گنڈھ پوائیا۔ مینوں سوہنی لہی جگ، استھان بھومکا دھر دی نظری آئیا۔ جتھے ست سرؤپ اکو بگا، دوجی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ میرے جنم دا سور گیا آگا، پچھلا دکھ رہے نہ رائیا۔ میں جوت دی دھار وچ پھراں بھجا، تھان واہو داہیا۔ جتھے دسے نہیں کوئی لوک لجا، لجا وچ کھئے نہ آئیا۔ اکو پرہو دے چرن پیار دا مزہ، رس اور نہ کھئے چکھائیا۔ سارے بیٹھے وچ رضا، اوتار پیغمبر گرو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار دیا کمائیا۔ بشن کور کہے میرا جگت جہان لتھا روگیا، مٹیا موہ سنسار۔ پرہہ پایا دھر سنجوگیا، کرتا پُرکھ ایکنکار۔ جس دوارے اکو مؤجیا، مجلس بھگتاں دی اپار۔ سچ دوارے آئی سوجھیا، بڈھی رہی نہ جگت گوار، جوتی جوت سرؤپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان سچّی سرکار۔ منجیت کہے جگدیش ویکھ لے دادی، دادو دے دوہرے والا گوبند
 ربیا دکھائیا۔ جس دی اکو گھر وچ سادھی، نیترا اکھّ نہ کھئے کھلائیا۔ گرہ گھرانہ مل گیا آدی، آد پُرکھ دتی وڈیائیا۔ سنسا ربیا نہ کھئے
 سماجی، ناتا کوڑ ٹڑائیا۔ آتم نور دے راضی، نور نورانہ سوبھا پائیا۔ سُن حکم ہور آوزی، ستگر شبد کی شنوائیا۔ جن بھگتو بھگت ہوئے
 وڈبھاگی، بھاگان نال ملی وڈیائیا۔ ویہ سو اٹھ سمت شہنشاہی اٹھ دوآ زیرو زیرو کر اکھّ، شبد سُنیا انراگی، راگان تون باہر
 جنائیا۔ بھگون دی دھار بھگتاں والی ماگھی، مجن دھوڑ اِشنان کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در
 گھر ساچا اک سہائیا۔ سچکھنڈ کہے میرے غریب نواز، کی تیری بے پرواہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا اکمڑا راج، جگت نیترا ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ کیوں کلجگ وچ ستجگ انوکھا چلایا رواج، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ میں گر اوتار پیغمبران ماراں آواز، بھگتاں نال اٹھائیا۔ بنا
 اکھاں تون کھولو جاگ، نیترا نین نہ کھئے اٹھائیا۔ ویکھو کھیل پرہو دا آج، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ بھاگ لگایا نو ماگھ، واہ واہ دتی مان
 وڈیائیا۔ جس وکھرا چلایا رسم و رواج، رہبر ہو کے کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے جن بھگتو سُن لو اگتی سو، سو ستگر آپ جنائیا۔ نو ماگھ نوں میرے گرہ اکھّ آئے بھگت دو، آج
 تک دوباں میل نہ کدے ملائیا۔ میری خوشیاں وچ خوشی والی ہوئی لو، نور نور وچوں چمکائیا۔ اس بھيو نوں جانے نہ کوہ، کوٹن کوٹ
 اوتار پیغمبر گرو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے بھگت
 نرگن دھار دو پُجے، اپنا پندھ مکائیا۔ جنہاں دے بھاگ ہوئے اُدے، اگن آتھن ملے وڈیائیا۔ آسا پوری ہوئی بسدھ، دھرنی دھرت دھول
 دھول سوبھا پائیا۔ جتھے بھيو کھلائے گجھے، پردہ اوہلا ربیا نہ رائیا۔ مینوں اکو دوارا سُجھے، جو میرے میرا دتا بنائیا۔ جتھے سنت سہیلے
 گرمکھ پُجے، پورب پچھلا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔
 سچکھنڈ کہے مینوں بشن کور کیتا اشارہ، بن سینت دتا سمجھائیا۔ اوہ ویکھ کل کلکی اوتارا، نہکلنک نور الابیہا۔ امام اماما پروردگارا،
 سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ جس دا شبدی شبد جیکارا، ڈھولا اک درڑائیا۔ جس دا گرمکھ بھگت دلارا، دولہا دو جہان نظری آئیا۔ اوہ

میری پاوے سارا، مہربان ویکھ وکھائیا۔ ناتا کوڑ جگت سنسارا، درگاہ سچ دتی وڈیائیا۔ خوشیاں وچ کپھا تون چل کے ویکھ اپنا گھر بارا، در سہنجنا سوہا پائیا۔ جتھے آؤنا بھگتاں دا پروارا، ہرجن ساچے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے ایہہ کپیا کیتی کرتار، ہر کرتے دیا کھائیا۔ میرا کھولیا کھلن والا کواڑ، بند دروازہ بند رہن نہ پائیا۔ میں بھگت سہیلے خوشیاں نال اندر لواں واڑ، گرہ اپنے خوشی بنائیا۔ رنگ اکھا دیواں چاڑھ، نور نور نال چمکائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ ہرجن بھگت دلارے تگاں لاڑ، جنہاں لاڑی مؤت نہ کدے پرتائیا۔ اگنی تت اگنی وچ ساڑ، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے جن بھگت میرے در آؤن گے۔ گھر میرا اک سہاؤن گے۔ اکو گیت پرہو دا گاؤن گے۔ اچرج ریت مات چلاؤن گے۔ مندر مسیت ڈیرہ ڈھابن گے۔ اکو ایشٹ دیو مناؤن گے۔ ساچی سیو در گھر سچ کھاؤن گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک رکھاؤن گے۔ سچکھنڈ کہے میں رکھاں اڈیکا، اپنی آس بنائیا۔ گر اوتار پیغمبران مینوں دسی تاریخا، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ سنگر شبد کپیاں تصدیقاں، شہادت کلمہ نام بھگتائیا۔ میری آشا منسا پریاں ہون امید، خواہشاں نال ملائیا۔ بھگت بھگوان دا مارگ ہووے سیدھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اکو نیتر اکھ ہووے دیدہ، سمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا دوارا کھولیا، پرہ پردہ آپ اٹھائیا۔ اکو اپنا نام جیکارا بولیا، دو جہاناں دتا سنائیا۔ جن بھگتاں اپنے کندے تولیا، ترازو نام والا وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولیا، چولی رنگ دتا بدلائیا۔ جن بھگت سہیلے سد کے اپنے کولیا، قول اقرار اپنے پور رہیا کرائیا۔ جس تون میرا میں تیرا گایا ڈھولیا، تنہاں ڈھول ماہی اپنی گود لئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے میری نگاہ بھگت دوارے پُجی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جتھے دھار نہیں کوئی دوجی، دتیا بھاؤ نہ کھئے بنائیا۔ اوتھے بھگت بھگوان دی دھار ویکھی اُچی، اُچ اکم اتھاہ دتی وڈیائیا۔ آتم پرما تم لگی رُچی، رچنا اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے میں کرتے دی سیوک سیوادار، جگ جگ سیو کھائیا۔

میں کھیلاں کھیلاں رہی سدا جُگ چار، چوگری بھجی واہو داہیا۔ میں حُکم سنڈیے دیندی رہی پیغمبر گر اوتار، جو اوتری رہیا درڑائیا۔ کی لیکھا لہنا ہونا اتم سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری کوکن تهاؤں تھائیا۔ کس بدھ کل کلکی لئے اوتار، نہکلنکا اپنی کل پرکھائیا۔ جن بھگتاں دئے ادھار، بھگت بھگوان اپنا کھیل وکھائیا۔ کِرپا کر کے ساچی منزل دیوے چاڑھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دیوے وار، پچھلا پندھ مکائیا۔ ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں پیج جائے سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنہاں دا بھگت دوارے وچ ہویا سسکار، اوہناں دی نمسکار اپنے لیکھے پائیا۔ جو بھگت سہیلے کر کے آئے پیار، دُور نیڑے پندھ مکائیا۔ اوہناں نوں وی لے کے جاوے انت اُس دوار، جس دوارے وچ بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ وڈیاں چھوٹیاں اکو جہا بخشیا گھر بار، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آگے گیاں نوں بشن کور سب نوں دیا کریگی پیار، دوویں ہتھ بن سس بھتھ ٹکائیا۔ منجیت دا لیکھا منجیت نال، من جت من منسا دُور کرائیا۔ جن بھگتو تھادی بھگت دوار دا مالک کریگا سنبھال، سمبل بہہ کے اپنا حُکم ورتائیا۔ بھگتاں دا انگیٹھا بھگتی وچ دتا بال، بھگت بھگتاں وچ خوشی بنائیا۔ ایہہ سارا کھیل ویکھ رہیا سنگھ پال، پال سنگھ اپنی اکھ اٹھائیا۔ تسیں اُس پرہو دے لال، جو اپنیاں لالاں اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، آپے جانے سکھاں مُریداں حال، مُرشداں دا مُرشد اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ سویرے ماں جی بشن کور تے منجیت سنگھ مہو والے دی اتم سسکار توں بعد

راکھ اکتھی کرن سمیں *

ستگر شبد کہے میری اگمی دھار، دھرنی والیاں دھرم نال جنائیا۔ سچکھنڈ سچ سچ دی مؤلی بہار، ہر بھگت پھل پھلواری پرہو مہکائیا۔ جتھ اکو نرمل جوت جوت اُجیار، اندھ اندھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ اگم اگمڑا کھیل اپار، اپرمپر سوامی آپ کرائیا۔ ست دا سچا لگا دربار، در دروازہ اک وکھائیا۔ جتھ بھگت سہیلے سہندے ویروا نہیں پُرکھ تے نار، نرگن آتم سوبھا پائیا۔ اوتھ ویکھے وگسے پاوے سار،

ویکھنہارا نورا اہیہا۔ ہرجن بنا کے اپنے برخوردار، پریم پریتی وچ تکائیا۔ جنم جنم وچوں سدھار، جنم اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں سچکھنڈا واسی، واسٹہ اکو نال رکھائیا۔ جتھے نرگن دھار نرور دی راسی، بنا منڈل منڈپ سوہیا پائیا۔ بھگت سہیلے جس گرہ دے واسی، نرگن دھار اکو گرہ وسائیا۔ اوتھے جھکے شنکر کیلاشی، برہما وشن سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر داسن داسی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ہرجن سہیلے کردے ہاسی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میرا بنا بدھی توں خیال، انڈتھڑا دیاں سنائیا۔ مینوں اشارہ کیتا سنگھ پال، بنا پلکان توں دتا سمجھائیا۔ ٹوں ستگر شبد دین دیال، دیاندھ اکھوائیا۔ اٹھ اپنا وقت سنبھال، سمبل کھیل تک بے پرواہیا۔ گربخش سنگھ نوں لینا نال، ماگھ باراں رت سہائیا۔ بھگت دوارے پوجنا جتھے بیٹھا گوہند دھر دا لال، لال ائمٹرا اگم اتھاپیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال سیس نوائیا۔ رائے دھرم جھلے نہ جھال، چترگپت نو نو لاگے پائیا۔ جس دا لہنا دینا بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ جتھے بشن کور گھالنا آئی گھال، سیوا ست سچ دھرم کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے میں سنیا حکم اپارا، خوشیاں وچ خوشی بنائیا۔ گربخش سنگھ کیتا اشارہ، پن ہتھیاں ہتھ بلائییا۔ اٹھے بشن کور دا نکا دلارا، جوتی دھار لے انکڑائیا۔ کی حکم سچ سرکارا، سچ سندیسہ کی سنائیا۔ ستگر شبد کہے میں کہا چل چلیئے اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول سوہیا پائیا۔ کھیل تکیئے ہر بھگت دوارا، جتھے دوہری دھار وجدی رہے ودھائیا۔ نالے پال سنگھ دا تکیئے پروارا، وڈے چھوٹے میل ملائییا۔ جنہاں بشن کور دا کیتا دیدارا، دوس رین درشن پائیا۔ جس دا نور نور اُجیارا، نور نورانہ پورن ماہیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم توں باہرا، شاستر سمرت وید پُران کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گربخش سنگھ کہے سن شبدی شبد میتا، سر سر تیری وڈیائییا۔ خوشیاں والی پرہو دی ریتا، ریتیوان دتی بنائیا۔ جس پچھلیاں میٹھیاں لیکان، لائن اگلی اک وکھائیا۔ جس دے وچ حق توفیقا، طاقتور اگم اتھاپیا۔ اوہ سب دیاں پوریاں کرے امیدان، ترسنا ترکھا مٹائییا۔ لیکھے لائے اوتار پیغمبر گرواں دیاں

وصیتاں، پورب لہنے لہنیدار چُکائیا۔ نالے بھگتاں دئے نصیحتاں، ست سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا کھیل بے انت، بے انت دتی وڈیائیا۔ بیہو کھلایا کنتھول کنت، کِریا کر آپ رگھرائیا۔ اوہ تک خوشی ہندی کور بسنت، مل کے اپنی بہین سہج سُکھدائیا۔ جس دا وچھوڑا ہویا وچوں جیو جنت، سادھ سنت مل کے وچے ودھائیا۔ گھر سوامی پایا بھگونت، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے خوشیاں والا دوس ماگھ باراں، باراں ماسی باراں راسی سیس نوائیا۔ جن بھگتاں بھگتی وچ بہاراں، کورئی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ خوشیاں وچ پُرکھاں ناراں، ڈھولے ڈھر دے لینے گائیا۔ جگت ووباراں توں ہو کے باہرا، ووباری اپنی کار سمجھائیا۔ جس دا لیکھا نال نہیں کوئی ستارویں ستاراں، دسویں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت ریتیاں نہیں پیارا، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب ڈھردرگاپیا۔ ستگر شبد کہے میں پرہہ دا بیہو کھلاؤندا ہاں۔ سچ سندیس وچ ماجھے دیس اک الاؤندا ہاں۔ جس سوامی ویس کیتے انیک، تِس دا رنگ رنگاؤندا ہاں۔ اوتار پیغمبراں جس دی رکھی ٹیک، گرو اوٹ وچ درڑاؤندا ہاں۔ اوہ کلجگ کورئی بدلے ریکھ، ستجگ سچ وکھاؤندا ہاں۔ جس لیکھا رہے ہمیش، سو بھانڈا بہرم بھناؤندا ہاں۔ جو سندیسہ دتا گوبند دس دسمیش، سو قلم شاہی جوڑ جڑاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک رنگ رنگاؤندا ہاں۔ باراں ماگھ کہے میری عرض کرنی منظور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سب دا صاحب اک حضور، حضورئے دو جہان نظری آئیا۔ جو آسا منسا پوری کرے ضرور، ضرورت ویکھ وکھائیا۔ جس نوں موسیٰ یاد کیتا کوہ طور، عیسیٰ صلیب اُتے دھیان لگائیا۔ محمد مقبرے وچ ہو کے مجبور، بن نیناں نین اٹھائیا۔ نانک سمجھ کے نہ نیڑے نہ دُور، گوبند سرشٹی دس کے کور، کُٹب گیا تجائیا۔ پُرکھ اکال سمرتھ سرب کلا بھرپور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جس کلجگ اتم بیڑا ویکھنا پور، پُریاں لوآں دھیان لگائیا۔ جس دا اکو ہونا نور، نور نورانہ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بیہو آپ چُکائیا۔ باراں ماگھ کہے میری دھرم دھار صلاح، ست سچ جنائیا۔ ستگر شبد گربخش سنگھ گئے آ، آہ بہرن کھئے نہ پائیا۔ بھگت دوار دتا سہا،

سہنجی رُت نال وڈیائیا۔ خوشیاں ڈھولے رہے گا، پرہ تیری بے پرواہیا۔ چوٹھے جُگ چوٹھے دوس لیکھا پورا ہویا میری ماں، پتا پوت
 گود سہائیا۔ میں سب نوں جاواں سمجھا، سہج نال سُنائیا۔ جن بھکتو ست دی ست نال شہادت دینی بھگتا، ست سچ نال ملائیا۔
 منجیت دا لہنا بٹن کور دی سہنجی تھاں، دوباں وجی ودھائیا۔ جگت راکھ ست سچ وچ لینی اٹھا، سواہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ راکھ کہے میں کراں نمسکار، بھگت دوارے سیس
 نوائیا۔ مینوں اٹھاؤنا نال پیار، ہر نام سنگھ پریم سنگھ سچے ہتھ دی سچی انگلی لائیا۔ امرجیت سرجیت دوویں بھجاں اٹھال، نمسکار
 کرن پرہ بے پرواہیا۔ گرچرن سنگھ جگجیت سنگھ دوباں ہتھ تازی مارن ہو خوشحال، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ بھجن سنگھ فوجا
 سنگھ چاروں کٹ پھرن اپنی چال، پریم پریتی وچ دھیان لگائیا۔ پرہو ویکھے مریداں حال، مُرشد ڈھردرگاہیا۔ سمبل بہہ کے دین دیال،
 اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ باراں ماگھ کہے میں پیار نال
 دساں کور بھگوان، جس نوں بھانو کہہ کے سارے گائیا۔ سارا بنس سرینس نال کر پروان، اکو رنگ رنگائیا۔ آتما سنگھ جیون سنگھ پریم
 دا دیون بلیدان، داتا دانی منگ منگائیا۔ جو ہر بھگت دوارے وچ گرسکھ رہندے بردھ بال جوان، سارے مٹھی مٹھی خاک اٹھائیا۔
 اک رنگ وچ سارے رنگ ہون مستان، مستی نام خُماری چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا مالک اپنی دیا کھائیا۔ راکھ کہے میں دساں نال پیار، پیار نال جنائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں دیواں سہار، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جاگیر کور نوں
 کہاں ڈھر دا صاحب سدا تیرے نال، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ گلدیپ کور سیوا کیتی مہان، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ رنجیت کور پردے
 پردے دھیان، درشن دید نہ کھئے وڈیائیا۔ امیر چند کراں پروان، سلکھن سنگھ سر ہتھ ٹکائیا۔ دلپ رتن دیواں دان، کشمیر پریم جوڑ
 جڑائیا۔ بھان سنگھ ویکھاں نال دھیان، اندر سنگھ ایشر سنگھ رنگ رنگائیا۔ جنہاں نے ماتا بنایا مینوں وچ جہان، میل ملایا سہج
 سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بھئے سہائیا۔ بٹن کور دی دھار کہے میں دھرم
 دھار دا روپ، تن وجود نظر نہ آئیا۔ ہر سنگت ہر سکھ میرا سپوت، جن والی جنہاں دی اکو مائیا۔ وڈے چھوٹے بال نڈھے جنہاں

نوں ویکھاں پرہو دی وچ کوٹ، سچ دوارے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ باراں ماگھ کہے میں ہس ہس گیت گاؤندا، گا گا رہیا جنائیا۔ پر پُرکھ دا درشن پاؤندا، پن نیناں نین بگھسائیا۔ سچ دوارا اک سہاؤندا، سہنجی رت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبدا کہے میں کور ہشن دی دھاری، نرگن نور اتھاپیا۔ میں ست دا سچ درباری، ستگر اک اکھوائیا۔ میرا روپ نہ پُرکھ نہ ناری، تن وجود نہ ونڈ وندائیا۔ میں انت سندیسہ دیواں اپنی واری، وارتا دیاں جنائیا۔ بلوندر کور مستک دھوڑی لاؤنی چھاری، خاک خاک نال رلائیا۔ ترپت جوگندر لکھاری، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیا۔ ہشن کور دی دھار کہے میں ساریاں اتوں پریم وچ واری، سب دی وارث ہو کے سب دے سر تے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ست دھرم دی ہتھ دھاری، جگت راکھ ہیرا گھاٹ وچ پاؤنی ساری، صاحب ستگر اپنی دیا کھائیا۔

راکھ کہے میری خواہش اک اپار، اکو وار جنائیا۔ میں پھیر دسنا نہیں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری میری دین گواہیا۔ میں آؤنا نہیں دوجی وار، روپ اپنا آپ بدلائیا۔ میرا لیکھا مکایا آپ نرنکار، نرویر دتی آپ وڈیائیا۔ میں کوک سناواں پُکار، پُنه پُنه سیس جھکائیا۔ گردپ کور نوں کہاں تیرا جس دے نال پیار، ناتا محبت ماتا والا رکھائیا۔ اپنی چنی وچ اگی مٹھاں پا کے چھار، خوشیاں نال دینی رڑھائیا۔ اگی کلاں کلونتا جائے تار، کل مالک ہوئے سہائیا۔ جن بھکتو سب نے اک اک انگلی لاؤنی چھار، دکھ درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھوتیاں پریتاں کرے باہر، تن وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ راکھ کہے میرا بڑا وڈا پروار، ہشن کور دی دھار نال وڈیائیا۔ پُت پوترے نوہاں پوتنوں کھڑی گلزار، ہر سنگت گلشن میرا چار گنٹ مہکائیا۔ سچ سگندھی پریم دی آؤندی بہار، پُهل پُهلواڑی مات مہکائیا۔ میں سب دے سر تے سدا دیندی رہاں پیار، پیار سب دی جھولی پائیا۔ میری راکھ اٹھاؤن لگیاں اگی بولنے جیکار، بھگت دوار دے دروازے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا سچ دا مالک اپنے وچ رکھائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ماں جی بِنن کور تے منجیت سینگھ مہووالے دے نوٹ *
 دھرنی کہے میری سہنجی ہوئی پک، حکمت نال پرہہ دتی وڈیائیا۔ کِریا کیتی مالک اک، ایکنکار دیا کھائیا۔ جن بھگت سہیلے
 میرے اُتے گئے ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ مہر کیتی پریشور پت، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ میرا سانجھا ہویا پت، بتکاری
 ویکھ وکھائیا۔ میں شکر مناواں نت، نوٹ اکھ اٹھائیا۔ پرہ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں وسے چت، ٹھگوری کوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت جہان
 بنائے متھ، متھیا دتے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں سہنجی کرے تھت، وار اپنے نال وڈیائیا۔ ست دا ساچا لیکھا دئے لکھ، لیکھک بن
 بے پرواہیا۔ گر گوبند بنائے سکھ، پرہہ ہر بھگت دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا
 آپ ملائیا۔ دھرنی کہے میری چھاتی پئی ٹھنڈ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جن بھگتاں پائی گنڈھ، ناتا لیا جڑائیا۔ میری لیکھے لگی پٹھی
 سدھی کنڈ، پاسا پاسیاں وچوں بدلائیا۔ مینوں جھکدے سورہ چند، منڈل سیس نوائیا۔ میرا خوشی بند بند، بندنا وچ سہائیا۔ مینوں
 اشارہ دے کے گیا گوبند پُری اند، اند اند اک درسائیا۔ جس ویلے میرا ڈھٹیا گیا لنگھ، اپنا پندھ مکائیا۔ دھرنی تیری سیجا بنے پلنگ،
 سینگھاسن اک سہائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دا نور نورانہ اکو ہونا نوری چند، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ اوہ
 سب دا میٹے پندھ، پاندھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے چھند، ڈھولا اکھ اتھاپیا۔ جس دی صفت کر سکن نہ بتی دند،
 رسنا چلے نہ کھئے چڑائیا۔ سو نام مہانا لے کے ونجھ، جگت ساگر پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشی ہویا سینہ، سین شین دھیان لگائیا۔ میرا نین نہ رہیا نابینا، نیتر لوچن اکھ رُشنائیا۔
 میرا لیکھے لگے جینا، جیون پرہہ نے دتا درڑائیا۔ میرا منظور ہویا کھانا پینا، ترسنا جگت گوائیا۔ سبھاگ دہارا خوشیاں والا مہینہ، ماگھ
 مجنا والا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچا سکھدائیا۔ دھرنی کہے میری چھاتی
 چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلے دتا چڑھائیا۔ بھگتاں دی سیج بنی پلنگ، بھگت دوارے سوہا پائیا۔ ایہ لہنا گجری پُری اند، چند ڈلار پور
 کرائیا۔ جس نوں پُرکھ اکال بنائے انگ، انگیکار اک ہو آئیا۔ جس دے چرن چمے گوداوری جمنا سُرستی گنگ، اٹھسٹھ تیرتھ دھوڑی

خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کر، کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ دھرنی کہے میں اپنے سینے اُتے
 رکھاں ہتھ، بنا ہتھاں ہتھ ٹکائیا۔ کِریا کری پُکھ سمرتھ، مہربان ہویا سہائیا۔ میرے سگل وسورے گئے لتھ، چنتا روگ نہ کھئے جنائیا۔
 موہ وکارا دتا متھ، متھن والا بے پرواہیا۔ نیج نیتر کھول کے اکھ، اشارہ دتا کرائیا۔ اوہ ویکھ گوبند دی دھار ستھر ستھ، یارڑا سیج
 سہائیا۔ جن بھگت سہیلا تیرے اُتے لیٹیا جھٹ، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ دین مذہب دا میٹیا پھٹ، پریم رنگ وچ سہائیا۔ جگت وکارا
 دُرمت کٹ، کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت دوار سہا کے ہٹ، ہٹوانا ویکھ وکھائیا۔ ست کنارہ دس کے تٹ، تیرتھاں پرے دتی وڈیائیا۔
 لیکھا مُکا کے کایا مٹ، مٹکے کوڑے دتے بھٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا رٹ، سوہنگ شبد کیتی شنوائیا۔ جوت جگا کے لٹ لٹ،
 لانبواں توں باہر کیتی رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سہج سہج سکھدائیا۔ دھرنی
 کہے میرا ہویا بھاگ آگھا، میرے تن ملی وڈیائیا۔ میرا لیکھا جُگ جُگا، چوکڑی وجے ودھائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا بُدھا، اوتار تینیسواں
 دھیان لگائیا۔ پرہو بھاگ لگاؤنا اُتے بسدھا، کبیر جُلاہا ڈھولے گائیا۔ جس دا دیپک کدے نہ بُجھا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ اوہ بھاؤ مٹا
 کے دوجا، دُتیا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا سہنجنا
 ہویا تھاں، درے دربار ملی وڈیائیا۔ میں لکھ لکھ شکر منا، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ بھگت بھگوان دا ڈھولا اِکو گا، اپنا راگ الاٹیا۔
 ساچے صاحب دے بل بل جاں، جس نوں مان دتی وڈیائیا۔ میری سیجا ستی بشن کور دھرم دی ماں، منجیت اپنی گود ٹکائیا۔ اشارہ
 دیوے جن بھگتاں دی پھڑنی بانہ، بازو اپنے نال رکھائیا۔ سچکھنڈ سہاؤنا گراں، گرہ اِکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاٹیا۔ دھرنی کہے میرے بھاگ جاگے، آلس رہیا نہ رائیا۔ سنی اگم آوازے، شبد
 دُھن شنوائیا۔ کِریا کری غریب نوازے، دین دیال ہویا سہائیا۔ جس بھاگ لگایا دیس ماجھے، مجلس بھگتاں والی بنائیا۔ سو صاحب
 سوامی ستجگ بنائے سماجے، کلجگ کِریا پندھ مُکائیا۔ بھگت بھگوان اِکو گھر براجے، دوجا اور نہ کھئے رکھائیا۔ اِکو نور جوت پرکاشے،
 اندھ اندھیر گوائیا۔ اِکو شبد دُھن واجے، انحد دُھن سنائیا۔ اِکو صاحب سوارے کاجے، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ اِکو انت کنت بھگونت رکھے

لاجے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلاٹیا۔ دھرنی کہے
 میں واری گھول گھولی، نو نو سیس نوٹیا۔ ستگر شبد دی سمجھاں بولی، جو انبولت راگ جنائیا۔ جس کارن مینوں کہندے دھولی،
 دھرم دی دھار وڈیائیا۔ جگ جگ میں بھگتاں نال مؤلی، پھل پھلواڑی نام والی مہکائیا۔ میرا جگ چوڑی پندھ مکایا ہولی ہولی،
 کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا روئی، وڈیا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا لیکھا قول اقرار قولی، گول نین نین نال
 جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے اندروں نکلدیاں
 چیکاں، کوک کوک سنائیا۔ جس صاحب دیاں سدا اڈیکاں، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ اُس دیاں آگئیاں تریکاں، جو توارپخاں دئے
 بدلائیا۔ جو بھگتاں پوریاں کرے امیدان، ترسنا ترکھا بھجائیا۔ جو گویند میرے اُتے ماریاں لیکاں، کھنڈا دھار چھپائیا۔ بھيو مٹاؤنا اوچاں
 نیچاں، ذات اذاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دیاں صاف کرنیاں نیتاں، نیتوان ویکھ وکھائیا۔ زرگن دھار بنا میتا، متر پیارا اکو نظری آئیا۔
 کلجگ کوڑی بدلنی ریتا، ستجگ سچ سچ ورتائیا۔ بھگت دی دھار بھگت دا پیار وڈیاں نکیاں اکو بناؤنا انگیٹھا، دوسر رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ سب دا رس رکھنا میٹھا، انرس اپنا آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا سہایا اندر، انتشکرن خوشی منائیا۔ بھگت دوار وڈیایا دھر دا مندر، جگت ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جتھے دین مذہب
 دا نہیں کوئی جندر، شرع حد نہ کھئے جنائیا۔ پرکاش کر اندھیری گندر، اکو نور دتا چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں خوشی مناؤندی ہاں۔ در ٹھانڈے نو نو سیس جھکاؤندی ہاں۔ دوئے جوڑ
 واسطہ پاؤندی ہاں۔ پر پُرکھ پرہ اپنی بھل بخشاؤندی ہاں۔ میرے اُتے تیرے بھگت سہیلے رہن خوش، اکو دھر دی منگ منگاؤندی ہاں۔
 تُوں اوہناں دی سار لینی پُچھ، در ٹھانڈے اکھ جگاؤندی ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ٹھانڈے آس رکھاؤندی ہاں۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھول دھول دھرت، ست سچ سمجھائیا۔ میں زرگن دھار آیا پرت، پت پریشور
 دھردرگابیا۔ سب دی پوری کراں شرط، شرع والے کھوج کھوجائیا۔ میرا کھیل اُتے عرش، فرش میری وجے ودھائیا۔ تیرے اُتے کراں

ترس، رحمت حق کھائیا۔ امرت میگھ برس، جن بھگتاں دُھر دا جام پيائیا۔ میرا کھیل سدا اسچرچ، اچرچ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میں بل بل جاواں، صاحب تیری سرنائیا۔ اک سندیسہ جن بھگتاں نوں سُناواں، ست ست سمجھائیا۔ ویکھیا جن بھگت کدے نہ ہونے نتھاواں، ناسرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں پُتران دا ساتھ دے نہ سکن ماواں، اوہناں نوں بشن کور اپنی گود ٹکائیا۔ جس منجیت سنگھ نوں چُکیا اپنیاں وچ بابواں، بھجا بھجا نال ملائیا۔ ساریاں بھگتاں دا سربنس ہو گیا ساواں، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نگر کھیڑا اکو سہنجنا ہویا گراواں، سچکھنڈ ساچا سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے جتھے میرے اُتے چنی جگت دی سیڑھی، بھاگ دتا لگائیا۔ اوتھے بھگت بھگوان دی گلزار دے (کھڑی)، مہک مہک وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں گلی رہے نہ بھیڑی، پنڈھ اگلا دتا مُکائیا۔ ایہ لہنا دینا پورا کیتا جو پربلاد والا کیڑی، تھماں اگن نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میری ارداس، انت اخیر سنائیا۔ جن بھگتو تھانوں شاباش، سد وجدی رہے ودھائیا۔ جس تھماں توں چُکی راکھ، بڈیاں سواہ نال اٹھائیا۔ اوتھے میری اکو آس، آسا وچ سنائیا۔ نگاہ مارنی خاص، نیناں نین تکائیا۔ دن مُکا گیا اپنی واٹ، باراں ماگھ پنڈھ مُکائیا۔ انت آئی اندھیری رات، بھجی واہو داہیا۔ میں خوشیاں وچ ماراں جہات، جھاکئی اک رکھائیا۔ در دروازہ جتھے بھگتاں آؤنا خاص، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سچ دی پاؤنی راس، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں اوتھے ٹیکاں ماتھ، مستک دھوڑ رمائیا۔ جو اشارہ کیتا تریلوکی ناتھ، ارجن سداے گیا سمجھائیا۔ جو بھوکھت جنایا رام بیٹے دسراتھ، رمٹیا دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میرے سگل وسورے گئے لاتھ، سنسا ربیا نہ رائیا۔ اک بینتی کران ہو کے داس، نو نو سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا رنگ دینا رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگت دروازہ، بھگت دوار سہائیا۔ جس دا صاحب نے ساجن ساجا، ساجن ہار ویکھ وکھائیا۔ اوہ جاگن والا جاگا، ستیاں لے اٹھائیا۔ اُس دروازے آگے ہر بھجن سنگھ بٹھیکا دھاگا، مستری سچے کھجے گنڈھ پوائیا۔ ساڈھ دس رات دے باراں ماگھ نوں تُوں میرا میں تیرا سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے، پنج وار گائیکا راکا، راک راکنیاں

اپنے سنگ ملائیا۔ دھرنی کہے میری نمو نمو بھگت بھگوان دا ستجگ سچا چلے ساچا، سمگری صاحب ستگر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو دو جہاناں راجن راجا، شاہو بھوپ بھوپ بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے موہن مادھو مادھا، مدھر دھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بھگتی دان وچ کرے وادھا، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ فروزیر چھاؤنی گوال ٹولی رام سنگھ دے گرہ *

رحمت کہے میں رحم وچ آئی، آیت ادا کیتی دھردرگاہیا۔ میرا لیکھا نال بے پرواہی، جو بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ میں ویکھاں خلق خدائی، جو خالق مخلوق مینوں رہیا وکھائیا۔ جس دا اکو نام کلمہ کرے رہنمائی، رہبر ہو کے ویکھے تھائوں تھائیا۔ اوہ واحد لاشریک پکڑنہارا بانہی، بازو اپنے دست اٹھائیا۔ جس دے حکم وچ حاکم سارے پھردے راہی، اوتار پیغمبر بھجن واپو داہیا۔ اوہ وقت سہیلا جس ویلے گوہند بوٹا پٹیا کابی، کائنات دی کایا دتی بدلائیا۔ جس دے نال کلجگ دی جھوٹھی بدل جانی شاہی، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ایسے دی شرع وچ محمد دتی گواہی، شہادت عبادت والی بھگتائیا۔ ایسے کہا میرے پتا دا حکم کر سکے نہ کھئے مناہی، حکم وچوں حکم نہ کھئے بدلائیا۔ عیسیٰ نے پٹھی رگڑ کے اپنے مستک اُتے کلائی، قاعدہ سچ دتا سمجھائیا۔ جس بدھنا نے لیکھے لیکھے مستک مینے سطران ڈھائی، ڈھٹیا گوہند دا لیکھے لائیا۔ کلجگ کوڑ دی ویکھے ڈونگی کھائی، خیرخواہ ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جس دی سمجھ کیسے نہ آوے رائی، رحمت حق حق کھائیا۔ جس دی گوہند فتح گجائی، اوہ ڈنکا دو جہان کرے شنوائیا۔ بھگتاں اتھ کتن آئے جدائی، جز آتم وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ مالک ہو کے سائیں، صاحب سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگت ترسنا دئے بھجائی، بھجی دیپک پھیر جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھر دئے وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میرا کپڑا گن، گن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کس بدھ پرہو مینوں لیا چن، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں جان دی اوہدے پیار دی اکو دھن، جو ناد انادا راگ سنائیا۔ اوہدا نور الہی کن، گل مالک

اک اکھوائیا۔ جس دی توڑ سکے نہ کھئے سن، مَن وچ سارے گئے سہائیا۔ پتہ نہیں اوہدا کی کھیل ہونا ہُن، ہُنر و دیا دیناں مذہباں والے
 اوتار پیغمبر گر جس نوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بے
 پرواہ کپڑا صاحب، جو بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دا ستگر شبد نائب، اوتار پیغمبر گر مُصاحب دتے پرگٹائیا۔ پتہ نہیں اوہ کتھے ہویا
 غائب، غائبی نُوں نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہدا کھیل جگ چوڑی جن بھگتاں کرنا محض، محو اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنی اُتے کتھے ہووے شاید،
 شہنشاہ اپنا وپس وٹائیا۔ جس دا اوتار پیغمبراں گرواں نال پورا ہویا عہد، عہدنامے سب دے پھول پھولائیا۔ جس دے نام دا چار کُنٹ
 دہ دشا پیا قحط، ست بھنڈار ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جو دیناں مذہباں دی ویکھن آیا رست، اوتار پیغمبر گرواں اشارے نال بلائیا۔ اپنے حُکم دا
 نام دا کلمے دا سیکھیا دا ویکھو سابت، لیکھ لیکھنی کھوج کھوجائیا۔ جو کر کے آئے عنایت، بخشش بخشیش والی ورتائیا۔ جو دے کے آئے
 ہدایت، حُکمنامے دُھر دے مات سُنائیا۔ اوہناں وچوں کپڑا سکھ مُرید تہاڈا لایق، نرگن دھار دیو وکھائیا۔ ویکھو غصے وچ کریو نہ کھئے
 تیش، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ تہاڈے گرتھاں شاستراں دے ہنڈیاں کیوں من کلپنا وچ کردے عیش، عیش و عشرت جگت والی بنائیا۔
 سچ دسو کس دی تہاڈے چرناں وچ رہائش، کون میرے سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ کون تہاڈے شبد وچوں کر کے بیٹھا پیدائش، ناتا تئیا جمن
 والی مائیا۔ کس دی کروگے فرمائش، اشارے نال اپنے دیو وکھائیا۔ کس دے پیار وچ کروگے بحث، مُحبت وچ اپنا پیار وسائیا۔ اوتار
 پیغمبر گر کہن پرہوؤ پِن تیری کِرپا سب دی بدھی ہوئی وحش، وحشی دسے خلق خُدائیا۔ جن بھگتاں کول اکو تیرے نام دا بخشیا ہویا
 کیش، جو جگت مایا موہ تجائیا۔ مان رہیا نہ کیسے مُلا شیخ، شخصیت رووے مارے دھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میرا کی ثبوت، وڈا کس نوں کہہ سُنائیا۔ جو دسیا کایا والا کلبوت، انت رہن
 کھئے نہ پائیا۔ جس نے ونڈی شرع والی حدود، شریعت حُکم والی سُنائیا۔ انت ہو جانا سب نے نیست و نابود، جڑ رہن کھئے نہ پائیا۔
 وڈیائی کہے میں اوس نوں وڈا کہاں جو سب جگ موجود، دو جہاناں ایکو نُوں جوت رُسنائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکن چار جگ دے
 حرُوف، حرف حرف نال ملائیا۔ پر اوہ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ نرگن دھار سوہل تے ملوک، مالک سب دا نظری آئیا۔ جس

نے بھگتاں نوں آتم پر ماتم دا بخشیا اک سلوک، صلح کُل اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی دو جہاناں اکو رت، رُڑی ست سچ مہکائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال نواسی کھیتاں وچ کم کرن والیاں سیکھاں دے نوٹ *

میں اکو محبوب مہربان خوشیاں وچ لہا، جس دی لبان کٹاؤن والے آشا گئے رکھائیا۔ اوس دی بھگتاں والی ویکھی سبھا، بھگت دوارے سوہیا پائیا۔ نام ندھان پی کے مدھا، خُماری مستی وچ بدلایا۔ اکو حکم شبد دا سُن دے نڈا، نادی دُھن وڈیائیا۔ جگت جہان دیاں چھڈ کے ہداں، حدوڈاں توں باہر سوہیا پائیا۔ جنہاں دی اکو منزل تے اکو پدا، پت پریشور ہویا سہائیا۔ اکو کُل اکو بنس اکو جدا، یدپ اکو دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے میرا آدھا حصہ ٹٹا، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ میرا وقت سہنجننا گیا لٹا، لٹیرا بنیا کلجگ کوڑ قصائیا۔ میرے صاحب نوں سرشٹی گاؤندی بُلان بٹا، ہردے سکیا نہ کھئے وسائیا۔ میں ویکھاں چارے گٹھا، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ سب دیاں بند ہوئیاں مٹھاں، مٹھی سکے نہ کھئے کھلائییا۔ سچ دوارے پئیاں لٹاں، کلجگ لٹیرا لٹے تھاوں تھائیا۔ جگت جہان بدلیاں رُتاں، رُڑی پرہ دے نال نہ کھئے مہکائیا۔ میں وی جاگیا ستا، ستے لئی انگڑائیا۔ کھیل تکیا اناشی اچتا، جو کرتا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں آدھ وچوں ہویا پار، جگت آندھی نہ کھئے اٹکائیا۔ تھل اسگاباں بیڑا پار، سمند ساگر نہ کھئے اٹکائیا۔ میں کھیل تگاں سچّی سرکار، جو شہنشاہ شاہ پاتشاہ رہیا کرائیا۔ دو جہاناں کہاں اچار، کوک کوک سُنائیا۔ ویکھو کریا کی کرے کرتار، قدرت دا مالک قدرتی دیا کھائیا۔ جن بھگت سہیلے کرے پار، پاربرہم پرہ اپنی گود اٹھائیا۔ جو دوس رین دے سیوادار، مات پت بھین بھرا گھر بار تجائیا۔ اوہ مانک موتی دھرم دے سردار، سچّی سرکار سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو بھجن ٹٹھن وچ پیار، بنن دُھر دے پاندھی راہیا۔ جگت کرسانا اوہناں دی کار، کرت نام والی بدلایا۔ جرنیل سنگھ بڑا ہوشیار، آس نندرا گیا گوائیا۔ دلپ سنگھ آپے توں آپا کر کے باہر، اپنی

خوشی وکھائیا۔ سُلکھن سینگھ سدا رہے تیار، چلے چائیں چائیا۔ رتن سینگھ رتی رتی اپنی رت وار، رتن امولک روپ بدلائییا۔ پریت سینگھ پریت دی کرے پرتپال، پیار وچ اپنا آپ مٹائییا۔ کشمیر سینگھ اپنی گھالے گھال، گھال گھالی گھول گھائییا۔ بہان سینگھ اپنا پورب لئیندا دان، دیونہارا دیوے چائیں چائیا۔ جنہاں دے انتر نرتتو وسیا سیری بھگوان، ہر بھگوان بے پرواہییا۔ ایشر سینگھ اپنا آپ کیتا قربان، بنس سربنس دان کرائیا۔ اندر سینگھ ایکا چرن دھیان، چرن چم کے خوشی وکھائییا۔ آسا سینگھ ایشٹ اک مہان، دریشٹی دریشٹ نال ملائییا۔ صاحب ستگر در دوارے دیوے مان، مہر نظر اک اٹھائییا۔ جو وڈے چھوٹے ہر بھگت دوار سیو کماؤن، سیوا سب دی لیکھے پائییا۔ جنہاں دا پچھے نہیں دھیان، اوہناں سرن ملے سرنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنو بھگوان، سچ دی سچ ست دی ست ست پُرکھ سیوا کرے پروان، جس دا پرمان چار جگ دے شاستر رہے سمجھائییا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ مانا والا ضلع امرتسر دلپ سینگھ چرن سینگھ تارا سینگھ دے گرہ *

کایا بھانڈا صاف جو جن کردا، پنج تت ملے وڈیائییا۔ ترے گن مایا منسا دُور کردا، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائییا۔ تُوں میرا میں تیرا نیراکھہر دھار پڑھدا، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ ساچی منزل اگتی چڑھدا، پوڑے ڈنڈے پندھ مکائییا۔ شبد سنے انادی انحد ناد وجدا، انراگی راگ درڑائییا۔ فُل کھلے اپنے گھر دا، ترے بھون دھنی آپ کھلائییا۔ درشن کرے نرائن نر دا، جوتی جاتا نظری آئییا۔ سچ دوارے اپنے وڑدا، گھر مندر سوہیا پائییا۔ نہ جیوت نہ مردا، مر جیوت اکو روپ درسائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئیے ملائییا۔ جو بھانڈا صاف کرے تن وجود، مٹی خاک میل دھوائیا۔ گھر سوامی ملے محبوب، مہربان، مہربان گوسائیا۔ بہیت چکائے ایکا دوج، دتیا بھاؤ رہن نہ پائییا۔ آتم پرما تم دیوے سوجھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائییا۔ بھيو اکھا کھولے گوجھ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ کرائے پرکاش چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن سوہیا پائییا۔ لیکھا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، من وکار کرے صفائییا۔

جس اُپر صاحب ستگر جائے تُوہ، تِس سیو سچ کھائیا۔ سوئی سُرَت جائے اُٹھ، نِرگن دھار لے انگرائیا۔ امرت نِجھر پیوے گھٹ، جگت ترسنا ترکھا گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سیوا اک رکھائیا۔ ساچی سیوا ستگر چرن، دھوڑی دھوڑ خاک رمائیا۔ نِج نیتر کھلے ہرن پھرن، لوچن نین ہووے رُشنائیا۔ ناتا تُوے جنم مرن، چوڑاسی گیڑ رہن نہ پائیا۔ سچ دوارے ملے درن، گھر اکو وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم اکو ڈھولا پڑھن، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سَمکھ سچ دوارے کھڑھن، آتم سیجا سوہیا پائیا۔ منزل اکو حقیقی چڑھن، محبوب محبوب نظری آئیا۔ سنت سہیلے ساچے ترن، جس تارنہار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ ساچی سیو کرے گرسکھ، گر ست اکو اک درڑائیا۔ ستگر نام پاوے سچ بھکھ، بھکھ بھکھیا جھولی آپ بھرائیا۔ گھر سوامی آوے دِس، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پت پر میشور ملے اک، ایکنکار مل کے وجے ودھائیا۔ سُرَت سوانی جائے ٹک، منو اُٹھ نہ دہ دِش دھائیا۔ ٹھگوری رہے کھئے نہ چت، چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ کِرپا کرے پر میشور پت، پاربرہم پرہ دیا کھائیا۔ انتر نرتنر بختے پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگت سہنجنی کرے تھت، ماگھ ستاراں دئے گواہیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ جگت رکھ، مَن مون بیٹھے دھیان لگائیا۔ سو صاحب بیٹھا وچ، در ٹھانڈے سوہیا پائیا۔ جس دی سیو کرنی نت نوت، اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ساچی سیوا انتر خواہش، منسا من نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر سوامی کرے تلاش، کھوجے تھاوں تھائیا۔ مانس جنم کرے راس، رستہ اپنا اک درڑائیا۔ جس نوں ویکھے شنکر اُپر کیلاش، دِب نیتر دھیان لگائیا۔ برہما نوں تگے پرکاش، پاربرہم پرہ بھیو کھلائییا۔ وشنوون تگے آس پاس، وشو دا بھیو رہے نہ رائیا۔ ساچی سیوا کرے ہرجن داس، جس پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جنہاں دے انتر کرے واس، وشیاں توں باہر بھیو کھلائییا۔ پردہ لاپے پرتھی آکاش، گگن گگنتر توں پرے کرے رُشنائیا۔ ہرجن بنا کے اپنا ساک، سبج ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بجر کپائی کھول کے تاک، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر سیوا وچ ہون پاک، پنت پنت آپ بنائیا۔ کایا بھانڈا ہووے صاف، سٹھرا کرے آپ رگھرائیا۔ ممتا کوڑ نہ رہے غلاف، وکار لوہ دئے مٹائیا۔ ستگر شبد ہتھ انصاف، جگ جگ اپنا عدل

کھائیا۔ جس انتر نرنتر کرے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک اکھوائیا۔ ساچی سیوا ساچے مندر، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بھاگ لگائے ڈونگھی گندر، کایا کٹیا ویکھ وکھائیا۔ منوا ویکھے جو دہ دس اٹھ
 اٹھ دھائے بندر، بندگی وچ بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ پرکاش نظر نہ آوے سوریہ چندر، چند چاندنی نہ کھئے رُشنائیا۔ تن بؤرا نہ دسے کھنڈر،
 محل اٹل نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ ملے نہ کھئے اندن، اند اند وچوں نہ کھئے پرگٹائیا۔ ستگر دھوڑی لگے مول نہ چندن، تم واس نہ کھئے مہکائیا۔
 ساچی سیوا ستگر پیار دی رنگن، پن رنگت آپ چڑھائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگن، بنا پرہہ دیوے نہ کھئے مان وڈیائیا۔ انتکال کل لائے
 اپنے انکن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ وڈ داتا یودھا سورپیر سربنکن، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جگ جگ ساچی سیوا نام پدارتھ آوے وندن،
 انمول اٹل آپ ورتائیا۔ جو مالک خالق برہم برہمنڈن، برہماد رہیا سائیا۔ لیکھا جانے جیرج انڈن، اُتہج سینج کھوج کھوجائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر بھيو آپ چُکائیا۔ سیوا کہے میں جگت جہان دی چاکری، جگ جگ
 کار کھائیا۔ کلجگ اتم تگان اندھیری راتری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرا اند بہہ بدھ بھانتری، بھيو بھاو نہ کھئے درڑائیا۔ میرا لیکھا جانے
 کھئے نہ شاستری، ودت و دیا وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا لیکھا ستگر شبد نال ناتری، ناتا اک جڑائیا۔ جس دی مہا کردے دُرگا اکھر گائتری،
 اکشر اکشر نال ملائیا۔ میں سندیسے وچ سُن دی رہی لیکھ پاتری، جو پترکا گر اوتار پیغمبر گئے درڑائیا۔ جس دے حکم وچ کوٹن
 کوٹ پھردے یاتری، یتھارتھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساچی سیوا سیوا کہے میری پرہہ چرن دھوڑ دھوڑی خاکری، خاک خاک وچ سہائیا۔
 جس سیوا وچ دُور نیڑے مٹے واٹری، اگلا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ من خواہش رہے نہ آگری، ممتا نہ کھئے جنائیا۔ ساچی سیوا ملے ستگر
 ساچی ہاٹری، دوسر ہٹ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سیوا کہے میری ہنکار وچ بٹھے کھئے نہ گائٹری، بہار سر نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا آد انت دا مول
 ساچی سیوا ساچی چاکری، جو چکرورتیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگاد آد نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ بے پرواہ پرم پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر منگل سنگھ دے گرہ *

سو پُرکھ نرنجن ساچی دھار، آدانت وڈ وڈیائیا۔ سنک سندن سناتن سنت کمار، ایکا رُوپ انوپ درسائیا۔ براہا کھیل کرے اپار، اپرمپر سوامی وڈ وڈیائیا۔ یگی پُرش ہو تیار، نرگن دھار لئی انگرائیا۔ ہاوگریو پائے سار، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ نر نرائن کھیل اپار، اپرمپر سوامی آپ جنائیا۔ کپل من ہو تیار، ترے گن اتیتا وجے ودھائیا۔ کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دتاتئے ہو کے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ رکھو لیکھا جانے نہ کھئے جیو سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سیس نوایا۔ پرتھو پرتھی اُتے ہو تیار، ان دان کھیل کھلائیا۔ متسی کھیل سچی سرکار، جل دھارا وجے ودھائیا۔ کچھپ اپنی کرے کار کرتار، چوڈاں رتناں ونڈ ونڈائیا۔ دھنتر ہو کے خبردار، اؤشد سارے ویکھ وکھائیا باون راہ سچی سرکار، بلدھاری آپ درڑائیا۔ موہنی رُوپ نہ ناری نہ نار، ہر کرتا اپنا رنگ رنگائیا۔ ہری ہر کھیل کرے سچی سرکار، جو ہر گھٹ بیٹھا سوبھا پائیا۔ نر سنگھ ہو کے بھگتاں دئے ادھار، بھگون اپنی کار کھائیا۔ گج دا لیکھا دئے نوار، تندوآ تند کھائیا۔ جوتی دھارا جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ستجگ ساچے پاوے سار، ست ستواد اک اکھوائیا۔ تریتا کھیل اپر اپار، اپرمپر ویکھے چائیں چائیا۔ پرس رام میت مُرار، برہم برہم ست درڑائیا۔ رام رام کر تیار، رگھت دیوے آپ وڈیائیا۔ دوہاں لیکھا وچ سنسار، تریتا لہنا جھولی پائیا۔ وید ویاسا دئے ادھار، دواپر ڈنک کرے شنوائیا۔ کاپنا کرشنا کر تیار، نوجوانا ویکھ وکھائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، شاہو شاباش بے پرواہیا۔ دواپر اتم کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ کلجگ مات کر پرکاش، بڈھ دیوے مان وڈیائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن گگنتر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ سچ سوامی ہر نرنکارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا رُوپ انوپ نیارا، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ سچکھنڈ وسے سچ دوارا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جتھے اکو نور جوت اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ رُوپ رنگ ریکھ توں وسے باہرا، ذات اذاتی نہ کھئے رکھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن دھار چوہیسواں اوتارا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ شبدی شبد ڈنک وجے اگم اپارا، جس دا ناد تال سنن کھئے نہ پائیا۔ سو مالک خالق

نور نوراں ظہور ظاہرا، ظاہر ظہور اک اکھوائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں کیتا اک اشارہ، سینت نام کلمے والی لگائیا۔ اُس دا دھام انوکھا اکٹرا وچ سنسارا، سمبل اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا ہو اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔ نہکلنک تن نہیں وجود، مائی خاک نظر کھئی نہ آئی۔ جس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی سوہیا پائی۔ اوہ آد جگادی اک محبوب، محبان بیدو بی خیریا اللہ نور الہیہ۔ جو کدے نہ ہووے نیست و نابود، جگ چوکرئی اکو رنگ سائی۔ جس دا جگت ودیا دیوے نہ کھئی ثبوت، عقل ودیا نہ کھئی چترائی۔ اُس دی ونڈ نہ کھئی حدود، بندھن شرع نہ کھئی جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نہکلنک پُرکھ اکما، نرگن دھار نور رُشنائی۔ جنی ککھ کیسے نہ جما، نہ کوئی دے سے جنیندی مائی۔ نور جوت جگت نہیں کوئی شمع، شمعدان نہ کھئی وڈیائی۔ ہرکھ سوکھ نہیں کوئی غما، چنتا چکھا نہ کھئی رکھائی۔ سرون نین نہیں کوئی کتا، راگ ناد نہ کھئی شنوائیا۔ سوریہ چن نہیں کوئی چتا، گگن منڈلاں پاتالاں اکو نور جوت پرکاش سری بھگوانا، ہر بھگون اکم اتھاپیا۔ جس دا پون سواس نہیں کوئی دما، دامنگیر نظر کھئی نہ آئی۔ تن وجود کایا مائی نہیں کوئی چما، چم درستی نہ کھئی سمجھائی۔ نیر نظر نہ آوے اچا لما، قد قدیم دے مالک دا ویکھن کھئی نہ پائی۔ جس دا حد نہیں کوئی بتہ، انت کہن کھئی نہ پائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا پاربرسم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار اکو نور الہی اللہ، اللہ جس نون عالمین کہہ کے سارے سیس جھکائی۔ اوہ اپنے نور دھار ست پرکاش وچ بلا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اپرپر سوامی اکو کھیل کرے اکلا، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائی۔ اوہ وسیا سچ دوارا سچ محلا، سمبل اپنا بنک بنائی۔ سرشٹ سبائی رہیا چھلا، اچھل چھلدھاری اپنی کل ورتائی۔ شبدي دھار شبدي سروپی رلا، شبدي شبدي کرے شنوائیا۔ اکو لیکھا جانے نہچل دھام اٹلا، اٹل اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نہکلنک ہر نرنکارا، دو جا نظر کھئی نہ آئی۔ صدی چوڈھویں اتم پاوے سارا، محمد لیکھا ویکھ وکھائی۔ جس دا عیسیٰ کیتا اشارہ، صلیب گل وچ لٹکائی۔ موسیٰ منہ دے بہار ڈگ کے رویا زارو زارا، اتم تیری بے پرواہیا۔ نانک نرگن دھار کہا نرویر پُرکھ اکال ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا کھیل کھلائی۔ گوہند کہا شبدي کھنڈا جس دا ہووے

دو دھارا، دوسری دھار آپ جنائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ کرے اپنی کارا، کرتا پُرکھ اپنی کار کھائیا۔ بیس بیسا ہر
 جگدیشا جوتی جاتا ہو اجیارا، جگت جہانا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک
 اک اکھوائیا۔ نہکلنک نر نرائنا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو سب دا پورا کرے دینا لہنا، پورب لیکھا رہیا چُکائیا۔ آتم پرما تم بنے ساک سجن
 سینا، مِتر پیارا وڈ وڈیائیا۔ جس دے حُکم دا بھانا سب نے سہنا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ کور کُریار دا وہن وینا، اتم شوہ دریا
 دئے رُڑھائیا۔ ستجگ ساچے تخت بہنا، ست ستوادی آپ ٹکائیا۔ جس دا لیکھا جان نہ سکے گیتا گیان رمائنا، رام کرشن نو نو لاگے پائیا۔
 اُس دا لیکھا جگت نہیں طرفینا، ترے گن اتینا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 پردہ آپ اُٹھائیا۔ نہکلنک بلی بلوانا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جوتی جاتا نوجوانا مرد مردانہ، سری بھگوانا اپنی کار کھائیا۔ نرویر ہو کے پہریا
 بانا، نراکار اپنا رُپ وٹائیا۔ شبد سندیسہ دیوے دو جہاناں، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کرے آپ شنوائیا۔ جس دی یاد وچ سارے
 کرن دھیانا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ اوہ وسے سبیل دیس مکانا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کرتا پُرکھ سوامی آد، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جو لیکھا جانے جگ جگاد، جگ چوکری اپنا
 کھیل کھلائییا۔ بھيو کھلائے برہم برہماد، برہمانڈ پردہ دئے اُٹھائیا۔ جس دا رُپ انوپ ست سرُپ نرگن دھار ورتے سوانگ، سوانگی اپنا
 کھیل کھلائییا۔ سرشٹی درشٹی اندر ترے گن توں باہر جس دی تانگھ، ترے بھون دھنی اپنا پردہ آپ اُٹھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال کرم
 کانڈ، کِرپا جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچ دا
 مالک اگم اتھاہ، جو نرگن داتا نرویر رہیا اکھوا، جس دی نراکھ دھار وچوں اکھر سرگن نرگن صفت صلاحیا۔ سو رُپ انوپا شاہو بھوپا
 جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نراکار آئے بھیس وٹا، جگت نیتر لوچن نین اکھیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جو آتم پرما تم نرگن سرگن سب دا بنے ملاح، بیڑا
 اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا خُدا، خود مالک نور الاہیا۔ اوہ امام اماما صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک
 پروردگار سانجھا یار کھیل کرے سچ چلائے راہ، رہبر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نر ہر ہر نر اکو اک ایکنکارا، صدی سدییوی پیس پیسا ہر جگدیشا کل کلکی اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سارنگراں ضلع امرتسر کارج سنگھ دے گرہ *

نؤ کھنڈ کہن پرہو تیرا شبد دھار دا کھنڈا، چاروں کنت نظری آئیا۔ جس دا لہنا دینا پُریا لوآں وچ برہمنڈا، گگن پاتالان زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ جو لہنا دینا جانے اُتہج سیتج جیرج انڈا، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا گر گوبندا، سنگھ دھار بے پرواہیا۔ سو سوامی انترجامی جیو جگت جہان ویکھ جیو پنڈا، تن وجود ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ کلجگ کوڑ گریار تیرے نام دی کرے نندا، ست سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بجر کپاٹی کھولے کھئے نہ جندا، تریا دی دھار تیری نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت واسنا ہوئی لنگا، آتم رس دین دنی گئی گوائیا۔ امرت دھار ملے کیسے نہ ساگر سیندھا، امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ چار کنت سرشٹی درشٹی میل ملے نہ گئی گہندا، گہر گمبھیر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ست دھار سنت سہیلا سچ دی بنے کھئے نہ بندا، بندرابن دا واسی کاہن دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا نام کھنڈا دو دھارا، نرگن سرگن نظری آئیا۔ جس نؤں جھکدے وشن برہما شو دیوت سُر پیغمبر گرو اوتارا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ آوے وارو وارا، نت نوت اپنی کھیل کھلائییا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر کھیل تک پروردگارا، سانجھے یار بھیو کھلائییا۔ نو ست دھواں دھارا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ گرتھ شاستر کرن پکارا، اوجی کوک کوک سنائیا۔ دین دنی منوآ من ہویا ہنکارا، بڈھ بیبک نہ کھئے بنائیا۔ چار ورن دسے وکارا، وبھچار کرے لوکائیا۔ دھرم دا دھرم نہ رہیا دوارا، گر در مندر مسجد شودوالے نین اٹھائیا۔ کریا کر آپ نرنکارا، نرور ہو سہائیا۔ بھگت سہیلے ہرجن دے ادھارا، چرن کول اک سرنائیا۔ تون میرا میں تیرا دس جیکارا، آتم پرما تم میلا لینا ملائییا۔ سچکھنڈ سچ دوار دسے تیرا دوارا، دو جا گرہ نہ کھئے وڈیائییا۔ جتھے اکو جوت نور اُجیارا، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ تون کھلا پاتی

شاہو بھوپ سیکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیرے چرن سرن سدا نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس جھکائیا۔ جیواں جنتان سادھان سننن پا سارا، مہاسارتھی اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تَدھ یں اور نہ کھئے سہارا، سہائک نائک اکو نظری آئیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر اوتار سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے پرہہ تیرا کھیل اکما، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بھیو کھئے نہ پائیا۔ بھیو پا سکے نہ کھئے پون سواسی والا دما، پردہ اوہلا لوک مات نہ کھئے چکائیا۔ لیکھا جانے نہ کھئے کایا ماٹی چما، چم درشتی وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ٹوں آد جگادی نور نورانہ اکو چنہ، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ مہربان محبوب نگاہ مار گوبند والے کتا، جو کائنات گیا لگائیا۔ دین مذہب دا تک لے بتا، حد حدوداں کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی تنہا، پنج تت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ نرگن دھار مار لے جھاکئی، یں نیناں نین اٹھائیا۔ سچ دوارے کھول تاکی، دو جہاناں پردہ لے اٹھائیا۔ مانس مانو مانکھ تک لے ماٹی خاکی، پنجان تتاں بھیو رہے نہ رائیا۔ تیرے نام کلمے نالوں منوا ہویا عاقی، عقل بدھی دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ کوڑا بنیا ساقی، کوڑ گڑیار بھر بھریا پیا۔ ہومے ہنکار بنیا راکی، منسا سب دی رہیا چڑھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پرما تم دا بنے کھئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں دی سارے بھل گئے آکھی، اکھر پڑھ کے نراکھر وچ نہ کھئے سمائیا۔ کِریا کر مہربان کھلا پاتی، پت پریشور دیا کھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دین دُنی دی پُچھے باقی، واتا ورن تک خلق خدائیا۔ دھرم دھار دا رہیا کھئے نہ پائھی، پُستک کوک کوک سنائیا۔ دھیرج ست رہیا نہ ہائھی، سنتوکھ وچ نہ کھئے سمائیا۔ دُرمت میل جائے نہ کاٹی، پت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ مہربان محبوب کلجگ انت میٹ دے واٹی، پینڈا اگلا پنڈھ مکائیا۔ ستجگ ست

دھرم دی کھول دے باٹی، ہٹوانا ہو کے دیا کھائیا۔ ممتا کھیل رہے نہ بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ دے بدلائییا۔ ساچی منزل سچ دی دس گھاٹی، میل ملاؤنا سہج سُبھائییا۔ نگاہ مار لے گوہند والی بن اکھراں تک پاتی، جو ماچھوواڑے تیرے در سُبھائییا۔ جس نوں تک نہ سکے شنکر اُتے کیلاشی، برہما تگے نہ چارے مُکھ اُٹھائییا۔ وشنوں وشو دھار مائل نہ بھاکھی، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہییا۔ سو صاحب سلطان نوجوان سری بھگوان مہربان سب دا لہنا دینا مُکاوے باقی، باقاعدہ اپنا حُکم ورتائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہییا۔ ستگر شبد کہے میری نمو نمو ڈنڈاوت، بندنا سجدے وچ سیس نوائییا۔ توں مالک صحیح سلامت، صاحب سوامی تیری بے پرواہییا۔ کلجگ جیواں دے نام نیامت، ہر گھٹ انتر آپ ٹکائییا منوا کرے نہ کھئے بغاوت، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھابھییا۔ تیری دھار تیرے پیار وچ بھوئے نہ کھئے آنجانت، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ کلجگ میٹ اندھیری شامت، شمع جوت نور کر رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈائییا۔ ستگر شبد کہے پرہہ نگاہ مار لے جلدی، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائییا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کُریار اگنی ویکھ بلدی، بل باؤن دئے گواہییا۔ وڈیائی رہی نہ سیتا رام دی، رام سیتا کرشن رادھ تگے تھائوں تھائییا۔ پیغمبران کھیل تے سلام دی، سجدہ حق نہ کھئے کرائییا۔ کلجگ جیواں کرنی بھلی ستنام دی، نام ست وچ نہ کھئے سہائییا۔ ورن برن دین مذہب سار پائن نہ تیرے دھام دی، سچکھنڈ دوارے سچ نہ کھئے سہائییا۔ مینوں یاد آئی محمد والے پیغام دی، جو بن اکھراں دتا سُنائییا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر کھیل کرنی اپنے انتظام دی، بندوبست ہتھ نہ کیسے پھرائییا۔ لکیر میٹنی چوڈاں طبق نشان دی، چوڈاں طبق ویکھن تھائوں تھائییا۔ کی کھیل ہووے تیری مہربان دی، محبوب دینی سمجھائییا۔ تیری دھار پرگٹنی بے پہچان دی، نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ ستگر شبد کہے میرے پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار کِرپا کر اپنے چرن دھیان دی، گیان بودھ بودھ درڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرویر نراکار نرنکار پروردگار نوجوان دی، نو نو چار اپنا کھیل کھلائییا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گھنوک پُر ضلع امرتسر ہزارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے مینوں جُگاں دی اڈیک، آسا اپنے نال رکھائیا۔ مینوں اشارہ دتا بالمیک، سہج سہج نال درڑائیا۔ پریم نال کھچی لیک، لکیر دتی بنائیا۔ پھیر اکھاں میٹ کے کیتی تصدیق، شہادت اپنی آپ بھگنائیا۔ کِریا کرے پرم پُرکھ ٹھیک، ٹھاکر دُھردرگاہیا کلجگ انت اوے لاشریک، شرکت دین دُنی گوائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، تحفہ اپنا نام ورتائیا۔ ساجن بے دھرم دا میت، مٹر پیارا وڈ وڈیائیا۔ ست دھرم دی ساچی بدلے ریت، ستجگ سچ سچ سمجھائیا۔ دین دُنی دی تگے نیت، نیتوان اگم اتھاپیا۔ جھگڑا جانے ہست کپٹ، کپٹ کپٹاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے مینوں بالمیک کیتا اشارہ، تریتا جگ دھیان لگائیا۔ ایتھے آئے رام دا رام پیارا، راما دُھردرگاہیا۔ جس دی یاد کرے دسرتھ دُلارا، دُولہا بن کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ کلجگ تگے انت کنارہ، دُور دُراڈا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جاتا ہو اجیارا، نُور نُورانہ نُور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دئے سہارا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ چرن چُھپائے تیرے دوارا، جس دی دوارکا واسی اوٹ رکھائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، کلا اپنی اک رکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تینوں بخشے آپ سہارا، سہائک اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے مینوں بالمیک دتا دس، خوشیاں نال جنائیا۔ جس دا امرت اگما رس، اوہ رسیا بے پرواہیا۔ تُوں اوس دی رکھیں اس، آسا اک ودھائیا۔ کلجگ انت کرے پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تیرے اُتے پاوے دھرم دی راس، بن گوپی کاہن کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں سدا وسے پاس، پاسا دین دُنی اُلٹائیا۔ تُوں یاد کرنا بن سواس سواس، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اوہ تیرا لیکھا لہنا دینالاوے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ جس نوں پیغمبران کہنا باپ، پتا پُرکھ اکال کہہ کے گُرو گُردیو گائیا۔ اوہ کلجگ میٹے کوڑ سنٹاپ، کوڑی کِریا دئے گوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نوں دسنا جاپ، سینتا سرت شبد رام نال ملائیا۔ دھرنی تینوں کر کے جائے پاک، پت پُنت بنائیا۔ تیرا لیکھا اوس صاحب دے ہاتھ، جو سمرتھ اک اکھوائیا۔ تیرے سگل وسورے جانے لاتھ، جس ویلے چرن چُھپائیا۔ دھرنی کہے میں نو نو ٹیکاں ماتھ، مستک دھوڑ رمائیا۔ جن بھگتاں تگاں ساتھ، سگلا سنگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو جھگڑا میٹے دین مذہب ذات پات، اُوچ نیچ راؤ رنگ اِکو آتم برہم برہم درسائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے مینوں بالمیک نے گلان دسیاں، بنا اکھراں اکھڑ ملائیا۔ کھیئے کھول کے رکھیں اکھیاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیریاں رام دے نال حصے پتیاں، سچ دیاں سمجھائیا۔ پھیر کاہن نے کھیل کھیلنا نال سخیان، جگت جگت وچے ودھائیا۔ پھیر پیغمبران کلاماں دینیاں، بہمتیاں، کلمہ کائنات سُنائیا۔ چار کُنٹ جگت دھار دیاں کھلنیاں بٹیاں، ونجارا کلجگ مات پرگٹائیا۔ پھیر نانک نے خاص پڑھنیاں پٹیاں، پٹنے والا گوہند دئے گواہیا۔ پھیر صفتاں ہونیاں راگاں چھتیاں، چھتیاں بتیسا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے مینوں بالمیک ماریاں بھجھاں، ہلُونیاں نال جنائیا۔ اوہ ویکھ بپتدے جگا، تریتا دواپر اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجگ بھیو رہے نہ گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پھرنی دُبائی اُتے بسدھا، دروہی دروہی تیرا نام خُدائیا۔ دھرم دا دپیک جانا بھجا، دیا باقی نہ کھئے رُسنائیا۔ کوڑ کڑیا را ہونا آگھا، اُگن آتھن وچے ودھائیا۔ سب دا بھاؤ ہونا دوجا، دُتیا بھاؤ نہ کھئے مٹائیا۔ من کلپنا وچ ہونا رُجھا، سُرَت شبد وچ نہ کھئے ملائیا۔ چترائی چلے نہ عقل بُدھا، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ آتم دا سمجھے کھئے نہ مُدعا، مُدتاں دے وچھڑے نہ کھئے ملائیا۔ پنچ وکارا کرے یُدھا، تن ماٹی ت لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ دھرنی کہے مینوں بالمیک نے زور نال دیا، بنا بھار توں بھار رکھائیا۔ پھر اشارے نال کول سدیا، سد کے لیا بہائیا۔ پھیر اشارہ کیتا اوہ ویکھ جگت جہان جاندا لَڈیا، اپنا بھار اٹھائیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ وجیا، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ کلجگ پھرے بھجیا، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ کسے دی رہن نہ دیوے لَڈیا، شرم حیا دیوے مُکائیا۔ پردہ سپس نہ ہووے کجیا، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ ماتو رسنا کوڑ دا لینا مزیا، آتم رس نہ کھئے چکھائیا۔ منوآ دہ دِش ہووے نچیا، بھجے واہو داہیا۔ اگنی تت

سر پر ہووے مچیا، سانتک ست نہ کھئے رکھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ہووے بہ متیا، گرمت سارے جان بھلائییا۔ ہر کا نام بیجے کھئے نہ کایا
وتیا، پھل پھلواری نہ کھئے مہکائییا۔ بیو جانے کون گوہند ڈنکا فتحیہ، جو فتح ڈنک کرے شنوئییا۔ سچ دی رہے کھئے نہ ہتیا، کوڑ گریار
اپنا رنگ رنگائییا۔ بیو ابھیدا دھرنی کہے مینوں بالمیک نے دسیا، دہ دشا دھیان کرائیا۔ کلجگ رین اندھیری ہووے مسیا، نوری چند نہ
کھئے چمکائییا۔ سادھ سنت جگت جگیا سو مایا ممتا وچ ہووے پھسیا، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ وسورا کیسے نہ ہووے لٹھیا، ستھر سیج نہ
کھئے ہنڈھائییا۔ نام چڑھے کھئے نہ رتھیا، پینڈا پندھ نہ کھئے مکائییا۔ سب دا چیتھڑ ہونا پھٹیا، دھرم دی گنڈھ نہ کھئے بندھائییا۔ جگت دا پیار
ہونا پیسا دھیلا ٹکیا، ٹکا روداس دا دئے گواہیا۔ ساچا لاہا کیسے نہ ہووے کھٹیا، کھٹکے وچ لوکائییا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹیا، نور جوت نہ کھئے
رُشنائییا۔ اُس ویلے گوہند دا ڈھٹیا ہونا ٹپیا، ٹاپوآن توں پرے ڈہائییا۔ چار جگ دا پُرکھ اکال نے ویکھنا پٹیا، پٹیداری پھول پھولائییا۔ اُس
ویلے دینا مذہباں دا پینا رٹیا، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائییا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دھوڑ دا اڈنا گھٹیا، امرت میکھ نہ کھئے برسائییا۔ سچ منارا
ہونا ڈھٹھیا، محل اٹل نہ کھئے سہائییا۔ نیتر رووے تیرتھ اٹھ سٹھیا، گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھاپیا۔ پھرے دروہی مندر
مسجد شودوالے مٹھیا، چرچ چراگاہاں نظر کچھ نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
اک سُنائییا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بالمیک نے (پیر) دبا، زور نال ٹھکرائیا۔ تیرے وچ لالچ موہ رہے نہ لبا، جگت وکار نہ کھئے رکھائییا۔
اوہ ویکھ پرہو دا کھیل سب، جو کلجگ سبھا ملیجھان ربیا بنائییا۔ کوڑ دا لہنا دینا دینا لہنا ہبھا، سگلا سنگ رکھائییا۔ جگت رس دینا
مدھا، امرت رس نہ کھئے چوائیا۔ کوڑ گریار سُنوئا نندا، دھن آتمک راگ نہ کھئے سُنائییا۔ پوتر دسے کھئے نہ جگ، جاگرت جوت نہ کھئے
رُشنائییا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا ماٹی ہڈا، چم درِشٹی نہ کھئے بدلائییا۔ بالمیک کہا دھرنیئے اُس ویلے سب نے پرہو نوں دینا سدا، اوتار پیغمبر
گر دھیان لگائییا۔ دروہی تیرا نام خدائی ربا، یامین تیری سرنائییا۔ نرگن دھار آ نسا، نرویر اپنا پندھ مکائییا۔ بیو کھلا ہوڑا اُپر سسا،
سو پُرکھ نرنجن آپ اکھوائیا۔ ہاپے دی ٹپی بیو رہے نہ رتا، ہنگ برہم دے سمجھائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دے متا، مت متانتر
ڈیرہ ڈھاپیا۔ دینا مذہباں اکو دس سطح، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائییا۔ جس کارن گوہند تیرا ستھر گھتا، یارڑا سیج ہنڈھائییا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے مینوں بالمیک نے اکھیا، آخر دتا سُنائیا۔ اوس صاحب دی لینی بھاکھیا، جو بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس دا بھگتاں نال ناتیا، اوہ بھگن نور الاہیا۔ سب دا پتا ماتیا، ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ اوہ اتم ویکھے کلجگ اندھیری راتیا، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جوتی دھار سب دا بنے جاتیا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ تیرے اُتے آوے ناٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ جتھے بالمیک بہہ کے کرے پاٹھیا، رام رام دا دھیان رکھائیا۔ اُس دا پنڈھ مُکا کے واٹیا، پینڈا دئے مُکائیا۔ نرگن نور کرے پرکاشیا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہدا دھام سُنجننا ہووے جتھے بھگتاں دا ہووے نواسیا، نواس استھان سوہیا پائیا۔ دھرنیئے اُس ویلے نو نو ٹیکیں ماتھیا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں وچ نکلیا ہاسیا، میں ہس کے دتا وکھائیا۔ بالمیک جس ویلے میرا صاحب آوے پُرکھ ابناشیا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ تیرا پورا کرے قول اقرار واقع، واقف کار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں وی آؤنا میرے اُس گرہ احاطیا، جس گرہ ملے وڈیائیا۔ نال سوامی جڑیا ہووے ناتیا، ناتا بدھاتا آپ بندھائیا۔ ویلا وقت وقت بُجھاتیا، بے پہچان دتا درڑائیا۔ دھرنی کہے میرا سویا بھاگ جاگیا، اُس نندرا دتی مٹائیا۔ میرا لہنا دینا پورا ہویا اٹھاراں ماگھیا، اک اٹھ دا جوڑ جڑائیا۔ میں سُنیا ناد شبدا انراگیا، جو انراگی دتا سُنائیا۔ میں کوک کے ہر بھگتاں نوں ماراں آوازا، سندیسہ اک جنائیا۔ میرا صاحب سوامی کھیل کرے دیش وچ ماجھیا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ جس دے آگے نہ کوئی سوال نہ کوئی جوابیا، نو نو لاگاں پائیا۔ جس میل ملایا جن بھگتاں نال دوایا، دوہری دھار بنائیا۔ میرا پورا ہویا خواہیا، لہنا دتا چُکائیا۔ دھن گردیو دھن سوامی میرا غریب نوازا، جس میری بنت بنائیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اُتے بھگتاں دا بنے سماجیا، اکو روپ نظری آئیا۔ مان رہے نہ راجن راجیا، شاہ سلطان نہ کھئے اکھوائیا۔ پرہ پورن کرے کاجیا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل اتن آدا، آد پُرکھ اپر مپر سوامی اپنا کھیل کھلائییا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے بالمیک کیتی مہربانی، مہربان دا بھیو دتا کھلایا۔ بناسپت وچوں میری دھار بنائی کانی، بن سیاہی لیکھا دتا لکھایا۔ مٹی خاک دے اُتے لائی نشانی، نشانہ عین دتا سمجھایا۔ تیرا لہنا دینا ویکھے شہنشاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جو شبد دا شبد ہونا دانی، وست شبد نام ورتایا۔ پریم دا رس امرت دیوے پانی، سمنڈ ساگران پنڈھ مکھایا۔ جن بھگتاں ہووے جان جانی، جاننہار اک اکھوایا۔ لہنا چُکائے چارے کھانی، خالص اپنا حُکم ورتایا۔ ویکھے وگسے جیو پرانی، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ منزل دیوے حق رُوخانی، تُوں میرا میں تیرا بھیو کھلایا۔ دھرنی کہے میں حُکم والی کتھا کھانی مانی، منّ کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے میرے اندر آئی سوجھی، دھیان دھیان لیا بدلائی۔ میرا سوامی دُھر دا مَوْجی، ٹھاکر بے پرواہیا۔ جس نے تریتا دواپر کلجُگ مُکاؤنی اؤدھی، اؤدھ رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر دے نام دا ہوئے بودھی، بُدھی توں پرے گیان سمجھایا۔ جس دا لیکھا جانے کھئے نہ جوگی، ریشیاں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ جن بھگتاں بردا جائے سودھی، سُدھ اپنے نال ملائی۔ دین دُنی تگے روگی، ہوئے ہنگتا ویکھ وکھایا۔ جگت ترسنا ویکھے بھوگی، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ دُھر دا نام کلمہ دیوے انت سلوکی، ایکنکارا اک سُنائیا۔ جو بن کے مالک داتا جوتی، پرما تم آم میل ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میرے انتر آیا گیان، انتشکرن لیا بدلائی۔ پرہ چرن کیتا دھیان، بن نینان نین اٹھایا۔ تُوں سوامی مہربان، محبوب تیری سرنائی۔ میں جُگ جُگ بیٹھی تیرا راہ تکان، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ ہُن لہنا دینا تریتا سییا رام، بالمیک دئے گواہیا۔ اگلا لیکھا لیکھ مہان، جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ دواپر مکے پنڈھ جہان، کاہنا کرشنا کھیل کھلایا۔ پیغمبراں تیرا دسنا کلام، مَوْسیٰ عیسیٰ محمد وجے ودھایا۔ نانک گوبند تیرا بھیو کھلایے ستنام، ڈنکا واپگرُو فنج جنایا۔ تُوں نُوں نُوں نُوں نُوں جاتا ایکنکار کلجُگ انت کریں پہچان، بے پہچان اپنا پردہ لاپیا۔ صدی چوڈھویں کریں دھیان، چوڈاں طبقاں چوڈاں لوکان ویکھ وکھایا۔ دین دُنی دا دھرم ویکھیں ایمان، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولایا۔ چار جُگ دے شاستر گرتھ کریں پروان، پر م پُرکھ اپنی دیا کھایا۔ سریشٹی دی

درِشٹی ویکھیں نگاہبان، بن نینان نین اٹھائیا۔ کلجگ کوڑا نو کھنڈ پرتھی پھرے پردھان، ستاں دیپاں بھجے واہو داہیا۔ ست سچ دا انت رہے نہ کھئے نشان، دھرم دی دھار نہ کھئے دکھائیا۔ آتم برہم دا جانے نہ کھئے گیان، جگت ویدیا ویدیا نال پڑھائیا۔ سینتا سرتی ملے نہ دھر دا رام، کاہنا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک سرب جیاں دا بھگوان، بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے میری نو نو پرنام، نستے کہے کے سیس جھکائیا۔ تُوں کلجگ انت سری بھگونت شرع میٹنی کوڑ شیطان، شریعت اپنی دینی سمجھائیا۔ مانس مانو مانکھ تیرے چرن کول کرن دھیان، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تُوں کایا مندر اندر شبد اناد سناؤنی دھنکان، انحد نادى ناد و جائیا۔ دیپک جوت جگاؤنا مہان، آتم پردہ دینا لاپیا۔ تُوں پاربرہم اپنا برہم کرنا پروان، پرہم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تیرا ایش جیو دا کھیل مہان، جگ چوڑی تیری دھار نظری آئیا۔ دھرنی کہے میری بینتی کریں پروان، پرہم پُرکھ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ڈنڈاوت بندنا نمسکار، بن سجدیاں سیس جھکائیا۔ تُوں جگ چوڑی دا ساہ کار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جے ستجگ تریتا دوپر کیتا پار، لوک ماتى پندھ مکائیا۔ جس دے حکم وچ کھیل کھیلیا پیغمبر گر اوتار، اوتر اپنا کھیل کھلائییا۔ سو سوامی انترجامی کلجگ پا سار، مہاسارتھی اپنا ویس وٹائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ دھواں دھار، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ دین دُئی تیرا نام وِسرِیا کرتار، کرتا پُرکھ تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ نِرگن سرگن رہیا نہ کھئے پیار، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائییا۔ من منوآ منسا وچ کرے ہنکار، ممتا موہ لوک مات ہلکائییا۔ ساچا رہیا نہ کھئے میت مُرار، مِتِ پیارا سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ پتا پُوت اک دُو جے نالوں بھئے غدار، شرع چھری بنی قصائیا۔ دین مذہب روون زارو زار، ذات پات دئے دُبائیا۔ نظر آئے نہ کیسے پروردگار، پیغمبر رسؤل سارے دین دُبائیا۔ صدی چوڈھویں محمد دا لیکھائے وچار، عیسیٰ موسیٰ نال ملائییا۔ جو نانک گوبند کیتی پُکار، کل کلکی ویس وٹائییا۔ جس دی وید ویاس لائی چھار، دھوڑی مستک خاک رمائییا۔ اوہ سوامی انترجامی چوہیاں اوتار، جس تُوں چوڈیساکہ کے سارے گائییا۔ تُوں آؤنا اپنی دھار، تینوں جنے کھئے نہ مائییا۔ دو جہاناں بن سیکدار، سیک سب دی پور کرائیا۔ دھرنی کہے تیرا لیکھا بالمیک نے لیکھیا نال پیار، پریم پاتی مینوں دتی سُنائییا۔ نالے تیرا بنیا برہم دا یار، تیری مُحبّت وچ سمائییا۔ دوہاں دا میلا اک دوار، در دروازہ

اکو اک وکھائیا۔ جتھے وشن برہما شو کھڑے بھکھار، در منگن سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جوت اُجیار، نور نورانہ نور الاہیا۔ تون پت پرمیشور پروردگار کِریا کر آپ نرنکار، نیرویر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا وقت سہنجنا آد نرنجنا کر وچ سنسار، دُشٹ سنگھاری جن بھگتاں دے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اتھاہ بے پرواہ کہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر نرائن سنگھ دے گرہ *

بالمیک کہے دھرنی میری قلم اوسے دا لیکھ لکھدی، جو لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی کھیل اپنی اگتی تھت دی، جگت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہدی دھار آد جگادی نت دی، نوت اپنی کار بھگتائیا۔ اوہدی آسا اپنے مت دی، مٹر پیارا بے پرواہیا۔ اوہدی کرنی دھر دے پت دی، پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ جس دی نشانی نہیں پتھر اٹ دی، جوت شبد دھار شنوائیا۔ بنا اُس دی کِریا تون سرتی نہیں ٹکدی، سچ وچ نہ کھئے ملاییا۔ ٹھگوری مٹے نہ ذبح چت دی، چیتن روپ نہ کھئے سمجھائیا۔ تون کھیل ویکھنی اُس دے پت دی، کلجگ اتم اکھ کھلائییا۔ تانگھ رکھنی اپنی سک دی، تمنا اپنے انتر اُچھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ہونے آپ سہائییا۔ دھرنی کہے بالمیک میں کی رکھاں آس، کِس بدھ دھیان لگائیا۔ کِس بدھ ویکھاں کھیل تماش، کی کرتا کار کھائیا۔ کون دھار کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ کی روپ ہووے پُرکھ ابناش، بھیمو ابھیدا دئے کھلائییا۔ کِس منڈل پاوے راس، کی اپنا رنگ رنگائیا۔ کِس وسے ذات پات دین دُنی دے درڑائیا۔ کِس بدھ میٹے کلجگ اندھیری رات، ست ست چند چمکائیا۔ کِس بدھ لیکھا پورا کرے شنکر اُتے گیلاش، برہما برہم دھار سمجھائیا۔ وشنون کِس بدھ دیوے وشواس، وشیاں تون باہر درڑائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں کون دوارے دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کی حکم ورتے پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ میں کِس بدھ جوڑاں ہاتھ، پن ہتھان ہتھ اٹھائییا۔ مینون دھرم دی دس دے جاچ، یاچک ہو کے منگ منگائیا۔ میرا صاحب کِس وسے کایا ماٹی کاچ، کنچن

گڑھ سہائیا۔ کس بدھ کلجگ اکن بھجئے آچ، امرت میگھ برسائیا۔ اوہدا روپ انویا ست سرویا جگ چوگری بہہ بھانت، بن کرپا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ دھرنی اُتے نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ وسے کس پرانت، حصہ کون رکھائیا۔ میں کس بدھ تگن ہو اکانت، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میری اکو نیکی جہی بات، باطن پردہ دے چکائیا۔ کس بدھ میلا ملے کملاپات، پت پرمیشور نور الاہیا۔ کی وست امولک دیوے دات، ائمٹری آپ ورتائیا۔ بالمیک بس کے کہا جس دی صفت وچ میں بھر دتے کاغذ کاغذات، اکثر اکھراں نال ملائیا۔ اوہ رام راما نوجوانا مرد مردانہ اکو نور جوت پرکاش، دوجا روپ نہ کھئے درسائیا۔ اوہ مہربان محبوب دھرنی دھرت دھول دھول تیری پوری کرے آس، نراس رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ، ترے بھون دھنی اپنی دیا کھائیا۔ ہر بھگت سہیلے بنا کے ساک، سجن ہوئے سہج سکھدائیا۔ تون میرا میں تیرا دتے جاپ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ تن وجود ماٹی خاک تیرا کرے پاک، پت پت بنائیا۔ جس سمبل بہہ کے کھولنا تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ بالمیک کہے میرا اُس ویلے وی ہونا ساتھ، سگلا اپنا سنگ بنائیا۔ میں نو نو ٹیکاں ماتھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ بالمیک کہے میری قلم بنائے اکھر، نراکھر دھار سمجھائیا۔ ایہ لکیر نہیں کوئی پتھر، پاپن پتھر توڑ پھوڑ کے سارے دین مٹائیا۔ میری جگت والی نہیں کوئی سطر، لائن اکھاں وچ نظری آئیا۔ میری بدھی نہیں کوئی چتر، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا لیکھا نہیں کوئی پترکا اُتے پتر، کاغذ ملی نہ کھئے وڈیائیا۔ میں اُس دی مہا کردا جس نے اپنی دھار گوبند لاؤنا ستھر، یارڑا سیج سہائیا۔ جس کلجگ اتم سب دا لہنا دینا لیکھا کرنا پدھر، اوج نیچ دا پندھ مکائیا۔ تیری پوری کرے سدھر، سدھراں والیاں ویکھ وکھائیا۔ صدی چودھویں پا کے غدر، گداگر کرے لوکائیا۔ ستگر شبد کولوں کراوے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی تیرے اُتے دھرم دی دھار دیوے بدل، کلجگ وچوں ستجگ لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگاد جگ چوگری نرگن سرگن دھار اکو پتن، سچ دوارا ایکنکارا درگاہ ساچی مقامے حق، سچکھنڈ اکو اک سہائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سوہل ضلع امرتسر پورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے موہے بالمیک نے اکھڑ وکھائے پٹھے، پٹھی کل پرہہ دئے ورتائیا۔ کلجگ ویلے اتم تٹھے، مہربان ہوئے سہائیا۔ جن بھگت سُہیلے منائے رُٹھے، رُسیاں گلے لگائیا۔ لکھاں وچوں لبھے مُٹھے، مُٹھی بھر دئے وڈیائیا۔ لُکيا رے نہ کھئے کيسے گُٹھے، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ پھل لگائے کایا بوٹے، پتّ ٹہنی نام مہکائیا۔ سچ پریتی دیوے بوٹے، ہلارا اکو اک وکھائیا۔ بہاؤ چکا کے ایکا دوہے، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جنہاں دی دھار آپے بُجھے، بُجھی دیپک دئے جگائیا۔ اوبناں اک دوارا سُبجھے، دوہی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں اکھڑ ویکھے بنا تختی، سیاہی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا حکم ملنا نال سختی، سختیا کرے صفائیا۔ دین دُنی آوے کبختی، کامل مُرشد حکم ورتائیا۔ کھیل کھلائے مالک عرشی، پریم اکم اتھاپیا۔ لیکھا جانے خاک فرشی، زمیں زماں پھول پھولائیا۔ جس دی سمت شہنشاہی اٹھ دی ہونی برسی، برس سالان ونڈ وندائیا۔ اوہ کھیل جانے بھگتاں گھر دی، گھر گھر ویکھے چائیں چائیا۔ ایہہ وڈیائی نرائن نر دی، بالمیک گیا سمجھائیا۔ جس کلا مُکاؤنی کلجگ کل دی، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ منزل دسنی اک اٹل دی، اکم اتھاہ سمجھائیا۔ جس آسا پوری کرنی باون بل دی، اسمیدھ یگ دئے گواہیا۔ اُس دی کتھا کہانی ہونی چھل دی، اچھل چھلداہاری آپ کرائیا۔ جس دی خبر کيسے نہیں گھڑی پل دی، جو پلکاں اولے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دھرنی کہے میں پیاسی اوسے امرت جل دی، سمنڈ ساگراں آس نہ کھئے رکھائیا۔ میں اک دوارا ملدی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کرنی کدے نہ ٹلدی، ٹالن والا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سوہل ضلع امرتسر مہندر سینگھ دے گرہ * ❀

دھرنی کہے مینوں جگ جگ لگیاں تانگھاں، پن لوچن نیناں دھیان لگائیا۔ میں سنیاں پیغبران والیاں بانگاں، آذاں کھوج کھوجائیا۔ جدھر ویکھاں کلجگ کوڑی کریا چڑھیاں کانگاں، کاگ وانگ گُرائیا۔ کریا ندھان بدل سوانگا، سوانگی آیا روپ بدلائیآ۔ لہنا دینا ویکھ دھرنی دھرت دھول دھول نہانیاں دی ماں دا، جو آسا رہی تکائیا۔ مان رہیا نہ ستگر شبد تیرے ناں دا، ناؤں نرنکارا سارے گئے بھلائیآ۔ کھیل ویکھ اٹھسٹھ تیرتھ تھان دا، مندر مسجد شودوالے مٹھ پھول پھولائیآ۔ چاروں گنٹ جھگڑا سور گاں دا، ہندو مسلم سارے بنے قصائیا۔ تیرا شبد بھلیا واہ واہ دا، واپگرؤ تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ پاندھی دے نہ کوئی تیرے گھر دے راہ دا، منزل حق چڑھن کھئے نہ پائیا۔ بل رہیا کیسے نہ بانہہ دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو ویکھ لے اپنی دھرتی، دھول دھیان لگائیا۔ توں مالک دھر دا عرشی، پریم نور الاہیا۔ کھیل ویکھ کلجگ کل دی، کی کل کاتی حکم ورتائیا۔ وڈیائی رہی نہ اٹھسٹھ تیرتھ جل دی، گنگا گوداوری جمنا سُستی رووے مارے دھاپیا۔ دیپک جوت کتے نہ بلدی، نور نورانہ نہ کھئے رُشنائیآ۔ مایا ممتا سادھاں سنتاں پھرے چھادی، اچھل چھلداہاری تیری سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ دھرنی کہے میری آسا ہوئی ڈونگھی ڈل دی، ترسنا پور نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں چار گنٹ تیرا تگاں راہ، پن رستیاں رستہ ویکھ وکھائیا۔ توں کریا کر میرے مہرواں، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرا نام شہنجننا سو وقت شہنجننا گیا آ، آدم حوا راہ تکائیا۔ پیغبر کہن ساڈا نور الہی خدا، عالمین اک اکھوائیا۔ گرو گُردیو کہن ستگر شبد شبدی ڈنک دے وجا، وجاؤنہارا اک ہو جائیا۔ سارے سجھدیاں وچ کرن دُعا، دھئے جوڑ سپس نوائیا۔ میرے سوامی انترجامی میری پت رکھا، پت پریشور دیا کھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گیا چھا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم انتر نرنتر پن رسنا تینوں کوئی نہ سکے گا، جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی تیری اکو سرن لئی تکا، دوسراوٹ نہ کھئے تکائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سوہل ضلع امرتسر ہری سنگھ دے گرہ * ❀

دھرنی کہے بینتی سُن میرے نرنکار، نرویر نرنکار تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کر خبردار، سچکھنڈ دوارے ایکنکارے دے جگائیا۔ اپنیاں مذہباں دا اتر نرتز ویکھن ووبار، کی مات کھیل کھلائیا۔ شبدا انادی گھر برہمادی سب دی سُن دھنکار، کون مندر وجے ودھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے آتم سب دی ویکھ اُجیار، کون گرہ نور جوت رُشنائیا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دشا شاستر سمرت وید پُراناں انجیل قرآناں گئے وسار، گرو گُردیو سوامی درس کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نو دوارے ودھیا وبھچار، کوڑ کِریا وچ سرشٹ درشٹ ہلکائیا۔ دیناں مذہباں ہوئی خار، تیرا نام کلمہ کرے لڑائیا۔ صدی چوڈھویں دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ چوڈاں طبق رہے پُکار، تون میرا میں تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ چوڈاں لوک کھیل تک سچی سرکار، چوڈس چند نور نہ کھئے چمکائیا۔ میں روواں گریہ زاری وچ زارو زار، بن نیناں نیر وبائیا۔ سچ سوامی تیرا کراں انتظار، ویلا وقت بیٹھی راہ تکائیا۔ کل کلکی ہو اُجیار، وید ویاسا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں پاپاں بھار تھکی، تھکاوٹ وچ دُبائیا۔ تون صاحب میرا کلاپتی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ واء تئی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرا نام ندھان دے کسے نہ رتی، رتن امولک ہیرا گرمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ مان رہیا نہ راگ چھتی، چھتردھاری بیٹھے مکھ بھوائیا۔ آتم نور جگے کھئے نہ وئی، دیپک کایا نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا سب نون جاندی پئی، پئی پریم نہ کھئے بندھائیا۔ پنچ وکارا کھلی ہئی، نام ست نہ کھئے چترائیا۔ تون صاحب پُرکھ سمرتھی، کرنہار اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں سب کچھ ویکھاں اکھیں، اکھیاں والے اکھیاں گئے بھوائیا۔ آتم دھار پیار دی رہی کوئی نہ سخی، ساچے کابنا تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ سینتا سرت ہوئے کھئے نہ ستی، رام رام تیری سرن نہ کھئے رکھائیا۔ نانک گوبند جاتے کھئے نہ پئی، پٹنے والیا تیری دُبائیا۔ پیغمبران لیکھا لیکھا نہیں ہتھیں، پیشین گوئیاں وچ سمجھائیا۔ اتم صدی بیسویں چوڈھویں جاتے تھی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُمت اُمتی تپدی بھٹھی، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ ست مُحبّت وچ دیناں مذہباں وچ دیناں مذہباں دھار ہوئے نہ کھئی، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سچ دھرم دی منزل جاندی ڈھٹھی، محل اٹل نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ ابناشی تون وسین گھٹ گھٹی،

ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے ساچا ور، تُدھ بن دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرا چار کُنٹ نیناں وگے نیر، چھہر اک وکھائیا۔ تُوں شہنشاہ سُلطان پیر پیراں دا پیر، پیغمبر نُور الاہیا۔ تُوں دو جہاناں دستگیر، دیاوان وڈ وڈیائیا۔ تُوں لیکھا تک شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ میں در درویش ہو کے منگاں حقیر، فقیر فقرہ تیرا ڈھولا گائیا۔ دین دُنی دی بدل دے ضمیر، انتشکرن کر صفائیا۔ تن ماٹی پوتر کر چیر، چری وچھنے لے ملائیا۔ میں میرا ہویا دلگیر، دھیرج دھیر دے دھرائیا۔ دین دُنی دے اندر ہوئے والی پیڑ، دُتیا بہاؤ نہ کھئے مٹائیا۔ پرم پُرکھ لیکھا مُکا دے ہست کیڑ، کیٹ کیٹاں دے وڈیائیا۔ امرت آتم نچہر جھرنے سب نُوں دے سیر، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ کلجگ اتم سب دی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنا نام درڑائیا۔ تُوں نرگن دھار جوت شہنشاہ ستگر شبد تیرا وزیر، رعیت ہرجن ہر بھگت لے بنائیا۔ تیرا کھیل آد جگادی بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے مینوں مشورہ دیوے سچکھنڈ وچ بیٹھا کبیر، قبران توں باہر سُنائیا۔ اٹھ تک جو بالمیک رکھی نے پرتھائے رام ماری لکیر، رام رام گئے سُنائیا۔ اوہ رام سب دی کئے بھیر، لیکھا سب دا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو نام کھنڈا برہمنڈاں وکھائے اگئی شمشیر، جس دی دھار لوہار ترکھان نہ کھئے بنائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوہا ضلع امرتسر عجیب سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں بھگتاں اتوں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جنہاں ملیا اکا ایکنکار، اک اکلّا نُور الاہیا۔ میں مات لوک بناں سیوادار، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ ست سچ دی سُنان گفتار، جو پرہہ دا ڈھولا گائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جنہاں دی دھار، دھرنی کہے میں نو نو لاگان پائیا۔ کلجگ انت میرے اُتے ہویا اُجیار، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ میں سندیسہ دیوان اپنی وار، پورب پچھلا بھیو کھلائییا۔ جو بالمیک وجائی ستار، میرے اُتے ست درڑائیا۔ سو ویکھ لیا کرتار، ہر کرتا نُور الاہیا۔ جس میرے اتوں لاہنا بہار، وبھچار کرے

صفائیا۔ ست دھرم دئے اُتار، میری ساچی گود سہائیا۔ بھگت سہیلے پاوے سار، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کرن پیار، پر م پُرکھ مل کے وجے ودھائیا۔ میں خوشیاں دے وچ ویکھا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ گرواں کہاں بول جیکار، شبدی شبد شبد شنوائیا۔ پیغمبران کہاں تگو پروردگار، بے پرواہ اگم اتھایا۔ اوتاراں کہاں کرو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں کہاں ہووو ہوشیار، پُری لوء لؤ انگڑائیا۔ رو سس دھوڑی لاؤ مستک چہار، ٹکا اکو نام رمائیا۔ جگ چوگری ہووو خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ کل تگو کلکی اوتار، جو بھگتن میتا اک اکھوائیا۔ جس دا بھریا نام بھنڈار، زرگن سرگن رہیا ورتائیا۔ جس سہایا بل دوار، باون کھیل کھلائی۔ سو لیکھا جانے اپنی وار، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ دھرنی کہے میں بھگتاں اُتے آپا آپ کران قربان، کریلے والے سارے دھیان لگائیا۔ مینوں تگن دو جہان، چوڈاں طبق اکھ اُٹھائیا۔ کھیل ویکھاں وکھاواں سری بھگوان، کی بھگون کار کھائیا۔ چارے کنت حکم سندیسہ دیواں آن، ایکا ایک جنائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن تگے نوجوان، سورپیر دھردرگاہیا۔ جس دا شبد کھنڈا اگما نام، تیر کمان چلہ اکو رہیا چڑھائیا۔ جس کلجگ کوڑی شرع میٹنی شیطان، شریعت دین دنی بدلائیا۔ روپ انوپ دھر کے آپ امام، امام اماما کھیل کھلائی۔ ایکا دیوے کلمہ حق پیغام، پیغمبران تون باہر پڑھائیا۔ اوس دے چرن کول کران پرنام، قدم بوسی وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں بھگتاں ہوئی داسی، داسن داس سیو کھائیا۔ جنہاں کرنی بند خلاصی، بندھن مذہباں والے تڑائیا۔ میرے اُتے خوشیاں والی پاؤنی راسی، آتم پرما تم گوپی کابن نچائیا۔ منزل چڑھنا دھرم دی گھاٹی، دو جا راہ نہ کھئے تکائیا۔ میری پچھلی پوری ہووے واٹی، پاندھی پندھ مکائیا۔ اکو نور جوت دے جن بھگتاں اندر للاٹی، زرویر نراکار نظری آئی۔ آتم سیج سہنجنی ویکھاں کھاٹی، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جتھے وسیا کملاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری سہنجنی ہوئی اج دی راتی، رتڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ جو بھگتاں بنیا جماعتی، ڈھولا نام اکو صفت صلاحیا۔ کلجگ اتم پچھے واتی، ورنان برناں کھوج کھوجائیا۔ میں سب کجھ سُن دی دھرنی کہے چپ چپاتی، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائی۔ جنہ تیرے اتوں

ناس کرنے پاپی، جن بھگت لئے ترائیا۔ اوس پوری کرنی بالمیک دی اکھی، جو بن اکھراں مینوں دتا سُنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا میری کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میں دھرت دھول دھول سدا سد رکھی اوسے دی آسی، آسا وچ دھیان لگائیا۔ جس دی نرگن نر جوت پرکاشی، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کرنی آد جگاد ساچی، جگ جگ سچ حکم ورتائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر مختیار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو مینوں خوشیاں وڈیاں، پرہہ وڈے دتی وڈیائیا۔ تہاڈیاں میرے اُتے وچ گئیاں اڈیاں، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ سوادھان ہون مقبریاں وچ پیغمبراں دیاں بڈیاں، اپنی لین انگرائیا۔ کہن اسیں شرع شریعتاں چھڈیاں، اکو کلمہ نام دھیائیا۔ جس دیاں ستاراں چوڈاں طبقات وچیاں، لوک پرلوک شنوائیا۔ میں اوس دوارے سبیاں، جتھے سجن دُھردرگاہیا۔ تہاڈا پیار کر کر رچیاں، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ اوہ ویکھو بتدیاں محمد والیاں صدیاں، صدمے سب دے رہیا گواہیا۔ جس دے آگے سب نے بابواں بدھیاں، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس اُلے وہن و باؤ نے ندیاں، چری وچھنے آپ ملائیا۔ میرے اُتوں میٹنیاں بدیاں، بدکاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرے اندر خوشیاں ودھیاں، وعدے پور کرائیا۔ جس تہانوں لایا انگیاں، انگیکار دُھر دا ماہیا۔ میں وی اوسے کولوں منگاں منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس نے میری خواہش دیاں رنگ رنگیاں، رنگ اکم چڑھائیا۔ اوہ بن سورا سربنگیا، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ گھر گھر مارے پنڈھیاں، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ جس نے تہاڈیاں آسا رکھیاں لمبیاں، اپنے نالوں نہ کدے تڑائیا۔ میں اُس دے بھ وچ تھر تھب کھیاں، تھرتھرابٹ وچ ڈہائیا۔ جس نے دیناں مذہباں توڑیاں بندیاں، بندیخانے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں اکھیاں رہن نہ دینیاں اندھیاں، نیچ نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال سدا بخشنڈیا، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوہا ضلع امرتسر پیر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے جن بھگتو کی کراں تہاڈی صفت، صفتی صفت صلاحیا۔ جنہاں دا آد جگادی اکو ایشٹ، جگ چوکڑی دیو منائیا۔ ستگر شبد جنہاں لکھائے لکھت، لکھتی تصدیق کرائیا۔ میرا سچا پیار تہاڈے نال اکھا عشق، جس دی حقیقی مزاجی دوویں دین گواہیا۔ تہاڈی دھوڑی میرے اُتے لگا تلک، میری خاک سوہا پائیا۔ مینوں سہاں ملیا ولک ولک، کوک کوک سنائیا۔ دھن بھاگ جے سب دا پورا ہویا صدق، صبوری پرہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے بھگتو میں خوشیاں دے وچ نچاں، پن قدم قدم بدلائیا۔ میں کھیل ویکھیا سچا، جو سچ سچ دتا وکھائیا۔ بالملک دا وعدہ ہویا نہ کچا، کچی تند نہ کھئے درڑائیا۔ کیرپا کیتی پرمیشور پتا، اپنی آپ دیا کھائیا۔ جس وچ فرق رہیا نہ رتا، رتن امولک ہرجن لے بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جو بنا کاغذ توں لکھیا پٹا، سو پاٹل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا جگت وکھایا ہٹا، ہرجن اپنے تول ٹلائی۔ بھاگ لگا کے کایا مٹا، تن وجود کری صفائیا۔ میرا ہرکھ سوگ جگ جگ دا کیتا مٹھا، چنتا دتی گوائیا۔ جس ویلے میں بھکتاں دا بھگتی پیار ویکھیا کٹھا، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ جتھے دین مذہب دا چکیا رٹا، جھگڑا ذات نہ کھئے رکھائیا۔ اکو اوٹ پُرکھ سمرتھا، دوسر ٹیک نہ کھئے جنائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میری میٹی زین اندھیری مہا، ہرجن نوری چند چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوہا ضلع امرتسر گرجن سینگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں دساں نال بجر، بجزت ہونے سارے ویکھ وکھائیا۔ کوئی اودھر گیا کوئی ادھر، بھجے واہو داہیا۔ مینوں سندیسہ دتا اک بدر، پریم پیار وچ درڑائیا۔ بنا کابن توں رہے کھنے نہ مٹر، میتا نظر کھنے نہ آئیا۔ جس دا کلجگ اتہ ہونا چلتر، ویس اولڑا روپ وٹائیا۔ جوت دھاروں آوے نکل، نزویر اگم اتہاہیا۔ جس نوں سارے مندے پتر، پتا پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ اوہ چوٹی چڑھے سب دی سِخر، سِخر چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ دھرنیے توں وی کرنا فکر، فقرہ اک سنائیا۔ جس دا کیسے نظر نہیں آوئا چتر، روپ رنگ نہ کھنے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا پورا ہندا جائے منسا، من من ہی وچ سائیا۔ میرا روپ بندا جائے ہنسا، کاگ روپ روپ بدلائیا۔ میرا لہنا دینا مکدا جائے جگ سہنسا، سہنسر مکھ باسک دئے گواہیا۔ میرا مالک خالق میرے اُتے اک سہائے ہنسا، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ جس دی دھرم دی دھار ہونی انسا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا مارے کنسا، کھنڈا شبد نام چلائیا۔ دُشت سنگھارے راون دتنا، ہومے گرھ ٹڑائیا۔ ستجگ بنائے ساچی بنتا، ست سچ نال پرگٹائیا۔ کریا کرے پُرکھ اکالا دُھر دا کنتا، کنت کنتوہل اگم اتہاہیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنتا، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ جس گرھ توڑنا ہومے ہنگتا، ہنگ برہم سمجھائیا۔ سو مالک بن کے بودھ اکادھا پنڈتا، پریم پُرکھ اپنا بھو کھلائییا۔ جس جھگڑا میٹنا من کا منکا آپ بھوائیا۔ بھو کھلاؤنا ساڈھے تین ہتھ تن کا، تینکا نور کرے رُشنائیا۔ جس دا لہنا دینا کلجگ اتہ ہونا چھن کا، چھن وچ بھسم کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ سچ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ تگا، تگا نور الاہیا۔ جس دی حقیقت حق حقا، حاکم اکو بے پرواہیا۔ جس دا بے مقام پتہ، پتہ پریشور دُھردرگاہیا۔ جس دی زرگن دھار ستا، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔ اوسے دے حکم دا اکو حُکمی متا، مت متانتہر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس دے نام ندھان دا اکو ٹپا، جو ٹاپوآں پار کرائیا۔ اُس دے حکم دا حکم اگما ٹھپا، جو سمپت کرے لوکائیا۔ اوہدا لیکھ لیکھ بنا جگت دھار توں چھپا، کتب خانیاں بند نہ کھنے کرائیا۔ دھرنی کہے جس دے نام دیاں سب نے ماریاں گپاں، گپوڑے صفتاں والے گائیا۔

اوہ کھیل کرے وچ کایا مٹا، مٹکی اندر بہہ کے اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جسدا نام ڈنکا فتح، فاتحہ سب دا دئے پڑھائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر چٹن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری ویکھ خاک مٹی، کلجگ انت بھگونت دیا کھائیا۔ میرا کھیل ویکھ پتھر لٹی، پابن پوجے جگت لوکائیا۔ میری سرت کتے نہ ٹکی، کوئن کوٹ ٹکے دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ میں اپنی تہہ اُتے لٹی، لٹاں والے ویکھ وکھائیا۔ میری کرنی نہ کیسے نچٹھی، جگ چوکڑی گئے وہائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرواں آگے پٹی، نیترو رو رو دتی دہائیا۔ میری دھار کرو چٹی، جگت ڈرمت میل دھوئیا۔ میری لیکھنی کیسے نہ لکھی، ہاپے دی ٹپی دئے گواہیا۔ وڈیا کے اپنی اپنی سکھی، سکھاں مُریداں گئے سمجھائیا۔ تن وجوداں کر کے بتی، پنجائ تتاں سوہبا پائیا۔ مینوں جگت جگ سب دی یاد متی، متر پیارے دیاں سُنائیا۔ مینوں تیرے پریم دی سمجھائی کیسے نہ لپی، جگت و دیا جگت پڑھائیا۔ میری آشا وڈی توں وڈی نکئی توں نکئی، نر نرائن تیرے آگے رکھائیا۔ مینوں اشارہ دیندے گئے سپتس رکھی، ست زمین دھیان لگائیا۔ میں وی اپنی نشانی بنا نشانیاں توں متھی، متھیا جانی سرب لوکائیا۔ تیری کھیل سدا جانی انڈٹھی، جگت نیترو نظر کیسے نہ آئیا۔ مینوں تھوڑا اشارہ کیتا باون گٹھ مٹھی، حکم حکم وچوں درڑائیا۔ بنا اکھراں توں لیکھ بنایا چٹھی، پاتر آگم اتھاپیا۔ دھرنیے جس ویلے تیرے اُتے مانو دھار رہی نہ مٹھی، امرت رس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگت واشنا سب نوں جائے بھٹی، ورن برن چاروں گنٹ کرن لڑائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں شبد دی دھار ہٹاں وچ جانی وکی، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ رسنا سب دی ہونی پھکی، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں کی دساں اپنا حال، حالت کی جنائیا۔ میرا چار جگ دے شاستر دین احوال، اوتار پیغمبر گر دین گواہیا۔ میرے صاحب دی اولٹری چال، اچھل چھل اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دے پچھے گھالی گھال، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ جلوہ گر نور جلال، اللہ الہی بے پرواہیا۔ جس دا کھیل

بے مثال، مسل سکے نہ کھٹے بنائیا۔ اُس دے آگے اک سوال، بینتی دتی سُنائیا۔ میرا اتم وقت سنبھال، سمبل بہہ کے ویکھ وکھائیا۔ سچ دھرم دا وجے کدے نہ تال، تلواڑا نظر کھٹے نہ آئیا۔ پھل رہیا نہ مانس ڈال، نام پھل نہ کھٹے مہکائیا۔ چار کُنٹ سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ کِرپا کر پُرکھ اکال، دین دِیال تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میری کھلڑی میڈھی بکھرے ویکھ وال، روم روم دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ حالت، یائے اُف میری دُہائیا۔ چاروں کُنٹ دسے جہالت، ست سچ وچ نہ کھٹے سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرے وُکلے کرن وکالت، لاء قانون مذہبیاں والے جنائیا۔ تیرے دھرم دی سچکھنڈ اک عدالت، جو لاشع نظر آئیا۔ ٹوں آد جگاد صحیح سلامت، صاحب سلطان وڈ وڈیائیا۔ جس دے حُکم وچ پیغمبران منظور کیتی قیامت، قیامگاہ تیرے مقامے حق گئے جنائیا۔ مُریدان مُرشدان مُرشدان مُریدان تیرے کلمے دی دتی ضمانت، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پیار دی میری جھولی پا امانت، کوڑی کِرپا باہر کڈھائیا۔ میں بُدھ ہین آنجانت، پرہ تیرا بھیو نہ جانا رائیا۔ تیرے بھگت سہیلے کوٹاں وچوں تگاں موتی مانک، ائمٹڑے ہیرے نظری آئیا۔ میرا سماں تک یائے چاروں کُنٹ صدی چوڈھویں کہے بھیانک، بھہ بھو سارے گئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرن سرن اک سرناکت، دوسر اوٹ اور نہ کھٹے تکائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوپوا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں بھاگاں بھری، بھرپور دتی وڈیائیا۔ کِرپا کرے آپ پرہ ہری، ہریاول میرے اُتے مہکائیا۔ مینوں کوڑی کِرپا توں کرے بری، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ شرع رہن نہ دیوے شرعی، شریعت اکو اک وکھائیا۔ جو نانک سندیسہ دتا کندھا بینئیں، جلدھارا دھیان لگائیا۔ جو آسا رکھی دُرگا میئی، ممتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ جو اشارہ کیتا رام ککیئی، متریئی گیا سمجھائیا۔ جو کرشن ارجن لیکھ لکھایا بن لکھیئی، دس اٹھ جوڑ جڑائیا۔ جو موسیٰ منہ دے بہار دھار دیکھی نیئی، نو نو دا پردہ لاپیا۔ جس ویلے عیسیٰ پھاسی گل

لٹکیٹی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس ویلے محمد شرع دا بنیا مُدیٹی، مُدعا حق حق سُنائیا۔ نانک نرگن دھار سرگن دی پائی سپہی، صحیح سلامت اک سمجھائیا۔ جس ویلے سرگن نرگن دھار دھار لالو بڑھیٹی، نانک انگلی مُکھ وچ پائیا۔ گوہند دھار امرت جس ویلے گر مُکھاں مُکھ چوٹی، چوٹی اپنے اندر گائیا۔ رسنا بول کچھ نہ کہی، ڈھولا جگت نہ کھتے سُنائیا۔ جس ویلے میرا پنڈھ مُکیا سینکڑے ڈھیٹی، ڈھیٹیا اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرا سُنجننا ہویا کھیتر، میرے اُتے وچّی ودھائیا۔ میں کھول کے ویکھاں اپنا نیتر، نچ نین نین اٹھائیا۔ جو سوامی سب دا بنیا ہیتن، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ اوہ مینوں کرے چیتن، ستی لے اٹھائیا۔ اٹھ کھلیئے بھگتاں نال کر ہیتن، اپنی خوشی بنائی۔ نال سوامی تک نیت نیتن، جو رو رہیا سرب ٹھائینا۔ جس دی سب کچھ کرنا بھیٹن، بھیٹا آیا آیا کرائیا۔ میرا لیکھا آیا ویکھن، بن آگما پاندھی رابیا۔ اوہ پھرے دیس پردیسن، دو جہاناں واہو داہیا۔ اوہدی مہا گائے سہنسر مُکھ شیشن، دو سہنسر ڈھولے جہوا گائیا۔ اوہدے چرناں وچ ہرجن ساچے لیٹن، لٹاں والیاں ملے نہ کھتے وڈیائیا۔ جو بنائے اپنے بیٹی بیٹن، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ اوہ تیری پچھلی میٹن آیا ریکھن، رشی مُنی سارے سیس نوائیا۔ اپنا دھام بنا نویکن، سمبل دھام سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میں واری چوہ کھتی، چوٹھے جگ سیس نوائیا۔ جس میری بینتی مٹی، منسا پور کرائیا۔ وڈ داتا بن کے دھنی، دھناڈھ ہویا سہائیا۔ میرے گنڈھ بٹھا کے کٹی، کتا گوہند والا دے گواہیا۔ میری اکھ ہووے نہ اٹھی، نیتر نین کر رُشنائی۔ میں خوشیاں وچ پھراں بھتی، بھجاں واہو داہیا۔ سچ سندیسہ سُنواں بھگتاں دے کتیں، پریم نال درڑائیا۔ اوہ سارے ویکھو سرِشٹی جانی ڈٹی، جنہاں بھلیا آگم اتھاپیا۔ اوہ صاحب سوامی پریتم پیارا جن بھگتاں گرہ بھاگ لگائے چھپر چھتی، بنک دوار سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں انتر باہر تگاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دوس رین بن لٹاں باہواں بھجاں، نٹھاں واہو داہیا۔ جن بھگت سہیلے اپنے اُتے لبھاں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جگت کوڑ ملیچھ مٹاواں سبھا، سب نوں دیاں سُنائیا۔ میرا کشٹ میٹ دے بٹھا، ہم ساجن دیا کھائیا۔ ٹوں نورِ الہی ربا، یامین کہہ کے سارے ڈھولے گائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگتاں

دے گرہ پوتر جگہ، جس جگہ تے میرا صاحب نظری آئی۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو بدھا، بندگی وچ سارے سپس نوائیا۔ اُس دا میں جن بھگتاں گھر گھر دیواں سدا، سندیسہ اک جنائیا۔ گرُمکھو سب نے خوشیاں دے وچ کہنا اساں پریم ماہی اپنا لبھا، جگت کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو ساڈے پچھے پھرے بھجا، دوس زین سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی سمجھ سکے کھئے نہ وجہ، وجوہات سمجھ کھئے نہ پائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوہا ضلع امرتسر ارجن سنگھ دے گرہ * ❁

دھرنی کہے میرا صاحب دین دیاں، دیاؤ کرپاؤ آپ اکھوائیا۔ جس دے بھگت سہیلے اکھ لال، لال گللا رنگ چڑھائیا۔ جس میری آشا کرنی دی کیتی بھال، کھوج کھوجیا چائیں چائیا۔ ستگر شبد بنا دلال، وچولا اپنا آپ پرگٹائیا۔ میرا جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، کھلی کوچھی ہویا سہائیا۔ اپنی چل اوڑی چال، چال نرالی اک وکھائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا بالمیک مینوں دتا سکھال، سکھیا سچ سمجھائیا۔ او ویکھن آیا نال، نرگن سرگن روپ بدلائیا۔ دھرنی کہے میرا ناتا جوڑ کے سنگھ پال، پچھلا لہنا پور کرائیا۔ میرا آگے چلنا ہور سوال، سوالی جھولی ڈاہیا۔ کی بھنڈارا دیوے نال، دھن کی ورتائیا۔ کی ویکھے مریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ کی سمبل بہ کے کرے سنبھال، سب دا ہونے سہائیا۔ کی وجے تیرا تال، شنوائیاں کی شنوائیا۔ جو تیری گھالن رہیا گھال، کی دیویں مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دوارا آگھا، آکو اک پرگٹائیا۔ کی وڈیائی ملی خاک بُدھا، سُدھ دتی سمجھائیا۔ لیکھا مٹنا کلجگا، جگ چوکرئی وجے ودھائیا۔ میرا دیپک جگائے بوجھا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ سچ پرکاش ہووے ادا، نور نور جوت رُشنائیا۔ اپنا بھیو کھلائے گجھا، گوہند بن کے دُھر دا ماہیا۔ جو لیکھ لکھایا بابا بُدھا، ارجن تلک للات چُھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو کھلائی۔ دھرنی کہے میرے انتر نور نورانہ، میرے صاحب دتا چمکائیا۔ مینوں دے نہ کھئے بیگانہ، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں سُنیا اک ترانہ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ میں جانا

کھیل سِری بھگوانا، وِشنوُں آيا رُوپِ درسائيا۔ جسِ پھريا جوتی بانا، جوتی جاتا اک اکھوائيا۔ دُھردِگابی بن کے رانا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائيا۔ جسِ دا بھگتاں مٹیا بھانا، نو نو سپسِ نوائيا۔ اوہ بن کے پینا دانا، دیونہارا چائیں چائيا۔ جسِ کلجُگ کورِ مٹانا، سَت دھرم دئے وڈیائيا۔ اوہ مالکِ خالق ہو پردھانا، نامِ سندیسہ اک سُنائيا۔ جسِ لیکھے لایا بھگتاں دا پینا کھانا، بھنڈارا بھنڈارا اپنے وچ سَمائيا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائنِ نر، مہاراجِ شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، دھرنی کہے میری کیتی آپِ پہچانا، بے پہچان دیا کھائيا۔

❖ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوہا ضلع امرتسر جاگیر سنگھ دے گرہ ❖

کلجُگ کہے دھرنی میں تیریاں پڑھیاں سُنیاں دلیلاں، جو طرح طرح پرہہ نوں سُنائيا۔ اوتاراں دیاں تکیاں اپیلاں، جو دعویدار حُکم والے گئے کرائيا۔ دینِ مذہباں دیاں تکیاں تحصیلاں، جو حصیاں ونڈ وندائيا۔ میں ویکھاں سب کچھ ہویا نہیں نابینا، نیتِ نین بند نہ کھئے کرائيا۔ میں مُشکل کرنا سب دا جینا، جیونِ جُگت نہ کھئے چترائيا۔ میں ناتا جوڑیا ترے گنِ مایا نال تینا، ترے بھون دھنی مینوں دتی وڈیائيا۔ میں سَت دھرم تیرے اتوں چینا، چین کے دتا وکھائيا۔ تینوں بھے وچ آوے کیوں پسینہ، کیوں بھجیں واہو داہیا۔ میرا کھیل تکنا نال رُسا چینا، رُستم ہو کے دیاں وکھائيا۔ جسِ دے حُکم وچ سب نوں ہونا پئے آدھینا، سِر سکے نہ کھئے اٹھائيا۔ میں شہنشاہ دا دُلارا کوئی نہیں مات کینہ، کلجُگ زور نال سُنائيا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائيا۔ کلجُگ کہے دھرنی میں سُن دا رہیا تیرا بُلارا، جو بنا بُلان توں رہی سُنائيا۔ میں تکدا رہیا رُوپِ پروردِگارا، کی سانجھا یار وپس وٹائيا۔ نُورِ جوتِ ویکھدا رہیا اُجیارا، جو نُورِ نُورانہ نظری آئيا۔ مینوں بھاویں کنا کہے ہینسیارا، میری حیشیتِ پرہہ میرے نال رکھائيا۔ میں یاراں دا یار یارا، یار محمد دے دینِ گواہیا۔ میں اللہ دا نُورِ پیارا، اپنا ظہورِ کراں رُشنائيا۔ میں اوتاراں پیغمبراں گرواں دے حُکم توں پھراں باہرا، مینوں بندھن کھئے نہ پائيا۔ میں سب نوں کراں خوارا، گھر بار دیاں چھڈائيا۔ مینوں ڈر نہیں کیسے کھڑگ کھنڈے تلوارا، شستر

شاستر نہ کھئے گھائیا۔ بہاویں تُوں کنا رو زارو زارا، بنا ہنجهوئاں ہار بنائیا۔ میں وی اُس پرہو تُوں کراں نمسکارا، جو سب دا پتا مائیا۔ اُس نے مینو تیرے اُتے دتا سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جاہ چاروں گنٹ کر دھوئاں دھارا، ساچا نور نظر کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں انجیل قرآناں کرے نہ کھئے وچارا، بُدھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ اگنی تت تپا سریشٹ انگیارا، سمنڈ ساگر سانت نہ کھئے کرائیا۔ چار گنٹ ہووے ہاباکارا، دھیرج دھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے چرن کول درسایا اک پیارا، پریم پریتی نال سمجھائیا۔ کلجگ جنان چر میں نرگن دھار نہ آواں دوبارہ، جوتی جاتا روپ وٹائیا۔ پرگٹ ہوواں نہ وچ سنسارا، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ سمل وسان نہ دھام نیارا، ساڈھے تین ہتھ سوبھا پائیا۔ ستگر شبد سیوا نہ لاواں دلارا، دلہا اک وکھائیا۔ اوناں چر تُوں چار گنٹ اپنا ماریں للکارا، زور زور سُنائیا۔ کلجگ کہے میں ایسے کر کے بنیا بلکارا، بل اپنا اک رکھائیا۔ دھرنی اوہ میرا میت مُرارا، پروردگار سانجھا یارا، جس دی یاد وچ اپنی خوشی بنائیا۔ اکو بھے اُس دا جس نوں ساریاں کہنا نہکلنک چوہیاں اوتارا، اوتر اپنا بھیکھ وٹائیا۔ اُس دے چرن کراں نمسکارا، نو نو سیس نوئیا۔ تُوں وی کھلیئے اُس دی دھوڑی لاویں چھارا، جو شہنشاہ اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سچا سکدارا، حکم دا حاکم اک اکھوئیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بھوجیاں ضلع امرتسر کرتار سنگھ دے گره * *

کلجگ کہے دھرنیئے ایویں مار نہ چیکاں، چیک چھاڑا دو جہان سُنائیا۔ میں وی اُس پرہو دیاں رکھیاں اڈیکاں، جو گوہند دا گوہند دُھر دا ماہیا۔ جس دا ماچھوواڑا کرے تصدیقاں، شہادت اگم پڑھائیا۔ اوس دے وچ حق توفیقاں، محمد جس نوں امام کہہ کے گیا صلاحیا۔ اوس نے بدل دینیاں تواریخاں، دُھر دا حکم اک درڑائیا۔ سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے امیدان، جو بھوکھتاں وچ اوتار پیغمبر گر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ دھرنی کہے کلجگ اوہ

تک میرا حضور، حضرتان دا حضرت نظری آتیا۔ جس دا الہی اکٹا نور، نور نورانہ دھردرگاہیا۔ جس نے تیرا لیکھا میٹھا کوڑ، کوڑی کیریا میرے اتوں کرے صفائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، دُرمت میل انتر نرنتر دھوائیا۔ ساچا دیوے نام سرور، سرت شبد نال ملائیا۔ داتا بن کے سرب کلا بھرپور، وست امولک دئے ورتائیا۔ من کامنا کرے چورو چور، ترسنا ترکھا رہے نہ رائیا۔ جس دی آسا رکھی بیٹھا موسیٰ اُتے کوہ طور، ثریا توں پرے دھیان رکھائیا۔ جس بینتی عیسیٰ دی کیتی منظور، صلیب گل دی ویکھ وکھائیا۔ جس دا محمد نے حق مٹیا دستور، کعبیاں اندر اکھ اُٹھائیا۔ جس دے وشن برہما شو مزدور، جگ جگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک سوامی دیا کھائیا۔ دھرنی کہے کلجگ میرے اُتے رہنیاں نہیں ونداں، حصے جگت نہ کھئے وکھائیا۔ نگاہ مار وچ برہمنڈاں، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ گوہند دی دھار شبد آگئی کھنڈا، جو کھڑگان دئے ہلائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا اتم چھڈن لگا پُری اندا، اند اند وچوں جنائیا۔ بنا رسنا توں توں میرا میں تیرا گایا چھندا، پت پرمیشور اک منائیا۔ انت نشان میٹھا تارا چندا، چند ستار رووے مارے دھابیا۔ لیکھا مکاؤنا جمن سُرستی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ تیرتھ دھرتیئے تیرے اُتے ویکھ وکھائیا۔ جس دا اکو حکم ہونا چند پرچنڈا، دو جہاناں کرے جنائیا۔ کلجگ اوہدا سفر نہیں ہن لمبا، لمحہ لمحہ ویکھ وکھائیا۔ اوہ ست سرور شبدی دھار پنجاں تتاں والا نہیں بندہ، بندگی سب دی ویکھ وکھائیا۔ تیرا کوڑ گگرم رہن نہیں دینا گندہ، نو ست کرے صفائیا۔ جس دھار نے نرگن سرگن پاہن پتھراں لایا اپنا پنجه، پنچاں دیوے مان وڈیائیا۔ جس نے لیکھ جنایا دھار کوی بونجا، باون اپنا کھیل کھلائیا۔ اوہدا حکم سندیسہ اکو ایک کلجگ تیرے سندا، سندھیا سرگھی اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا انت آخری کندھا، کندھی بیٹھا ویکھ دھر دا ماہیا۔ تیرا کوڑ سنگھاسن جگت وچھوٹا رہے کھئے نہ منجا، پُرکھ ابناشی کرے صفائیا۔ کوئی سہارا دے نہ مہانا ونجھا، شوہ دریا دئے رڑھائیا۔ کوئی گردیو سوامی تینوں سہارا دیوے مول نہ کندھا، بہار کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا جگت سہنجنا سماں پچھے لنگھا، آگے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ بیس اکیسا ہر جگدیشا آئی دھار وکھائے کنگھا، جو سب دا رنگ بدلائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ کلجگ کہے دھرنی پا نہ ایویں رولا، چار کٹ سنائیا۔ میرا مالک خالق اکو مؤلا، جو رمیا ہر

گھٹ تھائیا۔ میرا اوس دے نال اقرار قولا، جو اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جس کھیل کرنا اُپر دھولا، دھرنی دھرت تینوں ویکھے چائیں چائیا۔ کلیئے اپنی کرنی نوں پہلوں آپے ٹوہ لا، کی تیرے وچ وڈیائیا۔ کس بدھ تیرا صاحب تیرا بھار کریگا ہوؤلا، پاپاں گنڈھ اُٹھائیا۔ میں وی اوسے دا ست دُلا، صدی چوڈھویں میرا پھر کے ڈولا، بلدھاری ہو کے لوں انگڑائیا۔ سچ جھوٹھ دا چار کُنٹ کراواں گھولا، ڈنکا ویکھاں خلق خُدائیا۔ اوہ گھرانے چھڈاں جتھے تُوں میرا میں تیرا ہووے سوہلا، کلمہ کائنات سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے کلجگ مول نہ مار شیخی، شیخ مسائک پیر اپنا پندھ رہے مَکائیا۔ تیرا رُوپ رہن نہیں دینا بھیکھی، پکھنڈ گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے اُتے میرے محبوب نے بدل دینی ریکھی، رکھی مُنی سارے دین گواہیا۔ تیری چار کُنٹ دسے کھئے نہ نیکی، نکے وڈے سارے رہے کُراٹیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ست رہیا نہ کیسے بیٹا بیٹی، دھرم دی دھار نہ کھئے سمائیا۔ کوڑ کُریاریا تُوں سب دی پت گیوں ویچی، شاہ سلطاناں ہٹ وکائیا۔ اتم تیری دھار ہونی رن بھومی کھیتی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میرا مہربان سری بھگوان تیرا لیکھا مُکائے چھیتی، چھیتی چھیتی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لوک مات وچوں کرے پردیسی، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رہن نہ پائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر مسّا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا مارگ لمبا چوڑا، پیمائش وچ کدے نہ آئیا۔ میرا نظر اُتے نہ کیسے پوڑا، پوڑی ڈنڈے سارے راہ تکائیا۔ دھن بھاگ میرا صاحب سوامی بھڑا، بھڑی کر سُنائیا۔ جس نوں کھندے براہمن کوڑا، پت پریشور اکم اتھاپیا۔ اوہ کلجگ رس ویکھے مٹھا کوڑا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جس دا شبداگتی گھوڑا، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ اوبدا حکم سندیسہ فرمان اکو کورا، بہتا رنگ نہ کھئے

رنگائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گر ویکھن نال غورا، گہر گمبہر ربیا درڑائیا۔ جس دا کھیل اور کا اورا، بیہو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ اوہ
 نوجوان مرد مردان بانکا چھورا، دو جہاناں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ
 گھلائیآ۔ دھرنی کہے میرا مالک حق محبوب، جلوہ گر نور الہیا۔ جس دا عالیشان عروج، عرش فرش دا مالک بے پرواہیا۔ میں جدھر
 تگاں موجود، ہر گھٹ سوہیا پائیا۔ جس دی آر پار حدود، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے حکم اندر کلجگ کر جانا کوچ، کوچا گلی
 کرے صفائیا۔ بھاؤ رہن نہ دیوے دتیا دوج، ایک رنگ دئے رنگائیا۔ سب نوں دیوے ساچی سوجھ، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ لیکھا
 جانے نین موند، کول نین اگم اتھایا۔ جن بھگتاں بخش کے امرت بوند، سواتی دئے ٹپکائیا۔ لیکھا جانے چارے کوٹ، کایا کٹیا پھول
 پھولائیا۔ نانا توڑ کے جوٹھ جھوٹھ، ست سچ دئے ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی پنج بھوٹ، پرم پُرکھ پرہ دیا کمائیا۔ ست دی سچ بنائے
 رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ ویکھ وکھانے ابناشی اچت، پت پرمیشور دھدرگاہیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھائے ڈلارے ست، آس نندرا دئے
 گوائیا۔ مات لوک لئے پچھ، پشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی اک
 اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک اکلا، اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔ جو وسے سچکھنڈ دوارا سچ محلا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے
 دپیک اکو بلا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سچ دوارے آپے کھلا، دوجا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ اوہ دھام سہائے نہچل اک اٹلا، اٹل پُرکھ وڈ
 وڈیائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو لوک مات گھلا، شبدی شبد شبد شنوائیا۔ سو کلجگ اتم دئی دویتی میٹے سلا، سلل اپنا حکم
 ورتائیا۔ جن بھگتاں دھر دا نام پھڑا کے پلا، پلکان دے پچھے اپنی گندھ پوائیا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پریت جل تھلا،
 مہیئل کھوجے چائیں چائیا۔ اوس دا انت اکو ہونا ہلا، حالت دین دئی بدلائیا۔ جس دی سمجھ کھئے نہ کلا، کلجگ کل کاتی دئے کھپائیا۔
 دھرنی کہے میرا صاحب سوامی سچا، سچ سچ وڈیائیا۔ ستگر شبد شبد جس دا پچھ، جس نوں جننے کھئے نہ مائیا۔ سچکھنڈ دوارا اوس
 دا پتہ، پت پرمیشور دتا بتائیا۔ جو آد جگاد سدا سمرتھا، بھرپور رہیا سرب ٹھنائیا۔ اوہنوں ویکھ سکے نہ کھئے جگت جگیا سو نیر اکھا،
 نج نین نظری آئیا۔ جس دی ونڈ نہیں کیشنا شکلا پکھا، حصے جگت نہ کھئے بنائیا۔ دھرنی کہے میں اوس نوں اپنا دکھ دساں، رو رو دیاں

سُنائیا۔ میرے اُتے کوئن کوٹ بھگت سنت ہو گئے لکھان، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اشارہ دے کے گئے لیکھا لکھ کے گئے ہتھان، پیشتر پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ زین ہونی اندھیری مسّا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار سانجھا یار جوت دھار لوک مات آوے نسا، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کریا میٹے رٹا، جھگڑا وکار رہن نہ پائیا۔ اوہ سب دا چیتھڑ پُرانا ویکھے پھٹا، تن وجوڈاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے حقیقت حقا، حق دا مالک خالق بے پرواہیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر دارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا دھرم نے پھڑ لیا گٹ، بنا مٹھی دتا دباٹیا۔ میرا ناتا جگت رہیا ٹٹ، ٹٹدی ویکھ لوکائیا۔ چار کُنٹ پئی لٹ، کلجگ لٹیرا بھجے واہو داہیا۔ سچ نالوں سارے گئے رُٹھ، رُٹھیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ دھرنیئے تُوں وی کھول اپنے بٹ، انتر آواز دے سُنائیا۔ پُرکھ اکال کولوں پُچھ، کی تیری بے پرواہیا۔ میرا پیار رہیا نہ ٹُچھ، مُحبت وچ نہ کھئے سائیا۔ میرے اُتے رہی نہ سُچ، سنجم سارے گئے گوائیا۔ تُوں مالک بے پرواہ اُچ، اگم اتہاہ اک اکھوائیا۔ کیوں خزاں ہوئی رُت، بسنت دتی بدلائیا۔ پیار دا رہیا کھئے نہ سَت، دُلا رارو پ نہ کھئے درسائیا۔ کریا کر ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ نرگن دھار دھار وچوں اٹھ، جوتی جاتے لے انگرائیا۔ امرت نام دے گھٹ، سچ پیالہ اک پیائیا۔ دئی دویتی میٹ پھٹ، پھٹکل رہے نہ کھئے لوکائیا۔ پنج وکارا جڑ پُٹ، نیست و نابود کر وکھائیا۔ میرا بھاگ نہ جائے نکھٹ، بھنڈارا اٹھ دے ورتائیا۔ میں دوارے تیرے جاواں جھک، نو نو سپس نوٹیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لک، بیہو ابھیدا دے کھلاٹیا۔ دھرم دا بوٹا گیا سُک، ہریا سِنچ نہ کھئے کرائیا۔ بھاگ لگے نہ جنی ککھ، بن تیری کریا بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی دُکھ، ستّ دیپ رہے کُراٹیا۔ جگت ترسنا ودھی بھکھ، ساتنک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے دھرم نہ کر گریہ زاری، گریبان سب دا ویکھ وکھائیا۔ میں وی اوس دی پنہاری، جگ

جُگ سیو کھائیا۔ جس دا راہ تكدے پیغمبر گر اوتاری، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جس دی آد جُگاد سیکداری، سر سر رزق سبائیا۔ سو شہنشاہ جوت یزکاری، زویر اکم اتھاپیا۔ جس دی کلجگ اتم واری، وارث ہو کے پھیرا پائیا۔ تیری میری مٹے خواری، جگت دیوے مان وڈیائیا۔ اوبدی کھیل تک دو دھاری، سرگن نرگن روپ پرگٹائیا۔ جس دی مہا بے شماری، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ میں اوسے توں گھولی واری، اپنا آپ گھول گھٹائیا۔ جس کلجگ انت سب دا قرضہ لاہنا اُدھاری، پچھلا لیکھا دئے مُکائیا۔ جن بھگتاں کرے چوکیداری، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جگت ترسنا میٹے غداری، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوبدا کھیل جگت سوانگ دھرت اُتے مداری، مُدعا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نو وند پرتھی دیپ ست ویکھ ہٹ بازاری، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ جو آسا رکھی اشٹبھج ڈرگا کواری، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ اوہ کھیل کرے وچ سنساری، بھنڈاری سنگھاری جس نوں سپس نوائیا۔ دھرنی کہے دھرم توں اوسے دی دھوڑ لاؤنی چھاری، ٹکا اکو اک رکھائیا۔ جس نے نام کلمے دی گر اوتار پیغمبران دتی راہ داری، رستہ لوک مات وکھائیا۔ جس دے شاستر سمرت وید پُران چار جُگ دے گرنتھ بنے اخباری، خبراں دھرم دھار سُنائیا۔ اوہ پرگٹ ہویا کل کلکی نہکلنک اوتاری، اوتر اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا کھیل اکما کرے بن وڈ بلکاری، کل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں کرے طرفداری، طرفین کرے خلق خُدائیا۔ جو لیکھا جانے نر ناری، نر نرائن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد سب دا میت مُراری، مِت پیرا ایکنکارا اک اکھوائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر کرنیل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میری دھرم نے پھڑی وینی، بہیا زور نال دبائیا۔ ہلُون کے کہا کیوں سرشٹی دی مت ہوئی پینی، سچ دے سمجھائیا۔ کیوں منسا ہوئی کینی، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ جس چلائی کھینی، کھیوٹ کھیٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنیا بدلی جینی، جیون جُگت گئے بھلائییا۔ بھے چکنا ساڈھے تِن ہتھ سیویں، سییاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بھلی جگت رس دی پینی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔

لیکھا تک لے ترے گن تینی، کی ترے بھون دھنی کھیل کھلائیا۔ ساچی وست گئی چھینی، کایا مندر خالی نظری آئیا۔ کیوں دُنیا ہوئی
 ناپینی، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی کرتا کار کھائیا۔ دھرنی کہے دھرم نہ
 ہو ایڈا کابلا، کالکھ ٹکے ویکھ جگت لوکائیا۔ آگے وقت رہیا نہ بابلا، پاندھی سب دا پندھ مُکائیا۔ جس نرگن نُر جوت کیتا اُجالا،
 چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ اوہ کھیلے کھیل گر گوبند گویالا، مہربان بے پرواہیا۔ تیرے میرے اُتے ہووے دِیالا، دین دِیال دِیا کھائیا۔
 چاروں کُنٹ ہووے رکھوالا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پھل ویکھ لکھ چوراسی ڈالا، پت ٹہنی پھول پھولائیا۔ جس دی جگت
 اولڑی چالا، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ اُن سب توں لینا ہالہ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا بھیو چکائیا۔ دھرنی کہے دھرم نے میری پھڑی عرق، اُتے اُتے ہتھ ٹکائیا۔ اپنی چار جگ دی ویکھ شرط، جو شرع
 والیاں نال کرائیا۔ میرا پت پرمیشور آنا پرت، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ بھاگ لگاؤنا اُپر فرش، عرشاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں میٹنی
 حرص، ہوس کوڑ مٹائیا۔ دیوے اگتی درس، دیدہ دانستہ سوبھا پائیا۔ اُسدا کھیل ہونا اسچرج، جگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دھرم
 دی پالنا اُس نے سمجھنا اپنا فرض، لیکھا ویکھنا تھاوں تھائیا۔ ضرور بینتی منظور کرے عرض، آرز اپنی اک سُنائیا۔ سب دا لہنا دینا
 پُورب اُتارے قرض، مقرُوض دئے مُکائیا۔ جس دے گرہ سب دے لیکھے ہوئے درج، درجہ بدرجہ ویکھ وکھائیا۔ اُس شرع دی چھری رہن
 نہیں دینی کرد، قتل گاہ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ سُرپیر مردانہ بن کے مرد، مدد کرے تھاوں تھائیا۔ دھرنی کہے دھرم ضرور ساڈی ونڈے
 درد، درد دُکھ بھے بھنجن اپنا حکم ورتائیا۔ میں وی اُس دی کِریا بنا ہوئی ناپڑد، بستر بھُشن کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساڈا ہون نہ دیوے حرج، حرجا نے سب
 دے پُور کرائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر مکھن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم آ میرے آگے، آگے ہو کے دھیان لگائیا۔ کیوں سرِشٹی ہوئی کگے، ست سچ دے مالک دے سمجھائیا۔ دھرم کہے میری اتم ہوئی حدے، آگے قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ میں حکم مندا جو چڑھیا آسو بگے، شاہ سلطانا نظری آئیا۔ جس دی دیپک جوت آکو جگے، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اُس دے حکم اندر تتی واء وگے، وہن کوڑ والے وائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پھرن بھجے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میں وی پھراں کھبے سچے، پھراں چائیں چائیا۔ دین دُنی کیسے نہ لبھے، لبان بھری لوکائیا۔ جس دا روپ انویا تکیا بھبھے، ہم ساجن نظری آئیا۔ اوہ کھیل کھلاؤندا کدے کدے، قدیم دا مالک دھردرگاہیا۔ جیہڑا چوراسی وچوں جن بھگت کڈھے، پھڑ آتم دھار اٹھائیا۔ اوہنوں جھکدے وڈے وڈے، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ویکھے کایا ڈونگھے کھڈے، سمنڈ ساگراں پھول پھولائیا۔ جس کھیل کھلایا کلجگ کایا ماٹی ہڈے، نار نار دھیان لگائیا۔ اوہ سمبل دیس آگیا اپنے اڈے، سنگھاسن آسن اک وڈیائیا۔ ستگر شبد شیر ہو کے گجے، سنگھ بھیک اک لگائیا۔ گرمکھاں پردے کجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچا کایا کرے حجے، حُجرہ حق حق سُہائیا۔ اُس دا درشن کیتا اچے، گھڑی سُلکھنی سوہا پائیا۔ جس پچھلی کیتی کرنی رتے، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو بدھے، بندگی وچ سیس نوائیا۔ کلجگ دے کوڑ یار اُس دے حکم وچ اپنا بہار جاندے لڈے، گٹھڑیاں سِراں اُتے اٹھائیا۔ چھڈی جان دیناں مذہباں دی حدے، حد آکو ویکھ وکھائیا۔ جس دا آکو دوارا آکو پدے، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا کھیل آکو یدے، یدپ رہیا کرائیا۔ جس دا نام آکو چھندے، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوس دا بھیو نہ پاؤن کلجگ بندے، پت پریشور نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہدے چار جگ دے وکھڑے دھندے، آگم آگمڑی کار کھائیا۔ اُس نے دین دُنی سادھنی نال شبد دے ڈنڈے، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلائیا۔ دھرنی کہے دھرم کلجگ آیا اتم کنڈھے، کنڈھی بیٹھا ویکھ وکھائیا، جس دی یاد وچ جگ چوکڑی لنگھے، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ اوہ صاحب سلطانا سِری بھگوانا ساڈی اتم منے، منسا سب دی پور کرائیا۔ ہرجن دا نور نورانہ آکو چڑھے چنے، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔

مایا ممتا موہ کرے کھنّ کھنّے، خانہ سب دا دئے اُٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، بھگوان بھگوان اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی میریاں ٹٹ گئیاں لٹاں، بمت مات رہی نہ رائیا۔ بنا پرہوؤ تون رکھے کوئی نہ پتا، پتت ہوئی جگت لوکائیا۔ جگت جگیا سوآں ماریاں گئیاں متاں، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ سب دا انتشکرن ہویا تتا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ پردے پریم رہیا نہ رتا، رتن امولک روپ نہ کھئے درسائیا۔ چاروں کُٹ سارے کردے خطا، بخشش وچ رحمت نہ کھئے کھائیا۔ جیو کردے ہتا، ہتیا ویکھی خلق خُدا ئیا۔ ساچے ستھر کوئی نہ لتھا، یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دھوڑی لگے نہ کیسے متھا، مستک خاک نہ کھئے رمائیا۔ کلجگ مایا سب نوں پائیاں نتھاں، چاروں کُٹ کھچے واہو داہیا۔ دھرم کہے میں گکرم دی دھار ڈھٹھا، بل رہن کھئے نہ پائیا۔ پھری ڈہائی اٹھسٹھا، تیرتھ تھ رہے گر لائیا۔ روندے ویکھ مندر مسجد شودوالے مٹھا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ چاروں کُٹ کوڑیاں ہٹاں، ساچا نام نہ کھئے وکائیا۔ پرکاش دے نہ کیسے کایا مٹا، اندھ اندھیرا چھائیا۔ میں دروبی نو ست نتھاں، بھجّاں واہو داہیا آتم پر ماتم تکیا نہیں کیسے اکٹھا، پاربرہم برہم وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں کوٹن کوٹ ویکھے جٹا دھاری جٹاں، ٹلیاں پھول پھولائیا۔ میں جدھر تکیا مینوں اُدھروں پیندیاں سٹاں، کلجگ کوڑا اپنا بل دھرائیا۔ دھرم شاستراں پیا رٹا، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کیسے دی قیمت رہی نہ ٹکا، اوتار پیغمبر گر ہٹو ہٹ وکائیا۔ ست دھرم دا دے نہ کھئے مارگ سچّا، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ کنچن گڑھ بنے نہ کایا ماٹی کچّا، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ منوآدہ دشا اٹھ اٹھ نچّا، بھجّے واہو داہیا۔ جیو جگیا سو مایا اگن وچ مچّا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے جنان چر ستگر شبد پُرکھ اکال دا نہ اٹھیا چّھ، پچیاں پچپن کیسے دا کم نہ آئیا۔ میں اُس دا تیتھوں پُچھن آیا پتہ، پت پریشور در پردہ دئے اٹھائیا۔ دھرنی کہے دھرم جس نوں لبھدے کوٹاں لکھاں، انگنت دھیان لکائیا۔ میں اُس دی رحمت وچ وساں، مہربان مہربان اکھوائیا۔ تون درشن کر لے بنا نیترا اکھاں، اکھیاں اکھیاں

وچ بدلائیا۔ اوہ وسے بھگتاں دی کُلی ککھّاں، محل اٹل جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ میں اُس دے چرناں واسطہ گھتاں، آپ اپنا سپس نوائیا۔ جس دا اک ڈنکا فتحا، فتح سب دے اُتے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد سرب کلا سمرتھا، سمرتھ سوامی انترجامی اک اکھوائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر پیپی عجیب کور دے گرہ *

دھرم کہے میریاں بھجاں نہیں رہیاں باہواں، بل نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو صاحب پرہو نون دھیاواں، انتر انتر دھیان لگائیا۔ کلجگ جیواں ویکھ کاواں، جو کاگ وانگ کُرائیا۔ صدق تک جگت دیاں ماواں، پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ کیسے دیوے نہ کھئے ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت جگت تپائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پھردے مذہباں دیاں راہواں، حد حدو داں ویکھ وکھائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے میں کس سریر نون راواں، رام کرشن انیکا نظری آئیا۔ میں تیرا راہ تگاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ دوس رین ڈھولے گاواں، نون میرا میں تیرا دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے انتر تیرے ویراگ دا باوا، بوکیاں نال سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ کے دعویٰ، دعویدار تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے چرن کول بل بل جاواں، سپس جگدیش نوائیا۔ میں چاروں کُنٹ ہویا نتھاواں، سچ دوارا رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت آہار بنیا سوران گاواں، کھلڑی کھل لہائیا۔ میں تیری اوٹ تکاواں، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ صاحب سلطان کلجگ کوڑی کِریا بدل دے پرچھاواں، نرگن نور سورہ کر سُنائیا۔ میں دوس رین کُراواں، کوک کوک سُنائیا۔ پُرکھ اکال تینوں بُلواواں، بنا بُلان تون تیری یاد رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرم کہے دھرنی کتھے تیرا پُرکھ بدھاتا، پرم پُرکھ دے سمجھائیا۔ جو سب دا پتا ماتا، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جو جگ چوکڑی دیوے داتا، سرگن جھولی آپ بھرائیا۔ بیٹھا رہے اکانتا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دا کھیل سدا بہ بھانتا، اوتار پیغمبر گرو کھیل کھلایا۔ لیکھا دس پُرکھ ابناشا، کی ابناشی کرتا کل ورتائیا۔ نون بنی جگت دی ماتا، دھرنیئے کی تیری وڈ وڈیائیا۔ کیوں تیرے اُتے ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اپنا نگاہ مار کے

ویکھ احاطہ، نو کھنڈاں دھیان لگائیا۔ کیسے ملے نہ کھلا پاتا، پت پرمیشور ملن کھئے نہ پائیا۔ نام دیوے نہ کھئے سوغاتا، وست سچ نہ کھئے ورتائیا۔ چاروں گنت دسے گھاٹا، گھاٹے وچ لوکائیا۔ کیتھے کڈھیا امرت والا باٹا، جو پُرکھ اکال گوہند ہتھ پھڑائیا۔ کیوں ویراگنے تیرا کھلا دسے جھاٹا، مینڈھی سپس نہ کھئے گنداٹیا۔ دھرنی کہے دھرم میرا ویکھ چیتھڑ پاتا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ میں اوسے دیاں تگاں واٹاں، جو بنیا پاندھی راسیا۔ جس دی یاد وچ جوت جگائی نال للاٹا، نور نور نال چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ ہو آٹیا۔ دھرم کہے دھرنی میرا رسیا کوئی نہ زور، زوراور دھیان لگائیا۔ کلجگ سادھ سنت کیتے چور، ٹھگی جگت نال کھائیا۔ شرع والے پوش لہندے ڈھور، کھلاں کھل لہائیا۔ چاروں گنت اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا مور تور، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ میں کوک مچاواں شور، سری بھگوان دیاں سنائیا۔ تیرے ہتھ سب دی ڈور، گنڈھ تیرے نال رکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن دھار آپے ہڑ، ہڑی ہڑی تیرا راہ تکائیا۔ دو جہاناں لا ایک پوڑ، پوڑی ڈنڈا اور نہ کھئے بنائیا۔ شبہ آسو چڑھ اگمے گھوڑ، دو جہاناں پار کرائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا ہوڑ، ہوکا دیاں تھاوں تھائیا۔ بھگت سہیلے اپنے نال جوڑ، آتم پرما تم میل ملائیا۔ دھرم کہے میرا کیسے نال نہیں کھور، سچ سچ صاحب سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرویر تیری لوڑ، لڑیندے سجن تیری آس رکھائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مال چک ضلع امرتسر گندن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے رسیا سچ نہ دھرما، دھرم جی ٹسیں لو انگرائیا۔ دھرم کہے میں وی ویکھاں کلجگ کوڑ ککرما، چاروں گنت دھیان لگائیا۔ میں سندیسہ دیواں شو برہما، وشنوں رسیا سنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر جیواں جنتاں ویکھو بھرما، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ بھے رسیا نہ کیسے مرنا، جنم وچوں جنم نہ کھئے بدلائیا۔ پُرکھ اکال دی لگے کھئے نہ سرنا، سرنگت نظر کھئے نہ آٹیا۔ بھوجل پار کیسے نہ ترنا، شوہ دریا کوڑی کیرپا رسی رڑھائیا۔ درگاہ ساچی کیسے نہ چڑھنا، منزل حق نہ کھئے پہنچائیا۔ لیکھا تگو ورنان برناں، دیناں مذہباں

بھول پھولائیا۔ کی کھیل پُرکھ اکال نے کرنا، سچ دیو سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم
 اک ورتائیا۔ دھرم کہے سُن دھرنی میں دسّاں حال اکّما، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ میرا دین دِیال سِری بھگوان جیہڑا جنی گکھ کدے نہ
 جّما، جنم وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں دین مذہب دی نہیں کوئی طمع، لالچ دین مذہب ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ ہرکھ سوگ نہیں کوئی
 غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ پون سواس لے کوئی نہ دما، سواس سواس نہ کھئے بدلائییا۔ جس دی حد نہیں کوئی بنّہ، دو جہان وجے
 ودھائیا۔ جس دے حُکم وچ گوبند اک لگایا کتا، اوہ کائنات دے بدلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے دھرم تیری کتھے طاقت گئی دُھج، ست سچ دے سمجھائیا۔ کیوں دیک رہیا بُجھ، سچ جوت نہ
 کھئے رُشنائیا۔ کیوں کوڑی کِرپا گئی رُجھ، انتر بھلیا بے پرواہیا۔ پوتر رہی کیسے نہ بُدھ، من مت کرے لڑائیا۔ نرم ل نور نظر نہ آئے دُدھ،
 ست سرُوپ نہ کھئے دکھائیا۔ کیوں کلجگ رہیا کُد، بھجے واہو داہیا۔ دھرم کہے دھرنیئے ہُن لیکھا اُس پرہو دا جس دے ہتھ سب کجھ،
 کرنی کرتا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں کِس
 بدھ رکھاں اُمیدا، کون کوٹ دھیان لگائیا۔ کدھر لاواں نیجھا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ کِس دھار وچ رکھاں سِدھا دیدا، دیدہ دانستہ سوہا
 پائیا۔ دھرم کہے اُس پرہو دا کھیل پیشیدہ، پیشین گوئیاں وچ سارے گئے درڑائیا۔ جو بھگتاں پوریاں کرے ریجھا، سنت سہیلے میل
 ملائییا۔ چار جُگ دے شاستراں دی دھار ست ست دیاں رسیداں، کلمے کائنات نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وڈ وڈیائییا۔ دھرنی کہے دھرم آدوویں کریئے صلاح، مشورہ اک پکائییا۔ ستگر شبد بنائے ملاح، کھیوٹ
 کھیٹا اک رکھائیا۔ بنا کراں ہتھان توں کریئے دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ساڈے مہربان خُدا، محبوب تیری سرنائیا۔ واہگرُو ہو سہا،
 سہائک نائک نظری آئیا۔ دُھر دے رام دیا کہا، کاہناں دے کاہن تیرا نور اکو نظری آئیا۔ ساڈا لہنا دینا پور کرا، کرم کانڈ دا پندھ مُکائییا۔
 دھرنی کہے میرا پوتر کر تھان، تھان تھنتر وجے ودھائیا۔ دھرم کہے میں سچ دی پکڑاں بانہ، بابو بل دھرائیا۔ دوباں نوں اکو دین دِیال
 کردے ہاں، نظر نظر وچوں بدلائییا۔ بن تیری کِرپا ہنس بن نہیں سکدے کاں، کاگوں ہنس نہ کھئے اڈائییا۔ جھگڑا میٹ دے سور گاں،

پشوآن کھل نہ کھئے لہائیا۔ دھرنی رو پئی مار کے دھاہ، دوہتھڑ دھرم دتی لگائیا۔ پُرکھ ابناشی نرگن نرویر اپنا بھیرا پا، پاربرہم تیری اوٹ رکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی پن ہتھان دیدے ٹھنڈی چھان، اگنی تت تت بھجھائیا۔ اسیں دوویں مل کے کہیئے واہ واہ، واپگرؤ تیری بے پرواہیا۔ دھرم کہے ستجگ ساڈے نال رلا، پلؤ دھر دی گنڈھ بندھائیا۔ لیکھا رسؤلان والا مُکا، اللہ تیری بے پرواہیا۔ سارے تیرا رہے راہ تکا، تقویٰ اک رکھائیا۔ تُوں مالک خالق اگم اتھاہ، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی دھرنی کہے صاحب سلطان میں تیرے بل بل جان، دھرم کہے میں بلہاری اپنا آپ گھول گھائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کنگ ضلع امرتسر گرنام سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنیئے سرشٹی ہوئی نگر، ستگر شبد نہ کھئے منائیا۔ انتر واشنا ہوئی بُری، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگنائیا۔ شرع دی چاروں کُنٹ چلی چھری، جس نے ضمیر ذبح کرائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے اگنی تری، تریا توں پرے درس کھئے نہ پائیا۔ سرت شبد کھئے نہ پھری، فرنا من بند نہ کھئے کرائیا۔ سچکھنڈ دے نہ کیسے پری، پریاں لوآں توں باہر پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ ستگر ملے نہ چرن دھوڑی، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ رنگن چڑھے کیسے نہ گوڑھی، تن وجود نہ کھئے صفائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کرے نہ کھئے مزدوری، پاربرہم برہم سیو نہ کھئے کھائیا۔ کلجگ سب تُوں رہیا گھوری، چار کُنٹ رہیا ڈرائیا۔ جس نے جوٹھ جھوٹھ کیتی مشہوری، مشورہ مایا متا نال پکائیا ستگر درس کھئے نہ کرے حضوری، ستمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت نظر نہ آئے نوری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے دھرم میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ جنائیا۔ سچ دی رہی نہ کھئے نشانی، نشانہ دھرم نہ کھئے جنائیا۔ جھگڑا پیا جیو پرانی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ ثابت دے نہ کھئے ایمانی، عملاں وچ نہ کھئے لوکائیا۔ جدھر تگان بے ایمانی، ست سچ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا (چکے) نہ چارے کھانی، چارے بانی رہی سمجھائیا۔ آتم برہم دی کرے نہ

کھتے پہچانی، بے پہچان ہوئی لوکائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دی بھلی سب نوں بانی، بان انیالا تیر نہ کھتے لگائیا۔ من منوآ چڑھیا اپنی ترل جوانی، جوین جگت والا ہنڈھائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی پیئے کھتے نہ پانی، اگنی آگ نہ کھتے بوجھائیا۔ ملے میل نہ شہنشاہ سلطانی، پرم پُرکھ درس کھتے نہ پائیا۔ جدھر تگاں جگت ودیا ہوئی ابھانی، من کا منکا نہ کھتے بھوائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے پد نربانی، سچ دوارا ویکھن کھتے نہ پائیا۔ دھرنی کہے دھرم میری اکو آشا سچ کر مانی، بنا منسا توں دیاں سنائیا۔ کلجگ اتم چارے کنتاں آئی ہانی، سر سکے نہ کھتے اٹھائیا۔ پرم پُرکھ بھلیا جیو پرانی، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا لیکھا آد جگاد زمیں اسمانی، جگ جگ دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کنگ ضلع امرتسر نرین سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی کی کریئے ہن دو، دو جہان دھیان لگائیا۔ ساڈا مان رہیا نہ کو، نو ست ویکھ وکھائیا۔ ساڈے نالوں سب دا تٹا موہ، مُجبت کورئی کرپا نال رکھائیا۔ پنج وکارا بنیا گروہ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ساچا نام سنے کوئی نہ سو، سو پُرکھ نرنجن میل نہ کھتے ملائیا۔ کلجگ چاروں کنت کرے دھروہ، ہنگ برہم نہ کھتے سمجھائیا۔ نج نیتر لوچن ہوئے کیسے نہ لو، نور ظہور نظر کیسے نہ پائیا۔ میرا سب گچھ کلجگ لیا کھوہ، خالی ہتھ دیاں ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی ساچا حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے دھرم اپنا رکھ جیرا، جیرج اندج اٹبھج سیتج دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے مہرا، مہربان ہوئے سہائیا۔ جنھ نام درڑایا توں میرا میں تیرا، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد شبد گر چیرا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ چاروں کنت میٹے اندھیرا، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ میرا گھلا کرے ویہڑا، چاروں کنت وجے ودھائیا۔ جس صدی چوڈھویں اتم دینا گیڑا، اٹی لٹھ بھوائیا۔ ورنان برنان بھیرے بھیرا، دینان مذہبان دئے ٹکرائیا۔ اُس دا حکم سن کیرا، اکو وار سنائیا۔ جو نرگن دھار پئے پھیرا، پھرت پھرت ویکھے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں بٹھے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کورئی کرپا رہن نہ دیوے جھیرا، جھگڑا جگت دئے چکائیا۔ اوہدا حکم اکو اتم انت بتھیرا،

بہ لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرم کہے دھرنی میری
 ول جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرا نو کھنڈ پرتھمی بند ہویا تاک، قفل سکے نہ کھئے کھلائیا۔ مینوں یاد آؤندا سب دا بھوکھت واک، جو
 اوتار پیغمبر گر گئے سنائیا۔ سو وقت پُجیانال اتفاق، اتفاقیا گیا آئی۔ بہڑی چار گنٹ میرا رہیا کھئے نہ گاہک، خریددار نہ کھئے اکھوائیا۔
 جو دین مذہب بنے میرے رابک، انت ہالہ دین کھئے نہ آئی۔ میرا چیتھڑ پُرانا بدن والی پوشاک، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ چار ورنان
 رہیا کوئی نہ ساک، سجن ساک نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ ویکھ مینوں اشارہ دیوے عیسیٰ دا کلاک، کلا پرہ دی ویکھ وکھائیا۔ تن بُت وجود
 رہیا کیسے نہ پاک، محمد ویکھے نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔
 دھرنی کہے دھرم نہ رو میریا ویرا، دھیرج دھیر نال جنائیا۔ جس رویداس دا لیکھ لایا کسیرا، گنگا گنگوتری دئے گواہیا۔ جس مان دوا یا
 پیغمبر پیر فقیرا، فقرہ اک سنائیا۔ جس اوتاراں دتیاں دھیراں، دھیرج نال جنائیا۔ جس گوہند بنہیا چیرا، چری وچھنے لئے ملائی۔ جس
 بھو کھلایا کبیرا، قبران توں باہر درڑائیا۔ اوہ بدل دیوے سب دیاں تقدیرا، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ جس دیاں ویکھ سکے نہ کھئے تصویرا،
 تصور کر نہ کھئے جنائیا۔ اوہ میرا مالک گھت کے آگیا وپیرا، دو جہاناں پندھ مُکائییا۔ اوہ دے کول شبد دیاں شمشیرا، کھنڈا اکو اک درسائیا۔
 جس دین دنی دیاں میٹنیاں لکیرا، حد حدود مٹائییا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے غریب امیرا، شاہ حقیرا اکو گھر سہائیا۔ اُس دا نشانہ نہیں کوئی
 جگت مُکھی والے تیرا، اوہ تیر انداز دُھر دا ماہیا۔ جس دے کول امرت نام اگم سیرا، گھر گھر دئے بیائییا۔ اوہ شہنشاہ پاتشاہ اوہدا
 ستگر شبد وزیرا، حُکم دا حاکم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی گنی گپیر، گہر گور اک اکھوائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر سکھدیو راج دے گرہ * ❁

دھرم کہے دھرنیئے مینوں ویکھ کے آوندا درد، دُکھی دین دُنی کُراٹیا۔ شرع چُھری قصائی بنی کرد، قتل گاہ دِسے خلق خُداٹیا۔ مین ست سچ دی کراں عرض، عرض اک درڑاٹیا۔ پروردگار سانجھے یار مردانے مرد، مہربان ہو سہائیا۔ تیرے کول آد جُگادی سب دی فرد، لیکھا دُھر دا نظری آٹیا۔ سب دی پوری کر دے شرط، شرع شریعت پھول پھولاٹیا۔ چرن چُھپا دے اُپر دھرت، دھول دے وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے مین بدھے دوویں ہنٹھ، بنا ہتھیلی ہتھیلی ملاٹیا۔ سیس جھکاواں پُرکھ سمرتھ، در ٹھانڈے لاگان پائیا۔ وست اگمی دے وتھ، امل اٹل ورتاٹیا۔ اپنا حُکم دس سمرتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لاه ستھ، ستھر یارڑا گوہند دئے گواہیا۔ میری نیتر ویکھ وہندی آتھ، ہنجنھواں ہار بنائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارے پانٹھ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ جھکڑا میٹ وکارا اٹھ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ دیپک جوت پرکاش جگ لٹ لٹ، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شبد انادی مار سٹ، سٹیاں لے جگائیا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، ہٹوانا بن بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دے کٹ، ملیچھاں اندر کر صفائیا۔ مین تیرا ڈھولا گاواں بن کے بھٹ، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ تون دھرم دوارا دس دے اکو تٹ، کنارہ اکو نظری آٹیا۔ صاحب پُرکھ اکال دین دیال اپنی بدل کروٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیاٹیا۔ دھرم کہے دھرنیئے آدوویں منگیئے، در ٹھانڈے سیس نواٹیا۔ سچ دوارا پرہو دا لنگھیئے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اپنا دُکھڑا دسیئے تنگیئے، نینان نیر وہائیا۔ پرکاش رہیا نہ تارا چندیئے، سوریہ لوئن نہ کھئے کھلاٹیا۔ پھری دُبائی وچ ورہنڈیئے، برہمنڈ رہے کُراٹیا۔ سب دی آتم ہوئی رنڈیئے، کنت سہاگی ہر نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے دھرم مین دساں اگمی بات، باطن دیاں جنائیا۔ اوہ صاحب کملاپات، پت پرمیشور نور الاہیا۔ اوہ جُگ جُگ دیوے سچ سوغات، ست ستوادی آپ ورتاٹیا۔ سب دا بن کے پتا مات، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ کی ہویا جے کلجگ ہوئی اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوہ سوامی انترجامی ویکھنہار پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ اوہ ساڈی ضرور پوری کریگا

آس، آہستہ آہستہ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ذرا نگاہ مار لے اُپر آکاش، آکاشاں توں پرے دھیان لگائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار نواس، سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیا۔ اوہ بھگت سُہیلا اک اگیلا نرگن سرگن دا داسی داس، سیوک سیوا آپ کھائیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ حضور ضرور بدلیکا سماج، سمگری دُھر دا نام ورتائیا۔ ستجگ نوں سچ دیویگا راج، رعیت ہرجن مات پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی کی مینوں دیویں دھرواس، دھرم نال جنائیا۔ کس بدھ میرا پورا ہوئے وشواس، وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دی رکھی آس، اکو اوٹ تکائیا۔ جو کھیلے کھیل تماش، جگ کرتا بے پرواہیا۔ جس منڈل منڈپ پوائی راس، گوپی کاہن دھار پرگٹائیا۔ جس لکھ چوراسی جنم کرنا راس، رستہ اپنا اک سمجھائیا۔ سب دی ترکھا میٹنی پیاس، امرت دھار مُکھ چوائیا۔ جن بھگتاں دینی شاباش، سر سر ہتھ رکھائیا۔ اوہ ساڈی ضرور سنیگا بات، باطن ویکھے دُھر درگاہیا۔ جگت رہن نہ دیوے اندھیری رات، ستجگ چن کرے رُشنائیا۔ اوس دی آتم پر مات دی دھار ہووے جماعت، جملہ اکھڑ اک پڑھائیا۔ نرگن ہو سرگن پُچھے وات، واتا ورن ویکھے خلق خُدائیا۔ اوہدا کھیل تگنا لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رہی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے دھرم آمل کے کریئے ڈنڈاوت، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پرہ سچ دی دے نیامت، وست امولک اک ورتائیا۔ کوڑی کِریا میٹ بغاوت، بغلگیر کر لوکائیا۔ تُوں مالک صحیح سلامت، آد جگادی اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی رہے نہ کوڑ جہالت، جہاں تہاں ہو سہائیا۔ گرمکھ بھگت سُہیلے پرگٹ کر موتی مانک، اٹلے ہیرے آپ پرگٹائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے آنجانت، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی پوری آس کرائیا۔ دھرنی کہے دھرم اوہ دیون جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دا سچ نال کرے سنجوگ، سنجوگی میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ہوئے کئے روگ، دُتیا بھاؤ گوائیا۔ دیوے درس اموگھ، جن بھگتاں دئے اٹھائیا۔ میرا ہو لا کرے بوجھ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ جس دی آسا کردے روز، درشن دیوے چائیں چائیا۔ میرا پریم چوچی چوج، چولا اپنا لکے بدلائیا۔ جس دی کر سکے کوئی نہ کھوج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ

ویکھے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات پردہ لاپیا۔ اوبدا نام ندھانا اک سلوک، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوبدے حکم وچ مانتی موج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ کلجگ دا سماں نہیں کوئی بہت، لمبا سفر نہ کھئے جنائیا۔ صاحب سلطانا ساڈا پورا کریگا شوق، شوقیا اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا بھانا سکے کوئی نہ روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ جس تون جھکدے اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو کوئن کوٹ، اسنکھ اسنکھا سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ دھرنی کہے دھرم دوویں ڈاہیئے جھولی، پن بستر بھوشن آگے ڈاہیا۔ پرم پُرکھ پرہہ ساچا تول تولیں، تولنہار تیری وڈیائییا۔ سچ دوارا اپنا کھولیں، کُنڈا کھڑکی آپ کھلائییا۔ جتھے پاوے کھئے نہ روئی، جھگڑا دے نہ کھئے لوکائییا۔ اپنے نام دی دسنی اگتی بولی، انبولت راگ جنائییا۔ میں تیرے چرناں گھول گھولی، آپ آپا گھول گھائییا۔ دھرنی کہے دھرم تون کلجگ انت مول نہ ڈولیں، اپنا بل ودھائییا۔ میرے صاحب نے صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار کھیلنی ہولی، ہولا سب دا بہار کرائیا۔ لہنا دینا پورا کرے دھرم دھار دی گولی، گولک رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائییا۔ دھرم کہے میں دکھاں بھریا، کی دساں اپنا حال۔ نہ جیوندا نہ مریا، نہ سکان سرت سنہال، بھہ بھو وچ ڈریا، کی کھیل کلجگ کال۔ اپنے اندر آپے وڑیا، نہ سکان سرت سنہال۔ ایک اگتی اکھڑ پڑھیا، جیہڑا قلم دوات لکھیا نہیں نال۔ اوہ سندیسہ دتا اڑیا، سمبل آوے دین دیاں۔ جن سب کچھ پچھے کریا، آگے سب دی سرت لئے سنہال۔ جس دی سرن لگ کے ہرجن تریا، لیکھا جانے شاہ کنگال۔ جس لکھ چوراسی گھاڑن گھڑیا، اوہ تیری کرے پرتپال۔ ساچی چوٹی آپے چڑھیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جس دی اوٹری چال، چال نرالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنی آپ وکھائییا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر روشن لال دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم مینوں آئی اگئی بھاگھے، ہر صاحب دتا جنائیا۔ جس دا کھیل الکھنا الاکھے، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ اتم کلجگ آپے پت راکھے، رکھک ہو کے ہونے سہائیا۔ سدا رہے سنگ ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ اُس دی دھوڑی لائے مستک ماتھے، چرن چہوہ نال وڈیائیا۔ جس دی مہا اکتھنا اکٹھے، کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ اوہ ضرور ستجگ چلائے راتھے، کلجگ کوڑا پنڈھ مکائیا۔ جو سرب کلا سمراتھے، ست سروپ اکھوائیا۔ اوہ بھگتاں جوڑے ناتے، اپنا میل ملائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتے، ساچا چند چمکائیا۔ دیناں مذہباں ویکھے کھاتے، جوں اجوئی کھوج کھوجائیا۔ اُسدے حکم سندیسے ساچے، جو مینوں سچ دتا درڑائیا۔ سنیہڑا ستگر شبد ہو کے آکھے، اکھراں توں باہر جنائیا۔ پرگٹ ہووے لوک ماتے، نرگن نرویر لے انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد کھیل کرے بہ بھاتے، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔

۵۲<

>۵۲

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر دیال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میرے انتر آئی آواز، بن سروناں دتی سنائیا۔ میرے صاحب کھولیا راز، پردہ دتا چکائیا۔ توں سوئی سوئی جاگ، الس نندرا دے چکائیا۔ تیرے ہون وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھری خوشی بنائیا۔ ویکھ بھگتاں دا سماج، تیرے اُتے سوہا پائیا۔ توں درشن کر لے آج، لوچن نین اٹھائیا۔ بنا رسنا توں لے ارادھ، جپ جپ خوشی بنائیا۔ تیرا پیار ہووے وچ وسما، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جس کلجگ کوڑی کرپا میٹنا فساد، دنگا ویکھے خلق خدائیا۔ اُس دا سن اگئی ناد، جو انادی دھن کرے شنوائیا۔ جس دا راہ تگن برہما، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ جو مالک آد جگاد، اتم اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے سنت سادھ، جگت جگیا سو پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ دھرنی کہے دھرم تیرے انتر کیتا پرکاش، اندھ

اندھیر مٹائیا۔ شبد آئی اگئی دھار بنا پرتھی آکاش، سنیہڑا اک سُنائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گر شاخ، شناخت بن رُوپ رنگ اُس دی گئے درڑائیا۔ اوہ صاحب سوامی دُھر دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اگم اتھاپیا۔ جو کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسے جاپ، آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا بردا کرے صاف، پتت پُنیت بنائیا۔ ہرجن بنائے سجن ساک، ناتا بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ کوڑی کیریا میٹے واٹ، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ ست دھرم دا ساچا کھولے باٹ، ستجگ آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں پاوے اپنی اگئی راس، منڈپ منڈپاں سوہیا پائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنیے میں وی سُنیا سندیسہ، پیغام اگم اتھاپیا۔ جیہڑا رہے سدا ہمیشہ، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ اوہ پھرے دیس پردیس، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اُس دے کول سب دا لیکھا، جگ چوڑی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم پایا بھلیکھا، بھرم نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جاتا بن کے نیتا، نرگن نرور رُوپ بدلایا۔ جن بھگتاں کرے ہیتا، گرمکھاں آپ اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی رہیا ویکھا، ویکھنہار اک گوسائیا۔ اوہدے چور کر لے کیسا، چرناں نال چھپائیا۔ اوہدا سنگ دس دسمیسا، شبدی شبد وڈیائیا۔ اکو ایک دُھر دا بیٹا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جو ہر گھٹ اندر لیٹا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ اوہ بن کے کھیوٹ کھیٹا، آیا ڈھردرگاپیا۔ جس نوں میں وی مستک ٹیکا، سیس لیا نوائیا۔ سب گچھ ارین کیتا بھیتا، مان تان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہویا سہائیا۔ دھرم کہے دھرنیے اوہ داتا اک نرنکار، نرور پُرکھ اکھوائیا۔ کھیلے کھیل سدا جگ چار، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ جس رام رُوپ ہو کے سیتا کیتی تیار، مل کے وجی ودھائیا۔ کرشن رادھ دے ادھار، میلا میلیا چائیں چائیا۔ اوہ جوتی

جاتا پُركھ بھتار، كنت كئٺوٺلا وڏ وڏيائيا۔ جو پھرے برہمنڏاں كھنڏاں وچ سنسار، دو جہاناں واہو داہيا۔ ٺوڻ اُس دا ڪر درس ديدار،
 لوچن نين گھلايا۔ اوہ مہربان محبوب سب دا سانجھا يار، يارڙا اڪ اڪھوآيا۔ دھرنئي ٺوڻ اپنا آپ شنگار، تن بھوشن لے بدلايا۔ اپني
 مينڏھي لے سوار، پٽي سيس سھائيا۔ مستڪ بندي لا اپار، رنگ سچ چمڪايا۔ تيرے نيناں هووے ڪجَل دھار، جو ڪجَل دھردرگاھيا۔
 ٺوڻ اپنے چمڪا لے رُخسار، سوہنا رنگ رنگايا۔ لبان دي بٽھ دھار، جو ٻلياں ٻلھ شاھ گيا سمجھائيا۔ اپنا چن ٺھوڏي دا ڪر چمتڪار، چند
 چاندنا اڪ رُشنايا۔ تيرے وجود چوڻ سگندھي آوے اگم اپار، خوشبو دو جھان چمڪايا۔ پھير اپنياں بھجان پسار، بن ہتھاں ہتھ اُٺھائيا۔
 نيترو ڪے ڪرے پُڪار، آمل دھر دے ماہيا۔ مستي وچ ہو ہو نہار، جواني وچ لے انگڙايا۔ خوشياں وچ انگی دے پاڙ، اپنا بل
 دھرائيا۔ تيري آواز آوے وچوڻ ناڙ ناڙ، ٺوڻ بي ٺوڻ بي راگ سُنائيا۔ ڪوڪ پُڪارنا جنگل وچ اُجاڙ، پھاڙاں دے ڏٻائيا۔ آمل ميرے دھر
 دے لاڙ، نوجوان شهنشاهيا۔ ميں تيرا ڪراڻ انتظار، راه تگاں تهاوڻ تھائيا۔ در آوین ڪراڻ نمسڪار، نو نو لاگاں پائيا۔ تيري بناں خدمتگار،
 خادم هو ڪے سيو ڪمائيا۔ ميري آسا پوري ڪر وچ سنسار، سنساري بھنڌاري سنگھاري سارے ميرے نال واسطه پائيا۔ ٽينوڻ آوازاں مارن
 پيغمبر گر اوتار، شبد سنديسے وچ جنائيا۔ اڪل ڪلڪي اوتار، سمبل واسي هو سھائيا۔ ميري اداسي دے اُتار، نور نورانے چند دھر دے
 ماہيا۔ ميں تيرا درشن ڪراڻ ديدار، سمکھ هو ڪے سوہيا پائيا۔ گلوڪڙي پا ڪے ڪراڻ پيار، پري پريتم اڪ منائيا۔ پھير ڏگاں منہ دے بھار،
 شھادت موسيٰ دے بھگتائيا۔ پھير آيا آپ ديوان وار، صليب عيسيٰ والي نظري آيا۔ پھير محمد دے مقبرياں ڪراڻ خبردار، تيرا حڪم سنديسے
 اڪ جنائيا۔ نانڪ گوبند ڪهاڻ آو ويڪھو سانجھڙا يار، پُركھ اڪالا دين ديا لا نظري آيا۔ ميں ڪوچھي ڪمي تيرے در ڪراڻ پُڪار، تده بن سيس
 نہ ڪيسے جھڪايا۔ ٺوڻ ڪملاپاتي سرب ڪلا سمراڻھي دوجا اور نہ ڪھي ديسے وچ سنسار، سر سر تيرے چرن ٽڪايا۔ جوتي جوت سروپ هر،
 آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، نہکلنڪ نرائن نر، مہاراج شيرسنگھ وشنوڻ بھگوان، تيرا مندر محل اٿل سچا سچي سرڪار، ساچے
 سنگھاسن آسن نظري آيا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم ویکھ میں رُوپ بنایا چنگا، اپنی ڈرمت میل دھوئیا۔ میرا مستک چمکے وانگ چندا، چند سوریہ جس نوں سیس نوئیا۔ میرے نیتر دھار بن گئے گنگا، سروور سچ وہائیا۔ پریم دنداسا میرے دندا، اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ میرا پھر کے انگ انگا، انکن اپنا ویکھ وکھائیا۔ میرا ڈولا پھر کے کندھا، کندھی بیٹھا کھیل کھلایا۔ میں سنن آئی اُس دا چھندا، جو تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جس نوں خوش کر نہ سکی پری ارمبھا، جو چوڈاں رتناں وچ سوہبا پائیا۔ میں اُس دا پشت پناہ لاوندی پنجه، جو پنجاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ مینوں ہرکھ رہیا نہ رنجا، جو درس دیوے وکھائیا۔ مینوں بھل جائے لکھ چوراسی والا دھندا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں وسر جاواں جیرج انڈا، اُتہج سینج مکھ بھوئیا۔ میں لیکھا رکھاں نہ وچ برہمنڈاں، کھنڈاں ونڈاں نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اوسے دا سکھ مانا انندا، اند اند وچ سمائیا۔ میں جس نوں سرشٹی درشٹی (نال ویکھیا) تتاں والا بندہ، اوہ بندگی توں باہر بے پرواہیا۔ میں اوس دے پیار وچ پھس جاواں شکنجا، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ مینوں پون ہلارا دیوے انجا، اپنی سکندھ وکھائیا۔ میرا بستر بھوشن سلوار ہووے نہ تبا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ دھرم کہے دھرنی تیرا رُوپ دے سوہنا، صورت وڈ وڈیائیا۔ تیرا من چنچل سب نوں موہنا، جس موہنی رُوپ دتا وکھائیا۔ تُوں سچ سنگھاسن سوئا، جس دی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ نہ اوتھے ہسنا نہ رونا، سب اکو رنگ سمائیا۔ دوجی وار مکھڑا پئے نہ دھونا، ڈرمت میل نہ لاگے رائیا۔ پت پریشور اک مناؤنا، دوسر اور نہ کھئے اکھوئیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، سد وجدی رہے ودھائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں تیرا لاگی بناں جو دھرم دھار دا پرائنا، مینوں دے سمجھائیا۔ اگلا کھیل بڑا ہونا انہونا، جس دا بھید کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جوتی جوت جوت کھیل کھلاؤنا، خالق خلق آپ کھلایا۔ تُوں اوس دا بن نیتراں درشن پاؤنا، بن نیناں نین ملائیا۔ اوہ مہربان محبوب تیرے گرہ مندر کلیئے آؤنا، آوے چائیں چائیا۔ تُوں بنا پاوا چول تون پلنگ سنگھاسن ڈاہنا، جس نوں لوہار ترکھاں نہ کھئے گھڑائیا۔ اُتے ست سچ

دا وچھوٹا وچھاؤنا، جو وچھڑیاں لئے ملائیا۔ جس نے تیرا بیڑا پار کراؤنا، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس نے ساچا رنگ رنگاؤنا، رنگت اک رنگائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر کندن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنیئے تُوں بڑی سوہنی سُنکھی، ٹلے پریت تھل اسگاہ سُمند ساگر تیرے انگ نظری آئیا۔ میں تک کے تینوں اکھیں، اکھراں والے گرو گیا بھلائیا۔ مینوں این جاپیا تُوں پُرکھ اکال کاہن دی سکھی، جو آد جگاد سخاوت تیرے اُتے کرائیا۔ جو چرناں ہیٹھاں بیٹھا رکھی، کول دئے وڈیائیا۔ تینوں واء نہ لگے تتی، جگت تئیاں دئے تپائیا۔ تُوں فکر نہ کریں رتی، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ بہاویں سرشٹی تیرے اُتے ہوئی بھمتی، مانو مانس ونڈ ونڈائیا۔ تُوں اوس صاحب دے ستھر لٹھی، جیہڑا یارڑا اکم اتھاپیا۔ جس تینوں چڑھایا اپنے نام دے رتھی، رتھ رتھوایی ہو کے آپ چلائیا۔ تیری جگت ترسنا لٹھی، وسورا کوڑ رہیا نہ رائیا۔ کلجگ اتم تیرے اُتے جانی مٹھی، متھن کرے لوکائیا۔ نی تیرا صاحب کلاپتی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ تُوں اُس دے نام دی پڑھیں پٹی، پٹنے والا ستگر شبد شبد سمجھائیا۔ تُوں سودا وست لویں اُس دی ہٹی، جو ہٹوانا اک اکھوائیا۔ تُوں امرت رس پیویں گٹ گٹی، سر سروور تن لینا بھرائیا۔ تیرے اندر اوس دے نام دی وجے سٹی، انحد نادى ناد کرے شنوائیا۔ جوت نور جگی لٹ لٹی، لاٹاں والی جس تُوں سیس نوائیا۔ ویکھیں کتے ویراگن ہو کے پیار وچ نہ جائیں پھٹی، اپنا آپ ونجائیا۔ اکو اوٹ صاحب تے سٹیں، جو سٹیازی کرے لوکائیا۔ تُوں سری بھگوان نوجوان دی بننا جٹی، جو جٹ جٹا جوٹ دھاریاں کرے صفائیا۔ تُوں کوڑی منزل جانا ٹپی، ٹاپوآں دا پنڈھ مکائیا۔ میں تینوں کردا پکی، دھرم رہیا سُنائیا۔ تُوں مول نہ مات لوک آکیں، سیوا کرنی چائیں چائیا۔ تیری لوک جیا جائے لٹھی، غیرت کوڑ نہ کھئے بنائیا۔ درشن کریں پُرکھ سمرتھی، جو تیرا میرا دھر دا ماہیا۔ پچھلا لیکھا آپے ٹھپی، اگلا آگے دئے دکھائیا۔ تُوں پاپاں نال ٹپی، بہار اپنے اُتے اٹھائیا۔ تیرا ساتھ دیوے کھئے نہ تپی، تپیشر مکھ بھوائیا۔ جیا رکھے کھئے نہ گپی، جو کہن ملیا دھر دا ماہیا۔ تُوں حصیدار بننا نہیں کیسے دی پٹی، جگت ونڈ

نہ کھئے وندائیا۔ تُوں سمبھل پھرناں تئھی، بھجناں واہو داہیا۔ جتھے بھگتاں دی دھار ہووے اکٹھی، گرُمکھ ڈیرہ لائیا۔ تُوں درشن پا کے
 نچیں ٹپیں، پیر پیر بدلائیا۔ پھیر اک ہتھ رکھیں اُتے وکھی، مروڑا دینا چائیں چائیا۔ پھر خوشیاں دے وچ نسیں، چاروں کُنٹ واہو
 داہیا۔ پھر گلّ وچ پا کے رسی، عیسیٰ لہنا بُلایا۔ محمد نُوں سنیہڑا دسیں، مقبریاں وچوں اُٹھایا۔ موسیٰ نُوں کہنا جو تینوں مُنہ دے
 بھار رہیا سٹی، کوہ طُور نُوں رُشنائیا۔ نانک نُوں کہنا جس نام دتا ست ستی، نام بھنڈارا اک ورتایا۔ جو گوبند لیکھا چُکائے ہتھو
 ہتھیں، ہتھو ہتھ مَکائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے تُوں اوس دی رکھیں، جو رکھک ہووے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت وکارا رہیا مٹھی، متھنہارا اک اکھوایا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ویرووال اتم سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنیئے میں رہیا بھاگ، پلُو اپنا جگت چُھڈائیا۔ تیرے اُتے دیپک جگے نہ کھئے چراغ، جوتی نُوں نہ کھئے رُشنائیا۔ چاروں
 کُنٹ لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ دُرمت میل دھوئی کوئی نہ داغ، پتت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگ، دوس رین
 رہی کُراٹیا۔ اتم اُچے نہ کیسے ویراگ، ویری پنج نہ کھئے مٹایا۔ اتم بدلے نہ کیسے مزاج، مجازی حقیقی پیار سمجھ کھئے نہ آئیا۔ دُهن آتمک
 سُنے کوئی نہ ناد، انراگی راگ نہ کھئے شنوائیا۔ بھيو کھلے نہ کیسے برہماد، برہمانڈ پردہ نہ کھئے اُٹھایا۔ زرگن نُوں نظر نہ آئے کیسے پرکاش، جوتی
 جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گھر سوامی ملے نہ پُکھ ابناش، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ اتم پرما تم مل کے پائے کوئی نہ راس، گوپی کاہن رنگ نہ
 کھئے رنگایا۔ میرے چاروں کُنٹ خالی ہوئے ہاتھ، دھرم کوک کوک سُنایا۔ اوہ لیکھا تک جو سندیسہ دے کے گیا تریلوکی ناتھ، ارجن اٹھ
 دس سمجھایا۔ جو رام نے سینتا دکھایا ساکھیات، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ جو وید ویاسے لکھیا نال قلم دوات، بھوکھت پُراں دئے گواہیا۔
 جو موسے کوہ طُور اُتے لیا بھاگھ، اوہ سچ کرے شنوائیا۔ جو عیسے سنی اپنے باپ دی بات، بن کلمیاں حُکم توں باہر درڑائیا۔ جو محمد
 نے جانی آواز، امام اماما دتی سُنایا۔ جو زرگن نانک کھولیا راز، سرگن پردہ لاپیا۔ جس دھار گوبند اُڈایا باز، بازی دو جہان لگایا۔

سو پُركھ اڪالا دين دِيالا كهيل ڪرے مهارج، پرم پُركھ اگم اتهاپيا۔ شاه سُلطانان سيس رهن نهين دينا تاج، تخت نواسي اپنا حُڪم ورتائيا۔
 دين دُئي بدلے سماج، جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ در كهيل آپ كهلائيا۔ دهرني ڪهے دهرم اوھ
 ويڪھ ميرا محبوبا، مهربان مھبان بيدو اڪ آکھوئيا۔ جس دا عاليشان اوچ عروجا، درگاہ ساچي سوبھا پائيا۔ جس دي طبقات والي نهين
 حدُودا، حضرتان تون باهر ڪرے پڙھائيا۔ اوپدي منزله اڪ مقصُودا، درگاہ ساچي سوبھا پائيا۔ جس ڪلجگ ٺھوٺھا ڪرنا مُودھا، نين مُوند
 ريبا درڙائيا۔ اوھ كهيل ڪرے اُپر بسُدها، دهرني دهرت دھول دھول ويڪھ وڪھائيا۔ جس دا بنا شسترا تون يُدھا، يُدھشتر جس نُون
 سيس نوائيا۔ اوھ بهيو ابھيد اپنا كهولے گجھا، پرده پرديا وچون اُٺھائيا۔ جس ڪلجگ ڪوڙ ڪڙيار مٿاونا ستنجگ دسنا اپنا مدعا، مُدت
 دے وچھڙے لئے ملائيا۔ جو اشارہ دے ڪے ڪيا بُدھا، بُدھي تون پرے سمجھائيا۔ اوھ مالڪ خالق پرتپالڪ چوہ جُگا، نو سو چرانوے
 چوڪڙي جُگ دھيان لگائيا۔ نرگن دھار ايڪنڪار هووے آگھا، اگن آتھن ويڪھ چائين چائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر،
 ڪرے كهيل ساچا هر، سچ دا حُڪم اڪ سُنائيا۔ دهرم ڪهے دهرني ميں ويڪھيا مهربانا، مهربان مهربان بے پرواھيا۔ جو آد جُگادي مرد
 مردانہ، سُرُوپير نور الاھيا۔ جس دا جوتي نور نور مھانا، دو جھان ڪرے رُسنائيا۔ جس دا شبدی شبد ترانہ، ٿريا تون باهر سُنائيا۔
 جس اوتار پيغمبر گرو پھريا بانا، بان اينالا تير نام چلائيا۔ سو سوامي انترجامي گھٽ نواسي پُركھ ايناشي ڪھيلے ڪھيل سري بھگوانا، بھگون
 اپني ڪار ڪھائيا۔ ڪلجگ ڪوڙي ڪرپا ميٽے نشانہ، جگت جُگ رهن نہ پائيا۔ ستنجگ ست ڪرے بلوانا، بلدھاري بهيو ڪھلائيا۔ نرڪار ديوے
 دانا، داتا داني آپ ورتائيا۔ سرشئي درشئي بدل جائے زمانہ، زمين زمان ويڪھ وڪھائيا۔ جس نُون جھڪدے ڪوٺن بھانا، لڪھ آڪاش آڪاشان
 سيس نوائيا۔ اوھ رحمت ڪرے آپ رحمانا، رحيم دھردرگاھيا۔ جس پيغمبران نُون دتا پيغاما، ڪلمہ حق حق سُنائيا۔ اتم آوے نور الاھي
 اماما، عملا تون رھت وڏ وڏيائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا دُھر دا ور، دُھر دا حُڪم اڪ جنائيا۔ دهرني ڪهے
 دهرم ميں ويڪھان ڪي، ڪهے ڪے ڪي جنائيا۔ جو مالڪ لڪھ چوراسي جي، ايش جيو آپ آکھوئيا۔ اوھ ست دهرم دي ضرور رڪھ نيہ،
 نيہاں هيٺھ گوبند دے پچے دين گواھيا۔ ساچے مارگ دي جس چلاوُني ليہ، لائن اڪو اڪ اُپجائيا۔ جس دا امرت نام ندهانا ليتا پي، اميون

رس آپ چکھائیا۔ جس کھیل کھلایا اکیس ویہ، بیس بیس دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے دھرم اوہ ساچا پت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم کرے پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 جو ویس وٹائے نت، نوٹ ویس وٹائیا۔ اوہ لیکھا جانے پتھر اٹ، پاپن پاپن کھوج کھوجائیا۔ جو وسیا ہر گھٹ وچ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔
 اُس دی سہنجی ہووے تھت، وار وارتا اپنے نام رکھائیا۔ اُس دا نام ندھانا سب گجھ لے نچٹھ، کرن یوگ وڈ وڈیائیا۔ جس نوں سادھاں
 سنتاں لہیا وچوں سوا گٹھ، اوہ رہبر ہو کے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ
 رنگائیا۔ دھرنی کہے دھرم نہ کر کھئے دلیل، دلیل نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈا مالک چھیل چھیل، نو جوانا نظری آئیا۔ جس دے آگے اکو کرے
 اپیل، آگے حکم نہ کھئے بدلائیا۔ جس بستر پھرے نیل، بسن بنواری کھیل کھلایا۔ اوہ لیکھا جانے لوک تین، ترے بھون دھنی وڈ وڈیائیا۔
 اوہدا مارگ سدا مہین، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ جس کلجگ کولوں سب گجھ لینا چھین، چھن ماتر کرے صفائیا۔ ستجگ چاڑھے رنگ
 بھین، بھنڑی خوشی نال بنائیا۔ اُس نوں پیغمبران کہا آمین، یامین تیری سرنائیا۔ اُس دی سانجھی ہونی تعلیم، طلبیاں اکو اکھر آپ
 سکھائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے تقسیم، جز حصے وند نہ کھئے وندائیا۔ اوہ مالک خالق آد قدیم، فُدرت دا کرتا اک اکھوائیا۔ جو
 صدی چوڈھویں انت کرے ترمیم، ترکیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے دھرم سانوں اُس دا حکم کرنا پینا تسلیم، نو نو سیس جھکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرم کہے دھرنی
 دھرنی کہے دھرم سانوں ہون دیوے نہ کدے یتیم، سر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر سوہن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم ویکھ سمبل والی بلندی، سطح جگت والی نہ دھیان لگائیا۔ جتھے صاحب سؤرا سربنگی، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ کلجگ رین میٹے اندھیری اندھی، کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرکاش کرے جوت دا چندی، چند چاندنا ڈگمگائیا۔ شرع زنجیر توڑے پابندی، حد حدود دئے مکائیا۔ آتم پر ماتم بنے سنگی، سگلا سنگ رکھائیا۔ سب دی چولی جئے رنگی، رنگ رنگیلا بے پرواہیا۔ کوڑ آیو رہی نہ لمبی، اگلا پنڈھ دئے مکائیا۔ لیکھا پورا کرے محمد یک شمبی، شمع نور ڈگمگائیا۔ میری حالت رہن نہ دیوے مندی، مند واسنا وچوں باہر کدھائیا۔ مہربان کیرپا کرے سؤرا سربنگی، شاہ سلطانا ہونے سہائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نون دتے چھندی، ڈھولا سوہلا مولا اک درڑائیا۔ کلجگ اودھ جاندی ہنڈھی، مکے پنڈھ جگت لوکائیا۔ ست دھرم دی ہووے اکو ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ نجھر رس دیوے پرمانندی، اند اند وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیونہار دیا کھائیا۔ دھرنی کہے دھرم پرہہ آد انت دا کرتا، کرنہار اکھوائیا۔ دکھ دلدر ہرتا، ہر ہر رہیا سہائیا۔ نہ جیوت نہ مرتا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اوہ مالک لکھ چوراسی گھر دا، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس تون ڈردا، سجدیاں بندنا وچ سپس نوائیا۔ اوہ شبدی دھار دو جہاناں لڑدا، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے کھڑکائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، چیتن ویکھے تھاون تھائیا۔ سو کلجگ اتم اپنی کرنی کردا، کرنہار آپ اکھوائیا۔ دئی دویتی چکے پردہ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ تال سہائے سروور سر دا، چرن کول اک سرنائیا۔ جھگڑا میٹے ناری نر دا، نر نرائن اکو رنگ رنگائیا۔ جو آد جگادی گھاڑن گھڑدا، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ سو سچ دوارے ایکنکار ہو کے کھڑدا، بھگت دوارا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں کی کران پوجا، پوجنیوگ بے پرواہیا۔ جس بھاؤ چکاؤنا دوجا، دتیا بھاؤ دئے چکائیا۔ اوبدا لیکھا نہیں کوئی تیجا، چوتھے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پنچم دھار سمجھو کھئے نہ میتا، چھویں چہر چہن نہ کھئے وکھائیا۔ ستویں ست ستوادی ترے گن اتنتا، اٹھویں اٹھان تتاں باہر سوہیا پائیا۔ ناویں در دے نہ نیکن نیکا، دسویں گھر جگت وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایالا پت پنتا، پاؤن بے پرواہیا۔ جس دی ستجگ تربتا

دواپر کلجگ وکھری ریتا، جگ جگ حکم سنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو نام کلمے گاؤندے گیتا، ناد شبد دھن شنوائیا۔ امرت رس دیوے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بھجائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا کرے کھیل انڈیٹھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا بھانا دو جہاناں لگے میٹھا، وشن برہما شو سارے خوشی منائیا۔ سو کلجگ اندر بدلے ست دھرم دی ریتا، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں بدلے نیتاں، نیتیاں ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مکائے مندر مسیتاں، شودوالے مٹھاں کرے صفائیا۔ دھرنی کہے میریاں اُس دے ویراگ وچ نکلدیاں چیکاں، برہوں وچ روواں ماراں دھاپیا۔ جس دیاں پیغمبراں گائیاں حدیثاں، حضرت آیتاں وچ صلاحیا۔ سو کھیل کرے پیس اکیسا، ہر جگدیشا دھر دا ماہیا۔ جس دے چہتر جھلنا اکو سیسا، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کرے کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی پت پنتا، پرم پُرکھ پرما تم اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر اودھم سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنیئے اٹھ ناک کڈھیئے لیکا، لیک کوڑی پرہ دے مٹائیا۔ تینوں سچا دساں طریقہ، ست سچ سمجھائیا۔ نال اوتار پیغمبراں گرواں کرو تصدیقا، شہادت دیو بھگتائیا۔ تیس جھگڑا چھڈو دیناں مذہباں والیاں شریکا، شرکت اندروں دیو گوائیا۔ اکو صاحب سوامی مٹو میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دا نام ندھانا امرت پنتا، حُماری جگ جگ رکھائیا۔ سندیسہ دیواں رام سیتا، کرشن رادھ جنائیا۔ پیغمبراں دساں حدیثا، حضرتان توں پرے شنوائیا۔ پیغمبراں وکھاواں شیشہ، لبان ول دھیان لگائیا۔ نانک گوہند کہاں ویکھو اپنا کھپسا، دو ہتھاں پھول پھولائیا۔ سندیسہ دیواں راگ چھتپسا، جگ چھتپسا ویکھ وکھائیا۔ صفت صلاحی تگو تیس بتپسا، بتی دھار بھرم رہے نہ رائیا۔ دھرنیئے توں وی اٹھ کے ماریں چیکا، کوک کوک سنائیا۔ کی کلجگ کھیل کیتا، کی کرنی کار کھائیا۔ کریا کرے پرہو پرہ میتا، مٹر پیارا دھردرگاہیا۔ او سے دیاں رکھیاں سدا اڈیکاں، بن نیناں راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کرے، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے اوہ تک نارد آؤندا، ونگے ٹیڈھے پیر رکھائیا۔ مستک تارئی بودی بلاؤندا، نین رہیا مٹکائیا۔

کلا کوجھا ڈھولے گاؤندا، راگ اگم اتھاپیا۔ اپنا سکا پنجر وکھاؤندا، چم درشٹی نال بھرمائیا۔ اوچی کوک کے رولا پاؤندا، بھڑی بھڑی سنائیا۔ اپنی آشا آپے ڈھا ہندا، ڈھاہ ڈھیری خاک ملائیا۔ ترے گن اگنی تت تپاؤندا، چار کنت ہلکائیا۔ پٹھی سدھی کھیل وکھاؤندا، اپنا روپ بدلائیا۔ نالے دندیاں سانوں کھڑاؤندا، ونگا منہ وکھائیا۔ نالے کلجگ نون بلاؤندا، سینت رہیا لگائیا۔ نالے انگلیاں پنج اٹھاؤندا، پنجم رہیا جگائیا۔ نالے نگ نون وٹ چڑھاؤندا، لوک جیا وچ سمجھائیا۔ نالے بس کے سانوں وکھاؤندا، ہستی دسے بے پرواہیا۔ اوہ ویکھ مخول اڈاؤندا، اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرم جی میں آگیا تھائے بنک، دوارے سرب تجائیا۔ دھرنی نون وکھاؤنا اکو انک، انکڑیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس گڑھ تڑایا لنک، دہسر دتا گھائیا۔ جس دواپرکرایا انت، اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ مالک سدا بے انت، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نون لبھدے پھردے سنت، کھوجن تھاون تھائیا۔ اوہ ملے نہ دھر دا کنت، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نی میں آد دا پُرانا پنڈت، جوتش وڈیا وچ وڈیائیا۔ تون کرنی میری سنگت، میں سب کچھ دیاں سمجھائیا۔ کی لیکھا ہونا جیو جنت، حالت ہٹے کی لوکائیا۔ تون سن لے میرا منت، منتر دیاں درڑائیا۔ بھيو کھلاواں پرہو بھگونت، کی بھگون کار کھائیا۔ تون کرنی میری منت، نو نو سپس جھکائیا۔ کیوں کلجگ کیتی علت، عالماں علم پڑھائیا۔ میں ویکھی چارے سمت، چارے کوٹاں پھول پھولائیا۔ دین دنی ہوئی نندک، نندیا بھری لوکائیا۔ میری اکو اک منت، سچ سچ سنائیا۔ نمک حرام بنی نہ نمکھ، نمکھ نمکھ اپنا آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیے نی میتھوں پھلا لے پتری، پتن تے بیٹھیے سب کچھ دیاں سمجھائیا۔ تون کوٹاں جگاں دی ستری بھتری، تینوں سدھ رہی نہ رائیا۔ مینوں آشا جو لیکھ لکھا کے گیا سپتس رکھیاں وچوں اتری، پورب پچھم دھیان لگائیا۔ تون تگن والی براہمن کھتری، شوڈر ویشاں دھیان لگائیا۔ میں آد جگاد دا چگری، چکرورتنی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میرے کول دھرم دی تگری، پرہو دتی پھرائیا۔ جس دی ڈنڈا بنی نہیں کوئی لگری، ترازو جگت نہ کھٹے گھرائیا۔ اوہ اکو نام رتری، جو صاحب دتا رنگائیا۔ اوہ لتھی یار دے ستھری، سیجا اک سہائیا۔ دھرنی تون ضد وچ ہوویں نہ اتھری، اتھرو وپاؤن والیے تینوں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ نارد کہے میری پتری کہندی کی کچھ، کُشا دیپ دھیان لگائیا۔ دھرنیئے
اک وار پھیر پُچھ، مُکھوں کہہ کے دے سُنائیا۔ اوہ تک میرا صاحب جس دی نہ داہڑی نہ مُچھ، موند مُنڈایا روپ نہ کھئے درسائیا۔ اوہ
پھرے وچ کلجگ اندھیرے گھپ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ سوریہ چند دے پچھے گیا چھپ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ میں وی
اوسے توں ڈردا ہویا چپ، نارد رہیا سُنائیا۔ نی اُس دا ستگر دُلھا سٹ، سوریہ اکھوائیا۔ جس نے کلجگ جڑ دینی پٹ، لوک مات
رہن نہ پائیا۔ ست دھرم سہاؤنی رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ پھیر تُوں وی ہوویں خوش، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ دھرم دا بوٹا دھرم نہ
جاوے سُک، ہریا سِنچ آپ کرائیا۔ سب نے تُوں میرا میں تیرا پڑھنی سُک، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اک واری میری پیریں آ کے جھک، اپنا
مان گوائیا۔ پھیر میں ڈلیاں دیواں سٹ، اک دو تین چار دا انک بدلائیا۔ چوتھے جگ پینی لٹ، کلجگ لٹیرا بنے تھاوں تھائیا۔ پرہو دی
پریت سب دے نالوں جانی ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ امرت جام ملے کیسے نہ گھٹ، بلیں رس نہ کھئے چکھائیا۔ انتر لو جانی چھٹ،
چھٹکی لو نہ کھئے بندھائیا۔ دیناں مذہباں پینی پھٹ، پھٹکل دے لوکائیا۔ اپنے مارگ توں سارے جانے گھس، رستہ نظر کیسے نہ آئیا۔
بھاگ لگے نہ کیسے جس، جسم ضمیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ایہ کھیل کرے پریشور اگم اتھاہ اُچ، اوچو اوچ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میری پتری آکھدی، اکھراں توں باہر
جنائیا۔ ایہ کھیل اُس الکھنا الاکھ دی، جس دا لیکھ نہ لیکھیا جائیا۔ میری دھار اگمی پُرکھ ابناش دی، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ اُس
کھیل مٹاؤنی اندھیری رات دی، کلجگ کوڑ پندھ مکائیا۔ لڑی رہنی نہیں ذات پات دی، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھیل ویکھنی دھرنی
مات دی، دھول تیرے اُتے پھیرا پائیا۔ تینوں خبر سناواں ہور آکاش دی، آکاش آکاشاں پردہ لاپیا۔ حالت ویکھ جگت پرہاس دی،
بھرم بھلی لوکائیا۔ انت قیمت پینی نہیں کیسے لاش دی، تن ماٹی خاک کم کیسے نہ آئیا۔ ترسول ویکھ شنکر والے گیلاش دی، شنبھو بھجے
واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ مالک وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میری تیری ہو
گئی چھٹی، چھٹی تک دے جگت لوکائیا۔ انت سب دی آشا جانی لٹی، دھرم سکے نہ کھئے پچائیا۔ پیار مُحبت جانی کٹھی، پٹھے بکرے

روون مارن دھاپیا۔ لُکيا رہے کھئے نہ گُٹھی، چارے کُنٹاں پھول پھولائیا۔ تُوں انگڑائی لے کے اُٹھی، اپنا بل دھرائیا۔ اِکو اوٹ پر بھو تے سٹی، سہارا اور نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ جگت ویلا دسے کسے پیریں پاؤنی پوے نہ جُتی، عیسیٰ اُنگلاں نال اشارہ رہیا جنائیا۔ میں تے پنڈت تہاڈے کول کرن آیا بُتی، ججماؤ دیاں سُنائیا۔ سب نے اتم ہونا دُکھی، دُکھاں بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے نارد دس کُچھ ہور، اور اور دینا جنائیا۔ پرہ دے آگے نہ چلے زور، کی جورو زر دا لیکھا دئے مُکائیا۔ میں اُس تے سٹی ڈور، جو ڈوری تند نام بندھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تُوں اپنے اُتے ویکھ لے تھگ چور، چوری چوری دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیا را پاوے شور، چاروں کُنٹ کرے دُہائیا۔ ایسے ویلے اک صاحب دی لوڑ، بہہ گرو کم کسے نہ آئیا۔ جیہڑا تٹی اتم دیوے جوڑ، پر ماتم اپنے نال ملائیا۔ اوہ چڑھے شبد آگے گھوڑ، پُریاں لوآں باہر بھجائیا۔ سب دا ہووے بندی چھوڑ، ناتا توڑے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میری پتری کھندی میری دھار دسے منگلی، منگل اپنا کھیل کھلائییا۔ جس شرع میٹنی سنگلی، زنجیراں دئے تڑائیا۔ اُن پھرنا جوہاں جنگلی، سُمند ساگراں پھول پھولائیا۔ اوبدی اِکو آگئی منزلی، منزل چلے چائیں چائیا۔ دُھر دا مالک ہووے عدلی، انصاف حق کرائیا۔ کلجگ اتم کرے بدلی، بدلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تُوں اُس پر بھو تُوں سد لئیں، سدا پریم والا لگائیا۔ اپنا پردہ اتم کج لئیں، کجل نین شرمائیا۔ اُس آؤنا ساری سرشٹی جگ لئی، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ تُوں اپنا پہلوں حق لئیں، حقوق اپنا جھولی پائیا۔ ایہ میری اک من لئیں، مت متانت ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سمرتھ اِکو ور لئیں، دوسر آس رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پُرکھ اکال دا پلُو پھڑ لئیں، پھڑیا لڑ نہ کھئے جُھڈائیا۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر گلزار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میرا ویکھ اگتی ابا، امی جان اکو نظری آئی۔ جس کوڑی کیریا میٹنا دھبّا، پتت پُنت دئے کرائیا۔ کوڑ ملیچھ چُکائے سبھا، سباپتی آپ اکھوائیا۔ ممتا موہ مٹائے لبّا، وکار ہنکار گڑھ ٹُرائیا۔ جن بھگتاں دیوے حُکم دا سدا، سدا شبد نام جنائیا۔ سچ پیار وچ آوے بدھا، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ کوڑ کُڑیاری میٹ کے حدّا، حدوڈ اپنی اک درسائیا۔ شبدي ناد سُنّا کے نڈّا، ہرجن لئے اُٹھائیا۔ بھگت دوار پوتر کرے جگہ، جن بھگتاں گرہ ہووے سہائیا۔ ہرجن رہن نہ دیوے الگّا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین دُنی دی ویکھے طبع، طبیعت پھولے خلق خُدائیا۔ میرا مہربان محبوب ربّا، مہربان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سچ دئے وڈیائیا۔ دھرنی کہے دھرم میری میٹے ہوس، حرص دئے گوائیا۔ تُوں وی کرنا درس، نیناں نین اُٹھائیا۔ اوہ آیا اُتے فرش، سمبل سوہیا پائیا۔ میری پُری کرے غرض، غرض مند نُور الاہیا۔ لیکھے لاوے عرض، آرزو اپنے وچ سہائیا۔ جس دا کھیل ہونا اسچرج، اچرج اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا پُٹھی کرے نرد، نارد مُنی دئے گوائیا۔ جھٹ نارد مُنی بولے گرج، کوک کوک سُنائیا۔ بھگت اُدھارنا اُس دی مرض، ہرجن مریض ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے دھرم اوہ ویکھ اگتی آقا، عقل بُدھی توں باہر دھیان لگائیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر گاؤندے ساک، ساقی ہو کے جن بھگتاں جام پيائیا۔ اوہ ست دھرم دا مینوں دیوے ٹھاکا، ستاں دپیاں پردہ لاپیا۔ اوہ کھلائے دھرم دھار دا تاکا، کھڑکی گنڈی آپ کھلائی۔ میری پوری کرے آسا، آس نراس نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں وی چرن کول کر بھرواسا، بھرم رہے نہ رائیا۔ اوہ میٹے اندھیری راتا، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ خوشیاں وچ دیوے داتا، اگم اتھاہ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمراتھا، سمرتھ پُرکھ مہا اکتھ اپنی آپ درڑائیا۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جلالا باد مختیار سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی وعدہ ویکھ قول اقرار پکا، پاک پوت دتا بنائیا۔ پریمیاں پیاریاں پرہہ کدے نہ دیوے دھگا، منہ دے بہار نہ کدے سٹائیا۔ کِریا ندھان محبوب سکا، ستگر آپ اکھوائیا۔ غریب نائیاں تاردیاں کدے نہ تھکا، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ مہربان مہربان مہربان ہرجن بھلے کدے نہ رتا، رتن امولک ہیرے لے اُچائیا۔ اوتھے کلجگ کی کریگا تتا، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ جنہاں دا پرہہ آپ کرے پتہ، پتہ پریشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چٹرائی چلے نہ کھئے بڈھی متا، من کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا آپ جنائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں پچن کران سچا، سچ سچ درڑائیا۔ جو بھگت پرہو دا بن گیا پچہ، تِس ہووے آپ سہائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچا، کنچن گرہ بنائیا۔ درشن دکھائے اکھاں، اکھراں نال دئے وڈیائیا۔ دو جہان اُس نوں رکھاں، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ جس نوں لہدے کوئن لکھاں، اوہ بھگتاں گرہ ڈیرہ لائیا۔ بھاگ لگا کے کُلی ککھاں، ہووے آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ ہسٹاں، ہسٹی تک بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبران گرواں دسٹاں، ویکھو دُھر دا ماہیا۔ جس دے درس نال سگل وسورا لتھا، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ اُس دے چرناں ٹیک کے متھا، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ اوہ بھگتاں دی گھر گھر کرے کتھا، صفتاں صفت صلاحیا۔ نام چڑھا کے دُھر دے رتھا، رتھواہی رہیا چلائیا۔ جو صاحب سرنائی ڈھٹھا، ڈگدیاں لے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو مہربان میتا، سرب کلا اکھوائیا۔ کلجگ بدل کے اپنی ریتا، ست سچ سمجھائیا۔ جن بھگتاں ویکھ نیتا، انتر پھول پھولائیا۔ تن کر کے ٹھانڈا سیتا، ترسنا ترپت بُجھائیا۔ چرن کول بخش پریتا، پریم ہوئے سہائیا۔ بردھاں بالاں اکو جہا کیتا، بڈھیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس ہرجن رکھیا چیتا، چیتن ہو کے ویکھ چائیں چائیا۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں گُرمکھ سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنیئے میں انت بے آسا، آس نظر کھئے نہ آئیا۔ میریاں دُکھاں دا سُن خلاصہ، سچ سچ سُنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چُھپا
 چند پرکاشا، نُوں نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا حال ہو گیا نراسا، بھچھیا نام نہ کھئے پائیا۔ دین دُنی بدل گئی پاسا، کروٹ کلجگ دتی بدلائیا۔ پرہ
 دی آوے نہ کیسے شناسا، شناخت سکے نہ کھئے کرائیا۔ پھری دروبی اُتے آکاشا، دھول رووے مارے دھاپیا۔ جدھر تگاں آوے گھاٹا، گھاٹا
 پور نہ کھئے کرائیا۔ رس ہتھ نہ آوے کیسے گوبند باٹا، ترسنا ترکھا نہ کھئے مٹائیا۔ مکھ لکا گئی اشٹبھج والی لاٹا، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے رکھائیا۔
 تیئی اوتاراں تٹا ساکا، سجن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پیغمبران دا بھل گیا دسیا خاکہ، مالک ملن کھئے نہ آئیا۔ رنگ نہ چڑھے نانک نرگن داتا،
 جگت بھلی کوڑ لوکائیا۔ ست دھرم دی دھرم کہے میرے کول رہی نہ گاٹھا، گٹھڑی خالی نظری آئیا۔ نیترووے تیرتھ اٹھ ساٹھا، گنگا
 گوداوری جمن سُرستی رہی کُرائیا۔ پیار رہیا نہ پوجا پاٹھا، سمرن یوگ نہ کھئے چٹرائیا۔ ہوئے روگ نہ جائے کاٹا، شاستر کوک کوک
 سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ دھرم کہے دھرنی میرا خالی ہو گیا
 کھپسا، جیب پاکٹ رہی کُرائیا۔ چھتر سہائے کیسے نہ سہسا، تاج تخت گئے گوائیا۔ کی کھیل کرے بیس بیسا، ہر جگدیشا دھر دا ماہیا۔
 جس دا رُوپ اکو اکیسا، اک ایکنکارا آپ اکھوائیا۔ کس بدھ اوہ کلجگ بدلے ریتا، مندر مسیتاں پنڈھ چُکائیا۔ جس نوں جھکدے رام
 سیتا، کرشن کرشنا سیس نوائیا۔ اوہ ہو کے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا بھیو کھلائی۔ بن کے پیارا میتا، مٹر پیارا سوہیا پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مارگ اک پرگٹائیا۔ دھرنی کہے دھرم اوہ ویکھ پیغمبر کردے طوبی
 طوبی طوبی، بندگیاں وچ سیس نوائیا۔ تُوں اوس دی سُن سوہیا، صحبت جس دی سارے گائیا۔ جس نوں لالچ نہیں کوئی لوہیا، لالچ
 وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ سب دا ہردا رہیا سودھا، سُدی ودی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستگر شبد بن کے یودھا، وڈ بلوانا پھیرا پائیا۔ جس نے
 جھگڑا مُکاؤنا بانگ روزہ، نمازاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جھگڑا میٹے جنجُو
 بودا، بودی نارد دی دئے گواہیا۔ نارد کہے واہ اوئے دھرما، کی دھرنی رہیا سُنائیا۔ تُوں کی جانے میرا کرما، کی پرہو دتی وڈیائیا۔ میں شبد

دھار وچوں جرما، شبد شبد وچ سہائیا۔ کوئی بھرانت رہے نہ بھرما، بھانڈا دیاں بھٹائیا۔ اکو روپ ہموواں پرہہ چرناں، دوجا سہارا نہ کھئے تکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ورنان برناں، ایک رنگ رنگائیا۔ اُس کھیل اگما کرنا، کرنی کرتا اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول کے ہرنا پھرنا، نبج نین کرے رُسنائیا۔ جنہاں اکو اکھڑ پڑھنا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سچ دوارے منزل چڑھنا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال دی جوت رلنا، جوتی جوت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس نے اپنا کھیل آپے کرنا، کرن یوگ آپ اکھوائیا۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر پال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میں بھاگاں بھری، پرہو بھاگ دتا لگائیا۔ کرپا کری آپ پرہہ ہری، ہریاول میرے اتے مہکائیا۔ بھاگ لگایا گرمکھاں دے گھر گھری، جن بھگتاں دتی وڈیائیا۔ میتوں خوشی ہوئی بڑی، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ میں پریم نال پریم دی بجھی ویکھی لڑی، گرسکھ گرسکھاں نال گنڈھ بندھائیا۔ میری سلکھنی ہوئی گھڑی، گھڑیال دھر دا دئے گواہیا۔ میں خوشیاں دے وچ کھڑی، اندر کھٹکا رہیا نہ رائیا۔ میں اکو ٹک جن بھگتاں نال مل کے پڑھی، تُوں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ جگت اگنی وچ نہ سڑی، تتی واء نہ لگی رائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی سرنی پڑی، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں سہاؤنی گرمکھاں دی کایا والی گڑھی، کنچن گڑھ دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے دھرم میرا ہویا وقت سہاوا، ہر سچ دتی وڈیائیا۔ میں گیت خوشی وچ گاواں، گا گا خوشی بنائیا۔ پھیر اک پرہو نوں راواں، جو رویا سرب ٹھائینا۔ پھیر بھجاں اٹھاواں باہواں، ہتھاں لواں پھیلائی۔ تیرے قدمان بل بل جاواں، کرپا کر صاحب گوسائینا۔ تیرا بھگت رہے نہ کھئے نتھاواں، تھان تھنتر دینی وڈیائیا۔ سب دا تول ترازو کرنا سانواں، کنڈا اپنا نام بنائیا۔ سر بھگتاں دیویں ٹھنڈیاں چھاواں، مہر نظر ٹکائیا۔ جنہاں اک وار تیرے نال لے لیاں لاواں، وچھوڑا دو جہان کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے دھرم پرہو

کیتا بڑا ترس، رحمت آپ کھائیا۔ میری ترسنا میٹی حرص، ہوس دتی چکائیا۔ آکے اُتے فرش، بزرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جس توں
 ترسدے سارے عرش، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ اوہ میگھ اگتا ربیا برس، اگنی تت گوائیا۔ میں خوشیاں وچ ٹپاں دھرت، دھرنی ہوکے لواں
 انگڑائیا۔ دھول اُتے آیا پرت، دھول سیس جھکائیا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سورپیر مردانہ بن کے مرد،
 بلدھاری بل پرگٹائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دکھیاں ہویے سہائیا۔ میری اک بینتی عرض، آرزو دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، تھر گھر آگے جھولی ڈھاپیا۔ دھرنی کہے دھرم کھیل نہیں کوئی لکدا، ست سچ جنائیا۔ ستگر شبد شبد ہو کے بکدا،
 بھبک نام رکھائیا۔ جن بھگتاں مان دے کے اکو تک دا، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکدا، اوہ ہویے آپ سہائیا۔ جس
 دا باہروں روپ منکھ دا، انتر جوت جوت وڈیائیا۔ اوہ گرمکھاں وقت سہنجنا کرے سکھ دا، دردیاں درد ونڈائیا۔ لہنا دیوے جنی ککھ
 دا، سر اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ گھر گھر جن بھگتاں پُچھدا، دوس رین پندھ مکائیا۔ لاڈ لڈاوے شبد دلارے ست دا، ستیاں لئے جگائیا۔
 بنا ہتھیاں باہواں گودی چکدا، اپنی گود ٹکائیا۔ دھرنی کہے دھرم میرا وقت سہنجنا ہویا رت دا، رُتری پرہہ مہکائیا۔ اوہ نارد منی پُچھدا،
 چوری چوری آواز لگائیا۔ کیوں دھرم دا دھرم پیار جاندا ٹنڈا، مینوں دے سمجھائیا۔ میں بس کے کہا نارد تھوڑا سماں کلجگ لٹ دا،
 لُٹیرا ہو کے لُٹے چائیں چائیا۔ پھیر اشارہ کیتا اوہ ویکھ پُرکھ اکالا سب نوں پُندا، کایا کٹیا کرے صفائیا۔ روپ سہایا جنہاں بھگتاں پنج تت
 بُت دا، بُتخانیان کرے رُشنائیا۔ میں دیدار کران اوس دے سوئے مکھ دا، جس دی چند توں باہر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں ہوی بھاگاں وتی، اپنی خوشی بنائیا۔ پرہہ پایا دُھر دا
 کنتی، سہاگ اک ہنڈھائیا۔ مینوں چڑھیا رنگ بسنتی، اتر کدے نہ جائیا۔ میں ترسنا چھٹی من دی، من منسا دتی گوائیا۔ میں نندیا
 چھٹی کن دی، سُنن وچ کدے نہ آئیا۔ میں وپھوتی چھٹی تن دی، کوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ میں آسا چھٹی غم دی، چنتا دتی مٹائیا۔
 میں ونجاری نہیں چمڑی چم دی، چم درشتی نہ کھئے رکھائیا۔ میں پرہن اک برہم دی، جو پارہرہم دئے ملائیا۔ میں بھگتاں دے آگے ہتھ
 بٹھدی، بندنا وچ سیس نوائیا۔ جن بھگتو ایہہ کھیل سری بھگون دی، جو تھادے نال مل کے ربیا کرائیا۔ دھرنی کہے میری سگندھی

نہیں کوئی پون سواسی دم دی، ساہ ساہ نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، حقیقت جانے سب دے کرم دی، جنم کرم دا مالک ویکھ وکھائیا۔

* پہلی پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں وبار ہویا * ❀

دھرم کہے میری ہووے رُت سہنجی، پُرکھ اکال دین دِیال دئے وڈیائیا۔ چرن دھوڑ اِشنان کرائے مجنی، دُرمت میل دھوئیا۔ نرگن سرگن میلے سجنی، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جس دی شبد آواز اِکو ندنی، ناد انادی دئے درڑائیا۔ جھکڑا میٹے تن وجود بدنی، کایا کعبہ پردہ دئے اُٹھائیا۔ لیکھا جانے اعلیٰ ادنی، راؤ رنگاں کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا بھجئے اگنی، امرت میگھ برسائیا۔ کوڑی کِریا میٹے بدنی، حدود اِکو اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی سدنی، سدا نام درڑائیا۔ جنہاں گرہ جوت اِکو جگنی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم پاوے سگنی، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہیلا اِج، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ بن کعبیوں ہووے جج، حُجرہ حق وکھائیا۔ میں سب کچھ جاواں تچ، مل کے محبوب دُھر دے ماہیا۔ نرگن درشن کراں رچ، بن نیناں درشن پائیا۔ خوشی ہوواں وچ جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ ترے گن کوڑی بھجے اگ، اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ ملے میل سورا سربگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے ویکھیں صاحب سُلطانا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو آد جگادی نوجوانا، مرد مردانہ وڈ وڈیائیا۔ جس نوں سارے کہندے سری بھگوانا، بھگون بھگوان اپنا کھیل کھلایا۔ نرگن دھار پھرے بانا، شبد انیالا تیر چلائییا۔ جو لیکھا جانے دو جہاناں، پُریاں لوآن ویکھ وکھائیا۔ اوہ ورت کے اپنا بھانا، سد بھانے وچ سمائیا۔ جس تختوں لاپیا راجا رانا، تخت نواسی اِکو دُھردرگاہیا۔ جس دا نام کھنڈا مہانا، مہا اکتھ اکتھ سمجھائیا۔ ہر گھٹ اوہ ہویا جانی جانا، جانہار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے دھرم شبد اگما سن ہُن، بن سروناں دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دا تک (گن)،

گنونتہ کی اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی شبہ آگئی دُھن، آتمک راگ سُنائیا۔ اوہ میرے اُتے بھاگ لگائے پھلگن، پہلا پروشٹا ملے وڈیائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھ چُن، اپنے رنگ رنگائیا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، گنتی گنت نہ کھئے گناییا۔ جس نوں جھکدے پانی پون، بسنتر سیس نواییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دا حُکم سُناییا۔ پھلگن کہے دھرنی دھرم میں آیا جگ، جاگرت جوت پرہہ دتی وڈیائیا۔ بھگتاں ملاں اُپر شاہ رگ، نو در دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑی کِرپا کران بدھ، بدھک دا لیکھا نال ملائیا۔ بل دوارے اپنے سد، باون دا لہنا جھولی پائیا۔ ستگر دھار رہن نہ دیواں الگ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈاییا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کگ، کاگوں ہنس اڈاییا۔ نام خُماری دے کے مدھ، مدھر دُھن کران شنواییا۔ کوڑی کِرپا میٹ کے حد، حدوڈ اکو دیاں وکھاییا۔ جس گرہ دِپک جوتی رہیا جگ، جاگرت جوت ڈگمگاییا۔ صاحب سلطان نوجوان نظری آئے سورا سربگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تِس چرنیاں جاواں لگ، نو نو سیس جھکاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ پھلگن کہے میری رُت سوہنی رُتھی، میرے صاحب دتی مہکاییا۔ دھرنیئے کیتے قول اقرار موں نہ مُکریں، پچھلا لیکھا دیاں سمجھاییا۔ بچن یاد کر لے جو پروہت سُنایا شُکری، شُکر کہہ کے کی جناییا۔ کلجگ انت اپنے قول اقرار تے پوری اُتیں، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھاییا۔ اُجل رہے کھئے نہ مُکھڑی، پت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی اپنی دھار توں جان اُکھڑی، مارگ پندھ سارے جان بھلاییا۔ توں اپنی کھول کے دیکھیں گھڑی، جو دھرم گنڈھ رکھاییا۔ کلجگ لُٹیرے کولوں نہ جائیں لُٹری، جو لُٹے چائیں چائیا۔ آس وچ رہیں نہ سٹری، سٹیئے لینی انگراییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک آپ ہو آئیا۔ دھرنی کہے پھلگنا میں بڑی چلاک، میرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ میرا وڈا ڈونگھا کھات، حساب کِتاب نہ کیسے سمجھاییا۔ میرا سب توں انوکھا وکھرا تاک، پردہ سکے نہ کھئے چُکاییا۔ میرے وچ سب دی مٹی مل گئی خاک، جسم اسم نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اڈدی خاک، میری میرے اُتے دئے گواہیا۔ اوتار پیغمبر گر دیناں مذہباں دے میرے صاحب بنائے راک، حق حقوق اپنے ہتھ رکھاییا۔ شبہ ونجارے بن گئے چاک، چاکری لوک مات کھایا۔ گرنتھ شاستر حُکم والے سارے کاٹ، کارڈ حُکم والے درڑایا۔ چھوٹے چھوٹے حصے عارضی میرے اُتے کیتے الاٹ،

مالک حقیقی نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں ایوں دِسدا سب دی اتم مُکن والی واٹ، پاندھی بیٹھن راہ تکائیا۔ چاروں کُنٹ نہ رہے اندھیری رات، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا میرا رکھوالا ہووے آپ، آپ اپنی دِیا کمائیا جس نون پیغمبران کِہا باپ، پتا پُرکھ اکال کہہ کے گوبند گیا گائیا۔ اوہ سب دا پورا کرے بھوکھت واک، پیشین گوئیاں سب دیاں نال ملائیا۔ میں اُس دے در دی درویشن داسی داس، جُگ جُگ سیو کمائیا۔ اوہ سوامی انترجامی میری منظور کرے ارداس، بن ہتھاں سیس جھکائیا۔ جو وسے اُپر آکاش، جس دا پرتھمی اُپر پرکاش، پرکاش پرکاشا آپ اکھوائیا۔ میں او سے دی رکھی آس، آشا وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رُپ اک درسائیا۔ پھلگن کہے دھرنیئے میری ویکھ رت بسنت، بسن بنواری رہیا وکھائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سُلطانا ویکھ کنت، جو کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس تیری بنائی بنت، گھڑن بھنہار وڈیائیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ اُس دا نام سُن آگما منت، جو منتو سب دے حل کرائیا۔ جس نے اپنی کِریا نال بھگت بنائے سنت، گر گر گود ٹکائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ بڈھی تون پرے بنا کے پنڈت، بودھ اکادھا بھیو چُکائیا۔ نار شہانگ بنا کے میل ملانے اپنا کنت، درگاہ ساچی سچ گھر وجے ودھائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے چھنت، چھند ڈھولا سوہلا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے دھرنیئے میرا رُپ ویکھ اپارا، اپرپر سوامی دتا بنائیا۔ میری گلشن تک بہارا، پت ٹہنی اپنا رنگ بدلائیا۔ میرا کھیل ویکھ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ سندیسہ دے تیئی اوتارا، اوتر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پیغمبران کر اشارہ، بن سینت سینت دے لگائیا۔ گرو گُردیوا دے ادھارا، بلونا اکو نام سمجھائیا۔ آو اٹھو تگو نرگن نور جوت اجیارا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس نون کہندے کل کلکی اوتارا، نہکنکا نور الاہیا۔ سو امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کِریا کرنا پار کنارہ، نوکا دئے رُڑھائیا۔ سو ستجگ ساچے دیوے مات سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرم دا دھرم کھلانے دوارا، دوہری اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت دئے چمتکارا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میری اک صاحب نون بندنا، دھرنیئے

بندگی وچ سیس نوآئیا۔ جس دا اکو سچ اندنا، اند اند وچ سائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندنا، صدی چوڈھویں محمد دی دئے گواہیا۔ جس دا سچ اکھاڑا لگنا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نور نورانہ دپیک اکو جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ شبد انادی ناد وچنا، دُهن آتمک کرے شنوآئیا۔ بنا بھگتاں کیسے نہ لبھنا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ نہ ماس نہ ناڑی ہڈنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نے سنت سہیلا گرو گر چیلا لکھ چوراسی وچوں کڈھنا، سرتی شبدی میل ملائیا۔ اویدا لیکھا نہیں کوئی اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پھلگن میں اوس نوں سیس جھکاواں گی۔ جو میری پکار لئے سن، تس آگے واسطہ پاواں گی۔ جو لیکھا جانے رکھ من، بھیو ابھیدا اُس دے آگے جناواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگاواں گی۔ دوئے جوڑ واسطہ پاواں گی۔ خالی جھولی آگے ڈاہوانگی۔ نیتر نیناں نیر وہاواں گی۔ بستر چیر پاڑ وکھاواں گی۔ میرے اندر پرہوں پیڑ، کوک کوک سناواں گی۔ کلجگ کورڑی کیریا بدل تقدیر، در پرہ دے الکھ جگاواں گی۔ شرع چھری نہ رہے زنجیر، شریعت اکو رنگ رنگاواں گی۔ جھگڑا میٹ غریب امیر، تعمیر نوں اک درساواں گی۔ تُوں مالک بے نظیر، نظر مہر تیری رکھاواں گی۔ تیرا نام کھنڈا شمشیر، شبد ستگر تیرے ہتھ اٹھاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پاواں گی۔ در تیرے واسطہ پاؤندی ہاں۔ در ٹھانڈے سیس نوآؤندی ہاں۔ پُرکھ اکالے الکھ جگاؤندی ہاں۔ کھلڑے کیس وپس وٹاؤندی ہاں۔ میری چلے کوئی نہ پیش، پیشین گوئیاں سب دیاں ہتھ اٹھاؤندی ہاں۔ جو اشارہ دے کے گیا دس دسمیش، سو نراکھر پڑھ پڑھ خوشی مناؤندی ہاں۔ میں ضرور تیرا نور تگاں ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال بناؤندی ہاں۔ مینوں یاد آ گیا جس ویلے نانک نے موڈھے بھوری دھری کھیس، کھونڈی کھڑگ والی چمکاؤندی ہاں۔ جس ویلے ارجن تئی پئی ریت، سیس جگدیش تیری بھیٹ چڑھاؤندی ہاں۔ جو تیغ بہادر رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رماؤندی ہاں۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی آد جگادی پُرکھ اکالا ایک، ایکنکار تیری اوٹ تکاؤندی ہاں۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ٹیک، دوچی آس نہ کھئے رکھاؤندی ہاں۔ جن بھگتاں بڈھی کریں بییک، مانگت ہو کے منگ منگاؤندی ہاں۔ نرگن اندروں اپنا کھولنا

بہیت، سرگن ساچا (سنگ) رلاؤندی ہاں۔ تُوں ویکھنہارا نیتن نیت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگاؤندی ہاں۔ پھلگن کہے دھرنی میرا پہلا پروشٹا، وشو دا پردہ آپ چُکائیا۔ کرشن نے رادھا بٹھایا نسچا، نسچت ہو کے آپ جنائیا۔ کلجگ انت پُرکھ اکال دا دُھر دے کاہن دا اکو ہووے اشٹا، اشٹ دیو سوامی اکو نظری آئیا۔ جو دین دُنی دی جانے درشٹا، انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی سب دے لیکھ لیکھا، لیکھنہار بے پرواہیا۔ اوہ نرگن لہنا دینا چُکائے گُرمکھ ساچے سکھ دا، سکھیا اک دِرڑائیا۔ جس دی پریتی وچ جن بھگتاں من ہووے ٹکدا، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ ونجارا ہونا نہیں پتھر اٹ دا، پاہن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اوہ پریمی ہووے پیارا مت دا، مت پیارا آپ اکھوائیا۔ اوہ جھگڑا مُکاوے آون جاون نت دا، چوڑاسی گیڑ دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملائیا۔ پھلگن کہے دھرنیئے مینوں کوئن پیتے جُگ، سال بسالا پھیرا پائیا۔ مینوں پُورب رہی نہ سُدھ، سُدی ودی نہ کھئے وڈیائیا۔ میری جگت والی نہیں بُدھ، بُدھ مت نہ کھئے جنائیا۔ مینوں کجھ نہیں آؤندی سُجھ، سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں گنٹ ویکھیا اڈ، بھجیا واپو داہیا۔ کلجگ رین اندھیری گھڈ، سچ دیپ نہ کھئے رُسنائیا۔ میں لیکھا جانا نہ اپنا مُجھ، بیو سکان نہ کھئے کھلائیا۔ کی سندیسہ دیوان تَجھ، حُکم کی سمجھائیا۔ میں بہل بے حال تگی سرشٹی ہوئی بے سُدھ، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ نرگن دھار ہوئی گنگ، مُکھ شبد نہ کھئے صلاحیا۔ مینوں ایوں دِسدا جوین کلجگ اودھ رہی پُگ، صدی چوڈھویں اپنا پندھ مُکائیا۔ ایہ کھیل کرے بخود، اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ کھلیئے تیرے اُتے ہون والا یُدھ، یُدھشٹر بیٹھا اکھ اُٹھائیا۔ عیسیٰ نے اتم کہنا میری ویہویں صدی انت میں سب نوں کہنا مارنگ گڈ، گاڈ سیس نوائیا۔ ایہ لہنا دینا موسیٰ والا شُد، جس نوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ ویکھ محمد رہیا اُٹھ، چار یاری نال لئے انگرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کی اپنا کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہے پھلگنا میرے اندر آئی آواز، بنا سروناں دتی سُنائیا۔ کھول کے بیو آغاز، پردہ دتا چُکائیا۔ اوہ تک جو تیرے اُتے پڑھدے نماز، وُضوآن کھیل کھلائیا۔ جنہاں دا اکو اُتے ناز، آسرا اک وکھائیا۔ اوہناں دا لہنا دینا چوڈاں طبقاں اُس امام دے ہاتھ، جس نوں سجدہ سلام کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ جس نوں جھکدے تریلوکی ناتھ، رام راما لاگے پائیا۔ موسیٰ کوہ طور تے

گائے گاتھ، ڈھولا تیرا بے پرواہیا۔ نانک گوہند بن اکھراں رہے آکھ، نراکھ دھار تیری صفت صلاحیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھ، سمرتھ پُرکھ تیری وڈیاٹیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، پرگنے ویکھے چائیں چائیا۔ دین مذہب دے تگے ہٹ، ہٹوانیاں ہتھ ملاٹیا۔ نرگن دھاروں سارے آؤ تھ، پچھلا پندھ مکائیا۔ دھرم دوارے کرو اکٹھ، جتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ تیرتھ تگُو اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی دھیان لگائیا۔ مندر مسجد شو دوالے ویکھو مٹھ، چرچاں گرجیاں کھوج کھوجائیا۔ جیواں جنتاں کایا ماٹی ہوئی کچ، کنچن گڑھ نہ بیوئے رُشناٹیا۔ بنا رسنا جہوا اتم پر ماتم رہیا رٹ، کلمہ اکم اتھاپیا۔ نجھر جھرنا کون پیئے رس، بن رسنا رس چکھائیا۔ نج نیتر کس دی کھلی اکھ، پرتکھ دیو وکھائیا۔ اپنا لہنا دینا پورا کر لو حق، حقیقت دا مالک آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ پھلگن کہے دھرنیئے میرا ویکھ حال، کی حالت کیتی لوکائیا۔ میں پھس گیا وچ کوڑ جنجال، پردہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ چاروں کُنٹ ہو یا بے حال، بھجیا واپو داہیا۔ اک کوک سُنائی پرم پُرکھ کر میری سنبھال، سمبل بہہ کے ویکھ وکھائیا۔ حکم سدیسہ دے دے اکو کال، کال نگارہ دے وجائیا۔ دروہی ہووے دین دُنی کرے نہ کھئے پرتپال، پرتپالک نظر کسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب ستگر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں تیری سکھی، سخاوت اپنی دے کرائیا۔ میری حالت ویکھ بن اکھیں، اکھیاں والے اکھیاں گئے بدلایا۔ میری آپے پت رکھیں، رکھیا کریں تھاوں تھائیا۔ دین دُنی اپنی سکھیا دسیں، دہ دشا کریں پڑھائیا۔ تُوں اپنی جونی تک لے چار لکھ اسی، بنا انکڑیاں گنت گنایا۔ شرع دین دی بدھی وچ رسی، رستہ تیرا گئی بھلاٹیا۔ میری آشا پھردی نسی، بھجے واپو داہیا۔ چاروں کُنٹ اگنی تتی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میری چٹی سپس توں لٹھی، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ تیری مہا سدا اکٹھ اکٹھی، کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ تُوں صاحب میرا سمرتھی، تیری وڈ وڈیاٹیا۔ تیرے چرن کولان میرے سوامی میں ڈھٹھی، ڈھٹھیاں لے اٹھائیا۔ میری اتم اپنیاں چرناں وچ کر دے گتی، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ تُوں گہر گمبھیرا بے نظیرا میرا کلاپتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ میں تیرے اتوں ہوواں ستی، ستیا والیا آپا تیری بھیت چڑھائیا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے رہیا کوئی نہ جتی، جوگی جنکم جگیا سو سارے رہے کُرائیا۔ گر اوتار پیغمبر میں تورے اپنی ہتھیں، تیرے در دھیان لگائیا۔ میں اپنی کتھا

کہانی سناواں سچی، سچ سچ نال درڑائیا۔ میرے اُتے من کلپنا چار کُنٹ دہ دشا نچی، گھنگٹ مُکھ رہیا نہ رائیا۔ میرے سوامیا میری اوتار پیغمبر گروآں نال ہوئی پکی، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اکو تیری اوٹ رکھی، دوسر آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب دیالا، دین دیال تیری سرنائیا۔ میرے پرم پُرکھ کرپالا، کرپاندھ تیری وڈیائیا۔ تیری جگ جگ اوٹری چالا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا کھیل کھلایا۔ میرا تیرا آگے اکو سواالا، سواالی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرپا میرا مُکھ کیتا کالا، دُرمت میل نہ کھئے دھوایا۔ اُٹھ کے کھیل ویکھ حالا، حالت وگڑی خلق خدائیا۔ ٹھگن چوراں پھڑیاں مالا، کامی کرودھی تلک للاٹ لگائیا۔ مُلا شیخ مساک قاضی مارن چھالہ، حرام خور کوک کوک سنائیا۔ پھل رہیا نہ کیسے تن وجود والے ڈالا، مانس سنمل رُکھ لہرائیا۔ پرہو تیرے پیار دی گھالے کھئے نہ گھالا، گھائل ہو نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرتی، دھول دھول دیاں جنائیا۔ میں اکو ندھ پرتی، پت پریشور نور الہیا۔ میں مالک عرشی فرشی، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ تیری منظور کران عرضی، آرزو ویکھاں چائیں چائیا۔ میں ستگرُو نہیں کوئی فرضی، شبد دیو دیوا اک اکھوایا۔ جدوں چاہواں تے کران اپنی مرضی، حُکم وچ بندھن کھئے نہ پائیا۔ جگ بدلنا میری کھیل گھر دی، اوتار پیغمبر گرو حُکم وچ بھوایا۔ میری دھار میرے نال لڑدی، دوسر اور نہ کھئے لڑائیا۔ میں کھیل جانا چوٹی جڑ دی، چیتن اپنا حُکم ورتائیا۔ کھیل ویکھاں ہنکاری گڑھ دی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار پھول پھولایا۔ آس تگاں ناڑی ناڑ دی، ہاڈی ہاڈی پردہ لاپیا۔ ایہ کھیل سچی سرکار دی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دھرنی تُوں کیوں دھاباں ماردی، کوک کوک سنائیا۔ ہُن کھیل وقت انت اخیر سنگ محمد چار یار دی، صدی چوڈھویں گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو میں چرن تیرے دھوڑ، دھوڑی خاک رمائیا۔ میں مورکھ آنجان موڑھ، بُدھ ہین نظری آئیا۔ میرا ناتا جڑیا نال کوڑ، کلجگ کوڑ کیتی کُرمائیا۔ تُوں میرا صاحب حاضر حضور، حضراتاں تُوں باہر نظری آئیا۔ میری بینتی کر منظور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اکو جوت دا بخش نور، نور نورانے دے چمکائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، بھرپور

رہیا سرب ٹھائینا۔ تیرا پندھ نہ نیڑے نہ دُور، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میرا لیکھا پُورا کردے ضرور، ضرورت تیرے آگے ٹکائیا۔ اوہ ویکھ
 موسیٰ راہ تگے اُتے کوہ طُور، ٹریا توں باہر تیرا نُور نظری آئیا۔ عیسیٰ تیرے پیار دالئے سرُور، صلیب گل گیا لٹکائیا۔ محمد مقبریاں وچ
 تیرا تگے نُور، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ پرہو تیری وڈیائی
 وڈی، میرے صاحب گئی گھیرا۔ دھرنی کھلوتی ہتھ بدھی، ویکھ ماٹی تن خاک سریرا۔ پیغمبراں تک صدی، جو صدمے والیاں تقدیرا۔
 اوہ تک کلجگ دھار نُوح ندی، گھتی آئے وہیرا۔ کلجگ چاروں کُنٹ پھرے لہی، پاٹے چیتھڑ وکھائے لیرا۔ ٹوں نُور الہی ربی، لیکھا
 جانے شہنشاہ حقیرا۔ اتم رہن دئے نہ کیسے دی گدی، گداگر ویکھ فقیرا۔ کوڑی کِرپا میٹ دے حدی، حدوُد دس بے نظیرا۔ تیرا کھیل
 ہندا سببی، جگ چوکڑی گھت کے جان وہیرا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سب دیاں
 ضمیرا۔ پھلگن کہے میری رُت سُہاوی، ہر ستگر آپ سُہائے۔ میرا لیکھا کلجگ کنڈھے راوی، رویداس دھیان لگائے۔ جو سرگن اُتے ورتی
 بہاوی، تن ارجن دئے گواہے۔ تیرا کھیل بے پرواہی، بے پرواہی وچ سلائے۔ ٹوں جوتی جاتا اک اکھوائی، نُور نُورانہ نُور رُشنائے۔ امام
 اماما سوبھا پائی، جوتی جاتا ڈگمگائے۔ سبیل دیس سُہائی، سچ سنگھاسن اک وڈیائے۔ پھولن سیج وچھائی، پھلگن نو نو سیس نوئے۔
 نہکلنکا ناؤں دھرائی، کل کلکی آپ اکھوائے۔ شبد ڈنکا اک وجائی، دو جہاناں کرے رُشنائے۔ دوار بنکا اک سُہائی، جتھے جن بھگت بیٹھے
 سوبھا پائے۔ سب دا آون جاون لیکھے لائی، جو تیرا نام دھیائے۔ پھلگن کہے میری آسا پُور کرائی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہے۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائے۔ پھلگن کہے میں اک وست اٹلی منگدا، ستگر دینی دیا کہا۔
 بھيو گھلاؤنا ہنگ برہم دا، پردہ پردیاں وچوں اٹھا۔ جو گرمکھ ستگر گھر جمدا، تس نوں رائے دھرم نہ دئے سزا۔ جھگڑا مکاؤنا آون جاون
 پندھ دا، لکھ چوراسی پھند کٹا۔ بھيو گھلاؤنا اتم برہم دا، نُور نُورانہ نُور چمکا۔ مارگ دسنا ستگر شبد دھرم دا، جس دا رستہ سکے نہ
 کھئے بدلا۔ لیکھا رہے نہ کیسے کرم دا، نہکرمی ہونا آپ سہا۔ جھگڑا مٹاؤنا ورن برن دا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر ٹکا۔ سہارا دینا
 اپنے چرن دا، چرن چرنوڈک نام پلا۔ نیتر کھولنا ہرن پھرن دا، نج لوچن نین کر رُشنا۔ مارگ دسنا پوڑے چڑھن دا، آگے سکے نہ کھئے

اٹکا۔ دروازہ کھولنا اندر وڑن دا، گنڈا کھڑکی آپے لاه۔ پرکاش دینا دپیک جوت جگن دا، اندھ اندھیر مٹا۔ سچ سنگھاسن وکھاؤنا جوت
 دھار مگن دا، اتم جوتی جوت ملا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا۔ سرن تھاری
 آئے مادھو، بھگت سُپیلے میت۔ انتر بردا سب دا سادھو، صادق سدھ وسنا چیت۔ پُرکھ اکالا ایکا لادھو، ٹھاکر سوامی ڈھر دا میت۔
 دُھن آتمک سناؤنا اپنا نادو، دُجا سُننا پئے نہ گیت۔ لکھ چوراسی وچوں آپے کاڈھو، کرو پنت پُنیت۔ جھگڑا رہیا نہ کوڑ سماجو، آتم
 پرما تم دسنی اک پریت۔ ڈرمت میل دھونا داغو، دھام دسؤنا اک انڈیٹھ۔ اپنی کرپا جگاؤ چراغو، میرے صاحب ستگر جگدیش۔ جو
 تیرے درشن نؤں پھلگن کہے آئے آجو، اندر مندر بدل کے نیت۔ انت سہائی نہ کوئی تیرے باجھوں، ایہہ بنا پتھر پانی توں وجی لیک۔ دوس
 زین سُن تیرا ربابو، انحد نادی سناؤنا گیت۔ تیرا چرن دھوڑ دا اشنان پورا ہویا ماگھو، پھلگن جن بھگتاں کایا رکھنی ٹھانڈی سیت۔ کوڑ
 طبیعت بدل مزاجو، منوا کر بھے بہیت۔ اپنے ہتھ پکڑ واگو، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائے نیچ۔ ہنس بنا پھڑ پھڑ کاگو، سوہنگ نام رس دے
 کے رسنا دے میٹھ۔ گرمکھاں اندر اُچے ویراگو، کرپا کر ہر جگدیش۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 ست دی سچ سچ پریت۔ پھلگن کہے میرے سوامی، سیس سیس نوائیا۔ سرب جیاں دے انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ تیرا دیش
 اکم انامی، کہن کچھ نہ پائیا۔ سندیسہ تیرا حق پیغامی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ تُوں مالک اک حق انامی، پروردگار نؤر
 الہیہا۔ تیرا دسے نہ کھئے ثانی، لاثانی تیری وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر اپنی نام دی دے نشانی، نشانہ اکو اک وکھائیا۔ در آیاں کٹ دے
 گلوں غلامی، زنجیر کوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت آتم نجھر رس دے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ آتم پرما تم بن کے بانی، میل ملاؤنا
 سہج سُبھائیا۔ پُرکھ اکالے تُوں پاتشاہ تیرا بھگت تیری رانی، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا مُکا دے چارے کھانی، اندج جیرج
 اُتبھج سینج پھیر کدے نہ آئیا۔ تیری منزل اک رُوحانی، رُوح بُت توں پرے تیری شنوائیا۔ صاحب ستگر پھلگن کہے گرمکھاں اُتے کریں
 مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ پچھلا جھگڑا نہ رہے دیوانی، اتم لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرا گھر عالمے جاودانی، سچ دوارا سوہبا پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل زمیں اسمانی، دو جہانی
تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرم کہے ویکھ دھرنی پرہہ دی دھار، دھرم دوار وجے ودھائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکار، نراکار ڈھردرگاہیا۔ بہگت سہیلے جگ جگ
تار، تارنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، نو نو لاگن پائیا۔ جس دی کھیل سدا جگ چار، ستجگ تربتا
دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ بہگت سہیلا بن کے میت مرار، مِت پیرا دیا کھائیا۔ ڈبڈے پابن دیوے تار، پتھراں چرن چھپائیا۔ مہربان ہو
آپ کرتار، کرنی کرتا کار کھائیا۔ بنس سرینس کر پیار، پتا پوت گود سہائیا۔ دیوے وڈیائی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال
ملائیا۔ ہر بہگت دوارا بھگتی دا بھر بھنڈار، اتوٹ اٹ بھرائیا۔ کوجھیاں کھلیاں پاوے سار، غریب نائیاں ویکھ وکھائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں
لاوے پار، پارہرم پرہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اک
اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی سن سندیسہ دھر دی دھار، خبر کی اگم جنائیا۔ بشن کور کرے اشار، اشاریاں نال سمجھائیا۔ میرا پردھاں
بالاں دینا پیار، وڈیاں چھوٹیاں اکو گنڈھ پوائیا۔ جو سیوا وچ سیوادار، خدمت وچ خادم نظری آئیا۔ گرمکھاں نوں ستگر پیار دا ادھار،
شبد دھار نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بشن کور کہے میری
آتما اتیتی، ست سرُوپ وچ سمائیا۔ میری سب دے نال پریتی، پرہہ پریم دتی بنائیا۔ میری بھگتاں دی باغیچی، پھل پھلواڑی سوہا پائیا۔
میں خوشیاں دے نال ڈیٹھی، انڈیٹھ دتی وکھائیا۔ میں ہس کے کہاں رسنا نال میٹھی، پریم نال جنائیا۔ جنہاں ساچے گھر وچ سیوا کیتی،
سیوا سیوا وچ اُچھائیا۔ میرا صاحب ستگر پرکھے نہ کیسے دی نیتی، کھوٹے کھرے ویکھ وکھائیا۔ جو پاوے سار جیو جی کی، جگ جیون
داتا اک اکھوائیا۔ جس دے کول حق توفیقی، دیونہار بے پرواہیا۔ میں منگ منگاں نیکی، جھولی خالی آگے وکھائیا۔ میری ونڈ نہیں کوئی

ساڈھے تِن ہتھ سپں کی، بھگت دوارا کھلا وپڑا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ دھرم کہے دھرنی میں سُنیا ہور سندیسہ، دھرم مات رہی درڑائی۔ میرے صاحب دا صاحب والا ویسا، صاحب ستگر نظری آئی۔ جو سب دا پورا کرے لیکھا، لیکھ پچھلا دئے بدلائیا۔ دُھر مستک لاوے میخا، مِتھیا دئے لوکائی۔ پریم پیار کرے ہیتا، پنتکاری ہو کے ویکھ وکھائی۔ جس بھگت ادھارے سیوا کردے وچ کھیتا، اپنے گھر سہائی۔ سو سوامی نرگن ویس کرے اُچیچا، اُچ اکم ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ دئے وڈیائی۔ دھرنی کہے دھرم ویکھ دھرم دوارا، دھرم دی دھار نظری آئی۔ جتھے بھگتاں دا پریم بھنڈارا، بھنڈاری وشنوں سیو کھائی۔ لیکھا تک سیوادارا، جو سیوا سچ کھائی۔ ونڈ نہیں پُرکھ نارا، نر نرائن ہوئے سہائی۔ جس دا کھیل سب توں نیارا، ظاہر ظہور کرے رُشنائی۔ کل کلکی لئے اوتارا، اپنا حُکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائی۔ دھرم کہے دھرنی میں دھرم نال دساں بیان، دھرم دھرم وچوں جنائی۔ ستگر دی سیوا چرنی کرے مہان، چرن چرن وچ وڈیائی۔ لنگر وچ نگاہبان ہویا نگاہبان، نگاہ اپنی اک اٹھائی۔ وریام کور کر پروان، برینس کور سنگ رکھائی۔ ویرو بھجنو دے کے دان، چرنو گردیو جوڑ جڑائی۔ منگو بخش دھرم نشان، کور مہندر پھرے اٹھائی۔ سُرجیت کور دے کے جیون دان، بنتی پریم گنڈھ پوائی۔ میرے صاحب دا کھیل مہان، مہا کتھ کتھ شنوائی۔ پجنی جیتاں کر پروان، گرمیت کنت گنڈھ پوائی۔ لیکھا جانے سری بھگوان، اہل بھل وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک کھلائی۔ دھرم کہے دھرنی کی سندیسہ دیوے راجا اندر، اندراسن بیٹھا دھیان لگائی۔ ساڈا لیکھ لیکھا شان چندر، گرمکھ سنگھ گر گر صفت صلاحیا۔ دُھر دا پیار میرا بلوندر، دوندر ناتا جگت بھگت والا رکھائی۔ جتھے رہے کھئے نہ چندن، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے بنائی۔ دھرنی کہے دھرم میں دھرم دوار دی داسی، داس داسا سپس نوائی۔ جتھے سچ دی منڈل راسی، ست دی وجے ودھائی۔ کور کریا وچوں ناسی، ناستک اپنا آپ مٹائی۔ میں پرکاش تگاں پرتھی آکشی، گگن گگنتران ہووے رُشنائی۔ پُرکھ اکالا سب دی پوری کرے آسی، آہستہ

آہستہ اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت سُہیلا گئی گھیلا گھنک پُر واسی، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرم کہے میں سنی چھوٹی جہی خبر، مینوں خبردار دتا کرائیا۔ بٹن کور کہے سیوا کیتی سارے ٹبر، وڈے چھوٹیاں پیار بنائیا۔ مینوں گلدیپ کور دی قدر، پریتاں گنڈھ پوائیا۔ جاگیرو ولوں میری پوری ہوئی سدھر، رنجیت کور ویکھ وکھائیا۔ جاگیر کور کدی کدی آوندی لبھن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ منجیت کور میرے دبدی رہی ہڈن، گردشن ویکھ کے نیناں نیر وپائیا۔ میرا باہروں پرد ہویا سی بدن، میرا اتتر سدا لئے انگرائیا۔ چھندر کدی کدی آوندی سی باہر کڈھن، لیکھا بھل کدے نہ جائیا۔ میں چاہندی بھگت دوار دے چھوٹے وڈے سب دے دیپک جگن، سُرجیت کور سنگ رکھائیا۔ میں سدا خوشیاں وچ رہنا مگن، اپنی خوشی بنائیا۔ مینوں یاد جس ویلے میری چکھا ٹوں لائی آگن، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ لیکھاری پریم نال لگے سی لیکھن، گرمکھ شان چندر قلم کاغذ اُتے پھرائیا۔ میری آتما پھیر تگن لگی ول سکھن، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ مینوں سب کجھ لگا دسن، ایتھے اوتھے دو جہان نظری آئیا۔ بھانا من کے مٹھن، رس سب ٹوں دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے نت نوتن، نر نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ فتوچک ضلع کپورتھلا ہزارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میت پیارے دھرما، دھرم دی دھار دھار جنائیا۔ میرے اُتے تک چار کُنٹ دا کرما، کرم کانڈ کھوج کھوجائیا۔ اشارہ دے دے برہم دھار دی برہما، بھيو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ شنکر حاضر ہوئے پرہو دے چرناں، ترسول اپنی ہتھ اُٹھائیا۔ وشنوں دس کھیل کی کرنا، کی کرتا پُرکھ حُکم ورتائیا۔ بھيو ابھیدا کھول کے بھرما، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال شبد گھوڑے آسو چڑھنا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ حُکمی حُکم حُکم نال لڑنا، جھگڑا اور نہ کھئے رکھائیا۔ حق حقیقت نرگن دھار نراکھ پڑھنا، بن اکشراں اکھ بنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ورتاں برناں، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ نرگن نرور نرنکار خالق خلق کھیل کرنا، مخلوق اپنا پردہ لاپسیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں دسّان نال پیارا، کی پریم پیارا کھیل کھلائیا۔ نگاہ مار وچ سنسارا، نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ چاروں کُنٹ تک دھواں دھارا، نرگن نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ورن برن ہووے خوارا، خالص رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جیو جنت کرن ہاکارا، دھیج دھیہ نہ کھئے دھرائیا۔ امرت بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کوک پُکارن وید چارا، پُران اٹھاراں چار لکھ ستاراں ہزار سلوک روون مارن دھابیا۔ آتم برہم پاوے کھئے نہ سارا، پاربرہم تیرا میل نہ کھئے ملائیا،۔ بند کھلے نہ کیسے کواڑا، بجر کپائی پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کایا مندر اندر دسے نہ کھئے آگھاڑا، پنچ شبد دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیرے آگے ہاڑا، بہڑی بہڑی کر کے تیرے آگے سپس نوائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، پت پرمیشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لیکھا ویکھ پیغمبر گر اوتارا، نو سو چرانوے چوکری جگ لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں سچ کیتی ارداس، بینتی حق سُنائیا۔ کِرپا کر پُرکھ ابناش، پروردگار تیری سرنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دینا مذہباں اکو گنڈھ رکھائیا۔ بیو کھلا دے کاغذات، کاغذ قلم سیاہی تیری صفت صلاحیا۔ شرع زنجیراں وچوں کر آزاد، تن بندھن دے ٹڑائیا۔ تیرا اکو ہووے حُکم اہلاد، سندیسہ حقیقت حق دینا جنائیا۔ اٹھ ویکھ اشارہ دیوے پرہلاد، کبیر جُلاہا نال ملائیا۔ فرید کہے ہو وساد، بسمل اپنی کار کھائیا۔ اکو نام کلمہ تیرا وجے ناد، تریا توں باہر کر شنوائیا۔ لکھ چوراسی جیو آتم دھار جائن جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت اکو کر رُسنائیا۔ سچ سوامی انترجامی پاربرہم پت پرمیشور تیرا اکو ہووے راگ، انراگی اپنا راگ دے سُنائیا۔ سب دی ڈرمت میل دھو داغ، پت پُنیت آپ کرائیا۔ ہر گھٹ دیپک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں چاروں کُنٹ تکیا، اپنا دھیان لگائیا۔ لیکھا ویکھیا مدینہ مکیا، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ محبوب ملے نہ حقو حقا، حقیقت ہتھ کیسے نہ آئی۔ ساچا لاہا کیسے نہ کھٹیا، کھٹکے وچ لوکائیا۔ سب دی قیمت پے گئی نال

ٹکیا، مایا ممتا تول ٹلاٹیا۔ ایکا زیرو ہویا بٹیا، زیرو زیرو سمجھ کیسے نہ آتیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا کلجگ کلپنا پایا رٹیا، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کلمے نام انیالے تیر سینہ دسے کیسے نہ پھٹیا، انیالا تیر نہ کھئے چلاٹیا۔ میں چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں دے وچ ٹھیا، بھجیا واہو داہیا۔ اوتار پیغمبران گرواں تکیا پٹیا، پٹنے والا دئے وڈیاٹیا۔ سب نوں مایا ڈسے سٹیا، وکھ چاروں کُنٹ نظری آتیا۔ نام خُاری چڑھے کیسے نہ رتیا، رتن امولک ہیرا روپ نہ کھئے بناٹیا۔ پردے اندر کایا مندر ڈنکا وجے کیسے نہ فتحیا، فاتحہ پنج وکار نہ کھئے کرائیا۔ کوڑ کلپنا کرے کھئے نہ ہتیا، ہتیاہی ہوئی خلق خُدائیا۔ بنا بھگتاں توں کلجگ انت کوئی نہ بچیا، بچپن سمجھ کیسے نہ آتیا۔ کر کرپا سری بھگوان جنہاں نوں رکھیا، کلجگ تنہاں نیڑ نہ آوے راتیا۔ سو سنت سہیلا گرو گُر چیلا خوشیاں دے وچ ٹپیا، جنہاں ملیا میل دُھر دے ماہیا۔ آتم پرما تم ناتا ہویا پگیا، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں خوشیاں دے وچ ہستیا، ہستی تک بے پرواہیا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی الکھ الکھیا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اک اکھوائیا۔

* ۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سُرخ پُر ضلع کیپورتھلا گیان سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے پرہ میرے انترجامی، انتر آتما سب دی ویکھ وکھائیا۔ ٹوں پاربرہم پُرکھ سوامی، پرم پُرکھ تیری سرناٹیا۔ دو جہاناں نگاہبانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دھیان لگائیا۔ مینوں چاروں کُنٹ آئی بانی، رو رو دیاں دُہائیا۔ نگاہ مار تیرتھ اٹھسٹھ پانی، گنگا گوداوری جمناسُستی دھیان لگائیا۔ کلمہ تک انجیل قرآنی، کایا کعبے کھوج کھوجائیا۔ ناد شبد دُھن ویکھ اگئی بانی، مہربان محبوب پردہ آپ اٹھائیا۔ ست دھرم کہے سچ دا رہیا کھئے نہ دانی، وست امولک نہ کھئے ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیری ہوئی نیانی، نو نو سپس جھکائیا۔ کرپا کر صاحب سُلطانی، پُرکھ بدھاتے تیری اوٹ تکائیا۔ دین دُنی وچوں میٹ بے ایمانی، کوڑی کرپا دے کھپائیا۔ ست سچ دے نشانی، ست ست نال پرگٹائیا۔ ٹوں ہر گھٹ اندر جان جانی، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ صدی چوڈھویں اتم کر مہربانی،

مہربان محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرم کہے پرہو میرا رہیا کوئی نہ ست، ست ستواد وچ نہ کھئے سمائیا۔ جیواں جنتاں بھلی برہم مت، پاربرہم تیرا بھیو کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ایلے رت، ست دیپ اگنی تت جلائیآ۔ دھیرج رہیا کیسے نہ جت، جٹا جوٹ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیآ۔ کلجگ کوڑ گڑیارا چلیا رتھ، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں رہیا متھ، ہندو مسلم سکھ عیسائی پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ من کلپنا سارے بھوگدے رس، آتم رس وچ نہ کھئے سمائیا۔ دھرم کہے میں بنا ہتھیاں توں جوڑاں ہتھ، نو نو لاگاں پائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، رام رام تیری وڈ وڈیائیآ۔ تیری مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کلجگ جیواں پردے اندر وس، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ انتر میٹ رین اندھیری مس، نوری چند دے چمکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرم کہے پرہو چار گنٹ رہیا نہ سچ، سچ ملے نہ کھئے وڈیائیآ۔ کایا ماٹی بھانڈے دیکھ کچ، مانس مانو مانکھ کھوج کھوجائیآ۔ منوآ دہ دشا رہیا نچ، بھجے واہو داہیا۔ تیرا امرت نجھ پیئے کھئے نہ رس، بوند سوانتی ناہی کول نہ کھئے ٹپکائیآ۔ نج نیتر گھلے کیسے نہ اکھ، اکھراں والی سارے کرن پڑھائیآ۔ حقیقت جانے کھئے نہ حق، مہربان محبوب تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ست سچ سچ ست کیسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ دے لوکائیآ۔ پاربرہم پت پریشور کلجگ کوڑی کِریا لوک مات متھ، متھن کر خلق خدائیآ۔ توں سرب کلا سمرتھ، بھرپور رہیا سرب ٹھائیآ۔ تیرے چرن کول زرگن سرگن جاواں ڈھٹھ، بن سیس سیس جگدیش جھکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہو سہائیآ۔ دھرم کہے پرہو میرا رہیا کوئی نہ دھام، دھرنی دھول رو رو مارے دھاپیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا شام، شام گھنٹیا تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ سیتا سرت ملے کیسے نہ رام، جگت بناس پنڈھ نہ کھئے مکائیآ۔ پیغمبران سنے نہ کھئے حق پیغام، کلمہ کائنات سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ پردے وسے نہ کیسے ستنام، نام وچ نہ کھئے سمائیا۔ کِریا کر سری بھگوان، ہر کرتے ڈھر درگاہیا۔ میری ڈنداوت بندنا سجدیاں وچ سلام، نو نو سیس جھکائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار صدی چودھویں آتم کر انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا دا رہے نہ کھئے غلام، غربت شرکت سب دے اندروں کڈھائیآ۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطان، والی دو

جہان اک اکھوائیا۔ دھرم کہے پر بھو بن تیری کریا دھرم دا جھلے نہ کھئے نشان، نشانہ سچ نہ کھئے جھلائیآ۔ کریا کر دھر دے امام، عملاں توں ربت نور الایہیا۔ میری نمو نمو نمستے، پر نام ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔

* ۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نور پُر ضلع کپورتھلا منجیت کور دے گرہ *

دھرم کہے دھرنیئے ویکھ اپنیاں ونڈاں، حصے جز دھیان رکھائیآ۔ دیناں مذہباں دیاں کھول کے تک گنڈھاں، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ سینہ دے نہ کیسے ٹھنڈا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ کلجگ وقت ڈھیلا جاندا لنگھا، بھجے بن بن پاندھی راہیا۔ لیکھا تک لے اکثر دھار بونجا، باون بھيو چکائیآ۔ سندیسہ سن لے جو گوہند دے کے گیا پری اندا، اند اند وچوں جنائیآ۔ کلجگ بھيو پائے کھئے نہ برہم ہنگا، ہنگ برہم سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ میرے ڈھئیے دا پینڈا نہیں لمبا، لمحہ لمحہ پنڈھ مکائیآ۔ دھرم کہے دھرنیئے میں اُس ویلے کبیا، تھرتھراہٹ وچ گر لائیآ۔ جھٹ آواز سنی اوہ تک نشان مٹدا تارا چندا، چند گوہند دسیا دھر دا ماہیا۔ شرع دا رہے کھئے نہ پھندا، زنجیر کڑی نہ کھئے بندھائیآ۔ نیتربین دھرم ہوئیں نہ اندھا، لوچن اکو اکھ کھلائیآ۔ صدی چوڈھویں مٹے پنڈھا، بن پاندھی پنڈھ مکائیآ۔ ایہ لیکھا پُرکھ اکال سندا، جس سند اتار پیغمبر گرواں ہتھ پھڑائیآ۔ انت آخیری تکنا کنڈھا، کنڈھی گھاٹ بہ کے دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرم کہے دھرنیئے میری اکو خواہش، خالص دیاں جنائیآ۔ اُس صاحب دی کر تلاش، جو کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ اُس دی تتاں والی نہ ہووے لاش، وجود تن نہ کھئے وڈیائیآ۔ جس نوں شنکر جھکے اُتے گیلاش، برہما نو نو لاگے پائیآ۔ وشنو وشنو دا بن کے داس، سیوک ہو کے بھجے تھاوں تھائیآ۔ نال کلجگ تک اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ دیناں مذہباں والی ویکھ جماعت، جملہ اکھڑ سکے نہ کھئے پڑھائیآ۔ چار جگ دے گرتھان تک لے کاغذات، جس دی قلم سیاہی دئے گواہیا۔ اٹھ کے زمیں اسماناں توں باہر جھاک، بن نیناں نین اٹھائیآ۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس

دی دو جہاناں پینی راس، نرگن سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ٹوں اُس اُتے کر وشواس، جو وشیاں توں باہر وسے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی میرے انت وجدی ویکھ چوٹ، چوٹی چڑھ کے دھیان لگائیا۔ تیرے اُتے کیوں آنیوں ڈگے بوٹ، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ اوہ ویکھ پرَم پُرکھ نوں لبھدے کوٹی کوٹ، کوٹ کوٹاں دھیان لگائیا۔ پرکاش ملے نہ نرمل جوت، جوتی جاتا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں تگے دین دُنی دے لوک، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم پڑھے نہ کھئے سلوک، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ میری کچھ نہ آوے وچ سوچ، سمجھ چلے نہ چٹرائیا۔ میں درشن لوڑاں لوچن لوچ، نین نیناں نال بگسائیا۔ میرا اتتر ہٹے مدھ ہوش، خُماری کھیا والی چڑھائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں ہویا رسیا رُپوش، اپنا آپ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ دھرنی کہے دھرم نہ پا ایویں رُولا، چار کُنٹ شنوائیا۔ کِرپا کرے بھگوان مولا، سو مولا ہر گھٹ تھائیا۔ جس نے میرے اُتے اوتار پیغمبر گرواں نال کیتا قولا، قول اقرار اپنے نال بنائیا۔ سو پرگٹ ہویا اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ جس دی سیوا کرے کاہن سولا، مُکند منوہر لکھی نرائن خوشی بنائیا۔ اوہ نور الابی اول، جس نوں عالمین کہہ کے سارے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو لیکھا جانے آد جگاد نرگن سرگن سرگن نرگن پتی کلا، کلاپت اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار کور دے گرہ پنڈ مجید پُر ضلع کپورتھلا *

کلجگ کہے سُن دھرم کیوں لگا تینوں سیک، بھڑی بھڑی کر کے دئیں دُہائیا۔ تیرے اوتار پیغمبران گرواں حصے کیتے انیک، شرع نال ٹکرائیا۔ نام کلمیاں اُتوں دتا بیچ، قیمت جگت والی رکھائیا۔ میں پرَم پُرکھ دا بیٹا اکو ایک، اک اکلے دتی ودیائیا۔ میں تیری میٹنا چاہندا ریکھ، رکھی مئی سارے دینے ڈلائییا۔ میرے کول اک صاحب دا لیکھ، لکھتی دیاں وکھائیا۔ جس دی شہادت دیوے گر دسمیش،

گوہند سورا دُھر دا ماہیا۔ کلجگ تُوں پھرنا دیش پردیش، چاروں کُنٹ بھجنا واہو داہیا۔ من کلپنا کیسے دی رہن نہیں دینی نیک، نیتی سب دی دینی بدلائیا۔ مُحبت رہے نہ بیٹی بیٹ، پتا پوت کرے لڑائیا۔ ست سچ نوں کرنا کھیت، رن بھومی دینی بنائیا۔ کھیل کھلاؤنا مُلا شیخ، مسائکاں گنڈھ پوائیا۔ تیرا سمجھے کھئے نہ بھیت، ابھیو مینوں دتی وڈیائیا۔ میں ارجن دے سپس وچ پوائی ریت، کلجگ تاڑی لا کے رہیا سُنائیا۔ دھرم جی تسیں کتھے رہے کھیڈ، مینوں دیو سمجھائیا۔ میں پیغمبراں توں بھیٹا کرائے بکرے بھیڈ، پشوآں کھل لہائیا۔ تسیں میرا نخرہ نہیں جان دے ویڈ، بہ بھانتی اپنی کار کمائیا۔ جس نے تہانوں دتا بھیج، بھجن بندگی وچ رکھائیا۔ اوسے نے مینوں دتا بھیج، تیج تپ تہاڈا دتا بدلائیا۔ میں سچ دی رہن دینی نہیں کوئی سیج، سُکھ آسن سوہا کھئے نہ پائیا۔ میرے صاحب دا حکم اک سندیس، جو مینوں دتا سُنائیا۔ جانا چر میں جوتی جامہ دھر نہ آواں ویس، روپ انوپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم تیتھوں بلی ہوئی ترے گن مایا، بل نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، سوریہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پرمام ڈھولا کیسے نہ گایا، اکھراں وجدی رہی ودھائیا۔ سچ سروور کھئے نہ نہایا، تیرتھ تٹاں بھجے واہو داہیا۔ پرم پُرکھ کیسے نہ پایا، پاربریم ملن کھئے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن سوامی نہ کیسے بہایا، انترجامی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سچ سندیس نہ کیسے سُنایا، پردہ اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ دُھر دا حکم نہ کوئی لیا، کوئن کوٹ بھجن واہو داہیا۔ بھیو ابھیو نہ کیسے کھلایا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کلجگ کہے میں اوس پرہو دا جایا، جو سب دا پتا مائیا۔ مینوں دُھر دا حکم سُنایا، دُھر سندیسہ اگم اتھاپیا۔ ست سچ دا کر سفایا، دھرنی اُتے رہن نہ پائیا۔ میں بھجان واہو داہیا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ شاہ سلطاناں رہیا گھایا، سادھان سنتان منہ دے بہار سٹائیا۔ نوجواناں پھڑ پھڑ ڈھاپیا، بلہین کیتی لوکائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار سب دے اندر وسایا، واسطہ سب دے نالوں تڑائیا۔ دھرم جی کیسے نوں لبھے نہ دائی دایا، داؤ اپنا دتا لگائیا۔ پوتر رہن نہیں دتی کوئی کایا، کنچن گرھ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ جیو جنت کُرایا، کوک کوک سُنائیا۔ دروہی دروہی کرے خلق خُدایا، خالق خلق نظر کیسے نہ آئیا۔ میں اپنا ڈورُو ڈنک وجایا، چار کُنٹ کیتی شنوائیا۔ دھرم ایمان رہن کیسے نہ پایا، بے ایمان کیتی لوکائیا۔ اوہ تک صدی چوڈھویں ویلا اتم آیا، پیغمبراں دے مقبرے

ویکھن نین اٹھائیا۔ امامِ اماما ساڈا لیکھا دئے مُکایا، انت اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ کہے میں اوس دے حکم وچ تیرا نشان مٹایا، کوڑ کڑیاری دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پاربرہم پت پرمیشور میرا ہونے سہایا، پرم پُرکھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہر نام پُر ضلع کپورتھلا مہندر سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم ایویں نہ جا ڈری، ڈریوک روپ نہ کھئے بنائیا۔ ویکھ لے میری سہنجی گھڑی، گھڑیال گھر گھر دتا وجائیا۔ کِریا کری آپ پرہ ہری، نر نرائن دتی وڈیائیا۔ تُوں پچھے اپنی طاقت ویکھی بڑی، وڈا اپنا آپ بنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر ہنکار دی ماردا رہوں تڑی، سوریپر اکھوائیا۔ اوتاراں دی بٹھدا رہوں لڑی، تند تند نال جڑائیا۔ ہُن ویکھ میرے اُتے صاحب نے کِریا کری، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ میں دین دُنی بنا کے شریعی، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ اگلا لیکھا ویکھ ذری، ذرے ذرے دھیان لگائیا۔ دھرم جی تینوں دھرتی اُتوں کرنا بری، تُوں ایتھوں بھجنا وابو داہیا۔ میں گل ویکھی کھری، سچ سچ سنائیا۔ میں تیری لگی رہن نہیں دینی جڑی، جڑ توں بوٹا دینا اکھڑائیا۔ نگاہ مار لے گور مڑھی، خاکی خاک دھیان لگائیا۔ جنہاں نے الفیے دی پٹی پڑھی، حرف حرُوفان صفت صلاحیا۔ اوہناں اتم تیری وڈیائی مُول نہ کری، کرم کانڈ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ مُکھ تک لے اوہناں دے تڑی، ناڑی ناڑی اگ دتی لگائیا۔ میرے پریم قہر دی لگی چاروں کُنٹ جھڑی، اتم اگن دینی برسائیا۔ کیسے دین مذہب دی رہن نہیں دینی پھڑھی، طاقتور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اوتر اوتار نہیں، نر ہر اک اکھوائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا سندر سنگھ دے نوٹ دوا بے دے ٹور سمیں * *

سندر دا پچھلا نام دیوا، دیوی دیو دھیان لگائیا۔ وید ویاس دی کیتی ڈھائی منٹ سی سیوا، بیاس کنارہ دئے گواہیا۔ جس پریم دا رس دتا میوہ، خوشیاں نال بنائیا۔ چن بولیا رسنا جہوا، دھر شبد کیتی شنوائیا۔ اوہ تک اکھ ابھیوا، آگوچر آگم اتہایا۔ جو وسے نہچل دھام نہکیوا، اٹل دھام سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ دیوا ذات دھار سی براہمن، برہم ملی وڈیائیا۔ وید ویاس پکڑیا دامن، پلؤ گنڈھ پوائیا۔ سچ بنایا ضامن، وچولا اک رکھائیا۔ جس ویلے کلجگ لیکھا ہونے کامنی کامن، چار کٹ ہلکائیا۔ اندھیرا دسے شامن، سورہ چن نہ کھئے رُشنائیا۔ اوس ویلے کھیل کرنا سری بھگوان، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑا مٹے نشانن، سچ نشانہ اک جھلائی۔ جھگڑا رہن نہ دیوے شوڈر ویش کھتری براہمن، اکو رنگ دئے رنگائیا۔ ایشٹ دیو سوامی آتم پرما تم بختے چانن، نور نرانہ ڈگمگائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کلامن، کلمیاں تون باہر کرے پڑھائیا۔ اپنی کرپا کرے تیری پہچانن، بے پہچان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دا لیکھا دئے مکائیا۔ ویاس کہہا محبت نال پیار، دیو گردیو سمجھائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن اپنی کھیل کھلائی۔ لہنا دینا پورا کرے وچ سنسار، لیکھا لیکھے وچوں چکائیا۔ بھیو ابھیدا آپ کھولے کرتار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ بھیٹا لے کے اک دستار، مؤلی تند گنڈھ پوائیا۔ نارینل آوے چرن دوار، ریتی جگت والی سمجھائیا۔ پھیر لیکھا مکے جگت پوجا جگت واشنا دھار، براہمنان مان وڈیائی رہن نہ پائیا۔ اکو پُرکھ اکال ہووے نمسکار، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کرپا کرے شہنشاہ شاہ شاہاں دا شاہ سیکدار، جگت اکھری شاہ تیری گنڈھ پوائیا۔ پورب لہنا دینا پریم پُرکھ قرضہ دئے اتار، وید ویاس سنگ بیاس لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرنہارا آس، آس آسا سب دی ویکھ وکھائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈتیا ضلع کپورتھلا سرؤپ سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم پُرکھ اکالا میرا مائی باپ، پتا اور نہ کھئے جنائیا۔ جس کِریا کیتی آپ، پاربرسم پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ سر میرے رکھیا ہاتھ، سمرتھ ہویا آپ سہائیا۔ کوڑی کِریا دتی دات، جھولی اگم دتی بھرائیا۔ اٹھ ویکھ مار جہات، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ جدھر ویکھے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کِریا کیتی پُرکھ ابناش، مینوں دتی مان وڈیائیا۔ میں سچ ست دا کیتا ناس، دھرتی اُتے رہن نہ پائیا۔ طاقت رہی نہ شنکر والی کیلاش، کلا اپنی دتی پرگٹائیا۔ برہم دا رہیا نہ کیسے وشواس، برہما رووے مارے دھاپیا۔ وشنوں وشو دا بن نہ سکے ساک، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے ملدے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ دُور دُراڈا تگے تریلوکی ناتھ، رام راما اکھ گھلائیا۔ کی لیکھا دین دُنی لوک مات، دھرنی دھول کی وڈیائیا۔ کلجگ کہے میں دھرم سب کچھ کیتا ناس، ناستک کیتی لوکائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے جنہاں پرہہ دی رکھی آس، اوڑک اک دھیان لگائیا۔ میں اوہناں دا داسی داس، بن سیس سیس جھکائیا۔ باقی چاروں گنٹ میری مایا ممتا والی راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ میری اکو سچی خواہش، خیرخواہ ہو کے دیاں سُنائیا۔ ہر پردے کراں واس، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ پرہو دا اجپا چپے کھئے نہ جاپ، پردے ہر سکے نہ کھئے وسائیا۔ چار گنٹ دہ دشا میری کرنی دا ویکھ پاپ، پتت ہوئی لوکائیا۔ دھرنی تھر تھر رہی کانپ، تھرتھراہٹ وچ دُہائیا۔ دین مذہب کرن پشچاتاپ، کھتری براہمن شودر ویش دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جتھے تگو دھرم جی اوتھے اوتھے دھرم دی گھاٹ، اوتنا وچ سارے ویکھ وکھائیا۔ میری انت پرہو دے ہتھ واٹ، دوجا بدلا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ میری اکو اک ست سچ دی آس، آساوند ہو کے دیاں سمجھائیا۔ ست دھرم تیرا رہن دینا نہیں کوئی پرکاش، دھرم دوارے پھول پھولائیا۔ میری تھاپنا پرم پُرکھ نے دتی تھاپ، تھپک تھپک لوک مات مینوں دتی وڈیائیا۔ میں سب دے اندر بھریا روگ سنتاپ، مایا ممتا پنچ وکار نال ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد سب دا مائی باپ، پرم پُرکھ پرماتم اکال دیال ہوئے سہائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جانگی ضلع کپورتھلا پیارا سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم مینوں سارے کردے گئے یاد، اوتار پیغمبر گرو ڈھولے گائیا۔ جنہاں دین دنی کیتے آباد، نام کلمیاں ونڈ ونڈائیا۔ شریعت شرع دا بنے استاد، طلبے سکھ مریداں کری پڑھائیا۔ دھر دا نام گئے ارادہ، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ لیکھ لیکھ کے گرتھ کتاب، اکھ اکھراں جوڑ جڑائیا۔ نالے کہندے گئے سب توں کلجگ کرنا برباد، کل کاتی نظری آئیا۔ میرے صاحب نے میری کھولی جاگ، نیتر اکھ کھلائی۔ میرے وڈے وڈ وڈ بھاگ، پرہہ دتی مان وڈیائی۔ میں ورت کے اپنا سوانگ چاروں کُنٹ ویکھ وکھائی۔ ست دھرم تیرا کیسے گرہ نہ جگے چراغ، نور نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر گھٹ اندر ڈرمت میل داغ، گھر گھر دتا لگائیا۔ ہنس بنائے کاگ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ انتر نرت پرہہ توں سکے نہ کھئے ارادہ، رسنا جہوا سارے گائیا۔ ست رہن دتا نہیں کیسے سماج، سمگری ست نہ کھئے ورتائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھئے راج، رعیت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دھر دا سنے کھئے نہ ناد، نادى شبد نہ کھئے شنوائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے سادھ، ادھوٹے بیٹھے مارن دھاپیا۔ مایادھاری کیتے اپاہج، لنگڑے لولے نظری آئیا۔ دھرم میرے جھوٹھ آگے تیرا کی جواب، مینوں دے سنائیا۔ ٹھگا چوراں یاراں ملے خطاب، چاروں کُنٹ خوشی بنائیا۔ ست رہیا نہ کیسے محراب، کعبیاں کرم نہ کھئے کھائی۔ توں اپنا سچ دا لینا چھڈ دے خواب، خواہ مخواہ نہ دھیان لگائیا۔ بنا کوڑ توں میرے وچ ہونا نہیں کوئی لاہ، جگت ملے نہ کھئے وڈیائی۔ ذرا کھیل تک پرہہو مہاراج، جو میرا کرتا رہیا کرائیا۔ جس دا کھیل دیس دوآب، دوہری دھار پرگنائیا۔ اوہ ویکھے اپنیاں بھگتاں باغ پھل پھل پھول پھولائی۔ میری کرنی توں دُنیا کہے پاپ، پر میں پرہہ دی سیو کھائی۔ بٹن میرا وڈ پرتاپ، دھرم تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کیرپا کرے میرا باپ، پُرکھ اکال بھئے سہائیا۔ جو ساچا سجن ساک، سگلا سنگ نبھائی۔ جس تیری اڈاؤنی خاک، خاکے مینوں رہیا وکھائی۔ میں تیرے نالوں چلاک، تیری چلاکی کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی کرے کرائے آپے آپ، اپنا حکم آپ ورتائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ شکار پُر ضلع کپورتھلا جاگیر سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں پرہو دا بچہ نہا، بال پیارا اک اکھوائیا۔ میرا وجود دے نہ کھئے تئاں، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی ستان دیپان ویکھیا بتا، حد حدو داں پھول پھولائیا۔ میں وڑیا دیناں مذہبان والیاں چھپر چھٹاں، مندر مسجد شودوالے مٹھ پھول پھولائیا۔ میں ویکھیا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بائبل گرو گرتھ صاحب دا چو داں سو تپہ انک پنا، اکھر اکھر کھوج کھوجائیا۔ مینوں اشارہ دیوے گوبند والا کتا، کائناں ربیا وکھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر مایا ممتا بھر دے دھنا، موہ وچ ہونے لوکائیا۔ میں وی اُس صاحب دا چٹا، جو دو جہان کرے رُشناٹیا۔ کلجگ کہے میں چاروں گنٹ پھراں بھٹا، بھجیاں واپو داہیا۔ گوبند کہا تیرا سماں رہن نہ دیواں لما، لمحہ لمحہ ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی بھرمان دے وچ کایا ماٹی چما، چم درشٹی وچ بھوائیا۔ سچ دا رہے کھئے نہ دما، پون سواسی کوڑ نال ملاٹیا۔ جگت جہان کر نکما، پرہ نوں ملن کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ دے غما، دھیرج دھیر نہ کھئے بندھائیا۔ من کلپنا ہووے طمع، لالچ وچ سرب للچائیا۔ جوتی نور دے نہ شمع، شام اندھیرا چاروں گنٹ چھائیا۔ دُھر سندیسہ سُن نواں، نو اٹھاراں توں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کلجگ کہے دھرم اپنی کھول اکھ، پچھلا پچھے دھیان گوائیا۔ ہُن کھیل پرہو پرتکھ، جو میرے وچ آیا چائیں چائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرو آں مارگ دتے دس، دیناں مذہبان رنگ رنگائیا۔ اوہ صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نوں ویکھیاں سگل وسورے جائن لتھ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ اُس دی شبہ مہا اکھ، کتھنی کتھ نہ کھئے سُنائیا۔ اوہ میرا چاروں گنٹ چلائے رتھ، رتھوایی اپنی دیا کھائیا۔ میں سچ سچ سارا دتا متھ، متھن کیتی کوڑ لوکائیا۔ پھیری دروہی تھ تھ، بھجیاں واپو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو میرا کھیل کرے ہس ہس، ہستی دا مالک بے پرواہیا۔

* ۶ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ وئی ضلع کپورتھلا گردت سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ لے زور، جورو زر دتی وڈیاٹیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ملی وڈیائی ٹھگ چور، نو کھنڈ پرتھمی بھجن واپو داہیا۔ من ممتا پاوے شور، شوہر بانکے ملن کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا چاروں کُنٹ رہی دوڑ، اتر پورب پچھم دکھن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مانس بوٹا پھل ہویا کوڑ، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ کھیل کرے براہمن کوڑ، گوڑا اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا لیکھا اور کا اور، بیو ابھیدا آپ کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا اکم اتھاپیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ لے اتم بل، ولیا چھلیا کھیل کھلاٹیا۔ نو ست رہے ہل، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ حکم دیوے پُرکھ انباشی جو وسے نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ مایا ممتا اندر جان رل، موہ وکارے وچ سائیا۔ کایا کوڑ چلاؤنا ہل، مانس مانو ویکھ وکھائیا۔ پنج وکارا گھر گھر وارنا دل، پنچم ڈھن نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم میری ویکھ لیاقت، پرہہ دتی مان وڈیاٹیا۔ رہن دتی نہیں کوئی شرافت، دین مذہب شرع نال ٹکرائیا۔ گھر گھر کرائی بغاوت، بغلگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ ساچا نام ملے نہ کیسے نیامت، کوڑی کریا جگت ہلکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری شامت، شمع نور چند نہ کھئے چمکائیا۔ بنا بھگتاں انتر دے نہ کیسے صحیح سلامت، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا جگدا ویکھ چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ میں جیو جنت ہنس بنائے کاگ، بڈھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ دُرمت میل سب نوں لایا داغ، پت پت نہ کھئے کرائیا۔ کایا مندر اندر لگائی ترے گن آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ستگرُو پریم سارے گئے تیاگ، جگت واسنا بندھن پائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے سماج، سمگری سچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آتم اُپجے نہ کیسے ویراگ، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملاٹیا۔ منزل چڑھیا دے نہ کھئے سادھ، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوہا کھئے نہ پائیا۔ میرا کھیل تک لے آج، آج دی گھڑی سُلکھنی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرم ویکھ لے میں سب دے نالوں چلاک، ستجگ تریتا دواپر سارے دھیان لگائیا۔ میں چار کُنٹ اڈائی

خاک، خاکی بندہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم سب دا کرایا طلاق، پاربرہم برہم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سُرَت شبد رہیا نہ کیسے دا نات، آتم رسِ نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ جھگڑا پایا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ کلمہ حق سمجھے نہ کھئے کاغذات، چار جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ اندھیری رات، کوڑ کڑیارا بادل دتا چھائیا۔ ست دا سچ نال رہیا نہ کھئے راج، رعیت ریکھ نہ کھئے بدلائیا۔ میرے اندر جگت جگیا سو سکے کھئے نہ جاگ، یج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ میں سُر پیر بہادر پر پُرکھ میری اپنے ہتھ پکڑی واگ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو لیکھا جانے جگاد آد، آد جگاد جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیورتھلا کرتار سنگھ دولت سنگھ گردیال سنگھ دے نوت *

دھرم کہے کلجگ میرے صاحب سوامی اٹھنا، نرگن نرویر نراکار نرنکار جوت کرے رُشنائیا۔ مہربان محبوب ہو کے تھنا، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ شاہ پاتشاہ ہو کے سب نوں پُچھنا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس حکم سناؤنا اکو ٹکنا، توں میرا میں تیرا ڈھولا دئے سمجھائیا۔ میں اُس دیاں سکھدا سکھنا، جو سکھ ساگر روپ سائیا۔ اوہ ضرور میری سہائے رُتنا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جس دا شبد دُلا راپُتنا، پتا پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ تیرا کوڑ گکرم دین دُنی وچوں پُتنا، اتم کوڑے وہن دئے وہائیا۔ تیرا کھیڑا ست دھرم نے لُٹنا، لُٹیرا بنے ستگر شبد سہج سکھدائیا۔ جس نرہے ہو کے بکنا، شبدی شبد آواز سُنائیا۔ اُس دا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا رہے کوئی نہ دُکھنا، دُکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اکم اتھاپیا۔ کلجگ کہے دھرم میری سُن لے آشا، آس نال جنائیا۔ میرا اُس صاحب تے بھرواسا، جو بھانڈا بھرم بھنائیا۔ میں بن کے داسی داسا، ساچی سیو کھائیا۔ چاروں کُنٹ پاواں راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ مینوں دین دُنی تک کے آوے باسا، ہس کے دیاں وکھائیا۔ نام دھرم ست رہیا نہ کیسے کول رتی ماسا، ماس برس دوس سارے دین گواہیا۔ گھر گھر اندر ہوئی اندھیری راتا، آتم نور نہ کھئے رُشنائیا۔

جیواں بھلیا پُکھ بدھاتا، پاربرہم میل نہ کھئے ملائیا۔ آہ ویکھ میرا ڈونگھا کھاتہ، چوڈاں طبق محمد رہیا جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ ایسے دا ویکھ
 تاشا، جو تماشین اک اکھوائیا۔ ستگر نانک گوہند دھار کھولے خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جو صاحب سوامی مینوں دیونہارا
 داتا، دیاوان اک اکھوائیا۔ سو انت کنت بھگونت میریاں پرم پُکھ پُچھے واتا، پروردگار سانجھا یار ہوئے سہائیا۔ دھرم اوہ تک دھرم دواریاں
 وچ تینوں دسے گھاٹا، تکر ترازو تول پور نہ کھئے کرائیا۔ میرا کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ رچائیا۔ تُوں سٹا رہو اپنی
 کھاٹا، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ صدی چوڈھویں انت کرا کے پھیر میری ویکھنی واٹا، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجگ میرا صاحب تک سلطانا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔
 جس دا حکم دو جہاناں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن پھرے بانا، بان انیالا تیر چلائییا۔ جس ستجگ تریتا
 دواپرکلجگ کیتا کھیل مہانا، مہا کتھ کتھ سنائیا۔ سو سورپیر نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جس تیرا کل کلیش مٹانا، کل کلکی وڈ
 وڈیائیا۔ جودھا سورپیر بن بلی بلوانا، بلدھاری اپنا پردہ دئے چکائیا۔ تیرا میٹے کوڑ نشانہ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرشٹی درشٹی اندر
 کرپا کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گانا، آتم پرما تم میل ملانے سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانا، زمیں زماں دو
 جہان اپنا حکم ورتائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپورتھلا گرچن سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میری ویکھ خدی، خود مالک دتی وڈیائیا۔ میں سب دی اندروں بدلی بدھی، بدھیوان نہ کوئی چٹرائیا۔ من کلپنا
 کرے یُدھی، گرہ گرہ ہووے لڑائیا۔ ساچی منزل کیسے نہ سچھی، سوچ سمجھ دتی بدلائیا۔ میں کوک سناواں اچی، بھل رہے نہ رائیا۔
 میری چاروں کُنٹ موئی رتی، رُٹری پرہ نے دتی مہکائیا۔ کیسے دی سرت اٹھن نہ دیواں ستی، ستگر شبد نہ کھئے شنوائیا۔ دھرم تیری

دھار ویکھ لے لئی، لُٹیرا بن کے لُٹاں چائیں چائیا۔ پھری دُبائی چاروں کُنٹی، دہ دشا رہی کُرائیا۔ دین دُنی تک لے نام چیدی رسنا بُلان بٹی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ آتم پر ماتم دھار سب دی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے دھرم ویکھ لے میں سورا وڈ بہادر، زورا ور اکھوائیا۔ کِریا کِری کریم قادر، قُدرت دا مالک ہویا سہائیا۔ میرا نرمل کرم کر اُجاگر، چاروں کُنٹ وِجی ودھائیا۔ میں پرہو دے نام دا رہن دتا نہیں کوئی سوڈاگر، ساچا وِج نہ کھئے کرائیا۔ شاہ سلطان کرے کھئے نہ عادل، انصاف ہتھ نہ کیسے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا بادل، نو کھنڈ پرتھی گیا چھائیا۔ دین مذہب بنے مقتول قاتل، قتل گاہ دے لوکائیا۔ پردہ کھلے کیسے نہ باطن، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتن، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پیغمبر سارے اُٹھ اُٹھ اکھن، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد لے انکڑائیا۔ پیشین گوئیاں اپنیاں کلمیاں توں باہر واچن، کلام کائنات کی سمجھائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناشن، ہر کرتا دُھدرگاہیا۔ جس دے حُکم اندر اتم سارے ناسن، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ کھیل کرے بہ بھانتن، رُوپ انو پ آپ پرگٹائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ذات پاتن، تن وجوداں ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی انترجامی آتم پر ماتم بنے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ جو کھیلے کھیل پرتھی آکاشن، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسن، نرگن نرگن اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ کلجگ کہے دھرم میری تک لے جگت جگ دی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ سچ دی رہی کوئی نہ یاری، یارانہ کوڑ دے لوکائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتاری، دُھر کلمے نال جنائیا۔ میرے انت سب دی ہوئے خواری، خالص رہن کھئے نہ پائیا۔ من مت ہوئے وبھچاری، گکرم کرے لوکائیا۔ نو ست دھواں دھاری، نو چار پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ چار جگ دے شاستر کرن کاری، کوک کوک سُنائیا۔ کلجگ کہے میں سب توں ہونا بلکاری، اپنا بل ودھائیا۔ کِریا کرے ہر نرنکاری، نر نرائن دے وڈیائیا۔ چار کُنٹ کھیل کھیلاں وانگ مداری، ٹٹوآ ہو کے سوانگ وکھائیا۔ شرع دی شرع بناواں کٹاری، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ دین دُنیا کراں دوپھاڑی، دوہری ونڈ ونڈائیا۔ نال رلاواں موٹ لاڑی، سوئی سُرقتی آپ اُٹھائیا۔ چوراسی وڈھاں کھیتی ہاڑی، کرسانا ناؤں پرگٹائیا۔ صدی چودھویں اتم کرنی کاری، کار

گجاری سب دی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے میں سوریپر جودھا بلکاری، بلدھاری اک اکھوائیا۔ دھرم تیری دھرنی اُتے ہوئے خواری، سہاک ناک نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا اکو لہنا دینا نال چوہیسے اوتاری، جو جگدیشا اک اکھوائیا۔ اُس نوں کرانِ نمسکاری، نو نو لاگان پائیا۔ جو بھگتاں دئے نام خُماری، امیوں رس آپ چوائیا۔ اکو ایشا اک بنائے پُجاری، دیو آتما رنگ رنگائیا۔ سد اُس دا ہونا شکر گزاری، شکرانے وچ سیس جھکائیا۔ جس دی مہا کاغذ قلم توں باہری، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ اوہ صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کرے کھیل اپاری، اپرپر سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرم تُوں ویکھ میری سٹ، دُھر دے حکم نال لگائیا۔ سمنڈ ساگران جاواں ٹپ، دیپان کھنڈان پندھ مکائیا۔ سب دا لیکھا پچھلا تگان پک، پورب پھولان تھاون تھائیا۔ لہنا دینا کس دا کی حق، حقیقت ویکھاں چائیں چائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگابیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا ہووے مس، نور نورانہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ اگوں دھرم کہے میں پچن سناواں سچ، سچ سچ درڑائیا۔ کلجگ تیرا روپ کوڑا وانگ کچ، کنچن گڑھ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے انتش اُبلے رت، اگنی تت تپائیا۔ تیرا ستھر جانا لٹھ، یارڑا ستھر گوبند دئے گواہیا۔ تیرا کوڑ سڑنا رتھ، اگنی آگ جلائی۔ کِریا کرے پُرکھ سمرتھ، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ زرگن دھار تُوں ہو پرگٹ، پرگنا جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ تیری کوڑی کِریا دا لُٹیا جائے ہٹ، موہ وکار وست نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا لہنا دینا ہووے ٹھپ، ٹھپا اپنا نام لگائیا۔ تیرے پلے بھے گنڈھ پاپ، سر پاپاں بہار ٹکائیا۔ کِریا کرے پُرکھ اکالا آپ، اپنی دیا کمائیا۔ تیری ربن نہ دیوے اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جن بھگت سہیلے رکھ ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے گاتھ، گہر گمبہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جگا جگت پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپورتھلا پھنن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی مینوں دس پوتر جگہ، اپنے اُتے دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے چاروں کُنٹ جیو الپگا، ست سچ نہ کھئے سہائیا۔ کھیل کرے سورا سربگا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جیہڑا شبد آسو چڑھیا بگا، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ سُن سدا، کی صاحب رہیا سُنائیا۔ جس دا ڈورؤ ڈنک اکو وجا، ناد انادی کرے سُنوائیا۔ اوہ بھگتاں دے دوارے لبھا، ہور نظر کتے نہ رائیا۔ میری اُف دُبائی ربا، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ اوہدی جگت جہان توں باہر حدا، دھرم دی دھار دھرم دیاں جنائیا۔ گرمکھاں پریم اندر لبھا، گھر سہنجنا اک سہائیا۔ جتھے آتم پرما تم سچ پیار لگا، تس گرہ وسے میرا ماہیا۔ تُوں کر کے ویکھ گجا، نو ست پھیرا پائیا۔ بنا پرہو دی کِریا انتر آوے کیسے نہ مزہ، مذاق کرے خلق خُدائیا۔ سچ دوار ساچا کرنا ججا، حاجت اپنی پور کرائیا۔ تُوں جگت دوارے جا بھجا، مندر مسجد شودوالے مٹھ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سہل دیس جا بھجا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین دیا لا میرے اُتے سجا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ میرا اُس دے آگے ہتھ ہتھ نال بدھا، بندگی وچ سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کدے نہ ہووے الگا، وکھرا گرہ نہ کھئے سہائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپورتھلا اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم ویکھ اشارہ دیندے سمند ساگر، ڈونگھی دھار دھیان لگائیا۔ نرمل کرم ہونے نہ کیسے اُجاگر، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سورپیر دے نہ کھئے بہادر، اوتار پیغمبر گر بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کی کھیل کرے کریم کرتار قادر، فُدرت دا مالک حکم ورتائیا۔ سچ دی رہی کوئی نہ چادر، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ انصاف کرے کھئے نہ عادل، حقیقت حق نہ کھئے درڑائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا بادل، سورپہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ دین دُنی روپ بنیا مقتول قاتل، پریم پیار وچ نہ کھئے سہائیا۔ کھیل تک رساتل، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا سب دا جانے باطن، بھیو رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپورتھلا ترسیم سنگھ دے گرہ * ❀

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے روندے تُلے پرت پہاڑ، چوٹیاں چوٹیاں ہو کے دین دُہائیا۔ چاروں کُنٹ اگنی دسے ہاڑ، سیتل سانتک ست نہ کھتے کرائیا۔ جگت اگنی لگی ناڑ ناڑ، ہڈ ماس دئے گواہیا۔ پھری دروہی وچ اجاڑ، جنگلاں ویکھ دھیان لگائیا۔ مایا ممتا دسے اکھاڑ، منوآ گھر گھر ناچ نچائیا۔ سرشٹی پوُجے جنڈ کریر جھاڑ، پُرکھ اکال سیس نہ کھتے نوائیا۔ دُھر دا نظر نہ آئے لاڑ، نُوَر نُوَرانہ بے پرواہیا۔ اٹھ چاروں کُنٹ نگاہ مار، مارو تھلاں دھیان لگائیا۔ نظر نہ آئے نر نرنکار، نُوَر نُوَرانہ رُوپ نہ کھتے درسائیا۔ میرے اُتے مہکے نہ کھتے گلزار، گلشن رُوپ نہ کھتے درسائیا۔ میں بڑی ہوئی بے زار، بہل ہو کے دیاں سُنائیا۔ سچ صاحب دی بن کے خدمتگار، خادم ہو کے بھجی واہو داہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیتیا وچ سنسار، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، شبدی شبد شبد شنوائیا۔ کلجگ اتم آئے کل کلکی اوتار، دھرنی تیرا دھول سُہائیا۔ میں اوس دا کراں انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کون وقت سُہنجنا پیا پریم کرے سچ پیار، پریمی اپنا پریم بنائیا۔ میں خوشیاں وچ پہناواں ہار، بن پھلاں پھل مہکائیا۔ نرگن دھار کراں دیدار، جگ نیتز نہ کھتے وڈیائیا۔ بنا سریر توں کراں شنگار، بنا وجود توں محبوب توں سیس نوائیا۔ میں دو جہاناں نین رہی اٹھال، ویکھاں تھاوں تھائیا۔ دھرم کہے دھرنی توں اپنا آپ سنبھال، سوادھان ہو کے لے انگرائیا۔ اوہ تک سمبل بیٹھا نوجوان، نُوَر نُوَرانہ نُوَر الاہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان لاگن پائیا۔ اوہ تیرے اُتے ہویا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت سُہیلے کر پروان، پریم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جو توں میرا میں تیرا ڈھولا گان، سوہنگ شبد ناد شنوائیا۔ سو مِت پیارا سوامی ملیا آن، آنک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ توں ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر پرنام، نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، یودھا سُوَر پیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپورتھلا جگندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے روندے ندی نالے دریا، وہندے وہن دین دُہائیا۔ اُچی کوک کوک رہے سُنا، چاروں کُنٹ آواز لگائیا۔
 دوئے جوڑ کرن دُعا، واسطہ پرہہ دے آگے پائیا۔ مہربان محبوب خُدا، تیری اک سرنائیا۔ کلجگ جیواں دھیان لگا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جو
 ساڈے اندر رہے نہا، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ ہنس بُدھی ہوئے کان، کاگ روپ درسائیا۔ کیسے نے سُوَر کھادھا کیسے نے کھادھی گان،
 پُنیت رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں پکڑے کھئے نہ بانہہ، سہارا نظر کھئے نہ پائیا۔ پوتر رہیا کوئی نہ تھاں، دھرنی دھرت دھول دئے
 گواہیا۔ سِر ملے نہ ٹھنڈی چھاں، ہتھ سمرتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرتھ تٹ کر گئے نانہہ، جو ساڈے اُتے آسن لائیا۔ مایا ممتا بھلیا راہ، رہبر
 رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان،
 تھہ پن اور دسے کھئے نہ، نرائن نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپورتھلا کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے روندے جل ہوڑے، ہوڑا سسے والا دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی مالک دُھر دے بہڑے، بہڑی بہڑی
 کر سُنائیا۔ جو مٹھے رس کرے کوڑے، کوڑیوں مٹھے دئے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سُنائے دوہرے، دوہرا اپنا تال وجائیا۔ آتم پر ماتم
 وچھڑے جوڑے، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ پھرے اگتی چڑھ کے گھوڑے، آسو اپنا نام درڑائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھوڑے، نُوَر ظہور
 رُسنائیا۔ جھگڑا میٹے ٹھگ چورے، بھگت سہیلے لئے اُپجائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دے مارے موہرے، مہر اپنا نام لگائیا۔ بنا اُس توں
 اتم کَم کیسے نہ سوڑے، سوہرے پیئے دوویں دھیان لگائیا۔ سارے ہتھ رہے جوڑے، نو نو سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے دھرم میرے اُتے آشا رکھی مچھ کچھ، کچھ اور رہن نہ پائیا۔ پرہہ کِریا
 کرے سرُوپ سوچھ، ست اپنا آپ پرگٹائیا۔ درشن دیوے ہس ہس، ہستی دس بے پرواہیا۔ جن بھگتان دیوے نجھہ رس، امرت جام

پیائیا۔ منوا کرے وس، اٹھ نہ دہ دیش دھائیا۔ صفت سُنائے جس، ڈھولا اگم اتھابیا۔ نیج نیتز کھول کے اکھ، درشن دیوے چائیں چائیا۔ گرہ بھگتاں ہو پرتکھ، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، وست اکو نام ورتائیا۔ جس دی مہا گا سکے کوئی نہ بھٹ، صفتی صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ گہر گمبھیرا بے نظیرا پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ اوہ کلجگ انت سیری بھگونت رکھنہارا پت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری سدا سر دے کر رکھے ہتھ، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کوٹلی ضلع جالندھر پریم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے رووے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج رہی کُرائیا۔ امرت آتم ملے کیسے نہ ٹھنڈا پانی، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ آتم پرما تم میل ملاؤنا ہووے نہ ہانو ہانی، پارپرہم برہم رنگ نہ کھئے سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ مایا ممتا بنی رانی، اُتر پورب پچھم دکھن اپنا حکم ورتائیا۔ جگت وکار کوڑ بنیا نشانی، نشانہ دھرم والا جھلائییا۔ سنت سہیلا منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت سارے رہے کُرائیا۔ صدی چوڈھویں پد ملے نہ کیسے نربانی، ثریا توں پرے نہ کھئے شنوائیا۔ جدھر تگاں شاہ سلطانان اندر آئی بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہوئی لوکائیا۔ میرے انتر نرنتر آئی پریشانی، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ دروہی میرے اُتے دیناں مذہباں والی غلامی، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ جھگڑا دے کلیمیاں نال کلامی، کائنات ویکھ وکھائیا۔ دانشمند رہیا کھئے نہ دانی، دین دُنی بھجے واہو داہیا۔ جورو زر ہویا ابھانی، نون سو اکھڑ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پرہم پُرکھ پرما تم اپنا کھیل کرے مہانی، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ میری بُدھی ہوئی نادانی، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے دھرم اپنا نیتز کھول نین، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ مٹر پیارا دے کوئی نہ ساک سجن سین، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دین دُنی ہوئی طرفین، پیار مُحبت وچ نہ کھئے سہائیا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سوپلے سارے کہن، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مایا ممتا سب نوں

کھائے ڈین، دھرم دوار چّیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا وہندا وہن، شاہ سلطاناں رہیا زڑھائیا۔ ہر کا نام ملے نہ کیسے رسائن،
 کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ نانا تٹا بھائی بھین، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ نقطہ ملے کیسے نہ غین، عین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ دوس رین مینوں مول
 نہ آوے چین، بھڑی بھڑی کر سُنائییا۔ جو اشارہ دتا بالمیک بنا رمانن، بنا اکھراں اکھر بنائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کلجگ اتم سب دا بنے
 ساک سین، سجن اک اکھوائیا۔ جو مالک خالق نر نرائن، پروردگار نور الایہیا۔ اوہ جھگڑا مُکائے پنچ پنچائن، پنچم اپنی گنڈھ پوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائییا۔ دھرنی کہے دھرم میرے اُتے تڑپ رہی
 بناسپت، برکھ برکھان دھیان لگائییا۔ راہ تگن پریشور پت، جو پاربرہم بے پرواہییا۔ کون ویلا ہووے پرگٹ، پرگنا دھرنی ویکھے چائیں
 چائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، کلجگ کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام ندھان اگئی مارے سٹ، سوئی سرت شبد جنائییا۔ آتم پرما تم
 دسے اکو تٹ، کنارہ پاربرہم برہم دئے سمجھائییا۔ جو پرکاش کرے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈمگائییا۔ شرع شریعت میٹے وٹ، حدود حد نہ کھئے
 رکھائییا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سرشٹی درشٹی اندر اکو نام لئے رٹ، سوہلا ڈھولا ڈھردرگاہییا۔ ناڑ بہتر ایلے کیسے نہ رٹ، اگنی تت نہ
 کھئے تپائییا۔ مائس مانو مانکھ شبدی دے سمجھاوے مت، من مت دا پنڈھ مُکائییا۔ وست امولک کایا مندر دیوے سچ، سچ دا مالک دیا
 کائییا۔ بھاگ لگاوے کوڑی کایا کچ، کنچن گڑھ سہائیا۔ لوں لوں اندر جاوے رچ، ساڈھے تین کروڑ وجے ودھائییا۔ میرا کلجگ چڑھیا
 لاہوے تپ، اگنی اگ دئے بھجائییا۔ کوئن کوٹ اُتارے پپ، پت پت پت بنائییا۔ سب دا اکو سانجھا کرے جپ، نام ناما ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔
 ستجگ سچ چلاوے رتھ، رتھوہی اپنا رنگ رنگائییا۔ دھرنی کہے دھرم دوویں جوڑیے مل کے ہتھ، بن ہتھان ہتھ ملائییا۔ اوہ صاحب
 سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی قدرت دا کرتا اک سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دی کیریا نال سگل وسورے جائن لتھ،
 کوڑا دکھ روگ رہن نہ پائیا۔ چرن سرن سرنائی جائے ڈھٹھ، مستک دھوڑی خاک رمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 ایک دیوے ساچا ور، سچ دا مالک دیا کائییا۔ دھرم کہے دھرنی میری ایہو صلاح، مشورہ اک جنائییا۔ پروردگار بے پرواہ، پرہم پرکھ وڈ
 وڈیائیا۔ آد جگادی دو جہان ملاح، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیڑا آپ چلائییا۔ اوتار پیغمبر گرو شبد گواہ، شہادت اک بھگتائییا۔ اوہ

لہنا دینا چُکائے تھاؤں تھان، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ساڈی پکڑے بانہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کلیش دئے وٹا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ستجگ ساچا دئے لگا، ست دھرم نال ملائیا۔ تُوں سب دی دھول دھولی ماں، دیونہاری رزق سبائیا۔ میرا تیرے اُتے گراں، استھان بھومکا تیری سوہا پائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ کراں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ کریا کر حق خدا، خود مالک ہو سہائیا۔ تیرے قدمان ہوواں فدا، گھولی گھول گھائیا۔ کلجگ اتم کر الوداع، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ ست دھرم دا مارگ دسے سدھا، نو ست آپ سمجھائیا۔ اتم پر ماتم ملن دی اکو ہووے بدھا، اکو نام کلمے وچے ودھائیا۔ دھرم کہے میں دھرم دوارے تیرے ڈگا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تُوں آد جگاد جگ چوکڑی سدا بخشنا، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جالندھر ہردیال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم مینوں سندیسہ دیوے پون، پون پوناں رہی جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ودھی نالوں راؤن، راون تول نہ کھئے تُلایا۔ اٹھاراں کشونیاں اس دے گرد بھون، چکرورتی ہو کے چکر لگائیا۔ میرے نیتراں وچوں نکلدا رن، ہوکیاں وچ سنائیا۔ بہار چک نہ سکے میری دھون، پاپاں بھری لوکائیا۔ میرا دکھڑا کوئی نہ آئے مٹاؤن، اوتار پیغمبر گرو لے دھیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا نہ کھئے آئے ہٹاؤن، اپنا پندھ مکائیا۔ ایس ویلے سہائتا کرے میری کون، دھرم دے سمجھائیا۔ دھرم کہے دھرنی جس دا تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤن، بھگت سہیلے راگ درڑائیا۔ اوہ مالک خالق گہر گمبھیر جس ستجگ تریتا دواپرکتی چون، کلجگ دتی وڈیائیا۔ اوہ سب کچھ تیرے اُتوں آیا کھوبن، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ مایا ممتا آیا دباؤن، مقبرے پیغمبراں دے دین گواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا آیا ترساؤن، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گرمکھاں درس آیا درساون، در در بھیو کھلائییا۔ سچ سندیسہ آیا سناؤن، دھر اکھا راگ الاہیا۔ ہرجن وچھڑے آیا ملاؤن، میلا اپنا آپ کرائیا۔ تینوں روندی نوں آیا پرچاؤن، پرچہ ستگر شبد ہتھ پھڑائیا۔ تیرا حق حقوق تینوں آیا دواؤن، ستجگ تیرا سنگ بنائیا۔ اپنا

نام آیا چپاؤن، ایکا راگ رہیا سُنائیا۔ دُھر دا ڈنکا آیا وجاؤن، راگاں ناداں باہر کرے شنوائیا۔ سچ دوار آیا کھلاؤن، در آکو سوہیا پائیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں لیکھا پورا آیا کراؤن، بھوکھتاں لیکھتاں نال ملائیا۔ تیرا میرا ناتا آیا جڑاؤن، دھرم کہے دھرنیئے اپنی دیا کھائیا۔ سب دی کرنی قدرت دا قادر آیا بھگناؤن، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں چوڑاسی پھاسی آیا تڑاؤن، طوق زنجیر شرع رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی آیا کراؤن، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جالندھر شہر پیارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم سُن لا کر کت، کائنات دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ پرپھو دا دسے بھگت کوئی نہ جن، ساچے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ ترے گن اگنی لگی تن، ترسنا ترکھا نہ کھئے بھجائیا۔ کلپنا مٹے کیسے نہ من، ممتا موہ نہ کھئے چکائیا۔ نام پدارتھ دیوے کوئی نہ دھن، وست امولک جھولی نہ کھئے ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی میرے اُتے غم، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ دھرنی کہے میں روواں چھم چھم، بن نیناں نپر وبائیا۔ بھیو پائے نہ کھئے برہم، پاربرہم ملن کھئے نہ آئیا۔ مانس مانو مانکھ ترسنا لگی طم، چار گنٹ ہلکائیا۔ کوئی نہ جانے اپنا جنم، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ لیکھے لگے نہ کیسے دا پون سواسی دم، دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی تیرے اُتے کلجگ اندھیرا اندھ، ادھیاتم سمجھ کیسے نہ آئیا۔ راہی سمجھے کوئی نہ اپنا پنڈھ، منزل حق نہ کھئے جنائیا۔ دین دُنی گاؤندی پرم پُرکھ نوں رسنا جہوا بتی دند، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ توں میرا میں تیرا بھلیا چھند، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ سرت دُہاگن ہوئی رنڈ، ہر کنت کنتوبل نہ کھئے ہنڈھائیا۔ منوآ دوس رین پاوے ڈنڈ، دہ دیشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ تن اندر ودھیا گھمنڈ، ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ بیج آتم لئے نہ کھئے انند، پرمانند وچ نہ کھئے سہائیا۔ دُئی دویتی ڈھاپے کھئے نہ کندھ، دُتیا بھاؤ نہ کھئے چکائیا۔ سمجھ سکے نہ کھئے برہم ہنگ، سو پُرکھ زرنجن نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت ونجارا کایا ماٹی چم، چم درشتی وچ وڈیائیا۔

چاروں کُنٹ اندھیری شام، شمع نَوْر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ذبح منسا سب دی کیتی غلام، حُکمے اندر حُکم جنائیا۔ دین دُنی سرِشٹی درِشٹی تگی تمام، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ بنا ستگر کِریا سچ ملے نہ کھئے نشان، کورُ نشانہ جگت نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے دھرم ویکھ منوآ من منسا، ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ میرے اُتے کوٹن کوٹ وسدے سہنس سہنسا، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔ آتم دھار پر ماتم دا جیو جنت بنسا، بنساولی دُھر دی نظری آئیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں ہرجن بنے کوئی نہ بنسا، نام مانک موتی چوگ مُکھ نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ گڑھ بنیا ہوئے ہنگتا، یون سو اکھڑ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ انگنت اسنکھ اسنکھا، میرے اُتے وسدی جنتا، جیو ایش پارپرہم برہم بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ پھری دروہی چاروں کوٹاں، اُتر پُورب پچھم دکھن رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں ویکھیا جگت من دا رُپ، پن نیناں نین اُٹھائیا۔ جو وسے کایا تن پنج بھوت، وجود بُت خاکی اندر ڈیرہ لائیا۔ جس دا چار جُگ دے شاستر دین ثبوت، سنیہڑا شبد دھار درڑائیا۔ اوہ گھر گھر پھرے گلی کوچ، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ اُس دی سمجھ نہ آوے سوجھ، بُدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جگت واسنا جوٹھ جھوٹھ، کورُی کِریا نال وڈیائیا۔ دھرم دا دِسے نہ کھئے سپوت، سوُتردھاری خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے من مت دیوے ہوکا، کوک کوک سُنائیا۔ پھرے دروہی چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان ہویا ہوجھا، ست سنتوکھ نہ کھئے دھرائیا۔ ایس ویلے اک کلجگ اُتے روسا، جو کلکاتی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس تن سریراں اندر مار کے غوطہ، مانک موتی باہر دِتا کڈھائیا۔ تن وجود کر کے تھوتھا، ماٹی بھانڈے خالی دتے چمکائیا۔ اندر منوآ ماندا مِوْجا، اپنی لے انگرائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال رلا کے فوْجا، فوْجدار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم نوں کیتا مودھا، صدی چوڈھویں چلن دیوے نہ کھئے چترائیا۔ دیناں مذہباں بھاؤ وکھایا دوْجا، ایکا رنگ نہ کھئے سہائیا۔ ست دی نیند کوئی نہ سوُندا، غفلت کورُ نہ کھئے مٹائیا۔ من منسا اندر جگت جہان بھاؤندا، بھجے واہو داہیا۔ جس رُپ بنایا کاؤں دا، کاگ وانگ کُرائیا۔ ونجارا ہویا اپنے گوں دا، مطلب اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی سُن شبد سنديسه اج، سہج سہج سُنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پردہ دیوے کج، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گھر سوامی انترجامی پروردگار سانجھا یار کرائے حج، حُجرہ حق حق وکھائیا۔ جتھے شبد انادی دُهن انحد جاوے وج، انراگی اپنا راگ درڑائیا۔ دِپیک جوت نرگن دھار جائے جگ، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ ستگر پورا گردیوا نام خُماری دیوے مدھ، مدھر دُهن اک سُنائیا۔ من منوآ منسا وچوں جائے بجھ، نو چار دس نہ اُٹھ اُٹھ دھاپیا۔ ایہ کھیل کرے سورا سریگ، جیو الپک پار کرائیا۔ دھرنی دھرم دوویں کہن بنا پُرکھ اکال توں کوڑی میٹے کوئی نہ حد، حدود سچ نہ کھئے وکھائیا۔ کوئن کوٹ اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے گئے لد، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دُهر دا حکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنت سہیلے در دوار اپنے سد، سنديسه اکو نام جنائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جالندھر شہر نگینہ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میری حالت ہوئی بُری، بُریار چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ دین دُنی ہوئی نگرے، ستگر شبد نہ کھئے منائیا۔ چاروں کُنٹ شرع چُھری، انساناں رہی گھائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ تری، تریا پد ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میری دھار ویکھ ست سچ بنا تھڑی، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ میری پت جاندی رُڑھی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُهردرگاہیا۔ دھرم کہے دھرنی توں کر بھرواسا، دھیرج دھیر دھرائیا۔ کِرپا کرے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دُهردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کرے ناسا، ناستک رہے نہ مول لوکائیا۔ تیرا خالی بھرے کاسہ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ دیناں مذہباں کولوں ہووے خلاصا، اکو برہم دئے سمجھائیا۔ تیرے اُتے خوشیاں والی پئے راسا، سرت شبد گوپی کاہن نچائیا۔ اوہ ویکھ نظر اُٹھائے شنکر اتوں گیلاشا، اپنی لے انگڑائیا۔ جو صدی چوڈھویں ویکھے تاشا، دین دُنی پھول پھولائیا۔ جس لیکھے لاؤنیاں مقبریاں وچوں پیغمبراں والیاں لاشاں، محمد اشارے نال درڑائیا۔ ذات باقی رہن نہیں دینیاں شاخاں، آتم پرما تم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے

سہائیا۔ دھرنی کہے دھرم مینوں اٹھدا درد، دُکھی ہو کے دیاں جنائیا۔ میری اوس صاحب دے آگے عرض، جو آرزو اپنیاں چرناں وچ
 ٹکائیا۔ شرع چھری کلجگ میٹے کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دُنی دی پُٹھی سدھی کرے نرد، نر نرائن ہووے آپ سہائیا۔ اپنا کھیل
 دسے اسچرج، اچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ جودھا سؤرپیر بن کے مردانہ مرد، نرگن نرور لئے انگرائیا۔ میں چار کُنٹ ہوئی ناپڑد، اوڈھن
 میرے سپس دئے ٹکائیا۔ جس دا نام کھنڈا تکھی دھار کھڑگ، کھنڈاں برہمنڈاں کرے صفائیا۔ اوسے دے پیار وچ رہی بھٹک، دوس
 زین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ صاحب
 ستگر میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جو ویس وٹائے نت نوتا، نرگن سرگن کھیل کھلائیآ۔ دھرم دی دھار سب نال کرے بتا، بتکاری ہو
 کے ویکھ وکھائیا۔ تیرے اُتے تیری سہنجی کرے رُتا، رُتڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بتا، بتخانیاں کرے صفائیا۔ پاربرہم
 پرمیشور ابناشی اچتا، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو ستجگ اٹھاوے ستا، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ٹکا، دو
 جہاناں کرے پڑھائیا۔ بھیو کھلا کے مانس منکھا، مانو پردہ دئے چکائیا۔ جس دی یاد وچ وقت بیتیا چوکھا، چوتھا جگ اکھ اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں اوسے دی داسی، جگ
 جگ سیو کھائیا۔ نرگن دی دھار رکھی آسی، سرگن سنگ تجائیا۔ جوتی جاتا ہووے جوت پرکاشی، پرم پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جو میرے
 اُتے کرے کھیل تماشی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کوڑ گڑیار توں کرائے بند خلاصی، بندھن کلو دئے ٹڑائیا۔ تس چرناں بل بل جاسی،
 بلہار گھولی گھول گھائیا۔ سو مالک خالق شاہو شاباشی، شہنشاہ نور الابیہا۔ جو میرے اُتے کلجگ میٹے اندھیری راتی، ستجگ سچ
 چند چمکائیا۔ اوسے دا سندیسہ اوسے دا نام کھلاپاتی، بن اکھراں رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ صاحب حق حقیقی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دے کول اگئی توفیقی، طاقتور نور
 الابیہا۔ اوہ کلجگ اندر ست دھرم دی بدلے ریتی، ریتیان اک اکھوائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیتی، کایا کعبے کرے رُشنائیآ۔ اوبدی
 کھیل ترے گن اتیتی، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی سیتی، اگنی تت بھجائیا۔ نرگن سرگن بخش کے چرن

پریتی، پریم ہو کے میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جیواں جنتاں بدل دیوے نیتی، نیتیاں اک اکھوائیا۔ اکو رنگ رنگائے ہست کیٹی، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھابیا۔ اکو نام شبد کلمہ دئے حدیثی، حضراتاں توں باہر پڑھائیا۔ اکو رحمت سچ بخشیشی، بخشش دھر دی جھولی پائیا۔ جس صاحب سلطان مہربان دی تُوں رکھ کے بیٹھی اڈیکی، نت نت دھیان لگائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا پورا کرے تواریخی، جو اوتار پیغمبر گر بھوکھتاں وچ گئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شبد دھار سب دی کرے آپ تصدیقی، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیراں ضلع جالندھر *

نارد کہے دھرم جی میں آگیا دھر دا مئی، مینشراں توں پرے روپ بدلائییا۔ دھرم کہے تُوں کی آواز سنی، مینو سچ دے سمجھائیا۔ نارد کہہ میں جانا دھرنی دے سیس اُتے دے آواں چٹی، اوڈھن نظر کھئے نہ آئییا۔ دھرنی کہے پنڈتا ویکھیں کتے تیری بودی نہ جائے مئی، مومنا ول دھیان لگائیا۔ اوہ لیکھا تک لے اک نو دھار دی اُنی، اُنسا دھیان لگائیا۔ کھیل کرے پرہ وڈ گئی، گہر گمبھیر اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی دو جہاناں توں باہر دھنی، سرون سروتا سمجھ نہ سکے رائیا۔ اوس نوں پاپ نہ کوئی پتی، پنے پنے سب نوں ویکھ وکھائیا۔ اوس دی خبر انوکھی سنی، سہج سہج نال درڑائیا۔ اوبدی پریم دھار سدا اٹلی، قیمت سکے نہ کھئے چکائیا۔ نارد ہولی ہولی بولن لگا بلیں، مکھوں رہیا مسکرائیا۔ دھرنی اپنے تول پورے تلی، وزن ودھ گھٹ نہ کھئے بنائیا۔ دھرم تُوں وی بنا صلح گلی، کل مالک دا حکم جنائیا۔ اوہ تک اوس پرہو دی پھلواری پھلی، جو گرمکھ بوٹے رہیا مہکائیا۔ بھاگ لگا کے بھگتاں دوارے دھرم دھار دی گلی، کایا کعبے کھوج کھوجائیا۔ سچ پیار دی دیوے دھولی، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جس نے یاد رکھی عیسیٰ والی سولی، صلیب عجیب آپ دوائیا۔ اوہ مالک خالق بن کے کنت کنتھولی، نرگن اپنا کھیل کھلائییا۔ چار جگ دی کتھا نہ اوس نوں بھلی، اہل بے پرواہیا۔ کلجگ اتم سب توں

کرے و صوٰلی، لہنے دینے رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے
 دھرم جی میرا من لے آکھا، اکھراں توں باہر سُنائیا۔ حُکم سُن الکھنا الاکھا، بیو ابھید کی جنائیا۔ دھرنی دی سُن لے بھاکھا، بھاشا کپڑی
 وچ سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے کھئے نہ راکھا، رکھک ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ میں دین دُنی دا کھچ کے ویکھیا خاکہ، خاک مٹی نال ملایا۔
 منوآ سب دا ہویا عاقا، ملن کھئے نہ پائیا۔ نرنتر کھلیا کیسے نہ تاکا، منتر سچ نہ کھئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دا ہاٹا، ونجارا کلجگ سوہیا
 پائیا۔ سب دا چیتھڑ ہویا پاٹا، ست سچ بستر تن نہ کھئے پہنائیا۔ بھڑی دین دُنی آیا گھاٹا، گھاٹے وچ خلق خُدائیا۔ امرت رس ہتھ نہ آئے
 گوبند دُھر دے ہاٹا، پن رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک
 اکھوائیا۔ دھرم کہے سُن نارد پنڈت، پاندھے دھیان لگائیا۔ تُوں جُگا جُگادی منگت، در در الکھ جگائیا۔ نارد کہے میں اک گل دساں
 دھرم جی جس بدھ نانک نے انگ لگایا انگد، انگیکار اکھوائیا۔ آتم پرما تم سمجھائی سنگت، سکلا سنگ بنائیا۔ بہرمان ڈھائی کندھن،
 اندھ اندھیر چُکائیا۔ جھگڑا میٹ کے جیرج اندج، اُتُبھج سینج دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے دھرم سُن میرا سندھیا، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا تک جو رہے سد
 ہمیشیا، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جو دو جہاناں نر نریشیا، نر نرائن نُر الاہیا۔ جُگ اُلٹاؤنا جس دا پیشیا، پیشین گوئیاں اپنا حُکم
 ورتائیا۔ اوہ لیکھا جانے دیش پردیشیا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ اُس دا نُر ظہور اکو ویکھیا، ویکھ ویکھ نین یگسائیا۔ جس دا ستگر
 شبد دُلارا بیٹیا، جس نُوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوہ سچ سنگھاسن اکو لیٹیا، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرم جی میری کھول کے ویکھ کتاب، کی کایا رہی جنائیا۔ بھید کھولے
 متر پیارے احباب، ساجن سجن دئے سمجھائیا۔ جس بدھ نرگن دھار وجے رباب، بنا تند ستار پلائییا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جو اشارہ دے
 کے آیا نانک ستگر وچ بغداد، بغلی کندھ نال لٹکائیا۔ مُلا شیخ مساک تکو اُٹھ اگمی خواب، جس دی خوابش محمد گیا رکھائیا۔
 جس دی صورت ویکھ جھل سکے نہ کھئے تاب، مہتاب چمکے نہ کھئے رُشنائیا۔ جس دے کولوں کلماں وچ منگو حیاتے آب، کایا کاسے آگ

ڈاہیا۔ شرع دی شریعت وچ ویکھو امداد، جو حکم وچ کرائیا۔ اُس دا لیکھا گنتی وچ سمجھا سکے نہ کوئی تعداد، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جس کارن گوہند اڈایا باز، بازی جگت والی اٹھایا۔ چار ورن دا ساجن ساج، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ کھیل کرے نارد کہے دھرم جی وچ دیس ماجھ، مجلس شبد گرو بنائیا۔ جس نے دو جہانان بدل دینا سماج، سمگری اکو نام ورتائیا۔ غریب نایان کوجھیاں کھلیاں رکھے لاج، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ کایا مندر گرہ وجائے ناد، دھن آتمک راگ سنائیا۔ بھگت سہیلے دھرنی دھرت دھول اتوں اپنے لئے لادھ، ویکھنہارا دس کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرم کہے نارد کھیل تک نرنکاری، نرویر کی وکھائیا۔ کس بدھ سرشٹی درشٹی جاندی ہاری، ہار جت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ہوئی دکھیاری، دکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ ویکھ اشنہج باباں رہی الاری، اپنا بل دھرائیا۔ اشارے دیون تیئی اوتاری، اوتر اپنی اکھ اٹھائیا۔ پیغمبر رہے پکاری، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کوک سنائیا۔ نانک گوہند دھار شبد للکاری، دو جہانان رہی جنائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کنت بہتاری، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جس نوں جھکدے سنساری بھنڈاری، سنگھاری سیس نوٹیا۔ چرن چھدے دیوت سر گن گندھرب کرن نمسکاری، دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورپیر بلکاری، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دی نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں آئی واری، وارتا سب دی دئے بدلائیا۔ اکو نام دی کرائے جیکاری، جے جیکار کرے لوکائیا۔ دھرنی اُس دی خدمتگاری، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ چرن کول رہے پنہاری، پانی ڈھووے چائیں چائیا۔ کلجگ انت اُس محبوب دی آئی واری، جو واحد اکو نور الاہیا۔ جس دی سب نے متنی تابعداری، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرم جی میں سب دا پُرانا متر، مترا دیاں جنائیا۔ میرے محبوب دا ویکھ سکے کھئے نہ چتر، چتر سمجھ سکے نہ رائیا۔ اوہ اپنی دھاروں آیا نکل، جنم والی دسے کھئے نہ مائیا۔ اُس دا کھیل نت نوتن، جگ جگ حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتن، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ جس جھگڑا میٹنا پتھر اٹن، پابن سیس نہ کھئے نوٹیا۔ سب دا لیکھ الیکھ آیا لیکھن، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا آیا جتن، بلدھاری بل پرگٹائیا۔ سب دا لہنا دینا آیا نچٹھن، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرم کہے میرا اکو اک اشارہ، عیش و عشرت والیاں دیاں جنائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکارا، کی کرتا حکم ورتایا۔ جس دا لیکھا نال محمد چار یارا، یارانہ یاران نال ہنڈھایا۔ اوہ امام اماما ہویا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنایا۔ جوتی جاتا پروردگارا، پاربرہم پت پریشور اپنا لیکھ لکھایا۔ جس دی مہا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، سیاہی چلے نہ کھئے چترایا۔ نرگن سرگن نرگن ایکا روپ انوپ کھیل کرے آپ کرتارا، قدرت دا قادر کرتا پُرکھ وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں سہاوے لوک مات دوارا، دوارکا واسی جتھے سیس نوائیا۔ ست سچ سہنجنا پھلگنا ست دا دہارا، دیوہڑی جس دے ڈھولے گایا۔ دھرم کہے میں اوسے دا بولاں جیکارا، جو تُوں میرا میں تیرا راگ سنایا۔ اوہ میت پیارا سجن ہمارا، ہم ساجن اک اکھوایا۔ جس تُوں کہنا چوہیاں اوتارا، چوہیسا ہر جگدیشا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا پورب لاپے ادھارا، قرضہ مقروض رہن کھئے نہ پائیا۔

آگیا للاری لے کے رنگ اولا، اولڑا رنگ رنگایا۔ جن بھکتو پریم دی جھولی آگے ڈاہو پلا، پلکاں دے پچھے رنگے بہہ کے چائیں چائیا۔ پانی امرت پائے جیہڑا ہتھ نہ آوے جلا تھلا، سمنڈ ساگر جس دا راہ تکایا۔ جس رنگ وچ محمد نے کہا میرا نور الاهی اللہ، عالمین اک اکھوایا۔ گوبند نے کہا میرا پُرکھ اکال اکلا، اکل کل دھاری وڈ وڈیایا۔ پھیر سندیسہ دتا ڈلا، سہج نال سنایا۔ اُس رنگیلے دا سب توں وکھرا ہونا محلا، جتھے ٹھگ چور یار بہن کھئے نہ پائیا۔ چرن دوارا جن بھگتاں ہوناں ملا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ اوہدا رنگ انوپ ست سرُپ اتما وچ ہونا رلا، پر ماتم رنگ رلیاں آپ منایا۔ پر اوہ للاری بڑا کرے ول چھلا، چھلیا اپنا چھل وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگنہارا اپنا رنگ بنایا۔ ستگر شبد کہے جن بھکتو اپنا آپ رنگو، بن جگت للاریاں رنگ رنگایا۔ پریم بھٹھی دے وچ لنگھو، جتھے اگن نہ لاگے رایا۔ نوری چند ہو کے چمکو، دو جہان ہووے رُشنایا۔ کھل

لہاؤنی پئے نہ وانگ شمسو، شمس تبریز تہاڈا دھیان لگائیا۔ تہاڈا للاری آگیا اتوں عرشوں، عرشی پریم بے پرواہیا۔ جس دی یاد چار جگ دے کردے رہے برسو، مہینے دوس دھیان لگائیا۔ ہُن اُس دے رنگ نوں مول نہ ترسو، ترسیویں سب دے دئے چکائیا۔ سچکھنڈ اپنے گھر نوں پرتو، پریم اپنا گھر وسائیا۔ نالے کھیل تکو اُتے دھرتو، دھولی سنگ رکھائیا۔ جودھے سوریہ مردانے بنو مردو، بلہین رہن کھئے نہ پائیا۔ مکھ بھواؤ نہ اپنی شرطو، شرع دی گندھ تڑائیا۔ تسیں اس صاحب نوں بھل کے سچکھنڈ درگاہ سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ اُلٹے برجہ بنیوں نہ درختو، ماتا گریہ نہ اگن تپائیا۔ نیت ستمکھ کرو درسو، دید اپنا چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آگیا للاری لے کے رنگ انوکھا، جگت پنساریا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دین دنیا نال کر کے دھوکھا، جن بھگتو تہانوں رہیا چڑھائیا۔ تہاڈا اندروں صاف کر کے کوٹھا، کایا کٹیا پوچ پچائیا۔ ایہ آس رکھی سی محمد نے جس ویلے ہتھ پھڑیا سی وضو والا لوٹا، لٹیا پنڈتاں والی رڑھائیا۔ نالے لبان اُتے رکھیا پنجاں انگلاں دا پوٹا، مکھ نال مکھ چھپائیا۔ پھیر پرکاش تک کے نرمل جوتا، پٹھ بہار ڈگا چائیں چائیا۔ پھیر اشارہ دتا چوڈاں طبقاں تے چوڈاں لوکا، چوڈاں ودیا توں باہر شنوائیا۔ نالے مسلسل دتا ہوکا، حکم حق جنائیا۔ اوہ ویکھو میرا خالق جس نے نماز پڑھنی نہیں تے نہ رکھنا روزہ، رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ اوہ صوفیو تہاڈا کایا دا رنگ کے جائے چوغہ، چُغلی نندیا والا نیڑ نہ کھئے نہ آئیا۔ پر اُس دا ٹکانا سمبل تے سمبھل کے دیوے موقع، موقعے دا مالک اپنی کھیل کھلائی۔ نالے سینے تے ہتھ رکھ کے بھریا ہوکا، ہائے اُف کر سنائیا۔ میرے الہی میری تیرے آگے طوبی، طوبی طوبی کر کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی رنگن آپ چڑھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو ساڈے کایا کپڑے رنگدے، توں رنگنہار داتار۔ اسیں اکٹھے اکو منگ منگدے، تیرے اٹھ بھرے بھنڈار۔ ساڈے اندر اپنے پریم دی ٹھنڈ دے، اگنی تت تت نوار۔ رنگن والیا جے تیرے نالوں تھے پھیر گندھ دے، توں گندھنہار گوپال۔ اپنے پریمیاں نوں اپنا پریم ونڈ دے، شاہ بنا دے کنگال۔ بلہارے تیرے نوری چند دے، تیرا چاننا بے مثال۔ تیری اڈیک وچ کوٹاں جگ لنگھ گئے، سچ ملیا نہ تیرا جمال۔ مہربانا سری بھگوانا سانوں اپنا سچا اند دے، ساچا سکھ دے وکھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو دیاں۔ ستگر کہے میرا رنگ رنگ

انملا، قیمت سکے نہ کھوئے چُکائیا۔ جو جگت وچ بھگت ہووے بھلا، اُس نوں سہجے دیاں چڑھائیا۔ جو مایا وچ ہووے زلا، اُس دی رنگت دیاں بدلائیا۔ میرا دروازہ سدا کھلا، خالق دا مالک ہو کے کُنڈا دتا لاپیا۔ جو در دوارے آوے بھلا، بھلیاں زلیاں لواں ترائیا۔ یاد رکھو سَتگر دا رنگ بنا گرمکھاں کسے اُتے کدے نہیں ڈلھا، اُنکلی لا کے نمونہ ویکھن کھوئے نہ پائیا۔ تھوڑا جہا رنگ بلاں تے چڑھیا سی بھلا، جو تھیئیا تھیئیا کر کے گیا گائیا۔ کبیر ایسے رنگ نال سی پھلیا بھلا، رویداس دی کھلڑی دی ایسے رنگ نے قیمت پائیا۔ جن بھگتو تہاڈے پیار دی دھار دا تہاڈے اندر سدا تپدا رہے چلھا، جگت اگنی آگ نہ کھوئے لگائیا۔ تہاڈا بوٹا تن جاوے نہ بھلا، پت تہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی رنگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ رنگ کہے جن بھگتو رنگن والا کمال، کمال رملہ نظری آئیا۔ اُسیں ہوشیار ہو کے ایس دے رنگ نوں لؤ سنبھال، سمبل بہ کے کتے ہور نہ دئے ورتائیا۔ سمبل کہے میں سب دا دلال، وچولا گر اوتار پیغمبر مینوں گئے بنائیا۔ میں سدا ویکھاں حق تے حلال، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ میں پر بھو توں ضرور رنگ انہاں نوں چڑھاواں گا جیہڑے میرے بیٹھے لال، لال دے مٹر لالن نظری آئیا۔ پر یاد رکھیو اس لاری دی سب توں وکھری جھال، جس کوری اشتبہج ڈرگا دی لال چنی دتی رنگائیا۔ پر ایہ چوراسی وچوں اپنے آپے لوی بھال، کھوج کھوج کے اپنا چوج کرائیا۔ پتہ نہیں کس بدھ اندر وڑ کے چلے نال، دوس زین بھجے چائیں چائیا۔ باہروں چرناں دی دھوڑی نال رنگے کھال، اندروں نام رنگن دئے چڑھائیا۔ اوتھے نہ کوئی جواب نہ کوئی سوال، سوال جواب اکو روپ درسائیا۔ پر یاد رکھیو ایس رنگن نوں بناؤن والا پہلوں تیار ہویا سنگھ پال، جس گھوٹ گھوٹ کے تیار کیتا چائیں چائیا۔ پھیر پورن دا پورن دئے احوال، حوالہ دتا جنائیا۔ جس نوں ایہ رنگ چاڑھ دتا اُس نوں کھا نہ سکے کال، مہاکال اُس دی سیو کمائیا۔ جن بھگتو آج دا رنگ چڑھیا انت تہانوں لے جائے سچکھنڈ سچی دھرمسال، جتھے پُرکھ اکال جوتی جاتا بیٹھا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نام رنگن چڑھائے بے مثال، جس دی مسل جگت اکھر نہ کھوئے بنائیا۔

راج نرین کہے مینوں پریم دا وجا تیر، سچکھنڈ میری دئے گواہیا۔ گرمکھو میری جوت دھار دا بن اکھاں توں وگے نیر، در آ کے رہیا سنائیا۔ میرے نال بھگت سہیلے سداما تے کبیر، آئے چائیں چائیا۔ جگدیش منجیت سنگھ سورن سنگھ ویر، گردیال سنگھ لمبے لمبے قدم اٹھائیا۔ چیت سنگھ سدھی تک لکیر، ٹٹھیا وابو داہیا۔ چلو اوتھے چلیئے جتھے بھگتاں دی بدلی تقدیر، تدبیر اپنی نال رلائی۔ راج نرین کہے مینوں وچھوڑے دی نہیں پیار دی اندر اٹھے پیڑ، مُحبت وچ کُرائیا۔ جس نے میری بدھی پیڑ، اوہ بیڑا تہاڈا پار لنگھائیا۔ اسیں چڑھ گئے منزل اخیر، جتھے اکھراں والا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی خوشی بنائیا۔ راج نرین کہے اوہو گھر تے اوہو احاطہ، بھگت سہیلے اوہو نظری آئی۔ جس نے تتاں والا بندھایا نانا، تے آتما اپنے نال ملائی۔ اوس دی سہنجی ویکھن آیا راتا، رُٹری بھگتاں نال مہکائیا۔ اوہ گرمکھو بھگتو سنتو جس دیاں گرتھاں شاستراں وچ سُن دے رہے باتاں، اوہ باطن پردہ رہیا کھلائی۔ ایتھے اوتھے سب دا پتا ماتا، بنا سریر توں بے نظیر نورا الہیا۔ دھرتی توں لے کے درگاہ ساچی تک بھگتاں دا بنیا رہے راکھا، آگے پچھے سجے کھبے چلے چائیں چائیا۔ نالے سُن دا جائے بھگتو کہو تُوں میرا میں تیرا ایہو میری گاتھا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سب توں وڈی ایس دی کیرپا جس نے اک وار ٹیک لیا ماتھا، اُس تُوں چوراسی دی پھاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ ایہدے کول کوئی پہلی دوجی تیجی چوٹھی نہیں کلاسا، مہر نظر نال چوٹھی منزل دئے پہنچائیا۔ ایتھے کھیل ہور جگت دا چور اوتھے پُرکھ ابناشا، پھیر پُچھو ایتھے بھگتاں دا راکھا، رکھک ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ جس نے لیکھے لائی جن بھگتو تہاڈی سہنجی سلکھنی راتا، راتری رُٹری اپنے رنگ رنگائیا۔ تہاڈی خوشیاں والی خوشحالی وچ ویکھی راسا، مندلاں مندپاں توں باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوت دی دھار تے جگت بے پچھاتا، پچھان وچ بن بھگتاں کیسے نہ آئی۔

نارد کہے جن بھگتو اکھڑ ویکھ لو گگا، گوبند دی دھار دئے گواہیا۔ اوہ رشیو مئیو پچھانو اپنی جگہ، پچھلا دھیان لگائیا۔ کیوں بدھک آیا بھجّا، بھجیا چائیں چائیا۔ ایتھے کرشن دا سی تتاں مکھیاں والا تیر لگا، جتھے چرن دتا چھپائیا۔ بالمیک ایسے تھان اتاریا سی گلوں جھگا، لو کش انگلاں نال بھوائیا۔ نانک شبد دھار دتا سی سدا، سنیہڑیاں وچ سنائیا۔ سپتس رکھیاں ایتھے سی پٹیا کھڈا، ساڈھے تن ہتھ دنگھائیا۔ وید ویاس ایتھے آ کے اپنی انگلی دا نشانہ گڈا، چاروں کٹ پھرائیا۔ سنبھ نسنبھ اتھے بھواؤندے رہے گدا، چکرورتی ہو کے چکر لگائیا۔ بل دا رتھ ریکا تن دن بہار لدا، ایسے کر کے گردت سنگھ نوں سچکھنڈ وچوں لیا بلایا۔ جس دی سمجھ سکے کھئے نہ وجہ، وجوہات اپنے دئے درڑائیا۔ جن بھگتو تھانوں بنا بھگتی توں دتا مزہ، بن رسنا رس چکھائیا۔ تھادے سر تے کدے نہ کوکے قضا، لاڑی موٹ نہ سکے پرنائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے سزا، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ اج دا دن دوس دباڑا سب دے لئی چنگا، چنگے ماڑے اکو رنگ رنگائیا۔ پچھے دا پچھے وقت لنگھا، آگے ملے مان وڈیائیا۔ اک دن شبدي دھار اشارہ دتا سی با بے بندہ، بندگی وچ دتا سمجھائیا۔ ہلؤن کے شبدي دھار کندھا، سنگھ دیا دتا درڑائیا۔ جس دیاں چارے جگ پاؤندے گئے ونڈاں، حصے جگت وچ رکھائیا۔ اوہ ساریاں دیاں گھڑیاں ساریاں دا بہار چکے کندھا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر پا کے ٹھنڈا، امرت دھارا اک وایا۔ جس دا حساب نجوم لا سکے کھئے نہ پنڈا، گنتی سکے نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل بھگتاں سندا، سند پچھلی ویکھ وکھائیا۔

* ۸ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہیراں ضلع جالندھر سورن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے میں دھرنی اُتے بنیا راہی، دوس زین بھجیا چائیں چائیا۔ کھیل تکیا بے پرواہی، جو پاربرہم رہیا کرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دی تکی شاہی، جو شہنشاہ دتی بنائیا۔ چاروں کٹاں نیتروون مارن دھاپیں، دروہی دروہی کر کرائیا۔ بھڑی کیتھے ساڈا چھپیا ماہی، گوبند نظر کیسے نہ پائیا۔ دھرم کہے میں اشارہ کیتا جتھے بوٹا پٹیا کاہی، کائنات درسائیا۔ اوہ دیس دیسانتر بیٹھا آسن لائی، سنگھاسن اکو

اک سہائیا۔ جس دا جلوہ نؤر جوت رُشنائی، چند چاندنا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں چاروں گنٹ پھولی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ نو ست دی سنی بولی، جو انبولت دتی سنائیا۔ کور کُریار دی تکی بولی، کلجگ کایا رنگ چڑھائیا۔ پوتر دسی کسے نہ چولی، چوچی پریتم میل نہ کھئے ملایا۔ پھر میں نگاہ اُٹھائی ہوئی، پلک پلک نال بدلائیا۔ دھیان دھریا اُتے دھولی، دھرنی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دی رُت موئی، مؤلا ملیا بے پرواہیا۔ جو پورا کرے اقرار قوئی، کول نین وڈی وڈیائیا۔ جس دا نور الاهی اولی، عالمین اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ دھرم کہے میں رین سبائی تکیا کھیل جگت، جاگرت جوت دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں تکی شکت، شخصیت ویکھی خلق خدائیا۔ بھگت سہیلے کردے ویکھے مُشقت، سنت سہیلے سیو کھائیا۔ نظارہ تکیا بوند رکت، کام کامنی کھوج کھوجائیا۔ میں لیکھا ویکھیا جو اشارہ دتا رام بھرت، ایدھیا کھوج کھوجائیا۔ نال پریم دی لائی شرط، شرع دتی درڑائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ اندھیرا دھرت، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ سورپیر دسے نہ کھئے مرد، مردانہ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چاروں گنٹ چلے کرد، قاتل مقتول کھیل کھلایا۔ دُکھیاں ونڈے کھئے نہ درد، دیناں ہووے نہ کھئے سہائیا۔ ایہ کھیل پرہو اسچرج، جو اسچرج آپ کرائیا۔ کلجگ اتم آوے پرت، رام رام دُھردرگاہیا۔ جو مالک اُتے عرش، عرشی پریتم نور الاہیا۔ اوہ کھیل کھلائے اپنا فرش، زمیں زماں دھیان لگائیا۔ سب دی پوری کرے شرط، پورب لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری دھرم دا ہون نہ دیوے حرج، دھرماپت اپنی دیا کھائیا۔

* ۸ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہیراں ضلع جالندھر گرچرن کور دے نوٹ *

نارد کہے دھرم میں دساں بات خلاصی، خوشیاں نال جنائیا۔ تینوں سن کے آوندی ہاسی، میں وی ہس کے دیاں وکھائیا۔ چرنو سینتا دی ہندی سی ماسی، پورب پردہ ویکھ وکھائیا۔ اس دا جنم ہندا سی وچ کاشی، رام کاشی دی سپتری جائیا۔ پردے اندر پرہو دی

ہندی سی داسی، رسنا سیو کھائیا۔ سوا پھر جاگ کے راتی، اکو اشٹ منائیا۔ اگی وار گنگا ایشنن نہاتی، نگ بھڑ کے چُہیاں لائیا۔ پرم پُرکھ لبھدی رہی ساتھی، کد ملے بے پرواہیا۔ ایہ لیکھا دُھر دا دُھر جانے کھلاپاتی، پت پرمیشور اکم اتھاپیا۔ ایہدا گرہ گرہ دا مالک پتا ہندا سی سمرائھی، اپنا بل ودھائیا۔ جس سییا نوں دان وچ دتا ہاتھی، جھولا خوشیاں والا پائیا۔ اُس ویلے رام نے تیر دی مُکھی نال لکھی اک پاتی، پترکا دتی بنائیا۔ تیری وڈی ہووے حیاتی، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ اوہ تک سری بھگوان کرتا ابناشی، رام راما اکم اتھاپیا۔ جس تیرا لہنا دینا پورا کرنا اوہ کلجگ اتم پُچھے واتی، واتاؤرن ویکھ جگت لوکائیا۔ نارد کہے دھرم جی جس سمیں نال بخشش کیتی، دیاوان دیا کھائیا۔ آتم دھار جوت دی جاتی، جاگرت جوت لئی ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کریا کرے لکھنا الاکھی، لکھ اگوچر اپنی دیا کھائیا۔

* ۸ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ شریہ ضلع جالندھر رام سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم ویکھ لے پاسے چڑھدے، چڑھدی کلا کی ورتائیا۔ پنڈت پاندھے پوتھیاں پڑھدے، پُستکاں ہتھ اٹھائیا۔ گوڑ براہمن یاد کردے، بن اکھان نین اٹھائیا۔ جل دھارا تیرتھاں ٹھردے، سرووراں وچ نہائیا۔ کوٹن کوٹ وار جمدے، مرن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ونجارے بن کے ماٹی چم دے، چم درشتی نال وکھائیا۔ اندر بھرے ہنکاری غم دے، چنتا سکے نہ کھئے گوائیا۔ بھيو پائن نہ مؤل برہم دے، پاربرہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سروتے بنے کن دے، دُھن شبد نہ کھئے شنوائیا۔ منگتے بنے ان دے، وست سچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پُجاری ہو گئے سوریہ چن دے، پرم پُرکھ سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں پھریا دشا لہندے، لہندی دھیان لگائیا۔ انجیل قرآن اکھئے ہو ہو بہندے، مشورے رہے بنائیا۔ سرہانے بہیئے کہ پیندے، فیصلہ حق نہ کھئے کرائیا۔ بن سہاریوں ویکھے ڈھندے، ڈگ ڈگ اپنا آپ گوائیا۔ حکم سندیسے پیغمبران والے بن اکھراں توں کہندے، کہہ کہہ رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل وکھائیا۔ دھرم کہے

دھرنی میں گیا دشا دکھن، دکشنا ویکھی جگت لوکائیا۔ سچ ورولیا کیسے نہ مکھن، چھاچھ ویکھی جگت لوکائیا۔ کایا بھانڈے ہوئے سکھن، وست ست نہ کھئے بھرائیا۔ امولک ہیرا بنے کھئے نہ رتن، قیمت اپنی نہ کھئے چکائیا۔ ستگر چرن ملیا کیسے نہ پتن، تٹ کنارہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پچھلا اپنا سب نوں بھلیا وطن، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ پیج آوے کھئے نہ رکھن، جگت سارے رہے گر لائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے لگا ہسن، ہس کے دتا سُنائیا۔ آو تگو پُرکھ سمرتھن، کرتا دُھردرگاہیا۔ جو سب دا بنے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھن، دیناں دیا کمائیا۔ سب دے لیکھے آیا واچن، واچک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سوامی سچ وڈیائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں ویکھی دشا پہاڑ، پربت ٹلیاں پندھ مُکائیا۔ اگنی سب نوں لگی ہاڑ، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا رہی ساڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ رنگ چڑھیا کیسے نہ گوڑھا گاڑھ، گرھ ہنکار نہ کھئے ٹرائیا۔ جھگڑا دے جنگل پہاڑ، ٹلے دین دُہائیا۔ کی کھیل کرے کرتار، قُدرت دا مالک ویکھ وکھائیا۔ بھرم بھلیکھا پیا سنسار، بھانڈا بھرم نہ کھئے ٹرائیا۔ مان رہیا نہ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار، پُرکھ اکال ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اپنا کیتا سارے گئے ہار، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دُھر دا ماہی دے نہ یار، یارانہ سچ نہ کھئے کمائیا۔ ایکا ایشٹ وِسر یا نرنکار، نر نرائن درس کھئے نہ پائیا۔ میں کوک کے کہا پُکار، زور زور سُنائیا۔ ناستک ہووو خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ کل تگو کلکی اوتار، جو سب دا پتا مائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، ایکا رنگ دئے رنگائیا۔ سو سوامی انترجامی بھگت شہیلے ویکھے لال، ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ سمبل بیٹھ کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جس دی جُگ جُگ اولڑی چال، ویس اولّا آپ پلٹائیا۔ اوہ کھیل کرے کمال، کملاپت اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، چارے کوٹاں سب دی لیکھے لائے گھال، گھالی گھال اپنے لیکھے پائیا۔

❖ ۸ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر پریم سنگھ دے گرہ ❖

دھرم کہے دھرنی ویکھے وہن ندیاں، ونجھی ہاتھ نہ آئیا۔ بھجڈیاں بھجڈیاں بیتیاں صدیاں، جگ چوکڑی گئے وہائیا۔ سچ پریتی وچ مدھیاں، چلن چائیں چائیا۔ جنہاں پچھلیاں پریتاں چھڈیاں، اگلا نانا جوڑیا سبج سُبھائیا۔ میریاں پھر پھر گھسیاں اڈیاں، تلیاں دین گواہیا۔ پنجر سُک کے ہویا ہڈیاں، ماس ناڑی بل رہیا نہ رائیا۔ میں چڑھیا کیسے نہیں گڈیاں، بھجیا واہو داہیا۔ میں چار جگ دیاں سدھراں ویکھیاں دتیاں، بنا پردیوں پردے ہیٹھ دہائیا۔ مینوں اوتار پیغمبراں دیاں آشاں اُتھوں لبھیاں، خواہشاں گرواں نال ملائیا۔ پیغمبر کہن ساڈیاں صدیاں جانڈیاں لنگھیاں، بیسویں اپنا پنڈھ مُکائیا۔ صدی چوڈھویں واہ کے پٹی کنگھیاں، اپنا نین اُٹھائیا۔ میریاں اکھیاں رہن نہ اندھیاں، لوئن ہوئے رُشنائیا۔ کون ویلا صاحب کتن آوے پھندیاں، شرع زنجیر تڑائیا۔ میں راہ اڈیکاں اُتے کنڈھیاں، کنڈھا گھاٹ اک سُبھائیا۔ جو پوناں دیوے ٹھنڈیاں، اگنی ت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں آسا بھری، پرہو بھرپور دتی وڈیائیا۔ کرپا ندھان کرپا کری، کرپن اپنے رنگ رنگائیا۔ میری ڈور اگئی پھڑی، نرگن اپنے نال بندھائیا۔ میں منزل ساچی چڑھی، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا دینا پورا ہووے چمکور گڑھی، گڑھ بنکار والا تڑائیا۔ میں تگاں چار کُنٹ گور مڑھی، مقبریاں پھول پھولائیا۔ کون سنت سہیلا ہویا بری، پھندن جگت والے تڑائیا۔ جس نے آتم دھار پر ماتم وری، سکلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے دھرم میرا ویکھ لے آگا پچھا، پچھوکر دھیان لگائیا۔ سچ سنگھاسن جس دا پچھا، اوہ مالک بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پوری کرے اچھا، نراچھت اپنا رنگ رنگائیا۔ جنہاں نوں ست دی دے کے سکھا، سکھیا اک درڑائیا۔ اوہناں دا جنم کرم لیکھا جائے لیکھا، لیکھی ریکھ نہ کھئے بدلائیا۔ اوہ کرپا کرے سوامی اچتا، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا کرے رچھا، رچھک رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۹ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر کرتار کور دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم اک دوجے دے بنیئے گواہ، گواہ شد آپ اکھوائیا۔ سندیسہ دیئے بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ کلجگ ویکھ تتی اگنی ہوا، پون پوناں نال ملائیا۔ جس نے کوڑ گڑیار چلائی وبا، دکھ درد خلق خدائیا۔ مہربان ہو کے ویکھ میرے ابا، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ملیچھ دھار ہوئی دین دنی سبھا، طبیعت مایا موہ بلکائیا۔ تیرا پیار چھٹکیا سبھا، ہم ساجن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ دروبی تیرے نام دی ربا، بھڑی بھڑی کر گرائیا۔ نرمانتا وچ دیئے سدا، ہوکا حق جنائیا۔ پُرکھ اکال چاروں کُنٹ آ بھجّا، جگت جہان پنڈھ مُکائیا۔ جیو جنت چلے کوئی نہ تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم ویکھ وکھائیا۔ رسنا جہوا سارے کردے مزہ، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکادینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے دھرم در ٹھانڈے کریئے پُکار، سپس آنک بار نوائیا۔ کِریا کر میرے نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ دکھیاں دکھ نوار، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ ٹوں کرنہار کرتار، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں دبی پاپاں بھار، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے ہاباکار، چاروں کُنٹ گرائیا۔ روواں دھاہاں مار، کراں حال دُبائیا۔ آمل اگے یار، یارانہ توڑ نبھائیا۔ کلجگ تک اندھ اندھیار، پردہ آپ اُٹھائیا۔ بھوکھت ویکھ پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا ویس وٹائیا۔ دوس زین کراں پُکار، کوک کوک سنائیا۔ دھرم کہے میں واجاں رسیا مار، پن رسناں جہوا کوک سنائیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو پروردگار، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ لہنا دینا پُورب کرم سرب وچار، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی انترجامی بیڑا کرے کھئے نہ پار، تَدھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے چرن کول نمسکار، دھوڑی خاک رمائیا۔ دھرم کہے دھرنی دھرنی کہے دھرم روئیے زارو زار، نیناں چھپر لائیا۔ پھیر صاحب سوامی اپنی کِریا دئے دھار، دھرنی دیوے مان وڈیائیا۔ دھرم دا ست کرے اُجیار، است دا ڈیرہ ڈھابیا۔ محل اٹل دئے اُسار، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ دین دنی کھول کواڑ، پردہ دئے چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس جیکار، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ تس صاحب ٹوں نو نو دُنڈاوت بندنا کریئے نمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکادینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کِریا کر آپ داتار، دیاوان دیا کمائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر گرمیج سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے کوئن پیتے جُگن، چوکریاں گئیاں پندھ مُکائیا۔ میں سب دے کول کیتے رُدن، رو رو کے حال سُنائیا۔ اکو پیار ہووے آتھن آگھن، نو ست اک وجے ودھائیا۔ اکو شبد دُلارا ہووے صاحب دا پُتن، دو جہاناں سوہا پائیا۔ اکو نام ندھانا چنا سُنن، صفت صاحب وڈیائیا۔ پر ایہو میرے انتر لگا دُکھن، دُکھی ہو کے دیاں جنائیا۔ ساری سریشی ہوئی بھکھن، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری رُتن، رُتری سچ نہ کھئے مہکائیا۔ خالی دسدے کایا بُتن، بُتخانے رہے کُرائیا۔ کلجگ اتم آیا مُکن، اپنا پندھ مُکائیا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ تک پُرکھ اکالا آیا بکن، شبد اگتی بھک لگائیا۔ ہرجن اپنی گودی آیا چُکن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ نُوں میرا میں تیرا دس کے تُکن، سوہنگ کری سچ پڑھائیا۔ ستجگ ساچا لگا اٹھن، اپنی لے انکڑائیا۔ پُرکھ اکالا لگا تٹھن، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت سہیلیاں لگا پُچھن، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کایا مندر اندر لگا گھسن، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ کڑیاری جڑ آیا پُتن، جوٹھ جھوٹھ دھرنی رہن نہ پائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر گرمیت کور دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی اوہ ویکھ اپنی تقدیر لکھی، لکھیا لیکھ نہ کھئے بدلائیا۔ نراکھ دھار تک لے چٹھی، جو گر اوتار پیغمبر گئے چھپائیا۔ سب دی فریاد سُن لے مٹھی، بن رسنا رس جنائیا۔ میرے اُتے کُراوے خاک مٹی، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ کلجگ اتم جھگڑا پینا پتھر اٹی، پاپن پاپن نال ٹکرائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ دی ہووے متی، ناواں اپنی گنڈھ پوائیا۔ جگت مُحبّت چار کُنٹ ہووے پھکی، فقرہ سچ نہ کھئے سُنائیا۔ ہر سنگت دی دھار بنے آئی، دوآ سرگن ایکا ایکنکار مل کے وجے ودھائیا۔ نو کھنڈ ست دپ سرت ہووے کیسے نہ ٹکی، دھوڑی ٹکے خاک نہ کھئے رمائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں اک خبر دساں نیکی، سچ سچ سُنائیا۔ گوبند دے پیار وچ گوبند دی قائم

رہے نہ سیکھی، ست وچ ست نہ کھئے سہائیا۔ امرت دھار ملے نہ منگیاں بھکھی، جھولی تن نہ کھئے بھرائیا۔ اوہ ویکھ میری آسا دہتھڑ مار کے رہی پٹی، ہتھ پٹاں اُتے لگائیا۔ بنا پرہو توں کیسے دی کرنی نہ ہووے چٹی، کالا داغ نہ کھئے مٹائیا۔ صدی چوڈھویں نہ جائے نچھئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے دھرم ویکھ کھیل سچے ستگر دے، گردیو سوامی آپ کرائیا۔ جس دے کول حُکم دُھر دے، سچکھنڈ دا مالک نظری آئیا۔ میرے اُتے کوئن جیو پھردے تُردے، دوس زین بھجن واپو داہیا۔ مینوں ایوں جاپیا ایہہ سارے ہوئے مُردے، مُرید مُرشد وچ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ وہن وچ جاندے رُڑھدے، پھڑ بابوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ اپنے گھر مُول نہ مُردے، جس گرہ توں ہوئی جُدائیا۔ مانس جنم آینویں جاندے کُھردے، قیمت انت کھئے نہ پائیا۔ ساچی منزل مُول نہ تُردے، رہبر ملیا نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے جانے ٹھگ چور دے، یار یاراں ویکھ وکھائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رُڑکا ضلع جالندھر سماں کور دے نوت * *

دھرنی کہے دھرم میری لیکھے لگے خاک، خاک چھار ہو کے سیس نوائیا۔ میرا تن وجود ہووے پاک، پت پت پُنت دئے کرائیا۔ چرن دھوڑی بخشے ساچا نات، پیار مُحبت وچ سہائیا۔ میرا سوامی کھولے تاک، پردہ اندرون دئے اُٹھائیا۔ میں سب کچھ ویکھاں مار جہات، جھاکی خلق وچ لگائیا۔ میرا سوامی چڑھے آسو گھوڑے اگے راک، زین پاکھر نام والی پائیا۔ میرا اوس اُتے وشواس، جو وشیاں توں باہر کھیل کھلائیا۔ سچ دوارے پاوے راس، نرگن سرگن روپ بدلائیا۔ میری پوری کرائے آس، تمنا اور رہن نہ پائیا۔ بھگت سہیلے وسے پاس، گر چیل جور جُڑائیا۔ ملے وڈیائی لوک مات، ماتر بھومی سیس نوائیا۔ میری منظور کرے ارداس، بینتی اکو اک سنائیا۔ چوتھے جگ پوری کرے خواہش، ترسنا ترکھا دئے بُجھائیا۔ مینوں کرنا نہ پئے تلاش، گرہ آوے دُھر دا ماہیا۔ تھت وار لیکھا جانے برس ماس، گھڑی

پل دھیان لگائیا۔ سوامی ہو کے پُچھے وات، وارث ہو کے بیوئے سہائیا۔ میرے اُتوں میٹے کلجُگ اندھیری رات، ستجُگ سچ کر رُشنائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، ایکا اکھّر نام پڑھائیا۔ کوڑا چیتھڑ جاوے پاٹ، تن بستر نام سچ پہنائیا۔ وست امولک دیوے اپنے ہاٹ، ونج ونجارا اک کرائیا۔ تیرتھ دسے سروور ساچا گھاٹ، تٹ اور نہ کھئے جنائیا۔ جگت جگت دی مکے واٹ، جیون زندگی دئے بدلائیا۔ میں اوسے دے آگے جوڑاں ہاتھ، نو نو سپس جھکائیا۔ کیرپا کر پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ میرے سگل وسورے جانے لاتھ، روگ سنتاپ رہے نہ رائیا۔ انت کنت بھگونت پرتھی کہے میری پُچھے وات، پرتھم اپنا پھیرا پائیا۔ میں چار جُگ سندیسے سُنے بھانت بھانت، اوتار پیغمبر گر گئے سُنائیا۔ میں چاہندی کیرپا کرے کھلاپات، پت پرمیشور نور الایا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، آتم برہم اک سمجھائیا۔ نرگن نرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہائیا۔ میرا پورب پورا کرے گھاٹ، وادھا اپنے نال جنائیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگا کے کایا ماٹی ماٹ، نرگن نور نور رُشنائیا۔ آتم سیج سہائے سہنجنا کھاٹ، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھرنی کہے میری پت لئے راکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رُڑکا ضلع جالندھر پرکاش کور دے گرہ *

کلجُگ کہے دھرنیے میریاں پٹیاں دُھاں، دھوم دھام نال جنائیا۔ ست دھرم میں کوڑا کیتا وانگ تٹا، ٹخم تاثیر سب دی دتی بدلائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپیاں گھناں، بھجاں واہو داہیا۔ دین دنی رات نو سونڈی میں پریہ دے چرن چماں، چوری چوری بھگتاں دے وچ آئیا۔ گجھ میرا لیکھا باقی جو دساں ایسے جمعہ، جملے اکھّر بنائیا۔ جس کارن اکھّر بنایا نوں غنہ، گنونت دتی وڈیائیا۔ میں بھیو جاناں مالک کُنا، کُل مالک کی سمجھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آواں سادھو فقیراں دے وچ سنا، سُن سادھی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جگت جگیا سواں دھرم دی دھار گوائی دُھنہ، دُھن آتمک راگ نہ کھئے درڑائیا۔ میں پرم پُرکھ دا لاڈلا اکو مُتا، جس مُنی مُنیشر دتے بھلائییا۔ میں پاٹھ کردا نہیں نال

بُلاں، بُلاں والی سرِشٹی ہر دے ہر نہ سکے کوئی وسائیا۔ دھرنیئے تک لے میں تیرے اُتے بھلیا بھلا، بھلواری میری کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نظری آئیا۔ میں ترے گن مایا تپا کے بیٹھا چلھا، چولیاں وچ پیاؤن والے امرت میری آگ سکے نہ کھئے بھجھائیا۔ میرا ویکھ لے وپہڑا کھلا، چار گنٹ نظری آئیا۔ دیناں مذہباں وچ رہن نہیں دینی صلح، مٹر مٹراں نال لڑائیا۔ سب دا دیوا کرنا گلا، گلشن سکے نہ کھئے مہکائیا۔ نام ندھانا کیسے ہتھ آؤن نہ دیواں تُلھا، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ اوہ ویکھ لے سنت سادھ جگت مایا کامنی دے وچ رُلا، کامل مُرشد ملن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے تیرے اُتے مانس بوٹا بھلا، پت ٹہنی نہ کھئے لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا بھلا، ابھل اپنی کھیل کھلائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر تیج کور دے گرہ *

کلجگ کہے سُن اوئے دھرم دھمیا، دھرنی اُتے تینوں دیاں جنائیا۔ جگ جگ تُوں بنائے حد بتیا، ستجگ تریتا دواپر ویکھ وکھائیا۔ میں پُرکھ اکال اکال ڈلارا اکو جھیا، سورپیر بل پرگٹائیا۔ تینوں لوک مات کیتا نکمیا، بل نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری جڑ اکھڑی وانگ گتیا، ہلونا وکار والا لگائیا۔ پت رہن دتی نہیں کیسے کتیا، ایہ میری بے پرواہیا۔ جگت جہان کیتا نیترا نہیا، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ شاہ سلطاناں سب تُوں ڈتیا، جگت جگیاسوآن کیتی صفائیا۔ چاروں گنٹ میتھوں کمبیا، تھرتھراہٹ وچ کُرائیا۔ تُوں جگ جگ پھر کے ہمبیا، بلہین اکھوائیا۔ میرا ہن سماں نہیں کوئی لمیاں، لما پے کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیوے وڈیائی میرے کلبوت والے تنیا، جو مہربان مہربان مہربان دتا بنائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر درشن سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میرا کوڑ دا تک لے لالچ، دین دنی دتی للچائیا۔ مایا ممتا ٹکا لایا مستک کالکھ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پرہو دے پیار وچ رہن دتا کوئی نہ خالص، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ اپنی بندرا کھول لے آس، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کرپا کرے میرا خلق دا خالق، مخلوق دا مالک دیا کھائیا۔ جس میرے وچ جھوٹھ بنایا ثالث، ثالثی جگت کھائیا۔ دوس زین بنیا میرا پرتپالک، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ توں روپ آنجانا بالک، نظر جگت نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ کہے دھرم میری تک لے ریتی، ریتواناں دیاں جنائیا۔ اپنی سمجھے کھئے نہ کیتی، کرنی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پوتر رہن دتی نہیں میں نیتی، کوڑ کڑیارا رنگ چڑھائیا۔ جھگڑا پا کے ہست کیتی، اوچاں نیچاں دتا ٹکرائیا۔ ایمان رہن دتا نہیں مندر مسیتی، کعبے رہے کولائیا۔ مُرید مُرشداں قائم نہیں رہی پریتی، چیلا گر نہ کھئے وڈیائیا۔ رسنا رسائں رہی نہ میٹھی، کوڑ کرپا وچ ہلکائیا۔ میری کھیل تک انڈیٹھی، جو گھر گھر دتی ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھار درسائے نیکن نیکی، جگت جگ نیتر نین نظر کسے نہ آئیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر سُرجیت سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ توں بڑا نرالا بھیکھی، روپ انوہ بدلائیا۔ ہوئے ہنگتا والی تیری شیخی، شیخاں مُلا مسائکاں رہی ڈرائیا۔ اوہ ویکھ دین دنی دے پردیسی، سچ گرہ نہ ہوئے سہائیا۔ تیری مٹی جاندی ریکھی، ریکھا ستجگ رہیا بدلائیا۔ ستگر شبد بن کے بھیتی، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا مُکاوے چھیتی، چھتردھاریاں کرے صفائیا۔ توں اتم اپنی سیج تے لیٹیں، جتھے ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال توں مستک ٹیکیں، چرن چھوہ نال وڈیائیا۔ جو تیرا پورا کرے ہیتی، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس توں سارے کھندے نیتی نیتی، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ اوہ تیری جڑ اکھیرے میخی، دھرنی دھول رہن نہ پائیا۔ دھرم کہے کلجگ انت نشانہ کر

لے کیسی، کیس گڑھ دا لیکھا گوئند گیا درڑائیا۔ نرگن سرگن دھار تک لے نانک والی کھسی، اپنا بہار اٹھائیا۔ کوڑ کلپنا گھڑی بنھ لے
 بھسی، ڈونگھے ساگر وین وائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا انت کرائے وار ایکی، ایکنکار اپنا حکم ورتائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر پریم کور دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ ستگر شبد اکٹا ویکھ بکدا، بھیک دھر دا نام لگائیا۔ جس بھيو کھلاؤنا اکو شک دا، تون میرا میں تیرا راگ
 جنائیا۔ تون تھان لہنا اپنی لک دا، دھرنی اُتے رہن نہ پائیا۔ تیرا پینڈا جاندا مُکدا، مُکمل دیاں سُنائیا۔ لیکھا مُکنا کوڑی بھکھ دا، ترسنا
 دینی گوائیا۔ بھاگ اُدے ہونا جنی والی ککھ دا، جن بھگتاں ملے وڈیائیا۔ ہرجن پینڈا مُکنا اُتے رُکھ دا، نو اٹھاراں اکن نہ کھتے تپائیا۔ پرہو
 دا کھیل نہیں کیسے مُکھ دا، ہر کرتا سب کچھ آپ کرائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو جھکدا، وشن برہما شو زمیں اسماناں سیس جھکائیا۔
 اوہ صدی چوڈھویں اتم سب نوں پُچھدا، پیر پیغمبر رہیا اٹھائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے اپنی اگئی رُت دا، کی رُڑی رنگ رنگائیا۔ کی لیکھا
 ہونا کایا ماٹی پنج تت بُت دا، بُتخانیں پھول پھولائیا۔ کس بدھ تیرا پینڈا مُکنا لُٹ دا، لُٹیریا جگت مات لوک رہن نہ پائیا۔ سماں سماپت
 ہووے پُٹ دا، پُٹکل رہے نہ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نشانوں آد جگاد کدی نہیں اُکدا، نام انیالا تیر دو جہان چلائییا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر بھجنو دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم جی نہ مار اپنا کڑکا، کڑک کڑک سُنائیا۔ میرا کھیل ویکھ ندھڑکا، ہتھ سینے اُتے ٹکائیا۔ میں اٹھاں سالان وچ
 تیریاں کڈھ دینیاں رڑکاں، ریڑکا پاؤنا تھاوں تھائیا۔ تون پھرنا ستاں دیاں والیاں اُتے سڑکاں، بھجنا واہو داہیا۔ تینوں پتہ نہیں میں پُرکھ

اکال دا چھوٹا لڑکا، جس کلجگ دھریا ناؤں چائیں چائیا۔ میں لہنا دینا ویکھاں لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ نوواں کھنڈاں دوارے کھڑدا، سٹمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ میں بنیا اک پرہو دا بردا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ میں گھر گھر جھگڑا پایا ناری نر دا، سگلا سنگی رہن کھئے نہ پائیا۔ میری کوڑ ترنی وچ کلجگ جیو تردا، چاروں کنت تاریاں لائیا۔ کوڑ وکاراں وچ سڑدا، ہوئے اگن تپائیا۔ میں لیکھا ویکھیا چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن کھوج کھوجائیا۔ پر میں ڈلارا اُس نرائن نر دا، جس مینوں جنم دتا بنا مائیا۔ میں کوڑ کھاڑا ہتھ وچ پھڑدا، جگت جگیا سوآں دیاں لگائیا۔ چاروں کنت اندھیر کردا، دھرم تیرا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میرا لیکھا کلجگ کل دا، کلکاتی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا مالک جل تھل دا، مہیئل آپے رہیا سہائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بلگا ضلع جالندھر چہندو دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں تیری لٹی ہٹی، لٹیرا اپنا آپ کرائیا۔ سچ دی رہن نہیں دتی کھٹی، کھاتے سارے دتے مٹائیا۔ حساب کتاب والی ویکھ لے اپنی پھٹی، ہندسہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نوں بھرنی پینی چٹی، جو چٹک تیرے نال رکھائیا۔ میں خبر سناواں حقی، حقیقت نال درڑائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس لوک مات تینوں توریہ ہتھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرا نال چلاوے رتھی، رتھوہی ہو کے حکم سنائیا۔ ست دھرم نوں جائیں متھی، کلجگ تیرے وچ رہن نہ پائیا۔ جگت اٹاری ہووے ڈھٹھی، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ ترے گن مایا تپا دے بھٹھی، بھٹھیالا ہو کے اگنی ڈاہیا۔ اندھیرا کر دے بنا دیوا وٹی، جگت نور نہ کھئے چمکائیا۔ دین دنی جاوے چھٹی، چھٹکارا دئے نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی مد پیا سب نوں گٹ گٹی، گٹا اپنے ہتھ کھلائیا۔ سمند ساگراں پار ٹپی، نوواں کھنڈاں ویکھ وکھائیا۔ جگت جگیا سو سارے پھٹی، تیر کوڑ والا چلائیا۔ سب دا جیون پاویں ٹی، نٹوآ ہو کے سوانگ ورتائیا۔ ویکھیں

عبارت، دینِ دُنی دتی سمجھائیا۔ شرع نال شرع ٹکراؤنی میری شرارت، شریعت شریعت نال لڑائیا۔ میرے پرہوؤ نے میرے پیار دی لکھی عبارت، بنا اکھراں اکھڑ بنائیا۔ کلجگ جنن چر میں آواں نہ وچ بھارت، تُوں بھوؤ سب نوں دینا تھاوں تھائیا۔ میرے بنا تیرا ہوئے کھئے نہ وارث، ورشہ تیرا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ میں اتم آ کے کراں فارغ، وِہلا دینِ دُنی وچوں کرائیا۔ کلجگ کہے دھرما اوہ ویکھ میرے کول اوس دا کارڈ، جو لیکھ دتا بنائیا۔ اوسے نے بنایا سُرپیر بہادر، بل میرے وچ چُکائیا۔ میں تگان کریمِ قادر، جو مالکِ فُدرت اک اکھوائیا۔ جس میرا کرم کیتا اُجاگر، لوک ماتِ دتی وڈیائیا۔ اوہ میرا محبوب اگتا عادل، عدل انصاف اک کرائیا۔ جس میںوں بھیو کھلایا باطن، پردہ دتا چُکائیا۔ دھرم تُوں نہ جانے میرا مہاتم، کس بدھ مات لوک کھیل کھلایا۔ میرا اکو آقا پُرکھ اکال پرماتم، پرم پُرکھ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، میت مُرارا سب دا ساجن، ساجن سجنوؤ اک اکھوائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رُڑکا ضلع جالندھر جاگیر کور دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں سُرپیر انعامی، بلدھاری اک اکھوائیا۔ چاروں کُنٹ کیتی تیری بدنامی، سچ رنگ نہ کھئے سہائیا۔ اٹھسٹھ وِروول دتے پانی، تیرتھ تہ رپے کُرائیا۔ مان رہن نہیں دتا کیسے بانی، بان اپنا تیر چلائی۔ آتم پرماتم بنے کھئے نہ رانی، سگھڑ سُچجی رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ سرشٹی درشٹی کیتی ابھانی، مان ہنکار وچ دُہائیا۔ سچ دی ربی نہ کھئے نشانی، نشانے کور دتے جھلایا۔ آتم بنیا نہ کھئے گیانی، برہم وِدیا نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا کھیل تک لاثانی، لاشریک دتا کرائیا۔ منزل ملے نہ کیسے رُوحانی، رُوچ بُت اگنی تت تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کر کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، دیوے دات آد دا دانی، دیاواں دیا کھائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بِلگا ضلع جالندھر گُردیو کور دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ لے بنسا، پنچ وکارا سوہا پائیا۔ جس جیو جنت بھلایا سہنسا، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ میری دھرم دھار دی کوڑ دی تک لے انسا، بنس دا مالک اکو سوہا پائیا۔ چاروں کُنٹ بدل دتی منسا، منوا من من بدلائیا۔ گڑھ بنا کے ہومے ہنگتا، ہنگ برہم دتا بھلائیا۔ جگت جہان کر کے بھکھا ننگتا، در در دھگا لائیا۔ آتم پر ماتم بنے کھئے نہ سنگتا، بھگت بھگوان سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ مان رہن دتا نہیں کیسے پنڈتا، بڈھیوان نہ کھئے چٹرائیا۔ منزل ملے نہ کیسے سنتا، سدھ سادھک رہے کُرائیا۔ ڈورُو ڈنکا وجے کوریاں نندکاں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میری کرنی دیاں تک لے ہمتتاں، حوصلے نال جنائیا۔ میں پھیری دروہی چارے ہمتتاں، چار کُنٹ ہلکائیا۔ دھرم دواریاں کراں علتتاں، شریعت شرع نال لڑائیا۔ سب دے اندر پائی چنتا، غمی سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میریاں سارے کردے مٹتاں، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میں پیغمبراں بنائیاں سنتتاں، شرع دی ونڈ ونڈائیا۔ رسولاں وکھائیاں امتتاں، نبیاں رنگ رنگائیا۔ میریاں تھوڑیاں بیتیاں مُدتتاں، مُدعا سب دا دتا اُلٹائیا۔ پر میں اک پرہو دے چرن چمدا، چرن سرن سرنائیا۔ چاروں کُنٹ گھنڈا، بھجان واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو مالک خالق گل دا، گلوتتا آپ اکھوائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رُڑکا ضلع جالندھر کرتار سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں خوشیاں وچ مگن، مستی وچ سمائیا۔ میری کِرپا نال کلجگ جیو سڑدے مایا اگن، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ دُھر دے نام بنا ہونے نگن، پردہ اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ پاٹا چیتھڑ دے بدن، سریر بے نظیر نظر کھئے نہ پائیا۔ اپنا لبھے کیسے نہ وطن، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ بھاویں کینا کرن یتن، یتھارتھ بنا پرہو ملن کھئے نہ پائیا۔ ہیرا رہن دتا نہیں کوئی رتن، امولک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سب دے اندر بھر کے من متن، گرمت دتی بھلائیا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ نسن، من واسنا نال ہلکائیا۔ آتم پر ماتم ہونے نہ کیسے سنگٹھن، سگلا سنگ

نہ کھئے نبھائیا۔ جدھر تگاں اُدھر رٹن، رٹا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میں دھرم ڈوری تیری آیا کٹن، کٹاکش کوڑ کیریا لگائیا۔ خوشیاں وچ آیا پتن، بھجّاں واہو داہیا۔ اپنا ویکھ آخیری پتن، آسن لیا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے ساچو سچن، سچ سچ اپنی کھیل کھلائییا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر آتما سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میری تک خرمستی، خیرخوابی نال جنائیا۔ جس نے نو کھنڈ پرتھی ویکھنی بستی، گھرانہ نکا جہا جنائیا۔ جس دے اندر چار کھانی وسدی، انڈج جیرج اُتہج سینج سوہا پائیا۔ کار تک اوس اگمی بستی، جو ہس ہس مینوں رہیا سمجھائیا۔ کلجگا وڈیائی رہن دیویں نہ کیسے نام جس دی، صفتاں والی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ کھیل کرنی رین اندھیری مس دی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائییا۔ وڈیائی رہے نہ کیسے اکھ دی، اکھیاں اکھ نال بدلائیا۔ طاقت رہے نہ کیسے من وس دی، واشنا کوڑ وچ ہلکائییا۔ ممتا موہ پھرے نسدی، بھجے واہو داہیا۔ ستیا رہے نہ مان تپ ہٹھ دی، اٹھسٹھ نہ کھئے چٹرائیا۔ کھیل کھیلنی پُرکھ اکتھنا اکتھ دی، کتھنی کتھ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ کہے دھرم ایہہ کھیل نہیں میرے وس دی، میرا صاحب رہیا کرائیا۔ میری آشا کوک کوک کے دسدی، چار گنٹ شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھار بدلی اگے جٹ دی، جٹا جوٹاں کرے صفائییا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر نرمل سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ حکم سن ضرور، ضروری پرہہ رہیا جنائیا۔ تیرا پیئندا پندھ نہیں کوئی دُور، دُور ڈراڈا پندھ رہیا چکائیا۔ تینوں تیری کرنی نے کرنا چور، چورو چور نظری آئیا۔ اوہ ویکھ بھگت شہیلے تینوں رہے گھور، بھے وچ ڈرائیا۔ جنہاں دی بینتی ہونی منظور، پرہہ در ملی وڈیائیا۔ تیرا ناتا چھڈیا کوڑ، کوڑ کٹب دتا تجائیا۔ اکو لے کے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے رہے رمائیا۔ جنہاں دے اندر اُچیا نور، نورانہ نظری آئیا۔ اوہ تیرا مُعاف نہیں کرن کے قصور، قسماں پاؤن والیاں دیاں جنائیا۔ اوہناں دا مالک سرب کلا بھرپور، پاربرہم آپ اکھوائیا۔ تُوں چوٹھا جگ اُس دا مزدور، حُکمے وچ سیو کمائیا۔ اپنا جگت جہان تک لے موڑھ، مورکھا اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سُنائیا۔ دھرم کہے کلجگ تیرا رہن نہیں دینا زور، زر کم کیسے نہ آئیا۔ تیری کٹ دینی ڈور، ڈور وڈنک نہ کوڑ وجائیا۔ تینوں دھرتی اتوں دینا تور، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ چار کٹ نہ پاویں شور، شوہر دُہر دا رہیا سُنائیا۔ ہُن ستجگ دلارا آوے کول، اپنی لے انکڑائیا۔ جس نے رہن نہیں دینے مُلا شیخ مجور، مسائکان پندھ مکائیا۔ تُوں اپنی کرنی آپے کھا بھور بھور، بھورا بھورا مُکھ وچ پائیا۔ اتم سب کچھ جانا چھوڑ، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اک پرہہ دی پینی لوڑ، لڑیندا سجن جو اکھوائیا۔ اُس دے آگے ہتھ جوڑ، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو کھیل کرے تیرے وچ اندھ گھور، گھوریا گھور آپے ویکھ وکھائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر جسونت سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے میری کر تپسیا، جگت تپیشراں نال ملائیا۔ میں ہر پردے اندر وسیا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ زین اندھیری کیتی مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ امرت ملے کیسے نہ رسیا، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ میں چاروں کٹ نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ میرے جنجال

وچ جگت جہان پھسیا، پھند سکے نہ کھئے کٹائیا۔ میں گرہ گرہ پایا رٹیا، جھگڑے وچ خلق خُدائیا۔ کیسے دی قیمت رہن نہ دتی ٹکیا، دین دُنی ہٹو ہٹ وکائیا۔ اپنی مستی دے وچ متیا، مست مستانہ ہو کے پھراں چائیں چائیا۔ مینوں ڈر بھے نہیں رتیا، خوُف نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سُنیا گوبند والا فنج ڈنکیا، ڈنکا اک سنوائیا۔ میں لیکھا جانا جیو جنتیا، جگت جہان دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرا ہونا انتیا، انت سب دا دیاں کرائیا۔ مان رہن دیوان نہ کیسے پنڈتیا، ودیاوان نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کیرپا کرے مہربان میرا گنوتیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ضلع جالندھر گردیو سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں تیرے کیتے بند چُرتے، چاروں کُنٹ لئی انکڑائیا۔ جگت شاستراں بدھے ویکھ لے بستے، اکھراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرے ساتھی پنج وکار گھر گھر ویکھ لے وسدے، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ تیرے تیرتھ تٹ رہ گئے تگدے، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کیسے پیار ملے نہ حق دے، حقیقت وچ نہ کھئے سمائیا۔ میں نکیل پائی وچ نک دے، جگت جگیساواں رہیا بھوائیا۔ ایہ کھیل نہیں کوئی شک دے، شکوے سارے دتے گوائیا۔ سادھ سنت چاروں کُنٹ تھک گئے، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ونجارے رہے مول نہ جت دے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میں کھیل کیتے اگنی رت دے، گھر گھر کایا ہٹ دتے تپائیا۔ جگت سنیاسی ویراگی پیارے کیتے من مت دے، دُھر دی مت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ درشن ہون دیوان نہ کیسے کملاپت دے، پت پرمیشور کہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرے لہنے دینے ہتھوں ہتھ دے، جگت ادھار نہ کھئے کرائیا۔ کوٹن ویکھ لے ستھر گھتدے، یارڑے ملن کھئے نہ پائیا۔ دھیرج رہے نہ کیسے ہتھ دے، سنتوکھ وچ نہ کھئے سمائیا۔ پتھر روندے مندر مٹھ دے، شودوالے رہے کُرائیا۔ کعبے ویکھ لے ڈھٹھدے، چرچاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نظارے تک لے تے اٹھ دے، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ نو دوارے ویکھ لے ٹپدے، جگت واشنا وچ ہلکائیا۔ رسنا جہوا بئی دند بے شک سارے نام چپدے، دسم دواری منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ نت نوت کاغذاں اُتے پرہو دے نام چھپدے، اکھراں نال ملائیا۔ میں

کلجگ جیو ونجارے کیتے پپ دے، پتت پُنیت نہ کھئے بنائیا۔ مایا رُوپ دھار لئے سپّ دے، چار کُنٹ ڈسے چائیں چائیا۔ بھیو کھولن دتے نہیں کیسے نوں آپ دے، اپنا پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ پیار ملے نہیں پُرکھ اکال باپ دے، پڑے روون مارن دھابیا۔ گھر سُہائے نہیں بنک دوارے ست دے، ستگر شبد نہ کھئے شنوائیا۔ سگل وسورے کیسے نہ لتھدے، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ اوہ ویکھ چاروں کُنٹ میرے اگن بھٹھیا لے تپدے، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ جس دے پرکاش لٹ لٹ دے، شعلے شور رہے مچائیا۔ ستجگ تریتا دواپر پچھے نٹھ گئے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ کہے دھرم مینوں وڈیائی پُرکھ سمرتھ دئے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوں بھاویں جگا جگ توں رکھ لئے، رکھنہار اک اکھوائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر لال سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ چکر، چکری دین دنی بنائیا۔ صاحب دا رہیا کھئے نہ فقر، فقرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ جھوٹھ دی تیرے نال لگائی ٹکر، بل اپنا نال ملائیا۔ رہن دینی نہیں سچ دی اکڑ، خاک وچ رلائیا۔ مینوں سکیا کوئی نہ پکڑ، چار جگ دے شاشتر بھجے واہو داہیا۔ شرع وچ کیسے نہ لیا جکڑ، اتار پیغمبر گر بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ میں ٹلیا نہیں کیسے دے تکر، ترازو وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں جگت جہان کیتا پھٹڑ، پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ میں بڑا سورپیر اپنی کرنی دا کٹڑ، کٹے وچھے سارے دتے کھوائیا۔ میرے سر تے کوڑ کڑیاری دا چھتر، چھتر دھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ وڈیائی رہی نہیں کیسے پتر، پتر اکھراں والے دین گواہیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے میرا ستر، بہتر نہ انک بنائیا۔ تیرا مت رہیا نہ چتر، چتر بھج مینوں دتی وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجگ آہ تک تیرے وچ بھگت سُہیلے رتن، اموک نظری آئیا۔ جو پرم پُرکھ دے گھاٹ بیٹھے پتن، اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے تیرا چلے کوئی نہ یتن، بیتھارتھ دیاں سنائیا۔ اوہ اکو صاحب نوں مٹن، منسا اور نہ

کھئے بنائیا۔ سُن سنديسہ بنا کتن، کائنات وچ جنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، اتم سب دا بیڑا آیا بنہن، لہنے دینے تیرے میرے سرب چُکائیا۔

* ۱۰ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ گرایا ضلع جالندھر حضورا سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم سُن میری پیشینگوئی، بیشتر تینوں دیاں جنائيا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کڑیاں دی ہونی دروہی، دروہی کرے خلق
خُدائيا۔ سچ دی ملے کیسے نہ ڈھوئی، ڈھول ماہی ملن کھئے نہ پائيا۔ کوٹاں وچ بھگت سہیلا دے کوئی، جس پرہہ اپنی دیا کھائيا۔ سُرتی
اٹھ کیسے نہ سوئی، سوادھان نہ کھئے کرائيا۔ مایا ممتا دین دُنی جانی موہی، کوڑ مُحبت وچ سہائيا۔ امرت دھار سکے کھئے نہ چوئی، نیچ لوچن
نین نہ کھئے کھلائيا۔ سب دی پت جانی کھوہی، سر چہتر نہ کھئے جھلائيا۔ سچکھنڈ دوارا ملے کیسے نہ ڈھوئی، درگاہ ساچی سنگ نہ کھئے
بنائيا۔ میری کھیل تک انہونی ہوئی، ستجگ تریتا دواپر تگن چائیں چائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، دیونہارا دُھر دا
ور، دُھر حُکم اک سُنائيا۔ کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ لے نو کھنڈ پرتھی دا کھیت، ست دپ دھیان لگائيا۔ میں سب دے نال کراں
ہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائيا۔ کوڑ کڑیاں دا گھر گھر دتا بھیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائيا۔ کیسے سمجھ آؤن نہیں دتا ست سچ دا
دیس، پردیسی کیتی خلق خُدائيا۔ میرا تک اولٹا وپس، کالا سوسا تن چُھپائيا۔ کھیل کھلا کے مُلا شیخ، پیر فقیراں رنگ رنگائيا۔ جس
نو محمد کرنا آدیس، سجدیاں وچ سیس جھکائيا۔ جس نو جھکے وشن برہما شو گنپت گنیش، راما کرشنا لاگے پائيا۔ جس دا اشارہ کیتا
دس دسمیش، گوبند گوبند اکھ کھلائيا۔ جو لوک مات آیا وار انیک، اکل کل دھاری اپنی دیا کھائيا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا
پروردگار کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا میری ویکھ وکھائيا۔ جس دی جھولی سب گچھ کیتا بھیت، آپ آپا چرناں وچ ٹکائيا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائيا۔ کلجگ کہے دھرم میری تک لے قُربانی، کربلیاں توں باہر
جنائيا۔ میرا پتا پُرکھ سُلطانی، شہنشاہ نور الہیہا۔ جس دی جگ چوکڑی جوانی، پردہ بال روپ نہ کھئے بدلائيا۔ اوہ لیکھا جانے چارے

کہانی، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتے کرے مہربانی، مہربان دیا کہائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ نشانی، میرا جھنڈا دتا لہرائیا۔ سنت سہیلا پاوے کھئے نہ پد زربانی، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ مان رہن دتا نہیں اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمننا سُستی رہی کُرائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا چند چاندنی دسے نہ کیسے رُوحانی، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ جیو جنت کیتے ابھانی، ہنکار وکار نال ملائیا۔ میرا جھکڑا تک جسم جسمانی، دین مذہب دتے ٹکرائیا۔ جس دی صفت کردی رہی قلم تے کانی، کائنات وچ جگ جگ لیکھ بنائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک میرا شہنشاہ والی دو جہانی، پروردگار سانجھا یار پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکرئی لیکھا جانے دو جہانی، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا بھیو اپنے وچوں کھلائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ زڑکا ضلع جالندھر کپہر سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ اگما تاجی، تاجر جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ جس چار گنٹ تگنے غازی، غضب نال دیاں جنائیا۔ شرع ویکھنی پیغمبر نمازی، نوازش وچ سیس نوائیا۔ میں خوشیاں وچ ہونا راضی، رازق رزق رحیم دتی وڈیائیا۔ جس کھیل کھلاؤنا ملا قاضی، قضاکاں بندھن دتے ٹرائیا۔ اوہ نویں ساچنا رہیا ساچی، ساچن ہار دھردرگاہیا۔ کلجگ کہے میرا سوامی آد جگادی، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ میرے وچ تگے کوڑ کڑیاں والی آبادی، عبادت خانیاں پھول پھولائیا۔ میں سندیسہ سُنیا اُس دا انادی، اگم دھن وچ شنوائیا۔ جس دی آواز نال بنا بھگتاں سُرت کیسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کھئے منائیا۔ مایا کوڑ نہ کیسے تیاگی، ترے گن مایا ناتا نہ کھئے ٹرائیا۔ تن ہویا نہ وڈ وڈ بھاگی، گھر ملے نہ بے پرواہیا۔ میری آشا میں کھیل تگاں جگت سماچی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ سندیسہ دیواں اک ابلادی، اعلان نال سنائیا۔ سوادھان ہووو برہمادی، برہمانڈ بھل رہے نہ رائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابھانی، ابھانی کرتا اپنی کار کہائیا۔ جس میری کھیل کرائی منڈل راسی، رستے جگت وچ چلائیا۔ اُس دی جوت جوت پرکاشی، نور نورانہ نور الابیا۔ جس دی

میری دھار بنی داسی، سیوک سیوا سچ کھائیا۔ کلجگ کہے انت اوس میری کراؤنی خلاصی، خلاصہ سب توں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، آد جگاد سرب گھٹ واسی، گھٹ گھٹ انترا اپنا پھول پھولائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پھگواڑا ضلع جالندھر سادھو سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے توں بڑیاں ماریاں گپاں، اپنی کیتی وڈیائیا۔ یاد کر تیرا لیکھ مُکاؤنا اکو ٹپا، جو سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ تیرے ناش کرن توں اکو اکھڑ کافی پیا، پورن پت پرمیشور کھیل کھلائییا۔ تیرے اُتے سب توں وکھری لائی دفعہ، جس دی دھار جگت نہ سمجھائییا۔ تینوں دسے نہ کوئی نفع، خالی ہتھ تازی دے وجائییا۔ ہن ایویں نہ ہوویں خفا، غصے وچ کُرائیا۔ تیری کوڑ کُریاری مٹنی صفہ، ملیچھاں پندھ مُکائییا۔ پُرکھ اکال میری کرے رچھا، دھرم ہس کے رہیا سُنائییا۔ لہنا دینا پورا کرے مچھا کچھا، سُنند ساگراں دھیان لگائییا۔ توں اپنا کھیل تک لے اچھا، اچھی طرح اکھ اُٹھائییا۔ دھرنی اُتے چاروں کُنٹ پھریں نسا، بھجیں وابو داہیا۔ تینوں اپنے وچ بند کر لے اکو سسا، ہوڑا تیری جڑ اکھڑائییا۔ رین رہے نہ اندھیری سسا، نوری چند پرہ دے چمکائییا۔ صدی چوڈھویں اتم تینوں پینیاں غشاں، سرت سمبھل کھنے نہ پائییا۔ لیکھا مُکنا جنہاں کھادھا گاں وچھا، وچھڑیاں میل نہ کھنے کرائیا۔ پُرکھ اکال مارنا دھپھا، لیکھا منگے تھاوں تھائییا۔ تیرا بیڑا ڈوبنا بھریا پاپا، پنتاں تیرے نال ملائییا۔ تیرا سب نے کرنا سیاپا، سپڑھیاں گوراں والے بولن تھاوں تھائییا۔ سہائی بنے نہ کھنے اوتار پیغمبر گرو چاچا، پتا پُرکھ اکال حُکم سُنائییا۔ جس دے حُکم نال چاروں کُنٹ اگنی لگنا ماچا، ماچس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ حُکم دا تینوں اکو مارے تماچا، تیرا مُکھ دے بھوائیا۔ توں کوڑی کرنی وچ گھر گھر اندر ناچا، نچیا ٹپیا چائیں چائیا۔ تیرا لیکھا اک صاحب نے واچا، جو میرا ستگر صاحب اکھوائیا۔ اُس دا اگلا ویکھ خلاصہ، بھيو رہیا کھلائییا۔ جس وچ فرق رہے نہ ماسہ، رتی تول نہ کھنے ٹلائییا۔ اوہ بھگتاں بن کے داسی داسا، گھر گھر اپنی خوشی بنائییا۔ تیرا اتم کرے ناسا، لوک مات رہن نہ پائییا۔ میرا پرہو پُرکھ ابناشا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ اتم

ہویا جوتی جاتا، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ تیرا دھرنی نالوں تُوئے ناتا، رشتہ رہن کھئے نہ پائیا۔ اُمت دی یاد وچ نین اُٹھائی بیٹھا، دجلا فرات بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے منڈل پاوے اپنی راسا، خوشی خوشیاں وچ پرگٹائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر گرمیت سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میتوں کوئی نہیں چندا، نچنت ہو کے خوشی منائیا۔ میرا صاحب سدا بخشنا، بخشنا ہار اک اکھوائیا۔ جو سب نوں داتاں دندا، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ اوہ مالک خالق گنی گہندا، گہر گمبہر نور الاہیا۔ جس دا پریم ساگر سیندھا، وہن اکٹڑے آپ وگائیا۔ میری بھاویں سارے کردے نندا، نندا مکھ رکھائیا۔ میں وی اندروں کھلن دتا نہیں کیسے دا چندا، بجر کپائی نہ کھئے تڑائیا۔ سرشٹی کھیل کھلایا جیو پنڈا، اپنی کار بھگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا مالک نور الہ، عالمین اکھوائیا۔ جس دی میں چلاں وچ رضا، رازق رزق رحیم دیا کھائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا خدا، اوہ میرا دُھر دا ماہیا۔ پریم دل رُبا، حق مُحبت وچ سہائیا۔ میتھوں کدے نہ ہووے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نے میری سیوا دتی لا، لاشریک آپ ہونے سہائیا۔ اُس دے حُکم نال میں کائنات دتی بھلا، بھرماں وچ بھلائی۔ مایا ممتا وچ دتی رُلا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کھیل کرائے میرا مالک (ضلع) کُلا، کُل دا مالک دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھرم کہے کلجگ تُوں جس دا کردا مان، اوہ زانیاں ہونے سہائیا۔ آد جگاد سری بھگوان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو نرگن ہو کے سرگن دی کرے پہچان، بے پہچان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اُس نے تیرا میٹنا نشان، نشانہ کوڑ رہن نہ پائیا۔ اوہ تک شبدی ستگر بلوان، سورپیر بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان سپس جھکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر جس دی منی آن، سر سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ تیرا پنڈھ ماکوے آن، آنا فنا کرے صفائیا۔ بہتی کر نہ مول کلیان، کاگ وانگ کُرائیا۔ ہُن اپنا بدل دھیان،

دهرنی اُتے دھیان رکھائیا۔ کھیل تک نوجوان، مرد مردان کی اپنا حُکم ورتائیا۔ شاہو بھوپ بن راجان، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ فُدرت دا
 قادر لیکھا جانے دو جہان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جس نینیاں دینا مان، غریباں دیا کمائیا۔ انت اپنا مۇل پچھان، پردہ اوہلا لئے اُٹھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرما کی مینوں دیویں ڈراوا، بھے
 وچ سُنائیا۔ میرا وی اوسے اُتے دعوا، دین دیاں جو اکھوائیا۔ میں وی اُس مالک دی سیج راواں، کنت کنتوہل بنائیا۔ اوسے دے
 ڈھولے گاواں، تُوں میرا دُھر دا ماہیا۔ اوسے نُوں سیس نواواں، نو نو لاگاں پائیا۔ اوسے دی سیو کھاواں، جو سب دا پتا مائیا۔ اوسے
 دیاں ماناں چھاواں، جو سر سر ہتھ ٹکائیا۔ اوسے دیاں بھجان اوسے دیاں باہواں، بل اوسے دا نظری آئیا۔ اوسے دا دتا پیواں اوسے دا
 دتا کھاواں، اوسے دی صفت صلاحیا۔ اوسے دا کھیل کھیلاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا دیاں جنائیا۔ دھرم جی کلجگ کہے میں انت وچھوڑا
 پاواں پُتران ماواں، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کاگ اڈاواں، ہنس نظر کھئے نہ آئیا۔ شاہ سلطان کراں نتھاواں، سیس تاج نہ کھئے
 ٹکائیا۔ ناتا توڑ کے بھین بھراواں، چاروں گنٹ دیاں بھوائیا۔ اگنی اگ اگمی لاواں، جس نُوں سکے نہ کھئے بھجائیا۔ سب دے پردے اندروں
 تاواں، دھرم تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں دوس رین راہ تکاواں، ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ کون ویلا لاڑی موٹ نال ملاواں، چاروں گنٹ
 بھجائ چائیں چائیا۔ خوشیاں نال رائے دھرم مناواں، جو لیکھا سب دا دئے وکھائیا۔ چتر گپت نُوں آکھ سناواں، سندیسے دینے تھائوں تھائیا۔
 چاروں گنٹ اندھیر وکھاواں، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم تیرا رُوپ بدلاواں، تیری سار کھئے نہ پائیا۔ اپنا کورڈا ڈنک وجاواں، ڈورُو نال
 کھڑکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اتم اپنا حُکم ورتاواں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دین دنی دی بے دردی ہو کے خاک اڈاواں، خاکی
 خاک وچ ملائیا۔ پھیر پُرکھ اکال دا شکر مناواں، پرہو تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا ست دلارا کوئی پُت متربیا نہیں لاواں، دُتیا بھاؤ نہ کھئے
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے
 میرا کنڈا تول ترازو کرے سناواں، ساول سوریا اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر منسا سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم بھگتاں نوں ملیا ور، بخشش پرہہ نے جھولی پائیا۔ مہربان میرے وچ کیرپا رہیا کر، کیرپا ندھان دیا کھائیا۔ درشن دیوے گھر گھر، گرہ گرہ خوشی منائیا۔ امرت تہا کے ساچے سر، سروور گرسکھ دوار وکھائیا۔ بھے بھو چکا کے اپنا ڈر، اکو اپنا اشٹ منائیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، نر ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ ست سہنجنا کرے در، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیا۔ گرمکھ گرسکھ جائن تر، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ جو ستگر سرنی گئے پڑ، پرا پسنٹی مدھم بیکھری چارے بانی اوہناں دی صفت صلاحیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، ہرجن مر جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بندھائے اپنے لڑ، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر رام سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ پترکا ویکھ گمنام، جو نراکھر دھار وچ درڑائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا رام، سییا دا سئیا دھیان لگائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کاہن، کنئیا گھنشاہ سمجھائیا۔ جو پیغمبران دتا پیغام، فرمانا نور الاہیا۔ جو گرو گردیوا کیتا گیان، اگیان اندھیر گوائیا۔ جو بھوکھتاں وچ کیتا بیان، شبدي راگ الاہیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، دوس زین دئے گواہیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، ہر کرتا اپنی کھیل کھلائی۔ بھگت سہیلے کر پروان، پروانے اپنے لئے بنائیا۔ سچ محبت جگا کے شمعدان، بلی سب دی اپنے لیکھے پائیا۔ جو سندیسہ دیوے حدیث قرآن، مجید کی سمجھائیا۔ اوہ آگیا امامان دا امام، عملان توں ربت نور الاہیا۔ دھرم کہے کلجگ نو نو کر سلام، قدماں خاک رمائیا۔ جس دین دنی رہن نہیں دینی غلام، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ سب دا جھگڑا مکاؤنا تمام، تمنا طمع والی گوائیا۔ کیرپا کرے نوجوان، سری بھگوان بھوئے سہائیا۔ نرگن دھار کر پہچان، نیج نیترا کھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل انت مہان، مہانتا اپنی اک جنائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹ پند پھالا ضلع جالندھر پریم سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میری ویکھ لے خدی، خدی تکبری وچ جگت لوکائیا۔ نرمل دے کسے نہ بڈھی، بڈھیوان نہ کھئے چٹرائیا۔ میری رمز انوکھی گجھی، گھر گھر دتی لگائیا۔ پوتر دے کسے نہ جھگی، کایا گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ دھرنی دی خاک چاروں کنت اڈی، پنکھیرواں وانگ بھجی واپو داہیا۔ مان رین دتا نہیں بتی دھار ددھی، سچ رس نہ کھئے چکھائیا۔ میری واسنا نچی ٹپی کدی، دین دنی دتی نچائیا۔ پرہو دا کھیل ویکھ لے جو ہندا جگ جگی، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ کسے دی مان وڈیائی رہی نہ آگھی، آگھن آتھن نظر کھئے نہ پائیا۔ مان رہیا نہ ودی سدی، اماوس چار کنت اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرم کہے کلجگ ایہہ کی تیری صلاح، مشورہ کی جنائیا۔ میرا صاحب بے پرواہ، جگ کرنی کار کھائیا۔ جس نوں چاہے دئے مٹا، مان وڈیائی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں چاہے دئے آپا، وقت لوک مات سہائیا۔ توں اپنا پندھ لیا مکا، بھجیا واپو داہیا۔ کلمے نام تیرے گواہ، شہادت دین بھگتائیا۔ تیرا نیر رہیا شرما، لوچن اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ چاروں کنت اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ توں پیار رہن دتا نہ پتر مان، پتا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سب دی بڈھی کیتی کان، کاگ وانگ گرلائیا۔ ہن تینوں چھڈنا پینا گراں، گھرانہ دینا تجائیا۔ ستجگ تیری لئے تھان، تھنتر آپ سہائیا۔ جن بھگت پکڑے بانہ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ جنہاں پرہو ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرنہارا حق نیاں، نیاکاری اک اکھوائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پند ماگھیلا ضلع جالندھر چرن کور دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں پھراں اُتے بسدھا، سدھ اپنی نال رکھائیا۔ میں کوئی لنگڑا لولا نہیں دڈا، سورپیر ہو کے بھجان چائیں چائیا۔ میرا دو جہاناں چڑھیا ویکھ لے گڈا، مینوں رمارکس رہیا درڑائیا۔ میں ست وچ رہن دتا نہیں کوئی جوان بڈھا، دھیرج دھرم نہ کھئے رکھائیا۔

میرا سمجھ سکیا کھئے نہ مُدّعا، مُدّتاں دے اوتار پیغمبر گُر میرا دھیان لگائیا۔ میرا کوئی کھنڈے کھڑگاں والا نہیں یُدھا، دُھر دے حُکم نال کل دتی ورتائیا۔ میرا نشانہ کیسے نہ بُجھا، جگ نیتر نظر نہ پائیا۔ میں سُرپر بہادر وچوں چوہ جُگا، چوکرئی انت دینی کرائیا۔ آہ ویکھ میرے کول اُس پرم پُرکھ دا رُقعه، جس دا حُکم روکے کھئے نہ رائیا۔ میرا پندھ او سے دے حُکم نال مُکا، مُکمل دیاں جنائیا۔ پر میرے اندر اِکو بُھکھا، سچ سچ سُنائیا۔ پر بھو دا کھیل سمجھے کھئے نہ مانس مائکھا، مانو سار کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب پیار مُحبّت وچ ہو یا رُکھا، سچ رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ انت اُس صاحب نوں میں جھکا، جو جھکیاں لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا کھیل رہے نہ لکا، لوک پرلوک اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر مہندر کور دے گرہ * *

دھرم کہے کلجگ ویکھ بھگت جنان دیاں گلیاں، کُل مالک دئے وڈیائیا۔ جتھے سب دیاں کھڑیاں بلیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اوہ آتما کدے نہیں زلیاں، جو پرما تما سنگ رکھائیا۔ اوہ دیہاں کدے نہیں حلیاں، جو چرن لگن شہنشاہیا۔ امرت دھاراں کدے نہیں ڈلھیاں، جنہاں اپنی دیا کھائیا۔ اوہ جگت جہان پھلیاں پھلیاں، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ کوڑی کِریا وچ نہ زلیاں، مٹی خاک نہ کھئے اڈائیا۔ اِکو صاحب دے کنڈے تلیاں، ترازو اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرم کہے کلجگ تک بھگت جنان دا کھیڑا، کھڑا کھلوتا دھیان لگائیا۔ جتھے غریب نمانیاں بھے بیڑا، نیا اپنے نام چڑھائیا۔ کوڑ کِریا مُکا کے جھیڑا، جھگڑا دئے مکائیا۔ پیار مُحبّت دا گھلا کرے ویڑا، خوشی اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ جھوٹھ کرے نکھیڑا، دُھر دی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ تیرا رین نہ دیوے ہنیرا، اندھ اندھیارا دئے مٹائیا۔ جنہاں نام درڑاوے تون میرا میں تیرا، تنہاں انتر کرے صفائیا۔ اوبنن اندر چاؤ گھنیرا،

جنہاں ملیا دُھر دا ماہیا۔ بھانڈا بہرم ڈھاہ کے ڈیرہ، چرن سرن دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار اپنیاں کرے مہرا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ جن بھگتاں گرہ پوتر جگ، جاگرت جوت دئے وڈیائیا۔ کریا کرے سورا سربگا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ تن سریر دکھ رہے نہ لگا، کایا ماٹی کرے صفائیا۔ جگت دھار وچ ودھے آگا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا فریب کر سکے نہ کھئے دغا، دھوکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ اگنی تت نہ تپائے آگا، امرت میگھ برسائیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کگا، سوہنگ موتی مانک چوگ چکائیا۔ جو جن سچ پیار وچ بدھا، تیس لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے دیوے سدا، سدھنا سین دئے گواہیا۔ جنہاں پرم پُرکھ پرما تم ابناشی لدھا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم دیوے مزہ، بن رسنا رس چکھائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر گرمیت سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ میرا روپ بڑا وشال، وشو اپنے نال بندھائیا۔ میرا ناتا نال شاہ کنگال، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا متر راج راجان، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر ویکھیا کھیل مہان، میرے صاحب دتا وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دے کے گئے اکھراں والا نام، اکھراں وچ جنائیا۔ اکھراں نال اکھراں دا دتا گیان، اکھراں اکھری صفت صلاحیا۔ شرع دا بنا کے گئے ودھان، جس دی ترمیم نہ کھئے کرائیا۔ سب نے وکھرا وکھرا میرا دسیا ایمان، عملان وچ جگت کھیل کھلائیا۔ میں بڑا سوربیر بلوان، جگ چوکری چلیا آئیا۔ کلجگ تیرا اتم رہنا نہیں نشان، نشانہ دین دنی نہ کھئے وکھائیا۔ مینوں ستجگ نوں کرنا پرنام، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ میرا لیکھا زمیں اسمان،

دو جہان میری خوشی بنائیا۔ میں اک دا سندیسہ سُنن فرمان، اِکو دی سیوا جُگ جُگ کھائیا۔ نگاہ مار لے تیری پُھلوڑی چار کُنٹ ہوئی ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ میرا رُوپ سکے نہ کھئے پہچان، تیری کالکھ سب نوں دسے شاہیا۔ اوہ تک میرا سوامی مالک نوجوان، پُرکھ اکالا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، اپنا حُکم ورتائیا۔ چرن کول مینوں کر پروان، دھرنی اُتے مینوں دیوے مان وڈیائیا۔ اوہ رحمتاں دا رحیم سُلطان، بخشنہار انت گناہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی جُگ چوکڑی سب دا جانی جان، جانہار میری اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جمشیر ضلع جالندھر پریم سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ ہلارا، جگت جہان دتا لگائیا۔ تیرا دسے نہ کیسے کنارہ، نئیئا نوکا ڈولے تھائوں تھائیا۔ آتم نور نہ ہوئے کھئے اجیارا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ شبدي دُھن نہ ہوئے دُھنکارا، انادی ناد نہ دئے درڑائیا۔ بجر کپاٹ کھلے نہ کیسے کواڑا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ اگنی ہاڑا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پنج وکار لگا اکھاڑا، آسا ترسنا مایا ممتا ناچ نچائیا۔ کایا چولی رنگ چڑھے نہ کیسے گاڑھا، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ بھاگ لگے نہ بہتر ناڑا، ناڑی ناڑی نہ کھئے وڈیائیا۔ کھیل تک سچی سرکارا، کی کرتا کار کھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جس نشان میٹنا چند ستارا، سطح بُلندی کھیل کھلائییا۔ اوہ ویس وٹائے پروردگارا، سانجھا یار نور الاہیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اوہ رُوپ انوپ جوت اجیارا، جوتی جاتا دُگمگائیا۔ جو جیواں جنتاں پاوے سارا، سادھاں سنتاں پھول پھولائیا۔ دھرم کہے کلجگ ویکھ میرا اگما پُرکھ، جو اگمڑی کار کھائیا۔ جس نوں نہ سوگ نہ برکھ، چنتا وچ کدے نہ آئیا۔ بھگتن مینا بھگتن دیوے درس، آدرش اپنا اک درڑائیا۔ امرت آتم میگھ دیوے برس، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ بھيو کھلاوے عرش فرس، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ دو جہاناں بن کے مردانہ مرد، مدد کرے تھائوں تھائیا۔

غریب زانیاں کوچھیاں کھلیاں ونڈے درد، دُکھیاں ہونے آپ سہائیا۔ جس اوتار پیغمبران گروآں منظور کیتی عرض، آرزو اپنے چرناں وچ
 ٹکائیا۔ سو سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض، ستجگ تریتا دواپر کلجگ باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں اپنا پورا کرن آیا فرض،
 نور نورانہ نور الہیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا
 صاحب پُرکھ اکتا، نرگن نرویر نرنکار نظری آئیا۔ جننی ککھ کدے نہ جما، گودی گود نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت لالچ نہ کوئی طمع، موہ وکار
 نہ کھئے وکھائیا۔ دولت گنڈھ پلے رکھے نہ کوئی دھنا، مایا ممتا نہ کھئے مٹائیا۔ اُس دا روپ سری بھگوانا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دا شبدا
 دلارا چتا، گوبند میتا اک اکھوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن، جوت شبدا دئے وڈیائیا۔ جگت وقت ویکھے لمحہ لمحہ، گھڑی پل کھوج
 کھوجائیا۔ جو کوڑی کرپا بدن والا سماں، ساپت کرے خلق خدائیا۔ جس نے ستجگ مارگ چلاؤنا نوان، نو کھنڈ پرتھی وجے ودھائیا۔
 میں اوسے دی چرنی ڈھوان، ڈھیہہ ڈھیہہ ڈھیری خاک ملائیا۔ اوسے دا ڈھولا گوان، جو آد جگاد جگ اپنا آپ پرگٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مالک ہونے سہائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا اوہ محبوب، مُحبّت وچ سہائیا۔ چاروں گنٹ
 موجود، وسیا ہر گھٹ تھائیا۔ اُس دے قدماں جاواں جھوجھ، گھائل اپنا آپ کرائیا۔ جس دی صفت محمد گائی وچ ہزارا درود، اسم
 اعظم اک اکھوائیا۔ جس میرا لہنا دینا پورا کرنا کوڑ کڑیارا کرنا نیست و نابود، جڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس دا پیغمبر کلمیاں توں باہر دین
 ثبوت، بصری اسم وچ سہائیا۔ جس دا نہ تن نہ کلبوت، کایا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا و سے اپنے حق عروج، عالیجاہ
 ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جو بھیو
 چکائے ایکا دوجا، دتیا بھاؤ دئے چکائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جسیر ضلع جالندھر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے کلجگ میں تیرا سُنیا شور شرابا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ میں دین دنی تکی تکیا نشان حضرتان والا کعبہ، جو میرے اُتے ڈیرہ لائیا۔ کی حکم سندیسہ دے کے گیا مائی حوا تے آدم بابا، جلاں تھلاں توں باہر سُنائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار جس آگے نہ کوئی سوال نہ کوئی جوابا، اوہ اپنی کل ورتائیا۔ جس دی جھلے کھئے نہ تابا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے کلجگ میریاں اکھیاں ویکھ لے نیر، نیناں چھپر لائیا۔ میرے تن توں لٹھے چیر، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ مقبریاں وچ روندے فقیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں پرے اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پیغمبر ہونے دلگیر، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا حضرتان کہا اخیر، اوہ آخر کی کھیل کھلائییا۔ جس گرواں دتی دھیر، دھیرج دھرم نال سمجھائیا۔ اوہ ویس وٹائے شاہ سلطانا نوجوانا بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ جس میری بدل دینی تقدیر، تکبر تیرا دئے گواہیا۔ اُس دی اولڑی انوکھی اک تدبیر، طریقہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جس نوں کوک کوک پکاریا کبیر، اوہ مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اُس دی صورت جگت لاتصویر، تصور کر نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ صاحب سوامی گہر گمبھیر، گور نور الابیہا۔ جس میرے اُتوں کوڑی کیریا کٹی بھیر، ہوئے ہنگتا روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اتم شرع دی کئے زنجیر، شریعت اپنا نام درڑائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کوٹلی تھان سنگھ ضلع جالندھر جسیر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میں بھاگانوت، بھگون بھگتاں نال دتا ملائییا۔ میرا میلا نال دُھر دے سنت، جو ستگر سنت سپاہی اک اکھوائیا۔ میں ویکھیا لکھ چوراسی جیو جنت، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ گہر گہر تکیا ہوئے گڑھ ہنگت، ہنگ برہم بھیو کھئے نہ پائیا۔ میری

دھار سُلکھنی مینوں چڑھی پیار دی رنگت، میرے صاحبِ دِتا رنگائیا۔ ست سچ دی ساچی ملی سنگت، ہرجن مل مل جی ودھائیا۔ مینوں سمجھا سکے کوئی نہ پنڈت، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم کہے دھرنی پر بھو ساچا دیا کھاؤندا اے۔ آد جگادی کھیل وکھاؤندا اے۔ جگ جگ بھيو ابھید درڑاؤندا اے۔ سنت سہیلے جن بھگت تیرے اُتے اُچاؤندا اے۔ آپ اپنا سہنجنا کرے وقت، رُٹری تیرے نال مہکاؤندا اے۔ سچ پریم دے کے شکت، شخصیت دُھر دی آپ وکھاؤندا اے۔ اوتاراں پیغمبران گرواں پوری کرن آوے شرط، شرع پچھلی ویکھ وکھاؤندا اے۔ مہربان بن مردانہ مرد، بلدھاری بل پرگٹاؤندا اے۔ گرمکھ پیار دا ونڈے درد، وچھوڑے دا دکھ گواؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھاؤندا اے۔ دھرم کہے دھرنی میرا پریم پُرکھ بدھاتا، بے انت وڈ وڈیائیا۔ جس بھگتاں نال جوڑیا ناتا، گرمکھاں گنڈھ پوائیا۔ پرکاش کر کلجگ اندھیری راتا، نور چند دِتا چمکائیا۔ آپ ہو کے جوتی جاتا، ویکھ وکھانے تھاون تھائیا۔ آتم پر ماتم میل کے ناتا، پورب لہنا دِتا چمکائیا۔ جن بھگتاں وکھائے ڈونگھا کھاتہ، جس دا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم پُچھے واتا، ہوئے آپ سہائیا۔ بن کے پتا ماتا، گرمکھ گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سادھن سادھا، سنت سہیلے ہرجن لے پرگٹائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہری پُر ضلع جالندھر مہنگا سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم سُن اگما سندیس، بنا اکھراں نراکھر دھار سمجھائیا۔ کی حکم دے دُھر نریش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو آد جگادی رہے ہمیش، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو مہیش، کوٹن کوٹ سپس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سدا کرن آدیس، نو نو لاگن پائیا۔ جس دا یودھا سورپیر بلوان دس دسمیش، نوجوان مرد مردان اک اکھوائیا۔ جو آد پُرکھ اپرپر سوامی دا

کھولے بھید، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس مالک دی صفت صلاح کردے چار وید، چارے جگ وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا
 جوتی شبدی کھیلے کھیڈ، کھیلنہارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ
 ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم کِرپا کرے میرا بھگونت، سِری بھگوان دیا کھائیا۔ مینوں سندیسہ دیوے انت، انترجامی رہیا جنائیا۔ چار گنٹ
 دہ دشا بناؤ نے گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بُدھی دا رہن دینا نہیں کوئی پنڈت، جگت وِدیا نہ کھئے چترائیا۔ آتم
 پرما تم دھار جانے کھئے نہ منت، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ چوٹی منزل چڑھ کھئے نہ سنت، درگاہ سچ ملن کھئے نہ آئیا۔ وچھوڑا کرنا نار کنت،
 سہاگن دُہاگن روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرم
 حُکم ویکھ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کی جنائیا۔ اٹھ میرے پیارے لاڈلے لال، لالن تینوں دیاں وڈیائیا۔ نو ست سرت سنبھال، سمل بہ
 کے ویکھے بے پرواہیا۔ نگاہ مار وچ شاہ کنگال، راؤ رنک کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دھرم کہے کلجگ کی کہے آد نرنجن، نر نرائن کی درڑائیا۔ اوہ داتا درد دُکھ بھے بھنجن، پت پریشور اک
 اکھوائیا۔ جو آد جگادی سجن، ساجن میت بنے بے پرواہیا۔ نام ندھانا پائے نیتراجن، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کنچن،
 ہوئے گڑھ دئے ٹرائیا۔ اُس دا سُن اگتی پجن، سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ جیو چار گنٹ مچن، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ کیسے نوں لبھ
 نہ اپنا وطن، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ کنڈھا گھاٹ ہتھ نہ آوے پتن، پار کنارہ نہ کھئے کرائیا۔ بن ہر کِرپا یتھارتھ پوے کیسے نہ پتن، سگلا
 سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں اک سندیسہ آیا دسن، کہہ کے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجگ اوہ تک دُھر دا رام، رمیا بے پرواہیا۔ جس تیرا اندھیرا میٹنا شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔
 سچ سندیسہ دئے پیغام، پیغمبران توں باہر پڑھائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے تمام، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ سِری
 بھگوانا ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس تیرا میٹنا انت کوڑ نشان، نشانے دین دنی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرے صاحب وچ حق توفیق، دعویدار اکھوائیا۔ جس دیاں چار

جُگ دے شاستر دسدے تواریخان، تریکاں دین گواہیا۔ اُس دیاں نو سؤ چُرانوے جُگ چوکڑی دیاں تک لیکاں، لائن لائیناں نال ملائیا۔ جس دا کھیل ہونا نیکن نیکا، نرویر اپنی کار کماٹیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیا۔ اُس دا بھانا سب نوں لاگے میٹھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس کلجگ کوڑی کریا بھٹنا ریٹھا، امرت رس جام اک پیائیا۔ ترے گن تپیا بوجھاؤنا انگیٹھا، سانتک ست ست ورتائیا۔ ست دھرم دی سچ چلاؤنی ریتا، ریتی نیتی اپنے ہتھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ست بناؤنا میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ شرع شریعت توں باہر دسنی حدیثا، بھيو ابھیدا اک کھلاٹیا۔ کرے کھیل زرگن دھار چو بیسا، پس چار اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امیدا، ترسنا ترکھا سب دی ویکھ وکھائیا۔ دھرم کہے کلجگ سب دیاں اُس نوں اڈیکان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دین دنی بدل دینیاں طبیعتاں، طیب بنے دھر دا ماہیا۔ ست سچ دیاں دئے نصیحتاں، حکم دھر دا اک سنائیا۔ اُس دے وچ وڈیاں وڈ وڈ اہمیتاں، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جنت جی کا، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہری پُر ضلع جالندھر بھجنو دے نوٹ *

کلجگ کہے دھرم میں جگت جہان دیاں تگاں صدیاں، سالان برکھاں دھیان لگائیا۔ گھر گھر نیتاں تگاں بدیاں، بندھن ویکھاں تھائوں تھائیا۔ کوڑ خُماری وچ ساریاں مدھیاں، مدھر دھن کرے نہ کھئے شنوائیا۔ مایا ممتا دے وچ لگیاں، ترسنا کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ تن وجوداں لگیاں تکیاں اگیاں، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ چاروں کُنٹ ہواواں بن اگن توں لگیاں، اپنا روپ بدلایا۔ جگت وکار وپندیاں ندیاں، ست سچ رہیاں رڑھائیا۔ آتم جوتاں دسن نہ جگیاں، نور چند نہ کھئے چمکائیا۔ تن ماٹی خالی بالن دسن ہڈیاں، رتی رت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں چاروں کُنٹ انہاں سکائیاں ہڈیاں، جڑ سکیا نہ کھئے اکھڑائیا۔ شاہ سلطان لیندے وڈھیاں، رشوت خور کوڑ

لوکائیا۔ ایہ میریاں ساریاں گلاں چنگیاں، چنگی طرح رہیا درڑائیا۔ ثابت رہیاں نہ کیسے دیاں انگیاں، انگیکار نظر کیسے نہ آئیا۔ گھر گھر واسنا ہوئیاں مندیاں، منسا من کوڑ نہ کھئے (تجائیا)۔ ڈھولا گائے کھئے نہ چھندیا، تُوں میرا میں تیرا راگ (نہ کھئے) الائیا۔ شرع توڑے نہ کھئے پابندیاں، لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ جگت دیاں اکھاں ہو گئیاں اندھیاں، ستگر درس کھئے نہ پائیا۔ واسنا ہوئیاں بے ڈھنگیاں، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ مان ملیا چوراں یاراں ٹھگاں پکھنڈیاں، گرمکھ ہرجن روون مارن دھاپیا۔ سدھیاں کرے کھئے نہ ڈنڈیاں، ڈنڈاوت سکے نہ کھئے بدلائیا۔ بنا پر ماتما توں آتما ساریاں ہوئیاں رنڈیاں، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دین اسلاماں پائیاں ونڈیاں، وربھنڈی دئے ڈھائیا۔ چاروں کنت چمکن چنڈیاں، کلجگ کہے میں چنڈال روپ رہیا بنائیا۔ پرہو نالوں مان دتا کریاں جنڈیاں، جگ پابناں سپس نوائیا۔ سپنے پین کیسے نہ ٹھنڈیاں، اگتی تت نہ کھئے گوائیا۔ نیتروون بڈھیاں نڈھیاں، نوجوان دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ آتم پر ماتم لڈائے کھئے نہ لڈیاں، پاربرسم برسم میل نہ کھئے ملائیا۔ کلجگ کہے دھرم مان رہن نہیں دتا رسولاں نبیاں، پیغمبراں نہ کھئے چٹرائیا۔ لیکھا ویکھیا کٹیاں لپیاں، پردہ پردیاں وچوں پھول پھولائیا۔ شاہ سلطاناں رہن نہیں دتیاں گڈیاں، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ آہ تک اشارہ کبیر دتا بندے کھڈیاں، تند تند نال جڑائیا۔ جس ویلے کلجگ چاروں کنت بے ایمانیاں ودھیاں، وادھل دسے خلق خدائیا۔ در ملے نہ کیسے زربان پدیاں، پرم پُرکھ وچ نہ کھئے سمائیا۔ سہاگ سوہن نہ سپس سکیاں، سیہرا سچ نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹی بڈھی ہووے کگیاں، ہنس روپ نہ کھئے بنائیا۔ گھر گھر گرواں ڈھنپیاں منجیاں، ستگر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کہے میری ہاتھ نہیں آؤنی ونجھیاں، ونجھ مہانا سار کھئے نہ پائیا۔ میں اک پچن دساں کلجگ کہے پہلی چیت تُوں پیلیاں پگاں بنھنیاں گرمکھاں پنجھیاں، پنجھیاں سکھ جرنیل سنگھ نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دیاں آشا پوریاں کرے لمبیاں، جگاں جگاں دے لیکھے اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جل پوتا ضلع جالندھر شو سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ تک کھیل پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا کی ورتائیا۔ جس دی دو جہان منڈل راسی، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے پرتھی آکاشی، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل جگت بہہ بھانتی، بھیو ابھید اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار تیری میٹے اندھیری راتی، نرگن جوت ساچا چند نور چمکائیا۔ بھگن میتا ٹھانڈا سیتا ہر سنتن پُچھے واتی، واتا ورن تک خلق خدائیا۔ جوت اجالا ہر گویالا، رُوپ انوپ دھرے لوک ماتی، پت پریشور اپنا پردہ لاپیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد دھار کھلائے ہائی، نام ونجارا اک کرائیا۔ کوڑ کیریا کرم دی دھار تیرا پنڈھ مکائے واٹی، پینڈا آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا خالق لاشریک، پروردگار نور الاپیا۔ جس نے مینوں دتی توفیق، ٹخہ دھر دا دتا ورتائیا۔ شبد ستگرؤ کرے تصدیق، شہادت کلمیاں والی بھگتائیا۔ میں دھر دی منگی بھیکھ، بھیکھا بھیکھ جھولی دتی بھرائیا۔ میں نو ست ست نو دے اتے ماری لیک، کوڑ پردھان دتا کرائیا۔ کیوں دھرم جی تیری نکلے چیک، چیک چہاڑا رہیا پائیا۔ صدی چوڈھویں اتم محمد رہیا اڈیک، چار یاری سنگ ملائیا۔ حضرت عیسیٰ کہہ کے گیا ٹھیک، پس پسا آوے دھر دا ماہیا۔ ستگر نانک او سے دی رکھی اڈیک، ترسنا روگ نہ کھئے جنائیا۔ گوبند گوبند گوبند کہا اوہ بدل دیوے چار جگ دی توارخ، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بخشے اک پریت، پریم دھر دا نظری آئیا۔ جیواں جنتاں سادھان سنتاں کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، آگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا گیت، اتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ کلجگ تیرے وج ست دھرم دی بدلنی ریت، ستجگ سچ لے انکڑائیا۔ جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ نظری آئے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی نور الاپیا۔ جو ساچی وست سب توں کرے بخشیش، بخشش رحمت نام کھائیا۔ جھگڑا میٹ کے اوچ نیچ، نیچ اوچ اکو رنگ وکھائیا۔ تیرا بھو بھو کرے بھیت، جو بھیتر سے سب دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجگ میرا

صاحبِ سوامی سُورا، جودھا آد انت اکھوائیا۔ جس دا بنا رُوپ رنگ توں نؤرا، نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ جس دے وشن برہما شو مزدورا، جگ چوکڑی سیو کھائیا۔ اوہ آد پُرکھ اپر مپر سوامی سدا حاضر حضورا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس تیری کوڑی کیریا ہونجھنا کوڑا، کوڑی کیریا کرے صفائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ گوڑھا، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورا کھ موڑھا، دھرنی دیوے مان وڈیائیا۔ اوہ جدھر تگو حاضر حضورا، حضرتان دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجگ میں شکرانے وچ ہوواں مشکورا، نو نو سیس جھکائیا۔ جس دی کھیل تگی موسیٰ اُتے کوہ طورا، ثریا توں باہر اپنا نؤر دتا چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کھائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا سماں جاندا لنگھا، گھڑی پل گنت نہ کھئے گنایا۔ میں وی اوسے صاحب توں منگدا جو سب دا پتا مائیا۔ جو میرے پیار توں اپنے حکم نال رنگدا، رنگت چڑھائے اگم اتھاپیا۔ مینوں سکھ دیوے اند دا، اندپر والا میری دئے گواپیا۔ میں کھیل کھلاؤنا ضرور وکارے پنج دا، پنج شبد دُھن سُن کھئے نہ پائیا۔ تیرا جھگڑا ہووے نہ کھئے رنج دا، رنجش اندروں دینی گوائیا۔ کلجگ کہے میں دھرتی اُتے سامان اکٹھا کردا جنگ دا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مذہب دینے ٹکرائیا۔ نشان میٹنا تارا چند دا، صدی چوڈھویں پندھ مٹکائیا۔ میرا کھیل ویکھنا بھومی والی ونڈ دا، چاروں کُنٹ اکھ اٹھایا۔ دُھر دا کھنڈا شبدي دھار لیکھا جانے کھنڈ کھنڈ دا، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ نظارہ تک لے نیلے والے آسو تنگ دا، جو نیلی دھاروں باہر سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرے اندر ویکھ لے مار جھات، وست املڑی دتی ٹکائیا۔ جس دے کارن ہونی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا میری پُچھ وات، پت پرمیشور ہوئے آپ سہائیا۔ میں کھیل کھیلنا وچ ذات پات، دین مذہب دینے ٹکرائیا۔ پیو پُٹاں کراؤنا گھات، ماتا گود نہ کھئے وڈیائیا۔ کھیلنا کھیل بن کے نٹو ناٹ، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ رچائیا۔ کیسے نؤں سؤن نہیں دینا آتم سیجا کھاٹ، جگت سنگھاسن نہ کھئے چترائیا۔ مان رہن نہیں دینا تیرتھ تاٹ، گنگا گوداوری جمناسرستی رووے مارے دھاپیا۔ پوتر رہے نہ کیسے دی رسنا جہوا کرن والی پاٹھ، جوٹھ جھوٹھ سب دے اندر ٹکائیا۔ مستک جوت جگے نہ کھئے للاٹ، نؤر نؤرانہ نؤر نہ کھئے درسائیا۔ چاروں کُنٹ آؤنی گھاٹ، گھاٹا پور نہ کھئے کرائیا۔ محمد

دی مُکاؤنی پہلوں واٹ، صدی چوڈھویں گنڈھ پوائیا۔ اوہ تک حضرت عیسیٰ دا کلاک، جو اپنا وقت جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرم کہے کلجگ نہ کر اپنا شور، پن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ کھیل تک پرہو دا اور دا اور، جس دا لیکھا گر تیغ بہادر اورنگے گیا جنائیا۔ جس دے آگے چلے نہ کیسے دا زور، جو رُو زر سارے سیس نوائیا۔ اوہ تیری اتم کٹن والا ڈور، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سری بھگوانا نوجوانا دو جہاناں رہیا دوڑ، شبدی ستگر بھجے واہو داہیا۔ نرور پرکھ چڑھ کے گھوڑ، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ تیرا رہن نہ دیوے اندھیرا گھور، گھوریاں کرے صفائیا۔ لیکھا مکائے ٹھگ چور، بڈھ بیک آپ بنائیا۔ جن بھگتاں وسے کول، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ بجر کپائی پردہ دیوے کھول، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ شبد ناد وجائے ڈھول، انحد نادى ناد کرے شنوائیا۔ سرتی شبدی جائے مؤل، مؤلا اپنا میل ملائیا۔ آتم پرما تم پورا کرے قول، قول اقرار ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں وڈیائی دیوے اپر دھول، دھرنی لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجگ وقت سہنجنا تک آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں ویکھ جاپ، جگ جیون داتا بھئے سہائیا۔ تیری کرنی دا میٹ کے تاپ، ترے گن دا ڈیرہ ڈھابیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پنت پُنت دئے بنائیا۔ آتم پرما تم جنائے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ چرن دھوڑی مستک لا کے خاک، دُرمت میل دھوائیا۔ انتر نرنتر رہے نہ اندھیری رات، جوت سچ چند چمکائیا۔ آتم برہم دی دس کے گاتھ، اگم کرے پڑھائیا۔ گھر سوامی وکھائے راس، سرت شبد گوپی کابن نچائیا۔ سہیلا ہو کے وسے پاس، گر چیلا جوڑ جڑائیا۔ لیکھے لائے پون سواس، جو ساہ ساہ دھیائیا۔ لہنا چکائے مات گرہواس، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ ہرجن ساچے جگ جگ تاردا، تارنہار کرتار۔ دکھ دلدر نواردا، بخش چرن پیار۔ مایا ممتا موہ ساڑدا، اگن تت کڈھ باہر۔ شبد گھوڑے آپے چاڑھدا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سوار۔ پردھ بال جیوندے مرے سارے پار اُتاردا، گھر بار سرب وچار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا سرب وچاردا۔ ستگر شبد کہے پرہ تارنہار سوامی، ستگر پرکھ وڈی وڈیائیا۔ پاربرہم پرہ انترجامی، پت پریشور اگم اتھابیا۔ جس دا نام سندیسہ دھر دی بانی، بان انیالا تیر

چلائیآ۔ اوہ لہنا دینا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج پھول پھولائیآ۔ جن بھگتاں دیوے پد نربانی، گرہ مندر اک سہائیآ۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ بھوت پریت جن فبیٹ اک لکھ اسی ہزار رہے نہ کھئے نشانی، نانک کھنڈا شبد چلائیآ۔ پُرکھ اولا شاہ سُلطانی، شہنشاہ حُکم ورتائیآ۔ غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں امرت دیوے دُھر دا پانی، نِجھر جھرنا بوند سواتی کول ناہی آپ ٹپکائیآ۔ روگ سوگ چنتا دُکھ تن وجود رہے نہ کورُ نشانی، ست سچ نال وڈیائیآ۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم اپنے رنگ رنگانی، رنگت آد پُرکھ چڑھائیآ۔ ہرجن ہر روگ سوگ چنتا دُکھ میٹ جسم جسمانی، ضمیر اندروں دئے بدلائیآ۔ سچ پیار وچ جنہاں کیتی قُربانی، قیمت دا لہنا دُھر دی جھولی پائیآ۔ گہر گمبھیر بے نظیر شبد دا داتا نام دا دانی، دیاوان دُھر دی دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا جیو جیو پرانی، پرائت اپنا بھيو چُکائیآ۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نویں ڈرولی ضلع جالندھر سنت گربخش دے گرہ *

ستگر شبد بھوئے دِبال، دین دِبال دیا کھائیآ۔ مہربان بھوئے کِرپال، مہر نظر اُٹھائیآ۔ غریب نائے ویکھ کے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیآ۔ دُکھاں روگاں توڑ جنجال، تن وجود کرے صفائیآ۔ نام بھنڈارا دے سچا دھن مال، خالی جھولی دئے بھرائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، تن وجود وجدی رہے ودھائیآ۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے بے پرواہیا۔ دھرنی اُتے کرے سنبھال، سمبل بہہ کے دیا کھائیآ۔ سدا سہیلا وسے نال، سگلا سنگ بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ چُکائیآ۔ ستگر شبد کہے کِرپا کرے سری بھگوانا، بھگون دیا کھائیآ۔ سرب گھٹا گھٹ جانی جانا، ہر گھٹ اندر ویکھ وکھائیآ۔ بندھن توڑ جیو جہانا، بندگی اپنی اک سمجھائیآ۔ در دوارے کر پروانا، پرم پُرکھ بھوئے سہائیآ۔ روگ سوگ سرب مٹ جانا، جس جن اپنے رنگ رنگائیآ۔ در آئے گہر ستگر بھوئے مہربانا، پرم پُرکھ اپنی دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑ دیوے دانا، مستک ٹکا دھوڑ نام والا رمائیآ۔

* ۱۲ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آدم پُر ضلع جالندھر بھجن سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم چھپیا ہونا تیرا مکھ، مکھڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ توں ویکھ سکین نہ کیسے دا دکھ، دکھاں بھری لوکائیا۔ مکھ بھوا لے
 ولوں مانس مانکھ، جو مانو پرہہ نوں گئے بھلائیآ۔ کلجگ کہے میری سہنجنی ہونی رت، رڑی کوڑ نال مہکائیا۔ میں پوتر رہن دینا نہیں
 کوئی بُت، بُتخانے ویکھنے تھاون تھائیا۔ میں دلارا اُس پرہو دا ست، جو سچ دھرم تیرا مالک نظری آئیا۔ میں اپنی گھڑی بھار آپے
 چک، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ تیرا پینڈا دین دُنی جائے مک، مکمل دیاں درڑائیا۔ اوہ تک میرا نو ست ہویا خوش، بھجنا واہو داہیا۔
 کوڑی ترسنا میں نال رلائی بھکھ، ممتا موہ نال درڑائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول چار کنت دہ دشا جاواں پُج، اپنا پندھ مکائیا۔ میرا
 کھیل اور دا کجھ، کہن کچھ نہ سکاں رائیا۔ مینوں ساریاں کہنا وڈا سوربیر بہادر کلجگ، جس ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل دینی
 اٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرم کہے کلجگ نگاہ مار کے تگ، بن
 اکھاں اکھ اٹھائیا۔ تیرا کوڑا پھل گیا پگ، چاروں کنت کھوج کھوجائیا۔ اتم حکم دیوے مالک واحد یک، یک طرفی کار کمائیآ۔ تیرے
 خالی ہونے ہتھ، وست سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بھانا ورتے پُرکھ سمرتھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا بُرج بنکاری جانا ڈھٹھ، ڈھیہہ
 ڈھیری خاک ہو جائیا۔ تیرا انت کنارہ تٹ، ویکھ لے چائیں چائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نوں جانا چھڈ، بھجنا واہو داہیا۔ تیرا سُکا
 پنجر خالی دسن ہڈ، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیری کوڑ دی رہی نہیں کوئی ید، یدی پرہہ اپنا حکم منائیا۔ جس بھگتاں نوں دینا اپنا پد،
 پت پریشور ہوئے سہائیا۔ اتم پرما تم رہن نہ دیوے الگ، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سبھائیا۔ گرمکھاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو
 دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ بن مکے کعبیوں کرائے حج، حُجرہ حق حق درسائیا۔ کوڑی ترے گن بوجھا کے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ مہر کرے
 سورا سرہگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیآ۔ کلجگ
 کہے دھرم میں سوربیر بہادر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میرا مالک پُرکھ اکالا کریم قادر، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جس مینوں دھرتی اُتے دتا
 آدر، آدرش تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ چار کنت میری کرنی کرے اجاگر، نو ست دیپک آپ جگائیا۔ تیری رہن نہیں دینی ست سروپی

چٹی چادر، داغ اپنا دینا لائیا۔ شرع شرع بنی مقتول قاتل، دین دین نال ٹکرائیا۔ میرا صاحب سوامی انترجامی کرے دھر دا عادل، انصاف اک کرائیا۔ ذرا پردہ کھول کے ویکھ لے باطن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرم کہے کلجگ تیرا ہویا وقت ڈھیلا، سہنجنی رت نہ کھئے سہائیا۔ لیکھا تک پرم پُرکھ آکیلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس نوں جھکدے گرو گر چیلا، مُرید مُرشد سیس نوئیا۔ اوہ پھرے دو جہاناں جنگل بیلا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں زمیں اسماناں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ اُس سوامی دا انت میرے نال ہونا میلا، وچھڑیاں لئے ملائیا۔ اچرج کھیل زوریر ہو کے رہیا کھیلا، پرم پُرکھ پرہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں ویکھ لے وڈا خُونخوار، خواباں وچ کدے نہ آئیا۔ میں سندیسہ دیواں سنگ محمد چار یار، درگاہ ساچی رہیا اٹھائیا۔ نبی رسول پیغمبر اٹھو ہووو خبردار، موسیٰ عیسیٰ سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنیاں پیشین گوئیاں الفیے والیاں لو وچار، وچر کے دیاں سُنائیا۔ تہاڈا آگیا امامان دا امام دو جہاناں دا سیکدار، چوڈاں طبق جس نوں سیس نوئیا۔ جس دے خادم ہو کے بنے خدمتگار، خود خدا ہو کے اپنا ویس وٹائیا۔ نوری اللہ پروردگار، یامین کہے کے جس نوں حدیثاں وچ رہے سُنائیا۔ اوہ مستک دا لہنا دینا لیکھا رہیا وچار، پردہ پردیا وچوں اٹھائیا۔ جس نوں کہا کل کلکی اوتار، اوہ کل کلیشا نر نریشا دس دسمیشا اپنا ویس اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو کوڑی کریا تیری دئے نوار، ست دھرم کہے میرا ساچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ لے ڈونگھا کھاتہ، خطرہ خوف نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول میرا نکا جہا حاطہ، گرہ چھوٹا لیا بنائیا۔ جس دے میں گھر پا کے دینی کوڑ دی داتا میرا مؤل اصول نہ کیسے پچھاتا، عیسیٰ سولی چڑھدا گیا سمجھائیا۔ جس نوں گروآں کہا پُرکھ ابناشا، گھر گمبھیر بنیا نور الایہیا۔ اوہ دین دنی دا بدل دیوے ساکہ، ساکھیات اپنا کھیل کھلائیا۔ لیکھا جانے چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن اندھیری راتا، اندھ اندھیرا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجگ اوہ تک لے کائنات دا مالک، مہربان محبوب پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جس نے ستگر شبد بنایا ثالث، دو جہاناں ویکھ

وکھائیا۔ سنت سہیلے بھگت جن کڈھے خالص، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جنہاں نوں مایا ممتا موہ نہیں کوئی لالچ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ اوہ دھرم دی دھار بنائے اپنے بالک، پتا پوت پُرکھ اکال اپنی گود اٹھائیا۔ گُرْمکھ اگمڑے ہیرے موتی مانک، اگمے اپنے ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن دین دنی دا ہووے جانت، آنجانت ویکھے جگت لوکائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سگوال ضلع جالندھر جرنیل سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم سُن میرا اگئی حسابے، جو کتب خانیاں ہتھ نہ آئیا۔ میرا انتر اکو پُرکھ اکال ارادھے، پروردگار سانجھے یار سیس جھکائیا۔ میں خوشیاں وچ گیا لہندی دشا وچ کعبے، انتر زرت دھیان لگائیا۔ مینوں پیغمبران دے مقبرے مارن آوازے، بھے رہے ڈرائیا۔ میں ہس کے کہا نبی رسولو اپنے تگو وعدے، جو واحد نال کرائیا۔ آہ لیکھا ویکھو جو لکھیا نانک باہے، بغداد بغلی گل وچ لٹکائیا۔ محمد اُمت پینی انت میرے تکرپاں چھاپے، وزن تول نہ کھئے ٹلائییا۔ میرا محبوب مہربان نور ظہور کرے دیس وچ ماجھے، وجوداں اپنی کل پرگٹائیا۔ جس دے ویس اولڑے نویں ساچنا ساچے، سجن اگم اتھاپیا۔ شاہ پاتشاہ غریب نوازے، شہنشاہ نور الہیا۔ جس دا اکو ڈنکا ایکنکار والا واچے، دو جہان کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے میں صدی چودھویں ماری باک، دھرم جی اُمت رہیا سنائیا۔ کلیئے اپنا کھول کے ویکھ تاک، کی تقویٰ پیغمبران اُتے رکھائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ چوڈاں طبقاں ویکھ خاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میری سُن اگئی باطن بات، بے وطنے تینوں دیاں جنائیا۔ نور الہی دی نور نورانی تک ذات، جو اذات اذاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دی صفت وچ الفیے نال لکھے کاغذات، کلمے کائنات سنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نروریر کھیل کرے پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ تُوں اوہ کلجگ تک لے چار گنٹ دے کوئی نہ پاک، پت پتیت نہ کھئے کرائیا۔ اللہہو اناہو سب دا تٹا نات، ناتواں ہو کے پیغمبر محمد رہیا

جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کلجگ مینوں نہ مار ایویں طعنے، تن وجود میرا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں صدی چوڈھویں سب نون اتم بنھنے گانے، مؤلی تنداں گنڈھ پوائیا۔ میرا صدق بھروسہ اک ایمانے، پروردگار سیس نوائیا۔ مینوں یاد آؤندی رِوداس دا کسیرا تے کوڈیاں والے کانے، جو جلاں وچ رڑھائیا۔ مہربان کِریا کرے سِری بھگوانے، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جس نے سب دے توڑنے ابھانے، ہنکاری گڑھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلنے کھیل مہانے، مہما کتھ کتھ سُنائیا۔ اُس کلجگ کوڑی کِریا بدل دینے زمانے، زمیں زمان ویکھ وکھائیا۔ ممتا موہ دے قائم نہیں رہنے آشیانے، گرہ مندر نہ کھئے جنائیا۔ حدیثاں تک لے مجیدقرآنے، کایا گرہ کھوج کھوجائیا۔ جس دی حد حدود جنائی ست زمیں اسمانے، اسم اعظم اک درڑائیا۔ اوہ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانے، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ جس دھرنی دھول دھرت میٹھے کوڑ نشانے، نشانہ دھرم دھار جھلایا۔ تون میرا میں تیرا اتم پر ماتم سب نے گاؤنے گانے، سوہنگ ڈھولا سچ سمجھایا۔ جو نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو رنگ سماؤنے، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل سِری بھگوانے، بھگون اپنا حکم ورتایا۔

* ۱۲ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار پُر ضلع جالندھر جسونت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنی اُتے میری سب نون بندنا، بندگی والیاں بندیاں سیس نوائیا۔ سندیسہ دینا اک برہمنڈنا، بے خبراں خبر سُنائیا۔ ویکھو کھیل سورا سربنگنا، کی کرتا کار کھائیا۔ جس نون وشن برہما شو کردے بندنا، اوتار پیغمبر گرو سیس نوائیا۔ اوہ میٹنہارا نشان تارا چندنا، چوڈاں طبقات کھوج کھوجائیا۔ اُس دا حکم سب نے مٹنا، نہ کوئی میٹھے میٹ مٹایا۔ جو شرع دے توڑے بندنا، شریعت اک درسائیا۔ اتم برہم چڑھا کے رنگنا، دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑا ناتا توڑے پنجننا، پنچم ناد دھن شبد کرے شنوائیا۔ دُھر سوامی بنے سجننا، میت مُرارا آپ اکھوائیا۔ جس دا ڈنک نگارہ وچنا، نرگن سرگن کرے شنوائیا۔ اُس جن بھگتاں بیڑا بنھنا، بنھنہار دُھردرگاپیا۔ لیکھ لاوے

گوہند والا کنگنا، کلغی دھر جگدیش دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پُری اندنا، اند اند وچ سمجھائیا۔ جس دا تُوں میرا میں تیرا اکو
 چھندنا، گیت سُہاگی اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد
 کہے میں دھرنی تے آیا تھ، دھوتی ٹکا مستک تلک لگائیا۔ پھر کے آیا اٹھسٹھ، تیرتھ تٹاں دھیان لگائیا۔ کھوج کے آیا مندر مٹھ، مسیتان
 کعبے پردے لاپیا۔ دین مذہب دی تک کے آیا وٹ، بھجیا واہو داہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ کے میں خوشیاں نال پیا ہس، تالی دتی
 وجائیا۔ واہ واہ پرہو کھیل تیرا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا چلاوے رتھ، رتھ رتھوایی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سرشٹ
 سبائی رہیا مٹھ، متھن کرے جگت لوکائیا۔ کِریا کر پُکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میرا سُنو آگما بولا، انبولت رہیا جنائیا۔ دُنیادارو جگت جگیا سواو میرا صاحب بدل کے آیا
 چولا، چوجی پریم اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں جھکدا کابن کرشن کلا سولہ، رام راما لاکے پائیا۔ پیغمبران رہے کھئے نہ اوبلا، عیسیٰ
 موسیٰ موسیٰ عیسیٰ محمد سجیدیاں وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ میرا ماہی محبوب دُھر دا ڈھولا، مالک اگم اتھاپیا۔ سچ سوامی ہو کے
 مولا، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ اُس دا اقرار تگو قولا، صدی چوڈھویں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرم کہے نارد کی لیائیوں خبر، سندیسہ دے سُنائیا۔ نارد کہے اوہ کلجگ دی تک لے سدھر،
 آشا کی بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ہونا غدر، دروہی پرہہ دا نام دھیائیا۔ پریم آواز سُنے کھئے نہ مدھر، دُھن نام نہ کھئے شنوائیا۔ سچ
 کرے کھئے نہ عدل، انصاف ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پنچ وکار ہونا پدھر، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر مالک بے پرواہیا۔ دھرم کہے نارد اوہ کلجگ دا ویکھ لے بل، بلیا مات اکھوائیا۔ پنڈتاں پادھیاں رہیا چھل،
 مُلا شیخ مساک پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ کوڑ سندیسے رہیا گھل، حُکم حُکم وچوں بدلائیا۔ دھرم دے مندر وچے کھئے نہ ٹل،
 ٹلی نام نہ کھئے کھڑکائیا۔ جگت دوارے رہے بل، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیا۔ اوس اپنی کلا ورتی کل، کلکاتی ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرم کی پنڈت رہیا دس، دُھر دا بھيو

کھلائیآ۔ ایہنوں کہہ دے میرے کولوں جاوے نس، اپنا آپ پچائیآ۔ میں بودی دیوانگا جھس، رگڑا کوڑ والا لگائیآ۔ روم روم دیوانگا کٹ،
 کٹاکش اپنا حکم جنائیآ۔ ایہدیاں ہڈیاں وپجانگا وچ ہٹ، مایا ممتا نال ملائیآ۔ سمند ساگراں پار جاوے ٹپ، نو ست رہن کھئے نہ پائیآ۔
 میرے کولوں جاوے چھپ، اپنا آپ چھپائیآ۔ مینوں ویکھ کے چڑھدا تپ، غصے وچ اپنا آپ بدلائیآ۔ میری حدودوں جاوے نس، بھجے
 واپو داہیا۔ جھٹ اگوں نارد بولیا ہس، ہس کے رہیا درڑائیآ۔ کلجگ اوہ تک پُرکھ سمرتھ، جو سب دا پتا مائیآ۔ جس تیرا چلایا رتھ،
 چاروں کُنٹ بھوئیآ۔ اوہ اتم تینوں لاپے ستھ، ستھر جگت لینا ہنڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر
 دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈیائیآ۔ نارد کہے کلجگ کالے، تیری کلمہ دئے نہ کھئے صفائیآ۔ ٹوں کوڑ کڑیاریے دیپک بالے، اگنی اگ اگ تپائیآ۔
 پھل رہیا کیسے نہ ڈالے، سنمل روپ سرب لہرائیآ۔ تیری سب توں وکھری چالے، چال نرالی سوہیا پائیآ۔ ٹوں ترے گن پا کے مایا جنجالے،
 ترے بھون دھنی دا ناتا دتا تڑائیآ۔ تیرے پیار وچ بھگے گئے ہاپلے، مُحبت پُرکھ اکال نالوں تڑائیآ۔ اوہناں دی اتم کرے کون سمبھالے، سمبل
 بیٹھا پرہ نظر کیسے نہ آئیآ۔ بجر کپائی سب دے وجے تالے، کھڑکی چندر نہ کھئے تڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل دھر دا ہر، دھر دی کرنی کار کھائیآ۔ کلجگ کہے دھرم دھار دے دھرمی ست سچ جنائیآ۔ کھیل تک پرہو نہکرمی، جو کرم کانڈ
 وچ کدے نہ آئیآ۔ میں اوس دی لگا سرنی، سرناگت اکو اک جنائیآ۔ جس دی منزل حقیقی چڑھنی، محل اٹل وجے ودھائیآ۔ ٹوں میرا میں
 تیرا اکو ٹک پڑھنی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیآ۔ سرت شبد دھار پھڑنی، وچھوڑا جگت والا تڑائیآ۔ لیکھا مکاؤنا سپس دھڑنی، ندھڑک ہو
 کے دیاں سنائیآ۔ واٹ رہے نہ چیتن جڑنی، جڑ چیتن اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم آپ ورتائیآ۔ سچ کہے میں سب دا میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیآ۔ جگ جگ دی بدلی اپنی ریتا، ریتوان کھیل کھلائیآ۔
 میرا صاحب سدا اتیتا، ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ آد جگاد رہے جگجیتا، جگ جیون داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ لہنا دینا پورا کرے
 کلجگ جیو جی کا، پچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جس دے وچ حق توفیق، اوہ مالک دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن پرتا، پریم ہو کے
 میل ملائیآ۔ دین دُنیا بدلنہارا نیتا، نیتوان اک ہو جائیآ۔ جس مان دواؤنا ہست کیٹاں، اوچاں نیچاں گنڈھ پوائیآ۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ دھرم کہے میں آد جُگادی ایک، ایکا ایکنکار دتی وڈیائیا۔ میری پُرکھ اکالے اُتے ٹیک، جس دے جُگ جُگ مستک دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ میرا صاحب سوامی وسیا سچکھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھے اکو نر نریش، نر نرائن سوہا پائیا۔ جو آد جُگاد رہے ہمیش، نرگن سرگن سرگن اپنا روپ بدلائیا۔ جو ست سچ دیونہارا سندیس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ دھرنی کہے میرے اندر آئی خوشحالی، خوشیاں وچ سنائیا۔ میرا پوتر ہووے گرہ سہنجنی دے دھرمسالی، دھرم دوارے وچے ودھائیا۔ مہربان محبوب تکیا جو دو جہاناں والی، وارث سب دا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی باغ بغیچے دا بنیا مالی، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ انتر نرتت سب دی کرے دلالی، وچولا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل آپ ملائیا۔ دھرنی کہے میرے اندر وجدا تال، تلواڑا سوہا پائیا۔ میں گرمکھ تکے لال، بھگت سہیلے نظری آئیا۔ جنہاں دی سب تون وکھری چال، نرالی اپنی آپ مٹکائیا۔ اوہناں دے جنم جنم دی پوری ہوئی گھال، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ صاحب سوامی پھرے نال، دوس رین بھجے واپو داہیا۔ چرن دوارے لائے بہال، گرہ اکو اک وکھائیا۔ جتھے سوہندے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ دیپک جوتی دیوے بال، اندھ اندھیر چُکائیا۔ کایا مندر وکھائے سچی دھرمسال، جتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ جوتی نور جلوہ دئے جلال، ظاہر ظہور دئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دوس سہنجنا پھلگن باراں، بارہاں ماس خوشی بنائیا۔ جن بھگتاں اندر سدا رہن بہارا، خزان رُت کدے نہ آئیا۔ سدا ستوتیاں رہن ناراں، آتما پتی پتونت اکو اک پرنائیا۔ جتھے شبدی شبد رہے اکھاڑا، دوجی اور نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت دا روپ ہووے دُھر دا لاڑا، جس نوں لاڑی موٹ نہ سکے پرنائیا۔ اوہ آد انت بھگتاں دا سہارا، سہائک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس کلجگ میٹنا اندھ اندھیارا، ستجگ ساچا چند دئے چمکائیا۔ اوہ میل ملوا کرے جُگ جُگ دے وچھڑیاں یاراں، یرانے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ پرہو دی وڈیائی دیاں کوئی چھپدیاں نہیں اخباراں، دُھر دے کلمے نال کرن صفت صلاحیا۔ چار جُگ دے شاستر او سے دے پریم دیاں دھاراں، جو دھرنی اُتے اوتار پیغمبراں گروآں دئے ورتائیا۔ جس

دے جُگ پیتے کوئن لکھان تے ہزاراں، اپنا پندھ مُکائیا۔ اوتھے چھ سال جریئل سنگھ وقت نہیں کوئی بابلا، چھ رُتاں چھ گھراں وچ اوسے
 دے ڈھولے گائیا۔ اوہ صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی آد انت جُگا جُگنت کدے نہ ہووے کاہلا، جو کلجُگ وچ اپنا
 کھیل کھلائیا۔ جس نے آد جُگاد ایتھے اوتھے دو جہاناں اپنا وقت سمبھالا، سمبل بہہ کے اپنا نُور کرے رُشنائیا۔ اُس دا پریم پیار آتم دی دھار
 پرماٹما دی سچّی مالا، جو اندروں من دا منکا دئے بھوائیا۔ اوہنوں نظری آئے اوہ اگئی دھرمسالہ، جتھے چھپر چھنّ نہ کھئے چھہائیا۔ اکو نرگن
 نُور جوت دیپک ہووے اُجالا، دیوا وٹی نہ کھئے ٹکائیا۔ تیل دا بھریا نہیں کوئی پیالہ، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں دھرم نال دسّاں اپنی آشا، آشا وچوں پرگنائیا۔ بھگنو تھائے
 پچھے پرہو میرا خالی بھر دئے کاسہ، قسم کھا کے اوسے نوں سپس نوائیا۔ جو سرگن دھار توں دھار نرگن بدل کے آیا پاسا، پیشین گوئیاں
 سب دیاں پور کرائیا۔ جو جُگ جُگ سب نوں دیندا رہیا دِلّاسا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ کلجُگ اتم نرگن نُور جوت پرکاشا، پرکاشوان
 بے پرواہیا۔ اوہ سیکھان نوں سیکھ روپ ہو کے دیوے بھرواسا، دیدہ دانستہ ستمکھ نظری آئیا۔ مسّا سنگھ سنگھ بنیا شاہ شاباشا،
 شہنشاہ اپنا روپ بدلائیا۔ ناری نر نرائن بن کے کھیلے کھیل تماشا، گرمکھان دے آگے آوے چائیں چائیا۔ جودھا سورپیر ہو کے پاوے راسا،
 رستیاں دے وچ مل کے سندیسے دیوے چائیں چائیا۔ پریم دا گھوڑا لال اُتے شاہ سوار جس دا وزن نہ تولا نہ ماسہ، ترازو تگرّ تول نہ کھئے
 ٹلائییا۔ اوہ ساچا بھگتاں دیاں ویکھے واٹا، بھجے واہو داہیا۔ یاد کر لے اوہ گوہند والا باٹا، جس پیالہ نام دتا پیائییا۔ جس ویلے اُچ دے پیر
 نوں چُکیا سی کنڈ دے اُتے ٹکائی کھاٹا، کھٹیا اپنے تن سہائییا۔ اوہ گوہند ماہی اُس ویلے تیرے اندر جھاکا، بن اکھان توں اکھ دتی کھلائییا۔
 نالے ہوئی جہی کہا خان جی میرے مہان جی تیرا لیکھا نال پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا تیرا رنگ رنگائیا۔ لال سنگھ ڈلیوال والا اُس ویلے
 پچھے پچھے کوئی راہی چلدا سی اپنی واٹا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے اوہ شاہ سوارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اوہ لال گھوڑا اوہ لال رنگ اپارا، جس نوں ڈرگا
 رنگ رنگا کے بھجے چائیں چائیا۔ اشٹبھج اٹھے شستر تے وکھریاں وکھریاں دھارا، اک روپ دے انیک روپ دتے وکھائییا۔ جس گوہند دا

کہندا کیتا پیارا، کھڑگان جگت والیاں سُٹائیا۔ اوہ نُوَر جوت اُجیارا، نُوَر نُوَرانہ دُھر دا ماہیا۔ جس کیساں تون پکڑیا اوہ گوبند سُوَر پیر
 پُرکھ اکال دا دُلارا، تے دُلہا اِکو نظری آئیا۔ جس دا میل آتما دی آتما نال آتم برہم دا ہووے پیارا، پاربرہم اپنا سنگ بنائیا۔ چھ سال تے
 چھ دِنان دا وِبارا، اِج چھیویں دِن تیرا لیکھا دِتا سمجھائیا۔ تیری اوہ سیوا جیہڑی مُک سکے نہ کدے وِچ سنسارا، سَتگرُو، نُوں پردے
 وِچ وسائیا۔ راتی سُنیاں دِنے جاگدیاں تِنُوں ساہمنے ہو کے دیوانگا نظارہ، نُوَر نُوَرانہ ہو کے نُوَر نظری آئیا۔ پریم دی دھار دا وِجیگا
 چمتکارا، کوٹن کوٹ بچلیاں جس دی دھار وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ
 اُٹھائیا۔ سیوا لگائی سب تون سُچجی، سُچجّا گُرمکھ دِتا بنائیا۔ گُرسکھا تیری آتم پریم وِچ رہے بجھی، کلجگ مایا نہ سکے تڑائیا۔ تیری
 ترسنا ترپت ہو کے رہے رَجی، جگت واشنا وِچ نہ کدے ہلکائیا۔ کوڑ کُڑیاری نیڑ نہ آوے بدی، بدھک وانگ تیرا لیکھا دِتا مُکائیا۔ تیرا
 سوامی انترجامی تِنُوں ملے اُپر شاہ رگی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد سُننا ناد اناحد ندی، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ دوآبہ ہر سنگت
 تیرے پیار وِچ بجھی، مُحبّت مُحبّت وِچوں پرگنائیا۔ ایہ سماں ملدا کدی کدی، قدیم دے وِچھڑے لئے ملائیا۔ جیہڑی کھیل کھیلی اوہ
 وی کھلائی سی ربی، جو رحمت نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔
 دھرنی کہے میں بھاگاں وتی، بھاگاں والیاں دیاں جنائیا۔ میرا بستر بھوشن بنا رنگ تون ہویا بسنتی، بسن بنواری دِتا رنگائیا۔ میں سوامی
 تکیا اوہ اگتی کنتی، جس نُوں کنتوبل کہے کے سارے سپس نوائیا۔ میں سندیسہ دیواں سادھاں سنتی، بھگتاں رہی جنائیا۔ جگیاسواں
 کہاں کلپنا چھڈو سارے من دی، منسا کوڑ گوائیا۔ زرگن جوت تگواگے چنّ دی، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ بھگتاں اُتے گھڑی کدے نہ
 آوے غم دی، غم خوار ہو کے ویکھے بے پرواہیا۔ ساچی پریتی ہووے آتم برہم دی، ایش جیو اپنے رنگ رنگائیا۔ وڈیائی ملے سچ دھرم
 دی، دھرنی دھرت دھول دھول خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھے صاحب دے سنگی، کلجگ تِنُوں دیاں وکھائیا۔ دھرم کہے جنہاں اندر آتما رنگی، دُرمت میل دھوئیا۔ امرت
 دھار ملے اوہناں ٹھنڈی، اگنی تت بُجھائیا۔ لوک مات ست سچ دی پائی گنڈھی، گنڈھ سکے نہ کھئے کھلائی۔ تون میرا میں تیرا گایا

چھندی، سوہنگ ڈھولا سہج سُبھائیا۔ لوک مات دھرنی کہے اوہناں کنڈ نہ ہووے ننگی، پُشت پناہ پرہہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گُرسکھ گُرسکھ اک دُو جے نال لڑے بنے سُو رے جنگی، جنگ دھرم والا جنائیا۔ ایسے سال لہندی دشا حالت ہونی مندی، اگلا سال دئے گواہیا۔ بھيو کھلیگا جس ویلے دوايوں آؤن سِنگھ پنجهی، پہلی چیت گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن سب دا سنگی، جن بھگتو سدا سدا سدا تہاڈا سنگ نبھائیا۔

* ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کرتار پُر ضلع جالندھر ہر بنس سنگھ دے نوت *

ستگر سرن تریا گُرسکھ، گُرمکھ گر گر دئے وڈیائیا۔ مانس جنم سوری بھوکھ، اگلا لیکھا پنڈھ مُکائیا۔ ملی وڈیائی دہ دِش، چاروں کُنٹ خوشی بنائیا۔ پیار مُجبت جہرنا ربیا رس، امرت اکم اتھاپیا۔ ستگر ساجن پیا دِس، جوت نین نور رُشنائیا۔ منوآ من جائے ٹک، کلپنا وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ کرپا کرے مالک اک، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ جو درشن دیوے نت، نوت اپنا پھیرا پائیا۔ کایا ماٹی دیوے سنت، ساچے ہریاول آپ وکھائیا۔ سچ سہنجی ہوئی تھت، پروشٹا پھلگن دئے گواہیا۔ مہربان مہربان مہربان کرے بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نون یاد کردے کوئن کوئن کیت، کیتی بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ اُس دا کھول سکے کھئے نہ بہت، بہیتر لکیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ رنگ رنگیلا ہر جی مادھو، گول نین وڈیائیا۔ جن بھگتاں صاحب سوامی لادھو، ملیا بے پرواہیا۔ درشن کیتا وڈ وڈ سادھو، سنت ساجن وچی ودھائیا۔ چرن کول سرنائی لاگو، کوڑ کُٹب دا پنڈھ مُکائیا۔ وقت سہنجنا ہرجن جاگو، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ سچ دوارے ہنس بنو کاگو، بڈھی کاگ وانگ کُرائییا۔ جس دا پیار اتم ملے ویراگو، نیتر نیناں چھپر لائییا۔ انت سہائی نہیں کوئی ستگر باجھوں، بازاں والا پورن روپ گیا بدلاییا۔ اک پُرکھ اکال

ارادھو، ہردے اپنے وچ ٹکائیا۔ سادھو اُس وچ وسادو، جو وساد رہیا سرب ٹھانیا۔ تن ناد وجائے ربابو، سرت شبد ملائیا۔ کوزی کیریا کڈھو اپرادھو، اپرمپر مل کے اکو ماہیا۔ جن بھگت سہیلا خالی رہے نہ کھئے اولاد باجھوں، نویں وست رہیا ورتائیا۔ من کلپنا اندروں کاڈھو، ستگر نام سچ وسائیا۔ ٹھاڈا لہنا دینا باجھ اکھراں والی کتاہو، سچکھنڈ ساچا لہنا دئے چکائیا۔ مالک خالق تگو جہدا لہنا دینا آد جگادو، جگ چوکری کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سرب سماجو، ویکھنہارا ہر گھٹ تھانیا۔

* ۱۳ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار پُر ضلع جالندھر بنا سنگھ دے گرہ *

صاحب سوامی ساجن میتا، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتیتا، تریلوکاں ویکھ وکھائیا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیتا، سانتک ست بے پرواہیا۔ جگ چوکری بدلنہارا ریتا، نت اپنی کار کھائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جگ جیون داتا ڈھردرگاہیا۔ اپنے ملن دا دسے طریقہ، نرگن سرگن حکم سنائیا۔ نام ندھانا ورلے گرمکھ پیتا، امرت رس جس دتا چوائیا۔ چرن پریتی بنھے اپنی پریتا، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد رنگ رنگیلا، موہن مادھو وڈ وڈیائیا۔ سچ دھرم دا ست وسیلہ، وصل اپنا یار وکھائیا۔ بھگتاں دا بنا کے بھگتی قبیلہ، کامل مُرشد دئے وڈیائیا۔ جگ چوکری سب دیاں سنے اپیلا، اپرمپر سوامی دھیان لگائیا۔ دین دنی جانے دلایا، انتشکرن کھوج کھوجائیا۔ سمنڈ ساگراں جانے جھیلا، وہن دریاواں ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول لمبائی چوڑائی جانے وچ میلا، پیمائش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ اکھی بھینا، بھڑی خوشی نال ملائیا۔ جھکڑا میٹ مذہب دینا، دین دنی دا مالک ہویا سہائیا۔ جس نے چار ورن ایکا کینا، ایکنکار اک درشت سمجھائیا۔ اوہ پریم پُرکھ پربینا، پت پریشور دیا کھائیا۔ جگ نیتر نہ ہونے ناپینا، لوچن اکھ اکھ کھلائیا۔ جو لیکھے جانے لاوے پھلگن مہینہ، سچ پھل سب دی جھولی پائیا۔ کیرپا ندھان ہر کیرپا، کرنہار ویکھ وکھائیا۔ جو جگت میٹے تقسیم، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

اوبدا نور ظہور وڈ حسینا، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جس نے بھگتاں دا لیکھ چینا، اتر وڑ وڑ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے نر مدینہ، نر نرائن اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار پُر ضلع جالندھر رویل سنگھ دے گرہ *

ستگر دیال آدی ٹھاکر، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ ہرجن بنائے رتن رتناگر، رتن امولک آپ پرگٹائیا۔ مانک موتی اٹھالے وچوں کایا گاکر، اٹلے باہر کڈھائیا۔ میت مُرار بن کے ساجن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شاہو بھوپ ہو کے راجن، وست امولک دیوے چائیں چائیا۔ کرمپن بنائے وڈ وڈ بھاگن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیونہارا ساچی داتن، دیاندھ دیا کمائیا۔ آتم پرماٹم بن کے ساتھن، سکلا سنگ نہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولے گر گر آکھن، خوشیاں نال گائیا۔ بیڑا پار کرائے کنڈھی گھاٹ کھڑھیاں پاتن، نئیا نوکا نام چڑھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پاتن، پترکا اپنی اک سنائیا۔ بھیو کھول کے گجھا باطن، نرگن نور دئے چمکائیا۔ ویلے اتم پُچھے واتن، ہیوے آپ سہائیا۔ گرمکھ لال لوک مات نہ کدے گواچن، مایا مئی وچوں باہر کڈھائیا۔ آپ بنا کے مائی باپن، پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ اندھیرا رہن نہ دیوے اندھیری راتن، بن سوریہ چند کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن بنائے داسی داسن، سیوک سیوا وچ لگائیا۔

* ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار پُر ضلع جالندھر مہندر کور دے گرہ *

پھلگن کہے جن بھگتاں رہے سویرا، سنجھ روپ نہ کدے بدلائیا۔ پُرکھ اباشی کردا رہے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ بکدے رہن وانگ شیرا، شیر دے شیر سوہا پائیا۔ پورن دا پورن ہووے گھیرا، چاروں کُنٹ کُنٹ سہائیا۔ ہرجناں بدھا رہے بیڑا، بیڑی اپنی آپ چلائیا۔ سدا وسدا رہے کھیڑا، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیا۔ دھرنی اُتے کھلا رہے ویہڑا، آگے حد نہ کھئے جنائیا۔ بھگت دوار چار چپھیرا، پاندھی

اپنا پندھ نہ کدے مُکائیا۔ جنہاں پچھے وچھوڑا کٹیا ہتھیرا، اوہناں اپنے رنگ رنگائیا۔ سیتا دی ماسی جس دا نام گرجرن کور وسے وچ ہیرا، پورن سگھ ناتھے والا اوسے دا پچھلا بھائیا۔ ایہدا ویراگیاں والا ہندا سی ڈیرہ، دھولی مستک تلی نال رمائیا۔ بیٹھا رہندا سی کر کے جیرا، صدق صبوری وچ اپنا آپ ٹکائیا۔ یاد کردا سی کدی آویگا رام میرا، میری آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے رام بھئے اتارا، اوتر اپنی کھیل کھلائییا۔ آپے ستیاں دئے ہلارا، سوئیاں لیا جگائیا۔ اٹھ تک رام نظارہ، نین نین رُسنائیا۔ پھیر کیتا اشارہ، کلجگ کور دتا دکھائیا۔ پھیر بابوں پھڑ اٹھالا، راجے بل نال ملائییا۔ پھیر زور دی ہلونا دتا سارا، سرشٹ ساری دتی ہلائییا۔ تیرا جنم ہونا دوبارہ، کلجگ اتم رنگ رنگائیا۔ ملے میل نال زینکارا، نیرویر اپنی کھیل کھلائییا۔ گھر مندر سہائے دوارا، تن بنک وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے گرمکھ گرسکھ دوآبے والے پار اُتارے پردھاں بالاں جواناں، ہر سنگت سنگ سد اپنا سنگ بنائیا۔

* ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر رنجیت سنگھ سیوا سنگھ جگجیت سنگھ *

دھرم کہے کلجگ ویکھ لے اپنی کرنی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ نیترووے بنا ہنجهواں دھرنی، دھول ریبی سُنائیا۔ میرے اُتے سرشٹی سڑنی، بن اگنی اگ جلائییا۔ نو کھنڈ پرتھی ہرنی، ست دیپ دین دُہائیا۔ بنا بھگتاں ساچی ترے کھئے نہ ترنی، بے ترنی پار نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دی لگے کھئے نہ چرنی، چرن چرنودک مُکھ جام نہ کھئے پیائییا۔ گڑھ تھے کیسے نہ گڑھنی، ہوئے ہنگتا نہ کھئے مٹائییا۔ منزل حقیقی ملے نہ چڑھنی، ادھواٹے خلق خدائیا۔ جھگڑا مٹے نہ ورنی برنی، ذات پات نہ کھئے گوائیا۔ نیتر کھلے نہ کیسے ہرنی پھرنی، لوچن نین نہ کھئے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ دا لیکھا سب دا پور کرائیا۔ کلجگ کہے سُن

دھرم سدا نال ایمان، قسم سُر گان دی کھائیا۔ میرا چاروں کُنٹ دھیان گلی کوچا بھول پھولائیا۔ میرے اُتے کیرپا کیتی پر بھو مہان، مہر
 نظر اُٹھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دا مینوں دتا دان، وست اٹل آپ ورتائیا۔ میں کلجگ جیواں اندر کیتا پروان، کایا مندر وچ ٹکائیا۔ شرع دے
 بنا شیطان، شریعت وچ دتے لڑائیا۔ تُوں ویکھ نہ ہوئیں حیران، ایہہ پر بھو دی بے پرواہیا۔ جس دین دُنی کیتی بے ایمان، بیوہ دسے خلق
 خدائیا۔ پُرکھ اکالا سکے نہ کھئے پہچان، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ انت تُوں نہ کیسے دا مان، نانا رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دتی جگت وڈیائییا۔ دھرم کہے کلجگ سچ رہیا نہ کھئے چندا، کوڑا اموس تیری زین چھائییا۔ آتم
 لئے نہ کھئے اندا، پرمانند وچ نہ کھئے سمائییا۔ جگت جگیا سو ہویا اندھا، نیترا لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پنچ وکاری کیتا گندہ، دُرمت میل
 نہ کھئے دھوائیا۔ سینہ ہووے کیسے نہ ٹھنڈا، امرت میگھ نہ کھئے برسائییا۔ ترے گن مایا توڑے کھئے نہ پھندا، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائییا۔ میرا سفر
 نہیں کوئی لمبا، لمحہ لمحہ گن کے دیاں جنائییا۔ ثابت رہن دتا نہیں کوئی بندہ، بندگی وچ نہ کھئے سمائییا۔ ممتا موہ رکھا کے دھندا، دھنی دھنڈھ
 دتے پھسائییا۔ بھگت سہیلا پر بھو نوں لگے چنگا، پر بھ دیوے مان وڈیائییا۔ میں اوہناں دے مندر کدی نہ لنگھا، اندر قدم نہ موُل ٹکائییا۔
 مینوں ستگر شبد دسے کھنڈا، جو کھڑگاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ رُوپ درسائے اگم پرچنڈا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجگ ویکھ دین دُنی دا کلیش، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا پڑھ گوہند دس
 دسمیش، جو دیس دیسانتراں توں باہر گیا سمجھائییا۔ کل کلکی کرے اولٹا بھیکھ، بھیکھی اپنا بھیس بدلائییا۔ پرگٹ ہووے سمبل دیس،
 ساڈھے تین ہتھ وجے ودھائییا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا مُلا شیخ، مسائکاں پنڈھ مُکائییا۔ دین دُنی دی بدلے ریکھ، رکھیشراں پردہ آپ چُکائییا۔
 دُھر دا نام دیوے سندیس، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اک سُنائییا۔ جو آد جُگاد رہے ہمیش، سو صاحب سوامی سچا شہنشاہیا۔ جس
 دے آگے چلے کوئی نہ پیش، سر سکے نہ کھئے اُٹھائییا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا سدا رہے ہمیش، جُگ جُگ اپنی کار کھائییا۔ جن بھگتاں
 کھولے بھیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائییا۔ جس دے حُکم وچ گر ارجن سپس پوائی ریت، تتی توی نال وڈیائییا۔ کلجگ اوس دا لیکھا
 تیرے نال نیتن نیت، نیرن نیر سمجھائییا۔ تُوں حاضر ہونا پنچم چیت، راوی کنڈھا اکھ اُٹھائییا۔ سُننا اگلا سچ سندیس، کی کرتا کار کھائییا۔

جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، كرے كهيل ساچا ہر، سچ دا حُكم آپ ورتائيا۔ كلجگ كہے دهرم ميں ركھياں بہت اڈيكاں،
 دوس رين دھيان لگائيا۔ ميرياں اُس پرہو نال پريتان، جو پريتَم پيارا نور الاہيا۔ جس جھگڑا ميٹنا مندر مسيتان، جگت كعبياں پنڊھ
 مُكائيا۔ ليكھے لاؤنا اوچاں نيچاں، راؤ رنگاں اكو رنگ رنگائيا۔ اُس نے بدل دينياں تواريجاں، تاريخ پهلگن تيرى دئے گواہيا۔ دهرم كہے
 كلجگ اُس دياں مَنياں پينياں نصيحتان، جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، ديونہارا دُهر دا ور، دُهر كرنى كار كمائيا۔ كلجگ
 كہے دهرم ميں اوسے صاحب دا خادم، خدى تكبرى نال جنايا۔ جس لہنا دينا مُكاؤنا حوا آدم، آپ اپنا حُكم ورتائيا۔ جس ليكھا پورا كرنا
 كرشن كاہن يادو، يدى اپنا پردہ آپ اٹھائيا۔ اوہ پُرکھ اڪالا موہن مادھو، مدُهر دُهن اڪ شنوائيا۔ جس نوں چار جُگ سارے ارادھن،
 دوس رين دھيان لگائيا۔ اوہ سب دى كرىا آئے سادھن، سِدھ صادقان ويكھ وكھائيا۔ جن بهگتاں ديوے اگمى دادن، وست امولك نام
 ورتائيا۔ جگت جہان ركھے لاجن، سر اپنا ہتھ ٻُكائيا۔ ہو ديال غريب نوازن، غريب نانياں ويكھے چائين چائيا۔ جس دا ليكھا انت آدن،
 آد پُرکھ وڈ وڈيائيا۔ اُس دى كرىا نال جن بهگت سُھيلے جاگن، اَلس نندرا وچ كدے نہ آيا۔ اوہ جگت جنجالا توڑے بندھن، ترے گن
 اتيتا ہو سہائيا۔ مستك دھوڑى خاك رماوے چندن، جوت للاٹ كرے رُشنائيا۔ ہرجن ساچے لائے انگن، انگيكار آپ ہو آيا۔ كرے
 كهيل وچ وربھنڈن، برہمنڈ نور رُشنائيا۔ جن بهگتاں بهگتى دات آئے ونڈن، بنا بهگتيوں جھولى پائيا۔ دين ديال بن بخشندن، بخشش اپنے
 ہتھ ركھائيا۔ جس دے حُكم وچ كوئن كوٹ جُگ چوكرى لنگھن، كلجگ بهجے واہو داہيا۔ اوہ گوپال مورت مدن، مدھ سوڈن اڪ
 اكھوائيا۔ سنت سُھيلے اُچائے اپنے رتن، اٹلے ہيرے آپ پرگٹائيا۔ اتم سب دى پيچ آئے ركھن، رچھيا كرے تهاؤں تھائيا۔ سچ دى دے
 سمجھاوے متن، من مت دا ڈيرہ ڈھاہيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، كرے كهيل ساچا ہر، نہكلنك نرائن نر، مہاراج
 شيرسينگھ وشنوون بهگوان، ہر بهگت سُھيلے لكھ چوراسى وچوں آپے لہن، كھوجى ہو كے چاروں گنٹ كھوج كھوجائيا۔

* ۱۴ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر بیبی مئی دے گرہ * *

دھرم کہے کلجگ ویکھ بھگت جناں دی دھار، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ جنہاں تے کِریا کرے آپ نرنکار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔
جنم جنم دے وچھڑے آپ میلے نال پیار، پیسا پریم اپنا جوڑ جڑائیا۔ شبدی ناد دے دھنکار، راگ ناد کرے شنوائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے
دھواں دھار، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔
جنم کرم دے لہنے دینے وچار، وست نام امل ورتائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں دیوے تار، تارنہار صاحب سکھدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں ویکھ کے ہوواں حقا بکا، خیرانی وچ جنائیا۔ کی
کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں دیوے نام دی وتھا، وست امل آپ ورتائیا۔ بھاگ لگا کے کایا یتھا، یتھارتھ اپنا
رنگ چڑھائیا۔ لیکھے لائے ٹیکیا متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ نیر ورو لے نیر لوچن اکھاں، نین نیناں دے وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے دو
جہاناں بن کے سنا، سکلا سنگ بنائیا۔ کلجگ کہے میں ویکھ ویکھ کے ہستا، ہستی تک بے پرواہیا۔ جس میری رین میٹی اندھیری
مسا، نوری چند کرے رُشنائیا۔ اُس دی صفت صلاح وڈ جسا، جس وید پُراں رہے سد گائیا۔ اوہ مہربان ہو کے جن بھگتاں دیوے
اپنا رسا، بن رسنا رس چکھائیا۔ جو پردے اندر وسا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس دے درس نال سگل وسورا لٹھا، ہوئے روگ رہیا نہ
رائیا۔ میں وی اوسے دے ستھر لٹھا، اپنا آپ مٹائیا۔ جس آتم پرما تم جوڑ جڑایا اکٹھا، تن مندر دتی وڈیائیا۔ اوسے دے چرن کول سرن
سرنائی ڈھٹھا، نو نو لاگا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، نرگن دھار سرب کلا سمرتھا، سمرتھ اپنی کھیل کھلائییا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ دراجکے ضلع امرتسر گنڈا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرم کلجگ نوں آکھ، پریم پیار نال سُنائیا۔ دھرنی دی اُددی ویکھ خاک، راکھ سب دی دئے گواہیا۔ اوتار پیغمبران گروآں ویکھ بھوکھت واک، واقف کار ہو کے دھیان لگائیا۔ کی شبدی شبد سنديسہ رہیا بھاکھ، انسنت کی سُنائیا۔ اپنے کرم دی چاروں کُنٹ تُوں ویکھ شاخ، پتّ ٹہنی کيس بدھ مہکائیا۔ کيہڑی وست تيرے پاس، سچ دے وکھائیا۔ نارد کہے مینوں سنديسہ دیوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کلجگ ہونا پئے ناس، ناستک تک خلق خُدائیا۔ تیرا لیکھا مُکنا جگت گُستاخ، عُصیاں گِلیاں پندھ مُکائیا۔ اک نُور ہووے پرکاش، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دھرم کہے ناردا کُچھ مینوں دس سنديسہ، کی صاحب دِتا سمجھائیا۔ نارد کہے دھرم جی تُوں تک اکما دیشا، جس تُوں سمبل سارے کئے گائیا۔ اوتھ بیٹھا نر نریشا، نر نرائن نُور الاہیا۔ شبدي گوپند دس دسمیشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو سد رہے ہمیشہ، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ اوس دے آگے سارے ہو رہے پیشا، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل کی کھلائییا۔ نارد کہے دھرم جی کی دساں اُس دی کہانی، کہاوت وچ کدے نہ آئیا۔ کی سنديسہ دیوے شبد اگمی بانی، جو بن ٹلے پربتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کی منزل دساں شاہ سُلطانی، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جو آد جُگادی سب دا جان جانی، جانہار وڈ وڈیائیا۔ سو بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے اوہناں دی پیشانی، پیشتر اوہناں دا بھیو کھلائییا۔ سچ پریتی بخش مہانی، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے دھرم سُن سنديسہ پُرکھ اکال، کی کرتا رہیا جنائیا۔ دیناں بندھپ ہو دِیال، دِیاندھ آپ درڑائیا۔ جوتی جاتا بن بے مثال، مسل اپنی آپ سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھ حال، لیکھا سب دا پھول پھولائیا۔ بھگت سہیلے تک لال، گرُمکھ گر گر گود اُٹھائیا۔ اپنی چل اولڑی چال، چال نرالی اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں دے نام دھن مال، امل اٹل آپ ورتائیا۔ آتم انتر امرت سروور بھر تال، اشنان اکو وار کرائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال تھیں پائیا۔ سمبل بیٹھ کے کرے سنہال، سمبل نواسی جس تُوں سپس نوایا۔ کال مہاکال

رائے دھرم لائے پار، سو چلے اولڑی چال، چال نرالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرم کہے نارد کی اُس دی خوشخبری، بے خبراں دے جنائیا۔ نارد کہے جس دا راہ تكدے سارے نال بے صبری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اوہ سب دی آسا منسا پوری کرے سدھری، سدھراں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دُهن آتمک دیوے مدھری، مدھر دُهن کرے شنوائیا۔ اوہ کلجگ کوڑی کِریا میٹے غدري، چاروں کُنٹ دھيان لگائیا۔ سب دی آسا منسا ویکھے سدھری، انتر نرنتر کھوج کھوجائیا۔ دُهر دا داتا بن کے عدلی، انصاف اپنے ہتھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے بدلی، ستجگ ساچا مارگ اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے دھرم اوہ تک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی کھیل کھلائییا۔ جس دی دھار آد جگادی ریت، جگ جگ ویس وٹائیا۔ جس دا آتم پرما تم سچا گیت، پریم ہو کے میل ملائییا۔ کایا اگنی کرے ٹھانڈی سیت، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ جھگڑا میٹنہارا اوج نیچ، ذات پاتی پنڈھ مکائیا۔ سو مالک سوامی وسے سب دے بیچ، تن مندر ڈیرہ لائییا۔ جو بھگتاں کرے کایا ٹھنڈی سیت، کوڑ کِریا اگن بُجھائییا۔ ست دھرم دی ساچی چلا ریت، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں دُکھڑے کرے بھے بہیت، کایا بھانڈا پت پُنت آپ کرائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سرجیت سنگھ دے نوٹ *

پھلگن کہے میرا وقت سہنجنا سوہنا، پرہہ دتی سوہنی وڈیائییا۔ لیکھے لایا جنم سنگھ موہنا، موہن مادھو دیا کھائیا۔ جس کِریا ندھان پورب داغ دھونا، مہر نظر نظر ٹکائییا۔ سچ دا دیپک ست سچ جگاؤنا، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائییا۔ آتما دا آتما نور اُچاؤنا، اُپا اگم اتھاپیا۔ نو پھاگن بھاگ لگاؤنا، دو پنج جوڑ جڑائییا۔ ہرجن اپنا رنگ رنگاؤنا، رنگت دُهر دی آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ پھلگن کہے میں خوشیاں وچ خوشحال، خوشخبری وچ وڈیائییا۔ کِریا کرے

میرا دین دیاں، درد دکھ بھہ بہنجن دُھر درگاہیا۔ جس کایا سہایا سچا دھن مال، مندر اکو اک وڈیائیا۔ دپیک جوتی آگم بال، نور نورانہ نور چمکائیا۔ ویکھنہارا پورب گھال، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پھلگن کہے کرپا کری پرہو پرہہ میت، متر پیارے دیا کھائیا۔ میرا سینہ کرے ٹھانڈا سیت، جگت آگنی دتی بُجھائیا۔ چرن کول لگا پریت، پریم ملیا چائیں چائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گیت، سوہنگ ڈھولا دتا جنائیا۔ رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست بخشش کر بخشیش، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ کوڑی کرپا میٹ کے ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ پھلگن کہے میں نو نو کیتی اڈیک، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ بھگت بھگت دی دھار پرگٹ کر سینگھ سرجیت، سینگھ جگت دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پھلگن کہے میرا وقت سہاوا، ملے مان وڈیائیا۔ ڈھولے گیت خوشی دے گاواں، گا گا خوشی بنائیا۔ پرہو دی چرن دھوڑی مستک لاواں، دُرمٹ میل دھوائیا۔ پُرکھ آکالا دین دیاں اکو کنت ہنڈھاواں، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارے سیس نواواں، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ دا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھرا اپنا کھیل کھلایا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مہسم پُرا ضلع امرتسر بوٹا سینگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میں کھیل کھیلان وچ سچکھنڈ، نرگن دھار دھار لے انگرٹایا۔ میں تگاں کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ، کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ میں لہنا دینا جاناں جیرج انڈ، اُتہج سینج پھول پھولایا۔ میں سرگن دھار جاواں ونڈ، نو سو چرانوے چوکری جگ کھوج کھوجائیا۔ دین دنی دا تگاں پندھ، پاندھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتما پرماٹما سب دا جاناں اند، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ لہنا دینا جاناں سو ریہ چند، چند ستار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں نرویر دھار نرویرا، ست سرؤپ اکھوائیا۔ میں دو جہان کران سیرا، بھجیاں واہو داہیا۔ میرا کھیل گمبہر گہرا، پردہ سکے نہ

کھٹے اُٹھائیا۔ جگت جہان ہویا بہرہ، دُھن آواز سُنن کھٹے نہ پائیا۔ جگت شاستر کرن مُشاعرہ، صِفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اکِ درڑائیا۔ ستگر شبد کہے میںِ وشو دھار جگایا، بھیو ابھید کھلا۔ برہما برہم
 اُٹھایا، نیتر لوچن پردہ لاہ۔ شنکر دتا پلایا، نندرا آلس گوا۔ اوتار پیغمبر گرو گُردیو سُنایا، ڈھولا سوہلا دُھردرگاہ۔ چاروں کُنٹ ویکھ
 وکھایا، نو ست پھیرا پا۔ انڈج جیرج پھول پھولایا، پردہ پردیاں وچوں چُکا۔ آتم نُور نظر کیسے نہ آیا، جوتی جوت ہوئے نہ کھٹے رُشنا۔ دُھر دا
 ڈنک نہ کھٹے وجایا، نادی دُھن دُھن نہ کھٹے جنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔
 ستگر شبد کہے کِریا کرے پُرکھ اکالا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دینا بندھپ دین دیا لا، دیاںدھ ہر گوسائیا۔ لیکھا جان سچکھنڈ سچّی
 دھرمسالہ، درگاہ ساچی پھول پھولایا۔ دُھر دا حُکم دیوے مہربانا، مہربان اپنا حُکم ورتائیا۔ سوادھان ہووے رام رام، رمیا رام جنائیا۔
 بھیو رہے کاہن نہ کاہنا، رادھ سنیا اکِ سمجھائیا۔ پیغمبر تگو نُور زمیں اسمانا، ظاہر ظہور اکِ اکھوائیا۔ گرو گُردیو کرو دھیانا، بن
 اکھان اکھ اُٹھائیا۔ کی کھیل کرے سری بھگوانا، پر پُرکھ اپنی کار بھگتائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمانا، دو جہاناں نو نو لاگن پائیا۔
 قُدرت دا قادر کرتا وڈ بلوانا، بلدھاری اکِ اکھوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرویر نرنکار پھر کے جامہ، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا
 انت اخیر ورتنا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تختوں لاہ کے راجا رانا، رعیت اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں ست سرُپ شاہو بھوپ بن
 رنگ روپ آتم بٹھے نام دا گانا، ڈوری ست تند صلیب عیسیٰ والی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میںِ ویکھاں دین دُنی دی دھار، دھرم دوارے پھول پھولایا۔ کلجگ کوڑے پاواں سار،
 مہاسارنھی ہو کے بھجّان واہو داہیا۔ لہنا دینا تگاں جیو سنسار، آتم پرماٹم دھیان لگائیا۔ پاربرہم برہم پردہ دیاں اُتار، اُتر پورب پچھم
 دکھن پھیرا پائیا۔ ایش جیو دی جانا کار، کرنی دا کرتا اپنی کھیل کھلائی۔ نو ست کران دھواں دھار، نو نو چار دا پردہ اُٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے میںِ تگاں بھگت سہیلے، ہرجن کھوج
 کھوجائیا۔ جنہاں آتما پرماٹما ہوئے میلے، پرہ مل کے وجی ودھائیا۔ وسے دھام نویلے، سچ دوارے سوہا پائیا۔ اکِ روپ ہوئے گرو گُردیو،

چيلا گر شبدى گنڌه رکھائيا۔ اچرج کھيل پاربرہم پرہہ کھيلے، خلق دا خالق اپنى کل پرگنائيا۔ ليکھا جان سنت سُهيلے، ساجن هو ڪے ملے چائين چائيا۔ رائے دهرم دى ڪٺ جيلے، چوراسى پھاسى دئے مُکائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کريپا کر، ديونہارا ساچا ور، نہکلنڪ نرائن نر، مہاراج شيرسنگھ وشنو بھگوان، ويکنہارا دو جہاناں جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑ ٿلے پربت ييلے، سمنڊ ساگر گہر گمبھير بے نظير ويکھ وکھائيا۔

* ۱۸ پھگن شہنشاہى سمت اٿھ ہر بھگت دوار جيٿھووال ضلع امرتسر ہرجيت سِنگھ دے نوت *

دهرم کہے کلجگ مينوں دس دے وقت آخِر، بنا اکھراں نراکھر دھار سمجھائيا۔ کلجگ کہے سُن ميرے لاڏلے وير، ويرنا ديان جنائيا۔ ميرى اُس دے ہتھ تقدير، جو سمبل بيٺھا دُھر دا ماہيا۔ جس چٽے تے کالى پاؤنى لکير، لائن دُھر دى اک بنائيا۔ ستجگ کرنا تعمير، نينہہ اپنے ہتھ رکھائيا۔ ويکھ سنديسہ ديندا کير، قبران تون باہر درڙائيا۔ پرم پُرکھ دى اگتي تدبير، بھيو جانے کھتے نہ رائيا۔ جس شرع دى ويکھنى شمشير، شريعت کھوج کھوجائيا۔ اوہ سوامى بے نظير، نظراں تون اولے ڏيرہ لائيا۔ جو گھتي آيا ويسير، بھجيا آيا واہو داہيا۔ دين دُنى دى بدلے ضمير، ضامن شبد گرو اکھوائيا۔ جس ليکھ پايا روداس دا کسير، کوڏي کانا دئے گواہيا۔ اوہ مہربان گنى گپير، گہر گور اک اکھوائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کريپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا ميلائے ملائيا۔ دهرم کہے کلجگ ميرے اندر آوے آواز، پرہہ خوشياں وچ جنائيا۔ اوہ تک وقت چُکنا روزہ نماز، کعبياں بھوئے صفائيا۔ سرت سب دى جائے جاگ، ستگر شبد آپ جگائيا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، سوہنگ مانک موتي چوگ مُکھ رکھائيا۔ جن بھگتاں ہوون وڏ وڏ بھاگ، تن وجدى رپے ودھائيا۔ گرہ مندر ديپک جوتى جگے چراغ، چارون گنٹ بھوئے رُشنايا۔ جس صاحب دا ليکھا آد جُگاد، جُگ چوڪري کھوج کھوجائيا۔ اوہ جن بھگتاں دے ڪے پریم دى داد، داتا داني ديا کمايا۔ چٽا رس دُده دا دے سواد، انرس اپنا آپ وکھائيا۔ جو سرن سرنائى جان لاگ، تنہاں لگ ماتر دا ڏيرہ ڏهاہيا۔ کيسے ہتھ نہ آوے کاشي ايڏھيا پراگ، مٿھرا گوکل روون مارن دهاہيا۔ مکے کعبے کرے نہ کھتے جہاد،

حاجیاں حج نہ کھئے وڈیاٹیا۔ نیتر ویکھ سکے نہ کھئے سماج، مذہبیاں ونڈ نہ کھئے ونڈاٹیا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا شبد سُنائے انادی ناد، دُھن آتمک راگ درڑاٹیا۔ گُرمکھ گُرسکھ جائن جاگ، جگ نیتر لوچن نین اکھ کھلاٹیا۔ جو سمبل دیس وسے وچ ماجھ، مجلس بھگتاں نال بناٹیا۔ دھرم کہے کلجگ اوہ تیرا اتم ویکھے راج، رعیت جگت جہان کھوج کھوجاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پرما تم آتم دیوے ستگر شبد امداد، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر مہندر کور سرجیت کور کلسیاں دے نوت *

کرپا کرے پُکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیاٹیا۔ مائس جنم کرائے راس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ لیکھے لائے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام جپائیا۔ کوڑ وکارا کرے ناس، ہوئے ہنگتا روگ مٹائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا نظری آٹیا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، نرگن ساچا چند چمکائیا۔ شبد اگمی دے کے دات، وست اٹل آپ ورتائیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، جس جن اپنا میل ملاٹیا۔ اندر باہر گپت ظاہر وسے پاس، دور ڈراڈا پندھ رہے نہ رائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا روگ دیوے کاٹ، کٹاکش اکو نام لگائیا۔ ساچی منزل پوڑے چڑھا کے گھاٹ، گھاٹا جنم جنم دا پور کرائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی میٹے واٹ، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کرپا کرے صاحب سلطانا، ہر کرتا ڈھدرگاہیا۔ مہربان ہوئے مہربانا، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ اتر دیوے برہم گیانا، آتم پرما تم میلا میلے سہج سبھائیا۔ کرے پرکاش کوٹن بھانا، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ گھر مندر سہائے مکانا، محل اٹل وجے ودھائیا۔ شبد ناد اچے دھنکانا، انراگی راگ سُنائیا۔ لیکھا جان جیو جہانا، ہرجن ساچے لائے ترائیا۔ رنگ رنگائے نوجوانا، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ چرن کول بخش دھیانا، سرت شبد نال ملاٹیا۔ ڈرمت میل دھوئی وچ جہانا، پت پت پٹیت کرائیا۔ گھر سوامی ٹھا کرے آپ پہچانا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ ساچا رنگ رانگن نیکو، ہر کرتا پُکھ کرتار۔ سچ سوامی آتم میتو، مٹر پیارا اگم اپار۔ کایا کرے ٹھانڈی سیتو،

ستگر شبد شبدی دے ادھار۔ گھر سوامی ملے نیکن نیکو، نرویر پُرکھ اگم اپار۔ ساچا کلمہ دیوے اگم حدیثو، نام ندھانا ایکنکار۔ مانس جنم ہرجن جیتو، چرن پریتی کر سچی سرکار۔ ویکھو دھام گرہ انڈیٹھو، سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ۔ پرہہ کا بھانا مانو میٹھو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ کرتار۔ ستگر کرتا دیانده، دینن ہونے سہائیا۔ جگت جہاناں جانے بدھ، بدھنا ناتا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کارج کرے سیدھ، سیدھ صادق جس نون سپس نوائیا۔ جو لیکھا لیکھیا وچ وید رگ، سو اتھرن کلجگ دے بھگتائیا۔ سو رام راما اشارہ کیتا گدھ، جٹا جوٹ بھیو کھلائیا۔ سو ویکھنہارا ایکنکارا اک، اک اکلّا اگم اتھاپیا۔ لیکھے لاوے ہرجن میت پیارے سیکھ، سیکھی سیکھیا سچ درڑائیا۔ نام پدارتھ پا کے بیکھ، خالی جھولی دے بھرائیا۔ مہربان مہربان ہو کے ساچا مت، مت پیارا دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، پریم پریتی اندر کرے بت، بتکاری ہو کے جن بھگتاں دیا کھائیا۔

* ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر چیلّا سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے میں دھرم نون پھڑاں گٹا، ہلون کے دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ تیرا ست پیار تٹا، تٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سوہنیاں میریاں چار کنت لٹاں، لٹیرا ہو کے بھجان واپو داہیا۔ نو کھنڈ پرتمی جڑ پٹاں، دھرنی دھول رہن نہ پائیا۔ خالی کراں بتاں، بتخانیاں کراں صفائیا۔ میں پُرکھ اکال دا لاڈلا پتا، دلارا ننھا سوہیا پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ سہائی رتا، رتڑی کوڑ دتی مہکائیا۔ میرا کھیل رہیا نہیں لکا، نو کھنڈ وچے ودھائیا۔ میں کام کرودھ دا بھکھا، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ میرے اندر ایہو دکھا، دھرم وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ میں شپھل ہون دینی نہیں جنی دی ککھا، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ جگت جگیا سو تیرے راہوں گھتھا، منزل نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے اُتے کریں نہ غصہ، گلہ نہ کھئے رکھائیا۔ میں پوتر رہن دتا نہیں کیسے دا جسا، جسم ضمیر دتا بدلائیا۔ ذرا نگاہ مار لے دیپ کشا، کچھ مچھ دا لیکھ

جنائیا ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میں دھرم نوں بس کے کیتا اشارہ، عیش و عشرت نال جنائیا۔ اپنا ویکھ لے انت کنارہ، تٹاں ویناں پھول پھولائیا۔ تینوں اوتار پیغمبر گرو دے نہ کھئے سہارا، نام ونجھ مہانا ہتھ کھئے نہ آئیا۔ نشانہ رہے نہ کیسے مندر مٹھ شودوالے گرو دوارا، کعبے رہے کُرائیا۔ دھرنی رووے زارو زارا، بن نیناں نیر وائیا۔ کلجگ کہے چاروں گنٹ میرا پسارا، پسر پساری ہو کے دیاں جنائیا۔ دین دنی وچ کیتا دھواں دھارا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ترے گن مایا تاء انگیارا، اگنی اگ دتی لگائیا۔ امرت دھاد ملی نہ ٹھنڈی ٹھارا، امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ نوکھنڈ ہاکارا، پائے پائے کر سرب کُرائیا۔ چار گنٹ ویکھ کھیل اپارا، اپرمپر سوامی میتھوں رہیا کرائیا۔ میرا کوڑ کُریا دا اک للکارا، لالچ وچ سرب ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرم تیرا رہے کھئے نہ بل، بلدھاری ہو کے دیاں جنائیا۔ میرا چاروں گنٹ کپٹ چھل، چھل چھدر نال ملائیا۔ میرا پسارا ویکھ کالی دھار کل، کل اپنی دتی ورتائیا۔ پنچ وکارا جگت دل، دوس رین بھجے واپو داہیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا ماٹی کھل، خالص روپ نہ کھئے جنائیا۔ امرت رس ملے کیسے نہ جل، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ ست سرُپی لگے کھئے نہ پھل، کایا کوڑی سنمل رُکھ وانگ لہرائیا۔ ست سچ دھرم دی ربی کوئی نہ گل، کوڑ کُریا گل گلوکری سب نوں رہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں تینوں خوشیاں دے نال دساں، دہ دشا دھیان لگائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ کے ہساں، ہس ہس کے دیاں درڑائیا۔ اپنیاں کھول کے ویکھ لے اکھان، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ تیرا ستکار رہیا نہ وچ کروڑاں لکھان، اسنکھان گنت نہ کھئے گنائیا۔ تیری قیمت ہو گئی وانگ ککھان، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ میں بلدھاری ہو کے نو ست پرتھی نساں، پرتھم اپنا کھیل وکھائیا۔ پوتر رہن دتا نہیں کیسے مستک متھا، للاٹی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ وڈیائی رہی نہ کر ہتھان، کرم کانڈ نہ کھئے چٹرائیا۔ ست سچ دی جھولی پئے کھئے نہ وتھا، کِریا کوڑ جگت ہلکائیا۔ مایا متا موہ چلا کے رتھا، جگت جگیا سو دتا چڑھائیا۔ کام کرو دھ دی پا کے تھتا، دوس رین بھوائیا۔ اٹھ ویکھ لے رین اندھیری مسّا، سورہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرم کہے کلجگ نہ بن

وڈ ہنکاری، ہنکار وچ جنائیا۔ میرا صاحب جوت نرنکاری، نرویر اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ کوٹن کوٹ جگ پتے وچ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ تُردے گئے اپنی واری، وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ ہُن تینوں کرنی پئے تیاری، ترے گن اتینا دئے کرائیا۔ تیری زین زین رہن نہ دیوے اندھیاری، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ جو لیکھا جانے جگ چوڑی چاری، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ اوہ روپ انویا شاہو بھوپا وڈ سیکداری، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ سو مینوں دیوے سہاری، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ تینوں ہووے خواری، خیرخواہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں سب دے نال کریں غداری، گداگار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اگ لگے تیری اگمی ناڑی، جتھوں سکے نہ کھئے بھجائیا۔ اتم وینا پئے ڈونگھی کھاری، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ سگلے ساتھی تک لے سنگ محمد نال چار یاری، یارانہ یاراں والا ویکھ وکھائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے دھر درباری، مقالے حق کی شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو لہنا دینا لیکھا جانے دیوہاڑی، دوس زین ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر وزارت روڈ رام کور دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم تیرا ربیا کھئے نہ دھرم استھان، استھل دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا کوڑ جھلے جگت نشان، نشانے چاروں گنٹ جھلائییا۔ کرپا کری سری بھگوان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مایا ممتا دے کے دان، میری جھولی دتی بھرائیا۔ پنچ وکار بخش بلوان، سورپیر سنگ رکھائیا۔ شرع چھری دس نال شیطان، شریعت جگت ونڈ ونڈائیا۔ میرا دوس زین یُدھ گھمسان، گھمن گھیری وچ لوکائیا۔ میں پوجا رہن دتی نہیں کیسے کاہن، سیپا رام نہ کھئے وڈیائیا۔ پیغمبر سُنے نہ کھئے پیغام، سجدہ حق نہ کھئے جنائیا۔ مان ربیا نہ منتر ستنام، ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چاروں گنٹ میرا کھیل مہان، کلجگ خوشیاں نال سُنائیا۔ اتم برہم کرے نہ کھئے پہچان، بے پہچان ہوئی لوکائیا۔ ستگر دھوڑی چرن ملے نہ کیسے اشنان، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ گنگا گوداوری کیتی حیران، جمن سُرستی رہی کُرائیا۔ کلجگ کہے

میری کوڑ دی ویکھ دکان، دھرنی دھول اُتے ہٹ کھلائی۔ ونجارے بنے راج راجان، جگت جگیا سو جھولی ڈاہیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی نظر اک اٹھائی۔ کلجگ کہے دھرم دھرنی نوں دے چھڈ، دھول اُتے رہن نہ پائی۔ میں کوڑ نشانہ دتا گڈ، میرے گاڈ دتی وڈیائی۔ تیرا پنجر پُرانا ہویا ہڈ، ستجگ تریتا دواپر دا نظری آئی۔ ہُن سب نالوں ہو جا اڈ، وکھرا گرہ بنائی۔ سب نوں ساڑن والا نال آگ، اگنی آگ لگائی۔ کھیل کرا سرشٹی وچ جگ، کائنات کھوج کھوجائی۔ میل ہونا نہیں اُپر شاہ رگ، شہنشاہ درس کھئے نہ پائی۔ سچ دواویوں مُکی حد، حدوڈ رہن کو نہ پائی۔ کلجگ کہے میری اکو چلنی کوڑ دی ید، یادواں نوں کرشن گیا سمجھائی۔ کوڑ خُماری سب نوں پیاؤنی مدھ، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائی۔ میرا ڈورُو ڈنکا جانا وچ، دہ دشا ہونے شنوائیا۔ کیسے دا قبول ہون نہیں دینا جج، حُجرے ویکھاں تھائوں تھائی۔ کلجگ کہے دھرم تیرے دھرم دی دھار دتی بدھ، گھاؤ لگایا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نور الہی نور اکو دیکھ رہیا جگ، جگ جیون داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر وزارت روڈ اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ اپنی پوری تک لے خواہے، بے خبراں خبر دے سُنائی۔ تیرا لیکھا مُکنا اتم کعبے، محمد چار یاری نال ملائی۔ جس دا حُکم کلمہ اگنی آوازے، آواز چار کُنٹ سُنائی۔ نو کھنڈ پرتھی اڈنے کاگے، ہنس نظر کھئے نہ آئی۔ اوتار پیغمبر گرو جان جاگے، آلس نندرا دور کرائیا۔ ہُن میرے نال جھگرے کاہدے، قاعدہ باقاعدہ پرہہ دئے ورتائی۔ پس اکیسے تک لے اپنے وعدے، واحد دھیان لگائی۔ جو مُشترکہ ہونے مُعاہدے، مُشترکہ دیاں سُنائی۔ تینوں ہونا پئے علیحدے، سنگی سنگ نہ کھئے نہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر وڈا وڈ وڈیائی۔ دھرم کہے کلجگ کیوں چاروں کُنٹ دئے ڈراوا، بھے کوڑ والا رکھائی۔ تیرا خارج ہونا اتم دعوا، دعویدار نہ کھئے اکھوائیا۔ جگت نشانہ رہنا نہیں ناواں، نو کھنڈ نظر نہ آئی۔ کوڑی کرپا رہن نہ پاوے کلاواں، کاگ وانگ نہ کھئے

کُرائیا۔ سب دا لیکھا مُکنا جنہاں سُوَر کھادھیاں گاواں، گوڑ براہمن ----- رہنا نہیں بُھجاں باہواں، ہنکاریاں ہوئے صفائیا۔ تُوں کلجگ ہویا نتھاواں، تھان تھنتر نہ کھئے وڈیائیا۔ دھرم کہے میں پھرنا چائیں چاواں، دھرنی اُتے واہو داہیا۔ اک صاحب دی سیج راواں، کنت کنتوہل اک ہنڈھائیا۔ جس بھگتاں دینیاں ٹھنڈیاں چھاواں، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھاگ لگاواں کھیڑے گراواں، تن مندر وچے ودھائیا۔ میں اوسے دے ڈھولے گیت گاواں، جو مالک ڈھردرگاہیا۔ اوسے دے کول چرناں سیس نواواں، نو نو لاگاں پائیا۔ شبد سندیسہ تینوں سیج سناواں، سہج نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج رنگ آپ رنگائیا۔ کلجگ کہے دھرم تُوں جان دا نہیں میرا زور، جورو زر وچ دیواں رُلائیا۔ اپنا کر کے اندھیرا گھور، تیرا نشانہ دیاں مٹائیا۔ سادھ سنت بنا کے ٹھگ چور، چوری چوری سب دے اندر ویکھ وکھائیا۔ مایا ممتا نال جوڑ، دین دُنی دیواں پھسائیا۔ تیرے نال سارے ناتا جان توڑ، تٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ آگے ہو کے سکے کھئے نہ ہوڑ، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ میرا جواب تینوں نواں نکور، فرق رہے نہ رائیا۔ میں سُوَر پیر بلوان پرہو دا بانکا چھوہر، نوجوان نظری آئیا۔ تُوں میرا تکیں سال بسالا زور، طاقت طاقت نال ازمائیا۔ دہائی دین پیغمبر مقبریاں وچ گور، کوک کوک سنائیا۔ ایمان دی عمل وچ سب دی کٹی گئی ڈور، تندہی تند نہ کھئے بندھائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا اتم سریشٹ بھاگ ہویا متھور، متھیا تینوں دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا لیکھا اور کا اور، اوری اپنی کار بُھگتائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر کیسری دیوی دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میرا ڈنکا چارے کوٹا، دہ دشا رہیا جنائیا۔ دھرم تیرا دھرم دا رہن نہیں دتا کوئی بوٹا، سیج پھل نہ کھئے وکھائیا۔ میں مایا ممتا دے کے بوٹا، ہلارا دتا خلق خدائیا۔ تن وجود کر کے جھوٹھا، جھوٹھی کریا نال ملائیا۔ کایا بھانڈا خالی کر کے ٹھوٹھا، ست سیج وچوں باہر کڈھائیا۔ اتم پر ماتم ناتا تک لے روٹھا، پارہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ میرا صاحب دیا لا میرے اُتے توٹھا، مہربان مہر نظر

اُٹھائیا۔ میں خوشیاں وچ پائی لوٹا، لٹ لٹ کے سب نوں رہیا کھائیا۔ دھرم تیرا بھاگ ہویا نکھٹا، جگت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا چاروں کُنٹ کھیل، کرتو دیاں جنائیا۔ من منسا کوڑی کِرپا کیتا میل، ملنی سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ ثابت رہن دتا نہیں کوئی گرو گُر چیل، چیلا گر نہ کھئے چترائیا۔ آپ رہ کے دھام نویل، ویکھنہارا ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی سجن سہیل، سخا سہیلا اک اکھوائیا۔

* ۲۰ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ جوں شہر کرشن لال دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ میں ویکھی تیری شرع چھری، جو شریعت سنگ بنائیا۔ جس دی کرنی لوک مات بُری، بُریاراں نال نظری آئیا۔ کلجگ کہے دھرم اوہ تک لے دین دنی ہوئی نگری، ستگر شبد نہ کھئے ملائیا۔ آتم پر ماتم دھار کیسے نہ جڑی، پاربرہم برہم نال نہ کھئے ملائیا۔ میری وہن وچ جاندی ساری رڑھی، پھڑ بابوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجگ تیرے وچ پرہو دے بھگت، سچ بھگتی وچ سمائیا۔ اوہ سہاؤندے دھرنی دھرت، دھول ملے وڈیائیا۔ جنہاں دا اکو سوامی کنت، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ اوہناں دے اندر موئی رت بسنت، خزان بیٹھی مکھ چھپائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے چھنت، سوہنگ راگ الاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اوہناں دی بنائے بنت، گھرن بھنہار دیا کھائیا۔ اوہ جگیاسو نہیں ویکھ لے دھر دے سنت، جنہاں ستگر سجن ملیا ماہیا۔ اوہناں دی مہا سدا اگنت، لیکھا گنت نہ کھئے درڑائیا۔ ملی وڈیائی وچوں جنت، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ کے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، پچھلا آگلا پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کھیل کھلائیا۔ دھرم کہے کلجگ تیرے وچ پرہو دے میتے، مٹر پیارے نظری آئیا۔ جنہاں دی اک اگتی ریتے، آتم پر ماتم سنگ بنائیا۔ اوہناں دا نور تک کایا مندر گھر انڈیٹھے، جگ نیتر نظر

کسے نہ آئیا۔ جنہاں دا پیار رس امیوں دسے میٹھے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ ترے گن وچ نہ تپن انگیٹھے، ساتک ست ست سہائیا۔ کوڑے رہے مول نہ ریٹھے، وکھ امرت روپ سہائیا۔ اکو صاحب نال پریتے، چرن کول سرنائیا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیتے، گھر اپنے وجے ودھائیا۔ سو سوامی پرکھنہارا نیتے، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ جس بھگت جن پنت کیتے پُنتے، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، اکو کرے پڑھائیا۔ جس دا لہنا دینا نرگن دھار پیسے، چوہیسے اپنی کھیل کھلائی۔ میٹ مٹائے اوچ نیچے، ذات پات پنڈھ مکائیا۔ سچ دھرم چلائے ریتے، ریتوان اک اکھوائیا۔ جس دی یاد وچ جگ چوکری پیتے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ پرم پُرکھ ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی سوہا پائیا۔ جو لیکھا جانے سب دے کیتے، کرنی کرتا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیل کھلائے دیا کھائے ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی اپنا حکم جنائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر وزرات روڈ پھنن سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں خوشی وچ ماراں تاڑی، تالیاں دیاں سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ سب دی قسمت ہوئی ماڑی، مڑھیا گوراں دین دُہائیا۔ لگی اگ بہتر ناڑی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میری پھری دروبی جنگل وچ پہاڑی، جوہاں نیناں نیر وہائیا۔ سُمند ساگر روندے کھاڑی، خلق خالق والی دتی رُلائی۔ لُجیا رہن دتی نہیں کسے دی داہڑی، داڑھاں ہیٹھ دتا چبائیا۔ دھرم میں تینوں دتا پچھاڑی، مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ اوہ ویکھ دھرنی روندی زارو زاری، چھہر نیناں والی لائیا۔ اُس دی چلے کھئے نہ داری، ددی درد نہ کھئے ونڈائیا۔ میں سُرپیر بلکاری، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس جھگڑا پایا نر ناری، نر نرائن ملن کھئے نہ پائیا۔ دہ دشا ویکھ خواری، خالص روپ نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی ممتا کر پیاری، ناتا پرم پُرکھ ٹُرائیا۔ پنج وکارا لگی یاری، یارانہ آتم پرما تم نہ کھئے جُرائیا۔ پریشان کیتے سنساری بھنڈاری سنگھاری، سنساری اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جدھر تگورین اندھیاری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین دُنی ہوئی دُکھیاری، دُکھاں دُور نہ کھئے کرائیا۔ میری سب دے آگے نمسکاری، نو نو سپس جھکائیا۔ کلجگ کہے میں یاد کراں دیوچاری، دوس زین گیت گاواں چائیں

چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرم کہے کلجگ کیوں ہوئیوں بے درد، دین دنی دُکھائیا۔ تیکھی دھار ویکھ لے شرع کرد، چُھری بنی رُپ قصائیا۔ پُٹھی سب دی ہوئی نرد، ٹی پئی لوکائیا۔ میں پرہو دے آگے کران عرض، بینتی اک سُنائیا۔ اپنا کھیل تک اسچرج، کی لپلا اچرج ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی نپڑد، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ چار ورن ہویا حرج، برن اٹھاراں دین دُہائیا۔ تیری جن سنکھیا آرن آرب کھرب، کھرباں انکڑیاں وچ نظری آئیا۔ تیرا سنسار پرہو بھلیا سرب، ست وچ ست نہ کھئے رکھائیا۔ ہوئے ہنگتا بنی درب، مایا موہ ہلکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا دی ویکھ کرب، کائنات ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا نرالا انوکھا شرکن غرب، گہر گمبہر پردہ آپ اٹھائیا۔ سچ بینتی منظور کر عرض، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جودھے مرد، مرد مردانے ویکھ وکھائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر سنسار سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے کلجگ تک لے اپنی نیتی، کرم کانڈ دھیان لگائیا۔ کرنی ویکھ لے پچھے پیتی، پچھوکر دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے مندر مسیتی، جگت دوارے کھوج کھوجائیا۔ دھار سمجھے کھئے نہ نیکن نیکی، نرویر پُکھ ملن کھئے نہ پائیا۔ تُوں چاروں گنٹ اندھیرا کیتا تاریکی، سچ چند نہ کھئے رُسنائیا۔ تیری مٹی جئے کوڑ گڑیاری لیکھی، لائن رہن کھئے نہ پائیا۔ میری اُس دے اُتے اک اُمیدی، جو مہربان دُھردرگابیا۔ جس دے وچ حق توفیقی، طاقتور نور الاہیا۔ جس دے حُکم وچ ساری سرشٹی جانی جیتی، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرم تُوں نہیں جان دا میری کرنی، کرتا پُکھ دئے وڈیائیا۔ میں کھیل کراؤنا اُپر دھرنی، دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ ترے گن مایا وچ دین دنی سڑنی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ساچی منزل کیسے نہ چڑھنی، سادھ سنت روون مارن دھاپیا۔ میں جھگڑا پاؤنا ورنی برنی، ذاتاں پاتاں دینا لڑائیا۔ میں اک اوٹ

رکھی پرہو دی چرنی، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جس دی اکو ٹک پڑھنی، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں اپنی دساں کی کہانی، کہاوت کی جنائیا۔ میں مان رہن دتا نہیں کیسے بانی، بان انیالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ میں لیکھا ویکھیا چارے کہانی، چاروں کُٹ کھوج کھوجائیا۔ تخت بہا کے مایا رانی، گھر گھر حُکم دتا سُنائیا۔ پنج وکارا نال شیطانی، کام کرودھ لوہہ موہ بنکار ہلکائیا۔ وست دے امولک بے ایمانی، گرہ گرہ دتی ٹکائیا۔ سچ دا رہے کھئے نہ دانی، دانش منداں بُدھی دتی بدلائیا۔ امرت سروور بھریا رہے نہ ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ اگنی تت تپائیا۔ کھیل تک میرے شہنشاہ سُلطانی، پُرکھ اکالا کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جاتا بن نوجوانی، پُرکھ بدھاتا اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا ویکھنہارا دو جہانی، نرگن سرگن اپنا کھیل کرائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر راج سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو کھیل ویکھ کلجگ کل دی، کلکاتی کی اپنا کھیل کھلائیا۔ چاروں کُٹ میرے اُتے اگنی بلدی، بل باون دی دھار نہ کھئے سہائیا۔ کھیل تک لے اٹھسٹھ جل دی، گنگا گوداوری جمننا سُستی مارے دھاپیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے کایا ماٹی کھل دی، خلق دے خالق تیرا نور نہ کھئے رُسنائیا۔ دھار تک لے مہیئل تھل دی، اسگاہاں کھوج کھوجائیا۔ جگت درِشٹی ونجاری ہوئی پنج وکارے دل دی، دلدریاں ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ پدوی ملے کیسے نہ اٹل دی، سچ دوار نہ کھئے سہائیا۔ کی کھیل تیری اچھل اچھل دی، ول چھلدھاری دے درڑائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، پلکان دے پچھے کی بیٹھا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک لے انگیارا بھٹھ، بھٹھیالا کلجگ نظری آئیا۔ دھیرج رہیا نہ کیسے ہٹھ، ست سنتوکھ وچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُٹ ممتا ہٹ، لوہہ ونجارا ڈیرہ لائیا۔ مان رہیا کیسے نہ تٹ، کِناریاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرے

چرن کول رہی ڈھٹھ، نو نو لاگا پائیا۔ دروبی میرے خالی ہتھ، وست دھرم نہ کھتے ہتھ پھڑائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، کرتا ڈھردرگاپیا۔ میرے اُتے کھول کے ویکھ اکھ، پن اکھان اکھ اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ انگیار رہے بھکھ، امرت میگھ نہ کھتے برسائیا۔ کلجگ چلے کوڑ کڑیارا رتھ، نو ست بھجے واہو داہیا۔ پوتر رہی کسے نہ مت، بڈھی چلے نہ کھتے چٹرائیا۔ مانس مانو ایلے رت، مانکھ رہے کُرائیا۔ میں تیرے آگے ستھر بیٹھی گھت، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ میرے نیتر ویاؤندے اتھ، بنجھواں ہار بنائیا۔ تیری وڈیائی صفت اکتھ، مہا کہن کچھ نہ جائیا۔ میرے سوامی آنس، اپنا پندھ مکائیا۔ میں کلجگ چکڑ وچ گئی پھس، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ سب کچھ تیرے وس، اوتار پیغمبر گرو مینوں گئے سمجھائیا۔ کلجگ ہووے پرگٹ، جوتی جاتا دُھر دا ماہیا۔ جو سب دی رکھے پت، پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ میں واسطہ رہی گھت، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن پرتی ساچا جوڑ اکو نت، نانا اور نہ کھتے جنائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں پرتاپ سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ تیرا مکنا پندھ، پاندھیا بھجنا واہو داہیا۔ نال نشانہ مٹنا تارا چند، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ جو حضرت عیسیٰ موسیٰ گایا چھند، ڈھولا سوہلا رسنا نال سنائیا۔ جس نوں نانک دھار کہا بخشند، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا اشارہ کیتا گوہند پُری اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اوہ دو جہانان نوجوانا مرد مردانہ ویکھے لنگھ، سری بھگوان اپنا کھیل کھلائییا۔ انت اخیر بے نظیر کولوں وست اگئی رہیا منگ، دھرم کہے دھرم دوارے جھولی ڈاپیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے نام دی اکو ہووے چنڈ، پرچنڈ چنڈالان کرے صفائیا۔ توں شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، پروردگار نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرم کہے کلجگ کھیل ویکھ میرے بھکونت، کی کرتا کار کھائیا۔ جس دا لیکھا آد انت، جگ چوکڑی حکمے وچ بھوائیا۔ جس نوں جھکدے کوٹن کوٹ سادھ سنت، بھگت سہیلے لاگن پائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گروآں جنایا منت، کلمہ کائنات

سُنائیآ۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، اندج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی بھول بھولائیآ۔ تیرا توڑے گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیآ۔ بودھ اگادھا بنے پنڈت، بُدھی توں باہر کرے پڑھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے آتم دھار سچی سنگت، تن وجود دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک ہوئے سہائیآ۔ دھرم کہے کلجگ میرا مالک حق کرپا، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جو تیرے وچ دین دُنی کرے ترمییا، طرفداری نظر کھئے نہ آئیآ۔ اوہ گہر گمبھیر بے نظیر گئی گہیر غنیا، اگم اتھاپیا۔ جس نے تیرا لیکھا نرگن دھار سارا چینا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ قول اقرار تگے محمد مکہ مدینہ، کعبیاں کھوج کھوجائیآ۔ چوڈاں طبق جس دے ادھینا، چوڈاں لوک سیس نوئیآ۔ اوہ مالک قُدرت قادر قدیا، قُدرت دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی آتم پرما تم ہونی تعلیا، ودیا اکو اک سمجھائیآ۔ ہر بھگت صوفی فقیر گُرمکھ بناؤنا نکینہ، مہربان مہر نظر اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ دھرم کہے کلجگ میرا صاحب سوامی نورا، نوجوان اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی ظاہر ظہورا، ذہن وچ کدے کیسے نہ آئیآ۔ جس اشارہ دتا موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں باہر پڑھائیآ۔ حضرت عیسیٰ جس دا راہ تگے نیڑ دُورا، بیس بیسا دھیان لگائیآ۔ اوہ مالک خالق سب دا لیکھا لہنا دینا کرے پُورا، پُورب ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑا، ٹکے خاک رمائیآ۔ ہرجن چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، دیوے نام وڈیائیآ۔ کلجگ تیرا سماں رہن نہ دیوے کوڑا، کوڑ گُٹب دئے مکائیآ۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا ستگر شبد شبد گر پُورا، پُورن برہم ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ کلجگ کہے دھرم میں سب کچھ جان دا، جاننہار دتی وڈیائیآ۔ میں اوسے دا رنگ مان دا، جو مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ میں پیارا اوسے دے مان دا، جو نتانیاں ہوئے سہائیآ۔ میرا لیکھا کوئی نہیں آنجان دا، بُدھ ہین نہ کھئے اکھوائیا۔ تُوں نظارہ تگنا میری کوڑ دکان دا، چاروں گُٹ ویکھ وکھائیآ۔ میرا نشانہ اگمی بان دا، تیر انیالا اک چلائیآ۔ میں سب کچھ پُندا چھان دا، گہر گہر ویکھ وکھائیآ۔ میں لیکھا جانا چار وید اٹھاراں پُراں دا، شاستر سمرت بھل رہے نہ رائیا۔ میں سندیسہ سُنیا گوپیاں والے کابن دا، جو گھنٹیا ہو کے گیا درڑائیآ۔ میں عیسیٰ موسیٰ محمد لہنا دینا جان دا انجیل قرآن دا، تریت نال ملائیآ۔ میں حُکم سندیسہ سُنیا

نوجوان دا، جو نر نرکار اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوئیا۔ کلجگ کہے دھرم سب کچھ میرے اندر، انتشکرن دھیان لگائیا۔ میں تکیا دین دنی دا مندر، مسجداں پھول پھولائیا۔ میں من منسا بھجدا ویکھیا منوآ بندر، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ میں کوڑ کڑیارا جگت دا بنیا بندر، کل کلیش نال نچائیا۔ پرکاش رہن دینا نہیں کیسے دا اندھیری گندر، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرا تڑا سکے کھئے نہ جندر، بندی بندھن جگت نہ کھئے تڑائیا۔ سچ دوارا مول نہ لنگھن، منزل حق ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں جھگڑا پاؤنا وچ وریہنڈن، وریہنڈ دئے ڈھائیا۔ میرا مالک سورا سرینگن، پرم پُرکھ اک اکھوئیا۔ جس نوں ڈنڈاوت نمسکار سجیدیاں توں باہر کران بندن، نو نو لاگا پائیا۔ میرے سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی وڈ دھناڈھ دھن دھن، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے سری بھگون، بھگون اپنی کار کھائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں جیون سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ کی تیری انتر خواہش، بھیو دے سمجھائیا۔ اتم ماٹی وچ زلنی تیری لاش، کم کیسے نہ آئیا۔ اوہ تک شنکر انگڑائی لئے اُتے کیلاش، کلا اپنی رہیا دکھائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پوری ہونی آس، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ انت رہنی نہیں تیری منڈلاں والی راس، کوڑی کِریا کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ منسا من نہ رہے بدمعاش، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ رُوح بُت پرم پُرکھ کرنی پاک، پنت پُنت رہیا بنائیا۔ تن وجود کایا مندر کھول کے تاک، بحر کپائی پردہ دئے اٹھائیا۔ امرت دیوے بوند سوانت، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ بھگتاں میتا ملے آپ، آپ اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دا کھیل سدا بہہ بہات، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ اوہ جوتی جاتا کل کلکی آپ، کل کلکی اپنا پھیرا پائیا۔ تیری کوڑی کِریا انت کرے ناس، دھرنی دھرت رہے نہ رائیا۔ ستجگ ست کرے پرکاش، پرکاشوان ویکھ وکھائیا۔

جس نوں جھکنے پرتھی آکاش، گگن گگنتر منڈل منڈپ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے جگت جگ دا پُرکھ اکالا آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں پرکاش سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم ویکھ لے میری شکتی، شخصیت دین دنی بدلائیا۔ سچ پیار دی رہن نہیں دتی بھکتی، بھکت بھگوان ملن کھئے نہ
پائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے ویکتی، پینڈا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ پھری دروبی اُپر دھرتی، دھرنی دھول رہی کُرائیا۔ ملے میل نہ کسے پریتم
عرشی، پر پُرکھ درس کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ تک اندھیرا فرشی، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ میرا روپ انو پ ویکھ اسچرجی، اچرج
لیلا دتی ورتائیا۔ پتا پوت رہن دتا نہیں کوئی دردی، ناتا مُحبّت والا تڑائیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے گھر دی، گرہ گرہ پنچ وکار لڑائیا۔ سرت
شبد موں نہ پھڑدی، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ دھار ملے نہ کسے امرت سر دی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا کھئے نہ پڑھدی،
جگت و دیا نال ہلکائیا۔ کھیل تک بہتر نڑ دی، اگنی تت تت جلائییا۔ کایا ویکھ ہنکاری گڑھ دی، ہوئے ہنگتا نہ کھئے مٹائیا۔ کلپنا
ودھائی کوڑے من دی، منسا وچ ہلکائیا۔ کسے سُدھ نہیں آؤندی گوہند چنّ دی، جو چند چاندنا نور الاہیا۔ کلجگ کہے میری کرنی سب
نوں دُنّ دی، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری کھیل پُرکھ اکال نال اگم دی، اگمی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا کھیل ویکھ اولّا، عالمین جنائیا۔ میں پھراں اک اکلا، نو ستّ بھجان
واہو داہیا۔ مان گویا تیرتھ اٹھسٹھ جلا، جلدھاری ہو کے دھیان لگائیا۔ پھری دروبی پہاڑاں تھلاں، اسگاہ رہے کُرائیا۔ میں ہر گھٹ
اندر رلا، گھر گھر اندر ڈیرہ لائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میرا محلا، پُرکھ اکال رہیا بنائیا۔ دئی دویتی سب نوں لایا سلا، تیر انیالا اک چلائییا۔
کسے نظر نہ آئے نہچل دھام اٹلا، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ پائیا۔ میرا کوڑ کُریارا دیپک بلا، چار کُنٹ کرے رُسنائیا۔ پرکاش رہن دتا نہیں
کایا ماٹی کھلا، خالق خلق دتا بھوائیا۔ میرا مہربان محبوب اکو نور الاہی اللہ، آد جگادی وڈ وڈیائیا۔ دوس زین سدا دیوے تسلا، سر

میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی زرگن سرگن سرگن و سناہارا جلا تھلا، مہیئل لیکھا دئے چُکائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں سدھرو دیوی دمانا دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ تیرا بل بڑا انوکھا، سوہنیاں سوہنا نظری آئیا۔ اپنے کرم دا پھول کے ویکھ پوتھا، بن اکھراں نین اٹھائیا۔ تیرا کاریا کرم تھوتھا، جگت ونڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں کنت کوڑ دا ہوکا، حکم پرہ دے نال سُنائیا۔ اتم سُن لے اک سلوکا، سوہلا تینوں دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دبال دی جگنی اکو جوتا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا وچار رہنا نہیں کھوٹا، جس کھوٹیوں کھرے دینے بنائیا۔ تیرا مان دھرتی اُتے رہنا نہیں پوٹا، چاروں کنت جڑ دینی اکھڑائیا۔ بے شک تُوں پُرکھ اکال دا سْت چھوٹا، جگ چوٹھا سوہا پائیا۔ اتم اپنے ہتھ وچ پھڑ لے خالی لوٹا، لٹیا واسنا والی نال رکھائیا۔ تیری جھولی پینا تیرا وچار ہوچھا، ہوچھی مت نال رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کھائیا۔ دھرم کہے کلجگ اپنا ہتھ لے بہار، گٹھڑی کوڑ گنڈھ پوائیا۔ حکم سُن ہر نرنکار، نر نرائن رہیا سُنائیا۔ نال رلاؤنے اپنے یار، پنج وکارا میل ملائییا۔ مایا ممتا موہ کر تیار، ترے گن میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ کوڑ کڑیارا لے اٹھال، نو کھنڈ دھیان لگائیا۔ ٹھگراں چوراں کر بہال، اتر پورب پنچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ تُوں بن سچ توں ہوئیوں کنگال، وست حق نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا بنے نہ کھئے دلال، وچھوڑا روپ نہ کھئے درسائیا۔ تیری کوڑ کُٹب دی گھال، ہر ویکھے تھائوں تھائیا۔ سمبل بہہ کے سب دی کرے سنبھال، سمبل دا والی بے پرواہیا۔ جس دی سب توں وکھری ہووے چال، اولڑی اک درڑائیا۔ اوہ مدھ سوڈن دُھر گوپال، موہن مادھو نظری آئیا۔ جس نے بھگت سہیلے اٹھاؤنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچی وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجگ اپنا ویکھ لے کیتا کرم، کرم کانڈ دا دھیان لگائیا۔ تیرے تھان سَتجگ لیتا جرم، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ جس تیرا بھانڈا بھٹنا بھرم، بھہ بھو چُکائیا۔ جھگڑا میٹنا ورن برن، ذات پات دا لیکھ مُکائیا۔ جن بھگت

نیتر کھولن ہرن پھرن، نِج نین کرے رُشناٹیا۔ سچ پریتی دے کے چرن، چرنودک نام والا پیٹیا۔ تیرا توڑ کے ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا سارے پڑھن، چار ورن اٹھاراں برن اک سمجھائیا۔ آتم دھار منزل چڑھن، پوڑی ڈنڈا اک وکھائیا۔ شبد انادی سُنن کُنن، سروناں توں بنا وجے ودھائیا۔ گھر گھر دیپک جوتی جگن، نُوں نُوں انہ نظری آئیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ہووے مگن، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ سچ سوامی دا اکو ہووے بھجن، بندگی اکو اک سمائیا۔ کلجگ تیرا کوڑ کُٹب اتم ہویا نگن، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ وپندی وپن دھار وگن، شوہ دریا اپنا بل پرگٹائیا۔ صدی سدییوی تیرا مکننا پندھن، پاندھی ہو کے چلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، آد جگاد پُرکھ سمرتھن، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں سدھرو دیوی گھگریل دے نوٹ *

کلجگ کہے دھرم میں تیرے کولوں موں نہ ڈردا، بھہ بھو نہ کھئے رکھائیا۔ میں مالک ساچے گھر دا، جس گرہ وچوں ملی وڈیائیا۔ میں سیوادار پُرکھ نرائن نر دا، جو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو لکھ چوراسی بھندا گھڑدا، وشن برہما شو دئے بدلائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو گھلدا، حکم سندھیے نال سُنائیا۔ میں اوسے دے چرناں ہیٹھاں اپنا سیس دھردا، نو نو لاگا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ہو کے بردا، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، گرتھ شاستر اکھ نہ کدے بدلائیا۔ اوسے دا حکمنامہ پھڑدا، جو بن اکھراں دئے پھڑائیا۔ میں پھراں لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ واہو داہیا۔ تُوں میرا کھیل ویکھنا کلجگ کل دا، کلکاتی ہو کے دیاں وکھائیا۔ میرا تیر چلنا دُئی دویتی جاوے سلّ دا، سلل مینوں دئے وڈیائیا۔ پرہو دا حکم صاحب دا بھانا کلجگ کہے میرے وچ کدے نہ ٹلدا، میں والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا ڈونگی ڈل دا، باہر نکل کھئے نہ پائیا۔ دھرم جی تینوں پتہ نہیں میرے ول چھل دا، اچھل چھل کی میتھوں کھیل کھلاٹیا۔ سچ پُچھو ایس دھرنی اُتے لہنا دینا راجے بل دا، باون بیٹھا دھیان لگائیا۔ جیہڑا رکھی رکیشاں گھلدا، اک تین اٹھ ستّ دا

انک ملائیا۔ اوہ میرا مالک نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ بیٹھا سوہیا پائیا۔ کیسے نوں بہیت نہیں اُس دے گھڑی پل دا، پلکان دے پچھے بہن والا کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، - کلجگ کہے دھرم میری کھیل ہونی انہونی، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ میری دھار وچ سرِشٹی ساری رونی، نینان نیر نیر وبائیا۔ مایا ممتا شرع چُھری کرد نال کوہنی، شریعت شریعت نال ٹکرائیا۔ میری سمت نو وچ پہلی ہونی ہُنی، اگلا سال دئے گواہیا۔ پھیر نو کھنڈ کرنی راؤنی، بھجّاں واہو داہیا۔ گھر گھر کلپنا پاؤنی، پون پانی نال ملائیا۔ شاہ سلطان دھیر نہ کیسے دھراؤنی، اٹھے پھر روون مارن دھاہیا۔ پہلی چیتر خبر سرب پہنچاؤنی، ست ست نال ملائیا۔ دین دُنی دی خاکی خاک اداؤنی، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ کلجگ کہے میں اپنی کلپنا کورواں پانڈواں توں ودھ پاؤنی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میری طاقت دھرم دی دھار نہ کیسے دباؤنی، دبدبے وچ کدے نہ آئیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مشری والا کیپ ضلع جموں ایشر سنگھ در دے گرہ *

دھرنی کہے کلجگ میرے اُتے روندیاں مڑھیاں گوراں، دوس زین زدن وچ گر لائیا۔ پھری دُبائی ٹھگاں چوراں، دروہی کوڑ کڑیاں ہلکائیا۔ ساچا نام کیسے کول نہ رہیا بھورا، رتی رت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ستاں دپیاں ہویا اندھیر گھورا، ست رنگ نہ کھئے چمکائیا۔ پنچ وکارے ودھیا زورا، جورو زر نال ملائیا۔ آتم پر ماتم سب دا ہویا وچھوڑا، وچھڑیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ سرت شبد جڑے کھئے نہ جوڑا، پاربرہم برہم نال نہ کھئے ملائیا۔ دھرم دھار دیاں کٹیاں گئیاں ڈوراں، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ دیناں مذہباں ودھیاں کھوراں، دویتی دوئی نہ کھئے مٹائیا۔ ایس ویلے اک اُس پر بھو دی لوڑا، جو لوڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ جو ستجگ ساچے لائے موڑا، مڑ میرے اُتے وسائیا۔ کلجگ تیرا وقت گوائے تھوڑا، بہتا پندھ نہ کھئے ودھائیا۔ تینوں جواب دیوے اک نکورا، حُکم دُھر دا شبد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے روون اٹھسٹھ، جل دھارا وہن وبائیا۔ ساڈا دھیرج رہیا نہ ہٹھ، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ کوڑ کڑیاں کھیڑا ہویا بھٹھ، کلجگ اگنی گیا ڈاہیا۔ سہنجنا ہوئے کھئے نہ ہٹ، وست نام نہ کھئے ورتائیا۔ چوراں ٹھگا ہوئے

اِکٹھ، سادھو سادھنا وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے سینے لگا پھٹ، پٹی حق نہ کھئے بندھائیا۔ دھرنی کہے میں پُرکھ اکال دے آگے جوڑاں ہتھ، بنا ہتھیاں ہتھ ملائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، تیری اک سرنائیا۔ کلجگ اُٹی گیڑ دے لٹھ، ستجگ سچ دے بدلائیا۔ بن تیری کِریا تیرا کرے کھئے نہ جس، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ آتم ملے کیسے نہ رس، انرس کوڑ لوہہ ہلکائیا۔ سوامی سب دے پردے وس، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ شبداں سنا انحد، انراگی راگ جنائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ کلجگ کوڑا ککرم کر ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت بنا داسی داس، گرمکھ گر گر رنگ چڑھائیا۔ تُوں مالک پرتھی آکاش گگن گگنتر تیری وجے ودھائیا۔ دھرنی کہے دھرم دی میرے اُتے پئے راس، سُرَت شبداں گوپی کاہن نچائیا۔ میری منسا پوری کردے آس، آشا اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے کلجگ اپنا کالا تک لباس، چیتھڑ پُرانے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیری گھنیری رات، چاؤ نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، آتم برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ سب دا لیکھا ویکھ کھات، کھاتہ اپنا پھول پھولائیا۔ سچی لٹی گئی دات، لُٹیرا بن کے تُوں پھریا تھاوں تھائیا۔ مایا موہ لگایا گھات، گھائل کیتی لوکائیا۔ کوڑ گُریارا جوڑ کے نات، سجن ساک لے بنائیا۔ میری اکو آشا دسی پُرکھ ابناش، پریم نال سنائیا۔ کِریا کر شاہو شاہاش، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ کلجگ رہے نہ لوک مات، میری بھومی کر صفائیا۔ ستجگ سچ بخش دے دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ دین دُنی بدل سماج، سمگری ست ورتائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر سوامی میری اتم پت راکھ، رکھک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے دھرنی کیوں نین وباوے نیر، اکھاں چھہر لائیا۔ میرا مالک گئی گپیر، گہر گور اک اکھوائیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ بنا تصویر، تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نوں سجدے کیتے کپیر، قبران توں باہر سیس نوائیا۔ اوہ شہنشاہ پیراں دا پیر، پاربرہم نور الاہیا۔ جس دی دھرنی تُوں ملکھ جاگیر، مالک اکو نظری آئیا۔ جس دا شبداں گرو وزیر، جگ جگ حکم سنائیا۔ اوس نے میری ہستی کیتی تعمیر، بے نظیر دتی وڈیائیا۔ میں چاروں کُنٹ گھتاں وہیر، بھجان واہو داہیا۔ دھرم دا رہن دینا نہیں کھئے دامنگیر، پلو سب دے دینے چھڈائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ میں سب

دی بدل دینی تقدیر، تکبر وچ کراں کوڑ لوکائیا۔ پوتر رہنی (نہیں) کیسے دی ضمیر، زمیں زماں دین دُبائیا۔ کیسے پوتر ہتھ نہ آوے نیر، جل تھل سارے ویکھ وکھائیا۔ ہُن کیوں تینوں ہون لگی پیڑ، دُکھاں بھری دئیں دُبائیا۔ کچھ یاد کر لے جس ویلے ستگر ارجن بدھی پیڑ، انک انک نال ملائیا۔ لیکھا مُکا کے ہست کیڑ، کیٹ کیٹاں ویکھ وکھائیا۔ اوس سندیسہ دتا شبدی دھار مار لکیر، لائن عین دتی وکھائیا۔ کلجگ تیرا شرع دا سنگل زنجیر، بنا پُرکھ اکال توں سکے نہ کھئے تڑائیا۔ میرا مالک خالق اکو دستگیر، دست ہست جس نال لیا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو لیکھا جانے آد جُگاد جُگ چوڑی شاہ حقیر، حقیر حقیرا اپنا روپ بدلائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں گردت سنگھ چھمب دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں بننا نہیں ڈرپوک، سپس نہ کیسے جھکائیا۔ میرا ہوکا حق چوڈاں لوک، چوڈاں طبق کراں شنوائیا۔ حُکم سندیسہ سناواں اگم سلوک، سوہلیاں باہر پڑھائیا۔ پرم پُرکھ دا بھانا سکے کھئے نہ روک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میں سرشٹی ساری جگت وکارے وچ دیواں جھوک، حُکم پرہہ دا مٹاں چائیں چائیا۔ اکو میری خوشیاں والی مؤج، مجلس کوڑ کُٹب رکھائیا۔ نوجوان مرد مردان ہو کے دساں اپنی پہنچ، بھيو ابھيو کھلائیا۔ میں دُنیا وچوں ایویں جانا نہیں اؤنت، اپنے کرم دا نشانہ جانا گڈائیا۔ میرا خصم خصمانہ نوجوانا اکو کھؤنت، پارہرم بے پرواہیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا وچ کروچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرم میں اپنے کھیل وچ نہ ڈردا، ست سچ دیاں سمجھائیا۔ میں لیکھا ویکھنا لہندا چڑھدا، دشا کوٹ پھول پھولائیا۔ جیو جنت ویکھنا نام کلمہ پڑھدا، انتشکرن کھوج کھوجائیا۔ کون پُرکھ اکال دا بنے بردا، کون مُرید ہو کے مُرشد آگے سپس نوائیا۔ میں لہنا دینا لیکھا جانا پنج تت کایا دھڑ دا، تن وجود پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد

میرا سنگ نہیائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا کھیل ویکھنا اچنبھا، انوکھا دیاں وکھائیا۔ جس یاد کیتا محمد وچ یک چھمبہ، بھیو ابھیدا دیاں گھلائیآ۔ میرا لہنا دینا ہووے وچ نو کھنڈا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ نال کھڑکائیآ۔ چاواں نال پھراں وچ وربھنڈاں، وربھنڈی دھیان لگائیآ۔ اپنا انت آخیر دا ویکھاں کنڈھا، تٹ کنارے کھوج کھوجائیآ۔ میرا پچھلا وقت سہنجنا لنگھا، اپنا پندھ مکائیآ۔ میرا لیکھا نال گوبند دھار بونجا، باون اکھری دئے گواہیا۔ میرا سفر نہیں ہن لمبا، لما پے کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ دھرم کہے کلجگ کی مینوں نرگن دھار دسدا، سرگن کی سمجھائیآ۔ حکم سن اگم الکھ دا، اگوچر کی درڑائیآ۔ تیرا لہنا دینا انت پورا ہونا بھٹھیلے بھٹھ دا، اگنی اگ نال ملائیآ۔ اوہ مالک سوامی گھٹ گھٹ دا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جیہڑا جگ جگ سب دیاں جڑاں پٹدا، بٹنے والا دئے گواہیا۔ اُس دا حکم سندیسہ ست دا، ست ستوادی ہو کے آپ جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈائیآ۔ دھرم کہے کلجگ کی تینوں حکم سندیسہ دساں، دہ دشا دھیان لگائیآ۔ تیری رین اندھیری مٹنی مسا، اماوس اپنا روپ بدلائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لیکھا جانے ہوڑا اُتے سسا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈائیآ۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے پھرے نسا، ایکنکار اپنی کل ورتائیآ۔ آد پُرکھ نرنجن حکم دیوے سمرتھا، سری بھگوان تھاؤں تھائیا۔ ابناشی کرتا وپیرا رہیا گھتا، پارپرہم پرہہ اپنا پردہ لاپیا۔ ستگر شبد لیکھا رکھے اپنے ہتھا، دوسر ہتھ نہ کھئے پھڑائیآ۔ اوہ تک گوبند جس دے ستھر لتھا، اوہ یارڑا نور لاپیا۔ جس نے تیری کوڑ کڑیاری ختم کراؤنی کتھا، کتھنی کتھ نہ کھئے درڑائیآ۔ اوہ ستجگ چلائے ساچی رتھا، رتھوابی بنے ڈھر دا ماہیا۔ جس دے چرن کول سیس سب دا جھکے متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیآ۔ سو سوامی انترجامی وسنہارا گھٹ گھٹا، ہر گھٹ رہیا سائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھیو ابھیدا اپنا جانے الکھنا الکھا، لیکھا لیکھ لکھت وچ نہ کھئے جنائیآ۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں پورن سنگھ دے گرہ * *

کلجگ کہے دھرم میرا ویکھ لے اکو انکا، جگت انکڑیاں توں باہر دھیان لگائیا۔ خدی ہنکار و جاواں ڈنکا، نو ستّ شنوائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سہاواں بنکا، گرہ اکو وجے ودھائیا۔ لیکھا جانا راؤ رنکا، راج راجانا پردہ لاپیا۔ میرے حکم فرمان دا اکو تنکا، تن وجود دیاں ہلائییا۔ دین دنی دا پھیر کے منکا، منسا کوڑ نال ملائییا۔ گرُمکھ رہے کھئے نہ بنسا، کاگ وانگ سرب گُرائیا۔ دھرم دی دھار دے کھئے نہ بنسا، بنساولی دیاں بدلائییا۔ چاروں کُنٹ اکو میری منسا، مانس مائکھ دیاں بھلائییا۔ آتم پرما تم ملے کیسے نہ کنتا، کنت کنتوبل نہ کھئے ہندھائییا۔ چولی چڑھے نہ رنگ بسنتا، خوشی خوشی وچ نہ کھئے مہکائییا۔ تن وجوداں اندر بہراں ہوئے ہنگتا، ہنکار گڑھ سہائییا۔ میرا بھیو پائے کھئے نہ پنڈتا، بدھیوان نہ کھئے چٹرائیا۔ میں لیکھا جانا پنج ت کا، تتوت کھوج کھوجائییا۔ سنسار ونجاراں کران لہو مجھ رت کا، نو ستّ ویکھ وکھائییا۔ پیار رہیا نہ کیسے برہم مت کا، پاربرہم وچ نہ کھئے سمائییا۔ نانا توڑاں دھیرج جت کا، ستّ سنتوکھ وچ نہ کھئے سمائییا۔ مان رہن دینا نہیں تیرتھ اٹھسٹھ کا، گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھاپیا۔ ذرا کھیل تکنا مندر مسجد شودوالے مٹھ کا، چرچاں گرو دوارے دھیان لگائیا۔ کوئی ونجارا رہن دینا نہیں ہٹ کا، ہٹوانے بیٹھن مُکھ چھپائییا۔ اوڈھن سپس ملے نہ کیسے پٹکا، پاٹل ہوئے نہ کھئے سہائییا۔ ایہ کھیل پرہو دی اوس مت گت دا، جو جاننہار خلق خدائییا۔ میرا اکو انگیارا چار کُنٹ تپدا، شانت سکے نہ کھئے کرائیا۔ میں رس رہن دینا نہیں کیسے جپ دا، پوجس پابن نہ کھئے وڈیائییا۔ میں روپ بناؤنا مایا سپنی سپ دا، گھر گھر ڈنگے چائیں چائیا۔ دوس رین میں واہو داہی تھدا، بھجان تھاوں تھائییا۔ میری پیج پُرکھ اکالا رکھدا، سر میرے ہتھ ٹیکائییا۔ کلجگ کہے دھرم میں سچ کہانی دسدا، دہ دشا کران شنوائیا۔ ایہ لیکھا نہیں کیسے دے وس دا، واسطہ پرہ دے نال جُرائیا۔ میں اُس سمیں نوں تکدا، بن نیناں نین اٹھائییا۔ جو وقت سہنجننا ہووے پُرکھ سمرتھ دا، ہر کرتا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجگ نہ کر کوڑ دلیری، دلبر دوست دیاں جنائییا۔ توں کوٹن وار آئیوں دھرتی اُتے پائی اپنی پھیری، پھرت پھرت پنڈھ مکائییا۔ تیری کلا ورتدی رہی گھنیری، گھنٹیا تینوں دے کے جائے وڈیائییا۔ نو ستّ کوڑ گُریار چلدی رہی

بیڑی، نئی نؤکا جگت وکھائیآ۔ کردا رہوں میری میری، ہوئے ہنگتا نال ملائیآ۔ ہُن صاحب سوامی انترجامی تیری جڑ رہیا اُکھیڑی، اُگن آتھن تائیں سمجھائیآ۔ انت ہونا خاک دی ڈھیری، ماٹی خاک وچ مل جائیآ۔ اُٹھ اپنی تک لے اتم وار دی اندھیری، اندھ آتم دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل آد انت جُگا جُگت کرنی دا کرتا کرنہارا مہری، مہربان مہربان مہربان اپنا حُکم ورتائیآ۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں شاہنی دیوی دے گرہ *

دھرم کہے کِریا کرے سری بھگوانا، ہر کرتا دیا کمائیآ۔ کلجگ میٹے کوڑ نشانہ، چار کُنٹ نظر نہ آئیآ۔ حُکم سندیسہ دیوے نؤجوانا، مرد مردانہ دیا کمائیآ۔ لیکھا جانے جیو جہانا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیآ۔ سنت سہیلے گرمکھ کرے پہچانا، بے پہچان آپ اُٹھائیآ۔ دُھر دا دیوے نام ندھانا، وست امولک آپ ورتائیآ۔ چرن پریتی بخش دھیانا، نیتر لوچن نین بگھسائیآ۔ آتم اُپجا کے برہم گیانا، برہم ودیا اک پڑھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے اک گانا، راگ راگیاں پندھ مکائیآ۔ گھر مندر سہا مکانا، گرہ مندر اک وڈیائیآ۔ شبد دے دُھر دی دُھنکانا، اناد انادی ناد وجائیآ۔ امرت ساچے سر نھانا، دُرمت میل دھوائیآ۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے شہنشاہ سلطانا، ستگرُو اگم اتھاپیا۔ جو آون جاون لیکھ مکائے پھاسی جم کٹانا، کٹاکش اپنا نام لگائیآ۔ گرمکھ ہر بھگت سہیلے گھر ساچے میل ملانا، آکے وچھڑ کدے نہ جائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم کرے پروانا، پر م پُرکھ پرہ اپنا میل ملائیآ۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں اندرو دیوی دے گرہ *

دھرم کہے ستگر شبد کرے مہربانی، سر بھگتاں ہتھ ٹکائیا۔ چرن دھوڑ کرا ایشانی، ڈرمت میل دھوائیا۔ ڈھر دا نام بخش انامی، جگ دیوے مان وڈیائیا۔ شرع دی کوڑ کٹ غلامی، غربت اندروں باہر کڈھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاوا ہووے ساچے کاہنی، رام راما میل کے وجے ودھائیا۔ ست دا سچ ہووے جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ ہرجن ساچے انتر بخش اکم دھیانی، نیج لوچن نین کھلائییا۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمانی، اسم اک سمجھائییا۔ گرھ توڑ جگت ابھانی، ہنگ برہم بھو کھلائییا۔ لیکھے لا کے جیو پرانی، پران ادھاری آپ ہو جائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔ جھگڑا میٹ کے چارے کھانی، انڈج ڈیرج اُتہج سینج پندھ مکائییا۔ نگاہبان ہو کے ویکھنہار شاہ سلطانی، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل دیوے اپنی آپ آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھائییا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں شنکر سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے میں ستگر شبد دا داسی داس، دوس رین سیو کھائییا۔ جس دا حکم پر تھی آکاش، گگن گگنتر رہیا سنائییا۔ جس دی دو جہان منڈل راس، لکھ چوراسی گوپی کاہن نچائییا۔ میں اوسے دی رکھی آس، آساوند اک ہو جائیا۔ کون ویلا کیرپا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دیا کھائییا۔ میرا سگلا بنائے ساتھ، سنگی اک اکھوائیا۔ دین دنی دی بدل دیوے گاتھ، اکو حق کرے پڑھائییا۔ جس دی آسا رکھ کے گیا تریلوکی ناتھ، تتاں لوکاں توں باہر دھیان لگائییا۔ اوہ کھیل کرے ہر رگھپت رگھناتھ، رگھنس جس دی آس رکھائییا۔ سچ سوامی بن کے کھلاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا دئے کر جوڑ ہاتھ، نمو نمو اپنا سپس نوئییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے میری پوری کرے آس، آسا اکو اک رکھائییا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں رسال سنگھ تے ودیا دیوی دے گرہ *

ستگر شبد کہے چار جگ میریاں رُتاں، آد جگاد ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ میں لیکھا جانا کایا پنج تت بُتا، بُتخانیاں ویکھ وکھائیا۔ دوس رین کدے نہ سُتا، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ میرا مالک ابناشی اک اچتا، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ جس دی دھار وچوں اٹھا، جنم دین والی کھئے نہ مائیا۔ دین دیاں ہو کے تھھا، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا تن وجود نہیں کوئی جسا، مائی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے انتر نہیں کوئی غصہ، گلہ جگت نہ کھئے جنائیا۔ میرا روپ انوپ مونڈ مُندائے داہڑی کیس نہ کھئے مچھا، نرگن نراکار دتی وڈیائیا۔ میں گر اوتار پیغمبران دھر دا مالک ہو کے پُچھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جگ چوکرئی سہائے اپنی رُتا، رُڑی اپنے حکم نال مہکائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں پرکاشو دیوی دے گرہ *

دھرم کہے میرا بھاگ ہویا اُدھا، سچ ملے من وڈیائیا۔ ستگر چرن چھپایا اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ جس دا لہنا دینا پورب جگا، چوکرئی دے وڈیائیا۔ سو وقت سہنجنا پُجا، تھت وار رنگ رنگائیا۔ جتھے بھاؤ چکانا دوجا، دُتیا بھے مٹائیا۔ بھيو گھلاؤنا گجھا، انتر پردہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے بھاگ متھن، متھیا دسے جگت لوکائیا۔ کیرپا کری سری بھگوان، پرہہ بخشی مان وڈیائیا۔ میرا نور دا چڑھیا اگئی چن، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ میرا میٹے چنتا غم، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ میں خوشیاں وچ رواں چھم چھم، نیناں نیر چھپر لائیا۔ میرا ملیا پُرکھ پر، پر پُرکھ ملی سرنائیا۔ جس بھيو گھلاؤنا برہم، پاربرہم دیا کھائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا مائی چرم، چم درشتی دئے بدلائیا۔ کوڑی کیرپا کڈھ کے بہم، بھانڈا بھو بھٹائیا۔ تِس صاحب دی لاگان سرن، نو نو سیس جھکائیا۔ دھوڑی رماواں چرن، چرنودک مُکھ چوائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سوامی تارن ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں طوطی دیوی دے گرہ *

دھرنی کہے میں خوشیاں وچ پکارا، میرا روم روم کرے شنوائیا۔ کرپا کرے نر اوتارا، نر نرائن ڈھردرگاہیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپر تکدی رہی سہارا، کلجگ انت ہوئے سہائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیارا، نرگن نر جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑا میٹے اندھ اندھیارا، سچ نر دئے چمکائیا۔ میں اُس دے چرن سرن کران نمسکارا، نو نو لاگاں پائیا۔ جو جوتی دھار آیا دوبارہ، سرگن نرگن روپ بدلایا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، شاہی چلے نہ کھئے چترائیا۔ اوہ بھگت سہیلا بن کے میت پیارا، متر پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دیوے نام شبد خُمارا، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں دس جیکارا، سوہنگ کیتی سچ پڑھائیا۔ ستجگ سچ لائے دربارا، دھام سہنجنا اک سہائیا۔ دھرنی کہے میں نمکھ نمکھ اپنا وارا، جس وارتا پچھلی دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر شبد شبد گر ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں بلونت کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرا روم روم کھڑیا، دکھ درد رہیا نہ رائیا۔ میرا اُلٹا گیارا گریا، چکر چکرورتیاں والے بدلایا۔ میرا صاحب سوامی ملیا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ نو کھنڈ ست دیپ (بلیا)، تیر نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا پورا ہویا چھلیا، کلجگ چھلیا ویکھ وکھائیا۔ حق نعرہ تکیا محمد ال ایلا، رسول رسولا ویکھ وکھائیا۔ میرا محبوب لیکھا جانے بسملیا، بسمل ویکھ کے تھاون تھائیا۔ گوہند دا تکیا نرالا چلیا، کمان ترکشاں نال ملائیا۔ لیکھا تکنا بورے ککے بلیا، مسیح اپنی لئے انگڑائیا۔ خوشی ہوئے گورکھ والیاں ٹلیا، مچھندر بھجن واپو داہیا۔ لیکھے

لگی گوتم والی سلیا، اہلیا اہل رُپ بدلائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دھرم دھار دا بیڑا ٹھلایا، بن ساگران سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو دلیل وچوں دلیا، بھيو ابھید رہے نہ رائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں بھاگ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں دساں شرے عام، شرع شریعت والیاں دیاں سمجھائیا۔ میرا مالک خالق اک امام، عملان تون رہت نور الایہا۔ جس نوں سجدے کرن تمام، قدمان وچ سیس جھکائیا۔ اوہ دُھر سندیسہ دیوے پیغام، پیغمبران خواہش نال ملائیا۔ صدی چوڈھویں ہونا کھیل مہان، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ جس دی شہادت دیوے مجیدقرآن، گرہ کائنات ویکھ وکھائیا۔ اُس تکنا سب دا ایمان، دھرم دھار دا پردہ آپ چُکائیا۔ سُرپیر بن نوجوان، نوبت حق حق وجائیا۔ شرع دے لیکھے جانے جانی جان، جانہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک محبوب، سچ مُجبت وچ سمائیا۔ جس دا عالیشان عروج، درگاہ ساچی مقامے حق نور چمکائیا۔ جس دی منزل اک مقصود، سچ دوارا نظری آئیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جنت پنج تہ بھوت، تن وجود ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ جس دے حکم وچ دین دُنی رہے محفوظ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈا وڈا۔ دھرنی کہے میرے مالک بے پرواہ، پروردگار وڈا وڈا۔ جو واحد اک خُدا، اللہ عالمین بے پرواہیا۔ جس دے اتوں سارے بھوئے فدا، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ لیکھا جانے اُتے بسدھا، دھرنی دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ جس دا بھید رہے نہ گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اُس دی اکو ہونی الل صبح، سُبھان اللہ کہہ کے جس نوں سیس نوائیا۔ جس دا سمجھے کھئے نہ مدعا، مُدتاں دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا دینا لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول کہے میرے اُتے کلجگ کوڑ کِریا ویکھ وکھائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ منوال کیمپ ضلع جموں گیان چند، کھوجو رام دے گرہ * *

ستگر شبد سدا دیال، دیناں بندھپ اک اکھوٹیا۔ پرم پُرکھ سدا کرپال، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ہرجن ویکھے اپنے لال، گرْمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ جگ جگ لوک مات کرے سنبھال، نرگن سرگن ہوئے سہائیا۔ لکھ چوراسی توڑ جنجال، جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ سچ پریت نبھاوے نال، پریا پریت دیا کٹائیا۔ مانس جنم دی لیکھے لاوے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ مہربان ہو کے ہرجن ساچے لے سنبھال، ہر ہر اپنی گود اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائے سچی دھرمسال، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ ترے گن ناتا توڑ جنجال، جاگرت جوت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی خوشی بنائیا۔ ستگر شبد سدا مہربانا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں دیوے دانا، نام ندھانا جھولی پائیا۔ امرت رس دیوے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ ہرجن سدا سدا دے متنا بھانا، گرْمکھ بھانے وچ رہائیا۔ جگت وبار آنا جانا، آتم تن وجود کھیل کھلائییا۔ جنہاں اُتے کرپا کرے گن ندھانا، سری بھگوان دیا کٹائیا۔ اوہناں دا جنم کرے پروانا، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ تھر گھر دیوے استھانا، جتھے گرْمکھ بیٹھے چائیں چائیا۔ اوتھے دیپک جوت جگے مہانا، نور نورانہ نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت سہیلے میرے بنس، بنساولی دھرم دھار جنائیا۔ گرْمکھ لیکھے لگا راج بنس، ہنسراج بنس مکھ سوہیا پائیا۔ جھگڑا مکیا وچوں جیو جنت، جاگرت جوت ملی وڈیائیا۔ ستگر پورا بنائے بنت، گھڑن بھنہار اگم اتھاپیا۔ آتم میلا ہویا پرم پُرکھ ساچے کنت، جگت وچھوڑا رہیا نہ رائیا۔ اکو روپ ہوئے بھگت بھگوت، کھوجو رام چنتا رہے نہ رائیا۔ گیان چند گیان دا اکو منت، منتو سارے حل کرائیا۔ جیہڑی پدوی سچکھنڈ دوار ملدی پورے سنت، سہج سبھاؤ دتی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ ہنسراج کہے میں ستگر دھار دا سچ پیارا، آتم پرما تم وچ سہائیا۔ ملیا سچکھنڈ سچا دوارا، جتھے چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ نظر نہ آئے کھئے چند ستارا، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ جتھے اکو نور ظہور ظاہرا، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جتھے جوتی دھار وسدے پیغمبر گر اوتارا، نور نورانے نظری آئییا۔ میرا استھل سہائے اوہ چبارا،

جتھے دیا باقی نہ کھئے سہائیا۔ میرا پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی دُھر دا ملیا ساجن میت مُرارا، مُرارا گوبند ماہیا۔ میرا آون جاون لکھ چوڑاسی لیکھا چُکیا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری میری دین گواہیا۔ میرا پیار ستکار سب دے نال اپارا، اپرمپر سوامی دتا بنائیا۔ مینوں رووے کھئے نہ زارو زارا، نیتر نیناں نیر نہ کھئے وہائیا۔ میرا گرہ گھر ملیا اوہ گھر بارا، جس گھر وچوں میری آتم وچھڑ کے لوک مات بھجیا واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہر کرے اپار ہنس (راج) چوڑاسی وچ نہ آئے دوبارہ، پرہ دی جوت وچ مل کے جوت جوت وچ سہائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ منوال کیمپ ضلع جموں گیان سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میری ویکھ جگت قُربانی، آپا وار کے دیاں وکھائیا۔ چاروں کُنٹ تیری رہن نہیں دینی سچ نشانی، نشانہ نو ست نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنیا اندر بھرنی بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہووے لوکائیا۔ حُکم دیوے مینوں میرا پتا اسمانی، حضرت عیسیٰ میری دئے گواہیا۔ لیکھا جانا شہنشاہ سلطانی، والی دو جہانی دیا کھائیا۔ جس دی دھار زمیں اسمانی، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ جس توں گاؤندے اکھراں نال رسن زبانی، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ اوہ سب دا ہویا جان جانی، جاننہار وڈ وڈیائیا۔ میرا لیکھا ویکھ مستک وچ پیشانی، پیشتر جس دا اتار پیغمبر گرو لیکھا گئے درڑائیا۔ میں جھگڑا پاؤنا جسم ضمیر جسمانی، چار کُنٹ حُکم ورتائیا۔ شرع چھری بنے قتل عامی، قاتل مقتول دین مذہب ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکرئی ویکھنہارا جیو پرانی، پر پُرکھ اپنا بھیو کھلائییا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ منوال کیمپ ضلع جموں شاہنی دیوی ماجرہ دے نوٹ *

دھرم کہے کلجگ میں تیری تگان کالکھ، جو گھر گھر ٹکے دتے لگائیا۔ اوہ ویکھ ستگر شبد تیرا اتم بنے ثالث، ثالثی سچ والی کھائیا۔ بھکت سُپیلے چُن کڈھے وچوں خالص، خالص اپنا نام سمجھائیا۔ تیری چلے کھئے نہ نالش، منوآ من نہ کھئے بھڑکائیا۔ ساڑ سکے نہ تیری اگنی آتش، تتان تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجگ میں تیرا ویکھ لیا وچار، وچرکے دیاں سُنائیا۔ ٹوں جگت کرنا چاہندا دھوآن دھار، نو ست اندھیرا چھائیا۔ ست رہے نہ وچ پیار، پریتی پریم نہ کھئے بنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئے و بھچار، کوڑ کرپا جگت ہلکائیا۔ دیپک جوت ہو دسے نہ کھئے اُجیار، نور نورانہ نہ کھئے ڈگمگائیا۔ دھرم کہے کلجگ میرا صاحب بلی بلکار، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو سیس نوئیا۔ اوہ تیرا لہنا دینا ویکھے اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی دیا کھائیا۔ تیری کرنی دا کرتب لیکھا جانے آپ نرنکار، نرویر پُرکھ اگم اتھاپیا۔ ٹوں ہو جا خبردار، بے خبراں خبر دیاں سُنائیا۔ صدی چوڈھویں انت دا لیکھا لے وچار، الفیے نال ملائییا۔ اوہ تک حضرت محمد دا اقرار، کون یاری چار نال نیھائیا۔ جس دے اُتے تیرا ہو نہ سکے تکرار، تقریر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرا مالک خالق خود مختیار، مختیاری جگت نہ کھئے اکھوائیا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتار، امام اماما نور الابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، حکم حکم وچوں درڑائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیڑ سردارا سنگھ دے گھر وڑدیاں ویہڑے وچ ہی ضلع جموں *

بھکت سنگھاسن رہے وچھیا، وشو دا روپ اک درسائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پوری کرے اچھیا، نراچھت ہوئے آپ سہائیا۔ ست ست دی دھار پاوے بھچھیا، جھولی آتم آپ بھرائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پورب لکھیا، پاربرہم پرہ بے پرواییا۔ ہرجن چرن پریتی ساچی سکھیا، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیا۔ دین دنی جگت جہان مٹھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر پریم رس سدا مٹھیا، ہرجن ساچے آپ

چکھائیا۔ جنہاں نوں دُھردرگاہوں بھیجے آپ چٹھیاں، تنہاں میلا سہج سُبھائیا۔ اوہ آتما پرماٹما دی سیجا لٹیاں، سُکھ آسن سوہا پائیا۔ جیہڑیاں اِکو دوارے وِکیاں، قیمت اُور نہ کھئے جنائیا۔ اوہ لیکھے لگنیاں وڈیاں نکیاں، پردھ بال نہ کھئے رکھائیا۔ اوہناں دیاں سہاؤن سدا متیاں جنہاں نوں (ملیا) مِتر پیارا ماہیا۔ جس دی یاد وچ جُگ چوکڑی بیتیاں کیتیاں، کیتے جُگ گئے وہائیا۔ اوہ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی سیتیاں، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جس نے اگلیاں کرنیاں آپ اُلکیاں، مارگ آپ درسائیا۔ اوہ سَتگر شبد کرے تصدیقیاں، دوجا اُور نہ کھئے جنائیا۔ سچ سِنگھاسن کہے میری آشا منسا والیاں پریتیاں، چرن چھوہ نال وڈیائیا۔ میں نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ گندا رہیا گیٹیاں، بن بندسیاں انکڑیاں انک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ سِنگھاسن کہے میرا دھرت وچھوٹا، وشیاں توں باہر نظری آئیا۔ جتھے سَتگر شبد بہاؤنا، سچ دوارا سوہا پائیا۔ جو آتم دھار پرماٹم بن پراہنا، نرگن آوے چائیں چائیا۔ جس دا ڈھولا تُوں میرا میں تیرا گاؤنا، سوہنگ شبد سہج سُکھدائیا۔ اُس نے بھگت سنت گُرمکھ سہیلے لیکھے لاؤنا، پورب لیکھا دئے چُکائیا۔ چرن کول سچ سرنائی آپ ٹکاؤنا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اندروں بُرج ہنکاری ڈھاہنا، نون سو اکھڑ دئے پڑھائیا۔ ہر سنگت ساچا میل ملاؤنا، مل مل اپنی خوشی بنائیا۔ گھڑی سہنجی وقت سہاؤنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ گھر ابناشی ٹھاگر پاؤنا، باہروں کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس انحد نادى شبد وجاؤنا، دُھنی ناد ناد شنوائیا۔ گرہ امرت رس جام پیاؤنا، ترسنا ترکھا کورٹ مٹائیا۔ دیپک جوتی جوت جگاؤنا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جس سچکھنڈ دوار اِکو دھام سہاؤنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سو سوامی انترجامی پاربرہم پت پریشور جن بھگتاں در اپنا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق وچ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہر سنگت سد اپنے رنگ رنگاؤنا، جس دی رنگت اُتر کدے نہ جائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیڑ ضلع جموں سردارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا ہویا وقت شہنجا، سوہاوت پرہہ دتی وڈیائیا۔ کِریا کرے دین دِیال درد دکھ بھہ۔ بھنجا، پاربرہم اکم اتھاپیا۔ جس دی دھوڑی ملیا ساچا چندنا، ڈرمت میل دئے دھوایا۔ نیترا پا کے نام ندھانا انجنا، لوچن نین کرے رُشنایا۔ جن بھگتاں گھر ملیا اکھی سبجنا، ساجن میت اک اکھوایا۔ جو کایا ماٹی چولی چاڑھے رنگنا، رنگت اپنی آپ رکھایا۔ میری اُس پرہوؤ نوں ڈنڈاوت بندنا، سجدیاں وچ سیس نوایا۔ جس کھیل کھلایا تٹ کنارے جمنا، گوداوری انت جس دی دئے گواپیا۔ اُس دا گلشن مہکے چمنا، ہرجن پھلواری آپ مہکایا۔ دھرنی کہے میں اُس دا حکم مننا، منسا اور نہ کھئے بنایا۔ جس کھیل کھلایا دُشٹ دمنا، گوبند اپنی گنڈھ پوایا۔ اُس دا انت کنت بھگونت دھار وچ اکو ڈنکا وجنا، نو ست کرے شنوایا۔ کلجگ کور کُریارا میرے اتوں بھجنا، دھرنی خوشی نال سُنایا۔ سریشٹی سریشٹ سبائی اکو نام چمنا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ ستجگ ساچا سچ دی دھار لے کے میرے اُتے وسنا، واسطہ پرہہ دے نال جڑایا۔ میرے اُتے کوڑی زین اندھیری مٹے مسنا، نوری چند ہووے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہاوا، پرہہ سوہنی دتی وڈیائیا۔ میں اُس دے ڈھولے گاواں، جو آد پُکھ اپرپر سوامی اک اکھوایا۔ جس دے اُتے آد انت جگا جگنت سب دا دعوا، نام ندھانا ہوئے شنوایا۔ اُس دے اتوں بل بل جاواں، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹایا۔ جس دیاں جگ چوکڑی اوتار پیغمبران گروآں مانیاں چھاواں، سر سر سب دے ہتھ ٹکایا۔ اوہ ہوئے سہائی جگت نتھاویاں تھواں، تھان تھنتر اکو دئے سمجھایا۔ میں اوسے دا گیت سوہلا ڈھولا کلمہ کائنات وچ گاواں، گا گا خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میرے پرہوؤ میری اکو آسا منسا منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جن بھگتاں انتر نرت چاڑھ رنگ، ڈرمت میل دے دھوایا۔ سچ سوامی لا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ شبند ناد وچا مردنگ، پنج وکارا باہر کڈھایا۔ سچ پرکاش چاڑھ نوری چند، جس نوں سوریہ چند سیس نوایا۔ آتم پرما تم بخش اکما اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سچ دوار تیری منزل تیرے پیارے جان لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ سچ سیج سہا پلنگ، جس دا پاوا چول باڈھی

گھاڑت وچ گھاڑ نہ کھٹے گھڑائیا۔ تُوں صاحب سؤرا سربگ، دیونہار اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی تیرے یاد پیار وچ گئے لنگھ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ تُوں دین دیاں سدا بخشنند، رحمت رحمان رحیم دیویں کمائیا۔ میرا لیکھا ویکھ لے نو کھنڈ، ست ست دی دھار نال ملائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈ، وربھنڈی سارے رہے گر لائیا۔ جن بھگتاں تئی آتما اپنے نال گنڈھ، وچھوڑا ستگر شبد رہے نہ رائیا۔ بھانڈا بہرم ڈھاہ کے کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطان ستگر، گردیو سوامی تیری اک سرنائیا۔ میرا لہنا دینا آد جگادی ویکھ دھر، دھر پردہ آپ اٹھائیا۔ تُوں مالک خالق سوامی انترجامی نرگن نرور میرے اُتے آویں تَر، تَر اپنا قدم اٹھائیا۔ تیرا منتر نرنتر نام کلمہ شبد انادی سرشٹی دے اندر جاوے پھر، فُر نے کوڑے بند کرائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم سُر ت شبد دھار جائے جُر، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے شاہ سوارے چاڑھ اپنے شبد اگتی گھوڑ، دو جہاناں مرد مردانہ پار کرائیا۔ ایس وقت وچ جگت تیرے بھگتاں نوں تیری لوڑ، لڑیندے سجن ہونا آپ سہائیا۔ نام ندھانا نوجوانا سری بھگوانا اکو اپنے پیار دا لا دے پوڑ، پوڑی ڈنڈا اور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرا دیندھ ٹھاگر، صاحب تیری وڈیائیا۔ تُوں گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر، گور اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل میل دھوائیا۔ سچ ونجارے بنا سوڈاگر، اکو وست امولک دے ورتائیا۔ دین دیاں گھر اپنے غریب نائیاں دے آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تُوں کرتا کریم قدرت دا قادر، بے نظیر اک اکھوائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سپڑ ضلع جموں گرنام سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم میں خوشیاں دے وچ نچنا، تُو آہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ دین دنی دے لوں لوں اندر رچنا، ساڈھے تن کروڑ وچ سمائیا۔ جگت جگیا سو اگنی وانگ مچنا، میری تپش نہ کھئے بھجھائیا۔ پرہو دا نام چن دینا نہیں رسنا، رستے سب دے دینے بدلائیا۔

میں کوڑ دا تیر انیلا کسنا، چاروں گنٹ چلائیآ۔ دھرم توں دُنیا وچوں اُٹھ اُٹھ نَسنا، بھجنا واہو داہیا۔ مان رہن دینا نہیں مندر مٹھنا، مسیتاں روون مارن دہاہیا۔ میں سادھاں سنتاں ٹھگنا، فقیراں فقرہ حق نہ کھئے جنائیا۔ میرا اِکو ڈُورُو ڈنکا وِجنا، نو کھنڈ کرے شنوائیا۔ میں ساچا رہن دینا نہیں کوئی پتتا، تیرتھ تٹاں ویکھ وکھائیآ۔ دین دُنی کرنی بے وطن، وطن اپنا سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ میرا کوڑا رس سب توں پینا چکھنا، امرت رس ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ میں چار گنٹ دیناں مذہباں مٹھنا، وِکار مدھانا اِک اُٹھائیآ۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوہند وِچ پٹنا، پاٹل دا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ میری گھر گھر ہووے گھٹنا، تن وجود ڈیرہ ڈھاہیا۔ منسا من دا پاؤنا رٹنا، بُدھی چلے نہ کھئے چترائیآ۔ شاہ سُلطاناں پھڑ پھڑ چھٹنا، مایادھاری خاک وِچ ملائیآ۔ کیسے سہاگ دا لاؤن نہیں دینا وٹنا، نام خُاری نہ کھئے رکھائیآ۔ کوٹاں وچوں پرہو دی کِرپا نال جے کوئی گُرمکھ رہ جائے رتنا، امولک روپ بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، آد جگادی اِک الکھنا، الکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کھئے ضلع جموں بھائیاں دیوی دے گرہ *

کلجگ کہے دھرنی سُن لے میری خوشحالی، خوشیاں نال جنائیا۔ میں دھرم دا پھل رہن دینا نہیں کیسے ڈالی، پت جھڑ دین دُنی دینی کرائیا۔ میری ہونی انت رین کالی، نوری چند نہ کھئے چمکائیآ۔ میرا حُکم بنا حکومت توں ہونا جاری، جاہل کرنی خلق خُدائیآ۔ مایا ممتا مل کے وجائے تالی، تال تلواڑا اِک بنائیآ۔ دھرم دا لہنا دینا نہیں کوئی پالی، پرتپالک مالک میرا میری لُجیا لُئے رکھائیآ۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں نام بھنڈارے کرنے خالی، تن وجود اندر ویکھ وکھائیآ۔ توں میرا نظارہ تکیں حالی، حالت بدلے دین دُنی تھاوں تھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اِک رنگائیآ۔ کلجگ کہے دھرم میرا خوشیاں دا وقت سہنجنا، سیری بھگوان دے وڈیائیآ۔ میں کوڑ کُریار دا جگ نیتر پاواں انجنا، نروریر پُرکھ رہیا سمجھائیآ۔ پرہو پیار دا کیسے ہون نہ دیواں مجنا، چرن دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیآ۔ سب دے سپس اُتے موہ وِکار لَدنا، کوڑ کُریار گنڈھ ٹکائیآ۔ آتم دپیک کیسے نہ جگنا، نور چند نہ کھئے رُشنائیآ۔ شب

سُنے نہ کھئے ناد انحدنا، نادی ناد نہ کھئے جنائیا۔ امیوں رسِ نِجھر جھرنا پی کیسے نہ رَجنا، ترسنا ترکھا نہ کھئے مٹائیا۔ میں گھر گھر کوڑ کڑیاریا
 پیاؤنا مدھنا، مدھر دھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو لیکھا جانے آد جُکاد جُک جُکنا، جگت جُک ویکھ وکھائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کھئے ضلع جموں پیارے لال دے گرہ *

دھرنی کہے کلجگ میں سُنیاں تیریاں بہ باتاں، باطن دیاں بھیو کھلائییا۔ مینوں سارے کہندے ساڈی ماتا، ماتر بھومی کہہ کے
 گائیا۔ میرے اُتے ویکھ لے انگنت وسدیاں ذاتاں، حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ میرا سب توں وڈا ڈُونگھا کھاتہ، لکھ چوراسی نال وڈیائیا۔
 میرا نو ست دا احاطہ، بے انت پرہو دتی مان وڈیائیا۔ میری سُن لے اگئی گاتھا، بھیو ابھید دیاں کھلائییا۔ تیرا میرے اُتے تُن والا ناتا،
 رشتہ کوڑ رہے نہ رائیا۔ کرپا کرے پُرکھ بدھاتا، مہر مہر نظر اٹھائییا۔ جس دیاں اوتار پیغمبران گرواں رکھیاں آساں، پیشین گوئیاں وچ
 دھیان لگائییا۔ اوہ جوتی جاتا نُوں کرے پرکاشا، شبدي شبد ڈنک وجائییا۔ جس نے آتم پر ماتم دینا سکلا ساتھا، سنگی اک وکھائییا۔ سچ
 دھرم چلائے ہاٹا، کوڑی کرپا میرے اُتوں باہر کڈھائییا۔ اُس دا کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ بنائییا۔ کلجگ انت جانا پئے خالی
 ہاتھا، وست سچ نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، آد پُرکھ پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا اپنا حُکم ورتائییا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کھئے ضلع جموں رینا رام دے گرہ *

دھرنی کہے کلجگ تُوں ویکھ لے اپنی کرنی، کی جگت کار کھائییا۔ میں آد توں مٹی خاک دی دھرنی، دھرت دھول دھول کہہ کے
 مینوں سارے گئے گائیا۔ میں اک اُس پرہو دی پواں سرنی، جو سرنگت دئے سرنائییا۔ جو بھے چُکاوے ڈرنی، بھو سر نہ کھئے رکھائییا۔ اُس

نے اپنی کھیل کرنی، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس دے حُکم وچ اکو ٹک پڑھنی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ منزل حقیقی چڑھنی، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جتھوں لیکھا چُکے سیس دھڑنی، وجوڈاں ہوئے صفائیا۔ تیری اگنی اگ وچ میری دھار مائل نہ سڑنی، مہربان مہربان ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ دھرنی کہے کلجگ سُن لے حُکم اگمّا، نراکھّر دھار درڑائیا۔ تیرا بدل جانا سماں، سماپت تیری کوڑی کِرپا نظری آئیا۔ جھگڑا مُکنا کایا ماٹی چمّا، پرہو چمّ درشٹی دینی بدلائیا۔ مایا ممتا موہ وکار مٹنی طمع، لالچ کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ سِری بھگوان دا کھیل ہونا نواں، نو نو چار وجے ودھائیا۔ کلپنا رہے مائل نہ منا، منسا ممتا دئے مٹائیا۔ تیرا وقت نہیں کوئی لما، پاندھی ہو کے اپنا لینا پندھ مُکائیا۔ جگت جہان میرے صاحب رہن نہیں دینا آئیا، نیتر لوچن نین دینا کھلائییا۔ اوہ ویکھ اشارہ دینا پُرکھ اکال دا شبدي دھار گوہند چٹا، جس نوں چند ستارے سیس جھکائیا۔ جس نے سب دا میٹنا حد بتا، بندگی اکو دئے سمجھائیا۔ جس دی صفت صلاح وچ چوڈاں سو تپہ انک دا پتہ، دُھر فرمانا حُکم درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار نرویر نراکار کرنی دا کرتا کرے اپنا کرما، کرم کانڈ دا تیرا لیکھا دئے مُکائیا۔

* ۲۳ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سپڑ ضلع جموں ماٹی لچھمی دے گرہ *

دھرنی کہے میں کلجگ تیرا ویکھاں دغا، دغیازی وچ خلق خدائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں دیوان سدا، ہوکا حق حق سُنائیا۔ آؤ تگو اپنے دین مذہب دیاں حدان، جو شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ دئی دویتی ویکھو کندھا، جو مائو مائو گئے بدلائیا۔ پیار مُحبت وچ رہیا کھئے نہ بندہ، بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔ کوڑ گڑیار سب دا ہویا دھندا، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ من وکاری ہویا گندہ، پتہ پُنت نہ کھئے کرائیا۔ آتم پرما تم ملے نہ کیسے اندا، پاربرہم برہم وچ نہ کھئے ملائییا۔ پھری دروہی تارا چندا، منڈل منڈپ رہے کُرائیا۔ سرتی شبد لائے کھئے نہ انگا، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ سب دا سیس ہویا ننگا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے ویکھو کلجگ دا کھیل اچنہا، جو

چاروں کُنٹ ورتائیا۔ کِرپا کر مہربان سِری بھگوان تُوں سدا بخشندا، اپنی دِیا کھائیا۔ بھیکھ کھلا دے ہنگ برہما، پاربرہم برہم پردہ آپ چکائیا۔ جھگڑا میٹ کے کایا چما، چم درِشٹی دے بدلائیا۔ میرے انتر رہے کھئے نہ غما، غم خوار ہونا آپ سہائیا۔ شبدی شبد چمکا کھنڈا، کھڑگاں کر صفائیا۔ ست دھرم دا تیرا اکو ہووے ڈنڈا، ڈنڈاوت ست دیپ بدلائیا۔ تُوں مالک کوئن برہمنڈا، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ در ٹھانڈے ہو کے منگاں، دھرنی نو نو لاگے پائیا۔ تیرا وقت سہنجنا ہووے چنگا، کِرپا کوڑ مٹائیا۔ آتم چاڑھ اگم رنگا، ڈرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں در تیرے دی منگتی، تُوں دیونہار جگدیش۔ میری گھڑی گھڑی اوکھی لنکھدی، نگاہ مار پیس اکیس۔ کھیل تک لے گوبند دھار نیلے تنگ دی، میرے کلگی دھر جگدیش۔ میری آشا نہیں کھئے دُنیا والے جنگ دی، دھرم دی دھار پیسن دے پیس۔ میں ونڈ نہیں چاہندی کھنڈ کھنڈ دی، ایکا نام دے پیس۔ میں ونجارن نہیں جگت دُباگن رنڈ دی، پت پریشور سب نوں دے سچ حدیث۔ میں کلا میٹنی جگت پکھنڈ دی، سچ دھرم چلا دے ریت۔ میں خوشیاں وچ تیرا نام ہوواں ونڈدی، امرت دینا امیوں رس میٹھ۔ دھرنی کہے خوشی بنا دے میرے اُتے ورہنڈ دی، ایکا رنگ رنگا دے ہست کیٹ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا نام ندھانا سِری بھگوانا ایکنکار اکو ہووے گیت۔

* ۲۳ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مکھووالی ضلع جموں پرکاش سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرنی مینوں چڑھیا رہیا سرورا، دوس رین خوشی منائیا۔ میرا مالک خالق ظاہر ظہورا، نور نورانہ وڈ وڈیائیا۔ جس حق حقوق مینوں دتا پورا، پوری وست میری جھولی پائیا۔ میں اوس دے در دا مزدورا، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ میں گھر گھر اندر رہن دتا نہیں کوئی نورا، ست سچ باہر دتا کڈھائیا۔ چار کُنٹ اپنا ڈنک وجا کے کوڑا، کوڑ کُٹب سرِشٹی دتی بنائیا۔ ست دا رنگ چڑھے کھئے نہ گوڑھا، ڈرمت میل نال دین دُنی دتی رنگائیا۔ میرا کھیل ہووے نہ کدے ادھورا، حضرت میری بھرن گواہیا۔ میں اوتاراں

گروآں دا مشکورا، سُکرانے وچ شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔
 دھرنی کہے کلجگ نہ کر ایڈی خرمستی، اٹھ خصمانے دھیان لگائیا۔ جس دی اکم اتہاہ ہستی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جو
 سوامی میرا عرشی، پریم دُھردرگاہیا۔ اوہ لیکھا ویکھے فرشی، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دھیان لگائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے اُپر دھرتی،
 دھرنی دھول دھول دا لیکھا دئے مُکائیا۔ اوہ سار پاوے میرے گھر دی، گھرانہ دو جہان ویکھ وکھائیا۔ میں تیرا دکھ کلیش جیواں جنتان
 والا اپنے اُتے رہی جردی، سینہ حوصلے والا دبائیا۔ وچے وچ رہی سڑدی، اگنی تت تت دبائیا۔ اکو ڈھولا اُس محبوب دا رہی
 پڑھدی، جو آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ کھیل ویکھ اُس دے نہچل دھام اٹل دی، جو سچکھنڈ نواسی اپنی کل ورتائیا۔ جس تیری کھیل ورتنی
 پنچ وکارے دل دی، دلدریاں لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک
 بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرتیئے اوہ مالک میرا سوامی، سرب کلا اکھوائیا۔ آد جگادی انترجامی گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ میں اوسے دی
 پڑھدا بانی، اوسے دا نام دھیائیا۔ اوسے میرے اُتے کیتی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ کوڑی کریا دات دتی نشانی، میں چاروں گنٹ دتی
 ورتائیا۔ دھرم دا رہن دتا نہیں کوئی دانی، دانشوراں دی بدھی دتی بدلایا۔ مان رہیا نہیں اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی
 روون مارن دھاپیا۔ آتم پرما تم ملے کیسے نہ ہانی، سرت شبد نہ کھئے سمائیا۔ جھگڑا تک لے چارے کھانی، چاروں گنٹ کُرائیا۔ دین
 مذہب ست وچ رہیا نہ کھئے اسلامی، اسم اعظم ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تُوں سندیسہ سُن دُھر فرمائی، جو مہربان محبوب رہیا درڑائیا۔
 میری منزل سب توں اچی رُوحانی، رُوح بُت دی پرما تم نالوں کیتی جدائیا۔ میرا کھیل سب توں وکھرا لاثانی، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے کلجگ اوہ صاحب پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ دینا
 بندھپ دین دیا، دیا ندھ وڈ وڈیائیا۔ تیرا توڑے ترے گن کوڑ جنجالا، جگت وکار رہن نہ پائیا۔ پوتر کرے دھرنی میرا دھرم شالہ، در
 دوار اک سہائیا۔ پھل لگائے میرے دھرم والے ڈالا، رُت بسنت دئے مہکائیا۔ جس دی سب توں اولڑی ہوئے چالا، چال نرالی دئے سمجھائیا۔
 تیرا وقت رہیا نہ باہلا، اگے آئیو نہ کھئے ودھائیا۔ تیرے کوڑ گکرم وچا تالا، ترے دھاتو ترے گن مایا نال ملائیا۔ جس نے سچ دھرم دا سچ

مارگ دسنا اک سُکھالا، سُکھ آتم پر ماتم اک بنائیا۔ اوہ میرا حل کرے سواالا، انکڑیاں تیریاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرنی اُتے میرا ستگر سچا، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ جس دا آد انت دا وعدہ پگا، انت تائیں توڑ نبھائیا۔ میں اُس دا سُت دُلارا سکا، مینوں جمن والی کھئے نہ مائیا۔ مینوں دو جہان اُس دیاں رکھان، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تینوں سچ سنیہڑا دسناں، خوشیاں وچ سائیا۔ میری زین اندھیری ہور مسّا، ساچا چند نظر کھئے نہ آئیا۔ میں اوتار پیغمبران گرواں دی بھلا دینی کتھا، کتھنی کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ میرا نو کھنڈ پرتھمی دا چلنا رتھا، رتھواہی بنے دھردرگاہیا۔ بھاگ ادا رہن دینا نہیں کیسے متھا، مستک دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ میں من دی دھار ہو کے سب دے اندر پاؤنی نٹھا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ اپنا مندر دھرم والا ویکھ لے ڈھٹھا، چار دیواری نظر کھئے نہ آئیا۔ پھرنی دروہی مندر مٹھا، شودوالے مسیت چرچ گرو دوار دین گواہیا۔ میں گھر گھر پاؤنا رٹا، گرہ گرہ ویکھنا چائیں چائیا۔ کیسے دی قیمت رہن نہیں دینی ٹکا، مٹی خاک خاک ملائیا۔ ست نون ست نال کرے زیرو بٹا، جھوٹہ دا انک دینا وکھائیا۔ میرا مالک سرب کلا سمرتھا، پاربرہم پرہ نور الایہیا۔ میں اُس دے حکم وچ دوس زین نسا، بھجان واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جو لیکھا جانے حقو حقا، حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مگھووالی ضلع جموں مایا دیوی دے گرہ *

ستگر شبد سدا مہربانا، مہربان مہربان مہربان اکھوائیا۔ وست امولک دیوے دانا، نام ندھانا جھولی پائیا۔ کوڑی کِرپا میٹ نشانہ، نشان اکو دئے وکھائیا۔ آتم برہم بخش گیانا، پرہم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد ناد سنا دھنکانا، انراگی راگ درڑائیا۔ امرت رس دے کے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ دیپک جوت جگا مہانا، اندھ ادھیارا دئے گوائیا۔ چرن کول بخش سچا دھیانا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ کِرپا کرے نوجوانا، مرد مردانہ ہوتے سہائیا۔ دکھ دلدر کلیش مٹانا، کلکاتی کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کوڑی دھار میٹے دلیر، دردیاں درد مٹائیا۔ لیکھا رہے نہ ٹونا جادو
 چھل چھدر، ولیا چھلیا لیکھا دئے مکائیا۔ بھاگ لگائے جوں کاہنا گھر بدر، موہن مادھو ہونے سہائیا۔ آسا منسا پوری کرے سدھر، سدھ
 صادق وانگ دئے وکھائیا۔ جنم دا کرم دئے بدل، تبدیلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ مہربان کرے عدل، انصاف حق کرائیا۔ یتھارتھ سب دا ایویں
 جاوے یتن، دکھ رہے نہ رائیا۔ اپنا گھاٹ وکھائے پتن، جنھ وسے بے پرواہیا۔ گرمکھ لال ہیرے رتن، اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہونے سہائیا۔ ستگر شبد میٹے دکھ، دکھیاں دکھ رہن نہ پائیا۔ لیکھے لائے
 پشو منکھ، مانو اپنی گندھ پوائیا۔ گھر سوامی دیوے سکھ، من منسا میٹ مٹائیا۔ دھرم دھار دی گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے
 لگائیا۔ کرم کاند دا لیکھا جائے مک، مکمل اپنی دیا کرائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے بھکھ، بھکھیاں دئے رضائیا۔ سہیل کرا کے ماتا ککھ، روگ
 سوگ دئے چکائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے ٹک، سوہلا ڈھولا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد سدا بخشند، بخشنہار اک اکھوائیا۔ میٹ مٹائے کوڑ کٹمب، جگت واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ لیکھے لائے
 گایا بتی دند، رسنا جہوا نال ملائیا۔ آتم پر ماتم نوری دھار بخشے چند، چند چاندنا کرے رشنائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر اندر لنگھ، گھر سہنجنا
 دئے سہائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، سکھ آسن سوہا پائیا۔ ساچا بخش سکھ اند، کایا مندر دئے وڈیائیا۔ انگیکار لگائے انگ، دیونہار
 سچے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہونے سہائیا۔ سچ دا مالک صاحب
 سکھداتا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کرپا میٹے ناتا، میلا میلے سہج سبھائیا۔ دھرم دی دھار وکھائے کھاتہ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔
 لیکھا مات پورا کرائے پت ماتا، دوہاں دا بندھن دئے ٹرائیا۔ دوس رین ہونے راکھا، سدا سہیلا ڈھر دا ماہیا۔ کل میٹے اندھیری راتا، گھر سچ
 چند کر رشنائیا۔ سچ گھر کرے پرکاشا، گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ امرت دیوے ساچی داتا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہونے سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں گھر گمبھیرا، گھر گور اک اکھوائیا۔ جگ
 چوکڑی گھتی پھراں وپیرا، بھجیاں واہو داہیا۔ جیو جنتاں بدلاں تقدیراں، سادھاں سنتاں ہواں سہائیا۔ میرا صاحب گنی گھیرا، ترے گن

توں باہر سُنائیا۔ میرا صاحب پیراں دا پیرا، پاربریم اگم اتھاپیا۔ میں اُس دا بن وزیرا، حُکم سندیسے جگت درڑائیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا صاحب دین دیاں، دیناں بندھپ اک اکھوائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھے لال، گُرمکھ گر گر گود اُٹھائیا۔ گھر مندر سُہا دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ اندر جوتی دیوے بال، اندھ اندھیرا دئے گواہیا۔ دوس زین اٹھے پھر کرے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سدا وسے نال، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا میٹ کے شاہ کنگال، ایک رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جگت جنجالا پھند کٹائیا۔ ساڈی وست دے نام دھن مال، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۲۳ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مکھووالی ضلع جموں دیوی سنگھ دے گرہ *

نارد کہے سُن اٹھے کلجگ کاکیا، گکرمیا دیاں جنائیا۔ تُوں گھر گھر ماریا ڈاکیا، میں ڈاکیا دھر توں آیا واہو داہیا۔ تیرا لہنا دینا وکھاواں باقیا، پردہ اوہلا دیاں چُکائیا۔ اوہ ویکھ پرہو پرہ ساکیا، جو ساجن اک اکھوائیا۔ اُس سچکھنڈ دوار دی کھولی تاکیا، دربارا اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبراں مروئے جھاکیاں، اشاریاں نال جنائیا۔ اٹھ ویکھو تگُو کون دیناں مذہبیاں دیاں تہاڈیاں کرے راکھیاں، رکھک کون اکھوائیا۔ نگاہ مارو مایا ممتا کرے ہاسیاں، کوڑ کُڑیا نال ملائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتیا، رُتڑی رُت نہ کھئے مہکائیا۔ رُوچ بُت رہیا نہ پاکیا، پتت پُتت نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ اپنا ویکھ لے لیکھ اُپر چھاتیا، سینے پھول پھولائیا۔ کیہڑی منزل چڑھیوں گھائیا، کون تتاں ڈیرہ لائیا۔ چاروں کُنٹ تیریاں کوڑ دیاں ہائیاں، سودا پنچ وکار وکائیا۔ تک کھیل بازی گر ناٹیا، سوامی اپنا سوانگ جنائیا۔ اتم تیریاں مُکھیاں واٹیا، پنڈھ اگلا رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد شبد گھوڑے پاوے زینا کٹھیا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اشارہ ملدا ایراپت ہاتھیا، دکھن دشا ویکھ وکھائیا۔

کھیل کھلاؤنا پُرکھ ابناشیا، ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ تیریاں رہنیاں نہیں کوڑ والیاں راسیا، رستے سارے جانے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیلے کھیل پرتھی آکاشیا، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کیر ضلع جموں بھگت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے کلجگ آہ پھڑ لے اپنا رُقہ، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ تیرا پنڈھ جس وچ مُکا، مُکمل دیاں درڑائیا۔ تیرا نشان رہے نہ اکا، اُگن آتھن ہوئے سہائیا۔ تیرا وقت سہنجنا ڈھکا، اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ تیرا اُجل رہیا نہ مُکھا، مُکھڑا نہ کوئے سہائیا۔ تُوں سُپھل رہن دتی نہیں کوئی گکھا، ملے مان نہ جنیدی مائیا۔ دھرم دواریاں پائیاں لُٹاں، لُٹیرا بنیا تھاؤں تھائیا۔ اتم لہنا دینا لیکھ نکھٹا، وست سچ نہ کوئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے کلجگ میں آیا چٹھی رسین، رسم نال پرہ نے دتا گھلائییا۔ سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں سُنائیا۔ تیرا کون مِتہر پیارا سین، سجن کون اکھوائیا۔ کی شہادت دیوے بالیک دی رمائن، رام راما کی سُنائیا۔ تُوں وہندا گیا کیہڑی دھار وہن، وہن وہنا کی جنائیا۔ تیرے سجن ہوئے پرائن، مِتہر نظر کھئے نہ آئییا۔ اٹھ ویکھ کھیل وچ ہندواں، ہندسہ اپنا لے بدلائیا۔ نگاہ مار لے نیتہر نین، لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ تیرا مالک آیا نرائن، نُوں نُوں نُوں نُوں الابییا۔ جس دے چرنی سارے ڈھن، بیٹھے سیس نوائیا۔ اوہ تیرا پنچ وکاراں دا تگے مہان، کوڑ کُٹب نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا ساک سجن سین، ساتھی سگلا اک اکھوائیا۔

* ۲۳ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مکھووالی ضلع جموں سندر سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں آگیا کلجگ تیرے کول، کائنات وچ دھیان لگائیا۔ تیرا سچنا چار کُنٹ وچ گیا ڈھول، ڈھولیا اپنا ڈگا دتا لگائیا۔ تیرا کور کڑیار دا سب نے سُنیا بول، بن رسنا جہوا جو دتا سُنائیا۔ نو ست وکار دوارا دتا کھول، نو ست پردہ دتا چُکائیا۔ میں کوئی پنڈت نہیں پاندھا جگت و دیا والا رول، رولا پا نہ کچھ سُنائیا۔ میں خوشیاں نال آیا اُپر دھول، دھرم دی دھار دیاں درڑائیا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبر گرواں نال تیرا پورا ہویا قول، اقرار نامہ تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک ہئے سہائیا۔ نارد کہے کلجگ میں آگیا لے فرمانا فرمانبرداراں دیاں جنائیا۔ ویکھ کھیل سری بھگوانا، جو بھگون رہیا کرائیا۔ جوتی جوت پھر کے بانا، روپ انوپ آیا بدلائیا۔ شبدی شبد انادی گانا، دو جہاناں رہیا سُنائیا۔ جس تیرا لیکھ پور کراؤنا، پورن پورن وچ سہائیا۔ چاروں کُنٹ مار دھیانا، نگاہ نین نین اٹھائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوانا، بلدھاری لے انگرائیا۔ انت اخیر اپنا جھلدا ویکھ لے نشانہ، نشانیاں توں باہر اکھ اٹھائیا۔ تیری چار کُنٹ دی سنی کور کلاما، جو کائنات وچ سُنائیا۔ تیرا وچ گیا ڈنک دمامہ، جگت جہان دتا درڑائیا۔ اوہ تک دھر دا آگیا اماما، عملان توں ربت نور الاہیا۔ جس نے پیغمبران دتا پیغاما، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں باہر سُنائیا۔ سو شہنشاہ شاہ سلطانا، ست پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ انت کنت بھگونت ہویا جانی جانا، جاننہار دیا کھائیا۔ میں اوسے دے حکم وچ لے کے آیا دھر پروانہ، پروانگی نال تینوں دیاں پھڑائیا۔ سوہنیاں میرے سوئے محبوب نے تیرا بدل دینا زمانہ، ظاہر ظہور اپنی دیا کھائیا۔ مینوں راہ وچ وشن برہما شو کہن پنڈتا کیہڑے کول چلیا ججمانا، ساٹوں دے سمجھائیا۔ میں ہس کے کہا اوہ تگو الاہی نور وشنوں بھگوانا، جو تہاڈا سب دا پتا مائیا۔ جس دا سمبل وچ ستگر شبد دھار ٹکانا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میں اُس دا حکم بتلانا، بھجاں واپو داسیا۔ نارد کہے لیکھے لگے آؤنا جانا، جاننہار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانا، آد جگادی نوجوانا، نو جوہن ونا اپنا حکم آپ درڑائیا۔

ستگر شبد کِریا دیوے کر، کِریال اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی سب دا لیکھا جانے ور، ورا داتا بے پرواہیا۔ سُلکھن سینگھ دا سی اوتھے گھر، جس گرہ وچ دو مِتر رہندے چائیں چائیا۔ مائس دا نشانہ مان سر، سر سرورر اکِ درڑائیا۔ جس دا چڑھدے ہندا سی در، لہندے آسن اکِ سہائیا۔ باران اکشری پاٹھ لہندا سی پڑھ، باران ماس دی رت سہائیا۔ سورج دیوتے آگے کھڑ، پانی جھٹکے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے ایہ ہندا سی ویراگی، پرہوں ویراگ وچ سہائیا۔ وریام ہندا سی تیاگی، دوویں اکو تھان وچ سہائیا۔ اکِ دن دوہاں نے پریم دی لائی بازی، شرطیہ شرط لئی لگائیا۔ دوویں اپنے پریم پُرکھ نوں کرینے راضی، نو نو سپس جھکائیا۔ اپنا انتر لئیے سادھی، سادھنا وچ سہائیا۔ پھیر اندروں آئی آوازی، دُھن وچ شنوائیا۔ تسیں دوویں لاؤ سادھی، اکورُپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ سچ سادھی لائی تارٹی، انتر دھیان لگائیا۔ پریم وسیا نار نارٹی، نار بہتر خوشی بنائیا۔ منزل ہور نہ ملے آگاڑی، آگلا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ چاروں کُنٹ جنگل آجاڑی، پہاڑ سوہا پائیا۔ جھٹ اکِ کلون آگئی ناری، اپنا پندھ مُکائیا۔ اُن آواز سُبھاوک ماری، پریم نال سُنائیا۔ ویراگیو میں کواری، کوئی مینوں لو پرنائیا۔ دوہاں نے جھٹ اکھ آگھاڑی، نین لے اٹھائیا۔ اُن سُلکھنی نے دو ہتھان دی ماری تارٹی، بس کے دتا وکھائیا۔ ویراگیو تیاگیو تھانوں پتہ نہیں پرہو نال کِس طرح لاؤنی یاری، یار دے یرانے وچ اکھ نہ کدے بدلائیا۔ ہن تھانوں جانا پویگا وچوں سنساری، ناتا جگت والا تڑائیا۔ جس ویلے دُھر دا مالک آوے ایکنکاری، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ تھادا مائس جنم ہوئے گا دوجی واری، اشارہ دے کے گئی سمجھائیا۔ پھیر اوہ نظر نہ آئی پیاری، پریم وچوں پرگٹی تے پریم وچ گئی سہائیا۔ اوسے دی رسنا جو رس نال گئی آچاری، شبدی شبد دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ چُکائیا۔ لیکھا کہے میرا آیا وقت سہنجنا، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ جس نوں بن ہتھان توں کران بندنا، بنا سپس توں سپس جھکائیا۔ جس مان سر خوشی دی چاڑھی رنگنا، رنگت رنگت رنگ والی رنگ رنگائیا۔ ایہ لیکھا اوتھے سی منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس دا کھیل اُس نے سب نوں سدنا، سدے دیوے تھانوں تھائیا۔ جس دے پیار وچ بنا بھگتی توں بجھنا،

بنا سادھی توں سادھ لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگاد دا میت مُرارا سَجّنا، ساجن اک اکھوائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کوٹلی ضلع جموں دؤلت رام دے گرہ * ❁

دھرم کہے کلجگ میرا ویکھ لے دھرما، دھرمیاں نوں دھرم دھار سمجھائیا۔ جس دا کھیل ویکھے برہما، برہم دھار نین اٹھائیا۔ صاحب سوامی ملے سرنا، ہرجن ساچے وچ وڈیائیا۔ اوہناں دا کدے نہ ہووے مرنا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ جنہاں توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھنا، کلجگ تیری آج نہ لاگے رائیا۔ اوہناں سچکھنڈ دوارے چڑھنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اپنے ساچے گھر وچ وڑنا، جتھے ہرجن سوہا پائیا۔ مانس جنم جگت وچ ترنا، مانکھ دیہی لیکھے لائیا۔ چوراسی چکے بھہ ڈرنا، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ اکو سہنجنا ملے درنا، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ چرنودک ملے اگئی چرنا، امیوں رس آپ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں بھگتاں کراں بندنا، نو نو سپس نوٹیا۔ جنہاں ستگر دھوڑی لایا مستک چندنا، ساچی خاک رمائیا۔ آتم پرما تم چھوبی انگنا، انگیکار اک بنائیا۔ پیار مُحبت چڑھی رنگنا، دُرمت میل دھوائیا۔ اوہناں دا بھاگ ہووے کدے نہ مندنا، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جنہاں دا صاحب سوامی سَجّنا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ چرن کول کرا کے مجنا، مجلس بھگتاں والی وکھائیا۔ کوڑ وکار جگت سنسار اوہناں تجنا، پلّو لین چھڈائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا بھجنا، تت تتاں وچ رلائییا۔ آتم دیپک جوتی جگنا، جاگرت جوت وچ رُشنائییا۔ جتھے مٹے ترے گن اکنا، اگنی آگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرم کہے کلجگ میرا دھرم ویکھ اپار، اپرپر سوامی دتی وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے کر اُجیار، گرہ مندر کیتی رُشنائییا۔ شبدی دیوے درس دیدار، دید عید رُشنائییا۔ تیرا میٹ کے دھواں دھار، نور اُجالا اک چمکائییا۔ اندر بخش چرن دھوڑی چھار، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر سوامی ملے نرکار، نرویر پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جو لیکھا آون جاون جاننہار وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال

ملائیآ۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگم اپار، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جو سنت سُپیلے دیوے تار، دُتر پار کرائیا۔ میل ملائے اپنی دھار، جوتی جاتا ہر رگھرائیا۔ کِرپا ندھ ہر کرتار، کرتارو اپنے رنگ رنگائیا۔ بنا سچکھنڈ سچ دربار، بھگتان نال دتی وڈیائیا۔ دُکھ سُکھ نہ رہیا نال، نانا ٹٹیا کور لوکائیا۔ جگت مُحبّت چھڈ پیار، پرم پُرکھ وچ سہائیا۔ پچھے خوشیاں وچ وسدا رہے پروار، ایہہ آسا رہی تکائیا۔ مینوں سمبل دے مالک لیا سنبھال، سمبھل اپنی گود ٹکائیا۔ ترے گن ٹٹا جگت جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ میری لیکھے لائی سیوا کیتی گھال، مہربان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سدا نال، نرگن دھار وچھڑ کدے نہ جائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہنسا ضلع جموں وکیل سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے نارد ایہہ حُکم قلم بند، کلیمیاں توں باہر دتا لکھائیا۔ میرے سُن کے جُڑ گئے دند، سُرتی سُرت رہی نہ رائیا۔ دھن بھاگ جے مار کے آئیوں پنڈھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مینوں ایس دی کھول وکھا گنڈھ، پردہ دے اٹھائیا۔ نارد کہا مُول نہ سنگ، اپنی لے انگرائیا۔ ایہہ بدھا نہیں نال کیسے تند، پیار نال لے بدلائیا۔ جاں کلجگ اشارہ کیتا وچوں نشان ملیا تارا چند، چند ستار نیناں نیر وہائیا۔ دروہی سانوں اتم کوئی نہ لاوے انگ، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ محمد دی پوری ہووے منگ، صدی چوڈھویں اٹھ اٹھ لوے انگرائیا۔ ساڈا لیکھا مُکنا وچوں ور بھنڈ، برہمنڈ دین گواہیا۔ پُورب لیکھا گیا لنگھ، اگلی سمجھ رہے نہ رائیا۔ کی کھیل کرے سورا سرہنگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو سچ دوار بیٹھا اگم پلنگ، سُکھ آسن سوہیا پائیا۔ حُکم دا وجائے اک مردنگ، دو جہان سُنائیا۔ کلجگ کہے میرا بھاگ ہوئے نہ مند، میں کیتی بڑی کمائیا۔ میرے انتر پاوے ٹھنڈ، پُرکھ اکال دُھر دا ماہیا۔ میں چاہندا اکو وار من مت دا میرے کول کرا دیوے جنگ، دوجا جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دی بُدھی وکار وچ دیوے ٹنگ، سُرت شبد نہ کھئے ملائیآ۔ میرا انوکھا ویکھے رنگ، رنگت اک بدلائیا۔ کلجگ ورقہ پرت اگلا کھیل ویکھ سورا سرہنگ، کی کرنی کار کمائیا۔ پہلا اکھڑ تیرا لہنا دینا ہووے بھنگ، دھرنی دھرت

دھول رین کھئے نہ پائیا۔ دُبائی پھرنی جیرج انڈ، اُتہج سیج سرب کُرائیا۔ دیناں مذہباں ہونا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑک کھڑک کھڑکائیا۔
 ٹٹی سکے کھئے نہ گنڈھ، گنڈھنہار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سُنائیا۔ کلجگ کہے میں چٹھی دا بدلیا ورقہ، پترا دتا بدلائیا۔ بہیت کھلیا مات لوک والے گھر دا، گھروگی کھیل دتا وکھائیا۔ مان رہیا نہ
 کیسے در دا، در دوارے دین دُبائیا۔ وہن وگیا کوڑ وکارے دل دا، ست دھرم گیا رُڑھائیا۔ پیار رہیا نہ سیس دھڑ دا، تن وجود نہ کھئے
 چترائیا۔ میل ملے نہ چیتن جڑ دا، چوٹی جڑ دئے دُبائیا۔ لیکھا ویکھنا گور مڑھ دا، مقبرے روون مارن دھاپیا۔ لیکھا لیکھیا نرائن نر دا، نہ
 کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ کلجگ کہے ایہہ میرا لہنا دُھر دے ور دا، دیونہار دتی وڈیائیا۔ ایہہ چٹھی میرا سروور سر دا، جو سیراں دا ونج لئے
 کرائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا جورو زر دا، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے کلجگ چٹھی دی ساری پڑھ عبارت، پن اکھراں ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں کر زیارت، ذرہ ذرہ دھیان
 جنائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ عارف، بُدھیوان نہ کھئے چترائیا۔ میں تیرے نال کراواں تُعارف، خوشیاں نال جنائیا۔ ایہہ چٹھی کپندی
 ویکھ لے کھیل وچ بھارت، بھاردواج سیس نوائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرواں نوں دتی نام والی آرہت، ہٹاں جگت وچ چلائییا۔ اُس نے
 نوں گھڑنی گھاڑت، اپنا حکم ورتائیا۔ تیری رہن دینی نہیں مۇل شرارت، شرع دا لیکھا دئے مکائیا۔ سب دا بن کے آپ وارث، ورشہ سب
 دا کھوج کھوجائیا۔ جھٹ ہس کے کہا نارد، تالی ہتھیاں والی وجائیا۔ کلجگ تک لے اپنا کریم قادر، قُدرت دا مالک نور الایہیا۔ جس نے
 کھیل کھیلنا وچ ساگر، سُمندراں پھول پھولائیا۔ لہنا مکائے کایا گاگر، گگریا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں دیوے آدر، عدل انصاف آپ کرائیا۔
 ستجگ نال کرے تیرا تبادل، تبدیلیاں دئے کرائیا۔ تیرا کوڑ نہ رہے بادل، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شرع چُھری نہ دسے مقشول قاتل، قتل گاہ دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا ویکھ لے مقدس بیتل، باطن بے پرواہ دیا کھائیا۔ کلجگا چٹھی میرے پریم دے نال لگی واچن، وچرن دی لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد پُرکھ
 ابناشن، ابناشی کرتا اپنا حکم جنائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں تیج بہان دے گرہ *

کلجگ کہے پرہو تھاپی دے میری پشت پناہ، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ میں دھرم دا پوتر رہن دتا نہیں کوئی تھان، تھنتر وجے نہ کھئے ودھائیا۔ سرشٹی درشٹی بھری نال گناہ، پت پت پت نہ کھئے بنائیا۔ نانا توڑ کے پُتران مان، پتا پوت وچھوڑا دتا پائیا۔ پردے اندر تیرا لے سکے کوئی نہ نان، رسنا جہوا بلان نال سارے گائیا۔ جگت واسنا بدھی ہوئی کان، ہنس روپ نہ کھئے دکھائیا۔ کیسے نوں سور کھوایا کیسے کھوائی گان، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں نتھوایاں دتا تھان، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ دیناں مذہباں دتا لڑا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ پنچ وکار دا ڈنکا دتا وجا، گھر گھر کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ تیری چلے نہ کوئی وچ رضا، رازق رزق رحیم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میں تیرا ست ڈلارا نوجوان، جوین ونا سوہا پائیا۔ میرے سوامی میری پھڑ لے بانہ، بابو بل دے ودھائیا۔ میں نو کھنڈ پر تھمی پھران دھرت گران، بھجان واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا سوریر سپتر، نو جوین ونا اک اکھوائیا۔ میں پھرنا پچھم اتر، پورب دکھن ویکھ دکھائیا۔ کوئی میرے اقرار توں جائے نہ مکر، گر اوتار پیغمبران وعدے پور دینے کرائیا۔ میں تیرا شکرانے وچ کران شکر، شکر یہ کہہ کے سیس نوائیا۔ میری نو کھنڈ پر تھمی سہاؤنی رتر، ست دیپ کوڑ دینا مہکائیا۔ مینوں لاڈ نال چکیں کچھڑ، اپنی گود لینا ٹکائیا۔ میرا نشانہ مول نہ دیویں اکن، چاروں دینا لگائیا۔ دین دنی گھر گھر ہووے دکھن، دکھیاں دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم میں لین دینا نہیں کیسے سکھن، سکھ ساگر وچ نہ کھئے سمائیا۔ بھاگ لگن دینا نہیں کیسے ککھن، بھگت جنمے کھئے نہ مائیا۔ پھیراں دروہی وچ کایا بتن، بتخانے روون مارن دھاپیا۔ میں خوشیاں وچ ست دھرم نوں آیا لٹن، لٹیرا بن کے لٹاں تھاوں تھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگارے سانجھے یار کتے شبدی دھار نہ آویں کٹن، بھو بھے ڈرائیا۔ میں ڈلارا لاڈلا تیرا ستن، پتا پوت لینا گل لگائیا۔ میرا جوین ونا روپ تکنا حسن، نور نورانے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری ودھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری ہتھ رکھدے کنڈ، مہر نظر اٹھائیا۔ میں پھران وچ وربھنڈ، بھجان واہو داہیا۔ تگاں جیرج انڈ، اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ نشان ویکھاں تارا چند، اُمت اُمتی بھو رہے نہ

رائیا۔ کھنڈاں دیپاں جاواں لنگھ، مندلاں پندھ مُکائیا۔ تُوں دین دایلا ہونا بخشند، رحمت سچ کھائیا۔ میں تیرا ڈھولا گاواں تُوں میرا میں تیرا چھند، دُوچی اُوں نہ کھئے پڑھائیا۔ کیرپا ندھان چاڑھ کے رنگ، رنگت اپنی نال رنگائیا۔ در ٹھانڈے منگان منگ، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، دیونہار اکھوائیا۔ میرا بھاگ ہوون نہ دیویں مند، مندہین دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے پرہہ دے دے اک دِلاسا، دیاوان دیا کھائیا۔ میں خوشیاں نال اپنی اتم پالواں راسا، کوڑی کیرپا گوپی کاہن نچائیا۔ مایا ممتا من دا جوڑ کے ساکا، سجن سین نال رکھائیا۔ کوڑ کیرپا دا کھول کے تاکا، پنچ وکار اندر دیاں ٹکائیا۔ تیرے گھر کیہڑا گھاٹا، وست میری میری جھولی پائیا۔ میں غریب نانا نتھاویاں ہوواں تھانوا، تُوں دیونہار گوسائیا۔ میری پوری کر دے آسا، ترسنا اُوں نہ کھئے ودھائیا۔ میرا خالی بھر دے کاسہ، قسم نال تیرے آگے ٹکائیا۔ میرا ڈونگھا ویکھ لے کھاتہ، بندسیاں وچ گنت نہ کھئے گنائیا۔ میرا دل چاہندا میں تیرے نال سب دا توڑ دیواں ناتا، تیرا پیار نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تُوں پُرکھ اکالا دین دایلا آد جگادی سرب کلا سمراتھا، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں گوہڑا رام دے گرہ *

کلجگ کہے نارد میں اگتی چٹھی پڑھی، پُستکاں توں باہر دھیان لگائیا۔ اُس وچ دین دُنی تے سختی بڑی، سختی نال دتا لکھائیا۔ جس دا بھيو دُنیادار پاوے کھئے نہ اک گھڑی، حصہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی دو جہان ہونی دو دھڑی، آستک ناستک روپ بدلائیا۔ پیار مُحبت دی رہنی نہیں کوئی لڑی، پلُو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ کلجگ کہے میرے جھوٹھ اپرادھ دی لگی جھڑی، پرہو نے سچ دتا سمجھائیا۔ سب دی بناؤن لگا گڑھی، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ مینوں ویکھ کے خوشی چڑھی، چڑھا لہندا دھیان لگائیا۔ میں کیسے دی رہن نہیں دینی اڑی، شاہ سلطاناں خاک رلائییا۔ میں ویکھ لے دو ہتھ نال گھٹ کے پھڑی، پریم نال سینے اُتے ٹکائیا۔ دھرنی اُتے مار

سکے کوئی نہ تڑی، سُرپیر رہن کھئے نہ پائیا۔ میں چاہندا ٹلے پریت کر کے دساں رڑی، پتّ ٹہنی نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا لیکھا کراں گور مڑھی، مُردے مُریدان نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میں چٹھی نوں پڑھ کے رہیا ہسدا، خوشی خوشی نال بنائیا۔ میرا سوامی مینوں مارگ آپے دسدا، رہبر ہو کے راہ دکھائیا۔ کوڑ گکرم میرا بھنڈارا جس دا، ممتا صفتان والی نال ملائیا۔ ایہہ اشارہ اُس اگمی اکھ دا، جس دی سینت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں خوشیاں دے وچ نچدا، ٹپاں چائیں چائیا۔ بھانڈا بھٹنا دین دُنی کایا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے نشانوں کھئے نہ بچدا، میں اپنا بچپن پرہ دی جھولی پائیا۔ کیوں میں اٹھے پھر توں میرا میں تیرا نام رٹدا، دوجی یاد نہ کھئے بنائیا۔ میں ایہو لاہا دین دُنی وچ کھٹدا، کھٹکا اور نہ کھئے رکھائیا۔ میں کوڑ پیالہ سب نوں پیایا گٹ گٹ دا، موہ وکار رس چکھائیا۔ مان رہن دتا نہیں کیسے تیرتھ تٹ دا، کنارے رہے کُرائیا۔ میرا کھیل ہویا کوڑ ونجارے ہٹ دا، ہٹوانا ہو کے آپ چلائیا۔ میرا مالک سوامی میرے اندر سب نوں گھت دا، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ کلجگ کہے میں پیاسا دین دُنی دی اتم رت دا، بنا رت میری پیاس نہ کھئے بُجھائیا۔ میں لیکھ ویکھیا پترکا پت دا، جو پت پرمیشور دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ کلجگ کہے میں اک اک اکھڑ واجیا، بن نینان نین اٹھائیا۔ میرے لوں لوں اندر راجیا، رچنا پرہ دی دتی سمجھائیا۔ اُس مینوں حُکم دا ماریا تماچیا، دھپڑ دتا لگائیا۔ کیوں اچے تک تیرے وچ دھرم دسے ساچیا، کوڑ کُریارا گھر گھر ڈنک نہ کیوں وجائیا۔ کیوں نہیں ہر گھٹ اندر بھریا پاپیا، پتت کیتی لوکائیا۔ میرے انتر اوسے ویلے پرہو دا حُکم بھاسیا، بھاکھیا دتی جنائیا۔ توں میرا شہنشاہ شاہو شاباشیا، پرم پُرکھ اک اکھوائیا۔ میری پوری کرنی آسیا، ترسنا تیرے آگے رکھائیا۔ میں پھیراں دروہی پرتھی آکاشیا، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُنٹ کراں اندھیری راتیا، زُڑی اپنے نال مہکائیا۔ دین دُنی توں ہر پاسے آوے گھائیا، نفع نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سرب کلا سمراتھیا۔ کلجگ کہے میں چٹھی دے اکھڑ اکھڑ ویکھے، نراکھڑ دھار درڑائیا۔ جس دے وچ میرے پوریلے لیکھے، بھوکھ دے لہنے نال ملائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنے وسیکھے، وشو دھار نال سمجھائیا۔ جو دے کے گئے سندیسے، فرمانے جگت صلاحیا۔ اوہ

سب نے اپنے اپنے کیتے بھیٹے، پرم پُرکھ دے چرن ٹِکائیا۔ نو نو کہن اسپن تیرے بیٹے، پرم پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ تیری سچ سہنجنی سیجا لیٹے، سچکھنڈ دوارے ڈیرے لائیا۔ ساڈے لہنے دینے پرہو سارے پا دے کلجگ دے بیٹے، لیکھا ایسے ہتھ پھڑائیا۔ انت انت بھکونت تیرے چرن کول مستک ٹیکے، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ ساڈے پورے ہو گئے مذہباں والے ٹھیکے، ٹھیکیداری آگے نہ کھتے رکھائیا۔ اسپن پورے حق مہربان تیرے آگے ویچے، ذمے وار نظر کھتے نہ آئیا۔ تون مالک اک نریشے، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ صاحب سلطان تیرے لیکھے لیکھے کھتے نہ میٹے، امٹ تیری چٹرائیا۔ تون جگ چوگری سب دے رکھے چیتے، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ تیرے فرمان رہن ہمیشے، ہم ساجن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، تیری شبد دھار دس دسمیشے، دہ دشا تیرا دھیان رکھائیا۔

* ۲۵ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جمون چرن داس دے گرہ *

کلجگ کہے چٹھی پڑھی بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہدی حرفاں والی نہیں تحریر، اکھراں جوڑ نہ کھتے جڑائیا۔ ونکی ٹیڈھی دسی نہ کھتے لکیر، عین دا عین دتا سمجھائیا۔ حصہ نہیں کیسے اوتار پیغمبر گرو فقیر، فقرہ سمجھ کھتے نہ پائیا۔ لہنا نہیں غریب امیر، شاہ کنگال ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ لیکھا بدھ مت نہیں ضمیر، عقل عاقلان نہ کھتے وکھائیا۔ جگت دھار نہیں تعمیر، جگیساواں گندھ نہ کھتے پوائیا۔ اُس دا لیکھا اگم نوین دسی تعمیر، دھر دا حکم درڑائیا۔ اگلا لیکھا ہتھ گہر گمبھیر، اور جانے کھتے نہ رائیا۔ جو لہنا دینا چکائے لکھ چوراسی زنجیر، تن وجوداں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے میں چٹھی ویکھی اک اولی، اللہ دتی جنائیا۔ جس دی دھار اک اگلی، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ اوہ وڑی نہیں کیسے محلین، جگت دوارے نہ ڈیرہ لائیا۔ کیسے دی رکھی نہیں تلی، ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ اوہ پھری نہ گلیو گلی، محلیاں وچ آسن لائیا۔ اوہ اگتے

دھرم دی پریم پیار دی بھلی، میرے نال ملی چائیں چائیا۔ نارد لے کے آیا جو سب دا چھلیا چھلی، اچھل چھل نال مل کے خوشی بناٹیا۔ اس وچ لیکھ لیکھا کوئی رہنا نہیں ولی، ولدیت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا ویکھنا جگت دلی، دو دھارا ویکھ وکھائیا۔ پرہ دی کھیل کدے نہ ٹلی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سرشٹی گھرنی وانگ لُون دی ڈلی، جو نمک حرام اکھوائیا۔ اتم کلجگ تیری لکھ چوراسی بلی، بل باون دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے چٹھی بھیجی شہنشاہ، بن شاہی لیکھ بناٹیا۔ کاغذ دے نہ کھئے گواہ، گواہی نظر کھئے نہ آٹیا۔ کیتی کرپا آپ مہرواں، مہر نظر اٹھائیا۔ نراکھر دھار اک پرگٹا، لیکھا دھر دا دتا بناٹیا۔ نارد نرگن ہتھ پھڑا، سندیسہ دتا سمجھائیا۔ جو آیا چائیں چا، خوشیاں پنڈھ مکائیا۔ دھرنی دھرت سہا، سہنجنا وقت جنائیا۔ مینوں صاحب کرپا نال دتی پھڑا، سندیسہ دتا سمجھائیا۔ میں کھول کے اُتے نگاہ لئی ٹیکا، نین نین بگسائیا۔ پھیر اپنا آپ کیتا فدا، فطرت وچ سنائیا۔ واہ واہ تون مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ میری تیرے آگے دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تون رحمت بھریا خدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ مینوں سندیسہ دتا سنا، سُن کے وجی ودھائیا۔ میں سرشٹی دے اندر سب بھر دتا گناہ، پوتر رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑا ٹیکا لاواں چہاہ، کالکھ سکے نہ کھئے دھوائیا۔ سب دی نیتی دیاں بدلا، ریتی وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے قدمان سیس جھکا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں گیان سنگھ دے گرہ *

نارد کہے کلجگ چٹھی واجی کھول کے اکھیاں، بن اکھراں دھیان لگائیا۔ اس دے وچ اکھتے داتاں رکھیاں، نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ میں خبراں تینوں سچیاں دسیاں، دہ دشا دینا سمجھائیا۔ اس وچ لیکھا چار ہزار اسپاں، چوراسیاں گنڈھ پوائیا۔ سب دا وسیرا ہونا وانگ پنکھیاں، شاہ سلطاناں خاک ملاٹیا۔ اوہ لیکھا تک لے کرشن والیاں سچیاں، کی سُنن رہیاں سنائیا۔ ہُن محمد دیاں چوڈاں صدیاں ٹپیاں،

ٲٲا اگلا دينا درٲٲاٲيا۔ جيٲٲٲاٲا ڪٲٲياٲا ٲيغمبراٲا نال ٲڪٲاٲا، وعدہ ٲڪا رڪھائيا۔ ويڪھيٲا گنڏھاا ريسٲا نہ ڪٲٲاٲا، ڪٲٲا تندا ٲٲٲاٲيا۔ چوڏاٲا طبقاٲا ويڪھنٲاٲا ھٲٲاٲا، ٲھرنا چائٲا چائٲا۔ سب دٲاٲا آساٲا ويڪھنٲاٲا اڪٲھياٲا، اڪو واٲا دھيان لگائيا۔ ڪمليا تيرٲاٲا چاروٲا گنٲا تٲن ٲھٲھياٲا، ٲھٲھيالا ھو ڪا اگنٲا ڏاھيا۔ محل اٲاٲاٲا ھون ڏھٲھياٲا، اُچا گڙھ نہ ڪھٲا سھائيا۔ سيس وگياٲا ريسٲا نہ ٲٲياٲا، ڪھلي مينڏھي دسني جگت لوڪائيا۔ سب دٲاٲا ڪرنيٲا جان ٲھيٲاٲا، ٲھٲا نام والا لگائيا۔ تن وجوڏاٲا ليراٲا ھون ٲھٲياٲا، ٲھوشن بسٲر نہ ڪھٲا چٲٲاٲيا۔ ديويٲاٲا وچ ريسٲا نہ وٲياٲا، وٲنا مل سھانگن ڪنٲا نہ ڪھٲا ھنڏھائيا۔ جگت واسنا وچ ساراٲا جان چھٲياٲا، مان تان نظر ڪھٲا نہ آٲيا۔ ميٲا سب دٲاٲا آشاٲا تڪياٲا، جُگ چوڪڙي ويڪھ وڪھائيا۔ نارد ڪھٲا ميٲا آيا وٲيراٲا گھٲياٲا، ٲھجٲا واھو داھيا۔ جھ تيرا وچ ارجن ٲيٲھا لوحاٲا تٲياٲا، تٲي توي نال ملاٲيا۔ مان ريسٲا دينا نہيٲا ڪيسا سٲياٲا، سٲا وچ نہ ڪھٲا سائيا۔ ٲيار رھا نہ ناراٲا ٲٲياٲا، ڪنٲا ڪنٲوٲل نہ ڪھٲا ھنڏھائيا۔ سچ وسٲا لٲھ نہ تولا ماسا رٲاٲا، گنٲي گنٲا نہ ڪھٲا گنٲاٲيا۔ ليڪھا رھا نہ راگان چھٲياٲا، چھٲر دھاري دينا ڪھٲاٲيا۔ ڪھيل ڪرنا وانگ بازي گر نٲياٲا، نٲوآ ھو ڪا سوانگ ورتاٲيا۔ جوتي جوت سروٲ ٲر، آٲا ٲٲي ڪرٲا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سٲر تيرا ھٲھ ٲڪائيا۔ نارد ڪھٲا ڪلجگا چٲھي واچنٲا نال دلٲلا، دھيان دلدار ول رڪھائيا۔ ڪٲا ھو نہ جائٲا ٲا يقينا، يڪ حُڪم دٲا سُنائيا۔ ڪٲا ھو چھا نہ ٲني ڪيٲا، ٲنا ٲل ٲرگنائيا۔ دھرم دا ھو نہ جائٲا آدھينا، نيتر نين شرمائيا۔ ترس ڪرٲا نہ اٲا زمينا، چوراٲا ويڪھ وڪھائيا۔ تيرا انگيار دا اڪوتٲا جيٲھ مھيٲا، اگنٲا اگ ٲاٲيا۔ تينٲوٲا سارا ڪھن آميٲا، نو نو سيس جھڪائيا۔ جھگڙا ٲاؤٲا روٲا چينا، رُسيٲا سڪا نہ ڪھٲا منائيا۔ تيرا رنگ چڙھ جائا ٲھيٲا، اٲر ڪدا نہ جائيا۔ سرشٲي تڙٲھا جوٲا مچھلي جل ميٲا، سچ ٲيار نظر نہ آٲيا۔ دھرم دي رھا نہ ڪھٲا تعلقا، سيڪھيا حق نہ ڪھٲا وڏياٲيا۔ سب دي ڪر دا تھان تھان تقسيٲا، ڪرٲا سب نوٲا دا سمجھائيا۔ کوٲي ڪر نہ سڪا ترميٲا، ڪيسا چلہ نہ ڪھٲا چٲٲاٲيا۔ ٲوٲا عاليشان ٲن عضيٲا، عاليجاھ اڪ اڪھوائيا۔ نارد ڪھٲا حُڪم ديوا آميٲا، قُدرت دا مالڪ نور الاھيا۔ ڪلجگ ٲوٲا سوٲنا ٲڙا حُسينا، حُسن والياٲا خاڪ دينا ملاٲيا۔ اوھ تڪ ليڪھا مڪا مدينا، ڪعبياٲا اڪھ اُٲھائيا۔ ٲيغمبراٲا آٲا ٲسينا، ساٲتڪ سٲا نہ ڪھٲا ڪرائيا۔ جگت جھان ڪرنا ناٲينا، لوچن اڪھ نہ ڪھٲا ڪھلاٲيا۔ ٲھانڏا رھا ڪيسا نہ سينا، آٲا حياٲا نہ ڪھٲا ٲياٲيا۔ سب دا مُشڪل ڪر دا جينا، زنديگي وچون زنديگي دا بدلاٲيا۔ حق

حقوق مذہبیاں لے چھینا، چھن بھنگر اپنی کار بھگتائیا۔ کَریا کرے مالک کَریا، فُدرت قادر دِیا کھائیا۔ تُوں رنگن رنگ چاڑھ دے بن کے وڈ رنگینا، اِکو رُوپ درسائیا۔ تیرا جوٹھ جھوٹھ ہووے جگت نکینہ، قیمت ائمَلڑی دینی پائیا۔ سب نوں اپنے کر ادھینا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، ست پُرکھ وڈ پَرینا، پرم پُرکھ اِک اکھوائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی خُرد ضلع جموں شو سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے میں چٹھی دی پہلی سطر تے کیتا وچار، بنا بُدھی توں دھیان لگائیا۔ اُس وچ حُکم دِتا نرنکار، نرویر دِتا سمجھائیا۔ کلوا ہونا خبردار، بھل رہے نہ رائیا۔ سندیسہ سُن لے اِکو وار، ایکنکار دِتا درڑائیا۔ میرے بھگتاں نوں کریں نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ گھر گھر پھریں چار دیوار، جو لیکھا دوارکا واسی گیا لکھائیا۔ جس نے بدر سُداما دتے تار، دروپت رنگ رنگائیا۔ اُس دا لہنا دینا ویکھ کے پاویں سار، مہاسارتھی رہیا جنائیا۔ میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سِکدار، دو جہان اکھوائیا۔ جوتی جاتا اگم اپار، الکھ نرنجن اِک اکھوائیا۔ جس اِک وار چرناں وچ کیتی نمسکار، اُس نوں تیرا دنڈ نہ لاگے رائیا۔ اوہ میرا میرا میت مُرار، سجن اِک اکھوائیا۔ تیری کَریا کلپنا توں وسے باہر، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بے شک تُوں وی برخوردار، ست دُلا رالیا بنائیا۔ پر میرا بھگت میری اگتی دھار، جو انت میرے وچ سمائیا۔ جنہاں دے بدلے جوتی جاتا ہو کے آیا وچ سنسار، نُوں نُوں رانہ رُوپ پرگنائیا۔ تیرا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتار، سگلا سنگ وکھائیا۔ اوہ قرضہ دینا اُتار، ادھار رہن نہ پائیا۔ میرے بھگت سہیلے اُس توں باہر، گنتی جگت نہ کھئے گنائیا۔ باقی سرشٹی درشٹی کر دے دھواں دھار، سر تیرے بتھ ٹکائیا۔ لہنا مُکا دے محمدی یار، یرانے کوڑ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سکھیا رہیا سمجھائیا۔ کلجگ کہے چٹھی وچ اگتی حدیث، حضرتان توں باہر جنائیا۔ کلجگ لیکھ تک پیس

اکیس، وہیہ اکیہ گرداس گیا جنائیا۔ چہتر رہے نہ کیسے سیس، دھاری چہتر نہ کھئے اکھوائیا۔ اکو حکم جگت جگدیش، جگدیش رہیا درڑائیا۔ ٹوں خوشیاں نال دین دنی دینی پیس، پیسن پیس سیو کمائیا۔ تیری کرے کھئے نہ ریس، دوسر روپ نہ کدے بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ نارد کہے میں چٹھی دی ویکھی دوجی قطار، قطرہ قطرہ دھیان لگائیا۔ مینوں دین دنی دسی غدار، سچ پریم نہ کھئے کمائیا۔ جدھر تگاں ادھر وبھچار، ککرم بھری لوکائیا۔ پرہو دا دسے نہ کھئے تابعدار، تابعداری وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔ اکو شبد گرو ستگرؤ برخوردار، برخوردار وچ سمائیا۔ اُس سندیسہ مینوں دتا پکار، حکم حکم نال جنائیا۔ کلجگ اپنا کر لے اندھ اندھیار، سچ چند چھپائیا۔ تیرا لیکھا وچ سنسار، سنسا اور نہ کھئے جنائیا۔ کوڑ گھڑی سب دے سرتے چکا دے بہار، بوجھ سیس اُتے ٹکائیا۔ پچیا رہے نہ کھئے نہ نار، نہ نرائن رہیا درڑائیا۔ میرے بھگتاں دے جائیں نہ مؤل دوار، دُور دُراڈا سیس نوائیا۔ ایہ حکم سندیسہ دتا پہلی وار، پہلا پروشٹا تیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر حکم اک سنائیا۔ جھٹ نارد کہے کلجگا ایویں چٹھی پڑھی نہ جا، سطر سطر نال بدلائیا۔ خوشیاں نال کری نہ جا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ اک سرد بھر لے آہ، آہ نال سنائیا۔ کی کھیل کرن لگا میرا خدا، پریم پُرکھ کی تیری بے پرواہیا۔ میری دُنیا میرے نالوں ہونی جُدا، اپنا اپنا راہ تکائیا۔ پھرنی دروہی جل تھل اسگاہ، ٹلے پربت دین دُہائیا۔ کیسے پکڑے کوئی نہ بانہ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کاگ وانگ سارے رہے گُرا، اُچی کوک کوک جنائیا۔ آگے تک لے لیکھ لیکھیا نتھاوایاں ملے کھئے نہ تھان، تھنتر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا جانا چھا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُس پرہو نوں سیس جھکا، جو جھکیاں لے اٹھائیا۔ اُس دے آگے کر دُعا، دوتے جوڑ واسطہ پائیا۔ کریا کر میرے مہرواں، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرے چرن کول بل بل جان، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ ٹوں شہنشاہاں دا شہنشاہ، پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ تیرے چرناں لواں پناہ، پُشت ہتھ دینا ٹکائیا۔ تیرا حکم سُن کے نواں، نواں کھنڈاں ویکھ وکھائیا۔ کیسے نوں سُکھ دا لین نہ دیواں دما، دامنگیر تیری وڈیائیا۔ جھگڑا پا کے کایا ماٹی چما، چم درِشٹی دیاں بدلائیا۔ سچ دی جگے کھئے نہ شمع، اندھ اندھیرا دیاں وکھائیا۔ مینوں نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا نیڑ کھئے نہ پائیا۔ سُکھ آسن تیرے چرن کول سواں، چرن

کول دینی وڈیائیا۔ مینوں کوئی دین دنی دا نہیں طمع، لالچ پیغمبران والا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرن سرنائی اکو ڈھہواں، دوسراوٹ نہ کھئے تکائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں نانک چند دے گرہ *

کلجگ کہے چٹھی پڑھدیاں آگیا نقطہ، حد حدود رہیا جنائیا۔ ایہ حکم ڈھر دے ابناشی اچت دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ٹوں بھاؤ سمجھ لے اک ٹک دا، جو ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اسے وچ تیرا پینڈا جائے مکدا، مکمل حکم لیا سنائیا۔ نظارہ تک لے اپنی چارے کنت دا، دشا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا رہنا نہیں اتم لٹ دا، لٹیریا دیا سمجھائیا۔ وقت سہنجنا ہونا ستجگ رت دا، رڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ بھاگ اڈے تکنا پنج تت بُت دا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ ایہ حکم سندیسہ اُس دا، جس دی اُستت چار جگ دے شاستر گائیا۔ اوہ کھیل نہیں کیسے منکھ دا، مانو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک دیا کھائیا۔ نقطہ کہے میری حد اپار، میرے صاحب دتی بنائیا۔ اس وچ بند تیئی اوتار، اوتر بیٹھے آسن لائیا۔ پیغمبر ہو سکے کوئی نہ باہر، دشا کوٹ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ گرو گودیو ایسے اندر سدا بیٹھے پریم وچ پیار، نیتراکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سب دے لہنے دینے رہیا وکھال، چار جگ دے پردے رہیا اٹھائیا۔ نیتر تگو میرے لال، لالن اپنا بھیو کھلائییا۔ چاروں کنت کلجگ کوکے کال، کالا رنگ رنگائیا۔ تھادے نام کلمے شبد دا دسے نہ کھئے جمال، ظاہر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نقطہ کہے میری حد سچی، سچ دیاں دررائیا۔ جگت نشانہ مٹی گچی، ماٹی خاکی نظری آئییا۔ میرے پُرکھ اکال دی کتھا کہانی پکی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا لیکھا سب کچھ ویکھن اکھیں، نیتر نین کھلائییا۔ کلجگ کوڑی کیرپا تیری بند کرے ہتھیں، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ ٹوں اُس دے ستھر لتھی، جیہڑا یارڑا گوہند مابیا۔ لہنا دینا اگلا کھٹی، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ نقطہ کہے میری منزل کیسے نہ ٹپی، حد پار نہ کھئے کرائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھی، ہر کرتا

دُھردرگاہیا۔ جو دیوے وست الکھی، الکھ آگوچر جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلاٹیا۔ کلجگ کہے مینوں نُقطہ دئے اشارہ، عیش و عشرت توں باہر جنائیا۔ اوہ تک نورُ اُجیارا، نورُ نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نوں کہندے چووہیاں اوتارا، چوئیساک اکھوائیا۔ جس تیرا میٹنا اندھ اندھیارا، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ نشان رہے نہ چند ستارا، سطح بُندی آپے ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے جانہارا، انترجامی وڈ وڈیائیا۔ جس دا لیکھ جگت لیکھن توں باہرا، اکھراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جو سندیسہ دیوے اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول اُتے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر دھار سچی سرکارا، شہنشاہ اکھوائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی خرد ضلع جموں بیلو رام دے گرہ *

نُقطہ کہے میرا اگلا مضمون ہندا شروع، کلجگ اکھان نال دھیان لگائیا۔ سب دا ہونا شبد گرو، ستگر شبد بے پرواہیا۔ جس دا منتر اکو پھرو، فُرنے جگت بند کرائیا۔ جگت جہان دا موڑ مُڑو، نو ست دئے بدلائیا۔ اُس دا بھنڈارا کدے نہ ٹھرو، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ شوہ دریا کدے نہ رُڑھو، رُڑھدیاں لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ نُقطہ کہے میرا ویکھ اگلا مضمون، بنا تحریر تقریر جنائیا۔ جس وچ اگما قانون، جگت دھارا نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس جلوہ گر دا تک جنوں، جو نورُ نورُ الابیا۔ جس نُقطہ لایا وچ نوں، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ نُقطہ کہے میری اگلی تک لے دلیل، دلدار کی جنائیا۔ تیری سُننی نہیں اپیل، اپرپر سوامی ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جو لہنا دینا ارجن نال بھیل، کرشن گوالا کی درڑائیا۔ جس بستر پہننے نیل، نیلی دھار نورُ الابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھائیا۔ نُقطہ کہے میرا کھیل ارد گرد، اگا پچھا دیاں جنائیا۔ میرے صاحب نے تارنے بال پردھ، نوجواناں ہوئے سہائیا۔ سب دی لیکھ لاوے نام والی کِرت، ہرجن اکرت گھن رہن نہ پائیا۔ ویکھ وکھانے

پھرت پھرت، پھر پھر پندھ مُکائیا۔ لہنا دینا چُکاوے سُرَت نرت، نین نیناں کھوج کھوجائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس کوڑی دئے مُکائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، گھر جھرنا اک جھرائیا۔ چنتا مٹا کے حرص، دئی دویتی دئے مٹائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم لئے پرکھ، پارکھو اپنا کھیل کھلائیا۔ جن بھگت دوارے دے کے درس، دید عید کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار آیا پرت، پت پرمیشور اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نکووال ضلع جموں رام چند دے گرہ *

پترکا کہے میں پریم دی پاتی، پرم پرکھ دتی وڈیائیا۔ شبد دھار دی بخش کے داتی، دیاوان دیا کماٹیا۔ کریا کری کلاپاتی، پت پرمیشور ہویا سہائیا۔ سچ پیار جوڑ کے ناتی، دتی سچ سرنائیا۔ سندیسہ دتا پُرکھ ابناشی، ابناشی آپ درڑائیا۔ شنکر اٹھنا پئے کیلاشی، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ برہمے اک سندیسہ رہی اکھی، بن اکھراں رہی درڑائیا۔ وشنوں تک کھیل تماشی، وشو دا پردہ آپ اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ شرع دی شرع بنی جماعتی، اکھر شخصیت والے پڑھائیا۔ سچ دا دسے نہ کھئے امدادی، مہر نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ آتما پر ماتما رہی نہ مؤل ارادھی، رادھا کرشن دئے گواہیا۔ برہم ہویا نہ کھئے وسادی، پاربرہم وچ نہ کھئے سہائیا۔ ناد سنے نہ کھئے انادی، دھن آتمک راگ نہ کھئے جنائیا۔ ستگر شبد دسے نہ ڈھاڈھی، ڈھولا اک درڑائیا۔ وارث رہیا کھئے نہ گاڈی، گاڈ ملن کھئے نہ پائیا۔ سوئی سُرَت کسے نہ جاگی، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ انتر دسے نہ کھئے ویراگی، ویری باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ منوا دسے نہ کھئے تیاگی، ترے گن ناتا جگت ٹرائیا۔ اتم سب دی ہاردی دسی بازی، بازاں والا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ سچ کہے پرہو حکم تیرا ورتنتا، ورتمان تیری وڈیائیا۔ میری آپ بنا دے بنتا، گھڑن بھتہار تیری سرنائیا۔ گڑھ توڑ دے دین دئی ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ ٹوں بودھ اگادھا پنڈتا، بُدھی توں پرے

تیری سنوئیا۔ لیکھا چُکا دے کایا ماٹی تن دا، تتوت اک سمجھائیا۔ پرکاش دے دے اپنے نوری چند دا، چند چاندنا دے چمکائیا۔ بھیو کھول دے آتم برہم دا، پردہ گرہ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در ٹھانڈا کہے میرے سُرے سرینگا، ستگر گہر گمبہر۔ سب دیاں پُوریاں کردے منگا، تُوں داتا گئی گہیر۔ آتم انتر بخش اندا، دین دُنی بدل تقدیر۔ وچھوڑے والی ٹٹی پا کے گنڈھا، لیکھا مُکا شاہ حقیر۔ نشانہ رہے نہ تارا چندا، جگت شرع دی کٹ زنجیر۔ تیرا پچھے پچھلا سماں لنگھا، اکے بھگت سہیلے اٹھا فقیر۔ پنچ وکار کرے نہ دنکا، جھگڑا رہے نہ وچ سریر۔ سب نوں انگیکار کر کے لا انکا، تُوں داتا گئی گہیر۔ ایہہ لیکھا تیرے سندا، دوجا دے نہ کھتے تدیر۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میرے مالک بے نظیر۔ کلجگ کہے میری پریم پیار دی کہاوت، کہہ کے دیاں سنائیا۔ میں جگت وکارے دیواں دعوت، گرہ اپنے لواں بہائیا۔ ساچا سُخن کراں سخاوت، سہج نال سنائیا۔ جاؤ گھر گھر پاؤ بغاوت، بغلگیر رہن کھتے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا لاؤ علامت، علم عالماں دیو بھلائی۔ سچ دی رہے نہ کھتے شناخت، شکل دینی بدلائیا۔ پیارا رہے نہ کوئی معرفت، صوفیاں دینا پندھ مکائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ ہووے شرارت، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ پھیر میری سہنجی ہووے عبارت، لکھے لیکھ ملے وڈیائیا۔ پرہ پرگٹ ہووے زرگن دھار وچ بھارت، بھارت دا بھرم دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر شبد کرائے تُعارف، دو طرفی اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی خُرد ضلع جموں امر و دیوی دے گرہ *

دھرم کہے میرا صاحب گئی گہیرا، گنوتنا وڈ وڈیائیا۔ چار جگ دے شاستر جس دیاں تحریرا، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ اوہ دیوے مان وڈیائی حقیرا، غریب زانیاں ہوئے سہائیا۔ بدل دیوے تقدیرا، مُقدر اپنا لیکھ لکھائیا۔ اپنے ہتھ رکھے تدیرا، بھیو ابھید آپ کھلائی۔ جس دا نور لاتصویرا، لیکھ سمجھ کھتے نہ پائیا۔ جس مان دتا جلاہے کبیرا، زویدا سے ہوئے سہائیا۔ اوہ جگ جگ بھگتاں کھتے

بھیڑا، دُکھ دلیر مٹائیا۔ امرت دیوے سچ نام رس نیرا، امیوں رس چوائیا۔ دهن مال دے جاگیرا، دهنی دھناڈھ اک وکھائیا۔ جس لیکھ لایا کوڈی کوڈی کسیرا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جن بھگتاں بٹھے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔

جنم کرم دُکھ کٹیا، کٹیا کوڑ جنجال۔ کیرپا کر پُرکھ سمرتھیا، سمرتھ ہویا دین دیاں۔ دُھر دا لیکھا بنا لیکھ توں لکھیا، ابناشی کرتا کرے سنبھال۔ مانس جنم نہ جائے مٹھیا، سر رکھے ہتھ کیرپال۔ جو چوڑاسی وچ وکیا، دوس رین گھالاں رہیا گھال۔ اوہ پنکھیروآں وچ ٹکیا، اڈے اپنی چال۔ اج جیون جنم دا نکلے سٹیا، روگ سوگ وچوں لے نکال۔ سچکھنڈ دوارے پھڑ کے سٹیا، جوناں وچوں کر بحال۔ بھاگ لگے وڈے نکیا، پردھ بالان کرے پرتپال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرسکھ شاہ بنائے رہن نہ دیوے کنگال۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی خُرد ضلع جموں پریم چند دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی پرہہ دا کھیل سنجوگی، جُگ جُگ وچھڑیاں میل ملائیا۔ جس دا بھيو پائے کھئے نہ جوگی، جنم جٹا جُوٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ دین دُنی کلجگ ویکھ روگی، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ جگت ترسنا ہوئی بھوگی، بھسمڑ روپ نہ کھئے بدلائیا۔ ٹھاکر ملے کسے نہ موجدی، مجلس سچ نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ مُکدی تک لے اؤدھی، اؤدھ اور نہ کھئے ودھائیا۔ اسیں صلاح کریئے گھروگی، گھر وچ متا پکائیا۔ مہربان محبوب کی مان دیوے مؤنڈ مُنڈایا ٹکا بودی، لبان رنگ کی رنگائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں غماں وچ ہو گئی کوڈی، بلہین اکھوائیا۔ میں سوچاں اُنکل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، دلیل دیلاں وچ بدلائیا۔ میرے درد پیندی گوڈی، بھڑی بھڑی کر کُرائیا۔ بنا میرے صاحب توں

دُنیا دی آتم جائے نہ سودی، سُدی ودی کم کیسے نہ آتیا۔ میں پرہوں وچھوڑے وچ ہوئی ویوگی، ویوگن ہو کے دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑا چاروں گنٹ دسے لوبھی، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ سادھ سنت ہوئے کرودھی، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے دھرم کرنی کی صلاح، سچ دیاں جنائیا۔ سرشٹی ساری بھری گناہ، پنت پنت نظر کھئے نہ آتیا۔ میں رہی نہیں دھرم دی ماں، پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ میری پکڑے کوئی نہ بانہ، بڈھاپا رووے مارے دھاپیا۔ عدل کرے نہ کھئے نیاں، انصاف ہتھ کیسے نہ آتیا۔ اچی کوک کے ماراں دھاہ، دُبٹھڑ پٹاں اُتے لگائیا۔ نیتز نین لوان اُٹھا، چاروں گنٹ بھوائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ دیاں پا، نو نو سپس نوٹیا۔ کرپا کر میرے مہرواں، مہربان تیری سرنائیا۔ جے تُوں سمبل بیٹھوں آ، سمبل دے مالک میرا لیکھا پور کرائیا۔ میری (منظور) کر دُعا، خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ امام اماما ہو رُشنا، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ میں دوس رین رہی گرلا، کوک کوک سُنائیا۔ گل پلور رہی پا، مکھ کاہن ویکھ وکھائیا۔ میں گو نانی کلجگ قصائی کولوں چھڈا، قسم کھا کے دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا دھرم دوارا سچ سہا، سوہاؤنت تیری وڈیائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں سردار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میں روواں مار کے بھئی، دروہی تیرا نام خدائیا۔ میں لکوں ہو گئی کبی، کمر سدھی نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ چکڑ دے وچ کھبھی، پھڑ باہوں پار نہ کھئے کڈھائیا۔ تُوں مالک جگ جگی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ نگاہ مار اُپر بسدھی، بے سدھ ہو کے دیاں جنائیا۔ پوتر رہی کیسے نہ بڈھی، مت بین ہوئی لوکائیا۔ تن وجوداں اندر آئی خدی، ہنکار نال ہلکائیا۔ سب دی بھاؤنا ہوئی دوچی، دُتیا بھاؤ نال ملائیا۔ تیری رمز کیسے نہ بچھی، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کھیل تک اپنی گجھی، نو ست دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے دھرم میرے ولّ تگ، تقویٰ اک رکھائیا۔ میرا ٹٹ گیا لگ، ہڈی ریڑ رہی گر لائیا۔ مینوں ملے نہ میرا حق، گر اوتار پیغمبر حاکم ربی سنائیا۔ منگتی ہو ہو گئی تھک، بھجی واہو داہیا۔ اتم گئی اک، دکھاں وچ گر لائیا۔ اس وچ نہیں کوئی شک، کلجگ کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ میں پرہ دے آگے رگڑاں نک، مٹی خاک دھوڑ رمائیا۔ کِریا کر پُکھ سمرتھ، مہربان ہو سہائیا۔ دھرم دا مارگ آگلا دس، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ہر پردے اندر وس، گھٹ بہیتر ڈیرہ لائیا۔ نام ندھانا دے رس، انرسیا آپ چکھائیا۔ کلجگ اندھیرا میٹ مس، نوری چند کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول اکھ، نین نین کر رُشنائیا۔ میں جوڑاں دوویں ہتھ، نو نو لاگاں پائیا۔ ٹوں پُکھ پُکھ سمرتھ، سوامی وڈ وڈیائیا۔ تیری سرن سرنائی گئی ڈھٹھ، مان تان دتا مٹائیا۔ مہربان مہربان مہربان (ہو) پرگٹ، پرگٹ ہو کے میرا سنسا دے مٹائیا۔ لیکھا سب دا مُکا جھٹ، جھٹکے حلالی والا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا سہنجنا کر تٹ، کنارے دے وڈیائیا۔ ساچا امرت دے اندر گھت، سروور اک بھرائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندر دے مت، مت متانتر ڈیرہ ڈھایا۔ نام ندھانے مار آگئی سٹ، سوئی سرت سب دی لے جگائیا۔ جے ٹوں روپ وٹایا تن وجودی جٹ، کلجگ کوڑی کِریا کر صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور۔ نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ تیرے ہتھ، دوسر نظر کیسے نہ آئیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں گرا رام دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی خوشیاں دے وچ آگڑ، ست سچ لے انگرائیا۔ پر پُکھ تولنہارا ساچے تگر، دو جہاناں آپ ٹلائییا۔ کلجگ جھلدا ویکھ اندھیرا جھکھڑ، آندھی چاروں کُنٹ آئیا۔ کوڑی کِریا پھڑ اٹھاوے پکڑ، ہلونا دئے لگائیا۔ دیناں مذہباں لگا کے ٹگر، ٹکڑے ٹکڑے لیکھا دئے مکائیا۔ ستگر سورا بن کے اکما کٹر، اپنا مارگ دئے سمجھائیا۔ پچھلی آشا سب دی کرے پھڑ، گھاؤ پورب نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی بلدھار، بلدھاری دیا کھائیا۔ اوہ

ویکھ کھیل سچی سرکار، کی کرتا کار کھائیا۔ جوتی جاتا لئے اوتار، نرگن نر کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ لا وچ سنسار، بھگت بھگوان دئے اٹھائیا۔ پھڑ باہوں دُتر جائے تار، دُتیا بھاؤ مُکائیا۔ مہربان ہو کے پیج جائے سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا کرم لئے وچار، گکرم کلجگ کوڑا لئے جگائیا۔ تیرے اتوں کڈھے باہر، گرہ مندر رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں ہونا شکر گزار، نو نو سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچی سرکار، سروکار اپنا اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۶ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں چن پرکاش دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی ستگر شبد دی ویکھ چُستی، چلاکی سب دے نال کھائیا۔ کلجگ اندر کرے دُرستی، ستجگ سچ رنگ رنگائیا۔ اپنی وکھری کر کے پھرتی، پھرتیلے گرمکھ لئے بنائیا۔ اندروں سوئی اٹھا کے سُرتی، سُرت اپنے نال ملائیا۔ وست جھولی پائی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ وڈیائی دس سچ ستگر دی، وچھڑے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی رنگت رنگ چڑھائیا۔ ستگر شبد دی دھرنی تک چلاکی، چال نرالی اک بنائیا۔ لیکھا جان بندے خاکی، خاکیاں وچوں کھوج کھوجائیا۔ ساچے نام دا بن کے ساقی، پیالے نام رس چکھائیا۔ جن بھگتاں اندروں کھول کے تاکی، اپنا پردہ دتا اٹھائیا۔ درشن دے سُتیاں راتی، جگت نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ ست سچ دس کے واٹی، منزل دتی مُکائیا۔ چرن کول جوڑ کے ناتی، سجن سین آپ اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھی، سوہنگ کیتی حق پڑھائیا۔ بن سہائی اناتھاں ناتھی، غریباں گلے لگائیا۔ داتا بن پُرکھ سمراتھی، وست اگم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک ابناشی، ابناشی کرتا آپ اکھوائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی خُرد ضلع جموں رویلا رام دے گرہ * ❀

دھرنی کہے دھرم میری کھلی مینڈھی ویکھ گت، سیس پٹی نہ کھئے گندائیا۔ کی کھیل ورتایا ابناشی اچت، پاربرہم اپنا حکم سنائیا۔ بنا بھگتاں توں دھرم دا رہیا کوئی نہ ست، دلارا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے نالوں سارے رہے رُٹھ، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ آتم دھار گئے ٹٹ، پرماتما ملن کھئے نہ پائیا۔ سب دی لو گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کھئے بندھائیا۔ میں کس دی بانہہ پھڑاں گٹ، انگلی کس نوں لوں لگائیا۔ مینوں اکو بڑا دکھ، دکھی ہو کے دیاں سنائیا۔ ساچا ملے کیسے نہ سکھ، سکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ مات گرہ دے اٹے رُکھ، میرے اُتے روون مارن دھاہیا۔ جنہاں نوں چوڑاسی وچوں جامہ ملیا مانس مانکھ، پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ اوہ ستا سکے کھئے نہ اٹھ، نیتراکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میں کس نوں کہاں لاڈلا پُت، گودی کس دے نال سہائیا۔ میرے صاحب نوں سکے کھئے نہ جھک، نو نو سیس نہ کھئے جھکائیا۔ پڑھ سکے نہ کھئے ٹک، توں میرا میں تیرا ڈھولا (کھئے نہ) گائیا۔ اُجل ہووے کیسے نہ مکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ میں کس نوں امرت سیر پیاواں گھٹ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ میرے سسکیاں لیندے بٹ، نین نیر رہے وبائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے کچھ میتھوں ہور پُچھ، بھیو دیاں کھلائییا۔ اوہ محمد اشارہ دیندا جس لب کٹائی مچھ، اُمتی گنڈھ پوائیا۔ اوہ موسیٰ عیسیٰ ویکھ کر کے ہوش، ہوشیاری نال رہے جنائیا۔ ساڈا کیسے دا نہیں کوئی دوش، پرہہ دا بھانا منّ کے سیس نوائیا۔ اوتار رہندے نہیں خاموش، سویلے رہے سنائیا۔ سانوں اُس دے حکم دا آیا جوش، باہو بل نال پرگٹائیا۔ جس تبدیلی کیتی کایا ماٹی پوش، تت تتاں رنگ رنگائیا۔ اُس دی خُاری وچ رہے مدبوش، مدھر دُهن سُننی چائیں چائیا۔ ساڈی اپنی چلی کوئی نہ سوچ، بڈھی والی نہ کھئے چٹرائیا۔ ساڈی آشا منسا لوچ، خواہش اک درڑائیا۔ پُرکھ اکالا جائے پہنچ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دا لہنا دینا وچ کروچ، پُشکر سلمل گنڈھ پوائیا۔ سانوں جان نہ دیوے اوُنت، دُھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی تیرا پورا کرے شوُق، کھلی مینڈھی رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی خُرد ضلع جموں جھنڈو رام جیوڑیاں والے دے نوٹ *

دھرنی کہے دھرم توں میرے اندر مار لے جھاتی، سچ دیوان سمجھائیا۔ رس رہیا نہ میری چھاتی، ددھیں سپر نہ کھئے وڈیائیا۔ خوشیاں وچ کدے نہ نہاتی، روپ شنگار نہ کھئے وکھائیا۔ شووق رہیا نہ لوک ماتی، چاؤ گھنیرا نہ کھئے بنائیا۔ سچ سناوے کھئے نہ ساکھی، دھر دا شبد نام شنوائیا۔ میں ویکھدی رہندی زین راتی، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی کلپنا والی مینوں مارے کاتی، کوڑی کریا شرع نال ملائیا۔ میں کس نوں کہاں باقی، باطن بھیو کھلائیا۔ دھرم ہس کے کہا سُن سندیسہ کملاپاتی، کی کرتا رہیا جنائیا۔ جو آیا تیرے اُتے لوک ماتی، نرگن نرویر روپ لاپیا۔ بیٹھا اک اکاتی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دین مذہب حصے رہن نہیں دینے پراتی، اکو رنگ دئے وکھائیا۔ ایشٹ رہے نہ بہہ بھانتی، دیو آتما اک سمجھائیا۔ تیری پُچھے باقی، واسطہ دھرم نال جڑائیا۔ آہ پھڑ لے اُس دی پاتی، جو پترکا دتی گھلائیا۔ ست دھرم ہوئے پرہاتی، اکو رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا نالوں کرے خلاصی، خالصہ اپنا بھیو چُکائیا۔ تینوں سرب سنتوکھ دیوے بھرواسی، بھرواسا اک درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کڈھے کر تلاشی، کایا مندر رہن نہ پائیا۔ سچ دی کرے آباشی، پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ تیرے اُتے ستگر شبد دی سدا ہووے رہراسی، مندلاں وجے ودھائیا۔ کھیل تک پُرکھ ابناشی، جو کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ تیری چنتا لاپے اداسی، فکران وچوں باہر کڈھائیا۔ نرگن نور جوت جوت پرکاشی، پرکاش کرے خلق خُدائیا۔ توں اوسے دی بنا داسی، داسی داس سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی خُرد ضلع جموں فقیر سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی ویکھ لے دینا بندھو، دین دِیال بے پرواہیا۔ جو جگ چوکری میٹے پندھو، پاندھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرے دھرم دواریاں لنگھو، پردے پردیاں وچوں چُکائیا۔ جن بھگتاں دوارے آوندا جاندا کدے نہ سنگو، سنگل شرع والے تڑائیا۔ جس

سچکھنڈ دوارے پہنچایا اپنا ست نندو، ستیاں آپ جگائیا۔ اوہ دھام دویا چنگو، چنگی طرح دتا ٹکائیا۔ جس دا پیار پروار دے وچ ونڈو، نکیاں وڈیاں جھولی پائیا۔ سچ پریتی نال گنڈھ تندو، شرع والیاں توں لئے چھڈائیا۔ کوڑی کریا میٹ پکھنڈو، سچ مارگ اک درسائیا۔ آتم پرما تم دھار گنڈھ گنڈھو، تندی تند اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ سوامی دے کے پرمانندو، پرم پُرکھ اپنے گھر وسائیا۔ جگت دی دھار سریر سڑیا نال اگنی لبو، ماٹی کھل ربی نہ رائیا۔ لہنا دینا پورا کیتا جو گوہند دھار پیار وچ منگی مانگو، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں کی تینوں دساں (کہانی)، سجنّا کی درڑائیا۔ میرا شہنشاہ شاہ سلطانی، کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد چارے کہانی، کہانی بانی دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں امرت رس دیوے ٹھنڈا پانی، ڈھر دا امرت آپ پیائیا۔ آتما بنا کے ڈھر دی رانی، سچکھنڈ جائے چائیں چائیا۔ آون جاون چُکے کہانی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ دُنیا ہوئی مڑھی مسانی، گوران دھیان لگائیا۔ ہرجن لیکھے لگے پرہہ در پرانی، جو پُنے پُنے پرہہ نوں سیس نوائیا۔ اوہناں لیکھا مُکدا آون جانی، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے رنگ آپ رنگائیا۔ نندو کہے میں پایا پرمانند، پرم پُرکھ وچ سمائیا۔ میرا لیکھے لگا بند بند، بندگی پرہہ دی موہے بھائیا۔ تون میرا میں تیرا جو گایا رسنا چھند، سو سوامی ملیا چائیں چائیا۔ میری ٹٹی آتم اپنے نال گنڈھ، گنڈھنہار سوامی اپنی دیا کہائیا۔ میں پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو دی دھار توں پار گیا لنگھ، جتھے وسے ڈھر دا ماہیا۔ سچ سنگھاسن سوہنا تکیا پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ اگوں سنت سہیلے گرمکھ لین آئے پنج، اپنی بانہہ ودھائیا۔ پچھے رہے کیسے نہ رنج، ناتا جگت والا چھڑائیا۔ جو ستگر دی دھاروں پیا جم، جم پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ جھکڑا مُکا کے کایا ماٹی چم، جوتی جاتے وچ سمائیا۔ پچھے رہے کیسے نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ پرہہ دی دھار آتما پرہہ دا روپ برہم، پاربرہم وچ گیا سمائیا۔ جس نے پھیر کدی نہیں پینا جم، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جگت کریا کوئی بھگتاں دا نہیں کرم، کرم کانڈ توں باہر ہرجن سوہیا پائیا۔ پرہو دی پریتی ساچا دھرم، آد جگاد دی ریتی چلی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن بیڑا آپے بٹھ، بنہنہار آپ اکھوائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی خُرد ضلع جموں پیرو رام دے گرہ *

ستگر داتا پیراں دا پیر، پیرن پیر وڈ وڈیاٹیا۔ مہربان گئی کپیر، کپہر گور اک اکھوٹیا۔ روگ سوگ کٹے زنجیر، شرع اپنی نام بندھائیا۔ جنم جنم دی بدل دیوے تقدیر، ناتا جگت کور ٹڑائیا۔ آتما شاہ کرے امیر، دیونہار سچ وڈیاٹیا۔ جس دی شہادت دیوے کپیر، قبران توں باہر درڑائیا۔ میرا مالک بے نظیر، مہر نظر نال جن بھگتاں دئے ترائیا۔ جس دا لیکھا کالے تے چٹا تے چٹی کھچے لکیر، پورب کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اندروں بدل دئے ضمیر، مہربان ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر شبد ساچا دستگیر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر پیر شبد بہ رنگا، رنگت اپنی آپ چڑھائیا۔ سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے اُمنگا، جن بھگتاں خالی جھولی دئے بھرائیا۔ سدا سہیلا وسے سنگا، دُھر دا سنگ بنائیا۔ تن وجود سینہ رکھ ٹھنڈا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ آتم پر ماتم پائے گنڈھا، گنڈھ سکے کھئے نہ کھلاٹیا۔ جگ چوکری ویکھ ویکھ پندھا، کلجگ اتم اکو گھر سہائیا۔ دین دیال بن بخشندا، مہروان مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں حال رہن نہ دیوے مندا، گرمکھ وڈبھاگی آپ بنائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں سوہیا سنگھ دے گرہ *

دھرتی کہے دھرم میری دُبائی، چار کُنٹ سچ نظر کھئے نہ آٹیا۔ دین دُنی اندھیرا رہیا چھائی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرہو دا پیار کیسے نہ رہیا رائی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پرپتم ملے نہ دُھر دا ماہی، ساچا میل نہ کھئے ملاٹیا۔ اوہ ویکھ گوہند دا سینکڑا لنگھ گیا ڈھائی، ڈھنڈا ڈھونکا لا کے لئے انگڑائیا۔ صدی چوڈھویں بیٹھی پندھ مکائی، اپنے آنکڑے رہی گنائیا۔ اپنا کھیل تک لے ماہی، حضرت عیسیٰ نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرتی کہے دھرم میں سچ سچ کہنا، کہہ کے دیاں درڑائیا۔ میرے اُتے ہوئی اندھیری زیناں، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ متر دسے نہ کھئے سینا، سجن ساک نہ کھئے وڈیاٹیا۔

دین دُنی ہوئی طرفیناں، دُھر دا میل نہ کھئے ملائیا۔ مایا ممتا سب نوں کھائے دینا، دُسنی ہو کے دُنگ لگائیا۔ آتم پر ماتم ملے کیسے نہ بہنا، گھر سُنہجی سیج نہ کھئے سہائیا۔ نیتر لوچن درس کرے کھئے نہ نیناں، نج گھر خوشی نہ کھئے منائیا۔ نام ندھانا تن بستر پائے کھئے نہ گہنا، تن وجود نہ کھئے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی ہُن کلجگ دا وقت، سماں سمیں نال دھیان لگائیا۔ اُس پھیری دروبی وچ جگت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ اگنی لائی بوند رکت، ترے گن نال تپائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں کیتی پتت، پُنت رہن کھئے نہ پائیا۔ اوبدا لہنا دینا اُتے نو کھنڈ پرتھی فرش، ستاں دیپاں ویکھ وکھائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرواں دا لاہنا قرض، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ جس دے کول سب دا لیکھا اوہ کھیل کرے اسچرچ، اچرچ لپلا آپ ورتائیا۔ یودھا بن کے مردانہ مرد، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جس شرع چھری بنائی کرد، قتل کرے لوکائیا۔ اُس نوں رہیا کیسے دا مول نہ درد، دکھیاں دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ توں اک بینتی پرہو دے آگے کر لے عرض، آرزو اپنی دے وڈیائیا۔ میرے اُتوں میٹ اندھیرا گرد، کوڑی کرپا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ دھرم کہے دھرنی پرہہ در تے ہو جا منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ پرہو گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ ترسنا میٹ کے کوڑے من کی، منسا موہ چکائیا۔ جوتی دھار دے دے اگتی چن دی، جو چند چاندنا کرے رُشنائیا۔ سب نوں سرت دے دے اپنے برہم دی، پاربرہم بھیو کھلائییا۔ درشٹی بنا دے اکو دھرم دی، دیناں مذہباں جھیڑا رہے نہ رائیا۔ آسا پوری کر دے سب دے جنم دی، چوراسی وچوں دے وڈیائیا۔ کرپا میٹ دے کوڑے کرم دی، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرم کہے دھرنی پرہہ چرن دوارے کوک، کوک کوک سُنائیا۔ بن تن سریر توں جھوج، آپ آپا دے مٹائیا۔ پھیر آپے پاوے تیری سوجھ، مہربان دیا کمائیا۔ تیرے وچوں کڈھ دویتی دوج، دُتیا بھاؤ دئے چکائیا۔ ساچی منزل دسے مقصود، حق حق درڑائیا۔ دیناں مذہباں میٹ حدود، آتم پر ماتم پردہ دئے چکائیا۔ اکو گھر وکھائے عالیشان عروج، عرش فرش دا میل ملائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی پنج تے بھوت، تتوت دئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں تیرے اُتوں کر جائے کوچ، دھرنی دھرت رہن نہ پائیا۔

دروہی ہووے نہ کیسے چارے کوٹ، بھڑی بھڑی کر نہ کھئے کُراٹیا۔ کِریا کرے سَتگر شبد دُھر دا اکّھا دُوت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جِدھر تگے اُدھر مَوجود، ہر گھٹ وسے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ دئے رنگائیا۔ دھرم کہے دھرنی پرہہ آگے کر پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ کِریا کر سچّی سرکار، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑ کُریا، چاروں کُنٹ ڈنک وجائیا۔ میرے اُتے کیتا دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ اہدا لہنا دینا پُورب قرض دے اُتار، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے اُتوں کڈھ دے باہر، نواں کھنڈاں ستاں دیپاں کر رُشنائیا۔ نال ملا دے محمدی یار، چار یاری گنڈھ پوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ رہے نہ کھئے اُدھار، پُورب لہنا دینا چُکائیا۔ سَتجگ ساچی بخش دھار، اپنی دھار وچوں پرگٹائیا۔ جو جیواں جنتاں پاوے سار، سرشٹی درشٹی اندر ڈیرہ لائیا۔ آتم پرما تم پرما تم پرما پردہ دے اُٹھال، بھیو ابھید دے کُھلاٹیا۔ تیرا نور تیرا جمال، جلوہ گر دینا وکھائیا۔ میرے اُتے سہا اکو دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں تگاں تیرے بھگت سہیلے لال، ائمٹڑے ہیرے دینے وکھائیا۔ جنہاں دی بہہ کے سمبل کر سنبھال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں شاہ ویکھے کنگال، غریب نہانیاں کھوج کھوجائیا۔ جُگ جُگ جگت تیری اولڑی چال، کلجگ اتم دے سمجھائیا۔ دھرنی کہے پھل لگا دے میرے ڈال، پت ٹہنی مانس مانو مانکھ دے مہکائیا۔ آکے سُن مَریداں حال، مُرشد داتے بے پرواہیا۔ میری لیکھے لالے گھال، ہوں گھولی گھول گھٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کِریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں ایشر داس دے گرہ *

کلجگ کہے میرے اندر اُٹھن دلایاں، وچار سمجھ کچھ نہ پائیا۔ میں دھرم دیاں بون دینیاں نہیں اپیلان، گنجائش رہن کھئے نہ پائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا سُمند ساگراں جھیلان، کچھان مچھان لہنا دینا چُکائیا۔ میں تکنا امبر نیلا، نیلی دھار دھیان لگائیا۔ جس نے بنا انت

وسیلہ، صاحب بنے بے پرواہیا۔ میں ڈبائی پاؤنی اُچے ٹیلا، پہاڑ چوٹی جان کُرائیا۔ میرا اتم اکو ہونا حیلہ، بلا دینی سرِشٹ سبائیا۔ سچ دا گڈیا رہن نہیں دینا کیلا، قلعے گڑھ دینے ٹرائیا۔ میں کوڑ کُریار دا اکو لاؤنا تیلہ، چواتی مایا والی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے میرا کوڑی کِرپا والا سبق، گھر گھر نظری آئیا۔ دروہی پھرنی چوڈاں طبق، چوڈاں لوک روون مارن دھاپیا۔ بڑا سہیلا ہونا وقت، ایہہ میری بے پرواہیا۔ پیار دے نہ کھئے وچ جگت، جگتی ایسی دینی بنائیا۔ پچھلی رہن دینی نہیں کیے دی شکت، شخصیت سب دینی بدلائیا۔ مینوں آؤندا نہیں مول ترس، دردی ہو نہ درد وندائیا۔ اگنی میگھ دینا برس، برساں دا لہنا پور کرائیا۔ پھرے ڈبائی اُتے عرش، عرشی پریم ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں دا لاہنا قرض، قرضہ سب دی جھولی پائیا۔ دھرنی دی کھیل ویکھنی پٹھی سب دی کرنی نرد، جو نرسنگ گیا سمجھائیا۔ شرع چھری چلاؤنی کرد، تیکھی دھار آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میں پرہ دا لائق ست ہويا قابل، کابل قندھاری کھوج کھوجائیا۔ مینوں سندیسہ دیوے میرا بابل، پیا پریم ڈھردرگاپیا۔ جس نے میرا انت کراؤنا عادل، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ چار کُنٹ کوڑ کُریارا میرا دھام دسنا باتل، بیتل مقدس اکو سمجھائیا۔ میں شرع دا بننا قاتل، مقتول ویکھاں خلق خدائیا۔ میرا بھیو اگما باطن، بن پروردگار نہ کھئے سمجھائیا۔ میری ہونی اندھیری راتن، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا پاؤنا ذات پاتن، دین مذہب دینے ٹکرائیا۔ پھیر کِرپا کرے پُرکھ ابناشن، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ میری خوشیاں والی تگے راسن، نو کھنڈ دھیان لگائیا۔ میں ڈنڈاوت کراں جوڑ کے ہاتھن، نو نو لاگاں پائیا۔ توں صاحب میرا سمراتھن، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ تیری منزل چڑھے کھئے نہ گھائن، درگاہ ساچی ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ساچو ساچن، سچ سوامی دیا کھائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں نامو دے گرہ *

کلجگ کہے میریاں گلاں سب نوں لگدیاں بُریاں، بُریار ہوئی لوکائیا۔ میں ویکھاں جگت جہان شرع دیاں چھریاں، دوویں دھاراں تیکھیاں نظری آئیا۔ رُو حاح جگت ہوئیاں نگریاں، ستگر شبد ملن کھئے نہ پائیا۔ شوہ دریائے جانڈیاں رڑھیاں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پر ماتم کنت ہنڈھاؤنا نہ آتما گُریاں، سہاگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچ پیار کولوں تھڑیاں، وست اکم نہ کھئے ورتائیا۔ منزل ویکھے کھئے نہ تریا، تریا پد نہ کھئے سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دھیان لگائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں بیلا سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے میری کرنی بے مثال، پچھلی مسل دیوے نہ کھئے گواہیا۔ دتی وڈیائی دین دیاں، دیاںدھ دیا کہاٹیا۔ میری اولڑی چلا کے چال، چال نرالی دتی بنائیا۔ میں سرشٹی کیتی حلال، چھری شرع والی چلاٹیا۔ میرا جھوٹھ پکھنڈ جابل، چاروں کُنٹ رنگ رنگائیا۔ دھرم دا رہن دینا نہیں کوئی لال، لالن وچ نہ کھئے سمائیا۔ میری اک بینتی پرہو دے آگے سوال، دوئے جوڑ سپس نوائیا۔ پھل لگاؤنا میرے ڈال، میرا بوٹا دینا مہکائیا۔ چاروں کُنٹ ہووے حال حال، بھڑی بھڑی سرشٹ کر گُرائیا۔ پھیر میں اٹھ کے ماراں چھال، بھجّاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تھانڈے آس رکھائیا۔ جھٹ نارد چُکی آگیا بھار، ہوکا بھارت بھارت کر سُنائیا۔ اٹھ ویکھ کلواے یار، کل کاتیا دیاں درسائیا۔ نُوں تک جوت زینکار، نُوںرانہ نُوں الاہیا۔ سجدہ کر وار دو چار، چوٹھے جگ سپس نوائیا۔ اوہ ویکھ لے تیری نیلامی دے اشتہار، مینوں دتے پھڑائیا۔ میں ٹنگے وچ سنسار، نُوںواں کھنڈاں دینے لٹکائیا۔ اچی کہن کوک پُکار، دین دُنی سُنائیا۔ بولی دیوو وارو وار، دیناں مذہباں والے لُو انگریٹیا۔ ہندو رام دا کرو وپار، کرشنا کابنا نال رلاٹیا۔ مُسلم اللہ دے دیو ادھار، علیحدا رہن کھئے نہ پائیا۔ سیکھ ستنام دا قرضہ لُو اُتار، پُورب لیکھ چُکائیا۔ میں سُنواں وارو وار، وارتا اتم دیاں

دُہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے کلجگ سُننا اپنی تعریف، طرفداری نہ کھئے رکھائیا۔ میں بڈھا پُرانا ضعیف، ضعیف اُلُمر نظری آئیا۔ میں بننا نہیں کیسے دا شریک، شرکت وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ اپنا ویکھ لے اندھیرا تاریک، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ بھوکھتاں والی ویکھ تریک، تواریخ دھیان لگائیا۔ جس دے پچھے اوتار پیغمبر گرو ہونے شہید، شہادت گئے بھگتائیا۔ جس دی مناوندے رہے عید، بقریدا نال ملائیا۔ جو نام کلمیاں وچ کدا گیا تاکید، دُھر فرمان اگم سُنائیا۔ اُس دی آہ ویکھ لو میرے کول رسید، بنا دستخطاں تون دتی پھڑائیا۔ تسیں اپنی کھول لو نیند، نین لو اُٹھائیا۔ میں کرن آیا تردید، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ میرے پٹھے ہتھان تے لکھی قرآن مجید، مزموعہ اکھراں والا بنائیا۔ اگلی ہور سُن حدیث، حضرتان تون باہر سُنائیا۔ لیکھا تک بیس اکیس، بیس بیسا اکھ اُٹھائیا۔ کس دے چہتر جھلنا سیس، چہتردھاری دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دی آسا منسا پوری کرے امید، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں سیوا سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرنی کیوں آیا اُتے دھرتی، سچ دینا سُنائیا۔ میں پگا براہمن رہن دتا نہیں شرطی، برہم وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں حُکم متاں کھیل کراں نرائن نر دی، جو کرتا دُھردرگاہیا۔ ہری اوم تت ست آتم دھار کیسے نہ پڑھدی، من کلپنا وچ ہلکائیا۔ سرتی شبد مول نہ پھڑدی، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ منزل حقیقی مول نہ چڑھدی، ربہر ملن کھئے نہ پائیا۔ میں کھیل بناؤنی ہنکاری گڑھ دی، پنچ وکاراں دتا وسائیا۔ دین دنی ویکھ لے ہڑھدی، شاستر سکے نہ کھئے پچائیا۔ بنا مُرشدان ویکھ لے مردی، مُریدان ہونے نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ کھئے نہ دردی، دردیاں دُکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہہ طاقت میرے کلؤ کل دی، کلجگ رہیا سُنائیا۔ میری کھیڈ کپٹ چھل دی، چھل چھدراں

نال وڈیائی رہن دتی نہیں کسے جل دی، سرور سوہا کھئے نہ پائیا۔ دُہائی ویکھ لے ماروتھل دی، ٹلے اسگاہ رہے کُرائیا۔ کسے نوں سار آون دتی نہیں پل دی، پلکاں پچھے نہ ملے ماہیا۔ میں آشا پوری کرنی راجے بل دی، جو باون گیا درڑائیا۔ میری کرنی سب نوں سلّ دی، تیر انیالا آپ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دیونہار مان وڈیائی۔ نارد کہے کلجگ میں آیا تیرے ویہڑے، گرہ تیرے پھیرا پائیا۔ میں ویکھنے دین دنی دے جگت جھگڑے جھپڑے، جھنجٹ مذہباں والے پھول پھولائیا۔ کس بدھ اٹے ملدے گیڑے، چکرورتیاں چکر نال بھوائیا۔ میرا صاحب سوامی چھیڑاں کتھے چھیڑے، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ میں دُور دُراڈا آیا نیڑے، اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرے کوڑ کُریا دے ویکھے کھیڑے، نوں کھنڈا دھیان لگائیا۔ بنا بھگتاں توں چڑھے کھئے نہ بیڑے، بیڑی نئی نوکا کم کسے نہ آئیا۔ میں ویکھے جگت والے جھپیرے، وڈیاں چھوٹیاں دھیان لگائیا۔ میں تگے گرو گُر چیرے، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ تیرے وچ انگنت بتھیرے، بہرُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ کلجگ کہے نارد کھول کے ویکھ لے اپنی سرتی، ستیاں دیاں جگائیا۔ تینوں نظر نہ آئے اکال مورتی، مورتاں والیاں دا میں لیکھا دیاں مُکائیا۔ ہُن چترائی گان سور دی، کھان والیاں دیاں وڈیائیا۔ ایہ میری بیڑی بھری پور دی، پُریاں لوآں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ میری کتھا کہانی مشہور دی، کوڑی کِریا نال وڈیائیا۔ میری منزل مُکی دُور دی، نیرن نیرا نظری آئیا۔ میری کتھا کہانی کوڑ دی، کوڑ کُتب رسیا سُنائیا۔ تیری بدھی نارد اکال مورتھ دی، پنڈتا میرا بھيو نہ جانے رائیا۔ مینوں خوشی پُرکھ اکال دے رنگ گوڑھ دی، جس رنگت دتی رنگائیا۔ وڈیائی دے کے چرن دھوڑ دی، ٹکے دتے رمائیا۔ مینوں یاد کھیل کوہ طور دی، موسیٰ خوشی بنائیا۔ میں کھیل تگی عیسیٰ والے سرور دی، جو سولی چڑھ کے گیا سمجھائیا۔ دھار تگی محمد والے نور دی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل کرے ضرور دی، ضروری اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں لچھمن سنگھ دے گرہ دروازے وڑدیاں ہی *

پھلگن کہے میری رُت بسنت، خوشیاں والی مہکائیا۔ دتی وڈیائی پرہو ہر کنت، کنتوبل دیا کمائیا۔ جس کھیل رچایا جگت میت
 مُرارے سنت، بھگت دئے وڈیائیا۔ اپنا نام جنا کے منت، منتر اکو اک جنائیا۔ سب دی آشا پوری کرے انت، انتشکرن کیتی صفائیا۔
 جس دے سندیسے دیندا شبد سوامی پنڈت، نارد اپنا ناؤں دھرائیا۔ اُس دا کھیل ویکھیا جیرج انڈج، اُتہج سیئج رنگ رنگائیا۔ میں اُس
 دے دوارے دا منگت، نو نو اپنی جھولی ڈاہیا۔ میرے جن بھگتاں وچ رہن نہ دیویں رنجش، دکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھیو کھلائییا۔ پھلگن کہے میری ٹہکی اگم پھلواری، پھل پھول ویکھ وکھائیا۔ میرا صاحب بھگتاں پھرے
 پچھ اگاڑی، دوس زین خوشی بنائیا۔ لیکھے لائے جنہاں چرن چھپائی داہڑی، مستکان دئے وڈیائیا۔ پھڑ کے باہر (کڈھے) کلجگ ڈونگی
 وچوں کھاری، شبد کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ جو سب دی پیج ربیا سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تارنہار نر ناری، نر نرائن دیا کمائیا۔
 نو نو چار پچھوں جس دی آئی واری، وارث بنیا دُھر دا ماہیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو اُس دی چرن کرو نمسکاری، نو نو سیس جھکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا
 سکداری، سر سر اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں لچھمن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے مالک تزی، حضرتے حضور سیس نوائیا۔ مہربانے مہربان مزہبی، محبوب دُھردرگاہیا۔ نوجوانے نوجوانے
 ہر کرتے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے
 میں منگتی، تیرے درے دربار۔ میں جگاں دی بھکھی ننگتی، اوڈھن بخش سچئی سرکار۔ میل ملاوا کر دے ساچی سنگتی، میرے
 ستگر پُرکھ زینکار۔ نشانی رہے نہ ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم کر اجیار۔ لیکھ چکا دے پاندھ پنڈتی، بڈھی دا بودھ دے وچار۔ منسا

کوڑ رہے نہ من دی، ممتا موہ نوار۔ میں ونجاری رہاں نہ کیسے کتّ دی، شبد اگتی دے دھنکار۔ میں درس پیاسی توری چند دی، چنّ چاند نے کر اُجیار۔ میری خوشی تیرے پیار دھرم دی، دھرم دھرم نال درڑائیا۔ لیکھنی رہے نہ کوڑ ککرم دی، کوڑ ککرم دا پندھ مکائیا۔ میں ونجاری تیرے چرن دی، چرن دے سرنائیا۔ اکو اوٹ ستگر سرن دی، سرناگت اک سمجھائیا۔ مینوں لوڑ نہیں اکھڑ پڑھن دی، ودیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں جگ جگ عادت بھنّ گھڑن دی، گھڑن بھنّہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میری آسا کردے پوری، پر پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں جگ جگ کران مزدوری، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ آسا رکھاں تیری حضوری، حاضر ہو کے سپس نوائیا۔ کلپنا دی کلا میٹ دے کوڑی، کوڑ کُٹب دینا تجائیا۔ میں مَورکھ مُگدھ انجان مؤڑھی، میری چلے نہ کھئے چترائیا مینوں بخشش دے کے اپنی چرن دھوڑی، ٹکے خاک والے رمائیا۔ میرے سوامی اپنی رنگن چاڑھ دے گوڑھی، جگت جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری آشا رکھی ضروری، ضرورت پور دینی کرائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں سنت رام گوکلے چک نوت *

پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرم دھار دی دھی، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا تک لے ساڈھے تِن ہتھ دی سپس، رَوَداس چہارا دئے گواہیا۔ تُوں کرم کیتا کی، بھیو دے کھلائییا۔ تیرے اُتے لکھ چوراسی جی، جیوت ہو کے میرے وچ سہائیا۔ کون ویلا کون وقت سہنجنا ملے پریم پرے، سوامی نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی تُوں میریاں رکھیاں اڈیکان، بن نینان نین اٹھائیا۔ میں سب دیاں ویکھن والا وصیتان، جگت وشیاں تون باہر دھیان لگائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرواں تینوں دتیاں نصیحتان، حکمنامے سچ سنائیا۔ اُس دیاں بدلن لگا ولدیتان، والد والدہ اکو نظری آئییا۔ تُوں ویکھ کھیل وچوں اصلیتان، اصل اصل وچوں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی تیرا ہونا بھاگ

سُہنجنا، سوہاؤنت دیا کھائیا۔ تیرے نیتراوے انجنا، نور نوراہ نور چمکائیا۔ تیرے اُتے اکو ڈورُو دُنکا وِجنا، چار کُنٹ شنوائیا۔ سب دی سانجھی کرے بندنا، بندگی اکو اک درڑائیا۔ نام خُماری چاڑھنی رنگنا، رنگت اگم اتھاپیا۔ کلجگ کورٹا ہنکاری بھانڈا بھجنا، بنا بھجن بندگی توں رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا سوامی تیرا دیوے سکنا، سکلا ساتھ بنائیا۔ ستجگ ساچی دھاروں جمنا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اکو کلمہ نام کائنات وچ جپنا، ڈھولا سوہلا دُھردرگاپیا۔ سچ دوار سُہاؤنا پتتا، تٹ کِناریاں دئے وڈیائیا۔ تُوں خوشیاں وچ نچنا ٹپنا، کڈنا چائیں چائیا۔ کھیل کرے پُکھ سمرتھنا، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جس دا سمل دیس تیرے اُتے وسنا، اگم مالک اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ پُکھ اکال کہے دھرنی تیری سُنے فریاد، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس رچنا رچی آد، انت ویکھنہارا چائیں چائیا۔ تیری بھل نہ جائے یاد، یادداشت اپنے وچ چھپائیا۔ تیرا کھیڑا ہون نہ دیوے برباد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں خوشی نال کرنا آداب، نو نو سیس جھکائیا۔ تیرا بدل دئے مزاج، طبیعت دئے بدلائیا۔ تیرا رچ کے سوہنا سماج، کرنی کرتا کار کھائیا۔ دھرم دا دھرم ہووے راج، رعیت گُرمکھ لئے بنائیا۔ جھگڑا مکے روزہ نماز، سجدے وچ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تینوں دیوے مات خطاب، خطا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں کلونت سنگھ دے گرہ ضلع جموں *

پھلگن کہے میرا دو ست دا انک، دھرم پریشٹا خوشی منائیا۔ جن بھگتاں سوہے دوار بنک، گرہ وچے سچ ودھائیا۔ نام ندھانا سُ منیا منت، منت اگم اتھاپیا۔ وڈ بھاگ ہوئے دھن ونت، ملے مان وڈیائیا۔ ہرجن اُچا کے ساچے سنت، گوبند لیکھا پور کرائیا۔ مانس جنم بنا کے بنت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم دھار ملا ہر ہر کنت، کتھول دئے وڈیائیا۔ لیکھا پورا کر کے وچوں جیو جنت، در ٹھانڈے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے میرا دوس سُہاوا، جگ

ملے وڈیائیا۔ میں اُس پر بھوؤ نوں راواں، جو رو یا ہر گھٹ تھائیا۔ اوسے دا ایشٹ مناواں، جو مائس مانکھ رہیا ترائیا۔ اوسے دے ڈھولے
 گاواں، جو بھوئے آد انت سہائیا۔ اوسے دی سیج ہنڈھاواں، جو مالک اگم اتھایا۔ اوسے دیاں ماناں چھاواں، جو سر میرے ہتھ ٹکائیا۔
 اُس نوں سیس جھکاواں، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج دا کھیل آپ وکھائیا۔
 پھلگن کہے میری رت سہنجی، جن بھگتاں نال وڈیائیا۔ پرہ ملیا درد دکھ بھ بھنجی، بھوئے آپ سہائیا۔ گرھ سہا کے کایا کنچنی، رنگ
 نام رنگائیا۔ دوار کھول کے پتنی، تٹاں دے وڈیائیا۔ درشن دے کے نیتراکھنی، اکھ پرتکھ کھلائییا۔ جن بھگتاں آسا رہے نہ سکھنی، ست
 جھولی شبد بھرائیا۔ نام امولک رنگ چاڑھے رتنی، قیمت اپنے گھر رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سیج دا کھیل آپ وکھائیا۔ پھلگن کہے میری رتڑی دتی مہکا، نام خوشبو وچ بھرائیا۔ میری پت ٹہنی دتی ٹہکا، ہریاول اپنی نال
 رکھائیا۔ ڈھر سندیسہ دتا سنا، حکم اگم اتھایا۔ پھلگن پھولن ورکھا اکو لا، چھپر پریم بنائیا۔ جن بھگت دوارے سہا، سہنجی رت نال
 وڈیائیا۔ بسنت نوں بسنتی رنگ دا چاء، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ بنا صفت توں کرے واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ ٹوں سیج سوامی
 اک ملاح، رببر ڈھردرگاہیا۔ دین دیال دیا کہا، دیاندھ تیری سرنائیا۔ پھلگن کہے میں خوشیاں وچ سیس دیاں نو، نو نو سیس جھکائیا۔
 میرے محبوب مالک چرناں نالوں نہ کریں جڈا، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ میری اکو حق دُعا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پھلگنا کی کریں ٹوں امیدان، آسا کی وکھائیا۔ مینوں
 اُس صاحب دیاں تاکیداں، جس دے آگے واسطہ پائیا۔ اوسے دے حکم دیاں میرے کول رسیدان، لکھتی لئی مان وڈیائیا۔ میں کیسے دا
 رہن دینا نہیں سدا دیدہ، دیدہ دانستہ درس کھئے نہ پائیا۔ میرا کھیل بڑا پیچیدہ، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ تیری رت ہونی رنجیدہ،
 رنجش سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میں کور کڑیاری نوں کہنا خوش آمدیدہ، آمد وچ خوشی منائیا۔ میرے پیار وچ گوہند دا پروار شہیدا، شہادت
 گیا پائیا۔ میرا اکو مارگ سیدھا، دین دنی دتا درڑائیا۔ خوشی دی سویں کھئے نہ نیندا، آتم سکھ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بھو کھلن دتا نہیں جیو
 جی کا، آتم برہم نہ کھئے جنائیا۔ میرا روپ نیکن نیکا، وڈیاں چھوٹیاں خاک ملائییا۔ میرے کول اگم طریقہ، پُرکھ اکال دتا سمجھائیا۔ دھرم

رائے دے ہتھ پھڑایا وسیقہ، لیکھا چترگیت کولوں لکھائیا۔ پھلگن تیرا خوشیاں والا سماں پچھے بیتا، بیٹی کہانی یاد کرائیا۔ آگلا کھیل ویکھنا انڈیٹھا، انڈیٹھری کی کار کھائیا۔ نو ست تپنا انگیٹھا، اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ تیری رہے نہ کیسے پریتا، پریتم پیار وچ نہ کھئے سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں بدل دیوے ریتا، ریتوان کھیل کھلائییا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں پری دیوی دے گرہ *

کلجگ کہے مینوں حکم سندیسہ آیا ابھی، ابھی دتا درڑائیا۔ تینوں موقع ملدا کدی کدی، قدیم دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لہنا تک لے چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ تیری ڈور گھر گھر ہووے بدھی، بندھن پاؤنا جگت لوکائیا۔ لیکھا مُکا دے سدی ودی، اماوس پُنیا اکو رنگ رنگائیا۔ مایا ممتا دا بن جا لبی، لبان کٹاؤن والیاں ویکھ وکھائیا۔ تیرا مالک نور الابی ربی، رب عالمین دئے وڈیائیا۔ سب دے سر تے پاپاں بھار چکا دے ڈگی، ڈورُو ڈنکا دے وجائیا۔ تیرے مُسافر جان لدی، بھجن واہو داہیا۔ کوڑ وکار ویا کے ندی، وبندے وبن وہائیا۔ دھر پرکاش دی تک لے لو لگی، لوئن اکھ کھلائییا۔ کیسے دھار رہن نہ دینی بگی، کالکھ ٹکے دینے لگائیا۔ تیرے بنا کوئی کر نہیں سکدا بدی، بدو بدی سب دے لیکھ دے بدلائیا۔ منزل ملے نہ کیسے امراپدی، حقیقت ہتھ کیسے نہ آئییا۔ چاروں کُنٹ اگ ہووے لگی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ حکم سندیسہ سُن لے یدی، یدپ دیاں درڑائیا۔ جو کبیر اشارہ کیتا بُندیاں کھڈی، لٹاں کھڈے وچ پائیا۔ سب نے لیکھا دینا جنہاں کھادھی مچھی ڈڈی، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ رائے دھرم کیسے دی قبول کرے کھئے نہ وڈھی، رشوت ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ گھر گھرانے سب نے جانے چھڈی، بھجن واہو داہیا۔ مایا رانی انت رہنی دبی، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سورا سرگی، سورپیر حکم ورتائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں دیوا سنگھ دے گرہ * ❁

دھرنی کہے دھرم دھرم دھرم دا گائیے گاؤن، گیت گوہند الاٹیا۔ جس نوں سمر دے پانی پوؤن، بسنتر دھیان لگائیا۔ جس کھیل کھلایا رام راؤن، دہسر ونڈ ونڈائیا۔ جو کابن کرشن آیا نچاؤن، گوییاں راس رچائیا۔ جو پیغمبراں کلمے آیا پڑھاؤن، حدیثا صفت صلاحیا۔ جو ستنام آیا درڑاؤن، ڈنکا فتح والا وجائیا۔ اُس دا بھیو جانے کوں، جس نوں بے انت کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں آیا پرچاؤن، پریم پریتی رنگ رنگائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، میلا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ اُس نوں سیس سارے نواؤن، وشن برہما شو لاگن پائیا۔ چار جگ دے شاستر اوسے دی صفت صلاحن، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ اوہ سنت سہیلے لکھ چوڑاسی وچوں (آیا) کڈھاؤن، بندھن کوڑ والے ٹڑائیا۔ ساچا مارگ آیا درساؤن، درس اپنے نال ترائیا۔ من کا منکا آیا بھواؤن، منسا کوڑ رہے نہ رائیا۔ انحد نادی شبد آیا سناؤن، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ امرت آتم جام آیا پیاؤن، جھرنا نچھر آپ جھرائیا۔ دیپک جوتی آیا جگاؤن، تن مندر کرے رُشنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، سرتی شبدی میل ملائیا۔ درگاہ ساچی آیا پہنچاؤن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت آیا ملاؤن، جوتی جاتا دُھردرگاہیا۔ دھرنی کہے دھرم اوسے دی سرن آئے تکاؤن، آد جگاد اوٹ رکھائیا۔ جو کلجگ دا پندھ آیا مُکاؤن، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ ستجگ ست دھرم آیا لگاؤن، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، گرُمکھاں مُکھ آیا صلاحن، صفتی شبد نام وڈیائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں ہشن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی سُن لے میری بولی، بنا زبان توں دیاں سُنائیا۔ ساچے صاحب دی بن جا گولی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کلجگ لیکھا ویکھ مول نہ ڈولیں، دھیان اندولت دا اک رکھائیا۔ بہڑی بہڑی کر پائیں نہ روئی، ہاہاکار وچ کُرائیا۔ بہاویں تیرے تے پوتر سُمند ساگر تٹ کنارے رہی کوئی نہ بولی، امرت نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں چھیتی کابلی کریں نہ توئی، دھیرج دھیر لینی دھرائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دے اقرار ویکھی قوئی، جو لیکھے گئے بنائیا۔ ٹوں پریم پیار وچ دھرم دا رنگ تند بدھی موئی، اوٹ موٹا اُتے رکھائیا۔ جو سچ دوارا رہیا کھولی، مارگ اکو اک پرگٹائیا۔ اُس سوامی صاحب ٹوں ٹولیں، کھوجنا چائیں چائیا۔ اوبدا نگارہ شبد اکٹا ڈھولی، جگت جہان کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے دھرم میں اوسے دی داسی، داسی داس داس اکھوائیا۔ اوسے دے ملن دی رکھی آشی، آشا وچ دھیان لگائیا۔ میں تگے منڈل راسی، منڈپان کھوج کھوجائیا۔ نگاہ ماری آکشی، آکاش آکاشاں دھیان لگائیا۔ میںوں دے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو ہر گھٹ اندر رکھ واسی، واسطہ اپنے نال جُرائیا۔ میں اوسے دی مٹاں آکھی، جو بن اکھراں دے سمجھائیا۔ چرن کول کدے کران نہ گستاخی، سد نو نو سیس جھکائیا۔ اوبدی جگ چوکرئی کھیل ساچی، ستجگ تریتا دواپر (ویکھ) وکھائیا۔ اوہ کلجگ میٹے اندھیری راتی، زُٹری اپنا نام مہکائیا۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے داتی، ائمٹری دات آپ ورتائیا۔ دیوے درس اک اکتی، اک اکلّا ڈھر دا ماہیا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھاتی، بھیو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ میں اوسے دے چرن دھوڑ نہاتی، پاپاں میل دھوائیا۔ اوہ سوامی کلاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس تیری کرنی بند خلاصی، بندھن کلجگ نالوں ٹرائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شاہاشی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو لیکھا جانے شنکر گیلاشی، برہم ویتا برہم بھیو کھلائییا۔ وشنوں وشو دا جانے ساتھی، سگلا سنگ درڑائیا۔ میں اوسے دے چرناں ڈھاٹھی، نو نو سیس نوائیا۔ جس بھیو چکاؤنا کایا ماٹی، مٹکے سب دے پھول پھولائیا۔ کوڑی کریا میٹنی واٹی، وٹنا ستنام چڑھائیا۔ اوبدا چرن کول چھوہے میری چھاتی، جنبو دیپ دے گواہیا۔ میں ہونا وڈی وڈ پرتاپی، پر پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ میرے اُتوں میٹنے پاپی، جو پرہ

نوں گئے بھلائیآ۔ میرے دھرم دی دھار بننے ساتھی، جو بھگت سہیلے سوہنگ ڈھولا گائیآ۔ اوہدا لہنا دینا پورا کرے نہ کوئی قلم دواتی، کاغذاں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ نور نورانہ نوجوانا جس دی وکھری ذاتی، ذات اذاتی پندھ مکائیآ۔ اُس دا کلمہ نام صفاتی، دُھر فرمانا اگم اتھاپیا۔ میں اوسے دے چرناں لاگی، جو چرنودک دیوے چائیں چائیا۔ میں سوئی ستی جاگی، میرے انتشکرن لئی انگڑائیآ۔ میں ہوئی وڈ وڈبھاگی، بھاگان بھری خوشی بنائیآ۔ میری زندگی ہوئی سادی، جگت پکھنڈ نہ نال ملائیآ۔ مینوں ملیا پرکھ آدی، اپرمپر کرتا دُھردرگاپیا۔ جس دا نام کلمہ نادی، اکو دُھن کرے شنوائیا۔ ہن دھرم جی تینوں چنتا کاہدی، دھرنی خوشیاں وچ سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کھیل اگم اتھاہ دی، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیآ۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں چوڑھ سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی کریں مؤل نہ چند، چنتا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیرا سوامی اک مرگند، کھر گمبھیر وڈ وڈیائیآ۔ داتا دانی گنی گہند، بے پرواہ اکھوائیا۔ جس دا کھیل اگما سندھ، دُھر دے وہن وبائیآ۔ اوہ پرگٹ ہووے وچ پند، تیری دھرنی دھرت دھول سہائیآ۔ جس پوجا مٹاؤنی پاہن لنگ، نور ظہور کر رُشنائیآ۔ بھاگ لگاؤنا جیو پنڈ، برہمنڈ کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرم کہے دھرنی تینوں کاہدا فکر، فقرہ سن دُھر دے ماہیا۔ جس دا ساریاں کیتا ذکر، ذکر یا اپنا جگر گیا چرائیا۔ اوہ نرگن دھار آیا نکل، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ جس دی کیسے نال نہ ملے شکل، نہار سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ اوہنے کھیل کرنا پرے بڈھی عقل، عاقلان چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ حکم سندیسہ دیوے کلجگ مُتعلق، مُطالع سب نوں رہیا کرائیا۔ اوہ مالک خالق خلق، مخلوق کھوج کھوجائیآ۔ جس دا بھگتاں نال تعلق، ناتا توڑے کوڑ لوکائیآ۔ اُس دا نور اُتے فلک، اسمان کرے رُشنائیآ۔ دھرنی اُتے تک لے جھلک، جھلیئے تینوں دیاں سمجھائیآ۔ اُس دے مستک نہیں کوئی تلک، بھروپی روپ نہ کھئے سمجھائیآ۔ اوہ شبدي دھار کرے دو

جہاناں عِلّت، عالماں عِلْم دئے بھلائیآ۔ اُس دا سب توں وڈا خِلعت، خلا وچ اپنا کھیل کھلائیآ۔ جگت خواری کرے ذلّت، شان نظر کھئے نہ آئیآ۔ اٹھ اوس دے آگے کر مِتّ، نو نو سیس جھکائیآ۔ اوہ آگیا بھگتاں دی سِمت، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ چارے کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ کچھ اپنی کر لے بِمّت، حوصلہ لے بنائیآ۔ تیری میٹ کے جائے چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ بھيو رے نہ کھئے رنجک، رنج و غم گوائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ دھرم کہے دھرنی جھک اک پرہو دے در، در ٹھانڈے ملے وڈیائیآ۔ کچھ منگ لے اپنا ور، ور داتا جھولی پائیآ۔ رُوپ تک نرائن نر، نر ہر دھردرگاہیا۔ جو تیرے دوارے آیا گھر، گھر گھرانے ویکھ وکھائیآ۔ اُس دی سرن سرنائی پڑ، نو نو سیس جھکائیآ۔ جس کلجگ کوڑی کرپا پٹنی جڑ، لوک مات رہن نہ پائیآ۔ اوہ لیکھا جانے سیس دھڑ، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیآ۔ ساچی منزل بیٹھا چڑھ، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ تیرا چکاوے بھ۔ ڈر، بھو سر نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا سہنجنا کرے گرہ گھر، گھرانہ نو ستّ وسائیآ۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں پچن لال دھرمو دیوی دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی پرہو دا کھیل ویکھ لے سچ، ستّ ستّ رہیا درڑائیآ۔ تیرے لیکھے لائے رتی رت، رتن امولک تینوں دئے بنائیآ۔ توں خوشیاں دے وچ نچ، بنا پیر پیر بدلائیآ۔ تیرے اُتے گیا رچ، رچنا اپنی دئے وکھائیآ۔ کوڑ سرِستی جائے میچ، آتش حکم والی لگائیآ۔ لیکھے جانے بھانڈے کچ، تتاں پھول پھولائیآ۔ توں اکو سُننی ساچی مت، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ حکم متنا کلاپت، جو پت پرمیشور آپ سُنائیآ۔ سب کچھ اوسے دے وس، کرنہار گوسائنیآ۔ جو نرگن دھاروں آیا نس، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ اوہ دیوے نام ندھانا رس، انرسیا آپ چکھائیآ۔ تیری میٹے رین اندھیری مس، کلجگ کوڑ گوائیآ۔ درشن کر لے کھول کے اکھ، نیتر لوچن نین اکھ کھلائیآ۔ چرن کول سرن سرنائی جا ڈھٹھ، مٹی خاک خاک رمائیآ۔ صفت گا بن کے بھٹ، ڈھولے راگاں ناداں وچ سُنائیآ۔ توں نگاہ مار لے جھٹ، چار

کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ہویا پرگٹ، جس دی یاد وچ سارے راہ تکائیا۔ اوہ بھگتاں دے گھاٹ بیٹھا تہ، پتن اِکو اِک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرم آپ کماٹیا۔ دھرم کہے دھرنی اُس دا کر لے پوجن، پوجنیوگ جو اکھوائیا۔ بھيو چھڈ دے دُتیا دوجن، ایکا رنگ جا سمائیا۔ جس دے اُتوں گر اوتار پیغمبر جھوجن، بلی دان اپنا آپ کرائیا۔ اوہ سوامی نین مُودھن، نین کول آپ اکھوائیا۔ جس نون جگت وِديا والے مُول نہ بوجھن، سمجھ کیسے نہ آتیا۔ اوہ شبدي دھار پھرے چارے کوئن، کایا کُتیا پھول پھولاٹیا۔ بھگت سہیلے دُھر دے ویکھے بوئن، پُھل پُھلواڑی دھیان لگائیا۔ جو نام جھولا جھوئن، دو جہان جنائیا۔ دھرنی تیرے خالی بھرے ٹھوٹھن، وست اگم ورتائیا۔ تیری کوڑی کِریا لگی چوکن، لیکھا ناتا کوڑا دے مٹائیا۔ مایا ممتا آیا پھوکن، پُھنکارا اِکو نام لگائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت بھوئن، تتو تت سمائیا۔ تیر انیالا لگا چھوئن، چلہ کمان دئے گواہیا۔ کلجگ کوڑا کُن ب لگا پھوئن، اپنا آپ لئے ٹڑائیا۔ تارا چند نشان لگا ٹوئن، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ دھرنی تینوں لگے کوئی نہ دوشن، دُشمن نظر کھئے نہ آتیا۔ تون اپنے بدل لینے بستر بھوشن، انگی انگ سہائیا۔ اشارہ کردے عیسیٰ مونس، محمد دے جنائیا۔ اوتار گرو گُردیو ویکھن تیری روتن، رُٹری نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا جانے چار کوئن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں دیوا سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی اپنی پوری کر لے سدھر، پرہہ صدمے رہیا مٹائیا۔ تیرا کوچھی کملی دا کرے قدر، قُدرت دا مالک دُھردرگاہیا۔ جس کوڑی کِریا کرنی پدھر، یکساں کرے لوکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ کے غدر، گداگر ان کرے صفائیا۔ تون اپنی دھار ویکھ لے چٹی چادر، اوڈھن سیس ٹکائیا۔ تیرا کرم آیا سادھن، سر تیرے بتھ ٹکائیا۔ جس نون چار جگ دے جوگی جُگیشرا ارادھن، منی دھیان لگائیا۔ اوہ شبدي ناد سنا کے آوازن، ستیاں لئے اٹھائیا۔ اوہ تک جس دے بھگت سہیلے جاگن، نیترا کھ کھلاٹیا۔ گرہ دپیک جو جگ

چراغن، نُوَر نُوَر زُشنائیا۔ تیرے ہوئے وڈ وڈبھاگن، بھاگ بھری اکھوائیا۔ تیرے دھووے کوڑ دے داغن، دُرمت میل دھوائیا۔ شاہو بھوپ بن کے راجن، شہنشاہ ویکھ وکھائیا۔ تیرا آپ سوارے کاجن، کرتا پُرکھ دیا کھائیا۔ جوت پرکاش کرے ماجھن، سمبل بیٹھا رُت سہائیا۔ جس نُوں کہن غریب نوازن، غریب نہانیاں ہوئے سہائیا۔ دُھر دا میتا بن کے ساجن، ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکا شبد سُنا کے نادن، انحد انادی نادی ناد دئے وجائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں بھائیاں دیوی دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی در ٹھانڈے ہو نہانی، مت ہین اکھوائیا۔ دُھر دا حُکم سُن شبد اگئی بانی، جو بان انیالا تیر چلائییا۔ اپنا لیکھا تک لے وید پُرانی، شاستران نال رلائییا۔ کھیل ویکھ لے انجیل قرآنی، جگت کعبیاں دھیان لگائییا۔ نُوَر تک لے جسم جسمانی، گھر گھر اکھ اٹھائییا۔ منزل دے نہ کھئے رُو حانی، رُو ح بُت روون مارن دھاپیا۔ تیرے اُتے بھل گئے نام کلمے کلامی، کائنات رہی کُرائییا۔ شرع دی توڑے نہ کھئے غلامی، غُربت سکے نہ کھئے مٹائییا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا جانے تیرا اٹھسٹھ تیرتھ پانی، سُمند ساگر ویکھ وکھائیا۔ اوہ گھر گمبھیرا بے نظیرا بن کے آیا دانی، دولت نام والی ورتائییا۔ تُوں بنی نہ رہی نادانی، جھولی اپنی لینی بھرائیا۔ اپنا لیکھ مستک بنا لے پیشانی، پیشین گوئیاں نال ملائییا۔ تیرے اُتے جھگڑا رہے نہ کھئے جسمانی، جسم اسم سب دا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی تینوں دینی نہ پئے کھئے قُربانی، دھڑ سیس نہ اڈ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری منزل کرے آسانی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں ویرو دیوی دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی ویکھ کھیل پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی کل پرگٹائی۔ جو سب دیاں پُوریاں کرے آسا، جگ چوکرئی پُورب دھیان لگائی۔ تینوں دیوے سچ بھرواسا، دھیرج دھیر نال رکھائی۔ جس دا کھیل پرتھی آکشا، گگن دماے رہیا وجائی۔ اوہ نرگن نور جوت پرکاشا، نور نورانہ ڈگمگائی۔ سمبل کرے واسا، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈیائی۔ کلجگ بھیو کھولے خلاسہ، پردہ پردیاں وچوں چُکائی۔ جس وچ فرق رہے نہ تولہ ماسہ، رتیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ اوہ شہنشاہ شاہو شاباشا، کل اپنی کل ورتائی۔ بھگت سہیلا بن کے داسی داسا، پھرے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملائی۔ دھرم کہے دھرنی اوہ دیونہارا دانی، دیاوان اکھوائیا۔ جس دی جگ جگ کھیل مہانی، مہا کتھ کتھ سمجھائی۔ اوہ شاہ پاتشاہ دُھر دا سُلطانی، سُلطان نور الابیا۔ اوہ سب دی لیکھے لاؤن والا قُربانی، گر اوتار پیغمبراں کھوج کھوجائی۔ تیرے اُتے کرے اپنی مہربانی، مہر نظر اُٹھائی۔ جن بھگت سہیلے اُچا سچی نشانی، نشانہ دھرم والا جھلایا۔ جنہاں دے انتر رہے نہ کوئی بے ایمانی، کوڑی کرپا باہر کڈھائی۔ اوہ تیرا جان جانی، دیونہار اکھوائیا۔ اُس نوں سجدہ کریں سلامی، نو نو لاگیں پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں پورن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی رہیں نہ مول انبھول، سوادھان دیاں کرائیا۔ اپنے تلیں پورے تول، کنڈا ترازو نام والا ویکھ وکھائی۔ صدی چوڈھویں مول نہ جاویں ڈول، اندولت دیا کھائی۔ تیرے اُتے دینا مذہباں دا ویکھے گھول، کشتی نال پُشتاں دے کشتے دئے لگائی۔ نوں ویکھنہارا صاحب سوامی اپنے کول، نیرن نیرا پنڈھ مکائی۔ پھیر خوشی والا وجائیں ڈھول، ڈنکا نام وجائی۔ ماہی محبوب نوں لوہیں ٹول، گھنگٹ پردہ مکھ اُٹھائی۔ جیہڑا ملوک بڑا سوہل، نور جوت رُشنائی۔ اوہ بھگت سہیلا کرے چوبل، چولا اپنا لیا بدلائی۔ جس نے امرت

دھار بخشی پائل، کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ اُسدا بھیو پائے کھئے نہ پنڈت پاندھا رؤل، ودیا سار نہ آئیا۔ اوہ سہنجنی کرے تیری دھؤل، دھرنی دئے وڈیائیا۔ ہر گھٹ اندر رہیا مؤل، مولا اپنا بھیو کھلائیا۔ تیرے پورے کرے اپنے اقرار قؤل، ائہل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا دیوے کھول بھنڈارا اکو نام ورتائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں راجا سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی لاه لے اپنی سنگا، سنگ دل مل کے خوشی بنائیا۔ تیرے اُتے آسا رکھ کے بیٹھی سُرسی جمنائیا، گوداوری چارے گنٹ دھیان لگائیا۔ کون ویلا سُنیا شبد مردنگا، دُھن نادی ناد کرے شنوائیا۔ سچ دوارے منزل آوے لنگھا، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسے چھندا، گیت سہاگی کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم بخش اندا، اند اند وچوں جنائیا۔ نشان میٹے تارا چندا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اُس دا سفر رہیا نہ لمبا، پاندھی بیٹھا پندھ چُکائیا۔ اُس دا کھیل ہونا ارمبھا، اچرج لپلا دئے ورتائیا۔ اوہ بھگتاں تئیاں پاوے گنڈھا، گنڈھنہار اک اکھوائیا۔ دھرنی تیرا سینہ رکھے ٹھنڈا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کوڑیاں رہن نہ دیوے ونڈاں، ہوکا اکو حق سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا تک لے کنڈھا، کنڈھی بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ جس دا ست رنگ دا ڈنڈا، جموں دی دھار دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گنوت گنی گھندا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلان ضلع جموں کھیم کور دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی ویکھ لے پرہوُ صحیح سلامت، سمیں نال تیرا وقت سہائیا۔ تینوں دیوے پیار نیامت، وست ائمل ورتائیا۔ تون خوشیاں نال تگیں محمد والی قیامت، قیامگاہ پیغمبران ویکھ وکھائیا۔ جس سانہہ کے رکھی لاشاں والی امانت، مقبرے دین گواہیا۔ کتے بن نہ جائیں آنجانت، بالی بُدھ رکھائیا۔ پھیر کھیل تگنا اپنے اُتے مانس، کی منکھاں رنگ رنگائیا۔ ایہ سب تون انوکھا وکھرا ورتا چانس، جس دا چارٹ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرم کہے دھرتی ویکھی سب دی پیشینگوئی، پیشتر دیاں جنائیا۔ تیرے اُتے مچنی دروہی، دروہی کرے لوکائیا۔ سچ دوارے ملے کیسے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دی پت جانی کھوہی، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ تون نیتر نین نپر ویا نہ روئی، ہنجھواں بار بنائیا۔ تیرے اُتے ہر بہگت دسنا کوئی کوئی، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ تون بینتی کر عرضوئی، خواہش دے جنائیا۔ میری قسمت اٹھا سوئی، سٹی لے جگائیا۔ امرت دھار دے چوئی، امیوں رس آپ چکھائیا۔ میں ہو جانا نویں نروئی، نو جوبن اک ہنڈھائیا۔ تیرے پریم وچ جانا پروئی، مُحبت سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ دسے کوئی، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلان ضلع جموں سنتوکھ سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی میری مُردی کر دے لاش، ہوئے ہنگتا نہ کھئے رکھائیا۔ فکر پا دے شنکر اُتے کیلاش، سنسا دے سمجھائیا۔ اٹھ کے کر آن تلاش، نو کھنڈ پرتھی دھیان لگائیا۔ جنہاں دی سرشٹی من کلپنا ہوئی بدمعاش، بدی وچ رنگ رنگائیا۔ اوہناں دا اندر ویکھ سواس، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔ کیوں پرہوُ تون اڈیا وشواس، وشیاں وچ ہلکائیا۔ بُدھی ہوئی فاحش، سچ رنگ نہ کھئے سہائیا۔ کایا منڈل پئے کھئے نہ راس، نام رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری منسا ویکھ وکھائیا۔

دھرم کہے دھرنی پرہ دے آگے پا دے واسطہ، نو نو سپس جھکائیا۔ دین دنی دا میرا بدل دے راستہ، رہبر اپنا رنگ رنگائیا۔ آگے بھیو گھلایا اوتار پیغمبران گروآں بنا براستہ، نام کلمیاں وچ درڑائیا۔ ہن کھیل کر دے اپنے آتما پرما تا راس دا، رنگ اکو دے چڑھائیا۔ جھگڑا مُکا دے وڈی چھوٹی کلاس دا، کل اکو دے سمجھائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے سواس گراس دا، غریب نواز ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نور دے دے اپنے جوت پرکاش دا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں وی تیرے نال مل کے آکھدا، صفتاں نال صلاحیا۔ پرہو لہنا دینا پورا کر دے ماٹی والی خاک دا، خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ پردہ کھول دے دھرم والے تاک دا، دھرم دھرنی دوویں (راہ) تکائیا۔ لیکھا ویکھ لے گوبند والے واک دا، واقف کار اگم اتھاپیا۔ ناتا جوڑ دے آتم پرما تم ساچے ساک دا، سجن اکو اک اکھوائیا۔ انت لیکھا مُک جائے کلجگ اندھیری رات دا، ستجگ سچ چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل سدا جگ آکھدا، اپنی کیرپا نال ترائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی تک آگما نور، نور نورانہ نظری آتیا۔ سوامی ہو کے حاضر حضور، حاجت سب دی پور کرائیا۔ جس نور سارے کہندے دور، نیرن نیرا ویکھنا نین اٹھائیا۔ اوہ سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ جس دے چار جگ دے شاستر بنے مزدور، مزدوری والی صفت صلاحیا۔ اوہ تیرے اُتے کلجگ ناتا توڑے کوڑ، کوڑی کیرپا باہر کڈھائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے دئے رمائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، آتم پرما تم پردہ دئے چکائیا۔ ساچا چاڑھ کے رنگ گوڑھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ نام دا دے سرور، خُماری اک رکھائیا۔ جو آسا رکھی موسیٰ کوہ طور، سو تیرا لہنا جھولی پائیا۔ موسیٰ آکھ کے گیا مجبور، مجبوری وچ سنائیا۔ میرا پتا آوے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ محمد اوسے دی وڈیائی کر کے گیا مشہور، امام اماما نور الاہیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ تک اگتی میتا، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ جس نے کھیل کھلایا رام سینتا، بناں وچ بھوائیا۔ جس نے کرشن کاہن جنایا گیتا، اک اٹھ دا جوڑ جڑائیا۔ جس پیغمبراں دسی حدیثا، حضرتان کری پڑھائیا۔ جس نانک جنایا ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ جس گوبند پھولن نہیں دتا انگیٹھا، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جس دا بھانا سب نے مٹیا میٹھا، رنجش دے مٹائیا۔ اوہ صاحب بھگتاں رنگ چاڑھے بسیٹھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ تیرے اُتے دھرتی تے بدل دیوے ریتا، ریتوان دے جنائیا۔ تُوں اپنا لیکھا من لے کیتا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ اوہ سوامی دیونہارا ٹھانڈا سینتا، مہر نظر اٹھائیا۔ جس جھکڑا میٹنا اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں اکو گھر بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنے وچ رکھے حق توفیق، تعریفاں وچ اوتار پیغمبر مات لگائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں گرمکھ سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی دوویں کہیئے دھرم نال، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کرپا کر دین دیاں، دیاندھ تیری سرنائیا۔ میرے اُتے تیرے نام دا رہے نہ کھئے کنگال، کنگالی سب دی (دے) کڈھائیا۔ وست بخش سچی دھن مال، خزانہ اتوٹ اٹ بھرائیا۔ مینوں بھگت سہیلے تیرے دسن لال، گرمکھ چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جنہاں دے پردے ہووے جمال، مستک تُوں جوت رُشنائیا۔ تیرے پریم دی گھالن گھال، گھائل اپنا آپ کرائیا۔ اوہناں پوہ نہ سکے کال، جم چھوہ (سکے) نہ رائیا۔ رائے دھرم لیکھا نہ سکے وکھال، چترگیت لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ اکو بخش سچکھنڈ دوار سچی دھرمسال، دوجا دوارا رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو ساڈا جواب، اکو ساڈا سوال، دھرم کہے دھرنی دھرنی کہے دھرم پرہ دے آگے دئیے ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سمبل دے مالک سب دی کر سنہال، سمبھل کے اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے دوویں اکٹھے پیئے

رو، نیناں نیر و ہائیا۔ پرہو سب دی دُرمت میل دھو، کل پاپاں کر صفائیا۔ چرن پریتی بخش موہ، مُحبت اپنے نال لگائیا۔ آتم پر ماتم رہے نہ دو، دوآ ایکا روپ بدلایا۔ پنچ وکار اندروں کڈھ دے گروہ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑایا۔ نرگن جوت دی بخش لوہ، لوئن اندر آپ گھلایا۔ تیرا نام سُن کے سو، ہنگ برہم وجے ودھایا۔ امرت نجہر جہرنا دینا چو، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ تیرے بھگت تیرے جوگے جان ہو، نانا کوڑ دینا ٹڑایا۔ درگاہ ساچی ساچا ڈھوآ دینا ڈھوہ، نام ندھانا جھولی پائیا۔ دھرم دے دھاگے لینے پرو، لڑی لڑی نال بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریتی بخش اپنی چھوہ، شہنشاہ اپنے گھر وسایا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں میلا رام دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی دوویں کریئے ہتھ آگے، پرہہ آگن وچ ودھایا۔ جو شبد چڑھیا آسو بگے، دو جہاناں پندھ مکایا۔ جس دے نور نورا نے دیپک جگے، بھگت سہیلے نظری آتیا۔ اوہ سُنہیڑے سانوں دیوے سندیسے سدے، حکم فرمانے رہیا درڑایا۔ دوس زین آؤندا بھجے، اپنا پندھ مکایا۔ جگت شرم حیا رکھو نہ لچے، نیتز نین نہ کھئے شرمایا۔ کوڑی کریا پار کرو حدے، حدود آکو ویکھ وکھایا۔ جتھے نور الہی رہے، پروردگار نظری آتیا۔ جو سچ پیار دے دیوے مزے، بن رسنا رس چکھایا۔ اوہ آؤندا کدے کدے، قدرت دا مالک دھردرگابیا۔ سانوں کڈھ وچوں ڈونگھے کھڈے، اپنے چرن چھپایا۔ پوتر کرے ہڈے، ناڑی ناڑی کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، یودھا سورپیر سورا سریکے، ہر کرتا اک اکھوایا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں کرمو دیوی دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی دوویں بھریئے سرد آہ، ہوکے وچ پرہہ نون دئیے جنائیا۔ نون مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ دھرم کہے میرا مٹدا جاندا نان، ناؤں نرنکار تیری صفت نہ کھئے صلاحیا۔ دھرنی کہے میں رہی نہ کیسے دی ماں، ممتا جگت گیا ٹڑائیا۔ سانوں ملے نہ کوئی تھان، نتھاویں نظری آئیا۔ پُرکھ اکالے پھڑ لے بانہ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ کلجگ کوڑا ساٹوں رہیا ڈرا، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ کہے میرا مالک اک خُدا، جو میرے سر ہتھ ٹکائیا۔ تھانوں دینا وچ خاک رُلا، مٹی وچ ملائیا۔ میں ویکھاں تھانوں تھان، نواں ستان پھول پھولائیا۔ سب دی ہنس بُدھی بناؤنی کان، کاگ وانگ کُرا لائیا۔ دھرنی نون میرے آگے نیانی گان، میں چھری شرع دینی چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ہونا آپ سہا، سہاک اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں اندر سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی پرہہ آگے نیر وپائے اتھر، ہنجھو ہوکیاں والے ٹکائیا۔ پیار وچ ہنڈھائے ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ اُس دے پیار نون موم کریئے پتھر، ناتا پابن نالوں ٹڑائیا۔ مٹھا رس تکیئے شکر، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ صفتاں دے ورقے اُلٹا پتر، سطران ویکھ وکھائیا۔ پرہو لہنا دینا ویکھ ستر بہتر، ساتا دوآ پھول پھولائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا ہویا چتر، بُدھی عقل نہ کھئے چترائیا۔ کوڑی کِریا جھلے چھتر، چھتر دھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت عید بقریدا ذبح ہون بکر، تیری بیٹ چڑھائیا۔ تیراں انیالیاں نال کرن پھڑ، کھنڈے کھڑگان نال کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرم کہے دھرنی دو اُٹھائے بھجا، بانہ گلوکری نال ملائیا۔ پرہو اپنا بھیو دسدے گجھا، کیوں بیٹھا مات چھپائیا۔ سب دے وچوں بھاؤ کڈھ دے دوجا، دُتیا روپ بدلائیا۔ آتم پرما تم دسدے مُدعا، مُدتاں دے وچھڑے لئے ملائیا۔ کوڑ گگرم میٹ دے کلجگا، ستجگ کر رُشنائیا۔ تیرا نور نورانہ ہووے ادا،

اُدے است ہووے رُشنائیا۔ بھاگ لگا دے اُتے بُدھا، دھرنی نو نو سپس جھکائیا۔ دھرم کہے میرے سچ دا دیپک بُجھا، تُدھ بن سکے نہ کھئے جگائیا۔ جن بھگتاں میٹ دے دُکھا، روگیاں روگ چُکائیا۔ گھر سوامی دے سُکھا، سُکھاسن اُتے ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مہربان ابناشی اچُتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلا ضلع جموں پُنتوں رام دے گرہ * *

دھرم کہے دھرتی دوویں اکٹھے کریئے پرنام، پرَم پُرکھ نوں سپس نوائیا۔ نالے منگیئے دُھر دا نام، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سانوں دے اگئی دان، داتے اپنی دیا کمائیا۔ دھرت کہے دھرم میرے اُتے جھلا نشان، نشان کوڑا دے مٹائیا۔ دھرم کہے پرہو دھرتی دی بینتی کر پروان، پرَم پُرکھ اپنی جھولی پائیا۔ کلجگ جیواں دے گیان، پردہ اندروں آپ اٹھائیا۔ تیرا آتم دھار درشن پان، نیج نین کر رُشنائیا۔ دوس زین تیرے ڈھولے گان، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ بھگت سہیلے اپنے کر پروان، پرَم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرم کہے دھرتی پرہ نوں کہیئے میٹ دے کل، کلکاتی رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلے ساڈے میت گھل، گھلوگھارا ویکھ لوکائیا۔ تیرا تکیئے نہچل دھام اٹل، درگاہ ساچی نظری آٹیا۔ تُوں لہنا دینا چُکا دے جل تھل، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ کوڑ وکارا میٹ دے دل، دلدریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا گھر مندر دسے اکو اٹل، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ جتھے تیرا دیپک رہیا بل، جوت جوت رُشنائیا۔ جس نوں کہندے سارے نہچل، سو گرہ دینا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نگاہ مار دھرنی دھرم کہے ساڈے ول، ولولے تیرے آگے ٹُکائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں کرپال سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی میرا صاحب سدا بخشندا، بخشنہار آپ اکھوئیا۔ جگ جگ سب دی میٹے چندا، نرگن سرگن روپ بدلائیا۔ لیکھا جانے گئی گہندا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ تیرا کلجگ اتم کھولے چندا، گہرانہ ویکھ وکھائیا۔ جس دی دھار اگئی تُوں بندا، سو ویکھے چائیں چائیا۔ پرگٹ ہو کے وچ ہندا، تیرا لہنا دے چکائیا۔ تُوں کریں مائل نہ چندا، چنتا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلا سدا رکھے چھندا، پریم اپنے وچ سہائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں کرشن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی ویکھ لا دھرم دھار دی دھارا، پرہ ساچا آپ چلائیا۔ جوتی جاتا ہو اجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ کلجگ کوڑا میٹے اندھ اندھیارا، اندھ اتم ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی پاوے سارا، ایشی اکو اک وکھائیا۔ لہنا دینا چکاوے پرکھ نارا، نر نرائن ہونا سہائیا۔ پرگٹ ہو کے چوویاں اوتارا، چوویسا اپنی کل ورتائیا۔ تُوں نو نو کر نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ تیرا قرضہ ایہ بہار اُتارا، اُتر پورب پچھم دکھن ہٹے سہائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچی سرکارا، سرکارے اعلیٰ اک اکھوئیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں سکھدیو سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی تک لے گہر گمبھیر پرہ ساگر، سمنداں اپنے وچ سہائیا۔ تیرا نام کرن آیا اجاگر، دیوے مان وڈیائیا۔ او سے دے نام دی بن سوڈاگر، ونج اکو اک وکھائیا۔ جس دا اشارہ دتا گر تیغ بہادر، اوہ آیا بے پرواہیا۔ جس تُوں پیغمبران کہا کرتا کریم قادر،

قُدرت دا مالک نَوْرِ الاہیاء۔ اوہ تینوں دیوے چرن کول وچ آدر، عدل انصاف اپنا آپ کرائیا۔ کلجگ نال سَتجگ کرے تبادل، تبدیلی اپنے ہتھ وکھائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے پاگل، ہوجھی مت دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر کرتا سہج سکھدائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں جسبیر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میں اوسے دا راہ تگدی، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ جو کھیل کرے حقیقت حق دی، حاکم ڈھردرگاہیا۔ میں ایسے کر کے خوشیاں دے وچ ہسدی، ہستی تگاں بے پرواہیا۔ چاروں گنٹ نسدی، بھجان واپو داہیا۔ وڈیائی کران جس دی، صفتاں وچ صالحیا۔ دھار لوں رس دی، امرت مکھ چوائیا۔ میری قیمت ککھوں ہو جائے لکھ دی، ملے میل ڈھر دے ماہیا۔ میں سیوا کران ہتھ دی، ہتھیں دھوڑی خاک رمائیا۔ میں دھار بنا نیتر ہنجھواں اکھ دی، لڑی لڑی نال بنائیا۔ میں اوسے دے چرناں تے ڈھٹھدی، جو سب دا پتا مائیا۔ میں ونجارن اوسے دے ہٹ دی، جو جگ جگ اپنا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کھیل سدا سمرتھ دی، سمرتھ اپنی کار بھگتائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں جگدیش سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میں تگاں راہ آپ، اپنی نگاہ اٹھائیا۔ آسوامی ڈھر دے باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ بنا قدمان توں میرا پنڈھ ناپ، جگت ونڈ نہ کھے ونڈائیا۔ چاروں گنٹ چڑھیا تاپ، سانتک ست نہ کھے کرائیا۔ ڈہائی پھری وچ لوک مات، چار گنٹ کُرائیا۔ اپنا کھول کے ویکھ کھات، کھاتہ اپنا لے پھولائیا۔ کیوں میرے اُتے ہوئے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھے چمکائیا۔ جھگڑا دے ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ تیرا دوارا ملے کیسے نہ گھاٹ، منزل چڑھن کھے نہ پائیا۔ میں پاپاں نال رہی کانپ، دھرنی رو رو نیر وہائیا۔ پُرکھ اکالے

میرے اُتے اپنی نویں تھاپنا تھاپ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر دے اگمنا جاپ، جگ جیون داتے ہو سہائیا۔ رُوح بُت کر دے پاک، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ گرمکھاں کھول دے اندروں تاک، پردہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنا نُور کر پرکاش جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ میری پوری کر دے آس، آساوند دھیان لگائیا۔ ہرجن سہیلے بنا لوک مات، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کر دے آس، آشا تیرے چرن کول ٹکائیا۔

* ۲۷ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلان ضلع جموں لال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میں ہو کے کہاں نانی، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ مینوں چاروں کنٹ آئے ہانی، سر سکان نہ مَول اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مارے کانی، تیر جھوٹھ چلائییا۔ میرا سینہ جاندا چھانی، دُکھ روگ وچ دُٹائیا۔ مہربان کر مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جگت وکارا میٹ نشانی، نشانہ اپنا نال جھلائییا۔ تُوں دیونہارا داتا دانی، جُگ جُگ دیا کھائیا۔ دھرتی کہے میں ہوئی نانی، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ لیکھے لالے دی قُربانی، اپنی جھولی پائییا۔ میرے جلوہ گر نُور نُورانی، تیری اوٹ تکائییا۔ دھرم دی دھار ہوئی بیگانی، سگلا سنگ نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ دھرنی کہے دھرم میں نانی کملی کوچھی، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ مینوں آوے مَول نہ سوجھی، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائییا۔ میں ستجگ تریتا دواپر اتم کلجگ ہو گئی روگی، میرا روگ نہ کھئے مٹائییا۔ جھٹ نارد بلاؤندا آیا بودی، بُدھی توں پرے رہیا سمجھائییا۔ دھرنی تُوں موہ پیار دُنیا والا چھوڈیں، چھڈیں کوڑ لوکائییا۔ تیرے اُتے پت پھل رہے نہ ڈوڈی، ٹہنی ٹہنی نہ کھئے مہکائییا۔ بُدھا دھار جانی سودھی، سُدھاسر دا لیکھا دئے مُکائییا۔ تُوں چوڑاسی لکھ دی بنی نہ لوہی، لالچ وچ نہ اپنا آپ للچائییا۔ تُوں سدا لئی بن ویوگی، وچھوڑے وچ سہائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دھار چلائی ویدی سوڈھی، سو پُرکھ زرنجن تیرا ہوئے سہائییا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں پچن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی نگاہ مار لے اُپر اپنے فرش، خوشیاں نال ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں وکھائے اگئی درس، آدرش اپنا اک جنائیا۔ مہر کرے والی عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ جس نوں سارے رہے ترس، تڑپن سارے تهاؤں تھائیا۔ اوہ میگھ اگما رہیا برس، برسی بھگتاں والی منائیا۔ کیسے ہتھ نہ آؤنا مسیتاں چرچ، چراگاہاں دین دُبائیا۔ جوتی جاتا ہو کے آیا پرت، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس سب دی پوری کرنی شرط، شرع دے پندھ مُکائیا۔ غریب نایاں ونڈے درد، دُکھیاں ہوئے سہائیا۔ اوہ منظور کرے بینتی عرض، آرزو تیری میری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں کی دساں اپنی سوچ، سمجھ وچ کیچھ نہ آئیا۔ جس نوں سارے رہے لوچ، لوچن نین اُٹھائیا۔ اوہ بھگت سہیلا گیا پہنچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جس نے سب دا پورا کرنا شوق، شوقین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم دسنی گوت، گوتم دا لہنا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان ساڈے ویکھے کوئی نہ دوش، دوشیاں لہنا دئے چُکائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ تریوا ضلع جموں فرنگی رام دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم کی دھرنی دیویں متاں، سُخن جگت والے سُنائیا۔ میرا لیکھا نال پنجاں تتاں، مانساں کھیل کھلائییا۔ پرہو دے پیار وچ رہن دینا نہیں کوئی رتا، رتن امولک نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری رہن نہیں دینی سطح، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ سب دا انتشکرنا کرنا تتا، اگنی کوڑ والی تپائیا۔ چارے گنٹ ہووے ہتّا، پتا پوت روپ بنے قسائیا۔ گرو چیلیاں توڑاں تتا، بھگت بھگوان ملن کھئے نہ پائیا۔ دُنکا وجے کیسے نہ فتح، سب دا فاتحہ دیاں پڑھائیا۔ تیرا نشانہ رہن نہ دیواں پتہ، ٹکانا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دوس رہن پھراں تھیا، بھجان واہو داہیا۔ کوڑی کریا سب دے اندر سٹاں، نو کھنڈ پرتھی آپ ورتائیا۔ سمند ساگران ٹپاں، ٹاپوآں پھیرا پائیا۔ تیرا لہنا دینا تھپاں، تھپا کوڑ

والا لگائیا۔ مینوں اکو بھ لگدا جو اکھر دسے پیا، پارہم پورن دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم کی دھرنی رہیا دس، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ تیرا چلنا نہیں کوئی وس، میرا صاحب دیوے وڈیائیا۔ تُوں دھرم دواریاں وچوں باہر نس، اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیتھوں سب کجھ جانا خس، خالی ہتھ دئیں ڈہائیا۔ صدی چوڈھویں انت تینوں پینی غش، ہوش حواس بھلائییا۔ میرا چاروں کنت ہونا جس، کلجگ ہس کے رہیا سُنائییا۔ میری تک لے زین اندھیری مس، ساچا چند نہ کئے چمکائیا۔ سب دے کایا کھیڑے کیتے بھٹھ، اگنی مایا والی لگائیا۔ تیرا مندر گیا ڈھٹھ، چھپر چھن نہ کئے چھہائیا۔ اپنی ہڈیاں دا کر اکٹھ، لنبو اتم لینا لگائیا۔ میرا صاحب کرپا کرے سمرتھ، دیوے مان وڈیائیا۔ جس دے سب کجھ ہتھ، اوہ لیکھا میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری جھولی پائے میرا حق، حقیقت اپنی نال ملائییا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ تریوا ضلع جموں سائیں داس دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم دھرنی نوں دیویں کی دلیری، حوصلے رہیا بندھائیا۔ تُوں کلا ورتدی ویکھی میری، میرا صاحب دئے وڈیائیا۔ چاروں کنت چلاواں اندھیری، اندھ اگیان ورتائیا۔ میری چوتھے جگ دی پھیری، ہوکا سب نوں دتا سُنائییا۔ سب نے خاک ہونا ڈھیری، مئی دھوڑ اڈائیا۔ کوئی چڑھ نہ نام دی بیڑی، نوکا ہتھ کیسے نہ آئییا۔ تیری جڑ دیاں اکھیڑی، اکھیڑا چاروں کنت لگائیا۔ شاہ سلطاناں دیاں بھیری، دیناں مذہباں دیاں ٹکرائیا۔ میری سب توں وکھری گیڑی، گیڑے وچ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے دھرم کی دھرنی نال رکھے سبندھ، سچ دے سمجھائیا۔ تیرا مات مکایا پنڈھ، دھول اُتے رہن نہ پائیا۔ تیرا جوین جوانی گیا ہنڈھ، پردھ اوستھا دئے گواہیا۔ تیری سچ نالوں توڑی گنڈھ، ٹٹی گنڈھ نہ کئے پوائیا۔ دروہی پھرنی وچ نو کھنڈ، ست دیپ دین گواہیا۔ تیری وڈھی جانی کنڈ، مکھ سکے نہ پھیر بھوائیا۔ تُوں اپنی منزل جانا لنگھ،

بیٹھنا پندھ مُکائیا۔ کلجگ کہے جنان چر نشان مٹدا نہیں تارا چند، میرا لیکھا سکے نہ کھئے گوائیا۔ میں سُر پیر میرا مالک صاحب سلطان سرینگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو میرے انتر دیوے اند، اند اپنا اک سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ شرع کراواں جنگ، جھگڑا ویکھنا تھاون تھائیا۔ ایہہ میری آسا ایہو میری منگ، پرہ آگے جھولی ڈاپیا۔ میں اُس دا سُت دُلارا بھینگ، بھجاں اپنیاں رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے ڈھولے گاواں چھند، گیت سُہاگی نال ملایا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ تریوا ضلع جموں اننت رام دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم تون دیویں کی دلاسا، اپنی سمجھ کچھ نہ آئیا۔ مینوں ویکھ کے آوے ہاسا، ہس کے دیاں وکھائیا۔ کملیا تیرا خالی ہویا کاسہ، نام ست نہ کھئے ٹکائیا۔ ہُن بدل لے اپنا پاسا، کروٹ لے بدلائیا۔ تیرے تے رہیا نہ کیسے بھرواسا، صدق صبوری سارے گئے تجائیا۔ میرا تک کھیل تماشا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ پاوے راسا، منڈلان کھیل کھلائیا۔ میرا صاحب سوامی راکھا، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جس مینوں دتیاں داتا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار میری جھولی پائیا۔ میں سب دیاں ویکھیاں ذاتاں، دیناں مذہباں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں سُن دا رہیا تیریاں گلاں، کی دھرنی رہیا درڑائیا۔ میرا ہوون والا اتم پلا، حالانکہ تینوں دیاں جنائیا۔ میرا تیر انیالا بھلا، بھلیاں مانساں کراں صفائیا۔ مینوں حُکم سندیسہ گھلا، گھلو گھارا کراں لوکائیا۔ میرا وہن جائے نہ ٹھلا، دھرم تینوں دیاں رُلائییا۔ میرا خالی ہویا پلا، وست سچ نہ کھئے گنڈھ پوائیا۔ مینوں سمجھ نہ آئی چھلا، ول چھلدھاری مینوں دتا سمجھائیا۔ کیسے پتہ نہیں سچے پھلا، پھل سکے نہ کھئے مہکائیا۔ میں لیکھا پورا کرنا محمد یار اللہ، عالمین جو سُنائیا۔ چار کُنٹ پاواں ترتھلا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ تون سُننا نال تسلا، تسلی دین والیا

تینوں دیاں جنائیاں۔ کلجگ اک اِکلا، چار جگ دے اوتار پیغمبر گروآں دا لیکھا دیاں مُکائیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا تیر نشانہ اگئی چلہ، چوتھے جگ آپ چڑھائیاں۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں انگریز سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو سُنو میری بھئی، بھائیو دیاں جنائیاں۔ میں اپنا لیکھا کڈھ کے ویکھیا اُتے وحی، وعدیاں والا پھول پھولائیاں۔ اُس مینوں سندیسے دتے کئی، انک وار دتا جنائیاں۔ پنڈتا تُوں پہنچیا وچ سیئی، صحیح سلامت اپنا پندھ مُکائیاں۔ میں نگاہ ماری مینوں دسیا ٹپیا گوہند دا ڈھیا ڈھئی، اپنا پندھ مُکائیاں۔ میری اندروں سُرَت حواس اڈ گئی، بھہ وچ اپنی اکھ نوائیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیاں۔ نارد کہے میں پھیر ویکھیا اپنا کھاتہ، خطرے ول دھیان لگائیاں۔ کپڑی کوٹ تے کپڑا احاطہ، دشا کپڑی سوہیا پائیاں۔ اوتھے کپڑا رشتہ تے کپڑا ناتا، کس تُوں ملاں چائیں چائیاں۔ نہ کوئی پیو تے نہ کوئی چاچا، سجن سنگ نہ کھئے وکھائیاں۔ جھٹ نارد کہے میرے اندر آئی آواز، سچ سچ سُنائیاں۔ تُوں سویا کہ جاگا، بھيو دے کھلائییاں۔ سُن لے دھر دا راگا، انراگی دتا درڑائیاں۔ اوہ تک لے والا بازا، بازی اپنی گیا بدلائیاں۔ جس نے نواں ساجن ساچا، سجن اک اکھوائیاں۔ شاہو بھوپ بن کے راجا، بیٹھا ڈیرہ لائیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیاں۔ نارد کہے میرے اندر پریم دی وچی بُج، میرا روم روم دتا پلائییاں۔ مینوں سب کجھ گیا سچھ، میرے صاحب دتا درڑائیاں۔ نارد تک اندھیرا کلجگ، نو ست کھوج کھوجائیاں۔ جس دی اودھ رہی پُگ، پندھ رہیا مُکائیاں۔ اُس سب دی ملین کیتی بُدھ، بُدھیوان چلے نہ کھئے چٹرائیاں۔ اوہدا لیکھا ویکھ اُتے بُدھ، بُدھا کی اپنی کار کمائیاں۔ تُوں اُس دھام تے پُج، جتھے پوجا اکو بے پرواہیاں۔ خوشیاں دے وچ کد، نچنا چائیں چائیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیاں۔ نارد کہے میں پھیر سر تے پھیریا ہتھ، اُنگلی ٹھوڈی اُتے ٹکائیاں۔ پھیر پیا ہس، خوشیاں دے ڈھولے گائیاں۔ تک اندھیرا مس، نین لیا مُندھائیاں۔ سر نوا پُرکھ سمرتھ، سپس دتا جھکائیاں۔ اپنا

مارگ آگلا دس، کی تیری بے پرواہیا۔ میں جاواں اونھے نس، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ نارد کہے مینوں ستگر شبد نے کیتا اشارہ، اشارے وچوں جنائیا۔ جے توں پرہو دا بھگت پیارا، پریم چار جُگ چلیا آئیا۔ جے اکے توں ڈنڈاوت کریں نمسکارا، بندنا وچ سپس جھکائیا۔ جے اکے دا لاویں جیکارا، ڈھولا اکو گائیا۔ اُس دا ویکھ نظارہ، نظراں توں باہر جنائیا۔ جیہڑا نرگن نور آیا اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نarda اوہ ملدا مِتراں دا مِتر پیارا، سد پریم وچ سہائیا۔ جے اج ملنا تے ملے ایک کنارہ، جس ایک دی اکھ بھرگو گیا کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں چل پیا بنا پائی جتی، پٹکا سپس نہ کھئے بنھائیا۔ میں اُس ججھان دی کران ہتی، جو بُتخانیان ڈیرہ لائیا۔ میری اندرے اندر بن گئی رُچی، رچناں تگاں دُھر درگاہیا۔ میری دھار اٹھی ستی، ستی لے انگریائیا۔ میں کوک کوک کے کہاں اُچی اُچی، توں میرا مالک بے پرواہیا۔ میرے صاحب سوامی میری وات پُجھی، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ میں چلیا وقت اسی، بھجیا واہو داہیا۔ مینوں راہ کھیڑا کدے نہ کوئی گھسی، آواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے جس ویلے ہویا روانہ، روانگی اپنی آپے پائیا۔ میں ہسدا آواں یار دا ویکھن یارانہ، یاری یار نال نیھائیا۔ نالے گاؤندا آواں گانا، توں میرا دُھر دا ماہیا۔ تیرا کھیڑا محل کھیڑا گھرانہ، سچکھنڈ واسی دینا ٹکائیا۔ جھٹ مینوں شبد نے دسیا نشانہ، اشارہ دتا کرائیا۔ اوہ تک اپنا ججھانا، جس جگت ضامن اوتار پیغمبر گرو بنائیا۔ اُس دا ویکھ لے سچ ٹکانا، دُور ڈراڈا رہیا وکھائیا۔ اوہ سیئی شہر پُرانا، جس دی صحیح سپتس رکھی گئے پائیا۔ بالمیک نے ایسے وچ بہہ کے گایا سی گانا، رام راما دھیان لگائیا۔ توں پنڈتا اُس تھان تے جانا، جتھے جان پہچان والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے سوامی اولّا پھریا بانا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جس ویلے میں کولوں لنگھ کے آیا دھرو، ہتھ پر بلاد نال ملایا۔ جتھوں میرا لیکھا ہویا شروع، شرع دا ڈیرہ ڈھابیا۔ مینوں اک سندیسہ دیوے میرا شبد ستگرُو، دوجی آواز نہ کھئے سنائیا۔ اگوں کلجگ ملیا اوہ مینوں کہندا ایتھوں پچھاں توں جانا مُرُو، اگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں کلجگ نوں سہج نال ماریا دھگا، دھک کے پرے ہٹائیا۔ میں بھگت پرہو دا پگا، پچھے مڑ کدے نہ جائیا۔ کلجگ کہہ میں وی اندھیری مینہ پاواں دگا، آگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ میں ہتھ ماریا اُتے پٹاں، نارد کہے زور نال لگائیا۔ میں تیرے نو دوارے ٹپاں، نواں کھنڈاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں زور نال ٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ کلجگ کہے میں تینوں آگے ہو کے دگاں، اپنا بل بنائیا۔ نارد کہے مینوں اُس پرہو دیاں رکھاں، جو رکھیا کرے تھائیں تھائیا۔ میں اُس دا درشن تگاں، ایہ تقویٰ لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے میں آگیا نال زور، پرہو دتی وڈیائیا۔ میں چاروں کُنٹ مچایا شور، اپنے شوہر دا حال سنائیا۔ سارے تگو نال غور، گہر گمبھیر اگم اتھاپیا۔ جس دا کھیل اور دا اور، اوری کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ نارد کہے میں بھج تھ کے آیا، اپنا پندھ مکائیا۔ مینوں ملی ترے گن مایا، ہس کے ربی وکھائیا۔ پنڈتو توں کیہڑے رستے اپنے آپ نوں پایا، بھجیں واہو داہیا۔ توں میرا نور ویکھ سوایا، جوبن ونتی نظری آئی۔ آگے اپنا ہتھ ودھایا، انگلاں ربی ودھائیا۔ سوہنا بستر بھوشن تن چھپایا، رنگ رنگ رنگائیا۔ نیتر نین نین مٹکایا، کجل دھار سہائیا۔ مستک بندی نال سہایا، ٹکا خاک خاک رمائیا۔ مکھ گھنگٹ پھیر اٹھایا، ہس کے سیس نوائیا۔ اوہ چھیل گبھرو آتوں کیہڑی کوٹوں آیا، اپنا پندھ مکائیا۔ میں چار جگ دی کواری مینوں اچے نہ کیسے ویایا، ور ملن کھئے نہ پائیا۔ دھن بھاگ پرہو نے ساچا میل ملایا، جوڑی سہنجی نظری آئی۔ نارد کہے میں ساہ گھٹ کے بڑا گھبرایا، ہتھ اکھاں اُتے ٹکائیا۔ ہوکیاں وچ سنایا، پرہو کی تیری بے پرواہیا۔ ایہ کیہڑا سیئی دا رستہ وکھایا، رہبر دینا سمجھائیا۔ نالے نیناں نیر وایا، رو رو کے دتا وکھائیا۔ پھیر پرہو نوں دھیایا، بہڑی تیرا نام دُبائیا۔ میں تیرا پنڈت گھبرایا، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نارد کہے میں بودی نوں زور زور بلایا، چگر نو دتے بھوائیا۔ پھیر دوویں ہتھ اٹھایا، واسطہ پرہ دے آگے پائیا۔ ایس ویلے ہو سہایا، تیری اوٹ تکائیا۔ نارد کہے جھٹ پھیر مایا نے سخن الایا، اعلیٰ اعلیٰ کر کے دتا جنائیا۔ میں جگ چوکری سب نوں بھرمایا، پچیا نظر کھئے نہ آئی۔ جیہڑا مینوں پاندھی ملیا میں اوس نوں منہ دے بہار گرایا، پٹھ سب دی دتی لگائیا۔ میں زمیں اسماناں دے وچکار پیڑھا ڈاپیا، سنگھاسن اپنا اک سہائیا۔ میں لکھ چوراسی نوں پھڑ پھڑ کھایا، کھا کھا شکر منائیا۔ پنڈتا تیرے پرہو نے

مینوں اچے تک نہیں رجایا، میری ترسنا پور (نہ کو) کرائیا۔ اُف میری ہایا، ہوئیاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ نارد کہے میں پرہو دے آگے پایا واسطہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ مینوں کپھڑا وکھایا راستہ، کہ رستہ دتا بھلائیآ۔ میرا کایا کر لے رابطہ، ناتا اپنے نال جنائیا۔ میں تیرا بھگت پُرانا سابقہ، پچھلے جُگ دین گواہیا۔ تُوں میریاں جاندا عادتاں، آد جُگاد اپنے حُکم وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے جھٹ میری عرض ہوئی منظور، پرہہ دتی مان وڈیائیآ۔ ستگر شبد حاضر حضور، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اشارے نال مایا نوں کیتا دُور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ پھیر میں چرناں دی لائی دھول، ٹکا خاک رمائیا۔ نالے کہیا میں صاحب ستگر نوں ملنا ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ ستگر شبد نے کہا جے اُس نوں لبھنا اوہ ایس ویلے بھگتاں دا مزدور، سیوک ہو کے چاکری سچ کھائیا۔ اوبدا آد دا دستور، ریتی پُراتن چلی آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے مینوں ستگر شبد سُنایا ترانہ، طرح طرح نال جنائیا۔ اوہ تک شہنشاہ سُلطانا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دا بھگتاں نال یارانہ، گر مُکھاں رنگ رنگائیا۔ اُس دا کھیل زمیں اسمانا، دو جہاناں کار بھگتائیا۔ جے اُس دے کول جانا، جان والیا تینوں دیاں جنائیا۔ پہلوں میرے اُس دے پیار دا لے پروانا، ستگر شبد رہیا سُنائیا۔ پھیر تینوں نیوں نیوں کر سلاما، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گا گانا، گا گا دے سُنائیا۔ اوتھے پُجنا جتھے بھگتاں دا ٹکانا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے میں اکو وار پُچھیا، بہتی پُچھ نہ کھئے پُچھائیا۔ پھیر اپنا بہار آپے چُکیا، بھجیا واپو داہیا۔ میرا ہوئی ہوئی بینڈا مُکیا، پچھلا سفر رہیا نہ رائیا۔ میں کئی وار ڈُگیا تے کئی وار اُٹھیا، تلکن بازی نے تلکن بازی دتی وکھائیا۔ پر میرا پیار مَول نہ ٹٹیا، میں بھجیا واپو داہیا۔ سُبھاوک سیئی وچ آ کے پُجیا، اپنا قدم ٹکائیا۔ مینوں یاد آ گیا میرا پچھلا لیکھا مُکیا کئی جُگیا، جُگاں جُگاں دا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ونج اک کرائیا۔ نارد کہے جن بھکتو ایہہ تہاڈی کپھڑی بستی، وسن والیو دیو سَمجھائیا۔ تہانوں کاس دی مستی، او مست مستانیوں پردے دیو چُکائیا۔ کی وڈیائی

صفتاں والے جس دی، رسنا ڈھولے گاٹیا۔ مینوں خوشی دسو اپنی اکھ دی، جس اکھ نال ستگر دا درشن پائیا۔ کی وست خریدی پریمو ایس ہٹ دی، اپنیاں جھولیاں وچ پائیا۔ میری خواہش سارے پاسے تھدی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل کرے سمرتھ دی، سمرتھ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۷ بھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں جگجیت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے بھگتو میریاں ویکھ لو سکیاں بڈیاں، ہڈ ماس ناڑی دا پنجر نظر کھئے نہ آئیا۔ میریاں ننگے پیریں دے آوندے دیاں گھس گئیاں اڈیاں، اڈی چوٹی تک دھیان لگائیا۔ ٹہانوں یاد نہیں کبیر کس پرکار چلائیا کھڈیاں، کھڈاں وچ اپنا آپ سٹائیا۔ کس بدھ روداس نے پاپے گنڈھیاں جتیاں، تندان تند پوائیا۔ بھگتو نیتر کھولو ٹہاڈے پچھے ٹہاڈا پرہہ کئے بتیاں، بُتخانے کر صفائیا۔ ٹہاڈیاں رُو حان ستیاں، ستیاں نوں ملے چائیں چائیا۔ ٹہانوں جگت جہان ولوں دے کے چھٹیاں، اپنی گودی لیا اٹھائیا۔ ٹہاڈیاں پریتیاں جگت نالوں ٹٹیاں، ستگر شبد نال جڑائیا۔ ٹہاڈیاں رُو حان لٹکنیاں نہیں پٹھیاں، ماتا گرہہ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے میں سیئی وچ آیا بھج، بھجن بندگی والیو ٹہانوں دیاں سنائیا۔ میں وی چھڈیا ایہہ ویکھیا جھوٹھا جگ، جگت دا ساتھی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جدھر ویکھو ادھر لگی آگ، بن ستگر توں سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ اس نوں کوئی نہ سکے لبھ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پتہ نہیں تسیں جیکارے بولو گج، سمکھ ٹہاڈے بیٹھا سوہا پائیا۔ میں خوشی ہو گیا آج دی ویکھ کے گھڑی آج، آج دا لیکھا آج نال ملائیا۔ میرا خیال سی شاید مینہ ہنیری وچ اس نوں جاؤ چھڈ، اپنیاں گھراں وچ آسن لائیا۔ جس ویلے تسیں پریم وچوں گئے بھج، نارد کہے میں دُور دُراڈا بھجیا واہو داہیا۔ جن بھگتو میں وی ٹہاڈے نال مل کے پریم دا دتا نشانہ گڈ، نشان دو جہان جھلائییا۔ جس کارن آیا تے ستگر شبد سد، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ تسیں اُس پرہو دی ید، جو یتھارتھ جن

بھگتاں دئے درڑائیا۔ تہاڈی دین دُنی دُنی دین مُکی حد، اکو حدوُد وچ بہہ کے درشن پائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ایسے دے سب کُچھ وس، دیونہار اک اکھوائیا۔ تہانوں پیار مُحبت پریم دی دے کے جائے وتھ، وست اموک تہاڈی کایا اندر ٹکائیا۔ سارے اپنی اپنی تھان تے بیٹھے ٹیک دیو متھ، نارد کہے میں ڈنڈاوت کر کے سپس جھکائیا۔ ایہہ صاحب میرا سمرتھ، داتا ڈھردرگاہیا۔ تہاڈا سب دا آؤنا جانا لیکھے لائے اگلا آگے دیوے حق، حقوق سب دا اپنے نال رکھائیا۔ تسیں خوشی نال صحیح سلامت جانا وس، سکھ آسن اپنے ڈیرہ لائیا۔ نارد کہے میں پیچھے جانا تھ، بھجّاں واہو داہیا۔ میں چاہندا سدا تہاڈا بنیا رہے اکتھ، اکتھے ہو کے اکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ مُحبت دا سب نوں دیوے رس، رستے اپنے لئے چلائیا۔

* ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں وکیل سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرا خوشیاں دا اظہار، بہہ خوشی وچ سمائیا۔ جس دا جگ چوگری کیتا انتظار، آسا وچ دھیان لگائیا۔ قول اقرار تگدی رہی پیغمبر گر اوتار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ مینوں کد ہووے دیدار، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ میری لیکھے لاوے مٹی چہار، چرن دھوڑ مینوں دے وڈیائیا۔ سب دا پورا کرے ادھار، قرضہ مقروض چکائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن سچی سرکار، لیکھا ویکھے تھانوں تھائیا۔ نوری جوت کرے اجیار، کوڑ اندھیر دئے مٹائیا۔ میری کوچی کملی دی پاوے سار، نانی لئے اٹھائیا۔ حکم سندیسہ دیوے اگلا ایکو وار، اکو اک کرے پڑھائیا۔ دھرنی تیری مؤلے رت بہار، ستجگ سچ نال وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا سنا جیکار، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میں نیوں کے کیتی نمسکار، چرن کول سپس نوائیا۔ کرپا کری آپ نرنکار، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت سہیلے کر تیار، ترے گن اتیتے دتے ملائیا۔ جنہاں میرے اُتے نو دین کیتا منگلاچار، نو کھنڈ دی خوشی بنائیا۔ میں خوشیاں وچ پریم دے سب دے پھولن پاواں ہار، پردیوں دتا وکھائیا۔ تہاڈا لیکھا رہے سدا جگ چار، چوگری پرہ دے نال پرنائیا۔ تسان مرنا نہیں وچ سنسار، مر جیوت روپ وٹائیا۔

ستجگ ساچا تہاڈی سدا کرے یاد، اپنا دھیان لگائیا۔ جنہاں دی سُن فریاد، پرہ پرگٹیو بے پرواہیا۔ دے کے ساچی داد، ائٹل دتی ورتائیا۔ وجا کے دُھر دا ناد، جگت جہان کیتی شنوائیا۔ بھیو کھلا کے بودھ آگادھ، ائبھو درشٹی دتی سمجھائیا۔ اندروں سرت گئی جاگ، آس نندرا رہیا نہ رائیا۔ گھر دپک جگیا چراغ، آتم نور ہویا رُشنائیا۔ من منسا گیا تیاگ، ناتا جگت تڑائیا۔ بھکت بھگوان بنیا سماج، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ گیت سناواں آج، پھلگن اٹھائی نال ملائیا۔ جن بھکتو تسیں اوہ آگئی سادھ، جنہاں نوں سادھنا دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تہاڈا مٹر پیارا اک احباب، ہر کرتا نور ااہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جن بھگتاں کھیڑے سدا رکھے آباد، آسن سنگھاسن اپنا آپ سہائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھکت دوار جیٹھووال رات نوں * *

پہلی چیت کہے مینوں جگ چوکڑی چیتا، چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ جگ چوکڑی جو گر اوتار پیغمبران چنیا نیتا، نیتی نیتی دھیان لگائیا۔ اوہ لکھ چوراسی کایا ماٹی جانے کھیتا، دھرنی دھرت دھول دھول پھول پھولایا۔ نرگن دھار سرگن پاوے بھیتا، بھیو ابھید رہے نہ رائیا۔ جس دا جگ جگ جگ سُن دے رہے سندیسہ، اکھراں نال شنوائیا۔ راہ تكدے رہے ہمیشہ، ہم ساجن دھیان لگائیا۔ جس مان دوايا وشن برہما شو گنیشا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اوہ صاحب سلطانا مرد مردانہ سب دی بدلن والا ریکھا، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ پہلی چیت کہے میں اُس نوں کراں آدیسا، نو نو سپس نوائیا۔ جس کھیل کھیلنا نوں دیسا، دیس دیسنتر دھیان لگائیا۔ لیکھا جاننا ملا شیخا، مسائکاں کھوج کھوجائیا۔ کلجگ نال کرنا ہیتا، کوڑی کیریا گندھ پوائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں پورا کرنا ٹھیکا، دیناں مذہباں پندھ چکائیا۔ دُھر دا حکم ایکنکار دینا اک سندیسہ، سندھیا سرگھی اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پہلی چیت کہے میرا سمت چڑھیا نو، شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ میں نو سو چرانوے چوکڑی جگ رہیا

بھوں، سال بسالا اپنا پندھ مُکائیا۔ سچ پیار دی نیندے رہیا سوں، غفلت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ میرا اکو پتا اکو ماوں، گود سہنجی اکو
 سہائیا۔ کیوں نتھاوایاں دیوے تھاون، نانیاں ہووے سہائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دین دنی ویکھے
 گتھی راہوں، نت نوت پردہ آپ چُکائیا۔ جس دا لہنا تھل اسگاہو، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ جس نون سب نے کہا واہ واہو، واہوا تیری
 بے پرواہیا۔ اُس دے پیار دا موہے گھنیرا چاؤ، چوہ وئی دھیان لگائیا۔ جو سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔
 جگ چوکرئی کرے نیاؤں، عدل انصاف آپ کھائیا۔ اُس دے نو نو لاگاں پاؤں، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت نو کہے جن بھگتو آگیا لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ ساچے نام دی
 دیواں سوغات، دُھر دی وست ائمل ورتائیا۔ بھاگاں بھری تھادی رات، سہنجی خوشی بنائیا۔ آتم تگو پر ماتم ذات، اذاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔
 ست دا سچ ویکھو نات، میل ملیا سہج سہائیا۔ تون میرا میں تیرا گاؤ گاتھ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ میرا سوامی اناتھان ناتھ،
 غریباں ہونے سہائیا۔ جگ چوکرئی دیوے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ جن بھگتو اُس پرہو نون مستک دے آگے دوئے جوڑ دیو ہاتھ،
 ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا سی رام بیٹا دسراتھ، جس ویلے دہسر گھائیا۔ کرشن ارجن نون سہج سہاؤ گیا اکھ،
 بن اکھراں کر لکھائیا۔ میں تریلوکی ناتھ، میرا صاحب سوامی اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ عیسیٰ جس ویلے گل وچ پائی پھاس، بن سجیدیاں
 سپس جھکائیا۔ اک اگنی رکھی آس، جس نون اے بی سی ڈی سکے نہ کھئے لکھائیا۔ محمد چوڈاں طبق کیتے تلاش، بن اکھراں اکھ اٹھائیا۔
 میری مقبرے وچ راہ تگے تتان والی لاش، خاکی خاک دھیان لگائیا۔ نانک کہا نرگن دھار نور پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ گوہند کہا پُرکھ
 اکالا میرا باپ، مٹیا اکو سوہیا پائیا۔ جو اتم کلجگ کرے کھیل تماش، تماشین نور الاہیا۔ شنکر جھکے اتوں کیلاش، نو نو سپس نوائیا۔
 برہما دھوڑی رماوے خاک، مستک ٹکے لائیا۔ وشنون وشو دا منگے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ پہلی چیت کہے میرا صاحب پُرکھ
 انباش، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن نروریر نراکار جن بھگتاں اپنا بنائے داس، داسی داس کھیل کھلائی۔
 سووت جاگت کایا منڈل پاوے راس، گوپی کاہن کھیل کھلائی۔ گرمکھاں دے پردے دے وشواس، وشو دا اپنا بھيو کھلائی۔ صاحب

سوامی بن سرب گنتاس، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جو لہنا دینا سب دا چکائے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے پوجا پاٹھ، رسنا جہوا نہ
 کھئے چٹرائیا۔ سمت شہنشاہی نو کہے اوہ میرا ساک سجن ساتھ، ساتھی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سمت نو کہے میری نو نو دی دھار، دھرم نوں دھرم نال جنائیا دھرنیئے تون وی ہو جا خبردار، بے
 خبرے خبر دیاں سنائیا۔ نی تیرے اُتے رنگ مان گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا لیکھ گئے وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری جس دی دین گواہیا۔ کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئیا۔ میں اُس نوں کران نمسکار، ڈنڈاوت
 وچ سیس نوئیا۔ جیہڑا ساریاں دا سانجھا یار، یرانے بھگتاں نال رکھائیا۔ نی اُس دے نام کلمے اوتار پیغمبران لکھتی لائے اشتہار، کاغذان
 اُتے اکھڑ دتے چپکائیا۔ جس دی سارے کردے رہے انتظار، آمد وچ دھیان لگائیا۔ اوہ مالک خالق زمیں زماں دا خد مختیار، درگاہ سچ
 دا رہبر نور الہیا۔ اُس دا حکم سندیسہ سب نے سُنیا وارو وار، وارتا جگت والی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت نو کہے میں ویکھے تھل اسگاہ، گہر گمبھیر دتی وڈیائیا۔ مینوں انتر انتر چڑھیا چاء،
 چاؤ گھنیرا دیاں سمجھائیا۔ میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نے ڈرگا اشٹبھج دا لیکھا دتا چُکا، چُکنے سب نوں رہیا
 کرائیا۔ اوتار پیغمبر گر اپنا لیکھا بیٹھے ہتھ اٹھا، دو ہتھان رہے ٹکائیا۔ بنا سیس تون سیس نوا، نمرتا وچ سیس جھکائیا۔ تون داتا سوامی
 اکم اتھاء، بے انت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پہلی چیت کہے میں
 چار کُنٹ نوں تکیا، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ آتم پرما تم ناتا دِسے کیسے نہ پکیا، دھرم دی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ میں خوشیاں دے
 وچ ہسیا، ہس کے دتا وکھائیا۔ ویکھو کلجگ سب دی کرے ہتیا، ہتیا کیتی خلق خدائیا۔ اندر دے کے من متیا، منسا کوڑ نال
 لڑائیا۔ ملے میل نہ کیسے کھلاپتیا، پت پریشور ملن کھئے نہ پائیا۔ سب نوں بھلیا گوبند فتح ڈنکیا، ڈنکے کوڑ گھر گھر رہے وجائیا۔ اندرون
 پھرے نہ من کا منکیا، جگت منکیاں اُنگلا نال چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلائییا۔ سمت نو کہے میرا کھیل پُرانا، پُنہ پُنہ سب نوں سیس نوئیا۔ جن بھگتو سُنو میرا پریم دا گانا، گا گا کے دیاں جنائیا۔ صاحب

سوامی ستگر شبد جس نواں کھیل رچاؤنا، رچنا اپنی ویکھ وکھائیا۔ اُس نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنا چرن ٹکاؤنا، نرگن سرگن اپنی ونڈ
 ونڈائیا۔ ایہہ کھیل سری بھگوانا، دوسر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا جوت سروپی اگئی بانا، بان انیلے تیر چلائییا۔ تخت نواسی بن کے
 رانا، رعیت ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے چڑھدی دشا نوں جانا، اکھ لہندے ول بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت نو کہے مینوں یاد آگیا ڈرگا دا میدان جنگی، سنبھ نسنبھ سنگ ودھائیا۔ جیہڑی
 آشا بنا عشق تون منگی، حقیقی مزاجی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے جگ چوکڑی جائے لنگھی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سہاگن واہے سیس کھئے
 نہ کنگھی، ہر کنت سہاگی سکے نہ کھئے ہنڈھائیا۔ آتما ڈہاگن سب دی دے رنڈی، سچ سنگھاسن سوہا کھئے نہ پائیا۔ سچ پرکاش دے نور
 کھئے نہ چندی، نور نورانہ نظر کیسے نہ آئییا۔ دیناں مذہباں دی ہووے پابندی، آتم پرما تم ملن کھئے نہ پائیا۔ پون ملے کیسے نہ ٹھنڈی، اگنی
 ت جگت تپائیا۔ چھٹی لو نہ جاوے گنڈھی، پاربرہم برہم نہ کھئے سمائیا۔ چاروں گنٹ آوے تنگی، تنگ دست ہووے لوکائیا۔ سب دی
 انتر زرتتر حالت ہونی مندی، مند بھاگن دھرتی رووے مارے دھاپیا۔ کلجگ لیکھا پُجیا ہونا کنڈھی، کنڈھی گھاٹ دئے گواہیا۔ دین دُنیا
 ہونی پاکھنڈی، جگت جگیا سو نرگن جوت نہ کھئے سمائیا۔ مان رہنا نہیں پاندھ پنڈی، مٹا شیخ نہ کھئے چٹرائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے میرا
 صاحب سورا سربنگی، جو کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دی آیو آد جگاد لمبی، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ سب دی قول اقراران وعدیاں والی
 ویکھے سندھی، سند اپنے وچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔
 پہلی چیت کہے اوہ کلجگ آیا، بھجیا واہو داہیا۔ بول بول کے رہیا سُنایا، کوک کوک نال لگائیا۔ میں اُس پرہو دا جایا، جس نوں جنے
 کھئے نہ مائیا۔ میں ڈھر دا ور اکو پایا، پاربرہم پرہم جھولی دتی بھرائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ دا ڈنک وجایا، دھرم دی کیتی صفائیا۔ پتا پوت
 نال لڑایا، گرو چیلے دتے ٹکرائیا۔ سچ پریتی وچ رہن کھئے نہ پایا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی اپنا ڈور واپیا، ڈنکا دتا
 وجائیا۔ میرے اُتے اُس صاحب دا چھایا، جو سر سر رزق سبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کلجگ کہے میں مچھاں نوں چاڑھاں وٹ، وٹے سب نوں دینے لگائیا۔ میں کوڑ پیالہ پیواں گٹ گٹ، ممتا نشے

چاروں کُنٹ دینے وکھائیا۔ میں دِپیاں لوآں جاواں ٹپّ، ٹاپوآں توں پرے پھراں چائیں چائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو میری سمجھیو مُول نہ گپّ، میں کر کے دینا وکھائیا۔ کسے دا رہن نہیں دینا تپ، تپیشر سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرا صاحب نال وعدہ پگ، میں پکی آیا کرائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی کوئی پُجے نہ تیرے تک، چرن چھوہ کھئے نہ لائیا۔ میرا مینوں دینا حق، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میں کی دساں اپنی کہانی، کہاوَت کی جنائیا۔ مینوں یاد چار جگ دی بانی، جو نام انیالے تیر چلائییا۔ میں ویکھاں چارے کہانی، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ میں تکاں جیو پرانی، پُنہ پُنہ کھوج کھوجائیا۔ میرے کول اوہ نشانی، جس دا نشانہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میرا محبوب وڈا دانی، دوٹمند اکھوائیا۔ جس پیغمبراں دی لئی قُربانی، قبران وچ سوائیا۔ اوہ سدا مہربان کرے مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ کہے کچھ میری سُنو زبانی، ستمکھ ہو کے دیاں سُنائیا۔ انت شرع دی کئی جانی غلامی، زنجیر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس میرے محبوب دی سارے کرن بدنامی، چاروں کُنٹ ڈھولے گائیا۔ اُس دا لہنا دینا کھیل اکھا نو سٹ کرائے پریشانی، پرتی شت دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سمت نو کہے میں دساں نال پیار، پریم پریتی وچ جنائیا۔ اُٹھو ویکھو تگُو میرے ساجن میت مُرار، مِت پیارا ڈھردرگاہیا۔ جس دا لہنا دینا گوہند دھار، جو یارڑا ستھر گیا ہنڈھائیا۔ جس دا یُدھ اگم اپار، یُدھشٹر کاہن اشارے نال درڑائیا۔ رام نے اوسے دا کیتا اظہار، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ موسیٰ کہا اوہ نُور نُورانہ شاہ سلطانا میرا پروردگار، پرَم پُرکھ اک اکھوائیا۔ عیسیٰ کہا میرا باپ نُورانہ، نُوجوانا آوے جاوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سہائیا۔ محمد کہے میں اوسے دے قدماں دی لاواں خاک چھار، جو شہنشاہ دو جہان اکھوائیا۔ نانک نرگن کہا اوہ مہابلی اوتار، اوترا اپنی کھیل کھلائییا۔ گوہند کہا اوہ کلکی کلغیاں والے دا یار، کل اپنی آپ پرگٹائیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوار، پرَم پُرکھ بے پرواہیا۔ اوہ بھگتن میتا ٹھانڈا سینتا ایکنکار، اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔ جس نوں نمو نمو ڈنڈاوت بندنا نِمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اُس دا کھیل انوکھا اگم اپار، اگوچر اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سمت نو کہے میں تکیا نام ندھانا، بن

نظران نظر اُٹھائیا۔ میرے کول اک پروانہ، جو پرم پُرکھ دتا پھڑائیا۔ جس دا جگ نظر نہ آئے نشانہ، نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ رُوپ دسے نہ زمیں اسمانا، منڈل منڈپ نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نوجوانا، سِری بھگوانا اک وکھائیا۔ آد جگادی شبد انادی وڈ برہمادی نوجوانا، رُوپ انُوپ اک پرگٹائیا۔ اوہ آگیا جوت جگا گیا ویس وٹا گیا کھیل کھیلے دو جہانا، دوسری اپنی کار بھگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے آجا صاحب دے آگے، فیصلہ اپنا حق کرائیا۔ دھرما تُوں وی بٹھ لے کچے تگے، تندان ڈوری نال بندھائیا۔ میرا کھیل تگُو چاروں کُنٹ کوڑ دا دیپک جگے، جوتی جاتا نظر کیسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شُودوالے مٹھ کوٹن کوٹ پھردے بھجے، بھجن بندگی وچ اپنا آپ لگائیا۔ کلجگ کہے میرے ہُنڈیاں صدی چوڈھویں انت میرا صاحب کیسے نہ لھے، ایہ میری بے پرواہیا۔ میں کوڑ کُریار دے وڈے ڈونگھے بنائے کھڈے، کھڈی ہُنن والا جلابا کبیر اشارہ گیا کرائیا۔ یار یاراں نال کردے دغے، سچ وچ سچ نہ کھئے سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میرے سارے ہو جاؤ ادھین، دھرم تیرا رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا تک لے رُسا چین، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ میں پُجنا مکہ مدین، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ مشرق مغرب کرنا ادھین، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں کملیا ہوئیوں ناپین، اکھ اکھ نہ مُول کھلائی۔ تیرا وقت لنگھ گیا سَتجگ تریتا دواپر والا پراچین، پچھلی کہانی کم کیسے نہ آئیا۔ میرا زور تک لے شور تک لے میں ٹکراؤنے مذہب تے دین، دھرم اسلام دا بھیڑ دینا بھڑائیا۔ ایہ کھیل ہونا اُتے زمین، دھرنی تُوں سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ دھرم کہے کلجگا نہ ہو اتنا مغرور، مغروری نہ مُول وکھائیا۔ اوہ مالک سب دا حاضر حضور، حضرتان توں پرے بے پرواہیا۔ جس دا اک اکٹا نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس تیرا ناتا توڑنا کوڑ، کوڑی کِریا پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے دیوے خاک رمائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مَورکھ موڑھ، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام دا دے سرور، سرتی شبد نال جُڑائیا۔ تیری کِریا تُوں کر دئے چورو چور، شوہ دریا وچ رڑھائیا۔ اوہ مالک سرب گنا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ تُوں اُس دا چاکر دسے مزدور، اپنی سیو کھائیا۔ دھرم کہے میرا بن مشکور، شُکریئے وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم اوہ میرے وڈے وڈے وسیلے، بنا وِسل توں دیاں سُنائیا۔ اوہ میرے مذہباں والے تک وکیلے، جو اوتار پیغمبر گروآں دتے بنائیا۔ میرے امبر تک لے نیلے، چند ستار اکھ اُٹھائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار میرے ساتھی چھیل چھیلے، مہابلی بھجن واہو داہیا۔ کوئی بچ نہ سکے سادھ سنت کر کے اپنے حیلے، بُجت وچ سب نوں لین پھسائیا۔ میری نوجواناں والی ڈول ڈیلے، بردھ بال روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرم کہے کلجگ اپنی لگیاں ویکھ لے آگاں، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ پنجھی گرمکھاں سر بدھیاں پیلیاں پگاں، پنجھی پرکرتیاں روون مارن دھاپیا۔ کھیل تک لے سورا سربگا، کی کرتا حکم ورتائیا۔ جس دا اکو ڈنکا وچا، دو جہان کرے شنوائیا۔ جس دے حکم اندر پھرے بھجا، چلے واہو داہیا۔ اُس دی متی پئے رضا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرے سر تے کوکدی قضا، قزاق بنیا دھردرگابیا۔ اپنی کرنی دا تگنا مزہ، جو مذاق کیتا لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں دُور اندیش بڑا، بڑی میری وڈیائیا۔ تُوں سمجھیں نہ میرا دھڑا، کِس دا سنگ سنگ نال بنائیا۔ جنہاں دے سر تے پیلا دستار چڑھا، اپنا آسن لائیا۔ میں سب دے ساہمنے کھڑا، آگے ہو کے دیاں جنائیا۔ پچھلا وقت لنگھیا بہتا لما بڑا، کی پیتی دیاں درڑائیا۔ میں سب دے اندر وڑا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کایا دی کھڑکی وچ کھڑا، نو دوارے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم بنا پرہو دی کرپا نہیں کوئی دھرم، میں سچ دیاں سُنائیا۔ بے شک میرا دھرنی اُتے ہویا جرم، ککھ بنا جنی دتی سہائیا۔ ہڈ ماس ناڑی نہیں چرم، پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا سب توں اتم سریشٹ کرم، کرنی دا کرتا ہو کے دیاں درسائیا۔ جیہڑے پرہو دی پے جان سرن، سرن وچ سمائیا۔ جے اوہ کرپا کرے تے منزل چڑھن، بنا کرپا توں آگے قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ کہے دھرم میری کرنی تک اوہ اک دوجے دے نال لڑن، لڑاکے دیواں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ کہے میرے صاحب دا تک سوانگ، کی اپنی کل ورتائیا۔ جس دی رکھی تانگھ، تانگھاں وچ وقت لنگھائیا۔ جس دا راہ تکدا تارا چاند، صدی چوڈھویں اکھ اُٹھائیا۔ اوہ پٹ کے اپنی پہلی پلانگھ، دھرنی دھرت دھول اُتے ڈیرہ لائیا۔ جس دا لہنا

دینا جُگادی آد، انت آپ سمجھائیا۔ اُس دی کر لے یاد جو سُنے سرب فریاد، بے فکر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جھٹ بولیا پہلا چیت، آکر نال جنائیا۔ کلجگ (نوں) کہے آہ ویکھ لے پرہو نیتن نیت، نرگن داتا دُھردرگاہیا۔ جس نے تینوں کرنا کھیت، رن بھومی دینا سوائیا۔ اوہ ویکھ لے محمد دی آسا لیندی بہیت، بن رُپ رنگ ریکھ بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ نارد وی کھیڈاں رہیا کھیڈ، پُٹھے سدھے ہتھ وکھائیا۔ نخریاں نال کدا ویڈ، مسخریاں نال بسائیا۔ جس مسیح نے منُشاں نوں کپا شپ بھيڈ، جگت حُکم سُنائیا۔ اوہ اپنا حُکم سندیسہ کڈھے وچوں پاکٹ جیب، بن اکھراں دئے وکھائیا۔ آہ تک لو بنا نثر توں کتیب، اکھراں بنا لکھائیا۔ جس وچ نو نو چار دا بھریا فریب، دغیازی بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتاں پگاں بدھیاں پیلیاں، پنجھی دو پنج گنڈھ پوائیا۔ جن بھگتاں رُحان جانیاں سیلیاں، بنا پرہو توں سیل سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ وچار چلے نہ کھئے دلایاں، من مت نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم دیاں اکو ہونیاں وسیلیاں، دوجا وصل یار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرم کہے میں ویکھاں پنجھی نوجوان، دوآبہ مالوے گنڈھ پوائیا۔ میرے صاحب دا کھیل مہان، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ انہاں دا لیکھا جگت جہان، ناتا تتاں والا جڑائیا۔ ایہ ہر گوہند دے پریم پیار والے سی پہلوان، پورب جنم دے سوہا پائیا۔ اک دوجے نال شرارت کردے رہندے سی جگت شیطان، دھکا دھکے نال لگائیا۔ غصے وچ کینچا کس کے آوندے سی وچ میدان، بل اپنا اپنا پرگٹائیا۔ ہرگوہند ویکھ کے خوش ہندا سی مہان، خوشیاں وچ سُنائیا۔ اوہ تگو مالک نوجوان، داتا دُھردرگاہیا۔ جس دے نال تہاڈا میل ہونا وچ جہان، جگت جگت نال ملائیا۔ تہاڈے پریم تے غصے دا یڈھ ہووے گھمسان، گھمن گھیری وچ لوکائیا۔ جن بھکتو ایسے دے بدلے تہانوں پھڑنا پئے نہ کھنڈا کرپان، تیر ترکش نہ کندھ اٹھائیا۔ نؤواں دیشاں وچ شرع پھرے چھری شیطان، شریعت نال ملائیا۔ پہلی چیت کہے میں ایسے خوشی وچ بھگتاں دا منگاں دان، پرہہ آگے جھولی ڈابیا۔ میرے سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتے کلاپاتے سب نوں دینا چرن دھیان، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ در آئے سارے کریں پروان، پر پُرکھ ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سمت نو کہے میں آیا وچ مات، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے بخشی دات، دیاوان جھولی پائیا۔
 سچکھنڈ دا تگاں کھیل تماش، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ جھٹ گردیال سنگھ نے مینوں دتا آکھ، بل دا لیکھا جگت جنائیا۔ جس دی
 مٹھی رکھی ہوئی راکھ، رکھک دئے وڈیائیا۔ دھرم دی دھار میری بنے یاد، یادداشت جگت بھگت وکھائیا۔ میرا صاحب پُرکھ ابناش، ہر
 کرتا ڈھردرگاہیا۔ جیہڑا مالک آد دا آد، انت دا انت آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی خوشی بنائیا۔
 سمت نو کہے میرا بھگتاں نال پیارا، چری وچھنیاں ویکھ وکھائیا۔ میں بل دا تگاں اشارہ، جو بن سینت ربیا سمجھائیا۔ میرا صاحب میرا
 میت مُرارا، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ میں جگت جہان چھڈیا سنسارا، کُٹب آیا تجائیا۔ پُت پوترے میرا پیار نہیں کیسے وچ پروارا، پرم پُرکھ
 میرا ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ میں بیٹھا اُس مندر سچ دربارا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھوں آؤنا نہ پئے دوبارہ، لوک مات نہ روپ بدلائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل کھلائییا۔ سمت نو کہے بھگتو ہتھ کر دیو پُٹھے، پھیر
 سدھے کر کے لو بدلائیا۔ تھادا صاحب تھادے اترا آتما تھئے، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ تھادی سہنجنی ہووے رُتے، خوشیاں نال مہکائیا۔
 کلجگ دی پوہ نہ سکے دھپے، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تسیں اُس مہربان دے پئے، جو محبوب دھر دا ماہیا۔ خوشیاں نال اپنی گودی
 چُکے، چاروں کُنٹ ہوئے سہائیا۔ جنم مرن دے مٹاوے دُکھے، آون جاون پنڈھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت نو کہے جن بھگتو بھگتی دی دھار کی، سمجھ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ اُس صاحب ستگر دی
 سار کی، جو سب دا مالک بے پرواہیا۔ اُس دی آد انت دی دھار کی، کی کرتا کار کھائیا۔ شبد شبد دی وچار کی، شبد سبق جو کہہ
 شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت نو کہے میں اکو پچن آخری
 آکھا، اکھراں دے نال اکھڑ ملائییا۔ سب دا مالک سوامی اکو راکھا، رکھک بے پرواہیا۔ میں چاہندا میرا صاحب ایس سال وچ دُکھاں دا
 کرے ناسا، گرُمکھاں دئے وڈیائیا۔ نام دا بھنڈارا بھرے کایا کاسہ، قسم نال میں ایہو منگ منگائیا۔ ستگر ہووے تے ہووے داساں دا
 داسا، سیوا سیو وچ اپنی آپ جنائیا۔ پرہو ہووے تے ہووے جوت پرکاشا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتو تھادا میرا صاحب

ایسے سال وچ جے پورا کرے گھاٹا، میں پھر خوشیاں وچ نچاں ٹپاں چائیں چائیا۔ کسے دا چیتھڑ دسے نہ پاٹا، بٹنے والا نال مل کے خوشی دے بنائیا۔ تہاڈی آتما دی ہووے کھاٹا، تے آسن پُرکھہ ابناشن اُتے اپنالے لگائیا۔ تہاڈی پچھے دی پچھے مُکا کے واٹا، آگے وٹنا اپنے پریم والا لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لے ملائیا۔ سمت نو کہے میں پھیر کراں نمسکار، پرہ دے آگے سپس جھکائیا۔ سب نوں درشن دینا کایا دا اندرلا کھول کواڑ، باہروں ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوتھے پُجنا جتھے جنگل ہون پہاڑ، ٹلیاں پریتاں پندھ مُکائیا۔ پھرنا پچھے آگاڑ، بھجنا واہو داہیا۔ ہرجن ہر بھگت خوشی نال خوشی لے کے آؤنا اُتے ستاراں ہاڑ، سمت نو کہے میری پہلی خوشی تے پہلی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لے ملائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو سچ دی لے کے جائیوشرینی، شرع دا لیکھا جانا مُکائیا۔ اکو صاحب دے گھر وچ تہاڈی زندگی ہووے تے جینی، جیون اکو دے لیکھے پائیا۔ اکو مد نام رس دی پینی، دوسر رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویشو تہاڈی ذات نہیں کوئی ہینی، آتم پرما تم نال مل کے وجے ودھائیا۔ تہاڈی خوشی دگنی تے ہووے تینی، تیتاں گناں دا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پریم پیار مُحبّت دی دے ادھینی، ادھینتا وچ اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر کلا سنگت دے نوٹ *

چاترک گرمکھ سدا پیاسا، امرت میگھ بوند ہر برسائیا۔ مانس جنم ستگرُو کرے رہ راسا، شبدي شبد دے وڈیائیا۔ پون پون پوتر کرے سواسا، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ پندھ مُکا کے پرتھی آکشا، گگن گگنتران لیکھا دے چکائیا۔ نرمل دیا دیپک کرے پرکاشا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ سچ دوار کرائے واسا، بھگت دوار وجے ودھائیا۔ جتھے آتم پرما تم کھلے اک خلاصہ، پردہ اوپلا رہے نہ رائیا۔ کایا ماٹی بھرے کاسہ، نام ندھانا وچ ٹکائیا۔ لیکھے لائے جگت گراسا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ پریم دے مٹھاسا، انڈٹھڑا رس چکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ گُرمکھ چاترک سدا بللائے، ہلپ کرے ہُہ بھانتی۔ سَتگر ساچا دیا کھائے، بخش امرت
 بوند سوانتی۔ سنت ساجن میل ملائے، کدے پُچھے نہ ذات پاتی۔ جاگت سووت درس دکھائے، پندھ مُکائے دوس راتی۔ تن محل اٹل وڈیائے،
 جوت جگائے بن تیل باقی۔ سچ سِنگھاسن سوہا بائے، پرَم پُرکھ پرہہ کھلاپاتی۔ گُرمکھ ساچے جوڑ جُڑائے، انیلا تیر چلائے برسوں کاتی۔
 گُرسکھ اپنی گود ٹکائے، کھیلے کھیل ہُہ بدھ بھانتی۔ جُگ جُگ اپنا روپ بدلانے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کھلاپاتی۔ نرگن سرگن کھیل کھلائے،
 خالق خلق پُرکھ ابناشی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن بنائے چرن داسی۔ گُرمکھ چاترک منگ
 نیر، بن نیراں نیر دھیان لگائیا۔ سَتگر امرت بخشے ساچا سیر، امیوں رس اگم چوائیا۔ تن ماٹی دیوے دھیر، سانتک ست ست ورتائیا۔
 جس منزل چڑھیا کبیر، تِس منزل گُرمکھ دئے ٹکائیا۔ جنھے لیکھا نہیں وجود سریر، پنج تت نہ کھئے چٹرائیا۔ دھن دُولت ملکہ نہ دِسے جاگیر،
 مایا ممتا نہ کھئے ہلکائیا۔ انتر ہووے نہ کدے دلگیر، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ مٹنا پئے نہ کوئی پیغمبر پیر، تت سریر نہ ویکھن پائیا۔ اکو جوتی
 جاتا بے نظیر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ بھگت سہیلے لیکھے لائے شاہ امیر،
 اُچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا دئے ملائیا۔ گُرمکھ چاترک سدا
 بلاؤندا، مُکھ رسن رسن صلاحیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا، گا گا شکر منائیا۔ نیر لوچن نین راہ تکاؤندا، نج اکھ لئے اٹھائیا۔ کون
 کوٹے میرا صاحب سوامی آؤندا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جو غریب نائیاں تراؤندا، بھگتاں گود اٹھائیا۔ ساچا راہ چلاؤندا، جُگ جُگ حُکم
 ورتائیا۔ کیہڑا کھیڑا نور چمکاؤندا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سو سوامی دیا کھاؤندا، جن بھگت لئے اٹھائیا۔ سمبل اپنا دھام درساؤندا، در
 دروازہ آپ کھلائییا۔ جس دی باڈھی بنت نہیں کوئی بناؤندا، چار دیواری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ محل آپ سہاؤندا، سوہنا بیٹھا
 آسن لائیا۔ نرگن دھار ویس وٹاؤندا، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جن بھگتاں امرت آتم جام آپ پیاؤندا، نجہر جہرنیوں جہرنا آپ جہرائیا۔ لکھ
 چوراسی پھند کٹاؤندا، گیڑیاں وچ نہ کھئے رکھائیا۔ در آیاں درد ونڈاؤندا، دُکھیاں ہوئے سہائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤندا، مِلنی ہر جگدیش

کرائیا۔ ہر سنگت اکو رنگ رنگاؤندا، دُتیا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچا سکلا سنگ نہاؤندا، اندر باہر اپنی دیا کماٹیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہر بھجن سنگھ دے نوٹ *

ستگر امرت برکھدا، ہر داتا گہر گمبھیر۔ ہرجن لکھ چوراسی وچوں پرکھدا، ویکھنہارا تن سریر۔ دیوے دان اپنے درس دا، میل ملا کے شاہ امیر۔ جھگڑا مٹائے سوگ ہرکھ دا، چنتا کرے نہ کھئے دلگیر۔ لہنا دینا جن بھگتاں شہنشاہی سمت نو برس دا، برسی دا لیکھا بدل دیوے تقدیر۔ ایہ ویلا صاحب سوامی دے ترس دا، مہر نظر کرے بے نظیر۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا پیرن پیر۔ ستگر داتا سدا بخشند، بخشنہار اکھوائیا۔ امرت دھار دیوے ساگر سندھ، گہر گمبھیر گور ورتائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے چند، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ ہرجن بنا کے دُھر دی بند، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے گئی گہند، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ لیکھے لائے جیو پنڈ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا میل ملاٹیا۔ ستگر سچا سدا میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیتا، گرمکھ گر گر لے جگائیا۔ جگ چوکری بدلے ریتا، ریتوان دیا کماٹیا۔ کلجگ اتم جھگڑا مکا مندر مسیتا، مسلہ بھگتاں حل کرائیا۔ مارگ دس نیکن نیکا، آتم گنڈھ پوائیا۔ تن سریر کرائے تصدِقا، شہادت شبد گرو رکھائیا۔ جوڑ جڑائے دھرم دھار انڈیٹھا، کرم کانڈ دا پنڈھ مکائیا۔ اگنی ت ت تپے انگیٹھا، امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ ستگر شبد سدا سہیلا سجن، سنگی اگم اتھاپیا۔ جو آتم دھار کرائے مجن، سروور امرت آپ نہائیا۔ کوڑ وکارا بھگت شہیلے تجن، دُرمت میل نہ لا کے رائیا۔ بھانڈے گڑھ ہنکاری بھجن، ہوئے ہنگتا دئے گوائیا۔ تن وجود اپنا رنگن، نام خُاری اک چڑھائیا۔ وست املی اکو منگن، جھولی آگے ڈاپیا۔ ستگر صاحب سورا سرینگن، دیونہار وڈیائیا۔ جس دے پرکاش گرمکھ دیپک جگن، گہر گہر ہووے رُشناٹیا۔ اوہ سب دے پریم پیار دے پورے کرے سگن، سکلا سنگ بناٹیا۔

انتر دے کے اکو لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے بھجن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں جگ جگ لوک مات آوے سدن، سدا نام ندھانا اک لگائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر پریم سنگھ کشمیر سنگھ دے گرہ سادھو سنگھ دے نوٹ *

دھرم کہے گرمکھ ورا پربھ دا شبد ارادھو، پردے ہر وسائیا۔ جس اُتے کرپا کرے مادھو مادھو، مدھر دھن آپ سُنائیا۔ سچ مُحبت دا پاوے جادو، یادو بنسی ویکھ وکھائیا۔ جو لہنا دینا گوبند نال دادو، دعوے نال سُنائیا۔ اُس دا مُکھیا سی اک آگو، چھندا نام وڈیائیا۔ ہندا سی وڈبھاگو، خوشیاں سیو کھائیا۔ او سے دا روپ انوپا بدل گیا سنگھ سادھو، پربھ سادھنا وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ سادھو سنگھ کہے میرے اُتے کیتا ترس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میری لیکھ پائی گھال جو کیتی چووھی برس، برسی برسی نال ملاییا۔ مینوں چک کے اُتوں فرش، عرشاں وچ دتا رکھائیا۔ جتھے بھگت سہیلے یودھ بیٹھے مرد، مردانے آسن لایا۔ اکو بینتی کری عرض، اکو آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتما کہے میں پرما دیا لائی اگتی دھوڑ، بنا مستک لئی چھپائیا۔ میرا ناتا ٹٹیا کوڑ، کوڑی چھڈی سرشٹ سبائیا۔ میرا روپ نہ رہیا مورکھ موڑھ، سوچھ سروپ دتا سمجھائیا۔ میں پنڈھ مکا کے نیڑا دور، سچکھنڈ پُچی چائیں چائیا۔ آگوں پریم پیار وچ ملیا سنگھ بوڑ، گلوکری بھائیاں والی پائیا۔ میں ویکھ کے اگتا نور، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ ایتھے میرا بنس ملے ضرور، سوہن سنگھ سوہا پائیا۔ کیشن دا لہنا دینا پورا کرے پربھ ضرور، ضرورت دھر دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ کہے میرا گھر سہنجنا، ملی مان وڈیائیا۔ پربھ پایا درد دکھ بھ بھنجنا، جو بھو ساگر پار کرائیا۔ جس اکو دتا پریم دا مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ لیکھ لا کے اعلیٰ ادنیٰ، اکو رنگ دتا رنگائیا۔ جس دا پرکاش دیپک جگنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ

صاحب سؤرا سربنگنا، ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ جس دا دوارا بن بھگتاں کیسے نہ لنگھنا، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سؤرا سربنگنا، سؤرپیر اک اکھوائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ *

میرا پروشٹا دویا، چیت ہس کے رہیا سنائیا۔ جن بھگتو پرہو دا کھیل ہویا، کرنہار آپ کرائیا۔ ہرجن اٹھائے سویا، ستیاں لے جگائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوآ، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا جانے ترے لویا، لوئن اپنے ویکھ وکھائیا۔ ساچا لے کے آیا نام ڈھویا، وست امولک اک ورتائیا۔ جیہڑا ایتھ اوتھ نہ جائے کھوبیا، ٹھگ چور یار نہ کھئے چرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پروشٹا کہے میں گھڑیاں پلاں دے وچ ونڈیا، دوس رات گنت گنائیا۔ میں پرہو دا کھیل ویکھاں وچ برہمنڈیا، دو جہاناں اکھ اٹھائیا۔ جو وسیا جیرج انڈیا، اُتہج سینج رہیا سمائیا۔ جس لیکھے لایا گرمکھ ماڑا چنگیا، چرن سرن دے سرنائیا۔ ہرجن لگاوے اپنے اکمی انگیا، انگیکار اک اکھوائیا۔ جس دا نام ڈنکا مردنگیا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ سو ور دیوے منہوں منگیا، جن بھگتاں جھولی آپ بھرائیا۔ گرمکھ سنت سپیلے سچ دوارے جائے لنگھیا، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جتھے شبد دھار سیج پلنگیا، پاوا چؤل نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی دھار دے سؤرا سربنگیا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے مینوں ویکھن یوگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا سب توں وکھرا جوگ، جگیشر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں اوسے دی ماناں مؤج، مجلس اکو نال بنائیا۔ جو ہر تھان جائے پہنچ، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جن بھگتاں میٹے سوچ، سمجھ بڈھی شبد نال ملائیا۔ ہرجن ترائے نال شوق، شوقین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ کدے نہ جائے اوٹ، جس دے نام دی وجدی رہی ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی جن بھگتاں نال چلائے رونس، رستہ دین دئی بدلائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند جیٹھووال سنتوکھ سنگھ دے گرہ *

جن بھگت گرہ سہاونا، سہنجی تھت ملے وڈیائیا۔ جنہاں اِکو اِشٹ مناونا، دوسر سیس نہ کدے جھکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاونا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ سچ سرنائی سیس نواونا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ مانس جنم سُپھل کراونا، چوراسی گِیڑ مُکائیا۔ نانا دھرم رائے تڑاونا، چترگپت نہ گنڈھ وکھائیا۔ در دوارا اک سہاونا، جنھ وسے بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن اک وچھاونا، جس دا رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ سو سوامی اِکو پاونا، جو پتت پاپیاں لئے ترائیا۔ سچکھنڈ دوارا جس دا گرہ سہاونا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے اوہ مینوں نارد دسدا وچ مستی، مست (مستانہ) رُوپ بنائیا۔ نارد کہے دھرنی ایہہ کھیل الکھ دی، اگوچر آپ کرائیا۔ میں کُجھ حکم نامہ لے کے آیا دستی، دستگیر دتا پھڑائیا۔ مینوں راہ وچ گنگا گوداوری جمنا ملی سُستی، سُرتی سُرت وچوں بدلائیا۔ کہن پنڈتا ساڈا بن دردی، دُکھی ہو کے رہیاں جنائیا۔ ویکھ کھیل کپٹ چھل دی، کلجگ کرنی کار کھائیا۔ وہن وہندا پنچ وکار ساڈی دھار مُول نہ ٹھل دی، پتت پُنیت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا پروانہ، ستگر شبد دتا پھڑائیا۔ میں لنگھیا زمیں اسمانا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گایا ترانہ، خوشیاں راگ الائیا۔ یاد کر وشنوں بھگوانا، وشو دا دھیان لگائیا۔ نیتر کھول کے تکیا نشانہ، بن نشانوں ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال بدل رہیا زمانہ، دین دُنی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا دُھر دی خبر، بے خبرو دیاں جنائیا۔ بھانا تگو ہر زبر، زبر دستی دئے ورتائیا۔ جس دا راہ تگے محمد والی قبر، مدینہ نین اٹھائیا۔ اوہ نُور نُورانہ ویکھ بدن، جوتی جاتا دُگمگائیا۔ سب دے یتھارتھ ویکھے یتن، اپنا پردہ لاپیا۔ دین دُنی اپنے گھاٹ کھلوتی پتن، نئیا نوکا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے نارد کی لے کے آئیوں سندیسہ، سہج نال دے جنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میری بودی تے رکھ اک پیسا، پنڈت دی دچھنا جھولی پائیا۔ پھیر پرہو دا کھیل ویکھیں ہووے کیسا، کیس گرہ دا لیکھا

گوہند والا پور کرائیا۔ جس دا حکم رہے ہمیشہ، دو جہان نہ کھئے مٹائیا۔ اوہ مالک خالق نر نرائن نریشا، نراکار نرنکار اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا دیس پردیسا، پردیسی دے دھر دا ماہیا۔ اوہ جوتی دھار نور اُجیار اگمڑا کرے ویسا، سمبل اپنا دھام سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ دھرنی کہے نارد کی ہور لیائیوں سندیسہ، سہج نال سمجھائیا۔ نارد کہے اوہ مالک نر نریشا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ نوان جگ بدلنا جس دا آد انت توں پیشہ، اتم اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دے حکم وچ ستگر ارجن سیس پوائی ریتا، راوی اپنا حال جنائیا۔ دھرنیئے ہن اُس دا رکھیں چیتا، جو چیتن جڑ سب ویکھ وکھائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں نال دین مذہب دا پورا ہونا ٹھیکا، آگے منیاد نہ کھئے ودھائیا۔ اوہ ستگر شبد دلارا آوے اگمی بیٹا، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوہ لکھ چوراسی ویکھے تانا پیٹا، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ صاحب تک اگم، اگمڑی کار کھائیا۔ جو سب دے بیڑے رہیا بٹھ، بنہنہار دھردرگاہیا۔ اٹھ تک لے نشان تارا چن، بن نینان نین کھلائییا۔ حکم سندیسہ سُن لے سری بھگون، کی کرتا رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک محبوب، مُحبت وچ سمائیا۔ جس دی اگم اتہاہ حدود، حضرت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں جنایا سُنایا ہزارا درود، بصری اسم نال کھمائیا۔ اوہناں انت کرے نیست و نابود، جڑ دین دنی رہن نہ پائیا۔ اتم سب نے کرنا کوچ، کوچا گلی کرے صفائیا۔ حکم سندیسہ دیوے دھر دا دوت، دو جہاناں رہیا سُنائیا۔ جھگڑا پینا تیرا تیرے اُتے لہندی کوٹ، گٹیا پیغمبران رہی جنائیا۔ جگت جہان پینی پھوٹ، میل سکے نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگاد آد ستگر شبد دئے ثبوت، ثالث خالص اور نہ کھئے رکھائیا۔

* ۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند ڈٹواں ضلع گرداس پُر جگندر سنگھ دے گرہ *

چار چیت کہے جن بھکتو سُنو آگئی ند، دُهن آتمک راگ رہیا درڑائیا۔ انتر آتم امرت رس پیو رَج، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ ترے گن دھار پار کرو حد، بندھن نظر کھئے نہ آئیا۔ دپیک جوت تگو نور نورانہ رہیا جگ، ست سرؤپی سوہا پائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر لینا لبھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام خُماری نجھر جھرنا دیوے مدھ، امرت رس آپ پیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل اک سہائیا۔ جن بھکتو تگو اپنا محل منارا، ساڈھے تِن ہتھ دھیان لگائیا۔ جتھے دپیک جوت جگہ اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہویئے ظاہرا، ظاہر ظہور آگم اتھاپیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دسے اپارا، اپرمپر سوامی دھردرگاپیا۔ ایکنکارا کھیل نیارا، نرویر اپنا آپ کرائیا۔ آد نرنجن جگت پرکاش تون باہرا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ اباشی کرتا اپنی ہتھے آپے دھارا، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان بن سکدارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ پارہرم کر پسارا، ست ستوادی اپنا بھيو کھلائیا۔ ست پُرکھ نرنجن اپنی کل ورتے کرے کرائے کرنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی دھار پرگٹائے شبد ست ڈلارا، دوُلھا اکو لے انگرائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں رچ آکھاڑا، زمیں اسماناں رنگ رنگائیا۔ وشن برہما شو کر تیارا، ترے گن میلا سہج سُبھائیا۔ پنجاں تتان کھیل نیارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ چارے کھانی ہو کے ظاہرا، انڈج جیرج اُتہج سیبج ونڈ ونڈائیا۔ نرگن سرگن کھیل کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیوا آپ پرگٹائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ست سرؤپی لے اوتارا، اوتر اپنی کھیل کھلائیا۔ چارے کھانی بول جیکارا، پرا پستی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ شبدی شبد بن ونجارا، وست امولک اک ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کھول بند کواڑا، در ٹھانڈا اک سمجھائیا۔ جتھے اکو روپ پُرکھ نارا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ویکھے وگسے ویکھنہارا، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جن بھگت سہیلے کر تیارا، ترے بھون دھنی اپنا بھيو کھلائیا۔ ساچا دیوے نام تھارا، تھر گھر مندر دئے وسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ساچا کھیل کرے بھگونت، ہر کرتا دھردرگاپیا۔ ویس وٹائے جگا جگنت، نرگن سرگن لے انگرائیا۔ نام درڑائے منیا منت، ڈھولا سوہلا آگم اتھاپیا۔ بھيو کھلائے جیو جنت، سادھاں سنتاں ست

سمجھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو نور جنائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، اکھراں توں باہر نراکھڑ دئے سمجھائیا۔
 جھگڑا مکا کے بہشت جت، سورگاں پنڈھ مکائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی آتم پرما تم میل ملائے نانا جوڑے نار کنت،
 گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک وسائیا۔ سچ گرہ سہنجنا، سچا
 سچکھنڈ دوار۔ جتھے صاحب سوامی ملے درد دکھ بھہ بھنجنا، جوتی جاتا نور اجیار۔ آد جگادی میت مُرارا سجننا، ہر ٹھا کر سوامی کرے
 سچ پیار۔ جن بھگتاں اُس دا سچ دوار لبھنا، دوسر ہتھ نہ آئے وچ سنسار۔ جتھے اکو چڑھ رنگنا، ڈرمت میل دئے اُتار، سچکھنڈ دوارا
 ہر نرنکارا حقیقت والے گرمکھ لنگھنا، مُشکل دسے نہ وچ سنسار۔ جس نوں ڈنڈاوت بندنا کرن تارے چندنا، رو سس ڈنڈاوت کرن
 نمسکار۔ سو مالک خالق سُورا سربنگنا، پروردگار ایکنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اک اکھوائیا۔ سچ دا مالک اک اکلا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو وسے کایا ت محلا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جوتی شبدی دھار
 رلا، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تیل باقی دیپک جس دا بلا، نور نورانہ نور کرے رُشنا ئیا۔ اوہ دئی دویتی میٹن والا سلا، آتم
 پرما تم پردہ دئے چُکائیا۔ جو جگت ساگر پار کرائے جلا تھلا، مہیٹل ہووے آپ سہائیا۔ سو وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے
 سوہا پائیا۔ جن بھگتاں پھڑا کے اپنا نام دا پلا، کئی کئی نال جُڑائیا۔ سچ سوامی سچ دوارے آپے کھلا، کُنڈا کھڑکی آپے لابیہا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ ساچا میلا نام ملاپ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نوں میرا میں تیرا
 جاپ، اوتار پیغمبر گرو سرب درڑائیا۔ میٹ کے تینوں تاپ، ترے گن اتیتا ہوئے سہائیا۔ زرگن نور کر پرکاش، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔
 امرت آتم بُجھائے پیاس، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبدی دھن سُنائے ناد، انادی ناد جنائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، کاگ ہنس روپ
 بدلائیا۔ ڈرمت میل دھووے داغ، پنتاں پاپیاں کرے صفائیا۔ سوئی سرت جاوے جاگ، ستگر شبدی شبد اٹھائیا۔ کرپا ندھان دیوے
 ویراگ، ویری اندرون پنچے باہر کڈھائیا۔ ست وچ ست ہووے وساد، بسمل اپنا روپ سمجھائیا۔ ہرجن سنت سہیلا شرع شریعت توں

سدا آزاد، جگت بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے آد جُگاد، جُگ چوکری زرگن سرگن سرگن زرگن اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند ہم راج پُر ضلع گرداس پُر اجیت سنگھ دے گرہ *

چار چیت کہے میں چاروں کُنٹ دیکھیا، دیکھی سرب لوکائیا۔ میرے محبوب مینوں سمجھایا لیکھیا، بن لیکھیا دتا درڑائیا۔ اٹھ اشارہ ویکھ لے گوبند دس دسمیشیا، جو سمل بیٹھا سوہا پائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گیشیا، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ شاہو بھوپ نر نیشیا، نر زرنکار اک اکھوائیا۔ جو ست دا سچ دیوے سندسیا، سچ سچ نال وڈیائیا۔ اوہ رُپ اگتا جوت دھار پرویشیا، پروشٹا چوتھا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائی۔ چار چیت کہے میں دیکھی چار کُنٹ دی دھار، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ مینوں سندیسہ دیندے چار یار، ابو بقر باہاں رہیا اٹھائیا۔ اوہ تک نور الاہی پروردگار، پاربرہم بے پرواہیا۔ جو چوڈان طبقات پاوے سار، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جس دی پیغمبران کیتی انتظار، آشا وچ دھیان لگائیا۔ سو ہو کے ہونہار، سورپیر اپنا رُپ بدلائی۔ جس دے کول کھڑگ کھنڈا نہیں کوئی تلوار، تیر ترکش کند کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ شبد سرُپی شبد دی مارے مار، شبد انیالا تیر چلائی۔ اپہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چار چیت کہے میں ہویا چوگنا، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ میرا من میرے نال مٹ، منسا میری میرے وچ سمائیا۔ میں نگاہ ماری اُتے تارا چٹا، جو نشان اُمت محمد گیا بنائیا۔ پھیر ویکھیا گوبند والا کتا، جو سب دی کرے صفائیا۔ پھیر نور تکیا سری بھگونہ، جو بھگون بے پرواہیا۔ میری ترسنا مائل رہی نہ طمع، لالچ کوڑ دتا تجائیا۔ میں نو ست اٹھ کے بھٹا، بھجیا و ابو داہیا۔ میرا سفر ہو گیا لما، لما پے کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ چار چیت کہے میں ٹک اگئی گاؤنی، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ میرا بل آ گیا باہیں، باہو لین انگرائیا۔

نالے اِشارہ کیتا ولّ راوی، راوی کنڈھا گھاٹ دِرڑائیا۔ جنھ سَتگر ارجن سَتگر ورتائی بہاوی، بہانا پربہ دی دھار سمجھائیا۔ پنج پر وشٹے اوتھے جاویں، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ست سرور وچ نہاویں، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ بُدھی مؤل نہ رلے وچ کانویں، ہنس گرمکھ نال رلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ چار چیت کہے مینوں سُننی پئی اگئی آیت، بن اکھراں دتی شنوائیا۔ اوس وچ حقیقی ہدایت، حدوداں ونڈ ونڈائیا۔ شرع والی شرائت، بندھن سکے نہ کھئے نڑائیا۔ جو بلھے توں اِشارہ کیتا عنایت، عنایت اپنی آپ کرائیا۔ جگت لیکھا ویکھ مسائک، پیر پیراں کھوج کھوجائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا وچ کویت، سمنڈ ساگراں سنگ ملائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ چار چیت کہے میری دُبائی، دروبی نال سُنائییا۔ کی حُکم سندیسہ دیوے دُھر دا مابی، محبوب نُوں الہییا۔ جیہڑی ریت ماٹی وچوں کویت دی آئی، گرمکھاں رنگ رنگائییا۔ اوہ راوی آشا دیوے پور کرائی، پورب لہنا نال ملائییا۔ جن بھگتاں ملے ودھائی، سوہنی خوشی بنائییا۔ جنہاں دے پیار وچ منی سینگھ نے قلم چلائی، شہادت شبد والی بھگتائییا۔ اوہ حُکم سندیسے سچ وچ رہیا سُنائی، سہج نال دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ست سچ ورتائییا۔ چار چیت کہے میں سُنیا اگئی ناد، دُھناں توں باہر شنوائیا۔ جس رچنارچی آد، اتم ویکھنہار گوسائیا۔ سنت منی سینگھ اِشارے نال کرائے یاد، پچھلا بھید کھلائییا۔ جس ویلے راوی کنڈھے اِکٹھے ہون گے بھگت سُپیلے سنت سادھ، سادھنا وچ سمائییا۔ سوا سوا زُپیا سارے دین گے داد، لیکھا جلدھارا دھار چُکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنوں بھگوان، سب توں دیونہارا داد، وست اکم اکم ورتائییا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند غزنی پُر ضلع گرداس پُری بیبی ہرینس کور دے گرہ *

پنچم چیت کہے میری پربھو نمسکار، دُنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائییا۔ جو آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی اک نرنکار، پروردگار سانجھا یار نُوں اک الہییا۔ جس وشن برہما شو کیتے تیار، شبدی دھار سَتگر پُری کھائییا۔ لکھ چوراسی کر پَسار، ترے گن مایا

پنجائ تان کھیل کھلایا۔ نرگن سرگن ہو ظاہر، اوتار پیغمبر گرو نام پرگٹایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کر پسا، آکاش آکاش نال وڈیایا۔ منڈل منڈپ سیوادار، رو سس بھجن واپو داہیا۔ سمنڈ ساگراں کھیل اپار، ٹلے پربت چوٹیاں وجی ودھایا۔ دھوڑی خاک ویکھی چہار، چاروں کنت کھیل کھلایا۔ جل دے وپن ویلے دھار، بھجن واپو داہیا۔ دھر دا حکم سچی سرکار، دھر مالک آپ درڑایا۔ پریم دا ساگر اپر اپار، اپرپر سوامی آپ سہایا۔ در در آواں کر تیار، جلاں تھلاں ونڈ ونڈایا۔ راوی کہے میں وی اوسے دے پیار دی پیاری خاک چہار، جل ماٹی نال وڈیایا۔ چار سو چرانوے جگ کردی رہی انتظار، اپنا نین اٹھایا۔ نو سو چرانوے دا پنڈھ میں پا نہ سکی سار، پردہ سکیا نہ کھئے کھلایا۔ میری آسا بھری انتظار، خواہشاں وچ سہایا۔ میں ویکھدی رہی نین آگھاڑ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ راوی کہے میں پرہ نوں آکو راواں، دو جا ایشٹ نہ کدے منایا۔ آکو دے گن گاواں، آکو صفت صلاحیا۔ آکو چرنی سیس جھکاواں، نو نو لاگاں پائیا۔ آکو دھوڑی خاک رماواں، ڈرمت میل نہ لاگے رائیا۔ آکو دا ستمکھ درشن پاواں، میری آد دی ریتی چلی آئی۔ تتاں والا گرو نہ کدے مناواں، جو جنے تے مر جائیا۔ میرے اندر پیار بھریا نال چاواں، چاؤ گھنیرا آک درڑایا۔ میرا کھیل آگم اتھاہا، بے پرواہ دتی وڈیایا۔ میں بھجان واپو داہا، دوس زین چائیں چائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گاواں، گا گا شکر منایا۔ میرے اندر جگ چوکرئی کدے نہ نکلیا ہاوا، پائے آف نہ کدے سنایا۔ کتنے جگت جگیاسواں اپنے وچ ٹھاواں، تن وجوداں کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ راوی کہے میرا ناؤں راوی، راہ رہبر دتا جنایا۔ بھائی گرداس میرا لیکھا لیکھا وپہ آکھ، پرہ دی وڈ وڈیایا۔ میں پُرکھ اکال دی دھی، جس نوں جنے کھئے نہ مایا۔ میرا حصہ نہیں کوئی ساڈھے تن ہتھ سپے، چاروں کنت بھجان واپو داہیا۔ میرا جگت والا نہیں کوئی بی، رکت بوند نہ ونڈ ونڈایا۔ میری دین دنیا والی نہیں لیہ، نام کلمہ نہ کھئے بنایا۔ میرا تن وجود نہیں کوئی جی، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے حکم دی پاوے صحیح، صحیح سلامت دیا کھایا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند غزنی پُر ضلع گرداس پُر بیبی سلکھنی دے گرہ *

پنج چیت کہے میری جگ جگ دی چیتاؤنی، خبرداری وچ سنائیا۔ اپنی آشا دساں بھاؤنی، بھاؤ دین ڈنی نال ملائیا۔ جو کھیل کیتی رام راؤنی، رمیا رام دھیان لگائیا۔ جو اشارہ کیتا بل باؤنی، بھيو ابھيو کھلائیا۔ نگاہ مار زمیں اسمانی، منڈل منڈپاں ویکھ وکھائیا۔ سب نے کھیل تگی کلجگ اندھیری شامنی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال دی دتی ضامنی، ضامن اک بنائیا۔ جس دی جگت شرع توں باہر ہووے کلامنی، کائنات نات بندھائیا۔ اوہدا کھیل باہر ہووے کھتری ویش شوڈر براہمنی، برہم پردہ آپ اٹھائیا۔ آتم پرما تم دھار ہووے دامنی، دامنگیر سہج سکھدائیا۔ جس دی سب نے انتر نرنتر کھیل جانتی، جاننہار وڈ وڈیائیا۔ جلاں تھلاں آشا ویکھ وکھاؤنی، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ جو سوامی انتر یامنی، آد انت بے پرواہیا۔ پنج چیت کہے میرا سندیسہ اک مہانتی، مہا آکتھ کتھ درڑائیا۔ جس راوی کنڈھا گھاٹ لیکھا پورا کرنا چرن دھوڑ کرا کے مہانتی، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر دا ضامنی، ضامن اکو اک اکھوائیا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند غزنی پُر ضلع گرداس پُر دارا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے سُنو پجن ہمارا، سَجنیو سَجنو دیاں جنائیا۔ میں آواں جاواں پھراں وچ سنسارا، سہنسیاں والیو سہنسیے دیاں چکائیا۔ جگ چوکرئی میرا کھیل نیارا، میرے پرہو دتا سمجھائیا۔ میں تھادے کول آیا دوبارہ، دوہری تہری اپنی چھال لگائیا۔ اج نال رلایا پچھلا پروارا، گنگا گوداوری جمنا سُرسی سِندھو بندو جوڑ جڑائیا۔ دھیاں پُناں دا سمجھ نہ آئے پَسارا، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جے سچ پُچھو میں سب کجھ ہُنڈیاں اچے وی کوارا، کتیا کائنات نہ کھئے پرنائیا۔ میں سوہریاں گھر دا نہ بنیا لاڑا، سالیان سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میرے پیو دادے خوشیاں وچ نہ لایا کھئے اکھاڑا، اچھراں ناچ نہ کھئے نچائیا۔ گن گندھرب گایا کھئے نہ گانا، کتر پچھپ کھیل نہ کھئے کھلائیا۔ میں اپنے دل دی

و جاؤندا رہیا ستارا، تُونبی تند رباب بنائیا۔ چاروں گنٹ دیندا رہیا اشارہ، سینت پیار والی لگائیا۔ آؤ ویکھو پنڈت نر نارا، جو نرائن دتا
 اُچائیا۔ نہ اس دی مُچھ نہ اس دی داہڑا، بودی سب توں سوہنی سوہیا پائیا۔ جس بودی نوں جھکدے چند ستارا، منڈل منڈپ سوہیا
 پائیا۔ اُس بودی دا میل نال پروردگارا، جو بُدھی توں پرے رہیا سمجھائیا۔ میں سنديسہ دتا اچ تئی اوتارا، پیغمبر گرو نال ملائیا۔ نالے
 ہس کے کہا نگ مروڑ کے کہا اٹھو میرے پرانے یارا، یارو دیاں سنائیا۔ اپنے لیکھے ویکھو ویکھو اکھراں توں باہرا، کی بھوکھتی لکھت
 سنائیا۔ اپنے کھنڈے ویکھو کھڑگ ویکھو تلوارا، تیر ترکش ہتھ اٹھائیا۔ اپنے دھیاں پتر ویکھو ویکھو جگت پیارا، تتاں والا ت سنگ
 نبھائیا۔ میں بھجّا پھردا سب نوں کہندا میرا نور نور ہویا اُجیارا، چاروں گنٹ ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں خوشیاں دی دھار وچ دھار سدّی، سدّ سدّ کے خوشی بنائیا۔ نی اوہ تک
 دین دُنیا والے جاندے لئی، بوجھ کرماں والے سر اٹھائیا۔ جھٹ ہس کے مینوں اگوں بول پئی بدی، بدکاری نال جنائیا۔ ناردا ذرا چُک
 کے اپنی ویکھ اڈی، چوٹیا چوٹی ولّ دھیان لگائیا۔ جھٹ نارد کہے میں اپنی پوتھی پُستکاں توں باہر کڈھی، کڈھ کے دتی وکھائیا۔ میرے
 کول اوہ حصّہ جس دے وچوں گر اوتار پیغمبر دُھر دے نام دی لیندے رہے وڈھی، وڈھی وچوں دھرماں وچوں دھرم جگت بدلائیا۔
 اپنے اپنے نام دی تیار کردے رہے گڈی، مُسافر پھڑ پھڑ دتے چڑھائیا۔ انت سریراں نات گئے چھڈی، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نارد کہے
 میں بھجّ کے نٹھ کے محمد دے مقبرے وچوں کڈھی ہڈی، جس دی ڈھائی انچ لمبائیا۔ میں گنگا گوداوری جمنّا سُرستی نوں دسی، بنا اکھان
 اکھ کھلائییا۔ پھیر میری آشا اندروں ہسی، ہس کے دتا جنائیا۔ پھیر میں اپنی بودی دی وٹّ کے رسی، گل وچ لئی پائیا۔ جاں نگاہ
 ماری پرہو دے چرناں ہیٹھ دبی ویکھی لکھّ چار اسی، چوراسی سپس نوائیا۔ مینوں ویکھ کے پے گئی غشی، سرت رہی نہ رائیا۔
 میری اک دوجی دے اُپر چڑھ گئی نسی، ناڑی ناڑی دتی بدلائیا۔ جھٹ مینوں کیسے نے شبدي دھار کھیل اگئی دسی، دہ دشا توں باہر
 سنائیا۔ میں جھٹ اپنی پُٹ لئی اکھی، اکھ لئی اگھرائیا۔ مینوں ایوں جاپیا اُس ویلے ساتھ کرشن تے کرشن دی دسی سخی، سگلا سنگ
 بنائیا۔ جاں میں نگاہ ماری رام نال سیتا آوے نسی، بھجّ واہو داہیا۔ جاں میں پچھے پرتیا راوی پرہ دے قدماں وچ ڈھٹھی، ڈھیہ ڈھیہ

سپس نوائیا۔ جاں میں نین آکھیڑیا تے مینوں نظر آئی ارجن والی بھٹی، تتی لوح دئے گوابیا۔ میں پھر نگاہ پھیری اٹھسٹھی، اٹھسٹھ تیرتھ دھیان لگائیا۔ جاں وچار کیتی سب دی آشا پئی تئی، نتوآ اپنا کھیل کھلائیا۔ پھیر میریاں اکھاں آکے آگئی اکھراں والی پئی، جو پٹنے والا گیا سمجھائیا۔ پھیر میری حیرانی دی حد تپی، پریشانی وچ سنائیا۔ جھٹ مینوں آواز آئی سب دی اکٹھی، میں سنی چائیں چائیا۔ وے ناردا اوہ ویکھ کلجگ جھوٹھ نے سپ بنا دتا رسی، رستے سب دے دتے بدلائیا۔ رین تک لے اندھیری مسی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ نارد کہے میں جھٹ اپنی بودی پھڑ کے ہتھیں، ہتھیلی نال پلائیا۔ نالے ستھر یار دا بیٹھا گھتی، آسن اک وچھائیا۔ جس نوں گاؤندے راگ چھٹی، چھتردھاری اوٹ تکائیا۔ اوہ میرا کھلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو وہیرا آیا گھتی، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ سمت شہنشاہی نو پنج چیت دی تھت ویکھ کے اچھی، اچھی طرح رہیا درڑائیا۔ جس لیکھے لاؤنی جن بھگتاں نام دی رتی، رتن امولک ہیرے آپ بنائیا۔ اوہ کنڈھے گھاٹ دین دنی دے آیا تپی، ٹاپوآں پندھ مکائیا۔ جس دے پچھے ست دھار دی ہوئی ستی، ست ستواد وچ سمائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی راوی دی آشا اپنے چرناں ہیٹھ بیٹھا دئی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں ہور دساں پچن نال سواد، خوشی خوشیاں نال جنائیا۔ جس پرہو نوں رہے ارادھ، جو رادھا کرشن دا پتا مائیا۔ سو دیونہارا ساچی داد، دادو دے دہرے گوہند گیا سمجھائیا۔ جیہڑا بھگت بھگوان دا سماج، آتما پرماٹما میل ملائیا۔ اوہدا شبد آگمی ناد، وجے تھاوں تھائیا۔ نارد کہے میرا وی خوشی دہاڑا آج، عاجز ہو کے دیاں سنائیا۔ راوی دے کنڈھے ویکھنا ست سچ دا سماج، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے پنجاں لکھاریاں نے پنجاں رُپیاں دا ونڈنا پرساد، پنج پنجاں دی گنڈھ پوائیا۔ پھیر میں نیواں ہو کے پچھلی دساںکا یاد، نارد کہے خوشیاں نال سنائیا۔ تھانوں پتہ نہیں اچے تک نوواں دیساں نوں نو بھیجے نہیں گئے کارڈ، بنا مضمون بیٹھے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا لیکھا میرا لہنا دینا دیوے سادھ، سادھنا اپنی وچ رکھائیا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو راوی دے کنڈھ ضلع گرداس پُر ڈپہر دے سمیں وبار ہویا *

پنج چیت کہے میری رُت سہاؤنی، سہنجی سوہیا پائیا۔ راوی کہے میں وٹھو قربانی، اپنا آپ لیکھے پائیا۔ جھٹ نارد کہے سُن لو بھکتو میری بانی، جو پریم دے بان لگائیا۔ لیکھاریو کرو دھیانی، اپنا دھیان لگائیا۔ اپنیاں نیتراں وچ اک اک بوند پاؤ پانی، راوی کنڈھا سوہیا پائیا۔ تھادی ہر سنگت ویکھن والی اکھ رہے نہ کافی، اکو رنگ سہائیا۔ پرہہ میلا ملیا تان نتانی، جو داتا ڈھردرگاہیا۔ جس دی آد جگاد اکتھ کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جس دی سدا اکو ترل جوانی، جو بن وٹنا بے پرواہیا۔ اوہ لیکھا جانے چارے کہانی، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ لکھ چوراسی رزکن والا نال نام مدھانی، گیڑا جگال نال رکھائیا۔ جس دی کھیل چوچ وڈانی، بھیو کھئے نہ پائیا۔ جو لیکھا جانے شاستر پُرانی، پُنہ پُنہ کھوج کھوجائیا۔ جس حکم قائم کیتے انجیل قرآنی، اکھڑ اکھڑاں وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ راوی کہے گرمکھو میری نمسکار، بھکتو بندنا دیاں جنائیا۔ ساچے سنتو کراں ستکار، گرمکھو دیاں ودھائیا۔ میرا سُنو پچھلا وچار، وچر کے دیاں سُنائیا۔ میتوں سندیسہ دے گیا رام اوتار، خوشیاں نال درڑائیا۔ بالمیک بن لیکھار، لیکھا انگلاں نال جنائیا۔ محمد کیتا نین اشار، چوہ یاراں سینت نال سمجھائیا۔ کھیل تگور پروردگار، جو اللہ نور الاہیا۔ جو سب دا سانجھا یار، حق حقیقت دا مالک اک اکھوائیا۔ اسیں اوس دے برخوردار، نو نو سپس جھکائیا۔ اوہ ساڈا پھریدار، اٹھے پھر جگائیا۔ اوہ امام اماما نور اجیار، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دا کھیل ہونا اپار، اپرمپر آپ کرائیا۔ لہنا دینا ویکھے سرب سنسار، لیکھا کائنات چکائیا۔ میرا امام اماما سکدار، سک سب دی ویکھ وکھائیا۔ راوی کنڈھا کر وچار، چھندا اپنا دئے سُنائیا۔ ایہ سندیسہ اوسے دی دھار، بنا علم تون دیاں جنائیا۔ جتھے قلم دا نہیں شمار، حرف حرؤف نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا پندھ نہیں میل دو چار، برہمنڈاں کھنڈاں قدمان ہیٹھ رکھائیا۔ اوہ میرا میلا کرے اپنے نال، دوتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پاتشاہ بن کنگال، ویس درویشا روپ بدلائیا۔ ساچی پوری پائے گھال، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ میرا حل کرے سوال، جواب اکو دئے درڑائیا۔ جس دا روپ بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ اوہ میری کرے بہال، میں اوسے دا راہ تکائیا۔ جد انت ہووے زوال، صدی چوڈھویں کھیل کھلائییا۔ ویکھے مریداں

حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے کچھ میری سُن
 لُو کتھا، کنہن والیو دیاں جنائیا۔ پرہہ دا کھیل یتھارتھ یتھا، یدی دیاں سمجھائیا۔ جو آد جُگادی پُرکھ سمرتھا، وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوہ نِرگن
 دھار پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ دین دُنی کرے ٹھٹھا، ٹھا کر سمجھ کھے نہ پائیا۔ جو پُریاں لوآں ٹپا، برہمنڈاں پندھ مُکائیا۔ اوہ ست
 سرُوپ پکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا واحد حُکم یکا، دیگرے اور نہ کھے شنوائیا۔ اُس دی نِرگن دھار ویکھو ستا، ست
 ستوادی رُوپ بدلایا۔ میں اُس نوں ٹیکن آیا متھا، راوی کنڈھا رنگ رنگائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی ساتھ بنیا اچھا، اچھی طرح
 جنائیا۔ نال رلایا مچھا کچھا، جل ہوڑیاں سنگ نبھائیا۔ میں کھیل اگما دسا، درشتی والیو درشت کھلایا۔ چاروں کُنٹ پینیاں غشا،
 سُرست سُرست نہ کھے سمجھائیا۔ نارد کہے میں اچے تک گوہند دا پھنیا نہیں کچھا، کچھاں مار کے رسیا دکھائیا۔ میں کھادھا نہیں گان وچھا،
 سوراں کھل نہ کھے لہائیا۔ میں لیا نہیں کوئی رسا، رسنا رس نہ کھے چکھائیا۔ مینوں اکو سواد آیا جاں میں ہوڑا تکیا اُپر سسا، سو پُرکھ
 نِرجن دتا دکھائیا۔ ہنگ برہم اُس وچ پھسا، باہر سکے نہ کھے کڈھائیا۔ اس توں پرے جگت اندھیری سسا، ساچا چند نہ کھے چمکائیا۔
 میں چاروں کُنٹ نسا، بھجیا واہو داہیا۔ مینوں پنج چیت سنہڑا دسا، اگئی آواز سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھکتو راوی دا ویکھو ت، جگت گھاٹ نظری آئیا۔ پرہہ دا ویکھو ہٹ، کس
 بدھ ونجارا اپنا ونج کرائیا۔ میں وی آیا نٹھ، بھجیا واہو داہیا۔ ایتھے ویکھیا گُرمکھاں دا اکٹھ، ہرجن سوہا پائیا۔ میں اپنا رُوپ لیا پلٹ،
 اپنی لئی انگرائیا۔ میری بودی کھڑی ہو گئی جھٹ، جھٹکے حلالی والے ویکھ دکھائیا۔ پھیر ہس کے کہے پرہہ نے سب نوں لاؤنی سٹ،
 شبد ہتھوڑا ہتھ اٹھائیا۔ گرہ ہنکاری جانے ڈھٹھ، منسا من دئے مٹائیا۔ کلجگ کوڑ کُریا ہونا بھٹھ، گر ارجن دی بھٹھی دئے گواہیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے نی سُن لے جمن سُرستی، گوداوری
 گنگا نال ملائیا۔ اٹھو ویکھو پرہہ دی ہستی، بن بتھاں پیراں نظری آئیا۔ ایہ مل گئی بڑی سستی، پوجا پاٹھ دا دام نہ کھے لگائیا۔ ایہ
 بھکھی اپنے جس دی، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوت تگو ایس دے اکھ دی، جو نچ نیتر کرے رُشنائیا۔ میں گل سُنواں سچ دی، ایہو

پتا ایہو مائیا۔ ایہدی شکل نہ ویکھیو جتّ دی، ایہہ داتا دُھردرگاہیا۔ راوی ایسے دے ویراگ وچ اکھاں چوں ہنجهو سٹدی، وہنا دھار وٻائیا۔ دوس رین تھدی، بھجے واہو داہیا۔ جیہڑی پیاری ارجن والی رتّ دی، رتن امولک گُرمکھ ویکھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کیسے تت دی، تتو تت توں باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے گوداوری سُرسی جمنائیا، گنگوتری دیاں جنائیا۔ کھیل تک سُورا سربنگا، جو مالک نُور الاہیا۔ جس دے حُکم وچ تہاڈا وہن لگے چنگا، تٹ کنارے سوہیا پائیا۔ اُس ویس وٹایا جگت دِسائے بندہ، تتاں وٹا وٹا وٹا۔ انتر تگُو نُور الاہی چندا، بن چند چاند نے کرے رُشناہیا۔ اوبدا گاؤ نُوں میرا میں تیرا چھندا، سوہنگ ڈھولا وڈ وڈیائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی وڈ سُورا سربنگا، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ تہاڈا سر رہن نہ دیوے ننگا، انت کنت لئے پرناہیا۔ میں چار جگ دا رنڈا، میری ماتا سگن نہ کھئے منائیا۔ میری نہ دھوتی نہ تمبا، گل کُرتی نہ ہونے سہائیا۔ پر میری بودی دا وال سب توں لما، جس دی منتی منت نہ کھئے وکھائیا۔ جس دے وچوں مینوں ملے اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے کھلیئے اوہ سُورپیر سُلطانا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گُرو دین بیانا، صفتاں وچ صلاحیا۔ نو سو نڑھنویں ندی جس دا نشانہ، جل دھارا وہن وٻائیا۔ گوداوری اُس دا راوی نے پیتا امرت جام حق پیالہ، بنا پپائش توں دتا پھڑائیا۔ اوہ دیناں بندھو دین دیا، دیاںدھ اک اکھوائیا۔ جس نے پچھلا وقت سمبالا، سمبل بہہ کے اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے حُکمے اندر کال مہاکالا، بھجن واہو داہیا۔ اوہ کھیل مُکاؤن آیا حالا، حالت تگے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ راوی کہے نارد میرا سہنچنا ہو گیا تٹ، کِناریاں ملی وڈیائیا۔ میرا سوامی بدلے میرے ول کروٹ، میں درشن کراں چائیں چائیا۔ میری تھلے دی تہہ دا ویکھے پھٹ، جتھے میرا سینہ نظر کیسے نہ آئیا۔ مینوں ارجن دے چرناں نے دتا کٹ، کٹاکش میرے اندر لگائیا۔ اشارہ دتا نُوں نالے رو تے نالے ہس، دوویں رنگ وکھائیا۔ میں حیران ہو گئی کس حُکم وچ گئی پھس، پلُو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جھٹ ستگر ارجن چرن میرے سینے اُتے دتا دھس، زور نال دبائیا۔ مینوں ملیا اوہ رس، جس رس نُوں رسنا چکھ نہ سکے رائیا۔ میں ہو گئی اوہ

دے وس، پریم وچ دیاں سُنائیا۔ کُجھ میرا مارگ دس، جُگ چوکڑی کیوں بھجّا واہو داہیا۔ تیری جوت جگے اندر لٹ لٹ، باہروں کھلڑی چھالیاں نال بھرائیا۔ گر ارجن سندیسہ دتا جھٹ، شبد شبد نال سمجھائیا۔ ایتھوں چڑھدے دا ویکھ لے تٹ، اپنی اکھ اُٹھائیا۔ لہندے دی ویکھ کھٹ، کھٹیا کی سُنائیا۔ دوہاں دا وچولا آئے پُرکھ سمرتھ، جوتی جاتا دُھردرگاہیا۔ لہندی دشا جائے تھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ محمد دا لیکھا پُورا کرے چرن ٹُکائے تھان اگے رکھ، جتھے بنا نیناں نین گیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ راوی کہے میں ہور کیتی پُکار، نو نو کے سیس نوئیا۔ میرے نرگن نانک دی دھار، سرگن ارجن تیری وجے ودھائیا۔ تیرے سریر نے چھڈ جانا سنسار، ناتا تتاں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کُجھ اگلا دس وچار، وچر کے دے سُنائیا۔ راوی کہے جھٹ ستگر نے نیتر لیا اگھاڑ، اکھ اکھ وچوں بدلایا۔ مینوں پوہ نہ سکے اگنی تتی ہاڑ، تتی توی نہ کھئے تپائیا۔ میرا ساتھی دُھر دا یار، یارانہ میرے نال رکھائیا۔ میں اوسے دا کران دیدار، پن نیناں نظری آئیا۔ جس نے محمد نال کیتی گفتار، گفت شنید بھيو کھلایا۔ جس عیسیٰ نوں کیتا بے زار، غفلت نیند وچوں باہر کڈھائیا۔ جن مؤسیٰ لیا اُٹھال، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نانک دا حل کیتا سوال، فقرہ اکو اک درڑائیا۔ اوہ پاتشاہ شہنشاہ دین دیاں، دیناں بندھپ اک اکھوائیا۔ راوی میری بھاری دا لہنا تیرا کرے خیال، بھل وچ بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ راوی کہے میں ہور کیتی اک عرض، دوویں کتاں نوں ہتھ لگائیا۔ ساڈی کون ونڈیگا درد، دکھیاں ہووے کون سہائیا۔ گرو ارجن کہا اُس دا کھیل سدا اسچرچ، اچرچ لیل دئے ورتائیا۔ یودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، ویکھن آوے تھائوں تھائیا۔ تیری لہنے پاوے دینے والی غرض، غرضیکہ اپنی غرض نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ راوی کہے میری اچھل کے ستگر دے چرناں نال لگی ریت، اُتے تھلے سوہیا پائیا۔ میں کہا پرہو ہُن دس دے اپنا بھیت، کی ستگر بے پرواہیا۔ جھٹ حکم ہويا بنا اکھاں تے اوہ ویکھ، اشارہ دتا جنائیا۔ جیہڑا وسنا سمبل دیس، گرہ اکو اک وڈیائیا۔ اوہ مالک ہوئے نریش، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ جس سٹ دُلارا بناؤنا دس دسمیس، کل دھاری دئے وڈیائیا۔ جو سدا رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ تُوں اُس دے ہونا پیش، راوی رستہ

دیاں درڑائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا مُلا شیخ، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نالے تگے عرب دے دیس، دیسنتران کھوج کھوجائیا۔ تیرے نال کرے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ محمد دی آسا نال لے کے آئے مٹی کویت، چوٹھی وچوں ادھی چوٹھی تیرے وچ سٹائیا۔ پھیر تیرا خوشیاں نال بھر جائے پیٹ، جگت دی ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ ویکھو نارد آگیا کہندا میرا لیکھا کتھے چھڈیا لیٹ، کجھ مینوں دے سمجھائیا۔ اینوے وراں نال پانی نوں بنائی نہ جا سیٹھ، جو ویندیاں ویناں وچ بھجے وابو داہیا۔ پرہو میں تیرے اُتے رکھی ٹیک، دوُجا ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا حق نہ کیسے نوں وچ، میری وست میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ راوی کہے نارد اُتوں کیوں پنڈتا سڑدا، میرے وچوں نہا کے آگ لے بُجھائیا۔ نارد کہے راویئے میں اکو اکھر پڑھدا، جس دے پڑھن نال نہاؤن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ راوی کہے توں کیہڑا کارج کردا، مینوں دے سمجھائیا۔ نارد کہے میں اکو پچن دساں جس نال سارا کارج سردا، اڈی چوٹی تائیں وجے ودھائیا۔ میں پرہو نوں آگھاں توں مالک میرے گھر دا، میں تیرے در دا بردا، دوہاں دا اکو گرہ سوبھا پائیا۔ توں دیپک جوتی بلدا، میں اوسے دے وچ رلدا، وکھرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ راوی کہے میرے اندر اک ہور اُٹھی بُک، میں حکم پُچھیا چائیں چائیا۔ ستگر ارجن کدوں کوڑ دا پینڈا جائے مُک، مینوں دے سمجھائیا۔ نالے ٹیڈھی ہو گئی جھک، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ جھٹ ستگر نے بولی اک ٹک، توں میرا میں تیرا دتا سنائیا۔ ایہہ شب دے دھار چلائے زرنکار جس نے سب دا بدلنا رُخ، دین دُنی دینی بدلائیا۔ راوی کہے میں سُکھنا لواں سُکھ، اج دی آس رکھائیا۔ جد آویں تے میرا میٹیں دُکھ، دُکھیاں درد وندائیا۔ میں تیرا درشن کراں ہو کے ستمکھ، بن نیناں نیر نین لواں بگسائیا۔ کتے لنگھ نہ جاویں چھیتا چُپ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جھٹ ارجن نے کہا راویئے اوبدے نال ہونا ستگر شب دے گوہند سٹ، جو تینوں سٹی نوں لے جگائیا۔ تینوں سرت نہیں رہنی میں کیہڑے ویلے سواراں اپنی گت، تن شنکار بنائیا۔ سوامی نوں کراں خوش، مُسکراہٹ وچ مُسکرائیا۔ اُس نے اکو وار بدل کے اپنا رُخ، در تیرا گھاٹ دینا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دا رنگ دے رنگائیا۔ نارد کہے پرہو کی راوی دیاں آساں، اصل دے سمجھائیا۔ کی اوس دیاں ارداساں،

خواہشاں کی درڑائیا۔ کی اُس دیاں شاخاں، ٹہنی ٹہنی پھول پھولائیا۔ کی اُس دیاں باتاں، باطن پردہ دے چُکائیا۔ راوی کہے ناردا جس ویلے کل ہوئیاں اندھیریاں راتاں، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پینا ذاتاں پاتاں، دین مذہب کرے لڑائیا۔ مقبریاں وچ روون لاشاں، مساناں وچ پون روپ دین دُہائیا۔ ایہہ ہونا اتم تماشا، ہر کرتا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے مینوں نہیں ہوئی تسلی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مینوں خبر دس اک اکلے، کی گل مالک رہیا درڑائیا۔ اوہ پیغمبر ہووے کہ ولی، کہ حضرت نور الایہیا۔ اوہ ترے پھرے کہ پاوے جلی، مست مستانہ روپ بنائیا۔ کی اوہنوں سجدہ کرے علی، محمد سپس جھکائیا۔ کی اوبدی مندران وچ وجے تلی، گھڑیاں دین دُہائیا۔ کی اُس دی دھار تٹان کیناریاں وہناں دھاراں وچ ہووے رلی، بھیو دے چُکائیا۔ جس دی چار جگ سارے دیندے رہے بلی، بل باون کھیل کھلایا۔ راوی کہے ناردا میں اوسے دے در دوار تے کھلی، اوسے دا راہ تکائیا۔ ہوکا دیواں گلیو گلی، چار کٹ کران شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ نارد کہے کچھ دس دے اُس دی نشانی، کی ستگر ارجن گیا جنائیا۔ راوی کہے اوہ نور جوت مہانی، مہا بے پرواہیا۔ جس دی صفت لکھ سکے نہ کانی، کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس اپنی آپ کرنی مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس ویلے جیو تر نہ سکے کرن والے اشنانی، پوجا پاٹھ کم کیسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھنہارا دو جہانی، تگے تھاون تھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا انجیل قرآنی، جگت گریباں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ راوی کہے ناردا اک ہور گل سن لے چٹی، جس دا نشان نظر کھئے نہ آئیا۔ جس باہے اُتے لائی ٹپی، آتما لئی پرگٹائیا۔ اُنہ پنڈتا شرع نوں چھڈنا عرب دیش چوں میرے واسطے لیاؤنی مٹی، دوہاں دا ناتا باہمی دئے جڑائیا۔ مذہب توں سب نوں کرا دینی چھٹی، چھٹکارا کرے خلق خدائیا۔ میں اوسے دی سیوا وچ کردی بٹی، بُنخانیان اُتے اپنا پانی لائیا۔ پر میری پھیر سوہے گی رُتی، جس ویلے میری رُتری دئے مہکائیا۔ نارد کہے میں اک ہور گل تینوں رہیا پُجھی، سچ دے سمجھائیا۔ اوبدی صورت اوبدی مؤرت کس بدھ بھیو کھلئے گجھی، تیرا کنڈھا کی درڑائیا۔ راوی کہے اوہ درویش ہونا نریش ہونا نہ پیریں ہونی جُتی، جوتاں والے سارے اپنے وچ ملائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں اوبدے اندر اپنی جگہ رکھنی لُکی،

سارے اکٹھے ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے صدی چوڑھویں اتم ڈھکی، اوہ ڈھکواں ویلا میرے نال سُہائیا۔ ناردا تُوں وی بودی نوں پھڑ کے اٹھیں، جس بودیاں والے لینے اٹھائیا۔ پھر کیسے کم نہیں آؤنا پاٹھ کیتا بلان تے بُئیں، جِنّا چر پردے ہر نہ کیسے وسائیا۔ اوہ پچھلی پریتی سب دے نالوں جانی ٹٹی، اگلی آگے اپنی گنڈھ پوائیا۔ چوہ جُگاں دیاں سِکداراں نوں دیوے چُھٹی، چُھٹکارا دئے کرائیا۔ اک ہور کھیل کرنی اُنہ دِن دِہارے ساری دُنیا جانی ٹٹی، لُٹیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ راوی کہے میں اُس ویلے راوی دا کنڈھا نہیں ہونا تے میرے اُتے بجھی ہوویگی دُھسی، دھرم دی دھار نال جنائیا۔ میں پھیر نہیں رہنا رُسی، پنجے لیکھاری دین گواہیا۔ میں راہوں نہیں رہنا گھُسی، بھجّان واہو داہیا۔ ناردا تُوں تاء دیویں مُچھی، تے بودی لئیں اکرائیا۔ نارد کہے مینوں تے دُھر دے حجام نے اکو وار مُچھ داہڑی کَنّ والی دتی گچھی، جس دا کٹیا وال نظر کھئے نہ آئیا۔ میری آشا سدا سُچی، سچ سچ سچ وچ سائیا۔ راوی کہا پر یاد کریں اُس ویلے دین دُنیا دی تمنا خواہش مناں والی ہونی لُچی، منسا من سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تے پنڈت پاندھے سارے ہونے دُکھی، دُکھیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ہر صاحب دُھردرگاہیا۔ راوی کہے میں خوشیاں نال وچھاواں پلنگ، سیجا سینے والی سُہائیا۔ جن بھگنو موہے چاؤ گھنیرا میں ویکھاں کویت والی مٹی دا رنگ، رنگ دو جہاناں دیاں وکھائیا۔ جھٹ اٹھ کھلوتی خوشیاں نال گنگ، گنگا نین اٹھائیا۔ جمنّا منگن لگی منگ، سُرستی نال ملائیا۔ گوداوری کہے میرا بھاگ رہے نہ مند، میں وی درشن کراں چائیں چائیا۔ نارد کہے پہلوں مینوں ہسّ کے وکھاؤ اپنے دند، دندا سے والیو اپنا مُکھ بدلائیا۔ پھیر تگّو نشان تارا چند، جو محمد دی دئے گواہیا۔ پھیر سُنو میرے اندر دا پرسنگ، نارد کہے میں تہانوں دیاں سُنائیا۔ تَسیں سُن کے کتاں نوں ہتھ لائیو میرا پکا نہ بنائیو سنگ، میرا گھر گھرانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کدی کتوں تے کدی کتوں کھاواں اک ڈنگ، جگت خزانہ مال نہ کھئے بھرائیا۔ جے تہانوں کتوں نہیں ملی تے میرے کولوں لے لُو بھکھ ننگ، نارد بودی نوں بھوا کے رہیا وکھائیا۔ تَسیں آئے راوی دے کنڈھے تے مند، جتھے مندے پکاؤن والی نظر کھئے نہ آئیا۔ جے تہانوں گرمی لگے تے سوانیو پانی وچ نہا کے پا لُو ٹھنڈ، اپنی اگنی لُو بُجھائیا۔ پھیر میرے نال گاؤ اپنا چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تے دوویں دھراں اندروں ڈھاہ دئے بھرماں والی کندھ، کندھی تے بیٹھے کنڈھا اگلا پچھلا پار کرائیا۔

تُسیں وی خالی ہتھیں نہ کوئی چوڑی نہ کوئی بند، مینوں آیں جاپدا بندگی کرن والیاں سوہیا پائیا۔ میں وی پرہو دے حکم وچ پابند، لالچ وچ نہ کدے للچائیا۔ پر یاد رکھیو جدوں نوواں دیساں دا اکتھا ہون لگا جنگ، اسیں اکتھے ہو کے پرہ دے چرناں ڈیرہ لئیے لائیا۔ اچی اچی نہ پاؤنا ڈنڈ، ڈنڈا میرا دئے گواہیا۔ آہ ریت نہیں ایہہ مٹی نہیں ایہہ پرہو پیار دی کھنڈ، جیہڑی کویت وچوں راوی دے نال ملا کے رواداری دا لیکھا دئے چکائیا۔ تُسیں میرے نال کریو ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھاں چائیں چائیا۔ اوہ راوی گنگا گوداوری جمناسُستی اج دباڑا چنگا پنج چیت، پنجاں دا میتا ویکھو بے پرواہیا۔ پھر سارے بھارت وچ رل کے کھڈیئے کھڈی، بھجیئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پنجم چیت کہے راوی میں نہیں کیسے دا پُجاری، پوجن والی عادت نہ کھئے رکھائیا۔ نارد کہے میں وی کدے کیتی نہیں غداری، اپنا مکھ نہ کدے بھوائیا۔ راوی کہے میں وی اپنے وہن نون کدے بدلیا نہیں پچھے کیسے واری، جو آیا سو آگے دتا رُڑھائیا۔ ایسے کر کے میرا سوامی کرتا غریباں نائیاں کوجھیاں دی پیج رہیا سواری، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے مؤت لاڑی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کیوں ایہدی یارنیاں توں باہر یاری، جس یاری دا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ جگاں پچھوں ایہہ بن دا بھگتاں دا ادھاری، ایکا وار اک اکلّا سارے اکتھے پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ مٹی کہے جن بھگتو میں آئی پردیسن تے وڑی راوی دے اندر، تے مندر ستگر دتا بنائیا۔ میرا پریم وچ کھل گیا چندر، گنڈی کھڑکی دتی کھلائی۔ جاں میں نگاہ ماری اندر، اندر اوہو بیٹھا جس نون محمد کہا نور الابیہا۔ میں اشارہ دتا ویکھ تارے چندر، اُمت دیا نشانیا تینوں دیاں سمجھائیا۔ سارے پیغمبران بیٹھاں پشو چارے ڈنگر، پھیر کلمے پڑھ کے تے حق دی آواز حق نے دتی سنائیا۔ جے ہُن ساڈا رحیم ویکھے کریم ویکھے پروردگار ویکھے سانجھا یار ویکھے امام ویکھے جہدی اوتار پیغمبر گرواں نون تعلیم، مُشاش توں باہر اپنا ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ جس شرع نال شرع دی کیتی تقسیم، حد حدوداں دتیاں بنائیا۔ اوہ مالک اک قدیم، فُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ اوہ نور نورانہ حسین، حسن حسین جس دے پچھے شہادت گئے بھگتائیا۔ جس نے پاکھر پائی گوبند دے نیلے گھوڑے زین، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ اوہدا کھیل عالیشان تے اوسے نون سارے کہیئے آمین، نو نو سیس جھکائیا۔ جس

نے ساری بدل دینی پچھلی کیتی تقسیم، دین دُنی دا گرہ اِکو دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ سُنائیا۔ نارد کہے راوی میرے اندر کُجھ پے رہیا شک، شکّی ہو کے دیاں جنائیا۔ ایہہ کوئی مالک نہیں حق، جو تتاں کھیل کھلائیا۔ مینوں دس واحد اوہ یک، جو نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ راوی کہندی اے پنڈتا پچھے ہٹ، تینوں دیاں وکھائیا۔ اوہ جس میرا سہایا ت، نٹیاں نؤں جوڑ جڑائیا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جامہ آیا پلٹ، پلٹا دین دُنی کرائیا۔ تیرے میرے خالی رہ جانے ہتھ، بنا اُس دی کِریا توں وست ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ کیوں اوہ سرب کلا سمرتھ، سوامی ڈھردرگاہیا۔ او سے دے سب کُجھ ہتھ، کرن کراونہار اک اکھوائیا۔ میں تے چرن کولان اُتے گئی ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ کے دھوڑی خاک رمائیا۔ جے سچ پُچھیں اوس دے درشن نؤں ترسدے اٹھسٹھ، آہ ویکھ گنگا گوداوری جمناسُستی بیٹھیاں جھولی ڈاہیا۔ نالے روندیاں اپنی اکھ، ہنجهوٹاں ہار بنائیا۔ پرہو ساڈے سر تے ہتھ رکھ، ہو آپ سہائیا۔ ساڈے وچ امرت نہیں رہیا تے سانوں امرت دے دے رس، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا دے ملائییا۔ نارد کہے راوی اوہ ستگر شبد ضرور کرے مہر، مہربان اکھوائیا۔ کدے نہ لاوے دیر، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ اوہ بہادر یودھا دلیر، سُرپیر اکھوائیا۔ اوہ سنگھ دھار سنگھ شیر، شرع دے بندھن دئے کٹائیا۔ میں خوش تاں ہوواں جے ساری سنگت نؤں بیریاں دے کھوائے بیر، جیہڑے نانک نے بیریاں کول بہہ کے اشارہ سیال کوٹ وچ کرائیا۔ پھیر اسیں اوسے دے چیر، تے چیلے ہو کے سیس نوائیا۔ نارد کہے میرا بستہ رہ گیا پچھے میں بودی نؤں گھرک کے ویکھاں پیا وچ کپڑے ڈھیر، کہ تئاں وچ اپنا آسن لائیا۔ جس وچ میرا حساب کتاب ہور ہتھیر، اوہ ضرور رات دے نؤ وچے دیاں سُنائیا۔ تیری کہانی ایتھے پرہ دے چرناں وچ توں آپے لینی نیڑ، اپنی آشا پور کرائیا۔ پر میں جاں ادھر تگاں ادھر تگاں مینوں اِکو پور دا بھریا دے بیڑ، جگت بیڑی ونجھ مہانا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ نارد کہے راوی مینوں گل چیتے آؤندی، دو چوہ دیناں دا ویکھ وکھائیا۔ میرے ستگر دی اندروں کدے کدے آواز تھتھلاؤندی، پتہ نہیں کی ایہدی بے پرواہیا۔ راوی کہے اوئے نارد میں ستگر ارجن نؤں نال لے کے تے ایہدے اندر وڑ کے اِکو واسطہ پاؤندی، آگے ہو ہو اٹکائیا۔ رو رو

کے برہوں دے حال سناؤندی، بھڑی بھڑی کر جنائیا۔ جس ویلے میں گھٹ کے گل نوں گلوکڑی پاؤندی، ساہ نکل نہ سکے رائیا۔ میں
 ایسی کھیل رچاؤندی، تے اپنی خوشی اپنے نال بنائیا۔ جگت وبار وچ پڑیاں گولیاں کھواؤندی، ایہہ وی ایسے دی بے پرواہیا۔ پر میری
 منت منت جن بھگتو ایہدی جوت آد جگاد سدا سب نوں ترساؤندی، ترسا ترسا ترسا کے جگ چوکڑی دے لنگھائیا۔ مہربان ہو کے
 مہر دی برکھا برساؤندی، اگنی تت بچھائیا۔ پھیر میں تھائے درشن کر کے اپنا شکر مناؤندی، راوی خوشیاں وچ دوہاں ہتھان تالی لائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ پنج چیت کہے جن بھگتو تھادی جگاں دی
 پرائی پوربلی آسا، آساؤند پور کرائیا۔ تسان مستی وچ مست ہو کے جگت دا ویکھنا تماشا، اپنی مستی نہ دینی گوائیا۔ پر بھو دے منڈل
 دی ویکھنی راسا، اپنا رستہ نہ جانا بھلائیا۔ تھادا لیکھے لگے اک اک سواسا، جس سواس نال پرہہ دا نام دھیائیا۔ تھانوں بندنا کرے شو
 اتے گیلاشا، برہما سیس جھکائیا۔ وشنوں ہو کے داسی داسا، آگے پچھے بھجے واہو داہیا۔ تسیں اپنا درویش ویکھو پڑکھ ابناشا، جو
 پہریدار ہو کے خبرداری وچ سب نوں رہیا جگائیا۔ اکو دی اوٹ تے اکو دا بھرواسا، اکو دا میل ملنا چائیں چائیا۔ راوی کہے گرمکھو
 میری تھائے پریم دی ارداسا، پر بھو چرن دینی ٹکائیا۔ سچ پیار وچ میرے انتر نرنتر نکلے ہاسا، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ پر اک پچن یاد
 رکھیو جس ویلے ایس سریر دا انت ہویا اک چوندھی راکھ دی ضرور میرے وچ گھت جائیو پھیر میں چلانگی سچکھنڈ نال ساتھا، سب دا
 سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد
 جگاد دا دیونہار اپنے دین پچھے تھان تھان تے مارے واٹا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر بلاکا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو میں آیا تُساں کسے نہیں کہا آیاں جی، جین جوگیو دیاں جنائیا۔ میرے تُساں منٹ اُتے لنگھا دتے پیہ، میں ویہہ وچ کھلوتا کھلوتا دھیان لگائیا۔ میرے حصے کوئی ونڈن آئی نہیں ساڈھے تن ہتھ دی سین، زمیں اُتے نہ آسن لائیا۔ تُساں پُچھیا نہیں پنڈتا لے کے آیا کی، ساٹوں دے وکھائیا۔ میرے کول پُرانے حُکمنائے جہدے وچ لیکھا نویں جُگ دی کس طرح رکھنی نیہہ، پتھر مہر نام کون لگائیا۔ کس بدھ دھرم دا بیجنا بیء، کایا تن وجود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ نارد کہے مینوں پُچھو پنڈتا تیرے کول کیہڑی پُستک، بن اکھراں دے وکھائیا۔ جس دے وچ اگئی اُستت، صفتاں توں باہر صلاحیا۔ جیہڑی سکھیا دیوے سدا مُرشد، مُریداں توں باہر جنائیا۔ جس دا لیکھا اتم سب نوں کرنی رُخصت، دھرنی دھرت دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی ہونی اُفت، دو جی صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت جہان ویکھنا مُفلس، وست سچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میری ویکھ لو کیتاب دو اکھری، اکھراں دی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اپہ چوہہ جُگاں توں وکھری، پرہہ ساچے دتی پھڑائیا۔ میں کوئی پنڈتاں والی نہیں رکھدا پتری، گرہ نچھتراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں جُگ چوکرئی سب دی آشا ویکھاں اکھری، کایا سنگ دھیان لگائیا۔ ایس ویلے دین دُنی کوڑ دے لتھی ستھری، یاراں ستھر نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ویکھو وڈیائی پابن پتھری، سیل پوجس رنگ چڑھائیا۔ کوئی گاں کھا گیا کوئی کھا گیا بکری، پشوآں کھل لہائیا۔ براہمن شوڈر ویش دسے کوئی نہ کھتری، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھو بھجیا پھردا اتری، سپتس رکھیاں نال ملائیا۔ دھرم دی دسے کوئی نہ ہٹڑی، وست سچ نہ کھئے ورتائیا۔ نارد کہے سچ دی رہی کوئی نہ تگڑی، دھرم دا تولا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ دُنیا ہو گئی بہہ مٹڑی، گرمت گئی بھلائییا۔ چاروں کُنٹ پون تترئی، سانتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ سب نے پاپاں بدھی گنھڑی، بہار کندھیاں اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ نارد کہے میری کیتاب لہہ پئی اوہ، جو اوسے دا بھیو کھلائییا۔ جس نوں کہندے پُرکھ نرنجن سو، سو سوامی دھردرگاہیا۔ جگت سرشٹی نالوں کرے نرموہ، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ کوڑے رس رسنا لوے

کہوہ، امرت رس جام پیائیا۔ سچ پرکاش دی دیوے لو، لوئن اندروں دئے کھلائیا۔ پنج وکارا میٹے گروہ، گوڑ براہمن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ کتاب کہے میں جگ چوگری نہیں گواچی، پر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بُدھیان مینوں سکے کھئے نہ واچی، عقل عاقلان نہ کھئے چٹرائیا۔ میں کوئی ونگ نہیں کاچی، ٹھہیارا ہتھ پھڑائیا۔ میں کوئی رین اندھیری نہیں راتی، سورہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میری کوئی دین مذہب والی نہیں ذاتی، تتان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بنا ستگر شبد تون میرے ول سکے کھئے نہ جھاکئی، نیتر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے اندر چار جگ دا لیکھا باقی، اوتار پیغمبران گروآں دے حصے رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا ہور وڈیاں وڈیاں وڈیاں چیزاں، سچ نال سُنائیا۔ جن بھگتو آؤ اکھ لنگھیے پرہو دیاں دہلیزاں، بنا سیس تون سیس جھکائیا۔ پھیر اُس نوں کہیئے ساڈیاں پوریاں کر دے ریجھان، کلپنا نظر کھئے نہ آئیا۔ سانوں دھرم دیاں پا قمیضاں، جنہاں نوں میل نہ لاگے رائیا۔ مُحبت وچ ملا دے دیدا، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ پھیر ہس کے کہیئے اپنا مارگ دے دے سیدھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سانوں جگت وکار کھان نہ گیدھاں، نیڑن نیڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈیاں اکو تینوں ملن دیاں اُمیداں، دو جی آس نہ کھئے وکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میرے کول سب دیاں رسیداں، جو سانہ کے پرہ دے چرناں بیٹھ دباٹیا۔ نالے اشارہ کردا جس دیاں سارے کرن اڈیکان، بیٹھن راہ تکائیا۔ پر اوہ وی پرہو بے پرواہ جس اوتار پیغمبر گرو لڑائے وانگ شریکان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ پھیر کیسے نوں بیسویں کیسے نوں چودھویں صدی دیاں تریکان، تواریخ اپنی نال ملائیا۔ پھیر حکم دتا ستگر شبد کریں تصدیقاں، دو جہان ویکھنا چائیں چائیا۔ نالے لیکھا مکاؤنا ہست کیٹاں، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھائیا۔ نارد کہے میرے کول آہ ویکھو برہما وشن شو دیاں چٹاں، جو کالے تون رنگ چٹا آیا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمناسرستی تسیں کیوں ہوئیاں چپ، چپ چپیتو دیو جنائیا۔ کی ددھ منگو کہ پت، کہ پوتریاں آس رکھائیا۔ چارے کہن ساڈی مُحبت ریبی چھٹ، چھٹکی لو اپنے نال لگائیا۔ وے ناردا ساڈی دروہی ساڈے تٹاں کیناریاں تے سادھاں سنتاں پائی لٹ، لُٹیرا کلجگ نال رلائیا۔ ساڈی کھلی ویکھ لے گت، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ ساڈا سچ بھنڈارا گیا کھس، خالی

جھولیاں روویئے ماریئے دھاپیا۔ ساڈا اندرلا دکھڑا پُچھ، پھیر تینوں دیئے سمجھائیا۔ جھٹ نارد کہے او ہو جاؤ اُس گٹھ، اک نُکرے دتا لگائیا۔ میرے صاحب دا سماں رہیا ڈھک، اتار پیغمبر گرو پچھے آکے شہادت رہے بھگتائیا۔ ہُن مُنہ نال اپنے ہتھیاں دے نہوں لو ٹک، امرت رس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تے جاؤ اُس پرہو دی گاؤ ٹک، تُوں میرا میں تیرا تَدھ بن اور نہ کھئے سہائیا۔ پھیر اوہ کِریا کرے تے تہاڈا بندھن جائے تٹ، تئیاں گندھ پوائیا۔ نہیں تے اپنے ہتھ ملو پشچاتاپ کرو پھڑ کے گٹ، بانہ سِیس توں اُتے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چارے کہن نارد جی سُنو بینتی ہماری، ہمو تمو آواز نہ کھئے سُنائیا۔ نہ تیری مُچھ نہ تیری داہڑی، ایویں بودی رہیا بلائیا۔ سانوں پتہ نہیں تُوں پُرکھ کہ ناری، کون سنگ سہائیا۔ تُوں یودھا کہہ بلکاری، کہ ہنکاری لوک مات اکھوائیا۔ نارد کہے کھلیو تہاڈی پچھے لنگھ گئی واری، اگلا سماں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تہاڈے اُتے ہندی رہی تھگی چوری یاری، تہاڈے تٹ کنارے سکے نہ کھئے ہٹائیا۔ میں پھردا رہیا پچھے آگاری، وینہدا رہیا تھاوں تھائیا۔ تہاڈی اُجڑن لگی ہُن واڑی، وارث حق ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میرا صاحب سب تُوں رہیا پچھاڑی، پچھا بھوں کے ویکھو تے نظری آوے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے بھگتو سُن لو حُکمناما، تے گلاں نویاں نویاں جنائیا۔ ایہنوں بنا قلم توں لکھیا سری بھگوانا، بنا کاغذ توں پروانہ دتا پھڑائیا۔ ایہدے اُتے تک لو وشن برہما شو تے سیتا رام، تے رادھا کرشن بیٹھے جھگیان پائیا۔ پیغمبر تگو کردے سلاما، سجدیاں وچ سِیس جھکائیا۔ ستنام دا سُنو ناما، نام ندھانا رہیا درڑائیا۔ گوبند دا ویکھو نشانہ، جو انبالا تیر چلائییا۔ پھیر تک لو آج دا دن تے کی کہندا زمانہ، زمیں اسمانا دوویں ویکھ وکھائیا۔ کیسے دے اندرون پرہو دے نام دا نکلا نہیں ترانہ، تریا توں پرے پرہے دا درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا تے بتی دند جگت دا بنیا گانا، ڈھولے گا گا جھٹ لنگھائیا۔ نہ کیسے تُوں رام ملے تے نہ کیسے تُوں ملے کاہنا، ستمکھ بہا کے ستگر دا درشن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پتہ نہیں ستگر کِہڑے گھر وچ کرے وشراما، سکہ آسن اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگیاسو دھرتی اُتے کہن تُوں میرا کرشن تُوں میرا رام، سکھا سہائی اک اکھوائیا۔ مُرشد کردے پھرن سلاما، سجدیاں وچ اپنا آپ جھکائیا۔ پڑھدے پھرن کلاماں، کائنات درڑائیا۔ نارد کہے بھگتو تسیں نہیں جان دے پرہو دا کس

طرح دا انتظاما، تے بندوبست کِس طرح اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو سنت بھگت بنائے اپنے غلاما، غلامی دے زنجیر
 شرح نال بٹھ کے جگت لوک مات دتے ٹکائیا۔ جدوں خوشی وچ آوے تے سچکھنڈ وچوں سناوے، تے ستگر شبد سندیسہ لے کے
 آوے، تتان والے سریر وچ ٹکاوے، اوہ پھر اوتار پیغمبر گرو مکھ رسنا نال گاوے، تے اکھراں دے اکھر بنا لکھائے، تے کاغذ اُتے ٹکائے،
 تے اوسے دا دھیان اوسے ول لگائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے
 نی راویئے توں کیوں بیٹھی ٹھنڈی، کچھ اپنا حال دے جنائیا۔ جو شبد دے سدے دے کے بھیجے بھاجیاں گنڈھی، فرما نے اگم سنائیا۔ اوہ
 کھیل تگن آئے وچ وربھنڈی، برہمنڈی پندھ مکائیا۔ اوہناں نوں اکو گل دس کے چنگی، چنگی طرح سمجھائیا۔ راوی کہے نارد میں وی
 اکو منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میرے صاحب اپنیاں بھگتاں توں سدا لئی توڑ دے پابندی، چوراسی دے گیڑ وچ کدے نہ
 آئیا۔ جے ٹٹیاں دی گنڈھی، گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ بھگتاں دی آتما دھر دے پرما تہا کدے نہ ہووے رنڈی، رنڈی وچ کدے نہ آئیا۔ تیری
 میری میرے گھاٹ اج دی رات تے پہلی سندھی، سند لکھ کے گرمکھاں ہتھ دے پھڑائییا۔ جیہڑی دات اچے تک توں کیسے توں نہیں
 ونڈی، رول رول کے کوئن دتے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے
 راویئے ایہ صاحب بڑا چلاک، میں تینوں دیاں سمجھائییا۔ اپنے اوتار پیغمبران گروآں توں اپنے آپ کڈھائے بھوکھت واک، اوہناں دے ہتھ نہ
 کچھ پھڑائییا۔ ستگر شبد دا جوت دی دھار دا بخش کے ساتھ، تتان دتی وڈیائییا۔ اپنے پیار دا دے پرکاش، نورانہ نور کیتا رُسنائیا۔ اپنی
 پٹی پڑھا کے اپنے نام دی وچ کلاس، کوالیفیکیشن اپنے ہتھ رکھائییا۔ نی راویئے میرے کول اک ٹٹا جہا گلاس، مینوں وشنوں نے آوندیاں
 آوندیاں ہتھ پھڑائییا۔ نالے دتی شاباش، خوشیاں نال سنائیا۔ جے چرن چرنودک لیاے تے میری بھجائیں پیاس، ترسنا ترکھا رہے نہ رائیا۔
 نارد کہے میں ہس کے کہا میرا جی کردا میں شنکر لئی لکھ چوراسی دی وچ پا کے لیاواں لاش، مُردے کھان والے توں مُردے دیاں وکھائییا۔
 پھیر پچھاں کچھ دس کی کھیل تگیں اُتے کیلاش، پرہ کل کی ورتائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا پردہ آپ اٹھائییا۔ نارد کہے جن بھکتو میں ہور کی کچھ لہیا، لاہدائک دیاں جنائییا۔ میں ویکھی چار جگ دی سبیا، سبھتا تگی

خلق خُداِئیا۔ رام کرشن اپنی مستی وچ متیا، بیٹھا آسن لائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا نُور جگیا، نُور الہ کیتی رُشناِئیا۔ گر کہن ساڈا ڈنکا وجیا، دو جہان شنوائیا۔ تے مینوں ستگر شبد نے دسیا، میں جو گھڑیا سو بھجیا، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ جُگ جُگ بنا پرہو تو بھگتاں دی رکھے کھئے نہ لجیا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ایس ویلے اوس نے کھیل انوکھا رچیا، رچنا پچھلی دتی بدلائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچیا، کنچن گڑھ وکھائیا۔ جس نے رسنا نال نام کدے نہیں جپیا، اوہناں نوں وی پھڑ کے سچکھنڈ دئے پہنچائیا۔ کیوں اوہناں نے اپنا سیس صاحب دے چرناں تے گھتیا، پوجا پاٹھ دا لیکھا دتا مُکائیا۔ ستگر پورے تول تولنا نہیں نال سیراں تے وٹیا، مناں تے ٹانکا دھیان لگائیا۔ اوہ پاؤندا نہیں شرع تے زنجیراں والیاں وچ رٹیا، بندھن سارے دئے ٹرائیا۔ جس نوں پھڑے چُک کے درگاہ ساچی سٹیا، راہ وچ وشن برہما شو سارے اوس نوں سیس نوائیا۔ اوہدا جنم دا کرم دا لیکھا جائے ٹھپیا، ٹھپا نام والا لگائیا۔ چار جُگ دے شاستراں نے اپہو لیکھ لکھیا جد انت ہووے تے ہووے پیا پٹیا، پورن پت پریشور پورن وچ سمائیا۔ نارد کہے اُس دا لیکھا ہتھو ہتھیا، ادھار دا ونج نہ کھئے کرائیا۔ جو پریمی پیارا پریم وچ ڈھٹھیا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم سیکھ عیسائی پارسی بودھی جینی غریب نما نے بھکھے تارے اکتھیا، ویروا ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ بردھ بال جواناں اکو مان رکھیا، اکو در دئے ٹکائیا۔ نالے نارد کھڑ کھڑا کے ہسیا، ہس کے رسیا وکھائیا۔ میں کی کراں جدھر تگاں بنا صاحب توں اندھیری دے مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پھیر میں زور نال پرہو دا چرن جھسیا، لچھمی نوں وشنوں توں پرے دتا دھکائیا۔ تیرا ویلا تیرے پیار وچ ٹپیا، ہُن بھگتاں نوں خوشی نال سماں دینا سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ وکھائیا۔ نارد کہے میرے کول ہور بڑیاں بڑیاں پُرانیاں بن اکھراں توں چٹھیاں، چٹھی رسیناں ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ اوہدے وچ پریم تے پیار دیاں گلاں مٹھیاں، رسنا مٹھاس والیاں مٹھت ہتھ کدے نہ آئیا۔ اوہ اودوں کھولاں جدوں بھگتاں دیاں آتما ہون اکتھیاں، تے اکتھیاں ہو کے پرما تم وچ سمائیا۔ میں پھیر ساریاں نوں سمجھاں کھتری براہمن شوڈر ویش نہیں ایہہ جٹ دیاں بانناں تے جٹیاں، جٹا جوٹ دھاریاں ساریاں گتیاں تجائیا۔ اوہ پیار مُحبّت برہوں وچ پھٹیاں، گھاؤ نرالے نظری آئیا۔ اوہ اک دو تین چار پنج چھ ست سٹے گھر ٹپیاں، ست ستوادی وچ سمائیا۔ جتھے بھرنیاں پین نہ چٹیاں، سزا سکے نہ کھئے

بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے میں کوئی پنڈت نہیں براہمن
 دا رُپ بدلائیا۔ میرے ورکے پُت گھر گھر نہ جمن، جمن والی کھئے نہ مائیا۔ میں پرہو دا ہلکارا تے جگ جگ سب دے کڈھ لیاواں سمن،
 مہر اکو نام والی لگائیا۔ اُس دا بھیو جانے کون، گت مت رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ اک اشارہ پرہو نے سینت اوسے ویلے دتا جس ویلے مان
 وڈبائی دتی دُشت دمن، دامنگیر آپ نظری آئیا۔ تیرا گلشن مہکاؤنا تے باغ تیرا مہکاؤنا چمن، تیرا نور ظہور گوہند ہووے مابیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ بھگتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں کوئی پنڈت نہیں براہمنی
 جایا، پتا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پھسیا نہیں وچ کدے ترے گن مایا، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ چار جگ مینوں آگے ہو نہ کیسے اٹکایا، بھجیا
 وابو داسیا۔ ہن کلجگ دا ویلا کل کاتیو آیا، کلے والیاں دیاں سُنائیا۔ میرا صاحب سوامی کھیل رچایا، رچ رچ آپے ویکھ وکھائیا۔ پتہ
 نہیں کس بدھ پنچم چیت مینوں آج راوی دے کنڈھے تے منگوا یا، منگا کے منگلا چار دتا سُنائیا۔ میں وی خوشیاں دے وچ اپنا وقت
 لنگھایا، گھڑی گھڑی گھڑی میری دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ
 وڈبائیا۔ نارد کہے جن بھگتو جے بننا تے بننا شبد گرو دا چیلا، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔ جے کرنا تے کرنا جوت دا میلا، ملنی اور نہ
 کھئے رکھائیا۔ جے بناؤنا تے پُرکھ ابناشی سجن سہیلا، دوسر انگ نہ کھئے لگائیا۔ جے وقت ملے پرہو دے چرناں وچ پھرنا وہلا، جگت
 بندھن سرب ٹرائیا۔ جے خوشیاں وچ آواں اکو گواں ڈھولا، جو البیلا جوانی مستی وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ راوی کہے ناردا تیرا کڈا سوہنا گیت، پنڈیا پھیر دے جنائیا۔ نارد کہے کلیئے پہلوں
 میرے پرہو دے گیت گا تے نال لا پریت، پریم اک منائیا۔ اپنا بھیٹا کر دے سیس، جگدیشر آگے ٹکائیا۔ اپنی اندروں بدل لے نیت،
 نیتوان سمجھائیا۔ پھیر ہو جا ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجائیا۔ پھیر اک دی کر اڈیک، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جس دے وچ حق توفیق،
 ٹھنے دیوے تھاوں تھائیا۔ تے میں اُس دا مُرید، جو مُرشد نور الایہیا۔ نالے خوشیاں وچ پاڑی قمیض، نارد تالی دتی وجائیا۔ جے تینوں
 میرا گیت سُنن دی ریحہ، تیری آشا پوری دیاں کرائیا۔ بھگت وچ مل کے اُس دی ساچی سکھیا سُن تمیز، طمع کوڑی جگت گوائیا۔ اوہ

غفلت وچوں تیری آکھڑ جائے نیند، سٹیئے لے انگریئا۔ نالے ویکھ میرے کول پچھلیاں جُگان دی رسید، تینوں دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ نارد کہے مینوں آواز آؤندی مینوں کوئی کہہ رہیا بڈھا، براہمن بودی رہیا بلائیا۔ کوئی کہے لٹاں توں ڈڈا، بڈھ ہین اکھوائیا۔ مینوں ہس کے پُچھن لگی بڈھا، دھرتی رہی سُنائیا۔ وے کچھ بھیت دس ظاہر گجھا، میرے کٹاں وچ سُنائیا۔ میں اوہنوں کہیا او دھرنیئے مرنیئے میرا پیر تیرے اُتے آگھا، اُگن آتھن ویکھ دکھائیا۔ نالے تازی ماری نالے ہس کے کہیا ایس نے بدل دینا جُگا، جُگت اپنے وچ چُھپائیا۔ ہُن کیسے نوں پرہو دے نام دا لین نہیں دینا بھگا، ٹکیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میں پُرائیاں دساں گلاں باتاں، سہج سہج سُنائیا۔ جن بھگتو تھانوں وی ایہدے نال نیندرے دیاں کٹیاں پیندیاں راتاں، میں راتیں سُنائیاں سب نوں ویکھ دکھائیا۔ میری بودی تھلے کڈا ویکھو ڈونگھا کھاتہ، اوہ وحی کھاتہ ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کیوں مینوں حُکم دیوے کلاپاتا، جو پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس دی میں گاواں گاتھا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سہج سُکھدائیا۔ اوہدا کھیل پرتھی آکشا، گگن گگنتران پندھ مکائیا۔ کچھ بھگتاں نوں تھوڑا جہا بھيو دساں خلاصہ، خوشیاں وچ سمجھائیا۔ آگے تن وجود بھگتو پاؤندا رہیا پوشاکا، تے ہُن جوتی نور آیا بدلایا۔ ایسے کر کے اوہدا کیسے نوں نظر نہیں آؤندا خاکہ، خاک وچ ملن والا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پتہ نہیں تھادّا کس طرح کھول دتا تاکا، تھادّے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے درشن دیوے چائیں چائیا۔ پر میں تے جدوں ویکھیا تے جدوں تکیا سَتجگ تریتا دواپر تے پچھلا بیتیا کلجگ گرو اتار پیغمبر بن کے تے بنیا لڑاکا، تے لڑائی شرع والی کرائیا۔ اپنے نام نوں آپے ماردا رہیا ڈاکا، چور دھاڑوی آپ اکھوائیا۔ اپنی سِخر دے آپے اُلکدا رہیا خاکہ، جُگ جُگ اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ نارد کہے جن بھگتو مینوں ویہاں منٹاں دا جدوں آؤندا چیتا، کچھیاں لے لے کے دیاں دکھائیا۔ ایہہ کوئی تھادّے باپ دا نہیں نیتا، ایہہ سب دا پتا مائیا۔ پر پھیر میں ڈر جاندا اچّ دا دن ایہدا بھگتاں نال ٹھیکا، اوہ ٹھیکیدار آگر وچ مینوں رہے ڈرائیا۔ پر یاد رکھیو تَساں بھاویں مینوں نہیں ویکھیا میں دروازے باہر ایسے نوں متھا ٹیکا، نو کے لاگا پائیا۔ نالے ہس کے کہیا میں صاحب تیرا بیٹا، اپنی

گودی لینا ٹکائیا۔ پنڈتاں وچوں پُت تیرا جیٹھا، جس نوں براہمنی گود نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے بھکتو میں کچھ لیکھا ہور آیا بھل، سچ دیاں سُنائیا۔ اوہدے وچ اک صفت لکھی
 مالک گل، جو گل مالک نے آپ لکھائیا۔ بھاویں کوٹن کوٹ جُگان دی لکھ چوڑاسی وچھئے اوہدا پورا نہیں ہندا مل، قیمت سکے نہ کھئے
 چُکائیا۔ جس دا اک دوارا اِکو وار گیا کھل، پھیر دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ اوہدی جوت دا پرکاش تے نرگن دا دیوا کدے نہ ہووے گل،
 پن تیل باقی جُگ جُگ کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد
 کہے جن بھکتو پریم نال ملایئے پنجہ، پنچم دھار مٹائیا۔ تسی سُوپر بہادر تے میں سِروں گنجا، بودی میرا نشانہ رہی وکھائیا۔ میں جدھر
 ویکھاں مینوں اکھ دسدے بونجا، باون دی دھار سوہا پائیا۔ ہوا تگان تے پون اُنجا، پون پانی کھوج کھوجائیا۔ پر سب توں تہاڈا پیار
 لگے چنگا، چنگی طرح سُنائیا۔ تہانوں نندر آؤندی کوئی بستر لہے تے کوئی اندروں لہے منجا، تے کوئی اکھیاں میٹ کے پھیر کھول وکھائیا۔
 میں اک کھیل ویکھ کے ہویا حیران تے اچنبھا، کی اچرج لیل پریہ نے دتی رچائیا۔ ستیاں جاگدیاں دوہاں دا دیوے سنگا، سگلا سنگ
 بنائیا۔ نارد کہے میں جدوں آواں بھکتو مینوں کدی نہ سمجھو اندھا، نیتربین نہ کھئے رکھائیا۔ بھاویں میریاں دسدیاں نہیں ٹنگاں، دھڑ نظر
 کھئے نہ آئیا۔ میرا وجود نہیں کوئی بندہ، کلبوت نہ کھئے رکھائیا۔ میں نارد پنڈت میں ستگر شبد جس دے وچ سارا اندا، اند اند وچوں
 رکھائیا۔ اج دا دن تہاڈا خوشیاں دے نال لنگھا، پرہو دے ڈھولے گائیا۔ پر سویرے میں اپنا کرمندل تے نال لے کے آواں گا ڈنڈا، میرا نو
 دا وقت نہ جانا بھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سرینگا، سُوپر بے نظیر اِکو نظری آئیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دلپ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو میری جے، جے جیوتی سیس نوائیا۔ سچ دسو ایہ اوہو پرہو ہے، جیہڑا کل راوی کنڈھے پھیرا پائیا۔ جس نے ویکھیا پانی دی تھلے تہ، تہ خانے پھول پھولائیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہے، چوراسی رہیا سہائیا۔ ہُن پھرے بھکتاں دے گرہ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس دے کول پریم دی نیں، وہنا وہن وائیا۔ میں اُس دی بھیٹا لے کے آیا اک شے، وست سچ ست دیاں وکھائیا۔ جے سوامی میرا مینوں کہے، پھیر بھیٹا دیاں چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ نارد کہے جن بھکتو میرا وقت سہایا، ملی مان وڈیائیا۔ پت پریشور پایا، ملیا بے پرواہیا۔ میں لکھ لکھ شکر منایا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دُھر دا ڈھولا گایا، تُوں میرا ماہیا۔ جس نے بھکتاں نال میل ملایا، جوڑ جڑایا سہج سُبھائیا۔ میں خوشیاں دے وچ آیا، پچھلا پندھ مکائیا۔ گھڑیاں گھڑیالاں اپنا نو دا وقت سہایا، نوواں دواریاں توں باہر میری شنوائیا۔ مینوں سچ دسو کیہڑا تہاڈا اپنا تے کیہڑا پرایا، کون وکھری ونڈ ونڈائیا۔ کی ڈھولا تُساں گایا، مینوں دیو سُنائیا۔ نالے بھکتو بُجھو میں کیہڑی ماں دا جایا، گودی ککھ کون سہائیا۔ میرا کیہڑا دائی دایا، دانیو دیاں جنائیا۔ میں کیہڑا پُرکھ منایا، ایشٹ دیو کون اکھوائیا۔ میں کوئی دے کے آیا نہیں کرایا، بھجیا واہو داہیا۔ پتہ نہیں کس بدھ نال میرے صاحب نے ایتھے پہنچایا، پندھ دتا مکائیا۔ جاں نظر ماری اپنے نین اٹھایا، اکھ لئی بدلایا۔ خوشی ہوئی میرے صاحب دا سچ سنگھاسن لایا، آسن کرے رُشنائیا۔ میں وی ٹھیک اپنے وقت نال سیس جھکایا، مستک چرناں اُتے ٹکائیا۔ نالے لیکھا پچھلا نال لیایا، گنڈھاں کھول کے دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سر میرے رکھے چھایا، شہنشاہ مہر نظر اٹھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند باو پُر ضلع گرداس پُر مکھن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو میں چٹھی لیاندی پُرانی، پُران اٹھاراں جس دا راہ تکائیا۔ اُس دے وچ اوتار پیغمبر گروآں توں باہر بانی، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا لہنا دینا باقی جو ہر گھٹ جان جانی، جاننہار وڈ وڈیائیا۔ نالے لیکھ لیکھیا پورن سوامی، پورن پون پانی پور رہیا سرب ٹھائینا۔ جس دے لیکھے وچ چارے کھانی، کھان والا شنکر وی اوسے نوں سیس نوائیا۔ جس دا ویس اولٹا تُرک پٹھانی، عمل اپنے وچ سمائیا۔ اوہ سب نوں رہیا پٹی چھانی، چھاننا نام والا اک لیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ نارد کہے پُرانی پترکا کہے پکار، پکار پکار کے سنائیا۔ پورن ستگر پورن دا یار، پورن پورن وچ سمائیا۔ پورن اندر پورن باہر، پورن گیت پورن ظاہر، ظاہر ظہور پورن نظری آئیا۔ پورن شبدا پورن دھار، پورن سار شبدا نال وڈیائیا۔ پورن جوت پورن آکار، نراکار پورن روپ درسائیا۔ تسیں ہو جاوو ہوشیار، رہنا خبردار، نین لینا اگھاڑ، اپنی اکھ اکھ وچوں بدلائیا۔ میں آگیا تپ کے جنگل تے پہاڑ، سمنڈ ساگراں کر کے پار، راوی دے کنارہ تے سوبھا پائیا۔ جتھے ملیا سانجھا یار، بنائے برخوردار، بنا ہتھیاں توں دیوے پیار، محبت دا محبت روپ بدلائیا۔ میری پُرانی پترکا کہے اس پرہو نوں اک وار کرو نمسکار، اک نال انیک جنم دا لیکھا دئے مکائیا۔ کیوں پورن پاتشاہ تے پورن سچی سرکار، شہنشاہ پورن آپ اکھوائیا۔ پورن گھر پورن گرہ پورن دربار، پورن سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ کتے اگڑ وچ نہ آجائیوکہ ساڈے دران دا بنیا اوہ بھکھار، ساتھوں منگ منگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہ تے ایہدی بخشش، والی دھار، جیہڑی املی دات تہاڈی جھولی پائیا۔ میں چار جگ دا ویکھنہار، جگ جگ دھیان لگائیا۔ این پچھے اپنیاں بھگتاں نوں بھگتی وچ رول رول دتا مار، تسیہے جگت والے بھگتائیا۔ آہ ویکھو میری پُرانی کتاب، کھندی اکو ہن دس کے، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان دی جے دا جیکار، چار کھانی دا لیکھا دتا مکائیا۔ ایسے کر کے میں وی بندناں کراں ڈنڈاوت کراں سجدہ کر چرناں دی لاواں دھوڑی چھار، ٹکے مستک وچ رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بیڑا سچ دا کرے پار، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر گنڈا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو میں پُرانی پُستک دی چُکی ڈگی، بہار اپنے اُتے اُٹھائیا۔ سرتے پگ کوئی نہیں بدھی، میری بودی دئے گواہیا۔ میرے اندر آگ پریم دی لگی، پریمیو دیاں سمجھائیا۔ میں کوئی لالچی نہیں لبی، جگت واسنا نہ کھئے رکھائیا۔ میں تہاڈے وچ آگیا پیری دبی، بوئی ہوئی پندھ مکائیا۔ پرہوؤ نے میل کیتا سببی، میلا سب نال دتا ملائیا۔ ویکھیو کتے براہمن نال مار نہ لو ٹھگی، میری پُستک نہ لینی چُرائیا۔ جس وچ لیکھ لکھیا ساری سرشٹی اک دے حکم وچ ہونی بجھی، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو سب نے پڑھنی پٹی، ڈھولا گیت اکو گائیا۔ اکو نام دی ہونی ہٹی، ہٹوانا اک اکھوائیا۔ اکو وست سب نوں ملنی اکٹھی، اکو دیونہار گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، جس دی جوت جگے لٹ لٹی، پرکاش پرکاش روپ سہائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر درشن کور دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو میری پُستک وچ سب دے پُرانے نال، جو نامزد پرہ نے دتے کرائیا۔ میں اوہناں دے آؤنا گراں، جنہاں دا میلا نال بے پرواہیا۔ مینوں چنگی لگدی تھان، مٹی خاک سوہا پائیا۔ میں پنڈت ہو کے قسم کھاواں گاں، گو نوں مکھ رکھائیا۔ میری بدھی نہیں کوئی وانگ کان، کاگ وانگ کُرائیا۔ میں نے دسن آیا بنا پرہوؤ توں پکڑے کوئی نہ بانہ، آگے ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ سر ملے نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ کرے نہ کوئی واہ واہ، واہ واہ کہہ کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تہاڈے سب دے لیکھے میرے سیس دتے چُکا، چُک چُک کے بھجّان واہو داہیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابویر ضلع گرداس پُر روپل کور دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو دھرنی دی ویکھو خوشحالی، کی دھول اپنا رنگ دکھائیا۔ جس دے بنا مستک توں چڑھی لالی، لال گلالا رنگ دکھائیا۔ کھیل تک نور اکالی، جوت دھار خوشی بنائیا۔ میرا گرہ ہووے سچی دھرمسالی، دھرم دوارا نظری آئیا۔ کلجگ مٹے کوڑ گڑیاری زین کالی، ستجگ ساچا چند کرے رُسنائیا۔ پھل پھل مہکنا دھرم دی ڈالی، چاروں کُنٹ خوشی بنائیا۔ کیرپا کرے میرا سوامی دو جہاناں والی، پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جس دے در تے منگتے اوتار پیغمبر گرو سوامی، سنت بھگت صوفی بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ کھیل کرے دین دنی دا حالی، نرگن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس دا لہنا دینا بے مثالی، حرف حروف بھیو کھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میری پُستک بنا اکھراں توں کھندی، نش اکھ دھار جنائیا۔ جگت شرع نے لاؤنی مہندی، دین دنی رنگ رنگائیا۔ کھیل ہونی دشا لہندی، محمد دی آشا دے ڈہائیا۔ عیسیٰ دھار مل مل مہندی، موسیٰ اکھ ملائیا۔ صدی چوڈھویں اتم دے ڈھپندی، خاکی خاک روپ بدلائیا۔ دھار تکنی اکو شبد گرو دے حکم نیں دی، نج نیناں والیو ویکھاں چائیں چائیا۔ اکو آواز آؤنی انت پُرکھ اکال دی جے دی، دوسر ڈھولا نہ کھتے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اگتی اپنے ہووے دی، حالت دیکھ خلق خدائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو بابویر ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے واہ اوئے میریا قادرا، قدرت دے مالک کی تیری بے پرواہیا۔ تیرے واسطے چنگیاں چنگیاں وچھن چادران، وچھوئے سوبھا پائیا۔ میں نو وچے دا آیا تے میریاں بھکھیاں اندروں اندران، کھان پین ہتھ کچھ نہ آئیا۔ میرا جی کدا تیرے در تے نچاں پیری پا کے جھانجراں، گھنگٹ مکھ تے رکھائیا۔ بن جاواں پریم والا راجھنا، ونجھلی تیرے نام والی وجائیا۔ تینوں پتہ لگ جاوے کس طرح اپنیاں

بھگتاں توں سامبھنا، دوس رین گود ٹکائیا۔ کس پیار مُحبت وچ باندھنا، ڈوری تند کون رکھائیا۔ پر پہلوں تینوں دسنا پو کس طرح مینوں ارادھنا، پردے وچ وسائیا۔ جن بھگتو تسیں نہیں ویکھدے میں جان دا تسیں پُرانیاں میریاں سچکھنڈ دیاں گوانڈھناں، سچے کھبے آگے پچھے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ تساں مینوں کسے نہیں مارنی آوازنا، اچی بول نہ کھئے جنائیا۔ میں بھکھا پر تساں ضرور راجنا، رچ کے اپنی خوشی بنائیا۔ ایہ نو دا وقت میں سچ دساں اوہ ویلا جس ویلے گویند نے پہلے دن اپنے ہتھ توں اڈایا بازنا، بازاں والے پھیر تالی دتی وجائیا۔ نالے گایا اک اگمی راگنا، نارد کہے اوہ میرے بن کتاں والا سنن کھئے نہ پائیا۔ اُس دا مکھ واک کلغی والے نے کہا میرے صاحب نے ٹھاڈا کایا دا بھانڈا اندروں مانجنا، آپ کرے صفائیا۔ اوہ ٹھاڈی آپے کرے سادھنا، سادھ دھر دے لئے بنائیا۔ اوہ ہنس بنائے کاگنا، کاگوں ہنس اڈائیا۔ شبد سنائے نادنا، دھنی ناد جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میل ملائے آپ اپنی دیا کھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر پیارا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں اک گل کرن لگا چنگی، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ میں کھیل ویکھدا رہیا گوداوری سُستی جمنا گنگی، تیرتھاں تٹاں ویکھ وکھائیا۔ میں پیار وچ اپنی منگ اک منگی، آشا دتی جنائیا۔ مینوں دسو جس ویلے دین دُنیا سِروں ہونی ننگی، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہو دے پیار دی ہوئی تنگی، تنگ دست دے لوکائیا۔ پھر آواز آئی نانک نرگن دھار و جاؤنی سُرنگی، جس دی راجا جنک دئے گواہیا۔ پھیر کھیل ہونا وربھنڈی، برہمنڈی کھوج کھوجائیا۔ انت حکم سُننا سُرے سربنگی، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ ماتو ذاتی دیناں مذہباں وچ ونڈی، اوتار پیغمبراں گرواں توں حصے دتے پوائیا۔ ہتھاں وچ پھڑا کے تیر کمان تلوار چنڈی، کھنڈے کھڑگاں دتیاں کھڑکائیا۔ شرع دی شرع اُتے لا کے پابندی، نام کلمے وکھڑے وکھڑے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا منگے نالے پچھلی وکھائے سندھی، جو سند اپنے حکم نال بنائیا۔ نارد کہے اُس دا حکم مئے اکو ستگر شبد شبد بھجنگی، جس دیاں بھجاں جنگھاں

نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دی آئیو آد جگادی جگ چوکرئی لمی، وشن برہما شو انت کہن کھئے نہ پائیا۔ اُس کلجگ آخیر بے نظیر کھیل ویکھنا جیو جنت سادھ سنت مانس دھار ست است پاکھنڈی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ اُس ویلے کوٹاں وچوں گرمکھ وِرا جگت دین مذہب پار جائے لنگھی، بنا قدمان تون قدم اٹھائیا۔ جتھے اکو دات نام ندھان جائے ونڈی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ پرکاش ہویئے بنا سورہ چندی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ اوہ گرہ سہنجنا جس نوں کہندے سچکھنڈی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن دھار سدا بخشندی، بخشنہار اکو بے پرواہیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند باؤ پُر ضلع گرداس پُر بھاگ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں تھانوں ہُن دا دساں قصہ، بھگتو سچ سچ سُنائیا۔ میتوں رستے وچ آئی نچھا، چھیں چھیں کر کے دتا سُنائیا۔ پھیر اکھڑ دسیا جس وچ میرا لیکھ لکھا، بنا کاغذ تون سوہیا پائیا۔ اوہدے دو بے پاسے گنگا گوداوری جمن سُرستی نے دسی اپنی اچھا، انتشکرن دا اتم دتا وکھائیا۔ سو نارد جے تون سانوں پریم دی پائیں بھچھا، ساڈا انتر دئیں رچائیا۔ میں غصے وچ جھٹ ہو گیا جھتھا، زور زور نال درڑائیا۔ نی میرا اکو پریشور پتا، اکو میری اگتی مائیا۔ میں تے سب نوں جان دا جو دسا ایہو متھا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت رس چار دین دا مٹھا، نار کنت سارے وچھوڑے وچ بھجن واہو داہیا۔ جے تسلی نہیں آؤندی گنگا گوداوری جمن سُرستی صدی چوڈھویں انت ویکھ لو نکلدا سٹہ، کی سٹیبازی خلق خدائیا۔ کیسے دے متھے رہنا نہیں سہاگ دا ٹکا، ٹکے والیاں روون مارن دھاپیا۔ کیسے دی گود وچ بچہ رہنا نہیں ٹکا، دُدھی سیر نہ کھئے وڈیائیا۔ مقبرے وچ مُرید مُرشد کہن ساڈے اُتے آب حیات دا پینا چھٹا، بوند دُھر دی آپ برسائیا۔ کیسے نوں سار نہیں اوہ صاحب وسے کہڑیاں وچ پتھر اٹا، پابنن ڈیرہ لائیا۔ نالے نارد دوپتھڑ مار کے پٹا، بہڑی بہڑی کر جنائیا۔ نی تسیں ہو جاوو اک چتا، چنمنی انت نہ کھئے رکھائیا۔ جے میرے نال کرنا حتہ، بتکاری ہو کے دیو وکھائیا۔ پہلوں میری بودی تے ویکھو

چار دِشا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کتاں نوں پھڑ کے کہو ساڈا اکو ہووے وشا، وشو دا مالک ویکھ وکھائیا۔ پھیر پرتکے ویکھو اپنا پچھا، دوپرتیتا ستجگ دھیان لگائیا۔ جس ویلے آؤندا رہیا اوتار پیغمبر گرو کھیل کر اندٹھا، اپنی کار بھگتائیا۔ ساریاں نوں نام دیاں دیندا رہیا لکھ لکھ کے چٹا، کاغذاں والی گواہیا۔ اپنا پیٹ ویکھو کھٹا، کتیاں دیاں ہڈیاں بیٹھیاں اپنے وچ آسن لائیا۔ کتیاں دیاں بن گتیاں تہاڈے اُتے چٹا، چکھا اگنی نال جلائییا۔ ایہ گل وڈی میری کہن دی نہیں وتھا، وستھار نال کی جنائیا۔ جے میرے نال رہ کے انت کھانا جے رُکھا مسّا، ویلے نال بھکھیاں رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ اجّ نوّ وجے توں کملیو تہانوں ملیا نہیں مُنہ نوں لاؤن لئی مٹھا، دندان والے دندا سے کم کیسے نہ آئییا۔ جے بھگت بننا سنت بننا گرمکھ بننا گرسکھ بننا گنگا گوداوری جمنّا سُرستی پھیر پرہو دے پیار دی منگنی پئے بھکھا، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ آہ ویکھ لو تہاڈا پُرانا لیکھ میری پُستک دے وچ لکھا، لیکھنی دھر دی دئے گواہیا۔ ایویں تکی نہ جاؤ بٹ بٹا، اکھّ اک دوجی نال ملائییا۔ آہ ویکھ لو میرا پاندھی دا پیر دا جوڑا پیا تہبا، ٹیڈھی چال نہ بدلائییا۔ میرا پھس گیا راوی دے وچ تہبا، باہر سکیا نہ کھئے کدھائیا۔ میں پرہو دا پیارا پُت چھندا، نی چھندیو تہانوں دیاں سنائیا۔ نی جے تُساں سچکھنڈ جانا تہانوں بھگتاں کول وکھاواں جندا، جس دی کُنجی ستگر نے اوہناں بتہ پھرائیا۔ بہاویں تُسیں میری کرو نندا، میں اوسے دے ڈھولے گائیا۔ اوہ صاحب گنی کہندا، گہر گور بے پرواہیا۔ دین دیاں سدا بخشنا، بخشش اپنی آپ کرائیا۔ اوہ سوامی صاحب مہنڈا، نارد کہے میری بودی چرناں نال چھوہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جن بھگتاں سب کچھ دیندا، دیونہار وڈی وڈیائییا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابویر ضلع گرداس پُر سننا سنگھ دے گرہ *

بھگتی کہے سُن وے ناردّا چھوکرّا، چھوکرّا تینوں دیاں سمجھائیا۔ تُوں کیوں سب نوں ماریں ٹھوکرّا، ٹھوکرّا کے رہیا وکھائیا۔ اپنے سر تے چُک کے پُرانا ٹوکرّا، پُستکاں رہیا وکھائیا۔ مَورکھا تُوں چوہ جُگاں دا اوترا، تیرا پُت دھی نظر کھئے نہ آئییا۔ جھٹ اگوں نارد بدل کے

پینتر، بودی لئی اٹھائیا۔ نی بھگتی تینوں کر کر کے کئی تھک گئے سال برس سینکڑا، ہزاراں دیاں گنتیاں وچ تپیئے تپ کھائیا۔ تُوں آکر وچ پھریں اپنی دسوں ہینکڑا، ہوئے وچ وڈیائیا۔ میں تینوں اک نیگی جہی مارن لگا کینکرا، اشارے نال سمجھائیا۔ ذرا کھول کے ویکھ لے اپنے نیترا، نیناں والیئے نین لینا بدلائیا۔ ایہہ مہینہ رت تے بسنتی ہوئی چیترا، چیتا پچھلا یاد کرائیا۔ تینوں بھرگو نے اشارہ دتا سی جس ویلے پُرکھ اکال دا پرگٹ ہویا بیٹرا، شبد شبدی روپ بدلائیا۔ تیرا پھیر بھل جانا اوبدے بھگتاں تُوں چیترا، تیری یاد نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا اوبناں نال ہونا ٹھیکڑا، پکی اکو گنڈھ پوائیا۔ جس نے پھرنا وچ کھیترا، کھیتر ویکھے تھاوں تھائیا۔ اوہ نظری آئے نیتن نیتنا، نج گھر بیٹھا آسن لائیا۔ نارد کہے بھگتیئے تینوں سادھان نے جگیاسواں دے گھر گھر وچنا، تیری قیمت کھئے نہ پائیا۔ تُوں پھریں دیس پردیسنا، بھجی واپو داہیا۔ تیری کھلی ہونی گت سوارے نہیں جانے کیسنا، پئی سپس نہ کھئے گندائیا۔ کیوں جس ویلے روپ شبد دا بدل کے آگیا دس دسمیشنا، دہ دشا اپنا حکم ورتائیا۔ پھیر تُوں دُور ڈراڈی نے ویکھنا، ہتھ متھے اُتے ٹکائیا۔ نالے حیران ہونا جس صاحب تُوں صاحب من کے پاپیاں اپرادھیاں نے متھا ٹیکنا، اوبناں تُوں وی پار لنگھائیا۔ نارد کہے میریاں پُرانیاں پُستکاں وچ سب دیاں لکھیاں ریکھنا، بنا پرہو تون ریکھ سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ میری اُس صاحب تُوں آدیسنا، جو سب دیساں دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد رہے ہمیشنا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو میری کرمندلی دیاں ہسدیاں بلیاں، ہس ہس کے رہی وکھائیا۔ میں آئی بھگتاں دے پریم والیاں گلیاں، گل دے مالک دتی وڈیائیا۔ کرمندلی کہے جے مینوں سویر دا کچھ کھان پین نہیں دتا تے میرے وچ مٹھ پا دیو پھلیاں، میں پھل پھل کے اپنا آپ لوآن بدلائیا۔ نالے ہس کے ویکھاں ایہہ آتما نہیں زلیاں، جو پرہ دے چرناں وچ سمائیا۔ میں گنگا گوداوری جمنا سُرستی تُوں کہاں تسیں ہُن کر

لُو کُریاں، مُنہ دھو کے دند صاف کرائیا۔ نی تُسیں آگے سُن دیاں رہیاں کابن دیاں مُریاں، بنسریاں والے راگ چائیں چائیا۔ تے بُن تہانوں بہنا پے گیا بھگتاں دی اُتے کھریاں، کھولے کڈھن والیو لینا دھیان لگائیا۔ ادھر ادھر سچے کھبے نہ ماریو ڈھریاں، دھرم نال ڈھر دا مالک رہیا سُنائیا۔ نارد کہے اجّ میں خوشیاں وچ چلاواں گا شُریاں، شرع نوں آگ نال دینا سڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں کھیلاں ویکھے اُریاں تے پرلیاں، اُرے پرے دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر منشا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو میری کرمندلی پڑھ کے پہاڑا سکھ کے آئی دُونی، دو دُونی چار کہہ کے رہی سُنائیا۔ نالے دسے پریمیو پیاریو پریم دی میتھوں سکھو کونی، رسنا رس نال وڈیائیا۔ میرے وچ اوہ راکھ جیہڑی کُرواں پاندواں نوں کھپا بیٹھی وچ اکشونی، انگنتاں انگنتا نوں اپنے وچ ٹکائیا۔ پتہ نہیں کتنے سادھو تاء کے گئے دھوئی، تن آگن نال تپائیا۔ میں جدوں ویکھاں تے ایہ اُونی دی اُونی، بہرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں ساریاں دسیا پرہو نوں ملنا سلّ چٹنی پئے اُونی، گھاٹی پار نہ کھئے کرائیا۔ بنا اُس توں کئی نہ جائے کیسے دی جُونی، جُونیاں وچ پھرے خلق خُدائیا۔ اوہ ہتھ نہ آوے کیسے رکھی مئی، مُنیشر روون مارن دھاپیا۔ پتہ نہیں جن بھگتو تہاڈی پُکار کس طرح سنی، کس بدھ اپنا جوڑ جڑائیا۔ تہاڈے اندر دے کے پریم دی دھنی، سوئی سرتی لئی اُٹھائیا۔ بہنڈارا دے کے بہ گئی، گنونت دتا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مالک حق کُن گئی، بے پرواہ اک اکھوائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند باؤ پر ضلع گرداس پُر سورن کور دے گرہ *

نارد کہے میری کرمندلی نوں آہ ویکھ لو میرا ڈراوے ڈنڈا، جو ڈنڈاوت رہیا جنائیا۔ پر جدوں مینوں چیتا آؤندا میں ویکھاں راوی دا کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دھیان لگائیا۔ جنہوں امرت رس پانی ملے ٹھنڈا، اگنی تت بھجائیا۔ وچھڑیاں میلا ملیا پائے گنڈھا، گنڈھنہار اک اکھوائیا۔ آتم دیوے انندا، سکھ آتم وچ جنائیا۔ اپہ کھیل سوامی سندا، جو ستگر رہیا کرائیا۔ جس دا آد جگادی سفر بڑا لمبا، پینڈا سکے نہ کھئے مکائیا۔ جس ویلے آپ چاہے جن بھکت پہنچائے وچ سچکھنڈا، سچ دوارے آپ ٹکائیا۔ میرا دین دیال سدا بخشندا، بخشش رحمت رحیم آپ ورتائیا۔ جس نشانہ پورا کرنا تارا چندا، چند ستاریاں سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم بخشے اکو پرمانندا، جو پرم اند وچ سہائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند باؤ پر ضلع گرداس پُر دلپ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگنو سارے اپنی ویکھو راسی، گنڈلی کی جنائیا۔ کس بدھ ہووے خلاصی، نانا تئے کوڑ لوکائیا۔ پندھ نہ رہے چوڑاسی، چڑاہا نظر کھئے نہ آئیا۔ ملے میل شاہو شاباشی، جو شہنشاہ دھردرگاہیا۔ آتم پرما تم دئے نواسی، نیج گھر اپنا آپ سہائیا۔ جھگڑا مک جائے پرتھی آکاشی، گگن گگنتران پندھ رہے نہ رائیا۔ پھیر خوشیاں وچ کریئے ہاسی، بستئی تک بے پرواہیا۔ شنکر حیران ہووے کیلاشی، حیرت وچ ویکھ وکھائیا۔ جنہاں اُتے کرپا کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ اوہناں اندروں دبدھا ناسی، مایا ممتا نہ کو رڑھائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے پھاسی، چوڑاسی وچ نہ گیڑ رکھائیا۔ میں اک خبر سب توں اچھی آکھی، اکھراں توں باہر دیاں سُنائیا۔ اپنے صاحب آگے ارداس کرو جے کدے بچے کر جان گستاخی، عَصّے وچ عَصّے نہ کدے رکھائیا۔ جس ویلے منگن مُعافی، بخشنہار بخشش جھولی

دینی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہر کرنی لوک ماتی، مات لوک ہونا سہائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر پیاری دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو مینوں کوئی پُچھ لو پانی جان دُدھ، میں پیاسا پھراں چائیں چائیا۔ مینوں پتہ نہیں میری ہوش ٹکانے نہیں سُدھ، سُدی ودی دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری اچی نہیں کوئی بُدھ، بُدھی والیو دیاں سمجھائیا۔ تسیں سارے ویکھ لو ایہہ چوتھا جگ، جگتی والے دھیان لگائیا۔ جس وچ اوتاراں پیغمبران گرواں دی اودھ ربی پُگ، پوجا استھان سارے دین گواہیا۔ پتہ نہیں کیہڑے ویلے کیہڑے سمیں کیہڑے تھان کیہڑی دھرتی اُتے لگنا یُدھ، یودھیو یُدھشٹر دی آسا ویکھ وکھائیا۔ سب دیاں منیاداں ربیاں پُگ، پٹیداری آگے نہ کھئے بنائیا۔ پر کڈا سوہنا دہاڑا تیوہار تے مہینہ چیت شہہ، سوہاؤنت دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا جن بھکتاں جتھے جائے پُج، آپ اپنی دیا کھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر بخشیش سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میریاں گھس گئیاں تلیاں، تلاباں کندھیاں پھیرا پائیا۔ میں ویکھن چلا گیا پیغمبر ولیاں، علیاں کھوج کھوجائیا۔ میں مقبریاں تے تگن گیا تیل دیاں پلپاں، جو شمع وچ ٹکائیا۔ پھیر ویکھن لگا جگت دیاں خواہشاں کوڑ نال رلیاں، رنگ رلیاں رہے منائیا۔ پھیر ویکھیا یودھیاں بلیاں، بل اپنا آپ ودھائیا۔ پھیر تکیا باغاں دیاں کلیاں، جو مہک وچ مہکائیا۔ پھیر ویکھیا لُون دیاں ڈلیاں، جو اپنا آپ مٹائیا۔ پھیر تکیا اگئی ولیا چھلیا، اچھل چھلدھاری نور الاہیا۔ میں خوشی وچ پاؤن لگا جلیاں، ٹپاں واہو داہیا۔ جس دے دوارے آتما پرماتما دے پیار وچ کھلیاں، کھلوتیاں سوہا پائیا۔ مینوں سب دیاں چنگیاں لگن گلیاں، سُن سُن خوشی بنائیا۔ نارد کہے میریاں اندروں ہڈیاں

گتیاں سلّیاں، سُراخ آر پار نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سنگھاسن جن بھگتاں گرہ جگہ ملیاں، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پندُ بابو پُر ضلع گرداس پُر مہندر کور دے گرہ *

نارد کہے میں پھردا نال شتابی، چہتردھاری ویکھ وکھائیا۔ میں ویکھاں محل محرابی، جتھے محبوب وسے بے پرواہیا۔ جس دا رُوپ انوپ پنجابی، پنجاں دریاواں دے ویناں گہراں پھول پھولائیا۔ اوہناں اکو رُوپ حقیقی تے مجازی، مزاج اپنے وچ رکھائیا۔ جو امرت دیوے حیاتے آبی، اکو رس چوائیا۔ اوہناں لیکھا نہیں شاستراں نال کِتابی، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ جن بھگت سہیلے خوشیاں وچ رکھے راضی، رازق رِزق رحیم ہوئے سہائیا۔ جنہاں دی انتر آتم جاگی، پرما تم ہو کے میلا میلے چائیں چائیا۔ سچ گرہ بن امدادی، سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن بنائے سدا وڈبھاگی، بھاگ ہین نظر کھئے نہ آتیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو بابو پُر ضلع گرداس پُر ہر نام کور دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو تھانوں بننا پینا ویراگی، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کِریا دے بننا پینا تیاگی، ترے گن دا پنڈھ چُکائیا۔ ہنس ہونا پینا کاگی، سوہنگ مانک موتی چوک مکھ لگائیا۔ دُرمت میل دھونا پینا داغی، کوڑی کِریا کر صفائیا۔ انتر اکو لو ہووے لاگی، دوُجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ لوک مات بننا وڈبھاگی، بھاگ ہین نظر کھئے نہ آتیا۔ تھانوں بھکھ ننگ کاہدی، میں سچ دیاں سُنائیا۔ جنہاں دے اُتے پُرکھ اکالا دین دیا لا ہویا راضی، رازق رِزق رحیم ویکھنہار وڈیائیا۔ جس شرع میٹنی مُلا قاضی، قزاقاں پنڈھ چُکائیا۔ دین مذہباں جو حصّے ونڈے زمیں اُتے اراضی، عارضی سب نون دتے وکھائیا۔ اتم سب دا لیکھا پورا کرے کسے دی رہن نہ دیوے نراضی،

ناراضگی وچ کدے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں اکو وار اپنی بارنی بازی، بازاں والا ویکھ وکھائیا۔ جو نانک لیکھا لیکھا بغدادی، ربابی مردانہ صفت صلاحیا۔ اُس دا کھیل اگما لوک مات کرے شتابی، شرع دے لیکھے دئے مکائیا۔ جس دا حُکم سدا اِکسادی، ایکنکار آپ اکھوائیا۔ جُگ چوُکڑی جس دی باندی، نو نو سیس جھکائیا۔ اوہ صاحبِ سوامی بن کے پاندھی، نو سٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم اکو ٹک گاندی، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند باؤپُر ضلع گرداس پُر ورسا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میری کرمندلی نال ڈنڈا بدھا، گنڈھ جگت والی پائیا۔ میں ہتھ لایا تے پلپا آدھا، آدھا پل نہ سکیا رائیا۔ میں پھر سندیسے وچ دتا سدا، گنگا گوداوری جمنا سُستی لئیاں بلائیا۔ آؤ اپنوں کریئے سدا، زور نال کھچائیا۔ اوہ مینوں کہن کیداں، بدھی دے درڑائیا۔ میں کہا پہلوں مینوں پا کے وکھاؤ گدھا، نچ کے دیو جنائیا۔ پھر ہتھ مارو میرے اُتے ڈھڈا، میری ہڈی پسلی لے انگرائیا۔ پھر زنانیاں والی اڑی دا رکھو سدا، میرے وٹوں مکھ بھوائیا۔ زور دی پھر میں لگاواں ٹھیڈا، ٹھانوں دیاں بلائیا۔ تسیں کہو نہ کر پندتا چھل ایڈا، چھلیا روپ بنائیا۔ پھر میں کہوں میں کوئی سُنان نہیں چارن والا بھيڈا، بھجّا واپو داہیا۔ ایہہ میریاں تھائے نال جگت والیاں کھیڈاں، کھڈاری ہو کے دیاں سُنائیا۔ میں پچھے نالوں تھائے نال پریم کر ڈیوڈا، اک نال آدھا دیاں ملائیا۔ تسیں نگاہ مار لو تھائے تیرتھاں تٹاں اُتے دھیاں بھیناں نوں ہندیاں جھیڈا، مسخرے مسخریاں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چارے کہن سُن وے نارد گنجیا، تینوں دئے جنائیا۔ تُوں کپڑے وپناں وچ لنگھیا، کون پتن ڈیرہ لائیا۔ کپڑے سنگھاسن ستوں منجیا، سکھ آسن کون چٹرائیا۔ تُوں کتا مدھرا تے کتا لمیا، لنبو لاؤن والیا سانوں دے درڑائیا۔ کپڑا ماریا پندھیا، بھجیا چائیں چائیا۔ کیوں سانوں پھساؤنا وچ پھندیا، پھاندکی روپ بدلائیا۔ اوہ تک لے نشان مٹدا جاندا تارا چٹیا، محمد اشارے

نال درسائیا۔ کیوں اُس دے پچھے لگا تیرے کرمندل دے نال بدھا ڈنڈیا، جو ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ جس پھرنا وچ برہمنڈیا، کھنڈاں ورہنڈاں دھیان لگائیا۔ اُمت لہنا دینا پورا کرنا جیرج انڈیا، اُتبھج سینج لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سورا سربنگیا، شاہ پاتشاہ پے پرواہیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند باؤپر ضلع گرداس پر دیدار سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں راوی تے نہاؤن گیا مار بیٹھا چبھی، غوطہ ڈونگھا لیا لگائیا۔ جاں آگاہ ویکھیا محمد دی آسا بووے رووے مار اچی بھئی، دروبی دروبی کر سنائیا۔ میں ہس کے پچھیا توں کیہڑی پھردی ایتھے بڈھی، ماروتھلاں پھیرا پائیا۔ اُس نے اچی کوک کے کہا میں اُمت دے وہن وچ کھبھی، خوبصورت اپنا روپ گئی بدلائیا۔ میری رمز بنا رحمان کیسے نہ بچھی، بدھیوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جیہڑا مالک خالق جگ جگادی، جگا جگنتر ویکھ وکھائیا۔ اُس دے دوارے اُتے میری اودھ مکی، مکمل دیاں سنائیا۔ صدی چودھویں آخیری پُچی، بھجی واہو داہیا۔ پیشین گوئیاں وچ پیغمبراں کہا اوہ امام آوے اُتے بڈھی، سُدھ سب دی ویکھ وکھائیا۔ میں ایس کر کے ایتھے پُچی، آئی چائیں چائیا۔ جے میری قسمت کر دئے اچی، اُچ دا پیر نور الاہیا۔ میری آسا ہو جائے سچی، ترسنا کورٹ مکائیا۔ مقبرے وچوں اٹھائے محمد دی لاش سٹی، آلس نندرا دئے گوائیا۔ خوشیاں والی وکھائے رتی، زرتی اپنے نال مہکائیا۔ میری گندھ پوائے ٹٹی، ٹٹیاں لئے جڑائیا۔ میں ننگیں پیریں بھجی راہوں گھٹھی، آئی واہو داہیا۔ شرع والیاں نال رسی، مکھ کعبیاں وٹوں بدلائیا۔ مینوں چنگی نہیں لگدی ڈھانڈی حقی، حکم من کے سیس نوائیا۔ میں چاہندی ساری سرشٹی اُتے کائنات وچ کتھا کہانی چلے دو ٹکی، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سارے گائیا۔ اپنے نشانے اُتوں دین دنیا ویکھی اُکی، منزل حق چڑھن کھئے نہ پائیا۔ میں پیریں آئی پٹھی، پچھلا پندھ مکائیا۔ ایتھے اوسے صاحب تے آسا سٹی، جو مالک کل اکھوائیا۔ اوسے دی مُحبت وچ اٹھی، نرگن دھار لئی انگریا۔ میرے کول پریم

دی مُٹھی، پنجان اُنکلیں وچ بند کرائیا۔ نارد کہے اپنے چر نوں میرا ساہ اُلٹن لگا تے میرا پندھ مُکیا ماری چُبھی، میں باہر گیا آئیا۔ باہر آ کے سنی ڈگ ڈگی، جو دو جہاناں رہی جگائیا۔ برہمنڈو کھنڈو پُریو لواو آکاش پاتالو گگن گگنترو زمیں اسمائو سوریہ چندو اٹھو ویکھو نٹھو بھجُو میرا صاحب سوامی وڑیا بھکتاں دی جھگی، جھگے اپنے رہیا وسائیا۔ جس دی ونڈ نہیں کیسے ودی سُدی، کیشنا سُکلا پکھ دووین سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، ایکا نرگن جوت کرے اگھی، دوسر روپ نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو باہویر ضلع گرداس پُر کرتار کور دے گرہ *

نارد کہے بستہ لواں بٹھ، پُستکاں گنڈھ وچ ٹکائیا۔ پرم پُرکھ نوں کہاں دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ جس بھکت اُچائے جن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھ لاوے تن، پنج تن وچ ودھائیا۔ منسا پوری کرے من، ممتا کور گوائیا۔ ہرکھ میٹ کے غم، چنتا دئے چکائیا۔ بیڑا دیوے بٹھ، آگے ہو اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے میں پُستکاں بٹھیاں گھٹ، گھٹ کے دتیاں بندھائیا۔ پھیر کندھے تے لٹیاں سٹ، اپنے آپ اٹھائیا۔ پھیر بودی نال کیتا جٹ، گنڈھ دتی پوائیا۔ نالے ہس کے کہا میری پریت جائے نہ ٹٹ، توڑن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے ہس کے اکھیا میں لٹ کے آیا لٹ، پرہہ درشن اپنی جھولی پائیا۔ کچھ لیکھا آیا پُچھ، مینوں دے سمجھائیا۔ کیوں نہیں اگی میری داہڑی مُچھ، مرد مردانہ روپ نہ کھئے درسائیا۔ اگوں حکم ہویا ناردا ویکھ اندھیرا گھپ، چاروں کنت نین تکائیا۔ سچ دا سوریہ گیا چھپ، چند چاندنا نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ چھاں دسے نہ دھپ، دووین رُخ بدلائیا۔ نارد کہے میں پہلوں ہو کے چُپ، سب کجھ سُنیا چائیں چائیا۔ پھر اک پریم دی گا کے ٹک، پرہہ نوں دتا سُنائیا۔ دین دنی دیا مالکا تیری سرشٹی روپ بن گئی کپت، پتا دی لاج نہ کھئے رکھائیا۔ میں ایس کر کے خوش، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جس صاحب سوامی

انترجامی نوں سمجھ سکے کھئے نہ بُدھ، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ بدلن آگیا آپ کلجگ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا میرے وچوں لئے بُجھ، بُجھارتاں اپنیاں مینوں دئے سمجھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند اہڑ پندی ضلع گرداس پُر کیشن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے اوانگ تت ست ہری، تتوت واسدیو سمجھائیا۔ سچ وست نال میری کرمندلی اچے نہیں بھری، بھگنو سب نوں دیاں سُنائیا۔ ویلا وقت تکو کپڑی کلجگ آئی گھڑی، گھڑیاں اپنا رہی وجائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ اندھیری چڑھی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں نگاہ ماری بڑی، وڈے چھوٹے ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی وچ دے مول نہ تری، پار کنارہ پار نہ کھئے کرائیا۔ چوراسی وچوں ہویا کھئے نہ بری، برے اعظم ویکھے تھاوں تھائیا۔ میں تے کھرا سناواں کھری، کھرے کھوٹے وند نہ کھئے وندائیا۔ میرے کول چار جگ دی پچھلی بدھی ہوئی لڑی، چارے کتیاں گندھ پوائیا۔ میرے کول اک اگتی بوٹی جڑی، جڑ چیتن والیو تھانوں دیاں سمجھائیا۔ سارے ویکھو چار کُنٹ مذہباں والی کڑی، کڑی کڑی نال مل کے اپنا کھیل کھلائیا۔ نارد کہے مینوں چیتا آوندا جس ویلے متھے تے ہتھ رکھ کے گوہند نے سندیسہ دتا وچ چمکور گڑھی، گڑھ ہنکار والا ٹرائیا۔ اک شک نال اگتی پڑھی، پُستکاں توں باہر سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ آئیو میرے ڈھئیے توں باہر بڑھی، اپنی لئے انگرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں ہو گیا تموجھانا، سر سکیا نہ اُپر اُٹھائیا۔ جس ویلے سُنیا دُھر دا گانا، انبولت راگ الاٹیا۔ گوہند بنا تیر توں ماریا نشانہ، نشانہ پچھلا دتا بدلائیا۔ بنا چلے توں کھچی کھانا، کند پریم والی سُنائیا۔ نالے دسیا میرے صاحب دا ہووے جوت دھار دا بانا، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئی۔ سمبل اُس دا ہووے ٹکانا، ٹکے گرمکھاں دھوڑی خاک رمائیا۔ میں ساتھی ہونا بن کے پہلوانا، سورپیر ویس وٹائیا۔ ستگر شبد ہوواں رانا، سیس تاج اک سہائیا۔ اپنیاں بھگتاں سکھاں نوں بنا اکھیاں توں پہچاناں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ مہربان ہوواں

مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ تگاں زمیں اسماناں، منڈلان کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے مینوں یاد گڑھی چمکور دی جھاک، جھک جھک جھک کے دیاں سُنائیا۔ گوہند اک شبد اگئی بات اگھی، بن اکھراں دتی سُنائیا۔ نالے ہس کے کہہا گڑمکھو ستگر شبد ہو کے تھادی پھیر کران گا راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوٹان جنان دی دے کے معافی، مُفت اپنے نال ملائیا۔ جام پیاواں گا بن کے ساقی، بنا پیالیاں مُکھ چوائیا۔ چڑھاواں گا ست سچ دے اُتے راکھی، رکاباں دو جہان وکھائیا۔ میرا بستر انوپ ہووے گا پوشاکی، جگت پوش کم کسے نہ آئیا۔ میں مارانگا اکو پلاکی، پلکان وچ دو جہان چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اگم اتھایا۔ نارد کہے میں پھیر ہتھ ول جھاکیا، جو پٹھا سِدھا سِدھا پٹھا گوہند رہیا وکھائیا۔ اُس ویلے آواز سنی پُرکھ اکال نے اگھیا، اکھراں تون باہر درڑائیا۔ میرے گوہند وڈے چھوٹے کاکیا، کال مہاکال تیرے چرناں وچ رکھائیا۔ میں تیرا دو جہان وچ بدل دینا ساکیا، ساکھی اگلی دینی سمجھائیا۔ نارد کہے بنا میرے تون اکھی نال کسے نہیں ویکھیا اوہ واقع، واقف کار نظر کھئے نہ آئیا۔ جان نگاہ ماری مینوں ہندسہ نظر آیا آٹھیا، آٹھا دتا پرگٹائیا۔ جس دے درمیان اکو گاٹھیا، گٹھڑی جگت بہار بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا جگ جگ واٹیا، پینڈا پنڈھ اپنے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر لاج کور دے گرہ *

نارد کہے میں دساں اک ہور بات، باتاں سُنن والیو تھانوں دیاں سُنائیا۔ مینوں یاد آؤندی ماچھوواڑے دی اوہ رات، جس دی زُٹری گوہند نال مہکائیا۔ اوتھے کسے دی کوئی پُچھن والا نہیں سی بات، گھر آیاں نوں جل پانی نہ کھئے پیائیا۔ نہ کوئی چارپائی تے نہ کوئی کھاٹ، تکیہ سرہانا لیف نہ کھئے وڈیائیا۔ نارد کہے جان میں نگاہ ماری تے گوہند ہتھ رکھ کے سوتا اُتے ڈھاک، تلی سپس تلے ٹکائیا۔ تن بستر گئے پاٹ، لیرو لیر سوہبا پائیا۔ پیراں وچ چُہے کاٹ، خُون لال رنگ بدلایا۔ نارد کہے میری نکل گئی ڈاڈ، رو رو کے دتی دُہائیا۔

اگوں گوہند دی آئی آواز، شبِ شبِ نال سنائیا۔ ناردا جگت وچوں جاگ، اپنی اکھ کھلائی۔ ویکھ میرا سچکھنڈ جگدا چراغ، جتھے شرع نہ کھئے بھائی۔ پھیر ویکھ دھرتی دے بھاگ، ستگر شبِ ہو کے آواں چائیں چائیا۔ گرمکھاں دا کھولاں راز، پردے اندرے اندر اٹھائی۔ پریم و جاواں ناد، دھناں نال شنوائیا۔ آتم پرما تم درسواں سماج، سمگری سچ والی ورتائی۔ پورن جوت جوت میرا ہووے پرکاش، پرکاش پرہ دے وچ سمائی۔ سب دی پوری کراں آس، نراسا رہن کھئے نہ پائی۔ جیہڑا ججھار گھٹ پانی نہیں دتا گلاس، ایہو امرت گرمکھاں دے اندر دتا چوائیا۔ میری کھیل نہیں کوئی پتا تاش، ڈکی تکی ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ میرا کھیل مل کے ہونا نال پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا کھیل کھلائی۔ اوہ ویکھ صدی چوڈھویں دی آخری واٹ، پتن گھاٹ بیٹھی ڈیرہ لائی۔ جس ویلے جن بھگتاں ملنی دات، وست اکم ورتائی۔ نارد کہے پھر مینوں آئی شانت، میں شانتی وچ سیس دتا نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا آپ اکانت، اک اکللا اپنا حکم ورتائی۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند الہڑ پندی ضلع گرداس پُر درشن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں کھیل تکیا اگے شاہو کا، شہنشاہ دتا وکھائی۔ میرا وچار مکیا بھاؤ کا، بھانڈا بھرم دتا بھائی۔ ہنکار گیا ہوں کا، ہنگ برہم سمجھائی۔ وہن تکیا پریم دریاؤ کا، ونجھی ہاتھ نہ آئی۔ جیکارا سنیا ناؤں کا، نام ندھانا دتا درڑائی۔ رشتہ ویکھیا پتا ماؤں کا، ست ڈلارے گود اٹھائی۔ سہارا ڈٹھا ٹھنڈی چھاؤں کا، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ وبار ویکھیا اپنے داؤ کا، بھيو ابھید نہ کھئے جنائی۔ سندیس سنیا واپو واپو کا، اتار پیغمبر گرو رہے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میرے اندر آئی خرمستی، مست دیوانہ دتا بنائی۔ میں درشن پایا چشمی، چشم دید رشنائی۔ تگی نوری ہستی، نورانہ ڈگمگائی۔ درگاہ ویکھی وسدی، سچکھنڈ سوہا پائی۔ میری آشا ویکھی ہسدی، خوشیاں ڈھولے گائی۔ دو جہاناں نسدی، بھجے واپو داپیا۔ پیاسی امرت رس دی، بوند سوانتی رہی - ونجارن صفت جس دی، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے میں تکیا اگم نظارہ نظریے تون باہر جنائیا۔ دیوے پریتم پیارا، پر م پُرکھ
 ڈھردرگاپیا۔ جس دا اِکو اِک ہلارا، دو جہاناں پار کرائیا۔ دیوے درس دیدارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میں بن کے برخوردارا، ساچی سیو
 کھائیا۔ جیہڑا سرگن تون نرگن آیا دوبارہ، جوتی جاتا روپ بدلائیا۔ میں اوسے دی چرن دھوڑ لاواں چھارا، مستک ٹکے خاک رمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچی
 سرکارا، شہنشاہ اِکو اگم اتھاپیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ وزیر پُر ضلع گرداس پُر بوڑ سنگھ دے گرہ *

نیچش نوچھے جی موسے یوک تاجینے کھو گسنو بیلس وجہے زانیئے چنوستی موڑ وزیرول تکلا نظ ہوی یک مزا زونی لائزی ہموسو
 بینستا کنوزی مؤلا زبی عرشے ربی فرشے طبی گوشے کُند صاحب بخشند بازوقتی زواں مُصنّفے اوا نہکوال دُعا ظو کوزود شاہے نزد
 وزیومولزا نؤرے جہاں رُشنائے جہاں بدستے دُعا ہستے خُدا زاکیزین ولجائیلی مزبکلی توزنتو فرشے عرشے نؤی کوتے کوی صفاتے دوی
 بذاتے نؤی عرشوں وجا فرشو ذمہ نؤرے چنہ تاریکے ونہ تعلقے دو جہاں مُتعلقے رہنما خُدائے کھزند رسولے فرزند گوبندے کُند شبدے بھینگ
 نزیولے تُرنگ نیترے کُند قدمے بخشند روزے سبب شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ جی استنوجو زاوکی مجد رسولے حمد کائناتے کُند خاکے زود
 روئمائی تسد چشمے عبد حکمائے شبد کلامائے کلمہ کائنات اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جگ چوکڑی عدد دادو شمار اپنے وچ رکھائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند سدا ضلع گرداس پُر مہنگا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے بھکتو ویکھو پرہو دا دیس وڈا، وڈے دی وڈی وڈیاں۔ جس نے اپنے حُکم دا اک نشانہ گڈا، چاروں کُنٹ رہیا جھلاٹیا۔
 حُکم دیوے سندیسہ سدا، نرگن سرگن آپ اٹھائیا۔ میں وی اٹھ اٹھ بھجّا، بھجیا واہو داہیا۔ مینوں رستے وچ رتے وچ روندیاں
 دسیاں ڈڈاں، چیک چہاڑا رہیاں پائیا۔ پھر میری نگاہ گئی وچ کھڈاں، بن نیناں نین تکائیا۔ پھر آواز سنی مقبریاں والیاں ہڈاں، دروہی
 کر سُنائیا۔ میں حیران ہو کے اپنے اندروں اپنا وچار کڈھا، کہہ کے دتا سُنائیا۔ وے پیر پیغمبرو تہاڈے محبوب دا کپڑا اڈا، مقام کون
 اکھوٹیا۔ کی اوہ سانڈھنی سوار کہ شاہ آسوارا دے گدھا، کون سوامی سوہیا پائیا۔ کی اوہ مٹر پیارا دیونہارا دغا، جُگ جُگ اپنا ویس
 وٹائیا۔ کی اوہ چہتردھاری کہ چہتر جھلائے چہبا، اپنا کھیل کھلاٹیا۔ میں سندیس سُنیا اوہ بے پرواہ بے حدا، حداں وچ کدے نہ آتیا۔ نہ
 کدے کٹاوے لبان، مچھ داہڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لوک مات ملدا نال سبنا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جو تارنہارا کُلا کُلا جڈا، یدی اپنا
 پردہ لاہیا۔ نارد کہے میں ہور آگے ودھا، قدماں قدماں پندھ مکائیا۔ مینوں اک آسو دسیا بگا، چارے سُنب وکھائیا۔ میں نیتر میٹھا کھبّا،
 سجّ نال تکائیا۔ اوہدے والاں بدھا تگا، مؤلی تند سہائیا۔ اوہدا شاہ آسوارا دسا نڈھا، رُوپ رنگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے جن بھکتو پرہو دا کڈا وڈا وپہڑا، گرہ دو جہان
 سہائیا۔ پتہ نہیں ایتھے وسے کپڑا، وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر لکھ چوراسی بالے نڈھے، بھجن واہو داہیا۔ سچ سہنجنا سوامی دا
 دسیا کپڑا، نو کھنڈ کپڑکی نو دوار سہائیا۔ جتھے چاروں کُنٹ جھپڑا، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ جُگ جُگ سب نوں لائے اکھپڑا، دین
 دنی دئے بدلائیا۔ اُلٹا دیوے گیڑا، چکرورتی چکراں وچ رکھائیا۔ کرے حق نیڑا، عدل انصاف اک کھائیا۔ جن بھکتاں اُتے کرے مہرا،
 مہر نظر نال ترائیا۔ ہُن کلجگ میٹے اندھیرا، اندھ اگیان گوائیا۔ رُوپ دھر کے شیر شیرا، سنگھ سنگھ بھبک لگائیا۔ پچھے وقت لنگھ
 گیا ہتھیرا، دین دنی دے ڈھولے گائیا۔ آگے حُکم چلے پرہو کہے ایہ میرا، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، نور نورانہ

دُگمگائیا۔ مڑھی گوراں کرے نیڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سہاؤنہارا ساچا ڈیرہ، سچکھنڈ سچ دے وڈیائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند سدا ضلع گرداس پُر جریل سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو پرہو دی کڈی وڈی دھوولی، دھرم دی دھار دیاں جنائیا۔ جیہڑی اُس دی لکھ چوراسی نال موئی، مو لا اپنی رُت وکھائیا۔ کھیل کدا رہے ہوئی ہوئی، جُگ چوکرئی ونڈ ونڈائیا۔ جگت ووبار وچ کدے نہ کرے توئی، دھیرے دھیرے اپنا کھیل کھلایا۔ سب دے اقرار تگے قوئی، گول نین ویکھ وکھائیا۔ چار جُگ دے شاستراں جانے بولی، کی انبولت راگ درڑائیا۔ ہر گھٹ اندر رسیا پھولی، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ سنت سہیلے لہے ہم جولی، سجن ساتھی آپ بنائیا۔ نام کنڈے ترازو تولی، دوسر ہتھ نہ کدے (پھڑائیا)۔ جنہاں دی اندر بجر کپاٹی کھولی، درشن دیوے چائیں چائیا۔ ستگر شبد بن کے ڈھولی، جگت ستیاں لے اٹھائیا۔ اپنی دھار رکھ وچولی، وچلا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنی دا کڈا وڈا وستھار، چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ چارے کُنٹاں پہریدار، اُتر پورب پچھم دکھن سیو کھائیا۔ چارے وید کرن پُکار، کوک کوک سنائیا۔ چارے جُگ کرن اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ چارے کھانی کرے پُکار، کوک کوک سنائیا۔ چارے بانی دے ادھار، امرت میگھ میگھ دے برسائیا۔ چارے منزل کر تیار، رستہ دیوے چائیں چائیا۔ چارے یار کر ہوشیار، یاری یاراں نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے جن بھگتو دھرنی کڈی لمی چوڑی، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جس دے اچے نیویں تھان لائی نہیں پوڑی، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جو دوسرین پھرے دوڑی، بھجے واہو داہیا۔ جس دی ترسنا نہیں کوڑی، وکھ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ ویکھو کردی بھڑی بھڑی، کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکالے کری غوری، گہر گور (دھیان) لگائیا۔ مینوں لئی جانڈے ٹھگ چوری، کلجگ لٹوآ نال ملائیا۔ میرا پریم رس جانڈے بھوری، بھورا بھورا میرا سب کجھ گیا

لُٹائیا۔ میں ہو گئی کوچھی کھلی کوہڑی، بلہین دُہائیا۔ میرے صاحبِ سوامی میری دھرم نال بنا دے جوڑی، دھرنی رو کے واسطہ پائیا۔ نارد کہے میں آگے ہو کے دتا ہوڑی، ایویں نہ کُراٹیا۔ اوہ تک کلجگ آیورہ گئی تھوڑی، سماں بیٹھا پندھ مُکائیا۔ اک صاحب تے رکھ ڈوری، جو ٹٹیاں گندھ پوائیا۔ شبد آواں سُن گھنگھوری، جو پِن کتاں رہیا سُنائیا۔ تیری قسمت ہونے متھوری، بھاگ ہین رہن نہ پائیا۔ تُوں ور پاؤنا جہا لوڑی، پرہ دیونہار گوسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُکاد جُک چوکرئی جن بھگتاں سدا سدا سد اپنے سنگ رہیا توری، تُرت اپنی دیا کھائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند نوشہرا ضلع گرداس پُر گربخش سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو مانو اپنے صاحبِ دا رنگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ آتم پرما تم بناؤنا سنگ، دو جہاناں وجدی رہے ودھائیا۔ نام ندھانا سُننا مردنگ، نرگن سرگن کرے شنوائیا۔ دین دُنی دی دھار جانا لنگھ، مذہب شرع نہ کھئے اٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرنی بھنگ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پاربرہم برہم ماننا سچ اند، سُکھ سُکھ وچوں اُچجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ہووے وقت سہیلا، مات لوک ملے وڈیائیا۔ آتم پرما تم کراؤنا میلا، جگت وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ اک گھر سہاؤنا گرو گُریلا، ستگر شبدی وجدی رہے ودھائیا۔ سوامی ٹھا کر ملے سہیلا، سجن اگم اتھاپیا۔ جس دا دھام نویلا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ اپنی کھیل کلجگ رہیا کھیلا، خالق خلق نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو آتم ہووو سارے درشی، جگ نیتراں لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لامرت میگھ رہیا برسی، نجھر جھرنا امرت رس آپ چوائیا۔ جگت واسنا ترکھا رہے کھئے نہ ترسی، کلپنا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ دیوے مان وڈیائی اُتے دھرتی، دھرنی دھرت دھول دھول چارے کُنٹ خوشی بنائیا۔ اوہ سوامی ٹھا کر شرطی، شرطیہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ پریتم ماہی عرشی، دو

جہاناں ہوئے سہائیا۔ جس نام کلمے دی گر اوتار پیغمبران دتی پرچی، پراچین دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ میں خبر دساں اُس دے گھر دی، بھیو
 ابھیدا مات اٹھائیا۔ اوہدی صورت مورت نرائن نر دی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ (اوہدی) ناد تورت دو جہان وجدی، برہمنڈاں کھنڈاں کرے
 شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ جن بھگت کہن ساڈا صاحب سوامی
 ایکا، ایکنکار سیس نوائیا۔ جس دے چرن کول ساچی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جو کرنہارا بڈھ بییکا، ڈرمت میل دھوائیا۔
 سو سوامی بن کے نر نریشا، نرگن نرور لئی انگڑائیا۔ جو رہے سدا ہمیشہ، جگ چوکڑی حکم ورتائیا۔ جس دا سروپ دس دسمیشا،
 گوبند اکمڑا ماہیا۔ جو سب دا پورا کرے لیکھا، چار ورنان لہنا دے چکائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں اوتار پیغمبران
 گروآں ویکھ وکھائیا۔ جو پھرنہارا دو جہان پردیسا، پردیسی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ اوہ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر جوتی دھار
 بدل کے بھیسا، نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ اپنا کھیل کھلائی۔ جس نوں اوتار کرن آدیسا، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا پُرکھ اکال اکم، جگ نیتر نظر کیسے
 نہ آئی۔ اوہدا میلا نال آتم برہم، پاربرہم بے پرواہیا۔ ست سچ اُس دا دھرم، دین وند نہ کھئے ونڈائیا۔ جنی ککھ نہ لئے جرم، جنم مرن وچ
 کدے نہ آئی۔ جو سب نوں دیونہارا سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ اوہ دی وڈیا اوتار پیغمبر گرو پڑھن، نش اکھ دھار سمجھائیا۔ پوڑی
 پوڑی منزل چڑھن، نام ڈنڈے ہتھ ٹکائیا۔ سو مالک خالق کرنی کرن، کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو جن بھگتاں کھولے نیتر ہرن پھرن، لوچن نین
 نین کھلائی۔ سو مہربانا مہربانا مہربانا مہر آیا کرن، نگاہ مہر والی اٹھائیا۔ خالی بھنڈارے آیا بھرن، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ جن بھگت کہن
 نارد آد جگاد اوہے توں سارے ڈرن، بھے بھو وچ سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے شبدی دھار بندھائے لڑن، پلو گنڈھ نہ کھئے کھلائی۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند اوگرا ضلع گرداس پُریاں سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو راوی دی ریت مارے چیکاں، چیک چھاڑا رہی پائیا۔ بنا انگلاں توں کھچی جائے لیکاں، لائن لائن نال بدلائیا۔ بنا اکھیاں توں ویکھ رہی تریکاں، تواریخان دھیان لگائیا۔ جس دیاں چار جگ ہندیوں رہیاں تصدیقاں، شہادت اوتار پیغمبر گر بھگتائیا۔ کون ویلا اوہ پوریاں کرے امیدان، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ ستمکھ درشن کران اپنے دیدا، ٹوری چند چند رُشنائیا۔ میریاں غفلت وچوں کھلن پیندا، ڈھنی ناد شبد کرے شنوائیا۔ جس دا کھیل سدا پیچیدہ، باطن سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب بے پرواہیا۔ نارد کہے راوی دی ریت نیت رہی نیر وحہ، نیناں چھپر لائیا۔ بنا ہتھان توں کرے دُعا، واسطہ رہی پائیا۔ کریا کر میرے مہرواں، مہربان تیری سرنائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرے پار کنارے ذبح ہندی گان، بنسری والا کاپن رہیا درسائیا۔ ادھروں محمد اشارے رہیا کرا، چار یاراں نال جڑائیا۔ سارے کوکن واحد اک خدا، خود مالک بے پرواہیا۔ جو امام امامائے ویس وٹا، نور نورانہ نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ریت کہے میں کی دساں، کہن کچھ نہ پائیا۔ نالے روواں نالے بسناں، سندیسے دیاں درڑائیا۔ بالمیک نے ایتھے لکھی اُس رام دی کتھا، جس نوں کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ میں یتھارتھ دساں یتھا، یدی یدی دیاں درڑائیا۔ جس دے حکم نال راون گڑھ ہنکاری ڈھٹھا، ہوئے دتی مٹائیا۔ اوہ سوامی پھرے تھھا، بھجے واہو داہیا۔ تگے پتھر اٹاں، پابناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا آد جگاد جگ چوکرئی لیکھا لکھا، لکھت بھوکھت اپنے نال رلائییا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند اوگرا ضلع گرداس پُر تریلوک سنگھ دے گرہ *

ریت کہے میرے اُتے پانی دھار وہندا، دوس رین واہو داہیا۔ مینوں صُبح شام سندیسے دندا، کہہ کے رہیا سُنائیا۔ اوہ کھیل تک لے دشا لہندا، لہندی دشا اکھ اُٹھائیا۔ جتھے محمد دا مُکن والا پیندا، صدی چوڈھویں بیٹھی آس رکھائیا۔ حضرت موسیٰ کوہ طور نور ظہور جس صاحب دا لہندا، اوہ لبھان توں باہر رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیا۔ ریت کہے میری آسا بہ پُرانی، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ میری ستجگ تریتا دواپر کلجگ جان سکے نہ کھئے کہانی، کہاوت کہن کھئے نہ پائیا۔ میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دی رانی، جس دی رعیت آد انت جگا جگنت اکو نظری آئیا۔ جس دا توں میرا میں تیرا ایہو ڈھولا اگمی بانی، دوسر راگ سُنن کھئے نہ پائیا۔ جو مالک خالق دین دُنی دا جان جانی، گھٹ گھٹ اپنا آسن لائیا۔ تس صاحب وٹھو قُربانی، اپنا آپ اوسے دے قدم ٹکائیا۔ جو کرنہار مہربانی، مہربان محبوب بے پرواہیا۔ جس دے حکم اندر چاروں کُنٹ کوڑ دی چڑھی طغیانی، میرے ت ت دین دُہائیا۔ اوہ عیسیٰ دا پتا اسمانی، نور نورانہ نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شاہ سلطانی، شہنشاہ دو جہان اکھوائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند اوگرا ضلع گرداس پُر ہردیپ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے ریت اپنا دے دُکھ، دُکھی ہو کے حال سُنائیا۔ مینوں پرہ ملن دی بھکھ، جگ چوکڑی راہ تکائیا۔ میں جس دی جنی وچوں گکھ، مینوں جنم دین والی کھئے نہ مائیا۔ میری اوسے نال شہنجنی ہووے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ اوہ سوامی ابناشی اچت، پرہ میرا ماہیا۔ جو دیونہارا اپنا سُکھ، سُکھ ساگر روپ بنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹے لٹ، لٹیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نہانی کوچھی کھلی امرت جام پیا دے گھٹ، امیوں رس آپ چوائیا۔ میرا لہنا دینا جائے مُک، باقی اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے ریت، پرہ ساچا دیا کھائیکا۔ دین دیال ویکھ وکھائیکا۔ روپ انوپ آپ

پرگٹائیگا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ پُرکھ بدھاتا نظری آئیگا۔ تیرا تٹ کنارہ آپ سہائیگا۔ بھيو ابھید اگم کھلائیگا۔ چارے ویدان راگ جنائیگا۔ اچھل اچھلا رُوپ بنائےگا۔ تیرا سہا کے سچ محلا، سنگھاسن اکو اک وڈیائیگا۔ اوہ پھردا جلا تھلا، مہیئل کھوج کھجائیگا۔ سوامی اک اکلّا، اکل کل دھاری پردہ لاپیگا۔ جس دا بھانا کدے نہ ٹلا، اٹل حُکم اک سُنائیگا۔ جوتی شبدي دھار ہووے رلا، سمبل اپنا دیس وسائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ویکھ وکھائیگا۔ ریت کہے نارد میں سُنیا سچ سندیسہ، نو نو سپس جھکائیگا۔ اوہ صاحب دُھر نریشا، نر نرائن وڈ وڈیائیگا۔ جو رہے سدا ہمیشہ، جنم مرن نہ رُوپ بدلائیا۔ جس دی مچھ داہڑی نہ کیسا، نہ کوئی مؤنڈ مُنڈائیگا۔ اوہ جگ چوڑی سب دا ویکھ لیکھا، پچیا نظر کھئے نہ آئیگا۔ جس اتھ جھگڑا مُکاؤنا مُلا شیخا، مسائکان پندھ مُکائیگا۔ دین دُنی دی بدل دیوے ریکھا، رکھیاں مُنیاں بھيو کھلائیگا۔ اوہدا نام ڈنکا وجے ایکا، ایکنکار کرے شنوائیا۔ سب نے اُس تے رکھنی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیگا۔ جن بھگتاں کرے بُدھ بیکھا، ڈرمت میل دھوائیا۔ ترے گن تے لائے نہ سیکا، اگنی تے گوائیا۔ چرن چُھائے تیرے اُتے راوی دیئے ریتا، رنگ رتھا دُھر دا ماہیا۔ ٹوں پچھلا یاد کرنا چیتا، چیتن ہو کے سُر ت کھلائیگا۔ جو آوے تیرے گھاٹ تیرے دیسا، تیری جوہ دئے وڈیائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکا نیتا، نیت نوت اپنا حُکم ورتائیگا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند اُجھ دریا دے کندھ دُپہر دے سمیں وبار بویا *

نارد کہے میں سب کچھ لیا بُجھ، میری بودی بھيو دتا کھلائیگا۔ جیہڑی آسا بالمیک رکھی گجھ، اپنے اندر دھیان لگائیگا۔ نالے اشارہ کیتا تریتا جگ، بن کھنڈی ہو کے دھیان لگائیگا۔ جس ویلے کلجگ اوڈھ گئی پُج، پوجا رام نہ کھئے وڈیائیگا۔ میرے رام دا رام میرا لہنا دئیگا اُتے اُجھ، اُجلا میرا مُکھ کرائیا۔ جس دے کول پیار دا پرساد ہووے گا کُجھ، وست وست وچوں ورتائیگا۔ مینوں پوری دیویگا سُجھ، سُدی ودی دا پندھ مُکائیگا۔ نارد کہے میں وی آوانگا کُد، بھجّان واہو داہیا۔ نالے بالمیک اشارہ کیتا رام راون دا ہووے یُدھ، قلم ایسے تھان

چلائیآ۔ نالے اپنی کھپری وچوں کڈھ کے ددھ، زمیں نال دتا چھہائیآ۔ اودھروں اک شیر پیا بُک، اپنی بھبک لگائیآ۔ مُنہ لیا چُک، بالمیک ول تکائیآ۔ بالمیک گائی ٹک، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ سنگھ اوتھے گیا رُک، نین زمیں اسمان اٹھائیآ۔ پھیر بولیا وچوں مُکھ، اپنی آواز درڑائیآ۔ چاروں کُنٹ ڈنڈاوت وچ گیا جھُک، نو نو سیس نوائیآ۔ پھیر کوک پُکاریا، جس ویلے کلجُک کوڑ پائی لُٹ، لُٹے جگت سنساریا۔ دین دُنی بھاگ جان نکھٹ، ہووے نہ کھئے سہاریا۔ آتم پرما تم ناتا جائے تُٹ، ملے میل نہ جوت نرنکاریا۔ اوس ویلے پرگٹ ہووے ابا نشی اچت، پاربرہم پرہہ رُوپ نیاریا۔ ستگر شبد سہائے رُت، رُتڑی اپنے نام وڈیا رہیا۔ دھرنی دا ضرور ویکھیگا دُکھ، دُکھیاں دُکھ مٹا رہیا۔ اودوں اتھے تڑھنویں ہندے سی رُکھ، سنگتھن سب دا اک وکھا رہیا۔ بالمیک پیار وچ سیکدا سی دُھپ، پروشٹا چیت سہا رہیا۔ پھیر بھر کے ریت دی بُک، اپنے سیس اُتے ٹکا رہیا۔ پھیر قلم دی پھڑ کے نوک، زمیں اُتے لکھا رہیا۔ پرگٹ ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا نظری آ رہیا۔ جتھے نہ کوئی قلعہ نہ کوئی کوٹ، گرھ بنک نہ کوئی سہا رہیا۔ اودھروں براہمن آ گیا کھچروٹ، متھے تلک دیکھا رہیا۔ بالمیک دتا ٹوک، ٹوں کیہڑا رام دھیا رہیا۔ کِس دے ملن دا شوق، کِس دا لیکھ بنا رہیا۔ کتھے جاویں پہنچ، کیہڑا پنڈھ مُکا رہیا۔ بالمیک کہا جس دا لیکھا نہ جست نہ ٹانک، حصے ونڈ نہ کھئے ونڈا رہیا۔ میں اوسے دا گاواں سلوک، سوہلا راگ سنا رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگا رہیا۔ نارد کہے بالمیک نے کھپے پنچے نال مٹی دبی، زور نال دبائیآ۔ اوہنوں نظری آئی جوت ربی، نور نور رُشنائیآ۔ شبد سندیس دتا کلجُک پرگٹ ہوواں پروشٹا ہووے پوہ چھبی، جوت جوت ڈگمگائیآ۔ نور الابی بن کے ربی، ویکھاں تھاون تھائیآ۔ بالمیک قلم بھنّ دتی ادھی، توڑ کے دتی وکھائیآ۔ جھٹ حُکم ہویا جس ویلے آئی چوڈھویں صدی، صدقہ تیرا ویکھ وکھائیآ۔ جس مٹی خاک اُتے تیری لگی گدی، اوسے تے اپنا آسن لائیآ۔ اودھروں پون ٹھنڈی وگی، اپنا بل دھرائیآ۔ بالمیک نے پُٹھی کر کے ادھی، پنچے نال دبائیآ۔ اونے چر نوں راہی سیدا آیا اُس دے کول سی ڈبی، اُس اگنی دتی جلائیآ۔ پھیر کھلو گیا ہتھ بدھی، سیس پریم نال نوائیآ۔ پلویں کھول کے روٹی ادھی، بالمیک آگے ٹکائیآ۔ جھٹ نارد کہے ایہہ مینوں بھکھ لگی، مینوں دے کھوائیآ۔ جھٹ آواز آئی ربی، ایہہ حُکم دھردرگاہیا۔ ایہدا لہنا دینا پھیر ہونا کنارے ندی، وہنا

رنگ رنگائیا۔ جدوں پُرکھ اکال دی جوت جگی، تیرا مائس جنم دینا بدلائیا۔ ایسے کارن پچن سنگھ نوں ایہہ دھرتی لبھی، پورب لیکھا بالمیک والا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھکوان، لیکھا دیوے سرب سرگی، سورپیر وڈ وڈیائیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند سنمل سکور ضلع گرداس پُر پچن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میرے کول اگئی کتاباں، کتب خانیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ جس وچ اُس صاحب دیاں محراباں، جس دا محل اٹل ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں اوسے دی دھار دا بنیا حق احبابا، مِت پیارا یار اکھوئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب دا شمار کردا رہیا تعدادا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ سُن دا رہیا شبد اگئی نادا، بن سرون کتاں شنوئیا۔ حق وچوں حق بدلدی رہی آوازا، نام کلمہ کلمہ نام بدلائیا۔ نُوں تکدا رہیا غریب نوازا، جو نُوں نُوں ڈگمگائیا۔ شاہو بھوپ دو جہاناں راجا، شہنشاہ اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے میری کتاب دا ویکھوں پہلا اکھر الف، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جس وچ شرع نے لیا حلف، شریعت سنگ نبھائیا۔ دوسرے کرنی پئی نہ کھئے تکلف، دردی درد نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ لیکھا اُس صاحب دا جو سوامی سدا مُتعلق، پروردگار نُوں الہیا۔ جس دا لہنا دینا چار یار محمد سنگ تعلق، طرفداری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ حُکم سندیسہ دُھر فرمان دیوے صدی چوڈاں دے مُتلق، جس دا مُتالیہ عقل بُدھی کرن کھئے نہ پائیا۔ اوبدا نشانہ تگُو اُتے خلق، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نُوں الہی جھلک، گوبند گر گیا درڑائیا۔ اُس دا سُنجننا ہونے وقت، نرگن دھار لئے انگڑائیا۔ پکڑ اُٹھائے چوڑاسی وچوں بھکت، بھکون اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پرماٹم دیوے شکت، شخصیت اکو اک سمجھائیا۔ بودھ اکادھا ہو کے آوے پرت، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ رُت سُنجنی کرے دھرت، دھول دئے وڈیائیا۔ جودھا سورپیر بن مرد، مرد مردانہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ غریب نائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہونے سہائیا۔ جس دے (کول) نو سُو چرانوے چوڑی جگ دی فرد، اوتار پیغمبراں گرواں لیکھا اپنے ہتھ

رکھائیا۔ اوہ شرع چھری میٹے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میری کتاب وچ اگے نام، اکھراں وچ لکھن کھئے نہ پائیا۔ میں بنا نیتراں توں پڑھے تمام، بنا کاغذاں سوہیا پائیا۔ جتھے سارے ویکھے غلام، پیغمبر گر اوتار سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دا اک نظام، نوبت نام حق وجائیا۔ جگ جگ بدلدا رہے اقدام، قدیم دا مالک ڈھردرگاہیا۔ جس نے لہنا دینا لیکھا پورا کرنا اسلام، اسم اعظم دئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں میٹنا نشان، نشانہ کوڑ دئے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ایک دسے حکمران، حکم حاکم اک جنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر گائے اکو نام، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار امام، نور نورانہ نور الایہیا۔ کل کلکی کھیل ہووے مہان، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ نہکلنک والی بن دو جہان، دوسری اپنی کھیل کھلائییا۔ سمبل سہا کے سچ مکان، مڑھی گوراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دی بولن والی نہیں زبان، تتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ شبہ گرو ستگر ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نام ست ویکھے مار دھیان، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں دیوے برہم گیان، آتم ودیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگون اپنا بھیو چکائیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پور سنتوکھ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میرے کول ثبوت لکھتی، حکم نامہ ڈھردرگاہیا۔ جس دے وچ ذات گرمکھ اک اک دی، جوت اک نال مل کے اک روپ سہائیا۔ جنہاں دی آتم پرما تم سکھ دی، سکھیا ستگر وچ سہائیا۔ اوہناں دی پوجا مک گئی پتھر اٹ دی، پاہن سیس نہ کھئے نوائیا۔ سرتی اکو صاحب چرناں وچ ہووے ٹکدی، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جتھے اکو بخش وڈے نگ دی، اوچاں نیچاں ملے وڈیائیا۔ ایہہ کھیل پرہو دی سہنجی تھت دی، وار تھت نو نو سیس جھکائیا۔ محمد دسے نت نوت دی، جگ جگ بھگتاں سنگ نیہائیا۔ اگلی کھیل انوکھے بت دی، بتکاری ہو کے ویکھے وکھائیا۔ اوہ ویکھو صدی چوڈھویں پندی، نیترو رو رہی کر لائیا۔ مینوں یاد محمد والی چٹ دی،

جو کلمے کلاماں توں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ نارد کہے میرے کول پُرانیاں خبراں، بے خبرو دیاں جنائیا۔ میں پھردا آیا اتوں امبراں، دھرنی دھرت دھول اُتے پھیرا پائیا۔ میں چار جُگ دے ویکھدا رہیا سوہیرا، خوشیاں والے خوشی دے ڈھولے گائیا۔ میں جان دا رہیا دل دیاں اندراں، انتشکرن ویکھاں خلق خُدائیا۔ میں وعدے قؤل اقرار تگاں پیغمبراں، جو پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ میں پھراں مٹھاں مندران، مسجداں کھوج کھوجائیا۔ میں حیران ہو گیا چاروں کُنٹ ہوئیاں اندھیریاں کندراں، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ نو کھنڈ دے وانگ کھنڈراں، نگر کھیڑا سوہیا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں توڑنہارا انتر نرنتر چندرا، ترے گن اتیتا، ترے گن دا پنڈھ مکائیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر سوہن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں ویکھیا لاتصویر، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جو شاہ شہانہ بے نظیر، پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس شرع توڑنے زنجیر، دین دُنی دئے بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے اخیر، آخر لیکھا دئے مکائیا۔ پرگٹ ہو کے پیراں دا پیر، پارہم پت پریشور اپنا حکم ورتائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دیوے دھیر، ستاں دیپاں ہوئے سہائیا۔ دھرم دی دھار بدل دئے تقدیر، تدبیر اپنی آپ جنائیا۔ ایک رنگ رنگائے شاہ حقیر، فقیراں اپنی گود اٹھائیا۔ اکو نام دی کر تقریر، تحریر اکو اک سمجھائیا۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر جاگیر، زمیں اسماناں اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ ستجگ دی نویں کرے تعمیر، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیر، قبران توں باہر درڑائیا۔ میرا شہنشاہ پاتشاہ سب دا دستگیر، زرویر اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے میں پچھلیاں دساں خواہشاں، جو پیشین گوئیاں نال وڈیائیا۔ مقبریاں وچ پکارن لاشاں، کوک کوک سُنائیا۔ دُھر امام بدلنا پاسا، کروٹ اپنی لئے بدلائیا۔ جس چوڈاں طبق کھلاؤنا خلاصہ، خالق خلق دئے درڑائیا۔ اُس دا نور جوت ہوئے

پرکاشا، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ صوفیاں بھگتاں دئے دلاسا، من منسا پور کرائیا۔ جگت وشیاں توں باہر دیوے وشواسا، وشو دا بھیو چکائیا۔ جس نوں سارے کہندے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ اوہ کلجگ اتم پاوے راسا، نرگن سرگن سرگن گوبی کاہن کھیل کھلائیا۔ جس نوں جھکدے پرتھی آکشا، منڈل منڈپ ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شاباشا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس کلجگ میٹی اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند کرے رُسنائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام اگتی داتا، دیاوان ہو کے آپ ورتائیا۔ آتم دھار بن کے پتا ماتا، پرم پُرکھ اپنی گود ٹکائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذاتاں پاتاں، اوچاں نیچاں ایکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن سد پوریاں کرے آساں، ترسناں ترکھا کوڑ دئے گوائیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند سنمل سکور ضلع گرداس پُر اوتار سنگھ دے گرہ *

نادر کہے میں ستجگ تریتا دواپرویکھیا بدلا، جگ جگ اپنی اکھ اٹھائیا۔ بُن کلجگ ویلا ویکھنا عدل دا، حق انصاف کون کرائیا۔ کیوں جگت جہان کھیل بنیا مقتول قتل دا، دین مذہب کرے لڑائیا۔ مان رہیا نہیں کیسے عقل دا، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جھگڑا دسے تن سریر شکل دا، بُتخانے رہے گرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حُکم اک سنائیا۔ جگ چوکڑی رہیا نسدا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ نارد خوشیاں دے وچ دسدا، کلجگ انت رہیا سنائیا۔ کھیل تگنا اوس الکھ دا، الکھ اگوچر جو بے پرواہیا۔ جیہڑا دین دُنی پلندا، پلکاں وچ کھیل کھلائیا۔ اوہ روپ انوپ سمرتھ دا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو رتھوہی بنیا کلجگ رتھ دا، چاروں کُنٹ آپ بھوائیا۔ اتم لیکھا ہووے سبب دا، ستھر یارڑا دئے گواہیا۔ کھیڑا دسے بھٹھ دا، کوڑی کرپا اگنی نال جلائی۔ صدی چوڈھویں ویکھو وقت ٹپدا، ٹاپوآں توں پرے دُبائیا۔ جو محمد اشارہ کیتا اکھ دا، نیتراں نال جنائیا۔ چار یار اوسے دا واسطہ گھتدا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ محبوب امام آوے حق دا، حقیقت ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے اوسے دا جوت دیپک جگدا، دو

جہان کرے زُسنائیا۔ شبد اگتی ناد وجدا، گرہ مندر رہیا درڑائیا۔ جس کھیل مٹاؤنا کلجگ اگنی آگ دا، امرت میگھ برسائیا۔ اوہ بھگت سُپیلے لبھدا، گر گر گود ٹکائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا آر پار حد دا، حدو داں کرے صفائیا۔ اوہ نور نورانہ سورے سرگ دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دین دُنی مذہب دا، شرع شرع وچوں ویکھ وکھائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سنل سکور ضلع گرداس پُر چرن سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میرا لیکھا دو جہاناں، نرگن زرویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کھیلاں کھیل زمیں اسماناں، برہمنڈاں کھنڈاں دھیان لگائیا۔ جو حُکم سندیس دیوے سری بھگوانا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ وشن برہما شو جنائے ترانہ، ثریا توں باہر درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں سندیس سمجھائے مہانا، مہا کتھ کتھ سُنائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پھر کے جامہ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میں نو نو کران پرناما، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سُلطانا، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ نوری نور نور اماما، عملاں توں ربت نور الاہیا۔ ست سرُپ نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جو ویکھنہارا زمیں اسمانا، اسم اعظم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں دھر حُکم دساں کلام، کائنات درڑائیا۔ کی کھیل کرے دھر امام، پیرن پیر بے پرواہیا۔ جس شرع دا تکنا نشان، شریعت ویکھے تھاون تھائیا۔ جس حضرتاں دتے پیغام، کلمے اکھراں والے سمجھائیا۔ سو جوتی جاتا ہو مہربان، محبوب اپنی کل پرگٹائیا۔ نو ست ویکھے مار دھیان، پن نیناں نین اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھے مان، دھرم دی دھار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ کھیل نیاری، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کِریا پار کیناری، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سو کلجگ اتم ویکھے اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ سو حُکم سندیس دیوے ایکا ایکنکاری، اکل کل دھاری

آپ دِرڑائیا۔ لہنا دینا پورا کرے سنگ محمد چار یاری، اُمت اُمتی بھیو رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا انت کنت بھگونت کرے خواری، دھرنی دھرت دھول دھول رووے مارے دھاپیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد اناد کرے جیکاری، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ جھٹ نارد کہے میرے کول بہت پُرانا رُفہ، بن اکھراں دیاں وکھائیا۔ جس دا نشانہ کدے نہ اُکا، تیر انیالا تیر چلائیا۔ جس دا پندھ کدے نہ مُکا، جگ چوکرئی بھجے واہو داہیا۔ اوہ صاحب سوامی تٹھا، دُھر فرمانا رہیا دِرڑائیا۔ کلجگ اتم جانا کٹھا، کوڑی کیریا سنگ بنائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ناتا جانا تٹھا، تٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ شرع شریعت میٹے پھٹا، پھٹکل دسے کوڑ لوکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچتا، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ دھرم دی دھار سہائے رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے میرے کول اگمی دھار چٹھی، نراکھراں نال ودیائیا۔ جگ نیتر کسے نہ ڈٹھی، ودیا پڑھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس وچ سمت شہنشاہی نو وساکھ پنج دی متی، متر پیارے دتی سمجھائیا۔ کسے دا رہے کھئے نہ ہتی، بتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ سُرَت شبد مات ہووے نہ ٹکی، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جھگڑا پینا پتھر اٹی، پابن دین دُبائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دی سمجھ آئے کسے نہ لپی، بے زباں کی اپنی حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار نرویر نرنکار کسے نہ دسی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگم اتھاہ اک اکھوائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مراج ضلع گرداس پُر سنسار سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد سندیس رہیا سُنائی، دو جہان نوجوان کرے شنوائیا۔ میں آد جگاد دا پاندھی راہی، جگ چوکرئی بھجان واہو داہیا۔ کھیل تگاں تھل اسگاہی، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ چاروں گنٹ اکو دسے سب دا ماہی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی وشن برہما شو سیو رہے کھائی، سنساری بھنڈاری سنگھاری نو نو لاگن پائیا۔ اوتار اوتر کرن نمسکاری، ڈنڈاوت وچ سپس جھکائیا۔ پیغمبر بن کے برخورداری، خود مالک سجدہ سپس نوائیا۔ ستگر بول بول جیکاری، اوسے دا ڈھولا گائیا۔ اوہ پرم پُرکھ نرنکاری، نرویر نور الاہیا۔

جو کلجگ اتم پاوے ساری، چاروں گنٹ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم ہر سوامی، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم کرے کھیل مہانی، مہا کتھ نہ کھئے درڑائیندا۔ جودھا سور بن نوجوانی، مرد مردانہ ویس وٹائیندا۔ خالق خلق ہو نور نورانی، شمع نور جوت چمکائیندا۔ امام اماماں شاہ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیندا۔ نہکلنک کل پھر کے بانی، رُپ انو پ درسائیندا۔ سمبل گرہ کھیل ندھانی، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی جان جانی، چارے کھانی پھول پھولائیندا۔ جن بھگتاں کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیندا۔ ستگر شبد کہے پرہ کرے کھیل اپارا، اپرمپر وڈ وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ کے پاوے سارا، مہاسارتھی دھردرگاہیا۔ لہنا دینا جگت جہان ویکھ اوتارا، بھوش بھوکھتاں نال ملاییا۔ پیغمبران دئے ادھارا، نبی رسولاں جھولی آپ بھرائیا۔ ستگر گرواں گر بنے ورتارا، وست امل اٹل آپ وکھائیا۔ جس دا بھو کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو پرگٹ ہووے نہکلنک کل کلکی اوتارا، جس نون جنے کھئے نہ مائیا۔ جس دا نام کھنڈا دو دھارا، زمیں اسماناں کرے صفائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نیرویر ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس کھیل کھیلنا عرب عربانیاں وچ قابرہ، کائنات دا لیکھا آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگاد دا بکتا، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ میں زرگن سرگن دھار لکھدا، کاغذ قلم سیاہی نال وڈیائیا۔ جگ نیتر لوچن نین کیسے نہ دسدا، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ میں پیارا دلارا اکو پُرکھ اکال پر دا، جو پت پریشور دھردرگاہیا۔ جس دے ستھر گوبند ماہی لٹدا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ اوسے دے چرن کولان وچ ٹکدا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ میرا آد جگاد جگ چوکرئی ایشٹ اک دا، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ جو ونجارا اتم پر ماتم بت دا، پریم پریم سمائیا۔ اوہ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا لہنا دینا چکائے نت دا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ لہنا دینا آپ نچٹھدا، دوا دوسر دویم نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند انتور ضلع گرداس پور چرن سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے پرہو میں بردا تیرے در دا، خاک سار تیری خاک رمائیا۔ دوس زین سیو کردا، نو کھنڈ پرتھی بھجان واہو داہیا۔ سر تیرے چرن کولان دھردا، نو نو لاگاں پائیا۔ تون میرا کجنا پردہ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ میں تیرے حکم نون پورا کردا، کمی رہن کھئے نہ پائیا۔ پیارا رہن دینا نہیں کوئی تیرے در دا، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ میں کایا مندر اندر وڑدا، منسا من دے نال پکائیا۔ جھگڑا پا کے سیس دھڑ دا، دوہاں کراں حق جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا برخوردار، ساچی سیو کھائیا۔ میری کرنی ول نگاہ مار، نیج نین ویکھ وکھائیا۔ میں چاروں کٹ کیتا دھواں دھار، تیرا نور چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کیتی وبھچار، ککرم کرے لوکائیا۔ اوہ تک لے تیرتھ تٹ کرن پکار، گنگا گوداوری جمنا سُستی مارے داہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ روون زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ میں اپنی کلا سب تھان دتی وکھال، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا بھگت شہیلا بھگتی والا دے کھئے نہ لال، اکئی رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ پھل رہن نہیں دتا مانس دھرم دے ڈال، پت جھڑ سارے دتی کرائیا۔ تون میرا دینا بندھپ دین دیاں، ہر تیری اک سرنائیا۔ میری لیکھ پاؤنی گھال، کیتی گھال اپنے لیکھ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال لینا ترائیا۔ کلجگ کہے پرہو ویکھ لے میری سکھیا، چار کٹ دھیان لگائیا۔ میں کلجگ جیواں کوڑ دی پائی بھچھیا، گھر گھر دتی ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبران دا سندیس بھل گیا لکھیا، اکھراں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا پیار رہن نہیں دتا پیارے متیا، مٹر پیارے ملن کھئے نہ پائیا۔ ہتکار رسیا نہیں آتم پر ماتم ساچا ہتیا، سرت شبد نہ کھئے ملائیا۔ کھیل تک اناشی اچتیا، پاربرہم پرہ دیا کھائیا۔ میں ست دھرم دا بھنڈارا گھر گھر لٹیا، کوڑ کریا دتی ٹکائیا۔ جگت جیواں بھاگ نکھٹیا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ پاربرہم برہم میلا ملاپ تیرا چھٹیا، چھٹی لو نہ کھئے لگائیا۔ خالی روون پنج تت کایا ہتیا، بُتخانے دین دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو جھکا تیرے قدما، قدم بوسی وچ سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں دے دے اُمت نون صدمہ، رسول پیغمبران نال ملائیا۔ لہنا دینا پور کر دے کھیل دس دے وچ عدنا، عدل انصاف تیرے ہتھ رکھائیا۔ تیرا ڈنکا اکو وچنا، چارے کٹ کر

شنوائیا۔ تیرا دیپک اکو جگنا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ کیرپا کر سورے سرینگنا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے میرا نشان نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوڑ گڑیار گڈنا، سچ سچ رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دھرم دوارے کیسے نہ لبھنا، ایہ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سوامی آد جگادی سدا سمرتھنا، سمرتھ سوامی تیری اوٹ تکائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ دینا نگر ضلع گرداس پور لال سنگھ دے گرہ *

چیت کہے میرا پروشٹا ناواں، نو نو چار خوشی منائیا۔ اکو پُرکھ اکال دا ڈھولا گاواں، گا گا شکر منائیا۔ اکو سچ سروور تیرتھ نہاواں، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ اکو پُرکھ اکال ایشٹ مناواں، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو تھان تھنتر سہاواں، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ اکو مانگت ہو کے منگ منگاواں، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ چیت کہے میرا دوس دہاڑ سہنجنا، نو دھار واسنا دئے گوائیا۔ کیرپا کرے آد پُرکھ نرنجنا، ابناشی کرتا ڈھردرگاپیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں سجنا، سگلا سنگ بنائیا۔ جس دے چرن دھوڑ اگئی مجنا، ڈرمت میل نہ لاگے رائیا۔ جس دا انادی ناد وجنا، جگت جہان کرے شنوائیا۔ سو صاحب سورا سرینگنا، دیونہار سدا وڈیائیا۔ لیکھا جانے اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں کھوج کھوجائیا۔ جس اوتار پیغمبران گرواں پورا کرنا چنا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سورا سرینگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ دینا نگر ضلع گرداس پُر مہندر سنگھ دے گرہ *

نو چیت کہے میرا سوامی ٹھا کر ایک، ایکنکار دے وڈیاٹیا۔ میں جس دی رکھی ٹیک، دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ بھگتاں کرے بڈھ بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، اگنی تت گوائیا۔ کوڑی کریا میٹے ریکھ، ست دھرم دھرم پرگٹائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے نیتن نیت، نیج لوچن نین کرے رُشناٹیا۔ آتم پر ماتم بخشے ہیٹ، پنتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں لبھدے کیتی کیت، کوٹن کوٹ بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نو چیت کہے میرا مالک دین دیا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس میرا وقت سمبھالا، سمبل بہ کے کھوج کھوجائیا۔ وست اگم دیوے بن کرپالا، کرپاندھ جھولی پائیا۔ سچ دوار وکھائے سچی دھرمسالہ، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ جس دے پچھے جگ چوکڑی گھالی گھالا، گھائل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اگم اتھاپیا۔ نو چیت کہے میں خوشیاں وچ چاروں کُنٹ تگاں، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ میں ویکھاں مدینہ مکہ، کعبیاں پھول پھولائیا۔ میں کھیل تگاں بؤرا کگا، بھجان واپو داہیا۔ میں نرگن دھار تگاں ستا، ست ستواد کھوج کھوجائیا۔ میرا صاحب سوامی لاپتا، پت پرمیشور نور الاہیا۔ اُس آگے واسطہ گھتا، نو نو لاگا پائیا۔ جیہڑی آسا رکھ کے گیا نانک تپا، تپی تپیشراں باہر دھیان لگائیا۔ اُس دا پہلا اکھر پروان کر لے پیا، پت پرمیشور تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میں جوڑاں بنا ہتھاں توں ہتھا، ہتھیلی ہتھیلی نال ملاٹیا۔ توں صاحب سوامی سمرتھا، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا سمرتھا، سمرتھ اپنی کھیل کھلاٹیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند دینا نگر ضلع گرداس پُر جیتو دے گرہ *

نو چیت کہے میری آسا پُرانی، نو نو سیس نوایا۔ بنا لیکھ قلم توں کھیل مہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ میرا لہنا دینا اُس ہتھ جو سب دا جان جانی، جانہار بے پرواہیا۔ اُس دے چرن کول وٹھو قُربانی، کربلے توں باہر لیکھا دیاں درڑائیا۔ جس دی منزل اک رُو حانی، رُو ح بُت مل کے وجے ودھائیا۔ سو دیونہارا دھرم نشانی، نام نشانہ اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نو چیت کہے میرا اِکو اِشٹ، دیو آتما جس نوں سیس نوایا۔ اوہ سب دی کھولنہارا درِشٹ، بھیو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے بھوکھتاں والی لکھت، لیکھا اور نہ ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ سچ کہے میرا صاحب سلطان، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ جو جیون جُگتی دیوے دُھر دا دان، وست امولک اکم ورتائیا۔ رسنا جہوا انتر نرتت دیوے پین کھان، رسنا رس دُور کرائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر حق مکان، مکہ کعبیاں باہر ڈگمگائیا۔ جس دا جھلے دھرم نشان، نشانے سارے جائے بدلائیا۔ سو روپ انویا کھیل کرے مہان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میری سجدے وچ سلام، سندیسہ دینا درڑائیا۔ میں لیکھا تگاں اوس امام، جو نور نورانہ نور الہیا۔ جس دی سب توں وکھری کلام، کائنات نر اکھڑ دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی دیوے دان، دیونہار داتار ایکنکار اک اکلا سچ محلا ست ستوادی اِکو وار بھگٹائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند بھیم پُر ضلع گرداس پُر دیو راج دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میٹ دے میرا دُکھ، دُکھی ہو کے رہی کُرائیا۔ دین دُنی چُکا دے بھکھ، ترسنا کوڑ دے گوائیا۔ آتم پرما تم بخش دے سُکھ، سُرْت شبد نال ملائیا۔ پوتر کر جنی ککھ، ہرجن ساچے لے پرگٹائیا۔ لیکھے لا اپنے مانس منکھ، مانو بھیو رہے نہ رائیا۔ توں پاربرہم ابناشی اچت، پر پُکھ تیری وڈیائیا۔ کلجگ وچ ستجگ سہا دے رت، رُتری اپنے نام مہکائیا۔ بھگت سہیلے جنا ست،

دُلا رے میری گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ جھٹ نارد پُچھے دھرنی
 تُوں کی منگدی منگا، منگن والیئے دے جنائیا۔ جگت جہان ویکھ لے بھکھا ننگا، ایہہ پرہو دی بے پرواہیا۔ اوہ ویکھ کلجگک وجائی آئے
 مردنگا، بھجے واہو داہیا۔ میرا ہلُون دا پھڑ کے کندھا، زور نال ہلائییا۔ میں پوتر رہن دینا نہیں کوئی بندہ، بندگی وچ نہ کھئے سمائیا۔ من
 کلپنا وچ کرنا گندہ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سُن سکے کھئے نہ چھندا، انادی ناد نہ کھئے سُنائیا۔ میرا اتم آؤندا
 جاندا کنڈھا، آخیری گھاٹ دیاں وکھائیا۔ چاروں کُنٹ کراواں دنگا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ جل پوتر رہن نہ دیواں گوداوری جمننا سُرستی
 گنگا، گو پال نظر کھئے نہ آئیا۔ میں موہ وکار دا پھڑیا کھنڈا، ست سچ دی کراں صفائیا۔ دین دُنی دا انتر کراں ٹھنڈا، ہرجو کنت نہ کھئے
 ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میں پرہو دا برخوردار،
 سیوا وچ سیو کھائیا۔ حُکم مٹاں سچّی سرکار، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ رہیا سُنائیا۔ دین دُنی کری غدار، گداگر ویکھ وکھائیا۔ چاروں
 کُنٹ کرنا دھواں دھار، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ڈنکا و جاؤنا کوڑ کڑیار، میرے صاحب دتا سمجھائیا۔ پتا پوت رہنا نہیں پیار، ایہہ
 میری بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ پنچ وکار اکھاڑ، من منسا دینی نچائیا۔ ترے گن آگنی لگی رہے ہاڑ، سائنک ست نہ کھئے ورتائیا۔ میں پھرنا
 جنگل جوہ اُجاڑ، پہاڑاں ٹلیاں ویکھ وکھائیا۔ کیوں میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا مینوں سکھیا رہیا سکھال، بودھ اکادھ جنائیا۔ کلجگ میرے
 دُلھے لال، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ کھیل کرنا شاہ کنگال، دین دُنی پھول پھولائیا۔ دھرم دا پھل رہے کیسے نہ ڈال، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔
 مایا ممتا سب نوں پاؤنا جنجال، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ پوتر رہے نہ کوئی دھرمسال، سچ دوار وجے نہ کھئے ودھائیا۔ کلجگ کہے میں اُس
 پرہو دا حُکم رہیا پال، نو نو سیس جھکائیا۔ جو میرے اُتے ہویا دیاں، دینا بندھپ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری آپے کرے سنہال، سمبل بہ کے اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بہیم پُر ضلع گرداس پُر لال سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پرہوؤ حُکم دے دے کرڑا، سختی نال درڑائیا۔ چار جُگ دے گرتھان دا ویکھ کھرڑا، خالق خلق دھیان لگائیا۔ بالمیک دا لیکھا تک کھنبھ مور گرڑا، جو کافی قلم والی چلائییا۔ کلجگ کوڑا رہن نہ دے برڑا، ٹیڈھی اکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حُکم دے دے سخت، سختی نال جنائیا۔ تیرا اکو شبیدی ستگر دسے جگرے لخت، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی پا دے وکھت، سکھ وچ نہ کھئے سائیا۔ اک دوجے نال سارے کرن حسد، ہستی تیری نظر کیسے نہ آئییا۔ اوتار پیغمبران گرواں دا اکٹھا تیرے کول آوے وفد، نو نو سیس جھکائیا۔ سارے کہن پرہوؤ شرع میٹ دے فقط، فقرہ اپنا نام دے درڑائیا۔ سائوں منظور تیری شرط، شرع شریعت دا لیکھا دے چکائیا۔ کیرپا کر اُتے دھرت، دھرنی دھول وجے ودھائیا۔ اسیں خوشی منائی اُتے عرش، عرشی پریم تیری بے پرواہیا۔ ساڈی منظور کرنی عرض، بینتی تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑا کڑیارا ویکھ گرد، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ دکھیاں ونڈے کھئے نہ درد، دیناں دیا نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ نارد کہے پرہوؤ حُکم دے دے نال زور، زوراور تیری وڈیائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نوری چند چند چمکائیا۔ جھگڑا میٹ دے ٹھگ چور، چوری یاری رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا سب دے اندروں ہوڑ، ہوڑا سسا دے گواہیا۔ سرتی شبیدی میل جوڑ، ہنگ برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پریتی نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ توں شاہ آسوارا چڑھن والا گھوڑ، دو جہاناں بھجے وابو داہیا۔ میں نانا ہتھ رہیا جوڑ، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ تیرے نام دا اکو وجے ڈھول، دوجی خبر نہ کھئے شنوائیا۔ ست پُرکھ زرنجن اپنے کنڈے تول، ترازو اکو نام اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس بول، سوہنگ ڈھولا وڈ وڈیائیا۔ دھرم دوارا اکو کھول، دیناں مذہبان پنڈھ مکائیا۔ سچ وست اگمی تیرے کول، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ ہر گھٹ اندر مؤل، مؤلا ہو کے نظری آئییا۔ سب دا پورا کردے قول، بھوشان میلا میلنا چائیں چائیا۔ توں سدا آپ اڈول، اڈل تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا ایکنکارا اک اِکلا آپے کھول، خالق خلق دے سمجھائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند نواں پنڈ ضلع گرداس پُر چرن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتاں پرہو اُجل کر بُدھی، بُدھیوان دے بنائیا۔ تیری رمز سمجھن گجھی، جگت ودیا توں باہر دے کڈھائیا۔ تیری منزل جانن اُچی، اُچ اگم تیرے وچ مل کے وجے ودھائیا۔ بھاگ لگا رہے کایا جھگی، ساڈھے تن ہتھ وجدی رہے ودھائیا۔ زندگی زندگی وچ کر اگھی، دو جہاناں ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے پرہو جن بھگتاں اندر بخش دے ست، ست ست نال ملائیا۔ اکو روپ جنا دے اگمات، تتوت بہیو کھلائییا۔ انتر آتم دے دھر دی مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم بیج بیج سب دے وت، پھل پھلواڑی مات مہکائیا۔ جنہاں دی تیرے تیرے تیرے تیرے لیکھے لگی رت، اوہناں ہونا آپ سہائیا۔ ٹوں جانہارا مت گت، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری مہا جگت اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند نواں پنڈ ضلع گرداس پُر مہندر کور دے گرہ *

نارد کہے پرہو جن بھگتاں بخش اک پریت، پریت اپنی دیا کمائییا۔ کوڑ کلپنا میٹ دے نیت، ست سچ دے سمجھائیا۔ آتم پرما تم دس اگما گیت، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ کایا انتر نرت کر دے ٹھنڈی سیت، ترے گن اگنی تت بُجھائیا۔ جھکڑا مُکا دے اوچ نیچ، پاربرہم پرہو پردہ دینا اُٹھائیا۔ ستگر شبد نال کر تصدیق، شہادت نرگن دھار بُھگتائیا۔ ایکا رنگ رنگا دے ہست کیٹ، شاہ فقیر حقیر ایکا گھر وسائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر ویکھن کھن نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت صدی چوڈھویں رہی پیت، محمد بیٹھا نین

اُٹھائیا۔ چاروں گُنٹ ہونا اندھیرا تاریک، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ شرع دی شرع رہے نہ کھئے شریک، شرکت اندروں دے گوائیا۔ تیرے کول حق توفیق، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمید، ترسنا کوڑ دینی گوائیا۔ تیرے سنت بھگت سہیلے مانس جنم جاون جگ جیت، چوراسی پھانسی جم دی دینی کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے منڈل تیری اکو ہووے راسی، رستہ ایکنکار ایکا دینا جنائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند نواں پنڈ ضلع گرداس پُر جوند سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پرہو کھول دے پریم دی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال دیا کمائیا۔ سچ پریتی دے ونڈ، ونڈنہار تیری سرنائیا۔ کوڑی کلپنا کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ موہ وکارے دے دنڈ، ڈنڈاوت اپنی اک سمجھائیا۔ تیرا کھیل وچ برہمنڈ، دو جہان تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں لہنا مُکا دے جیرج انڈ، اُتہج سیج نہ کھئے بھوائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے دنڈ، لاڑی موٹ نہ انت پرنائیا۔ کایا چولی سب دی رنگ، رنگ اکمڑا آپ چڑھائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ ہرجن بھاگ نہ ہووے مند، مند ہین گود اُٹھائیا۔ آتم پرماتم دے اند، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جنم جنم دی تُئی گنڈھ، وچھڑے ہر ہر میل ملائیا۔ جنہاں تُوں میرا میں تیرا گایا چھند، تنہاں ہونا آپ سہائیا۔ بھانڈا بہم بہنہ دویتی والی کندھ، ہووے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ نرگن نور جوت چاڑھ دے چند، گھر سوامی درشن دینا چائیں چائیا۔ تُوں آد جگاد سدا بخشند، بخشنہار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پوری کر اُمنگ، دیونہار اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند کتووال ضلع گرداس پُر اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے پرہ میری ڈنڈاوت بندنا، غریب نواز سیس نوائیا۔ میرے صاحب سؤرے سرہنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائیا۔
 تون دین دیال سدا دکھ درد بھہ بہنجانا، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ چاروں کٹ میرے پریم دا رہیا نہ کھئے اندنا، سچ اند وچ نہ کھئے سہائیا۔
 کلجگ کوڑی چاڑھی رنگنا، دین دنی دتی رنگائیا۔ میری وست کیتی بہنگنا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم لائے کھئے نہ انگنا، پرما تم تیری
 گود نہ کھئے سہائیا۔ میں خالی ہتھ منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نگاہ مار وچ و رہنڈنا، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ چاروں کٹ کوڑ
 چند پرچنڈنا، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ مینوں سچ دوارے ملے نہ لنگھنا، دھرم رو رو دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر حکم اک سنائیا۔ جھٹ نارد آگیا کہے دھرم سن سجنا میری بات، باطن دیاں سنائیا۔ میرے کول بن
 اکھراں والی لغات، جس نوں الفیے والا سمجھ سکے نہ رائیا۔ اوہدا لیکھا لیکھا نہیں کیسے قلم دوات، کاغذ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ رسنا
 جہوا بئی دند گائی کیسے نہیں گاتھ، اوتار پیغمبر گر ڈھولیاں وچ نہ کھئے جنائیا۔ مینوں پُرکھ اکالے دین دیالے دھرم دی دھار دتی دات،
 امولک امل آپ ورتائیا۔ جس وچ لیکھا لیکھا کلجگ انت ہونی اندھیری رات، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم تیرا ٹٹنا دھرم دواریوں
 ساک، سجن سین سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پتا پوت کرے گھات، دین مذہب قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ جس دے وچ اکم گیات، جگت
 بدھی تون باہر سمجھائیا۔ ذرا اٹھ کے دھرنی اُتے جھاک، بن نیناں نین وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم کہے نارد میری ہوئی بے حالی، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپرگھال گھالی، کلجگ
 سیوا سیوا وچ رکھائیا۔ میرے مستک چڑھی رہے نہ لالی، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ میں دھرم دا رہیا کھئے نہ مالی، بغیچہ سچ نہ کھئے
 مہکائیا۔ پھل رہیا نہ کیسے ڈالی، پت ٹہنی رہے گر لائیا۔ جدھر تگاں رین اندھیری کالی، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست
 دیپ دئی دویت دی اگنی بالی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال رلائی۔ دھرم دواریاں کوڑ مارے تالی، مایا ممتا ناچ نچائیا۔ میرا گرہ ہویا
 خالی، خالق خلق کی اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، کرنہار اک اکھوائیا۔ نارد کہے

دھرم کی رونا، جگ نیناں نیر وبائیا۔ دُھر دے حُکم نال سب کُچھ ہونا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ تک لے کلجگ چار دین دا پراہنا، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ اتم ایہدا دھرتی خاک اُتے وچھاؤنا، محمد دا مقبرہ دئے گواہیا۔ کوڑ کڑیارا چار یارا ایہدے نال ملاؤنا، چارے کُٹ ویکھ وکھائیا۔ ممتا موہ سنگ بناؤنا، جگت واسنا جھولی دینی پائیا۔ دُھر فرمانا سِری بھگوانا اک جناؤنا، شبد آگم اتھایا۔ دُھر امام ویس وٹاؤنا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ نُوں نُوں نہ نُوں چمکاؤنا، ظہور وچ رُشنائیا۔ اُس صدی چوڈھویں پندھ مُکاؤنا، صدمہ ویکھ خلق خدائیا۔ دھرم تیرا کیسے کم نہ آوے پچھتاؤنا، پشچاتا پ وچ کی کُراٹیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کھیل رچاؤنا، ابناشی کرتا ویکھ وکھائیا۔ جس کوڑ کِریا دا ہنکاری بُرج ڈھاؤنا، ماٹی خاک وچ ملائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار سچکھنڈ مقامے حق درگاہ ساچی ویکھ وکھاؤنا، لوک مات دین دُنی نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کھے دھرم جی مات لوک نہ ہو نِراسا، چنتا چکھا نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال تے رکھ بھرواسا، جو سب دا پتا مائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کیتا خلاصہ، کلجگ اتم میٹ مٹائیا۔ دھرتی دھرت دھول اُتے تیری پھیر پویگی راسا، رستہ اکو اک پُرکھ اکال جنائیا۔ تُوں سمبل بہہ کے پرم پُرکھ دا ویکھ آگم تماشا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ کھیل کرائے پاتال آکاشا، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔ جس کوڑی کِریا میٹنی اندھیری راتا، ستجگ سچ کرے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے اک جماعتا، دیناں مذہباں شرع شریعتاں لیکھا دئے مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم سب نے گاؤنی گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک اپنا حُکم اک دِرڑائیا۔ ہر گھٹ اندر کایا مندر جو رکھنہارا واسا، واسطہ ستگر شبد ستگر شبد سرت نال رکھائیا۔ جس نے آد انت جُگا جُگنت نرگن سرگن کھیل کھیلیا دھرتی دھرت دھول دھول ویکھیا تماشا، زمیں اسماناں پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اوہ پاربرہم پت پرمیشور سرب کلا سمراتھا، آگم اتھاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا بھیو الکھنا الاکھا، الکھ آگوچر آگم اتھاہ، اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ نیاشالا ضلع گرداس پُر دھرم سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے پرہو میں سیوا کراں ست، ست پُرکھ نرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ کیسے دے اندر رہن دتا نہیں دھرم جت، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی گھر گھر اندر ایلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کوڑ کلپنا پا کے مت، من منسا نال ہلکائیا۔ تیری جانے کھئے نہ مت گت، بے پرواہ سار کیسے نہ آئیا۔ میں دوس زین رہیا تھ، بھجان واہو داہیا۔ سادھاں سنتاں جگیا سوآں رہنا دتا نہیں ہتھ، مٹلا شیخ مساک ممتا موہ وچ کُرا لائیا۔ تیرا نام پیالہ دین دیال پیئے نہ کوئی گٹ گٹ، ساچا رس نجہر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دھرم دا مندر گیا ڈھتھ، چھپر چھن نہ کھئے چھائیا۔ سب دا کھیڑا کیتا بھتھ، کوڑ کُریارا اگنی دتی لائیا۔ میرا کھیل تک پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے چرن کول واسطہ رہیا گھت، نو نو لاگاں پائیا۔ شاہ سلطاناں الٹی کیتی مت، تپی تپیشر جگت جگیشر روون مارن دھاہیا۔ چاروں کُٹ مایا ڈسنی ڈسے سپ، وکھ گرہ گرہ رہی چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا برخوردار، عزیز دُھر دا نظری آئیا۔ میری چاروں کُٹ تک گفتار، گُفت شنید دھیان لگائیا۔ تیری وست اگنی دا بن ورتار، چاروں کُٹ رہیا ورتائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دا بھر بھنڈار، نو کھنڈ پرتھی دتا وکھائیا۔ ہر گھٹ انتر کام کرودھ لوہ موہ ہنکار، کوڑی کِریا نال رلائییا۔ دوس زین کر کے دھوواں دھار، اندھ اندھیرا دتا وکھائیا۔ کایا مندر اندر دپیک جوتی ہون نہ دیواں اُجیار، آتم پر ماتم ملن کھئے نہ پائیا۔ تیرے ناد شبدا دی سُنے نہ کھئے دھنکار، آتم راگ نہ کھئے درڑائیا۔ نوواں دواریاں وچ میں پھریدار، نوواں رساں نال رکھائیا۔ سچ گھر دی منزل کر دُشوار، پاندھی ادھ وچکار دتے اٹکائیا۔ تُوں مہربانا نو جوانا مرد مردانہ سری بھگوانا میرا کرتار، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ میرے سر تے دے پیار، سیس جگدیش تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تُدھ بن اور نہ کھئے سہار، سہائک نائک نظر کھئے نہ آئیا۔

❖ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند نیشالا ضلع گرداس پُر گرچن سنگھ دے گرہ ❖

کلجگ کہے پرہو میں تیرا دوس رین دا سیوادر، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ میرا لہنا دینا قرض اُتار، پور بلا لیکھا جھولی پائیا۔ جو حکم سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا حکم درڑائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تون دیونہار سچی سرکار، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا در ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ میں منگنہار بھکھار، در بھکھک جھولی رہیا وکھائیا۔ ایک وست دے تھار، مہربان ہو کے دینی ورتائیا۔ میں چاروں کُنٹ سریشٹی کران خوار، دریشٹی وچ تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ کران دھواں دھار نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں مانگت اکو، ایکنکار تیری سرنائیا۔ میرا ساچا لیکھا شبد دھار وچ لکھو، لکھیا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میں قربان جاواں تیرے اتوں وٹھو، بے پرواہ تیری اک سرنائیا۔ تیرا کھیل نت نوتو، دو جہان دین گواہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکال میرا متو، متر پیارا ایکنکار اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست انعامی، سورپیر اکھوائیا۔ میرا کھیل تک امامی، جگت جہان پھول پھولائیا۔ میں سندیسہ دتا وچ عوامی، چار کُنٹ کری شنوائیا۔ زنجیر کوڑ گل پایا غلامی، آگے ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ میرا دل کدا میں جھگڑا پاؤنا انجیل قرآنی، گرہ جگت والا ویکھ وکھائیا۔ کھیل تکاؤنا تیرے جسم تون باہر اسم اسلامی، صاحب تیری اوٹ رکھائیا۔ پیغمبران مُرشدان رسولاں لیکھا پورا کرنا جو منگدے عالمے جاویدانی، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ میرے مہربان محبوبا میری مُحبت والی ضرور پروان کریں قربانی، کرلیاں تون باہر آشا تیری جھولی پائیا۔ تون شاہ پاتشاہ شہنشاہ نوجوانی، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو گرداس پُر شہر سرُپ سینگہ دے گرہ * ❀

پُرکھ اکال کہے سُن کلجگ لال دُلا رے، دُولہیا دیاں جنائیا۔ جُگ چوکڑی میرے کھیل نیارے، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنا وِس بدلائیا۔ چار جُگ دے شاستر رہے پُکارے، کوک کوک سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گر بن لیکھارے، لکھ لکھ لیکھے گئے جنائیا۔ جس ویلے چاروں کُنٹ ہئے اندھیارے، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پیار رہے نہ مِتر پیارے، پتا پُوت نہ کھئے وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول رووے زارو زارے، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کلجگ جیو ہون ہتیارے، ہتیا ہووے تھاوں تھائیا۔ پیغمبر اُٹھ اُٹھ ویکھن کیتے اشارے، پیشین گوئیاں، بغلاں وچ ٹکائیا۔ اوتار تگن پرہہ کھیل کرے نرنکارے، کرتا دُھردرگاہیا۔ گرُو گر ویکھن کون ویلا کل کلکی لئے اوتارے، نہکلنک رُپ بدلائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ جس ویلے دین دُنی دے رہے نہ کھئے سہارے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا جوتی جاتا اپنا وِس اکھا دھارے، رُپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پیغمبر دی آسا منسا پوری کرے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے، کلجگ دِیا کھاواں گا۔ دین دِیال آپ اکھاواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگاواں گا۔ شبد چوٹ نگارے لاواں گا۔ ورن گوت انت مُکاواں گا۔ کایا کوٹ بنک رُشناواں گا۔ جن بھگتا پردا سودھ، درس دکھاواں گا۔ آتم پرما تم کر کے بودھ، پاربرہم پرہہ میل ملاواں گا۔ ہوئے کٹ کے روگ، ہنگتا گڑھ ٹاواں گا۔ چنتا میٹ کے سوگ، امرت میگھ برسواں گا۔ نِرگن نِرگن کدے نہ ہووے ویوگ، سنجوگی میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاواں گا۔ سچ دا کھیل آپ کھلاواں گا۔ وِس انیکا رُپ وٹاواں گا۔ جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ کلجگ تیری کرنی، چاروں کُنٹ لیکھے پاواں گا۔ پا کے سار دھول دھرنی، دھرم دوارا اک جناواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے میری ٹک پڑھنی، ٹخم تاثیر سرب بدلاواں گا۔ منزل بامنزل اکو چڑھنی، جگت پاندھی پندھ مُکاواں گا۔ گڑھ ہنکار توڑ گڑھ گڑھنی، ہوئے ہنگتا آپ مٹاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے سب تُوں دیواں اکو سرنی، دوسر نظر کھئے نہ آواں گا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی کھیل اگئی کرنی، کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ اپنی آپ کماواں گا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند ٹھیکری ضلع گرداس پُر چنن سنگھ دے گرہ *

کریا کر آپ پرہہ سوامی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جُگاد انترجامی، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ نام سُنائے اگئی بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ جس دی مہا اکتھ کہانی، بے انت وڈ وڈیائیا۔ سو بھگتاں دیوے نام ندھانی، ناؤں نرنکارا اک سمجھائی۔ آتم برہم دا بنا گیانی، اندر درشٹی دئے کھلائی۔ منزل بخش اک رُوحانی، رُوچ بُت دیوے مان وڈیائیا۔ جھگڑا کوڑ میٹ جسمانی، جسم ضمیر دئے بدلائی۔ لہنا دینا رہے نہ چار کہانی، آون جاون گیڑ مکائی۔ بھگت وچھل ہر نوجوانی، سِری بھگوان اک اکھوائیا۔ جودھا سورپیر مرد مردانی، نرور پُرکھ نور الہیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل مہانی، مہابلی اپنا حُکم ورتائی۔ کلجگ انت پھر کے بانی، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ ہر سنت سہیلے ویکھے وچ جہانی، چاروں کُنٹ پھول پھولائی۔ چرن پریتی بخشے دھانی، دھرم دی دھار اک سمجھائی۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم اکتھ کتھ کہانی، سکھیا دھرم دھرم دھار جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ایک پد دئے نربانی، نراکار اپنا رنگ رنگائی۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند ماڑھی پنوا ضلع گرداس پُر اوتار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ، پرہہ دیوے مان وڈیائیا۔ میرے اُتے دیپک جوت جگے چراغ، نور نورانہ ڈگمگائی۔ دُرمت میل دھوے داغ، پت پت پت کرائیا۔ میری کلجگ اگنی بُجھے آگ، امرت میگھ برسائی۔ میرے انتر اُچے ویراگ، برہوں وچ حال سنائی۔ کِریا کر پرہو پرہہ آن، مہربان مہر نظر اُٹھائی۔ جن بھگتاں کھول راز، بھيو ابھیدا آپ چکائی۔ میں تربتا دواپر تیری کیتی یاد، کلجگ نین

اُٹھائیا۔ انگنت ویکھے سماج، دیناں مذہبیاں دھیان لگائیا۔ بدلدے رہے راج، رعیت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میری دھول بڑی رمنیک، دھرت دھول سوہا پائیا۔ میری اکئی پُرانی تریک، توارنخ اکم اتھاپیا۔ جس وچ لیکھا لیکھا ٹھیک، ٹھاگر دُھر دے دتا سُنائیا۔ تریتا جُگ کر تصدیق، شہادت شبد گرو بھگنائیا۔ ایتھے آیا سی بالمیک، رشی رشی پندھ مُکائیا۔ جس نوں جگت کہے نیچ، ذات ہین اکھوائیا۔ اُس دی پرہ دے نال پریت، انتر آتم میل ملائیا۔ چٹے اُتے کالی کھچے لیک، رام راما بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے بالمیک میرے اُتے لایا سِنگھاسن، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جو ملیا پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتے وچ سمائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تکی راسن، پُریاں لوآں ویکھ وکھائیا۔ نوری جوت ویکھیا پرکاشن، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو جُگ چوکڑی کھیلے کھیل تماشن، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ بھیو کھلائے پرتھی آکاشن، گگن گگنتران پردہ لاپیا۔ اُتے بیٹھا سُن سمدھن، سرت شبد وچ ملائیا۔ پُرکھ اکال نوں لگا ارادھن، ہردے ہر وسائیا۔ دین دُنی وچ لگا جاگن، آلس نندرا دُور کرائیا۔ انتر سُنیا انحد واجن، انادی دُھن شنوائیا۔ کِریا کری غریب نوازن، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے بالمیک ایتھے رہیا گھنٹے ڈھائی، سکہ آسن سیج سہائیا۔ اودھروں آیا اک راہی، دھینا اُس دا نام جنائیا۔ اوہ ہس کے سیس رہیا نوئی، ڈنڈاوت وچ جنائیا۔ نوں رشی بیٹھا کیہڑے تھائیں، تھنتر کی وڈیائیا۔ بالمیک کہہ میں کلجگ اتم ویکھاں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ جتھے آؤنا دُھر دا ماہی، جوتی جاتا اکم اتھاپیا۔ جھٹ اُس نے نینان نیر دتا وبائی، رو رو دتا سُنائیا۔ میں کِس بدھ درشن پائی، پاربرہم گوسائیا۔ میری ترکھا دئے بُجھائی، اگنی تت نہ کھتے تپائیا۔ بالمیک کہہ تیرا پھیر جنم ہووے پنجاں تتاں رنگ رنگائی، رنگت اکم چڑھائیا۔ میل ملائے سہج سُبھائی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ تینوں ایسے دھرتی اُتے کرنی پئیگی واہی، کِریساں روپ بدلایا۔ اوتار سِنگھ دا پورب لہنا بالمیک رہیا سمجھائی، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں منگلچار رہی گائی، سوہلے ڈھولے راگ سُنائیا۔ رنگ رت سہنجنی آئی، پرہ

دتی مان وڈیائیا۔ میں نو نو لاگا پائیں، چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُورب لہنے سب دے رہیا چُکائی، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پار برہم برہم اپنا میل ملائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ ماڑی پنؤا ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میری آشا پنی، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ گھر سوامی ڈٹھا بہگنی، گنوت نور الاییا۔ جس دی شبد ناد دھنی، دھن آتمک راگ سنائیا۔ جو مالک کن کنی، کرامات ویکھ وکھائیا۔ جس دی کتھا کہانی اوتار پیغمبران گرواں کولوں سنی، سوپلے ڈھولے راگان نادان وچ جنائیا۔ سو سوامی انترجامی لکھ چوراسی رہیا پنی، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میری رتڑی گئی مئل، پر پُرکھ دتی مہکائیا۔ لیکھا پورا کرے اُتے دھول، دھرم دھرم دی دھار جنائیا۔ پچھلا پورا کرے قول، اقرار و سر کدے نہ جائیا۔ جس دا بھیو پائے نہ پنڈت پاندھا رول، ملاً شیخ مسائک کہن کھئے نہ پائیا۔ سو سوامی سدا اڈول، اندولت کھیل کھلائییا۔ جس نے نو کھنڈ پرتھی صدی چوڈھویں اتم ویکھنا گھول، سورے دین مذہب اٹھائیا۔ شرع شریعت وجائے ڈھول، ڈگا کوڑ کڑیاریے لگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھاں ہول، رنگ گلال کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلا وسے کول، دُور دُراڈا پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ ماڑی پنؤا ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے مینوں کلجگ کرے اشارہ، بن اکھاں سینت لگائیا۔ میرے کھیل دا تک نظارہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میں دھرم دا پوتر رہن دتا نہیں کوئی دوارا، کوڑی کِریا سوبھا پائیا۔ میرا جوٹھ جھوٹھ جیکارا، چار ورن اٹھاراں برن سنن تھاوں تھائیا۔ کلجگ کہے

میری اُس پر بھو تُوں نِمسکارا، جو آد جُگاد اکھوئیا۔ جس نے حضرت عیسیٰ موسیٰ لیکھا پورا کرنا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ محمد دی صدی چوڈھویں دا ہووے انت کنارہ، نیا نؤکا ڈولے تھاون تھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دیناں مذہباں لکے اکھاڑا، جگت شرع نال ٹکرائیا۔ چاروں گنٹ اگنی ہاڑا، امرت میگھ نہ کھنے برسائیا۔ میں نیانی ہو کے کڈھاں ہاڑا، بینتی اک سنائیا۔ تُوں پرم پُرکھ نرنکارا، نرویر تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جوت تُوں کر اُجیارا، کلجگ اندھ اندھیر مٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سرشٹی درشٹی اندر لگائے جیکارا، رسنا جہوا ڈھولے باہر سارے گائیا۔ تُوں پرم پُرکھ پرما تم پروردگارا، سانجھے یار یارڑا تیرا ستھر ہنڈھائیا۔ تُوں کل کلیش نر نریش میٹ دے وچ سنسارا، نؤ کھنڈ پرتھی ست دیپ دیپک اکو جوت کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت جگا جگت تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت بے انت بے انت دھرنی کہہ کہہ سیس نوائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نؤ پنڈ ہر گوبند پُر شہر ورسا سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد دیوے درس، انتر ترسنا ترکھا مٹائیا۔ امرت میگھ اگما برس، بوند سوانتی کول ناہی ٹپکائیا۔ جگت ترسنا میٹے حرص، ہومے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت سچ کھائیا۔ اوہناں دا جیون ہووے سپرش، زندگی لیکھے پائیا۔ کَریا کرے یودھا سُرپیر مردانہ مرد، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو منظور کرن والا عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ جنہاں پر بھ ملن دی غرض، تن مندر ہووے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ درشن دیوے ستگر دین دایلا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جگت دے سمجھائیا۔ کایا مندر سمجھا سچی دھرمسالہ، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ من کا منکا بھیو جنائے دُھر دی مالا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے تالا، ترے گن اتیتا ترے گن دا لیکھ مٹائیا۔ سچ پریم دا پیائے پیالہ، نام ندھانا مکھ چوائیا۔ انحد شبد ناد دے دھنکارا، انحد نادی ناد سنائیا۔ جوتی دیپک گرہ مندر دیوے بالا، بن

تیل باقی ڈگمگائیا۔ گُرمکھ پکڑ اُٹھائے اپنے لالا، لالن اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر درس امرت رس، بن رسنا آپ چکھائیندا۔ من کلپنا ہووے وس، منوآ دہ دِش نہ اُٹھ اُٹھ دھائیندا۔ نج نیتر لوچن نین کھولے اکھ، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ درشن دیوے ہو پرتکھ، ساکھیات سنمکھ سوہیا پائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم بول اکھ، اکھ اگوچر پردہ آپ اُٹھائیندا۔ گھر سوامی ٹھا کر جائے وس، باہر نظر کھئے نہ آئیندا۔ جھگڑا مٹائے من مت، گُرمت آپ سمجھائیندا۔ پردہ لاہ کے تتوت، ست ستوادی اپنا کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ درس آپ کرائیندا۔ ساچا درس دیوے گر پُورا، پُورن برہم درڑائیندا۔ شبد اناد سنا ٹورا، تریا توں باہر بھیو کھلائیندا۔ جوت اگمی بخش کے نورا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ پردہ لاپے ظاہر ظہورا، بھیو ابھید آپ کھلائیندا۔ جس نے نور چمکایا موسیٰ اُتے کوہ طُورا، سو سوامی کھیل کھلائیندا۔ اوہ درشن دیوے جن بھگتاں آپ ضرورا، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ کِریا کر چتر سگھڑ بنائے مَورکھ مَورٹا، کوچھے کملے گل لگائیندا۔ جنہاں بخشے چرن دھوڑا، دُرمت میل دھوائیندا۔ ساچے نام دا بخش سرُورا، سرت شبد میل ملائیندا۔ جو چل کے آئے دُورن نیرا، نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ اکھوائیندا۔ ستگر درشن دیوے پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ لیکھے لائے رسنا جہوا، کیتا جاپ، اجپا جاپ وچ سہائیا۔ گرہ اندر وڑ کے کھولے تاک، گنڈی کھڑکی آپ کھلائیا۔ ست سچ مار آواز، سوئی سرت لئے اُٹھائیا۔ کایا کعبے کھول کے راز، رزق رحیم دئے وڈیائیا۔ جو ویکھنہار جُگاد آد، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلائیا۔ اوہ ستگر شبد سہیلا سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دی چار جُگ دے شاستر گاؤندے گاتھ، صفتاں والے ڈھولے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار اک اکھوائیا۔ ستگر درس آتم اندا، نجاند دئے وڈیائیا۔ کرے پرکاش کوٹن رو چندا، سس رو نال وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا جنائے چھندا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ امرت رس نجہر دیوے دھار اگمی گنگا، جس دی گنگا گوداوری جمن سرتی سار کھئے نہ پائیا۔ دُھن انادی شبد برہمادی وجائے آپ مردنگا، تند ستار نہ کھئے پلائیا۔ درشن وچ پرہو بنے آپ بخشندا، بخشنہار آپ اکھوائیا۔ بھگت جنان لکھ

چوڑاسی سفر رہے نہ لمبا، جم کی پھاسی گیڑا دئے چُکائیا۔ ستگر درس نال نیج نیتز نین گرسکھ کدے رہے نہ اندھا، اندھ آتم ڈیرہ ڈھاپیا۔ بے شک باہروں دسے پنجاں تتاں والا بندہ، انتر یرمل نؤر جوت رُشنائیا۔ جو دئی دویت شرع شریعت بہرم دی ڈھاپے کندھا، ہنگتا ہؤمے گڑھ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر مالک آگم اتھاپیا۔ درس کہے جس ستگر پیکھے چرن، چرن کول سرنائیا۔ نیج نیتز کھلے ہرن پھرن، لوئن وجے ودھائیا۔ منزل حقیقی چڑھن، در ساچے سوہا پائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا پڑھن، نراکھر دھار درڑائیا۔ جھگڑا چکے مرن ڈرن، چوڑاسی رہن کھئے نہ پائیا۔ ملے صاحب سوامی سرن، سرنکت اک رکھائیا۔ جو آد جگاد تارن ترن، تارنہار بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے شبدی دھار بندھائے لڑن، پلؤ اکو گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل آوے کرن، بھگت سہیلے لوک مات وچوں پھڑن، پھڑ پھڑ باہوں پرہہ اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند تارا چک ضلع گرداس پُر موہن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری ڈنڈاوت بندنا، تون دیاں ٹھاکر درد دکھ بھہ بھنجنا، پارہرم پرہہ تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرے در تون منگنا، سچکھنڈ دوارے جھولی ڈاپیا۔ نام ندھانا سیری بھگوانا چاڑھ دے رنگنا، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی انترجامی نرتز دے آگم اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیری چرن دھوڑی مستک لاوان چندنا، ٹکے دھرم خاک رمائیا۔ تون دین دیاں سد بخشندنا، رحمت رحیم دینی ورتائیا۔ تون یودھا سورپیر سربنگنا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل کھنڈ منڈل برہمنڈنا، ورہنڈی دھیان لگائیا۔ میرا سیس اوڈھن ہویا ننگنا، میری تیرے آگے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو دے وست امل، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ تون آد جگادی سدا اٹل، گل مالک تیری سرنائیا۔ سچ دوار اپنا کھول، خالق خلق دے وڈیائیا۔ میں اچی کوک سناواں بول، دروہی تیرا نام ڈھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست

دپ پورا کوئی نہ تولے تول، سچ ترازو ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے اُتے دیناں مذہباں مچایا گھول، ڈنکا شرع والا وجائیا۔ تُوں سوامی
 انترجامی اپنا وعدہ پورا کر دے قؤل، اقرارنامے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ آہ تک بنا زبان محمد دی آشا رہی بول، مقبریاں توں باہر رہی
 گرلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچے صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں کی منگن یوگ،
 جگتی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ نے آیو ہتھیری لئی بھوگ، کوڑی کرپا نال ملایا۔ مینوں دھرم نالوں دتا وجوگ، ناتا سچ نالوں ٹڑایا۔
 مینوں اٹھ پہر چنتا سوگ، دوس زین رہیا ستائیا۔ کون ویلا میرا سوامی کئے روگ، دکھ درد مٹایا۔ آپ اپنا دے کے درس اموگھ، اگنی
 تت تت گوائیا۔ آتم پرما تم کر سنجوگ، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ تیری آشا سب نے رکھی اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ کرپا کر نرمل
 جوت، جوتی جاتے ہو سہائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے چوڈاں طبق چوڈاں لوک، صدی چوڈھویں اتم ویکھ وکھائیا۔ میں تیرا راہ تگاں شبے
 روز، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے پریتم سوامی دس دے اپنا چوج، چوجی ہو کے کھیل کھلایا۔ کلجگ کوڑ گکرم مٹا دے اوڈھ، آگے آیو
 نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں آس رکھی اک،
 ایکنکار دیاں جنائیا۔ تیرے پیار وچ گئی وک، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے چرناں گئی ٹیک، دوسر گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ
 سوامی انترجامی بنا قلم سیاہی توں میرا لیکھا لیکھ، نراکھہر دھار دے پرگٹایا۔ جھگڑا مُکا دے پتھر اٹ، پاہن پوجن کھئے نہ جائیا۔ تُوں پُرکھ
 اکالا دین دایلا سب دا پت، پت پریشور نور الہیا۔ میرے اتوں من ٹھگوری میٹ دے چت، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ دین
 دُنی تیرا کرے پت، پتکاری ہو کے ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پرما تم پت، پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ اندر جوتی جاتا ہو کے دس، دہ
 دشا اکو نور جوت کر رُشنایا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند پنج گرائی ضلع گرداس پُر کیپٹن بنتا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ بھگت تیرے میرے میت، سجن ساچے نظری آئیا۔ جنہاں تُوں میرا میں تیرا گایا گیت، انتر آتم خوشی بنائیا۔ بھگت بھگوان چلائی ریت، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ میری اگنی کیتی ٹھانڈی سیت، تتو تت نہ کھئے تپائیا۔ ایکنکار تیری اکو کرن پریت، پریم ماہی تیری آس رکھائیا۔ تُوں سدا وسنا چیت، چت ٹھگوری من کایا نہ پائیا۔ اکو رنگ دسن بست کیٹ، اوچاں نیچاں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگت پریمی پیارے، پریم تیرے وچ سمائیا۔ نانا توڑ کوڑ سنسارے، نانا تیرے نال رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا لاؤن جیکارے، میں اوہناں تون جاواں بلہارے، بلہاری کہے کے خوشی بنائیا۔ جو تیرے برخوردارے، عزیز تیرے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے تیرے بھگتاں میرا سچا سنگ، ساتھی دھرم دھار بنائیا۔ جنہاں دی چولی چڑھیا رنگ، رنگت نام والی درسائیا۔ اندر وجے نام مردنگ، ناد انادی دھن شنوائیا۔ امرت دھارا وپے گنگ، سر سروور آپ بھرائیا۔ دئی دویتی ڈھٹھی کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ کر پرکاش اگمی چند، چند ستار نہ کھئے وڈیائیا۔ میں اوہناں دے اندر تکیا اند، جو اند تیرے وچ سمائیا۔ میں خوشی وچ گایا چھند، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ تُوں دین دیال بخشند، بخشش رحمت دینی کرائیا۔ میری اک ہور منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جن بھگتاں کٹ بھکھ ننگ، سچ بھنڈارا دے ورتائیا۔ تنگ دست نہ ہوون تنگ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جیہڑے جگت جہان دی منزل گئے لنگھ، قدم قدم نال بدلائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ تُوں سدا سدا سد بخشند، بخشنہار بے پرواہیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں میری کدے نہ ہووے کنڈ، پست پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ بھنڈار ایکنکار نرگن دھار ہو کے ونڈ، امل اٹل وست دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، خوشی کرا بند بند، بندگی اکو نام درڑائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند فیض پُر ضلع گرداس پُر سرجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں جگ چوکری بھوندی، سمند ساگراں نال ملائیا۔ سد تیرا ڈھولا گاؤندی، گا گا شکر منائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں
 کھیل کھلاؤندی، خالق خلق تیری سارے ویکھ وکھائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ وکھاؤندی، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جوت شبد دھار مینوں
 تیرے ڈھولے رہی سناؤندی، نام کلمیاں وچ جنائیا۔ میں سب دا شکر مناؤندی، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میرے صاحب بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں جگ چوکری بھجی، دوس رین واہو داہیا۔ میں گھنم
 گھا کے رچی، آشا اور نہ کھئے رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میرے اُتے ہنڈھا کے گئے گدی، اوتار پیغمبر گرو کھیل کھلائیا۔ اپنی
 آشا دی دس کے گئے صدی، سدو کال کھوج کھوجائیا۔ میں وی تیرے پیار وچ رہی بھجی، ناتا ست والا جڑائیا۔ میں راہ تگدی رہی
 تیرا کھیل ہندا کدی کدی، قدیم دے مالک تیری وڈ وڈیائیا۔ ہن ظاہر ظہور نور نورانہ تیری جوت جگی، جگت دے مالک دیا کھائیا۔
 میرے اُتوں بچھا دے اگن لگی، اگو ہو کے دیا کھائیا۔ میں بھتی نہیں بندی لبی، لبان کٹن والیاں کر صفائیا۔ ساچا میلا جن بھگتاں کر اُپر
 شاہ رگی، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کوڑ کرپا میٹ دے حدی، حدوڈ اپنی دے سمجھائیا۔ جتھے اکو شبد وچے ندی، ستگر شبد دئے
 شنوائیا۔ سار شبد تیری دھار دے نہ لہی، اگم تیری بے پرواہیا۔ انت خالی جھولی بیٹھی اڈی، گل پلؤ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دی وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے میں آشا رکھی ہور، اور نہ کھئے جنائیا۔ تون
 سوامی مور، میت مُرا را اک اکھوائیا۔ میرے اُتوں میٹ اندھ گھور، ست سچ کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کلجگ چور، کوڑ کڑیا پندھ
 مکائیا۔ سب دی اپنے ہتھ پھڑ ڈور، ڈوری شبدی تند بندھائیا۔ دین مذہب مٹا دے خور، خیر دھر دی جھولی پائیا۔ تون مالک نہیں
 کمزور، طاقتور اک اکھوائیا۔ ایس ویلے پرہو تیری لوڑ، اڑپندے سجن ہو سہائیا۔ جن بھگت وچھڑے جوڑ، میلا میلنا تھاون تھائیا۔
 دھرنی کہے میرا رس مٹھا ہویا کوڑ، امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ میں تیرے در تے آئی دوڑ، بھجی واہو داہیا۔ تون سوامی مالک ایک اگوڑ،
 براہمن اک اکھوائیا۔ سچ دوار دا لا دے اگما پوڑ، پوڑی ڈنڈے پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم جاون سوڑ، سانوریا آپ ہونا

سہائیا۔ نگاہ مار دے نال غور، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مانس میٹھا کردے پھل کوڑ، کُرتن کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند نیشالا ضلع گرداس پُر درشن سنگھ دے گرہ *

سار شبد کہے میں سدا وساں اوپلے، دھام اگمڑے آسن لائیا۔ میرے حُکم دی دھار آؤندی رہے وچ کایا چولے، تن وجود مات سہائیا۔ میری صفت دے گائے ڈھولے، اوتار پیغمبر گرو ناؤں پرگٹائیا۔ سدا کھیل کران ہوئے ہوئے، اپنی کار بھگٹائیا۔ جگ چوکری پوا دیواں روئے، کیسے دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جنہاں دین مذہب وچ پھرکئے ڈولے، انت اُنہاں دی کران صفائیا۔ میرا در کدی نہ کھولے، میں سب دے دوارے آپ کھلائییا۔ میرا تول کوئی نہ تولے، میں گرواں اوتاراں پیغمبراں کنڈے دیاں ٹلائییا۔ اپنی مہا دے بنا وچولے، صفتاں والے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، میرا بھاو اپنا بھیو جنائیا۔ سار شبد کہے میں کدی بند نہیں ہویا وچ پنج تت، وجود وجود نہ کھئے جنائیا۔ میں دُھر سندیسے دی دیونہارا مت، نام اگمی کر پڑھائیا۔ جو اوتار پیغمبراں گرواں سندیسہ دتا دس، وارو وار سمجھائیا۔ اوہ میرے پیار دا مان دے گئے رس، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ میں ویکھا نہیں کیسے ہٹ، ونجارا خریدن کھئے نہ پائیا۔ میں نرگن دھار اگم سمرتھ، جو سمرتھ کھیل کھلائییا۔ جس نوں بھیجیا تِس میری مہا کہی اکتھ، راگاں ناداں وچ کر شنوائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکری گئے تھ، حکماں اندر بھجے وابو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا روپ سمائیا۔ سار شبد کہے میںوں کہہ سکے نہ کتھن، کہات وچ نہ کھئے جنائیا۔ میں سب دے چلاواں رتھن، حُکمے اندر اگلا حُکم بنائیا۔ میرا کھیل سدا سمرتھن، سمرتھ آپ اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر سنت بھگت میرے پیار دے گیت کتھن، سندیسیاں وچ درڑائیا۔ میری منزل مول نہ ٹپن، ٹاپوآں وچ بیٹھے اکھ اُٹھائیا۔ میرا کھیل اکھ الکھن، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا گھاٹ سمجھائے کھئے نہ پتن، پاتر پترکا وچ نہ کھئے سمجھائیا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت نو شہر لدھیانہ نرنجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ سُن بینتی، عرض آرزو دیاں سُنائیا۔ میں درویشن در تے منگتی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پیار بخش دے دھرم دھار دی سنگتی، آتم پر ماتم سنگ بنائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم اک جنائیا۔ سرشٹی دھار بنا دے ساچے سنت دی، صاحب ستگر تیری سرنائیا۔ مُحبّت دس آگئی کنت دی، کنت کنتوہل تیری وڈیائیا۔ رُت سُنجنی کر بسنت دی، چارے کھانی آپ مہکائیا۔ کلجگ کھیل تک لے انت دی، انتشکرن ویکھ خلق خُدائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے پنڈت دی، پُستکاں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ آشا تک لے شہنشاہی نو سمت دی، سماں سمیں وچوں جنائیا۔ کی کھیل ہونی اُمت دی، نبی رسولاں دے درڑائیا۔ کِس بدھ کھیل مُکنی سُنّت دی، ست ست وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے در دی درویش، بھکھارن نظری آئیا۔ تُوں سوامی مالک اک نریش، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ تُوں سدا رہیں ہمیش، جگ چوکرئی کھیل کھلائیا۔ میری تیرے چرن کولاں وچ آدیس، نو نو لاگا پائیا۔ تیرا کھیل آگے دیس، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ میری بینتی سُن لے ایک، ایکنکار دیاں درڑائیا۔ مہربانا محبوبا میں تیری رکھی ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ مینوں ترے گن آگن ساڑی جائے سیک، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میرے کول اوتار پیغمبران گرواں والا لیکھ، جو بھوکھتاں وچ گئے سمجھائیا۔ میں اُس دا راہ تگاں ہمیش، ہم ساجن ویکھ وکھائیا۔ جس میرے اتوں میٹنا کل کلیش، کل کلکی پھیرا پائیا۔ اُس سُنجننا کرنا سمبل دیس، دیس دیسانترہ ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریا کرنی کھیت، رن بھومی خاک اڈائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے سُنجننا مہینہ چڑھیا چیت، میں چاترک وانگ بللائیا۔ میرے سوامی کریا کردے نیتن نیت، نیرن نیر تیری وڈیائیا۔ میں نانی تیرے چرناں وچ رہی لیٹ، دھوڑی خاک خاک

رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے واسطہ پاواں، مہربان تیری سرنائیا۔ نت ڈھولے تیرے گلاواں، گا گا شکر منائیا۔ زرگن سوامی تیرا راہ تکاواں، چارے کُنٹاں ویکھ وکھائیا۔ اُچی کوک کوک سُناواں، دروہی دروہی تیرا نام دُہائیا۔ اپنیاں بھجاں باہواں اُٹھاواں، نیتراں نال لواں انگڑائیا۔ تینوں برہمنڈاں کھنڈاں دے ویکھاں وچ گراواں، پُریاں لوآں دیاں گلیاں راہ تکائیا۔ میں پھردی روہاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ انتر زرتیر تینوں راواں، جو رُویا ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آد جگاد منگن دی عادت، بھکھی ننکی جھولی ڈاہیا۔ صدی چوڈھویں تک لے حالت، پن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی جہالت، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ نام کلمہ کرے کون وکالت، وکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری اکو حق عدالت، حقیقت دے مالک منگ منگائیا۔ میری دیوے نہ کھئے ضہانت، ضامنی سکے نہ کھئے کرائیا۔ مہربانا مہربانا مہربانا اکو پریم دی کر سخاوت، وست اکم اتھاہ ورتائیا۔ ساچی دات دے نیامت، امولک آپ ورتائیا۔ میتوں ایوں جاپدا میرے اُتے اُون والی قیامت، قیامگاہ رہن کھئے نہ پائیا۔ تُدھ پن دسے نہ کوئی صحیح سلامت، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ پائی عداوت، جھگڑا کرے کوڑ لوکائیا۔ جدھر تگاں اودھر منوآ کرے عداوت، دویتی پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپر مپر سوامی پروردگار صحیح سلامت، صلح کل اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں جگت بھکھی پیاسی، میری ترپت نہ کھئے کرائیا۔ جگ چوڑی رکھی آسی، آسا تیرے وچ ٹکائیا۔ نین اُٹھاؤندی ریبی ول آکاشی، آکاش آکاشاں کھوج کھوجائیا۔ کون ویلا پرہ جوت ہووے پرکاشی، پرکاش اپنا دے وکھائیا۔ میری اُتر جائے آداسی، چنتا غمی رہن نہ پائیا۔ پھیر میں سندیسہ دیواں شنکر اُتے کیلاشی، برہمے برہم دیاں درڑائیا۔ وشنوں کھیل تگے کی کرے آپ ابناشی، کرتا دُھردرگاہیا۔ میری اک بینتی منظور کریں باقی، باطن دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ آتم پرما تم تیری ہووے گاتھی، گہر گمبھیر بے نظیر دینا درڑائیا۔ سب دی اکو منزل دس کے گھاٹی، گھاٹا دین دُنی پور کرائیا۔ میرے اُتوں کوڑ کڑیاں دا پنڈھ مُکا دے واٹی، آگے آئیو ہور نہ کھئے ودھائیا۔ میں دوویں جوڑ کے بینتی کراں ہاتھی، ہتھیلی

ہتھیلی نال ملائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا سرب کلا سمراتھی، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ میں خاکی ماٹ دِسے ماٹی، تن وجود نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری پوری کردے آسی، آساوند ہو کے در تیرے منگ منگائیا۔

ستگر پورا بخشے بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دکھ دلدر کئے جو لگانت، انتر ویکھ چائیں چائیا۔ جنّ خبیث جو وسے چت، چیتن سب تُوں دئے کرائیا۔ سب دا نشان جائے مٹ، مٹی خاک وچ رلائیا۔ اپنے گھر جا کے سوہنگ لکھنا اُتے اٹ، دہلیز آگے دینا دبائیا۔ پھیر بھوت پریت تھ جان پٹ پٹ، پیودادا رہن کھئے نہ پائیا۔ جیت کور پریم نال جائے ٹک، بنس خوشیاں جھٹ لنگھائیا۔ اکو پیار دی ہووے سک، پریم ستگر سرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، حکم سندیسہ دیوے اک امٹ، میٹھار نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ملکیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں نانی دھولی، دھرم دھار تیری سرنائیا۔ تُوں نور الاہی اولی، عالمین تیری وڈیائیا۔ میں برہوں وچھوڑے وچ ہوئی کملی، کامل مُرشد ہو سہائیا۔ کلجگ کوزی کِرپا کیتا بولی، بدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ تُوں مہربان ہو کے میرے اُتے مولیں، مولا ہو کے کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں نانی دھرت، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جے سوامی آئیوں پرت، پت پریشور وپس وٹائیا۔ میری پوری کر دے شرط، شرع دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ غریب نائیاں ونڈ درد، دکھیاں ہو سہائیا۔ در ٹھانڈے کراں عرض، بینتی اک سنائیا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ مرد، بے عیب نور خدائیا۔ قاتل مقتول دا لیکھا مُکا کرد، دین دُنی رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے

سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں نانی دھول، دو جہاناں والی سیس نوائیا۔ میرا پورا کردے قول، اقرار نامہ ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، رکھی مئی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں تیرا اکو شبد سُننا چاہندی بول، انبولت دینا درڑائیا۔ چار کُنٹ تیرے نام دا مردنگا وجے ڈھول، نو ست کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارا اکو کھول، در دربارا سوہیا پائیا۔ تُوں وس سدا بھگتاں کول، گل مالک دیا کھائیا۔ میں نانی انہول، بے سُدھ ہو کے رہی جنائیا۔ تُوں سوامی میرا اڈول، گہر گمبھیر آپ ورتائیا۔ دھرم ترازو آپے تول، تُوں کھنڈاں کنڈا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا بہار کردے ہول، پتت پاپیاں پنڈھ مکائیا۔

* ۱۳ کھیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر سرجن سنگھ لال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں کوچھی کملی نکھی، در تیرے سیس نوائیا۔ تیرے انتروں نرتروں جھی، جنم دین والی کھئے نہ مائیا۔ میں جگت نیتربین اٹھی، تیرا نور نور نورانہ نہ نظری آئیا۔ میں شبد سُنیا نہیں کوئی کتیں، سرون سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا وڈ دھن دھنی، دھناڈھ اک اکھوائیا۔ پیار مُحبت وچ مینوں پھڑا دے اپنی کتی، کتا گوبند والا دئے گواہیا۔ میری اک بینتی مئی، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ ستگر شبد دا چاڑھیں چئی، زرگن نور کر رُشنائیا۔ میری انت میٹ دے غمی، غم خوار ہونا سہائیا۔ مینوں لالچ نہیں کوئی طمی، تمنا اور نہ کھئے جنائیا۔ میں دوس زین پھراں بھئی، جگ چوکڑی چلاں وابو داہیا۔ مہربان محبوب کوڑی کیریا میرے اتوں ڈٹی، ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ گڑھ ہنکاری بھئی، ہوئے ہنگتا دینی گوائیا۔ کوڑ کڑیا دی آئیو رہن نہ دیویں لمی، میں لمی پے کے سیس نوائیا۔ تُوں گگن ریائے بنا تھمھی، سہارا تیرا اکو نظری آئیا۔ میں یاد کراں دم دم، سواس سواساں وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں کوچھی، کملی کہن کچھ نہ پائیا۔ مینوں اپنی دے دے سوچی، سُدھ بُدھ دے بدلائیا۔ تُوں پریتم میرا چوجی، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ میں چار جگ دی روگی، روگن ہو کے حال

سُنائیا۔ کلجگ جیو کوڑ گڑیار میرے اُتے بھوگی، بھسمر رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ آتم دھار ہوئی ویوگی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ میرے اُتے اشارہ دے کے گئے ویدی سوڈھی، سندھیے نام والے جنائیا۔ تیرا کھیل ویکھے پُرکھ اکالا جس دی اپنی کھیل گھروگی، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ میں نگاہ ماری لوک پرلوگی، دو جہاناں ویکھے وکھائیا۔ تیرا سُنیا شبد سلوکی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ میری خواہش مُکی جگت موہ دی، مُحبّت تیرے چرناں نال رکھائیا۔ وڈیائی دے دے اپنی چھوہ کی، شوہر بانکے تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرا ویکھے لے آپے کرم، کرم کانڈ دا پندھ مُکائیا۔ ست رہیا کوئی نہ دھرم، دھر ماتما نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا دے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش رہے گُرائیا۔ جگت اشارہ تک چرم، چم درِشٹی وچ دُبائیا۔ کوئی نہ بھنّے بھانڈا بہرم، بھہ بھوُ نہ کھئے رکھائیا۔ میں انت کنت بھگونت منگاں اکو تیری سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ سچ پریتی دے دے چرن، چرن چرنودک دُھر دا جام پیائیا۔ میرے اُتے تک چار کُنٹ مانو مانس لڑن، منکھتا بیٹھی مُکھ چُھپائیا۔ تیری منزل موُل نہ چڑھن، سچکھنڈ دوار ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوُ بھگوان، میں چاہندی سرِشٹی درِشٹی اندر اکو تیرا ڈھولا پڑھن، دوُجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لُدیانہ شہر گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب سوامی کملاپاتی، پت پریشور ہونا سہائیا۔ نگاہ مار لے میرے سینے اُتے چھاتی، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ جو اوتار پیغمبران گرواں دتی پاتی، نام کلمیاں وچ درڑائیا۔ چار جگ دے شاستر ملے سوغاتی، وست اگم دتی ورتائیا۔ چاروں کُنٹ سب دے ہُنڈیاں ہوئی اندھیری راتیں، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ تُوں آد پُرکھ اباشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری منڈل راسی، پُری لوہ گگن گگنتر سوہا پائیا۔ میری پوری کردے آسی، آہستہ آہستہ منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار کولوں کرا

خلاصی، خالص ست دھرم چلائی۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاتی، دین دُنی نہ کرے لڑائی۔ مایا ممتا موہ وچ کرے گھاتی، گھاؤ اپنا نام لگائی۔ میرا لیکھا بدل دے نال لیکھ کے قلم دواتی، کاغذ سیاہی جوڑ جڑائی۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سوہیا پائی۔ میں دھرتی دھرنی دھول دھول ماٹی خاکی، خاک چہار ہو کے منگ منگاں چائیں چائیا۔ میرے اُتے دھرم دوارا کھول تاکی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائی۔ آتم پر ماتم دا بن ساقی، نام جام پیالہ دینا پئی۔ اوتار پیغمبر گروآں دی پوری کر آکھی، جو بھوکھتاں وچ پیشین گوئیاں گئے درڑائی۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی ساکھیاتی، سگلا ساتھی اک اکھوائیا۔ دین دُنی دی زندگی وچوں بدل دے حیاتی، جیون اپنے رنگ رنگائی۔ مہربان محبوب کِریا کر لوک ماتی، مت متانتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نوں دس گاتھی، گہر گمبھیر بے نظیر کر پڑھائی۔ تُوں سرب کلا سمراتھی، ہر گھٹ ویکھنا چائیں چائیا۔ میں نیانی اناٹھ اناٹھی، در ٹھانڈے سیس جھکائی۔ میں اشارہ کران شنکر اُتے کیلاشی، پن سینت دیاں سمجھائی۔ وشن برہما ویکھن کھیل تماشی، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ میرے صاحب تیری منزل اچی گھاٹی، پن تیری کِریا چڑھن کھئے نہ پائی۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اُتوں میٹ دے کلجگ واٹی، کوڑ کُریا رہن کھئے نہ پائی۔ جگت وشیان توں باہر میرا تیرے اُتے وشواسی، وشیش اپنی کھیل دینی وکھائی۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاباشی، شاہ سلطانا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ تیری ہووے اکو راسی، منڈل منڈپ سوہیا پائی۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو اُدھیانہ شہر مدن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوؤ میں بے سہاری، سہائک نائک دینی آپ وڈیائی۔ چاروں کُنٹ تک دھواں دھاری، ست سچ چن نہ کھئے رُشنائی۔ سریشٹی دریشٹی ہوئی وبھجاری، انتشکرن پوتر رہن کھئے نہ پائی۔ آتم پر ماتم بھیو کھلے نہ کیسے نر ناری، نر نرائن درس کھئے نہ پائی۔ چاروں کُنٹ کھیل کُریا، جوٹھ جھوٹھ وچے ودھائی۔ پنچ وکار بنیا بلکاری، جیوان جنتاں سادھاں سنتاں رہیا ڈھاپیا۔ تیرا امرت رس ملے نہ

کیسے ٹھنڈا ٹھاری، کول نابھی بوند نہ کھئے ٹپکائیا۔ شبِ ناد سُنے نہ کھئے دھنکاری، انحد نادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ تیرا نُور نہ دے کھئے اُجیاری، جوتی جاتے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میں تیرے آگے کراں گریہ زاری، نیترو رو رو نیرو وپائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گئے اوتار پیغمبر گر وچ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری گئے جنائیا۔ بنا پرم پُرکھ پائے کھئے نہ ساری، مہاسارتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ زین کیتی اندھیاری، اندھ آتم ہوئی لوکائیا۔ کِرپا کر میرے پروردگاری، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ سچ دھرم دا دے نہ کھئے پُجاری، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ میری تیرے چرن کول نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ مہر کر مہربان کلجگ اتم واری، کل کلیش دا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہان سیکداری، سیک آسا میری پور کرائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر مگھر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں ہو گئی بھکھی ننکی، ست سچ رہیا نہ رائیا۔ مینوں دوس زین آئی تنگی، اٹھ پھر رہی کُرائیا۔ میری چوٹی ہو گئی ننکی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ نام وست ملے نہ منگی، چاروں کُنٹ جھولی ڈاپیا۔ بہار اٹھائے کھئے نہ کندھی، بوجھل ہو کے ماراں دھاپیا۔ جیواں جنتاں آسا ہو گئی مندی، مندبھاگ ہوئی لوکائیا۔ چاروں کُنٹ دسن پکھنڈی، ول چھل وچ سمائیا۔ میں سُہاگن ہو گئی رنڈی، کنت سُہاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے دیناں مذہباں دی ویکھ پگ ڈنڈی، مارگ حق نہ کھئے اپنائیا۔ پھری دروہی وچ بن کھنڈی، سمنڈ ساگر ٹلے پریت رہے کُرائیا۔ مہربان میری ککھ رہی نہ چنگی، بن تیری کِرپا بھگت سنت نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں خانہ چنگی، من مت بُدھ کرے لڑائیا۔ میں چاہندی تیرا اکو سُت دُلارا شبَد ہووے بھجھنگی، بنا بھجھاں باہواں توں نظری آئیا۔ جو دو جہاناں حداں جاوے لنگھی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ میری قسمت بدلے مندی، مند بہن بھاگ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میری چھاتی کر

دے ٹھنڈی، سپنے اگن دینی بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری اوڈھ آیو کلجگ نالوں بتھیری لمی، اگلا پینڈا دینا مکائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو اُدھیانہ شہر سردارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری ویکھ گریہ زاری، نیترو رو رو نیر وہائیا۔ چاروں گنٹ رین اندھیاری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین دُنی ہوئی گڑیاری، جوٹھ جھوٹھ نال وڈیائیا۔ ست سچ دا رہیا نہ کھئے وپاری، نام ونج نہ کھئے جنائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے کیسے نرنکاری، نر نرائن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ من ممتا کرے بدکاری، بدی دا پنڈھ نہ کھئے چمکائیا۔ نو نو چار گڑھ ہنکاری، نو کھنڈ نہ کھئے ترائیا۔ میری تیرے آگے مت اکو ہاڑی، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری پٹی رہی نہ سیس، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ کِرپا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ دین دُنی مایا چکی رہی پیس، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ اپنا کھیل تک پیس اکیس، وہہہ اکیہ اپنی کار بُھگنائیا۔ پیغمبران دی پوری کر حدیث، جو حضرت گئے جنائیا۔ گروآں دی شہادت لیکھے لا تصدیق، جو اکھر اکھراں نال گئے ملائیا۔ تُوں مالک حق رفیق، دوست اکم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطانا مینوں تیری اک اڈیک، اکم اکمڑے پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکا دے ہست کیت، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرما تم سب تُوں دس پریت، دین مذہب ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس دے گیت، سوہنگ ڈھولا اکم اتھاپیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل دے ریت، ریتوان تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا میٹ مندر مسیت، دُھر دے کعبے کرے رُشنائیا۔ جتھے نظر آوے اتیت، ترے گن پنڈھ مکائیا۔ در ٹھانڈا دے سے سیت، اگنی تے نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں تیرے آگے پکاراں، پنے پنے سیس نوائیا۔ مینوں سندیسے دتے پیغمبر گر اوتاراں، کی اوتری اپنی کھیل کھلائییا۔ جس ویلے کلجگ انت چاروں گنٹ ہویا دھواں دھارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے دوارا، مندر مسجد

شودوالے مٹھ گرو دوار دین دُبائیا۔ تیرتھ تٹ روون زارو زارا، گنگا گوداوری جمن سُرستی نال مِلائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن کرے اشارہ، سینت شبد والی لگائیا۔ کِرپا کرے آپ کرتارا، ہر کرتا دیا کھائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، کل کلکیش دئے مٹائیا۔ امام اماما بن سیکدارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ویکھے وگسے پائے سارا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم کرے پار کنارہ، صدی چودھویں پندھ دئے مٹائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ڈنڈاوت بندنا چرن کول نمسکارا، نو نو لاگان پائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس نوں سیس نوائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ہرنیک سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے بھاگ بیوے مند، تیرا نام دُبائیا۔ ساچا دے کھئے نہ چند، چند ستار رہے کُرائیا۔ میرا دکھی ہویا بند بند، بندگی والے بندے تینوں کئے بھلائییا۔ ہر گھٹ اندر دے اندھیرا اندھ، اتم نور نہ کھئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا سارے گاوندے بتی دند، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ بھرماں ڈھاپے کھئے نہ کندھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ میں مانگت ہو کے رہی منگ، آگے اپنی جھولی ڈاپیا۔ جن بھگتاں بخش سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ گُرمکھاں کٹ بھکھ ننگ، جگت دلدر رہے نہ رائیا۔ سچ پیار دا دے اند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ اتم سیج سہا پلنگ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پنچ وکار کرے نہ جنگ، جگتی اپنی نال ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سورے سربنگ، سورپیر تیری اک سرنائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر روپل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری سن پکار، پنے پنے سپس نوائیا۔ ٹوں آد جگادی بخشہار، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میرے اتوں دین دنی دا دکھ نوار، دینا مذہباں جھگڑا دے مکائیا۔ وڈے چھوٹے نہ ہون خوار، امیر غریباں اکو رنگ رنگائیا۔ ساجن میت بن وچ سنسار، سنسا روگ دے گوائیا۔ ٹوں صاحب بخشند بخشہار، بخشش اپنی دینی ورتائیا۔ میری چرن کول صاحب نمسکار، ڈنڈاوت وچ سپس جھکائیا۔ میرے اتے رہے نہ کھئے غدار، بدی دا لیکھا دینا مکائیا۔ چاروں کنت ست دھرم دا ہوئے جیکار، کلجگ کوڑ کڑیار نظر نہ آئیا۔ میں منگاں منگ دوویں بھجاں پساں، بن ہتھاں ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن کوئی نہ لائے پار، پاربرہم پرہہ تیری آس رکھائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میریاں روندیاں اکھاں، آخر دیاں جنائیا۔ ساجن میت رہیا کوئی نہ سخا، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ دین دنی وسے کروڑاں لکھاں، آرباں کھرباں نال وڈیائیا۔ میری قیمت پئے نہ ککھاں، میری حال دہائیا۔ میں پرہوں ویراگن ہو کے نساں، بھجاں واہو داہیا۔ اشارہ کراں رو سسا، سورہ چند جنائیا۔ میرے اتوں میٹو اندھیری مسّا، سچ چند ہوئے رُشنائیا۔ میرا ادے بھاگ ہووے مستک متھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوہ سارے پرہو تیری سناؤندے کتھا، ہر داتا دھردرگاہیا۔ جو سرب کلا سمرتھا، دیونہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتر رہیا گرلا، کرم کانڈ ویکھ جگت لوکائیا۔ ساچا دیپک کر رُشنا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جیواں جنتاں بخش گناہ، پاپاں بھری لوکائیا۔ ٹوں بخشہار خدا، رحمت تیری نظری آئیا۔ ٹوں واحد حق خدا، خود مالک تیری بے پرواہیا۔ میری تیرے آگے دُعا، دہوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ست دھرم میرے اتے پرگٹا، ستجگ ساچے دے وڈیائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب چکا، لوآں پُریاں اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرے چرن کول نرگن دھار سپس رہی

جھکا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، مہربان مہربان مہربان ہونا آپ سہائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر گلدیپ کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو کر مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ حالت تک جیرج کھانی، چاروں گنٹ پھول پھولائیا۔ ست سچ دا ربیا کھئے نہ بانی، بان انیلا تیر نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کتھا کھانی، میرے اُتے پردہ آپ پھولائیا۔ چاروں گنٹ روون جیو پرانی، پُران اٹھارن بھار نہ کھئے ونڈائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی ندھانی، نج نیترا اکھ نہ کھئے گھلائییا۔ امرت رس ملے کیسے نہ ٹھنڈا پانی، جگت ترسنا نہ کھئے بُجھائیا۔ اوتار پیغمبر گر سندیسہ دے کے گئے وچ جہانی، دین دُنی درڑائیا۔ کلجگ انت آوے شہنشاہ سُلطانی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دا پد اک نربانی، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ اوہ لیکھا جانے جگت انسانی، کھوجنہارا چائیں چائیا۔ تُوں مہربان مہربان مہربان وڈا دانی، دا تے اپنی دیا دے کھائیا۔ میرا لیکھا پورا کردے نال قلم کانی، کائنات دا کرم دینا بدلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، تُوں لیکھا جانیں دو جہانی لوک مات ہونا آپ سہائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر پھولا رانی دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن ایہہ کہندا، کہہ کہہ کے ربیا جنائیا۔ ست سچ دا بُرج جاندا ڈھپندا، ڈھیہہ ڈھیہہ ڈھیری خاک نظری آئییا۔ دین دُنی گڑھ بنیا بنکار ہوئے دا، ممتا موہ نال رلائییا۔ مان ربیا نہ تیرے ناؤں دا، ناؤں نرنکار نظر کیسے نہ آئییا۔ تیرا کھیل اکم اتھابو دا، بے پرواہ تیری بے پرواہییا۔ میں آسرا تگاں دُھر دے شاہو دا، شہنشاہ تیری اوٹ تکائییا۔ تُوں مالک تھل اسگاہو دا، سمند

ساگراں پار لنگھائیا۔ کلجگ جیو روپ بنیا کاؤں دا، ہنس روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ جنائیا۔ تیری دین دُنیا ہوئی بیگانی، ناتا پریم گئی ٹڑائیا۔ کوئی نہ جانے تیرا کھیل زمیں اسمانی، دھرنی دھرت دھول دئے ڈہائیا۔ تُوں شہنشاہ سُلطانی، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ کلجگ جیواں انتر میٹ دے بے ایمانی، کوڑی کیریا رہے نہ رائیا۔ ست سچ دی دے نشانی، دھرم نشانہ اک جھلائییا۔ چار ورن تیرا نام اکو پڑھن بانی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ تُوں ضمیر بدل دے جسم جسمانی، ترسنا کوڑ جگت مٹائیا۔ میں تیرے چرن کول کراں دھیانی، نو نو لاگا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا پور کرانی، در تیرے آس رکھائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ہرینس کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے اوتار پیغمبر گرواں ماریاں لکان، حد حدود مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ تیرے نام کلمے دیاں کر کے گئے تصدیقاں، شہادت اصول والی بھگتائیا۔ میں تکدی رہی لا کے نیجھان، نیج نیترا اکھ اٹھائیا۔ اندرے اندر آسا رکھدی رہی امیدان، اپنے وچ سمائیا۔ بھوکھتاں والیاں سُن دی رہی تاکیداں، کی سندیسے جگت جنائیا۔ کون ویلا میرا صاحب سب دیاں پوریاں کرے ریجھان، مہر نظر اٹھائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرواں دے تن چولے بدلے قیضاں، جوت شبد دھار وڈیائیا۔ انت اوہ ویکھے اپنے عزیزاں، جن بھگتاں دھیان لگائیا۔ میرے اُتے مارگ دتے سیدھا، سیدھ اپنا آپ کرائیا۔ میرا تن من جائے ویدھا، پریم انیالا تیر چلائییا۔ میں خوشیاں وچ پاواں گیدھا، نچاں نچاں کڈاں چائیں چائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا میری اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ ست سچ مینوں سمجھدے مدعا، مدتاں دے وچھڑے نال ملاییا۔ میرا بھاگ کرے آگھا، آگن آتھن وجے ودھائیا۔ بھاؤ مُکاوے دوجا، دتیا رہن کھئے نہ

پائیا۔ بیہوش کھلائے گجھا، آتم پر ماتم پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا پور کرائے انت کلجگا، کل کاتیاں کرے صفائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ہرچرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں تیری چرن داسی، داستان اپنی دیاں جنائیا۔ چار کُنٹ میرے اُتے ہوئے بدمعاشی، بدی دا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ تیری دُنیا تینوں کرے ہاسی، ہستی تیری ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ساچے منڈل پاوے کھئے نہ راسی، گوپی کابن روپ نہ کھئے جنائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جوت نہ ہوئے پرکاشی، اندھ اندھیر وچ لوکائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاہاشی، پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ میری پوری کر دے آسی، نراستا اندروں باہر کڈھائیا۔ میں منگاں دوویں جوڑ کے ہاتھی، ہست ہست نال ملایا۔ تُوں سرب کلا سمرا تھی، داتا دُھردرگا پیا۔ میں نیانی انا تھ انا تھی، بڈھ ہین بلہین گر لائیا۔ کلجگ کوڑی میٹ دے واٹی، ستجگ سچ دے جنائیا۔ ہوئے ہنگتا وکار رہے نہ جگت ہاٹی، وست اگم نام دات دینی ورتائیا۔ میں تیرا نور ساری سرشٹی تگاں تیری ذاتی، ظاہر ظہور اکو نظری آئیا۔ تیری خوشی دا وقت سہنجنا ہووے پرہاتی، سندھیا اکو رنگ رنگائیا۔ کیرپا کر میرے کھلاپاتی، پت پریشور تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں کریں نہ مؤل نراسی، آسا پورن دینی کرائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر *

دھرنی کہے کیرپا کر میرے ہری، ہری ہر تیری سرنائیا۔ میرے اُتے سرشٹی دکھاں بھری، دوس زین رہی گر لائیا۔ میں وی کلجگ پاپ کولوں ڈری، بھہ وچ رہی سنائیا۔ جیہڑا کھیل کرے گھڑی گھڑی، چھن چھن اپنا روپ بدلائیا۔ دین مذہب کرائے شرعی، شریعت دتی لڑائیا۔ کوئی ہو سکے نہ بری، دیناں مذہباں بندھن لڑائیا۔ تُوں کیرپاندھ کیرپا کری، مہربان ہونا سہائیا۔ مینوں پنچ وکار

ہنکار کولوں کرنا بری، برے اعظماں کرنی صفائیا۔ میں تیرے چرن ربی پھڑی، چرنودک مُکھ دینا چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر تک دُکھ، دُکھڑے والی لوکائیا۔ اندر ملے نہ کیسے سُکھ، کلجگ کلکاتی بنیا قصائیا۔ جگت ترسنا مٹے نہ بُکھ، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ جننی سُپھل ہووے کھئے نہ ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ اُلٹا گرہ نہ گیڑ مٹے رُخ، آون جاون پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ نگاہ مار لے اپنے مانس مُکھ، تتوت کھوج کھوجائیا۔ ہردیوں تینوں کھئے نہ رہیا جھک، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھے کھئے نہ شک، آتم پر ماتم مل کے وجے نہ مَوَل ودھائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی تھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ وسٹو جھولی پا دے مُٹھ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ میری سُہنجنی ہووے رُت، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ میں تگاں تیرے بھگت سُپیلے سٹ، دُلا رے گُرمکھ ویکھ وکھائیا۔ جنہاں نوں اپنے سینے لواں چُک، چھاتی اُتے ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے پرگٹا دے سچ سُچ، کوڑ کُڑیاں دا پنڈھ مُکائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند ڈھیہ پئی ضلع لدھیانہ دھٹا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب چوج وڈانی، پرم پُکھ در تیرے واسطہ پائیا۔ ست سمندر میرے نیتراں نیناں دا پانی، رو رو ساگراں وہن وبائیا۔ میرا ٹٹ گیا جگت مانی، نہانی ہو کے منگ منگائیا۔ اپنی تک لے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیبج دھیان لگائیا۔ کلجگ بھرم بھلائے جیو پرانی، پرم پُکھ تیری سار کھئے نہ پائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں والی بھلی بانی، ست سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ سرت شبد ملے میل نہ دھر دے ہانی، وچھوڑا کوڑ نہ کھئے کٹائیا۔ انحد دُھن سرون کرے کھئے نہ بانی، شبد انادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ تیرتھ تٹاں روون جل پانی، تھل اسگاہ رہے کُرا لائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دین دُنی ہوئی بے مہانی، من کلپنا بھجے واہو داہیا۔ کِرپا کر شہنشاہ سُلطانی، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ دیناں مذہباں ایکا رنگ رنگا سری بھگوانی، بھگوان اپنا رنگ چڑھائیا۔ دُئی دویتی میٹ نشانی، آتم

پر ماتم ناتا جوڑ سہج سُبھائیا۔ تیرے چرن کول وٹھو قُربانی، آپ آپا بھیٹ کرائیا۔ نگاہ مار لے جِسیں اسمانی، دھرنی دھرت دھول دھول
 کھوج کھوجائیا۔ کھیل تک لے وید پُرانی، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ پردہ رہے نہ انجیل قرآنی، گرہ کایا کھوج کھوجائیا۔ میرے پروردگار سانجھے
 یار اپنی کر محبوب مہربانی، نو نو سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں گنٹ چڑھی دسے طُغیانی، ہڑ کوڑ والا دکھائیا۔
 جیواں جنتاں اندر بھری بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہوئی لوکائیا۔ تیرے چرن کول کرے نہ کھئے دھیانی، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ چوڈاں طبق ہوئے
 حیرانی، سنگ محمد نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے ہر کرتا نوجوانی، مرد مردانہ اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے نیتر نین گُراؤندے، گل مالک دیاں جنائیا۔ ہنجھواں وہن و ہاؤندے،
 چہہر تیری دھار جنائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے پرم پُرکھ پر ماتم کلجگ جیو نہ مول شرمائندے، جگت
 وکار نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا مول نہ گاؤندے، پاربرہم برہم ملن کھئے نہ پائیا۔ من کلپنا چاروں گنٹ اٹھ اٹھ دھاؤندے، دوس رین رین
 دوس بھجن واہو داہیا۔ مایا ممتا موہ وکار کار کھاؤندے، کرنی دے کرتے تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ دا کوڑا سنگ رکھاؤندے، سگلے
 ساتھی تینوں گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائییا۔ دھرنی کہے پرہو میرے
 نیتر و ہندا اتھر، ہنجھواں ہار بنائیا۔ سرِشٹی بھل گئی گوہند والا ستھر، یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ بجر کپاٹی پاٹے کسے نہ پتھر، نج نیتر
 تیرا درس نہ کھئے کرائیا۔ دین دُئی تے پاٹھ کردی پڑھ پڑھ اکھر، نراکھر تیرا اکھر سمجھ کسے نہ آئیا۔ تون نریشا سچ سندیسہ دے اگے پتّر،
 پاتر اپنی اک جنائیا۔ جس نال یتھارتھ پورا ہووے سب دا یتن، یدی اپنا بھیو چُکائیا۔ ہرجن امولک ہیرے بنا رتن، گرمکھ گر گر گود
 اٹھائیا۔ سنت سُہیلے بیٹھن تیرے پتن، کندھا گھاٹ اکو سوہیا پائیا۔ جن بھگتاں پیج آئیں آپ رکھن، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست
 دھرم نالوں میری رولی ہو گئی سکھن، بہڑی بہڑی کر گُراؤندے۔ میرے مہربان محبوبا میرا پردہ آئیں ڈھکن، اوڈھن سیس نام والا ٹکائیا۔
 میرے اُتے دُئی دوتی میٹیں چھن، شرع شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔ میں تیرا لیکھا ویکھنا چاہندی پہلے کروچ دیپ نال لکھن، پُشکر اپنی

گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکَنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، تیرا حُکم سندیسہ ہووے سچن، ست سچ تیری وڈیائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند پکھووال ضلع لدھیانہ سردارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کِریا کر جوت نرنکاری، نرویر تیری سرنائیا۔ میں در ٹھانڈے تیرے پکاری، سچکھنڈ ساچے سیس نوایا۔ سو پُکھ نرنجن تیری مہا اپر اپاری، ہر پُکھ نرنجن تیری وڈیائیا۔ ایکنکار تیری پنہاری، آد نرنجن تیری سیو کھایا۔ ابناشی کرتے ہوئی میں دُکھیاری، سری بھگوان دینی وڈیائیا۔ پاربرہم تیری چرناں دھوڑ لاواں چھاری، مستک خاک رمایا۔ مہربانا نوجوانا مرد مردانہ اک واری نگاہ ماریں، پن نیناں نین اٹھایا۔ میری چاروں کُنٹ ہوئی خواری، دھرم دی دھار رہن نہ پائیا۔ میں منگتی درویشن تیرے در درباری، درگاہ ساچی جھولی ڈھپیا۔ ستگر شبد بھیج ایکا یودھا بلکاری، دوسر لوڑ رہے نہ رایا۔ جس دا نام کھنڈا دو دھاری، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پاوے ساری، گگن گگنتران کھوج کھوجایا۔ میرے اُتوں کلجگ میٹے دھواں دھاری، اندھ اندھیرا دئے چُکایا۔ میں روواں زارو زاری، ظاہر ظہور دُھر دے نور تیری اوٹ رکھایا۔ اٹھ ویکھ لے چار کُنٹ کلجگ کرے غداری، گداگر دے خلق خُدایا۔ منوآ دہ دشا اٹھ اٹھ مارے اڈاری، نوواں دواریاں بھجے چائیں چائیا۔ تیرا نام شبد کلمہ سُنے نہ کھئے دُھنکاری، دُھن اناد نہ کھئے شنوایا۔ نرگن نور جوت پرکاش تن مندر نہ بیوے اُجیاری، کایا کعبہ نہ کھئے سہایا۔ تیرتھ تٹاں گنگا گوداوری جمنا سُرستی پوتر رہیا نہ پانی، پاربرہم پرہہ تیری بے پرواہیا۔ آتم پرما تم ملے کھئے نہ ہانی، سُر ت شبد نہ کھئے سہایا۔ دھرنی کہے میں ہوئی نہانی، نو نو لاگا پائیا۔ پُکھ اکالے دین دیا لے تک لے اپنی یاری، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھایا۔ سندیسہ سُن لے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری کی تیرے ڈھولے گایا۔ انتر نرتز نگاہ مار لے جیو پرانی، پرم پُکھ اپنا پردہ آپ چُکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پرہو میری دُکھی دی سُن پکار، دروہی تیرا نام خُدایا۔

تُوں سب دا سانجھا پروردگار، بے عیب نُور خُدا ئیا۔ میری آشا تیری طلب گار، دوس زین تیرا راہ تکائیا۔ تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیار، نُور نُورانہ دُگمگائیا۔ صدی چوڈھویں لہنا دینا رسوُل پیغمبراں آپ وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کی سندیسہ دتا محمد سنگ چار یار، جگت جہان بھيو چُکائیا۔ کون ویلا پرگٹ ہووے امام اماما سِکدار، نُور نُورانہ اگم اتھاپیا۔ میرا دُکھڑا دے نُوار، چنتا سوگ مٹائیا۔ چرن چُھپائے میری سچي سرکار، کول تیرے ملے وڈیائیا۔ میں خادم تیری آد دی سیوادار، آدم حوا بیٹھے راہ تکائیا۔ اپنی گلشن ویکھ لوک مات بہار، کس بدھ کلجگ کوڑ کُریار مہکائیا۔ تیرا حقیقی دے نہ کھئے خدمتگار، خادم رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ میں روواں دھاباں مار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کِریا کر کل کلکی اوتار، نہکلنک تیری سرنائیا۔ شبد ستگرُو پا سار، مہاسار تھی ہو سہائیا۔ کوڑی کِریا میرے اُتوں کڈھ باہر، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہو ظاہر، ایکنکار اپنی کل پرگٹائیا۔ میتھوں جھلیا نہ جائے بہار، بوجھ سکاں نہ سر اُٹھائیا۔ قاتل مقتول ہویا تیرا سنسار، چاروں کُنٹ پئی دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوڑی تیرا اک سہار، سہائک نائک دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ پاکہر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں کی دساں بات، باطن کی جنائیا۔ اوہ ویکھ میرے اُتے اندھیری رات، تیرا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میں تگاں تیری واٹ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ میں جوڑاں دوویں ہاتھ، مستک چرناں سیس ٹکائیا۔ کوڑی کِریا دا میرے اُتوں ہٹا دے راتھ، ستجگ سچ دے وڈیائیا۔ میں نانی انا تھان ناتھ، در تیرے الکھ جگائیا۔ کوڑی کِریا میٹ دے واٹ، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مکائیا۔ اکو اپنا کھول دے ہاٹ، نام ندھان وست ٹکائیا۔ اکو کنارہ بخش کے گھاٹ، تٹ اک سہائیا۔ تُوں آد جُگادی مائی

باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ سچ پِرتی میرا تیرے نال نات، دُوجی آس نہ کھئے وکھائیا۔ مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا اک واری مہر نگاہ نال جھاک، جھاتی اپنی پائیا۔ بند کِوارا کھول تاک، کھڑکی کُنڈی آپ کھلائیآ۔ میری پوری کردے آس، آساوند رسی کُرائیا۔ ساچی وست دے دے خاص، خصوصیت اپنی دے درزائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دُنی دا پندھ مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے گاون گاتھ، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری اتم پُچھے وات، واتا ورن دین دُنی ویکھ وکھائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند پکھووال ضلع لدھیانہ بھگوان سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں تیرے در تے کُرائندی، کوک کوک سُنائیا۔ میری کلجگ وچ پت جاندی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی ہوئی کان دی، گرمکھ ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ میرے اُتے پت ہتیا کرن ماں دی، پیو پت قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ میں کھلڑی لتھی ویکھی گاں دی، سوراں رہے جھٹکائیا۔ وڈیائی رہی نہیں تیرے ناں دی، ناؤں زینکار سرشٹی درشٹی وچوں گئی بھلائیآ۔ طاقت رہی نہیں کیسے بانہ دی، سورپیر نہ کھئے اکھوائیا۔ ماں رہن دتا نہیں کلجگ کیسے بھومکا تھان دی، تھنتر سارے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو مینوں تیرا اک سہارا، صاحب ستگر تیری سرنائیا۔ زرگن زرویر ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ستگر شبد تیرا دو جہان ہووے سیکدارا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا تک وچ سنسارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ لیکھا پورا کر دے سنگ محمد چار یارا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق بیٹھے اکھ اُٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ آگے کرے نہ کھئے تکرارا، بیس بیسے تیری وڈ وڈیائیآ۔ تیرا لہنا دینا کاغذ قلم لکھن توں باہرا، حرف حرُوف وند نہ کھئے وندائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپر میر آد جگادی میت مُرارا، ساجن اکو اک اکھوائیا۔ میرا وقت دُھیلا بن سہیلا حکم دئے

سچّی سرکارا، ست سچ سچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
سگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی تیرا اوچو اوچ دربارا، درگاہ ساچی سچکھنڈ سہائیا۔

مالوے والیو گاوو شبد، ستگر سرن سچّی سرنائیا۔ جھگڑا چھڈنا دین مذہب، آتم پرما تم لینا پرنائیا۔ اک دوجے دا کرنا ادب،
سب نوں سمجھنا بھینا بھائی۔ ستگر میلا جگت نہیں بدن، نرگن نرگن دے ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت
وکار وچوں تہانوں آیا کڈھن، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ گرسکھ تیرا منارا چنگا، ستگر دے وڈیائی۔ جس دے وچ امرت دھار گنگا، کول
ناہی نچھر جھرنے وچ جھرائیا۔ دُھن آتم وجے مردنگا، شبد انادی ناد شنوائیا۔ جوت جگائے سورا سرینگا، پن تیل باقی کرے رُشنائیا۔
سچ پریم دا بخش انندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈا، مہربان بھوئے سہائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیرج انڈا، اُتہج سینج
لیکھا دے مکائیا۔ در سہائے اک سچکھنڈا، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جتھے بھگتاں آپ وسندا، وصل دیوے یار الاہیا۔ محل منارا اُچ اٹل
سُھندا، پُرکھ ابناشن جتھے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے رووے بناسپت، ٹلے پربتاں اُتے دُبائیا۔ پرہو تیرا پیار رسیا نہ آستک، تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ نے
کوڑ چلائی سیاست، ستان دیپاں حکم ورتائیا۔ کایا رہن دتی نہیں کیسے لیاقت، عقل بُدھی نہ کھئے وڈیائیا۔ منوآ لے کے اپنی وچ حراست،
دہ دشا دتا نچائیا۔ چاروں گنٹ دسن ناستک، نام رس رسنا نہ کھئے چکھائیا۔ میں کر نہ سکاں برداشت، بدی چاروں گنٹ نظری آئیا۔
ایس کلجگ نے میری کایا چولی کیوں کوڑ دی پائی وراثت، ورسہ میرا نظر نہ آئیا۔ جگت جہان دا کھیل ویکھ آرتھک، ارتھی سارے کوڑ
اُٹھائیا۔ میرے مہربان کرپا کر وچ بھارت، بھاردواج دی آسا پور کرائیا۔ تیرے ستگر شبد دی ہووے وزارت، حکم دُھر دا نام درڑائیا۔

تیرے چرن دی ہووے زیارت، دوسر سِیس نہ کدے جھکائیا۔ ست دھرم دی کھڑی کر عمارت، مانو ایکا گھر بہائیا۔ آتم پر ماتم کرا
 تُعارف، طرفداری رہن کھئے نہ پائیا۔ میری کرے نہ کھئے سفارش، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ میری بینتی اک گزارش، گزشتہ حال دتا جنائیا۔
 چاروں گنٹ ہندی ویکھ سازش، شرارت بھری لوکائیا۔ ہر گھٹ اندر لگی آتش، آگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا میرے نال
 واستک، واحد مالک دیاں درڑائیا۔ بنا تیری کرپا تیرا ہو سکے نہ کھئے اُپاشک، اُپنشدان کم کسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل میں ویکھاں برس
 ماسک، دوس رین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنو بھگوان، میری آشا پوری کر ہارِدک، ہردے اندر تیرا دھیان لگائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ شہر سادھو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اللہ اللہ، تیری اک سرنائیا۔ محبوب پھڑا دے پلا، پلکان وچ ہو سہائیا۔ تون مالک خالق اک اکلا، واحد
 تیری اوٹ تکائیا۔ ویکھ لے جلا تھلا، مہیٹل کھوج کھوجائیا۔ میرے اُتے دئی دویتی دین دئی لگا سلا، سچ رنگ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ
 کوڑ مچایا تر تھلا، تھر تھراہٹ وچ دُہائیا۔ کسے دا چاہے کوئی نہ بھلا، پریم پیار وچ نہ کھئے سہائیا۔ کام کرو دھ کرے ہلا، نو کھنڈ بھہ رہیا
 ڈرائیا۔ تیرا گرہ دسے نہ کسے اٹلا، سچ محل سوہا کھئے نہ پائیا۔ جدھر تگے وکاری دلا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میرے اُتے ہومے ہنگتا
 دپیک بلا، بلدھاری ویکھ وکھائیا۔ مانس رہیا نہ سچ دا بھلا، دھرم دُہج نہ کھئے لہرائیا۔ عرشی پریم آکے ویکھ تھلا، دھرنی رو رو
 مارے دھاپیا۔ جو سندیسہ اوتار پیغمبر گرواں گھلا، بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں بن نیتر ہنجھواں روواں، نیناں نیر وہائیا۔ سُکھ وچ کدے نہ سوواں، اٹھے پھر کُرائیا۔
 اپنے تون پاپاں داغ کس بدھ دھوواں، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ امرت رس کس دوارے چوواں، کون گرہ ملے وڈیائیا۔ پاک پوتر کس طرح
 ہوواں، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ گوڑھی پنندے سچ سنگھاسن سوواں، ستگر سرن ملے سرنائیا۔ سوامی پکھا پھیراں پانی ڈھوواں،

کِسِ بَدھِ تیری سیو کھائیا۔ کھلے کیس سر دے کھوہوواں، ویراگی ہو کے دیاں دُبائیا۔ مالک خالق پریم تینوں کِسِ مُحَبَّتِ وِچ موہوواں، پیار پیار نال ملائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے کلجگ ستجگ دوواں، دوہاں دا لہنا تیرے ہتھ نظری آئیا۔ میرے اُتے دین مذہب دی ونڈ رہے نہ بھوواں، شرع دے جھگڑے دینے چُکائیا۔ میں اکو روپ سرشٹی دی درشٹی اندر ہوواں، دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا پرکاش تگاں ترے لوآں، ترے بھون دھنی پردہ دیاں چُکائیا۔ تیرے سچکھنڈ دوار کھلوواں، خلق دے خالق تیری سرنائیا۔ اپنیاں آساں تیرے آگے ڈھوواں، منسا چرناں وچ رکھائیا۔ تیرے کولوں نہ کچھ لُکوواں، دُکھڑا سارا دیاں سُنائیا۔ در زانی ہوواں، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے در دُکھی ہو کے ہار پروواں، پریم پُرکھ پرما تم سر میرے ہتھ رکھائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشہی سمت نو پند پکھووال ضلع لدھیانہ سورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میرے اگتی رام، رام رام دیاں جنائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دمامہ، کلجگ رہیا وجائیا۔ تیرا بھلیا ستناما، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ مانس مانو شرع دا ہویا غلاما، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ تیرا حق سُنے نہ کھئے پیغاما، پیر پیغمبر ویکھن تھاون تھائیا۔ اٹھ نگاہ مار دو جہانان، زمیں اسمانان کھوج کھوجائیا۔ میرا دیش ہندا جائے ویرانہ، ساچی رت نہ کھئے سہائیا۔ تیرا پیار ہویا بیگانہ، میرا غم سکے نہ کھئے چُکائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ نشانہ، کوڑی کرپا ریبی جھلائییا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کھئے سلاما، اسم اعظم نظر کیسے نہ آئیا۔ پریم مُحَبَّت کھاوے نہ کھئے طعاما، تامس ترسنا دین دُئی ہلکائیا۔ میرے شہنشاہ شاہ اماما، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرا حکم الاهی کلاما، کلمیاں توں باہر پڑھائیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیرانا، حیرت وچ سُنائیا۔ تیرا ایشٹ رہیا نہ سری بھگوانا، بھگون تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ چاروں کُنٹ سرشٹی درشٹی دے ویرانہ، ویری گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ تُوں صاحب سلطانا وشنوں بھگوانا، بھگون آتم ویکھ وکھائیا۔ نرگن دھار نرویر پھریا جامہ، جوتی جاتا ہو کے کھیل کھلائییا۔ میرا پوتر کر دے نگر گراما، دھرنی نو نو لا کے پائیا۔ تُوں مالک زمیں اسمانا، تڈھ پن

دو جا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُلطانا، ہر سَتگر تیری اوٹ رکھائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند بسراواں ضلع لُدھیانہ بھاگ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے دُھر دے شام، سانوریا تیری اک سرنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دے دے اپنا نام، نام ندھانا سِری بھگوانا آپ ورتائیا۔ نجھر جہر نے امرت پیالہ دے جام، کول ناہی سواتی بوند ٹپکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا نگر کھیڑے گرام، تن وجود وجے ودھائیا۔ پوتر کر دے ت وجود چام، چم درشٹی دے بدلائیا۔ کر پرکاش اگے بھان، نور نورانہ نظری آئیا۔ تیرا دھرم دا جھلے اک نشان، نو کھنڈ پرتھی سوہیا پائیا۔ ست دیپ تیرا اکو نام گاؤن، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ بھیو کھلا دے کایا مندر مکان، کعبیاں پردہ دے چکائیا۔ تُوں رحمت رحیم رحمان، رحمت کر چائیں چائیا۔ میری مُشکل ہووے آسان، روگ سوگ دینا گوائیا۔ میری دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ میدان، نو کھنڈ سوہیا پائیا۔ میں نمانی منگاں دان، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ تُوں دیونہار سِری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد انت جگا جگنت جانی جان، جانہار اک اکھوائیا۔ تیرے در بھکاری منگتی بنی آن، آپ اپنی دیا دینی کھائیا۔ چرن دھوڑی سرشٹ موڑھی کران اِشنان، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سارے تیرا اِشٹ منان، اِشٹ دیو سوامی اکو سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، تھہ بن اور نہ دیسے کھئے وچ جہان، جہالت کلجگ کوڑی کِریا دینی مکائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ناظر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سری بھگوان، ست پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ مہر کر نوجوان، سچکھنڈ نواسی دھیان لگائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر دے گیان، آتم پر ماتم بھيو گھلائیآ۔ دیپ جوت جگا مہان، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ شبد انادی دے دھنکان، انحد نادى ناد وجائیا۔ امرت رس دے پین کھان، نجر جھرنا آپ جھرائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تِن ہتھ کایا مکان، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار اکو نظری آئیآ۔ ساچی بھچھیا پا دے دان، دیاوان دیا کھائیآ۔ تیرے چرن دھوڑ سب دا ہووے اشنان، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے ڈھولا گان، نو کھنڈ وجے ودھائیآ۔ ست دیپ ستگر شبد ہووے پردھان، چار گنٹاں اکو رنگ رنگائیآ۔ کلجگ کورئی کیریا میٹ نشان، جوٹھ جھوٹھ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دنی وچ رہے نہ کوئی بے ایمان، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیآ۔ پنج وکارا جھگڑا میٹ شیطان، شرع دی کرے نہ کھئے لڑائیآ۔ نو ست تیرا ہووے مان، نہانیاں ہونا آپ سہائیآ۔ دھرنی کہے میری بینتی کریں پروان، دکھی ہو کے رہی جنائیآ۔ صدی چوڈھویں جگت شرع ہوئی شیطان، شریعت ویکھ تھاوں تھائیآ۔ جو پیغمبران دتی کلام، کلمے کائنات درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ دھرنی کہے پرہو دے دے نام وست امل، کلجگ جیواں جھولی پائیآ۔ تیرے کنڈے ترازو جان تل، دو جا نظر کھئے نہ آئیآ۔ آتم دھار تیری گل، گل مالک تیری اوٹ تکائیآ۔ سچ دوارا اکو جائے گھل، چار ورن ملے وڈیائیآ۔ تُوں مالک خالق سدا اہل، اہل تیری سرنائیا۔ میں چرن پرتی گھولی جاواں گھل، آپ آپا گھول گھائیآ۔ تیری دنیا تیری سرشٹی کائنات جاں جاوے زل، بن ہر نامے سار کھئے نہ پائیآ۔ میری پھلواری چوراسی والی مہکا دے پھل، پت ڈالی اپنے پیار نال مہکائیآ۔ تُوں مالک خالق آد جگاد صلح گل، دئی دویتی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ مانس بوٹا کلجگ جائے نہ ہل، سینمل روپ دینا درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا نام بھنڈارا آد جگاد سدا امل، کرتے قیمت نہ کھئے رکھائیآ۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پکھووال ضلع لدھیانہ منگل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے مالک، ملکیت تیری دین دنی نظری آئی۔ میرے ستگر سوامی خالق، خالق تیری وڈ وڈیائی۔ دھرنی اُتے تیرے پریم دا دسے کھئے نہ بالک، میری گودی خالی نظری آئی۔ کلجگ سب نوں ٹکے لائے کالکھ، کل کاتی ہوئی لوکائی۔ سب دے اندر نندرا آلس، سوادھان نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اندرلی سن آہ، ہوئیاں وچ جنائیا۔ تون داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ تیرا انت نہ آوے راہ، رہبر دے کے گئے دُہائیا۔ تون واحد اک خدا، مالک نور الہیہ۔ تیری سرشٹی تیرے نالوں ہوئی جدا، آتم دھار ملن کھئے نہ آئی۔ کلجگ کوڑ کڑیاریا ویا، شفا ہتھ کیسے نہ آئی۔ میرے پتا سوامی ابا، امی جان دیاں دُہائیا۔ میرا دکھڑا پُجیا اُتے لب، بن زبان تون رہی کُرا لئی۔ انت آخری آئی حدّا، حدوڈاں ویکھ وکھائی۔ کلجگ کوڑی کریا پیتی مدھا، مدھر دھن سن کھئے نہ پائی۔ تیرا سچکھنڈ دوار کیسے نہ لبھا، درگاہ ساچی درس کھئے نہ پائی۔ تون صاحب سلطان سورا سربگا، تیرے ہتھ وڈیائی۔ پُرکھ اکال میرا سوار دے آگا، آگن وچ تیرا راہ تکائی۔ دھرنی کہے میری پوتر ہووے جگ، جگ جگ تیرا نام وڈیائی۔ میں انت آخر دیواں سدا، ہارے ہوئیاں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آتم رس چکھا مزہ، مذاق دین دنی مٹائی۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت پنڈ لتالا ضلع لدھیانہ بھگت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے غریب نواز، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ دین دنی دا بدل دے سماج، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگائی۔ دیناں مذہبیاں کھول جاگ، ہندو مسلم سیکھ عیسائی لیا اٹھائی۔ سب دے اندر کایا مندر لگا بھاگ، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ انتر آتم اُچے اک ویراگ، ویر بھاونا رہن کھئے نہ پائی۔ جوٹھ جھوٹھ دا سارے کرن تیاگ، ست سچ لین اپنائیا۔ کلجگ جیواں دُرمت میل دھو داغ، پت پتیت دے بنائیا۔ ترے گن بوجھا آگ، امرت میگھ برسائی۔ کوڑ کلپنا وچ رہن نہ کاگ، ہنس ساچے لے پرگٹائی۔ تون مالک خالق

جُگاد آد، کلجُگ انت تیری اوٹ تکائیا۔ ایکا شبد سُنا ناد، دین دُنی وجے ودھائیا۔ تیرا حُکم ورتے وچ برہماد، برہمنڈ کھنڈ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا شبد اگئی اڈے باز، بازاں والے بازی دین دُنی اُلٹائیا۔ کلجُگ اتم کر دے کاج، کرنی دے کرتے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر سورہیر، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ نام انیالا مار تیر، تکھی مُکھی دھار پرگٹائیا۔ کلجُگ کوڑی کرپا گھت جائے وہیر، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ میں نیترواں نیر، ہنجنہواں ہار بنائیا۔ جو تیرا لیکھا دس کے گیا کبیر، سو پورا دینا کرائیا۔ تُوں مالک آئیوں بنا سریر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میری بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ میں امرت رس پیواں تیرا اگما سیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ کلجُگ کوڑ کُرم اُتے مار لکیر، کرم کانڈ دا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں مالک خالق لیکھا جانیں شاہ حقیر، فقرہ اکو دینا سمجھائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند مقصودرا ضلع اُدھیانہ سری رام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سورے سرگ، سری بھگوان دھیان لگائیا۔ اپنی سرشٹی ویکھ جگ، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ چاروں گنٹ لگی اگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے شاہ رگ، نو دوارے پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کھئے چُگائیا۔ جگت کوڑ کڑیاری پیندے مدھ، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائیا دیناں مذہباں ونڈی حد، حدوُد سمجھ کیسے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے دگ، اگنی تت تت تپائیا۔ میں بینتی کران اچ، عاجز ہو کے سیس جھکائیا۔ کیسے دا قبول نہ ہووے حج، کعبے روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کر کرپا، کرپا ندھان دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ پیتا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ ملے میل نہ کیسے ساچے سکھ دا، گُرمکھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تُوں ایشٹ دے دے اک دا، ایکنکار ہو سہائیا۔ جھگڑا مُکا دے نت دا، نوٹ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں بھاگ

حصہ دے دے بہت دا، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ ناتا رہے نہ بوند رت دا، رکت بوند دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں جگ چوڑی لیکھے سب دے لیکھدا، لیکھنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا روپ آگما ابناشی اچت دا، چیتن سب تُوں دے کرائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند دورا با ضلع لدھیانہ نچھتر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں نگاہ ماری اسماناں اُتے، سچکھنڈ سچ دھیان لگائیا۔ جتھے تیرا پرکاش سٹح، دیا باقی نہ کھتے وکھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سہائے رتے، رُڑی آگم وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تھے، مہربان دیا کھائیا۔ ایکنکارا کھیل کرے آگھے، آد نرنجن آکو دوارا سُبھے، نور نورانہ نور الاہیا۔ ابناشی کرتا آپے جانے اپنے مدعے، مدعا سمجھ کھتے نہ پائیا۔ سری بھگوان بھیو کھلائے اپنے گجھے، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پاربرہم اپنا کھیل کرے اپنی دھاروں اٹھے، دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ ستگر شبد دین دیا لا گائے اپنی تیکے، بن اکھراں ڈھولے گائیا۔ جان میں ہور تکیا دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرواں جوت دھار اپنے ہتھ وچ پھڑے رُقعے، بنا کاغذان نظری آئیا۔ اوہ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھار سرن سرنائی جھکے، بنا سیس توں سیس نوائیا۔ بنا رسنا توں کہن پرہو ساڈے پینڈے مکے، مکمل دیئے جنائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا پاربرہم پروردگار نور الاہیا۔ دین دنی دھرتی اُتے ویکھ کے سانوں آئے دُکھے، دُکھی دُکھ نہ کھتے گوائیا۔ بھاگ لگے کیسے نہ ککھے، بھگت جنے کھتے نہ مائیا۔ بن ہر نامے خالی ہوتے بٹے، بُنخانے رہے کُرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا گئے لٹے، لٹیرا گھر گھر ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ سچ جوت پرکاش دے محل اٹل کیسے نہ اچے، نور نورانہ نظری کھتے نہ آئیا۔ ساڈے دھرم شاستر جو مارگ دسن دُنیادار اُس توں گھتھے، منزل چڑھن کھتے نہ پائیا۔ اوہ تک صدی چوڈھویں محمد کہے میری پُجے، چوڈاں طبق نگاہ اٹھائیا۔ عیسیٰ کہے بھیو رہنے نہیں گجھے، بیس بیسے ہر جگدیشے تیری بے پرواہیا۔ رام کرشن کہن سب دوارے جانے لٹے، آگے ہو نہ کھتے اٹکائیا۔ نانک نرگن دھار کہے مٹکھ جیواں بھاگ جانے

نکھٹے، وست اگم نہ کھٹے ورتائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکالا دین دیا لا میری آپ سہائے رتے، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ ستگر شبد ہو کے دو
 جہاناں پُچھے، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری
 وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں امبراں توں اُپر ماری جھاک، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ آگے تکیا پُرکھ ابناشی، جو الکھ اگوچر بے پرواہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
 جس دی مندلاں وچ پینی راسی، بن گوپی کابن کھیل کھلایا۔ اُس نوں جھکنا شنکر اُتے کیلاشی، برہما نو نو لاگے پائیا۔ وشنوں رکھ
 کے اوسے دی آسی، آہستہ آہستہ اوسے دی سیو کھائیا۔ اوہ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھاتی، بھو سکے نہ کھٹے جنائیا۔ جس میٹنی کلجگ اندھ
 اندھیری راتی، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ اوہ بیٹھا دسے اک اکنتی، اک اکلا نور الاہیا۔ جس سب دی پُچھنی واتی، واتا ورن ویکھے خلق
 خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا اُتے اسہانا، اسم
 اعظم نور الاہیا۔ جس نوں کھندے سری بھگوانا، اوہ بھگون میرا ماہیا۔ جو آد جگادی دیوے دانا، دات اگم اتہاہ ورتائیا۔ جس لیکھ
 چکاؤنا دو جہاناں، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے نین موندھانا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ اوہ کلجگ انت بھگونت تگے کوڑ
 نشانہ، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میں اوس دا راہ تکانا، جو بھوئے آپ سہائیا۔ مہربان مہربان بھوئے مہربانا،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ کرے پردھانا، دھرم دی دھار اک پرگنائیا۔ میں خوشیاں وچ گواں گانا، گا گا شکر منائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا کھیل اگم، بن نیناں نین
 اُٹھائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے سری بھگوانا، دو جہاناں آپ جنائیا۔ میں سرون کیا بنا کتاں، کائنات سمجھ کھٹے نہ پائیا۔ جس نشان میٹنا
 تارا چٹا، اوہ پروردگار نور الاہیا۔ جھگڑا مٹائے دین مذہب حد بتا، حدوڈ اکو اک وکھائیا۔ جس دا اپنا حکم ہونا رواں، رحمت وچ سب
 نوں کرے شنوائیا۔ اوہ سہنجنا ستوادی دسے سماں، سماپت کرے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا دین دیا لا، دیا ندھ اکھوائیا۔ جو آد جگادی کرے پرتپالا، پرتپالک اگم اتہاہیا۔
 سچکھنڈ جس دی سوہے دھرمسالہ، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ اوہ جوت نور اُجالا، روپ رنگ ریکھ نہ کھٹے وکھائیا۔ جو کلجگ اتم سمبل

وسے دھام سُہائے بالہ، حالت تگے خلق خُدائیا۔ جن بھگتاں پریم دی پائے مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ بجر کپاٹی کھول کے تالا، ترے گن اتیتا درشن دیوے چائیں چائیا۔ دپیک جوت کر اُجالا، اندھ اندھیرا کایا مندر دئے گوائیا۔ امرت بوند سوانتی کول نابھی وچوں پیائے پیالہ، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ جن بھگتاں مارگ دے سُکھالا، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھے لائے سنت سُہیلے اپنے لالا، لالن اپنا میل ملائیا۔ دھرنی کہے اوہ ویکھے مُریداں حالا، مُرشد بے پرواہیا۔ میرا ضرور حل کرے سوا، سوالن ہو کے منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا توں کرے بحالا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ میرا سینہ بنائے سچّی دھرمسالہ، چار ورنان اٹھاراں برنان اکو گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی جگ چوکڑی اولڑی چالا، کلجگ انت چال نرالی سمجھ کھئے نہ پائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ دورا با ضلع لدھیانہ گجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ ابناشی، ابناش دیاں جنائیا۔ میں تیرے درس دی پیاسی، جگ چوکڑی آس رکھائیا۔ میرے منڈل پا راسی، گوپی کاہن اپنا کھیل کھلائیا۔ مینوں خوشیاں وچ آوے ہاسی، ہستی تگان بے پرواہیا۔ میری اندروں مٹ جائے اداسی، مُسکراہٹ باہروں نظری آئیا۔ میری مُردا رہے نہ لاشی، دَن و مرد دینی بنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کولوں کرا خلاصی، خلاصہ اپنا آپ سمجھائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے بدمعاشی، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیرا نُور تگان پرتھی آکشی، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ کِریا کر میرے سرب گنوت وڈ دا نے داتی، دیاوان تیری سرنائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا میٹ دے راتی، رُٹھی اپنے نام مہکائیا۔ آہ تک لے میرے کول اوتار پیغمبران گروآں والی پاتی، پترکا بن اکھراں نظری آئیا۔ جس وچ سب نے اشارہ دتا کلجگ کاتی، کل کلکی تیری اوٹ رکھائیا۔ میری زندگی بدل دے حیاتی، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ میرا جھگڑا میٹ دے کاغذاتی، گرتھ شاستراں پھول پھولائیا۔ میں تیرا نُور ظہور تگان

بنا تاتی، ین اکھاں اکھ اٹھائیا۔ تیرا کلمہ کلام سنا صفاتی، صفحہ ہستی جگت توں باہر دینا سمجھائیا۔ میری ترسنا نہ کریں نراسی،
 نرویر تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے
 توڑ دے بندھن، بندگی والیاں دے سمجھائیا۔ دُھر دا سچ دے اندن، اند اند وچوں پرگنائیا۔ میں درویشن آئی منگن، مانگت ہو کے
 جھولی ڈاہیا۔ میرے سوامی چاڑھ دے رنگن، رنگ رنگیلے نور الاہیا۔ جگت اندھیر رہے نہ اندھن، اندھ غبار دینا چُکائیا۔ دئی دویتی
 ڈھائی کنڈھن، شرع حد نہ کھئے وکھائیا۔ موہ وکارا کرنا کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ ساچا نام آئی ونڈن، وست اگم اک ورتائیا۔
 بھاگ لگاؤنا وچ ورہنڈن، سرشٹی درشٹی کھوج کھوجائیا۔ تیرا کھیل تگاں نو کھنڈن، دہ دشا سوہا پائیا۔ تُوں صاحب سوامی سورا
 سرینگن، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میرا لیکھے لاؤنا راوی والا کنگن، بھگت بھگوان ہونا سہائیا۔ جن بھگتاں مُکھ نام لگاؤنا سگن، ین رسنا
 رس چکھائیا۔ دھوڑی خاک رماؤنی چندن، دُرمت میل دھوائیا۔ تُوں دین دیال سدا بخشندن، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ تیرے سنت
 سہیلے تیرا در لنگھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ گُرمکھاں لگاؤنا انگن، اپنی گود بہائیا۔ گُرسکھ تُوں میرا میں تیرا گاون چھندن، آتم پر ماتم مل
 کے وجے ودھائیا۔ تیرے بھ وچ دھرنی کہے زمیں اسمان سارے کہن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تُوں گگن ریائے بنا تھمن، ایہ تیری وڈ
 وڈیائیا۔ کوڑ گڑیارے ہینسیارے میرے اُتے مول نہ جمن، جنم دین والی دے کھئے نہ مائیا۔ سوامی تُوں سب تُوں آپ آئیں دنڈن،
 دنڈاوت سب دی دینی بدلائیا۔ کلجگ اتم ویکھیں کنڈھن، کنڈھی گھاٹ سارے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا اک دوارا سوہوے سچکھنڈن، سچکھنڈ نواسی تیری وڈ
 وڈیائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو دورا با ضلع لدھیانہ جسونت کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری بینتی ایک، ایکنکار دیاں جنائیا۔ سرشٹ سبائی بُدھی کر بییک، دُرمت میل دھوائیا۔ اِکو چرن کول بخش ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جگت مایا لا سکے نہ سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ من کلپنا کر نیک، مت ستگر آپ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بخش ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نظری آ نیتن نیت، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ تیرا سچ دوارا اِکو نظری آئے دیس، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ پنچ وکارا کر کھیت، کھڑگ کھنڈا نام اُٹھائیا۔ سُرتی شبدی دس بہیت، بہیو ابھید آپ کھلائییا۔ جتھے وسے سدا ہمیش، ہم ساجن ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت کنت بھگونت دھرنی کہے میری حالت ویکھ، انڈٹھ دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا بھیکھ، اچھل چھل بھجے وابو داہیا۔ تیرا ساچا سمجھے کھئے نہ لیکھ، لیکھن پڑھن والی بُدھی کم کیسے نہ آئییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے تیرا سُہنجنا ہووے سمبل دیس، جس گرہ اپنا آسن لائیا۔ تُوں مالک خالق سوامی نر نریش، نر نرائن تیری وڈیائییا۔ مینوں اِک اگمڑا دے سندیس، دُھر فرمانا اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں تیری اِکو اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا اِک اکھوائیا۔ تیری شبد اگنی چوٹ، دو جہان اُٹھائیا۔ بُدھی دی بدلے سوچ، سمجھ اپنے نال رکھائیا۔ کھولے نیتر لوچن لوچ، لوئن اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا درس اگمڑا اِکو بہت، دوسر لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا میرے کوٹ، گرہ دوار دے سُہائیا۔ میں تیرا سُنان اِک سلوک، سوہلا ڈھولا دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اِک الکھ، الکھ اگوچر دیاں جنائیا۔ نرگن دھار ہو پرتکھ، پارہم پت پریشور اپنا درس دکھائیا۔ نگاہ مار کے میرے اُتے تگ، تقوے والا نظر کھئے نہ آئییا۔ حقیقت رہی نہ کیسے کول حق، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ تُوں ویکھنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ پردہ آپ پھولائیا۔ پوتر رہیا نہ کھئے ہٹ، گھاٹ کنارے روون مارن دھاپیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، چرچ چراگاہاں روون مارن دھاپیا۔ کِرپا کر میرے سمرتھ، سوامی تیری آس رکھائیا۔ سچ نالوں میرے خالی ہو گئے ہتھ، دھرم وست نظر کھئے نہ آئییا۔ کلجگ کوڑ کُڑیاریے سب تُوں پائی نتھ، نو کھنڈ

پرتھی ستّ دیپ نٹوآ ہو کے ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست اکمّ دینی ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے انتشکرن دا اندر، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جیہڑا دھرم دھار دا مندر، پن باڈھی بنت بنائیا۔ دیپک جگے اندھیری گندر، جوتی نور نور رُشنائیا۔ منوآ دہ دشا اٹھ نہ دھائے بندر، منسا من نہ کھئے ودھائیا۔ میری اکو ڈنڈاوت اکو بندن، پُرکھ اکالے دین دیا لے سب نوں لا لے اپنے انگن، مانس مانو مائکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں صاحب سُلطانا نوجوانا سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم نج گھر سب نوں دے اندن، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ میں بھکاری در درویشن آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لگا اپنے انگن، انکیکار آپ ہو جائیا۔ مستک دھوڑی خاک رما دے چندن، ڈرمت میل دھوائیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ اُدے کر نو کھنڈن، ستّ دیپ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے حکم دی کرے نہ کھئے اُلنگھن، اپنا بل نہ کھئے پرگٹائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند دورا با ضلع لدھیانہ گرام کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میرے اُتے تھیں، دین دیاں ہونا سہائیا۔ نگاہ مار لے میری چارے گٹھی، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ میری پوتر ریبی خاک نہ مٹھی، دھوڑی دھرم نہ کھئے جنائیا۔ میرے سوامی میں کلجگ اتم لٹی، نیترو رو دیاں دُباٹیا۔ میں جگت وکار ہنکار وچ گئی گٹھی، تت رس رہیا نہ رائیا۔ میں دکھیارن صدی چوڈھویں اتم اٹھی، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میری سہنجنی کر دے رُتی، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ مینوں دھار بخش دے دو ٹکی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری کرنی کرتے رہے نہ لکی، سنمکھ ہو کے دیاں سُنائیا۔ نواں کھنڈاں وچ ہوئی میں دکھی، ستّ دیپ سانتک ستّ نہ کھئے ورتائیا۔ میری ترسنا تیرے درس دی بھکھی، ترپت دینی کرائیا۔ میرا اُجل کر دے مکھی، ڈرمت میل دھوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے پُچی، پوجنیوگ تیری

سرنائیا۔ میری برہوں درد ویکھ لے گجھی، وچھوڑے وچ دیاں سُنائیا۔ میں بنا نیتراں روواں اُچی، اُچ اگم اتہاہ کی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ جیواں سرتی سب دی اندروں ستی، شبدی شبد نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا ویکھ جہان، جگت جگ دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ کورن نشان، ست دھرم نہ کھئے جھلایا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئی۔ تینوں بھل گیا تیرا انسان، انسانیت وچ نہ کھئے سہایا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کورن کِریا پھرے بے ایمان، بیوہ روپ ہوئی لوکایا۔ آتم برہم ملے نہ کیسے گیان، بڈھ بیک نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ کلجگ کورن پھرے شیطان، شریعت شرع نال ملائی۔ میرا لہنا دینا پورا کر سیری بھگوان، بھگون تیری اوٹ رکھائی۔ اوتار پیغمبر گرواں دا ویکھ گیان، جو بھوکھتاں وچ درڑائی۔ سندیسہ دے کے گئے رسنا جہوا نال زبان، بتی دندان صفت صلاحیا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے نوجوان، جودھا سورپیر آپ اکھوائیا۔ امام اماما نور نورانہ نوجوان، پروردگار اگم اتہاہیا۔ جو لہنا دینا لیکھا پورا کرے زمیں اسمان، دھرنی دھرت دھول دھول تیرا لیکھا جھولی پائی۔ جس دی آسا رکھ کے گئے سینتا رام، کرشن رادھے دھیان لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ جس دا دتا بیان، سجدیاں وچ کلمیاں توں باہر سیس نوائیا۔ نانک گوہند جس نوں کیتا پروان، پرہم پُرکھ بے پرواہیا۔ سو کلجگ اتم ہووے پردھان، ستگر شبد شبد لئے انگریا۔ دھرنی تیری کرے کلیان کلکاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مکائے دین ایمان، آتم پرما تم بھیو آپ گھلایا۔ جن بھگت سہیلے کر پہچان، چرن پریتی بخشے اک سرنایا۔ تیرا وقت سہنجنا ویکھے آن، وار تھت گھڑی اپنے ہتھ رکھائی۔ تینوں ہون نہ دیوے پریشان، پریشانی وچوں باہر کڈھائی۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک دیوے مان، پروردگار سانجھا یار سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کِریا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائی۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند لہپڑی ضلع لدھیانہ گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ نرنکارا، نرویر تیری سرنائیا۔ جوت شبد دی دھار کھیل ویکھ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ سوادھان کر لے تیئی اوتارا، جوت دھار وچوں پرگٹائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دے اشارہ، درگاہ ساچی مقامے حق وچوں پلائیا۔ نانک گوبند کر پیارا، پرم پُرکھ پرہ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں رو رو کران گریہ زارا، بن نیتر نینان نیر وپائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرے اُتے ہویا دھواں دھارا، سمنڈ ساگر رہے کُلائیا۔ چار کُنٹ کورئی کریا ودھیا وکارا، لوہ موہ ہنکار نال ملائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر تیرا ربیا نہ مول پیارا، پرم پُرکھ تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم گھر مندر دیپک جوتی نور نہ ہوئے اجیارا، نور نورانے تیرا نور ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر ویکھ لے خواہش، خالص تینوں دیاں جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی لگی آتش، کلجگ اگنی اگ جلائیا۔ منوا منسا نال مل کے کرے شرارت، سازش اپنی ربیا کرائیا۔ صدی چودھویں وقت ہویا نازک، سنگ محمد چار یار راہ تکائیا۔ کیسے دی عقل بدھی دی رہی نہ کھئے لیاقت، اکھراں والی ودیا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو اوتار پیغمبر گرواں دے اشارہ، سچکھنڈ دوار لے اٹھائیا۔ کھیل وکھا وچ سنسارا، چاروں کُنٹ پردہ آپ اٹھائیا۔ حکم سندیسہ دے اکو وارا، ایکنکار اپنا حکم دے جنائیا۔ جا کے دیناں مذہباں پا سارا، ویکھو تھاون تھائیا۔ کیوں ہر گھٹ اندر ہویا دھواں دھارا، نرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نام کلمہ شبد سنے نہ کھئے دھنکارا، اناد انادی ناد نہ کھئے وجائیا۔ امرت آتم نچہر رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی میگھ نہ کھئے برسائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جو دے کے گئے سہارا، سہانک نائک ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ کیوں سب دے ہندیاں کورئی کریا ودھیا وکارا، ست سچ بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو اوتار پیغمبر گرواں وکھا دے اپنا گرہ، لوک مات دھیان لگائیا۔ جو نام کلمہ دین دُنیا دے کے گئے، اکھراں نال ملائیا۔ جو سچ سمجھا کے بدھی توں پرے دسیا کھیل نرہے، نرویر اک جنائیا۔ جس دے

رُوپ انُوپ سَرُوپ پُرکھ اکالے وسے کئے، رسنا کہہ کہہ کتھنی نال گائیا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میریاں جگت دھار ویکھ لے ونڈاں، گر اوتاراں پیغمبران دتیاں پائیا۔ تیرے نام کلمے گائے چھندا، اکھراں نال ملائیا۔ شرع شریعت بنا کے کندھا، حدو دا دین دنی رکھائیا۔ تیرا بھیو پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار تُدھ بن اور نہ کھئے کھلندا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نو نو چار میرا حال ہویا مندا، مند بھاگن ہو کے دیاں سنائیا۔ اٹھ ویکھ لے پورب وقت سب دا لنگھا، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ انت لیکھا تک لے تارا چندا، چند ستار راہ تکائیا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگاد جگ چوکرئی تیرا کھیل سدا سورا سرینگا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مہاؤن ضلع لدھیانہ جریل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے انتر اگتی اچھا، جگت واسنا نہ کھئے درزائیا۔ مہربان سوامی پا دے بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی ربی ڈاہیا۔ لہنا دینا پورا کر اوتار پیغمبر گرواں بھوشا، پیشین گوئیاں ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا لیکھ تیرے شبد دھار وچ لکھا، شبدی شبد کر شنوائیا۔ اُس دا میری جھولی پا دے حصہ، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ اپنی تک لے وقت سہنجنی تھتا، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ میری حالت ویکھ لے میرے پتا، پت پریشور نین اٹھائیا۔ ساڈا کرے کھئے نہ جتہ، بتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ من ٹھگوری کرے چتا، چار کنت ہلکائیا۔ تیرا نور کیسے نہ دسا، جوتی جاتے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں دین دُنیا اندر وکھا، پنج وکار ہویا ہلکائیا۔ چار جگ دے شاستراں دی بھلی سکھا، سکھ سکھیا وچ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ نے تیر انیالا چلایا تکھا، جگت سریشٹی انتر پار کرائیا۔ کورٹا رس بنا کے مٹھا، مانس منکھاں دتا ہلائییا۔ دھرم دا لہنا دینا کر کے چٹا، اپنا ڈنک کیتا شنوائیا۔ لیکھا تک لے پتھر اٹا، پانساں پھول پھولائیا۔ منو آکیسے نہ ہووے ٹکا، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ امرت بوند ملے کیسے نہ چھتا، سوامی میگھ نہ کھئے

برسائیا۔ سب دیاں گھلپیاں دسن لٹاں، سیس جگدیش نہ کھئے گندائیا۔ تیرا کھیل نت نوتا، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میری آسا اِکا، ایکنکار دیاں جنائیا۔ سب نوں مان دینا ویکھنا نہیں وڈا نکا، بال جواناں رنگ رنگائیا۔ کوڑی کِریا رس میٹ کے پھکا، فقرہ اپنا نام درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ تک لے اپنی دین دنی کرنی، کرتے پُرکھ دھیان لگائیا۔ تیری لگیا دسے کھئے نہ چرنی، چرن چرنو دک مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ ساچی ملے کیسے نہ سرنی، سرنگت نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم تُوں میرا میں تیرا ملے نہ کیسے پڑھنی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ کایا مندر اندر ساچی منزل ملے کیسے نہ چڑھنی، کوڑا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ نرہوؤ تیرا بھے چُکے نہ ڈرنی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ نگاہ مار لے ورنی برنی، کھتری براہمن شوڈر ویش رہے گر لائیا۔ ساچی تاری بن تیری کِریا کیسے نہ ترنی، تارنہار دینی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میں روواں ساہ اُبھ، اُف یائے تیرا نام دُہائیا۔ کوڑ کڑیاریے کِچڑ گئی کُھبھ، بن تیرے باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ میری بییک رہی نہ بُدھ، اُجل مُکھ نہ کھئے کرائیا۔ میرے اُتے کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار رچایا یُدھ، نوؤ کھنڈ پرتھمی دوس زین دتی لڑائیا۔ نگاہ مار لے پُرکھ اکالے وچ اپنے کلجگ، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ سُدھ، سُدی ودی دا ڈیرہ دئے ڈھاپیا۔ کیسے نوں سچ وچ کہے کھئے نہ مارنگ گڈ، عیسیٰ نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرم کہے میرے شہنشاہ نواب، پروردگار تیری سرنائیا۔ سب دے مِت پیارے احباب، محبوب تیری وڈ وڈیائیا۔ بنا اکھراں تون پیغمبراں والی ویکھ کِتاب، کُتب خانیاں تون باہر پھول پھولائیا۔ جس دے الفیے تون بنا الفاظ، حرف حروف سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کی لہنا دینا تیرا میرا اُتے اتفاق، اتفاقیا کی اپنی کار کھائیا۔ کِس بدھ شرع دا شرع نال ہووے نفاق، بھید ابھیدا دینا گھلائییا۔ رسوُل پیغمبراں ہوئے طلاق، مُرید مُرشد پلُو جان چُھڈائیا۔ صدی چوڈھویں ہووے انت حساب، لیکھا محمد ربیا درڑائیا۔ چار یاری سوئی جائے جاگ، غفلت نندرا رہے نہ رائیا۔ کِس بدھ نُور نُورانے دُھر امام کریں امداد، آمد دا بھيو دینا گھلائییا۔ میں بینتی

کرنی آج، کِس بدھ سرِشٹی دا بدلے سماج، پروشٹا پندراں چیت منگ منگائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ سوامی انترجامی پُرکھ
ابناشی گھٹ نواسی پاربرہم پتپریشور پروردگار سانجھے یار میرا سوارنا کاج، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند مہاؤن ضلع لدھیانہ چنچل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری ویکھ انت بے حالی، بہل ہو کے رہی جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرے در دی سوالی، سوالن ہو کے جھولی
ڈاہیا۔ تُوں آد جگاد دا مالی، مالن اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی کرے رکھوالی، نرگن زرویر ہوئے سہائیا۔ میرے اتوں کلجگ میٹ دے رین
اندھیری کالی، کوڑی کریا دے تجائیا۔ میں دکھی ہوئی باہلی، بہڑی تیرا نام ڈہائیا۔ دھرم پھل رہیا نہ کیسے مائس ڈالی، سینمل سارے رہے
لہرائیا۔ پُرکھ اکال میری لیکھے لا لے گھال گھالی، گھائل ہو کے سیس نوائیا۔ ست سچ دی دے نہ کھئے دلالی، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔
کلجگ کوڑ ککرم ہو گیا جعالی، مایا ممتا نال ملائیا۔ پوتر رہیا نہ کھئے دھرمسالی، مندر مٹھ روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں در تیرے دی منگتی، نمسکار ڈنڈاوت وچ سیس
نوائیا۔ میرے اتے گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ اکو اپنے نام دی دس دے پنگتی، جو پنجان وکاراں کرے
صفائیا۔ آسا رہے نہ کوڑے من دی، منسا موہ مٹائیا۔ پوتر کر دے کایا تن دی، وجوڈاں ہوئے صفائیا۔ کھیل وکھا دے گوبند سورے چن
دی، چند چاندنا ڈگمگائیا۔ میری چنتا مٹا دے ہرکھ سوگ غم دی، غم خوار ہونا سہائیا۔ میں ونجارن تیرے نام دم دی، نام ندھانا دے
ورتائیا۔ سرشٹی نوں بخشش دے دے اپنے برہم دی، پاربرہم پردہ آپ چکائیا۔ نگاہ مار لے نشانی دے نہ تیرے دھرم دی، دھرم دھرم
نال جنائیا۔ میری اکھ نیویں ہو گئی ماری شرم دی، شرع والے شریعت گئے بھلائییا۔ دنیا ونجارن ہو گئی ماٹی چرم دی، چم درشٹی سب
دی دے بدلایا۔ انت وچار دے دے آتم پرماتم دھار پڑھن دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے
آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے در کھڑی درویش، دین دیاں تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اک نریش، نر نرائن

تیری بے پرواہیا۔ آد جُگاد رہے ہمیش، جُگ چو کڑی کھیل کھلائی۔ میں تیرے در تے ہوئی پیش، پیشتر پیشین گوئیاں گئیاں جنائیا۔ آہ لیکھا تک گو بند دس دسمیش، جو دہ دشا توں باہر سمجھائی۔ پُرکھ اکالا دین دایلا دھرنی تیرے اُتوں میٹے کلیش، کل کلکی کھیل کھلائی۔ جو پرگٹ ہووے سبیل ساچے دیس، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائی۔ جگت جگیا سو کوئی نہ سکے ویکھ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائی۔ جو اتم کلجُگ پورا کرے لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائی۔ جوت سروپی ہوئے اگما بھیس، جس نوں جنے کھئے نہ مائی۔ اوہ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ویکھ پر دیس، پر دیسی اپنا حُکم ورتائی۔ جس نوں جھکدے برہما وشن مہیش، نرگن سرگن سارے سیس نوائیا۔ اُس صاحب نوں کرنی اک آدیس، نو نو لاگا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ دھرنی کہے پرہو میں منگن آئی، آئی سچ دوار۔ کِریا کر میرے گوسائیں، جوتی جاتے ہو اُجیار۔ میری پورن آس کرائیں، در روواں کراں پُکار۔ کوڑی کِریا کل مٹائیں، کل کلکی ہو ظاہر۔ شبد شبدی ڈنک وجائیں، دو جہاناں کریں خبردار۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آپ اُٹھائیں، گگن گگنتران آس نندرا دئیں اُتار۔ اتم پر ماتم بھیو کھلائیں، پاربرہم برہم پردہ دئیں اُتار۔ ایش جیو آپ سمجھائیں، کِریا کر وچ سنسار۔ ستجُگ سچ راہ چلائیں، مارگ پنٹھ آپ داتار۔ چار ورنان رنگ رنگائیں، چارے ویداں سُن پُکار۔ ورن اٹھاراں ڈیرہ ڈھائیں، پُران اٹھاراں پائیں سار۔ کھانی بانی اپنا رنگ رنگائیں، جوتی جاتے ہو اُجیار۔ انجیل قراناں پندھ چُکائیں، لیکھا مُکاؤنا عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ چار یار۔ نانک گو بند ڈنک وجائیں، میرے بے انت بے عیب پروردگار۔ ست دھرم دا ساچا راہ وکھائیں، کوڑی کِریا میرے اُتوں نوار۔ دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائی، دھوڑی مستک لاواں چہار۔ پُرکھ اکال میری پورن آس کرائیں، نراسی ہوواں نہ وچ سنسار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ در تیرے کری پُکار۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند دهنوری ضلع انبالہ لچھمن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ ویکھ لے آ کے اپنی دھرتی، دھول دھول دھیان لگائیا۔ تُوں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ پریم عرشی، پاربرہم پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ کھیل تک لے زمیں اسماناں دو جہاناں فرشی، پاربرہم پرہہ اپنا پردہ لاپیا۔ تُوں مالک خالق جگت جہان ندھ پرتی، پریم اگم اتھاپیا۔ تیری اوتار پیغمبر گرواں نال شرطی، شرع دے مالک آؤنا چائیں چائیا۔ میں بنا اکھراں تون تیرے چرناں دتی عرضی، آرزو دتی درڑائیا۔ میری جگت تمنا ویکھ لے غرضی، غرضیکہ تیرا بیٹھی دھیان لگائیا۔ میری آسا پوری کر دے مرضی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت غریب نائیاں بن ددی، دیناں اناٹھاں ہو سہائیا۔ ایہہ کھیل تیری پُرکھ اکال اپنے گھر دی، گرہ مندر پھول پھولایا۔ میں سیس جگدیش تیرے چرن کولان تے دھردی، دھرنی رو رو دئے ڈبائیا۔ جدھر تگاں تیری سرشتی درشتی دے وچ لڑدی، اِشتی ساچا نور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں بھکھارن تیرے در دی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند رنگیل پُر ضلع روپڑ جاگیر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پرہہ میری آسا منسا تگ، تاریک اندھیرا جگت ویکھ وکھائیا۔ میری جھولی پا دے میرا حق، حقیقت دے مالک ہو سہائیا۔ سب دے لہنے دینے پوریلے حکمنامے کر دے فک، لیکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ سچ دھرم دا میرے اُتے کھول دے ہٹ، ونجارے گرمکھ لے پرگٹائیا۔ میرے روندے ویکھ کنارے تٹ، تیرتھ دین ڈبائیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ مہربان محبوب نرگن دھار ہو پرگٹ، پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ تیرے چرن کول دھول کہے میں جاواں ڈھٹھ، نمانی ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں میری جیا لوک مات رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے بنجھو نیتر وباؤندی اکھ، نین نین رہے گر لائیا۔ میرے خالی دوویں ہتھ، سچ وست

ہتھ نہ کھٹے اٹھائیا۔ کیرپا کر پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مُرنڈا ضلع انبالہ گرنام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سوامی صاحب سلطانا، پروردگار تیری سرنائیا۔ میرے آد جگادی دُھر دے کاہنا، در ٹھانڈے نو نو لاگاں پائیا۔ کیرپا کر مہربان مہربان مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑ میٹ دے نشانہ، چاروں گنٹ نظر نہ آئیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں آتم برہم دے گیانا، ایشٹ سریشٹ وچ اکو دے سمجھائیا۔ تیرا کھیل جگت مہانا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ دین دُنی زمیں زماں میرے اُتوں بدل دے زمانہ، دُھر دے حُکم نال بدلائیا۔ تینوں جھکدے زمیں اسمانا، برہمنڈ کھنڈ بیٹھن سیس نوائیا۔ میں تیرے در دی درویشن بھکھارن پھراں غلاما، غُربت نظر کھٹے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا حُکم دُھر دمامہ، دو جہاناں کر شنوائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ شیخ پُرا ضلع انبالہ بھجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں جھک جھک دُگاں در، درویش ہو کے سیس نوائیا۔ پرہو بخش دے اپنا ور، دُھر دی دات دے ورتائیا۔ میرا پوتر کر دے گھر، گرہ مندر ہوئے رُشنائیا۔ تُوں سوامی نرائن نر، نر ہر تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کیرپا توڑ ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ گھر گھر اندر آپے وڑ، ساڈھے تین ہتھ سوبھا پائیا۔ اُچ محل آپے چڑھ، نو در دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد اگما آپے پڑھ، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ سچ وکھا دے سروور سر، دُرمت میل دھوائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اُتے کیرپا کر، کیرپا ندھان تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا بھنڈارا کر بھرپور، بھرپور رہیا

سرب ٹھائینا۔ ہو حاضر حضور، حضرتاں دے حضرت نور الایہیا۔ چاروں کُنٹ اگنی تک تندور، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرا نظر نہ آئے نور، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جیہڑی آسا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، ثریا توں باہر اکھ اُٹھائیا۔ اوہناں لہنا دینا کر دے پور، پاربرہم پرہ اپنا پھیرا پائیا۔ سب دا گڑھ توڑ غرور، ہنکار وکار رہن نہ پائیا۔ نام خُماری بخش سرور، سرت شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستگر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرا لیکھا ویکھ لے جگ، جگ جیون داتے تیری آس رکھائیا۔ جدھر تگاں اُدھر آگ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ توں مہربان سورا سرگ، پاتشاہ بے پرواہیا۔ پچھلی کرنی میری کر دے رد، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ سرشٹی کائنات دُنیا تیری اکو ہووے ید، یدی اپنا پردہ دئے چکائیا۔ بنا ساز توں تیرا ناد گھر گھر جائے وج، انحد نادی دُھن کر شنوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا پار کرا دے حد، حدود اپنی ویکھ وکھائیا۔ جتھے نور نورانے شاہ سلطانے، تیرا دیپک جوت رہیا جگ، بن تیل باقی ہونے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم سندیس سُنے دو جہاناں جگ، جگ جیون داتے دینا درڑائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ شیخ پُرا ضلع انبالہ ہر دیال کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری تک لے ہردک انتر وچار، وچر کے دساں کی جنائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں روواں زارو زار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ ناتا چھڈ گئے مات لوک پیغمبر گر اوتار، اوتری تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ سرشٹی انتر گئی ہار، نرتہر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہر جگدیشے بیس بیسے تیری منزل کرے نہ کوئی پار، گھاٹی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں اُدھر کلجگ پھریدار، سورپیر نظری آئیا۔ جس دے کول تیرے نام دا کھنڈا تلوار، کھڑگ اگنی رہیا وکھائیا۔ جو پھرے وچ سنسار، چارے کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ اچی کوک کوک رہیا للکار، ہوکا حق حق رہیا سُنائیا۔ میں ساچے نام دا ہون دینا نہیں ونج وپار، کوڑی کِریا سب دی جھولی

دینی پائیا۔ میرا لہنا دینا نال ٹھگ چور یار، مایا ممتا موہ موہ ہلکائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک سوامی میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ اتم تیری اکو انتظار، دوس زین تیرا راہ تکائیا۔ توں امام اماما ہوئیں سکدار، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ میری دینی پیج سوار، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا حکم ایک ہووے ایکنکار، دوجی اوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند دھنوری ضلع انبالہ منجیت کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو مینوں تیرے ملن دیاں تانگھاں، مان نیانی ہو کے سیس نوائیا۔ نرگن دھار تیرا تگاں سوانگا، سوانگی اپنا بھیو دینا کھلائییا۔ دین دنی تک لے روزے نماز بانگاں، کلمیاں کھوج کھوجائیا۔ مٹا شیخ مسائک پنڈت ویکھ لے پاندھا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ویکھ لے گاؤندا، چار ورنان پردہ لاپیا۔ میرا مان رہیا نہ دھرتی مان دا، مٹیا کہہ کے سیس نہ کھئے نوائیا۔ خون پیتا جائے گاں دا، کھلڑیاں کھل لہائیا۔ پُرکھ اکالے نشانہ مٹدا جائے تیرے ناں دا، ناؤں نرنکار نہ کھئے وڈیائیا۔ ستکار رہیا نہیں کیسے تھان دا، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لائیا۔ وہن کہن پوتر رہیا نہ تھل اسگاہ دا، مہیٹل سار کھئے نہ پائیا۔ کلجگ تیرا کھیل بے پرواہ دا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ تیرا لیکھا اگم خدا دا، مالک تیری وڈیائیا۔ میتھوں جھلیا نہ جائے وچھوڑا جدا دا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نظارہ تک لے کوڑی وبا دا، چاروں کُنٹ گھر گھر نظری آئیا۔ کھیل ویکھ لے دین دنی ادا دا، من منسا وچ ہلکائیا۔ اپنا حکم تک لے آد دا، عدل انصاف دینا کمائیا۔ میرا واسطہ تیرے آگے دُعا دا، دھئے جوڑ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا شہنشاہ شاہو شبا دا، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند پُرا ضلع انبالہ مہر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں تیرا تگدی راہ، رہبرا تیرا دھیان لگائیا۔ صاحب سوامی میرے آ، آمد وچ اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ میری دئی دویتی پردہ لاہ، کوڑ اوڈھن رہے نہ رائیا۔ سرشٹی درشٹی آپ سمجھا، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ کوڑی مایا ممتا موہ چکا، ہوئے ہنگتا گرہ ٹرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکا تھاں بہا، دوسر وند نہ کھئے ونڈائیا۔ مائس مانو مانکھ ایکا رنگ رنگا، دتیا بہاؤ دینا چکائیا۔ ساچا مندر اک سہا، اکو شبد ناد شنوائیا۔ دیپک جوتی اک جگا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ امرت جام اکم پیا، کوڑی ترسنا رہے نہ رائیا۔ دھرنی کہے میرا دکھ دلیر لاہ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کولوں پلو چھٹا، کئی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ میں روواں مار کے دہا، اچی کوک کوک سنائیا۔ سب دے وعدے پور کرا، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں نیانی چرن کول آئی سرنا، سرنگت اک تکائیا۔ سچ پریتی بھچھیا جھولی پا، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ خوشیاں وچ کرا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری آس رکھائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند گوسلا ضلع انبالہ سروپ کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں ویکھاں دوس رین، بن نینان نین اٹھائیا۔ میں گچھ نہ سکاں کہن، کہہ کہہ نہ گچھ سنائیا۔ میرے اُتے تک لے کلجگ کوڑی کیریا دا وہن، جو بھجے اٹھ پھر واہو داہیا۔ نانا ٹٹیا ساک سجن سین، مٹر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم میرے نالوں ہویا طرفین، پلو پلکاں وچ گیا چھٹائیا۔ ست نوں ملے نہ اُتے بہن، دھرنی آسن کھئے نہ لائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا بٹوارا وچ رمائن، بالمیک اکھ اٹھائیا۔ کلجگ انت مایا ممتا سب نوں کھائے ڈین، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پیار رہنا نہیں بھائی بہین، ماتا گود نہ کھئے سہائیا۔ نقطہ تک لے اُپر غین، عین دا لیکھا نال رکھائیا۔ تیرا کھیل انت سب نے دسیا ہونا وچ بندوائن، بھارت اپنی وند ونڈائیا۔ تیرا نام خزانہ اکھی ہوئے رسائن، پارس لوبا کنچن دے بنائیا۔ مینوں دوس رین نہ آوے چین، بھجیاں واہو داہیا۔ دھرم دے مندر اچے محل اٹل ڈھن، آگے ہو نہ

کھئے اٹکائیا۔ میں شرع دی ہوئی قرضائن، مقروض میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ تُوں مالک خالق اک نرائن، نر ہر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، تُوں آد جُگادی اک اِکلا میرا سین، دُوجا رشتہ نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند کلاؤندی ضلع انبالہ میوہ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں ویکھ ویکھ تیرا راہ تھکی، تھکاوٹ وچ دُبائیا۔ میرے محبوبا میرے ول تکیں، مہر نظر نین اٹھائیا۔ کوڑ کڑیاری دی چاروں کُنٹ ویکھنی ہٹی، کلجگ ہٹوانا رہیا لگائیا۔ دھرم دی پڑھے کھئے نہ پٹی، پٹنے والا دئے گواہیا۔ ساچا لاہا رہیا کھئے نہ کھٹی، کھٹکے وچ کوڑ لوکائیا۔ سب دا جیون پیا تھی، پھڑ بابوں پار نہ کھئے کرائیا۔ میں ویراگن ہو کے پھراں تھئی، بھجّاں واہو داہیا۔ میرے اُتے کوڑی کِرپا تپے بھٹھی، کلجگ بھٹھیالا آگنی رہیا ڈاہیا۔ پھر گئی دروہی اٹھسٹھی، گنگا گوداوری جمن سُرستی روون مارن دھاہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بھردے چٹی، چیٹک تیرا پرہو نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دی آتم پرما تم ڈور گئی کئی، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سب دی آسا اندرون ڈھٹھی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس مینوں مان دوا یا ہتھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہُن میرا لہنا دینا ویکھ لے اکھی، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ میری قیمت رہی نہ ککھی، کوڈی ہٹ نہ کھئے جنائیا۔ تُوں پاتشاہ شہنشاہ لکھی، کروڑ کروڑاں تینوں سپس نوائیا۔ میں مٹی خاک تیرے پیار دی سخی، ساجن ہونا آپ سہائیا۔ تُوں سوامی کلاپتی، پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا جھولی پاؤنا رتی، رتن امولک ہیرے گرمکھ میرے نال ملائیا۔ میری پون رہے نہ تتی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ میں تیرے چرناں ہوواں ستی، ست ستوادی تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ تک پیغمبراں دی مُکدی جائے چوڈھویں صدی، صدے وچ دُبائیا۔ لیکھا رہے نہ سُدی ودی، اماوس پُنیا نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے نام دی اِکو دِسے نوح ندی، حضرت نوح جس دا دھیان لگائیا۔ پیغمبراں جس نے دتی گدی، گداگر کھیل کھلائیا۔ میں تیرے در تے پھراں پیر دبی، آہٹ سُنن کھئے نہ پائیا۔ تیرے پرکاش

دی اکو جوت جگی، جوتاں والے تیرے وچ سہائیا۔ تُوں شہنشاہ سورا سربگی، پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم پت رکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں چاروں گنٹ پھراں نسی، بھجّاں واہو داہیا۔ میرے اُتوں جم دی پھاس نالوں شرع دی پہلوں کٹیں رسی، رستہ ایکنکار اکو دینا وکھائیا۔ پھیر لہنا دینا مُکاویں چار لکھّ اسی، چوڑاسی پندھ مُکائیا۔ میں اپنی خواہش سوامی تینوں دسی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ انت کنت بھگونت میری ہوئی بے بسی، بہل ہو کے ماراں دھاپیا۔ جگت جگیا سواں تیرا پیار رہیا نہ رتی، مُحبّت وچ نہ کھئے سہائیا۔ تُوں سوامی آئی وپیرا گھتی، اپنا پندھ مُکائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ٹپی، ٹاپوآں پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں درشن دیویں اکھیں، سنمکھ سوبھا پائیا۔ جنہاں نے تیری آس رکھی، رکھیا کرنی تھاوں تھائیا۔ میری انتر آواز سچی، صاحب سچ درڑائیا۔ جگت جہان پریتی کچی، کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو میں واسطہ رہی گھتی، گھائل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان پُرکھ سمرتھی، سمرتھ پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بڈہیڑی ضلع انبالہ نتھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ دیپ لکھن، الکھ اگوچر اپنا دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جھلے جھکھن، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ جس کایا ماٹی بھانڈے کیتے سکھن، تیرا نام ندھان نظر نہ آئیا۔ میں نانی ہو کے درتے آئی دسن، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ میرے سوامی انترجامی میری پیج آئیں رکھن، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مار لے اُتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا پردہ آپ اٹھائیا۔ تیرا سنت سہیلا دسے کھئے نہ رتن، امولک رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جدھر تگاں اودھر من متن، گرمت سارے گئے بھلائییا۔ ہوئے ہنگتا وچ جیو جنت پتن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرے پیار دی گائے کھئے نہ کتھن، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے جگت بھنڈارے خالی ہوئے ہٹن، ہٹوانے بیٹھے مکھ بھوئییا۔ جدھر تگاں کوڑ گڑیارے ناچ نچن، مایا ممتا نال ملائییا۔ میرا سوامی گھاٹ ویکھ پتن، در ٹھانڈے سپس نوئییا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، میرا کیسے کم نہ آوے یتن، یتھارتھ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بڈہیڑی ضلع انبالہ ہرچرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا تک لے لیکھا، لکھت پڑھت نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں نواسی سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ آد جگاد رہے ہمیشہ، ہم ساجن تیری وڈ وڈیائیا۔ ٹوں نرگن نرویر نر نریشا، آد نرنجن نور الاہیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا گوبند دس دسمیشا، دہ دشا توں باہر پڑھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ستجگ بھیجے شبد اگمی بیٹا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اُس نے اوتار پیغمبر گرواں پورا کرنا ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا پروردگارا سانجھا یارا اک اگما بنے نینا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دیوے حق سندیسہ، حق حقیقت دا مالک نور الاہیا۔ لہنا دینا پورا کرے مسائک ملا شیخا، اُمت اُمتی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا ہمیشہ، ہم ساجن تیری وڈ وڈیائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چنڈی گرہ شہر پیارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال محبوبا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ منزل دے نہ حق مقصودا، درگاہ ساچی نظر کھئے نہ آئیا۔ میری شرع دی توڑ حدودا، حد اپنی دے سمجھائیا۔ جھگڑا مٹا دے تت وجودا، تتو تت اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تیرا نور ظہور لاشریک نظر نہ آوے ڈھونڈا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آب حیات مہربان اپنی بخش اگمی بوندا، سچ پیالہ دین دیا لا ہر گوپالا آپ پیائیا۔ کول ناہی گرہ محرابی گھر شتابی کردے اوندھا، جھرنا اگم دینا جھرائیا۔ بھیو کھلا دے بُت رُوح دا، رُوحے رواں تیری وڈیائیا۔ لیکھا سمجھا دے شبد

ستگر دَا، گرُو گرديو سوامى اكو نظرى آتيا۔ جوتى جوت سرُوپ هر، آپ اپنى كرىا كر، اىكا دينا ساچا ور، نهكلنك نرائن نر، مهاراج شيرسنگھ وشنوون بهگون، تيرا منتر اىكنكار اكو فروگا، فرن منسا بند كرائيا۔

* ۱۶ چيت شهنشاهى سمت نو چنڊى گرھ شهر نرمل سنگھ دے گرھ *

دهرنى كهے پرهُو ميں كى كجھ كراں تيرى خاطر، خطا وچ رو رو دياں دُهايا۔ ميں بُدهيون نهى كوئى چاتر، چاترك وانگ بللايا۔ برهون وچھوڑے وچ هوئى آتر، هو ويراگن دياں دُهايا۔ تون ميرا سوامى خلق دا خلق، اپنى مخلوق تك چائين چائيا۔ آد جُگادى دُهر دے پرتپالڪ، پرم پُركھ پرهُه تيرى اوٹ تكائيا۔ كلجُگ انت سىرى بهگونت نرگن دهار اىكنكار بن ثالث، دُهر دى ثالثى آپ كهايا۔ ميں چاُندي ميرے اُتے چار ورن بنا دے خالص، خالص خالصه اپن نام رنگ رنگايا۔ ميرے اُتون كوڑ كُريارے تُكّے دھو دے كالڪھ، كلجُگ ميٹنى كوڑى شاهيا۔ جگياسواں رهن دے نه نندرا آلس، سرتى سرت شبد اُٹهايا۔ جوتى جوت سرُوپ هر، آپ اپنى كرىا كر، اىكا دينا دُهر دا ور، نهكلنك نرائن نر، مهاراج شيرسنگھ وشنوون بهگون، دين دُنى دى بدل دے عادت، عدل انصاف حق كهايا۔

* ۱۶ چيت شهنشاهى سمت نو چنڊى گرھ شهر امر چند دے گرھ *

دهرنى كهے پرهُو ميں تيرے اُگے كراں فرياد، بينتى حق سُنائيا۔ مينون ست دى دے دے داد، وست اگم ورتائيا۔ تيرا كهيل بودھ اگاه، بُدهى تون پرے تيرى پُڑهايا۔ سنا دے اگم راگ، جگت وديا باهر شنوائيا۔ تيرى سرشٹی سوئى جائے جاگ، جاگرت جوت دُگمكائيا۔ ترے گن بُجها دے اگ، اگنى تت نه كُئے تپائيا۔ گهر گهر اندر تيرا اُچھ ويراگ، ويري اندرون باهر كُدهائيا۔ دهرنى كهے ميرے هوون وڈ وڈ بهاگ، بهاگان بهرى ديسے لوكائيا۔ هر پردا تينون لئے اراده، هر گهٹ اندر اپنا ڈيره لائيا۔ سرتى سرت وچ هووے وسما، بسمل اپنا آپ كرائيا۔ مانس مانكھ مانو ميرا كهوڑ جائے اگم باغ، مالى اىكنكارا تون هي نظرى آتيا۔ دين مذهب دا جهگڑا ميٹ دے وچ

سماج، سمگری ستنام ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے نہ ناچ، دھرنی دھرت دھول کہے میرے اُتوں باہر کڈھائیا۔ میں بینتی پر م پُرکھ کردی آج، نمستے کہہ کے نمو نمو وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چنڈی گرھ شہر کرنیل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری آسا پورن کردے پئی، پت پت پت بنائیا۔ توں داتا وڈ گن گئی، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ میری پکار سنیں، انسنت دیاں سنائیا۔ بھاگ لگاؤنا میری کُلی، دھرنی دھرت دھول رو رو سیس نوائیا۔ تیری امرت دھار سنسار وچوں گئی ڈلھی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ دُنیا جاپ کردی بٹاں بلیں، پرہو پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جھگڑا ویکھ لے دین دُنی، مذہب رہے گرلائیا۔ اپنا لہنا دینا پورا کر ایکا نانٹے لا کے اُنی، اُنسا بیسا ہر جگدیشا اپنا پردہ لاپیا۔ میں ویراگن در تیرے تے بھلی، اہل دینی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل سدا صلح کُلی، گل مالک ہونا آپ سہائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چنڈی گرھ شہر پرتھی سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو ویکھ لے اپنی دین دُنی دی دھار، دھرم دھرم نال جنائیا۔ سچ مُحبّت رہیا نہ کھئے پیار، کوڑی کریا رنگ رنگائیا۔ جدھر تگاں دھواں دھار تیرا نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میرے نیتر نین ہوئے شرمسار، اکھ پرتکھ سکاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ جگت سادھو ہوئے گناہ گار، لُجیا وچ لُجیا نہ کھئے جنائیا۔ تیرا سٹ دُلارا دسے نہ کھئے برخوردار، پوت سپوتا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُٹھ سوامی انترجامی چاروں گنٹ

نگاہ مار، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ فُدرت دے قادر تیرا کرے نہ کھئے اظہار، صفتاں والی صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ جدھر تگاں کوڑ گڑیار، کوڑ گمب چار جگ دا چارے کُنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تُدھ پن اور نہ کھئے سہار، سہائک نائک اکو اک نظری آئیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چنڈی گڑھ لوٹو کلونی جگندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں ہوئی انت نتھاویں، تہر گھر واسی دینی وڈیائیا۔ بل رہیا نہ میری باہویں، بلہین گُرائیا۔ میری سار سوامی پاویں، پرم پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ میرا لیکھ مُکاؤنا چاو چاویں، چاؤ گھنیرا دینا درڑائیا۔ میرے اُتے اپنے حُکم دی ورتاویں بہاوی، بہانا اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرا تول ترازو تولیں سانویں، کنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ میری عرض غرض پرہو جن بھگتاں اپنے لیکھے لاویں، لہنا اور نہ ہتھ پھڑائیا۔ اوہناں تکی کایا نگر کھیڑا گراویں، پنجان تتان پھول پھولائیا۔ سوئی سرتی آپ جگاویں، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ شبدا انادی دُھن سُناویں، دُھن آتمک راگ گائیا۔ امرت اگم جام پیاویں، جہرنا بوند سوانتی کول ناہ ٹپکائیا۔ جوتی جاتے جوت سرُویی ڈگمگاویں، اندھ ادھیرا دینا مٹائیا۔ گھر مندر اک وکھاویں، جتھے چہپر چہن نہ کھئے چُھائیا۔ سچ سنگھاسن اک درساویں، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنے بھگت شہیلے اپنی جوت ملاویں، نرگن نرگن وچ رلائییا۔ ہر پُرکھ نرنجن میری ترسنا دُور کراویں، جگت کلپنا رہے نہ رائیا۔ ایکنکارا اپنی اکل کل دھار میرا لیکھا اپنے لیکھے لاویں، دُوسر آس نہ کھئے رکھائیا۔ آد نرنجن اپنا نور جوت پرکاش چمکاویں، پن سوریہ چند کریں رُشنائیا۔ ابناشی کرتے اپنا مندر آپ سہاویں، اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سری بھگوان اپنی چرن دھوڑ میری جھولی پاویں، خالی دینی بھرائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور دھرنی کہے میری دھرت دھول دھول اپنے رنگ رنگاویں، کلجگ کوڑی کریا دینی گوائیا۔ ستگر شبدا داتا گہر گمبھیر اک گھلاویں، بہ گروآں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ وچوں ستجگ بدلاویں، بدلہ چکاؤنا تھاوں

تھائیا۔ سب دیاں پیشین گوئیاں بھوکھتاں نال رلاویں، ایکا پردہ دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے کلجگ اتم آپ تراویں، تارنہار تیری آس تکائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند رُڑکی کلاں ضلع انبالہ سیوا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو نرگن دھار اکھی اتر، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جن بھگت سہیلے بنا لے اپنے پتر، پتا پوت گود ٹکائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دتا پروہت شکر، بل دوارے گیا جنائیا۔ غریب نائیاں چُک لے کچھڑ، گلے لے لگائیا۔ جنم مرن دا میٹ دگھڑ، دکھیاں ہو سہائیا۔ سہیلے کرا دے ماتا ککھڑ، جنی اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیا را نیڑ نہ آئے بچڑ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ تیری کرپا نال دین دنی وچوں اٹھن، آتم پرما تم لے انگڑائیا۔ تون دین دیا اتم آئیوں ٹنھن، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ سوامی دُھر دی دھار پھڑ لے گنن، بازو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ تیرا نانا کلجگ کدے نہ آوے ٹنن، ٹئیاں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت بنا لے دُھر دے بیچے، لوک مات توں باہر دے وڈیائیا۔ لیکھے لے بھانڈے کچے، پنج تت رنگ رنگائیا۔ تیرے نام وچ جان رتے، رتن امولک ہیرے لے پرگٹائیا۔ بیج بیج دے کایا وٹے، پھل دُھر دا اک لگائیا۔ گوبند دا لیکھا لے دُنکا فتح، فاتحہ کر کوڑ لوکائیا۔ دھرنی رو رو اپنا حال دتے، کہہ کہہ رہی سُنائیا۔ جن بھگتاں زین ہوئے نہ اندھیری مسے، نور چند دینا چمکائیا۔ نجھر دھار دیوے رسے، بوند سوانتی سچ ٹپکائیا۔ من منوآ ہووے وسے، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ تیرے چرن کولاں وچ ہون ڈھٹھے، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ دھرنی اُتے سارے کر لے اکٹھے، پورب لہنے کھوج کھوجائیا۔ پرم پُرکھ سب کجھ تیرے ہتھے، سمرتھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت سہیلے لے اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ آتم پرما تم دے سنگ، سگلا سنگ دے وکھائیا۔

امرت دھار بخش دے گنگ، جگت ترسنا بھکھ دے مٹائیا۔ گھر جوت نؤر چاڑھ دے چند، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ شبدا ناد سنا مردنگ، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ بیو کھلا دے برہم ہنگ، سو پُرکھ نرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ نظری آئے سب نؤں پاربرہم، برہم بیو رہے نہ رائیا۔ جھکڑا میٹ دے کایا ماٹی چم، چم درستی سب دی دے بدلائیا۔ جن بھگتاں چنتا رہے کھئے نہ غم، خوشی نام والی دینی ورتائیا۔ ست دھار دا دے دھرم، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا اُدے کردے کرم، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ دھوڑ رما دے خاک اپنے چرن، چرنودک مکھ دینا چوائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لا دے جنم، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ کوڑی کیریا میٹ دے بہرم، بھانڈا بہرم دے بھٹائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا نرگن دھار درس کر کے سارے ترن، تارنہار تیری وڈ وڈپائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، سوہنگ شبدا کر شنوائیا۔ تیری منزل حقیقی چڑھن، سچکھنڈ پُجن چائیں چائیا۔ جوتی جوت جوت وچ رن، وچ جوتی جوت سمائیا۔ لیکھا رہے نہ جنم مرن، مر جیوت روپ بدلائیا۔ تون کرتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری لاگاں سرن، سرنگت اک تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت بنھا اپنے لڑن، پلو ایتھ اوتھ سکے نہ کھئے چھڈائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نؤ پنڈ دھیان پُرا ضلع انبالہ پچن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے مالک خالق امبری، پرہم پُرکھ پرماتم تیری اک سرنائیا۔ دین دنی اپنی آ کے ویکھ بے صبری، دھیرج دھیر بے نظیر نہ کھئے رکھائیا۔ جگت شاستر تیرا نام سناوندے زبری، زبردستی دین دنی درڑائیا۔ جدھر تگو من ذبح پائی غدری، گداگر دے خلق خدائیا۔ تیری دھار نظر نہ آئے کھئے عدلی، انصاف سچ نہ کھئے کمائیا۔ مہربان میرے محبوبا میرے اتوں کلجگ کر دے بدلی، ستجگ سچ سچ دے ورتائیا۔ میرا پنڈھ مکا دے منزلو منزلی، منزل اگلی رہے نہ رائیا۔ اٹھ ویکھ لے پھری دروہی پہاڑاں جنگلی، جوہاں روون مارن دھاپیا۔ کوئی شرع دی توڑے نہ سنگلی، زنجیر سکے نہ کھئے کھلائییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کیسے نون سمجھ نہ آوندی گل اگلی، کرتا اپنا

حُکم ورتائیا۔ دھرنی کہے مینوں سب کجھ دسدا کیوں ستگر نانک گل وچ پائی بغلی، بغلگیر بغداد وچ گیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا سارے جگ لئی، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند گھڑوآ ضلع انبالہ سرجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میریاں دکھاں نال نکلدیاں چیکاں، بھڑی بھڑی کر کُرائیا۔ ٹوں صاحب سوامی نیکن نیکا، تیری وڈی وڈ وڈیائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، مہربان تیری سرنائیا۔ دروبی میرے اُتے میٹ دے کوڑیاں لیکاں، کوڑ ککرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دنی دیاں اندروں بدل دے نیتاں، نیتیاں تیری سرنائیا۔ جھگڑا مٹا دے مندر مسیتاں، کعبہ حُجرہ اِکو اِک وکھائیا۔ جتھے شبد دُھن ناد گائے راگ ٹوں میرا میں تیرا ٹھانڈا سیتا، اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ پچھلا وقت پچھے بیتا، اگے اگمڑی آس رکھائیا۔ ستگر شبد ہو کے نو کھنڈ پرتھی کر تصدیقا، شہادت اپنی اگم بھگتائیا۔ چاروں کُنٹ تک ترے گن اتیتا، تپے انکیتھا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام کلمے دیاں اِکو ہون حدیثاں، حضرتان توں باہر دے سمجھائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند گھڑوآ ضلع انبالہ گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے مینوں یاد آوندا رام کرشن دا بھوکھ، بن اکھراں توں سوہیا پائیا۔ جس وچ اک سوامی تیرا ہووے اشٹ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچا مارگ دے دے سرشٹ، سرتی شبد نال جُڑائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا وششٹ، وشیاں توں باہر بھیو کھلائییا۔ سو سوامی انترجامی جگت جیواں دے دے صدق، بھروسہ اپنے نال رکھائیا۔ منوآ من کرے نہ علت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سچ دوار دی

اکو دس دے سمت، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جتھے کوئی نہ ہووے نندک، دُتیا روپ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند بٹھلانا ضلع انبالہ پیر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے مینوں اشارہ دیوے عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ چار یار، کلیمیاں توں باہر رہے درڑائیا۔ اوہ ویکھ نور نورانہ ہونے اُجیار، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ جو لہنے دینے پورب قرض دئے اُتار، مقروض اپنا حکم ورتائیا۔ دیناں مذہباں کرے خبردار، بے خبری وچوں جگائیا۔ جس امام دی عملاں توں باہر کرن انتظار، اُمت بیٹھی اکھ اُٹھائیا۔ سو کھیل کھلا دے میرے پروردگار، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں چارے کنتاں آئے ہار، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں تیری خادم خدمتگار، خُدگری نہ کھئے رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے نر نرائن نرنکار، کرتا پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچے سیکدار، سد تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند مانک پُر ضلع انبالہ گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو لیکھا کر دے نانک گویند پورا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی حاضر حضورا، ہر گھٹ وسیا تھاؤں تھائیا۔ کلجگ جیو چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھا، بڈھ بییک کرائیا۔ چرن کول بخش دے ساچی دھوڑا، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ تن رنگ چڑھا دے گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ امرت آتم دے دے سچ سرورا، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جو موسیٰ آسا رکھی اُتے کوہ طورا، تریا توں باہر لیکھا دینا چکائیا۔ سب دا گڑھ توڑ غورا، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپورا، بھرپور رہیا

سرب ٹھائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سَتگر تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری چار جگ دی کتھا کہانی، کہاوت وچ جنائیا۔ کِریا کر شاہ سُلطانی، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں منزل کر آسانی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ دین دُنی دی اندروں کڈھ بے ایمانی، بیوہ روپ نہ رہے لوکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے جسمانی، جسم ضمیر سب دی دے بدلایا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنے ملن دی منزل دس آسانی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں جلوہ گر نوری، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ لیکھے لالے جیو پرانی، پُنے پُنے سپس جھکائیا۔ شرع دی گلوں کٹ غلامی، زنجیر کوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کلامی، کائنات آپ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا درس ہونے نرگن جوت نوری، نور نورانہ اکو نظری آئیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مانک پُر ضلع انبالہ سنت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے انتر تک پرہو پرہ میرے، مہربان دھیان لگائیا۔ میرے اُتے چاروں کُنٹ کوڑ دے ڈیرے، گرہ گرہ بیٹھا آسن لائیا۔ دہ دشا تک لے جھیڑے، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ برباد دسے کایا کھیڑے، اُجڑے گھر نہ کھئے وسائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کلجگ اتم وقت آگیا نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ لیکھے ویکھ لے گرو گُر چیرے، چیلے گر دھیان لگائیا۔ سریشٹ سبائی پھرے وچ اندھیرے، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ کوئی نہ چڑھے تیرے نام دے بیڑے، نئیا نوکا پار نہ کھئے کرائیا۔ سریشٹی گھنڈی چوراسی والے گیڑے، جم کی پھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ دھرنی کہے پرہو تڈھ بن حق کرے نہ کھئے نیڑے، حقیقت ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میں سوالن ہوئی در تیرے، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند کلان ضلع انبالہ ہزارا سنگھ دے گرہ *

میری الکھ اک سوامی، دھرنی دھرت دھول جنائیا۔ تُوں مہربان انترجامی، انتشکرن ویکھ خلق خُدائیا۔ تُوں گہر گمبھیر گن ندھانی، گنوتنا وڈ وڈیائیا۔ مان ربیا نہ وید پرانی، گیتا گیان دئے گواہیا۔ نیترووے انجیل قرآنی، تریت بائبل دئے گواہیا۔ اچی کوک پکارے چارے کھانی، پرا پستی مدھم بیکھری کوک کوک جنائیا۔ دروہی آتم پرما تم میل ملے کیسے نہ ہانی، سرت شبد نہ کھئے ملائیا۔ مان ربیا نہ اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بیٹھیاں ڈھیریاں ڈھاپیا۔ مانس بوٹے دھرم دا پھل ربیا نہ کیسے ٹاہنی، سینمل رُکھ سرب لہرائیا۔ کِریا کر سِری بھگوانی، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے کلجگ کوڑی کِریا میرے اتوں کڈھ کرم کانڈ دی نشانی، نشانہ دھرم والا جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی، پر م پُرکھ پرما تم تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند راجے ماجرہ ضلع انبالہ پریتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری ٹیک تیرے اُتے، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تُوں پاربرہم اناشی اچتے، پروردگار تیری سرنائیا۔ میری سہنجنی کر دے رُتے، رُڑی اپنے نام نال مہکائیا۔ جن بھگت اُٹھا لے سٹے، کلجگ آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ جیہڑے تیرے پیار دے بھکھے، ترسنا بھکھ دے گوائیا۔ اوہناں دی پریت پریتم کدے نہ تُوئے، آتم پرما تم میلا میلنا سہج سبھائیا۔ دھرنی کہے میرے اتوں میٹ دے دُکھے، دُکھیاں دُکھ درد وندائیا۔ پرہو مانس موں رہن نہ بھکھے، بھکھیاں بھکھ دینی گوائیا۔ تیرے دوارے سدا اچے، محل اٹل وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کِریا پینڈے جان مکے، مکمل اپنا حکم دینا ورتائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند بٹھلانا ضلع انبالہ جیٹھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں دے دے نام دا جوگ، جگیشر دھرم دھار بنائیا۔ کایا مندر اندر کٹ دے روگ، ہوئے ہنگتا رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم کر سنجوگ، دُھر میلا لے ملائیا۔ نیج گھر واسی کوڑی کریا کر ویوگ، پنچ وکار نیڑ نہ آئیا۔ ست سچ دا دے بھوگ، بن رسنا رس چکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری ہووے اوٹ، اکو تیرا نام دھیائیا۔ من کلپنا کڈھ دے کھوٹ، بُدھ بیک دے بنائیا۔ آلیوں ڈکے اٹھا لے بوٹ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دُھن آتمک شبد لگا چوٹ، سوئی سرت اٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ نیڑ نہ آئے لاڑی موٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ گھر گھر اندر پُرکھ اکالے پہنچ، ہرجن ویکھ چائیں چائیا۔ ٹوں دُھر سوامی اکھا کھوٹ، خصم خصمانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سہائی ہونا لوک پرلوک، دو جہاناں اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند راجے ماجرہ ضلع انبالہ پریم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں دکھ دلدر دے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹ، ساڈھے تین ہتھ وچے ودھائیا۔ منوا دہ دشا نہ جائے نٹو نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ ٹوں وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ اندر رہیا سہائیا۔ ڈرمت میل گرمکھاں اندروں کٹ، پت پت پت دے بنائیا۔ ساچا دھرم کھلا ہٹ، ونج اپنا نام جنائیا۔ سر سروور نہا تٹ، کنارہ اکو اک رکھائیا۔ جن بھگتاں سگل وسورے جان لتھ، سری بھگوان تیرا درشن پائیا۔ بھوٹ پریت جان نس، جن خبیث رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری سرن سرنائی اکو ٹکے لاؤن متھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سوامی سب گچھ تیرے ہتھ، دیونہار اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میں جوڑ کے دوویں ہتھ، پر پُرکھ تیرے آگے سپس نوائیا۔ جوں بھاویں توں لینا رکھ، جن بھگتاں ہونا آپ سہائیا۔ جنہاں تیرا نام جیکارا لگایا الکھ، الکھ اگوچر دینی

وڈیائیا۔ خالی بھانڈا رہے کھئے نہ سکھ، سکھنے دینے آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان تیرا حُکم سدا سدا سد سچ، سچ تیری وڈیائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو دھیان پُرا ضلع روپڑ ہرجندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سوامی پیراں دے پیر، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرے چرن کول میرے نیناں وہندا نیر، ہنجھواں ہار بنائیا۔ جن بھگتاں بدل دے تقدیر، پچھلے کرم دا لیکھا آپ چکائیا۔ انتر رہے نہ کھئے دلگیر، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ سچ سوامی بخش دے دھیر، دھیرج اپنا نام درڑائیا۔ انتر آتم بخش سیر، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ اکو رنگ رنگا دے کایا ماٹی سریر، پنج تت تتاں وجے ودھائیا۔ اندروں بدل دے ضمیر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیرے ہتھ سب توں وڈی تدبیر، جس دا طریقہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لیکھے لا لے شاہ حقیر، غریب نایاں ہو سہائیا۔ کوڑ گڑیارا اندروں گھتی جائے وپیر، تن مندر رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کٹ دے بھیر، دکھ دلدر رہن نہ پائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ روڑ ضلع روپڑ پیارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگت اپنا نام رنگائیا۔ بھکھارن ہو کے منگاں منگ، سوالن ہو کے جھولی ڈاپیا۔ نج گھر دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جنہاں تُوں میرا میں تیرا گایا چھند، تنہاں ہونا آپ سہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا تُوں بخشند، بخشنہار وڈ وڈیائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار دیا کھائیا۔ سچ پریتی نام ونڈ، وست آگم ورتائیا۔ روگ سوگ کردے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ کوڑ وکارا اندروں دنڈ، دنڈاوت اپنی دے سمجھائیا۔ تیرا کھیل وچ وریہنڈ، برہمنڈ دھیان لگائیا۔ لیکھا مُکا دے جیرج انڈ، اُتہج سیبج پنڈھ رہے نہ رائیا۔ تیرے بھگت سہیلے پرہو نوری چمکن چند، جگت جہان کرن رُشنائیا۔ انہاں خوشی رکھنا بند

بند، بندگی اپنی اک سمجھائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بہرم دینا بھٹائیا۔ سہنجنی کر سیج پلنگ، آتم پرما تم آسن لینا لائیا۔ تیرے نام دا اندر وجے مردنگ، دھن انادی ناد شبد شنوائیا۔ امرت رس دے کے پاؤنی ٹھنڈ، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ سوامی مالک ہو کے کدے نہ دیویں کنڈ، سمنکھ ہو کے نظری آئیا۔ میری آسا منسا پوری کریں منگ، جن بھگتاں ہونا آپ سہائیا۔ گھر گھر گرہ تن وجود اندر دینا اند، دکھ سکھ وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا بخشنند، بخشنہار بخشش رحمت آپ کھائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ کھوجا ضلع روپڑ پریم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے صاحب سوامی سجن، پُرکھ اکال دین دیال تیری سرنائیا۔ آتم پرما تم کرا اکھا مجن، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ کوڑی کیریا گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، ہوئے ہنکتا رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے جن بھگتاں کایا ماٹی بدن، تن وجود ہوئے رُشنائیا۔ ساچا شبد سنا نڈن، دھن انادی کر شنوائیا۔ سچ پریتی وچ کر مگن، مستی نام خُماری اک رکھائیا۔ رجو طمعو ستو لیکھا مُکا دے ترے گن آگن، آگنی تت نہ لاگے رائیا۔ میں جدھر تگاں سنت سہیلے تیرے دیپک جگن، چار کُنٹ ہووے رُشنائیا۔ آتم پرما تم لگی ہووے لگن، سُر ت شبد وچ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میں ایہو وست آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نگاہ مار لے زمیں اسماناں اُپر گگن، گگنتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی کلاپتی، پت پریشور تیری آس تکائیا۔ دین دئی نوں دھرم دی دھار دے متی، من مت دا ڈیرہ ڈاہیا۔ جگت آگنی پوہ نہ سکے تتی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سچ پریتی جوڑ لے تتی، رشتہ اکو اک وکھائیا۔ جنم مرن وچوں کر دے گتی، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ توں صاحب سوامی اک سمرتھی، سمرتھ پُرکھ تیری وڈیائیا۔ لہنا دینا مُکا دے ہتھو ہتھی، آگے اُدھار نہ کھئے جنائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار میں تیرے چرن کولان ڈھٹھی، نو نو لاگا پائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ کوڑ دی تپے بھٹھی، کوڑ کڑیارا آگنی ربیا ڈاہیا۔ میں در

دوارے آئی تھی، صاحب بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرا کھول
 دے انتر پردہ، پردہ نشیں پردہ آپ اٹھائیا۔ میں کھیل تگاں تیرے گھر دا، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ جتھے دیپک جوت اکھا بلدا، نور
 نورانہ نظری آئیا۔ سچکھنڈ دوارا سنگھاسن ویکھاں محل اٹل دا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک جل تھل دا، مہیئل تیری
 اوٹ تکائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا دھرتی کہے پورا کردے راجے بل دا، باون اشارے ربیا کرائیا۔ جس دا حکم کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے کول پُرانی پترکا
 لکھی، بن اکھراں سوہیا پائیا۔ ایتھے آئے سپتس رکھی، مئی اپنا پندھ مکائیا۔ اتری نے ویکھی متی، بہاردواج دتا جنائیا۔ اوہ نگاہ مار
 سریشٹی دی دریشٹی، رسنا رس رہنی نہیں مٹھی، کرپا کوڑ نال ہلکائیا۔ اُس ویلے دھرنی دہتھڑ مار کے رووے پٹی، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔
 خاک اڈاوے اپنی مٹی، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ تگے بٹ پٹی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دے چرناں ہووے لٹی، لٹاں
 گھلیاں دے وکھائیا۔ میرے صاحب سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی میرا اتم لہنا دینا نچھی، بیس بیسے دیا کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہا ہے اُتے
 سہاؤنی ٹپی، ہنگ برہم دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔
 دھرنی کہے میرے تے اتری لکھیا لیکھ اپارا، بن قلم سیاہی وڈیائیا۔ سینت نال دتا اشارہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دھرنی اوہ تک کلجگ
 انت کنارہ، ڈھٹیا گوبند والا پار کرائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، امام اماما نور الاہیا۔ جس تیرا اُتارنا بہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا لگائے نعرہ، اتم پرما تم ڈھولا راگ سُنائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ
 لکھنہارا، اوتار پیغمبر گرو بے انت کہے کے گئے سُنائیا۔ سو سوامی نرنرائن چوہیسا ہو اوتارا، جگدیشا اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں نو نو کریں
 نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ تیری اتم پاوے سارا، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چل کے آئے تیرے دوارا، دوارکا واسی
 جس دا نشانہ گیا درڑائیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ کلجگ کوڑ کرپا میٹے دھواں

دھارا، دھرم دا دھرم نشان اک جھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکارا، ست سروپی شاہو بھوپی، بن رنگ روپی اک اکھوٹیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند کھوجا ضلع روپڑ امرو دیوی دے گرہ *

ستگر دیوے امراید، امرو امر آپ کرائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے حد، جگت جنجال وچوں باہر کڈھائیا۔ بھاگ لگا کے دھرم دی ید، یادو کرشن دا لہنا لیکھے پائیا۔ جس دے دوارے تے ویراگی ہو کے وجاؤندا رہندا سی ند، ڈھنا نال شنوٹیا۔ سچ پریتی وچ گیا سی بجھ، بندنا بندنا وچ سیس نوٹیا۔ جگت واسنا چھڈ کے حد، جاگرت جوت پرہ دے نال ملاٹیا۔ درشن کیتا رچ، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ جھٹ دھرم کواری آئی بھج، نیت درشن پائیا۔ وچوں اڈی لچ، نین لوچن بگسائیا۔ جھٹ کرشن ماری دھج، ڈھج شبد والی جنائیا۔ بان نرالا گیا وچ، سوئی سرت اٹھائیا۔ کیوں منوآ گیا بھج، کابن توں باہر دھیان لگائیا۔ جھٹ چرناں تے گیا ڈھٹھ، نو نو سیس نوٹیا۔ کرشن پٹھ تے پھیر کے ہتھ، سر ہتھ دتا ٹکائیا۔ تیری آشا دی ملے وتھ، وست دیاں ورتائیا۔ تیرا روپ انوپ استری ہووے وت، بے وطن اپنی کھیل کھلاٹیا۔ پھیر لہنا دینا ہتھ پُرکھ سمرتھ، سہج نال سمجھائیا۔ اوہ کرپا کرے اکٹھنا اکٹھ، مہر نظر اٹھائیا۔ اتم اپنے لیکھے گھت، لہنا دینا جگت جہان مکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا چرن کول کول چرن سہارا دیوے نت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھٹھ، اگنی اگ نہ کھتے تپائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ آتم دوارے جائے وس، واسطہ پرما تم نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا آد جگادی ہووے ہتھو ہتھ، جگ جنم دا پورب لیکھا پور کرائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سوڈھیاں ضلع ہوشیار پُرسنتوکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری پوری کر دے سدھر، صدمہ جگت رہے نہ رائیا۔ دین دُنی تیرا کرے قدر، قدرت دے قادر تیری اوٹ تکائیا۔ نو سٹ میٹ دے غدر، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹرائیا۔ آتم پر ماتم دھار دس دے پدھر، سچ دوارا اک سمجھائیا۔ مہربان محبوب مہر دی کر دے ندر، ندری ندر اٹھائیا۔ سچ دوارے آئی دات منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ پریم دی چاڑھ دے رنگن، دُرمت میل دھوائیا۔ کِریا کر سورے سرہنگن، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ خوشی پرگٹا دے وچ برہمنڈن ورہنڈن تیری وجے ودھائیا۔ سب نوں چرن دھوڑ مستک لا دے چندن، دُرمت میل دھوائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر تیری کرے بدن، بندگی اکو اک درڑائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا سارے تیرا لنگھن، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو دین دُنی دی کھول دے سرت، سٹیاں دے جگائیا۔ کِریا کر سوامی ترت، تریا توں باہر بھیو کھلائییا۔ نور نورانی تیری نظری آئے مورت، اُبھو پرکاش کرائیا۔ پندھ مُکا دے نیڑ دُورت، دُور دُراڈا رہن کھئے نہ پائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مَورکھ مَورھت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایس وقت سوامی تیری ضرورت، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جھگڑا میٹ دے کِریا کوڑت، کوڑ کُٹب مٹائیا۔ ساچی بخش دے چرن دھوڑت، تیرے چرن سارے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو دین دُنی نوں دے دے شانت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ نظری آ ایکنکار آپ ایکانت، اکل کل دھاری اپنا بھیو کھلائییا۔ گپت ظاہر کر بات، باطن پردہ آپ چکائیا۔ کلجگ کوڑ اندھیری مٹا رات، ستجگ ساچا چند کر رُشنائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب شرع زنجیر دے کٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی ہووے گاتھ، گہر گمبھیر بے نظیر اکو رنگ دینا رنگائیا۔ پارہم برہم دے دے سکلا ساتھ، سنگی اکو اک ہونا نور الہیا۔ تُوں رام رحیا میرا رگھناتھ، رگھپت تیری اوٹ تکائیا۔ جو سندیسہ ارجن دے کے گیا تریلوکی ناتھ، کابن کرشن کرشن درڑائیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد کلمیاں توں باہر تیری سنائی گاتھ، کائنات توں باہر جنائیا۔ جو نانک نرگن دھار گیا آکھ، گوہند جس دی کرے شنوائیا۔ سو لہنا دینا دھرنی کہے میرا پورا کر دے بھاگ، وست امولک اگم اتھاہ

ورتائیا۔ تیری جوت دا اکو نور جگے چراغاں، چراگاہاں کرے زُشنائیا، کلجگ جیواں بُدھی بدل دے ہنس بنا دے کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پایاں انت کر صفائیا۔ ترے گن بُجھا دے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پرم پُرکھ تیرا اکو اچے انت ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ تُوں سوامی انترجامی اکو دِسیں کنت سُہاگ، کنت کنتوبل تیری اوٹ تکائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جس ویلے گوبند اڈایا باز، بازی دین دُنی اُٹائیا۔ دھرنی کہے میری اک فریاد، دُکھی ہو کے حال سُنائیا۔ کلجگ وچ ستجگ کر آباد، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ میرے ہوون وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں وتی ہو کے تینوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ اپنی دین دُنی سمجھا، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ پردہ اوہلا اتتر چُکا، دُنی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑی کِرپا پندھ مُکا، مُکمل اپنا حُکم سُنائیا۔ تُوں واحد اک خُدا، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں کر جُدا، جُز وکھڑے ویکھ وکھائیا۔ جُگ بدلنا تیری آد دی اک ادا، عدل انصاف لینا کھائیا۔ میں تیرے چرناں ہوواں فدا، سیس جگدیش تیری بھیٹ کرائیا۔ کوڑی کِرپا میرے اتوں کر الوداع، دھرنی اُتے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ تیری دین دُنی تیرے ہووے وچ پریم، پریمی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا دس دے نیم، نمک حرام نہ رہے لوکائیا۔ جو اِشارہ دتا دُشٹ دمن کُٹ ہم، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اوہ تک اگے نین، نین مُوندھاری ویکھ وکھائیا۔ کسے دا مِتر پیارا رہیا نہ کوئی ساک سین، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ماواں پُت ہوئے طرفین، پتا پُت قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ ناتا تُٹ گیا بھائی بھین، کنت سُہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چاروں کُٹ مایا کھائی جائے دین، ممتا گھر گھر ہوئی ہلکائیا۔ کوڑ کُڑیاں دا ہو گیا وہن، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی میں تینوں آئی کہن، کہہ کے دیاں جنائیا۔ دوس رات مینوں مُول نہ آوے چین، دُکھاں وچ میری دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور ظہور دسے نہ عین دا عین، جو اناالحق اِشارہ گیا کرائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند سوڈھیاں ضلع جالندھر پریم کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے راون قبرستان، مقبرے رہے گر لائیا۔ جنہاں نوں پیغمبراں تیری سنائی داستان، حکم حکم وچوں جنائیا۔ اوہ کہندے نال ایمان، صدق صبوری وچ رکھائیا۔ سانوں اشارہ دیوے مجیدقرآن، گریباں توں باہر درڑائیا۔ حقیقت دا مالک اک امام، عملاں توں رست نور الایہیا۔ جس جھگڑا میٹنا تمام، طمع شرع والی گوائیا۔ کلمیاں توں باہر دسے کلام، رسولاں توں باہر پڑھائیا۔ اُس دین دنی دا بدل دینا نظام، نوبت اپنا نام حق و جائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب ستگر سری بھگوان، بھگون تیری آس رکھائیا۔ مہربان مہربان دے دے اپنی وست دا اگما دان، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ ٹوں آد جگادی ڈھر دا رام، رام رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں ست ستوادی پُرکھ نرنجن ڈھر دا کاہن، کاہن کاہنا تیری اک سرنائیا۔ ٹوں نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ اک امام، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ نانک گوہند نانک جس دا شبد سندیسہ شبدی دھار سنان، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ ٹوں لہنا دینا لیکھا جانے دو جہان، دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری آسا پور دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہ سلطان، سلطنت تیری ست ست نظری آئیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند دُسانجھ خرد ضلع ہوشیار پُر گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ کلجگ اوڈھن ہویا پُرانا، ست دھرم چیر بستر دے بدلائیا۔ سچ سندیسہ اکو دے اگما دانا، آتم پرما تم بھیو دے گھلایا۔ دین دنی سہائی ہو نایاں مانا، نگاہبان تیری وڈیائیا۔ دھواں دھار تک زمین اسمانا، نو ست کھوج کھوجائیا۔ تیرا نور دسے نہ مات لوک جہانا، دھول رو رو مارے دھاپیا۔ کرپا کر سری بھگوانا، پارپرہم پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ سچ وست دا دے دے دانا، دانشور گرمکھ لے بنائیا۔ ہر گھٹ اندر بھیو کھلا دے ڈھر دے راما، رمیا تیری بے پرواہیا۔ سرتی دھار شبد میل لے کاہنا، کنت کنٹول تیری وڈ وڈیائیا۔ اپنے پیار محبت دا دے اک ترانہ، خوشیاں وچ سارے ڈھولے گائیا۔ دھرنی کہے میرا دیش نہ ہیوے ویرانہ، ویری

پنج وکار دینے مٹائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلاما، زنجیر بندھن دینے ٹڑائیا۔ تیرا دُھر دا ڈنکا نام وجے دمامہ، دو جہان کرے شنوائیا۔
 کلجگ میٹ اندھیری شاما، شمع نُوَر جوت کر رُشنائیا۔ نگاہ مار لے مہربان مہربانا، محبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست سچ دینی ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں تیرے پیار دی بھکھی ننگی، جگت وستو کم
 کیسے نہ آئیا۔ کرپا کر سورے سربنگی، ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے نام دی چاروں کُنٹ آئی تنگی، تنگدست ہوئی لوکائیا۔ دھرم دی
 دھار ملے نہ سنگی، ست سچ نہ کھئے ورتائیا۔ جگت دی اکھ ہو گئی اندھی، نج نیتر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مذہب شرع نے پائی پابندی،
 بھگت نظر کھئے نہ آئیا۔ دُہاگن آتما ہوئی رنڈی، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پکھنڈی، مایا متا نال ہلکائیا۔ تیرا نوری
 چڑھے نہ چند نوچندی، چند چاندنا نہ کھئے رُشنائیا۔ میں اکو وست رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ منوآ من نہ پائے ڈنڈی،
 وربھنڈ ہو سہائیا۔ کلجگ اتم لیکھا پورا کر دے کنڈھی، جو گھاٹ کنڈھے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ میرا کھیل ویکھ بنکھنڈی، جنگل جوہاں پہاڑ
 ساگراں دھیان لگائیا۔ میں چاروں کُنٹ کوڑ گڑیار ویکھ کے کھی، دُکھاں وچ جنائیا۔ کیسے دا لیکھا مُکدا نہیں پرکرتی پنجمی، پنج دس
 سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرے انتر آئی رنجی، رنجش وچ ڈبائیا۔ تیری کھیل کیسے نہ لگے چنگی، چار کُنٹ روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے تن بستر لٹھے چیر، چری وچھنے دھیان
 لگائیا۔ ساڈا رہیا نہ کوئی پیغمبر پیر، نبی رسول بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ اوتاراں نظر نہ آوے سریر، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ گرواں ملے نہ کھئے
 دھیر، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ میں دوس رین رہاں دلگیر، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جدھر تگاں جھگڑا دے شاہ حقیر، اوج نیچ
 کرے لڑائیا۔ میرے اُتے آئی بھیڑ، بھیڑی گلی پار نہ کھئے لنگھائیا۔ میری دھرم دی ٹٹ گئی ہڈی ریڑ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میریاں اکھیاں
 وگے نیر، ہنچھوٹاں چھہر لائیا۔ میرا دُکھی ہویا سریر، انگ انگ رہیا کر لائیا۔ کرپا کر میرے صاحب سوامی نرگن دھار دے دھیر،
 دھیرج اپنا نام جنائیا۔ میں غریب نانی ویراگن ہوئی کیر، قیمت جگت نہ کھئے پائیا۔ پاپ اپرادھ میرے اُتے ودھیا آخیر، آخر دیاں جنائیا۔

کسے دی پوتر رہی نہیں ضمیر، پتت پاؤن تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری کلجگ انت کٹ دے بھیڑ، کوڑ کرپا دا لیکھا دے مکائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ دُسانجھ خُرد ضلع ہوشیار پُردرشن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرکاش کر دے پرہو اپنی جوتی، جوتی جاتے اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ جگت جگیا سواں سرت اٹھا سوتی، سوادھان نوجوان دے کرائیا۔ تیرے پیار وچ ڈرمت میل سب دی جائے دھوتی، پتت پُنت کر خلق خُدا ئیا۔ غریب نہانے جیو جنت تک کوٹن کوٹی، انگنت دھیان لگائیا۔ سب دی واسنا ہو گئی کھوٹی، بڈھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ تیری منزل چڑھ کوئی نہ چوٹی، سچکھنڈ دوارے درس کھئے نہ پائیا۔ جگت کلپنا من مت ہوئی ہوچھی، کوڑ کرپا وچ للچائیا۔ کسے کم نہ آوے پڑھی پُستک پوتھی، پتھر پابن سارے رہے کُرائیا۔ دین دُنا اک دوجے دی ہوئی دوکھی، سکلا سنگ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنا ست دا کر پرکاش، پرکاشوان تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ جائے وناس، دھرنی دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں پوری کر آس، ترسنا کوڑ جگت گوائیا۔ گھر سوامی پا راس، سرت شبد گوپی کاہن نچائیا۔ پندھ مکا دے دس دس ماس، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ چرن کول بنا داس، داسی داس ہو کے سیو کھائیا۔ سچ مُجبت بخش خاص، پریم پیار اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنا دے دے نور، نو نو چار ہئے رُشنائیا۔ جلوہ گر اپنا بخش ظہور، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ نام کلمے دی اکو دس تور، ثریا تون باہر شنوائیا۔ میرا لہنا دینا مکاؤنا ضرور، ضرورت پچھلی ویکھ وکھائیا۔ گرھ توڑ دے ہوئے ہنگتا غرور، غُربت کوڑی اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرے نام دا سب نوں چڑھیا رہے سرور، سرت شبد نال ملائیا۔ تیرے نالوں رہے کھئے نہ دور، دور ڈراڈا پندھ چُکائیا۔ سرشٹ سبائی بے پرواہی تیرے چرناں دی لاوے دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ میں سب دا کران مشکور، سُکرانے وچ سیس نوائیا۔ دھرنی کہے میری آشا منسا

میرے صاحب کر دے پور، پورن برہم دینا درڑائیا۔ نانا توڑ دے کوڑو کوڑ، ست سچ دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر چرن کول دھرنی کہے میری لگے دھوڑ، اوسے دے ٹکے مستک خاک رمائیا۔

* ۱۹ جیت شہنشاہی سمت نو پند سیلے خرد ضلع ہوشیار پُر ملکہا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں تیری ملکہ جاگیر، بے پرواہ ویکھنا دھیان لگائیا۔ میری حد حدود دی تک لکیر، نگاہ نین آپ اٹھائیا۔ چار کُٹ دہ دشا کیوں میری آسا ہوئی دلگیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ سمنڈ ساگر ویکھ لے نیراں دے نیر، تیرتھ تٹاں دھیان لگائیا۔ میرے انتر نرنتر پرہوں وچھوڑا پیر، پرا پستنی مدھم بیکھری توں باہر دیاں سُنائیا۔ جدھر تگاں اُدھر شرع دے دسن زنجیر، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ مینوں سندیسہ شبدی دھار دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سُنائیا۔ دھرنیئے کلجگ انت تیرا لیکھا ویکھے اخیر، بن اکھراں توں دھیان لگائیا۔ جس نوں اوتاراں پیغمبراں گرواں کہا لاتصویر، نور نورانہ نور الہیہ۔ اوہ مالک خالق پرتپالک آوے گئی گہیر، گہر گمبہیر اپنا پھیرا پائیا۔ جو نام انیالا دو جہاناں مارے تیر، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ تیرے اتوں کوڑی کریا کئے بھیر، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، ہر سرن سچی سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں آساوند پُرانی، پنے پنے سیس نوائیا۔ میں سُننا چاہندی تیرا شبد اگمی بانی، بان انیالا دے چلائی۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے چارے کھانی، چاروں کُٹ ہونا سہائیا۔ ست وچ سچ وروں دے اپنا پانی، امیوں رس آپ چوائیا۔ تیرے نام دی ہووے اک دیوانی، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اوہ تک لے تیرا نور الہ جس نوں کہندے اللہ رانی، رعیت دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ چوڈاں طبق کر پہچانی، چوڈاں لوکاں پھول پھولائیا۔ چوڈاں ودیا ویکھ گرانی، چوڈس چوڈھویں زین نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تک لے اپنے اگمی قول اقرار، بھيو ابھید آپ جنائیا۔ تیرے نال کسے دی نہیں کوئی تکرار، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی

چوڈھویں سب نوں کر دے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ جس بدھ لیکھا مُکنا سنگ محمد چار یار، یاری یاراں نال نہہائیا۔ اُمت اُمتی پاؤنی سار، مہاسارنھی بھیو دینا کھلائیآ۔ جس دا حضرت عیسیٰ کرے انتظار، پھاسی گل ہتھ لٹکائیآ۔ جس دا نور جوت مؤسے تکیا اُجیار، کوہ طور دئے گواہیا۔ جس دی نانک ست ست و جائی ستار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ جس دا گوبند بنیا ست دُلاں، پُرکھ اکالا اگم اتھاپیا۔ اوہ کس بدھ مالک میرا دکھڑا دئے نوار، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میرے اتوں کڈھے باہر، ست دھرم دا ست دئے پرگٹایا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرسکھ ہر بھگت کر تیار، ترے گن اتیتا دیوے مان وڈیایا۔ دھرنی کہے میرے دھرم سوامی میں تیری سدا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھایا۔ دوئے جوڑ کران نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکایا۔ تُوں میرا لہنا دینا پورب قرض اُتار، مقروض لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، در تیرے بھکھارن ہو منگ منگایا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ ڈاڈیاں ضلع ہوشیار پُر ہر بھجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو جن بھگت بنا دے میرے سہیلے، سجن سدا سدا اکھوائیا۔ جنہاں دے تیرے نال میلے، اوہ میرے نال مل کے تیرے ڈھولے گایا۔ اسیں وسیئے سدا رنگ نویلے، دین دُنی توں باہر اپنی خوشی بنایا۔ ڈنکے وچن گرو گریچیلے، گھر میرا سوہا پائیا۔ گرمکھ گرمکھ جن میرے اُتے کھیلے، خالق خلق دینی وڈیایا۔ تُوں وسنہارا دھام نویلے، میری دھرنی دھول دینی سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پرہو اپنیاں بھگتاں میرا جوڑ دے ناتا، مینوں مل کے وچے ودھائیآ۔ دوہاں دا سانجھا ہووے کھاتے، خطرہ اور نہ کھئے رکھائیآ۔ اوہ تیری میرے اُتے گاون گاتھا، میں تیرے چرناں دھوڑ خاک رمائیآ۔ تُوں صاحب سوامی سرب کلا سمراتھا، سمرتھ پُرکھ نرنجن اک اکھوائیا۔ میری بینتی جوڑ کے ہاتھا، نو نو لاگا پائیا۔ میرا پورا کر دے گھاٹا، امل اٹل اپنی دات جھولی پائیا۔ کلجگ کوڑی زین رہے نہ راتا، رُتری اپنے نال مہکائیآ۔ تُوں سوامی کھلاپاتا، پت پریشور

اک اکھوائیا۔ میں تیری انت اخیر تیری رکھی آسا، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ تیرے چرن دھریا بھرواسا، دھرنی دھرت دھول دھول کہہ کے رہی سُنائیا۔ میری پندھ مُکا دے واٹا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ بھگت بنا دے ساچا میتا، مِتِ پیارے دیا کھائیا۔ انتر نرنتر صاف کر دے نینتا، نیتوان تیری وڈ وڈیائیا۔ بھو چکا دے ہست کیتا، اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا نام ندھانا لاگے میٹھا، امیوں رس دینا چکھائیا۔ ترے گن ت ت تپے انکیتھا، امرت میگھ برسائیا۔ میرا تن وجود کر دے ٹھانڈا سیتا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت تُوں میرا میں تیرا گاون گیتا، گیتا گیان جس دی صفت صلاحیا۔ میری چولی تن رنگ چاڑھ مجیٹھا، جگت جہان اتر کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا کھیل سدا انڈیٹھا، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میریاں پوریاں کر دے آسا امید، ترسنا کوڑی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دے پریتا، پریتم ہو کے پریا پریم اکو اک بندھائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند ڈوڈا ضلع ہوشیار پُر نصیب کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوُ بھگت بھگوان بنا سماج، ست سچ دھرم نال رکھائیا۔ پیار مُحبّت شہنشاہی بخش راج، رعیت مُحبّت وچ پرگٹائیا۔ نرگن سرگن سوار آپ کاج، پارپریم بریم بھو دینا گھلائییا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ اندروں جائے جاگ، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا پھڑ پھڑ کاگ، مانک موتی نام چوگ چکائیا۔ دُرمت میل سب دے اندروں دھو داغ، پتت پاییاں پار کرائیا۔ پنچ وکار بُجھا آگ، ترے گن آگن نہ کھئے تپائیا۔ تُوں مہربان موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دے سُنائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا آد جگاد، جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری اوٹ تکائیا۔ تیری کِرپا میرا وڈ وڈ ہووے بھاگ، بھاگان بھری خوشی منائیا۔ کیسے دے اندر رہن نہ دینا واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ انتر نرنتر پریم پُرکھ تینوں سارے لین ارادھ، ہر پردے تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ ست دھرم

دی نویں سا جنا سا ج، سچ سچ نال وڈیائیا۔ کِریا کر میرے مہاراج، پرم پُرکھ تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں دین دِیالا درد دُکھ بہنجن، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ تیرے دو جہاناں دیپک جوتی جگن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ ہووے رُشنائیا۔ دُھر دے ٹھاکر سوامی در تیرا آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ جیواں آتم پر ماتم چاڑھ دے رنگن، دُرمت میل دھوائیا۔ جنم کرم کسے رہے نہ مندن، سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ تیری چرن دھوڑ مستک لگے چندن، نِم واس نہ کھئے مہکائیا۔ میری دُنداوت تیرے آگے بندن، بندگی وچ نو نو لاگا پائیا۔ تُوں آد پُرکھ نرنجن، نرویر تیری اوٹ رکھائیا۔ میرا دُکھی دا دُکھ آئیں ونڈن، دردی ہو کے پھیرا پائیا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی بہرم دی ڈھانہنی کندھن، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ساچا نام سری بھگوان آئیں ہر پردے ونڈن، کایا مندر گھر گھر دینا ٹُکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر کھنڈن، کھنڈا نام اٹھائیا۔ تیرا کھیل سدا برہمنڈن، ور بہنڈن میرا لہنا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرنی کہے میں اپنی منسا تیرے آگے رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا اکو اک، ایکنکار دیاں جنائیا۔ ساری سرشٹی تیری سکھیا لئی سکھ، ساکھیات تیرا نور نظری آئیا۔ تُوں سری بھگوان پاؤنی بھکھ، بھچھیا اگم ورتائیا۔ دین دُئی دا اگلا لیکھ دے لکھ، پچھلے دا لیکھا رائے دھرم نہ منگے رائیا۔ تُوں ویکھنہارا نت نوت، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ میری سہنجنی کر دے تھت، گھڑی پل تیرا راہ تکائیا۔ تُدھ بن اور کھئے نہ دسے مت، مِت پیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں وسنہارا ہر گھٹ چت، من چت ٹھگوری دے گوائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ابناشی کرتے میرے پت، پت پریشور پروردگار سانجھے یار میرا لہنا دینا پور کرائیا۔ چاروں کُنٹ تیرا نور نورانہ نو جوانا سری بھگوانا آوے دس، دہ دشا اکو جوت جوت رُشنائیا۔ دھرنی کہے میری لیکھے لے پیار مُحبت دی رت، رُتڑی دھرم دھار مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جگ چوکڑی تیرا بھانا حُکم سدا امٹ، دو جہاناں میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند داؤد پُر ضلع کپورتھلا پال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو تیریاں اگتی خبراں پڑھیاں، چھٹی راگاں توں باہر صفت صلاحیا۔ میریا محبوبا میریاں خوشیاں والیاں ہوئیاں گھڑیاں، چار جگ دے گھڑی گھڑیاں کرن شنوائیا۔ جاں میں نگاہ ماری سورن رنجیت دوویں تیرے چرناں دے وچ کھڑھیاں، بنا تے وجود دے نظری آئیا۔ اوہناں توں میرا میں تیرا ٹکان پڑھیاں، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ دھرنی کہے میری نگاہ وچ گوراں تے مڑھیاں، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ میری ڈہائی اوہناں دیاں رُو حان چوراسی وچ مول نہ وڑیاں، نرگن تیرے در سہائیا۔ جنہاں دے پیار وچ میری آسا تریاں، تارنہار تیری سرنائیا۔ توں پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی کیرپا کیرپا، قدرت دے قادر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں تگاں چار لکھ تے اسپاں، چوراسی دھیان لگائیا۔ چارے کھانیاں ہوئیاں بوسیاں، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نو ست پھرن نسیاں، بھجن واہو داہیا۔ رائے دھرم دوارے بیٹھیاں اکٹھیاں، بیٹھیاں ڈیرے لائیا۔ جدھر تگن اگتی دیاں بھٹھیاں، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ نگاہ مارن نظر نہ آون تیرے نام دیاں پٹیاں، پٹنے والا نظر کیسے نہ آئیا۔ ساریاں گندیاں گئیاں، بیٹھیاں ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے پریم تیری اگتی ریت، ریتوان تیری سرنائیا۔ بھگتاں بخش دے سچ پریت، پریم دے مان وڈیائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون اپنے لیکھے وچ رکھائیا۔ انتر کر دے ٹھانڈی سیت، اگتی آگ بھجھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے تیرا پیار لے کے گتی دھرم دھار دی کتیا رنجیت، رن جت کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جنہاں دا ویر دُلا را دھرم پیارا آگے بیٹھا ننھا منجیت، منسا پرہ دے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں سب کجھ کیتا تلاش، ویکھیا تھاوں تھائیا۔ تیرا حکم سُنیا وچوں آکاش، فرمانا دُھر درگاہیا۔ میرا قایم نہ رہیا سواس، دھڑکن وچ ڈہائیا۔ میں حیران ہو گئی جس ویلے تگی بھگت دی لاش، لاثانی تیرا نور نظری آئیا۔ جھکیا دسیا شنکر اتوں کیلاش، اپنا نین نین چھپائیا۔ برہمے برہم کیتا پرکاش، میرا رنگ رنگائیا۔ وشنو حاضر ہویا ساکھیات، سمنکھ سوبھا پائیا۔ ستگر شبد نے پُچھی وات، پنڈھ مکایا چائیں چائیا۔ اُس ویلے آتم

پر ماتم جوڑ کے نات، ناتا تتان والا ٹڑائیا۔ دُھر دی دھار پھڑا کے ہاتھ، ہتھیلی ہتھ نال ملائیا۔ چڑھا اگے راتھ، بھجیا واہو داہیا۔ در
 رکھ پُرحہ سمراتھ، سچکھنڈ دتا ٹکائیا۔ ایہ کھیل ویکھیا میں اناتھان ناتھ، دھرنی ہس کے رسی جنائیا۔ جان نگاہ ماری بھگت سہیلے آگے
 اکٹھا بنیا ساتھ، سوہنا سنگ بنائیا۔ میں دُوروں ٹیکیا ماتھ، سیس دتا جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب نے کرپا کری، کرپال ہو کے دیا کھائیا۔ مینوں پرکاش جنایا اکو نور ہری،
 ہر کرتا سوہنا پائیا۔ میں لکھ چوراسی وچوں کر کے بری، بندینا نے توڑ ٹڑائیا۔ جس بھگت سنت دی آتم دھار شبد گر ہو کے پھڑی،
 گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ میں نگاہ ماری بڑی، دھرنی کہے چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ بے شک اُس دی لاش میرے تے سڑی، اگنی آگ
 نال اپنا آپ تجائیا۔ رنجیت پریم وچ پر ماتم دی آتم ہو کے منزل چڑھی، چاروں گنٹ وچی ودھائیا۔ جتھے ماتا گجری دی دھار بشن کور
 کھڑی، بنا بھجان توں بھجان اٹھائیا۔ نگاہ ماری جان مینوں بھگتاں دی دسی آگے لڑی، دُور نیرے گرمکھ نظری آئیا۔ جتھے اک پیار دی
 لگی جھڑی، مُحبت وچ اکو میگھ رہیا برسائیا۔ میرے صاحب دیالو وڈ کرپالو کرپا بندھان اپنی کرپا کری، کرنی دے کرتے اپنی کار کھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دباڑا چنگا اُتی ماگھ، میں ہس کے دیاں
 جنائیا۔ سچکھنڈ بھگت دا جگیا چراغ، جوت جوت نال رُشنائیا۔ سریر چھٹا بنا داغ، کرم کانڈ دا پندھ مکائیا۔ ناتا رہیا نہ جگت سماج،
 کوڑا سنگ تجائیا۔ آتم ہونے وڈ وڈبھاگ، پر ماتم وچ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری کھل گئی اندر باہر دی جاگ، غفلت رہن کھنے نہ پائیا۔
 جان میں سوادھان ہونے مینوں اگئی آئی آواز، شبدي شبد دتی شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اُتی ماگھ کہے دھرنیے میرا دوس سہانا، سوہنا نظری آئیا۔ آتم دھار رنجیت تے رانا، نرگن اپنا پندھ مکائیا۔ چڑھ
 کے دُھر دے شبد ستگر بانا، بھجیا واہو داہیا۔ جا کے ملیا بھگت سجانا، جگدیشا رنگ رنگائیا۔ پال سینگھ کرے دھیانا، مانا سینگھ
 اکھ کھلائییا۔ تارا سینگھ کہے میں انہاں دا گاؤنا گانا، اپنا راگ الائییا۔ سورن کہے میرا ناتا مُحبت والا پُرانا، ننھی کتیا نال ملائییا۔ جس
 چھڈیا کوڑ جہانا، دھرتی دھرنی دھول تجائیا۔ سچ گھر ملیا بسراما، جتھے وسرے وست پرائیا۔ اٹھے پھر اکو روپ ست سروپ اکو میل

سری بھگوانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ رنجیت آتما کہے مینوں مل گیا میرا گھر ٹکانا، جتھوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ میں بہین بھراواں توں اکو سندیس سنانا، خوشیاں دے وچ سُنائیا۔ ماتا پتا میرا سوگ نہ کیسے منانا، ہرکھ وچ کھئے نہ آئیا۔ میرا تہاڈا پیار کدے نہ ہووے پُرانا، سد اکو رنگ سہائیا۔ جے تسیں میرے صاحب دا گھر تے میرا ویکھو ٹکانا، تے سارے خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ پھیر سارے کہن پرہو اِک دوجے توں پہلاں سانوں ایتھے پہنچاؤنا، لوک مات رہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سد اپنی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرا اُنی چیت دوس دہاڑا، سمت شہنشاہی نو نال وڈیائیا۔ میرا اکو پرہو دے آگے ہاڑا، نو نو سیس جھکائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی صاحب سوامی لاڑا، دُھر دا مالک اگم اتھاپیا۔ میں اُس دے بھگتاں دا ویکھاں آگھاڑا، جتھے اکو راگ الاٹیا۔ میں منزل چاڑھاں پار کراں سمنڈ ساگر پہاڑا، ٹلے پریتاں پنڈھ مُکائیا۔ اکو نور ظہور تگاں اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ بھگتاں دا سوہنا ویکھاں دوارا، سچکھنڈ ساچے دھیان لگائیا۔ جتھے گرسکھ بڈھا نڈھا جوان نہیں کوئی کوارا، آتم دھار پرما تم لئی پرناٹیا۔ جگت ناتا وِسر جائے سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری لیکھا رہے نہ رائیا۔ اُنی چیت کہے میرا ہیت اوس پرہو نال نرنکارا، جو نرویر اِک اکھوائیا۔ جس دا سچکھنڈ وچ ین رسنا توں ایکا ایک جیکارا، دوجا راگ نہ کھئے شنوائیا۔ جس بھگتاں آون جاون کیتا پار کنارہ، سچکھنڈ دوار ایکنکار دتی سرناٹیا۔ سو بھگت سہیلا اُچی کوک بولے جیکارا، دُھر دا نام اِک سُنائیا۔ دھرنی اُتے میرے دھرم پیاریو میرا تتاں والا پیارا، آتم دھار پرما تم وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت ہئے وچ سچکھنڈ دوارا، رنجیت اتیت ترے گن توں باہر اپنی جوت وچ ملائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند فتح پُر سیکری ضلع ہوشیار پُر جگندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں انتر تیری ویراگی، ویراگ اکمڑا دیاں درڑائیا۔ میری وچار نہیں کوئی مانس والی دماغی، عقل بُدھی نہ کھئے رکھائیا۔ میرا کوئی روپ نہیں ہنس کاگی، کاک ہنس نہ کھئے جنائیا۔ میں تیری کرپا نال جاگی، آس نندرا دیاں گوائیا۔ میرے انتشکرن وچ تیری لو لاگی، پریم سکے نہ کھئے تڑائیا۔ میں چاہندی جن بھگتاں وڈا کر وڈبھاگی، بھاگ ہین رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر سچ جگا چراغی، جگت جہان رُشنائیا۔ کوڑی کرپا جان تیاگی، ترے گن اتیتے تیری اوٹ تکائیا۔ ستگر شبد مار کے آوازی، ستیاں لے اٹھائیا۔ دس وڈیائی اپنے نال دی، ناؤں زرنکار اک درڑائیا۔ کھیل مُکا دے سور گان دی، جھٹکا حلالی لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ سُن پُکار دھرنی کہے دھرتی جگت ماں دی، پتا پُرکھ اکال ہو کے دھیان لگائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے نگر گراں دی، تیرتھ تھ رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے نظیر، مہربان تیری وڈیائیا۔ میرے اُتے جن بھگتاں بدل دے تقدیر، تکبر ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ انتر آتم نچھر دے سیر، کوڑ ترسنا بھکھ مٹائیا۔ میری آشا نہ رہے دلگیر، سانتک ست دینا ورتائیا۔ تُوں شہنشاہ پیراں دا پیر، پیغمبراں دا مالک اک اکھوائیا۔ تیری نظر نہ آئے کھئے تصویر، لاتصویر تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں ساچی دات پتا پوت دے جاگیر، ورشہ دُھر دا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ دھرنی کہے میرے ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جن بھگت سُہا دے رت، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بُت، بُتخانیان وجے ودھائیا۔ تیرا بھنڈار اٹھ، اتوٹ دینا ورتائیا۔ اک دے تھان دو دیویں پُت، پتا پوت تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں سُکھنا رہی سُکھ، دوس رین اکھ اٹھائیا۔ جننی سُپھل کرنی ککھ، ہرجن جن لینا اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں دیونہارا گہر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پیراں دا پیر، پریم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تُوں چٹے اُتے کالی قلم نال بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ میری بینتی تیرے چرن کول اخیر، آخر دیاں درڑائیا۔ تیرا نام انیالا سری بھگوانا وجے تیر، جگت جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، امرت آتم سچ جام پیا دے سپر، جگت ترسنا ترکھا دینی مٹائیا۔

✽ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ارجن سنگھ دے گرہ ✽

دھرنی کہے پرہو کلجگ کر پار کنارہ، دین دُنی توں باہر کرائیا۔ میرے اُتے رہے نہ دھواں دھارا، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ نو ست کر اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جیواں جنتاں دے سہارا، سہاک ناک آپ اکھوائیا۔ امرت رس دے ٹھانڈا ٹھارا، اگنی تت بُجھائیا۔ نام شبد دے دھنکارا، سوئی سرت آپ جگائیا۔ دیا باقی کلاپاتی کر اُجیارا، گرہ مندر ہوئے رُشناٹیا۔ ست دھرم دا دے بھنڈارا، وست امول امل ورتائیا۔ میں تیرا شکر گزارا، نو نو سیس نوائیا۔ چار کُنٹ تیرا اکو سنا جیکارا، پرہ تیری صفت صلاحیا۔ تُوں نرگن نرویر پا سارا، مہاسار تھی اپنا رنگ رنگائیا۔ میں بھکھک بھکھارن کھڑی دوارا، درویشن آس تکائیا۔ اوہ تک مینوں پیغمبر دین اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ نشانہ مٹنا چند ستارا، سطح بلندی تیری بے پرواہیا۔ نیترووے چار یارا، محمد اکما راہ تکائیا۔ لیکھا پورا کر دے پروردگارا، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں واحد خالق خلق نور اپارا، اپرپر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں دھرنی مٹی خاک چھارا، چرن دھوڑ اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو کوڑ کڑیاری میٹ دے زین، اندھ اندھیرا دے چُکائیا۔ میں در ٹھانڈے تیرے آئی کہن، بنا زبان توں رہی سُنائیا۔ تُوں میرا سوامی بن سین، سجن اک اکھوائیا۔ میرا پورب چُکا لہن دین، دیونہار تیری وڈیائیا۔ میں سب کچھ ویکھیا اپنے نین، نین مُنداری دتا جنائیا۔ چاروں کُنٹ مایا کھائے دین، جیواں جنتاں ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ آتم پرما تم ہوئی پرائن، پران ادھاری تیری سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کر رحمت، رحیم رحمان دیا کھائیا۔ میری آشا تیرے نال ہووے سہمت، سہس ڈکھڑا دے گوائیا۔ میرے اُتے کلجگ جیو رہے کھئے نہ احق، بڈھی بییک دینی بنائیا۔ جھگڑا میٹنا دھوتی تہمت، اکو

رنگ سب نوں دینا وکھائیا۔ تیرے شبد دی سارے سمجھن سینت، نیتراکھ دینی کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں دُکھی ہو پُکارا، پُنہ پُنہ سیس نوئییا۔ تُدھ پن دے نہ کھئے سہارا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئی مِت پیرا، ساجن سنگ نہ کھئے بنائییا۔ میرے نین روندے زارو زارا، پانی دھار چہہر رہے وائییا۔ میں کوک کوک پُکارا، دروہی دروہی کر سُنائییا۔ آمیرے پروردگار سانجھے یارا، تیری اوٹ تکائییا۔ پیغمبراں دا دے اُدھارا، پُورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ دین دُنی دا ویکھ تٹ کنارہ، دین مذہب گھاٹ پھول پھولائییا۔ میری ڈنڈاوت بندنا وچ نِمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائییا۔ مینوں دیناں مذہباں کیتا خوارا، خواری میرے اُتے بیٹھی آسن لائییا۔ تیرے نام دی تیرے پیار دی کھڑے نہ کھئے گلزارا، گلشن نام نہ کھئے مہکائییا۔ مینوں سندیسہ دتا گرواں اوتارا، پیغمبر ڈھولے گئے سُنائییا۔ تیرے اُتے کل کلکی لے اوتارا، نہکلنکا ویس وٹائییا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے سنسارا، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ اُس دا کھیل سب توں ہووے باہرا، چار جگ دے شاستر جس نوں سیس نوئییا۔ اوہ جوت نوراں نوجوانا مرد مردانہ سیری بھگوانا شبدی دھار ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائییا۔ جس دا آتم پرماٹم ہووے نعرہ، نعرہ حق حق سُنائییا۔ سچ دھرم دا تیرے اُتے پرگٹ کرے دوارا، دُتیا بھاؤ دے چُکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائییا۔ دھرنی کہے میرے مالک محبوبا، مہربان تیری سرنائیا۔ میں تینوں سدا تگدی موجودہ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائییا۔ میرے اُتے شرع دی میٹ حدوُدا، حضرتان دے حضرت نور الہییا۔ کوڑی کرپا کر نیست و نابوُدا، جڑ رہن کھئے نہ پائییا۔ تیرا کھیل عالیشان عرش عروُجا، عالی جاہ تیری سرنائیا۔ چار کُنٹ مینوں کر محفوظا، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ میں چاہندی میرے اُتے بھاؤ مٹا دے دوُجا، دُتیا بھاؤ رہن کھئے نہ پائییا۔ اپنا بھيو کھلا دے گوجھا، انتر آتم پردہ دے چُکائییا۔ میں رو پُکاراں بڈھا، دھرنی تیرے آگے جھولی ڈاہییا۔ میرے اُتے کلیش مٹا دے کلجگا، کلکاتی رہن کھئے نہ پائییا۔ جو تیری آشا رکھ کے گیا بڈھا، بڈھ من مت توں پرے دے سمجھائییا۔ مینوں ایوں دسا میرے اُتے انت ہون والا یڈھا، یڈھشٹر اشارے رہیا کرائییا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے حُکم اندر سہنجنا ویلا ڈھکا، گھڑی پل تھت وار دے گواہییا۔ تیرا کھیل جگت جہان رہے نہ لُکا، لوک مات تیرے حُکم دی

وَجَّ ودهائیا۔ میں جدھر تگاں اوتار پیغمبر گرو وشن برہما شو سب تینوں جھکا، بنا سیس توں سیس جگدیش نوائیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا تیرا ستگر شبد مینوں دے کے گیا رُقعہ، بن اکھراں گیا پھڑائیا۔ دھرنیے تیرے اُتے پینی لُٹا، سانتک ست رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجک جیواں بھاگ نکھٹا، مہربان سر ہتھ نہ کھئے چکائیا۔ سب دا آتم پر ماتم ناتا تٹا، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں کِریا کرے ابناشی اچتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جنہاں دے اندر سہنجی ہونی رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا در دربار کر دے سُچا، گھر سہنجے ملے مان وڈیائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند میانی ضلع ہوشیار پُر مُنشی رام دے گرہ *

دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے مہربان، مہرواں تیری سرنائیا۔ میرے آد جگادی دُھر دے رام، رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ میرے نرگن زرویر نرنکار کاہن، کاہن کاہنا تیری وڈ وڈیائیا۔ میں نو نو کران پرنام، نمستے وچ سیس نوائیا۔ تُوں سو پُرکھ نرنجن نوجوان، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، آد نرنجن اگم اتھاپیا۔ ابناشی کرتا مرد مردان، سِری بھگوان سہج سکھدائیا۔ پاربرہم پرہ ویکھنا مار دھیان، بن نینان نین اٹھائیا۔ تیرا ستگر شبد سدا لیکھا جانے جیو جہان، دین دُنی دھیان لگائیا۔ میرے کنت بھگونت میری کر پہچان، بے پہچان پردہ آپ چکائیا۔ سچ سوامی انترجامی دھرنی کہے میری جھولی پا دے دان، دیاوان دیا کھائیا۔ انتر نرنتر سرشٹی درشٹی وچ سب نوں دے گیان، اُبھو پردہ آپ کھلائییا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دے پین کھان، کول نابھی امرت میگھ آپ برسائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی دُھن آتمک سنا سچی دُھنکان، انراگی اپنا راگ درڑائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جوت جگا مہان، کایا مندر اندر ہوئے رُسنائیا۔ میں بھکھارن در ونجارن تُوں دیونہارا دان، دیا ندھ تیری سرنائیا۔ میں چاہندی میرے اتوں کوڑ ککرم دا میٹ نشان، نشانہ دھرم والا جھلائییا۔ تُوں لکھ چوراسی گوپی دا پر ماتم والا کاہن، آتم اپنے انگ لگائیا۔ پاربرہم برہم اپنا کر پروان، پر پُرکھ پر ماتم تیری آس

رکھائیا۔ ایش جیو کر کلیان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا لیکھا سمجھ سکے نہ کھئے ودوان، وِ دیا توں باہر تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ در ٹھانڈے الکھ جگاؤندی ہاں۔ دین دیاں سیس نواؤندی ہاں۔ سِری بھگوان منگ منگاؤندی ہاں۔ خالی جھولی آگے ڈا ہندی ہاں۔ دئے جوڑ واسطہ پاؤندی ہاں۔ جیواں جنتاں ولّ تکاؤندی ہاں۔ سادھاں سنتاں ویکھ وکھاؤندی ہاں۔ جان تیری دھار تگاں نیتر نیناں شرماؤندی ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے واسطہ پاؤندی ہاں۔ دھرنی کہے میرے صاحبِ سمرتھ، ست سچ تیری سرنائیا۔ تیری مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں ویکھ لے رتھ، کوڑ بنیا رتھوایا۔ جس پنج وکار سنسار پائی تھ، پنج ت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پنجھی پرکرتی اپنا ہٹھ بیٹھی چھڈ، بلہین ہوئی لوکائیا۔ دھرنی کہا میں دوس رین نگاہ رکھاں تیرے ولّ، اکھ رین نیناں نین اٹھائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھا یار پاربرہم پت پریشور دُھر دا رام مہربان ہونا پرگٹ، پرگنا اپنا سنگ دے دے اک سہائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گیا رام بیٹا دسترہ، کاہن کہہ کے گیا ست، سچ نال درڑائیا۔ جس دھار نال مؤسے مٹایا شک، عیسیٰ گل وچ پائی پھاس، محمد چوڈاں طبق کیتا پرکاش، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ زرگن سرگن نانک گوبند دسیا کھیل تماش، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میرے صاحبِ سوامی میں تیری انت اخیر بے نظیر رکھی آس، آساوند تیرا دھیان لگائیا۔ مینوں شنکر سندیسہ دیوے اتوں کیلاش، برہما برہم ویتا ہو کے رہیا درڑائیا۔ وشنوں کہے دھرنی اوہ صاحبِ سوامی کِرپا کرے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ دھرم کہے پرہو میٹ دے دھرنی اتوں کالی رات، رین بھڑی اپنی دے وکھائیا۔ نو ست تیری ہووے اک جماعت، اکو اکھر جملہ دینا پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کائنات، دین دنی دینی سمجھائیا۔ ساچے نام دی کر عنایت، رحمت دُھر کلمے والی جھولی پائیا۔ ستگر شبد ہو کے کر حمایت، ہم ساجن اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرے حکم دی اکو ہووے ہدایت، اک سندیسہ دینا تھاؤں تھائیا۔ تُوں مالک خالق نظری آئیں واحد، لاشریک تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحبِ ستگر ٹھاگر، سوامی انترجامی تیرا دھیان لگائیا۔ دین دنی اپنا گہرا ویکھ لے ساگر، گمبھیر بے نظیر اپنا پردہ آپ چکائیا۔ بھاگ لگا دے نہ کیسے گاگر، امرت جل نہ کھئے بھرائیا۔ تُوں قُدرت

دا کریم قادر، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر، میرے اُتے کردے عادل، عدل انصاف اپنا دینا جنائیا۔ مایا ممتا موہ وچ ہنکار نو کھنڈ رہے نہ بادل، پون ٹھنڈی دینی چلائی۔ دین مذہب دا جھگڑا مُکا دے مقبول قاتل، قتل گاہ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ مانو مانس مانکھ انتر نرنتر کر دے مُقدس بیٹل، بیٹل تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ سچ وست دے پرہہ دھرنی منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ تون صاحب سورا سربنگ، شہنشاہ نور الاہیا۔ کوڑی کِریا کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ پوتر کھانی کر دے جیرج انڈ، اُنہج سیبج تیری وجے ودھائیا۔ ست پرکاش دا چاڑھ دے چند، نور نورانہ نظری آئی۔ کوڑ شرع رہے نہ ونڈ، جھگڑا ممتا دینا مُکائیا۔ من منسا توڑ دے بند، بندگی اپنی اک سمجھائیا۔ تیرا سچ دوارا جیو جنت جان لنگھ، جگیاسواں اپنے در سہائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے وچ وریہنڈ، برہمنڈ کھنڈ ویکھن دھیان لگائیا۔ میں آشا تیرے چرن رکھی جو سندیسہ کہا گوہند انت پری اند، اند تیرا اک جنائیا۔ تون صاحب سوامی دین دیال سدا بخشند، بخشش رحمت دے کرائیا۔ جیو جنت تیرے تون آتم سیج ہنڈھا انہاں دا پلنگ، آسن سنگھاسن اک سہائیا۔ جے وچھڑ کے پرہو تیرے نالوٹے تے ایہناں دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیا۔ دھرنی کہے میرے سینے میرے ستگرُو پا دے ٹھنڈ، ستگر ساچے امرت میگھ برسائیا۔ دین دُنی دے اندروں دُنی دویتی ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ بن تیری کِریا تیری منزل سکے کوئی نہ لنگھ، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں آسا بھری، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ تون اپنی کِریا آپے کری، کرنی کرتا پُرکھ تیری وڈیائیا۔ میری سُکی ککھ کری ہری، ہرجن میری گود ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارے آيو بھوگ لئی بڑی، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ ایہہ اشارہ دتا گوہند وچ چمکور گڑھی، گڑھ ہنکار دینا ٹڑائیا۔ جس دی آتم پرماتم دھار اگمی لڑی، ناتا نرگن نرگن نال جڑائیا۔ دھرنی کہے میں درویشن ہو کے تیرے دوارے کھڑی، میرے رام تیری رام دُبائیا۔ ویکھ لے تیری دُنی دُنیا چار کُنٹ ہوئی شریئی، شریعت وچ اصلیت گئی بھلائی۔ مینوں سبناں ماں بنا لیا متریئی، کیکئی تون پرے میرے نال ناتا رہے جڑائیا۔ تون صاحب سلطانا سدا صحیح، صحیح سلامت ہونا آپ سہائیا۔ میں چاہندی رائے دھرم دے کولوں کلجگ

جیواں دی کڈھا کے ویکھ لے وہی، وی کھاتے سارے بھول پھولائیا۔ تیری چرن سرن کوئی آتما پر ماتما مۆل نہ ڈھپی، اپنا آپ تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ دھرنی کہے مینوں سارے کہندے زردئی، ست وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں میرے مالک میری پت گئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن ست دھرم دی ست پائے نہ کھئے صحیح، صحیح سلامت نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند کوٹلا ضلع جالندھر سومراج سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پروردگار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ اپنا بیو دس دے اکم اپار، الکھ اگوچر دے جنائیا۔ میں کوچی کملی تیرا کردی انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے مالک خالق تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ مینوں اشارہ دیندے چار یار، یاری محمد والی بنائیا۔ محمد کوکان ربیا مار، دروہی پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں کھیل تگاں اپر اپار، اپر مپر سوامی دیاں وڈیائیا۔ کی تیرا حکم سچے سرکار، شہنشاہ دینا جنائیا۔ کس بدھ ویکھے وگسے پاوے سار، بیو ابھیدا آپ گھلائییا۔ نور نورانہ نوجوانا کر اجیار، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے ڈگمگائییا۔ میں صدی سدییوی تیرا راہ تگاں سانجھے یار، ستھر نیناں والا وچھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کھیل ویکھ لے فرشتہ، جبرائیل، اجل تون باہر رہیا جنائیا۔ ہس کے کہے میں امت دی کرن آیا تعمیل، طویل چوڈاں طبقاں پندھ مکائییا۔ نال وکھائے محمد دا کلمہ وکیل، وکلا شرع والا سمجھائییا۔ اچی کوک کے کہے میں صدی چوڈھویں آگے پین نہیں دینی تعطیل، تلکدھاری سکے نہ کھئے بدلائیا۔ مینوں حکم دیوے میرا مالک خالق آمین، یامین جس دی اوٹ رکھائییا۔ میں سندیسے فرمانے پیغام دی کرن آیا تعمیل، تابعداری وچ سپس نوائیا۔ مینوں اشارہ دتا عیسیٰ والی انجیل، سینت نال سمجھائییا۔ قرآن مجید کہا میری الفیے والی اپیل، نقطہ غین والا درڑائییا۔ جاں پھیر تکیا اشارہ دیوے مقبریاں

وچ مدین، مُدّتاں دا بیٹھا راہ تکائیا۔ میرے محبوبا مہربانا مینوں دے یقین، ایتماد اپنا دے جنائیا۔ میں تیری سیکھی حق تعلیم، تعلیم طلبا ہو کے پڑھیا چائیں چائیا۔ تُوں مہربان مالک اک قدیم، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ تیرا حکم سدا غنیم، غفلت سب دی دے مٹائیا۔ پر میں حیران ہندا کی شرع وچ کرے طمع ترمیم، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ مینوں لیکھا تیرا یاد پراچین، پرا پسنتی مدہم بیکھری توں جیہڑا باہر دتا درڑائیا۔ بے شک میں تیرے ادھین، نو نو قدم بوسی وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے پھر دا جبرائیل فرشتہ، فہرست امت والی ہتھ اٹھائیا۔ بھجا پھرے آہست آہستہ، بن قدم قدم ٹکائیا۔ اُس نوں اکو بھروسہ نسچا، اکو اک اوٹ تکائیا۔ بن قلم سیاہی توں پھرے لکھدا، بنا حرف حرُوف عبارت رہیا بنائیا۔ نال اشارہ دیوے تیرا اگئی پت دا، پت پریشور بھیو کھلائییا۔ اوہ کوک پکارے ڈنکا وچنا واحد خدا اک دا، ایکنکار اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا حکم سندیسہ فرمانا جگ چوگری نت دا، نوٹ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ جگ نیتر کیسے نہیں دسدا، اکھیاں ویکھن مول نہ پائیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا پابن پتھر اٹ دا، اکھراں والی میٹے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کی تیری نازل ہوئے وحی، وعدے پچھلے پور کرائیا۔ تُوں اپنی صاحب سلطان پا دے صحیح، صحیح سلامت تیری اوٹ تکائیا۔ میرا لیکھا لیکھا دسدا نہیں کیسے بہی، بہی کھاتہ نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں یاد آ گیا گوہند دا وقت پورا ہویا ڈھنیا ڈھئی، ڈھونکا لے کے اپنی لے انگڑائیا۔ میں حیران ہو گئی سب دے ہندیاں پرہو میری پت گئی، اوڈھن سیس جگدیش نہ کھئے ٹکائیا۔ میں جدھر تگاں ادھر دسن شرعی، شریعت دا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ میں تیرے چرن کولان وچ ڈھئی، ڈھئیہ ڈھئیہ کے دھوڑی خاک رمائیا۔ مینوں پتہ لگا تُوں کلجگ کھیل کیتا بن بڑھی، تیرا روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرا خدا الزوی زمہو الزیو انزستا کرو موز سے ہوا زابودے نوا نورے خدا چشمے ربا وعدے مزہ پیغمبرے زکے رسو لے ذوق نویئے تپھک اُتے مزحق شرع شریعت لاشریک تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے خدائے نوزی زوء ملاہزی وزبمتو ظونوز و ہمزوی دو جے زکھا یک ہم چشمے چشی نورے زمیں نور نورانے تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا

کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے واحد حق محبُوبا، مہربان مہربان مہربان مہر نگاہ اٹھائیا۔ میں تیرا کہاتہ تکیا متروک، مُتعلقا سب نوں دتا جنائیا۔ میرے اندر اک شکوکا، شکوہ دینا دُور کرائیا۔ تُوں کیوں جھگڑا پایا وجودا، تت تتال نال لڑائیا۔ کیوں میرے اُتے شرع دی ونڈی حدوُدا، حضرتان دے حضرت دینا سمجھائیا۔ میرا لیکھا مُکا دے حاضر ہو کے مؤجُودہ، مُفلس ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کوڑی کِریا کر دے نیست و نابُودا، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ تیرا عالیشان عرش محل اٹل عروُجا، نُوں نُوں نے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دھرنیئے نہ کر ایڈا رُوُلا، کی شرع توں باہر جنائیا۔ میرا پتِ پرمیشور اکو مُوُلا، جو مُوُلیا ہر گھٹ تھائیا۔ جس نے سب دا پُورا کرنا قُوُلا، قول اقرار ویکھ وکھائیا۔ ویس وٹائے اُتے دھوُلا، دھرنی دھول وجے ودھائیا۔ تُوں اُس سوامی انترجامی دا گا اکو سوہلا، سو پُرکھ نرنجن ڈھولا گائیا۔ جس نے تیرے اُتوں کلجگ کوڑی کِریا دا میٹنا رُوُلا، ست دھرم دی رُوُوق دئے لگائیا۔ اوہدے ستگر شبد دا فرکن لگا ڈُوُلا، باہو بل آپ پرگٹائیا۔ لکھ چوُراسی تولے پھڑ کے نام کنڈے دُھر دا تولا، جگت ترازو ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دا رہے نہ پردہ اوہلا، بیہو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جس دوارے دا ستگر نانک بنیا گولا، اوہ پُرکھ اکالا ہئے سہائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار بدل کے آئے چولا، چوجی پریم اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوُں بھگوان، جس آد جگاد جگ چوُکڑی سچکھنڈ دوارا ایکنکارا کھولا، جس نوں بند سکے نہ کھئے کرائیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند سسانا ضلع جالندھر مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوُ مینوُں ستگر شبد نے دتی پاتی، بن اکھڑ نراکھڑ دھار وچ جنائیا۔ مہربانا مہربانا مینوُں ملی اگم سوغاتی، لوک مات نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ لکھی نہیں کیسے نال قلم دواتی، اکھڑ اکھڑاں نال جوڑ (نہ کھئے) جڑائیا۔ مینوُں فرمانا دتا اگم کلاپاتی، جو پت پرمیشور نُوں الاہیا۔ ہس کے کہا دھرنیئے تیرے اُتوں میٹاں اندھیری راتی، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ تینوُں بخشاں امرت بوند سواتی،

دُھر دا میگھلا اک برسائیا۔ تیری پوتر کران مٹی خاکی، خاکی خاک دیاں وڈیائیا۔ مہربان ہو کے ماراں جھاکئی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔
 تیرا لہنا دینا لیکھے لاواں باقی، پچھلا ادھار نہ کھئے رکھائیا۔ ستجگ ساچا تیرا بخشاں ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ وست امولک نام دیواں
 داتی، دیاوان ہو کے جھولی پائیا۔ جھکڑا میٹ دے ذاتی پاتی، دیناں مذہباں ویکھ وکھائیا۔ آتم پرماتم پاربرہم سرشٹی درشٹی بنا کے اک
 جماعتی، تُوں میرا میں تیرا دُھر دا سوہلا دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ
 ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو میریاں آساں تک لے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ تُوں میرا دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں سد تیرا چپاں
 جاپ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ تُوں میری مٹی کردے پاک، پت پت پت تیری سرنائیا۔ ترے گن میٹ دے تاپ، اگنی اگ بُجھائیا۔
 جیواں جنتاں اندروں دھو دے پاپ، پت پت پت دے بنائیا۔ میں چاہندی ہر (گھٹ) اندر کایا بجر کپاٹی سب دی جائے پاٹ، دُئی دویتی
 پردہ رہے نہ رائیا۔ نج نیر زوریر پُرکھ کر پرکاش، لوئن اندروں دے کھلائییا۔ تیرا شبدا اگنی دُھن آتم وجے ناد، سرت شبدا وچ سمائیا۔
 درشٹی سرشٹی تیرا نور ظہور تگے وچ برہماد، برہمانڈ تیرا دھیان لگائیا۔ نو چار جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ تُوں سوامی گھر ملنا
 کنت سہاگ، سہنجنی خوشی بنائیا۔ میرے اتوں دُرمت میل دھو دے داغ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا دے کاگ،
 کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔ انتر آتم پرماتم دے اپنا ویراگ، ویری پنچ وکار اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کِریا کر میرے بھگونت، بھگونت تیری اوٹ تکائیا۔ اکو
 دس دے دُھر دا نام کلمہ منت، مانس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ تیری مہا سدا اگنت، بے انت تیری وڈیائیا۔ میں درویشن بھکارن
 آئی منگت، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ میرے اُتے چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں بنا اکو سنگت، ذات پات دا لیکھا رہے نہ رائیا۔
 تُوں بودھ آگادھا سرت شبدا اگنی پنڈت، جگت ودیا توں باہر تیری پڑھائیا۔ میرے سوامی انترجامی میری اکو من لے منت، نو نو در
 تیرے سپس نوائیا۔ مینوں خوشی وکھا دے میری چارے سمت، اُتر پورب پچھم دکھن اپنا رنگ رنگائیا۔ من کلپنا دین دُئی کرے کوئی نہ
 علّت، علم عالماں دے سمجھائیا۔ سچ دھرم دی ست ستوادی بخش بمت، حوصلے جگت وچ ودھائیا۔ میرے مالک میں چاہندی میرے

اُتے کوئی رہے نہ تیرا بندک، نِندیا دینِ دُنی توں باہر کڈھائیا۔ میری سگلی مٹ جائے چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ٹھانڈے سچکھنڈ دوارے میں نردھن کران مِنت، نو نو سیس جگدیش جھکائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سُسانا ضلع جالندھر گرانام کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میرے اتوں میٹ دے رین کالی، کالکھ ٹکا دے دھوائیا۔ دین دُنی دے مستک چاڑھ لالی، لال گلالے اپنا رنگ رنگائیا۔ پھل لگا دے مانس والی ڈالی، تن وجود دے مہکائیا۔ میرے اُتے دھرم دی ہووے تیری دھرمسالی، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ میری لچت اتم پالیں، پالن ہار تیری سرنائیا۔ میں دکھیارن ہوئی باہلی، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ منگتی بنی سوالی، بھچھیا دینی پائیا۔ موہ وکار میرے اتوں پاوے چالی، چار کُنٹ رہن نہ پائیا۔ تیری کھیل تگاں نرالی، نور نورانے دینی وکھائیا۔ میری حالت ویکھ لے ہالی، ہر پردا پھول پھولائیا۔ توں جگت باغ دا مالی، چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ میں چاہندی میری لیکھ لگے گھان گھالی، گھر میرا سوہا پائیا۔ تیرا دیپک پرکاش ہووے میری خوشیاں والی ہووے دیوالی، دیا باقی کملاپاتی کایا مندر اندر دینا جگائیا۔ سوئی سرتی سرشٹی درشٹی آپ اٹھالی، جگت دلدر دینا مکائیا۔ چار ورن ایکا سرن بہالی، صاحب تیری اوٹ رکھائیا۔ ساچے نام دی گالیں وچ کٹھالی، روپ انوپ دینا بدلائیا۔ مُردی دُنیا مُرید ہو کے مُرشد آپ جوالی، مُرید مُرشد اپنا روپ وکھائیا۔ پھر میں خوشیاں وچ لاواں تالی، دو ہتھان تال بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے مہر دا برس دے میگھ، چاروں کُنٹ اگن بھجھائیا۔ دھرم دی دھار پھڑ تیغ، کوڑی کِرپا باہر کڈھائیا۔ نام ندھان ورتا دیگ، گھر گھر امرت بوند چوائیا۔ ترے گن مایا میرے اُتے نہ لگے سیک، اگنی اگ دینی گوائیا۔ دین دُنی کر نیک، بدی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دی بڈھی ہووے بیک، من مت دینی سمجھائیا۔ میرا گکرم دا بدل دے لیکھ، بھاگ ہین دے وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ دے مُلا شیخ، مسائکاں کر صفائیا۔ میں تیرا

درشن اپنے اُتے لوں پیکھ، پیکھ پیکھ نین بگھسائیا۔ میری کلجگ والی بدل دے ریکھ، ستجگ ساچا چند چڑھائیا۔ تیرا تک اگما بھیس، بھیکھا دھاری پردہ دینا اٹھائیا۔ میں ستگر شبد تگاں نور نورانہ دس دسمیش، دہ دشا نظری آئیا۔ جو سدا رہے ہمیش، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ میرے اتوں میٹے کلیش، کل کاتیا پندھ مکائیا۔ دھرنی کہے میرے تھلے رووے شیش، بہار دھول والا اٹھائیا۔ اوہ وی تیرے آگے ہوئے پیش، پیشنگوئیاں اپنے بتھ اٹھائیا۔ اوہ ویکھ پکاراں کرے گنیش، گنپت دئے دُہائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کلجگ انت چلے کیسے نہ پیش، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ پورب لیکھا سب کچھ تیرے کیتا بھیٹ، بھیٹا اپنا آپ کرائیا۔ اکو تیری کرنی دے کرتے رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں آ پرہو میرے پردیسن دے دیس، پردیسی ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے سوامی آد جگادی ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ جنڈیرے ضلع جالندھر تارو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میرے اُتے ستجگ لگا دے دھرمی، دھرم دوارا اکو اک پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میرے اتوں مٹا دے گرمی، اگنی آگ نہ کھٹے جلائییا۔ بھیو رہے نہ ورنی برنی، دیناں مذہباں اکو گنڈھ پوائیا۔ میں سیس نواواں تیرے چرنی، چرن کول دینی سرنائیا۔ میرے اُتے اکو ٹک سب نے ہووے پڑھنی، آتم پرماتم ڈھولا دینا جنائیا۔ گڑھ توڑنا ہوئے گڑھنی، بنکار وچوں دینا چکائیا۔ دین دُنی چھڈ دیوے لڑائی لڑنی، قاتل مقتول دا پندھ دینا مکائیا۔ اپنی منزل حقیقی دس دے چڑھنی، کس بدھ میلا ملے محبوب دھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ساچی دے دے سکھیا، سکھیا نام ساکھیات سمجھائیا۔ کلجگ جیواں پریم دی پا دے بھکھیا، جیہڑے پرم پُرکھ تینوں گئے بھلائییا۔ کلجگ دا لما پینڈا مکا دے لکھیا، لیکھ لیکھا دے بدلائییا۔ تیرا بھانا امیٹ امیٹیا، نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ نگاہ مار لے تیرے اُتے من دے کیسے نہ ٹکیا، سچ پریت نہ

کھتے بنائیا۔ چاروں کُنٹ تیرے دھرم دا دُدھ پھٹیا، ست نظر کھتے نہ آئیا۔ اپنا کھیل دس اندھیا، اندھڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے اتوں بدل دے دین دُنیا دی دھار، دھرم دھار اک سمجھائیا۔ کلجگ میٹ دے کوڑ کڑیار، کُٹب مایا ممتا موہ رہن نہ پائیا۔ ستجگ ست دے ادھار، میرے ادر وچوں پریم دی دھار کڈھائیا۔ پُنه پُنه کران نمسکار، نو نو لاگا پائیا۔ میں تیرے سنتاں بھگتاں دی ویکھاں بہار، گلشن گُرمکھاں والا مہکائیا۔ جدھر تگاں تیرے نام دی آوے جیکار، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر سب دا سانجھا کر پیار، ہندو مُسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم پرہہ بھیو دے نوار، نج گھر واسی اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ میرے اُتے رہے نہ دھوؤں دھار، نوری چن دینا چمکائیا۔ میں تیرا بن وار تھت توں کران انتظار، بن گھڑی پل دھیان لگائیا۔ کِرپا کر میرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ میرے اتوں ککرم دا لاه دے بہار، بہاوی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم دینا ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے دُکھاں دا کر دے دارو، نام ندھانا دے ورتائیا۔ میرے تھل ویکھ لے مارو، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ دین دُنیا تُدھ بن کوئی نہ پار اتارو، اتار پیغمبر گرو پلو گئے چھڈائیا۔ کیسے دا سہائک نائک دے کھتے نہ پاہرو، سر ہتھ نہ کھتے ٹکائیا۔ کلجگ کوڑا ککرم بنیا قارو، ممتا موہ نال ملائیا۔ تُدھ بن دئے نہ کھتے ادھارو، ادر وچ ہوئے نہ کھتے سہائیا۔ میں بینتی کردی سرشٹی جن بھگت بنا دے جس طرح بھگت بنایا سنگھ تارو، تارنہار تیری سرنائیا۔ میں ویکھاں جنگل جوہ پہاڑو، ٹلے پرنتاں کھوج کھوجائیا۔ تُدھ بن میرا تن وجود کون شنگارو، دھرم دا بستر کون پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے رنگ چاڑھ دے دین دُنی، دُنیا دار ویکھ وکھائیا۔ تُدھ بن بنے کھتے نہ مئی، مُنیش نظر کھتے نہ آئیا۔ ساچے نام دی دے دے دھنی، دُھن آتمک راگ دے درڑائیا۔ تُوں داتا گہر گمبھیر وڈ گن گئی، گوبند دُھر دا ماہیا۔ میری پکار سوامی سنی، انسنت دیاں جنائیا۔ میں جگت جہان رُلی، میری قیمت کھتے نہ پائیا۔ تیری دُنیا تیرے نالوں بھلی، وچھوڑے وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بہاگ لگے نہ کیسے کایا کُلی، کعبہ حق نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے محبوبا سچ پیار دی وست دے اٹلی، کرتے قیمت کھتے نہ پائیا۔ تُوں مالک صلح کُلی، کُل

مالک اک اکھوائیا۔ ٹوں نگاہ مار لے تیرا جاپ ہندا بلیں، ہردے تینوں سکے نہ کھئے وسائیا۔ تیری امرت دھار تیرے بنا ڈلی، امیوں رس رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگاؤنا دھرنی کہے میرے نو ست دھار دی گلی، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ روپووال ضلع ہوشیار پُر سرندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ چرن کولان دے دے دھوڑی، دھرم دی دھار مستک خاک رمائیا۔ سچ پیار مُجبت دی رنگن چاڑھ دے گوڑھی، جگت جہان دُرمت میل دھوائیا۔ ہر گھٹ اندرون واسنا کڈھ دے کوڑی، کریا ککرم رہن نہ پائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھی، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹرائیا۔ اپنا جلوہ پرکاش دے دے نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ ست سوامی انترجامی ہونا ظاہر ظہوری، ظاہرا اپنا حُکم ورتائیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتہ بھرپوری، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ دھرنی کہے میری بینتی کر منظوری، در ٹھانڈے نو نو سیس جھکائیا۔ پرہو میری منسا رہن نہ دیویں ادھوری، حضرتان دے مالک تیری وڈ وڈیائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیوے موسیٰ اُتے کوہ طوری، تریا توں باہر آکھ سُنائیا۔ کی سینت کیتی دُھر دے باپ عیسیٰ نوری، نور نورانے تیرا دھیان لگائیا۔ محمد کہے میری چوڈھویں صدی او سے دی ہونی مشہوری، مشورہ جس دے نال پکائیا۔ نانک نرگن کہا اوہ پنڈھ میٹے نیڑ دُوری، دُور دُراڈا دُھر دا ماہیا۔ گوبند کہا میرا پُرکھ اکالا دین دیا سب دی آسا منسا کرے پوری، پرم پُرکھ اپنا بیہو کھلائییا۔ دین دُنی ورن برن کایا مندر ویکھے غروری، غُربت سب دی میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی دیونہار اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا لکھ دے اپار، اپرمپر دیا کھائیا۔ میرے اُتے تیرے نام دا ہووے جیکار، چار گنٹ ہووے رُشنائیا۔ جیو جنت رہے نہ کھئے غدار، گھر گھر اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ میں تیری بنان خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ تیرے چرن کول قدمان جاواں بلہار، آپ آپا گھول گھائیا۔ ایکا رنگ رنگا دے پُرکھ نار، نر نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ ذات پات دین مذہب کرے نہ کیسے خوار، خالق اپنا پردہ دینا

چُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرے نام تے ہوئے نہ کھئے تکرار، جھگڑا شرع دینا گوائیا۔ تُوں میت مُرارا ایکنکارا پروردگار سانجھا یار، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں رام راما دُھر دا کاہنا، سچکھنڈ نواسی شہنشاہ سِکدار، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ لہنا دینا مقروض سب دا قرض اُتار، اوتار پیغمبر گروآں لیکھا دھرنی کہے لوک مات رہن نہ پائیا۔ میں نیانی کوچھی کملی تُوں مالک پُرکھ اکال میری پا سار، سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اہنشی تیری آس تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن بیڑا میرا کرے کھئے نہ پار، کنارہ انت نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ گلیاں ضلع ہوشیار پور دھنا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کِرپا کر غریب نواز، غریب نائیاں دے ودیائیا۔ سچ مُحبّت دا بخش تاج، تخت نواسی سپس جگدیش ٹکائیا۔ آتم پیار دے دے راج، رنگ رتھے ساچے ماہیا۔ جنم کرم دا سوار کاج، دکھیاں درد ونڈائیا۔ لیکھے لائے پورب کرم دے آج، عاجز اپنے لے بنائیا۔ بھاگ نکھٹے جان جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گھر سوامی جگا چراغ، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ کوڑی کِرپا دھو داغ، دُرمت میل کر صفائیا۔ چرن دھوڑی بخش اکے ماگھ، جگت تیرتھاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوچھیاں کملیاں بنا سنت سادھ، سادھنا اپنی اک سمجھائیا۔ تن رہے نہ واد وواد، کوڑ وکھ دینی کڈھائیا۔ تیرا کھیل بودھ اگادھ، الکھ نرنجن تیری آس تکائیا۔ ہرجن سویا مار آواز، چیتن سُرتی آپ کرائیا۔ جگت ترسنا میٹ آگ، سانتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہہ جن بھگتاں میٹ دے آس، کوڑی نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچا روپ بخش دے خالص، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ تیرے پیار وچ ملن دی رہے کھئے نہ آس، چیتن کرنا چائیں چائیا۔ نام پریتی بخش دے لالچ، موہ پیار دینا بنائیا۔ گرمکھ نمانے تیرے بالک، ہرجن اپنی گود اُٹھائیا۔ تُوں صاحب سوامی خالق، خلق دے مالک دے ودیائیا۔ ایتھے اوتھے سدا بن پرتپالک، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی

کہے پرہو میری بینتی من، منسا پور کرائیا۔ جن بھگتاں دے دے نام دهن، دهن دهن تیری وڈ وڈیائیا۔ بھاگ لگا دے چھپری چھن، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ بھنڈار دھرم دھار بخش دے ان، اتول اٹل ورتائیا۔ لیکھے لے اپنا جن، دھر بن جنیدی مائیا۔ پرکاش کر دے دھر دے چن، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ چنتا چکھا میٹ دے غم، غم خوار ہو سہائیا۔ جگت جہان بیڑا دینا بٹھ، بنھنہار تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈخردا ضلع ہوشیارپور ترسیم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سری بھگوان، ہر بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر دے گیان، نام ندھانا نوجوانا دے درڑائیا۔ امرت آتم رس دے پین کھان، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد انادی سنا دھنکان، برہم برہمادی پردہ آپ اٹھائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جوت جگا مہان، نرگن نرویر نراکار اپنا نور کر رشنائیا۔ نو ست برہم مت تیری ہوئے پردھان، من مت دا جھگڑا دے مکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھولے سارے گان، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ صاحب سلطانا نوجوانا تیرا دھرم جھلے اک نشان، چار کنت دہ دشا دینا جھلائییا۔ شبد انیالا تیرا اکٹا ہر پردے مار بان، لکھ چوراسی تن وجود پار کرائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تین ہتھ کایا مندر مکان، دھر دا کعبہ حق نوابا اک دینا درسائیا۔ دھرنی کہے میں در درویشن در ٹھانڈے منگاں دان، گھر سہنجنے دینی وڈیائیا۔ میری کلپنا کائنات وچ ویکھ آن، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ نو ست دین دنی ہوئی بے ایمان، کوٹاں وچوں گرمکھ تیرا ورا نظری آئییا۔ میں چاہندی من کلپنا کوڑی رہے نہ کھئے شیطان، ست دا ناتا ست نال لینا جڑائیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا دینا بنا کان، شبدی شبد راگ الائییا۔ ٹوں صاحب سوامی انترجامی، ہر گھٹ ویکھیں جیو جنت جگت جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائییا۔ دھرنی کہے پرہو دین دُنیا بُدھ کر بیک، دُرمت میل میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لاوے سیک، کلجگ اگنی آگ نہ کھئے

جلائیا۔ تیری چرن سرن اِکو ہووے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک دینی رمائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا صدی چوڈھویں مُلا شیخ، مسائکاں لہنا دینا دکھائیا۔ اوہ تک دُور دُراڈا تیری درگاہ وچ محمد ربیا ویکھ، بن نیناں نین وکھائیا۔ میرا پروردگار سانجھا یار کس بدھ اپنا کرے اگما کھیل، امام اماما ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تڈھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو دین دُنی دا اندر کر دے صاف، صفحہ کوڑ رہے نہ رائیا۔ جنم کرم دا کرم کر معاف، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ منوآ رہے نہ کیسے گستاخ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ جگت وکارا کردے ناس، ناستک نظر کھئے نہ آئیا۔ بھيو کھلا دے پرتھی آکاش، گگن گگنتر پردہ دے چکائیا۔ سب کچھ تیرے ستگر ساجن ہاتھ، سمرتھ تیری وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے سچ پیتی پرہو آتم پرما تم جوڑ لے نات، ناتا کوڑ لینا ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت دے مالک در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو دین دُنی ویکھ اپنے مانس مانکھ، مانو اندرو اندر کھوج کھوجائیا۔ جنہاں نے نو اٹھاراں مات گریہ جھلیا دکھ، اُلٹا برچھ رہیا گرلائیا۔ آتم دھار تیرے سٹ، سٹ اپرادھی لے ترائیا۔ تُوں پاربرہم ابناشی اچت، چیتن سب تُوں لے کرائیا۔ ستگر شبد ہو کے ہر پردے اندر اٹھ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں اُتے تھ، بنا بھکتیاں تون بھکت لے بنائیا۔ نائیاں نتائیاں غریباں اپنی گودی چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم اِکو پڑھا دے ٹک، ٹخم تاثیر سب دی دے بدلائیا۔ جیو جنت تیرے چرن کول سرن سرنائی جان جھک، دوسر ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا جگت جہان سری بھگوان میرا پینڈا جائے مُک، کلجگ پاندھی اپنا پندھ تیرے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سریشٹ سبائی انتر نرنتر نرویر سب تُوں دینا سکھ، سکھ ساگر اپنے نام وچ سمائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بیرم پُر ضلع ہوشیار پُر بھجن سنگھ ملہار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو تیرے در آئی دوڑی، نرگن سوامی انترجامی بھجی واہو داہیا۔ سِری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ میری بھڑی، پروردگار سانجھے یار دروہی دروہی کر سُنائیآ۔ نگاہ مار لے تیری دین دُنیا اندروں ہوئی کوڑی، امرت رس نظر کھئے نہ آئیآ۔ ست دھرم دا ڈنڈا رہیا نہ پوڑی، تیرے حق مینارے چڑھن کھئے نہ پائیآ۔ دین دِیال میرے کِرپال سرِشٹی مانو ہو کے کھاوے ڈھوری، پشوآں کھل لہائیآ۔ آتم پرما تم بنے کھئے نہ جوڑی، لوڑیندے سجن تیرا سنگ نہ کھئے بنائیآ۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا سب نوں تک لے بن کے گھوری، انتر انتشکرن ویکھ وکھائیآ۔ جگت جگیا سو ٹھگی کردے چوری، دغے فریباں نال وڈیائیآ۔ سچ پریم دی تیرے نالوں کئی گئی ڈوری، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیآ۔ دھرنی کہے میں نہانی کیسے نہ سکاں بوڑی، میری چلے نہ کھئے چٹرائیآ۔ میں اپنا ہنٹھ سب کچھ بیٹھی چھوڑی، طاقت ہین دیاں ڈبائیآ۔ میرے سوامی میری منت سن لے بھوری، آہستہ آہستہ دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیآ۔ دھرنی کہے میرے صاحب بخشندا، بخشنہار تیری وڈیائیآ۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ بندا، بندرا بن دا واسی کاہن دے گواہیا۔ ترے گن کھلے کیسے نہ چندا، بجر کپاٹ نہ کھئے ٹرائیآ۔ جدھر تگاں تیری سارے کردے بندا، بندک نندیا وچ سمائیآ۔ تُوں مالک گہر گمبھیر گنی گہندا، گہر گور تیری اوٹ تکائیآ۔ پُرکھ اکال اکل کل دھاری میری میٹ دے چندا، چنتا چکھا رہے نہ رائیآ۔ سب نوں اپنے ست دی بنا لے بندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو تُوں بخشنہار اکم، اکم اکم تیری وڈیائیآ۔ میرا اتم بیڑا بٹھ، بنہنہار تیری اوٹ تکائیآ۔ ستگر شبد ہو کے جگت جہان چاڑھ دے چن، چند چاند نے جس نوں سیس نوائیآ۔ میرے انتر زینتر کوڑی کِرپا میٹ دے غم، غم خوار ہونا آپ سہائیآ۔ دین دُنی دا پوتر کر دے تن، وجوداں کر صفائیآ۔ کوڑی کِرپا میٹ دے منسا من، ممتا موہ وچ نہ کھئے ہلکائیآ۔ بہرم بھلیکھا کڈھ دے جن، جنم جنم دا لیکھا آپ مکائیآ۔ ست ستوادی اپنا روپ دس دے برہم، پاربرہم پرہہ اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرے چرن کول سیس نوائیآ۔ دھرنی کہے پرہو تیری سرِشٹی دا اکو ہووے

رُوپ، بہ رُوپیا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم دھار بخش دے ست سرُوپ، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ شہانہ بھوپ، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ تیرا حُکم ورتے چارے کوٹ، دہ دشا وجے ودھائیا۔ میرے اُتے ناتا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، ست سچ دینا پرگٹائیا۔ میں چاہندی تیرا ستجگ دُلارا میرے اُتے آوے پوت، پتا اپنی گود لینا ٹکائیا۔ میرا دین دُنی والا دُکھڑا جائے چوک، چارے کُنٹ ایکا ایکنکار وجے ودھائیا۔ تُوں بھاگ لگا دے کایا پنج بھوت، پرِم پُرکھ مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تیرا ستگر شبد آد جُگادی برہم برہمادی دو جہاناں اکٹا دُوت، دُتیا بھاؤ سب دا دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سُن لے بنا رسناں جہوا توں پُکار، بنا دندان ڈھولے گائیا۔ نرگن سرگن ہو ظاہر، ظہور اپنا دے دکھائیا۔ میں چاہندی تیرا درشن پاواں سمبل دیس اپار، سمبل کے اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دی شہادت دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا پردہ دینا چُکائیا۔ میں تیرے چرن کول کہے دھول کران نمسکار، دھرنی دھرت ہو کے لاگاں پائیا۔ تُوں مینوں بخشنا اپنا اک پیار، پیا پریتم پریم نیم والا جھولی پائیا۔ میں خوشیاں وچ جاواں بلہار، بلہاری تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ست ستوادی ایکنکار، اکل کل دھاری کل تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پور امریک سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا پوتر کر دے انتر، انتشکرن دین دُنی کر صفائیا۔ تُوں بھیو کھلا دے نرگن دھار نرنتر، نرور نراکار نرنکار تیری اوٹ تکائیا۔ آتم پرما تم فرنا تیرا پھرے منتر، منتو سب دے حل کرائیا۔ تیرا پرکاش تگاں گگن گگنتر، جگت جہان ہوئے رُشنائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا اوتار باہرواں دھنتر، اوکھدھ تیرا نام درڑائیا۔ سو سوامی انترجامی دھرم دی دھار بنا دے منتر، گھرن بہنہار سمرتھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا

انتر کر ویشیش، ویشیاں توں باہر اپنا بھیو کھلایا۔ سہنجنا کر دے اپنا سمبل دیس، دیس دسنتر اپنا پندھ مکائیا۔ ٹھاکر سوامی نو جوانا مرد مردانہ سری بھگوانا بن نر نریش، نر نرائن تیری وڈ وڈیایا۔ شبد ترانہ سری بھگوانا دو جہان دے سندیس، زمیں اسماناں ہویئے شنوایا۔ میرے محبوبا میرے اتوں کوڑی کریا میٹ کلیش، کلا اپنی آپ پرگٹایا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا توں باہر دھیان لگایا۔ توں سوامی انترجامی سدا رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوایا۔ میں در ٹھانڈے تیری درگاہ ساچی ہوئی پیش، سچکھنڈ سپس نوایا۔ میرا بدل دے بنا قلم سیابی توں لیکھ، کوڑی کریا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا آپ سہایا۔ دھرنی کہے میرے سنگر پُرکھ اکالے آد جگادی، جگ چوکڑی تیرا دھیان لگایا۔ دوس زین بن رسنا جہوا رہی ارادھی، آد پُرکھ اپرمپر سوامی تیرا ڈھولا گایا۔ تیرے وچ ہوئی وسادی، بسمل اپنا آپ کرایا۔ توں پنڈت بودھ آگادھی، تیری ودیا سمجھ کیسے نہ آئی۔ ہُن جیا رکھ لے دین دنی دے نال ساڈی، صاحب تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے اُتے دُکھاں والی گھڑی آئی آگئی ڈاڈھی، ڈور وڈنک وجا کے دیاں سُنایا۔ بن تیری کریا سرشٹی درشٹی انتشکرن وچ مول نہ جائے سادھی، سادھنا سچ نہ کھئے سمجھایا۔ میں دوس زین دھر نرائن بنی پاندھی، بھجان واہو دابیا۔ اوہ تک میرے سوامی میرے اُتے صدی چوڈھویں جھلن والی آندھی، اندھ اندھیرا چوڈاں طبق درسایا۔ پون اُنجا دھار دے مول نہ ٹھانڈی، اگنی تت تپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ہر سنگر تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے پرہو میری انت کنت بھگونت ڈھائی، سجن میت مُرارے دیاں جنایا۔ چار گنٹ میرے توں کوڑ ککرم میٹ دے شاہی، شہنشاہ تیری آس رکھایا۔ مینوں یاد آوندا جس ویلے گوبند میرے اتوں بوٹا پٹیا کابی، کائنات دی جڑ گیا اکھڑایا۔ جس دا لہنا دینا پورا کرنا سال لنگھ جان سو ڈھائی، ڈھیا اپنا پندھ مکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جوتی جاتے توں لوک مات آونا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا میرے انتر آونا چائیں چائیا۔ دھرنی کہے توں سب دیاں پکڑیاں باہیں، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ پیا پریتم پرماتم بننا ماہی، محبوب تیری آس رکھایا۔ نالے میرے تے نگاہ ماری کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گاتی، دھرم وچ دھرم نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے

پرہو ویکھ لے گوہند دا ڈھنیا لنگھیا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھن پلنگیا، سچ سنگھاسن سوہیا کھن نہ پائیا۔ چاروں کنت بھکھ ننگیا، دھیرج دھیر نہ کھن جنائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈیا، برہمنڈ رہے کراٹیا۔ نانا تٹیا جیرج انڈیا، اُتہج سیتج میل نہ کھن ملاٹیا۔ جگت جیواں بہار چکے کھن نہ کندھیا، کندھی پار نہ کھن کرائیا۔ جدھر تگاں ادھر بھیکھ پکھنڈیا، ست وچ نہ کھن سہائیا۔ توں پرگٹ ہو مہربان سورے سرینگیا، شاہ پاتشاہ اپنی لے انگرٹیا۔ دو دھار چمکا اپنا کھنڈیا، کھڑگاں کر صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال سدا بخشنڈیا، بخشش رحمت اپنی آپ ورتائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سرائیں ضلع ہوشیارپور میلا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو تیری دھار بونجے، باون رنگ رنگائیا۔ مینوں اشارہ دتا سنجے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھرنیے کل تیرے اتوں لنگھے، بھجے واہو داہیا۔ سب دے سپس کراوے ننگے، اوڈھن دھرم نہ کھن ٹکائیا۔ جگت جگیا سو ہوون گنجے، بودی سپس نہ کھن ٹکائیا۔ کوڑی کریا دے لاؤنے پنجے، پنج وکار نال ملاٹیا۔ دیناں مذہباں ہووے جنکے، جھگڑا سکے نہ کھن مکائیا۔ پرہو دے نام کلیاں اُتے رہنے ٹنگے، پردے سکے نہ کھن وسائیا۔ کیسے نوں سار نہیں آونی اشارے عنایت والے گنڈھے، بھکھ کی وڈیائیا۔ مان رہنا نہیں کیسے پنڈے، ودیا چلے نہ کھن چٹرائیا۔ کلجگ جیو ہونے کاچے انڈے، دھرم دی دھار نہ کھن سہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بھننے اکو شبد دے ڈنڈے، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلائیا۔ کھیل کھلاؤنا اپنے اگتی کھنڈے، جگت کٹار نہ ہتھ اٹھائیا۔ دین دنی دی ویکھ ونڈے، نو ست دھیان لگائیا۔ نگاہ مارے وچ برہمنڈے، بھيو ابھید کھلاٹیا۔ کوڑی کریا نشان مٹائے جھنڈے، ست دھرم ست رنگ آپ جھلاٹیا۔ جن بھگتاں سینے کرے ٹھنڈے، اگنی تت گوائیا۔ ٹٹی آتم پرما تم دھار گنڈھے، میلا میلے سہج سبھائیا۔ ہرجن رہن نہ دیوے انتر رنڈے، سرت شبد نال پرنائیا۔ کلجگ لیکھا جانے انت کنارہ کھنڈے، کندھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جھگڑا میٹ کریر جنڈے، بھيو ابھید آپ کھلاٹیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھندے، سنسا اندروں دے چکائیا۔ ورن برن کٹھے کر کے بندے، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ لہنا جانے ماڑے چنکے، چاروں کنت کھوج

کھوجائیا۔ آسا پوری کرے گوداوری کنڈھے، جمنا سُستی نال ملائیا۔ گرمکھاں تن وجود جائے رنگے، رنگت اپنا نام رنگائیا۔ تیرے سوال پورے کرے منکے، منگئیے تینوں دئے وڈیائیا۔ تُوں پھرنا پیریں ننگے، بن چرناں چلنا چائیں چائیا۔ جس کوڑ وکار کل کاتی میٹھے گندے، گکرم رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دے کے پرماندے، پرم پُرکھ اپنا درس کرائیا۔ دین دُنی دے تگے دنکے، دغے بازی ویکھ وکھائیا۔ دُھر دے آسو کسے تنگے، شبیدی شبد آپ پرگٹائیا۔ شاہ سوارا بستر پہن کے چنگے، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں لنگھے، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ اُس دا سُهنجنا ہووے اک پلنگے، ست سرُوپی شاہو بھُوپی اپنا آسن لائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اپنا وکھرا کرے ڈھنگے، نیتی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جن بھگتاں سدا سنگے، سگلا سنگ بہ رنگ آپ نیہائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ کرا لا ضلع ہوشیار پور گرمیت کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا پوتر کردے گھر، دین دُنی دھرم دھار چلائییا۔ سب دے انتر نظریہ ہووے ہر، ہر پردے اپنا درس دکھائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا چکا دے ڈر، بھے بھو نہ کھئے رکھائییا۔ قلعہ ہنکاری توڑ دے گڑھ، سرشٹی درشٹی اندر اپنی دیا کھائییا۔ آتم پرما تم مانو ڈھولا جائے پڑھ، پاربرہم برہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ ترے گن اگنی تیرا جیو جہان جائے نہ سڑ، امرت میگھ دینا برسائییا۔ میں سرن سرنائی تیری رہی پڑا، نو نو سیس جھکائییا۔ لہنا دینا پورا کردے چیتن جڑ، سُرتی شبد نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے ستگر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو سرشٹی اندر اپنا دس دے روپ، مہا کتھ کتھ جنائییا۔ تُوں نرگن داتا ست سرُوپ، جوتی جاتا وڈ وڈیائییا۔ شہنشاہ دو جہاناں بھوپ، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ میرے اتوں جھگڑا میٹ دے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا باہر کڈھائییا۔ ہرجن بنا لے اپنے پوت، گرمکھ اپنی گود اٹھائییا۔ تیرا نام جیکارا سنان چارے کوٹ، دہ دشا تیری وجے

ودھائیا۔ میری سہنجی ہو جائے رُت، رُتڑی تیرے نال مہکائیا۔ کر پرکاش کایا بُت، بُتخائیاں وجے ودھائیا۔ تُوں سوامی ابناشی اچت، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ جیہڑی دُنیا تیرے پیار نالوں گئی ٹُٹ، سَتگر ٹُٹیاں نال ملائیا۔ کیسے دا بھاگ نہ جائے نکھٹ، بھاگاں بھری دسے لوکائیا۔ اپنا نام بھنڈارا ورتا اٹُٹ، دھرنی کہے توٹ رہے نہ رائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ تیرا سندیسہ سُنن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم پاربرہم برہم دس اک سلوک، سوہلا دُھر دا شبد شبد شنوائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ دسوبا ضلع ہوشیارپور خیال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سَتگر پُرکھ گردیوا، دیو آتما دھیان لگائیا۔ وسنہارے سچکھنڈ دوار نہچل نہکیوا، نر نرائن تیری سرنائیا۔ مانس مائکھ سب دے دے امرت رس میوہ، چار کُنٹ خوشی بنائیا۔ تُوں اپرمپر سوامی دیوی دیوا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں بنا رسنا توں گن گلاواں پن جہوا، تیری صفت صفت وڈیائیا۔ تُوں مالک گہر گمبھیر الکھ ابھیوا، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں اپنے در کر قبول، کائنات توں باہر دھیان لگائیا۔ چرن کول بخش دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ تیری سرشٹی تینوں گئی بھول، بھلی جگت لوکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئی اصول، اصل وچ نہ کھئے سمائیا۔ اوہ تک شنکر اٹھائی پھردا ترسول، اپنی لئے انگرائیا۔ کیسے دا بقایا رہن نہیں دینا مول، لہنا سب دا پور کرائیا۔ میرے سوامی پن تیری کرپا پنکھوڑا سکے کوئی نہ جھول، سکھ آسن ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری لیکھے لا کرنی، کرنی دے کرتے دے وڈیائیا۔ سچ بخش سہارا چرنی، چرن کول دے وڈیائیا۔ میں تیری اکو ٹک پڑھنی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ دین دنی تک لے اپنی ورنی، برناں کھوج کھوجائیا۔

تیری پئے کھئے نہ سرنی، سرنگت نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اندھیر گزھنی، ہنکار وکار نال وڈیائیا۔ میرے اُتے تیری خالق مخلوق خلق اتم سڑنی، کلجگ اگنی آگ لگائیا۔ ونج ہووے سیس دھڑنی، قیمت کوڈی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سیوا کریں منظور، مہربان دیا کھائیا۔ تُوں سدا حاضر حضور، حضورئے اوتار پیغمبر گر رہے جنائیا۔ مینوں سندیسہ دین ضرور، ضرورت اپنی رہے جنائیا۔ ساڈا دینا مذہباں دا بھریا پور، بیڑا کندھ اُتے ٹکائیا۔ کون ویلا پرہہ لیکھ مکائے کوڑ، گکرم کُٹب دئے کھپائیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن دھوڑ، ٹکے خاک رمائیا۔ دین دُنی دا ویکھے قصور، کرم کانڈاں پھول پھولائیا۔ ساچے سنتاں تگے سرور، سرت شبد پھول پھولائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے در دا مزدور، جگ جگ سیوا کھائیا۔ پر ایس ویلے میرے تے پیا فتور، فتویٰ دتا خلق خدائیا۔ ہنکاری گڑھ ہویا غرور، عُرت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ موسیٰ ویکھے دھار کوہ طور، عیسیٰ اسم دی اکھ اُٹھائیا۔ محمد نظریہ کرے تیرے حضور، ظاہر ظہور دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میں تیری ہوواں مشکور، مُشکل میری حل کرائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ شریں پُر ضلع ہوشیار پُر وطن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے انتر اُٹھدیاں چیساں، چشم دید ویکھ وکھائیا۔ میں تیرا راہ تگاں صاحب اُنسا، اک نو دے مالک دھیان لگائیا۔ میری آسا تڑپدی پیسا، بیس بیسے ہو سہائیا۔ تیرا نور تگاں اکیسا، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ میرا دھرم دا خالی ہویا کھپسا، پلے گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے حدیثا، حضرت اُٹھ اُٹھ دین گواہیا۔ چاروں کُنٹ مایا ممتا پیسن پیسا، چکی کوڑ کڑیاں چلائییا۔ تیرا نور نظر نہ آوے شیشہ، ست سرور نہ کھئے دسائیا۔ چہتر رہیا نہ کیسے سیسا، شہنشاہ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اندر اُتھدیانہوکان، ہوں ہوں کر سُنائیا۔ میں کِپڑی کوٹے لکان، تہاں نظر کھئے نہ آئیا۔ کِپڑے صاحب نوں جھکان، گر اوتار پیغمبر بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کِس نوں دساں دگھا، کِس آگے واسطہ پائیا۔ میرا ڈرمت بھریا مکھا، پاپاں میل نہ کھئے دھوائیا۔ میرے سسکیاں وچ روندے بل بٹا، سوامی تکنا چائیں چائیا۔ میرا ناتا ست دا ٹٹا، ٹٹیاں گندھ نہ کھئے پوائیا۔ جدھر تگدی مانو پھٹاں، پھٹکل ہوئی لوکائیا۔ کلجگ پائیاں لٹاں، لٹیرا بنیا تھاوں تھائیا۔ میں دوویں میٹ کے اکھاں، سوچاں وچ دھیان لگائیا۔ زور زور دی گھٹاں، اُنگلیاں رہی دبائیا۔ کِپڑی طاقت نال اُٹھاں، اپنی لواں انگرائیا۔ مہربان جنان چر صاحب نہ ٹٹھا، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا نانی دا غریباں والا غصہ، بھے وچ نہ کیسے ڈرائیا۔ میرا کمزور ہویا جُسا، جس جَمِپَر رہیا گر لائیا۔ تُوں صاحب سوامی اِبناشی اچتا، چیتن نور الاہیا۔ میری سہنجی کر دے رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اندر ہندییاں پیڑاں، بن ناڑی ناڑیاں رہی گر لائیا۔ میں واسطہ پایا تیریاں گرتھاں والیاں پیڑاں، آگے نو نو سِیس جھکائیا۔ نگ نال کڈھیاں لکیراں، لائیناں دتیاں وکھائیا۔ بن کے کنگلی والا فقیرا، در در الکھ جگائیا۔ آوازاں ماریاں اوتار پیغمبراں گرواں پیراں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ اُٹھو ویکھو میرا اوڈھن ہویا لیراں لیراں، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ چھیتی گھت کے آو وپیراں، بھجو واہو داہیا۔ اپنے مذہب دیاں تگو تقدیراں، جو تدبیراں نال بنائیا۔ شرع دیاں ویکھو جاگیراں، جو حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ نگاہ مارو غریباں امیراں، ذات اذتی کھوج کھوجائیا۔ اپنے زور دیاں تگو شمشیراں، کھنڈے تکھی دھار وکھائیا۔ مُریداں مُرشدان دیاں تگو ضمیراں، اندر وڑ کے کھوج کھوجائیا۔ ساریاں بس کے کہا ساڈیاں اُس دے ہتھ تقصیراں، جو نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ مالک گہر گمبھیرا، گور اک اکھوائیا۔ جس لیکھے لائے ساڈے سریرا، پنجان تتان ت سمائیا۔ اوہ دیونہارا تینوں دھیرا، دھیرج دھیر آپ جنائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیرا، غریب نائیاں دئے وڈیائیا۔ دھرنیے جس دیاں چار جگ دے شاستراں اُتے پڑھدی رسیوں تقریراں، تحیراں ویکھ وکھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیاں تیرے اُتے ہرجن بنائے دھر دا پیرا، ائمٹرے لال آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں کوڑی کیریا دیاں پیندیاں

درداں، تَدھ بنِ دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ میں چار کُنٹ پُکار کے کہاں مرداں، مدد کرو تہاؤں تھائیا۔ جدھر تکیا مینوں شرع دیاں
 دسیاں کرداں، چُھریاں تیکھی دھار نظری آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے آگے کرن عرضاں، بینتیاں رہے سُنائیا۔ کلجگ دیاں ساتھوں دُور
 نہیں ہُندیاں مرضاں، مریض ہوئی جگت لوکائیا۔ ساڈے نام کلمے دیاں بھلیاں طرزاں، طرح طرح دے ڈھولے سارے گائیا۔ دھرنیئے پُرکھ
 اکال تیریاں پُور کرے غرضاں، گہر گمبھیر اپنی دیا کھائیا۔ پُٹھیاں سدھیاں کرے نرداں، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ کوڑ کڑیاں میٹے گرداں،
 ساچا سچ چند چمکائیا۔ اوہ ویکھنہارا پچھلیاں سب دیاں فرداں، بھرم بھیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے انتر پیندا وٹ، وٹنا کوڑ کڑیاں چڑھائیا۔ مینوں ممتا لگا پھٹ، پٹی سچ
 نہ کھئے بندھائیا۔ مینوں وکارے ماری سٹ، سُدھ رہی نہ رائیا۔ میرا حوصلہ گیا ڈھٹھ، روواں ماراں دھاپیا۔ مینوں ساتھی گئے چھڈ،
 دھرم دھار نہ کھئے جنائیا۔ میتھوں سارے ہو گئے اڈ، پلو گئے چُھڈائیا۔ میں ڈگی اندھیری ڈونگھی کھڈ، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔
 مینوں چُونڈھی سب نے دتی وڈھ، پٹی سہاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ پریمی لٹائے کھئے نہ لڈ، پریت انت نہ کھئے لگائیا۔ میں کلجگ اگنی وچ رہی
 دگ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ چاروں کُنٹ ککرم دی آگ، مینوں رہی جلائییا۔ میں پُرکھ اکالے دین دیا لے تینوں رہی لبھ، بھجّاں
 واہو داہیا۔ ویراگاں وچ رہی سد، ہرہوں آواز لگائیا۔ آ میرے سورے سرگ، ہر کرتے نور الاہیا۔ میری پُکارے رگ رگ، رگ
 وید جس دی دئے گواہیا۔ اتھرن سبھا ملیچھا ہوئی سب، ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کِریا کر میرے پرہ، پرہ پُرکھ تیری وڈیائیا۔ امرت
 رہیا نہ میری کول نبھ، جھرنا رسک نہ کھئے جھرائیا۔ دھرنی کہے پرہو بن تیری کِریا میرا گیا کچھ ہبھ، خالی ہتھ دُباہیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در دوار ایکنکار میں نانی تینوں
 رہی سد، سدے صدقے پریم والے سُنائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند دد ضلع ہوشیار پور دیال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے نرنکار، نرویر نراکار تیری وڈیائیا۔ میں کوچی کلی کراں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوائیا۔ تون کریا کریں آپ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ میرے سوامی انترجامی میرا انتشکرن وچار، بدھی تون پرے دھیان لگائیا۔ میرا انتر نرنتر کرے گریہ زار، بن نینان نیر وہائیا۔ بہڑی بہڑی دروہی میرے پروردگار، سانجھے یار تیری اوٹ تکائیا۔ نو ست برہم مت آتم تت ربیا نہ کوئی پیار، پر پڑکھ پر ماتم تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ ایکنکار نگاہ مار، اندر دھار میری سن پکار، سچ سوامی انترجامی پڑکھ بدھاتے اپنی دیا کمائیا۔ جدھر تگاں دھواں دھار، جگت جگیا سو ٹھگ چور یار، متر پیارا پیارے نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں کی دساں اپنا انتش وچار، وچر کے کی جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی نرگن نرویر ہو ظاہر، ظاہر ظہور اگئی نور نورانہ کر رشنائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میں دکھی روواں زارو زار، سانتک ست ست نہ کھئے کرائیا۔ اٹھ ویکھ سوامی چاروں گنٹ بن نینان نگاہ مار، بن اکھیاں اکھ کھلائییا۔ تیرا ربیا نہ کھئے خدمتگار، خادم آدم نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر تگاں نین آگھاڑ، سریشٹی دریشٹی ہوئی وبھچار، کوڑ ککرم دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں منگاں کی، بہڑی دروہی تیرا نام دہائیا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے میں تیرے سہارے رہی جی، جیون تیری جھولی پائیا۔ تیرے ست دھرم دی اوتار پیغمبر گرواں والی بھلی سب نوں لیہ، رستہ تیرے مانو گئے بھلائییا۔ تیرا دھرم دا نہ کوئی پت ربیا نہ دھی، بنس سر بنس سو بھا کھئے نہ پائیا۔ امرت دھار ایکا ایکنکار اگما برسے کھئے نہ مینہ، میکھلا دھار نہ کھئے وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے اندر تک میرے سوامی، نگاہ نگاہ وچوں بدلائییا۔ آد پڑکھ اپرمپر سوامی، صاحب ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ میں جدھر تگاں ادھر شرع دی غلامی، زنجیر بے نظیر سکے نہ کھئے تڑائیا۔ میں اپنی سیوا وچ ہوئی نہکامی، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جدھر تگاں ادھر تیری ہووے بدنامی، بدی دا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ ست دھرم دی دے نہ کھئے نشانی، نشانہ کوڑ نظری آئیا۔ میرے

مالک میرے اُتے کر مہربانی، محبوب اپنی دیا کھائیا۔ شرع شریعت میٹ اسلامی، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ تُوں بودھ آگادھا ستگر انامی، سچکھنڈ نواسی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تُدھ پن نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر آشا تک اک، ایکنکار اک جنائیا۔ میری نو سو چرانوے جگ چوکرئی پُرانی سک، ست ست دیاں درڑائیا۔ تیرا راہ اڈیکان نت، نوٹ دھیان لگائیا۔ میرا سوامی ملے مت، مٹر پیارا سوہیا پائیا۔ جو وسے ہر گھٹ چت، لکھ چوراسی رہیا سمجھائیا۔ سو سہنجنی میری کرے تھت، گھڑی پل وجے ودھائیا۔ میرا لیکھا اگلا دیوے لکھ، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ہرجن پرگٹائے سنت سہیلے گرمکھ سکھ، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم بن پت، آتم اپنی گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھرنی کہے میری پوری کرنی اچھ، نراچھت اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور لال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری حالت ویکھ اندرونی، انتشکرن پھول پھولائیا۔ باہروں ویکھ لے جگت کھیل بیرونی، نو نو چار دھیان لگائیا۔ تُوں آد جگاد شبد دا سچ کنوتی، قاعدہ کائنات درڑائیا۔ کوڑ کلپنا ویکھ لے سوائی دُوئی، چوگنا روپ وٹائیا۔ من کلپنا سچ دھرم دی بنی خوئی، قاتل مقتول روپ بنائیا۔ نگاہ مار لے اپنی چوراسی لکھ جوئی، پن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اندر ویکھ لے کھیل اپارا، اپرپر دھیان لگائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے دوارا، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ پوتر دسے نہ کھئے کنارہ، تیرتھ تھ رہے کُرائیا۔ ستگر شبد سوامی ہو کے پا سارا، مہاسارتھی اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں نرگن نرویر نراکارا، نرنکار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوڑ ککرم دا ویکھ اکھاڑا، چاروں کُنٹ ناچ نچائیا۔ کلجگ کل کاتی ہو کے مار دھاڑا، دھاڑوی اپنا بل پرگٹائیا۔ میری بینتی من لے ہاڑا، نو نو لاگا تیری پائیا۔ لگی آگ دین دنی بہتر ناڑا، تتوت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میری پکار تیرے آگے ،

مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا دیپک تُو رکھئے نہ جگے، جاگرت جوت نہ کو رُشنائیا۔ جدھر تگاں اُدھر دسے لگی آگے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میرے سوامی میرے دوئے ہتھ بدھے، بندنا وچ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار آ جا جھبے، جھلک اپنی دے وکھائیا۔ میرے اتوں کوڑ میٹ دے دغے، دغیبازی رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنے جیو ویکھ لے ہنس بنے کگے، کاک ہنس دے بنائیا۔ کوڑ کڑیاری دی میٹ دے حدے، حدود اپنی دے سمجھائیا۔ جس گرہ اکو جوت دیپک جگے، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے سورپیر سریکے، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیارپور کرتار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میں پکاراں تیرے در، درویشن ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں آ جا میرے گھر، گرہ مندر دے سہائیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، نر سنگھ تیرا اشارہ گیا کرائیا۔ جھگڑا میٹ دے جورو زر، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ ست ستواد میرے اُتے دھر، دھرم دی دھار نال ملائیا۔ امرت بخش اکما سر، سروور اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے سوامی میرے ستگر، سہج سہج سکھدائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا ویکھ دھر، مستک انتر زرتتر پھول پھولائیا۔ کیوں کوڑ کڑیاری سرشٹی ہوئی نگر، ستگر شبد نہ کھئے منائیا۔ پُرکھ اکال اوہ وعدہ یاد کر جو گوبند نال کیتا اند پُر، پُریاں لوآن توں باہر جنائیا۔ سندیسہ دتا ایکنکار دین دُنی توں جانا تُر، ہڈ ماس ناڑی تن وجود جگت تجائیا۔ سچ سروپ میری دھار وچ جانا جُڑ، جوڑی جوت شبد بنائیا۔ پھیر لوک مات بن ورن گوت آونا مٹر، ویس اولٹا روپ وٹائیا۔ جس دا لیکھا جان سکے نہ کوئی وشن برہما شو سر، سرتی وچ اکال مورت تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ پھیر کھیل کرنا اور کا اور، اوری کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو تک لے وعدہ نال گوبند، شبد شبد شنوائیا۔ پرگٹ ہونا نرگن دھار وچ بند، ہندوان

نِن اکھ کھلائیآ۔ تُوں آگمی دھار پُرکھ اکال دی بننا بند، بندرابن دا کاہن تیری دئے گواہیا۔ تیرا امرت دھار وہن وہے ساگر سیندھ، دو جہان آپ ورتائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی میٹنی چند، چنتا چکھا دینی گوائیا۔ داتا دانی بننا گئی گہند، گہر گور اکھوائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک ہونا بخشند، بخشش رحمت آپ کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنی مہر نظر اُٹھائیآ۔ دھرنی کہے میرے کِرپالا، کِرپا ندھ دیا کھائیآ۔ پھل لگاؤنا میرے ڈالا، پت ٹہنی دینی مہکائیآ۔ مینوں شاہ بناؤنا ہو گئی کنگالا، وست نام امل ورتائیآ۔ میرا نہ کوئی وچولا نہ دلالا، ونج تیرے نال رکھائیآ۔ میں چاہندی تیرے اُتے پرگٹ ہووے تیرا اکو سُت بالا، شبدي شبد شبنوئیآ۔ تُوں جوت سرُپ جوت ہووے اکالا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیآ۔ دوواں دی اکو ہووے دھرمسالہ، سمبل بہہ کے آسن لائیآ۔ تیرا دیا کھلاپاتی جگے جوت نرالا، نرور اپنا نُور دینا چمکائیآ۔ دھرنی کہے دھرم دی دھار اپنا مارگ دسنا سُکھالا، ستجگ ست ست ورتائیآ۔ نام ندھان سِری بھگوان امرت رس پیاؤنا پیالہ، پن رسنا جہوا اندر دینا کھائیآ۔ میرا کرنا حل سواالا، سواالی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر سچے مینوں بخش دے دین دیاالا، دیا ندھ تیری آس رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک سچ دینا ورتائیآ۔ دھرنی کہے میں پیاسی سچ دی، سچ دے ورتا۔ میں در در پھراں نہ تچدی، میرا لہنا دینا دے چکا۔ میں ونجارن ہوواں نہ کیسے اکھ دی، اکو لوچن نِن کر رُشنا۔ میں ونجارن تیرے پیار حق دی، حقیقت دے مالک واحد خدا۔ میں امام اماما تیرا راہ تگدی، نُورے جسم کر رُشنا۔ الجوی زمہو تیرے پیار دی دھار ہو کے ہسدی، ہستی تگاں بے پرواہ۔ تیری کھیل کھنا اکھ دی، اکھ اگوچر اکم اتھاہ۔ تیرے چرن کولان ڈھٹھدی، دھوڑی ماٹی خاک رما۔ سہائتا منگاں کھلاپت دی، پت پرمیشور ہونا آپ سہا۔ مینوں وست دے دے سچ دی، ستجگ مارگ سچ لگا۔ میں ہُن ونجارن رہنا نہیں کوڑے کچ دی، کلجگ کاجی ونگ بہن وکھا۔ میری آشا رہے نہ تپدی، سوامی تپش دینی بُجھا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں آشا رکھی تیری اک سمرتھ دی، سمرتھ میری آسا پور دینی کرا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُربلیر کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ سنا دے اکم سلوک، حقیقت اپنی دے درڑائیا۔ لیکھا مُکا دے لوک پرلوک، نرگن ہو سہائیا۔ میری آشا نہ رہے ڈریوک، دھیرج دھیر دینا دھرائیا۔ تیرا حکم میں سناں نال شوق، اپنا دھیان لگائیا۔ جس نوں سکے نہ کوئی روک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میرے مہربان میرے گلوں لاه دے شرع دا طونق، طبق تیری بھرن گواہیا۔ توں سوامی میرا کھونٹ، خصانہ اک اکھوائیا۔ میں بنا دھرم توں جاندی اوٹ، جگت گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ میرے اُتے میرے مالکا پہنچ، اپنی لے انگرائیا۔ سمبل آکے دے دھونس، سمبل دے مالک دیا کھائیا۔ میری مٹی تده بن کم نہ آوے ٹانک من اوّنس، رتی گرام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں دے دے جگت اُتشاہ، اُتپت اپنا آپ کرائیا۔ مہربان ہو کے بخش گناہ، دُرمت میل دھوائیا۔ میرا سُکھالا کر دے ساہ، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ ست دھرم چلا دے راہ، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ مینوں سارے کرن واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ تینوں رسولاں کہا خُدا، پیغمبران ڈھولے گائیا۔ میری تیرے آگے دُعا، دُئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مہربانا مہربانی وچ آ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ میرے اُتے پرگٹا دے اپنا اکو ناں، نام ڈنکا اک وجائیا۔ تیرے چرن کولاں بل بل جاں، بلہاری سیس نوائیا۔ میری نانی دی پھڑ لے بانہ، کوچھی کملی ہو سہائیا۔ کلجگ جیو چاروں کُنٹ کُراؤندے کان، کاگ بڈھی دے بدلائیا۔ میں سرشٹ سبائی دی بنی ماں، ایسے کارن منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو بخشنی سرن سرن، تیرے چرن سرن اکو اوٹ تکائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر گیان چند گاندھی دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میرے کملا پاتی، پت پتونت سِری بھگونت ہونا سہائیا۔ سچ وست امولک دے دے داتی، داتے دانی میری خالی جھولی دینی بھرائیا۔ چرن کول پریت بٹھا دے ناتی، نر نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ مہربان ہو کے محبوب ماریں جھاتی، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ میں بینتی کردی ہو اکتی، اک اکلے تیرے آگے ٹکائیا۔ صاحب سوامی میرے اتوں میٹ دے اندھیری راتی، کلجگ کوڑی کیریا دُور کرائیا۔ سچ سوامی ستگر شبد بنا دے میرا ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سرشٹی درشٹی گاوے گاتھی، سوہلا ڈھولا تیرا اکو سناں چائیں چائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سرب کلا سمراتھی، اگم اتھاہ بے پرواہ اکھوائیا۔ میں نیانی دی مہربان من لے آگھی، بن اکھراں ربی جنائیا۔ میرے اُتے دھرم دی دھار دین دنی دی نویں چلا کے ساکھی، ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ تُوں پر م پُرکھ کرنی دا کرتا آپ اناشی، اناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے اُتے چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب اکو دھار تیری خوشیاں پاؤن راسی، دین مذہب دا جھگڑا دینا مکائیا۔ تیرا نُور ظہور چار کُنٹ میرے اُتے ہووے پرکاشی، پرکاشوان جلوہ نُور دینا دکھائیا۔ میں جگ چوکر تیری رکھی آسی، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ صاحب ستگر سچکھنڈ دوارے میں تیری ہوئی داسی، داستان اپنی ربی سُنائیا۔ جدھر تگو میرے اُتے ہووے بدمعاشی، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ حکم سندیسہ دے دے شنکر اُتے کیلاشی، کلا اپنی دے ورتائیا۔ میں چاہندی تیرے اُتے تیرے نام توں بنا دے کھئے نہ لاشی، کوڑ گڑیار دی لاش دھرنی کہے مڑھیاں گوراں وچ رکھائیا۔ میری سُن اگھی باقی، باطن اپنا دھیان لگائیا۔ آہ تک میرے کول پیشین گوئیاں والی اوتار پیغمبر گرواں دی پاتی، پترکا اپنا لیکھ درزائیا۔ بنا پروردگار سانجھے یار دوسر کرے کھئے نہ راکھی، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں سِری بھگوانا نوجوانا الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر تیری وڈی وڈیائیا۔ دھرتی کہے میرے سوامی میری بینتی من ارداسی، عرض آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری جگت چنتا کوڑ میٹ اُداسی، دھیچ دھیر اپنا نام دھرائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر نرائن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری حالت بدل دے کھستی، کلجگ کوڑی کیریا دُور کرائیا۔ اپنے نام دی خُماری دے دے مستی، خوشحالی وچ خوشی دے پرگٹائیا۔ تیری سچ مُحبت بنا قیمت توں ملے سستی، دین دُنی دے مالک دام نہ کھئے لگائیا۔ تُوں پارہم پت پریشور اگما عرشی، عرشی پریم تیری بے پرواہیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول تیری مئی خاک فرشی، زمیں زماں ویکھنا دھیان لگائیا۔ میرے کول ست دھرم دی وست رہی نہ خرچی، خالی ہتھ دیاں دُہائیا۔ چار جگ دے شاستر گر اوتاراں پیغمبراں دی دے پرچی، پراچین دا لیکھا رہے درڑائیا۔ دروہی حالت ویکھ لے میرے گھر دی، نو کھنڈ پرتمی ست دیپ دھیان لگائیا۔ کی حالت ہوئی تیرے ناری نر دی، نر نرائن تینوں سارے گئے بھلائییا۔ آتم دھار ہو پر ماتم تینوں کوئی نہ وردی، کنت کنتوہل تیری سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں دوس زین کلجگ اگنی ت نال سڑدی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میرے اُتے حالت ویکھ ہنکاری گڑھ دی، ہوئے ہنگتا پھول پھولائیا۔ جدھر تگاں دین دُنی دیناں مذہباں دے وچ لڑدی، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا مول نہ پڑھدی، منزل حق تیری چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان میری آشا پوری کردے جو سوالن تیرے گھر دی، گرہ مندر میرا دینا سہائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر جاگیر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے عرشی پریم اُتر، بنا جنی توں سوہیا پائیا۔ دین دُنی بنا لے اپنے پتر، پتا پوت گود اٹھائیا۔ شرع دا جھگڑا مُکا دے دتر، دُنی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرے وعدیاں قولان اقراراں توں سکے کوئی نہ مُکر، اوتار پیغمبر گرو پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ میں تیرا سوامی کراں شکر، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ میرا دائرہ محبت ویکھیں کتر، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میری چڑھدا لہندا دوویں ویکھیں نُکر، پہاڑ دکھن اکھ اٹھائیا۔ دین دُنی بھکھی تک لے اپنی بنا نُکر، ٹکڑا نام ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں تیرے چرن کول ابھلاشی، ابلا ہو کے دیاں دُبائیا۔ کِریا کر میرے صاحب ابناشی، کرتے مالک دُھردرگاہیا۔ میری کلجگ کولوں کرا خلاصی، خالص اپنا دھرم پرگٹائیا۔ چار کُنٹ کوڑ کِریا جائے وناسی، وشو دا بھیو دینا گھلائییا۔ ساچے منڈل پا راسی، سُرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ دین دُنیا کر پوتر سواسی، ساہ ساہ اپنا نام چپائیا۔ میری چنتا میٹ اُداسی، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا اندھ مٹا دے رین اندھیری راتی، نور نورا نے نوری چند کر رُشنائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر ضلع ہوشیار پُریا جیا لال دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سچ سوامی پییا، پییا پریم تیری اک سرنائیا۔ مہربان نرگن جوت جگا دے دیا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ پوتر کر دے جنتاں جیا، جیون جگت دے درڑائیا۔ جھگڑا مُکا دے ساڈھے تن ہتھ سیا، صاحب ستگر اپنے لیکھے لائیا۔ میرا چلے نہ کوئی ہیا، طاقت حین دیاں دُبائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارے پٹ دے نینہا، جڑ دھرنی اتوں اگھڑائیا۔ ستجگ ساچے دا بیج دے بیا، گھر گھر اندر آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میری ویکھ لے حالت ہو گئی مندی، مندبھاگ دیاں سُنائیا۔ تیری دُنیا نیچ نیتر نین ہین ہو گئی اندھی، لوچن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ سب دے انتر من کلپنا واسنا مندی، بڈھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ بنا کنت سہاگ تیرے ہو گئی رنڈی، پییا پریم تیرا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جدھر تگاں نو ست دی دھار ہوئی پاکھنڈی، دھرم دا دھرم نال ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ دیناں مذہباں میرے اُتے شرع دی لائی پابندی، حصے نام کلمے والے پائیا۔ آتم پرما تم دھار بنے کھئے نہ سنگی، سکلا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ مینوں صدی چوڈھویں انت آئی تنگی، تنگ دست ہو کے دیاں سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پون رہی نہ ٹھنڈی، اگنی تت تت تپائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈی، چار ورن رہے گُرائیا۔ تیرا مارگ پندھ بھلیا ڈنڈی، اوچھڑ

راہ دے خلق خُداِئیا۔ اپنی پُورب قوّل اقراران والی ویکھ لے سندھی، سند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں جگت ہوئی دُکھیارن، دُکھی دا درد لے وندائیا۔ میرے اُتے دین دُنی ہوئی وبھچارن، ہنکارن مانو ذاتی نظری آئیا۔ تیرا پیار نام پردے انتر نہ مَول وچارن، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ میں در ٹھانڈے آئی پُکارن، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکارن، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ مینوں چار جگ دے شاستر تیرا دین اُدھارن، اوتار پیغمبر گرو تیرے صفتاں والے ڈھولے گئے گائیا۔ تُوں انت کنت بھگونت بن آپ سہارن، سر سوامی میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ بدل کے آویں میرا کاج سوارن، مہاسارٹھی اپنی دیا کھائیا۔ موہ وکارا رہے مَول نہ دھاڑن، چار کُٹ کرنی آپ صفائیا۔ میں جدھر تگاں تیرے نام دا ہووے جیکارن، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اگنی کر دے شانت، تتوت تت درڑائیا۔ میں تیرا درشن کران اِکانت، اِک اکلے میرے ماہیا۔ دین مذہب دے مٹا بھرانت، جو حصیاں ونڈ وندائیا۔ آتم پرما تم سب دا بنا ساک، سبّج اِکو اِک اکھوائیا۔ گھر سوامی کھول دے تاک، بجر کپاٹی پردہ آپ ٹڑائیا۔ شبد سنا انادی ناد، آتمک راگ وجے ودھائیا۔ سرشٹی درشٹی وچ تینوں کرے یاد، یادو دی دھار کِرن گیا درڑائیا۔ ست دھرم میرے اُتے کر آباد، کوڑ آبادی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں تیرے آگے کران فریاد، نو نو لاگان پائیا۔ سچ وست دی مینوں دے دے داد، دولت وند تیری بے پرواہیا۔ دُھر دا نام دس بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ ہر گھٹ اندر ہو وساد، بسمل ہو کے اپنا بھیو چُکائیا۔ تیری دین دُنی جاوے جاگ، نیتر لوچن نین بھیوے رُشنائیا۔ میں تیرا راہ تگاں سوامی انترجامی دیس آگے ماجھ، سمبل اپنا سنگھاسن لینا سہائیا۔ بنا رسنا جہوا میری سُنو آواز، در تیرے کوک کوک درڑائیا۔ میرا کھول آگما راز، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا مُکا دے روزہ نماز، بانگ اذان اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں منگنہاری بھکھک، درویشن نظری آئیا۔ تُوں دیونہار نراچھت، میری اچھیا پُور کرائیا۔ میرے کول پُرانی تیری لکھت، لیکھنی توں بنا میں اپنے وچ رکھائیا۔ جس وچ سندیسہ دتا اوتار پیغمبر گرواں سب دا اِکو ہونا

اِشٹ، اِشٹ دیو آتما نظری آئیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا سرِشٹ، سرِشٹی دی درِشٹی اندر پردہ آپ چُکائیا۔ جو اشارہ کیتا رام وشٹ، وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں نوری جوت لگاؤنا تلک، للاٹ للاٹی کر رُشنائیا۔ میں تیرے تے بھروسہ رکھیا صدق، یقین وچ تیرا راہ تکائیا۔ میرے اُتے ویکھ لے کوئن کوٹ بن گئے تیرے نندک، نندیا وچ اپنی خوشی بنائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے چارے کوٹ سمت، سیما دین دُنی والی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری سگلی میٹ دے چنت، چنتا غم پاربرہم میرا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر ہرینس سنگھ دے کوتا بولن تے *

ورقیاں والی کہے کاپی، کاپی اکھراں والی کم کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے ستگر شبد ملے پرتاپی، پرتاپ دونا دئے کرائیا۔ کوٹ جنم دے تار کے پاپی، پت پت پت کر وکھائیا۔ دے جاگدیاں تے درشن دیوے ستیاں راتیں، ایہ اگتی بے پرواہیا۔ نالے زندگی بدلے تے اگلی بدلے حیاتی، حیا شرم دین دُنی تے مذہباں والا چُکائیا۔ نالے پیارا پنے نالے جام بنے تے نالے بنے ساقی، بن لبان توں اندر دئے ٹکائیا۔ نالے مندر چڑھے تے نالے کھڑکی کھولے تاکی، گندی اپنے ہتھیں لاپیا۔ نالے صفت کرے وڈیائی کرے نالے شبد تے کلمہ سُنائے نادی، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ مہربان ہو کے کایا مندر اندر دیا جگائے بن باقی، باطن دا پردہ دئے گھلائییا۔ امرت بوند پیائے انتر ترسن مٹائے دیوے رس اوہ سوانتی، جو رسنا رس چکھ سکے نہ رائیا۔ پھر دیا کھائے درس دیکھائے اک اکتی، ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا رُوپ اکو نظری آئیا۔ پھیر ہس کے کہا میں جِلداں والی کاپی، جس نے حرف حرُوفان نال مل کے مہا لکھی چائیں چائیا۔ ستگر شبد کاتب ٹوں دے دے پُشت پناہ تے تھاپی، کوتا دا کٹاکش اندر دے لگائیا۔ جیہڑی آگے نہیں چڑھیا اوہ چاڑھ دے گھاٹی، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ تیرے چرناں نال چہوہ کے مٹ جائے دو جہان دی واٹی، اگلا تے پچھلا پندھ رہے نہ رائیا۔ تیری مہربان محبوب اک وار نگاہ جس ول جھاکئی، جھلک اپنی دئے

وکھائیا۔ جے تُوں نرگن تے تیرا آتما وی نرگن پنجاں تتاں وچ بن جا آپ ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ دوباں دا اکو مندر تے اکو ہووے
 راسی، اکو روپ گوپی کاہن بن کے آپ ناچ نچائیا۔ جے تُوں سوامی وڈیائی نہ دتی لوک ماتی، تینوں پُرکھ اکال کہہ کے شکر نہ کھئے منائیا۔
 دل دے ولولے دل وچ اٹھن تے تیری صفت کرن صفاتی، صفحہ صفحہ کاپی کہے میرا دتا بدلائیا۔ میں جھٹ سوئی اٹھی تے جاگی، اپنی
 لئی انگرائیا۔ جاں میں نگاہ ماری میں ہر سنگت وچ بیٹھی ہوئی وڈ بھاگی، بھاگ ہین ملی وڈیائیا۔ میں کور کڑیاری ککرم دی مُحبت
 چھاڈی، ناتا موہ وکار دتا تڑائیا۔ جھٹ میرے اندر میرے محبوب نے دتی آوازی، پن کتاں تے سرونا دتی سنائیا۔ دس تُوں کپڑے کعبے
 دا ہونا حاجی، کپڑے خجریاں سوبھا پائیا۔ جھٹ اگوں ملیا حکم شبد جوابی، سندیسہ سہج سُبھائیا۔ میں کوئی گرہ ٹکانا مندر نہیں تگنا
 میں ویکھنا نہیں عشق حقیقی تے مزاجی، مزاج جگت جہان آس نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں دین دُنیا وچ چاہیدی نہیں کوئی امدادی، لوڑ آس
 من نہ کھئے رکھائیا۔ کاپی کہے میں چاہندی میں اوتھے جاواں جتھے تُوں میرا میں تیرا دوجا دے کھئے نہ ساتھی، سگلا سنگی اکو نظری آئیا۔
 جیہڑی کویتا میرے وچوں پڑھ کے آکھی، الفیے نال لکھائیا۔ اُس تُوں جام پیالہ پیاوین بن کے ساقی، سُکیاں لبان تُوں لبریز دینا پیاٹیا۔
 جس اک ویراں پی لیا اوہدا پچھے مائل رہے نہ باقی، سرور دے نال مخمور دینا کرائیا۔ پھیر چنتا رہے نہ باقی، مست ہو کے المست ہو کے
 اکو روپ تے اکو وست ہو وست وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ کاپی کہے میرے
 وچ اک اک پُکارے کویتا دا اکھڑ، اکھڑ اکھڑ نال ملاٹیا۔ پرہو تُوں جدوں تارے تے تارے پاہن پتھر، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ پر جیہڑے
 یارڑے تیرے لٹھے ستھر، اُس دے ستھراں ہیٹھ تُوں اپنا آپ وچھائیا۔ جس نے اک دو تے چار تیرے ویراگ وچ ورو لے اتھر، اوہناں
 دے ہنجنھو دھر درگاہ لیکھے پائیا۔ تُوں ورو لہنہارا نام مدھانے مکھن، چوراسی وچوں جن بھگت باہر کڈھائیا۔ جنہاں دی پیج آئیوں
 رکھن، اوہناں تُوں میلنا چائیں چائیا۔ ست ست ایس دوارے توں کوئی نہ جائے سکھن، جو آئے سو جھولیاں جائے بھرائیا۔ کیوں
 ستگر دا نام اٹلا رتن، گرمکھاں دے اندر دئے ٹکائیا۔ جیہڑے ہو گئے بے وطن، اوہناں تُوں وطن والے پھیر دئے بنائیا۔ جن بھگت دی
 رسنا دا لیکھے لاوے اک اک پچن، جو پرہ دی مہا وچ پرہ دا روپ ہو کے گائیا۔ آتم پرما تم جڑ جائے نتن، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ پچھلا

گھاٹ گیا آگلا میل گیا پتن، کِناریاں تون پرے کنارہ اپنا اک وکھائیا۔ جتھے سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بیٹھا سمرتھن، سمرتھ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے پھیر رسنا جہوا بئی دند حرف حرُوف لفظ لفظ دا نہیں کوئی کتھن، بنا کتھا تون یتھارتھ یتھا اپنا آپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنا میل ملائیا۔ کاپی کہے اوہ پین والیو پیو نال مستی، اوہ مست دیوانیو مست دیوانے دئے بنائیا۔ اوہ بنا قیمت تون دُھر دے ٹھیکے وچ ملے سستی، جس دے اُتے مہر نام لگائیا۔ جس نوں پیا دتی اوبدی دو جہان نہ اترے مستی، خُماری دوس زین چڑھائیا۔ جے کدی پلکاں کھولے تے نظری آوے دُھر دا روپ عرشی، عرشی پریم دُھر دا ماہیا۔ کی ہو گیا جے ویس وٹا کے آگیا اُتے فرشی، دھرنی دھرت دھول اپنا کھیل کھلائییا۔ ضرور پار کریگا ایہہ شبد آگما شرطی، ستگر شبد اپنی گندھ دتی پوائیا۔ بھگتو بھگتاں دی آتما نہ جمدی نہ مردی، چوراسی وچ گیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ کھیل پریم پُرکھ دی اپنے گھر دی، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میل لائے ملائیا۔ کاپی کہے پتہ نہیں میں سدھی کہ پُٹھی، اپنی سدھ رہی نہ رائیا۔ میں درس کر کے گئی کٹھی، اپنا آپ مٹائیا۔ دُنیا والیو میں گئی لٹی، لُٹیرا بن کے آیا دُھر دا ماہیا۔ جس مینوں بنا رگڑیاں تون پیا دتی بوٹی، تے بوٹا میرا دتا لگائیا۔ پھیر میں پاسا پرتیا کاپی کہے میں ہس کے کہا وے میریا محبوبا کدے میرے اُتے تھیں، سوامی آکھیا، کاپیئے میں ضرور تھیں، تھہ کے دیاں وکھائیا۔ میری کھیل سدا ادوتی، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ہونے سہائیا۔ کاپی کہے میرا دستے مُبارک، تیرے کران نال وڈیائیا۔ میرے وچ اکھراں والی عبارت، صفتاں والی صلاحیا۔ میں خوش ہوئی تیری کیتی زیارت، ذرے ذرے وچ تیرا نور نظری آئیا۔ پر میرے واحد مالک تیری اک ہور شرارت، شرع والے شرع والیاں نال دتے لڑائیا۔ پھیر وی حقیقت دے مالک تیری حقیقی اک عدالت، عدل انصاف دینا کھائیا۔ کاپی کہے میرے لکھن والے مالک نوں مالکا رکھنا صحیح سلامت، صحیح سلامت اپنے گھر لے کے جانا چائیں چائیا۔ جگت وکار کوڑ کڑیاری دی اندر باہر گپت ظاہر تن ماٹی خاک نال رہے نہ کھئے علامت، علماں دے عالم عالمین اپنا

رنگ دینا چڑھائیا۔ کیوں تیرا نام ندھان سری بھگوان سب توں اتم سریشٹ نیامت، اٹلی دات اٹلی جھولی دینی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر دلجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے بھگوان، بھگونت تیری وڈیائیا۔ ستگر دھار پھڑا دے دامن، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ ست دھرم بنا دے میرا ضامن، ضامن اپنی آپ نبھائیا۔ کلجگ اندھیرا میٹ دے شامن، شمع نور چند کر رُشنائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا راما رامن، رمیا کہہ سُنائیا۔ اشارہ کیتا کرشن کابنن، گھنیا اکھ اُٹھائیا۔ پیغمبران جنایا نشانن، تارا چند رہے درڑائیا۔ گرو درس کرایا تیرا آہمن ساہمن، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال میرے اُتے سچ دا رہیا نہ کھئے براہمن، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ وڈیاوان تیرا بھوؤ مول نہ جانن، اُبھو درشٹ نہ کھئے کھلائییا۔ جدھر تگاں پنچ وکارا کامن، کامنی لوہہ موہ ہلکائیا۔ ترسنا کوڑ ودھی طامن، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ میں نانی ہوئی نائنن، نو نو سپس جھکائیا۔ اپنے نور دا دے دے چانن، چار کُنٹ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے دینا مانن، مان نائیاں ہونا سہائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر آتم چند دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوؤ سرشٹی انتر بخش گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ تیرے چرن کول کر دھیان، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ دوس رین تیرا ڈھولا گان، نام ندھان دے سمجھائیا۔ امرت رس پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ تیرے پریم دی وجے دھنکان، انراگی راگ جنائیا۔ گھر پرکاش کر مہان، مہربان دیا کمائیا۔ سچ پریتی بخش دے دان، دیاندھ دیا کمائیا۔ در ٹھانڈے دے مان، نائیاں ہو سہائیا۔

لیکھا مُکا دے وچ جہان، دین دُنی دا پندھ کٹائیا۔ چوڑاسی وچ پھر نہ آن، جم کی بھاسی دے ٹڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے چرن چرن تیرے جان، درگاہ سچ ملے وڈیائیا۔ تیری جوتی جوت جوت وچ مل جان، تیرے تیرے وچ سہائیا۔ تھر گھر دینا سچ مکان، سچکھنڈ والی ہونا آپ سہائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرم پرماتم تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ در تیرے آسا دتی جنائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند گالھڑیاں ضلع ہوشیار پُر منگل سنگھ رام سنگھ دربارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میریاں کھلیاں اکھیاں، میں نیتراں لئی انگرائیا۔ ستگر شبد نے مینوں خیراں دسیاں، سندسیاں وچ سُنائیا۔ اٹھ ویکھ بھگت بھگوان دیاں سخیان، سُخن پچھلے پور کرائیا۔ جنہاں اک تے آساں رکھیاں، اکو اوٹ تکائیا۔ اوہ جگت پیار توں باہر پھرن نسیاں، بھگتی وچ بھجن واپو داہیا۔ اوہناں دے چرناں وچ زلدیاں کوٹن سسیاں، دھوڑی خاک رمائیا۔ نگاہ مار لے چوڈاں طبقات دیاں ہٹییاں، چوڈاں لوک ویکھ وکھائیا۔ بنا بھگتاں توں سیس واپیاں نہیں کیسے دیاں پٹییاں، بٹنے والا سر ہتھ نہ کیسے ٹکائیا۔ اوتار پیغمبر گندے گتیاں، ویکھن تھاوں تھائیا۔ انت سب نے اک تے ڈوراں سٹییاں، دوسر آس نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں خبر پُجی نگاہ مار لے مذہباں والیاں پٹییاں، حصیاں دھیان لگائیا۔ اوہ تک لے چاروں کُنٹ تپن بھٹھیاں، کلجگ اگنی رہیا ڈاہیا۔ دھاراں روون تیرتھ اٹھسٹھیاں، نیناں نیر وہائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھاں دیاں رُوہاں رتییاں، جنہاں ملیا میل دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میری مٹ گئی آس نندرا، غفلت رہی نہ رائیا۔ مینوں سندیسہ دیوے کاہن بن بندرا، رام بنباسی رہیا جنائیا۔ وشن برہما شو خبر سُنا کے گیا سُرپت اندرا، اندراسن آپ تجائیا۔ دھرتی تیرے گرہ دا کھولن آیا جندرا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو حُکم دیوے اپنے سٹ دُلا رے چھندڑا، پریم نال سمجھائیا۔ تُوں ہونا گئی گہندڑا، گہر گمبھیر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے مینوں ستگر شبد دتا آکھ، سہج سہج سمجھائیا۔

اُٹھ صاحبِ اس ولّ جھاک، اپنی لئے انگرائیا۔ اپنے گرہ دا پوتر کر لے تاک، در دروازہ اک سہائیا۔ تیرا لیکھا لیکھے پاوے جن بھگتاں ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ میں بینتی کیتی جوڑ کے ہاتھ، نو نو سیس جھکائیا۔ کِرپا کر میرے سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے سگل وسورے جان لاتھ، دکھ درد رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑا میرے اتوں مٹا دے راتھ، رتھ رتھوہی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ستجگ ساچے میرا سچ بنا دے ساتھ، سکلا سنگ رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے ساچی گاتھ، دو جہان اِکو ڈھولا گائیا۔ میں تیرے چرن دھوڑی لاواں ماتھ، مستک خاک رمائیا۔ میں اناتھان اناتھ، تُوں دیونہار گوسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری پورن پرم پُرکھ کر دے آس، آسا تیرے چرن کول ٹکائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مُکیریاں ضلع ہوشیارپور ریشم سگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے روندے ٹلے پربت پہاڑ، چوٹیاں دین دُبائیا۔ کلجگ کوڑی اگنی رہی ساڑ، بناسپت نیناں نیر وپائیا۔ ممتا موہ وکار تپش میٹ دے ہاڑ، امرت میگھ آپ برسائیا۔ بھاگ لگا دے جنگل جوہ اُجاڑ، چراگاہاں ویکھ وکھائیا۔ جدھر تکیئے پنچ وکارا پھرے دھاڑ، نو ست بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ سچ سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے روندے سمند ساگراں پانی، جل تھل مارن دھاہیا۔ کِرپا کر سری بھگوانی، بھگون تیری آس تکائیا۔ چاروں کُنٹ نو ست دِسے ویرانی، بوڑی ہوئی خلق خُدائیا۔ آتم پرماٹم سار پائے کھئے نہ پرانی، پرانپت تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ میری اک بینتی مانیں، نو نو سیس جھکائیا۔ مہربان کریں مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ نام ندھانا شبد تیر ماریں کانی، کائنات آپ اُٹھائیا۔ امرت رس رہی نہ کھئے نیشانی، سروور سر سارے مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے روون انگ انگ، انگیکار نظر کھئے نہ آئیا۔ میری آشا ہوئی مند، مندہین دیاں دُبائیا۔ آتم ملے کیسے نہ پرمانند، نجانند نہ کھئے

سائیا۔ آتم پر ماتم گائے کوئے نہ چھند، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دی ٹٹی آپے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال تیری وڈیائیا۔ میرے سینے پا دے ٹھنڈ، اگنی تت دے گوائیا۔ سیتل دھار چاڑھ دے چند، چند چاندنا کر رُشنائیا۔ سوامی صاحب تُوں بخشند، بخشنہار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساگر اپنا نام درسائیا۔ دھرنی کہے میری اک اُمنگ، ستگر ستگر پوری دے کرائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگ اکمڑا آپ رنگائیا۔ نجانند وکھا دے دُھر دا اند، امیوں رس امرت آپ چوائیا۔ تیری منزل جان لنگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ آتم پر ماتم مل کے گاون چھند، سوہلا سہج سُبھائیا۔ در گھر سُہا دے اپنا سچکھنڈ، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ ہرجن بھیو چکا دے جیرج اند، کھانی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا لیکھا کوٹن کوٹ کوٹ برہمنڈ، سچ وست ست دی دینا اند، اند اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر امیر سنگھ گلاٹی دے نوٹ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دن سہاؤنا جمعہ، گھڑی پل سہنجی سوہا پائیا۔ مہربانا سری بھگوانا تیرے بھگتاں دے چرن میں چماں، چرنودک دھوڑی خاک رمائیا۔ میں چاہندی کلجگ جیو انتر نرنتر کوڑا رہے نہ تہا، ٹخم تاثیر بے نظیر دے بدلائیا۔ تُوں مالک خالق پروردگار بہ گنا، گنوت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں ہوواں تیرے بھگتاں دی داسی، داسی داس سیو کمائیا۔ میرے سوامی میرے منڈل پاویں راسی، نرگن آتم پر ماتم گوپی کاہن نچائیا۔ پُرکھ اکال سانجھے یار کلجگ کوڑی کِرپا توں کرنی بند خلاصی، شرع زنجیر رہن نہ پائیا۔ میرے محبوبا کل کریں نہ میری اُداسی، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ میں چرن کول بینتی کراں دوئے جوڑ کے ہاتھی، کر کراں نال ملائیا۔ صاحب ستگر میرا بننا دُھر دا ساتھی، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ میں نیانی انا تہ انا تھی، تُوں دیونہار گوسائیا۔ میرے اُتے سچ دوار کھول دے ہاٹی، نام ندھانا اک

ورتائیا۔ پوتر کر دے تیرتھ تاٹی، گنگا گوداوری جمناسُستی دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میں تیرے چرن کولان وچ پھراں ناٹھی، دوس
 زین بھجّان واہو داہیا۔ توں مالک میرے سُرپر سمرائھی، یودھا اک اکھوائیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا منظور کریں سیس نوواں جوڑ کے
 ہاتھی، نمرتا وچ جھک جھک لاگاں پائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار دین دیال کرنی راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بیک کرنی بُدھ، جگت ودیا دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرمل سچ سروپ وکھاؤنا دُدھ، دوسر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ میں آشا رکھی اُپر تُدھ، تُدھ جیوڈ دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔
 میں چاہندی میرے اُتے لیکھا مُکا دے کلجگ، (کوڑی) ریتی دے مکائیا۔ پیغمبراں رسولان اودھ گئی پُگ، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس
 نوائیا۔ میں حال پُکاراں دھرنی کہے بُدھ، بُدھا ہو کے سیس نوائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم میرے اُتے تیرے حُکم دا ہون والا یُدھ، جوگی
 جگیشر تپیشر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سنائیا۔ دھرنی کہے
 پرہو میں تیرے بھگتاں ویکھاں بنا اکھ، اکھراں توں باہر صفت صلاحیا۔ جوں بہاویں توں میری پت لے رکھ، رکھنہار تیری وڈیائیا۔ میں
 کوک پُکاراں خالی ہتھ، دروبی تیرا نام ڈبائیا۔ سچ پریتی وچ ستھر جاواں لٹھ، گوبند یارڑا ستھر ہنڈھائیا۔ میری ڈبائی محمد دی آشا دے
 سال رہ گئے اٹھ، اٹھاں تتاں والے سارے روون مارن دھابیا۔ پندھ مُکدا جاندا دوس زین تھ تھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میں زانی در
 ٹھانڈے جوڑاں ہتھ، نو نو سیس جھکائیا۔ پرہو اکو تیرا نام جیکارا ہووے اکھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں بھگتاں بناواں سنگ، سکلا سنگ جنائیا۔
 توں پیار دا چاڑھنا رنگ، جگت جہان اتر کدے نہ جائیا۔ دُھر شبد سناؤنا مردنگ، تریا توں باہر کرنی شنوائیا۔ میں تیرا ماناں اگما
 اند، جو اند اند (پُر) والا گیا سمجھائیا۔ میری پچھلی پچھے گئی ہنڈھ، آگے تیری اوٹ تکائیا۔ میرے سوامی انترجامی میں کدے نہ
 ہوواں رنڈ، رنڈیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ میرے سینے پا دے ٹھنڈ،
 اگنی تت بھجھائیا۔ توں ست سروپی بدھی گنڈھ، آگے ہو نہ کھئے کھلائییا۔ میرے اُتے ست دھرم بھنڈارا ونڈ، نو ست دے ورتائیا۔ پرم

پُرکھ میری ننگی نہ ہووے کنڈ، سیس اوڈھن دینا ٹکائیا۔ دوس رین تُوں میرا میں تیرا گاواں چھند، ڈھولا سوہلا سہج سُکھدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنُوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نرگن دھار میرا دینا سنگ، سرگن سرُوپ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت نُو انبالہ چھاؤنی سردوُل سینگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوُ میں تکیا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ دھیان لگائیا۔ نُو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھیا سڑدا، کلجگ کوڑ گڑیار اگنی رسیا لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا کھنڈ نہ پڑھدا، آتم پرما تم رنگ نہ کھنڈ رنگائیا۔ جدھر تگان مانو بنیا گرہ ہنکار گڑھ دا، مایا ممتا موہ نہ کھنڈ مٹائیا۔ شرع شریعت نام کلمہ ویکھیا لڑدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بھیو بائے نہ کھنڈ تیرے گھر دا، کایا مندر اندر تیرا درس کھنڈ نہ پائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی دھن آتما کھنڈ نہ سُن دا، انراگی تیرا راگ سمجھ کھنڈ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ جگت جہان لگی اگ، ترے گن مایا رسی جلائی۔ کِرپا کر سُوَرے سرہگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جگت وکار ہنکار دین دنی وچوں بدھ، کوڑ گڑیار دا لیکھا دے مکائیا۔ ست دھرم سچ دوارے وچوں سد، دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے اُتے آسن لے لگائیا۔ پنج وکار جگت جہان چاروں گنٹ جائے نس، سمنڈ ساگراں رہن کھنڈ نہ پائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا بوند سواتی دے رس، کول ناہی اپنی دیا کمائیا۔ نج نیتر لوچن نین کھول اکھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ چار گنٹ دہ دشا کلجگ انت میری پت رکھ، پت پریشور تیری اوٹ رکھائیا۔ ست سچ میری جھولی رسیا نہ ککھ، چاروں گنٹ کلجگ کوڑ گڑیار ڈنکا رسیا جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ اوتار پیغمبراں گرواں تک لے اگما بھوکھت، پیشین گوئیاں اپنے وچوں ویکھ وکھائیا۔ بنا اکھراں توں نراکھ دھار ویکھ

لکھت، جو ستگر شبد شبد درڑائیا۔ جس وچ ایکنکار تیرا اکو اک ایشٹ، ایشٹ دیو سوامی آتم پرما تم تون ہی نظری آئیا۔ نگاہ مار لے دین دنی کائنات اپنی سرشٹ، سرشٹی دے مالک اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو لے کے بیٹھے اپنا حساب، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوبھا پائیا۔ کرپا کر مٹر پیارے احباب، پاربرہم پروردگار سانجھے یار تیرا راہ تکائیا۔ بنا قدمان محبوب تینوں کرن آداب، بن سجدیاں سپس جھکائیا۔ صدی چودھویں حضرت محمد دا پورا کر خواب، جو امام اماما تیرا راہ تکائیا۔ سچ دوارے ایکنکار کر پرکاش اکمہ محراب، جتھے چند ستار سورہہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے اوتار پیغمبر گرو مار کے گئے لیکا، حدان دین دنی بنائیا۔ تیرا نام کلمہ لڑایا وانگ شریکا، شرکت دین دنی بنائیا۔ تیرا اکمہ اتہاہ طریقہ، تواریخ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ حکم سندیسہ فرمان دے کے گئے پوشیدہ، باطن پردہ آپ کھلائییا۔ پروردگار سانجھے یار پت پریشور دین دیال سب نوں ویکھے اپنا دیدا، دیدہ دانستہ اکو نظری آئیا۔ بیس بیسے ہر جگدیشے عیسیٰ رکھ کے بیٹھا امید، اپنا دھیان لگائیا۔ موسیٰ تکے لا کے نیجھا، کوہ طور دئے گواہیا۔ محمد کہے مینوں تیریاں ہوئیاں تعقیدہ، رسول ہو کے قدمان سپس جھکائیا۔ نانک دھار سرگن نرگن تیرا کھیل سدا پیچیدہ، پرم پُرکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گوبند کہے سچ سوامی انترجامی چار ورن اٹھاراں برن سب نوں مارگ دس دے سیدھا، آتم پرما تم پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ غفلت وچ سب دی کھول پنندا، آلس نندرا کوڑی کرپا دور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے پیغمبران لائیاں نیجھاں، بن نینان نین اٹھائیا۔ مہربانا محبوبا تیرے آون دیاں سب نوں ریجھاں، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ تون بے پرواہ الکھ الاہ تیریاں صفتاں والیاں حمیداں، الفیے ڈھولے سارے گئے گائیا۔ دھرنی کہے مینوں منظور تیرا ہووے کیتا، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے کلجگ دی بدل دے ریتا، ست سچ دے ورتائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گئے رام سیتا، کابن کرشن سندیسہ گیا درڑائیا۔ پیغمبران حکم سنایا ٹھیکا، ٹھا کر تیری وڈ وڈیائیا۔ گرو آں دسیاں حق تریکاں، تواریخان تون باہر سمجھائیا۔ تیرا کھیل انوکھا وڈ نیکن نیکا، پُرکھ اکالے تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت

لہنا دینا مُکا دے ساڈھ تِن ہتھ سیں کا، روداس چہارا بیٹھا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، لاشریک دین دُنی دا میٹ دے شریکا، شرکت کوڑی رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند کلسانی ضلع گرکشیتز آسا سنگھ دے گرہ *

اوتار پیغمبر گر کہن سُن سہاؤنی دھرت، دھرنی دھول دھول جنائیا۔ پت پریشور پارہم نرگن دھار آیا پرت، پروردگار سانجھا یار نور الہیہا۔ اُس دے نال نرگن نرگن بن اکھراں توں رکھی شرط، بن شرع توں لیکھ بنائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایلا چار جگ دی پچھلی ویکھے فرد، فیصلے اپنے ہتھ رکھائیا۔ نوجوانا سیری بھگوانا یودھا سور بن کے مرد، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ انت کنت بھگونت سب دے ونڈے درد، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ نگاہ مارے تیرے اُتے کوڑ کڑیاری اڈے گرد، زمیں اسمان اندھیرا چھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اچرج، اچرج لایلا آپ ورتائیا۔ جس چھری شرع میٹنی کرد، قاتل مقتول قتل گاہ دا پندھ مکائیا۔ تیری منظور کرے عرض، بینتی اپنے چرن ٹکائیا۔ سو صاحب ستگر کلجگ انت پورا کرے فرض، فیصلہ دھرم دھار سنائیا۔ سب دا مقروض لاپوے قرض، لیکھا جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اوہ تک لے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری نور الہیہا۔ دیناں بندھپ دین دایلا، دیاندھ اک اکھوائیا۔ جس ترے گن مایا توڑنا جگت جنجالا، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ تیرے اُتے دھرم دی دھرم بنائے دھرمسالہ، دھرم دوارا اک پرگنائیا۔ سچ پریم دی پریمیاں انتر نرنتر پاوے مالا، جگت منکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا مارگ دس سکھالا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے تالا، ترے گن اتیتا ترے بھون دھنی اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اوہ لیکھا جانے سبھ، بھل رہے نہ رائیا۔ پورب لیکھے واچے جھب، پردے پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس نرگن دھار لے سد، سرگن بھو کھلائی۔ نرگن جوت پرکاش کر کے جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے حد، حدود دھرم دھار سمجھائیا۔ ست سچ دا

دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دھرنی تیرا خوشی کرے بند بند، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا نشان مٹنا تارا چند،
 صدی چوڈھویں سیس نوائیا۔ اتم منزل پار جانی لنگھ، محبوب اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دھر دا ور، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر کہن دھرنی اسیں اوسے دا تکیئے راہ، جو رہبر نور الایسیا۔ نرگن دھاروں جاوے آ، جوتی
 جاتا ویس وٹائیا۔ ستگر شبد بنے ملاح، بیڑا سب دا کندھ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے فنا، فنا فی اللہ دے لوکائیا۔ کوڑی کڑیاری
 رہے نہ کلجگ بدھی کان، ہنس گرمکھ لے پرگٹائیا۔ بھگت سپیلے نج نیتر لے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سرت سرتی وچوں لے اٹھا،
 جگت نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگوت پکڑے بانہ، میلا میلے سہج سبھائیا۔ سر سر دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ
 لاگے رائیا۔ اتم لہنا دینا دے مکا، چوراسی پھاسی جم کٹائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار ساچا دیوے تھان، تھنتر اکو وچے ودھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت بھگوان
 بھگون ہو کے کرے نیاں، نیاں کار اکو اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند کلسانی ضلع کرکشیتر کالا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنے مذہبان دے ویکھو آ کے مندر، کایا کعبے دھیان لگائیا۔ پوتر رہیا کھئے نہ اندر، انتشکرن تگو خلق
 خدائیا۔ منوآ دہ دشا اٹھ اٹھ دھاپے بندر، ممتا موہ وکار نہ کھئے مٹائیا۔ بجر کپائی کھلا کیسے نہ چندر، سرت شبد نہ کھئے ملائیا۔ پرکاش
 ہووے نہ بنا سورہ چندر، نج لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جگت ویرانہ ہویا کھنڈر، نو کھنڈ کوڑی کرپا وچ سہائیا۔ مانس مانو مانکھ
 پشو ڈھور بن گئے ڈنگر، مویشی پردیسی روپ بدلائیا۔ اتم پر ماتم ملے نہ کیسے اندن، سکھ ساگر وچ نہ کھئے سہائیا۔ جگت جنجالا تے کیسے
 نہ بندھن، بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔ ملے میل نہ داتا درد دکھ بھہ بھنجن، بھو ساگر پار نہ کھئے کرائیا۔ تھادا نام ندھانا نیتر دے کیسے نہ انجن،

اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ پاربرہم برہم بنے کھئے نہ سبجن، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پرہہ چرن دھوڑی ملے کیسے نہ مجن، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بنا سپس جگدیش کرے کھئے نہ بدن، سجدہ حق نہ کھئے دکھائیا۔ دھرنی کہے میرا سپس ہویا نگن، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے نام کلمیاں تگہ بھجن، بھجہو واہو داہیا۔ ست است دا کرو وزن، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ دھرم دے دیپک تو چار کتے نہ جگن، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا وچ سارے ہویے مگن، ممتا موہ وکار ہنکار نہ کھئے مٹائیا۔ دھرنی کہے میں جدھر تگاں ترے گن مایا لگی اگن، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پوتر رہیا نہ کھئے بدن، پنج تت پنج وکار وچ ہلکائیا۔ گرمکھ ہیرا سنت سہیلا بھگت دے کھئے نہ رتن، امولک روپ نہ کھئے وٹائیا۔ دھرنی کہے میرا چلے کھئے نہ یتن، گر اوتار پیغمبرو یتھارتھ دیاں جنائیا۔ چار گنت تھائے مذہباں دے انگیٹھے تپن، کرودھ ہنکار نال ہلکائیا۔ آتم پر ماتم جڑے کیسے نہ نتن، نانا بدھاتا نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا آکے ویکھو پتن، نئیا نوکا نام نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ دوار دے کھئے نہ ہٹن، مندر مسجد شودوالے مٹھ دین ڈبائیا۔ ست رہیا نہ تیرتھ تٹن، گنگا گوداوری جمناسرتی رووے مارے دھاپیا۔ دھرنی کہے میں تھانوں شبدی دھار آئی دسن، سندیسہ نام درڑائیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ گڑیارے جیو وسن، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے کردے چین، مالا منکیاں والی بھوائیا۔ چڑھدی لہندی دکھن پہاڑ دشا تھن، بھجن واہو داہیا۔ پھرن اٹھسٹھن، تیرتھان پندھ مکائیا۔ میں جدھر تگاں دیناں مذہباں پایا رٹن، شرع شرع کرے لڑائیا۔ ست دھرم دا دے کھئے نہ ہٹن، ونجارا نام ونج نہ کھئے کرائیا۔ ذرا کھول کے ویکھو بنا اکھ تون اکھن، ڈھر نیتر دھیان لگائیا۔ ست سچ بن میری جھولی ہو گئی سکھن، دھرنی رو رو رہی سنائیا۔ اٹھو ویکھو کی کھیل ہونا دیپ لکھن، کی پشکر پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ پیغمبرو صدی چوڈھویں اپنا کر لو یتن، محمد چار یاری نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر مالک وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنی اپنی پوجا، پستک گرنٹھ شاستر دھیان لگائیا۔ دین دنیا اتتر بھیو ہویا دوجا، دتیا بھیو نہ کھئے مٹائیا۔ زرتتر پردہ کھلے کیسے نہ گوجھا، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ ناہی کول نہ ہووے مؤدھا، نجھر جھرنان نہ کھئے جھرائیا۔ میں رو رو کہاں بسدھا، مٹی خاک ہو کے ماراں دھاپیا۔ جو سندیسہ دے گیا بدھا، بدھی تون پرے درڑائیا۔ اوہ لیکھا ہون لگا ادا، اداے است دھیان لگائیا۔ مینوں ایوں

جاپدا میرے اُتے دین مذہب دا ہون والا یدھا، یودھے بلی اوتار پیغمبر گرو لُو انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرا سُنو بیان، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ جس دا شرع والا نہیں گیان، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں سندیسہ سُنیا سِری بھگوان، جو ہر کرتا رہیا درڑائیا۔ کلجگ اتم شرع ہووے شیطان، کلمہ چھری رُوپ قصائیا۔ تْسیں بنا نیتراں مارو دھیان، بن اکھان اکھ اُٹھائیا۔ تھائے دین مذہب ہوئے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ جھگڑا مٹے نہ کیسے پنج شیطان، شرع شریعت ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ میں صدی چوڈھویں ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ میں پیغمبرو تھائے توں پرے سنی کلام، کائنات دیاں سُنائیا۔ مینوں سندیسہ دتا دھر الاہی امام، جو عملان توں رہت نور الاہیا۔ اوہ لہنا دینا محمد مکائے تام، رسول رسولان پندھ رہے نہ رائیا۔ دین مذہب انت رہے نہ کھئے غلام، شرع زنجیر دئے تڑائیا۔ جس نوں سجدیاں وچ کرو سلام، دھوڑی قدماں خاک رمائیا۔ اوہ کھیل کرے مہربان، محبوب نور الاہیا۔ دھرنی کہے میں دساں نال ایمان، دھرم دھرم نال جنائیا۔ اوہ یودھا سورپیر نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، جہالت کوڑی دئے گوائیا۔ تھادا لہنا دینا لیکھا ویکھے آن، انا فانا اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جیو جگت جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت اپنا بھیو کھلائییا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مغل ماجرہ ضلع کرنال بنتا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں نیانی کوچھی، کرم کانڈ دی سمجھ نہ رکھاں رائیا۔ تیری سرشٹی دا چکی بیٹھی بوجھی، بہار اپنے تن اُٹھائیا۔ میرے مہربانا اپنی دین دُنیا نوں دے دے سوجھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ بھڑی میرے اُتے ہو گئے ہوئے دے سارے روگی، ہنگتا

گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ سرِشٹی تیرے پیار توں ہوئی وجوگی، ایشٹ ایشٹ دیوِ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں جدھر تگاں کامی کرودھی بھوگی، وشیاں
 وچ ہلکائیا۔ ست دھرم دا دسے کھئے نہ جوگی، جگیشتر نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھے دھوتی ٹکا بودی، مؤنڈ مُنڈایا دھیان لگائیا۔ اندر ویکھیا
 ویدی سوڈھی، سوڈھ بنس رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جگت آشا ہو گئی بوڈھی، بُڈھیپا میرے اُتے آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ستگر شبدا
 بھیج دے دھوبی، دین دُنی کرے صفائیا۔ اوہ مذہباں دا مؤل نہ ہووے لو بھی، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے اُتے مانو جاتی جائے
 سوڈھی، شدھ تیرا نام سمجھائیا۔ ایہہ پرہو تیری کھیل گھروگی، اپنا گھرانہ ویکھ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تک لے اپنے پنجاں تتاں والے انسان، ہنسا آہنسا کھوج کھوجائیا۔ میرے
 اُتے مار دھیان، بن نینان نین اٹھائیا۔ تُوں مالک سری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ میں ہوئی پریشان، حیرانی وچ سُنائیا۔ ست دا رہیا
 نہ کھئے گیان، اندھ اگیان ہوئی لوکائیا۔ ناد سُنے نہ کھئے دھنکان، انراگی راگ نہ کھئے جنائیا۔ امرت نام رس ملے نہ کسے پین کھان، بوند
 سوانتی نچھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ میں جدھر تگاں کلجگ کوڑا پھرے شیطان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ دھرنی کہے میرا ست دا ٹٹا ابھان،
 ابھانیاں مان گوائیا۔ کِریا کر میرے رحمان، رحیم رحمت دے کھائیا۔ تُوں جودھا مرد نوجوان، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کِریا میٹ نشان،
 نشانہ ست دھرم جھلائییا۔ میری بینتی سُن آن، دُور دُراڈے اگے ماہیا۔ میں وسیرا تگاں تیرا سمبل وچ مکان، ساڈھے تین ہتھ وچ
 ودھائیا۔ پرگٹ ہو والی دو جہان، پرگنا اپنا دے سہائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا ہووے گان، دُوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نو ست ہونا
 نگاہبان، نو چار دا پندھ مٹکائیا۔ تُوں پریم پُرکھ ادھاری پران، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ تَدھ بن میری کرے نہ کھئے کلیان، کلمے نام والے
 سارے دین دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنکھ وشنو
 بھگوان، تیرے چرن کول سرن سرنائی ایکنکار تکائی آن، انک کل دھاری ہونا انت سہائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ ٹھیکری چھٹاں ضلع کرنال ہرنس سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر دین مذہب دے مترو، سجنو نرگن دھار لو انگڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ستگر شبد ہو کے نترو، نرویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ شرع شریعت دے جگت پترو، پتت پاپی ویکھو تھائوں تھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا چڑھیا سخرو، چوٹی سب دی آسن لائیا۔ جگت ایشٹ ویکھو پاپن اٹرو، سیل پوجس سیس نوائیا۔ اپنا کھیل تگوانڈٹھڑو، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ جس پڑکھ کال دا کردے رہے ذکرو، پروردگار دے ڈھولے گائیا۔ اُس دے حکم دا کرو فکرو، جو فقرہ اگم سنائیا۔ اُس دا ایشٹ اپنے ایشٹ دے وچ چترو، چیتن ہو کے دھیان لگائیا۔ سورپیر بہادر بودھے ہو کے میدان نکلو، آپ اپنی لو انگڑائیا۔ اپنے نام کلمے کھانی بانی دیکھ لو، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو، پرپھو دے صاحب جادیو لو انگڑائیا۔ نام کلمیاں والیو مہربانو، مہربانی اپنی ویکھو تھائوں تھائیا۔ جگت شرع دے چلاؤن والیو نشانیو، دیناں مذہباں کھیل کھلائییا۔ ذرا نگاہ مارو اُتے اسمائو، دھرنی ول دھیان لگائیا۔ مان رہیا نہ تھادے نام کلمے کلامو، اکھراں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دین دنی سوادھان کرو رہے نہ کھئے ندھانو، انیالا تیر نام چلائییا۔ میرے اُتے آوے نرگن دھار نوجوانو، مرد مردانو پھیرا پائیا۔ آتم دھار دے جگت کرسانو، اپنی لو انگڑائیا۔ میرے چار جگ دے پچھلے مہائو، میں سدا دیواں چائیں چائیا۔ میرے اُتے اپنے سکھ مرید پہچانو، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تن وجود سریر تگوانڈٹھڑو، ضمیر شاہ حقیر ویکھ وکھائیا۔ بھجے او سینتا رامو، رادھے کابنو اپنا پنڈھ مکائیا۔ پیغمبرو سنو پیغامو، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ نانک گوہند تگوانڈٹھڑو، دُنکا فتح ویکھ وکھائیا۔ کیوں تھادے ہندیاں میرے اُتے ہوئی اندھیری شامو، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں نہیں مار دے نام دا تیر انیالا بانو، چارے کھانی رہی کُرائیا میں ویکھ کے تھادے دین مذہب ہوئی حیرانو، حیرت وچ جنائیا۔ جگت جگیا سو ہوئے بے ایمانو، بیوہ روپ دے خلق خدائیا۔ کدھر گئے تھادے تریا توں باہر والے ترانو، شبد ناد دھن نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس ہتھ نہ آئے زمیں اسمائو، چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔

اپنا اپنا تگو خاندانو، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد تہاڈا سب دا جانی جانو، دھرنی کہے جانہار اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند ٹھیکری چھٹا ضلع کرنال سمپورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر تگو اپنیاں ریتاں، دین دُنی دھیان لگائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ تگو مسیتاں، گرودواریاں گر گر پھول پھولائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر پوتر ہوئیاں نہ نیتاں، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا ملے کسے نہ میتا، پروردگار سانجھا یار سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جگت جگیا سو ترے گن دسے نہ اتیتا، ترے بھون دھنی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اپنیاں حکمنامیاں دیاں تگو حدیثا، حضرتو دھیان لگائیا۔ وقت ویکھو پیس پیسا، ہر جگدیشا کی اپنی کھیل کھلائی۔ نگاہ مار لے موسیٰ عیسیٰ، محمد نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنے دین مذہب دی ویکھو سکھیا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دھیان لگائیا۔ جو دُھر دا نام کلمہ پا کے گئے بھچھیا، کایا چولی آپ ٹکائیا۔ جو ست ساچی رکھ کے گئے اچھیا، نر اچھت دھیان لگائیا۔ اپنا اپنا لیکھ قلم سیاہی نال ویکھو لکھیا، کاغذ دین گواہیا۔ جس دین دُنی نوں کہہ کے گئے مٹھیا، اوہ دُنی چار گنٹ دسے لوکائیا۔ تہاڈا دھرم کاج انت نہ کسے نچھیا، چاروں گنٹ پئے دُباٹیا۔ تہاڈے سکھ مُرید تہانوں دے کے گئے پٹھیا، سنمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ تہاڈے چرن کولان قدمان وچ دسے کھئے نہ لٹیا، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ دھرم ویکھو دوہتھڑ مار کے پٹیا، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ کسے دا من نہ انتر ٹکیا، سُرتی شبد نہ کھئے سمائیا۔ ست سرُپ دھار نظر نہ آئے چٹیا، کلجگ کالکھ کالی شاہی سوہیا پائیا۔ تہاڈا ساجن دسے کھئے نہ متیا، میت مُرارا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دسو ایس ویلے کس نال کرو بتیا، پیار مُحبت نال رکھائیا۔ تہاڈا نام رس کیوں کلجگ جیواں رسنا ہویا پھکیا، امرت جام نہ کھئے سہائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی انترجامی مینوں پا دے اپنی بھکیا،

بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل کیسے سمجھ نہ آوے وار تھتیا، بیہو ابھید سکے نہ کھئے کھلائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بھٹھ ماجرہ ضلع کرنال سوڈاگر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو نگاہ مارو میری چھاتی، چھتردھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ خوشیاں وچ ویکھو اپنے وقت دی اندھیری راتی، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ ٹھاڈے پیار دا رہیا نہ کھئے جماعتی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلمہ حق سمجھے نہ کھئے صفاتی، اسم اعظم نہ کھئے درڑائیا۔ میل ملے نہ کھلا پاتی، پت پریشور سارے گئے بھلائیا۔ اپنے گرتھ شاستر ویکھو جو لیکھ قلم دواتی، اکھڑ اکھڑاں نال لکھائیا۔ کیسے دی بدل نہ سکن حیاتی، جیون جگت نہ کھئے درڑائیا۔ ست ملے نہ کھئے داتی، داتا ہو کے دیاوان نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سن سن تھکی رسنا جہوا والی گاتھی، بتی دندان ڈھولے سارے گائیا۔ حق حقیقت کھیل جانے نہ کھئے پُرکھ سمراتھی، کی کرتا اپنی کار کھائیا۔ آہ ویکھو میں سانہ کے رکھی ٹھاڈی پترہ والی پاتی، پترکا ٹھاڈے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبرو گرواو تکو اپنا پتر، جو پاتی کھلا پاتی ٹھاڈے بتھ پھڑائیا۔ پہلا لیکھ ویکھو اپنی سطر، ستر بہتر کی اپنی دھار جنائیا۔ آگے نگاہ مارو ویکھو نگی جہی کتر، جو قطرہ قطرہ سب نوں رہی سمجھائیا۔ پھیر ویکھو انت کنارہ سب دا دسے پتن، پاندھی بیٹھے پندھ مکائیا۔ مینوں ایوں جاپدا ٹھاڈا آگے رہنا نہیں کوئی یتن، بیتھارتھ دیاں سنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے لگے ہسن، خوشیاں وچ خوشی بنائیا۔ دھرنی اوہ تک پُرکھ اکالا دین دیا لا سوامی صاحب سمرتھن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ اوہ ساڈی پیج آوے رکھن، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ کوڑی کیرپا آوے متھن، متھیا دسے سرب لوکائیا۔ ٹوں ویکھنا سب کچھ اکھن، نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ گوہند کہے جس دی دھار میں لتھا ستھر، ستھر یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی تیرے اُتے پرگٹ کرے بھگت سہیلے رتن، امولک ہیرے آپ پرگٹائیا۔ تیرا سہنجنا ہووے وطن، بے وطنے تینوں دیئے سمجھائیا۔ سمبل دیس ہو کے پرگٹ، پرگنا اپنا اک

پرگٹائیا۔ ست سچ دا کھول کے ہٹن، نام ائمل اٹل دئے ورتائیا۔ اُس قوَل اقرار وعدے پورے کرنے بھوکھت بچن، پیشین گوئیاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم تیرے اُتے چلائے رتھن، رتھ رتھوہی اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بلوچ پُر ضلع کرنال ارجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اُف پائے میرے باپو، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تُدھ بن میری پت پتوتے کون راکھو، ہووے کون سہائیا۔ نگاہ مار لے میرے سوامی چاروں کُنٹ دیناں مذہباں پھردے ڈاکو، شستر چھری شرع والی اٹھائیا۔ جدھر تگاں ہوئی اندھیری راٹو، رُڑی تیرے رنگ نہ کھئے مہکائیا۔ تیرے نام ندھان دی تھان رسنا لگیا تمباکو، طمع وچ کوڑ جگت ہلکائیا۔ میں بتھیرے سندیسے دتے تیرے اوتار پیغمبراں کاکو، تیرے کاکیاں آگے واسطہ پائیا۔ تسیں میرے سنبندھی بنو سجن ہووو ساکو، متر پیارے مات اکھوائیا۔ دھرم دوارا اکو کھولو تاکو، گرہ مندر اکو اک سہائیا۔ جھگڑا میٹو ذات پائو، پت پریشور اکو ایشٹ دیو سمجھائیا۔ اکو امرت جام پیاؤ کایا رس باٹو، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تسیں مینوں تک لو میں جگ چوکرئی گھنڈی وانگ لاٹو، دوس زین بھجان وابو داہیا۔ تہاڈے وچوں کپڑا سورپیر سمرائھو، بلدھاری لو انگڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرے ویکھو ٹاپو، ٹپیاں والیاں حصے دیو تجائیا۔ سارے کہن دھرنیے تیرا انت انتشکرن ساڈا صاحب سوامی ناپو، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے ویراگ وچ نکل گئے آنسو، ہنجهواں نیر وہائیا۔ کون میرا منڈل کرو راسو، رستہ اک درسائیا۔ لیکھے لاوے پون سواسو، ساہ ساہ سہائیا۔ کوڑی کِریا کس بدھ وناسو، وشا وکار کون مٹائیا۔ میں نگاہ ماراں وچ لوک ماٹو، مت متانت دھیان لگائیا۔ مینوں دیناں مذہباں والے دسدے پرائٹو، حصے چھوٹے چھوٹے نظری آئیا۔ میں کھیل تگاں کس بدھ ہووے سانتک ساٹو، ست سچ دئے ورتائیا۔ ملے سوامی اک اکائو، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس جھگڑا رہن نہیں دینا ذات پائو، پترکا اپنی اک جنائیا۔ تس ملیاں سگل وسورا لاتھو، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ اوہ میرا پُرکھ اکال سمرائھو، سرب کلا وڈیائیا۔

جو کلجگ کلپنا کرے گھائو، گھات اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو بنو وچولے، وچلا بھیو چُکائیا۔ تُسیں سارے اکے گھر دے گولے، گولک نام اِکو نظری آئیا۔ صفتاں والے سب نے گائے ڈھولے، راگان ناداں وچ شنوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولے، تن مٹکے گئے سہائیا۔ دُھر نام کلمے بولے، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ دیناں مذہباں کھیلے بولے، شبد کھڑگ کھنڈے کھڑکائیا۔ ہُن اپنی اپنی دھار پا لو دُھر دے ڈولے، اُمت اُمتی وچ چُکائیا۔ ویکھو بنے نہ رہو بھولے، بھولا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ نگاہ مار لو تہاڈے گھراں وچ پینے روئے، مندران ہونے دُہائیا۔ میں کوک پکاراں دھولے، دھول رہی ڈرائیا۔ تُسیں سارے میرے اُتے مل کے گاؤ سوپلے، اِکو راگ جنائیا۔ پُرکھ اکالا پھر پورے تول تولے، تولا اِکو سوہا پائیا۔ تہاڈے دیناں مذہباں پھولے، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ تہانوں تگے کِس گھر اندر مؤلے، مؤلا روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا ایکنکارا اپنا کھولے، خلق دا خالق دیا کھائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ گڑھی لانگری ضلع کرنال موہن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو دو جہان پردہ کھولے، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر بھیو رہے نہ رائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند تن وجود شبد اگمی بولو، نام کلمہ کائنات درڑائیا۔ بن جگت ترازو سریشی دریشی نو ست آتم دھار تولے، وزن جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ ہو کے ہر گھٹ اندر مؤلے، مؤلا ہو کے اپنی کھیل درسائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ شہیلے بھگت صوفی فقیر وروئے، تن ماٹی خاک خاک دھیان لگائیا۔ سچ پیار ایکنکار پروردگار دیو انمولے، انملری وست کیت ہست دیو ورتائیا۔ من کلپنا گھر گھر کرو اڈولے، نو نو نہ اٹھ اٹھ دھابیا۔ دُور ڈراڈے دھرنی کہے آؤ میرے کولے، کائنات کرنی سچ دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو مینوں

دسو آگلی خبر، بے خبراں دیو جنائیا۔ میں بڑا کر کے بیٹھی صبر، بے صبری وچ دُہائیا۔ مینوں اشارہ دیوے محمد دی قبر، مقبرے رسولان رہے کُرائیا۔ میں نگاہ ماری اُتے امبر، اسماناں پرے اکھ اُٹھائیا۔ کون ویلا پرہہ مہر کرے ندر، ندری ندر نہال کرائیا۔ تئیں اپنی اپنی دسو سدھر، کی آسا ستگر شبد وچ سمائیا۔ کون ویلا وقت تہاڈے دیناں مذہباں دا ہووے غدر، گداگر ہووے لوکائیا۔ پھیر ست سچ کون کراوے عدل، انصاف کس دے ہتھ وکھائیا۔ سچ دسو کی کھیل ہونا قاتل مقتول مذہبی دھار ہووے قتل، قتل گاہ دسے لوکائیا۔ کس بدھ پروردگار سانجھا یار دین دنی دی دھار دیوے بدل، بدلہ چکاوے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو کھیل اپنی دھرنی، دھرت دھول دھیان لگائیا۔ میں چھویدی رہی نال تہاڈی چرنیں، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ میں لیکھ وینہدی رہی ورنی برنی، دیناں مذہباں کھوج کھوجائیا۔ سچ دسو آگے سب نے کیہڑی ٹک پڑھنی، دین دنی کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کس بدھ نویں گھاڑن گھڑنی، گھڑن بھتہار کی اپنا حکم ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر حق محبوب دی منزل اکم اتھاہ کس نے چڑھنی، چڑھدی لہندی دشا نگاہ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو کلجگ پانی پون، پون پانی دھیان لگائیا۔ میرے اُتے لیکھا مُکیا رام زون، رام راما حکم جنائیا۔ لیکھا تک لو کاہنا کرشنا گھنیا سمرائھا توں پرے اکھ اُٹھائیا۔ کلجگ انت کس بدھ میرا لہنا دینا آئے مکاؤن، لیکھا تہاڈا تہاڈی جھولی پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کندھ آوے ڈھاہن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ میرا اُجڑیا گھر آوے وساؤن، ستجگ سچ دھرم نال لیائیا۔ نال لہنا دینا جن بھگتاں پورا کرے لیکھ لائے سنگھ موہن، جوں بدر سداما پار کرائیا۔ خوشیاں وچ آتم پرما تم آئے ہساؤن، مایا ممتا کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تن وجود ماٹی خاک آئے رنگاؤن، رنگت اکو نام چڑھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آوے ملاؤن، میل ملاوا کرے سہج سُبھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے آئے پہنچاؤن، پھڑ باہوں چرن ٹکائیا۔ در تھانڈے آئے وساؤن، گرہ مندر اک سُبھائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو چاروں کُنٹ ویکھو جیو جنت کُراؤن، زین دوس دوس زین پئی دُہائیا۔ کون اگنی آگ آئے بُجھاؤن، امرت میگھ نام برسائیا۔ سکھ مُرید ننتے بیچے آوے گلے لگاؤن، پھڑ باہوں گود ٹکائیا۔ بوند سواتنی

امرت رس آئے پیان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ کون نام آگئی شبد انادی آئے سناؤن، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا دھرنی کہے تہاڈا لیکھا آئے مُکاؤن، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت نو چیت نگر ضلع کرنال رن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اندروں بھکھ دا اٹھدا سوما، سمیں دی دھار وہن وپائیا۔ میرا کوک پُکارے روم روما، انگنت دئے دُہائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گیا گر تیغ بہادر نوواں، نو کھنڈ پرتھی دھیان لگائیا۔ دھرنی تیرے اُتے سپس دھڑ وکھڑے وکھڑے ہونے مذہباں قوموں، قومیت بھیو کھئے نہ پائیا۔ جگت واشنا منسا ودھنی ہو، ہوے وچ کوڑ لوکائیا۔ تیرا ست سرُپ سرون رہنا نہیں سوما، مٹی خاک خاک اڈائیا۔ اتم سب نوں پینا روناں، بن نیناں نیتز نیر وپائیا۔ تُوں نگاہ مار لئیں اپنے کونا کونا، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ تیرا دُرمت میل پاپ کیسے نہ دھونا، پت پت پت نہ کھئے بنائیا۔ تیرا ست سچ دھرم کلجگ کوڑے کھوہنا، اپنا بل مات پرگٹائیا۔ پریم پیار مُحبّت دا رہے نہ کھئے وچھاؤنا، آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ کچھ چیتا کر لے کی سندیسہ دتا دواپروچ اچارج درونا، دوباں ہتھان سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کلکاتی جیواں کوہنا، روپ دھار (دھرم قصائیا)۔ آتم رس ساچا دُدھ کیسے نہ دوہنا، دھرنی مات گو تیری سار کھئے نہ پائیا۔ تیرے اُتے پُرکھ اکال دین دِبال بنا اکھیں ڈٹھیاں آؤ پراہنا، پوہ سدی ودی تون بعد چھبی پروشٹا سوبھا پائیا۔ نی کلیئے تُوں تکیں اپنے لوٹنا، نیناں اکھ اٹھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا انہونا، جگت بُدھی سمجھ وچ نہ آئیا۔ دین مذہب جس انت بناؤنا کھلاؤنا، اوتار پیغمبر گرو بالیاں ہتھ پھڑائیا۔ تیرا حق حقوق مہربان آپ دواؤنا، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ ساچا ست دا ڈنک وجاؤنا، نام شبد ناد شنوائیا۔ جس راؤ رنگ اک کراؤنا، اکو روپ دئے سمجھائیا۔ بستر تن وجود اک پہناؤنا، اکو ویس دئے سمجھائیا۔ آتم سویا سرب اٹھاؤنا، نندرا غفلت رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا مارگ اک سمجھاؤنا، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ ساچا ناد دھن اک وجاؤنا، بن راگاں ناداں کرے شنوائیا۔ امرت جام آپ

بیاؤنا، جھرنا نجھر دئے جھرائیا۔ کلجگ کور کُٹب مٹاؤنا، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا وقت سہاؤنا، سہنجی رت نال مہکائیا۔ دھرنیے توں خوشیاں نال اُس پرہو دا گیت گاؤنا، گا کا خوشی بنائیا۔ جس اکو دپیک جوت جگاؤنا، اندھ اندھیرا دئے چکائیا۔ جس اکو گھر سہاؤنا، بھگت دوار دئے وڈیائیا۔ جس اکو ورن درڑاؤنا، آتم پر ماتم پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا کرم آپ کماؤنا، کرم کانڈ جگت دا لیکھا دئے مکائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ جیت نگر ضلع کرنال سرجیت کور دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرواو میرے اندر نکلدیاں پیڑاں، ناڑی ناڑی رہی کرائیا۔ اپنے اپنے دین مذہب دیاں آپے چک لو پیڑا، بیڑے بنھ کے دیو وکھائیا۔ جھگڑا مٹا دیو ہست کیڑا، کیٹ کیٹاں دھیان لگائیا۔ میرا دیکھ کے دکھی ہویا جیوڑا، بھڑی بھڑی کر کرائیا۔ چار کُٹ کئے نہ بھڑا، بھڑی گلی پار نہ کئے کرائیا۔ میری درد کردی ہڈی ریڑا، کمر سکاں نہ مول اٹھائیا۔ میرے اوڈھن دھرم رہیا نہ لیڑا، سیس پٹی نہ کئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار دیا کماؤنا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبرو میرے انتر نرتت پیندیاں ہلاں، ہوئی ہوئی سب توں دیاں سنائیا۔ میرا اجڑا ویکھو کلا، گل مالک کی کھیل کھلاؤنا۔ جھگڑا تگو شیخا مٹا، مساک دین درڑائیا۔ بھڑی دھرم دے تول کئے نہ تلا، تلہا نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ پریتی گھولی گھول کئے نہ گھلا، اپنا آپ نہ کئے گھائیا۔ مانس مانو ویکھو زلا، قیمت جگت نہ کئے رکھائیا۔ آتم دھار ہو کے پر ماتم بھلا، پاربرہم برہم ملن کئے نہ جائیا۔ امرت رس سب دے باٹیوں ڈلہا، بوند سوانتی نہ کئے چکھائیا۔ اتم دپیک ہون والا گلا، جگت اندھیرا رہیا چھائیا۔ تسیں کھیل تگو پروردگار جو صلح کلا، گل مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر میرے انتر ویکھو دکھڑا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جگت جہان ہویا بھکھڑا، جگت ترسنا نہ کئے مٹائیا۔ کورئی نیند غفلت

سُترّا، سُرتی شبد نہ کھئے جگائیا۔ سُنہجی بیوئے کھئے نہ زُترّا، زُتری رُت نہ کھئے مہکائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا بُترّا، پنج تے وچے نہ کھئے ودھائیا۔ پوتر ہویا نہ اُلٹا مات گربھ دا رُکھڑا، پُنت نظر کھئے نہ آئیا۔ دُرمت میل دھوئے کھئے نہ مُکھڑا، نیتر نین نہ کھئے کھلائیّا۔ نگاہ مار لو کھیل تکو کلجگڑا، کی کلکاتی کار کھائیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا حُکم سدا ورتے ابناشی اچُترّا، پاربرہم پرہ سد تیری بے پرواہیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند گڑھی لانگری ضلع کرنال مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا صاحب سوامی تگو پرہ، پرہو بے انت بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس نوں پیغمبران نور الہی کہا رب، یامین عالمین وڈ وڈیائیا۔ اوہ پرگٹ ہو گیا نال سبب، صاحب سلطان نوجوان سری بھگوان اگم اتھاپیا۔ مہربان محبوب بنا مُحبت گیا لبھ، لبان کتن والیو دیاں جنائیا۔ جس دے کول کچھ سب، اتوٹ اٹھ آپ رکھائیا۔ اوہ لہنے دینے پورے کرے جن بھگتاں امرت دے کے کول نبھ، انرسیا رس چکھائیا۔ مہربان محبوب پرگٹ ہو کے اُپر جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیّا۔ جس دا میلا گرو گُر چیل اُپر شاہ رگ، نو دوار دا پندھ مُکائیا۔ ترے گن میٹے کوڑ کڑیاری اگ، جگت ترسنا ترکھا گوائیا۔ داتا یودھا سورپیر ہو کے سرہگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی لئے انکڑائیا۔ جس کوڑی کِریا ہنکار وکار دینا بدھ، بدلہ چُکائے تھاوں تھائیا۔ جو بھگت سُہیلے سنت گرمکھ صوفی رہن نہ دیوے الگ، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ دین مذہب تن وجود کایا ماٹی میٹ کے حد، حدود محبوب اکو اک سمجھائیا۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں وچنا نڈ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دے چرن کول دھول ہو کے رہی دب، خوشیاں وچ سیو کھائیّا۔ پر پُرکھ پیار تیرے وچ جانا بجھ، ڈوری تند سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب ستگر تیریاں اوٹاں، اوڑک اوڑک دھیان لگائیا۔ تیری سرِشٹی خالق مخلوق کوٹن کوٹاں، کوٹی کوٹ ویکھ وکھائیّا۔ بے شک ہر گھٹ اندر تیریاں جوتاں، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا نور رُشنائیّا۔ میں جدھر تگان کلجگ کوڑ

گُریار دیاں مارے چوٹاں، چوٹی چڑھ کے چوٹا سب نوں ویکھ وکھائیا۔ من وکاری جگت ہنکاری وِشیاں وچ ہو گیا کھوٹا، خصم
 خصمانے سِری بھگوانے تینوں گیا بھلائیآ۔ میں کی دساں نال زبان بُلان ہوٹھاں، رسنا چہوا ڈھولا کی کی گائیا۔ دروہی دُبائی میری میرا
 دُکھے پوٹا پوٹا، انگ انگ دئے دُبائیآ۔ تُوں صاحبِ سوامی انترجامی نگاہ مار لے اپنیاں لوکاں، کھنڈاں برہمنڈاں طبقات دھیان لگائیا۔ میں
 دُکھیارن در تے بھکھارن میرا اندروں نکلے ہوکا، پائے اُف میری دُبائیآ۔ سہارا رہیا نہ تیرے ناؤں کا، نئیآ نوکا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ڈر رہیا نہ
 تیرے بھاؤ کا، بھے بھو نہ کھئے جنائیا۔ میں ڈھولا سُننا چاہندی تیرا صفتِ صلاحی واہو واہو کا، واہو تیری بے پرواہیا۔ تُوں کھیل تک لے
 کلجگ کوڑ پساؤ کا، پرم پُرکھ اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیآ۔
 دھرنی کہے پرہو میرے دھرم دی تُئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ سچ وست اگتی بن منگیاں دے ونڈ، اٹلی آپ
 ورتائیآ۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر نرگن دھار پا ٹھنڈ، سرگن اگنی تت بُجھائیآ۔ گُرمکھ سنت سہیلا بھاگ ہین ہوئے کھئے نہ مند، مندبھاگیاں
 دے وڈیائیآ۔ جے تُوں نشان میٹنا تارا چند، گُرمکھ چند ستارے میرے اُتے دے چمکائیآ۔ دھرنی کہے میں مانگت ہو کے میرے صاحبِ
 منگاں منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ انتر نرتنر نرُویر دے دے اند، اند اند وچوں وکھائیآ۔ میں چاہندی جو تُوں میرا میں تیرا گائے
 چھند، سوہنگ ڈھولا سہج سُکھدائیآ۔ اوہ تیرا دربارا ایکنکارا وچ سنسارا جائے لنگھ، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اُتے ہونا آپ بخشند، بخشش
 رحمت رحیم رحمان سِری بھگوان دینی ورتائیآ۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ قومی فارم ضلع کرنال سنتوکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ میں ہوئی ڈاواں ڈول، دھیچ دھیر دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ نو ست کوڑ کیریا دا وجا ڈھول، چار دس ہوئی شنوائیا۔ ست وست رہی نہ کیسے کول، کول وانگ کوک کُرائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا سریشٹی دریشٹی اندر مٹھڑا نظر نہ آوے بول، انبولت دیاں جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ کنڈے ٹلیا کھئے نہ تول، اٹل تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا سادھاں سنتاں سب نوں دتا رول، منزل حقیقی لاشریکی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا میرا بہار کر دے ہول، کوڑ کُریارا وچ سنسارا باہر کڈھائیا۔ میں نیتروواں در تیرے پکاراں دھول، دھول ہو کے سیس نوائیا۔ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ ست دوارا اپنا کھول، خلق دے خالق پرتپالک ہونا آپ سہائیا۔ سریشٹی اندر دریشٹی کر اڈول، اڈل دینی آپ وڈیائیا۔ منوا من منسا ممتا وچ رہے نہ کوئی انہول، سوئی سرت اکال مورت ناد تورت شبد نال جگائیا۔ میں آپا واری صدقے تیرے چرناں دیواں گھول، گھولی اپنا آپ گھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہہو میں کوک کوک کے دیواں ہوکا، حکم تیرا نام دُہائیا۔ نگاہ مار لے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق اکھ اٹھائیا۔ ست ست دا دے نہ کھئے سلوکا، سوہلا راگ نہ کھئے جنائیا۔ جدھر تگاں دین مذہب مذہب دین دا ہووے دھوکھا، دھرم دی دھار نہ کھئے اپنائیا۔ مہربانا میرے اُتے آ کے ویکھ لے اپنا موقع، مکمل اپنا پھیرا پائیا۔ جگت جہان ویکھ لے روتا، نیترویناں نیر وہائیا۔ کوڑ کُریاری نندرا وچ سوتا، سرتی شبد نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ ساگر وچ سب نے ماریا غوطہ، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ڈرمت کلیور پاپ جائے نہ دھوتا، پت پت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے انتر ویکھ لے میرے سوامی، ستگر اپنا نین اٹھائیا۔ توں مہربان مہربان انترجامی، انتشکرن تک خلق خدائیا۔ توں رحمت کرن والا رحیم رحمانی، نور نورانہ نور الہیہ۔ جسم ضمیر تک جیو انسانی، گھٹ نواسی پھول پھولائیا۔ امرت رس نیچ رس بوند سوانتی ملے کیسے نہ پانی، ناہی کول نہ کھئے اٹھائیا۔ انحد شبد اگمی دُھن سنے کھئے نہ بانی، بان انیالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ دیپک جوت کایا مندر نہ دے مہانی، نور نورانے تیرا نور نظر کھئے نہ پائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت وچ نہ کھئے

ودھائیا۔ دھرنی کہے تُوں کھیل تک لے زمیں اسمانی، اِسْم اعظم پردہ آپ اُٹھائیا۔ تیرا بھیو سمجھے کوئے قلم نہ کانی، گرتھ شاستر انت کہن نہ پائیا۔ میں در درویشن چرن کول کھڑی نانی، نو نو لاگا پائیا۔ تُوں دیونہار اکھا دانی، داتا دیاوان وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ نشانی، ستجگ سچ دھرم نشان جھلائییا۔ جیوان جنتان سادھاں سنتان کڈھ دے اندروں بے ایمانی، بیوہ روپ نہ رہے لوکائیا۔ ہر پردے اندر کریا کر سری بھگوانی، بھگون اپنی دیا کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تُوں آد جگاد جگ چوکڑی سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند ہرنولا ضلع کرنال چٹن سنگھ دے گرہ *

گرسکھاں انتر لگی اوڑ، چاترک گرمکھ رہے بللائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جائے بہڑ، نور نورانہ شاہ سلطانا دو جہاناں پندھ مکائیا۔ شبد آگے شاہ سوارا چڑھے گھوڑ، نرگن دھار نراکار نرنکار اپنا پندھ مکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا اندروں کڈھے کوڑ، کوڑ ککرم وکار مٹائیا۔ پار کر کے بھیڑی گلی سوڑ، گرہ مندر اک سہائیا۔ آتم پرما تم پرما تم کر کے جوڑ، جگ جنم دے وچھڑے لے ملائییا۔ سرت شبد پریت نبھاوے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے ٹرائیا۔ ویکھ وکھانے جگت جہان وچ اندھ گھور، گھوری بن کے دھیان لگائیا۔ لیکھا مکا کے پنج چور، چوری چوری اپنا بھیو کھلائییا۔ منوا من جگت منسا وچ نہ پاوے شور، شوہرا بانکا ہوئے سہائیا۔ سچ پیار محبت وچ بھاگ کرے متھور، متھیا دس کوڑ لوکائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنے جام پیائے ترسنا پھیر رہے نہ ہور، جگت ممتا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ گرمکھاں اوڑ سدا رہے لگی، انتر انتر پرہو لگائیا۔ اوہ ویکھنہارا سورا سربگی، شہنشاہ دھردرگاہیا۔ اوہ نرگن دھار جام پیائے بنان کٹوریاں جگی، بوند سوانتی کول ناہی آپ ٹپکائیا۔ اندروں لیکھا مکاوے نیکی بدی، بدلہ چکائے تھاو تھائیا۔ گرمکھاں نام رس چکھائے بلاں لبی، ترسنا کوڑ مٹائیا۔ کھیل کرے سری بھگوانا پُرکھ اکالا نور الابی ربی، عالمین آگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت ترسنا میٹے سبی، سبھا کوڑی دے مٹائیا۔ گرمکھاں اندر اوڑ دی سدا

پِیاس، جُگ جُگ پرہ آپ لگائیا۔ بِنان جگت پیمانیاں ساقی بن کے پیائے اگما گلاس، جس دا ناپ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میٹ میٹائے تینوں تاپ، ترے گن اگن بوجھائیا۔ جھٹ پرگٹ ہو کے ساہمنے درشن دیوے آپ، آپ اپنا نور کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جنائے ساک، ناتا اور نہ کھئے رکھائیا۔ جگت پیاسے دا اندروں کھول کے تاک، بجر کپائی پردہ دئے اُٹھائیا۔ نگاہبان ہو کے لئے جھاک، جھاک اپنی آپے پائیا۔ شبدا نادى سنا ناد، دُهن آتمک کرے شنوائیا۔ جوتی جوت جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ ساچی اوڑ دی پوری کرے آس، اندروں ترسنا دئے مٹائیا۔ میل ملا کے پُرکھ انباش، انباشی کرتا اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ جن بھگتاں اوڑ سدا اندر، کایا تن وجود سوبھا پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ویکھے اپنا مندر، گرہ پردہ آپ چُکائیا۔ گھر سوامی توڑ کے چندر، در دروازہ لئے کھلائییا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ منوآ دہ دشا اُٹھ نہ دھاوے بندر، شبدي شبدي بندھ پوائیا۔ ساچا پریم پیار دا رس دیوے جیہڑا بِنان پیتیاں گھٹ آگے جاوے سنگھن، بِن رسنا رس چکھائیا۔ بِن چھوہ توں دیوے پرمانندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ پر اُس دھام اُتے کوٹاں وچوں ورلے گرمکھ پیاسے لنگھن، جنہاں تُوں بھڑ کے بابوں آپ لنگھائیا۔ اوہ اوڑ دے مارے بنا ہتھان توں پریم پیار دی جھولی ڈاہ کے منگن، بِنان مُکھ توں بوند سوانتی اندر لین ٹپکائیا۔ ستگر داتا سدا سہیلا جُگ جُگ دھرتی (اُتے ست) دی دات آوے ونڈن، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ جگت پیاسیاں اپنے نال آوے گنڈھن، تُئی گنڈھ پوائیا۔ جیہڑا ساگر پار نہیں ہندا مہانیاں نال ونجن، اوہ شبدا اشارے نال پار کرائیا۔ دھن بھاگ جے پرہ دی اوڑ پیاس والے گرمکھ دھرنی اُتے جمن، ماٹی خاک سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان مہربان اک اکھوائیا۔ اوڑ کہے مینوں پرہو امرت میگھ برسیں، بوندا باندى دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا مالک اکو عرشى، عرشى پریم دُھردرگاہیا۔ آجا اُتے فرشى، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ میں پیاسی تیرے بِنان تڑپھی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ مینوں شرع چھڑا کے جگت والی حرفی، حلفیہ بیان دے کے رہی سُنائیا۔ میں پیاسن اک تے اک کر دے طرفی، اکو جام میرے مُکھ دینا لگائیا۔ نہ سوگ رہے نہ ہرکھی، چنتا غم دینی مٹائیا۔ نہ گرمی رہے نہ سردی، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ میں تیرے پیاس بِنان مردی، مرد مردانے ہونا آپ

سہائیا۔ میں اوڑاُس گُرمکھ دے گھر دی، جس گھر تیرا نُور نظری آئیا۔ مینوں تیرا درس کر کے خُماری چڑھدی، سرور سرور وچوں دتا پرگٹائیا۔ میں ونجاری ہو گئی تیرے گھر دی، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ مینوں ایوں دسدا اوتھے جوت اِکو اگئی بلدی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ دھام سہنجنا کھیل تیری اٹل دی، مہربان تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی گھٹ نواسی پاربرہم پت پرمیشور میری آس پیاس دینی بُجھائیا۔

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرا ویکھو انتشکرن، کرنی دے کرتے دھیان لگائیا۔ تئیں دھر کے گئے میرے اُتے پوتر چرن، کول کولان رنگ رنگائیا۔ سندیسہ دتا پُرکھ اکال دی اِکو سرن، سرنگت اِک اکھوائیا۔ میں اوسے دے انکڑے لگی پڑھن، بن اکھراں ڈھولے گائیا۔ اُس دے منزل لگی چڑھن، بن پوڑی ڈنڈے پندھ مکائیا۔ اوسے دا پھڑن لگی لڑن، بن پلُو گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر بھیو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گردیو میرے ویکھو اپنیاں حصیاں باباں والی کِتاب، کُتب خانیاں باہر دھیان لگائیا۔ جس دے وچ دیناں مذہباں توں پرے حساب، حصّہ ونڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو پروردگار ساچھے یار پُرکھ اکال نوں ہوئے آداب، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اِکو مندر حق کعبہ دسے محراب، محبوب اِکو نظری آئیا۔ تئیں سارے اِکو نوں اِکو روپ وچ رہے ارادھ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میں سب دی سُنناں آواز، بن سروناں میرے اندر وجے ودھائیا۔ سچ دسو کی پرہہ دا کھیل اگے تے کی کھولے راز، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ پیغمبرو کد ویلا پورا ہووے تہاڈی نماز، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ موسیٰ عیسیٰ کون بدھ ہوون آزاد، شرع زنجیر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی سُن لے دُھر فرمانا، شبد دھار جنائیا۔ ساڈا اِکو شہنشاہ شاہ پاتشاہ دُھر دا رانا، مالک بے پرواہیا۔ اسپں اُس دے حُکم اندر مات لوک نام کلمیاں گایا گانا، اکھڑ اکھراں نال ملائیا۔ اوہ سورپیر نوجوانا، مرد مردانہ اِک اکھوائیا۔ سارے منّ کے آئے اُس دا بھانا، ستجگ تریتا دواپرکجگ پندھ مکائیا۔ سب نے بھوکھتاں وچ لیکھیا لیکھ مہانا، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی

سب دا ہووے جانی جانا، جانہار اک اکھوائیا۔ جس کنت بھگونت کلجگ انت کوڑی کریا پندھ مُکانا، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاالا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جوتی شبدی دھار پھر کے بانا، نُوَر نُوَرانہ اک نُوَر کرے رُشنائیا۔ سچ دھام جس دا سمبل ہوئے ٹکانا، ٹکے مستک دھوڑی سب نُوں دئے رمائیا۔ تُوں اوس دے چرن کول کر دھیانا، پن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ستگر بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں اوسے دی رکھی آس، آساوند اکھوائیا۔ کون ویلا کریا کرے سرب گنتاس، گنوتتا دُھردرگاہیا۔ میں بنا نیناں توں ویکھاں آکاش، آکاش آکاشاں کھوج کھوجائیا۔ میرا مالک خالق آوے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ میرا وقت سُنہنجاگھڑی سُنہنجی ہووے راس، پل پل اپنے لیکھے لائیا۔ میری جگت ترسنا مٹائے پیاس، ترکھا کوڑ رہے نہ رائیا۔ بنا گوپی کابن توں شبدی دھار پاوے راس، منڈل منڈپ آپ نچائیا۔ ست ست دا لیکھا لہنا نرگن نُوَر کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میں اوسے دی داسی داس، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ پرتی پرتیم ہو کے مینوں دیوے دات، داتا دانی اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نُو نانک سر ضلع کرنال بھان سنگھ پرتیم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو اپنا ویکھو آن کے دھرم، دھرمیوں دھرم دی دھار دھار جنائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر بناں نین توں تگو کرم، کرم کانڈ وچ برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ جو حد حدود بنا کے گئے کایا ماٹی چرم، دین مذہب جسم اسم ونڈ ونڈائیا۔ سچ پرتی اندر نیتی تگو آگے چرن، چرنودک رس امرت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نج نین نیتر لوچن کھلے کیسے نہ ہرن پھرن، نرگن دھار نروریر درس کھئے نہ پائیا۔ اپنا اپنا وعدہ قول اقرار تگو پرن، جو پرم پُرکھ نال کیتا چائیں چائیا۔ نراکھ دھار دی دھار اکھڑ میں تہاڈے لگی پڑھن، چار جگ دے گرتھان شاستراں باہر سُنائیا۔ نگاہ مارو کیوں دین دنی نام کلمیاں اُتے لگی لڑن، جھگڑا شرع والا رکھائیا۔ کی کھیل ہونا چوٹی جڑن، کی

چیتن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک کی اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گُر ویکھو اپنی اپنی سکھیا، دیناں مذہباں انتر انتشکرن دھیان لگائیا۔ جو ست سچ دی پا کے گئے بھکھیا، کایا مندر اندر ٹکائیا۔ جو نام کلمیاں دیناں دس کے گئے اچھیا، نِراچھت ہو کے جگت سمجھائیا۔ نُوَر نُوَرانہ سِری بھگوانا کیسے اندر مُوَل نہ دِسیا، میں ہر گھٹ انتر تکیا تھاؤں تھائیا۔ دھرنی کہے مائس مائو مائکھ کوڑ کِریا دے وچ وِکیا، دھرم دا تول ترازو جگت نہ کھئے تُلاییا۔ تھائے پیار وچ ستکار وچ شبد دی دھار وچ ایکنکار وچ من کیسے نہ ٹکیا، پروردگار سانجھا یار ملن کیسے نہ پائیا۔ میں ویکھیا وڈیاں نکیاں، شاہ سُلطاناں بھکھک بھکھاریاں اپنی نگاہ اٹھائیا۔ سب دا لہنا دینا کلجگ کوڑی کِریا کیتا چٹیا، وست امولک کایا گولک حق نہ کیسے رکھائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار سب دے کڈھن والا سیٹیا، سٹیازی ویکھے خلق خُدائیا۔ جس لیکھا مُکاؤنا بھیو کھلاؤنا انت کراؤنا پتھر اٹیا، سل پوجس پاپن سپس نہ کھئے نوائیا۔ سو سہنجی آد نرنجن اپنی دسے تھتیا، جگت ودی سُدی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مہربانا سِری بھگوانا پُرکھ اکال دُھر دا پتیا، پت پریشور کی اپنا حُکم ورتائیا۔ نگاہ مارے ست دھرم دھرم دواریاں کیسے نہ دِسیا، دہ دِشا اندھیرا چھائیا۔ ساچے نام دا سُوَریہ چھپیا، اُدے است نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پرماتم کرے کھئے نہ بتیا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی سرِگن سمرتھیا، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گُرُ اپنے دین مذہب تگُو حق عزیز، عاجزاں ویکھو دھیان لگائیا۔ کون تھائے پیار مُحبّت وچ بنیا جاگیج، جل وِجلی تُو جے مزہ موزی رضا نُوَرے خُدا خُدی گیا مٹایا۔ چشمے نزی عرشے وزی تُنزے زوا، ہوزے عزیز تکھناؤ املو زوا زلاہم جوئے زک کلمہ حق حقیقت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ دھرنی

کہے اوتار پیغمبر گری میری کرو مدد، مہربان مہربان مہربان میرا لہنا دینا تھوڑے انکت تھوڑے عدد، اعدادو شمار سمجھ کیسے نہ آتیا۔
 میں مٹی خاک میرے اتوں میٹے تشدد، جھگڑا دئی رہن نہ پائیا۔ میں چاہندی تھادے نام کلمے وچ سب نوں آئے وجد، مستی وچ ہستی
 تگن بے پروا ہیا۔ کی وڈیائی الفیے والے لفظ، حرف حرؤف سمجھ کی سمجھائیا۔ میں حیران ہو گئی پریشان ہو گئی تھادے سن کے
 طلفظ، تعریف وچ صفت صفت نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈ وڈیائیا۔
 دھرنی کہے گری اوتار پیغمبرو تسیں سب دے دین دیال، دین مذہب تھادی اوٹ تکائیا۔ تھادا صفتاں والا ودھیا اقبال، اقبال دے کے
 سارے دیو سنائیا۔ کیوں میرے اُتے سچ دی رہی نہیں کوئی دھرمسال، دھرم دوارا سوہا کھئے نہ پائیا۔ پھل دے نہ کیسے ماؤ ڈال، نام
 کلمہ ست نہ کھئے مہکائیا۔ دین دئی ہوئی بے حال، بہل ہو کے رووے مارے دھابیا۔ کیوں ترے گن مایا توڑے نہ کھئے جنجال، جاگرت
 جوت پن ورن گوت نہ کھئے رُسنائیا۔ تھادے بناں سنے کون مُریداں حال، مُرشدو مینوں دیو سنائیا۔ آؤ تگو میرے اُتے چار کُنٹ کوکدا
 کال، مہاکال لئے انگڑائیا۔ تھادا نام کلمہ ست دھرم بن سکے کیسے نہ ڈھال، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تسیں اُس صاحب دے دُلا رے آگے لال،
 جو لالن اک اکھوائیا۔ میری بینتی منو سوال، سوالن ہو کے رہی جنائیا۔ مینوں تھادیاں پیشین گوئیاں دین احوال، بہگت رہے
 سمجھائیا۔ صدی چودھویں انت آؤنا زوال، زیر زیر دا لیکھا سمجھے کھئے نہ رائیا۔ میری حالت ویکھو وقت حال، ماضی دا جھگڑا نہ کھئے
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس
 دی آد جگاد جگ چوگری نت نوت اولٹری چال، چال نرالی اکل کل دھاری اپنی آپ رکھائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو نانک پُر ضلع کرنال سوہن سنگھ دے گرہ *

پیغمبر کہن دھولی کر صبر، صبوری وچ دھیان لگائیا۔ پروردگار سانجھا یار میٹے تیرا غدر، گداگر کر لوکائیا۔ امام اماما نگاہ مارے اتے امبر، چوڈاں طبقاں باہر دھیان لگائیا۔ تُوں سُن کلمے دی آواز دُھن مڈھر، کی کائنات درڑائیا۔ جس ساڈی آشا پوری کرنی سدھر، تیرا صدمہ دئے سُنائیا۔ اوہ تک محمد دی لاش پُکارے وچ قبر، مقبرے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ اوتار کہن دھرنی کھیل تک اوتاری، اوتر کی اپنی کار کھائیا۔ زنگن نرویر نرنکار جوت نراکاری، کرتا پُرکھ کی اپنی کھیل کھلائی۔ جس سَتجگ تریتا دواپر پیج سواری، کلجگ تیرا ہونے سہائیا۔ اُس دے چرن کول ساڈی نمسکاری، نمسکار ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے اپنی دھاری، دھرم دی دھار نال سمجھائیا۔ جس تُوں اسان کپا چوہویواں اوتاری، چوہیسا جگدیشا بے پرواہیا۔ اوہ کھیل کرے خالق ہو کے اپر اپاری، اپرمپر اپنا حُکم ورتائیا۔ بے شک تُوں ہوئی بڑی دُکھیاری، دُکھاں بھری رہی کُرائیا۔ میرا صاحب سوامی تیری ویکھے انت لاچاری، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جس دیناں مذہباں کرنی خواری، خالص اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ لہنا دینا قرض مقروض رہیا اُتاری، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گرو گُر کہن سُن دھرنی دھرت، دھول، دھول دیئے جنائیا۔ اوہ پت پریشور آوے پرت، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس دی قول اقراراں والی ساڈے نال شرط، شرع دا شریعت والا لیکھا دئے مکائیا۔ اوہ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا آوے اتوں عرش، عرش پریم اگم اتھاپیا۔ اُس دا خوشیاں والا اک اگما برس، برسی سب دی ویکھ وکھائیا۔ دھرنی تیرے اتے کرے ترس، رحمت رحیم آپ کھائیا۔ تیری پوربلی میٹے حرص، اگلی ہوس دئے بُجھائیا۔ ست دھرم دا میگھ برس، ترسنا ترکھا دئے بُجھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اسچرج، زمیں زماں دو جہان بن نیناں لئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن دھرنی دین دیال آئیگا۔ جوتی جاتا ویس وٹائیگا۔ پُرکھ بدھاتا کھیل کھلائیگا۔ جگت جہاناں پردہ اُٹھائیگا۔ نام ندھانا اک سمجھائے گا۔ دھرم نشانہ اک جھلائیگا۔ سیتا راما ویکھ وکھائیگا۔ کابنا کرشنا پردہ

لابیگا۔ پیغمبران باہر رنگ رنگائیگا۔ گرو گُردیوا ویکھ وکھائیگا۔ الکھ ابھیوا اپنی کل ورتائیگا۔ جس دی صفت کردے رسنا جہوا، سو سوامی پھیرا پائیگا۔ تیرے مستک کوستک لا کے تھیوا، کوڑی کریا میٹ مٹائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ مہر نظر اک اٹھائیگا۔ چاروں گنٹ ویکھ وکھائیگا۔ بھيو ابھیدا آپ گھلاویگا۔ دیوی دیوا ویس وٹاویگا۔ دھام نہچل نہکیوا اک درڑاویگا۔ تیری پچھلی پورب کیتی سیوا، دھرنی اپنے لیکھ لایگا۔ آگے دے کے امرت رس میوہ، امیوں رس آپ چواویگا۔ مالک خالق ہو کے وڈ دیوی دیوا، دین دنی دی آتما پرماآما آپ ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا آپ اکھواویگا۔ کرنی دا کرتا کار کھائیگا۔ نراکار نرویر ویس وٹائیگا۔ ساکار داتار اپنا رنگ چڑھائیگا۔ لہنا دینا میٹ محمد یار، چار یاری نال ملائیگا۔ موسیٰ رہے نہ کھئے ادھار، حضرت عیسیٰ جھولی آپ بھرائیگا۔ جو وید ویاسے لکھیا لیکھ اپار، اپرمپر پردہ آپ اٹھائیگا۔ جو نرگن نانک گیا اچار، سو لیکھا دھرنی دھرت دھول دھول تیری جھولی پائیگا۔ جو گوبند کہا نال کھنڈے دی دھار، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیگا۔ جس دا لیکھا لیکھ سکیا نہیں کوئی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تس نون سیس نوائیگا۔ اوہ کل کلکی لئے اوتار، کل کلیش تیرے اتوں مٹائیگا۔ تون بن ہتھان کراں کریں نمسکار، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ایکو دھار، دھرنی دھرت دھول دھول تیرا دھرم دوارا اک پرگٹائیگا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو کرکشیتر شہر نرنجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں ہتھیں بدھی ہونا غلام، غربت اندر نہ کھئے رکھائیگا۔ میرا صاحب سوامی آئے پرکھ امام، عملاں تون رہت نور الاہیا۔ میں سجدیاں وچ کراں سلام، نو نو لاگان پائیگا۔ دھر دا شبد آگمی سنان کلام، کلمہ جو کائنات تون باہر درڑائیگا۔ سچ سندیسہ ہر نریشا دئے پیغام، جس نون پیغمبر سیس نوائیگا۔ اوہ انت اخیر بے نظیر اپنے ہتھ رکھ انتظام، انتقام لئے خلق خدائیگا۔ میرا صدق صبوری والا

ہووے اک ایمان، عملان توں رست دئے سمجھائیا۔ کِریا کرے سِری بھگوان، ہرِ کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ سوامی اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میں جھکاں اوس ماہی، جو محبوب اک اکھوائیا۔ جس دے پیغمبر بنے پاندھی راہی، رہبر اکو نظری آئیا۔ اوہ انت ہونے میرا سہائی، صدی چودھویں جس نون سِیس نوائیا۔ پیغمبر جس دی چرن دھوڑ لاؤن شاہی، مستک قدماں نال چُھپائیا۔ اوہ داتا دیاوان بے پرواہی، الکہ اگوچر اگم اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا انت دئے مُکائی، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے لیکھے لاؤنا گوبند والا ڈھٹیا سؤ ڈھائی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کوڑ کِریا میرے اتوں کرے صفائی، صفحہ ملیچھان دئے اُٹھائیا۔ اکو نام ڈھولا سوہلا دئے سُنائی، انراگی راگ درڑائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم پردہ دئے کھلائی، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہی، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو کُرکشیتر شہر سردول سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا صاحب سوامی انتر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ویکھن پائے نہ کوئی اُتے کگن گگنتر، پُریاں لوآن توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بنائی بنتر، گھڑن بھنہار اک اکھوائیا۔ جس دے نام کلمے منتر، جگ چوکڑی ڈھولے صفتان والے گائیا۔ اوہ سوامی انترجامی میرا کنتوبلا کنتن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جو دیوے مان وڈیائی بھگتن سنتن، ستگر شبد ہونے سہائیا۔ سو کلجگ لیکھا ویکھے جیو جنتن، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہرِ، دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب پرم پُرکھ بدھاتا، ہرِ کرتا اک اکھوائیا۔ جو میٹے کلجگ رین اندھیری راتا، رُٹری ست دھرم مہکائیا۔ آتم پرما تم جوڑے ناتا، بھگت بھگونت اپنا رنگ رنگائیا۔ دو جہان بن کے پتا ماتا، سنت سہیلے اپنی گود ٹکائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پاتا، گُرمکھ گُرسکھ اکو رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا سِری بھگوانا دیوے داتا، داتا دانی آپ اکھوائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے گاتھا، گہر گمبھیر

بے نظیرِ انتر پردہ دئے چُکائیا۔ کِرپا کرے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں اُس نوں ٹیکاں ماتھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جو آتم پرما تم سب دا جوتی جاتا، جاگرت جوت نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، دھرنی کہے میری پورن کرے آسا، آسا منسا تمنا خواہش پُرکھ ابناش اپنے وچ ملائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو تھنیر شہر گرمیچ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوؤ جن بھگتاں کر دے اگھے، جو اُستت تیری رہے گائیا۔ مان دوا دے وچ کلجکے، جوگ جُگت اپنی اک درڑائیا۔ اوہناں دیپک کدے نہ بوجھے، جُگ چوکرئی ہوئے رُشنائیا۔ تیرا گھر سوامی اکو سوجھے، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ چرن پریتی وچ رہن رُجھے، نیترا اکھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ انت بھیو کھول دے گجھے، پردہ آتم پرما تم اٹھائیا۔ میں خوشی ہوواں دھرنی دھرت بسدھے، بھجّاں واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست سچ سچ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ جن بھگتاں کایا منڈل کر راس، گھر گھر اپنا کھیل وکھائیا۔ نج آتم وس پاس، کروٹ اپنی آپ بدلائیا۔ چرن پریتی وچ کر داس، داسی داس روپ بدلائیا۔ لیکھے لا پون سواس، ساہ ساہ سمائیا۔ گھر کھیل وکھا گگن گگنتر پرتھی آکاش، منڈلاں پنڈھ مُکائیا۔ کوڑ وکارا کر ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے پیار دی سدا رہے پیاس، پرتھم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ جن بھگتاں اندر سُہا دے رُت، رُتری دھرم دھار مہکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بُت، بُتخانے وجے ودھائیا۔ کِرپا کر ابناشی اچت، چیتن سُرتی آپ جگائیا۔ سچکھنڈ نواسی اپنے بنا دلارے سٹ، اپرادھی رہن کھئے نہ پائیا۔ مہربان ہو کے تھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، سچ وست دے دے سچ سچ، سنجم اپنا اک سمجھائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی مت نو پند چے ضلع کرنال پچن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو تیرے بھگت ہون پتونت، پت پریشور دیا کمائیا۔ پیارے ہون ساجن سنت، ست وچ سہائیا۔ گرمکھ گاؤندے ہون منت، تیرا نام سُنائیا۔ گرمکھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار بن سنکت، سکلا سنگ بنائیا۔ دینی وڈیائی وچوں جیو جنت، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرنی بہسمنت، بہسمر اپنا روپ وٹائیا۔ تیرا کھیل جگا جگت، جگ کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ لہنا دے دے انت، انتشکرن کر صفائیا۔ سب دی مولے رت بسنت، پت ٹہنی پھل آپ بنائیا۔ دھرم دی بنا دے بنت، گھڑن بہنہار تیری سرنائیا۔ میں بینتی کران وار انت، انک کل گن تیرے رہی گائیا۔ ٹوں داتا دانی بڑا دھن ونت، دیونہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی سچ نام ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بہنڈارے بہر، توٹ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے گھر، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ پوتر بنا دے سر، سروور اک سہائیا۔ دُرمت میل دُور کر، ہر پردے اندر کر صفائیا۔ نہیہو چکا ڈر، بھ رہن کھئے نہ پائیا۔ مانس جنم جان تر، ادھ وچکار نہ کھئے رڑھائیا۔ اکو سہنجنا تیرا دے در، در دروازہ دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں پوتر کردے انتشکرن، کرنی دے کرتے دیا کمائیا۔ بھ چکا دے مرن ڈرن، جنم مرن وچ کدے نہ آئییا۔ اکو منزل چڑھن، درگاہ ساچی جان چائیں چائیا۔ ترے گن آگ وچ نہ سڑن، مایا ممتا نہ کھئے ہلکائییا۔ آتم پرما تم ڈھولا پڑھن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ٹوں سوامی خالق نرائن نرن، نہ ہر اپنے رنگ رنگائیا۔ ٹوں کرتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جو تیری لگے سرن، سرنگت دینی سرنائیا۔ اوہ سنت سہیلے ترن، گرمکھ پار لنگھائیا۔ جنہاں گرمکھ تیرے چھوہے چرن، چرن کول دینی وڈیائیا۔ لیکھا پورا کرنا سپس دھڑن، پنج تت دا لیکھ مکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ٹوں کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ کرنہار، نرنکار اک اکھوائیا۔

❖ ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند آمین ضلع کرنال ٹھاکر سنگھ دے گرہ ❖

دھرنی کہے پرہو چار جگ دے شاستر کرن پکار، پنے پنے سوامی انترجامی در تیرے سیس نوائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر ساڈا ربیا نہ کھئے پیار، پینا پریم پاربرہم پروردگار تیری اوٹ تکائیا۔ نو ست برہم مت تتو تت گئی ہار، دھیرج جت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے صاحب سمرتھ تیری مہا اکھ رسنا جہوا سکے نہ کھئے اچار، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ میں بسدھا ہو کے نیتروواں زارو زار، ظاہر ظہور تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پا سار، مہاسارتھی اپنا پھیرا پائیا۔ ہونانی ڈگی ہر کے دوار، دوئے جوڑ سیس نوائیا۔ میری رکھ پت نرنکار، نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ میں چرن دھوڑی مستک لاواں چہار، شہنشاہ پرہ تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میں پرہ آسا رکھی، نتانی ہو کے سیس نوائیا۔ مہربان محبوب تیرا درس کران اگھی اکھیں، بن لوٹنا نظری آئیا۔ میں دھرم دھار دی بنان پنجان تتاں توں تیری سخی، کاہنا دے کاہن تیرے چرناں سیس نوائیا۔ میری ڈنداوت بندنا منظور کریں بنان دو ہتھیں، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ ٹوں ستگر داتا گہر گمبھیر سمرتھی، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ میرے محبوبا میں تیرے ستھر لٹھی، یارڑا گوبند گیا جنائیا۔ برہوں ویراگن ہو کے نو نو چار پھراں نسی، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر تیری انتظاری، ظاہر ظہور تیرا اگما راہ تکائیا۔ میں تیری خادم ہو کے کران خدمتگاری، نو نو لاگان پائیا۔ ٹوں شہنشاہ میری سیکداری، حکم سندیسہ دینا چائیں چائیا۔ میں دوئے جوڑ کران نمسکاری، دھوڑی خاک رمائیا۔ میرے صاحب سوامی جاواں بل بلہاری، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ ٹوں نیگی کر اجیاری، اجالا دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ میں تیرا اکو لاواں جیکاری، ڈھولا اک سنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں پُرکھ اکالے آئی تیری واری، وارتا سب دی ویکھ وکھائیا۔ در ٹھانڈے عرض گزاری، گزاریاں وچ دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سچ درباری، دھر دربارے میری آسا پور دینی کرائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند آمین ضلع کرنال جگتار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے انتر پردا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میرے نیتراں تک لے بن پانیوں ہنجھو کردا، بن نیناں چہہر لائیا۔ میں تیرا کھیل تگاں چر دا، جگ چوکڑی گئے وائیا۔ ٹوں مالک خالق گھر تھر دا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ مینوں سہارا تیرے پر دا، پیا پریم تیری اوٹ تکائیا۔ بن تیری کیرپا جگ چوکڑی گیڑا کدے نہ گڑا، پاندھیاں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کلجگ لہنا دینا صدی چوڈھویں مؤل نہ (نہڑدا)، عدل انصاف ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں آسا رکھی اوہ، اوڑک دھیان لگائیا۔ تیری سن کے اگمی سو، سو پُرکھ نرنجن لئی انگڑائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیری دھارا جاواں ہو، ایکنکار تیرے روپ وچ سائیا۔ آد نرنجن تیرا روپ درسواں لو، بنا لوئناں ڈگمگائیا۔ اناشی کرتے تیرا سہنجنا ہووے موہ، محبت سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ سری بھگوان تیرا میرا بھیو رہے نہ دو، دتیا بھیو مٹائیا۔ پاربرہم تیری دھارا آپے جاواں ہو، ہوکا دے کے حق سنائیا۔ تیرے چرن کول بنا چرناں توں جاواں چھوہ، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں مانگت منگہاری، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ مہربانا میرے اُتے کیرپا دھاری، کیرپاندھ تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا کریں خواری، خالص اپنا نام پرگٹائیا۔ سریشی دریشی کریں نہ کھئے وبھچاری، کوڑ گکرم دا لیکھا دینا مکائیا۔ ہووے ہنگتا کڈھ بیاری، تن وجود روگ رہے نہ رائیا۔ ساچے نام دی بنا رسنا رس دے دے خُماری، امیوں رس اپنا نام چوائیا۔ جوتی جوتی تیری جوت ہووے اجیاری، دیئے باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں در تیرے دی پنہاری، پُنه سیو کمائیا۔ چوتھے جگ کلجگ اتم میری پا ساری، مہاسارتھی اپنا پندھ مکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو ست دے اک ادھاری، دھیرج دھرواس جگت بندھائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیرا اکو ہووے جے جیکاری، نام ڈھولا سوہلا اک درڑائیا۔ میری انت کنت بھگونت پیج جاویں سواری، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست پُرکھ نرنجن تیری آد جگاد سدا سکداری، سیس جگدیش سکے نہ کھئے اٹھائیا۔

* ۳۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند مانگا سرائے ضلع امرتسر سرجن سنگھ دے گره *

دھرنی کہے چیت تیرا پروشٹا تیس، ترے گن توں باہر دیاں جنائیا۔ کھیل تک ہر پیس اکیس، سرگن زرگن دھیان لگائیا۔ کی حکم سندیسہ دئے حدیث، حضراتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے موسیٰ عیس، محمد احمد نال ملائیا۔ جس صاحب دے سیس تے چہتر جھلے ہوئے جگدیش، جگدیشور دھردرگاہیا۔ اُس نوں زرگن دھار سب نے کہنا اوتار چوہیس، چوہیسا اگم اتھاہیا۔ جس دی سب نے کیتی تصدیق، شہادت نام کلمے والی بھگتائیا۔ زرگن سرگن سارے رہے اڈیک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دے وچ حق ہووے توفیق، تحفہ نام دئے ورتائیا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا جانے لاشریک، پروردگار نور الاہیا۔ جس دی صفتاں والی سارے کرن تمہید، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حکم دی اک تاکید، تائید وچ سارے سیس نوائیا۔

* ۳۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند مانگا سرائے ضلع امرتسر مہندر سنگھ دے گره *

دھرنی کہے میں صاحب تیتھوں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ کیرپا کر میرے نرائن زرنکاری، زرویر تیری سرنائیا۔ میں جگ چوکرئی پنہاری، نت نت سیو کھائیا۔ کلجگ کوک کراں پکاری، پنے پنے سیس نوائیا۔ تڈھ بن دے نہ کھئے سکداری، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں گنٹ زین اندھیاری، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ محمد مشورہ کرے نال چار یاری، ابویقر اعلیٰ دئے صلاحیا۔ صدی چوڈھویں کس بدھ ہووے امت خواری، خیرخواہ نظر کھئے نہ آئیا۔ آیت شرائط قرآن مجید بن اکھراں کرے پکاری، کوک کوک سنائیا۔ عیسیٰ نگاہ رہیا ماری، درگاہ ساچی نین اٹھائیا۔ موسیٰ کھیل تک کے ہوئے بلہاری، واہوا تیری بے پرواہیا۔ بل باون دی پوری کر انتظاری، جو بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری نو نو نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن کھئے نہ پاوے ساری، پاربرہم پت پریشور اک تیری سرن تکائیا۔

* ۳۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند مانگا سرائے ضلع امرتسر اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ میں کی دساں تیرے در، سچکھنڈ کی جنائیا۔ ٹوں آ کے ویکھ میرا انوکھا گھر، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پینڈا پنہہ مکائیا۔ نو ست تیرا بھے ربیا نہ ڈر، بردے ہر تینوں سکے نہ کھئے وسائیا۔ میں ویراگن دکھڑے رہی جر، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، جگدیشے چوبیسے تیری آس رکھائیا۔ بن تیری کیرپا جیوت رہی مر، مر جیوت روپ نہ کھئے درسائیا۔ مہربانا سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ چرن دھوڑ نھا دے اپنے سر، سروور ایکو ایکنکار دینا وکھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی تیرے سہارے جاوے تر، تارنہار ایکنکار تیری وڈیائیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا مینوں پھڑا دے اپنا لڑ، پلو دھر دے گنڈھ پوائیا۔ میری دروہی ڈبائی، کلجگ کوڑی کیرپا پٹ دے جڑ، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ ہر گھٹ اندر پُرکھ اکالے جاواں وڑ، کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سو بلا ڈھولا جیو جنت سادھ سنت جان پڑھ، جگیا سوآں آس پوری دینی کرائیا۔ میں مانگت ہو کے منگان تیرے دوارے کھڑ، بن ہتھان جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری چرن سرن سرنائے جاواں پڑ، پر پُرکھ دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔

* ۳۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند مانگا سرائے ضلع امرتسر چرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ میرے اُتے نرگن دھار ہو پرگٹ، پرگنا دین دنی ویکھ وکھائیا۔ سچ نام دا کھول اکو ہٹ، ہٹوانا ہو کے دے ورتائیا۔ دھرم دی دھار دس دے تٹ، کنارہ اکو اک جنائیا۔ ڈرمت میل دے کٹ، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ مینوں نظری آوے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹ، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ شبد انادی لا سٹ، سوئی سرت جگت جگائیا۔ امرت آتم نجہر جھرنیوں دے جھٹ، مہربان مہر نظر تکائیا۔ جھگڑا میٹ دے تے اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ٹوں صاحب اک سمرتھ، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ میں تیرے چرن کولان جانا ڈھٹھ، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔

دھرنی کہے میرے مالک خالق پرتپالک محمد دا لیکھا برس برسی رہ گیا اٹھ، پاندھی کِس بدھ بیٹھے اپنا پندھ مُکائیا۔ چوڈاں طبقاں مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا ایکا بھیو کھول کے دس، دہ دِشا توں باہر اپنا حُکم دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، آتم پرما تم بچش دے رس، رسنا رس لَین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

۳۰ * چیت شہنشاہی سمت نو پند مانگا سرائے ضلع امرتسر جسونت کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری بینتی کر قبول، قبل از دیاں جنائیا۔ تیرے چرناں دی لا کے دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ تیرے پیار دا ہووے اک اصوُل، اصل وصل یار دینا سمجھائیا۔ تُوں مالک کنت کنتوہل، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جے تیری دُنیا گئی بھول، اہل لے سمجھائیا۔ آد دا آتم تیرا موُل، اصل دا اصل ویکھ وکھائیا۔ سچ دھرم دا سچ دس اصوُل، کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔ دھرنی کہے میں دھرم دا جھولا لوں جھول، جھلک اپنی دینی وکھائیا۔ تینوُن جھکدا دسدا شنکر ہتھ پھڑ ترسول، وشن برہما سیس نوایا۔ تیرا حُکم کامل مُرشد سدا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، لہنا دینا (پورا) کر پیغمبر رسول، رسم وچ اسم اپنا دے سمجھائیا۔

۳۰ * چیت شہنشاہی سمت نو پند مانگا سرائے ضلع امرتسر پریم سنگھ دے گرہ *

چیت کہے دھرنی میرا پروشٹا تیس آخیری، اکھاں والیئے بنا اکھاں توں دیاں جنائیا۔ نگاہ مار کے تک لے مالک بے نظیری، جو جگ نیتر نین نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا نام کھنڈا دو جہاناں برہمنڈاں پھرے میٹے تیری دلگیری، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ اوہ امام اماما شاہ سلطانا لیکھا جانے شاہ حقیری، حقیر حقیراں ویکھ وکھائیا۔ اُس دے کول آد انت جگا جگنت جگ چوکڑی تقدیری، تقدیر اپنے وچ پرگٹایا۔ جس انت کنت بھگونت شرع دی کنتی زنجیری، شریعت دا لیکھا دے مُکائیا۔ اوس دا حُکم سُن لے دھرنی تے شبدي دھار

تحریری، جس دا لیکھا نہ کھئے بدلائیا۔ اویدی کوئی بُدھی والی رسنا جہوا نال نہیں تقریری، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نے تیرے اُتے
 نوں جگ دی کرنی تعمیری، طمع کلجگ کوڑ دئے مٹائیا۔ سو ستگر شبد گہر گمبھیری، گور اک اکھوائیا۔ جس دا سندیسہ قبراں توں
 باہر دتا کبیری، کایا کعبیاں نال جنائیا۔ اوہ مہربانا نوجوانا تیری انت میٹے دلگیری، چنتا غم رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی تیری لیکھے لائے نرمانتا والی فقیری،
 فقرہ اکو اک اپنا نام درڑائیا۔

* پہلی وساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * ❀

ستگر شبد شبیدی دھار رہیا اکھ، پن اکھ حرف حرؤف جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اوتار پیغمبر گرواں دی لے کے راکھ،
 رکھنیاں اپنیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچکھنڈ دوارے پرہو دے چرناں بھیٹ کر پہلی وساکھ، دو ست تین گوبند انک دئے گواہیا۔ پھیر
 کیرپا کرے الکھنا الاکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس دا درشن کراں ساکھ، ساکھیاں سوہا پائیا۔ اوہدا بھیو ابھیدا نج نیتر جائے بھاکھ،
 جگت بُدھی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے
 ستگر شبد میرے میتا، مٹر دُھر دے دیاں جنائیا۔ میں تیرے حکم دی منان ریتا، ریتوان تیری سرنائیا۔ جو حکم مہربان اگھے کیتا،
 سندیسہ دتا درڑائیا۔ اُس میرا سینہ ٹھانڈا کیتا، اگنی تت بچھائیا۔ میں نور نورانہ تگاں ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی دھیان لگائیا۔ اوتار
 پیغمبر گرو کھیل تیرا توں صاحب میرا جگدیشا، جگدیشر تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا حکم فرمانا اگم حدیثا، حضرتان توں باہر سنائیا۔ میں
 شکرانے وچ نواواں سیسا، در تیرے دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری
 سرنائیا۔ دھرنی کہے میں مقبرے ویکھاں بھومی شمشان، شبے روز دھیان لگائیا۔ توں کیرپا کریں میرے سری بھگوان، بھگون تیری اوٹ

تکائیا۔ سچ دا سوامی ہونا نگاہبان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں سب دی خاک تیرے چرن پہنچاواں آن، آنک کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔
 تُوں لیکھے لاؤنی کرنی پروان، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ دُھر دا شبد میری کرے پہچان، بے پہچان دینی وڈیائیا۔ میں بُدھ ہین آنجان،
 دھرنی رہی سُنائیا۔ تُوں مالک سِری بھگوان، وڈ دا تا اگم اتھاییا۔ تیرا کھیل جُگ جُگ وچ جہان، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری
 سیو کھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر تُوں سب تُوں دتا مان، نیناں ہو سہائیا۔ ہُن کلجگ ویکھ مار دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے دھرم
 دا رہیا نہ کھئے نشان، نشانہ کوڑ جگت جھلائییا۔ چاروں کُنٹ شرع شیطان، شریعت کرے لڑائییا۔ ثابت رہیا نہ کھئے ایمان، عملان وچ نہ
 خلق خُدائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تن
 وجوڈان بنیاں مڑھیاں، ماٹی خاک خاک سہائیا۔ مینوں یاد پچھلیاں بیتیاں جُگان دیاں گھڑیاں، ویلا وقت بھل کدے نہ جائیا۔ تیریاں
 کھیلاں تکیاں بڑیاں، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تیری سرن سرنائی پڑیاں، نو نو لاگاں پائیا۔ میں ویکھیاں جگت جہان دیاں گڑھیاں،
 گھرانے کھوج کھوجائیا۔ تیریاں دھاراں وچوں سنسارا پُرکھ اکال تے سچکھنڈ دوارے چڑھیاں، تھر گھر اپنا آسن لائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائییا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے پیغمبران دیاں لاشاں تک لے وچ قبران،
 کعبیاں دے مالک نظر کھئے نہ آئییا۔ میں بیٹھی وچ صبرا، صبر صبوری میرے وچ رکھائییا۔ کون ویلا میرا سَتگر شبد آوے شیر برا، بھبک
 اکو نام لگائییا۔ ڈہائی دیوے محمد والا مقبرہ، دروہی دروہی تیرا دھیان لگائییا۔ کون ویلا میرا محبوب نُور الہی آوے اُتوں امبرا، امام اماما
 وِس وٹائییا۔ جس دا لیکھا دو جہان ہونا جبرا، جبرائیل جس دے سندیسے فرمان گیا درڑائییا۔ اُن دین مذہب دے ویکھنے کُنہے جگت
 والے ٹبرا، خانیاں پھول پھولائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلائییا۔ دھرنی کہے پرہو
 میرے اُتے سڑ گئیاں گرواں دیاں لاشاں، تن سریر نظر کھئے نہ آئییا۔ میریاں سدھراں تک لے اندر دیاں آساں، آسا کی رکھائییا۔ تُوں
 ویکھنہارا جُگ جُگ تماشا، پرہ تیری بے پرواہییا۔ نگاہ مار لے اُپر آکشا، آکشا آکشا پھول پھولائییا۔ میرے اُتے دھوڑی خاک رہی نہ
 ماشہ، جُگ چوکرئی مٹی مٹی وچ سہائیا۔ میں اکو جان دی تیرا دوارا ساچا ہاٹا، ہٹوانا اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے مٹی خاک نہ رہیا نشان، سوگندھ کھا کے دیاں
 جنائیا۔ ٹوں مالک سری بھگوان، بھگون تیری بے پرواہیا۔ تیئی اوتار نہ دسن جہان، عیسیٰ موسیٰ محمد نظر کھئے نہ آئیا۔ دس گرو تن
 وجود کھیل تکے نہ کھئے انسان، ستمکھ سوہیا کھئے نہ پائیا۔ میں خوشیاں وچ تیرے چرن کراں پرنام، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے مالک
 خالق پرپالک ٹوں داتا گن ندھان، گہر گمبہر تیری وڈیائیا۔ میری بینتی کر پروان، پریم پُرکھ تیرے آگے سیس جھکائیا۔ تیرے اوتار
 پیغمبر گرو تیرا روپ جوت مہان، جوت جوت وچ سہائیا۔ سچکھنڈ دواویوں سب نوں کر سوادھان، آپ اپنے وچوں پرگٹائیا۔ حکم
 سندیسہ دے نوجوان، نوبت اپنا نام سُنائیا۔ میں نانی کوچھی کملی تیرے چرن کراں پرنام، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے مٹی خاک رہی نہ مات، ماتر بھومی ہو کے
 دیاں جنائیا۔ سچ وست نہ کوئی دات، داتے دانی نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں سب دی آپے پُچھے وات، واتا ورن تک خلق خُدا ئیا۔ اوتار پیغمبر
 گر تیری جوت تیرے وچ کر گئی واس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ نگاہ مار لے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری سُن
 لے آگئی آس، آساوند ہو کے دیاں جنائیا۔ ٹوں داتا دانی سرب گنتاس، گنونت اک اکھوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھات، پریم پُرکھ وڈ
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی تیری
 سُنی پُکار، جو پُنے پُنے دتی سُنائیا۔ میرا کھیل ویکھ اپار، اپرپر ہو کے دیاں جنائیا۔ سچ دھاروں پرگٹ کر پیغمبر اوتار، گرو گر شبد
 نال اُچائیا۔ اُٹھو ویکھو دین دنی اپنا سنسار، لوک مات دھیان لگائیا۔ جو نام کلمہ اکھراں والا آئے اُچار، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ جو
 سندیسہ دے کے آئے متر پیار، سیج یارڑا اک ہنڈھائیا۔ جو بخشش کر کے آئے انت اپار، دھیرج دھیر دھرائیا۔ کیوں تہاڈے نام کلمے والے
 ہونے گوار، من مت بدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ست دواویوں سب نوں آپ اُٹھال، بن تتاں لین انگرائیا۔ اج وساکھی والا دن پُرکھ اکالے
 سب نوں دے وکھال، نو کھنڈ ست دیپ لکیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں تہاڈے نام کلمے والے ہونے کنگال، وست سچ جھولی نظر نہ آئیا۔
 کیوں پھل نہ لگا کایا ڈال، تن وجود حق محبوب تیری وجدی نہ مات ودھائیا۔ اُٹھو ویکھو نوجوان مرد مردان اپنے مندر مسجد مٹھ

شودوالے دھرمسال، گرو دوار چرچاں پھول پھولائیا۔ پھڑ کے وکھالو اپنے سکھ مُرید جو بنے تہاڈے لال، لالچ دین دُنی والا تجائیا۔ کِس
 کِس دا تُساں توڑیا جگت جنجال، جاگرت جوت کون رُشنائیا۔ پہلے پر وشٹے سارے اٹھ اٹھ کرو بھال، نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ پھولو
 چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں دھرنیئے ہونا
 حُکران، حُکم اگم جنائیا۔ سچکھنڈ دوار کراں دھیان، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ جتھے جوت سِری بھگوان، بھگوان مل کے اپنا آسن لائیا۔
 جتھے دین مذہب دا نہیں کوئی نشان، ذات پاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام کلمہ وکھری نہیں کلام، سولے ڈھولے نہ کھئے جنائیا۔ میں جوت دی
 دھار کراں سوادھان، سارے لو انگریزائیا۔ کیوں دھرنی اُتے ہویا کوڑ پردھان، دیناں مذہبناں والیو ویکھو چائیں چائیا۔ کیوں ہر گھٹ اندر
 وڑیا شیطان، شرع چھری والی چلائییا۔ کیوں نہیں دھرم رہیا ایمان، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ کیوں نہیں پار اُتردے جیہڑے گاوندے سیتا
 رام، رادھ کرشن کرشن وچ نہ کھئے سمائیا۔ کیوں اللہ گاڈ والے ہندے نہیں درگاہ ساچی پروان، جیہڑے رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ کیوں نہ
 ستنام والے ست وچ سمان، واپگرؤ فتح والے فتح دا ڈنک وجائیا۔ کیوں گھر گھر اندر کایا مندر تہاڈے ہندیاں کلجگ پھرے شیطان، کام
 کرودھ لوہ موہ بنکار نال ملائییا۔ سچکھنڈ نواسیو سارے اٹھ کے مارو دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اکھ ٹکائیا۔ پھیر اپنا اپنا بنا
 زبان توں دیو بیان، بنا قلم سیاہی توں لیکھ دیو درڑائیا۔ اجّ وساکھ دا پروشٹا پہلا گوبند دی وساکھی دا دو سو تہترواں سال، دو ستّ
 تین لیکھا گنت گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈا وڈائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھو
 کھیل پرہو پرہ آپ، کی کرتا کار کھائیا۔ چار جگ دا تکو جاپ، اکھراں والی صفت وڈیائیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی اندر ودھیا پاپ، کوڑ
 گکرم ہویا ہلکائیا۔ کیوں ترے گن مایا چڑھیا تاپ، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ کیوں آتم پرما تم تٹا نات، پارپریم برہم وچ نہ کھئے سمائیا۔ کیوں
 جھگڑا پیا ذات پات، کیوں دین مذہب کرے لڑائیا۔ کیوں تہاڈے اتوں اٹھ گیا وشواس، وشیاں وچ تہاڈے سکھ مُرید تہانوں گئے بھلائییا۔
 کیوں نہیں دھرم دی کیسے تن رہی پوشاک، کلجگ کپڑ کوڑ ہنڈھائییا۔ کیوں نہیں رُوح بُت بھوئے پاک، پتت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ کیوں نہیں
 بجر کپاٹی کھلیا کایا اندر تاک، ترے دھاتو توڑ تڑائیا۔ کیوں نہیں شبد اگما نچ آتم سنایا اپنا واک، انادی دھن کر شنوائیا۔ کیوں نہیں امرت

رس نال مٹایا سنتاپ، نجہر جہرنا آپ جہرائیا۔ کیوں نہ تہاڈا سرت شبد دا بنیا ساچا ساک، سجن سین اکھوائیا۔ کیوں نہ نام گھوڑے چڑھائے گرمکھ راک، دو جہاناں پار کرائیا۔ کیوں نہ سچکھنڈ دوارے مکائی واٹ، چوراسی پندھ مکائیا۔ نگاہ مار لو اپنے مذہب مذہب مذہباں والے گھاٹ، تٹاں کیناریاں پھول پھولائیا۔ محمدا تک لے اپنی واٹ، صدی چوڈھویں اکھ اٹھائیا۔ موسیٰ اٹھ کھلو اپنی اتوں کھاٹ، کھٹیا کم کیسے نہ آئیا۔ عیسیٰ اٹھ کے کر لے ٹاک، ویہویں صدی نین اٹھائیا۔ نانک بھوکھت تک لے واک، جو بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ گرو گوبند جو بن رسنا جہوا دتا اکھ، اکھراں توں باہر شنوائیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ اکالا دین دایالا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ دھن سُبھاگ دہاڑا سُنہنجا ہووے پہلی وساکھ، رُڑی مات مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ وساکھ کہے میں آیا اُتے دھرنی دھرت، دھول دھول والیو دیاں جنائیا۔ میرا سوامی نرگن دھار میرے نال آیا پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی گر اتار پیغمبران نال شرط، شرع والیاں لے جگائیا۔ اوہ کھیل کرے اُتے عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ جس دا سُنہنجا ہونا برس، برسی پیغمبران دے درڑائیا۔ جن بھگتاں کرے ترس، رحمت آپ کھائیا۔ دیناں ونڈے درد، دُکھیاں بھٹے سہائیا۔ دھرنی سُنے عرض، داتا دُھردرگاہیا۔ سب دا لاہوے قرض، مقروض لیکھا دے چُکائیا۔ جس دا کھیل ہونا اسچرچ، اچرچ لایلا آپ ورتائیا۔ اوہ بن مردانہ مرد، نرگن دھار بیٹھا ویس وٹائیا۔ جس چُھری میٹنی شرع دی کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ وساکھ کہے میں خوشیاں وچ آپ کران ارداسا، ستگر گوبند گوبند گوبند گوبند آکے جنائیا۔ تیرا کھیل اکم تماشا، جگت بدھی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیری مندل مندپ راسا، دو جہان وجے ودھائیا۔ تیرا نور جوت پرکاشا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاشا، گگن گگنتران وجے ودھائیا۔ میری اکو اگئی آشا، آساوند ہو کے دیاں سُنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سد وسیں بھگتاں پاسا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ نام جپاؤنا سواس سواسا، ساہ ساہ وچ سہائیا۔ اپنا بھيو کھلاؤنا خلاصہ، پردہ اندروں دینا اٹھائیا۔ نرگن نور کر پرکاشا، جوتی جاتے دُگمگائیا۔ نیج گھر سوامی کرنا واسا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں نوں دے کے جائیں بھرواسا، بھانڈا بہرم اندروں دینا بھٹائیا۔ ہرجن تیرا ہووے داسی داسا، سیوک ہو کے ساڈی سیو کھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ وساکھ کہے پرہو میں تیرے در دا منگتا، سوالی
 اک اکھوائیا۔ دین دنی بنا کے اکو سنگتا، ہنگ برہم بیو چکائیا۔ لیکھا مُکا دے بھکھ ننگ دا، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ بھنڈارا دے کے
 اپنے رنگ دا، لال گلالا دے چڑھائیا۔ جو تیرا ستگر شبد اشارہ کرے جنگ دا، حُکم حُکم نال سنائیا۔ ایہہ لیکھا گوبند دسیا پُری اند
 دا، اند اند وچوں سمجھائیا۔ جس ویلے پرکاش ہویا بنا گجری توں گجری دے چند دا، دو جہان کرے رُسنائیا۔ اوہ لیکھا جانے کھنڈ
 برہمنڈ دا، پُریاں لوآں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا ہووے ونڈدا، راتی سُنتیاں دے جاگدیاں کایا مندر اندر دے کُکائیا۔ پھیر کھیل
 ویکھے وربھنڈ دا، وربھنڈی بھنڈی آپے پائیا۔ پھیر نظارہ تے چند پرچنڈ دا، شبد کھنڈا نال اُٹھائیا۔ لیکھا جانے تو کھنڈ دا، ستاں دیپاں
 بھجے واہو دابیا۔ کیسے دا لیکھا پُور ہونا نہیں جہوا بئی دند دا، دامنگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ وساکھ کہے میرا سال ہونا جگت کھیل ارمبہ دا،
 میں خوشیاں نال سنائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چم دا، چم درشتی والے دینے لڑائیا۔ کیسے نوں بھروسہ رہنا نہیں اپنے دم دا، جیون سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ جگت ونجارا بنا چنتا غم دا، غم خوار ہو کے غمی نہ کھئے مٹائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلا پیارا ہونا برہم دا، جس برہم
 آتم پرما تم اپنا بیو کھلائییا۔ صدی چوڈھویں انت نشان مٹنا دھرم دا، ایمان رین کھئے نہ پائیا۔ دین دنی لہنا دینا لہنا اپنے کرم دا، کرم کانڈ دا
 لیکھا نہ کھئے مٹائیا۔ وساکھ کہے جن بھکتو میں گرمکھاں دے پریم واسطے جرم دا، جنم گرمکھاں دے ستگر جھولی پائیا۔ میرے کول لیکھا
 نہیں کیسے ورن برن دا، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس سہارا لینا تے اکو پُرکھ اکال سرن دا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ چرنودک لینا
 تے ستگر شبد چرن دا، دھوڑی دھولی بن مستک خاک رمائیا۔ جس مارگ لینا ستگر منزل چڑھن دا، اوہ نیوں نیوں ستگر آگے
 سیس نوائیا۔ اوہ لیکھا مُکا جائے اکھراں نوں پڑھن دا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ وساکھ کہے جن بھکتو میں تھادا میتا، مٹر پیاریو دیاں جنائیا۔ ستگر شبد شبد دھار دی ریتا، ریتی
 دین دنی ویکھ وکھائیا۔ جس نے لہنا دینا پُورا کرنا رام سیتا، رادھ کرشن اپنے رنگ رنگائیا۔ کلمہ کلام جس دی گائے حدیثا، حضرت
 جس نوں سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ وساکھ

کہے میں منگن آیا، میرے مالک حق محبوب۔ جن بھگتاں ناتا توڑ کے ترے گن مایا، گھر دکھا دے عرش عروج۔ تیری سرن اوٹ اک تکایا۔ لیکھا رہے نہ دتیا بہاؤ دوج۔ تیری مستک دھوڑی خاک رمایا، بھیو کھول دے اندروں گوجھ۔ وساکھ پہلی وقت سہایا، پرہ نرمل کر دے گرمکھاں بڈھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، اور دے نہ کھئے بن تَجھ تڈھ بن اور نہ دے کو، ہر کرتے پُرکھ اپار۔ ہرجن اٹھا سوئے، شبد بلوٹا اکو مار۔ دُرمت میل پاپاں دھوئی، پتت پاپی کر تیار۔ جن بھگت سہیلے تیرے جہے سارے ہوئے، آتم پر ماتم دے ادھار۔ تڈھ بن اور نہ دے کو، میرے کرتے پُرکھ کرتار۔ درگاہ ساچی دے ڈھوئے، در ٹھانڈے بخشنہار۔ ہرجن تیرے در کھلوئی، نو نو کرن نمسکار۔ نام دھاگے لے پروئے، وچھڑ نہ جائن وچ سنسار۔ سچ مُحبّت وچ موہے، مایا ممتا کوڑ نواری۔ جنہاں ستگر تیرے چرن چھوہے، لکھ چوراسی وچوں کرناں پار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار سچی سرکار۔ وساکھ کہے میں منگاں منگ اک، ایکنکار جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں من جائے ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک سب دے دے رمائیا۔ ہر ہردے اندر تیری ہووے سیک، دوسر آس نہ کھئے رکھائیا۔ جے کرم نہیں تے کرماں دا لیکھا دے لکھ، تیرے وچ وڈ وڈیائیا۔ تُو جٹ چھیمے جھیور بنائے سکھ، گوبند تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے آتم دھار سب دا بن پت، پت پریشور تیری اوٹ رکھائیا۔ بن تیری کرپا کلجگ کوڑی کرپا سکے کوئی نہ جت، فتح ڈنکا نہ کھئے وجائیا۔ میرے سوامی صاحب جن بھگتاں نوں جاگدیاں ستیاں زرگن دھار ہو کے دس، بن اکھاں تون نج نیتر نظری آئیا۔ ویکھیں کتے کلجگ نہ دیویں پٹھ، کروٹ نہ لینی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ وساکھ کہے پرہ دے دے نائیاں مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں دیونہار سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ ایہ پچے تیرے نادان، بالی بڈھ اکھوائیا۔ کلجگ سب دے اندر وڑیا شیطان، سب دا لیکھا اپنی کرپا نال پورا دے کرائیا۔ تُوں مہربان نوجوانا مرد مردانہ دو جہاناں میری بینتی کر پروان، پروانا ہو کے اپنا آپ تیری بھیٹ کرائیا۔ تُوں سورپیر سلطان نوجوان، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ تیری کلمیاں تون باہر کلام، بنا زبان تون تیرا شبد ہوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن اوئے جگت آون والیا وساکھا، گھڑیاں

منٹاں والیا تینوں دیاں جنائیا۔ بھگتاں دا جُگو جُگ دا راکھا، نِت نِت سیو کھائیا۔ جنہاں میرا مٹیا آکھا، میں اوہناں دے اندر وڑ کے اپنا
 جھٹ لنگھائیا۔ پر یاد کر لو میری جُگ جُگ دی وکھری بھاشا، جگت و دیا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں پہلوں اپنے پریمیاں دے اندر اپنے پیار
 دی پرگٹ کردا آسا، پھیر اپنے نال ملائیا۔ پھیر دے کے بھرواسا، دھیرج دینا دھرائیا۔ پھیر نام جپا کے ساچا، سچ سچ نال جُڑائیا۔ بھاگ
 لگا کے کایا ماٹی کاجا، کنچن گڑھ دیاں وکھائیا۔ جدوں تگُو گُرمکھو تہاڈے لُوں لُوں اندر ہووے راجا، رچنا شبد دھار وکھائیا۔ انت لگے
 نہ کھئے آچا، کلجگ اگنی نہ مُول جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جن
 بھکتو تہاڈا سہنجنا و ساکھ دباڑا، پہلے پر وشٹے ملے وڈیائییا۔ تہاڈا منظور ہویا پوریلے جنم دا کڈھیا ہاڑا، لیکھا لیکھے وچوں جنائیا۔ تہانوں
 جانا پیا نہیں جنگلاں جوہاں وچ اُجاڑاں پہاڑاں، ٹلیاں چوٹیاں اُتے آسن لائییا۔ تہانوں کڈھنا نہیں پیا پسینہ گاہڑا، جل دھارا نہ کھئے پھرائیا۔
 اگنی وچ تن کیسے نہ ساڑا، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائییا۔ کِرپا کر کے ستگر شبد سٹح مل گیا دُھر دا لاڑا، جو آتم اپنی آپ لئے پرنائیا۔ اگنی
 پوہ نہ سکے تتی ہاڑا، تتوت نہ کھئے تپائییا۔ تہاڈے گھر سوامی ساچا لائے آکھاڑا، بن گویا کابن سرتی شبدی ناچ نچائییا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میں بے دوشی، دوش نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری
 سرِشٹی جگت وکار وچ ہوئی مدبوشی، ہوش اپنی گئے بھلائییا۔ میں بڑا چر رکھی اپنے ہوٹھاں دے اندر خموشی، بل سکی نہ مُول بلائییا۔
 مینوں کوٹن کوٹ دس کے گئے جوتشی، جوتش وچ دھیان لگائییا۔ صدی چوڈھویں انت سب دی مت ہونی ہوچھی، ہوشیاری نال
 ویکھنا تھانوں تھائییا۔ جھگڑا پینا کایا ماٹی پوشی، پیشین گوئیاں دین گواہییا۔ میرے مہربانا میں ایہہ کتھا کہانی کدے نہ سوچی، سمجھ
 وچ سمجھ نہ کھئے بدلائییا۔ مینوں اشارہ دتا سی رُوداس چارے موچی، ساڈھے تِن ہتھ اپنی ونڈ ونڈائییا۔ کبیر جُلاہا کہہ کے گیا سی ہتھ
 وچ پھڑ کے کوچی، ٹٹیاں تندار گنڈھ پوائیا۔ دھرنی تیرے اُتے کلجگ گھڑی آؤنی اوکھی، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ متر دوست اک
 دوجے دے ہونے دوکھی، سجن سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ اُس ویلے اک پُرکھ اکال دی رکھیں اوٹی، دھیان اکو اک رکھائییا۔ جیہڑا سب دی
 چڑھ کے بیٹھا چوٹی، چوٹا ہو کے ویکھ وکھائییا۔ اُس دا پرکاش ہونا نرمل جوتی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جن بھگت بنانے اپنے گوتی،

گوتم دی آسا پور کرائیا۔ گرمکھاں دھار رہن نہ دیوے سوتی، ستیاں لے جگائیا۔ اوہ لیکھا جانے لوک پرلوکی، چوڈاں طبقاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں دھر دی دساں گاتھ، ست ست درڑائیا۔ جن بھگتو تھادے دھر مستک ویکھے ماتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جس تھادا جیون چلاؤنا راتھ، رتھ رتھوہی اک اکھوائیا۔ اوہ صاحب پُرکھ سمراتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بھوئے سہائی اناٹھاں ناتھ، دیناں گلے لگائیا۔ خوشی دہارا سہنجنا تھادا پہلی وساکھ، وساکھ کہے میں جن بھگتو سب نوں دیاں ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب نے چنا جاپ، جگ جیون داتا مل کے وجے ودھائیا۔ میں گرمکھو گرمکھو خوشیاں نال سب نوں دیاں آکھ، آخر دیاں درڑائیا۔ پت پریشور پروردگار سب دی پت لے راکھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھلے جنم کرم سارے کیتے معاف، ستگر شبد شہادت دے بھگتائیا۔ آگے سب دا اکو جہا پرتاپ، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا پُرکھ اکالا مائی باپ، پوت سپوتے اپنی گود ٹکائیا۔ آتم پرما تم جوڑ کے نات، پاربرہم برہم میل لے ملائیا۔ انت اتارے اپنے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ لکھ چوراسی میٹے واٹ، چترگیت دا لیکھا رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ میل ملانے جوتی جاتا کھلاپات، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ تسیں اُس دے آگے ساک، جس دا رشتہ جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دی دھار وچ کرنا واس، جتھوں جنم دیوے کھئے نہ مائیا۔ تھادا آتما جوت پرکاش، پرکاش پرما تم وچ سمائیا۔ وساکھ کہے جن بھگتو میری ایہو آخری بات، بے وطنو دیاں جنائیا۔ تھادے اُتے کرپا کرے پرہو پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تھادا رکھائے واس، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ جتھے اکو نور جوت پرکاش، دیا باقی بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ تھادی در آیاں دی سب دی پرہ پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ دکھ دلدر سارے جائن ناس، تن وجود وجے ودھائیا۔ شنکر ویکھے اتوں گیلاش، برہما برہم کھوج کھوجائیا۔ وشنو وشنو دا کھول کے تاک، بن نیناں نین تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے رہے آکھ، سندیسے نام والے جنائیا۔ اج سہنجنا دوس دہارا وساکھ، سب نوں ملے وڈیائیا۔ جن بھگتو تھادی لیکھے لگی اج دی بھڑی رات، زین بھڑی تھانوں سیس نوائیا۔ ساریاں مل کے رہنا تے رہنا بن کے بہین بھرات، نیتر نین آکھ نہ کدے بدلائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، تہاڈا ایتھ اوتھ دو جہاناں دیوے ساتھ، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔

* ۲ وساکھ شہنشاہی سمت نو پنڈ سوبل ضلع گرداس پُر جاگیر سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے سُن اوئے مات وساکھیا، دُھر دا حُکم سندیسہ دیاں درڑائیا۔ کِس بدھ تیرے اندر آوے اگئی بھاکھیا، پِن رسنا جہوا بئی دند دینا سُنائیا۔ کِس دھار وچ نر نرکار دا مئیں اکھیا، سپس جگدیش جگدیش نوائیا۔ کی سندیسہ سُنے الکھنا الاکھیا، الکھ اگوچر کی درڑائیا۔ کی مات لوک وچ ہونا واقع، واقف کار ہو کے دے سُنائیا۔ کی تیرا لہنا دینا دھرنی اُتے کاکیا، کلکاتی نال کی ناتا لیا بنائیا۔ کِس بدھ سب دا لہنا دینا چُکنا باقیا، لیکھا دھرن رہن نہ پائیا۔ کیوں تیرا تھاپن تھاپیا، ملی مان وڈیائیا۔ کِس بدھ دین دُنی پت پُتیت ہووے وچوں پاکیا، دُرمت میل کون دھوائیا۔ کی سرشٹی روگ ہووے سننپایا، اگنی تت تت جلائییا۔ کون دھار ہووے دُھر دا جاپیا، شبد ناد کون شنوائیا۔ بھيو ابھیدا سُن لے ساچیا، ست سچ نال درڑائیا۔ کلجگ کوڑی ونگ بھجے کاجیا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن انت نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا میٹے اندھیری راتیا، رُڑی اپنے نام مہکائیا۔ جو آد جُگادی جوتی جاتیا، جاگرت جوت نُوں الاہیا۔ کِس بدھ اُس دا ہونا وڈ پرتاپیا، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھیا، سگلا سنگ بنائیا۔ جو نت نوت نرگن نُوں ہووے پرکاشیا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ کھیل کرے شاہو شاہاسیا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ ستگر شبد کہے کِس بدھ وساکھ تن ہووے وجود پاکیا، دُرمت میل دھوائیا۔ دین دُنی دا پورا کرے گھائیا، بھنڈارا شبد نام ورتائیا۔ ست دا سچ گھلاوے ہائیا، ہٹوانا اکو نظری آئیا۔ دُھر دا جام پیائے کایا اندر ہائیا، رسنا رس دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑی سیج نہ ديسے کھائیا، ستھر یار اک سمجھائیا۔ کِس بدھ سب دی میٹے واٹیا، پاندھیاں پندھ دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرم دھار دے وساکھو، وساکھ تینوؤں دیاں سمجھائیا۔ کِس بدھ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں پت راکھو،

رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہووے الکھنا الاکھو، الکھ اگوچر اپنی دیا کھائیا۔ جس دی دھار وچ دو جہان بھاکھو، بھاکھیا دیوے تھاوں تھائیا۔ اوہ اک سندیسہ نر نریشا ستگر شبد ہو کے آکھو، بن اکھراں دے درڑائیا۔ جس کھیل رچاؤنا منڈل راسو، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیا۔ اوہ کس بدھ دھرنی دے پونجھے آسو، نیتر نیناں نیر ویکھ وکھائیا۔ کون سہنجنا برس ہووے ماسو، دوس کون ملے وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے تون کا جہا کاکو، تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ تک لے پُرکھ اکالا سچکھنڈ وچوں بن اکھاں تون جھاکو، بن نیناں نین تکائیا۔ جس نے دھرتی اُتے میٹنی اندھیری راٹو، زڑی اپنا نام مہکائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ دیکھ لے پتر پاٹو، نش اکھر دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا حکم اک ورتائیا۔ وساکھ کہے ستگر شبد میری نو نو نمسکار، نو نو سیس نوائیا۔ میں اوسے دا برخوردار، نت نت سیو کھائیا۔ میں سندیسہ سُنیا گوہند دی دھار، جو دھرم دھار درڑائیا۔ جس چار ورنان اٹھاراں برنن کیتا پیار، غریب نیناں کوجھیاں کھلیاں چرن لگائیا۔ سیس بٹھ دستار، سر سکھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ناتا جوڑ کے نال پُرکھ اکال، اکل کل دھاری نال دتا ملایا۔ سندیسہ دے کے دین دیال، دیاندھ دتا سمجھائیا۔ گرمکھ گرسکھ میرے آتم دھاری لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ دوس زین کراں پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ سمبل بہ اپنیا آپ کرے سنبھال، جگ نیتر نظر کیسے نہ آتیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر دین احوال، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ وساکھ کہے میرا ستگر شبد سوامی، نو نو سیس نوائیا۔ پرہ پریم ہووے انترجامی، انتشکرن تگے خلق خدائیا۔ شرع زنجیر کٹے غلامی، غُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ بھیو کھلا کے زمیں اسمانی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ امرت رس دے ٹھنڈا پانی، نجھہر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد ناد دے پد نربانی، نرگن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دوار کر پروانی، پر پُرکھ بیٹے سہائیا۔ وساکھ کہے پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو لیکھا جانے جیو پرانی، پُنے پُنے سب نوں ویکھ وکھائیا۔ اوہ کلجگ کوڑی کیریا میٹے نشانی، نشانہ ست دھرم جھلائییا۔ ہر ہردے وچوں کڈھ بے ایمانی، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے منزل رُوحانی، رُوح بُت کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد

کہے سُن وِساکھ میرے سَجّنا، پیاریا پیاریا دیاں درڑائیا۔ کِس بدھ ساچا چرن دھوڑ ملے مَجنا، جگت دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑ کِریا کِکرم
 دا بھانڈا کِس بدھ بھَجّنا، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ موہ وِکار وِچ سنسار کِس بدھ نال بھَجّنا، رسنا جِہوا بّتی دند نہ ہوئے سہائیا۔ شب
 نگارہ وِچ سنسارا کون ڈنکا وِجّنا، کون کرے شنوائیا۔ جوتی نُوَر ظاہر ظہور کِس بدھ دِپِک جگنا، یِن تیل باقی کھلاپاتی کرے رُشنائیا۔
 کِس بدھ کوڑ کُڑیا وِچ سنسار بھَجّنا، نو ستّ بن کے پاندھی رابیا۔ کی کھیل ہونا سوڑے سربنگنا، کی ہر کرتا کار کھائیا۔ وِساکھ کہے
 ستگر میں تے اُس پرہو نوں کران بندنا، جو بندی چھوڑ اکھوائیا۔ جس دے حُکم وِچ کلجگ اتم وِنجنا، وِنجھ مہانا سکے نہ کھئے اٹکائیا۔
 ست دھرم دا مارگ لگنا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کرے کھیل سوڑا سربنگنا، سوڑپیر اک اکھوائیا۔ وِساکھ کہے میں اُس دے چرن لگنا،
 جس دا چرن سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ وِساکھ کہے
 میرے ستگر شبَد دِیالو، دِیاندھ تیری وِڈیائیا۔ میرے مہربان ہو کِریالو، کِریا ندھان ویکھ وکھائیا۔ جس نے زِگن سرگن دھار ناتا جُڑایا
 نال کالو، تریپ تریپ دتی کرائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی تن وجود دا اوڈھن پہن کے سالو، ثالث اپنا روپ بدلائیا۔ بنا اوس دی
 کِریا توں اوس نوں کون بھالو، کھوجیاں بتھ کیسے نہ آئیا۔ وِساکھ کہے میرے صاحب دا سمت ہو گیا چالو، نوواں نوواں دیشاں ویکھ
 وکھائیا۔ جس دی کرنی جگت وِچ نہ کھئے سمبھالو، سمبل بہ کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنت سُپیلے گرو گُر چیلے وِچ سنسار بھالو، کھوجی ہو کے کھوج
 کھوجائیا۔

* ۳ وِساکھ شہنشاہی سمت نوں نواں پنڈ ضلع گرداس پُر ہرنس سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میرا کٹ کلش، اکل کل دھاری جوت زرنکاری تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جگادی جگ چوکری رہیں ہمیش،
 زِگن زرویر زرنکار نراکار تیری بے پرواہیا۔ میری تیرے چرن کولاں وِچ آدیس، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وِچ سیس جھکائیا۔ میرے تھلے دُبائی

دیوے شیش، سہنسر دو جہوا نال گائیا۔ مہربانا محبوبا میں تیرے در ہوئی پیش، پیشتر اپنا حال سنائیا۔ تُوں سُنَا اگم حق سندیس، جگت جہان کر شنوائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا دس دسمیش، بنا اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ تُوں لُجیا رکھ لے مُچھ داہڑی کیس، قسم کھا کے رہی سنائیا۔ میں تگنا چاہندی تیرا نُور ظہور اپنے دیس، دھول دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ مہربانا سری بھگوانا میرا بدل دے لیکھ، بنا قلم سیاہی توں کلمہ دے درڑائیا۔ کوڑ کیریا رہے نہ کوئی بھیکھ، نو ست کر صفائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے مُلا شیخ، مسائکان نائکان پنہہ مکائیا۔ تُوں مالک اک نریش، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے ٹھنڈ پا دے سینے، کلجگ اگنی اگ بُجھائیا۔ جھکڑا میٹ دے ترے گن تینے، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ ہر پردا سوامی تینوں چینے، رسنا جہوا بتی دند صفتان نال صلاحیا۔ ہست کیٹ تیرا روپ دسن ہیرے جگ نگینے، شاہ سلطان حقیراں فقیراں اکو رنگ رنگائیا۔ میرا سجدہ نال آمینے، نو نو سیس نوائیا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیاں شبد گھوڑے پاکھر پا زینے، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تُوں قدرت قادر گہر گمبہر کریمے، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ اوتار پیغمبر گر تیرے ادھینے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو نگاہ مار لے میرے اُتے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جدھر تگو ودھیا پاپ، پتت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ تیرا نُور ظہور نظر آئے نہ ساکھ، سنمکھ درس کھئے نہ پائیا۔ ہویا اندھیرا لوک مات، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم بھلی سب نوں گاتھ، اجپا جاپ وچ نہ کھئے سہائیا۔ اوہ تک لیکھ تیرا کوڑ کڑیار دا چلدا راتھ، نو کھنڈ پرتمی ست دیپ بھجے واہو داہیا۔ سجن سہیلا دسے کھئے نہ ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کیریا کر پُرکھ سمراتھ، مہربان تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں بنا ہتھان توں جوڑاں ہاتھ، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں بھکھی پیاسی، پرم پُرکھ میری ترکھا دے بُجھائیا۔ میرے منڈل پا اپنی راسی، بن گوپی کابن ناچ نچائیا۔ میری چنتا لاه اداسی، غم خوار ہو سہائیا۔ تیری اوٹ اکو راکھی، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام دی سنان ست پُرکھ نرنجن ساکھی، سخاوت کرنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر

دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں منگتی درے دربار، دیونہار تیری سرنائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا ایکنکار، اکل کل اکم اتھاپیا۔ صاحب سوامی سانجھا یار، پروردگار نور الہیا۔ میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر حقیقی یار، یارڑے دا ستھر گوبند دئے گواپیا۔ شاہو بھوپ بن رنگ روپ رنگ دے دیدار، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ میرے اتوں کوڑی کریا دے نوار، نوازش وچ سپس جھکائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دے ادھار، باقی باقاعدہ دے چکائیا۔ میں تکنا چاہندی تیرا کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے در ٹھانڈا تیرا منگدی، میرے ستگر سرجنہار۔ میں پیاسی تیرے اند دی، اندپڑ واسی دے دیدار۔ میرے اُتے نشانی میٹ دے تارے چند دی، صدی چوڈھویں لہنا دینا قرض اُتار۔ میری آشا دھرم پیار ٹھنڈ دی، اگنی تت تت نہ سکے ساڑ۔ میری اؤدھ جاندی ہنڈھدی، صاحب سوامی پا سار۔ تیری دین دنی تیرے وچھوڑے وچ روپ بن گئی دُباگن رنڈ دی، آتم پرما تم کنت روے نہ کھئے بہتار۔ میں بنا ہتھان توں ہتھ بٹھدی، نو نو دھوڑی مستک لاواں چہار۔ میں ونجاری نہیں کسے کن دی، شبدا نادا اگئی دے دھنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار، ایکنکار نو نو کران نمسکار۔

* ۶ وساکھ شہنشاہی سمت نو پنڈ رجووال ضلع لدھیانہ مالوا دوآبہ سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں *

دھرنی کہے میں بھاگاں بھری، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ مہربان ہو کے کریا کری، کریال ہو کے دیا کمائیا۔ میرا سہنجنا ہویا گھری، گھرانہ سوہیا پائیا۔ میرے انتر خوشی بڑی، خوشحالی وچ جنائیا۔ میں بنا اکھراں توں نراکھر دھار پڑھی، پڑھ کے دیاں سنائیا۔ جس وچ لیکھ لیکھیا لہنا چمکور گڑھی، گڑھ کوڑ والا ٹڑائیا۔ لیکھا ویکھیا بھگتاں سنتاں گرمکھاں جنہاں ہتھ تلوار پھڑی، کھنڈے کھڑگان نال وڈیائیا۔ اوہ ہو کے اک دھڑی، دھڑا گرمکھاں والا سہائیا۔ جگت دی دھار فصل ویکھ کے کھڑی، کوڑ کڑیار نوں کٹیا چائیں چائیا۔ اپنا

لیکھا مُکایا گور مڑھی، آون جاون پندھ مُکائیا۔ ستگر تارے نال شبد دی چھڑی، شہنشاہ حُکم نال پار کرائیا۔ گرُمکھاں لیکھے لائے جنہاں سیوا کیتی بڑی، دوس زین خوشی منائیا۔ دھرنی کہے میں وی خوشیاں وچ بھگتاں دے چرنی پڑی، نو نو کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ مینوں ایوں دسیا میرے اُتے گرُمکھاں دے پریم دی لگی رہی جھڑی، پیار دا میکھ میکھلا برسائیا۔ میں خوشی کیتی نالے درس کیتا نہ ہری، نہ نرائن ویکھ کے خوشی منائیا۔ جن بھگتو تُساں خوشیاں وچ جانا اپنے گھری، گھرانے پرہ دے نال مل کے لینے سہائیا۔ میں گل سناواں گھری، دھرنی بس کے رہی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، امرت دھار ویائے ساچا سری، سروور چرن کول نہائیا۔

* ۱۰ * وساکھ شہنشاہی سمت نو پند رجووال ضلع لدھیانہ سنگت دے واڈھی کر کے رات آون دے سمیں *

دھرنی کہے تک لے اپنا قول اقرار، جگ چوکرئی پورب دھیان لگائیا۔ وعدیاں دے واحد مالک یار، تیری بے پرواہیا۔ میں کراں تیرا انتظار، انتظاری وچ اپنا دھیان لگائیا۔ خادم بن کے خدمتگار، خوشی دا ڈیرہ بیٹھی ڈھاپیا۔ کرپا کر میرے نرنکار، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ میری خوشیاں والی کر بہار، رُتھی اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگتاں دی مہا ویکھاں گلزار، گلشن اپنا دینا مہکائیا۔ میری بھورے دی سن گنجار، سچ سکندھی پریم وچ سہائیا۔ تون دیونہار داتار، داتا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھچھیا بھکھک دی جھولی ڈار، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ کلجگ اتم پیج سوار، پریم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کرپا دے اتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی رہے نہ دھواں دھار، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ تون مالک سب دا سانجھا یار، یارڑا ستھر تیرا اکو سوہا پائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ بیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیرا دھیان لگائیا۔ راہ تكدے تیئی اوتار، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ اُٹھائیا۔ گرو گودیو ویکھن نال پیار، پریم پُرکھ تیرا پریم ودھائیا۔ تون لہنا دینا پورا کر الکھ اگوچر اکم اپار، اکمڑے تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ سچ پریم دی بنان نچار، نچاں ٹپاں کڈاں چائیں چائیا۔ چاروں کُنٹ پھراں وارو وار، اُتر پورب پچھم دکھن

ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کراں درس دیدار، جو اکو تیرا ایشٹ منائیا۔ سچ مُحبّت وچ کراں نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سچ سُہنجنا سماں تیری چرن دھوڑی ملی چہار، خاکی خاک رمائیا۔ میں بنا تتاں توں جاواں اپنا آپ وار، نچھاور ہو کے تیرے وچ سمائیا۔ تُوں میری سُن پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ گُرمکھاں بن سہار، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو آئے تیرے دوار، در آیاں لیکھے لینا لگائیا۔ خوشی وچوں خوشی دینی اپار، اپرمپر سوامی ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکار، در تیرے اکو اوٹ تکائیا۔

* ۱۳ * وساکھ شہنشاہی سمت نو اُدھیانہ شہر گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سندیسہ دیوے پون اُنجا، جل ساگراں بھو رہے نہ رائیا۔ صفت صلاح وڈیائی کرن اکھڑ بونجا، باون دھار بھو ابھید درڑائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار پورب وقت لنگھا، ماضی دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تُوں صاحب سُلطانا نوجوانا سری بھگوانا سورا سرنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار دھرنی کہے میرا لوا لے پنجه، پنجم پنجم پنجم تیری دھار اکھوائیا۔ سری بھگوانا میرے اُتے دین دنی دا کرم دھرم دا ویکھ لے دھندا، دھرم دی دھار دھرم نال کھوج کھوجائیا۔ پاک پوت آتم بہت تیرا رہیا کھئے نہ بندہ، خاکی خاک پردہ تاک نہ کھئے کھلائییا۔ گن ندھان جیو جہان تیرا ہویا اندھا، اندھ آتم نج لوجن نین نہ کھئے کھلائییا۔ میرے اُتے بنا نیناں توں نیر وپاوے جمن سُرستی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ تیرتھ رہے کُرائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ وقت رہے نہ لمبا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ پیغمبراں دا لیکھے لاؤنا یک چہمہ، شو شنکر جس دا دھیان رکھائیا۔ مہربانا گن ندھانا تیرا کھیل سب توں لگے چنگا، چار کنٹ دہ دشا ویکھنا چائیں چائیا۔ دروہی میرا لیکھ ہئے نہ مندا، مندبھاگ روپ نہ کھئے بدلائیا۔ دھرنی کہے میری بنا ہتھاں کراں تیرے آگے ایہو منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ انتر نرت دئی دویت شرع شرعیت ڈھاہ دے کندھا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ مانس مانو مانکھ تیرے پیار وچ رہے نہ کھئے گندہ، آتم پرماتم پرماتم آتم اپنا میلا لینا ملائییا۔ نج گھر سوامی بخش دے سچ اندا، اند اند وچوں

پرگٹائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے نشان میٹنا اتم تارا چندا، چند ستار دوویں رہے سُنائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے شریعت وچ پابندا، بندھن بندھ نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی مِتر، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ نرگن دھاروں نرُویر ہو کے نِتر، نرکار نرنکار لے انگڑائیا۔ تیرا سمجھا سکے کھئے نہ چتر، چترگیت دا لیکھا دے مُکائیا۔ کلجگ کُوڑی کِرپا چڑھے سِخر، چوٹی سب دی آسن لائیا۔ دھرنی کہے میں ہوئی انتر انتشکرن وچ دُکھڑ، بن نیناں نیر وبائیا۔ میرے اپرادھی ہوئے ستر، گودی گود نہ کھئے وڈیائیا۔ میں تیرے پیار دی بھکھڑ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار میرے رام کلجگ کُوڑا گکرَم مار دے بچڑ، بُنخائیاں کر صفائیا۔ ست دھرم دی سچ سہا دے رُتر، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ میں تیرے بھگت سنت گُرمکھ گُرسکھ چُکاں اپنے کُچھڑ، دھرم دھار بناں جنیندی مائیا۔ میں راہ تکان تیرا اُتر، پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میرے محیت تک لے کُتر، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے انتشکرن، مہربان ہو کے دھیان لگائیا۔ میری آشا تمنا تیرے چرن، چرن چرنو دک لے کے خوشی بنائیا۔ میرا آد جگاد دا تیرے نال پرن، پرم پُرکھ دیاں سُنائیا۔ ایکنکار تیری اکو رکھاں سرن، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں ہار بھن گھن، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گُرو تیرے نام دا ڈھولا پڑھن، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ تیری منزل حقیقی چڑھن، بن قداما پندھ مُکائیا۔ تیرے حُکم اندر تتاں نال تن وجود ہو کے لڑن، کھنڈے کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ دین مذہب بنا کے دھڑن، دھڑا تیرا نام گئے جنائیا۔ تیرا لیکھا چیتن جڑن، چوٹی تیری وجے ودھائیا۔ تیرا کھیل ورن برن، پرہ تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دھول دیاں جنائیا۔ میں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار آواں پرت، پت پرمیشور رُوپ انُوپ نور الاہیا۔ چار جگ دا لیکھا بھوکھت لکھت کراں پُور (شرط)، شریعت پردہ آپ چُکائیا۔ تیری انتشکرن دی بینتی سُن عرض، آرزو اپنے وچ ملائیا۔ تینوں نام ڈھولا سوبلا دساں اسچرج، جس دا راگ چھٹی راگ نہ کھئے جنائیا۔ سُوپر بنا مردانہ

مرد، مدد کراں تهاؤں تھائیا۔ مائس مانو مائکھ ونڈ رہن نہ دیوان عدد، سُمار اِکو اِک جنائیا۔ کلجگ اتم میٹ تشدد، دهرم دا دهرم اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ سچ دا حُکم اِک ورتاواں گا۔ شبہ سنديسہ ڈھر پیغام اِک درڑاواں گا۔ نام نِدھان نُو جوان آپ پرگٹاواں گا۔ نو کھنڈ ست دیپ ویکھاں مار دھیان، پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجاواں گا۔ نو ست ہواواں نگاہبان، نرگن نرویر نراکار اپنی کل ورتاواں گا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ نشان، ستجگ ساچا سچ وکھاواں گا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں دے کے مان، شاہ سُلطاناں خاک ملاواں گا۔ دین دُنی دا بنا کے اِک ودھان، حُکم اِکو اِک سمجھاواں گا۔ اتم پر ماتم دے گیان، پاربرہم ہو برہم پردہ آپ اُٹھاواں گا۔ ایش جیو کر پروان، جیون جگت پرگٹاواں گا۔ اللہہو اناہو نُو نور نُو کر پروان، پروردگار کھیل کھلاواں گا۔ منزل حقیقی لاشریکی سچکھنڈ دوار دس مہان، مہا اکتھ کتھ دڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ دھرنی کہے پرہو میرا بہار کر دے ہلکا، پائے اُف دروبی تیرا نام دُباٹیا۔ میں تیرے پیار وچ اپنیاں وچھاواں پلکاں، پلکاں دے اوپلے رہن والیا نظری آؤنا چائیں چائیا۔ تُوں مالک خالق خلقا، مخلوق تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لیکھا جل تھل دا، مہیٹل تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا لہنا دینا گھڑی پل کا، نو سو چرانوے چوکرئی جگ دین گواہیا۔ تیرا حُکم کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرے اتوں لیکھا لہنا پورا کر دے کلجگ کل دا، کلکاتی دے کھپائیا۔ لیکھا ویکھ لے باون نال راجے بل دا، بن اکھراں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا منسا کر دے پوری، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تُوں مالک خالق میرا نوری، نور نورانے تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپوری، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ سب تیری کرن مزدوری، چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو سبو کھائیا۔ تُوں مہربان حاضر حضور، حضرتان توں پرے حضور سوہبا پائیا۔ میری تک لے اتم مجبوری، مجبور ہو کے رہی سنائیا۔ چاروں کنت واشنا ہوئی کوڑی، سچ وچ سچ نہ کھئے سائیا۔ پُرکھ اکال تیری چرن لائے کھئے نہ دھوڑی، ٹگا خاک نہ کھئے رمائیا۔ من ممتا سب تُوں کیتا مورکھ موڑھی، چتر سگھڑ سُبجان تینوں گئے بھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

دھرنی کہے میرا انتشکرن کر پوت، پت پت کر لوکائیا۔ تیرا کھیل نت نوت، جُگ چوڑی تیری وجے ودھائیا۔ تُوں صاحب سوامی پت، پت پریشور اک اکھوائیا۔ اپنے آتم نال کر لے پت، پر ماتم ہو کے ملنا چائیں چائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ٹھگوری رہے نہ چت، چیتن سُرتی دے کرائیا۔ میری سہنجی ہووے تھت، گھڑی پل وجے ودھائیا۔ تُوں سادھاں سنتاں سوامی ساچا مت، مت پیرا اک اکھوائیا۔ میری لیکھے لالے چار جُگ دی ترسنا ترکھا والی رت، قطرہ قطرہ تیرے چرناں ہیٹھ وچھائیا۔ کروٹ دے بدل نہ جاویں پٹھ، سٹمکھ ہو کے ہونا سہائیا۔ میرا لہنا دینا اتم آپ نچٹھ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ دھرنی کہے میں دھول ہو کے دھول ہو کے دھرت ہو کے تیرے چرناں رہی لٹ، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ میرے پرہو سوامی سب دے اندر پریم ہو کے ٹک، ٹک ٹکی اپنی دے جھائیا۔ امرت بوند سواتی دے چھٹ، اگنی اگ اگ بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، زرگن دھار زرویر ہو کے دس، دشا حصہ دھرنی کہے وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت واڈھی کرن آیاں نوت * *

دھرنی کہے پرہو میرا خوشیاں وچ نکلدا ہاسا، پن مکھ تون دیاں ہسائیا۔ میں کھیل تکیا تیرے اُتے آکشا، آکشاں تون باہر تیرا نور الابیہا۔ تُوں صاحب سوامی میرا پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دھردرگاہیا۔ جُگ چوڑی زرگن دھار میں تیری تگدی رہی راسا، سرگن مل کے وجدی رہی ودھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے نام دا دسدے رہے خلاصہ، بھيو ابھید تیرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تُوں مہربان محبوب سوامی لیکھا جانیں سب دا پون سواسا، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میری پوری ہوئی آسا، آشا بھری دیاں جنائیا۔ تیرا سنت سہیلا گرو گر چیلا بھگت بھگوان دھرم دی دھار داسی داسا، داستان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اندر خوشی انتت، آنک کل دھاری دیاں جنائیا۔

تیری مہا سدا بے انت، بے عیب تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے گرمکھ گرسکھ ویکھ سہیلے سنت، ساجن دھر دے نظری آئیا۔ آتم دی دھار
 پرما تم کنت، کنت کنتوبل تیری وڈیائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا اکو انتر زرنتر منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ توں مہربان محبوب لکھ
 چوراسی جیو جنت، جاگرت جوت سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ کے چنت،
 ہرکھ سوگ دا لیکھا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرا
 خوشیاں والا ستاراں وساکھ پروشٹا، پرم پُرکھ دیاں جنائیا۔ تیرے بھگتاں دی پیار وچ کھلی دے درشٹا، درشٹی تیرے وچ سمائیا۔
 جنہاں دا آتم پرما تم دھار نرگن نرگن نسچا، نہچل دھام بہہ کے تیرا درشن پائیا۔ اوہ روپ بن گئے ساچے گرسکھ دا، گرمکھ ہو کے گر گر
 سیو کھائیا۔ سچ پیار کرن ایکنکار اک دا، اک اکلے تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا چھڈ کے پتھر اٹ دا، پابناں پنڈھ مکائیا۔ اکو سہارا لے کے
 پرمیشور پت دا، پاربرہم پرہہ در تیرے اکھ جگائیا۔ توں ستجگ تریتا دواپر جگ جگ جن بھگتاں لیکھا آئیوں لکھدا، کلجگ انت دے
 وڈیائیا۔ سچ پیار بخش انتر پت دا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے تیرے بھگت سہیلے ٹپدے، خوشیاں وچ بھجن واہو داہیا۔ انتر توں میرا میں تیرا نام چپدے،
 سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ سچ پیار وچ اپنا انتر رتدے، رتن امولک ہیرے نظری آئیا۔ اوہ ونجارے تیرے آتم برہم تے دے، تتوت
 اپنا لیکھا دینا وکھائیا۔ اوہ ونجارے نہیں کوڑی مت دے، بڈھ بییک دینی کرائیا۔ کلجگ اگن وچ پھرن نہ تپدے، سانتک ست ست دینا
 کرائیا۔ تیرے ناتے ہو جان پک دے، جگت جہان نہ کھنڈے ٹرائیا۔ گرمکھ بھگت سہیلے سیوا کردے کدی نہ تھکدے، تھکاوٹ وچ کدی نہ
 آئیا۔ اوہ ونجارے تیرے گھر وچ ہو گئے حق دے، حقیقت دے مالک حق سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے کھلا پاتی، پت پرمیشور سیس نوائیا۔ جو گرمکھ گرسکھ ہر
 سنگت سیوا کردی تن وجود نال داتی، دوس زین بھجن واہو داہیا۔ اوہناں دی لیکھ لاؤنی اپنے درتے اج دی راتی، زٹری اپنے نال
 مہکائیا۔ اگلا جیون چرن پریتی بخش حیاتی، پیار محبت وچ رکھائیا۔ جیہڑی وست ہتھ نہیں آؤندی جگت جگیا سو سادھ سنت پھردے

لوک ماتى، جنم جنم بھجن واہو داہيا۔ اوہ لہنا دينا سب دا پورا کردے باقى، باقاعدہ اپنا رنگ رنگائيا۔ دھرنى کہے ميں جوڑے کے دوويں ہاتھى، بن سيس سيس نوائيا۔ تون صاحب سوامى پُرکھ سمراتھى، ہر کرتا دھردرگاہيا۔ ہونا سہائى ناتھ اناتھى، ديناں ديا کھائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کړپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائيا۔ دھرنى کہے پرہو تيرے ليکھ اگے ليکھ، جگ چوکڑى دياں گواہيا۔ تيرے نام کلے دى گر اوتار پيغمبر سکھيا سکھ، جگت اکھراں نال وڈيائيا۔ تن وجوداں پائے حصے، شرع شرع نال رکھائيا۔ تيرا نور ظہور ايکنکار جن بھگتاں جگ جگ اکو دے، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ ميں چاہندي در آياں دے پچھلے جرم کرم دے ليکھ کردے چٹے، کوڑ ککرم دا لہنا رہے نہ رائيا۔ سچ پريتى وچ تيرے چرن رہن ٹکے، ٹکے مستک دھوڑى خاک رمائيا۔ جو اشارہ دتا گوہند وار اکے، ايکنکار نال دھيان لگائيا۔ ميرا پُرکھ اکالا دين ديا لا جن بھگتاں ساچے سنتاں سچ پريتى وچ رتے، رتن امولک ہيرے لے بنائيا۔ جس دى دھار وچ پيار وچ جیکارا بوليا فتح، فتح ڈنک وجائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کړپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ تيرى سرنائيا۔ رات کہے ميں بھنڑى رينڑى، جن بھگتاں تگاں نور۔ جو آد جگادى ساک سجن سينڑى، شاہ پاتشاہ شہنشاہ حاضر حضور۔ جس دا ليکھا نہيں عين غينڑى، نقطہ قاف نہ کھئے ظہور۔ جن بھگتو تہاڈى خوشى ہووے مستى والے چينڑى، کړپا کرے پرہ سرب کلا بھريور۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کړپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شيرسنگھ وشنون بھگوان، در آياں سب دکھڑے کرے دور۔

* ۱۸ وساکھ شہنشاہى سمت نو ہر بھگت دوار جيٹھووال ماجھا سنگت دے نوت واڈھياں کرن سمیں *

نارد کہے دھرنئے ميں دھرم دھار دا فقر، بنا فقرياں تون پرہ دا نام دھيائيا۔ جگا جگنت تيرے چارون گنٹ لاواں چکر، چکرورتى ہو کے پھراں چائیں چائيا۔ ستجگ تریتا دواپر ميں کھيل تکدا ريبيا زرگن سرگن دھار دى ٹکر، تتو تتاں کھوج کھوجائيا۔ گرنتھ شاستر ويکھدا ريبيا پتر، اکھراں رنگ رنگائيا۔ حرفاں حرؤفاں تکدا ريبيا ستر بہتر، ست دو کھوج کھوجائيا۔ دين دنى تکی تيرے اُتے موڑھ

چتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ پرہہ دا کھیل انوکھا جوہں جن بھگت گڑ بنا کے کھان شکر، اصل دا اصل رُوپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرتی میں آد دا آد چکرورتنی، ستگر شبد دھار وڈیائیا۔ میں پرہہ دا کھیل ویکھاں جگا جگنت شرطی، شرطیہ دھیان لگائیا۔ اوہ مالک ایکنکار اکو ندھ پرتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس نوں نہ سوگ نہ ہرکھی، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ محبوب مالک دُھر دا عرشی، پریم اگم اتھاپیا۔ مہربان ہو کے دھرتی تیرے اتے کرے ترسی، رحمت سچ کھائیا۔ جس دی سہنجی تپہویں سال دی برسی، پنچم جیٹھ وڈ وڈیائیا۔ توں خوشیاں نال کریں درسی، بن نینان نین اٹھائیا۔ جگ جنم دی میٹیں حرصی، ہوس کوڑ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرتی اٹھ اٹھ جاگ، بن تن وجود لے انگڑائیا۔ تیرے ہوون وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھریئے اپنی خوشی بنائیا۔ پریم پیار دا اچے تیرے انتر ویراگ، مُحبّت وچ اپنی خوشی بنائیا۔ نگاہ مار گرمکھ ہنس بن دے کاگ، کاگوں ہنس بنائیا۔ ستگر شبد دھووے داغ، دُرمت میل دھوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا اپنے ہتھ پکڑے واگ، دو جہاناں آپ بھوائیا۔ سُن اُس صاحب دا اگمی راگ، راگ راگنی جس دا دھیان لگائیا۔ سرگن دھار جگت تیاگ، نرگن نوڑ جوت رُشنائیا۔ جس دا سندیسہ رام دتا ایدھیا وچ پراگ، کاشی دھیان لگائیا۔ اُس دی سرن سرنائی لاگ، جو بنیا دُھر دا ماہیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کیریا لائی آگ، گھر گھر دتی مچائیا۔ اُس دا وقت سہنجنا تیرا ہووے وڈ سُبھاگ، گھڑی سلکھنی تیرے رنگ رنگائیا۔ جس دا شبد سندیسہ سمجھ سکے نہ کھئے دماغ، بُدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ اُس سوامی انترجامی دا پنچم جیٹھ جگنا چراغ، کلسیاں وچ کلسیاں والے گھر گھر اپنا دیپ جلائییا۔ اندر سنگھ تیجا سنگھ اگی اگی دن مؤتا سنگھ دے رہنکے ساتھ، دوس رین پرہہ دے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرتی کہے میرا دن ہونا سہنجنا، پنچم جیٹھ وجے ودھائیا۔ کِرپا کرے پرہو درد دکھ بھے بھنجنا، پارہم اگم اتھاپیا۔ جس دا نور ظہور اکو دیپک جگنا، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ میں اوس دی سرنی لگنا، نو نو سیس جھکائیا۔ میری سچ ست اُس پرہو نوں بندنا، ڈنڈاوت وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا کھیل خوشیاں وچ خوشی دا دیپک جگنا، در در گھر گھر ہووے رُشنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھاں نال غور، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرا بھاگ متھن کارج جائے سؤر، سوہنی ملے وڈیائیا۔ پنج مُکھیا دیپک اپنے گھر جگائے ہر بنس کور، اگی دن اکو ریت بنائیا۔ مینوں لیکھا پُرانا یاد جو اشارہ کیتا محمد نے وچ گور، مڑیاں توں باہر اکھ اٹھائیا۔ میرے محبوبا تیری اتم پینی لوڑ، لوڑ پندے سجن تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا اپنے لیکھے نال لینا جوڑ، دوسر بتھ نہ کدے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے نارد توں ویکھیں نال چاؤ، چنچل بُدھی نہ کھنڈے رکھائیا۔ کی کھیل کرے پرہو میرا شاہو، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا اگم اتھابو، اتھرن وید دئے گواہیا۔ اوہ اپنا کرے پساؤ، اُپاؤ سمجھ کسے نہ آئیا۔ توں خوشیاں وچ کریں واہو واہو، واہو پنچم جیٹھ وجے ودھائیا۔ تیس تیس ترے گن ڈھولا گاؤ، ترے گن اتیتا کھیل کھلایا۔ بھاگ لگائے کلسیاں والے گراؤں، گاؤں گراں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت میرے اُتے خوشی مناؤں گے۔ گھر اُجڑے پھیر وساؤں گے۔ مہاراج شیرسنگھ دا پھوٹو اپنے اندر اک اک رکھاؤں گے۔ پورب جنم دی سیک، سیک اپنے وچ ٹکوں گے۔ ایشٹ دیو من کے اک، اکو اوٹ رکھاؤں گے۔ درشن کر کے نت، نیتر لوچن نین خوشی بگساؤں گے۔ کِریا کرے پرمیشور پت، پت پرمیشور جن اک دھیان رکھاؤں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے حُکم وچ حُکم مناؤں گے۔ نارد کہے دھرنیے میں تیرے نال کران مچول، مسخرہ ہو کے دیاں جنائیا۔ توں بھاگ بھری دھول، دھول اپنا نام دھرائیا۔ اپنا وعدہ تک لے قول، اقرار نامہ دیاں وکھائیا۔ تیرے نال کدے نہ ماراں رول، رول پنڈت ہو کے دھوکھا کرن کدے نہ آئیا۔ پر میں اک گل ضرور دساں پنچم جیٹھ نوں کلسیاں والے اپنیاں کھیتاں وچ چاڑھنگے دیگ چول، ویہ سؤ اٹھ بکرمی دھیان لگائیا۔ میرا پُرانا فرمانا میں سُنایا بول، بول کے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے دھرنیے توں بڑی سوہنی سہنجی لاڑی، روپ ونت نظری آئیا۔ میں تیرے پچھے ویکھاں کہ اگاڑی، دوئے پاسے سوہیا پائیا۔ نی نہ تینوں مچھ نہ کھنڈے داہڑی، نہ کوئی سینے ملی وڈیائیا۔ کی توں کھیل تکیا اج دی دہاڑی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جیہڑے بھگت

سُہیلے دھرم دی دھار وڈھن آئے ہاڑی، ہاڑ ستاراں ایہناں ساریاں ملے وڈیائیا۔ ایہناں چٹی کالی سوا سوا گٹھ لائی ہوویگی داہڑی، جگت رُوپ بدلائی۔ بھگت دوارے وچ دوہاں ہتھیاں دی ماردے پھرن گے تاڑی، تلوڑا اپنا آپ درسائی۔ سب دا لیکھا مُکاؤنا جنگل جوہ پہاڑی، ٹیلیاں پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائی۔ نارد کہے دھرنی میں آواں گا ضرور، ہاڑ ستاراں ویکھاں چائیں چائیا۔ میرے وچ بھریا ہووے گا غرور، عُربت جگت والی بنائی۔ میریاں اکھیاں وچ ہووے گا نور، نور نورانہ سوبھا پائی۔ میرے مستک وچ ہووے سندھور، ترسولُ شنکر نال وڈیائیا۔ میری چھاتی تے پہاڑ بنیا ہووے کوہ طور، چوٹیاں تے پنج نظری آئی۔ حُماری دا چڑھیا ہووے سرور، سُرَت شبد وچ سہائی۔ لگ نوں بدھے ہون پتے کھجور، چاروں گنٹ نظری آئی۔ پنڈے تے ملی ہووے خاک دھوڑ، دھوڑی خاک رمائی۔ میرے ہتھیاں نوں پیراں نوں وچا ہووے جوڑ، جوڑا بودی والا اُتے وکھائی۔ میرے سینے تے لیکھیا ہووے کوڑ، کوڑ کُٹب جگت لوکائی۔ واڈھی کرن والیاں دا میرے نال ہووے گا پور، پورن سَتگر ہو کے دیا کھائی۔ جنم دا کرم دا ورن دا برن دا رہے نہ کھئے قصور، دھرم دا لیکھا دھرم نال بنائی۔ جن بھگتو تہانوں آؤنا پتے بھابھیاں نیڑے ہووے بھابھیاں ہووے دور، اپنا پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان حاضر حضور، حضورِیئے گُرمکھ لئے بنائی۔

* ۲۲ * وِساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال گرداس پُر سنگت دے واڈھی کرن سمیں *

وِساکھ کہے میرا پرورشٹا بائی، بائبل یسُوہ دھیان لگائی۔ اُس نگاہ ماری اُتے سکائی، اِس اسمِ اسماناں دھیان لگائی۔ میرا محبوب کرے پھلائی، جگت جہاناں ویکھ وکھائی۔ جو سب دی کرے رہنمائی، رحمت اپنی آپ کھائی۔ جس لیکھا ہندسا جاننا اکائی نال دہائی، دہ دشا کھوج کھوجائی۔ لہنا پورا کرنا جنک جس رام بنایا جوائی، ذرا ذرا کھوج کھوجائی۔ مَوسِی ایسے دِن دتی دہائی، کوہ طور اکھ بدلائی۔ گوبند نے بوٹا پُٹ کے کاہی، کائنات دتی بلائی۔ سَتگر شبد بن کے راہی، رستہ رستیاں وچوں ویکھ وکھائی۔ بائی وِساکھ کہے میری دہائی، دو

ہتھ اُٹھا کے دیاں جنائیا۔ میرا دوس جس ویلے لکشمین نے سینتا نوں کہا نالے ماتا نالے بھرجائی، نین چرن کول کول لگائیا۔ ایسے دوس باون نے بدلی بل والی شہنشاہی، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ نانک سرگن دھار بغداد تگی اپنی کلائی، کلمیاں توں باہر ویکھ وکھائیا۔ کبیر ایسے دن ستا لے کے اُتے رجائی، رضا رب دی وچ دھیان لگائیا۔ روی نے ٹکے وٹ کے ڈھائی، ڈھئی گوبند دتا سمجھائیا۔ گوبند نے کھڑگ ایسے دوس پہلی وار چلائی، شستر شترؤ روپ بنائیا۔ ستگر ارجن سوا پھر ایسے دن کیتی لکھائی، گرنتھ گرو گرو گوہیا۔ دھرنی کہے میری چھاتی اُتے قدم قدیم دے مالک کیتے ڈھائی، حصہ دین دنی ونڈائیا۔ کھیل کھیلیا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ مہاراج شیرسنگھ ایسے دوس پہلی وار گشتی لائی، پکڑ اپنی بنت بنائیا۔ ایسے دوس تابو دے اندر دھار ہوئی رُشنائی، جنم توں پہلاں دتا سمجھائیا۔ منی سنگھ ایسے دوس چھڈ کے واہی، بھجیا واہو داہیا۔ ستگر توں بنا وست پرائی، جگت ترسنا ترکھا مٹائی، تن اندر وجی ودھائی، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ بائی وسا کہے مینوں دھرو نے گل اک سنائی، بچن بچیاں والا درڑائیا۔ پتہ نہیں اوہ کہو جہا ماہی، جیہڑا جنگلاں وچ رُلائی۔ جس دے پچھے راج راجانا ہندی تباہی، طبع اندروں دئے بدلائی۔ ڈھائی گھنٹے پرہلاں اکو ٹک گائی، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ پیر سداے پائی ڈبائی، واہو تیری بے پرواہیا۔ جے دیو جل دھارا اُتے بہ کے گیا گائی، گو غریب تیری سرنائیا۔ نام دیو دتی ڈبائی، دیوہرے والیا دوہرا تیرا کھیل وکھائیا۔ میں چاہندا ٹوں سب دا بنے گوسائیں، مہربان اک اکھوائیا۔ لما پے کے لکیر نگ نال لگائی، لائن لائن وچوں وکھائیا۔ پھیر نگاہ چاروں کُنٹ اُٹھائی، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھیا ادھر نظر آیا دھر دا ماہی، محبوب اکم اتھاپیا۔ نال اشارہ ہویا اوہ تک کلجگ کوڑ اندھیرا رہیا چھائی، سچ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ تیری آسا منسا پوری دیواں کرائی، کرامات نہ کھئے جنائیا۔ تیرے دوہرے دا دوہرا بھگت دوار دیواں سہائی، بھگون ہو کے کھیل کھلائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے لواں انگریزی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ دھر دی بنت بھگونت ہو کے لواں بنائی، گھڑن بھنہار اک اکھوائیا۔ میرا کھیل بھئے بے پرواہی، بے انت ہو کے اپنی کار کرائیا۔ میری بھگتاں نال نامیا ہوئی سائی، سودا پکا دینا کرائیا۔ بنا بھگتی توں دیاں ترائی، تارنہار اک اکھوائیا۔ مالا منکیاں دے تھان سیوا دساں اکم اتھاپی، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جگت دی کھیتی گرمکھاں دی وڈھائی، کرمان دے لیکھے دیواں

کٹائیا۔ ہرجن آتم میری رہے نہ کھتے پرائی، پورن ستگر ہو کے لواں پرنائیا۔ گرمکھاں اپنے رنگ رنگائی، رنگت چاڑھاں تھاؤں تھائیا۔ جنہاں دی سیوا وچ تھکن موڈھے کندھے باہیں، تنہاں دی تھکاوٹ دو جہاناں دیاں مکائیا۔ نامے اک ٹک خوشیاں دے وچ گائی، بیٹھلو کہہ کے پرہہ نوں دتا وڈیائیا۔ بائی وساکھ کہے سو رت سہنجنی میری اج آئی، رتھی پرہہ نے دتی مہکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی کھال گھالی اپنے لیکھے لائی، تہاڈا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ خوشیاں وچ خوشی خوشی وچ جانا چائیں چائیں، چاؤ اپنے اندر ٹکائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب جنم دا پورا کرے سائیں، گرمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پیار دی سب نوں دئے ودھائی، وادھا بھگتاں نال رکھائیا۔

* ۲۴ * وساکھ شہنشاہی سمت نو گرداس پُر شہر سرپ سنگھ دے آرے دی چٹھ کرن سمیں *

دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ نچاں، دوس زین بھجاں واہو داہیا۔ میرے صاحب دا آد جگادی کھیل سچا، سچ سوامی انترجامی اپنا حکم ورتائیا۔ جو دو جہاناں نوجوانا سری بھگوانا لکھ چوراسی اندر رچا، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوڑی بھگت سہیلا سدا پرگٹائے اپنا بچہ، بچن اپنی جھولی پائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی گڑھ کچا، کنچن روپ دئے وکھائیا۔ ترے گن اگنی تت کدے نہ مچا، ہرجن سانتک ست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے کرپا کرے آپ زینکار، زرویر وڈ وڈیائیا۔ جگ جگ کھیل کرے اپار، اپرمپر سوامی ویس وٹائیا۔ دو جہاناں بن کے سانجھا یار، پروردگار اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ لیکھا جانے جیو جنت جگت ووبار، ووباری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں کر پیار، بیبا پریتم دئے وڈیائیا۔ انتر آتم دے درس دیدار، نیج نیتر لوچن نین کرے رشنائیا۔ جگت کرپا جگت دی دھار، جگیا سوآن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے کرپا کرے سری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ زینگن دھار ہو مہربان، محبوب ہوتے سہائیا۔ جن بھگتاں دیوے دان، وست امولک اکم ورتائیا۔ جگت سہارا بخش کے پین کھان، ترسنا

ترکھا پور کرائیا۔ اٹھ پہر ہووے نگاہبان، دوس زین ویکھ وکھائیا۔ سچ خوشی ست دا دیوے گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ پریم پریتی مُحبت کر پروان، پریم پُرکھ اپنے لیکھے لائیا۔ جگت دوس گھڑی پل پروشٹا چووهی وساکھ لیکھا لیکھے لائے آن، آپ اپنی دیا کھائیا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ ہرجن کر پروان، پریم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرم دی دھار ست دی کار پیار دی چلدی رہے دکان، وست اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرنی دا کرتا کرنہار وڈ وڈیائیا۔

* ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت نو پند آہڑ پندی ضلع گرداس پُر کیشن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میری دھوڑ نے دھوڑ رمائی، خاک خاک ملی وڈیائیا۔ میں خوشیاں وچ خوشی منائی، خوشخبری سنی دھر دے ماہیا۔ سندیسہ سُنیا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا میرے انتر پرگٹائیا۔ میں بنا بھجان تون اٹھائیاں باہیں، چار گنٹ دتیاں وکھائیا۔ دھن بھاگ سُبھاگ میرا صاحب ملیا سائیں، سلطان دُھردرگاہیا۔ جو بنیا میرے اُتے پاندھی راہی، رہبر اگم اتھاہیا۔ جس دا کھیل سدا بے پرواہی، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میری دھوڑ میرے اُتے دتا دھوڑا، چار گنٹ ورکھائیا۔ مینوں رنگ چاڑھیا گوڑھا، اُتر کدے نہ جائیا۔ میرا انتشکرن ربیا نہ موڑھا، دُرمت مت نہ کھئے بنائیا۔ ناتا تٹیا کوڑا، کوڑ کِرپا خاک ملائیا۔ میرے انتر پرکاش ہویا نورا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا سب تون وکھرا ظہورا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں سدا حاضر حضورا، ہر پردے وچ وسائیا۔ دھرنی کہے میری آسا منسا کرے پورا، پورن ستگر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے نام رس سرورا، سرتی شبد نال ملائیا۔

* ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر مکھن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے مینوں اشارہ دیوے اسمان، نیلی دھار دھار جنائیا۔ کھیل تک سری بھگوان، کی بھگون اپنی کار کھائیا۔ نگاہ مار لے دھر دے رام اکھتے کاہن، کاہنا والیئے اکھتے اٹھائیا۔ بنا اکھراں توں سُن گیان، شبدي شبد دھار وڈیائیا۔ نو نو چار دا ویکھ بیان، جو اوتار پیغمبر گرو گئے سنائیا۔ ست دھرم دی شرع ویکھ اسلام، اسم اعظم کھوج کھوجائیا۔ نام کلمے ویکھ کلام، کائنات پردہ رہے نہ رائیا۔ مانس مائکھ ویکھ غلام، شرع زنجیر بندھائیا۔ من کلپنا ویکھ تمام، طمع وچ کوڑ لوکائیا۔ ست سچ ملے نہ کھتے آرام، سانتک ست نہ کھتے کرائیا۔ راہ تک اوس اکھتے امام، جو عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس دا حکم سندیسہ فرمانا بنام، پاربرہم کی اپنی کھیل کھلائی۔ نگاہ مار لے کلجگ اندھیری شام، شمشان بھومیاں کھوج کھوجائیا۔ حقیقی ملے کیسے نہ جام، امرت رس نہ کھتے چوائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھتے نام، نشانہ کوڑ نظری آئی۔ پیغمبراں توں پرے سُن پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دتے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑ کریا ویکھے حرام، ہرم سب دے کھوج کھوجائیا۔

* ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر ہرسنگت دے نوٹ *

دھرنی کہے میرے مالک محبوبا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل تگان اعجوبہ، عجب نرالے تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے اُتے شرع دیاں ویکھ حدوڈا، حصے دین دُنی نظری آئی۔ جھگڑا پیا تن وجودا، ماٹی خاک کرے لڑائی۔ تیری منزل جانے نہ کھتے مقصوڈا، درگاہ ساچی ویکھن کھتے نہ پائی۔ تیری دُنیا جگت واسنا چن کہے بے ہوڈا، بیوہ دے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی ستگر ٹھاکر، کیوں ٹھوکران رہیا لگائیا۔ دین دُنی اپنا ویکھ جگت ساگر، سمنڈ ساگران پھول پھولائیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی گاگر، گگریا کاچی دھیان لگائیا۔ کیسے دا کرم نہ دے اجاگر، اُجل مکھ نہ کھتے کرائیا۔

تیرے نام دا ونجارا رہیا نہ کھئے سوڈاگر، سودا سچ ہٹ نہ کھئے کرائیا۔ سرت رہی نہ کیسے اکاگر، جگت واسنا کاگ وانگ کُرا لائیا۔ سچ دوارے ملے کھئے نہ آدر، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ٹوں کرتا کریم دُھر دا قادر، بے عیب نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا کھیل اکم اتہا، اتھرن وید دئے گواہیا۔ گل مالک بے پرواہ، بے انت تیری وڈیائیا۔ تیری سرشٹی بھری نال گناہ، پتت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا سندیسہ گئے جنا، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ کلجگ اتم آوے نور الاہ، امام اماما وڈ وڈیائیا۔ کل کلکی ویس لے وٹا، وٹاندرا شبد گرو کرائیا۔ نہکلنک نور جوت کرے رُشنا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں ہونے سہا، سہاک ناک بے پرواہیا۔ کلجگ سوئے لے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ نام کلمہ دئے درڑا، ڈھولا دُھر دا اک سُنائیا۔ دین مذہب دا لیکھا دئے مکا، مُکمل اپنا حکم سُنائیا۔ سچ سرنائی لے رکھا، رکھک ہو کے رکھیا کرے تھاون تھائیا۔ سب دی قبول کرے دُعا، جو دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ دھرنی تیرا لہنا دینا لیکھا پورا کرے آ، اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن داتا نرویر پرگٹ ہووے شہنشاہ، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جس نوں صدی چودھویں انت اخیر سارے کرن واہ واہ، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ سو جن بھگتاں لہنا دینا پورب جنم دا جھولی دیوے پا، کرم کرم دا لیکھ رہے نہ رائیا۔ اوس سوامی انترجامی سیس دینا نوا، نو نو لگنا پائیا۔ اوہ سنت سہیلا اک اکیلا تیری پکڑے بانہ، سہاک ناک اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دئے مٹا، مٹی خاک دھوڑ اڈائیا۔ ستجگ ساچا دئے لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھابیا۔ اکو ایشٹ دئے منا، درشت سب دی آپ کھلائی۔ ناؤں نرنکارا آپ پرگٹا، پرگٹ ہو کے کھیل کھلائی۔ ست دھرم دا ڈنکا دئے وجا، چار کُنٹ کرے شنوائیا۔ جن بھگت سہیلے لے ترا، تارنہار اک اکھوائیا۔ ہر سنگت میلا لے ملا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ گر چیلا اکو رنگ رنگا، رنگت چاڑھے دُھر دا ماہیا۔ وقت سہنجانا کرے آ، سوہاؤنت دئے وڈیائیا۔ ٹوں چرن سرن پینا سرنا، سرنگت اک رکھائیا۔ اوہ تیرا لہنا دینا پورا دئے کرا، پورب پچھم اتر دکھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پورن دئے کرا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت نو پند جیٹھووال ضلع امرتسر پاتشاہ جی دی بمبی تے کشمیر سنگھ، جسبیر سنگھ، بہاک سنگھ، کلونت سنگھ، میلا سنگھ، جگتار سنگھ، گرمیت کور، چرن کور، جاگیر سنگھ، نرمل سنگھ، سلکھن سنگھ، جرنیل سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ، جوگا سنگھ، بھجن سنگھ، پریم سنگھ، کشمیر سنگھ *

نارد کہے مینوں آوے ہاسا، دندیاں کڈھ کے دیاں وکھائیا۔ میں پچھلا دساں خلاصہ، بھیو ابھید جنائیا۔ کی کھیل ورتایا پُرکھ ابناشا، ہر کرتے ڈھردرگاپیا۔ میں ویکھدا رہیا تماشا، نیناں نین اٹھائیا۔ بالمیک بیٹھا ایتھے پیاسا، آس انتر انتر رکھائیا۔ پرہو بھگتاں دا بھر دے پریم والا کاسہ، قسم کھا کے دتا سمجھائیا۔ بچ گھر جنہاں رکھیں واسا، اپنا رنگ رنگائیا۔ میری ویکھ لے کایا ماٹی لاشا، تن سریر کھوج کھوجائیا۔ شبہ سندیسہ ملیا تینوں دیواں دھرواسا، دھرم دھار سنائیا۔ بھیو ابھیدا اک سناسا، انسنت ہو کے دیاں جنائیا۔ جیہڑے ایدھیا واسی رام نوں چھڈن آئے بناسا، رستے وچ نیناں نیر وپائیا۔ اوہناں اتم کلجگ جنم کران راسا، جنم جنم وچوں دوائیا۔ پریم پیار دی مل کے اوہناں نال پاواں راسا، رستہ دین دنی بدلائیا۔ شنکر چل کے آوے اتوں گیلاشا، وشن برہما سر نوائیا۔ میں بھگتاں ہو کے داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کھیل کران الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھاں وڈیائیا۔ دوس زین ہوواں راکھا، اٹھ پھر سہائیا۔ ساچے جل دیاں دیواں داتا، بھنڈارا امرت نام برسائیا۔ سو وقت سہنجننا جاتا، نارد کہے میرے انتر وچ وڈھائیا۔ خوشی ہووے اج دھرتی ماتا، ماتا ترپت دی نال ملایا۔ میرا سنگر والا ڈونگھا کھاتہ، بھیو سکے کھئے نہ پائیا۔ سینتا ویراگ وچ رشی نال کٹیاں ایتھے ڈھائی راتا، گیاراں دن غمی وچ لنگھائیا۔ نارد کہے میں پچھلا ماریا جھاکا، سہج نال ویکھ وکھائیا۔ میرے کول اک چار پنج تن دا خاکہ، خاک مٹی والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں سچ سندیسہ اکھا، اکھ کے دیاں درڑائیا۔ شبہ سندیسہ دیواں ساچا، سچ نال سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر نرگن ہو کے راجا، روم روم وچ سمائیا۔ اوہ دوس زین پریم پیار دیاں کٹن واٹا، بھجن واہو داہیا۔ جگت کار اوہناں دا لیکھا کر ہاتھا، لیکھا ہتھو ہتھ چکائیا۔ اپہ پورب دا لہنا ترنتے دا ساتھا، کلجگ اتم پور کرائیا۔ جنم جنم دی سیوا کرم کرم دا پورا کرے گھاٹا، گھاٹ آگے رہے نہ رائیا۔ نرگن نور جوت دی دھار دیوے لاٹا، لاٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت سہیلے سکلا بنیا ڈھر دا ساتھا، سنگی اک اکھوائیا۔

گرمکھو تہاڈا پروان ہویا ٹیکیا ماتھا، مستک ملے وڈیائیا۔ جل دھارا کہے میں چرن چھوہ کے پوت ہو کے نہاتا، اپنا آپ پوت بنائیا۔ گرمکھو تہاڈے پریم دی دھار، ایس بھی دی آبشار، جل اٹھسٹھ تیرتھ نالوں وڈ وڈیائیا۔ تہاڈی لیکھے لگی گھال کیتی کار، کرم دی دھار کرم نال رکھائیا۔ پورن ستگر پورن اوتار، پورن جوت شبد دی دھار، پورن ستگر ہوئے سہائیا۔ ایہہ لیکھا پورب چکائے سچی سرکار، لہنا سب دا ویکھ وکھائیا۔ آگیا کور اُس ویلے پینسٹھ سال دی ہندی سی اک ودھوا نار، پنج سال وچھوڑا پتی والا پہلوں پائیا۔ اوس ستاراں گھنٹیاں پچھوں رشی نوں پانی دتا پیال، سیتا نوں ستی آپ اٹھال، نیت پریم نال تکائیا۔ دھر سندیسہ دتا دین دیال، دیاندھ حکم سنائیا۔ جس ویلے کلجگ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حال، بہل ہو کے رووے مارے دھاپیا۔ اُس ویلے کریا کرے پُرکھ اکال، جن بھگتاں ہوئے آپ سہائیا۔ سچ دا پروشٹا کیتا پروان، پریم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گرمکھو گرسکھو جن بھگتو تہاڈی سچ پریتی دا پریم کول مان، دیونہار آپ اکھوائیا۔ سب دی گھال کیتی ہوئی پروان، پریم پُرکھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جانی جان، جانہار اک اکھوائیا۔

* ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر موٹا سنگھ کلسیاں والے دے نوت * *

وساکھ کہے میرا انت پروشٹا مکیا، مکت دے مالک دتا مکائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکیا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ اوس گر اوتار پیغمبر اٹھایا اپنی دھار ستیا، نرگن نور نور جگائیا۔ اٹھو تگو دھرم دھار دی رُتیا، کی رُتری مات مہکائیا۔ بھیو ابھید رہے کھئے نہ لکیا، اوہلا پردہ آپ چکائیا۔ سچ وقت سہنجنا ڈھکیا، گھڑی تھت وار وجے ودھائیا۔ جس نو نو چار دا بیڑا چکیا، بیڑا جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جن بھگتاں میٹے دکھیا، دکھیاں درد وندائیا۔ ساچا وقت سہنجنا کرے سکھیا، سکھ ساگر وچ سہائیا۔ گرسکھ رہن دیوے کوئی نہ بھکھیا، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ جو ہر گھٹ اندر وڑ کے رسیا پچھیا، کھوجنہارا تھاوں تھائیا۔ اوہ سب نوں بخشنہارا خوشیاں، خوشیاں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی نظر آپ اٹھائیا۔ وساکھ کہے

میرے پیتے سال سہنس، کوئن کوٹ پنڈھ مکائیا۔ میں جن بھگت سہیلے پرہو دے پیارے تگان ہنس، گرمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ ستگر
 دھار دا تگان ہنس، سرہنس اکو نظری آئیا۔ کلجگ کوڑ ہنکاری رہے نہ کنس، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ دیوے مان جگت دی دھار
 کور ہرہنس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جو اشارہ کیتا تبریز شمش، شمع جگت دھیان لگائیا۔ جو سندیسہ دتا حمزہ غمس، خود خدی
 وچوں مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ وساکھ کہے میرے انتر اک ویراگ،
 پرہوں وچ جنائیا۔ مہینے جیٹھ لگنا بھاگ، بھگون دئے وڈیائیا۔ ساچے گھر جگنا چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا رکھے لاج، ہنس
 سرہنس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب دا جیون جائے جاگ، جاگرت جوت نال وڈیائیا۔ کوڑی بڈھی رہن نہ دیوے کاگ، گرمکھ رنگ رنگائیا۔
 پورب جنم دا دھو داغ، پتت پتت وکھائیا۔ ست دا سچ سہائے کاج، کرنی دا کرتا آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ وساکھ کہے میری نمو نمو نمسکارا، سیس جگدیش جھکائیا۔ ستگر شبد دا دساں اشارہ، کی
 سندیسہ رہیا جنائیا۔ سکھی وسے میرا پروارا، ہنس سرہنس وڈیائیا۔ جگت دلیر کوڑ نوارا، دکھاں روگان ڈیرہ ڈھابیا۔ گھر سچ کرے
 ۱۰۳۲ پسارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ حکم سندیسہ دیوے اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جنائیا۔ جنھے منی سنگھ دی خاک دا بچھیا
 رکھیا انگیارا، ہڈیاں ڈھیر سہائیا۔ پنج جیٹھ تیجا سنگھ لاویگا پنج جیکارا، اندر سنگھ نال ملائیا۔ دیگ دا موتا سنگھ بنے ورتارا،
 خوشیاں نال ورتائیا۔ جگتار سنگھ سیس بٹھ چٹا دستارا، پھرے چائیں چائیا۔ ایہ کھیل اگم اپارا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرماتم پرماتم آتم آد جگادی اک
 ادھارا، دوسراوٹ نہ کھئے جنائیا۔

❖ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت تو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات توں ❖

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری کھیل کے کئے گودی، گوداوری دا کنڈھا اتم دئے گواہیا۔ جگت روپ درساؤندے کئے سوڈھی تے ویدی، جگت ویدیا توں باہر جنہاں پڑھائیا۔ کوڑ کریا دُور کردے کئے ممتا موہ والے بچاؤندے کئے روگی، ہنکار وکار اپنی دیا کھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤندے کئے دُھر سنیوگی، وچھوڑا ناتا جگت والا گواہیا۔ ست سچ دا بنا دسدے کئے جوگی، جگیشراں توں باہر پڑھائیا۔ بھسمڑ روپ درساؤندے کئے بھوگی، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتوں لیکھ جنہاں مکایا بھاؤ دوجی، دُتیا بھیو رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرا جگ جگ ہندا رہیا سویمبر، صاحب سوامی دتی مان وڈیائیا۔ نور پرکاش تکیا رسول پیغمبر، پرا پستی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیا۔ ظہور ویکھیا تن وجود ماٹی خاک مندر، کعبیاں سوہیا پائیا۔ سرگن دھار ٹٹا ویکھیا جندر، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ ظہور تگدی رہی اُتے امبر، اسماناں پرے ویکھ وکھائیا۔ تو نو چار توں باہر ڈھونڈن گئی لبھن، کھوجن کھوج کھوجائیا۔ میرا محبوب ماہی مینوں نظر آیا واحد اکو رہن، ریوئل ثانی جس دا دھیان لگائیا۔ جس دا حکم سندیسہ کلمے دی دھار دتا میری بھجائی اگن، آب حیات نال نجات کرائیا۔ میں خوشیاں وچ ہوئی مگن، مستی وچ لئی انگڑائیا۔ نرمانتا وچ لگی سدن، صدقے واری گھول گھائیا۔ آمیرے محبوب پُرکھ سمرتھن، تیری اوٹ تکائیا۔ میں مہندی لا کے ہتھن، بن ہتھان توں سگن منائیا۔ بن اکھراں توں کھول کے اکھن، نیتر لوچن نین لئی انگڑائیا۔ قدماں تے سر لگی ستن، دھوڑی خاک رمائیا۔ خوشیاں وچ لگی ٹھن، بھجان واپو داہیا۔ سندیسہ سُنیا الکھ الکھن، کی اگوچر دتا درڑائیا۔ دھرنی تیری دھار دا ویکھاں لیکھا آواں دسن، دس دس دی دھار توں باہر سمجھائیا۔ محبوب ہو کے مُحبت وچ آواں وسن، وصل اکو یار وکھائیا۔ کلمیاں توں باہر کلام قایم مقام دُھر دا دساں چن، بچن تیرا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں دا گھاٹ تکیں پتن، کنارے بیٹھا محمد اکھ کھلائی۔ دھرنی کہے میں نیتر ورو لے اٹھن، ہنجهواں ہار بنائیا۔ کی میرے مالک خالق دین دنی آوے متھن، جو متھیا دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں اوس دی سرنی پری، جو پرم پُرکھ

بے پرواہیا۔ جس کھیل اولٹری کری، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جس تن وجوداں دھار بنا کے لڑی، کئی گنڈھ دتی بندھائیا۔ مینوں یاد پُرانی
 گھڑی، گھڑی گھڑی کھوج کھوجائیا۔ دھرنی کہے میری نگاہ آکاشاں توں اُپر چڑھی، چڑھا لہندا نظراں ہیٹھ دباآیا۔ میں محبوب تکیا جتھے
 کیرپا ہندی بڑی، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ میں درویشن ہو کے کھڑی، نمرتا وچ سیس جھکائیا۔ نگاہ ماری تے دھار بنا اکھراں توں
 پڑھی، جس دا رُوپ رنگ ریکھ جگت نہ کھئے جنائیا۔ جس وچ شرع نہ کھئے شرعی، شریعت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں ویکھ کے زمیں اسمانا، دو جہاناں پرے دھیان لگائیا۔
 جلوہ تک کے نُور نُورانہ، ظاہر ظہور ویکھ وکھائیا۔ نگاہ نال ویکھ کے کاہنا، نین نیناں وچ ٹکائیا۔ ست سرُوپ دا جان کے رام، رام رام
 رُوپ اکھوائیا۔ جو آد جگادی مہربانا، محبوب نُور الاہیا۔ اُس نے دتا حقیقی حق پیغام، کلمیاں توں باہر سُنائیا۔ دھرنیئے نگاہ مار لے
 تیرے اُتے انت کنت بھگونت پھر کے آوے بانا، بھيو ابھید لکھ اگوچر اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا کھیل ہونا جگت مہانا، مہا اکتھ کتھ
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں تک کے دُھر دھرم دی
 دھار، دھرم دھرم نال جنائیا۔ بنا زبان توں کر پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ سُن شہنشاہ مینڈو یار، نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ میرے عالی جاہ
 ولیاں دی سرکار، شہنشاہ پیغمبراں دے وکھائیا۔ میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیس جھکائیا۔ میرے امام اماما توں میرے اُتے ہونا
 ظاہر، ظاہر ظہور لینی انگڑائیا۔ میں تیری قدم بوسی وچ قدیم دا کراں انتظار، قُدرت دے قادر تیرا راہ تکائیا۔ درگاہ ساچی دے مالک
 خلق دے خالق اپنے اندروں ہووین باہر، گپت ظاہر اپنا رنگ رنگائیا۔ میں تیری دید دا درس کرن توں ریاں تیار، دوس زین راہ تکائیا۔
 توں مالک میرا آد جگادی تیرے سب کچھ اختیار، مختیار گر اوتار پیغمبر مینوں دے کے گئے صلاحیا۔ دھرنیئے تیرے اُتے انت آوے کل
 کلکی اوتار، نہکلنک رُوپ بدلائیا۔ جس دا اکو نُور جوت ہووے اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ستگر شبد شبد دی ہووے دھار،
 جس توں جنے کھئے نہ مائیا۔ جگت اکھراں دا لیکھ سمجھ سکے نہ وستھار، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ اوہ بودھ آگادھا جس دا انت نہ
 پاراوار، بے انت کہہ کے جس توں سارے گائیا۔ سو تیرا لہنا دینا قرض دے اُتار، نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ دا لیکھا تیری جھولی پائیا۔

اُس دا اِکو حُکم ہووے درے دربار، عدل انصاف اِک کھائیا۔ اِکو کلمہ تیرے اُتے دئے اُچار، اِکو نام دئے سمجھائیا۔ دیناں مذہبناں میٹ کے خار، خالص اِکو رنگ رنگائیا۔ تن وجوداں دُتیا بھاؤ دئے نوار، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تُوں غفلت وچوں ہونا بے دار، آلس نندرا وچوں اکھ کھلائی۔ کھیل تکنا ایکنکار، کی اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس دا سمبل ہونا دھام نیار، سمبل بہہ کے اپنا آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے اندر آواز اگئی آئی، آیتاں توں باہر دتا درڑائیا۔ تیرے اُتے کلجگ کوڑ بنے قصائی، چھری شرع والی اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میں رو کے دتی دُہائی، دُہتھڑ سینے اُتے لگائیا۔ مہر کر میرے مہربان نور الاهی، اللہ تیری اوٹ رکھائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد میری دین گواہی، شہادت رہے بھگتائیا۔ تیری نام دی دروہی تیری آد وچ دُہائی، کلمیاں توں باہر کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے جھٹ نارد آگیا پاؤندا رولا، تارڑی پُٹھے ہتھان و جائیا۔ مؤلی تند بٹھ کے ڈولا، بازو رہیا بلائی۔ نالے وکھاوے پیغمبراں والا قول، اقرار رہیا جنائیا۔ آہ کلمیئے تک لے اپنا مؤلا، جو مؤلیا ہر گھٹ تھائیا۔ جس تیرے اُتے بہار کرنا ہوؤلا، ہوؤلی ہوؤلی اپنا وقت وپائیا۔ جس دا روپ نہ کالا نہ سؤلا، جوت نور نور الہیا۔ اوس دی کرنی تُوں اپنے اُتے آپے ٹوہ لا، اپنا بل آپ پرگٹائیا۔ جس سچ دوارا اِکو کھولا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ نی دھولے تیرا جھاٹا ہو گیا دھولا، کوٹن کوٹ جگ تیرے اُتے گئے وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے سُن لے میری منسا، ممتا توں باہر جنائیا۔ اپنا روپ بنا لے ہنسا، کاگ وانگ نہ کوڑ کُراٹیا۔ جس تُوں اوتار پیغمبر گُرو گاؤندے اسنکھا، سہنسر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ نارد کہے دھرنیئے میں پنڈت پُرانا آیا، وید شاستراں توں باہر میری پُٹھائیا۔ میرے پرہو نے مینوں اِکو لیکھ سمجھایا، جس تُوں لیکھنی لیکھ سکے نہ رائیا۔ جس دا راگ کیسے رسنا جہوا نہیں گایا، صفتاں وچ سکیا نہ کوئے صلاحیا۔ ترے گُن مایا رنگ نہ کوئے رنگایا، رنگت جگت نہ کوئے درڑائیا۔ میں اوہ سندیسہ اگما رہیا سُنایا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اوہ تک لے بے پرواہیا، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ جو سب دا دائی دایا، آد انت آپ اکھوائیا۔ اوہ جوت

سرُپیی شاہو بھُوی اپنا ویس وٹایا، وٹاندرا سَتگر شبد نال کرائیا۔ جس نے سچ سِنگھاسن پُرکھ ابناشن ہو کے اِکو ڈاہیا، جس دا پاوا چوَل نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر سُهِنجے آپ رکھایا، آد نرنجن دیا کماٹیا۔ دُکھ بھے بہنجن تیرے دُکھ نوارن آیا، دُکھیاں ہونے سہائیا۔ نارد کہے میں کوک کوک دِرڑایا، دروہی دروہی کر سُنائیا۔ دھرنی کہے مینوں اُس دا درشن دے کرایا، جو کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنیئے درشن کر لے اگے ہر دا، جو ہر ہر دے ڈیرہ لائیا۔ جو مالک تیرے نو ست گھر دا، گرہ مندر ہونے سہائیا۔ اُس دا اندروں چُک دے پردہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ اوہدا کھیل ویکھ لے لہندا چڑھدا، چڑھدا لہندا اپنا حُکم دئے ورتایا۔ جس دے چرناں وچ سچکھنڈ دوارے اوتار پیغمبر گرو نرگن دھار ہو ہو بہندا، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ پُرکھ اکال دین دیال شبد سندیسہ نر نریشا پروردگار سانجھا یار اِکو کہندا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا آپ سُنائیا۔ تیرا بُرج منارا انت ویکھ لے جاندا ڈھندا، ڈھٹیا گوہند والا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے دھرنیئے ذرا نگاہ مار لے ہیٹھاں، نین نین نال بدلائی۔ رت سُهِنجی تک لے مہینہ جیٹھا، ودی سُدی توں باہر دھیان لگایا۔ جو سب نوں رکھے چھایا ہیٹھا، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جس دا شبد دھار سَتگر بیٹا، جنم والی اور کھئے نہ مائیا۔ جو سچ سِنگھاسن آتم لیٹا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جو اتم تیرا بنے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا جگت جہان چلائی۔ دو جہاناں ہو کے آوے نیتا، نیتر نیناں درشن لینا پائیا۔ جو دین دُنی کائنات رن بھومی ویکھے کھیٹا، خاطر دُھر دی کھیل کھلائی۔ جس دے پیار وچ سَتگر ارجن سیس پوائی ریتا، راوی دھار سیس نوائیا۔ اوہ بھلے کدے نہ چیتا، چیتن تینوں دئے کرائیا۔ سب دا پورا کرا لیکھا، لکھت بھوکھت نال ملائی۔ جس دا اشارہ کیتا گوہند دھاری کیسا، کیس گڑھ دا لیکھا دئے چُکایا۔ اُس کھیل کھلاؤنا مَلا شیخا، مسائکان ویکھ وکھائی۔ جس عیسیٰ موسیٰ دھار میٹنی ریکھا، رکھیاں مُنیاں پردہ آپ اُٹھایا۔ تیرے اُتے سَتجگ دھرم دی لائے میخا، میخ برکھ دوویں دین گواہیا۔ جس لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پاؤنا بھلیکھا، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹایا۔ اوہدا آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اِکو سَت ڈلارا پلیٹھا، جس دی آئیو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے دھرنیئے پہلی جیٹھ کی رہیا دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ تیرے ولّ ویکھ کے رہیا ہس، نال ہستی تک
 بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ رہیا نس، بھجے واہو داہیا۔ حیران ہو کے کہے پرہو دا گائے کھئے نہ جس، سچ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جگت
 وکار وچ سرشٹی گئی پھس، پھاسی جم نہ کھئے کٹائیا۔ سچ دے اگو گئے نس، بھجے واہو داہیا۔ انت دھرم دی ہو گئی بس، دھرنیئے اوہ
 وی بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تینوں پین والی غش، بسدھ بسدھ سُدھ رہے نہ رائیا۔ کلجگ کردا پھرے عیش عیش و عشرت نال
 ملائیا۔ بنا قدماں توں سرشٹی رہیا کچھ، کچھ مچھ ویکھن نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے دھرنیئے میں پرہ دا ست دُلارا، دُولھا اک اکھوائیا۔ میرا کھیل سدا جگ چارا، چوکڑی وجدی
 رہے ودھائیا۔ میری پائے کھئے نہ سارا، میرا مہاسار تھی اک اکھوائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کیتا پار کنارہ، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ میں
 کھیل کھلایا پیغمبر گر اوتارا، اوتری میرے وچ اپنا آسن لائیا۔ میں سندیسے سُن دا رہیا ست سچ دے وچ پیارا، پریم نال اپنے وچ
 ٹکائیا۔ سب نے کہا کلجگ آوے انت سری بھگونت کل کلکی اوتارا، نہکلنک اپنا ویس وٹائیا۔ امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور
 کرے رُشنائیا۔ جس دین دُنی دا ویکھنا دائرہ، حدو داں پھول پھولائیا۔ نام کلمیاں کراؤنا مُشاعرہ، مشوریاں نال سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اگم اتھاپیا۔ جیٹھ کہے میرا جگت دھار مہینہ، محو دیاں سمجھائیا۔ میں
 سب دا ویکھنا کایا انتر سینہ، سینہ بسینہ کھوج کھوجائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا دین دُنی دی دھار رُسا چینا، رُستم کوڑ والے اٹھائیا۔ جھگڑا
 پاؤنا مگ مدینہ، کعبیاں دتا بلائیا۔ سب دی رہن نہیں دینی تعلیم، طُلبے مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھ سارے روون مارن دھاپیا۔ میرا
 رُپ نہیں کمینہ، کھلاپت مینوں دتی وڈیائیا۔ میں اگنی تاواں اُتے دھرنی تیری زمینا، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ دیناں مذہباں دا حق
 حقوق سب دا جانا چھینا، شہنشاہ اکو حکم ورتائیا۔ تو ست ستگر شبد دے ہونا ادھینا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ جیٹھ کہے میں سب دا متر پیارا میت، دھرنیئے دھرم دھار جنائیا۔ میرا
 اکو سُن لے گیت، جو گیت گوبند گایا دُھر دے ماہیا۔ تیرے اُتے بدلنی ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت،

مصلے سب دے حل کرائیا۔ دین دُنی کر کے پتت پُنیت، پتت پاؤن دئے وڈیائیا۔ جھگڑا مُکا کے اُچ نیچ، نیچ نیچاں ہوئے سہائیا۔ لیکھا
 رہے نہ ہست کپٹ، کپٹ کپٹاں رنگ رنگائیا۔ تیرے ہتھ ٹکائے اُتے پیٹھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی وچوں بدل
 دیوے نیت، نیتز لوچن نین بھگتاں اکھ کھلائییا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ سب نے گاؤنا گیت، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ستگر
 شبد ہو کے وسے چیت، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اکو دس اپنی پریت، پریتم ہو کے ملے چائیں چائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ دا گھر اک سہائیا۔ پہلی جیٹھ کہے دھرنیئے تیرا گھر ہووے سہنجنا،
 ستگر شبد دیوے وڈیائیا۔ پرکاش کرے آد نرنجنا، کلجگ اندھ اندھیر گوائیا۔ تیرا لیکھا پورا کرے درد دکھ بھے بہنجنا، بھو ساگر پار
 کرائیا۔ نیتز نام دا پا کے انجنا، لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جس دا اکو دیپک جگنا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ اکو نام کلمہ ہونا بہجنا، بندگی
 اک درسائیا۔ اکو ڈنکا ڈورُو نام وجنا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ اکو سروور ہووے مجنا، دُرمت میل گوائیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ
 ادنیٰ، غریب نائیاں گود ٹکائیا۔ اُس دا جگت پرتاپ ودھنا، وادھا تگے خلق خُدائیا۔ جس دی سانجھی ہونی بندنا، سیس جگدیش سر
 جھکائیا۔ جس کلجگ اتم لیکھے لاؤنا کوڑ کُریار دا کنڈھنا، گھاٹ پتن پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں سنگ کدے نہ چھڈنا، ناتا چھٹے کوڑ
 لوکائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ہڈنا، نارٹی نارٹی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا
 بے پرواہیا۔ دھرنی کہے جیٹھ میں بینتی سناواں ایک، ایکنکار آگے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھی ٹیک، ٹیکا دھوڑی خاک رمائیا۔
 جگت جہان لگنا سیک، اگنی تت تپائیا۔ بنا بھگتاں توں بڈھی رہے نہ کیسے بیپک، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ منوآ من نہ بنے نیک، دہ
 دِشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ ست دھرم نوں سارے جان وچ، کلجگ کوڑے ہتھ پھڑائیا۔ پرہو دا درس کوئی نہ کرے نیتن نیت، نیچ نیتز نہ کھئے
 رُشنائیا۔ انتر نرتز کھلے کیسے نہ بہیت، پاربرہم برہم ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کی اپنی کھیل وکھائیا۔
 پہلی جیٹھ کہے دھرنی میرا ستگر پُرکھ سُلطانا، اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔ جو پپر کے اتم بانا، ویس اولٹرا آیا وٹائیا۔ جس دا شبد اگمی
 گانا ترانہ، تریا توں باہر سُنائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے دو جہاناں، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھانا، ناؤں زرنکارا

اک دِرڑائیا۔ گھر مندر کرے سہانا، گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے نشانہ، نشان اپنا دئے سمجھائیا۔ آتم دھار پر ماتم بن کے کاہنا، گرمکھ گوپی لئے پرنائیا۔ امرت رس دے کے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کیرپا ندھان ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میں صاحب ستگر توں بلہاری، بل بل آپ کرائیا۔ جو آیا اپنی دھاری، دھرم دی دھار نال پرگٹائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا پیغمبر گر اوتاری، اوتری ویکھ وکھائیا۔ سو لیکھا جانے سرشٹی درشٹی انتر ساری، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دے برہما شو پُجاری، نو نو سیس نوائیا۔ اوہ نرگن جوت کر اُجیاری، اُجالا کرے تھائوں تھائیا۔ جو ستگر شبد دھار بھنڈاری، نام ندھانا آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں پیج جائے سواری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ انت نہ کرے خواری، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چترگپت لیکھا منگے نہ اپنی واری، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے جنم جنم دے وچھڑے پھڑ پھڑ باہوں جائے تاری، دُور ڈراڈے پندھ مکائیا۔ پہلی جیٹھ کہے دھرنیئے میں وی کراں اُس نوں نمسکاری، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ نال ملائیا۔ جیٹھ کہے میں بھگتاں دساں نال پیار، مُحبت وچ جنائیا۔ خوشیاں دا ووبار، دوس زین وچے ودھائیا۔ گرمکھو رہنا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکار، کی کرتا کار کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پاوے سار، ستاں دیپاں ویکھ وکھائیا۔ جدھر تگو اُدھر دسے ہار، جت روپ نہ کھئے بدلایا۔ چاروں کُنٹ ہووے دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ تھادا اکو گرہ اکو مندر اک دوار، اکو بھومکا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در آیاں جن بھگتاں دیوے تار، تارنہار اپنی دیا کھائیا۔

* ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویر ویلے *

دھرنی کہے میرا بھاگ ہویا ادا، ادا آتھن ملے وڈیائیا۔ مان وڈیائی ملی بسدھا، سدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا بڈھا، بڈھی توں پرے سمجھائیا۔ مہربان کیرپا کرے انت کلجگا، جگ چوکڑی پورب لیکھ چکائیا۔ سو سوامی ہویا اگھا، نرگن

نرور نور الاہیہ۔ جس میرا دکھڑا بوجھا، بوجھی دیک دئے جگائیا۔ اپنا بھیو کھلا کے گجھا، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ جگت جہان رہیا نہ لکا، لوک مات وجی ودھائیا۔ جس دا پنہ کدے نہ مکا، اوہ مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ گرمکھ سنت سہیلے تارے پُتا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ میری سہنجنی کرے رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سچ اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے آئی خوشحالی، خوشیاں وجی ودھائیا۔ میرے مستک چڑھی لالی، لال گللا ملیا دُھر دا ماہیا۔ جو لہنا دینا ویکھے حالی، لیکھا سب دا دئے چُکائیا۔ جس نوں گوہند کہا جوت اکالی، اکل کل دھاری لئے انگرائیا۔ میری لیکھے لاوے گھالنا گھالی، چاروں کُٹ کھوج کھوجائیا۔ میرے گرہ بنائے سچّی دھرمسالی، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ دو جہاناں بن کے والی، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نے سمبل اپنی سُرَت سمبھالی، سو سوامی اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں سدا کرے پرتپالی، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دے در تے سارے کھڑے سوالی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے پھل لگائے دھرم دھار دی ساچی ڈالی، پُھل اپنا نام مہکائیا۔

* ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت نو پند کلسیاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میں پرہ دی سرنی ڈھٹھا، چرن کول کول سرنائیا۔ جس لیکھ چُکایا تے اٹھاں، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لہنا پور کرایا اٹھسٹھا، تیرتھ تھ ویکھ وکھائیا۔ میں خوشیاں دے وچ تھان، دوس رین بھجان واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دے چرن کول چٹاں، دھوڑی رسنا جہوا لائیا۔ پھیراں دُہائی وانگ نٹاں، سوانگن ہو کے اپنا سوانگ وکھائیا۔ سندیسہ دیواں چوڈاں ہٹاں، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دیاں سمجھائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جو لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھا، پورب سب دا جھولی پائیا۔ میرا سندیسہ بیتھارتھ بیتھا، یدی یدی دیاں درڑائیا۔ جس کلجگ کوڑی کرپا چلاؤنی اُٹی لٹھا، نو ست آپ بھوائیا۔ سو سوامی الکھنا

الڳها، الڳو چر وڏ وڏيائيا۔ جن بهگتا لیکھ لاوے مستک متھا، ٿڪے دھوڙي خاک رمائيا۔ دھرنی کہے میرا سگل وسورا لتھا، کوڙي
 وکھ رہی نہ رائيا۔ امرت رس پایا نجر رسا، پن رسنا چہوا دیاں چکھائيا۔ میں کھڙ کھڙا کے ہسا، ہستی تگاں بے پروا ہيا۔ جس کلجگ
 اندھیری میثی مسّا، نوری جوت چند کرے رُشنايا۔ اوہ ویکھنہارا اپنا بنس سربنسا، گر گر گود اُٹھائيا۔ ہرجن بنا کے ساچے ہنسا،
 سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائيا۔ گرھ توڙ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھائيا۔ بدھی توں پرے سندیسہ دیوے بودھ آگادھا
 پنڌتا، پاربرہم پرہہ اپنا حُکم ورتائيا۔ لہنا دینا لیکھ لگے ہرجن کا، ہرجن ہوئے آپ سہائيا۔ اتوٹ اٹھ بھنڌارا ورتاوے ان کا، آنک کل
 دھاری اپنی دیا کھائيا۔ سچ پرکاش دے کے نوری چند کا، چند چاندنا کرے رُشنايا۔ جھگڙا مٹا کے ممتا من کا، منسا سب دی کھوج
 کھوجائيا۔ نو ستّ ایکا مارگ دس دھرم کا، دھرم دی دھار اک درڙائيا۔ لہنا جانے کانڌ کرم کا، نہکرمی ویکھ وکھائيا۔ جن بهگتا سہارا
 دے کے جاوے دُھر دی سرن کا، سچکھنڌ نواسی اپنی اوٹ تکائيا۔ جھگڙا میٹ کے ورن برن کا، پاربرہم پرہہ اپنا بھيو کھلايا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائيا۔ دھرنی کہے میرے اُتے وقت سہنجنا، پنچم جیٹھ ملے
 وڏيائيا۔ کړپا کرے سوامی درد دُکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم پرہہ اپنا بھيو کھلايا۔ پرکاش کر کے آد نرنجنا، نرگن نور جوت کرے رُشنايا۔ جن
 بهگتا بن کے ساک سین سجنّا، ستگر ہو کے ویکھ وکھائيا۔ چرن دھوڙ کرا کے مجنا، دُرمت میل دھوائيا۔ گرمکھاں اتم پردہ کجنا، سر
 اپنا ہتھ ٿکائيا۔ گھر پرکاش دپیک جگنا، گرہ گرہ ہووے رُشنايا۔ جو آسا رکھی سین سدھنا، بدر سُداما نال ملايا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملايا۔ دھرنی کہے میرا سُبھاگ دِباڙا، پنچم جیٹھ وجے ودھائيا۔ جن
 بهگتا گرہ خوشیاں دا آگھاڙا، پریم پڙیتی وچ نچن ٿڀن کُدن چائیں چائيا۔ جنہاں دا سوامی مالک خالق اِکو دُھر دا لاڙا، نر نرائن وڏ
 وڏيائيا۔ دُھر پڙیتی چاڙھے رنگ گاڙھا، دو جہان اُتر کدے نہ جائيا۔ دھرنی کہے میں نو نو کڈھاں پاڙا، نرمانتا وچ سیس نوائيا۔ تُوں
 صاحب سوامی پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائيا۔ تیرے چرن چرن بلہارا، بل بل اپنا آپ وکھائيا۔ تیرا کلجگ اتم تک وِوہارا، خوشی
 خوشی وچوں بدلائيا۔ میرے سوامی تیرا کھیل نہ پُرکھ نہ نارا، نر نرائن تیری وڏ وڏيائيا۔ جن بهگتا دینا سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٿکائيا۔

کلسیاں والیاں گھر گھر دیپک ہوئے اُجیارا، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال رکھائیا۔ سنت منی سنگھ سچکھنڈ دواویوں دئے اشارہ، بن سینت سینت لکائیا۔ تیجا سنگھ دا سُن جیکارا، جن بھگتاں اندر وجی ودھائیا۔ چیت سنگھ مارے للکارا، پال سنگھ رہیا سُنائیا۔ بُدھ سنگھ نین آگھاڑا، مانا سنگھ اکھ اُٹھائیا۔ بہول سنگھ کر دیدارا، پریم سنگھ رہیا سمجھائیا۔ تارا سنگھ کہے میں ویکھنا کھیل سارا، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میں نیوں نیوں کراں نمسکارا، دھوڑی خاک رمائیا۔ پنچم جیٹھ کہے جن بھگتو تہانوں سدا پرہو دارہے سہارا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ کلجگ اتم آیا کنارہ، نیا ڈولے تهاؤں تھائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا لہنا دینا ویکھاں اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ میں خوشیاں وچ سب نوں دیاں پیارا، پیار مُحبت وچ اکو رنگ رنگائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا سوامی انترجامی نہکلنک نرائن نر اوتارا، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا اکو گھر اکو گھر بارا، اکو اک ایکنکار ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال تریپت کور جگندر کور دے نوت *

دھرنی کہے میں تکیا اگم پرکاش، بن دیا باقی دو جہان رُشنائیا۔ بن گوپی کابن تون تکی اگمی راس، منڈل منڈپ نچن چائیں چائیا۔ میری خوشی تون پرے کھیل تماش، بھو سکے کھئے نہ پائیا۔ میرے انتر نرنتر اُچی اک خوابش، خالص دیاں درڑائیا۔ کِریا کر پُرکھ انباش، انباشی کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر ناش، ناستک ویکھ خلق خدائیا۔ تن وجود ماٹی خاک گرہ مندر کر واس، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگت سُپیلے بنا داسی داس، گرمکھ گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میری ایکنکار اک الکھ، اگم آگوچر اتھاہ دیاں درڑائیا۔ نرگن نرویر نرکار نرکار ہو پرتکھ، پاربرہم پت پریشور پروردگار اپنا نور کر رُشنائیا۔ میری نانی کوچھی کملی دی پت اتم رکھ، پت پت کر لوکائیا۔ مہربانا نوجوانا سری

بھگوانا میری جھولی ویکھ لے سکھ، بن تیرے سکے نہ کھئے بھرائیا۔ میں چاہندی جن بھگتاں نیج نیتر کھول دے اکھ، لوئن لوچن نین کر
 رُشنائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے دُھر دے مالکا، پرم پُرکھ پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ آد جُگادی خلق دے خالقا،
 مخلوق تیری دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل وکھائے ستگر شبد اکٹا بالکا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اُس نوں لوڑ رہے نہ آد شکت اشٹبھج دُرگا
 والی کالکا، کلجگ انت کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جھگڑا میٹنا ترے گن مایا جنجال کا، ہوئے ہنگتا گرہ ٹڑائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر
 دے ایسے سال کا، ثالث ہو کے دھیان لگائیا۔ میں نظارہ تکنا چاہندی کال مہاکال کا، چترگپت رائے دھرم نال ملائیا۔ میرا لیکھا ویکھ لے
 نو سُو چرانوے چوکڑی جُگ گھال کا، جُگ جُگ نت نوت تیری سیو کھائیا۔ میرا مضمون تک لے آگے سوال کا، سوالن ہو کے منگ
 منگائیا۔ میں نگارہ سُننا چاہندی تیرے اکو تال کا، تال تلواڑا دین دُنی بدلائیا۔ لیکھا رہے نہ کوڑے دھن مال کا، موہ ممتا دُور کرائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہہو جن بھگتاں رکھ چھایا ہیٹھا،
 صاحب سوامی انترجامی اپنی دیا کھائیا۔ تیرا وقت سہنجنا ہووے پنچم جیٹھا، سمت شہنشاہی نو وجے ودھائیا۔ تیرا دُلارا دُولھا اکو ستگر
 شبد ہووے بیٹا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تیرے یارڑے ستھر ہووے لیٹا، دوسر سیج نہ کھئے سہائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآن گگن
 پاتالاں ہووے کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ میرے محبوبا تیرا اچ اکم عروجا بھل جاویں نہ میرا چیتا، چیتن ہو کے سیس
 نوائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی اکو نیتا، نر نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ صاحب ستگر جن بھگتاں کرنا ہیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہہو میری تمنا اکھی خواہش، من
 مت بُدھ توں باہر جنائیا۔ نرگن دھار زرویر تیرے ملن دی آس، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیری دس کے گئے بات،
 باطن پردہ دے کھلائییا۔ تُدھ بن کھئے نہ میٹے اندھیری رات، دیناں مذہباں جھگڑا نہ کھئے چکائیا۔ تیرا نام کلمہ اکو ہووے گاتھ، تُوں میرا میں
 تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ایتھے اوتھے نوجوانا سری بھگوانا تیری ہووے راس، بن گوپی کاہن اپنا کھیل کھلائییا۔ تیرا کھیل تکے

شنکر اُتے کیلاش، برہما وشن ویکھن نین اُٹھائیا۔ میرے صاحب ستگر سدا بھگتاں وسنا پاس، کروٹ دین دُنی بدلائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا
 ماٹی تن وجود کرنا پرکاش، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ گول ناہی نچھر جھرنا دینی بوند سوانت، اگنی تت بُجھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات
 پات، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ تُوں صاحب سوامی کملاپات، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے اتوں کلجگ زین اندھیری میٹ
 دے رات، زٹری اپنے نال مہکائیا۔ صدی چوڈھویں اتم میری پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سُن شبد اگئی گاتھ، جگت شاستراں باہر درڑائیا۔ کرپا
 کرے پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ بھئے سہائی انا تھان ناتھ، غریب نہانیاں گود ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا اگن دا تگے راتھ، چاروں
 کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ سب دا لہنا دینا اتم پورا کرے ہتھو ہاتھ، مقروض قرضہ رہیا چُکائیا۔ دیناں مذہباں ویکھے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ
 ابھاس کھوج کھوجائیا۔ تیرتھ ویکھے اٹھ ساٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی پھول پھولائیا۔ لہنا دینا تگے مندر مسجد شودوالے ماٹھ،
 گرودوار گر گر دھیان لگائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر ویکھے کنڈھا گھاٹ، کون پتن سوبھا پائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ دی تگے
 واٹ، کون ویلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سچ دی کرنی کار
 کھاواں گا۔ دین دیاں اک اکھواواں گا۔ گرُمکھ گرُسکھ چوراسی وچوں بہال، بہانڈا بہرم بھو بھٹاواں گا۔ ہرجن بنا کے دُھر دے لال، لال
 گُلالا رنگ چڑھاواں گا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، جوت نور نور چمکواں گا۔ پھل لگا کے تتاں والے ڈال، امرت رس رس چواواں گا۔
 گھر دیپک جوت اگما بال، بن تیل باقی رُشناواں گا۔ کایا مندر بنا کے سچّی دھرمسال، بودھ آگادھی شبد درڑاواں گا۔ جن بھگت سہیلے
 آپ اُٹھال، سوئی سرتی آپ جگاواں گا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشناواں گا۔ سمبل بہہ کے کرے سنبھال، ست سچ
 نام پرگٹاواں گا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، ہرجن اپنی گود بہاواں گا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ چاروں کُنٹ کردے بہال، جُگ جنم
 دے وچھڑے میل ملاواں گا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ رتّ سہنجنی وقت سہنجنا ہووے نال، ستّ دھرم
 دھرم پرگٹاواں گا۔ اکو مان دوا کے شاہ کنگال، راج راجانا پندھ مُکواں گا۔ ہرجن بنا کے اپنے بال، بالی بُدھ آپ سمجھاواں گا۔ دوس زین

کر پرتپال، پرتپالک آپ اکھواوان گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت چلے اولڑی چال، چال نرالی جوت اکالی اپنی کھیل کھلاواں گا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسیاں دلپ سنگھ، رتن سنگھ، سُلکھن سنگھ، جرنیل سنگھ، کلونت سنگھ، پرپتم سنگھ، کشمیر سنگھ، بلکار سنگھ، بھجن سنگھ، کپہر سنگھ، جاگیر سنگھ، جسبیر سنگھ، ایشر سنگھ، بہان سنگھ دے نوت *

دھرنی کہے میرا بھاگ ہویا ادا، ادم نال دیاں جنائیا۔ مینوں سارے کھندے بڈھا، سُدھ سب دی ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا جگ جگا، جگ چوکرئی کھیل چلی آئیا۔ میرا پریم پُرکھ پرکھوتم آگھا، اگن آتھن ہوئے سہائیا۔ اوہدے پریم دا اکو مُدعا، مُدت دے وچھڑے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جگ چوکرئی پیتے، اپنا اپنا پندھ مُکائیا۔ بھگت بھگوان دی چلدی ربی ریتے، جگ جگ وجدی ربی ودھائیا۔ مان ملدے رہے ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی ہوئے آپ سہائیا۔ کایا چولے ہندے رہے ٹھنڈے سیتے، اگنی تت بُجھائیا۔ جن بھگت سہیلے بن دے رہے میتے، مٹر پیارا رام سنجائیا۔ کھیل ہندے رہے ہست کیتے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جگ چوکرئی پرہو وویار، نرگن سرگن دھار چلائیا۔ نت نوت لئے اوتار، کھیل کرے بے پرواہیا۔ جگت بھگت دیوے تار، تارنہار وڈ وڈیائیا۔ سمرن پوجا پاٹھ دے ادھار، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ کلجگ انت کل کلکی لئے اوتار، کل کلیشا دئے مٹائیا۔ گرمکھ لا پریم دی کار، سیوا سچ سچ سمجھائیا۔ ہر سنگت کارن دوس رین بھجن وارو وار، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں والا ایہہ سال، خوشی وچ جنائیا۔ جن بھگت سہیلے پرہو دے لال، لالن رنگ رنگائیا۔ جنہاں دوس رین گھالی گھال، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ اوہناں دی سمبل بہہ کے کرے سنبھال، سمبل دا

مالک اگم اتھاپیا۔ دھرم دی دھار اُچا کے بال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مارگ دے سُکھال، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ جگت توڑ جنجال، جاگرت جوت وچ ٹکائیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، اگو رنگ رنگائیا۔ سچ دوارے آپ بہال، درگاہ ساچی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ دھرنی کہے میں آد انت دی بھیتی، پورب لیکھ جنائیا۔ جو گرمکھ کرسانا کردے کھیتی، پھرن چائیں چائیا۔ ایہہ رام دے نیتن نیتی، نیرن نیرا سوہا پائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا مُکیا وار ایکی، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ جو اشارہ کیتا سینتا جنک سپتری بیٹی، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم پرہہ وٹائے ویس انیکی، اکل کل دھاری کل پرگٹائیا۔ سب دا لہنا دینا مُکائے چھیتی، چھتردھاری ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت سہیلے کرن کام، دوس زین خوشی بنائیا۔ لہنا دینا پورا ہویا رام، رمٹیا اپنا رنگ رنگائیا۔ جنہاں گرمکھاں دے اُپر لیکھ جانے نام، سو نام ندھانا جھولی پائیا۔ امرت رس ملے جام، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ بھاگ لگے نگر کھیڑے گرام، ساڈھے تین ہتھ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی دیوے دُھر دا نام، وست امولک اگم اتھاہ ورتائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دلی وکھ *

کلجگ کہے دھرنی میرے چرن کول ٹیک متھا، بنا مستک دھوڑی خاک لے رمائیا۔ میری دین دنی جگت جہان توں باہر سُن کتھا، بن کتھنی توں دیاں درڑائیا۔ سچ سندیسا دساں یتھارتھ یتھا، یدپ یدی دیاں جنائیا۔ چار کُنٹ نگاہ مار لے سب دے ویکھ خالی ہتھا، وست امولک ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ میرا چلدا کوڑ دا رتھا، رتھواہی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ من کلپنا سب نوں پائی نتھا، انتر نرنتر ڈوری لئی بنائیا۔ جگت جہان ویکھ لے ستھر لتھا، یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نام ندھانا کیسے نظر نہ آئے اگما تیر بھتھا، شبد انیالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن آتم دھار ملے کیسے نہ رسا، رستہ دین دنی دتا بدلائیا۔ میں چاروں کُنٹ کھیڑ

کھڑ ہسّا، ہستی اپنی رہیا دکھائیا۔ جدھر تگّو اندھیری سسّا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرنی کہے کلجگ ایہہ کھیل میرے صاحب
 دے وسّا، جو واستو اکو نظری آئیا۔ جس نے ہوڑا دکھایا اپر سسّا، سو ستگر ڈھردرگاہیا۔ ہنگ برہم جس دا کھیل الکھا، الکھ
 اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرنی میرا
 ویکھ لے ہتھ، سچ سچ نال درڑائیا۔ میں مان رہن نہیں دتا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنّا سُرسی رووے مارے دھاپیا۔ دھرم رہیا
 کیسے نہ مندر مٹھ، شودوالے چرچ مسجداں دین گواہیا۔ میرا کھیل تک لے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ شرع شریعت دی پا
 کے وٹ، دین دُنی رہیا لڑائیا۔ سچ نام ملے کیسے نہ ہٹ، وست حق نہ کھئے ورتائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹ، جگت جگیا سواں ساڈھے تین
 ہتھ نہ کھئے رُشنائیا۔ منوآ میری منسا وچ نٹوآ ویکھ لے نٹ، دوس رین نیچے پئے چائیں چائیا۔ امرت رس نجھ جھرنے بوند سواتی سکے کوئی
 نہ چٹ، پاربرہم برہم ملن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دھار دا بُرج گیا ڈھٹھ، چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سب دی نو ست اٹی گیڑی لٹھ،
 چگر نال چکرورتی دتے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے کلجگ
 نہ کر جگت بغاوت، بغلگیر ہو کے دے دکھائیا۔ گرہ گرہ نہ کر عداوت، دوتی دشمن اپنا روپ بدلایا۔ تن وجود نہ دکھا رقابت، پردہ
 پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تیری کرم کانڈ دی دعوت، عدل انصاف ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ تک میرا محبوب جگت جہان کرن والا سخاوت،
 رحمت وچ رحمان اکو نام ورتائیا۔ تیری کوڑ کرپا رہے نہ کھئے بناوٹ، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرنی پورب کر لے چیتے، چیتن ہو کے دھیان لگائیا۔ تیرے اُتے اوتار پیغمبر
 گرو ہو کے گئے کیتے، کیتے اپنیاں پھیریاں پائیا۔ دیناں مذہباں بن کے گئے نیتے، حکم شرع والے چلائییا۔ اتم رن بھومی ستے کیتے کیتے، کھیوٹ
 کھیٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو پُرکھ اکال دے بن گئے بیٹے، پتا اکو اک سُنائیا۔ اوہناں دے نام کلمے میں تیرے اُتے ویکھے، چاروں کُنٹ دھیان
 لگائیا۔ شرع وچ بھجے ویکھے مُلا شیخے، پنڈت پاندھ اپنے تند بندھائیا۔ میرے کول سب دے لیکھے، بنا لکھت توں دیاں جنائیا۔ میرے
 سب توں اولڑے بھیکھے، بھیکھادھاری مینوں دتی وڈیائیا۔ میں ست دھرم دی میٹی ریکھے، رکھی مُنی سارے دتے بھلائییا۔ میں سندیس

سُنے دس دسمیشے، جو زرگن سرگن گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 دھرنی کہے کلجگ تیرا کھیل جگت انہونا، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار جگت سنسار وچھیا وچھاؤنا، کوڑ کریا بیٹھی
 آسن لائیا۔ ست سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تیرے وچ حکم اک سناؤنا، سندیسہ ڈھر دا دیاں جنائیا۔ جس تیرا کوڑ کُریار
 دا وقت چکاؤنا، مایا ممتا موہ میٹ مٹائیا۔ ورنان برنن ڈیرہ ڈھاؤنا، دینان مذہبان کرے صفائیا۔ اوچان نیچان اکو رنگ رنگاؤنا، ذات
 پات لیکھا رہے نہ رائیا۔ آتم برہم سرب سمجھاؤنا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ ڈھر دا شبد اک درڑاؤنا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا
 گائیا۔ نام کلمہ اک پڑھاؤنا، جس دی شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ست دوارا اک سہاؤنا، چار ورنان اکو گھر ٹکائیا۔ ست دھرم دا ساچا
 مارگ لاؤنا، لوآن پُریاں برہمنڈان کھنڈان کرے آپ شنوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ
 آپ رنگائیا۔ کلجگ کہے دھرنی میں سوریہ نوجوانا، کلکاتی اک اکھوائیا۔ میں ویکھان شاہ سلطانان، جیو جہانان دھیان لگائیا۔ سوریہ
 بن مرد مردانہ، بلدھاری اپنا پردہ دیاں چکائیا۔ کھیلاں کھیل وچ جہانا، سرشٹی درشٹی اندر پھول پھولائیا۔ نو ست پنچ وکار کام پردھانا،
 چاروں گنت بھجے واہو دابیا۔ کسے دا رین دیوان نہ کھئے نشانہ، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ اوتار پیغمبران گروآن جو بھوکھتاں وچ دتا بیانا،
 سو لہنا سب دی جھولی پائیا۔ حکم سُن ڈھر فرمانا، شبد اگتی دیاں درڑائیا۔ کی کھیل کرے کرائے سری بھگوانا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔
 جس صدی چوڈھویں نگاہ مارنی زمیں اسمانان، چوڈاں طبقاں پھول پھولائیا۔ صدی بیسویں عیسیٰ دی سُنے کلاما، کائنات توں باہر کھوج
 کھوجائیا۔ پرگٹ ہو کے ڈھر اماما، عمل ویکھے دین دنی تھاون تھائیا۔ جس دا نور ظہور جگت نشانہ، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ سو
 سوامی انترجامی کھیل کرے مہانا، مہا کتھ کتھ وڈیائیا۔ جس کلجگ وچ بدل دینا زمانہ، ستجگ ست دھرم وکھائیا۔ جن بھگتاں دے
 کے انتر آتم برہم گیانا، اندرشت اکھ گھلائییا۔ مہربان مہربان ہو کے مہربانا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بھئے سہائیا۔ دھرنی کہے کلجگ اوہ میرا میت مُرارا، اپرمپر سوامی اک اکھوائیا۔ امام اماما
 ہووے ظاہرا، نور نورانہ نور الاییا۔ جس نوں رسولاں کہا پروردگارا، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جس دیاں گروآن گائیاں وارا، صفتاں وچ

صالحیا۔ جس توں اوتاراں کیتیاں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ کیتا اشارہ، بنا سینت گئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن نرور نرکار نرکار چوویاں اوتارا، چوویسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں پاوے سارا، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں نرگن سرگن دے دیدارا، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ لہنا دینا ویکھے وارو وارا، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ آتم پرما تم پرما تم کر پیارا، پرما پُرکھ پرہہ اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرجن ساچا بن کے میت مُرارا، میت پیارا ویکھے تھاوں تھائیا۔ رُوح بُت آدانت دا جانے اک کنارہ، نیا نوکا اکو اپنا نام سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا ویکھے وگسے پاوے سارا، ویکھنہار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے کلجگ پُرکھ اکالا الکھ ابھیو، آگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ دھام نہچل نہکیو، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں لیکھے لاوے سیو، سیوک اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دی صفت گا نہ سکے رسنا جہو، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ سو ستگر ہرجن انتر نرنتر نام ندھانا دیوے اگما میو، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا جن بھگتاں مان وڈیائی دیوے وڈ دیوی دیوے، دیوت سُر اپنی کھیل کھلایا۔ کرپا کر لیکھے لائے آتم دھار کور گردیو، سچکھنڈ نواسی جوت پرکاشی پرکاش اپنے وچ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن جن ہر کوستک مینا مستک لاوے تھیو، کرم کانڈ دا لیکھا جگت جہان دے چکائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دلی وکھے *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر تگو نام کلمے اپنے کلام، کائنات انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ آب حیات حقیقی دیوے نہ کھئے جام، امرت رس بن رسنا نہ کھئے چکھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیری شام، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین دُنی تھادی شرع دی ہوئی غلام، شریعت زنجیر نہ کھئے ٹڑائیا۔ دھر سندیشہ سُنو اگما پیغام، جو پاربرہم پت پریشور پروردگار رہیا درڑائیا۔ نو ست دھرم دا رہیا نہ کھئے انتظام،

بندوبست سچ نہ کھئے وکھائیا۔ کی کھیل کرے دُھر دا مابھی اگمِ امام، عملان توں رست نُوں الہیّا۔ جھگڑا تگّو تن وجود کایا ماٹی چام، چمّ
 درِشٹی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر
 گر جگت ویکھو دین دُنی اپنی دھار، دھرم ایمان نظر کھئے نہ آئیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر تگّو سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال
 ملائیا۔ ست سچ دیپک ہوئے نہ کھئے اُجیار، نُوں نُوں نُوں نہ کھئے رُشنائیا۔ تہاڈے ہنڈیاں کیوں میرے اُتے ہویا اندھیار، چاروں کُنٹ
 اندھیرا چھائیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں وچ نگاہ لُو مار، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جدھر تگّو ہوئے وبھچار، کوڑ ککرم بھری لوکائیا۔ تہاڈے نام دا
 چڑھے نہ کھئے خُمار، مستی وچ نہ کھئے سمائیا۔ جدھر تگّو دھوواں دھار، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ جیواں جنتاں پائے کھئے نہ سار، مہاسارتھی
 نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع نال شرع کرے تکرار، نام کلمہ جھگڑے وچ دیوے دُبائیا۔ کھیل تگّو پروردگار، کی سانجھا یار حُکم سُنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر بن نیناں مارو جھاتی، بن
 نیناں دھیان لگائیا۔ میرے اُتے کوڑ ککرم دی ویکھو اندھیری راتی، نُوں ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا تگّو ذات پاتی، ورن برن رہے
 کُراٹیا۔ سچ ملے کیسے نہ داتی، وست امولک نہ کھئے ورتائیا۔ امرت بوند دیوے نہ کھئے سوانتی، آب حیات جام نہ کھئے پیائیا۔ رُوح بُت پیار
 مُحبت دے کھئے نہ ناتی، تن وجود وجے نہ کھئے ودھائیا۔ نگاہ مارو لوک ماتی، جگت بھومی ویکھ وکھائیا۔ تُساں کھیل کھیلیا میری اُتے
 چھاتی، چھتردھاری ہو کے اپنا پندھ گئے مُکائیا۔ دُھر سندیسے نام کلمے دتے داتی، داتے ہو کے جگت ورتائیا۔ اتم اپنیاں سیکھاں مُریدان
 پُچھو واتی، کیوں سچکھنڈ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جنم کرم دے ویکھو کھاتی، لہنے دینے کھوج کھوجائیا۔ اپنی منزل پندھ تگّو واٹی، پینڈا ویکھو
 تھاوں تھائیا۔ ساچی منزل جگت جیو چڑھے کھئے نہ گھاٹی، گھاٹا پور نہ کھئے کرائیا۔ اپنی دھرم دی دھار تگّو ہاٹی، ہٹوانے ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ کی کھیل بنیا بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر لوک مات آو تھ، نرگن دھار پندھ مُکائیا۔ اپنے دھرم دوارے ویکھو مٹھ، چرچان
 چراگاہاں پھول پھولائیا۔ کنارے تگّو تٹ، اٹھسٹھاں پھول پھولائیا۔ نام کلمے ویکھو ہٹ، گرہ گرہ بھیو چُکائیا۔ کیوں شرع نے شریعت وچ

پائی وٹ، مائس مانو دتے ونڈ ونڈائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا مس، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھو نس نس، بھجو واپو داہیا۔ آتم ملے کیسے نہ رس، رستہ سارے گئے بھلائییا۔ نج نیتر کھلے کھئے نہ اکھ، لوچن نین پرہہ دا درس کھئے نہ پائییا۔ کیوں تہاڈا دینا مذہباں کھیڑا ہندا جائے بھٹھ، کلجگ بھٹھیالا اگنی کوڑ رہیا تپائییا۔ لوک مات دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے اُتے آؤ جھٹ، جھٹکے حلالی والیو اپنا پنڈھ مکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ چکائییا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر مُکاؤ اپنا پنڈھ، پاندھی ہو کے پھیرا پائییا۔ لیکھا ویکھو تارا چند، کی لہنا رہیا سمجھائییا۔ نجھر دھار آتم پر ماتم تگو اند، اند اند وچوں کھوج کھوجائییا۔ سیکھاں مُریداں دے اندر ویکھو لنگھ، کایا مندر ڈیرہ لائییا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں پنچ وکارا لایا جنگ، کام کرودھ لوبھ موہ بنکار کرے لڑائییا۔ مایا متا کوڑی کریا مارے ڈنگ، وکھ بھری تگو لوکائییا۔ تہاڈا نام کلمہ کتھے گیا چند پر چند، جو کوڑی کریا کرے صفائییا۔ کیوں دین دُنی ودھیا پکھنڈ، ٹھگی چوری وچ وڈیائییا۔ نگاہ مارو جیرج اند، اُتہج سیئج پھول پھولائییا۔ کھیل تگو وچ برہمنڈ، برہمانڈت دھیان لگائییا۔ دھرنی کہے صدی چوڈھویں پیغمبرو رہی لنگھ، اپنا پنڈھ مکائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا صاحب سوامی سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جو جگ چوگری آد جگاد جانے اپنا رنگ، رنگت اپنی دئے وکھائییا۔ سو مالک خالق پرتپالک زرگن دھار مار کے پنڈھ، پاندھی ہو کے ویکھ وکھائییا۔ دین دیال بن بخشنند، رحمت سچ سچ کھائییا۔ جن بھگت سہیلے خوشی کرے بند بند، بندگی اکو نام درڑائییا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا چھند، سوہنگ ست سچ سمجھائییا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا کلجگ کوڑی کریا میٹے بھیکھ پاکھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اوسے دی آسا وچ اوسے دی کر کے آئے منگ، کل کلکی اوٹ تکائییا۔ جو پچھلا لہنا دینا سب دا کرے بھنگ، آگے اپنا حُکم ورتائییا۔ دیناں مذہباں ڈھاپے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائییا۔ آتم نور چاڑھ کے چند، جوتی جاتا کرے رُشنائییا۔ سدا سہیلا دیوے سنگ، سکلا سنگ آپ نہیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن ہر بھگت اپنی ڈور بندھائے شبد تند، جگت جہان مہربان اپنی گنڈھ پوائیا۔

* پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * ❀

اوتار پیغمبر گر کڈھن ہاڑا، پریشٹا پہلی ہاڑ دے گواہیا۔ تیرا کھیل پرہو جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، سمنڈ ساگراں کایا گاکاراں دھیان لگائیا۔ تیرا نور ظہور لکھ چوراسی ناڑی ناڑا، نر نرائن نوجوان نظری آئیا۔ مہربان محبوب تیرا تکیئے دھرم اکھاڑا، دو جہان سری بھگوان دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دے تیری ہیٹھ داڑھا، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار جگ دے گرنتھ شاستر تیرے نام دا منگدے بھاڑا، لکھ آگوچر لکھ تیرے در تے جگائیا۔ توں سوامی پُرکھ پُرکھوتم اگم اپارا، لکھ آگوچر تیری اک سرنائیا۔ تیرا نور ظہور نہ پُرکھ نہ نارا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربانا مہربانا تیرے حکم دا آکو ہووے اشارہ، پن سینت دینا جنائیا۔ نو ست نو تیری دے دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھیئے چاروں کُنٹ دے اندھیارا، ساچا چند نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈے نام کلمیاں تیرے آگے تیری صفت دی کیتی نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ لا شریکا حق حقیقا نرویر آکو ظاہرا، توفیق دے مالک رفیق اک وکھائیا۔ تیرے حکم دا شرع شریعت دا تیرے آگے رکھیئے دائرہ، تیری وست بنا دست تیرے چرن قدماں وچ ٹکائیا۔ تیرے حکم توں حکمران ہوئے کھئے نہ باہرا، شاہ سلطان تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو کیوں بنا تن توں وجود توں کڈھو ترلا، بنا سیس توں سیس نوائیا۔ اپنے دین مذہب دا دھرنی اُتے ویکھو بھوں مرلا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کھیل تگو پُرکھ اکال اگم ہر کا، جو کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ جس مالک بنایا تہانوں تہاڈے شرع والے گھر دا، گھرانے جگت وچ بنائیا۔ تہاڈے انتر نرنتر ہو کے پنجان تتان نال رہیا لڑدا، کھنڈے کھڑگاں تیر کمان ترکش کندھ اٹھائیا۔ کھیل کھلاؤندا رہیا سیس دھڑ دا، دھڑے بازیاں جگت بنائیا۔ نالے اشارہ کردا رہیا چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دا نام کلمہ نراکھر دھار پن رسنا جہوا رہیا پڑھدا، ڈھولے سویلے اگم سُنائیا۔ اوبدا کھیل تگو نہچل دھام اٹل دا، کی اپنا حکم ورتائیا۔ جو ویس وکھائے اچھل چھل دا، ول چھل اپنی کار بھگتائیا۔ جس تہاڈا سنگ رکھایا مہیئل جل تھل دا، سمنڈ ساگر ٹلے پربت اسگاہ رلائییا۔ اوہ تگو اوہ حکم سندیسے گھلدا، فرمانا اپنا نام درڑائیا۔ جس دی دھار وچ آد

انت سب رلدا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو صاحبانو انت آؤنا نہیں اُس دے بل دا، بلدھاری کی سُنائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا کلجگ کوڑی کریا ڈونگھی ڈل دا، جگت کھڑگ ویکھ وکھائیا۔ اُس دا بھیو پا سکے کھئے نہ پل دا، جو پلکاں دے پچھے بہ کے اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو کہن پرہو ساڈی ممت، نمرتا وچ سیس جھکائیآ۔ چاروں کُنٹ تکیئے کیہڑی سمت، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ نو ست ویکھن دی کیسے وچ نہیں ممت، حوصلہ شبد نہ کھئے بنائیآ۔ انت اخیر بے نظیر بنا چنتا توں سب نوں لگی چنت، فکران وچ فقرہ ڈھولا تیرا اکو گائیآ۔ جدھر تکیئے دیناں مذہباں والے سارے ہوئے نندک، ست وچ نہ کھئے سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کھائیآ۔ ستگر شبد کہے سُنو پچھلی کتھا کہانی، بنا کتھنی توں دیاں جنائیآ۔ چار جگ دی شاستراں والی ویکھو بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیآ۔ ستگر شبد دی جانو کہانی، کی صفتاں وچ صلاحیا۔ جلوہ جوت تگو نورانی، نور نورانہ ویکھ وکھائیآ۔ اپنے اپنے دیناں مذہباں دی تگو نشانی، کی نشانی گئے درڑائیآ۔ شرع جگت دی ویکھو زندگانی، زندگی زندگی وچوں کھوج کھوجائیآ۔ آب حیات تگو تگو امرت پانی، بن رسنا رس کھوج کھوجائیآ۔ وید تگو شاستر نال پُرانی، گیان گیان وچوں پرگٹائیآ۔ نگاہ مارو چارے کہانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج پردہ لاپیا۔ پھیر نور تگو اُس پتا پُرکھ اسمانی، جس دا اسم اعظم اکو نور لاپیا۔ جس دے پچھے شرع دی دتی قُربانی، ذبح مذہب دتے کرائیا۔ شریعت دے بن کرسانی، کرس کیتی تھاوں تھائیآ۔ کلمے گا کے انجیل قرآنی، بائبل تریتاں ونڈ ونڈائیآ۔ اکھر لکھ کے قلم کانی، کائنات سمجھائیآ۔ اپنی اپنی اپنی پا کے منزل رُوحانی، رُوح بُت کیتی شنوائیا۔ ذرا نگاہ مارو تھادے جسم ہو گئے فانی، جگت نظر کھئے نہ آئیآ۔ تھادّا مذہب کیہڑا جیہڑا رہے مقامی، مُکمل دیو سُنائیآ۔ پروردگار سانجھا یار پُرکھ اکالا جگ جگ اپنے نام دی صفت دے نال کراؤندا رہیا بدنامی، جگ جگ اپنی کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈی اکو آسا، آسا دیئے جنائیآ۔ پرم پُرکھ تیرا بھرواسا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیآ۔ تیری سرشٹی تیری کائنات تیری دُنیا تیرا تماشا، ویکھنہار اک اکھوائیا۔ تیرا روپ گوپی کابن تیری منڈل راسا، تیرا ناچ اگم اتھاپیا۔

تیرا نُور ظہور تیرا تیرے وچوں پرکاشا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا بھید ابھید دس سکے نہ کھئے خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اسیں تن وجود محبوب تیرے داسی داسا، ستجگ تریتا دواپرکلجگ تیری سیو کھائیا۔ ساڈی تمنا سب دی اکو خواہشا، خالص دیئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیری آس آساوند، سب دی پور دے کرائیا۔ تیری صفت وڈیائی کر سکے نہ بتی دند، جہوا زبان نہ کھئے چترائیا۔ تیرا پیار نر نرنکار اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سب دا نشان تک لے ویکھ لے اپنا تارا چند، چند چاند نے دھیان لگائیا۔ تیرا حکم فرمان کدے ہویا نہ قلم بند، بندیخانے وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی کیتے گئے لنگھ، جگ جگ اپنا پندھ مکائیا۔ ساڈی سب دی سانجھی اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تون دین دیال سدا بخشنند، رحمت سچ کھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اکو نام اپنا ونڈ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری جیکار ہووے نو کھنڈ، دیپ ست ڈھولے گائیا۔ تون سب تون وکھرا بودھ اگادھا پنڈ، پنڈت تیری بے پرواہیا۔ جو دین دنی مانو ذاتی اپنے نام کلمے وچ ساتھوں کرائی کھنڈ کھنڈ، کھنڈے شرع والے آپ پرگٹائیا۔ دینا مذہباں پوائی کندھ، حصے جگت والے وکھائیا۔ اسیں سارے چاہنڈے تیرا اکو نام کلمہ اکو ہووے چھند، شہنشاہ تیری اکو صفت صلاحیا۔ پر مینوں ایوں دسا تون ساڈی آشا اُتے چاڑھنا رنگ، رنگ بھگت دوار کرائیا۔ ساڈا چارا کچھ نہیں چلنا تے دینا مذہباں ہونا جنگ، اوئے جنگجو تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ پھرنی دروہی وچ وریہنڈ، بھنڈی جائے خلق خدائیا۔ تیرا سماں سہاونا دھرنی اُتے جائے لنگھ، اپنا پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پہلی ہاڑ جس بھگت دوارے وچ ڈاہیا نہیں پلنگ، گھر گھر دے بستر دے اُٹھائیا۔ جھٹ نارد آگیا و جاؤندا اپنی ٹنڈ، نال بودی رہیا ہلائییا۔ او جے کھیڑا وسیگا تے وسدا رہے گا بھگتاں دا جیو پنڈ، پنڈی والے بھولے ناتھ رہے سنائیا۔ ایہ شبد سندیسہ دھر فرمانا ہاڑ ستاراں جانا والی ہند، ہندی پنجابی دوویں لیکھ بنائیا۔ پرگٹ ہووے سینگھ سینگھ دا سینگھ، پورن دا پورن روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے میں خوشیاں ڈھولے گاواں، جن بھگتو دیاں سنائیا۔ شہنشاہی سمت ویکھ لو ناواں، نواں کھنڈاں دھیان لگائیا۔ جس دروہی پھرنی وچ گراواں، گرہ گرہ اپنا حکم ورتائیا۔ شاہ سلطاناں کرے نتھاواں، سپس تاج نہ کھئے سہائیا۔ بل رہے کیسے نہ

باہواں، بھجیاں روون مارن دھابیا۔ وچھوڑا دسے پتریاں ماواں، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر کُرائے وانگ کانواں، کوک
 کوک سُنائیا۔ نارد کہے جن بھکتو پرہو دا بھکت اگے رہنا نہیں کوئی لاواں، دھرم دی دھار دھار وچ سہائیا۔ پہلی ہاڑ سندیسہ دے کے میں
 نؤواں کھنڈاں وچ جاواں، بھجیاں چائیں چائیا۔ ہاڑ ستاراں سب دیاں خبراں لے کے آواں، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں نال
 کر کے آوے صلاحواں، مشورہ مشورے نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ
 رنگائیا۔ رنگ کہے میرا رنگ انوہ، رنگت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا مالک اکو بھوہ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جیہڑا وسے اپنی کوٹ، دشا
 نظر کھئے نہ پائیا۔ اوہ مہربانا نؤجوانا سیری بھگوانا سب دا ویکھے کوچ، کوچا گلی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میرے کول پُرائیاں کیتاں، جگت اکھراں توں بنا سوہیا پائیا۔ جنہاں دے
 وچ اگئی حسابا، انکڑیاں وچ لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ میں خوشی نال دساں ستاراں ہاڑ ماجھے والیاں آؤنا نال مزاجا، آکر پرہو پیار بنائیا۔
 دوا بے والیاں وجاؤنا اگئی واجا، بن رسنا جہوا اکھ سُنائیا۔ مالوے والیاں شبیدی دُھن دا سُناؤنا ساچا، ساچن میت دینا درڑائیا۔ جموں
 والیاں کوک کے کہنا مابی آجا، تیری اوٹ تکائیا۔ دلی والیاں کہنا تیری چرن دھوڑا اشنان اگئی ماگھا، مگن اپنے نال کرائیا۔ اٹارسی والے
 کہن ہنس بنا دے کاگا، کاگ ہنس روپ بدلائیا۔ کان پُر پونہ سنگت دا پردا ہووے جاگا، بھپال دیاں نال ملائیا۔ کلکتے والیاں بھجی
 ہووے آگا، بٹنے بٹنے والیاں دا لیکھا تکنا دُھر دا ماہیا۔ ہر سنگت دی دھار سب نے کہنا پُرکھ اکال تون ہی سب دا مائی باپا، دوجا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ پنجاں پیاریاں اپنے کول رکھنا بیری دا اک اک چھاپا، چھپر سس اُتے سہائیا۔ پنجاں لکھاریاں لوہے دی پاؤنی اک اک
 چھاپا، چھپ کے اُنگلاں نال سہائیا۔ پنجاں درباریاں دیپک جگاؤنا مٹی نال ملا کے اٹا، مکھ پنج پنج سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ہاڑ کہے میں ویکھاں اسمان زمینا، بنا نیناں نین اٹھائیا۔ جن بھگتاں دے سینے
 اُتے لکھیا ہووے ہاڑ مہینہ، جو بھگت دوارے وچ آئیا۔ گلزار سنگھ مکھ دے نال وجائے پینا، بنا خوشی توں خوشی بنائیا۔ ماجھے والے
 نؤ گرمکھ روپ دھاریا ہووے وانگ چینا، چینی اپنا روپ بدلائیا۔ نؤ گرمکھ دوا بے والے مستک لکھیا ہووے جیپینا، جیپن رنگ

رنگائیا۔ مالوے والیاں سجّے کندھے تے لکھیا ہووے رحیا، تیری رحمت بے پرواہیا۔ جموں سنگت اک لیکھ بناؤنا سجّے مکّے تے کھجّے مدینہ، ساڈھے تِن ہتھ لمبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنی کھیل کھلائیا۔ ہاڑ کہے میں خبر سناواں چنگی، ستگر شبد رہیا جنائیا۔ ماجھے مالوے دوآبے جموں اک اک گرمکھ تیار کرنا بھجنگی، پردہ نہ کھجّے رکھائیا۔ پنجاں دا روپ ہووے چنگی، شستر شستران نال سہائیا۔ پنجاں پنجاں دے کول کھڑگ ہووے ننگی، تکھی دھار نال وڈیائیا۔ شو سنگھ بھگت دوارے اُتے چڑھ کے پائیکا بھنڈی، کوک کوک سنائیا۔ اوہ دُنیا والیو ایہہ پرہو دی اوجھڑ ڈنڈی، رستہ بکھڑا ویکھ وکھائیا۔ جو پھردا سب دے کندھی، گھاٹاں چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ہاڑ کہے میں حقیقت دساں، مالک حق جنائیا۔ خوشیاں دے وچ نساں، بھجّان واہو داہیا۔ جن بھگتو ہاڑ ستاراں بھگت دوارے دے اُتے سب دیاں لگیاں ہون اکھاں، سوہنگ نیناں ویکھ وکھائیا۔ پھیر چوتھی منزل توں تھادے اندر نساں، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ تھادے مندر ٹکانا شبدی دھار مار کے سٹاں، کوڑ کریا باہر کڈھائیا۔ نوواں دواریاں تگان حدان، حد حدوداں نہ کھجّے ونڈائیا۔ جس ستگر شبد دیاں ماردے رہے گپاں، کی شبدی شبد جنائیا۔ اُس دا اکو ٹکانا اکو مندر اکو گرہ دسنا پتہ، پت پرمیشور ہو کے آپ سمجھائیا۔ جس منزل دا اشارہ کر کے گیا نانک تپا، بنا تپسیا توں تھانوں دینا وکھائیا۔ پچھلا سماں نو سمت توں اگی تک پچھلیاں نال ٹپا، جو بھوکھتاں وچ گئے سنائیا۔ ہُن اکو اکھڑ کھیل کھلاؤنا پپا، پارہسم پرہ پورن ویس وٹائیا۔ جس دا نور کدے نہ چھپا، چھپن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں انتر نرتن اکو نام منتر دا دے رسا، رستہ اپنا دے وکھائیا۔

* ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پنڈ باسر کے ضلع امرتسر قابل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے محبوبا، مہربان مہبان بیدو تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل تکیا عرش عروجا، عالی جاہ تیری وڈیائیا۔ میں جدھر ویکھاں موجودہ، ہر گھٹ بیٹھا نظری آئیا۔ میری آشا اکو منزل حق مقصودا، مہربان دیاں سنائیا۔ نو ست شرع دی توڑ حدودا، حد

رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا کھیل تگاں اعجوبہ، عجب زالی اپنی دھار دے سمجھائیا۔ دین دُنی اندر بھاؤ رہے نہ دوجا، دُتیا بھیو دینا چُکائیا۔ انتر آتم پردہ کھول دے گوجھا، گر ستگر شبد اپنی دیا کمائیا۔ آتم پرما تم سرشٹی درشٹی اندر دسدے اپنا مُدعا، مُدّت دے وچھڑے لئے ملائیا۔ میں دُنڈاوت بندنا کران نہانی بسدھا، دھرت دھول دھول ہو کے سیس نوائیا۔ سری بھگوانا نوجوانا ست سچ میرے اُتے کر دے آگھا، اُگن آتھن ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تیری مہا سدا اگت، گنتی گنت نہ کھئے گنئیا۔ تیرا ویس انیکا رُپ انت، اکل کل دھاری تیری وڈیائیا۔ میں درویشن در تے منکت، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دین دُنی گڑھ توڑ دے ہوئے ہنکت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن پنڈت، بدھی تون پرے دے سمجھائیا۔ تیرا اکو نام ندھانا سری بھگوانا ہووے سنت، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ست سچ بنا دے بنت، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈاہیا۔ تیرا لہنا دینا جیرج انڈج، اُتہج سینج تیری دھار سمائیا۔ تون لیکھا ویکھ لے پنج پنکج، پارہم اپنا پردہ لاپیا۔ جو اشارہ کر کے گیا بھگتی دی دھار وچ جنک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر تک خواہش، تمنا تیرے آگے رکھائیا۔ میرا تن وجود نہیں کوئی لاش، سواس ساہ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے کول اوتار پیغمبر گرواں دے سندیسے خاص، خصوصیت وچ درڑائیا۔ نرگن نور تیرا اتھاہ پرکاش، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن تیرا درشن پائیا۔ میرا جگت وشیان والا نہیں وشواس، وشو دا پردہ دینا چُکائیا۔ مینوں اشارہ دیوے شنکر اُتون گیلاش، برہما برہم پُری دھیان لگائیا۔ وشنوں وشو دی دھار رہیا آکھ، بن اکھراں تون رہیا سمجھائیا۔ کھیل تک پُرکھ ابناش، کی کرتا کار کمائیا۔ جس دی نرگن سرگن پیندی راس، بنا گوپی کاہن اپنی کھیل رچائیا۔ سو سوامی انترجامی بھگت سہیلا بھگتاں پاس، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب ستگر پُرکھ آکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ دینا بندھپ دین دیاں، دیاں تیری سرنائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ میری بینتی من سوال، ساجش تک خلق خدائیا۔ جگت جگیا سو ہوئے بے حال، بہل ہو کے مارن دھاپیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، نگارہ رہیا

وجائیا۔ سمبل بہ کے کر سنبھال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبقات وچے تال، تال تلواڑا محمد رہیا وجائیا۔ عیسیٰ تیرے اسم دی کرے بھال، بنا جسم ضمیر دھیان لگائیا۔ موسیٰ پچھلی لیکھے لاؤنی گھال، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ دھرنی کہے بھگت سہیلے تکنے اپنے بال، بچپن سب دا ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد بنا دلال، وچولا اکو سچ سمجھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ہر سنت سہیلے تیری کرن کتے نہ بھال، کھوجن بن کھئے نہ جائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی گرمکھان انتر دینا بال، نرگن نور کر رُشنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کھال، خلق دے خالق تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل کے اپنی چال، چاروں کُنٹ ہو سہائیا۔ نام ندھانا دے دھن مال، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سوامی سچ ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں منگان بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ بالمیک دے سینے والی ویکھ تواریخ، جس دی تعریف جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ میں تیرے قدماں رکھاں سیس، بن سیس سیس جھکائیا۔ ٹوں سوامی میرا جگدیش، جگدیش رے پرواہیا۔ میں پیغمبران دی سنی حدیث، حضرتان پیغام دتے سُنائیا۔ میں گوبند دا لیکھا جانا بیس اکیس، بیس اکیس اکو نظری آئیا۔ نراکار نرنکار میرے اُتے بدل دے ریت، ریتوان تیری اوٹ تکائیا۔ اکو کایا کعبہ سب نوں دس دے مندر مسیت، گرو دوار گردیو اکو دینا سمجھائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم دس دے اپنی پریت، پریت حق حق سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ دے اوچ نیچ، ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اندھیرا رہے نہ تاریک، بن سورہ چند کر رُشنائیا۔ میرے اُتے ایسے تھان بالمیک نے ماری سی لیک، لائن کھبے ہتھ کھچائیا۔ نال آشا رکھی اُمید، ترسنا تریتا دواپر کلجگ انت جنائیا۔ میرا سوامی ٹھاکر آوے ٹھیک، کرتا دُھردرگاہیا۔ جو دین دُنی دی بدلے نیت، نیتوان اک اکھوائیا۔ اپنے شبد نال دھرنی کہے میری کرے تصدیق، شہادت نام والی بھگتائیا۔ سو وقت سہنجنا پچھلا گیا پیت، اگلی آگے گنڈھ پوائیا۔ میں نانی ماٹی ہست کیٹ، کیٹ کیٹان دتی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ بنایا چرن چھہا کے پیٹھ، تھاپی پُشت پناہ لگائیا۔ میں کروٹ بدل کے درشن پایا میری نکل گئی چیک، چیک چھاڑا دین دُنی دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میری آد جگادی جگ دی بھل نہ جائے پریت، پریت ہو کے لہنا دینا میری جھولی پائیا۔

* ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پند باسر کے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے بے پرواہ، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ میں صفتاں وچ کراں واہ واہ، تیرا کھیل اکم اتھاپیا۔ میرے اُتے تیرے ٹلے پربت جل تھل اسگاہ، مہیئل اپنا رنگ رنگائیا۔ نو ست کھیل دتا کھلا، دُھر دی رچنا رچن رچائیا۔ تن وجود دتے سہا، مانس مانو ونڈ ونڈائیا۔ دُھر سندیسے نام سنا، نام کلمے کیتی پڑھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو روپ بدلا، نرگن سرگن لئی انگڑائیا۔ حکم سندیسہ دے کے سہج سُبھا، صاحب سوامی اپنا حکم سنائیا۔ کلجگ لیکھا دتا گنا، انگنت تیری وڈیائیا۔ چاروں کنت اندھیرا گیا چھا، سوریہ چند نہ کھئے رُسنائیا۔ دھرنی کہے میں نیتر نیتاں نیر رہی وحا، چھپر شرع والی لگائیا۔ مہر کر میرے مہرواں، مہربان محبوب تیری وڈیائیا۔ دوس زین رہی گرلا، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ سچ سوامی انترجامی در دوارے پھیرا پا، گھر ٹھانڈے اکھ اٹھائیا۔ میں نہانی پکڑ بانہ، کوچھی کھلی لے اُپائیا۔ جھگڑا مٹا دے سور گان، چھری شرع نہ کھئے چلائی۔ دھرنی کہے میں جگت دی دھرتی ماں، مایوسی وچ سیس جھکائیا۔ میرے اُتے ہنس بنا دے کان، کاگ ہنس اڈائیا۔ اکو تیرا کلمہ ہووے ناں، ناؤں زرنکار دینا سمجھائیا۔ جن بھگتاں بخش دے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت تت بُجھائیا۔ میں تیرا کھیل تگان نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ چرن کول بل بل جان، بلہاری اپنا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں تیرا کیتا انتظار، میرا انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ میں روواں زارو زار، ظاہر ظہور تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا بخش دے اک دیدار، دیدہ دانستہ نظری آئی۔ ٹھانڈے در کراں پکار، نو نو سیس نوائیا۔ تُوں مالک ایکنکار، اکل کل دھاری نور الہیا۔ میں چاکر سیوک خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ کرپا کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے منگ منگائیا۔ کل کلکی کوڑی کرپا دے نوار، کلش گگرم رہے نہ رائیا۔ چاروں کنت میرے اُتے ہووے تیری جے جیکار، تُوں میرا میں تیرا ڈھولے سارے گائیا۔ دھرنی کہے تیرے چرن کول سب دا ہووے پیار، پریم پیا اکو اک منائیا۔ اکو ناد دُھن ہووے جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ بینتی سُن میرے زرنکار، زرویر تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی ایکنکار، اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں عرض رہی گزار، گزارش وچ سیس نوائیا۔ میرا لہنا دینا پور کر شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ در

تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا اترے بہار، بہاردواج دا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ میرے اُتے کوڑ کریا دی اڈے چہار، دھوڑی خاک تیرے چرن نہ کھئے رمائیا۔ میں نیترواں دھاہاں مار، دھرم دی دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ آ مالک میرے پروردگار، سانجھے یار تیری سرنائیا۔ تیرا حق دوارا اکو ہووے تیار، ترے گن اتیتے دینا سمجھائیا۔ حکم سندیسہ دے دے پروردگار، آس نندرا رہے کھئے نہ رائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری منظور کر نمسکار، نمو سوس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ کھئے سہار، سہائک نائک خصمانے نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۳ باڑ شہنشاہی سمت نو پند کنگ ضلع امرتسر نرین سنگھ دے گرہ *

جن بھگتاں نواں ہووے ناواں، سمت شہنشاہی نو دئے گواہیا۔ آتم پرما تم بل ہووے ساواں، بلہین رہن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگے کایا مندر تن گراواں، گرہ گرہ وجے ودھائیا۔ ملے میل کبیر روداس دھئے جٹ بھراواں، سکلا سنگ بنائیا۔ گرمکھ گرسکھ رہے نہ کھئے نتھاواں، سچکھنڈ دوار ملے سچ وڈیائیا۔ گرہ سہنجنا ویکھنا نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ جن بھگتاں پھرنان نہیں چوراسی والے راہواں، چارے کھانی کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ ہنس روپ بناؤنے کاواں، کاگ ہنس اڈائیا۔ ہرجن رہن دینا نہیں کوئی لاواں، ست سچ نال ملائیا۔ کھیل تکنا آتم پرما تم دھار پر پڑکھ ساواں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگاواں۔ سمت نو کہے میرے صاحب دی ساچی بدھ، بدھنا لیکھ ویکھ وکھائیا۔ جس بھگتاں کارج کرنے سدھ، پرسدھ اپنا آپ جنائیا۔ ستگر شبد بنا کے گنی گہند، گہر گمبھیر دئے وڈیائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی پھاسی رائے دھرم دی رہے کوئی نہ ضد، لیکھ چترگپت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ سمت نو کہے میرے صاحب دی کھیل نوں، نو ست دئے وڈیائیا۔ جو اشارہ کیتا زویداس زوی، رو سس جس دا دھیان لگائیا۔ اوہ کھیل کرے دھرنی اُپر دھوی، دھول ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں سب نے کہنا اوتار چوھی، چوہیسا بے پرواہیا۔ اوہ نام ستگر دھار پاوے اپنی صحیح، شہادت اور نہ کھئے بھگتائیا۔

لیکھا پورا کرنا جو رام اشارہ کیتا ککئی، کیول اکو چن سنائیا۔ جو اشارہ دتا گر گویند نے ڈھئی، ڈھئیا اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ اک وکھائیا۔ سمت کہے میرا صاحب نواں نروآ، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جس دا بھیو نہیں کوئی دوا، دُتیا دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا پرکاش جگت جگت ترے لوا، لوئن سب دے ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی کدے نہ سویا، صورت وچ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا بھیو چُونکہ چُناچہ جانے نہ گویا، گویند دی دھار گویند ماہیا۔ جس امرت اگئی دھار چویا، انرس آپ وپائیا۔ اُس دا بھیو جانے نہ کوا، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ اوہ اپنے جہا آپے ہویا، ہوکا حق حق سنائیا۔ نہ جئے نہ کدے مویا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اَلس نندرا وچ کدے نہ سویا، غفلت وچ غافل نہ کدے اکھوائیا۔ جس جگ جگ جن بھگتان پاپاں ڈرمت میل دھویا، پتت پُنت کرائیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہویا، پرگنا سمبل اک سہائیا۔ جس نو کھنڈ پرتھمی دھر دا نام دینا ڈھویا، دیپاں ستاں جھولی پائیا۔ اُس دا تیج سکے نہ کھئے رکویا، پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتان ساچے سنتاں آپ لئے مویا، مُحبت پیار وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ سمت نو کہے اوہ نارد آیا اپنی ہلائے بودی، نگاہ زمیں اسمان رکھائیا۔ ہوکا دیوے میں دھرم دھار دا جوگی، جگتی سب نوں دیاں سنائیا۔ سرِشٹی مایا ممتا ہوئی روگی، کلجگ کھیل رہیا کھلائییا۔ کوڑ واسنا ہوئی بھوگی، ممتا وچ ہلکائییا۔ سادھ سنت صوفی ہو گئے لوہی، لبان کٹاؤن والے روون مارن دھاپیا۔ سب نے پاپاں بھار لڈیا بوجھی، ہؤلا سکے نہ کھئے کرائیا۔ سچ دوار دا دسے کھئے نہ کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھی جگت لوکائییا۔ نام ندھان ملے کیسے نہ روزی، رازق رزق رحیم ملن کھئے نہ پائیا۔ نارد کہے میں سب دے ہتھ لاواں گوڈی، مارنگ گڈ کہے کے سیس نوائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا شبدي دھار گویند سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن دتا درڑائیا۔ جس دین دنی دی قیمت رہن نہیں دینی کوڈی، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ اوہ سوامی ٹھاکر بن کے مؤجی، مجلس بھگتان نال بنائیا۔ ستگر شبد ڈکھیٹر فوجی، سپاہ سالار نظر کھئے نہ آئیا۔ عہدہ درجہ نہیں کوئی عہدی، عہدیدار نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ لیکھا جانے لوک پرلوی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے میں اُس دا سلوکی، جو سوہلا رہیا درڑائیا۔ اوہدی خبر اکو اگئی موٹی، ہتھ لیکھا نہ کھئے جنائیا۔ جس سب دی سخر مُنی چوٹی، چوٹی چوٹا ہو

کے ویکھ وکھائیا۔ جو سرِشٹ درِشٹ اندر ہو گئی کھوٹی، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جنہاں کھادھی گوشت بوٹی، رس بُلان بُلان بنائیا۔ اوہ لہنا دینا سب دا پورا کرے جنجھو پگ دھار دی ٹوپی، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے مینوں اک خبر سُنائی چھوٹی، بن اکھراں دتی درڑائیا۔ اپنی پُرانی ویکھ لنگوٹی، چیتھڑ دھیان لگائیا۔ نگاہ مار نرگن دھار تک لے جوتی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ بھگت سُہیلا آتم دا گوٹی، گوتم بُدھ رہیا درڑائیا۔ اُس جن بھگتاں سُرَت اُٹھائی سوتی، سُنٹیاں لئے جگائیا۔ دُرمت میل جائے دھوتی، پاپاں کرے صفائیا۔ کایا ماٹی جانی پوچی، تن وجود وجے ودھائیا۔ جو اشارہ کیتا رویداس چارے موچی، چم درِشٹی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نارد کہے میں پے گیا سوچی، اندر اندر دھیان لگائیا۔ کی خبر سُنائے گوجھی، بھیو ابھید درڑائیا۔ جان نگاہ ماری مینوں ست سرُپ دِسیا جوگی، جُگتی جُگت نہ کھئے بنائیا۔ میں جھٹ بیٹھ گیا اُس دی گودی، گوداوری دا کندھا گوبند والا سمجھائیا۔ پھر پلن لگی بودی، پون پوناں نال ملائیا۔ میں خبر سُنی گھروگی، گھر گمبھیر دتی درڑائیا۔ نارد دین دُنی ہوئی روگی، سچ جام نہ کھئے پیائیا۔ میں جھٹ سوچن لگا ہتھ رکھ کے اُتے گوڈی، نگاہ زمیں اُتے ٹکائیا۔ جان ویکھیا سب دی مُکدی جائے اُدھی، آئیو نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ سُنائیا۔ نارد کہے میں خوشیاں دے وچ ہسّیا، ہستی تک بے پرواہیا۔ نالے لہندے چڑھدے نسّیا، دکھن پہاڑ قدم ٹکائیا۔ پھر نیناں دا تیر نرالا کسّیا، پرہہ چرناں دے وچ لگائیا۔ پھر کھیل ویکھیا پورنما مسّیا، کیشنا سُکلا پکھ دئے گواہیا۔ چاروں گنٹ مایا ممتا سب نوں ڈسّیا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھٹ مینوں پے گئی غشّیا، سُرَتی سُرَت بھلائیا۔ مینوں نظر آ گیا کابن چراؤندا گائیں وچھیا، گوپال گوپال ناؤں دھرائیا۔ میں اُٹھ کے ماریاں کچھیا، کچھ مچھ دا لیکھا دتا سمجھائیا۔ مینوں چیتا بور آ گیا جس ویلے گوبند دا امرت گوبند دی دھار چکھیا، درِشٹ چشم دید نرے چشم درسائیا۔ میں پچھلا لیکھا اپنے وچوں کڈھ کے رکھیا، بنا ہتھیلی ہتھ اُتے ٹکائیا۔ پھر نگاہ ماری جیہڑا سماں پرہو نے مٹھیا، سو وقت سہنجنا گیا آئیا۔ سُلکھنی ہووے وار تھتیا، گھڑی پل وجے ودھائیا۔ سوامی ملے ساجن مٹیا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو آد جُگادی پتیا، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ جو کھیل کرے نت نوتیا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ سو بھگتاں بنے مٹیا، مٹر پیارا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ

سوامی ٻوٽو سڀائيا۔ نارد ڪهه ميں سمت نو دياں سُنڀان تقريراں، لفظ لفظ دهيان لڳائيا۔ آوازاں آتيا ڀيغمبراں پيراں، جو پوناں وچ سڀائيا۔ آشاں تڪياں شاه حقيراں، جو بجر وچ درڙائيا۔ برهون دے وهن وگدے ويڪهه نيراں، نيناں چهپر لائيا۔ چوراسي دياں تڪياں تقديراں، تن وجوداں پھول پھولائيا۔ گرنتھ شاستر ويد پُراناں انجيل قراناں جانياں بيڙاں، پردے پردياں وچون اُٺائيا۔ دُهر دے حُڪم دياں تڪياں ڪريڙاں، جو جگت ڪريا وچ ڪدے نه آتيا۔ مينون ايون دِسدا جويں سب دے اُتے پينياں بهيڙاں، سر بهتھ نه ڪيئي ٽڪائيا۔ پر بهو وچھوڙے دياں هونياں پيڙاں، دردياں درد نه ڪيئي گوائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وڪھائيا۔ سمت نو ڪهه نارد ڪي مينون دئے سنديسه، جگت جهان جنائيا۔ ڪي بهيو دس دسميشا، ده دشا دے ڪھلايا۔ ڪي تيرا ليکها بودي دهار ڪيسا، دهرم دي دهار نال سمجھائيا۔ نارد ڪهه ميں آد جُگادي سَتگر شبدي دهار سد هميشه، ہم ساجن اک بنايا۔ جُگ جُگ ڪھيل ڪرنا ميرے صاحب سوامي دا پيشه، پيشين گوئياں وچ سارے ڪئے سُنائيا۔ اوھ ليکها ويڪھ لے مُلا شيخا، مسائڪا دياں درڙائيا۔ اندر رھے نه ڪيئي ٻھليڪها، بهاندا بهرم نه ڪيئي بهٽائيا۔ سب دي مڙدي جائے ريڪها، رڪھيشر ٻوٽو نه ڪيئي سڀائيا۔ جدھر تڪو ادھر ڪليشا، ڪلڪاتي ڪھيل وڪھائيا۔ جو آشا رڪھي گنپت گنيشا، شنڪر دهيان لڳائيا۔ سو لهنا دينا پورا ڪرے پر بهو ٻھلے ڪدے نه چيتا، چيتن سب نوں دئے ڪرائيا۔ لڪھ چوراسي جس ڪرسان دي ڪھيتي اوھ پھرے اپنياں وچ ڪھيتا، دو جهانان پنڊھ مڪائيا۔ جس نوں انت سب نے متنا اڪو نيتا، نر نرائن وڏ وڏيايا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ سوامي ٻوٽو سڀائيا۔ نارد ڪهه سمت ويڪھ پروشٽا دوجا، مهينه ٻاڙ وڪھائيا۔ پر م پُرڪھ جن بهگتاں پورياں ڪرے ريجهاں، رزق رحيم دئے وڏيايا۔ آتم دوار دياں لنڪھ دبليزاں، بنا چرناں چرن ٽڪائيا۔ پورب جنم دياں پورياں ڪر اميداں، ترسنا ترڪھا ڪوڙ مٽائيا۔ جس دے ڪول بنا اڪھراں توں رسيدا، قلم سياهي دي ونڏ نه ڪيئي ونڏائيا۔ اوھ ڪھولنهارا غفلت وچون نيندا، آلس دئے مٽائيا۔ امرت برڪھه اپن ڪم مينه دا، ميگھ ميگھلا آپ برسائيا۔ لهنا دينا جن بهگتاں پورا ڪرے ساڏھه تن بهتھه سپيء دا، سَتگر شبد ٻوٽو سڀائيا۔ اوھ مالڪ خالق لڪھ چوراسي جنت جي دا، جيو اتما آپے رنگ رنگائيا۔ جوتي جوت سروپ هر،

آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا پورا کرے جوں پتا پتر دھی دا، پتا پوت اپنی گود سہائیا۔

* ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پند کنگ ضلع امرتسر نرین سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پُرکھ اکال اکمے ماہی، پروردگار بے پرواہ تیرا دھیان لگائیا۔ آد جگاد ایکنکار تیری اک شہنشاہی، دوسر دو جہان نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکر تیرا کھیل بے پرواہی، بے انت تیرا انت کہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا نرگن نور جوت ہووے رُشنائی، نرکار ڈگمگائیا۔ ستگر شبد اکم اتھاہی، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ لکھ چوراسی کھیل کھلائی، ترے گن مایا پنج تت رنگ رنگائیا۔ آتم دھار آپ پرگٹائی، گھر گھر اندر دتی ٹکائیا۔ اوتار پیغمبر گر روپ دھر کے بنیوں راہی، رہبر اپنا پندھ بنائیا۔ شبد ناد دھن وجائی، انحد راگی راگ اُچائیا۔ دھر دا نام سندیسہ دتا سُنائی، نام کلمیاں کائنات وڈیائیا۔ لیکھ بنا کے کاغذ قلم سیاہی، گرنتھ شاستر رنگ رنگائیا۔ ماتو ذاتی ونڈ ونڈائی، دیناں مذہباں حصے دتے پائیا۔ جگت چند پرچند چمکائی، کھنڈے کھڑگ نال ملائییا۔ ڈھولے گیت سنگیت چھند سُنائی، صفتاں وچ صلاحیا۔ آتم پرماتم درڑائی، پاربرہم برہم بھيو کھلائییا۔ دئی دویتی کندھ وچ ٹکائی، پردہ پردے وچ وکھائیا۔ سورہ چند کر رُشنائی، جگت جہان دتی وڈیائیا۔ منڈل منڈپ رنگ رنگائی، پُریاں لوآں سوہیا پائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں مالک اکم اتھاہی، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ میری بنا بتھان توں تیرے آگے دُبائی، بن نیناں نپر وہائیا۔ صاحب سوامی میرے مالک خالق آجا ماہی، مہربان دیا کرائیا۔ میتھوں جھلی نہ جائے جدائی، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں اوتار پیغمبر گرُو اشاریاں وچ گئے سمجھائی، سینت تیرا نام لگائیا۔ کلجگ اتم اؤنا دھردرگاہی، سچکھنڈ نواسی نور الہیہ۔ جس نوں جنے کھئے نہ مائی، پتا گود نہ کھئے ٹکائیا۔ جس دا ہویے کوئی نہ دایا دائی، دائریاں وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ دھرنی کہے میں تیرا راہ رہی تکائی، دوس رین نین اٹھائیا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا تیری سرشٹی میرے اُتے بنی قصائی، قسم سوگند کھا کے دیاں جنائیا۔ دیناں مذہباں پئی لڑائی، تیرا نام کلمہ جگت شرع چھری روپ بدلائیا۔

ست دهرم رہیا کیسے نہ تھائیں، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار میرے اُتے کُرا لائیا۔ جھگڑا پیا بہیناں بھائی، پتا پُوت نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا لیکھا پُورا کر دے جو دسیا گوبند گر گوسائیں، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ جس کارن بوٹا پٹیا کابی، کائنات جڑ بلائیا۔ تس دا ویلا وقت لنکھیا ڈھائی، سینکڑا ڈھنیا دئے گواہیا۔ میرے خالی ہتھ میں واسطہ رہی پائی، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ تیری سرشٹی تیرے نالوں ہوئی پرائی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ست دی سچ دهرم دی دهرم دیوے نہ کھئے گواہی، کوڑی کیریا جگت کُرا لائیا۔ میرے صاحب ستگر زویر پُرکھ پکڑی باہیں، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ سمنڈ ساگر پار کرائیں، ٹلے پریت میرے رہے کُرا لائیا۔ تیرا کھیل تگاں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک اُچجائیا۔ تُوں دو جہاناں حُکم سنڈیسہ اک سنائیں، اکو ڈنکا نام وجائیا۔ مارگ پنٹھ اک پرگنائیں، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم بھیو کھلائیں، خالق خلق دینی سمجھائیا۔ پاربرہم برہم پردہ لاپیں، دُتیا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ ایش جیو رنگ چڑھائیں، جگدیش اکم اتھاپیا۔ کلجگ کوڑی کیریا پار کرا دے کھائی، خار دین دُنی وچوں باہر کڈھائیا۔ دروہی تیرے نام دی قیمت رہی نہ پائی، قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ جدھر تگاں کوڑی شاہی، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ میرے صاحب ستگر تیرے در بھکارن آئی، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں مانگت کی منگاں، میرے دیونہار سوامی۔ کس بدھ اپنی چولی رنگاں، پرم پُرکھ میرے انترجامی۔ جگت جہان سیس ویکھ ننگا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر تگاں اودھر دنگا، جھگڑا کرے لوکائیا۔ امرت دھار تیری دسے کیسے نہ گنگا، گوداوری گوبند والی دئے گواہیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈا، برہمنڈ رہے کُرا لائیا۔ جگت جگیاسو آتم رنڈا، کنت سہاگ نہ پرہو ہنڈھائیا۔ تیرا شبدي نظر نہ آئے کھنڈا، نو کھنڈ رہی کُرا لائیا۔ بھیو کھلا دے اپنے سنگا، پردہ رہے نہ رائیا۔ نشانہ تک لے تارا چندا، محمد سیس جھکائیا۔ جس دا سفر رہیا نہ لمبا، صدی چوڈھویں پنڈھ مکائیا۔ لیکھا تک لے مؤسی عیسیٰ سنڈھا، سنڈھیا سرگھی دھیان لگائیا۔ سچ پریم دسے نہ کھئے اندا، اند اند وچ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ جیو من کلپنا ہویا گندہ، بُدھ بیک نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے ظہور وچ ٹوری دسے کوئی نہ بندہ، بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں ویکھ کے کھیل ہوئی اچنبھا، خیرانی میرے اندر آئیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب میرا سینہ کر دے

ٹھنڈا، اگنی تت بُجھائیا۔ ورنان برنان دینان مذہبان اِکو پا دے گنڈھا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ انت آخیری کر دے کنڈھا،
 کنڈھی گھاٹ ویکھ بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں نانی کملی کوچھی، کملاپت کی درڑائیا۔ بن تیری کِریا آئے کوئی نہ سوجھی، سمجھ
 سوجھ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے اُتے تیری سرشٹی ہوئی لوبھی، موہ ہنکار وکار نال وڈیائیا۔ دھرم دا دسے کھئے نہ جوگی، جگت جُگیشر نہ
 کھئے سمجھائیا۔ کوڑ کِریا دے ہو گئے روگی، دارو نام نہ کھئے پیائیا۔ جگت واشنا ہوئے بھوگی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ وچھوڑے وچ بنے نہ
 کھئے وچوگی، برہوں تیر نہ کھئے لگائیا۔ ماتا پوت سہائے کھئے نہ گودی، بھگت جنمے کھئے نہ مائیا۔ جھگڑا پیا جنجھو بودی، بھو سکے نہ کھئے
 گھلائییا۔ میں سوچاں ہتھ رکھ کے اُتے ٹھوڈی، نیتر تیرے چرن ٹکائیا۔ کی لہنا دینا اتم ویدی سوڈھی، نانک گوبند کی کھیل وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میں سوچاں کی اس
 وقت، سمجھ وچ کچھ نہ آئییا۔ تیری سرشٹی تیری دنیا تیرا جگت جہان فقط، فکر تیری جھولی پائییا۔ تیرا حکم فرمانا آد جگادی سخت،
 سُنن سکے نہ کھئے بدلائیا۔ کوٹاں وچوں تیرا وِرا دسے بھگت، بھگون جو تیری اوٹ تکائیا۔ جس دی تُوں لیکھے لائیں بوند رکت، تن ہڈ
 ماس ناڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ انتر اتم دے کے شکت، شک کوڑا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در مانگت سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں سچکھنڈ دی منگتی، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میں پُچھیا نہیں کیسے پاندھے پنڈتی،
 جگت وِدیا نہ کھئے چٹرائیا۔ میں آس رکھی تیری اک کنت دی، کنت کنتوبل دینی سرنائیا۔ کی دھار ساچے سنت دی، صاحب سلطان
 دینی سمجھائیا۔ کی وڈیائی تیرے منت دی، جگ جگ اپنا نام بدلائیا۔ کی کھیل آخیری انت دی، انتشکرن ویکھے خلق خُدائیا۔ کی دھار
 جانے ہوئے ہنگت دی، ہنگ برہم کی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری
 وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دھول دیاں جنائیا۔ میرا اوتار پیغمبر گرواں نال وعدہ اگئی شرط، شریعت وچ کدے نہ
 آئییا۔ نرگن دھار آواں پرت، پت پریشور روپ بدلائیا۔ نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوراسی کراں پرکھ،
 کھوٹے کھرے ویکھاں تھاوں تھائیا۔ مالک خالق بن کے عرش، عرشی پریم ہو کے پردہ لاپیا۔ میرا لہنا دینا سمت شہنشاہی نو دھار دے

برس، نو ست پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دیواں درس، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ جنم کرم دی میٹاں حرص، بوس اور نہ کھئے ودھائیا۔ غریب زانیاں کراں ترس، کوچھیاں کملیاں گود اُٹھائیا۔ امرت میگھ اگمّا برس، اگنی تت بُجھائیا۔ لیکھا جانا مندر مسجد شو دوالے مٹھ، چراگاہاں کھوج کھوجائیا۔ سب دا لہنا دینا جھولی پاواں قرض، مقروض ہو کے لیکھا دیاں مُکائیا۔ کلجگ کوڑا بدلنا میری ہووے غرض، کوڑی کیریا پندھ مُکائیا۔ اکو نام ڈھولا دساں طرز، کلمہ کائنات سُنائیا۔ تیری بینتی منظور کراں عرض، آرزو اپنے وچ ٹکائیا۔ نرگن دھار کھیل وکھاواں اسچرج، اچرج لیلآ آپ رچائیا۔ دین دُنی دی پُٹھی سدھی کراں نرد، نر نرائن اپنا بھیکھ بدلائیا۔ غریب زانیاں ونڈاں درد، دکھیاں ہوواں سہائیا۔ شرع چھری میٹ کے کرد، قاتل مقنول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھرنی تیرا ہون نہ دیواں حرج، حرجا نے پچھلے پور کرائیا۔ اکو حکم سندیسہ فرمانا سُنواں گرج، گونج دو جہان جنائیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، مُدتاں دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی پھولاں فرد، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملائیا۔ صدی چودھویں انت بے نظیر ہو کے میٹاں اندھیرا گرد، گردش تگاں سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں منظور کر کے عرض، بنس سربنس سارے دیاں ترائیا۔ ہرجن بنا کے آتم دھار ہنس، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ لیکھا مُکا کے سورگ جنّت، سچکھنڈ ساچے آپ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل آد جگاد جگا جگنت، جگ چوکڑی اپنا ویس وٹائیا۔

* ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر کلا ہر سنگت دے نوٹ * *

دھرنی کہے میں سُنیاں اگنی آوازاں، وشن برہما شو رہیا سُنائیا۔ اُٹھ ویکھ اگنی راجا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جس آدن آد تیرا ساجن ساچا، انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ سو جوتی دھار غریب نوازا، سو پُرکھ نرنجن اگم اتھاپیا۔ تیری رکھن آوے لاجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دپیک جوت جگا کے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ کملیئے بن نیناں توں درشن پا جا، لوچن نین بگسائیا۔ نگاہ مار لے شب

ستگر دھار وچ جاگا، دو جہان لے انگرٹایا۔ جس دے ہتھ وچ لکھ چوراسی جیو جنت دیاں واگان، نرگن سرگن سنگ بنائیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا کنت سُہاگا، پروردگار سانجھا یار نور الہیہا۔ جس دا نام کلمہ جگت ودیا توں باہر انراگا، کتنہی کہن کچھ نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آیا بھاگا، بھاگ تیرے دئے بنائیا۔ چرن دھوڑ کر لے اتم سریشٹ دو جہان توں مجن ماگھا، جگت میل رہے نہ رائیا۔ جس نون سیس جھکاؤندے کرشن رادھا، سیتا رام نو نو لاگن پائیا۔ اوہدا حکم سندیس اکو اک انادا، انادی دھن جنائیا۔ جو تیرے کلجگ انت بدلن آیا مریادا، حکم دھر دا اک پرگٹایا۔ جس دا نام ندھان بودھ اگادھا، بُدھی وچ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہووے سہائیا۔ وشن برہما شو کہن دھرنیئے اپنے مکھ توں لاہ لے پلا، پلکان لے اٹھائیا۔ جس نون پیغمبران نور الہی کہا اللہ، عالمین یامین اک اکھوائیا۔ سو تیرا سہاون آیا اک محلہ، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ پندھ مکائیا۔ بھاگ لگا کے جوتی دھار پنڈ کلا، کائنات دا پردہ رہیا چکائیا۔ جے اُس نون لبھنا تے بھگتاں اندر رلا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ دئی دویتی میٹے سلا، سلل اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس دا کھیل ہونا جلا تھلا، مہیئل کھو جے چائیں چائیا۔ اوہ شبد سنہپڑا دو جہانان رہیا گھلا، نر اکھر آپ سمجھائیا۔ چوراسی کر کے ول چھلا، اچھل چھل اپنا پردہ اپنے وچ چھپائیا۔ اٹھ لہنا تک لے راجا بلا، کی باون گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ وشنون کہے دھرنیئے تینون وشو دی دساں دھار، وشیاں توں باہر جنائیا۔ جس نے دھرنی دھرت دھول دھول تیرا نام رکھیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری اشارے رہیا کرائیا۔ جس لکھ چوراسی پسر دتا پسر، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ سو سرگن نرگن سرگن لیکھا جانے اپنی دھار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا روپ انوپ ست سروپ تیئی اوتار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رنگ رنگائیا۔ جس پیغمبران شرع دے نال کیتا تیار، شریعت اک درڑائیا۔ جس نرگن سرگن نانک گوبند بخش اک دوار، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا آد جگادی ایکنکار، اک اکلا اکل کل وکھائیا۔ تیرے اُتے تیرا لہنا دینا ویکھے چار دیوار، اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ نون نگاہ مار لے اپنی بُدھی توں باہر، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نو کھنڈ پرتھمی پاؤنی سار، ستاں دیپاں کھوج کھوجائیا۔ اوہ بھگت

سہیلا میت مُرار، مِتر پیارا وڈ وڈیائیا۔ تیرا لہنا دینا پُورب قرض دے اُتار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے پار، مایا ممتا
 موہ مٹائیا۔ سَتجُگ ساچے بخش اک پیار، پِرتی پرم پُرکھ دِرڑائیا۔ جن بھگت سہیلے کر تیار، ترے گن اتینا ہوئے سہائیا۔ سَتجُگ ساچا
 تیرے اُتے کرے پَسار، پرم پُرکھ دے وڈیائیا۔ اُس صاحب نوں کر نِمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ جس دی یاد وچ نو سو چرانوے
 چوکڑی جُگ پیتے انت ہوئے دیدار، سَمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ اُٹھ اوتار پیغمبر گرواں دے تک قول اقرار، پیشین گوئیاں تیرے اُتے گئے
 دِرڑائیا۔ اَلس نندرا غفلت وچوں ہو جا خبردار، بے خبرے خبر سُنائیا۔ وِشنو کپے اوہ وِشو دا بنے سانجھا یار، چار یاری دا پندھ
 مُکائیا۔ جس دے حضرت عیسیٰ موسیٰ خِدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ جس دا سارے کرن انتظار، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ اوہ
 کل کلکی اک اوتار، اوتری اپنا روپ بدلائیا۔ دھرنیئے تیری پیچ جائے سوار، چرن کول تیرے اُتے ٹکائیا۔ بھگتاں دا بھگون دھار دا ویکھ
 دربار، درے دربار اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کپے وِشن
 برہما شو میں دساں کہانی سچ دی، سچ سچ نال جنائیا۔ میرے اُتے اگنی مچدی، ترے گن سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ جگت جہان کایا کچ
 دی، کنچن گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ وڈیائی رہی نہیں بُدھ مت دی، من منسا ہوئی ہلکائیا۔ دُنیا پیاسی ہوئی دین مذہب دے رت دی، کلمہ
 کلمے نال کرے لڑائیا۔ دھار دے نہ جت ست دی، چار کُنٹ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سواری ملے نہ کیسے شبد اگمے رتھ دی،
 رتھواہی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں بھوندى بھوندى تھک گئی، نو سو چرانوے چوکڑی جُگ بھجی واہو داہیا۔ میں دین دُنی نوں ویکھ کے اگ
 گئی، میری عقل بُدھی نہ کھئے وڈیائیا۔ میں دین دِیال پُرکھ اکال نوں صد رہی، اوچی کوک کوک رہی جنائیا۔ میرے اُتے کوڑ واشنا ودھ
 گئی، نو ست پئی دُہائیا۔ دھرم دی دھار پرہو تیری ید گئی، یادو بنسی کرشن دے گواہیا۔ پچھلی میرے اُتے تیری کیتی لنگھ گئی، اگے
 واسطہ پائیا۔ اُٹھ ویکھ لے تیری کائنات تیار ہوئی جنگ لئی، جگت جہان لے انکڑائیا۔ کلجگ نے میرے اُتے اک منگ منگ لئی،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اپنی خوشیاں چولی رنگ لئی، کوڑا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کپے میں واسطہ پاواں پرہو تیرے اگے ورہنڈ لئی،
 بھنڈی دینی جگت چُکائیا۔ میں نیترواں اپنے سینے ٹھنڈ لئی، اگنی تت بُجھائیا۔ چار جُگ دے وچھڑے جگت سہیلے گنڈھ لئی، نام

ڈوری نال بندھائیا۔ جے تُوں آؤنا نشان تارا چند لئی، چار یاری محمد لیکھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا منظور ہویا ہاڑا، دُکھ رہیا نہ رائیا۔ پروشٹا سُنہنجا ہویا چار ہاڑ دی دھارا، دھرم دھرم نال سمجھائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ہر کرتارا، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جو نرگن نرُویر ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اک اکھوائیا۔ جو ویکھے بھگتاں دا دائرہ، جن اپنے کھوج کھوجائیا۔ میرے اُتوں کوڑ دا میٹے قہرا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں دھوڑی چرن لائی گُرمکھاں، ستگر شبد دتی وڈیائیا۔ میریاں پوریاں ہوئیاں سُکھاں، سُکھ سانتک وچ سہائیا۔ میریاں ترسناں مٹیاں بھکھاں، اگنی تت بُجھائیا۔ میں صاحب دی صفت کی لکھاں، لکھاریاں کی جنائیا۔ بھگتاں کولوں کیہڑی سیکھیا سیکھاں، جو بھگن ڈھولا گائیا۔ میرے اُتے جُگ چوکڑی پیتے برس وار تھتاں، گھڑی پل پنڈھ مُکائیا۔ میں اوتار پیغمبر گروآں ویکھاں پیار نال پتا، بتکاری ہو کے سنگ بنائیا۔ میں راہ اڈیکاں اُس پر پُرکھ پتا، جس نُوں پُرکھ اکال سارے کہہ کے گائیا۔ سو سوامی انترجامی جوتی جاتا مینوں دسا، دشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ اک اکلا جس دا کلمے والا ونڈ نہیں کوئی حصہ، آتم پر ماتم کھیل کھلائی۔ جس نُوں سمجھے کھئے مَن نہ رکھا، رکھی کیش گوردھن دھار جس نُوں سیس جھکائیا۔ سو میری جھولی پاؤن آیا بھکھا، بھکھک ہو کے جھولی لوان بھرائیا۔ جس دا شبد سندیسہ مٹھا، انرس آپ چکھائیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کَل پند ڈٹھا، کل کلکی نور الاہیا۔ میں بھيو کھولانگی کس کس نُوں میرے سوامی نے دتا چٹھا، جُگ چوکڑی لوک مات پھڑائیا۔ جو آوے نت نوتا، نرگن سرگن کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہماد پاربرہم پت پریشور میری پوری کرے اچھا، نراچھت اپنی اچھا نہ کھئے جنائیا۔

* ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر کلا ہر سنگت دے نوٹ * *

دھرنی پرہہ چرن کول تک سچکھنڈ، وشنوں وشو دھار جنائیا۔ جتھے حصہ نہیں کوئی ونڈ، حد حدود نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی ٹٹی نہ کوئی پاوے گنڈھ، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ نہ سوریہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئی درسائیا۔ نہ کوئی دکھ نہ کوئی اند، سکھ سچ سچ سمجھائیا۔ کلیئے ذرا در دروازہ لنگھ، پن قدماں قدم ٹکائیا۔ دھر سہنجنا ویکھ پلنگ، جس دی باڈھی گھڑت نہ کھئے گھڑائیا۔ نہ کوئی تتو دسے پنج، ترے گن رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ نہ کوئی ڈھول وچے مردنگ، تال تلوڑا نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی روپ سورپیر بھینگ، پردھ بال نہ کھئے درسائیا۔ نہ کوئی شاہ آسوارا آسو ترنگ، ہست کیٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی شرع دوار نہ شریعت کندھ، نہ کوئی حصہ رہیا وکھائیا۔ نہ کوئی دھوپ دیپ نہ دسے سگندھ، ڈرگندھ سکے نہ کھئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی لیکھا جیرج انڈ، اُتہج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی پُری لوء برہمنڈ کھنڈ، کھنڈ نہ کھئے کرائیا۔ نہ کوئی جگت دھار وہے گنگ، گنگوتری روپ نہ کھئے درسائیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر مارے پندھ، پاندھی روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی نام کلمہ ڈھولا گاوے چھند، رسنا جہوا نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو تک لے شاہ پاتشاہ سورا سرینگ، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ در دوارے اگلی منگ لے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ پچھلی کیتی تیرے اُتے ساری ہونی بھنگ، پُرکھ اکال اپنا حُکم ورتائیا۔ نو ستّ شبدی دھار تگنا جنگ، جنگجو اکو سوہا پائیا۔ تیرا بھاگ ہووے نہ مند، مند بھاگن مات نہ جگت اکھوائیا۔ تیرا لیکھا ہووے انت اندھیر اندھ، نو نو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک درسائیا۔ دھرنی کہے میں محنت کیتی بڑی، بڑے بڑے دھیان لگائیا۔ میں جگ چوکڑی سڑی، اگنی تت تپائیا۔ مینوں سندیسہ دتا گوبند چمکور گڑھی، پیار نال درڑائیا۔ تیرے اُتے اتم لیکھا ہونا گور مڑھی، محل اٹل رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے ڈھیے دا انتظار کریں، ڈھونکا لاواں چائیں چائیا۔ میں گلّ سناواں کھری، حُکم دھر دا اک جنائیا۔ تُوں اک صاحب دی سرنی پری، سپس جگدیش جھکائیا۔ جس نو وشنوں کہے ہری، ہری وشنوں روپ درسائیا۔ جے لیکھے وچ ہونا ہری، برے اعظم ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ اُس دے چرن لگ کے تری، تارنہار دے وڈیائیا۔ کلیئے اُس کولوں مول نہ ڈری، کلاپت اک اکھوائیا۔ اوہدا نام ڈھولا کلمیاں توں باہر پڑھی، تُوں میرا میں

تیرا راگ لائیا۔ اُس دے سچکھنڈ دوارے چرن کول وچ کھڑی، نین چرناں ول ٹکائیا۔ نیر نیر لگاؤنی جھڑی، وہنا وہن وپائیا۔ نانی ہو کے قدیم دے مالک دے قدم پھڑی، پن ہتھان ہتھ لگائیا۔ اوہ وقت سہنجنا شہنشاہی سمت نو چار ہار دی ہووے گھڑی، گھڑیاں اکو دئے وجائیا۔ جس بھگتاں دی اپنے نال بندھاؤنی لڑی، ڈوری شبد تند بندھائیا۔ تُوں اُس دی پھرنا دھرم دھار دی گلی، کوچے جگت والے تجائیا۔ تینوں رو کے ملیگا محمد علی، اللہ ہو دا نعرہ لائیا۔ تیرے اُتے چراغاں والی مُدھی ہووے تیل دی پلی، پرم پُرکھ اپنا کھیل کھلایا۔ دھرنیئے تینوں اکو پرہو دے چرن دی دینی پوے بلی، جو بل باؤن گیا درڑائیا۔ جس کارن گویند سیکھیا دتی سیس رکھنا تلی، طلب اور نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ کھیل کرے پرہو ول چھلی، اچھل اچھل اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میں سچکھنڈ دا لنگھی دروازہ، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ آگے تکیا نور نورانہ راجا، شاہو بھوپ بے پرواہیا۔ جس آد جگادی ساچا ساچا، ساچن ہار اک اکھوائیا۔ سو نور اگما سیس اگم سہائے تاجا، جس دا رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں شبد اگمی ماری آواز، سہج نال سنائیا۔ آہ ویکھ غریب نوازا، جو مالک دھردرگاہیا۔ جس دا اکو وچے واجا، دوجی دھن نہ کھئے شنوائیا۔ جس دا کھیل بودھ آگادھا، بدھی تون پرے درڑائیا۔ اوسے دا نور ظہور دیس ماجھا، تیرے اُتے ڈگمگائیا۔ اپنا کر لے وڈ وڈبھاگا، جا کے چرنی سیس جھکائیا۔ تیرا لیکھ لاوے پیتا کھادھا، جو لکھ چوراسی اپنے پیٹ وچ پائیا۔ اوہ دھام سہنجنے دیس پراجا، سکھاسن ڈیرہ لائیا۔ اوہ نواں رچن والا کاجا، کرتا پُرکھ اپنی کار کھائیا۔ تُوں اُس دا حکم مننا رہنا وچ آگیا، آگے اپنی دھار جنائیا۔ جس بھگت سہیلے ہنس بنائے کاگا، دُرمت میل دھوائیا۔ گُرمکھاں میلا نال گویند والے بازا، بازی جگ اٹائیا۔ جس دا حکم اگمی گولہ جانا داغا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سو سوامی مادھو مادھا، مہربان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں سچکھنڈ دا ویکھیا اگما مندر، پتھر پابن نظر کھئے نہ آئیا۔ پرکاش اگما ہووے اندر، نور نور رُشنائیا۔ نہ سوریہ کوئی چندر، رو سس تیج نہ کھئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی اندھیرا دے ڈونگی کندر، ٹلا پریت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی ترے دھاتو وچا چندر، کنجی ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی دکھ نہ انندن، سکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی شرع نہ بندھن، شریعت

رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نہ کوئی خاک رماوے نہ کوئی لائے چندن، تِلک للاٹ نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی نار کنت سہاگ سہاوے انگن، انگیکار نہ
 کھئے اکھوائیا۔ نہ کوئی درویش کیسے نریش کولوں منگن، جگت جھولیاں ڈاہیا۔ نہ سرِشٹی درِشٹی نہ رُوپ دِسے وریہنڈن، برہمنڈ رچن نہ
 کھئے رچائیا۔ نہ کوئی شستر دھار کرے جنگن، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے کھڑکائیا۔ دھرنی کہے جاں میں نگاہ ماری مینوں اکو ملیا پرماندن، پرمانند
 وچ سائیا۔ میرے صاحب مینوں سُنایا ڈھولا چھندن، بن رسنا جہوا گائیا۔ دھرنیئے دھرنیئے اپنے اُتے اپنا ماہی تک جو تیرے توڑے
 بندھن، بنا بندگیوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر حُکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے میں
 اندر ماری جھاک، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر دِسیا خاکی، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی مندر مسجد شیودوالا مٹھ
 دی کھولے تاکی، نہ کوئی چرچاں رنگ رنگائیا۔ نہ کوئی دین مذہب نہ کوئی جھگڑا دِسے کاغذاتی، نام کلمے ڈھولے گیت نہ کھئے سُنائیا۔ نہ
 کوئی دوس نہ کوئی زین راتی، صُبح شام کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ نہ کوئی دیا نہ کوئی باقی، اکو نور جوت رُسنائیا۔ میں جدھر ویکھاں اودھر اکو
 نظر آوے میرا کھلاپاتی، پت پریشور صاحب سُکھدائیا۔ جو سب نوں آد جُگاد دیوے داتی، داتا دانی آپ ورتائیا۔ اُس خبر اک اگئی
 مینوں آگھی، بن اکھراں دتی سُنائیا۔ دھرنیئے تیرے اُتے جس دی چار جُگ گاؤندے آئے ساکھی، سخیاں والے کاہن ڈھولے سُنائیا۔ اوہ
 کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ سمبل اُس دی ویکھ رہ راسی، کی رچنا رہیا رچائیا۔ تیرا کھیل تگے تماشی، تماشین ہو
 کے پردہ دئے اُٹھائیا۔ تیری کوڑ کریا توں کرائے خلاصی، خلاصہ اپنا نام سمجھائیا۔ تُوں اُس دی بن جا کے داسی، داستان اپنی دے دِرڑائیا۔
 نالے روویں نالے کریں ہاسی، دوویں رُوپ بدلایا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شاباشی، ستگر شبد وڈ وڈیائیا۔ اون پھڑ ہلونا دینا شنکر اُتے
 گیلاشی، برہما برہم دھار اُٹھائیا۔ وشنو اُس دی مئے آگھی، بن اکھراں دئے دِرڑائیا۔ جس دی نور جوت پرکاشی، پرکاش اپنا دئے وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے مینوں سچکھنڈ وچوں دتا دِلاسا، دھیر
 دتی دھرائیا۔ میرا خالی بھریا کاسہ، وست اگم ٹکائیا۔ میرا خوشیاں وچ نکلیا ہاسا، ہستی تک اگم اتھاپیا۔ جس میرا کروٹ وچ بدلیا
 پاسا، پاسا زمیں اسمان بدلایا۔ میرے اندر پیدا کیتی اپنی آسا، آشا دتی ودھائیا۔ میں دھیاؤندی سواس سواسا، ساہ ساہ سائیا۔ دل چاؤ

گھنیرا اُس دی بنا داسی داسا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ میں اُتری اُتوں آکشا، آکاش آکاشاں دِتا تجائیا۔ جاں نگاہ ماری سمبل میرے صاحب دا واسا، واسطہ اوسے آگے پائیا۔ میرا آپے ویکھ لے خاکہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ تَدھ بن دسے کوئی نہ راکھا، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں نیترواں جگت دی دھرنی ماتا، دھول ہو کے دیاں سُنائیا۔ میریاں دُکھاں دیاں مُکِنیاں نہیں باتاں، باطن پردہ دیاں چُکائیا۔ تُوں میرا صاحب سوامی اِکو آقا، اکل کل دھاری اِک اکھوائیا۔ دروہی اوتار پیغمبران گرواں دے ہُنڈیاں ساچے دھرم نوں پے گیا ڈاکا، کلجگ لُٹیرا لُٹے تھاوں تھائیا۔ جس دا پنڈھ مُکا دے اتم کردے واٹا، پورن پوریاں دے پائیا۔ میرے اُتے سوامیا دھرم دا اِکو کھلے ہاٹا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں میرا پورا کر دے گھاٹا، در تھانڈے سیس نوائیا۔ تیرا درشن پاواں اپنے اُتے جگت والی کھاٹا، کھٹیا اُتے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں اپنے اُتے تگاں، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ ویکھاں مالک حقیقت حقا، حق حق کھوج کھوجائیا۔ نین متوالے بھٹکن اکھاں، اکھیاں رنگ رنگائیا۔ ویراگن ہو کے اُس صاحب نوں اپنا حال دساں، مل مل کے دیاں سُنائیا۔ میری مان وڈیائی مل گئی وچ مٹی ککھاں، قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ میں کپڑی کوٹے تھان، بھجّان واہو داہیا۔ پھر گئی دروہی اٹھاں سٹھاں، گنگا گوداوری جمناسُستی میرے اُتے رہی کُرائیا۔ بہڑی بہڑی سُن لے مندر مسجد شِودوالے مٹھاں، گروڈوار دین دُہائیا۔ میں دُہنٹھڑ ماراں اُتے پٹاں، پٹنے والیا دیاں سُنائیا۔ جے تیرا میل ہو گیا نال جٹاں، جٹا جوٹ دھاریا کر صفائیا۔ لیکھا میٹ دے پتھر اٹاں، پابن پوجن کھئے نہ جائیا۔ ٹھا کر رہے کھئے نہ وٹا، تَدھ بن سیس نہ کھئے نوائیا۔ تَدھ بن کیسے دی بھیٹا چڑھے کھئے نہ ٹکا، ٹکیاں دی قیمت گرو نہ کھئے وکائیا۔ تیرا اِکو ہووے ہٹا، ہٹوانیاں نام سچ دینا ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا چیتھڑ رہے نہ پھٹا، اوڈھن سیس دینا سہائیا۔ سریر تن وجود نوں ستگر شبد نال کر دے بٹا، زیرو دا زیرو روپ سمجھائیا۔ اوہناں دا لیکھا دھرم رائے دے ہتھ پھڑا دے جنہاں نے کھادھا کٹا وچھا، وحشیاں والا روپ گئے بدلایا۔ میں تیرے چرن دوارے ڈھٹھا، نو نو لاگاں پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کِرپا ندھان تیریاں سب نوں ہون متاں، مت متانتر ڈیرے ڈھاہیا۔ تیرے حُکم دا اِکو ڈنکا وچے فتحا، فاتحہ کر کوڑ لوکائیا۔ تیرے پیار وچ تیرا بھگت ہووے رتا،

رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ جو تیرا سندیسہ دے کے گیا ستگر نانک تپا، تپدے پردے شانت کرائیا۔ جس نام توں پہلا اکھر لگدا پیا، پورن پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ ساچا امرت پیا دے بنا لپاں، چلیاں نچھر دھار چوائیا۔ دھرنی کہے اپنے چرن کول بندھا لے تئا، رشتہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جنہاں توں جگ جگ دتیاں چٹھیاں، نام شبد وڈیائیا۔ امرت دھاراں دتیاں مٹھیاں، پن رسنا رس چکھائیا۔ اوہ آتما اندٹھیاں، اپنے رنگ رنگائیا۔ سیکھیا دینی سسے اُتے ہوڑا ہاپے اُتے ٹپیاں، ٹیکا ٹپنی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرگھ پرہی پیارے بند کر لے بنا سپیاں، پردہ شبد والا پائیا۔ دھرنی کہے ایہناں گرسکھاں توں سیکھیا دیاں سکھنیاں پین نہ لپیاں، لبان ہلاں نہ کھئے پلائیا۔ مان وڈیائی دینی وڈیاں نکیاں، جو رُوحاں تیری سرن وچ سرنائیا۔ میں چاہندی اوہ دوس زین تیرے پیار وچ رہن کھچیاں، نانا آتم پرما تم جڑائیا۔ اوہناں دیاں پوریاں سہنجنیاں سہاونیاں کرناں متیاں، مٹر پیارے دینی وڈیائیا۔ جو تیری دھار وچ ست سروپ ہو کے لپیاں، گودی گود لینا ٹکائیا۔ دھرنی کہے مینوں جگ چوگرے پیتے گنددے گیٹیاں، جگ گئے وہائیا۔ توں جن بھگتاں جنم کرم دیاں تقریراں کردے چٹیاں، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ دیناں مذہبناں ذاتاں پاتاں وچ جان نہ بھٹیاں، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ تیریاں بخششاں رحمتاں جگت قیمت وچ نہ وکیاں، چرن پریتی گندھ پوائیا۔ دھرنی کہے میریاں سہنجنیاں ہوون اج دیاں تھتیاں، ہاڑ چار خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی تیریاں داتاں دتیاں، دھرنی کہے میری جھولی دتی بھرائیا۔

* ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر کلا ہر سنگت دے نوٹ *

دھرنی کہے مینوں برہما اشارہ کرے اٹھا کے بھجاں، اشدبھج نال سینت رہی لگائیا۔ تینوں بھیو ابھید دساں گجھا، گنجھل کھولان اکم اتھاپیا۔ جس صاحب اٹاؤنا کلجگا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ سوامی اکو آگھا، اگن آتھن کرے رُشنائیا۔ سچ دھرم جس دا مدعا، مدت دے وچھڑے ویکھ وکھائیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا بڈھا، بڈھی توں پرے سمجھائیا۔ اُس دا دپیک دھرنیئے سچ والا

تیرے اُتے بُجھا، ویکھن آوے بے پرواہیا۔ نام نِدهان دا خالی تَکے کُجّا، کوچھیئے کھلیئے تیری سار پائیا۔ میں سنديسہ دیواں تینوں بسدھا، سچ سچ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے دھرنی سُن شبد اگئی آواز، بن سروناں دیاں سُنائیا۔ صاحب سوامی دا کھولان راز، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس آد جُگادی ساجن لیا ساج، تیری بنت بنائیا۔ جُگ چوکرئی رچ رچ کاج، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جس دا ست دھرم اک ساج، سمگری نام والی ورتائیا۔ نرگن سرگن چلائے جہاز، لکھ چوراسی بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ سیس رکھ کے تاج، تخت نیواسی ہوئے سہائیا۔ اُس دا درشن کر لے آج، عاجز ہو کے سیس جھکائیا۔ جگت جہان وچوں جاگ، اکھ پرتکھ کھلائییا۔ تیرے ہوون وڈ وڈ بھاگ، وڈ بھاگ دئے وڈیائیا۔ سُن شبد سنديسہ دُھر دا راگ، انراگی آپ درڑائیا۔ اتم سب دی اپنے ہتھ پکڑے واگ، ڈورا تندا کھچ کھچائیا۔ جس دا لہنا دینا تیرے اُتے اوتار پیغمبر گرواں بعد، عبادت اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ برہمے اشارے دیون ہتھ، ہتھیلیاں اپنا روپ بدلائیا۔ سُن مہا شبد اکھ، بن کتنی دیاں درڑائیا۔ ویکھ پُرکھ سمرتھ، جو کرتا دُھردرگاہیا۔ تیرے سگل وسورے جان لٹھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سچ سرنائی جانا ڈھٹھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ تیری اُلٹی گیڑے لٹھ، گیڑا جُگ چوکرئی آپ بھوائیا۔ جو وسے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ اوہ تیرے اُتے آیا نٹھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جس بھگتاں کیتا اکتھ، میل ملایا سہج سُبھائیا۔ سچ دوار تیرتھ بنا کے تٹ، کِناریاں دئے وڈیائیا۔ بھاگ لگاوے کایا مٹ، تن ماٹی کر رُشنائیا۔ تیرے اُتے کھولے اپنا ہٹ، سچ وست نام ورتائیا۔ میرے چارے وید اپنے لیکھے گھت، چارے مُکھ رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں رکھے پت، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ فی اوہ سجن سوامی آیا وٹ، بے وطنے تیرا وطن دئے سہائیا۔ لکھ چوراسی ورو لے تے، تتوت پردہ آپ اٹھائیا۔ جس نوں دین دُنی دی سانجھی ہووے مت، اکو سکھیا دئے درڑائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں دوجا جوڑے کھئے نہ نت، رشتہ اتم پرماتم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ برہما کہے میرے سُن لے سنديسے بنا مُکھ، چارے مُکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری ترسنا میٹے بھکھ، بھکھیاں دئے رجائیا۔ کوڑی کِرپا گوائے دُکھ، دردیاں درد ونڈائیا۔ ٹوں اُس دے چرن کولان جانا جھک، نو نو لاگن

پائیا۔ جس تُوں میرا میں تیرا گائی ٹک، سوہنگ ڈھولا اکم اتھاپیا۔ اوہ بھگت سہیلے تیرے اُتے اُدھارے اپنے سَت، سَتگر شبد شبد دئے وڈیائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بُت، بُتخانیوں کرے صفائیا۔ تیری سہنجی ہووے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تُوں سوادھان ہو کے اُٹھ، اپنی لے انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا راہ اک وکھائیا۔ برہما کہے دھرنیئے میں دساں نال دھرم، دھرم دھار جنائیا۔ تیرا بدل دیوے کرم، نہکرمی ہوئے سہائیا۔ جس بھگتاں دتا جرم، بن جنیندی مائیا۔ اوہ ویکھنہارا اپنا برہم، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کِریا میٹے بہرم، بھانڈا بہرم بھوئے بھٹائیا۔ جھگڑا میٹ کے چارے ورن، برن اٹھاراں رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ تُوں اوس دی لگنا سرن، جو سمبل بیٹھا سوہیا پائیا۔ دھوڑی خاک رماؤنی چرن، چرنودک اپنے مُکھ چوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو ٹک لگی پڑھن، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرے اُتوں توڑ ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ دئی دویتی وچ جن بھگت کدے نہ سڑن، اگنی تت تت چُکائیا۔ تیرے اُتے نواں گھاڑن آیا گھڑن، سَتجگ ساچے بنت بنائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ آیا پھڑن، صوفی سنت نال ملائیا۔ تیرا جُگ چوڑی دا پورا کرے پرن، پورن پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، نچ لوچن نین کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگا کے تیرے گھرن، گھرانے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ برہما کہے اشارے دیندے میرے چارے وید، وِدیا جگت نال رلائیا۔ اوہ مالک بھیو ابھید، بے انت انت اک اکھوائیا۔ جس دی جُگ چوڑی کردا آیا سیو، یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ سوامی وڈ دیوی دیو، دیو آتما رنگ رنگائیا۔ جو وسے سدا دھام اٹل نہچل نہکیو، کلجگ تیرے اُتے آسن لائیا۔ جس دی صفت کر سکے نہ کوئی جہو، گنوتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ برہما کہے دھرنیئے میرا اتشکرن کی کہندا، بنا اکھراں رہیا درڑائیا۔ میرے صاحب دا اگھی وہن وہندا، جو جگت نیتراں نظر کیسے نہ آئیا۔ جُگ جُگ سب دے لہنے دینے دیندا، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ سو مالک اپنے نام مہانے نین دا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس گڑھ توڑنا ہنکار ہوئے دا، ہنگتا کوڑ دئے گوائیا۔ اکو جیکارا پرسدھ کرنا آتم پرما تم جے دا، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ بھاگ سلکھنا ہووے جن بھگتاں گرہ دا، گرہ دیوے مان وڈیائیا۔ اکو فرمان دے زرگن دھار اپنے بھے دا، بھاؤ اکو اک

جنائیا۔ جھگڑا میٹ کے دویت دَوے دا، دُتیا بھیو دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک وڈ وڈیائیا۔ برہما کہے دھرنیئے میں کران کی اُستت، صفتاں نال صلاحیا۔ بھیو پاسکے نہ چار جُگ دے پُستک، اکھڑ گنڈھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جو سب نوں دیونہارا رُخصت، ساڈے لیکھے پُور کرائیا۔ اوہ مالک خالق اکھا مُرشد، بے عیب نُور الاہیا۔ جس کلجُگ انت سِری بھگونت سب نوں دینی رُخصت، لہنا دینا سب دا پُور کرائیا۔ اوہدی وڈیائی اگھی اُلفت، مہا کہن کچھ نہ پائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں ویکھے اپنا گلشن، نو ست کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری رہن نہ دیوے کوئی مُشکل، مُشکل سب دی حل کرائیا۔

* ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

مُکھوں کہن مندر شو دوالے مٹھے، مٹھت نال جنائیا۔ مسجداں چرچاں کر اِکھئے، ایکا دئے وڈیائیا۔ گرو دوار تیرے در تے سارے پھرن نٹھے، بھجن واپو داہیا۔ تیرتھ ویکھ اٹھسٹھے، تٹاں پھول پھولائیا۔ تُوں وسیں گھٹ گھٹے، گھٹ بھیتڑ ڈیرہ لائیا۔ دیناں مذہباں دے ویکھ لے رئے، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ شرع شریعت تک لے ہئے، دین مذہب کُرا لائیا۔ ساڈے اتم ویکھ لے پئے، پٹنے والا نال ملائیآ۔ سب دے انکڑے زیرو نال ہو گئے وئے، انکڑا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کسے نے وچھ کھادھ کسے نے کھادھ کئے، کوڑی کرپا نال ہلکائیآ۔ ساڈے اندر تُوں پرہو وکین ٹکے ٹکے، قیمت گرتھاں والی پائیا۔ ساڈے چیتھڑ ویکھ لے پُرانے پھئے، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیری سرن سرنائی ڈھٹھے، نو نو سیس جھکائیآ۔ کلجُگ اتم الٹی گیڑ دے لٹھے، نو ست دے اُٹائیآ۔ سارے تینوں ٹیکئے متھے، مستک سیس نوائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھے، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ تیری مہا سدا اکھے، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ اسیں حال سُنائیے یتھارتھ یتھے، یدی یدپ دیئے درڑائیآ۔ ساڈے دیناں مذہباں والے چاؤ لٹھے، خوشیاں رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ جنہاں پچھ تیر کمان اُٹھائے بھٹھے، کھنڈے کھڑگاں ہتھ اُٹھائیآ۔ اوہ یار دے ستھر موں نہ لٹھے، یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ ساڈے تیرے آگے ہتھے ہتھے، نو نو سیس جھکائیآ۔ ست دھرم

چلا دے اِکو رتھے، رتھوہی اِک اکھوئیا۔ اتم پر ماتم پریم دھار دی پانتھے، خصمانے خصم اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب توں وست اگئی دے
 وتھے، اموک اِک ورتائیا۔ کوڑ کڑیاریے جان متھے، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے صاحب سوامی چرن ڈھٹھے، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے رہے آگھ، بن
 اکھراں اکھرنائیا۔ ساڈی کیتی کر معاف، مفلِس ہو کے منگ منگائیا۔ ساڈے در ہونے گستاخ، غصے وچ تک لوکائیا۔ ساڈی چاروں
 کُنٹ اُددی راکھ، مٹی زمیں اسمان دُہائیا۔ سانوں اِکو اِک انتر تیرا ناؤں رہیا بھاکھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس کارن گوبند سکھی بنائی
 (پہلی) وساکھ، اِک ست پنچ چھ انک جُڑائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کر ہو پرتکھ، پرگٹ ہو اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ سارے کہن پرہوُ صاحب نرنکار، تیری اِک سرنائیا۔ اسپن چار جُگ دے
 محل مینار، پاپن پتھراں نال سوہا پائیا۔ تیرے نام دی سُن دے رہے جیکار، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ دیناں مذہباں تگدے رہے
 دھار، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ اسپن شرع وچ ہندے رہے مسمار، اپنا آپ مٹائیا۔ سانوں دیناں مذہباں کیتا خوار،
 مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ سارے روون مارن دھاپیا۔ سانوں اِکو دِسدا توں سب دا سانجھا یار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی بینتی
 سُن پُکار، پُنه پُنه سپس نوائیا۔ توں کل کلکی اوتار، اوتر تیری کھیل بے پرواہیا۔ توں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جس
 کِریا کیتی اپار، اپرمپر دتی وڈیائیا۔ نشان بنا کے ہر بھگت دوار، بھگت دوارا سوہا پائیا۔ جتھے اوچ نیچ نہیں کوئی وچار، ذات پات رنگ
 نہ کھئے رنگائیا۔ ورن برن نہیں کوئی شمار، کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ توں سچ سوامی انترجامی
 ویکھنہار آپ کرتار، قدرت دا قادر اِک اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔
 پرہوُ تیرا شہنجننا دسے دوارا بھگت، بھگون دتی وڈیائیا۔ جس مان داؤنا وچ جگت، جُگ چوکڑی حُکم ورتائیا۔ تیری سب توں نرالی
 شکت، شکتی شالی اِک اکھوئیا۔ سانوں ایوں جاپدا ساڈا اتم آؤندا جاندا وقت، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ اسپن دُہائی دئیے زمین اُتے
 عرش، عرشی پریم سُننا چائیں چائیا۔ جے نرگن دھار آئیوں پرت، پت پریشور وڈ وڈیائیا۔ میری پوری کرنی شرط، شرع دا ڈیرہ

ڈھاپیا۔ ساڈی منظور کرنی عرض، خواہش نال رکھائیا۔ صدی چوڈھویں پئی غرض، در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک ورتائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کرن صلاح، مشورہ اپنے نال بنائیا۔ کی کھیل اکم اتہا، کی کرتا کار کھائیا۔ جو آد جگادی سب دا ملاح، بیڑے ربیا چلائییا۔ اوہ ساڈی ضرور منظور کرے دُعا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس بھگت دوارا دتا سہا، سہنجی رت بنائیا۔ اوہ داتا نور الہ، عالمین وڈ وڈیائییا۔ جو وسے تھل اسگاہ، مہیئل ربیا سمائیا۔ اُس دا وقت سہنجنا ربیا آ، ہاڑ ستاراں وجے ودھائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خُدا، خود مالک نور الہییا۔ اوہ سب دے وعدے پورے دئے کران، کرامات سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک منائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار کہن، ست سچ سنائیا۔ پریہو اسیں بھگت دوارے دا درشن کرنا نین، تھت ستاراں ہاڑ وڈیائییا۔ جتھے ناتا جڑیا ہووے بھائی بھین، ورن گوت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت کیرپا کوڑی چکیا ہووے لہن دین، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ اوہ مالک خالق اک نرائن، نر ہر آپ اکھوائیا۔ اوہدا روپ عین دا عین، نقطہ عین نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا آوندا جاندا دوس دہارا، اپنا وقت سہائیا۔ کیرپا کرے اگھی لاڑا، دھر مالک نور الہییا۔ جس نے دین مذہب رچایا اکھاڑا، مندر مسجد ونڈ ونڈائیا۔ اوہ کھول کے بھگت دوارا، دہری اپنی کل پرگنائیا۔ سچ پروشٹا اک وچارا، وچر کے دتا جنائیا۔ ہر بھگت میرا اکو لاؤن گے سارے نعرہ، اک وجے دا وقت سمجھائیا۔ بھگت دوارے بھگت سنگھاسن ہووے ظاہرا، سکھاسن ہووے دھر دا ماہیا۔ اگی شستردھاری دینگے پھرہ، آپ اپنا بل پرگنائیا۔ کھیل کرے گمبہر گہرا، گور اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اک کہے میرا وقت یاد رکھنا اک، ایکنکار دتی وڈیائییا۔ گرمکھاں ہاڑ مہینہ اُس ویلے لاؤنا اُتے پک، چھاتی نال چھپائیا۔ سب دا منوا جائے ٹک، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ اکو پریہو ملن دی ہووے سک، سخر چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بھگت دوار کہے میری نامے والی منگ، بہتر دھار جنائیا۔ میرا ست سروپ دا بدلیا رنگ، رنگت دتی

بے پرواہیا۔ میں بھگت سہیلے لاؤنے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ خوشیاں نال خوشی منگنی منگ، خوشیاں وچ درڑائیا۔ کوک کے
 پکار رہیا تارا چند، صدی چوڈھویں اکھ کھلائیآ۔ اپنی پلیوں کھول کے گنڈھ، کئی رہیا دکھائیآ۔ ایہہ اشارہ کیتا جس ویلے گوبند چھڈیا
 پُری اند، چرن سرسے ول ٹکائیآ۔ نالے پیار دا کیتا جنگ، دھرم نال لڑائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا حصہ پایا ونڈ، سہج نال سُنائیآ۔ سمت
 شہنشاہی نو جن بھگت پیارے زین نوں اکو سانجھا کرن کے ڈنگ، اپنی خوشی منائیآ۔ چڑھدے لہندے دی بجائے دکھن پہاڑ ڈہیگا پلنگ،
 اپنی کھیل کھلائیآ۔ نوواں دواریاں وچوں اک اک گرمکھ اندر جائے لنگھ، خوشی خوشیاں چرن ٹکائیآ۔ انتر انتر مانے اند، منتر ڈھولا
 سوہنگ گائیآ۔ اک وجے وبار ہووے ارمبھ، وقت سہنجنا نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی خوشی
 بنائیآ۔ بھگت دوار کہے میرا رُپ سہایا آپ، پرہہ دتی مان وڈیائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھے لائے جاپ، جگ جیون داتا ہووے سہایا۔
 تُسیں رُوح بُت کرنے صاف، پت پُنت بنائیآ۔ سب دی پوری ہووے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیآ۔ اوتار پیغمبر گر تگوتوں گیلاش،
 اتوں شنکر دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سینگھاسن کہے میں
 دساں یتھارتھ یتھا، یدی دیاں درڑائیآ۔ پنج لکھاری پنج پنج منٹ کرن کے کتھا، وارتا خوشیاں نال سُنائیآ۔ اک اک لوہے دی چھاپ
 رکھنکے ہتھا، دوسر نظر کھئے نہ آئیآ۔ جن بھگت سچ دوار ٹیکن کے متھا، خالی ہتھ سپس نہ کھئے نوائیا۔ کیشن سینگھ دے کول ہووے اک
 بھتھا، تیر پنجاں نال وڈیائیآ۔ کپہر سینگھ نے ہتھ وچ لکھیا ہووے پھڑنا چھٹا، چھیواں ونڈ ونڈائیآ۔ چیل سینگھ کھبے ہتھ اٹھا کے ٹکا،
 ٹک ٹکی پرہو دے ول لگائیآ۔ سرُپ سینگھ مستک اُتے لکھ کے اکھر پیا، پُٹھائے لٹکائیآ۔ جموں والیاں پرہہ دے چرناں ہیٹھ ٹکاؤنا
 مدینہ مکہ، کعبیاں رُت بدلائیآ۔ صاحب ستگر شبد کیسے نال کرے نہ دھگا، سمیں نال سہاں دئے ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا حقیقت دا مالک جانے حقا، حق
 حق وچوں ویکھ وکھائیآ۔

ستگر پریم دیوے پرساد، بن رسنا رس چکھائیا۔ جیہڑی وست آدی آدی، آدی ورتائیا۔ جیون زندگی بخش کے داد، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ ساچا رس سب نے رکھنا یاد، یاد وچوں نہ کدے بھلائییا۔ بھگتاں کایا کھیڑا ہوئے آباد، وجدی رہے نام ودھائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے سادھ، سنت ستگر ہوئے سہائیا۔ وقت سہنجنا خوشی آج، سمگری نام ورتائیا۔ جن بھگنو دین مذہب توں باہر تھادا سماج، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ تُوں میرا میں تیری اک آواز، دوجا راگ نہ کھئے سنائیا۔ سوئی سرت جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ ستگر پورا دیوے آپ پرساد، پرسادی ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے کایا کھیڑے کرے آباد، وسیا اجڑ کدے نہ جائیا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

خوشی وچ خوشحال ہووے ہاڑ ستاراں، ست ستوادی دیوے مان وڈیائیا۔ پرہہ دا حکم سندیس سنے نیارا، پیغام دھردرگاہیا۔ سچکھنڈ دوار تگے بن نیتر نین اشارہ، درگاہ ساچی مقامے حق حق نور الہییا۔ مہربان محبوب ہووے پروردگارا، پارہم پت پریشور وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نورانہ ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا اوتار پیغمبراں گرواں دتا اشارہ، سینت نام کلمے والی لگائیا۔ اوہ امام اماما نر نرنکارا، نرویر پُرکھ اگم اتھاسیا۔ میری خوشیاں والی بناؤن آیا بہارا، بسنت اک پرگٹائیا۔ جس دا لیکھ قلم توں باہرا، شاستر سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری رہیا ہلائییا۔ تیئی اوتاراں دئے ادھارا، راما کرشنا سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ سنگ محمد کرے خبردارا، بے خبراں خبر جنائیا۔ نانک گوبند ویکھو کھیل جگت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان رکھائیا۔ چاروں کٹت ہویا اندھیارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جدھر ویکھو دھواں دھارا، نور نورانہ نظر کھئے نہ پائیا۔ اپنا اپنا لہنا دینا لیکھا وکھاؤ سارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ سنائیا۔ وعدہ تگو قول اقرارا، جو بھوکھتاں وچ سنائیا۔ کی کھیل کرے کل کلکی اوتارا، نہکلنک کل اپنی کل پرگٹائیا۔ کس بدھ امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر

ظہور کرے رُسنائیا۔ چار جُگ دے نام نام کلمے شاستراں دا تگے دائرہ، دیناں مذہباں ویکھ وکھائیا۔ آپ سب توں وسے باہرا، حصیاں وچ کدے نہ آئیا۔ کھیلے کھیل گمبھیر گہرا، گہر گور وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم سُنائیا۔ ہاڑ کپے میرا پروشٹا ستاراں، سطح بُندی اکو نظری آئیا۔ میرا لہنا دینا باہر پُرکھاں ناراں، تیرتھ تٹاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا جگت شاستراں توں باہر نعرہ، نر نرائن اک درڑائیا۔ میرا بھیو ابھیدا گا نہ سکے شاعرا، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میری دھار دی دھار وچوں اُچے لہرا، جگت جہان لہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حُکم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کپے اوہ آگیا نارد مُڑ کے، نواں کھنڈاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی شبدي دھار نال جُڑ کے، بھجیا واپو داہیا۔ سمنڈ ساگر جنگل پہاڑ پار کیتے نہیں تُر کے، تریا توں باہر اپنا پنڈھ مُکائیا۔ حُکم سندیسہ سُن کے آیا شبد گُر کے، ستگر کی درڑائیا۔ کی جُگ چوکڑی لہنے دینے دُھر کے، مستک ویکھ وکھائیا۔ کی سندیسے سُنے گوبند گُر کے، جو پُری اند تچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کپے جن بھکتو میں نواں کھنڈاں تک کے آیا دُھر دیاں اکھاں، اکھاں والیاں دیاں جنائیا۔ ستاراں ہاڑ کپے میرے صاحب دیاں مینوں رکھاں، رکھیا کرے تھاون تھائیا۔ جن بھکتو سارے بند کر دیو بلاؤنا پکھا، پکھی ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ ستگر دا پیار کدے ملے نہ کروڑی لکھاں، قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ میں وی تہاڈے نال بھگت دوارے اُتے سوہنگ شبد نوں تگاں، نین نیناں نال ملائیا۔ بچن دا آد جُگاد ہو کے پکا، پکی یاری پرہ دے نال لگائیا۔ میں لکھ چوراسی کایا بھانڈا ویکھ کے آیا کچا، ماٹی گڑھ پھول پھولائیا۔ میں نگاہ مار کے آیا مدینہ مکہ، جموں والیو مکہ مدینہ دینا وکھائیا۔ میں جدھر جاواں مینوں کدھرے گرمی لگے تے کدھرے لگے سردی دا ٹھگا، ٹھوکران جگت والیاں کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پُچھدا رہیا پتہ، پت پریشور دیو ملائیا۔ اک دوجے دی کردے ہتھا، ہتیا وچ لوکائیا۔ دھرم دی رہی کوئی نہ سطح، ایمان نال عمل نہ کھئے کھائیا۔ تیرتھاں پانی ہو گیا تتا، امرت سیر نہ کھئے وہائیا۔ پریم رنگن وچ دسے کھئے نہ رتا، مُلا شیخ مساک پنڈت پاندھا پریم وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں چار جُگ دے شاستراں دا ویکھیا کھتا، قطعے دیناں مذہباں والے پھول پھولائیا۔ آتم پرماٹم جوڑے کھئے نہ تتا، پاربرہم برہم وچ نہ کھئے ملائیا۔ میں سندیسے دیندا سُنیا ستگر نانک تپا، ترے گن توں باہر درڑائیا۔ اوتارو کھولو اکھا، تریئی تریئی دھیان

لگائیا۔ پیغمبرو تگو حقیقت حقا، حق خدا الہیہا۔ جس دا کھیل سدا سمرتھا، سمرتھ آپ اکھوائیا۔ جس دے گوبند ستھر لٹھا، یارڑا
 سیج ہنڈھائیا۔ اُس دی مہا اکٹھ کتھا، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ اُس نوں سارے بنا سیس توں ٹیکو متھا، بن دھوڑی دھوڑی خاک
 رمائیا۔ جس دا اکو نام ڈھولا گیت ڈھر دا ٹپا، ٹاپوآں توں باہر کرے پڑھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار پکا کے متا،
 مت بُدھ توں باہر رہیا جنائیا۔ جس دا کھیل چھپر چھٹاں چھٹا، چھتردھاری ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھا سب دا پورا کرائے ہتھو ہتھا، اُدھار
 نرنکار نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ نارد کہے میں نو کھنڈ پرتھی
 ماریا چکر، چکرورتیاں ویکھ وکھائیا۔ ڈھر کلمے دا ملیا کھئے نہ فقر، فقرے حرفاں والے گائیا۔ میں سب دے ویکھے پتر، حرُفاں پھول
 پھولائیا۔ مذہباں دے جانے پتن، گھاٹاں رنگ رنگائیا۔ کنتوں ملیا نہیں ڈھر دا وطن، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ مینوں یاد آ گیا جو نرگن
 سرگن دھار دا اکو بچن، جس دی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گر اکو نام کلمہ جن، دوجا راگ نہ کھئے سنائیا۔ میں خوشیاں
 وچ لگا ٹپن، بودی دتی پلائییا۔ بنا قدماں توں لگا نسن، بھجیا واہو داہیا۔ مینوں جھکدے رو سسن، سوریہ چند سیس نوائیا۔ اوتار
 پیغمبر گرو سارے ہسن، وشن برہما شو نال رلائییا۔ آپرہو دے پیارے لاڈلے مکھن، ڈلارے دھیان لگائیا۔ میں ہس کے کہا چاروں
 کُنٹ لگی اگ مچن، ماچس پنج درباری دین لگائیا۔ پنج پیارے سرتے بیری ٹاہنی رکھن، کنڈیاں بھری ہووے لوکائیا۔ جگت مایا جڑ
 آیا پٹن، پٹنے والا نال ملائییا۔ لوہے دی دھار سب تے مار کے ستن، پنج لکھاری مُندریاں جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں نو کھنڈ ماریا خیال، سرتی توں باہر دھیان لگائیا۔ چار جگ دے شاستر ملے
 دلال، مینوں رہے جنائیا۔ دس کتھے حقیقت حق حلال، دھرم دے وکھائیا۔ جتھے امرت سوہے تال، تیرتھ تٹ کون وڈیائیا۔ کون مندر
 مسجد شودوالا مٹھ چرچاں چراگاہاں ملے دین دیاں، دیا بندھ دیا کھائیا۔ کون توڑے جگت جنجال، جاگرت جوت رُشنائیا۔ دیناں مذہباں
 توں کرے بحال، اکو رنگ رنگائیا۔ سچ دوار وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے وڈیائیا۔
 نارد کہے میں ہس کے کہا اپنے اپنے ایشٹ لوو بھال، کھوجو چائیں چائیا۔ جے جگت اندھیرا اپنے نام دی پھڑو مشال، مسل شبد والی نال

رکھائیا۔ بہنغم چلو اپنی چال، بھجّو واہو داہیا۔ جہنم بہشت پردے لو اٹھال، سورگاں نرکاں کھوج کھوجائیا۔ جگت جگیا سوہو کے وجاؤ
 تال، تلواڑا نال ملائیا۔ پرہو پیار وچ اپنا آپ لو سنبھال، سمبل بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ جو شاہ بنائے کنگال، کنگالوں شاہ بنائیا۔ حقیقت
 ویکھے حلال، حق حق درڑائیا۔ اُس بن کرے نہ کھئے سنبھال، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ سچ دی جھلے کھئے نہ جھال، جھلک فلک نہ کھئے
 وکھائیا۔ میری بینتی اک سوال، فقیریاں توں باہر سنائیا۔ جس صاحب نے ویکھنا مُرداں حال، اوہ مُرشد بے پرواہیا۔ دین دُنی توں
 وکھری چلے چال، چال نرالی اک درڑائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ سُنے حال، حالانکہ اپنا حکم آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں نو کھنڈ بھجّا، بھگتو دیاں جنائیا۔ میری سمجھے کھئے نہ وجہ، وجوہات
 نہ کھئے درڑائیا۔ مینوں پھردیاں پھردیاں آیا وہ اگئی مزہ، جس نوں مذاق کرے لوکائیا۔ سچ پُچھو میں مندر مسجد شودوالے مٹھ
 گرو دواریاں کعبیاں اندر کیتی گجا، گج دا لیکھا نال مُکائیا۔ میں بچی رہن دتی نہیں کوئی جگہ، جگہ جگہ اپنا پھیرا پائیا۔ میں پندھ مُکایا
 بنا قدمان پگا، بن دھرتی دھول چھپائیا۔ میں جدھر گیا سارے کہن اُف پائے ساڈیا ربا، یامین تیری سرنائیا۔ اودھروں کلجگ اپنا وجاؤندا
 آوے ڈھڈ دا آگا، خوشیاں تال بنائیا۔ مینوں کہے براہمن تینوں کس نے دتا سدا، صدی چوڈھویں حضرت محمد دی ویکھ وکھائیا۔ میں
 تے کرن لگا اچے اپنا دغا، فریب جگت وچ وکھائیا۔ صاحب سوامی کیسے نوں نظر آون دینا نہیں جو چڑھیا آسو بگا، شاہ سوارا اک
 اکھوائیا۔ سادھ سنت منزل پار کرے کوئی نہ اُپر شاہ رگا، رگھپت رام ملن کھئے نہ پائیا۔ میں سب دی بُدھی کرنی کگا، کوڑ نال ہلکائیا۔ اوہ
 ویکھ لے بھگت دوارے دا رنگ ہو گیا ڈبا، چٹا کالے نال ملائیا۔ بھگت چوٹھی منزل اُتے چڑھ کے وجائے ڈگا، دُنی داراں نوں ہوکا دئے
 سنائیا۔ میری حق حق دی صدا، صدیاں دیاں وچھڑیاں دیاں سنائیا۔ نالے پکاراں دروہی میرے ربا، رے عالمین تیری سرنائیا۔ نارد
 ویکھ لے دیناں مذہباں دیاں حدان، میرے صاحب نے ونڈ ونڈائیا۔ جس نے اتم بدل دینیاں دیاں، بنا یُدھ توں یُدھ وچ سارے دئے
 پھسائیا۔ گرمکھ خوشی نال مُکھ پین وجاؤن ندا، دُهن ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔
 نارد کہے کلجگا میرا شاہو وڈ بلوانا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دے کول بنا ناپ توں پپانہ، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو روپ دھردا

رہیا راما کاہنا، لکھ چوراسی گویاں کھیل کھلائی۔ جس پیغمبران دتا پیغام، کلمہ نبیاں آپ درڑائی۔ جس منتر جنا کے ستناما، ڈنکا فتح
 دتا وجائی۔ اوہ پہر کے آگیا جامہ، روپ انویا آپ درسائی۔ اُس نوں اوتار پیغمبر گرو سجدیاں وچ کرن سلاما، ڈنڈاوت وچ سیس
 جھکائی۔ اُس سندیسہ دتا وچ جہانا، حکم اک جنائی۔ ناردا ستاراں ہاڑ نوں آونا، اپنا پندھ مکائی۔ میں پہلوں سچکھنڈ دوارا کیتا ایشنانا،
 پرہ چرن دھوڑ نہائی۔ پھیر اپنا کیتا آراما، بنا سیج سیج سہائی۔ پھیر بنا نگاہ توں ماریا دھیانا، زمیں اسماناں کھوج کھوجائی۔ مینوں رو
 سس کہن ساڈا کتھے مہربانا، محبوب دھردرگاپیا۔ میں بودی نوں بلا کے کہا سارے تگو ایہدا نشانہ، نشان تارا چند جنائی۔ اُس دا
 کھیل خلق وچ مہانا، روپ انوپ پرگنائیا۔ میں وی اج اوس دوارے جانا، جتھے جانشین نظر کھئے نہ آئی۔ ایہو صاحب پُرکھ سلطانا،
 شہنشاہ دھردرگاپیا۔ جس دے حکم اندر سارے ہئے غلاما، چاکر ہو کے سیو کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد
 پردہ آپ اٹھائی۔ نارد کہے جن بھکتو میں جس ویلے وچ گیا لوآں پُریاں، اپنا پورن جوہن بنائی۔ میں نال دیلاں لے گیا پُریاں، بنا گٹھری
 گنڈھ اٹھائی۔ سچے کھبے لٹکا لٹیاں شرع دیاں چھریاں، قتل گاہاں نال بندھائی۔ مینوں پُچھن لگیاں پرا پسنتی مدھم بیکھری تریا، ناردا توت
 دے جنائی۔ وے ایس ویلے نو کھنڈ پرتھی اُتے آتما کہو جہیاں گُریاں، جوہن کون روپ بنائی۔ کس پریم پیار وچ جُریاں، کون رنگ
 سہائی۔ نارد کہے میں شرع دیاں اپنی بودی دے تھلیوں کڈھیاں پُریاں، ہولی ہولی گنڈھاں دتیاں کھلائی۔ نالے رو پیا نالے ہس پیا پھیر
 کہا اوہ صدی چوڈھویں ساریاں جانڈیاں رڑھیاں، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ کیوں ست دے مالک بنا سب ہوئیاں نگریاں، ستگر شبد نہ کھئے
 منائی۔ گھر گھر حلوے پوڑی کھانڈیاں گھبو دیاں چوریاں، چوری چوری سگن منائی۔ ساچی منزل ول کدے نہ تریاں، اپنا پندھ مکائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں گیا وچ برہمنڈا، چوری
 چوری دھیان لگائی۔ اوتھے نہ کوئی لیکھا جیرج انڈا، اُتبھج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ نہ کوئی گرتھان شاستراں بدھیاں پنڈاں، سیس اُتے نہ
 کھئے ٹکائی۔ نہ کوئی مالا منکیاں دتیاں گنڈھاں، تسیاں ہتھ نہ کھئے پھڑائی۔ نہ کوئی شاستر ویکھے چنڈا، پرچنڈاں رنگ نہ کھئے رنگائی۔ نہ
 کوئی سورپیر بہادر وڈھاؤندے کنڈاں، کنڈیاں والے چھاپے دین گواہیا۔ نہ کوئی جگت جگیا سو پھردے اُتے ٹنگاں، قدمان قدمان پندھ

مُکائیا۔ نارد کہے پھیر میں ستگر شبد دے حکم نال اگلی منزل لنگھا، بنا قدم توں قدم ٹکائیا۔ مینوں کچھ نہ لگا چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ جدھر ویکھیا دیوت سر اپنا اپنا سنگھاسن ڈاہی بیٹھے منجا، پاوا چوّل نہ ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو گاون چھندا، تیری بے پرواہیا۔ پھیر ویکھیا نام دا نام نال ہندا دنگا، بنا اکھراں اکھراں لڑائیا۔ میرا سینہ نہ ہویا ٹھنڈا، ہاڑ مہینہ اج دا دئے گواہیا۔ پھیر میں نگاہ ماری مینوں دکھ کیوں نہ میں ویاہیا تے نہ میں رنڈا، سہاگی کنت نہ کھئے بنائیا۔ مینوں یاد آگیا میرا سینہ کیوں سڑدا میرے صاحب نے بھگتاں دے گھروں کھادھا سی گنڈا، گاڈ ہو کے کھیل کھلائیا۔ پھیر میں ہتھ رکھ کے بنا متھے توں تکیا کلجگ دا اتم کنڈھا، کنڈھی دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ ناردا اوہ تک لے نور میرا ظہور میرا نہ اوہ شہنشاہ نہ اوہ کنگال جگت جہاناں وچ جگت والا بندہ، بندگی توں پرے میرے بدن وچ نظری آئی۔ نارد کہے میں جھٹ اکھاں تے ہتھ رکھ کے ہو گیا اندھا، نیناں بند کرائیا۔ واہ میریا مالکا خلق دیا خالقا تیرا جگ جگ اُلٹا دھندا، دُھندھوکار نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میں پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں توں آگے مار لئی بھکتو جھاکی، جھا کے لین والیو دیاں جنائیا۔ مینوں گر اوتار پیغمبر دسیا کھئے نہ تت خاکی، کلبوت نظر کھئے نہ آئی۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کھئے گرنتھ شاستر کتاب کتب خانیاں والی پاتی، پترکا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ نہ کوئی سندھیا سرگھی پرہاتی، ویلا وقت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نارد کہے میں ڈر گیا جس ویلے میں بھگتاں دی تک لئی چھاتی، چھتردھاری سارے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ اوس میرے پرہو نے مینوں اک خبر اگئی اگھی، بنا اکھراں توں دتی سنائیا۔ او سوہنیاں میں اپنیاں بھگتاں دی کراں راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے میں وی بن گیا ہاٹھی، ہتھ اپنا لیا جنائیا۔ میرے صاحب میں نہیں متدا تینوں جگ جگ ستگر شبد وکھرا بنایا پاٹھی، اپنیاں صفتاں اوہدے کولوں کرائیا۔ پھیر اپنی منزل دی دس کے اچی گھاٹی، سنتاں بھگتاں صوفیاں جگت بندھنا وچ پائیا۔ جے کدی بڑی کریا کیتی تھوڑی جہی جوت جگا کے وچ للاٹی، لٹاں والیاں اشارے دتے کرائیا۔ جے کیسے دی کھول دتی کپاٹی، کپاٹ دین دنی والا نال ملائی۔ جے اوتاراں پیغمبراں گروآں دا ستگر شبد بنایا ساتھی، ساتھی آپ اکھوائیا۔ پھیر نام کلمے نوں لڑایا ہتھو ہاتھی، ٹکر اوتاراں پیغمبراں گروآں کولوں لوئیا۔ اک نوں پیار وچ ستکار وچ

دے کے تھاپی، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ سوہنیا تینوں بھیجیا تُوں تار دینے پاپی، پتت پُنیت کرائیا۔ تیتھوں کوئی رہے نہ عاقی، کھنڈے کھڑگاں ہتھ پھڑائیا۔ پھیر سچکھنڈ بہ کے کردا رہیا ہاسی، مسخرہ اپنا روپ بدلائیا۔ واہ کڈی سوہنی میری مندے آکھی، میرے نام نال میرا نام رہے ٹکرائیا۔ نالے چڑھدے رہے منزل گھاٹی، پینڈیاں پندھ مُکائیا۔ پھیر حُکم دیندا رہوں سوہنیاں تھادی اتم مُکنی واٹی، پینڈا پندھ رہے نہ رائیا۔ میرے کول شبد دی شبدی دھار لائھی، جُگ جُگ اُلٹی لٹھ گرائیا۔ میں کدی دسیا نہیں جس ویلے آسو شبد تے پاواں کاٹھی، چرن کول رکاب ٹکائیا۔ میرا بھیو کہے نہ کوئی صفاتی، صفتاں وچ نہ کھنڈے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے میں پرہو دوارے اک نیکی جہی منگ منگی، اوہ منگتیا منگتے دی جھولی دے بھرائیا۔ نالے سر تون ٹنڈ کر کے ننکی، صاحب تون دتی وکھائیا۔ نالے نیر وبا کے انجھی، نیر ورو لے چائیں چائیا۔ بھڑی بھڑی کر کے دسی اپنی تنگی، اُف پائے میری دُبائیا۔ میرے تیڑ نہ دھوتی نہ تمبی، بستر نظر کھنڈے نہ پائیا۔ ویکھ پرہو پتہ نہیں تیری کنی آیو لمی، لَمّا پے کے سیس نوائیا۔ پتہ نہیں میری دھار کِس بدھ تیرے وچوں جمی، جس دا پتا نظر کھنڈے نہ آئیا۔ میں پھردا بتی بتی، بھجّاں واہو داہیا۔ اج ستاراں ہاڑ تون نیرہین ہو گئے سوریہ چنی، اپنی اکھ نہ کھنڈے کھلائییا۔ عارفاں دے پلے گنڈھ رہی نہیں کئی، سفارشاں کم کھنڈے نہ آئیا۔ پہلون میری بینتی اک متی، منسا تیرے چرن رکھائیا۔ تون دھناڈھ وڈا دھنی، دُھر دا مالک نور الاہیا۔ میں تیری پیار مُحبّت والی سمی، سمیں سمیں تیرا درشن پائیا۔ تون بھگتاں دے لُون لُون وچ رمیں، رُونق اپنے نال بنائیا۔ مینوں چیتا آ گیا جس ویلے ستگر ارجن بیٹھا اُتے تتی توی، اپنا آسن لائیا۔ اُن صفتاں والا ڈھولا گایا بن کے شبد کوی، کل کایا وچوں کڈھائیا۔ پر بُن میریا سوامیا انترجامیاں بھگتاں دیاں صفتاں آپے گوین، اوہناں تون کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے اوہ تیرے کول نہیں آسکدے تون اوہناں دے اندر روین، کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ آتم سیجا اُتے سوین، اپنی سیج سہائیا۔ سب دے لہنے دینے دویں، دیونہار تیری وڈیائیا۔ اکو ڈھولا گیت سنگیت گوین، تون میرا میں تیرا راگ جنائیا۔ تون اوتار نرنکار چوہی، چوہیسے تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھیو کھلائییا۔ نارد کہے میں کھول دتا آگے جا کے کُنڈا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پچھے پندھ مُکائیا۔ جاں میں نگاہ ماری مینوں ست سرُوپی

دِسیا مُنڈا، مُچھ دابڑی کیس مُونڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آئیا۔ جان میں غور نال تکیا اوہ جُگ چوکرڑی شرارتی تے سب توں گنڈا، جس نوں گاڈ گڈ کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ میں اوبدے آگے پچھے ویکھیا نہ لٹاں باہواں اوہ بنا دھڑ توں تُنڈا، بازو سکے نہ کھئے پلائیا۔ میں ویکھیا اوہ وسے بنا جنگل پہاڑاں جوہاں درختاں والیاں جھنڈاں، پربتیاں توں باہر آسن لائیا۔ میں اوبنوں آواز ماری تے اوہ مائل نہ بولیا تے میں سمجھ لیا اوہ گنگا، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ پھیر میں نانا ہو کے کہا پرہ جے توں آپ نہیں کچھ دینا مینوں براہمن نوں در آئے توں گروآں اوتاراں پیغمبراں توں بچے نام کلمے دا پا دے جھنگا، خالی جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ اُس نے کہا وے براہمننا جاہ ستگر شبد نال آہ ویکھ جنہاں نے سور گاں کھادھا دُنا، جگت دھیان لگائیا۔ توں گواہ شدہ بنے کُنندہ، بنا حرف حرُوف لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے مینوں حکم مل گیا سخت، پرہ سختی نال جنائیا۔ میرے تے سماں آگیا اوہ وقتا، جس وقت دا راہ تکائیا۔ میں وی چار جُگ دا بکتا، کہن والا کہہ کے پرہ نوں حال سنائیا۔ جے توں رُوپ پریشور پت دا، پاربرہم تیری وڈ وڈیائیا۔ توں سچ دس کیوں تیرا رُوپ وکھ وکھ تیرا نام چیدا، تیرے پُت ہو کے اوتار پیغمبر گرو ست ہو کے تیرے حصے گئے پائیا۔ کی کھیل تیرا لک دا، پردہ دے اُٹھائیا۔ کیوں نہیں بھید دسدا اک ٹک دا، ٹکے لاؤن والیا مینوں دے سمجھائیا۔ میرا سنسا مائل نہیں چُکدا، میں جُگ جُگ پھریا واہو داہیا۔ میں اپنے مارگ توں نہیں گھسدا، بھجیاں واہو داہیا۔ میں اوہ بھگت نہیں جیہڑا نیکیاں نیکیاں گلاں توں رُسدا، رُسن وچ کدے نہ آئیا۔ میں ونجارا نہیں دابڑی تے مُچھ دا، مُونڈ مُنڈایا مینوں دُکھ نہ لاگے رائیا۔ او پرہو میں مان رکھاں جھیاں تیری ککھ دا، تیری جوت وچوں اپنی جوت پرگٹائیا۔ میں سہارا نہیں لیا اُلٹے رُخ دا، مات گرہ نہ اگن تپائیا۔ میں ونجارا نہیں پُچ پُچ دا، متتاں کر کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میں وی جان دا تیرا جُگ جُگ دھواں دھکھدا، انگیری نام کلمیاں والی لگائیا۔ توں سب نوں اپنے حکم دے نال گنڈا، پھڑ پھڑ دئے سزائیا۔ اوہ نام دیا ونجاریا توں اکھراں نال دین دُنیا رہیا لُٹدا، لُٹیریا اپنی لُٹ مچائیا۔ کدی بوٹا لگاؤندا رہوں تے کدی رہوں پُٹدا، کی تیری بے پرواہیا۔ ایس ویلے ہن تیرا بھگتاں توں پلا نہیں چھٹدا، چھٹی لو اپنے نال لے لگائیا۔ جھگڑا رہن نہ دے کسے دے دُکھ دا، دُکھیاں درد دے مٹائیا۔ میں ضرور جان دا تیرا بھانا کدے نہ رُکدا، بھانے وچ رُکنی

کرشن گیا بھجائیا۔ اوہ لیکھا ویکھ لے سب دا بوٹا جاندا سُکدا، دین مذہب ہریا سِنچ نہ کھئے کرائیا۔ پیار رہیا نہیں کیسے مُکھ دا، مُکھتا
 بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ نارد کہے تیرا وقت سہنجنا ہویا اپنی رُت دا، رُتھی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ نارد کہے میں دروازے دے اندر لیا ویکھ، سَتگر شبد رُپ بدلائیا۔ تک کے آگما بھیکھ، اپنی
 تازی دتی لگائیا۔ نالے کہا اوئے صاحبنا تیرا جگت والا رُپ نہ کوئی ریکھ، کی اپنی شکل بنائیا۔ اوہ کیہڑا تیرا دیس، اک اکلّا بیٹھا ڈیرہ
 لائیا۔ نہ ایتھے مُلا نہ کوئی شیخ، پنڈت پاندھا گرتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ نہ تیرے نام کلمے نوں سکے کوئی وچ، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 پتہ نہیں تُوں کس بدھ اپنے سَنگھاسن اُتے رہوں لیٹ، تیری لٹا بودی نظر کھئے نہ آئیا۔ کس طریقے نال بنیوں کھیوٹ کھیٹ، بیڑا سب دا
 رہیا چلائییا۔ مینوں اوہ تھان دس جیہڑا تیرا اپنا پیٹ، جس شکم وچوں سَتگر شبد دتا پرگٹائیا۔ کس کارن سارے تیرے اُتے رکھن ٹیک،
 ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جان میں نگاہ ماری پھیر نظر آیا ایک دا ایک، ایکنکارا نُور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے میں تھوڑا جہا آگے ودھیا، بن قدم ٹکائیا۔ بنا پوڑی ڈنڈے توں میں
 اُس دی منزل چڑھیا، جس میری بنت بنائیا۔ جس دی نہ چوٹی نہ جڑیا، جڑ چیتن دوہاں توں باہر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا گھاڑن کیسے
 نہیں گھڑیا، رُپ انوُپ نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ جیوت نہ مریا، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ نارد کہے میں اوس ویلے بنا سیس توں سیس چرناں تے
 دھریا، چرنودک مُکھ لگائیا۔ میرا انتر نرنتر ہو گیا ہریا، ہردے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ نارد کہا میں تک کے جلوہ نُور نُورانہ، اپنی بودی لئی پلائییا۔ کھیل ویکھ سری بھگوانا، ڈنڈاوت
 سیس جھکائیا۔ آگوں حُکم ملیا فرمانا، دُھر دی دھار درڑائیا۔ ناردا آہ لے جا میرا پیغامان، سندیسہ اک سُنائیا۔ تُوں سریر نہیں تُوں تے
 نہیں تُوں میرا شبد اک نشانہ، نشانہ تیرے اُتے رکھائیا۔ آگے ویکھ لے بیٹھے سارے انگنت رُپ راما، کوٹن کوٹ کاہنا سخیان والے ڈیرہ
 لائیا۔ بے انت پیغمبر کرن سلاما، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ گرواں دا انت شمار نہیں آنا، انکڑیاں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا رُپ انوُپ
 ست سرُپ آد انت اک نوجوانا، پردھ بال نہ کھئے اکھوائیا۔ تُوں پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں خوشیاں نال جانا، اپنا پندھ مُکائیا۔ تینوں

سچ دساں استھانا، بھومکا دیاں سمجھائیا۔ خوشیاں نال پندھ مُکانا، بھجنا واپو داہیا۔ نارد کہے میں چن سُن کے ہو گیا دیوانہ، مستی
 وچ لئی انگڑائیا۔ واہ میریا مہربانا، تیری مہر نظر مینوں پار لنگھائیا۔ پھیر میرے اندر دتا ترانہ، ثرت دتا سُنائیا۔ نارد اچ ستاراں ہاڑ دا
 دوس وکھانا، ویکھنا چائیں چائیا۔ جن بھگتاں دینا دانا، دُھر دی دات ورتائیا۔ بھگت دوار میرا ہووے نشانہ، نشانی اور نہ کھئے رکھائیا۔
 جتھے اپنا وقت سہانا، سوہنی رت بنائیا۔ میرے حُکم دا وجے دمامہ، ڈنکا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سندیسہ اک سُنائیا۔ نارد کہے میں آیا واپو داہی، بھجیا چائیں چائیا۔ میں بنیا پاندھی راہی، رہبر دتا
 سمجھائیا۔ میں ویکھے تھل اسکاہی، سُمند ساگراں پار کرائیا۔ میں پُجیا اوس تھائیں جتھے اشارہ کیتا میرے ماہیا۔ جن بھگتو میں آ گیا نارد
 کہے تہانوں ودھائی، وادھا تہاڈے نال بنائیا۔ تسیں اوہ بھگت جہڑا ناتا جگت وچ بنا نہیں سکدے بھائی، بھائیاں توں بعد بھگوان نال تہاڈی
 کُرمائیا۔ ستاراں ہاڑ اوہ ساری سرِشٹی دے سڑدے ہردیاں دی دیویگا اچ گواہی، اگنی اپنا میگھ برسائیا۔ پون اُنجا بیٹھی مکھ چھپائی،
 نین نہ سکے اٹھائیا۔ تہاڈی بھگتی تہاڈی جھولی پائی، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ تہاڈی پوریلے جنم دی کھائی، جگ چوکڑی دی تہاڈے نال
 رکھائیا۔ تہانوں پتہ نہیں ایہہ کدوں دا ساڈا پُرانا ماہی، وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ تسیں جنم کر کے کر کے کر لئی جدائی، جز اپنے آپ بنائیا۔
 پر میرا صاحب سوامی نارد کہے سب دا حق گوسائیں، غصے گلے وچ کدے نہ آئیا۔ پر آوندا کدی کدائیں، قدیم دیاں وچھڑیاں اپنے نال
 رلائیا۔ ایہہ اشارہ کیتا سی گوبند نے میرے ڈھئیے توں بعد ساریاں ڈھیریاں دیویگا ڈھابھی، ڈھاہ ڈھاہ اپنی رچن رچائیا۔ بھگتو تہاڈی ہون
 نہ دیوے جدائی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ایہہ کوئی ہیر جٹی دا رانجھن نہیں ماہی، جس نوں ویاہ کے دوجے لے جان تے اوہ
 رووے مارے دھاہیا۔ تہاڈا اوہ مالک خلق دا خالق جس دا اکو نور تے اکو جوت نور رُشنائی، دیپک تہاڈے رہیا جگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے اوئے ہاڑا آ جا میریا بیلی، جگت بیلیاں دے
 تجائیا۔ اوہ تک لے پرہو دی جوت اکیلی، نور نورانہ نظری آئیا۔ بھگت سہیلے اوہ اکٹھے کیتے جنہاں دے ہتھ سپس رکھے تے سہائی اپنی
 ہتھیلی، گوبند وڈ وڈیائیا۔ میل ملائے گرو گُر چیلی، چیل گُر رنگ رنگائیا۔ اپنی کھیل اگتی کھیلی، خالق خلق بے پرواہیا۔ سب دی

آتم پر ماتم بنائی اپنی سہیلی، سَجَن اِک اکھوائیا۔ تہاڈی اَج خوشیاں والی ریلی، گُر اوتار پیغمبر سارے ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی منگ منگائیا۔ ہاڑ کہے اوئے ناردا میں کی حالت دساں، بہڑی میری دُہائیا۔ میں دوس رین نساں، بھجّان واپو داہیا۔ مینوں نہیں پتہ اَج رین چوڈس کہ مسّا، سُکلا کیشنا پکھّ ونڈ ونڈائیا۔ جدھر تکاں لاؤندے بھگھاں، اگنی رہی جلائیآ۔ میں اپنیاں ملاں ہتھان، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیآ۔ واسطہ پرہو دے اگے گھتاں، نو نو سپس جھکائیا۔ میریا سوامیا انترجامیاں جن بھگتاں دیاں اندروں بدل دے متاں، ماتا پتا ہو کے دے سمجھائیا۔ دیناں مذہباں دیاں وچوں کڈھ کے وٹاں، وٹنا اپنا نام لگائیا۔ جے تُوں اپنا روپ بنایا وانگ بھٹاں، گُرمکھاں دے ڈھولے دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نارد پیا، اوہ پچو پچیا دیاں سُنائیا۔ میرا کھیل جگت عجیبا، عجب دیاں درڑائیا۔ او میں ویکھن آیا گوبند دھار شبدا اپنیاں مُریدا، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتو سوہنگ ولّ کر لو اپنا دیدا، دیدہ دانستہ ستگر پورا اگے نظری آئیآ۔ جس دا کھیل نہیں رہنا پوشیدا، پڑدے پردیاں وچوں چُکائیا۔ او ستگر شبداں ویکھو تے سدا جیوندا، مرن وچ مر کدے نہ جائیا۔ تہاڈا لیکھا مُکا دتا ساڈھے تِنّ بتھ سیں دا، سْتیو لو انگرائیا۔ ذرا کھیل ویکھنا وہہہ اکیہ دا، جو بھگت گرداس گیا لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے مینوں سارے کہندے سڑدا، پائے میرے نال پیار نہ کھئے بنائیا۔ من مت دے نال لڑدا، مت بُدھی نال ٹکرائیا۔ پنج وکارا گرہ بنا کے گرہ دا، اپنا بل وکھائیا۔ میں سب دے کولوں ڈردا، اپنا مُکھ چھپائیا۔ ہاڑ کہے میں سچ دساں بنا بھگتاں توں پرہو دا بھانا کھئے نہ جردا، دُکھ توں سُکھ وچ نہ کھئے بدلائیا۔ ویکھو کھیل میرے ہری ہر دا، جو ہر پردے اندر ڈیرہ لائیا۔ اوہ دھر کے روپ نرائن نر دا، ناریاں پُرکھاں اِکو جہی دئے وڈیائیا۔ ساری سریشٹی توں پھرے چھلدا، اچھل اچھل ہو کے اپنی کھیل ورتائیا۔ جن بھگتو کسے توں پتہ نہیں پرہو دے گھڑی پل دا، کی پلک وچ اپنا بھانا دئے ورتائیا۔ یاد رکھنا اوہ کدے نہیں لیکھا بھلدا راجے بل دا، بل باون قول اقرار پور کرائیا۔ جس دا حکم کدے نہیں ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے میں بھگتو دساں اِک ہور گیت، اوہ گوئیو

تہاؤں دیاں جنائیا۔ سچ دسو تسیں کیہڑا ستگرؤ وسایا چیت، چتر کس دا نظری آئیا۔ اوہ کس دے نال تہاڈی پریت، تے کون پورن
 تہاڈا ماہیا۔ کسے نوں پتہ نہیں تہاڈے کنے جنم گئے بیت، وچھوڑے وچ وچھڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پتہ نہیں کنے تسیں مندر گئے تے
 دیوہرے پھرے مسیت، تے لکھاں شوذوالیاں وچ سیس جھکائیا۔ پتہ نہیں کئی ویراں دھرم رائے دے دوارے تہاڈی نکلی چیک، بہڑی
 بہڑی کر سنائیا۔ پتہ نہیں کدوں تہاڈے اُتے وچ گئی لیک، لیکھا دتا پور کرائیا۔ پر ستاراں ہاڑ کہے میں اچ ضرور کراں گا تصدیق،
 شہادت سب دی دیاں بھگنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی ضرور پوری کریگا اُمید، آشا تہاڈے نال رکھائیا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبر جس دے
 نام کلمے دی سانہ کے رکھی بیٹھے رسید، آپ اپنے وچ چھپائیا۔ اوبدی صفتاں والی کر کے تمہید، ڈھولے گئے گائیا۔ اوہ ضرور تہاڈی کھولن
 آیا نیند، ستیو لو انگرائیا۔ جس دا اکو نشانہ تے اکو سیدھ، تیر اکو دئے چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا
 کھیل کھلائییا۔ نارد کہے مینوں سنیا اک سندیس، میں حیرانی نال اپنے کن لگائیا۔ کون دیوے ور ایکا، ایکو وار سنائیا۔ کس دے کول
 ٹھیکا، ٹھیکیداری کون نبھائیا۔ جھٹ حکم ہویا ناردا اوہ کر لے پُرانا چیتا، تینوں چیتن دیاں کرائیا۔ جس ویلے بل دا رُس گیا سی نگا جہا
 بیٹا، اپنی ضد کرائیا۔ باؤن آگیا بن کے کھیوٹ کھیٹا، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ویکھ کے اگلی ریکھا، سچ گیا سنائیا۔ کلجگ انت دھار کے
 بھیکھا، جوتی جامہ پھیرا پائیا۔ آوانگا سمبل والے دیسا، سمبل کے چرن ٹکائیا۔ نہ کوئی سمجھے روپ رنگ ریکھا، رکھیاں مٹیاں نظر کسے
 نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے حکم وچوں حکم پرگٹائیا۔ نارد کہے کریا کیتی میرے دیال، دین دیال دیا
 کھائیا۔ اپنے وقت نوں آپے پال، آپے دئے وڈیائیا۔ کلجگ دا کھیل کر کمال، کرتا پُرکھ اپنی کار کھائیا۔ اوہ بل دا بن کے گردیال، دیال ہو
 کے اپنا روپ گیا سمجھائیا۔ انت اُس دی کر سنبھال، سچکھنڈ ساچے دتا پہنچائیا۔ اوسے دی آتما نوں جگت وچ دئے جوال، چار جگ دا
 نشان نہ کھئے مٹائیا۔ نارد کہے جن بھگتو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔
 ہاڑ کہے اوئے ناردا نہ کر ایڈیاں صفایاں، صفحہ پچھلے ویکھ وکھائیا۔ میریاں جگ چوکڑی گواہیاں، گواہ شدہ اک اکھوائیا۔ میریاں کسے
 قلم سیاہی نے لکھیاں نہیں لکھائیاں، کاغذاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں دیواں کوک دہائیاں، اچی اچی اچی سنائیا۔ سُن لے میریا ماہیا،

محبُوب تیری بے پرواہیا۔ میں آج توں فیصلہ کراؤنا جنہاں تیرے نال پریتاں لائیاں، پریتی توڑ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سنڈیسہ اک سُنائیا۔ ہاڑ کہے میں پرہو تیتھوں واریا آپا، اپنا آپا بھیٹ کرائیا۔ آج توں اپنیاں بھگتاں دا پچھلا رہن نہیں دینا پاپا، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ اکو آتما پرماٹما دا ہووے جاپا، اکو شبد ڈھولا گائیا۔ پنجاں لیکھاریاں دی شہادت دین لوہے والیاں چھاپاں، کیوں کہ لوہے دے اکھراں نال چھپ کے گرنتھ دتے بنائیا۔ کیسے دا بستر رہے نہ پاٹا، پاٹل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو گوبند دی دھار تُوں امرت پیایا اک باٹا، کیوں نہ کایا باٹی کرے صفائیا۔ ستگر تیرا اکو چرن کول تے اکو وار کہہ دے ٹاٹا، ٹاپ دا اکو اکھر دے سمجھائیا۔ سب دی پچھلی مُک جائے واٹا، پندھ رہے نہ رائیا۔ میری اکو منظور کر لے باتا، باطن پردے سب دے دے کھلائییا۔ تُوں ہی سچن تُوں ہی ساکا، میت مُرارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک تیری بے پرواہیا۔ ہاڑ کہے میں پیار وچ منگ منگی، اپنی جھولی ڈاہیا۔ پرہو اوہ ویکھ تیرے بھگت تیرے بھجنگی، اوہ بھینگی نگے بالے دین گواہیا۔ اوہ ویکھ لے تیرے گوبند دے پیار والے شستر دھاری جنگی، جنگجو بہادر نظری آئییا۔ اوہ تک لے جنہاں نے تیرے پیار وچ تلوار کیتی ننگی، سپس دھڑ دا لیکھا گئے مُکائیا۔ اوہناں دی بُن تے ساریاں دی اکو سانجھی کر دے ڈنڈی، وکھرا راہ نہ کھئے بدلائیا۔ ایہہ تیرا کھیل وچ ور بھنڈی، ور بھنڈ دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچا سُکھ دے دے انندی، اندپرُ والیا اند اند وچوں دے وکھائیا۔ کی ہو گیا جے تُوں ویس دھر لیا آپ پاکھنڈی، پاکھنڈیا سب دے پاکھنڈ دے مٹائیا۔ تیرے بنا آتما تٹی نہ جائے گنڈھی، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ وچھوڑے وچ رہے کھئے نہ رنڈی، رنڈیا سب دا دے مُکائیا۔ پچھ پچھلی لنگھی، آگے اپنے نال رلائییا۔ گُرمکھاں آؤن نہ دیوے اپنے نام دی تنگی، تنگ دست ہووے لوکائیا۔ سب دی کایا چولی جانی رنگی، چوچی پریم اپنا رنگ وکھائیا۔ چوڑاسی والی توڑنی بندی، بندیخانیان وچوں باہر کڈھائیا۔ کچھ لیکھا دسدا تیرا لہنا دینا نال فرنگی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے صاحب تیری وڈ وڈیائیا۔ ہاڑ کہے میری گھر گھر لگی آگ، آگو اوتار پیغمبر گرو دین گواہیا۔ میں سچ سنڈیسہ دینا جگ، جُگتی نال جنائیا۔ پنجھی سال دی عمر وچ آج دے دوس حضرت محمد نے اپنے ہتھ نال بالی سی آگ، پتھر پتھر اُتے رگڑائیا۔

جھٹ جبرائیل حُکم لے کے آیا بھج، سندیسہ دِتا دِرڑائیا۔ حقِ اِمام دا نگارہ جانا وِج، دھرنی دھرت دھول آواز سُنے لوکائیا۔ اوس ویلے کوڑ کڑیار دا بھانڈا جانا بھج، ٹھٹھیار سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتائیا۔ نارد کہے اِج دی گھڑی سُلکھنی، سُکھی ساندی آئیا۔ میرے صاحب نے پت رکھنی، رکھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ جو مالک الکھ الکھنی، اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ اُس دا لہنا دینا آتما پرماٹما میلا پت پتنی، پت پریشور ہو کے دیا کھائیا۔ سچ پیار وِچ ست دھار رتنی، رنگ امولک دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں نَوواں کھنڈاں وِچ آیا بھوں، بھراو دیاں جنائیا۔ مینوں اِک چھوٹا جہا تھائے نال گوں، اپنی آسا دیاں سُنائیا۔ جے سچ پُچھو تے ساریاں دا اِکو پتا تے اِکو ماؤں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اِک دوجے نوں سارے بھڑ لو باہوں، وِچھڑیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُسیں آتما پرماٹما دی دھار تے اِکو تھانڈا روپ تے اِکو تھانڈا ناؤں، دوجی ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جگت واسنا کر کے کوئی نہ بنیو کاؤں، ہنس گرمکھ نظری آئیا۔ ویکھیو پرہو دے پیار دا بھلیو کدی نہ راہو، رہبر ستگر شبد لینا بنائیا۔ دھر دے رام نوں ملنا نال چاؤ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دا پندھ مُکائیا۔ بے شک اوہ مالک اگم اتھاہو، بے انت اِک اکھوائیا۔ اوہ بھگت نوں ضرور ملدا جیہڑا چلے اوبدے بھاؤ، بھگتی وِچ شکتی اپنی دئے ٹکائیا۔ پورن ستگر تے پورن بن جائے شاہو، شہنشاہ پورن روپ بدلائیا۔ جس نوں ساریاں کہنا واہو واہو، واہو تیری وڈ وڈیائیا۔ جے تھانڈا تھانڈے پرہ نے لا دِتا داؤ، تے داء لا کے اپنا کارج لو بنائیا۔ دین دُنی وِچ دھکے مول نہ کھاؤ، چوراسی وِچ کدے نہ آئیا۔ رائے دھرم نہ دیوے بھابھو، پھاسی جم نہ کھئے لٹکائیا۔ منشا جنم پا کے جگت نیتر شرماؤ، بھگت نیتر اندروں لو کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے بھگتو سمیں دی کرو وِچار، جگ جگ سمیں وِچ وڈیائیا۔ سمیں وِچ آئے پیغمبر گر اوتار، سمیں نے سب نوں سمیں وِچ دِتا بھوائیا۔ سمیں دے مالک نے اپنے نام کلمہ دتے اُچار، ڈھولے جہوا شبد نال جنائیا۔ اُس سمیں تون جاؤ بلہار، جس سمیں وِچ بھگت بھگوان ہوئے گرمائیا۔ اِج اوہ سماں ستاراں ہاڑ، جس نوں ہاڑے کڈھن وِشن برہما دیوت سُر سارے تهاؤں تھائیا۔ اُسیں سچ پُچھو تے تھانڈا آتما روپ کرتار، کرتا پُرکھ تھانڈا روپ سمائیا۔

تُسیں کدی اُس دی جوت توں نہیں باہر، جو جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ پرن کر لو ساڈا سب دا اکو اک بہتار، ناری رُوپ سرب اکھوائیا۔ ساریاں دا سانجھا یار، حصّے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھیر سچ پُچھو تہاڈا دوس رین خدمتگار، تہانوں ستیاں نوں درشن دیوے تهاؤں تھائیا۔ بھائیوں تہاں اُس نوں تھگ کہو چور کہو بدمعاش کہو تے کہو کوڑیاں دا یار، پھیر وی یارانہ تہاڈے نالوں نہ کدے تہاڈے۔ ایہہ پورن کوئی بھانڈا گھڑیا نہیں گھمیا، سمبل نگری ایسے دا ناں گوبند گیا گائیا۔ یاد رکھیو شاہ سلطاناں ایہدے چرناں دی دھوڑی لبھنی چھار، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پر اک گل یاد رکھیو سمت شہنشاہی دس وچ تہاڈے گھراں دے بھانڈے مانجیگا آپ بن کے خدمتگار، گھر گھر وچ پنج برتن آپ کرے صفائیا۔ تہاں کہنا ایہہ بڑی چنگی سچجی نار، گرمکھاں نے ویاہ کے لیاندی چائیں چائیا۔ مکھ تے گھنڈ کڈھے کیسے نوں پتہ نہ لگے بڈھی کہ مٹی، کہ جوین وتی رُوپ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اکو ماہیا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہو نوں ماہی کہوگے کہ باپ، کہ ابا امی جان کہہ کے خوشی بنائیا۔ جن بھگت کہن ناردانوں سانوں نہیں پتہ اوہ ساڈا کپڑا ساک، تے سجن کون اکھوائیا۔ جے اوہنوں لوڑ آتے ساڈے اندر دا کھول دئے تاک، آتم سیجا اُتے سووے چائیں چائیا۔ اوہدی کدی بھگت دی دُباگن والی نہ ہووے رات، کنت کنتوہل مل کے وجے ودھائیا۔ شیخ فرید نے اپنی کہی سی بات، شرع والیاں فتوے دتے سی لائیا۔ کیوں اُس نے اپنے آپ نوں کہا سی نار کم ذات، کلکھنی ناؤں دھرائیا۔ کپیر نے کہا میں اوسے محبوب پچھے جے پا جاواں وفات، تتاں نالوں کراں جدائیا۔ میں مر کے وی اوسے دی ذات، ذات ہین نہ کدے اکھوائیا۔ جن بھگتو تہانوں تے بنا بھگتی توں مل گئی دات، پیسا دھیلا لگیا نہیں رائیا۔ بے شک تہانوں آون جان دا خوشیاں وچ ملیا اتفاق، آئے چائیں چائیا۔ تہاڈے پچھلے جنم دا لہنا دینا آج کر دتا بے باق، آگے لیکھا ربیا نہ رائیا۔ ستیاں جاگدیاں شبد وچ کراں گا بات، سندیسے دیاں سنائیا۔ جے جی کریا کریگا تے تہاڈے اندر جوت دی دیاں کراں گا لاٹ، لاٹاں والی تہاڈے نال پھرے چائیں چائیا۔ جے تہاں آ نہیں سکدے تے میں پُجیا کراں گا مار کے واٹ، اپنا پنڈھ مکھائیا۔ ستگر شبد کدی بڈھا نہیں بندا تے نہ کدی ایہدا پنڈھ بندا سٹاپ، ٹاپ تے بہہ کے سب نوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ ہاڑ کہے ناردانوں اک مینوں گل سنائی، اکھیں

ویکھیا حال سُنائیا۔ نارد کہے ہاڑا میں کی دسساں بھائی، ایس ویلے بھائی بھائیاں پئی جُدائیا۔ نانا تٹ گیا پُتران مائی، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔
 گرو چیلے اک دوجے توں بھجے جان واہو داہی، پلو پلے گنڈھ چھڈائیا۔ ستگر شبد دی سار کیسے نہ پائی، سار شبد ہتھہ کیسے نہ آئیا۔
 جنان چر ستگر نے اندر وڑ کے پریم دی ستار وجائی، اوہ گاؤندا گیا چائیں چائیا۔ جس ویلے اندروں کلا بھوائی، تے کل الٹی دتی
 ورتائیا۔ ایہہ کوئی اکھڑ پڑھنے نہیں پیندے ڈھائی، شلیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اشارے نال کنارے توں پار دئے کرائی، تے اشارے نال ارار
 اپنی گودی وچ رکھائیا۔ پر ایہہ پرہو جدوں آپ بن جاندا شوڈائی، تے بڈھ مت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ پر اک گل ایہہ آتما نالوں کدے ہون
 نہیں دیندا جُدائی، جگ جنم دے وچھڑے پھیر اپنے رنگ رنگائیا۔ ایس دی کیہڑی صفت تے کیہڑی وڈیائی، کی ڈھولے راگ سُنائیا۔ پتہ
 نہیں کس بڈھ این اپنی ریت چلائی، نیتیوان کی اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اگم اتھابیا۔ نارد کہے مینوں بھگتاں دا آؤندا ترس، سچ نال سُنائیا۔ بڑا خوشیاں والا برس، سمت شہنشاہی نو اپنا رنگ رنگائیا۔
 میں گرمکھاں دے کیتے درس، نین لئے بگسائیا۔ گرمکھاں دی مٹے حرص، ہوس رہے نہ رائیا۔ جن بھگتو اپنے کایا نوں مندر مسجد
 شودوالا مٹھ سمجھنا چرچ، چران دا وچھڑیا ایسے وچ اپنا درس دئے وکھائیا۔ تھادا پچھلا لاہنا مقروض قرض، لیکھا ہتھو ہتھہ پھڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سماں آپ سہائیا۔ نارد کہے پرہو کجھ پچھلیاں ویکھ تواریناں،
 مچھاں نوں وٹ چڑھائیا۔ جس دیاں کرن سارے اڈیکان، پن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوہدے وچ اوہدیاں توفیقان، دوجا سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔
 اوہ مالک حق حقیقا، حقیقت دا مالک بے پرواہیا۔ جس نے بدل دینیاں دین دنی دیاں ریتاں، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ سرت شبد جنا کے
 رام سیتا، رادھا کرشن ایسے دا روپ درڑائیا۔ اللہہو اناہو بنا کے میتا، آتم پرما تم نانا دئے جڑائیا۔ جس نے جگت جہان پیار وچ جیتا،
 جت ہار اپنے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ہاڑ کہے
 نارد دین دنی کس دی ہووے ادھینی، اعلیٰ ادنیٰ کی وڈیائیا۔ نارد کہے ہاڑ جی اوہ ویکھ پرہو پہلوں اٹھاؤن والا چینی، نو گرمکھ چینی
 بنے اپنا روپ دین وکھائیا۔ نوواں دا کھیل ہونا چینی، جین والے پردہ دیو اٹھائیا۔ سمت شہنشاہی دس وچ رت ہونی بھینی، بھنڑی اپنے

رنگ رنگاٹیا۔ کسے دی بانہ پھڑے کھئے نہ وینی، سجن ناتے جان ٹرائیا۔ پھیر جھگڑا ہونا مذہب دینی، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سب دی مُشکل ہو جائے جینی، سچ دا جیون ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اک بنائیا۔ نارد کہے ہاڑ جی کچھ پیار وچ بھگتاں نوں کہو، پریم وچ جنائیا۔ جن بھگتو اک وجے تائیں جاؤ سوں، ہُن پون ٹھنڈی رہی آئیا۔ پھریدار جاگدے رہنگے نو، باقی اکھاں میٹ دھیان لگائیا۔ پر کسے نے یاد نہیں کرنی اپنی ماؤں، تے ناراں پتیاں ول تے پتی ناراں ول دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ کسے نے پھرن نہیں جانا پنڈ گلیاں تے گراؤں، کھیتاں تے دکاناں وچ چرن چھپائیا۔ انتر پیار رکھنا ساڈا اکو بھوپ تے اکو شاہو، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ٹھاڈے سُتیاں سُتیاں دو جہاناں لاؤنا داؤ، داؤ لا کے اک وجے نوں پھیر ٹھاڈے کول آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا سُہیلا اک اکیلا چلے اپنے بھاؤ، دُتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔

* بھارت دے راشٹریتی وی . وی . گری نوں شبد بھیجیا *

سمت شہنشاہی نو کہے میرا چار منگل، منگلاچار اک کرائیا۔ پرہہ شرع دے توڑنے سنگل، جگت بندھن رہن نہ پائیا۔ کھیل تکنے شاہ کنگل، غریباں ویکھ وکھائیا۔ ویکھے پہاڑ جنگل، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی دی حد آوے لنگھن، جگت کنارہ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں پہنا کے نام کنگن، تن دیوے مان وڈپائیا۔ ست دا سچ سمجھا دے پرمانندن، اند اند نال ملائیا۔ دُھر دی دھار چاڑھ کے رنگن، رنگت اپنے نال رکھائیا۔ کرے کھیل وچ ور بھنڈن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ سگلا سنگی بنے ہُہ بھانتی، بھیت ڈیرہ لائیا۔ کِرپا کرے کھلا پاتی، پت پریشور دُھردرگاپیا۔ ستاراں ہاڑ سُہنجنی کرے راتی، رُٹھی اپنے نال مہکائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے ناتی، ناتا اکو اک دسائیا۔ نام ندھان جنا کے گاتھی، گہر گمبھیر پڑھائیا۔ مہربان ہووے پُرکھ سمراتھی، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ راشٹر دیوے پاتی، پترکا اگم گھلاٹیا۔ کھیل تکنا لوک ماتی، ماتر بھومی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سُن حکم راشٹریٹ، راشٹر دے جنائیا۔ گن نِدھان آیا وت، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ جس دا حکم اگما ست، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بھارت کھنڈ ولّ تگ، نگاہ بُدھی توں باہر لگائیا۔ جیواں جنتاں پیا شک، سنسا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ سارے منگدے اپنا حق، حقیقت حق نہ کھئے وکھائیا۔ ایہہ کھیل کرے حکم نال پرہو پرہہ یک، یدی اپنی کار بھگتائیا۔ غریب زانیاں گودی چک، کوچھیاں کللیاں بھوئے سہائیا۔ سندیسہ دے کے بھوئے کھلائے اپ، اپنی دیا کھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دُئی دا کورٹا میٹے تپ، تپت اگنی جگت بھجائیا۔ شبدي حکم دیوے سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے جیو کچ، کنچن گڑھ نظر کیسے نہ آئیا،۔ چار ورنان شانت کرا سکے کھئے نہ رت، رتی رت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطانا اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے سُن بھارت کھنڈی بھوپ، بھوئے ابھید کھلائی۔ پرگٹ ہویا پرہہ ست سرُپ، رُپ انُپ نور الاہیا۔ جس دا حکم آوے شبدي دھار دوت، دُھر پیغام درڑائیا۔ نو کھنڈ پینی لوٹ، ست ست نہ کھئے ورتائیا۔ دیناں مذہباں ہووے پھوٹ، پھٹکل ہووے لوکائیا۔ رعیت راجانا مُحبت جانی ٹوٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ پرہہ بھاگ لگایا سمبل نگری اپنی کوٹ، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ وی . وی . گری نہ سمجھنا جھوٹھ، پُرکھ اکالا نور الاہیا۔ کھیل کرے وچ پنج بھوت، کایا کعبہ اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں جاواں دلی دوار، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ شاہ سلطانو آیا کل کلکی اوتار، نہکلنکا ویس وٹائیا۔ امام اماما رُپ اپار، نور نورانہ نور الاہیا۔ اپنے سے سمبل گھر بار، ساچی نگری ڈیرہ لائیا۔ جو سب دے لہنے دینے رسیا وچار، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جو بھوکھت دسیا پیغمبر گر اوتار، پیشین گوئیوں وچ درڑائیا۔ سو ویکھے وگسے پاوے سار، مہاسارتھی اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ کھیلے کھیل کمال، بُدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوبدا پتہ جگت دھار جیٹھووال، ڈاک خانہ ایہو گائیا۔ امرتسر ضلعے دے نال، تحصیل ایہناں اکھراں صفت صلاحیا۔ اوہ سمبل بیٹھا سرت سنہال، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھے سب دا حال، تتوت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے راشٹریٹ واجنی لکھت، پردھان منتری نال ملائیا۔ جس دے

کول ست دا بھوکھت، بھوش جگ جیون رام سُنائیا۔ اِس نے سب دا سانجھا کرنا اِشٹ، اِشٹ اِشٹ دِرڑائیا۔ راؤ رنکاں کھولے دِرِشٹ، اندروں پردہ آپ چُکائیا۔ جو اِشارہ دِتا رام وِششٹ، سو پُورا دئے کرائیا۔ تُساں اپنا پکا کرنا نِسچ، نِسچا لیتنا بنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سِنگھ پُورن دے وڑیا وچ، وچلا بھيو گھر سدّ لو گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جُگ ساچی کار کھائیآ۔ راشٹريت پرہو پرہو پرہو آیا لوک مات، جوتی جامہ وِیس وٹائیآ۔ جس کلجگ میٹنی اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیآ۔ جھگڑا رہن نہی دینا ذات پات، دین مذہب اِکو گھر وسائیآ۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، جگ تُٹیاں لئے ملائیآ۔ اپنے بھوکھت دا دِلی دربار سدّ کے پُچھو لیکھا باطن بات، پردہ پردیاں وچوں گھلائیآ۔ کی لہنا دینا ہووے برس سات، شہنشاہی سمت سولاں نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سُنیہڑا دیوے پات، پاتی پترکا آپ گھلائیآ۔ راشٹريت جانا جاگ، اِلس ترسنا جگت مٹائیآ۔ سب دا ویکھنا کنت سہاگ، جوتی جاتا دُھر دا ماہیا۔ جس گوبند نے اُڈایا باز، اوہ بازی سب دی ویکھ وکھائیآ۔ بنا پرہو دی کِرپا توں قائم رہے کھئے نہ راج، رعیت سنگ نہ کھئے بنائیآ۔ اک صاحب دے سیس تے ہونا تاج، جو راشٹريت راجندر پرساد ہتھ پھڑائیآ۔ جس دا چھیتی دینا جواب، حُکم حُکم نال سُنائیآ۔ دُو جے لیکھ وچ پھیر لیکھ دیویگا آپ، اپنا بھيو گھلائیآ۔ ملنا پویگا پردھان منتری نال ساتھ، اندرا اند نال ملائیآ۔ اِس پترکا نوں نو وار لیتنا وچ، سمت شہنشاہی نو نال وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسِنگھ وِشنو بھگوان، دُھر دا لیکھا دسے کِس بدھ لہنا مُکنا ہند پاک، پاک ہند کی وڈیائیآ۔

* ۱۸ باڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے شادیاں دے سمیں *

ستگر شبد شبد دیاں ریتیاں، جگت بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑیاں بیتیاں، اپنا پنڈھ مکائیا۔ صفتاں والیاں گا کے گیتیاں، راگاں ناداں نال شنوائیا۔ لکھ چوڑاسی بدلدا آیا نیتیاں، نیتیاں وڈ وڈیاں۔ مان دیندا رہیا ہست کیتیاں، اوچاں نیچاں ایکا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں کدا آیا کایا ٹھنڈیاں سیتیاں، اگنی تت بھجھائیا۔ کھڑا چھڈا کے مندر مسیتیاں، صوفیاں بھیو چکائیا۔ ساچے نام دیاں دس حدیثیاں، کدا رہیا پڑھائیا۔ حکم دے اُتے حکم دیاں مار کے لیکیاں، لائناں اپنیاں آپ دسائیا۔ جس دے وچ حق توفیقیاں، طاقتور نور الاہیا۔ سو سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے امیدیاں، جس دی آمد وچ سارے نین اٹھائیا۔ ہرجن لیکھے لاوے نیر نین دیدیاں، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ جگت جہان پاوے وچ پیچیدیاں، پیچیدگی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا جگ چوکڑی رواج، نرگن سرگن دھار پرگٹائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں رکھدا رہیا لاج، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام کلمہ بیڑے چلاؤندا رہیا جہاز، بن ونجھ مہانیاں آپ لائیا۔ شبد دی ماردا رہیا آواز، سوئی سرت اٹھائیا۔ جگ جگ رچ کے اپنا کاج، کرنی کرتا ہو کے کار کھائیا۔ جن بھگتاں رکھدا آیا لاج، بویا آپ سہائیا۔ سو کلجگ اتم پرگت ہو کے دیس ماجھ، موجودہ ہو کے کھیل کھلائییا۔ جس دے سیس سہنجنا تاج، جگدیش اگم اتھاپیا۔ شبدی دھار اڈاوے باز، پُریاں لوآں آپ پھرائیا۔ گرمکھار رکھے پورب لہنے دی یاد، یادو بنسی کرشن دئے گواہیا۔ جس کایا کھیڑا کیتا آباد، رام رمٹیا سوہیا پائیا۔ جو مخلوق دی سنے فریاد، خالق خلق وڈ وڈیاں۔ جس پیغمبراں اندر وجایا دھن ناد، کلمے آیتاں نال شنوائیا۔ سو سرشٹی درشٹی دیوے سادھ، سادھنا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جس دا بھیو بودھ آگادھ، بڈھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ اوہ اوتار پیغمبر گرواں توں آیا بعد، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جس دا بھیو پائے کوئی سنت نہ سادھ، جگیا سواں نظر کھئے نہ آئیا۔ میٹنہارا واد وواد، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ بھگت کھیڑا کر آباد، بھگت دوار اک سہائیا۔ جس دی نویں ساچنا ساچ، دھر رنگت رنگ چڑھائیا۔ کرپا کرے مہربان محبوب آج، اظمتو قسمتو جس نوں سیس نوائیا۔ جس دی نرگن سرگن دھار وجائی رباب، تن تند ستار بنائیا۔ اوہ کھیل کھیلنہارا آد، جگ جگ برہم

برہماد کرے گڑمائیآ۔ جس دا دیناں مذہباں توں وکھرا اک سماج، سمگری بھگتاں ہتھ پھڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، در میلائے ملائیآ۔ ستگر شبد کہے جگ چوکڑی میری دھار مندر مسجد شودوالے مٹھ، چرچاں رنگ رنگائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں کولوں کرا کے ہتھ، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیآ۔ کھیل کھلاؤندا رہیا نٹھ نٹھ، بھجیا واہو داہیا۔ سچکھنڈ دوارے کر اکٹھ، اکو وار دتا درڑائیآ۔ پچھلا لیکھا ہونا ٹھپ، ٹھپا مہر نام رکھائیآ۔ جن بھکتو جگت دی منزل جانا ٹپ، ٹاپوآں والا پندھ مکائیآ۔ مایا ڈسنی ڈسے کیسے نہ سپ، زہر قہر نہ کھئے ورتائیآ۔ کوڑ کلپنا نہ ابلے رت، تن وجود نہ کھئے کرائیآ۔ لیکھا مکاؤنا من مت، منسا ستگر چرن ٹکائیآ۔ سو دیونہارا دھیرج جت، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ سوامی ہو کے رکھے پت، پت پرمیشور وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ ستگر شبد کہے میریاں آنک وار دیاں کھیلاں، دین دنی کھلائیآ۔ روپ درڑاؤندا رہیا گرو گر چیلا، مرید مرشد رنگ رنگائیآ۔ آتم دھار بن دا رہیا سہیلا، سجن اک اکھوائیآ۔ تن وجوداں نال کٹدا رہیا جیلا، اپنا آپ بند وکھائیآ۔ گتی گپیر ہندا رہیا سہیلا، سجن اک اکھوائیآ۔ بہ کے دھام نویلا، اپنا حکم چلائیآ۔ کلجگ کھیل ویکھ دھیلا، دوہرا اپنا روپ بدلائیآ۔ جن بھگتاں کر کر اپنا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک وڈ وڈیائیآ۔ ستگر شبد کہے میرے حکم اندر جگ چوکڑی کئے لنکھ، جن بھکتو دیاں سنائیآ۔ جگ جگ نام بھجیا بھکتی دی دھار وچ سارے کئے منگ، نو نو سیس نوائیآ۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں چڑھیا رنگ، رویداس کبیر دئے گواہیا۔ اوہ وی دنیا وچ ہندے کئے تنگ، خالی ٹھوٹھ نہ کھئے بھرائیآ۔ تون میرا میں تیرا گا کے چھند، اپنی خوشی بنائیآ۔ مالا منکیاں نام تسبیاں دھر دے کلمیاں نال کردے رہے جنگ، شستر حکم والا اٹھائیآ۔ ستگر شبد کہے جن بھکتو بھگتاں نون ساکھیات پرہہ ملیا نہیں بیٹھا اُتے پلنگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پورب رہیا جنائیآ۔ جو صاحب سوامی انترجامی تھانوں سب نون دئے اند، اند کارج کرتا آپ کرائیآ۔ تسیں اُس صاحب دے چند، جتھ چند سورہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ تھادا نیتربین رہے کوئی نہ اندھ، اندھ اگیان دئے مٹائیآ۔ مانس جنم دا سپھل کرائے پندھ، آگے اور نہ کھئے بھوائیآ۔ تون میرا میں تیرا سب نے گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیآ۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے غم، چنتا چکھا نہ کھئے

جلاٹیا۔ کوڑ ترسنا میٹنی طم، تامس در نہ کھئے بہائیا۔ ٹوں ہی ست دھار دا روپ برہم، پاربرہم سرنائیا۔ ستگر شبد دے گھر گئے جم،
 اکو پتا اکو مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا جگ
 جگ کھیل اولاً، بھیو ابھید کھئے نہ پائیا۔ میں پھراں دو جہاناں دھرم دھار محلا، محل اٹل ویکھ وکھائیا۔ جتھے میرا صاحب سوامی وسے
 اکلّا، اکل کل دھاری ڈیرہ لائیا۔ اوتھے نیل باقی دا دپیک کھئے نہ بلا، جگت نثر نہ کھئے چمکائیا۔ ایہہ کھیل سوامی دا ول چھلا، اچھل
 چھل دھاری اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو بڈھی دا بنے کھئے
 نہ چاتر، چاترک جگت جہان جنائیا۔ مہربان مہربان جگ آوے آوے بھگتاں دی خاطر، خطے دین دُنی پھول پھولائیا۔ جس
 دا کھیل سہنجنا ستاراں ہاڑ دی راتر، زٹری مات ورتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا سب دے لیکھے آیا واجن، وچرن دی لوڑ ریبی نہ رائیا۔
 دُھر سندیسہ آیا آگھن، شبد فرمان جنائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ سو بھیو ابھیدا کھولے باطن، پردہ
 پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی ونڈ ونڈائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو میریاں جگ جگ
 جگت دیاں دھارا، دھرنی اُتے کھیل کھلاٹیا۔ مان دے کے گر پیغمبر اوتارا، اوتری ہو کے کھیل کھلاٹیا۔ لہنا دینا جھولی پاواں سنگ
 محمد چار یارا، یارانہ قدیم نہ کدے بھلاٹیا۔ میرا آد دا انت انت دا آد اکو نعرہ، نر نرائن ہو کے دیاں سنائیا۔ گرُمکھ ہونے کوئی نہ بہرا،
 بہرحال بھیو چُکائیا۔ سچ سوامی ہو کے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشناٹیا۔ تہاڈا بندھن توڑ کے دائرہ، آتم برہم رنگ رنگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک اپنی کھیل کھلاٹیا۔ ستگر شبد کہے میں جگ چوکری سدا
 تیار، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ نت نوت میرا ووبار، ووباری ہو کے ویس وٹائیا۔ ناؤں دھرا کے پیغمبر گر اوتار، پنجاں تتاں کھیل
 کھلاٹیا۔ شبد کلمہ پُجا کے دُھر دی دھار، دھرم دین مذہب وکھائیا۔ کھیل کھیلدا رہیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ
 بنائیا۔ بھگت بوٹے لاؤندا رہیا وارو وار، اپر اپار اپنی دیا کھائیا۔ سچ پُچھو ستگر شبد کہے میری کلجگ اتم کھڑی اک گلزار، بھگت
 دوارے سوہیا پائیا۔ جس دی خوشبو رُوح توں باہر، جنگل جوہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ اُس دی مہک نال ٹہک جاوے سنسار، ستگر

دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں کر پیار، پریم ہووے آپ سہائیا۔ ستمکھ بہہ کے دئے دیدار، ستگر شبد وجے ودھائیا۔ پچن توں ہین
 کدے نہ پنے غدار، غداری وچ کدے نہ آئیا۔ ٹھاڈی سب دی جانے تکرار، کی منوا کرے لڑائیا۔ مایا ممتا کی شنکار، سوہنا روپ سہائیا۔
 جس دی سارے کردے انتظار، انتظامیا وڈ وڈیائیا۔ اوہ آگیا سب دا میت مُرار، مِتِ پیارا اگم اتھایا۔ جن بھگتاں پاوے سار،
 مہاسار تھی وڈ وڈیائیا۔ دھرم دی دھار ستجگ دی کر تیار، ترے گن اتیتا آپ سہائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ورن گوت ذات پات توں کڈھ
 باہر، بندھن کوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ شبد دھار بخش جیکار، ڈھولا سناوے تھاوں تھائیا۔ سو بیڑے کرن آگیا پار، پار پریم پرہہ اپنی دیا
 کھائیا۔ سچ دا کھیل کر سنسار، سمگری سچ ورتائیا۔ بنا نام کلمے توں کیسے دا رہے نہ کھئے ادھار، ادر وچ ہووے آپ سہائیا۔ کرنی دا
 کرتا کرتا پُرکھ کرتار، قُدرت دا مالک وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا
 کھیل بھگت دوارے، دوہرا روپ بدلائیا۔ نوری جوت جوت چمتکارے، چمتکار خلق خُدائیا۔ ست سچ لگا نعرے، نر نرائن حُکم
 جنائیا۔ دھرم دی دھار بن کے میت مُرارے، مِتِ پیارا اک اکھوائیا۔ جن بھگنو ٹھاڈے کاج سوارے، کاج جگت والا بنائیا۔ شاہ کنگال بہا
 کے اک دوارے، اکو دیوے مان وڈیائیا۔ بھگنو، بھگتاں دے سب توں وڈے بھگت بھائی چارے، ملنی بھگتاں نال کرائیا۔ خوشیاں نال
 اند کارج ہوون سارے، شادیانے نام والے وجائیا۔ کرپا کرے آپ زینکارے، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جس کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو
 مُسلم سکھ عیسائی اکٹھے کیتے سارے، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔
 ستگر شبد کہے پرہہ بھگتاں بھگت کرایا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ سچ پریت دا جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال وکھائیا۔ جگت جہان
 بن کے پتا مات، سچکھنڈ دی گودی آپ ٹکائیا۔ جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، رین اندھیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکالا سب دا بن
 کے باپ، پت پریشور اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم دا دے کے جاپ، سکھیا ست کرے پڑھائیا۔ کلجگ کھیل کرے بازی گر ناٹ،
 سوانگی اپنا سوانگ بدلائیا۔ جن بھگنو ٹھاڈی قیمت پائے اپنے ہاٹ، ہٹوانا اکو نظری آئیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹ، تن وجود کرے صفائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میرا ستجگ دا مارگ ہویا شروع،

جھگڑا شرع والا مکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا اکو شبد سچا ستگرُو، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جیہڑا نہ جنے نہ کدے مرُو، مر جیوت روپ نہ کدے بدلایا۔ اُس دے نال مل کے تہاڈا کارج سرُو، کارج بھگتاں والا دئے بنائیا۔ جن بھگت سہیلا اکو پلا پھڑُو، اپنا بل دھرائیا۔ سچ دی بیڑی اُتے چڑھُو، لہندا چڑھدا دھیان لگائیا۔ نراکھر اکھر دھار وچوں پڑھُو، پُستکاں توں باہر کرے شنوائیا۔ توڑ کے ہنکاری گڑھُو، پریم پریتی اک وکھائیا۔ جس نال لیکھا پورا ہووے سیس دھڑُو، دوباں مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم سنائیا۔ ہاڑ کہے میرا پروشٹا اٹھ دس اٹھاراں، اٹھاراں دھیائے گیتا رہی جنائیا۔ جو سوامی وسے سب توں باہرا، نیتر جگ نظر کیسے نہ آئیا۔ سو کلجگ اتم ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا شرع والا نہیں کوئی دائرہ، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو اپنا حُکم ورتے سارا، ثالث ہو کے آپ سمجھائیا۔ مان دوئے مورکھ مُگدھ گوارا، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جگت پیار بخشے اپنا پیارا، پریم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ آتم پرماں دی دھار نورُ اجیارا، جوت جوت رُشنائیا۔ تتاں دا تتوت اکھاڑا، جگت ونڈ ونڈائیا۔ جن بھگتاں دا میل اٹھاراں ہاڑا، ہاڑا کدھ کے ہاڑ دئے سنائیا۔ پرہہ کایا چولی چاڑھے رنگ گاڑھا، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، لوئن اندروں دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دیونہار سرنائیا۔ ستگر شبد کہے جگت دہاڑ سہاواں، سچ دھرم وجے ودھائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے نتھاواں، تھان تھنتر اک سہائیا۔ جن بھگتاں ستگر شبد پور کرائے لاواں، چوتھی منزل اپنا پردہ لاپیا۔ سر رکھے ٹھنڈیاں چھاواں، مہربان ہوئے سہائیا۔ جس نے سب دا حق بخشیا سانواں، ساول سندر روپ کاہن کاہنا ویکھ وکھائیا۔ اج خوشیاں ہوون پتا ماواں، بہین بہراواں وجے ودھائیا۔ ساک سجنان اکو جہا دعوا، ودھ گھٹ نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھو تہاڈا اکو جہا پہراوا، چٹیاں بستراں نال سہائیا۔ کی تہاڈی بھیٹ چڑھاواں، ستگر شبد رہیا سنائیا۔ جن بھگت کہن کوئی بھگت رہن نہ دیویں لاواں، پچھوکر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سانوں ہنس بنا دے کانواں، کاگ وانگ کُرائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو میں تہاڈے بل بل جاواں، جو بل دا لیکھا پور کرائیا۔ ست دا سچ نشان جھلاواں، دو جہاناں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگائے گرمکھاں کایا کھیڑیاں نگر گراواں، گرہ گرہ گھر گھر اپنا آسن لائیا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں * ❁

نارد کہے دھرنیئے میں جگ چوکڑی ماریاں واٹاں، وٹنے ملن والیئے تیرے اُتے پھیریاں پائیا۔ لکھ چوڑاسی جیواں جنتاں جوتی جگدیاں
 ویکھیاں لاٹاں، لاٹاں والیئے تیرا دھیان رکھائیا۔ دوس رین گھڑی پل تکدا رہیا تیریاں وادھاں گھاٹاں، نفعے نقصاناں کھوج کھوجائیا۔ سوئدا
 رہیا تیری سہنجی سیج جگت کھاٹا، آسن سنگھاسن نال ملائیا۔ تیرے نال میرا دھرم دا جڑیا رہیا ناتا، ناتواں تینوں دیاں جنائیا۔
 ستگر شبد دیاں سُن دا رہیا باتا، جو باطن اپنا حکم سنائیا۔ دین مذہب رنگ تکدا رہیا ذاتا پاتا، شرع شریعت ویکھ وکھائیا۔ جگ
 چوکڑی کھیل تماشے تیرے تکدا رہیا دوس راتا، رین بھڑی نال ملائیا۔ اوہ امیئے جگت دیئے میئے تیرا چٹا ہو گیا جھاٹا، دھولے دھولے
 اپنے ویکھ وکھائیا۔ تیرا چیتھڑ پُرانا بستر اتم پاٹا، اوڈھن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں دوس رین بن قدمان توں رہیا ناٹھا، بھجیا واپو داہیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے اُتے جگت لہر دیاں ویکھیاں ٹھاٹھا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں جگ چوکڑی بنیا رہیا ہاٹھا، بل اپنا آپ
 ودھائیا۔ کھیل تکدا رہیا پُرکھ سمراتھا، جو اوتار پیغمبر گرو ناؤں دھرائیا۔ نام کلمیاں دیاں سُن دا رہیا گاتھا، رسنا والے ڈھولے جگت
 وڈپائیا۔ سیس جھکدے وینہدا رہیا دھوڑی لگدی ویکھی مستک خاکا، اپنا رنگ بنائیا۔ روپ انوپ تکدا رہیا اگمی آقا، جو اکل کل
 دھاری اک اکھوائیا۔ لارے ویکھدا رہیا اُس دے اگمی نکے کاکا، جو نکا وڈا روپ نہ کدے بدلائیا۔ اُس مینوں شبد سندیسہ ہمیشہ لئی
 اکو اکھا، اکھراں توں باہر سنائیا۔ اوئے نارد پرم پُرکھ جن بھگتاں بنیا رہے سدا راکھا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے انتر نرنتر اکو
 منتر بھاکھا، بھاکھیا انتر انتر اُچائیا۔ کی کھیل کرے میرا پُرکھ الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر کی کار بھگتائیا۔ میں کس بدھ کران بھرواسا، یقین
 اتماد نال رکھائیا۔ مینوں خبر آئی اتوں آکاشا، بنا سروناں دتا سنائیا۔ آہ ویکھ پرہو دی راسا، بن منڈلاں دئے وکھائیا۔ جس دا سچکھنڈ
 نور جوت پرکاشا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اُس دا اتم سمبل ہونا واسا، سمبل اپنا آپ ٹکائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دیاں شاخا، جگ
 جگ اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے سُن نی
 جگت دی دھرنی مئیا، میئے امیئے تینوں دیاں جنائیا۔ بانہ کڈھ کے اشارہ دیوے اگمی وحیا، جس دا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ تک

سوامی اپنا سٹیا، جو سٹیا سخیاں لکھ چوراسی ہنڈھائیا۔ جس نوں رام نے کہا رمٹیا، کرشن کاہن بھگوان منّ کے سپس نوٹیا۔ پیغمبران کہا نور الہیا۔ اللہ عالمین وڈیاٹیا۔ گرواں کہا ہر گھٹ سمٹیا، سمپیت خلق خدائیا۔ جس پن تھماں گگن رہٹیا، رحمت حق کھائیا۔ اوہ پورا کر کے گیا گوبند دا ڈھٹیا، ڈھوکا تیرے توں پرے لگائیا۔ جیہڑا آد جگادی شبد ناد وجائیا، دُھن انتر انتر سُنائیا۔ اُس دا وہن تک لے کس بدھ چلدی نٹیا، نوکا نام چلاٹیا۔ جس نوں بُلھے گایا کہہ کے تھٹیا تھٹیا، دٹیا دٹیا کہہ کے سپس نوٹیا۔ دروہی اوہدے حُکم توں حُکم وچ رائے دھرم کڈھ کے بیٹھا وہٹیا، لیکھے نیناں نال تکائیا۔ چترگپت جو پاؤندا رہیا سب تے سحیا، شہادت حُکم والی بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاٹیا۔ نارد کہے نی جگت دی امی جان، امڑیئے دیاں جنائیا۔ تیرے اُتے جگ پتے کوٹ مہان، اپنا اپنا پندھ مُکائیا۔ تُوں کھیل ویکھے سینتا رام، گویاں والے کاہن خوشیاں گئے بنائیا۔ پیغمبر سُن دے ویکھے پیغام، سوہلے دُھردرگاہیا۔ گر ستگر سُن دے رہے ستنام، نام ست ست جنائیا۔ نی تُوں خبراں سُنیاں آؤنا اکم امام، عملاں توں رہت نور الہیا۔ تُوں جانا میرا نہکلنک بلی بلوان، کل کلکی اک اکھوائیا۔ جس نے جگ چوکرئی دا میرے اُتوں بدل دینا ودھان، وعدے سب دے پور کرائیا۔ آپ بن کے شاہ سلطان، شہنشاہ نور چمکائیا۔ بے خبراں خبر سنڈیسے دیوے آن، فرمانے دُھردرگاہیا۔ جو آد جگادی نوجوان، جو بن ورتا کھیل کھلاٹیا۔ جس نوں سب نے مٹیا سِری بھگوان، بھگوان ہو کے حُکم ورتائیا۔ او مہربان محبوبا اتم بہہ کے سمبل اپنے وچ مکان، مقامے حق دا کھیل کھلاٹیا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال جھکنے تمام، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ اوہدا کھیل جانے نہ کھئے وچ عوام، عام سمجھ کیسے نہ آٹیا۔ اُس نے جو کھیل کرنا جوت شبد دی دھار نال بنام، مہربان اپنا حُکم ورتائیا۔ نی اُس دا سُن لے پیغام، کی تیرے اُتے رہیا جنائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو کے دساں اپنے امام، کوک کوک سُنائیا۔ تیرے دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، ست نظر کھئے نہ آٹیا۔ حقیقی پیئے کھئے نہ جام، حقیقت وچ نہ کھئے سہائیا۔ تیرے اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے ہن کر سگدے نہیں انتظام، بندوبست سچ نہ کھئے وکھائیا۔ پرہو مان رہیا نہیں تیرے کوئی کلام، کلمے روون مارن دھاہیا۔ سب دے ہنڈیاں بوئی اندھیری شام، شمع نور چند نہ کھئے رُشناٹیا۔ جدھر تگاں میرے اُتے ہوئے حرام، حرم خانے سارے رہے گر لائیا۔ تڈھ پن سچا ہوئے نہ کھئے مہربان،

مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا نور بھل گئے تیرے انسان، ظہور وچ نہ کھئے سہائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ آگے واسطہ پائیا۔ جے تُوں
 آگیا نرگن رُوپ مہان، اپنا ویس وٹائیا۔ میں نیانی کوچھی کملی تُوں دے دے اِکو دان، داتے دانی دیا کھائیا۔ تیری سرِشٹی میرے اُتے خاک
 رہی چھان، شہنشاہ تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ جیو ہئے آنجان، بُدھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ میں جدھر تگاں راؤ رنگ کرلان، کعبیاں
 پئی دُبائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ نیتز نیر وبان، گرو دوار گود نہ کھئے سہائیا۔ کیرپا کر میرے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تُوں رحمتاں
 دا رحمان، رحیم کریم نور الہیہ۔ میری سدا ساچے در کریں پروان، پرم پُرکھ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے ناردا پرہو آگے کریئے ارداسا، بینتی عرض اک جنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے شنکر تُوں
 سدّ لے اُتوں کیلاشا، اپنا سنگ بنائیا۔ برہمے تُوں آواز مار لے آجا میرے پاسا، برہم دی دھار ویکھ وکھائیا۔ وشنو تُوں کہے وشو دا
 تک لے خلاصہ، پردہ خود اٹھائیا۔ اوتاراں تُوں آکھ لے اوہ تک لو اپنیاں راسا، رستے ویکھو چائیں چائیا۔ پیغمبراں تُوں کہے دے کائنات
 دیاں تک لو شاخا، شرع والیاں دھیان لگائیا۔ گروآں تُوں کہے دے اپنے بھوکھ دیاں جان لو باتا، پردے باطن باطن کھلائییا۔ پھیر اپنا تک
 لے نو کھنڈ پرتھی والا احاطہ، ستان دیپیاں کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مار لے اُتے تیرتھ تاٹا، کعبیاں مقبریاں قبریاں پھول پھولائییا۔ پھیر ویکھ لے
 تیرے اُتے دین دُئی دے مذہباں دا کھلیا ہاٹا، ہٹیاں بناؤن والیئے اپنی نگاہ اٹھائیا۔ جھٹ دھرنی نے پچن نارد تُوں آکھا، اکھیاں وچوں نیر ویا
 کے دتا سُنائیا۔ ناردا اوہ صاحب میرا ابناشا، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا ہر گھٹ اندر وِسا، رمیا رُوپ انُوپ نور الہیہ۔ مینوں
 تے ایویں بنا دتا جگت دی ماتا، مئیا ہو کے آپ اپنا مُکھ چھپائیا۔ میں سچ دا پچن آکھا، کہے دے دیاں سُنائیا۔ جے میں سچّی ماں
 ہوواں اپنے اُتے ساڑ پھوک کے اپنیاں پچیاں دی کدی نہ ویکھاں راکھا، مقبریاں وچ نہ کدے دبائیا۔ ماتا سدا پچیاں اپنیاں تُوں چُکدی اپنے
 ڈھاکا، موڈھیاں نال لگائیا۔ میں نیانی جگ چوکڑی ناردا اچے تک جھیا نہیں کوئی کاکا، جس تُوں پیار نال اٹھائیا۔ میرا کیسے دے نال نہیں
 کوئی ساکا، نانا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ وے کھلیا میں اوتاراں پیغمبراں گروآں دیاں رہن نہیں دتیاں لاشاں، سریر نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے
 اندر ماں والی مُحبت نہیوں کوئی ماسہ، رتی رتی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں جگ چوکڑی سگوں ویکھدی رہی تماشا، اپنے انگن دھیان

لگائیا۔ سُن دی رہی اگمی آواز، جو انادی دُهن نال شنوائیا۔ کھیل تگدی رہی شہنشاہ راجا، کی بھوپ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ دھرنی کہے ناردا میرا صاحب دُهر دی مائی، پتا اکو اک اکھوائیا۔ جس جگ جگ بھگتاں پیج رکھائی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اپنے وچوں جوت پرگٹائی، انت اپنے وچ سمائیا۔ نرگن نور کر رُشنائی، دپیک دیا دتا جگائیا۔ شب دُهن ناد کر شنوائی، حُکم سندیسہ اک سمجھائیا۔ امرت بوند سواتی نجھر جھرنا جام پیائی، پیالہ ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنے مارگ راہی، رہبر ہو کے راہ وکھائیا۔ میرے اُتے دیندا رہیا وڈیائی، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ گاؤندا رہے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا نال جنائیا۔ اوہ بھگتاں دی کٹ نہ سکے جدائی، جگ وچھڑے اپنے نال ملایا۔ دھرنی کہے جس بھگتاں دے اندر اپنی سیج وچھائی، وشیاں توں باہر ڈیرہ لایا۔ سچ دا بن کے اک گوسائیں، گود اپنی وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُهر دا ہر، دُهر داتا اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیے تُوں کی دسے وچارا، کہہ کے کی سُنائیا۔ میں اوسے دا سْت دُلارا، دُولھا دُهر دا نظری آئی۔ جیہڑا جگ جگ رہیا کوارا، کواریے تیرے اُتے اپنا پھیرا پائی۔ مینوں سچ دس کپھڑا خصم تُمہارا، کون تیری سیو کھائیا۔ کون مُحبّت کرے پیارا، کون اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا کون کنت کنتوہل کپھڑا سچ بھتارا، مالک کون اکھوائیا۔ دھرنی رو کے ماریا نعرہ، دُہتھڑ پٹاں اُتے لگائیا۔ وے ناردا میں روواں زارو زارا، نیناں نیر وہائیا۔ اوتار پیغمبر گرو مینوں دیندے گئے اشارہ، صفتاں نال سُنائیا۔ نی دھرنیے مرنیے جس ویلے کل کلکی تیرے اُتے آئے چوہیاں اوتارا، چوہیسا روپ بدلائیا۔ تُوں سُلکھنی اُس دی پتنی بنیں سچ دی نارا، نر نرائن اک ہنڈھائیا۔ پر یاد رکھیں اُس دا روپ ہونا نیارا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائی۔ اُس ویس وٹا کے تیرے اُتے آؤنا دوبارہ، دوہری کھیل کھلائی۔ بن اگمی لاڑا، سپہرا سیس جگدیش ٹکائیا۔ تُوں اُس دے چرناں کولان لاؤنی دھوڑ چھارا، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھلیے اُس کھلاپات دا کریں انتظار، انت اوسے دا راہ تکائیا۔ جس دا سمبل ہونا سچا گھر بارا، گرہ مندر اک وڈیایا۔ اُس تیرے اُتے چرن نہیں ٹکاؤنا، تتان والا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جے سچ پُچھیں اوہ پورن دا روپ تے پورن دا پیارا، پورن ستگر پورن وچ سمائیا۔ بنا پورن توں تینوں دینا نہیں کیسے سہارا، سہاک ناک نظر کھئے نہ آئی۔ میرے اُتے کریں اعتبارا، بے اعتباریے جگ جگ دینے

کواریئے تینوں دیاں سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ دھرنی کہے ناردا میرے اندر چاؤ گھنیرا، خوشیاں نال جنائیآ۔ میں وی چاہندی کدی کوئی سائیں بنیگا میرا، سوامی کہہ کے جس نوں سیس نوائیآ۔ میں گرواں پیراں اوتاراں پیغمبران تکیا جو آیا سو بن کے اُس دا چیرا، اوسے دے آگے واسطہ پائیآ۔ جیہڑا دُھر دا منگتا اوہ میرا بٹھے کی بیڑا، جو بیڑی اپنی پرہ دے نام نال چلائیآ۔ جس نوں بدھا نال شرع دے جیڑا، تند سکے نہ کھئے کٹائیآ۔ میں وقت لنگھایا ہتھیرا، کوٹن کوٹ جگ بتائیآ۔ کدی چان تکیا کدی تکیا اندھیرا، دوویں روپ درسائیآ۔ مینوں جدوں سندیس آیا آویگا ستگر شبد شبد شیرا، سنگھ اپنا روپ بدلائیآ۔ بھاگ لگائے تیرے نو ست دے ویہڑا، گرہ دیوے مان وڈیائیآ۔ تُوں اپنا ویس کرنا چنگیرا، چنگی طرح جنائیآ۔ فی اُس نے نہ تینوں مندر لبھنا مسیت لبھنا نہ لبھنا وچوں کیسے دیوہرا، تے دیور بھابی اکھن والا تیرا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جے اُس نوں لبھنا تے اوہ ملیگا سمبل وچ کھیرا، اپنا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ جنائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے مینوں آوندا ہاسا، مسخریاں نال جنائیآ۔ میں وی ویکھنا چاہندا تماشا، کی تماشین اپنی کھیل کھلائیآ۔ کس بدھ تیرا سوامی تیرے کول آوے پُرکھ اباشا، اباشا کرتا روپ الاہیا۔ مینوں سچ دس تُوں کس بدھ لائے دندان دنداسا، کجَل کون نین چھپائیآ۔ کون لباس سہائے تیری پوری کرے آسا، کون رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیآ۔ دھرنی کہے ناردا میں لکھ لکھ شکر مناواں گی۔ بنا اکھ اکھ اٹھاواں گی۔ اُس دے نام دی اکھ جگاواں گی۔ دین دنی توں ہو کے وکھ اوسے دا روپ ویکھن آوانگی۔ تُوں وی دُور ڈراڈے آونا نس، میں پچن سچ سناواں گی۔ جے اوہ سمبل گیا وس، واسطہ اوسے آگے پاواں گی۔ جوں بھاوے تُوں مینوں لینا رکھ، چرناں اُتے سیس ٹکاواں گی۔ نارد کہے جے کھلیئے اوہ اچھل چھلداہاری تینوں چھڈ کے گیا نس، پھر کس دا مکھ تکاوینگی۔ دھرنی کہے میں چرن کول جاواں ڈھٹھ، دھوڑی خاک رماواں گی۔ میرے صاحب سوامیا انترجامیا تیرا روپ نہیں تے اٹھ، اٹھاں تتان توں باہر اُس نوں مناواں گی۔ جو میرے منظور کر لے جوڑے ہتھ، واسطہ اوسے آگے پاواں گی۔ نارد کہے اوہ صاحب پُرکھ سمرتھ، کی اُس دا رنگ رنگاوینگی۔ دھرنی کہے ناردا جتھے بھگتاں دا ہویا اکٹھ، میں اوتھے خوشی خوشی وچ جاواں گی۔ نارد کہیانی کھلیئے رملیئے

جے اوہ بھگوان رُوپ بدل کے بنیاں ہووے جٹ، پھیر کِس دے نال اکھ مِلاوِگی۔ دھرنی کہے میں اِکو پریم دی لاواں رٹ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاواں گی۔ وے میریا ماہی بے پرواہی نوجوانا سِری بھگوانا مینوں جائیں نہ چھڈ، گل پلّو پا کے واسطہ پاواں گی۔ میرے نہیں کوئی ماس ناڑی ہڈ، اپنی دھوڑ خاک اوسے دے چرناں وچ رماواں گی۔ میں پچھے رہ گئی تینھوں اڈ، آگے اپنا گھر تیرے نال وساواں گی۔ نالے رو کے پکاراں دھاہاں ماراں میرے ماہی دُھر دے سائیں کلجگ کوڑیاں کڑیاں میرے وچوں کڈھ، دھرنی کہے میں رو رو حال سناواں گی۔ جے میرا ماہی نہ متیا تے ہوئی ہوئی اُس دے چرن دت، لچھی نوں کول سداں گی جھب، سوہنا شنگار کر کے آپ بہانگی پھب، جے پیغمبراں اُس نوں کہا رب، تے میں رحیم کہہ کے رحمان کہہ کے اپنا ایمان اوسے اُتے رکھاواں گی۔ نارد کہے نی اوہ انا نکا جہا اوہ ایڈا لما اوہدا وڈا سارا گد، قدیم دا مالک دھرنیے کِس بدھ تیرا رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلاویگا۔ نارد کہے دھرتی میں ویکھاں تیرا دُلہا، دُلہنے تُوں وی لے انگڑائیا۔ دھرنی کہے ناردا اوہدا بڑا سخت اصولا، اصل دا مالک بے پرواہیا۔ پہلوں چرناں دی لاواں دھولا، مستک خاک رمائیا۔ پھیر دھوڑی لاواں بُلَا، جو بُلَا اشارے نال سمجھائیا۔ پھیر اپنے سریر پیار دا بے نظیر بنا کے چُلھا، اگنی ست پریم جلائیآ۔ میریا ماہیا محبوبا میرے گرہ آ جا پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں وچوں بُلھا، بُلھیکھے پاؤن والیا اپنا درس دکھائیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں دی میرے اُتے کرا صلح، صلح کل تیری سچ وڈیآیا۔ تُوں آتم دھار پرما تم برہم تیری دس دی کُلا، کلونت تیری سرنائیا۔ تیرا ماٹو میرے اُتے رُلا، رُلدیاں لے اُٹھائیا۔ اِکو اپنے نام دا دے دے تُلَا، جگت بیڑا پار کرائیا۔ سچ گھرانہ دس دے کھلا، حدو دا حد نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ دکھائیا۔ دھرنی کہے میں اپنا آپ شنگاراں گی۔ نین رُوپ نکھاراں گی۔ گھڑیاں تھت وچاراں گی۔ تُوں ہی میرا مت، مِتر پیارا کہہ پکاراں گی۔ میری سیج سہنجی اُتے آ کے ماہی لِٹ، لِٹاں کھول کے تیرے آگے واسطہ پاواں گی۔ میریا سوامیاں میری دُبائی تیرا رُوپ بنا کے دُنیا پوجدی ربی پتھر اِٹ، میں پابنیاں پتھراں کولوں اپنا پلّو چھڈاواں گی۔ سب نوں کہاں گی اِکو دے اُتے تہاڈا اتر زرتتر جاوے ٹک، ٹکے نام والے لگاواں گی۔ جھٹ نارد کہے دھرنیے آہ ویکھ میرے کول چٹ، چٹے جھاٹے والیئے کی اپنا رنگ دکھاواں گی۔

اوہدی بے پرواہی شہنشاہی کتے تگدی نہ رہ جائیں بٹ بٹ، کی نین نین اٹھاواں گی۔ تینوں پتہ نہیں بنا بھگتاں توں اوہدی در تے سکے کوئی
 نہ وک، قیمت سچ والی پوائیا۔ تُوں نگاہ مار لے جس نے سوہنگ گُرمکھاں دی لگایا چھاتی اُتے پک، حکمت نال دے وڈیائیا۔ نی اوہ
 خصم خصمانہ اک، خصم اکٹڑا بے پرواہیا۔ جگت نیتر پئے نہ دکھ، نیج لوچن کرے رُشنائیا۔ جے تُوں درشن پاؤنا پہلوں بنی پریم دا سیکھ،
 سیکھیا سچ وچ سمائیا۔ جے مہربان ہو کے تیرا لیکھا دیوے لکھ، لیکھ جگت بدلائیا۔ تیرے اُتوں لاه کے کوڑی وکھ، امرت دے بھرائیا۔
 رس دھر کے تیرے وچ، امیوں رس دے چوائیا۔ تُوں ویکھنا اپنے نیج، دُھر دا مالک دُھردرگاہیا۔ تُوں جگ چوڑی گُر اوتار پیغمبراں نال
 گئیوں گجھ، کھیل مذہباں والے تکائیا۔ پہلوں اپنا مُکھ دھو کے شرع دی صاف کر لے گڈ، نام نال نین لے مٹکائیا۔ پھیر نانی ہو کے
 چرنی ڈگ، پلُو گل وچ پائیا۔ اپنی کھلی کر لے مڈ، مینڈھی سیس نہ کھئے گنداٹیا۔ اپنا خالی وجا دے ڈھڈ، تیرا نام دُباٹیا۔ پھیر کہو بھاگ
 لگا دے میرے پنڈ، سمبل اک سُہائیا۔ جے تُوں تتاں والیا وسیو وچ گھونڈ، گھیرا دو جہان رکھائیا۔ لیکھے لالے میری بودی والی ٹنڈ،
 کیساں رنگ رنگائیا۔ مینوں پتہ نہیں لگا کس ویلے تُوں پرگٹ ہو گیوں وچ بند، بھارت دتی وڈیائیا۔ میری سگلی میٹ دے چند، چنتا
 دے گوائیا۔ میرے مابیا تُوں ہی میری جان تُوں ہی میری چند، میری زندگی دے بدلائیا۔ تُوں گہر گمبھیرا ساگر سندھ، امرت بوند
 دے برسائیا۔ تُوں مہربانا نوجوانا سری بھگوانا جن مینوں پرگٹ کیتا بنا کیسے لنگ، جگت واشنا نہ کھئے ہلکائیا۔ دین دیال میرے بخشند،
 رحمت دے کھائیا۔ تُوں داتا گنی گہند، گور تیری سرنائیا۔ جھٹ نارد کہے دھرنیے میری سُن لے کینگ، میں کنگرے کنگرے رسیا وجائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ شہنشاہ شہانہ، پاتشاہ
 بے پرواہیا۔ وسے سچکھنڈ مکانا، جتھے چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ سورہ چند نہیں نشانہ، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ دین دُنی نہیں
 جہانا، چوراسی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوتار پیغمبر گر گاوے نہیں کوئی ترانہ، تریا پد نہ کھئے چترائیا۔ سنجھ سویر نہیں کوئی شاما، گھڑی
 پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت نگارہ نہیں کوئی دمامہ، دھونسا دھول نہ کھئے وجائیا۔ اوہ مہربان مہربان مہربانا، محبوب نور الایہیا۔ اوہ
 لیکھا جانے گوپی کاہنا، سب نوں پھول پھولائیا۔ تُوں کھلیئے سچ دس پردھ کہ نوجوانا، کہ الھڑ روپ اکھوائیا۔ کی شان شوقت وکھائے

سری بھگوانا، اپنا آپ بدلائیا۔ کی تُوں مُٹیار دسے جہانا، جو بن وتی رنگ رنگائیا۔ نی تُوں سلوار پائیں کہ پجامہ، کی تہمت دھوتیاں ساڑھیاں رنگ رنگائیا۔ سچ دس تیرا کہو جہا ہووے بانا، کون اوڈھن سیس ٹکائیا۔ اوہ شہنشاہ نُوں الاہی نُوں نُوں رانہ، نر نرائن اک اکھوائیا۔ کس بدھ تینوں کرے پروانا، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں کوچھی کملی اوہ میرا گن ندھانا، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ ناردا میں اکو رکھاں چرن دھیانا، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ میرا جیو پُرانا، ساہ ساہ کہہ کے شکر منائیا۔ میں دُنیا داراں تُوں دسنا میرے اُتے رہن والیو جے ملنا سری بھگوانا، سر سر اوسے دے چرناں بھیٹ کرائیا۔ بہاویں اوہ مست ہووے بہاویں ہووے دیوانہ، دیوان بہاویں بھگتاں نال لگائیا۔ بہاویں اوہ سخی ہووے بہاویں روپ دھرے کاہنا، گویاں والے رنگ رنگائیا۔ اوسے دے چرناں کراں پرناما، جو پرا پستی مدھم تیکھری بانی تون باہر درس دکھائیا۔ نہ شرع دا کیسے تُوں رہن دیوے غلاما، غلامو تہاڈے زنجیر دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا گھر سہائیا۔ دھرنی کہے میں روپ بنا بسنتی، بسن بنواری ول دھیان لگائیا۔ انتر گاواں تُوں ہی ماہی تُوں ہی کنتی، کنتوہل تیری سرنائیا۔ میں لبھنا نہیں کیسے کولوں سادھ سنتی، سادھنا جگت نہ کھئے بنائیا۔ تُوں میرا مالک اک بھگوتی، بھگون تیری وڈ وڈیائیا۔ میں بھکھارن تیرے در دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا پیار بنا دے نال بھگتاں دی سنگت، سنگ شرم حیا دینی اٹھائیا۔ میں ونجارن رہواں نہ پنج تت تن دی، جوتی جاتے ہونا سہائیا۔ میں تیرا حکم سدا مندی، در تیرے سیس جھکائیا۔ جے تُوں آسا پوری کیتی گوہند چن دی، چتاں دے چاند نے مینوں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ ناردا کہے دھرنی دھر دا دُلہا ویکھ لے لاڑا، جس تُوں لاڑی مؤت نہ کدے پرنائیا۔ اوہدا دھرم دا ویکھ اکھاڑا، جو سچ نال لگائیا۔ جس نے کھیل کھلایا سمت شہنشاہی نو دوس ستاراں ہاڑا، اٹھاراں ونڈ ونڈائیا۔ اوہ تیرے اُتے رنگ چاڑھے گاڑھا، ڈرمت میل دھوائیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھے جگت دی جنگل جوہ وچ اجاڑا، ٹلے پربتیاں پھول پھولائیا۔ دوس زین اوہناں دے پھرے پچھے اگاڑا، بھجے واہو داہیا۔ ست سچ دا مار کے دھاڑا، دھاڑوی لٹیرا ہووے دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ دھرنی کہے ناردا اوہ کڈا سوہنا چنگا، متوالہ بے پرواہیا۔ جس دے کول پریم دی گنگا،

خوشیاں وہن و ہائیا۔ اوہ پار کرائے بھکھا ننگا، کوچھیاں کملیاں کندھ اٹھائیا۔ اتم میری آگیا ونڈا، برہمنڈاں دیاں سُنائیا۔ جس دا شبد اگئی کھنڈا، کھڑگاں کرے صفائیا۔ اکو پھڑ کے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلائیا۔ پھرے دروہی وچ وریہنڈا، وریہنڈی رہی کُرائیا۔ جن بھگتاں پکّیاں کرن آیا گنڈھا، ٹٹی رہیا جُڑائیا۔ سچ سوامی ہو کے دیوے سنگا، سکلا سنگ بنائیا۔ میں ویکھ کے ہوئی اچنبھا، حیرانی میرے اندر آئیا۔ جس دا سفر آد جگاد جگ چوکڑی لمبا، لانبواں نال سب نوں دئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہدا بڑا سوہنا لیاں، جگت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں ویکھیا اُتے آکاش، آکاش آکاشاں اُتے سوہیا پائیا۔ اوہ نور روپ ابناش، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ کلجگ انت آیا بھگتاں پاس، پاسا اپنا لیا بدلائیا۔ تیری پوری کرے آس، ترسنا دئے مٹائیا۔ ست سچ دی پا کے راس، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ فی تینوں ودھائیاں دیوے شنکر اُتے گیلاش، دُوروں ہتھ اٹھائیا۔ برہما کہے شاباش، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ وشنوں کہے میرا صاحب سوامی خاص، خالص رنگ رنگائیا۔ اوتار کہن جس دے بنے داسی داس، سو داتا دُھردرگاہیا۔ پیغمبر کہن جس مقبریاں وچ لیکھے لائی ساڈی لاش، لشکر نظر کھئے نہ آئیا۔ گرو گُردیو کہن جس شبد جنایا سواس سواس، ساہ ساہ سائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ بہاویں اُس نوں پورن ستگر متو تے بہاویں من لو دُھر دا باپ، تے بہاویں مٹیا کہہ کے گودی آسن لائیا۔ بہاویں آتما کہو تے بہاویں پرماتما کہو تے بہاویں اوسے دا چپو جاپ، اوہو نور تے اوہو ظہور نظری آئیا۔ جن بھگتو جے نہیں کھلیا تے کھول دیویگا تاک، جنہاں دا تقویٰ لیا بٹھائیا۔ مہربان ہو کے بخشے دات، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ تھادی لیکھے لاوے اٹھاراں باڑ دی رات، راتی جاگن والیو جاگرت وچ تھانوں اپنا درس دکھائیا۔ کتے سنسار والا سمجھ نہ چھڈیو ساک، ایس نے ساک سارا جانا بدلائیا۔ پھیر لبھیاں نہیں آؤنا ہاتھ، بتھیلیاں ملے خلق خُدائیا۔ جن بھگتاں ضرور دیویگا ساتھ، ساتھی دُھر دے لئے بنائیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ متھور دھوڑی لگی ماتھ، چرن سرن سرنائیا۔ میں خوشیاں نال نوواں کھنڈاں نوں دینا آکھ، بن اکھراں ڈھولے گائیا۔ میرا صاحب سوامی انترجامی میرا ایسے نال جُڑیا نات، جو اپنا رنگ

رہیا رنگائیا۔ دُنیا دارو سب دا لیکھا لئے واچ، واچنہارا اکم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ستگر ساچ، ساچا ستگر اک اکھوائیا۔

* ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

نارد کہے دھرنیئے تُوں سوہنی نہاتی دھوتی، صاف سُتھری نظری آئیآ۔ تیرے نُور دی جگدی نُورانی جوتی، جوت جوت جوت جوت نال رُشنائیا۔ نی تُوں پھریں اک اکلوتی، اکلّی واہو داہیا۔ تیرے اُتے مانک ہیرے موتی، جن بہگت سُہیلے سوہیا پائیا۔ جیہڑے دسدے وچوں کوئن کوٹی، انگنتاں وچوں گنت نہ کھئے گنائیا۔ تُوں جاگ سوانی سوتی، سُتی لے انگڑائیا۔ تیری یاد بیت گئی بہتی، جُگ چوکڑی پندھ مُکائیا۔ نی نہ کوئی تیری دھی نہ کوئی پُت تے پوتی، پوترا دوہترا نظر کھئے نہ آئیآ۔ کیوں بن نیناں رہی روتی، ہنجھواں ہار بنائیا۔ تُوں نئی نکئی جہی چھوٹی، وڈی وڈ نہ کھئے وڈیآئیآ۔ تیرے اُتے دین دُنی دی واسنا ہو گئی کھوٹی، کوڑ وچ لوکائیا۔ جھگڑا دسے ان روٹی، دردیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ ایسے کارن دھرنیئے میں چار جُگ رکھی لنگوٹی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میرا اک کرمنڈل اک لوٹی، جس نوں لُٹیا کہہ کے سارے گائیا۔ میں سانہ کے رکھیا پریم پیار دی کوٹھی، گُٹیا وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تیری پریم پیار دی انگی، انگن سوہنا نظری آئیآ۔ نی تُوں اکو جہی اُچی لمی، چھوٹا وڈا حصّہ نہ کھئے رکھائیا۔ پرہ دی چرن دھوڑ وچوں جمی، دوسر دسے کھئے نہ مائیا۔ میری اک بینتی مئی، منسا والیئے دیاں جنائیا۔ ساچے صاحب دی بنی چئی، جس چند ستار نشان دینے مٹائیا۔ ویکھیں جگت لالچ وچ نہ بنیں طمعی، تامس ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔ صاحب سوامی گاویں دم دمی، دامنگیر اکو اک رکھائیا۔ جس تیرے اُتے کھیل کھیلنی تویں، نو نو چار دا پندھ مُکائیا۔ تُوں اوسے دا ڈھولا گویں، گا گا شکر بنائیا۔ اوسے دے چرناں ڈھویں، جو ڈھئیے دا مالک سوہیا پائیا۔ ویکھیں غفلت وچ کدے نہ سویں، نیتز نین لینے کھلائیآ۔ اوسے دی داسن ہو کے روہیں، داسی داس سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور،

دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تینوں مارگ دسّان سُکھلا، سہج نال درڑائیا۔ تیرا وسدا رہے محلا، محل اٹل وجے ودھائیا۔ ترس کرے جو صاحب تیرا اکلّا، ایکنکارا نور الاہیا۔ جو وسیا جلا تھلا، مہیئل رہیا سہائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے پل پلا، پاربرہم دُھردرگاہیا۔ اوہ زندگی دا مؤل دیوے پھلا، پھل پُھلواری آپ مہکائیا۔ اُس دی سرن پویں جو سب دا کرے بھلا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ جوتی شبدی دھار رلا، نور ظہور وچ ٹکائیا۔ جس نے سچ سنگھاسن سچ دوارے ملا، مالک ہو کے خوشی بنائیا۔ دھرنیئے اُس دے نام دا پھیر دے پلا، جو پاربرہم پت پرمیشور اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتان لہنا دینا پورا کرے وچ جل تھلا، مہیئل وچ محبوب اپنا درس دکھائیا۔

* ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت نو فروزپُر چھاؤنی گوال ٹولی رام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے تیرے پیار دی پرہو قسما، سوگند کھا کے دیاں جنائیا۔ تیریاں جگ چوکرئی ویکھیاں رسماں، کس بدھ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ میں تکدی رہی بنا چشما، چشمے دید دھیان لگائیا۔ میرے محبوب دُھر دے خصما، خصمانے سیس جھکائیا۔ ونڈی ویکھ لے سریر جسما، ضمیراں پھول پھولائیا۔ تیرا نظر نہ آئے ایشٹ اسماء، عظیم اعظم تیرا نور نہ کھئے درسائیا۔ میں سندیسے دتے وشن برہما وشنا، وشو دھار سنائیا۔ میں اکھیا راماکرشنا، پریم وچ سنائیا۔ پیغمبران دتیاں چٹنا، بنا حرف حرُوف لکھائیا۔ گرواں آگے پا کے پٹنا، بہڑی بہڑی کر کرائیا۔ میرے اُتے پوجا رہ جانی پتھر اٹنا، پرہو سیس نہ کھئے نوائیا۔ دُھر دا نام ٹکیاں وچ وکنا، قیمت ہٹاں وچ رکھائیا۔ ستگر شبد ملے نہ متنا، مٹر پیارا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ آتم پرما تم کرے کھئے نہ بتنا، ہتکاری رنگ نہ کھئے سہائیا۔ پُچھدی رہی پرہو تیرا سماں کتنا، بھو ابھیدا دے گھلائی۔ تُوں وس جا میرے چٹنا، چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ تُوں سوامی میرا پتتا، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا دس دے پتتا، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ کون دوارے تیرا چرن ٹکنا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ کس بدھ میرا لیکھ نجھنا، صاحب دینا سمجھائیا۔ دھرنی کہے مینوں سنا دے اگمی سکھنا، سکھیا سچ سمجھائیا۔ تیرا لیکھا لیکھ کس بدھ لکھنا، کی اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں

ویس وٹائیں نت نوتنا، جُگ جُگ پھیریاں پائیا۔ دھرنی کہے کس بدھ میری بدلے رکھنا، ریکھ اپنے نال بنائیا۔ کس نین نیتر دسنا، پردہ دینا کھلائیا۔ کس دھار بھگتاں اندر لٹنا، آتم سیج بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار میرے متنا، میت ریت اپنی دینی سمجھائیا۔

* پہلی ساون شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

سمت نو شہنشاہی کہے میرا پروشٹا پہلا ساون، ساوریا گاوری دیوے مان وڈیائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا بل دوارے باون، بنا باب احباب انتر نرنتر بھیو جنائیا۔ جو اشارہ کیتا رام نے راون، دبسر شیش چار ویدان تون باہر جنائیا۔ جس دی نگاہ ماری کرشنا کاہنن، گھنٹیا مٹیا نیا تون باہر ویکھ وکھائیا۔ جس دا پیغمبران کلمے کائنات تون باہر پکڑیا دامن، دامنگیر بے نظیر شاہ حقیر نور الاہیا۔ جس نوں ستگر گردیو بنایا ضامن، ظاہر ظہور اگم اتھاپیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا بن کے پت پاون، پت پت ترے گن رہیا کرائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی بن کے شبہ ضامن، دو جہان سری بھگوان اپنی گنڈھ پوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دھر دا کنت میٹے اندھیری شامن، شمع نور چند چند ژشنائیا۔ جگت ترسنا برہما وشنا ویکھ شنکر والی طامن، رجو طمعو ستو پردہ آپ چکائیا۔ نرگن نور بنا کوہ طور ست سرور کھیل کرے سری بھگوان، بھگون اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا، سوبھاونت دے وڈیائیا۔ کیرپا کرے دین دیال درد دکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ پروردگار سانجھا یار ساچا سجننا، ساک سین عین دا عین اک اکھوائیا۔ جو میرے اُتے اپنے پریم دی چاڑھے رنگنا، رنگت دو جہان رنگائیا۔ تس دوارے میں بھکھارن ہو کے منگنا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی میرا بھاگ رہن نہ دیویں مندنا، بھاگ ہین سر ہتھ دینا ٹکائیا۔ میری دروبی میرے اُتون نشان مٹنا تارا چندنا، چند ستار کر پکار صدی چوڈھویں چوڈس روپ بدلایا۔ تیرا کھیل اگما ہونا بنا دسنا، روواں چھم چھم نیر وبائیا۔ کرنی دے کرتے سورے سرینگنا، دھر دے یار بے عیب تیری وڈ

وڈیاٹیا۔ چرن دھوڑی لاواں چہار ٹوں دیونہار داتار، دیاںدھ ٹہاکر سوامی مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کماٹیا۔ دھرنی کہے میرا ساوَن جگت رُت تون باہر، رُتڑی مات نہ کھئے بناٹیا۔ جس دی صفت لکھ سکے کھئے نہ شاعر، قلم سیاہی کاتب نہ کھئے چٹرائیا۔ چار جُگ جس دا بھیو پا نہ سکیا کھئے ماہر، پردہ محبوب حق نہ کھئے اٹھائیا۔ جو آیا تِس گایا صفتاں کر کے وچ دائر، حد حدوُدا ونڈ ونڈائیا۔ شرع شرع توں دس کے غائر، غرض اپنی گنڈھ پوائیا۔ میں راگ تون سُن دی رہی باہر، طرز عالیشان عظیم کائنات دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ دھرنی کہے سُن ساوَن سَجَن، دُھر مترا دیاں جنائیا۔ کون پرہو دے چرن دھوڑی کرے مَجَن، دُرمت میل میل گوائیا۔ کِس بدھ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجَن، بھجن بندگی کون وڈیاٹیا۔ کون وچ مایا مایا موہ جگت تجن، ترسنا لوہ نہ کھئے ہلکائیا۔ کِس بدھ صاحب ستگر پردے آوے کجَن، سر سر ہتھ اٹھائیا۔ کِس دھار اگمی دپیک جگن، بن تیل باقی ہوئے رُشناٹیا۔ کون ویلا وقت سہنجنا میں مناواں سگن، تہت وار گھڑی پل کون وڈیاٹیا۔ دھرنی کہے ساوَن کِس بدھ میرے اتوں کوڑ دی بُجھے اگن، تتی واء نہ لاگے رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں جن بھگتاں ملے اُپر شاہ رگن، نو نو دا پنڈھ مکائیا۔ کون کھیڑا ہوئے سہنجنا بدن، مٹی خاک سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے ساوَن میری کون کرے سہنجنی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ امرت سِنچے کایا بُت، بُتخائیاں کرے صفائیا۔ آتم دھار بنائے دُھر دے سَت، دُلا رے اپنی گود اٹھائیا۔ کوڑ کِریا پینڈا کِس بدھ جائے مُک، مُکمل دے سُنائیا۔ ساوَن خوشیاں وچ گیا جھُک، نو نو سیس نوائیا۔ دھرنی کی میتھوں رہی پُچھ، اپنی آسا رہی پرگٹائیا۔ میرے کول نہیں کُچھ، کُچھ مچھ دا پچھلا لیکھا دیاں درڑائیا۔ ٹوں اپنی نگاہ مار لے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دی ککھ، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ چوڑاسی وچوں اپنے لاڈلے تک لے مُکھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ نال رلائیا۔ سارے کِس دھار وچ مان دے سُکھ، کون سُکھ ساگر وچ سائیا۔ دھرنی اپنے دوہاں بتھان نوں رہی گھٹ، بن بتھان ہتھ دباٹیا۔ وے ساوَن میرے اُتے چاروں کُنٹ پئی لُٹ، کلجگ لُٹیرا لُٹے تھاون تھائیا۔ دھرم دی دھار وچ دے کھئے نہ خوش خوشیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساوَن کہے دھرنیے ہو جا

چُپ، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ چاروں کُنٹ تک اندھیرا گھُپ، سوریہ سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ نگاہ مار لے تیرا وقت سہنجنا گیا ڈھک، عیسیٰ کلاک دئے گواہیا۔ بدر دا اونا ساگ کی کہہ رہیا ٹک، جس ٹکڑے ٹکڑے کیتی جگت لوکائیا۔ مؤسے اشارہ دتا کی جو کوہ طور تے گیا جھک، مکھ تیرے نال لگائیا۔ محمد نے کی تیرے آگے پھولیا دکھ، مدینے مقبرے وچ آسن لائیا۔ صدی چوڈھویں میرے مالکا جگت دیا خالکا میریا اماما میری اُمت وچ پینی لٹ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اللہہو اناہو جب تک سارے گائے کھئے نہ ٹک، نُخّم تاثیر سکے نہ کھئے پچائیا۔ جس کارن لب کٹائی مُچھ، مُشکل حل نہ کوئی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے ساون کر دے اپنی برکھا، میگھلا اک برسائیا۔ مینوں نہ سوگ رہے نہ ہرکھا، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ ساون رو کے کہا دھرنیئے اوہ وقت یاد کر لے جس ویلے حُکم دتا سی گوہند اُتے سرسا، سُرستی گنگا ساریاں بیٹھیاں سپس نوائیا۔ جس ویلے میرے صاحب سلطان سری بھگوان نرگن دھار آئی ہستی، ہست کپٹاں ویکھ وکھائیا۔ بنا بھگتاں توں کیسے چڑھے نہ مستی، نام حُماری رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ایہ لیکھا گوہند نے سرسے وچ رُڑھایا دستی، اُنگلاں پنجے پنج چُھپائیا۔ پھیر ہس کے تارڑی مار کے کہا کھیل ہونی الکھنا الکھ دی، الکھ اگوچر جو بے پرواہیا۔ اگوں سرسا دی دھار اپنی آشا دسدی، بن رسنا بول سُنائیا۔ گوہند ایہ وست کیہڑے بنجارے ہٹ دی، خریددار کون اکھوائیا۔ گوہند اشارہ کیتا اوہ سرسیا ایہ کھیل ہونی اُس اگے جٹ دی، جس نون جٹا جوٹ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اُس ویلے صدی چوڈھویں ہونی ٹپدی، ٹاپوآں توں پرے جس دی ہووے رُشنائیا۔ ایہ دھار کھیل کھیلے پُرکھ سمرتھ دی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ میرے وہناں دی دھار ہونی اوس ساچے ہتھ دی، جس ہتھ نون اکتھ کہہ کے سارے گائیا۔ جس دی صفت وڈیائی نہیں کیسے مس دی، سُمند ساگر اپنی سیو کمائیا۔ ذرا کھیل تک لے اشارے والی اکھ دی، بن نیناں توں نین دتا چمکائیا۔ بھيو کھولنا کیسے طاقت نہیں بُدھ مت دی، من چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتھے وڈیائی نہیں پوجا پاٹھ تپ دی، سمرن جوگ ابھياس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ کھیل ہونی انہونی نرگن جوت شبَد دھار پرگٹ دی، پرگنا اپنالے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی آپ اکھوائیا۔ ساون کہے دھرنیئے اوس پرہو دی ویکھ اگمی برسات، جس دی برس ماس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

نی اوہ تیرا سوامی کملاپات، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس دی آد جُگادی اپنی جات، ذات اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو نرگن سرگن
 بٹھے نات، آتم پرما تم میل ملائیا۔ سو بیٹھا دسے اکانت، اک اکلّا نؤر الاہیا۔ بنا نیناں تون مار جہات، جہاکی اپنی ویکھ وکھائیا۔ جس
 نے کلجگ میٹنی اندھیری رات، رُٹری بھگتاں نال مہکائیا۔ اُس دی خبر سن دیسے وچ سُن لے بات، باطن دیاں جنائیا۔ جو سب دا انتر
 نرنتر سجن ساک، سین اگم اتھاپیا۔ اوہ کھول کے اپنا تاک، گھر گھر بھگتاں امرت بوند سوانتی ناہی کول دئے چوائیا۔ تیرے اُتے کھیل کرے
 لوک مات، ماتر بھومیئے ویکھنا چائیں چائیا۔ جس نے تپدے پردے کرنے شانت، کلجگ کوڑی اگن بھجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ پرگٹائیا۔ دھرنی کہے ساون کی ستگر میگھ برساویگا۔ ساون کہے دھرنی دھرم دی
 دھار دیا کماویگا۔ تیری جگ جگ دی تپش بھجواویگا۔ جو آسا رکھ کے گئے رکھ سپت، سپتس رکھیاں پور کراویگا۔ جو اوتار پیغمبران
 گروآں دتا بھوکھت، پیشین گوئیاں سب دی پیش کر جناویگا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر کھول کے درشٹ، دیوہرا مسیت اکو رنگ
 رنگاویگا۔ نانا توڑ کے کوڑ سرشٹ، سریشٹ آتم پرما تم جوڑ جڑاویگا۔ جو وعدہ کیتا رام نال وشسٹ، سو وشیاں تون باہر جن بھگت
 آپ ملاویگا۔ جس دا دو جہان اکو ہونا ایشٹ، ایشٹی مرد اپنا روپ نہ کھئے درساویگا۔ جس دا لہنا دینا نہیں ٹانک جست، اک دو ونڈ نہ
 کھئے ونڈاویگا۔ تیری انت میٹ کے چنت، کلجگ چکھا وچوں باہر کڈھاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ گرہ اک سہاویگا۔ ساچا گرہ پرہ سہائیکا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ جوتی جاتا جوت رُشنائیگا۔ شبدي شبد دھار پرگٹائگا۔
 بنک دوارا اک سہائیکا۔ سمبل اپنا نؤر چمکائیکا۔ ظاہر ظہور کھیل کھلائیگا۔ سرب کلا بھرپور، پردہ اوپلا آپ اٹھائیکا۔ پینڈا پندھ مُکا
 کے نیڑے دُور، گھر اکو اک سہائیکا۔ جتھے دسے حاضر حضور، حضرتان دا حضرت سوہا پائیکا۔ سو صاحب سلطان نوجوان بھگتاں
 ملے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیکا۔ کوٹ جنم دیاں پاپیاں نگاہ نال میٹ دیوے قصور، کسر اعشاریہ تون باہر آپ اٹھائیکا۔
 منوآ من نہ پائے فُتور، فتویٰ نام والا لگائے گا۔ اپنے پیار دا آپے بنا دستور، بنا دست تون دست نال رکھائیکا۔ جن بھگتاں مستک لگا کے
 دُھر دی دھوڑ، ٹکے نام والے رمائیکا۔ چتر سُگھڑ بنا کے مۇرکھ مۇڑھ، اندھ اگیان اپنا گیان سمجھائے گا۔ شبدي دھار چوٹی چاڑھ کے سچ

کھجور، پھر تھلے کدے نہ لایا گیا۔ غریباں نہانیاں کوچھیاں کھلیاں دی آسا کر پور، پُریاں لوآں توں باہر سچکھنڈ ٹکائیگا۔ ایہہ صاحب نے کھیل کرنا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیگا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سطح بُندی توں اُتے کرے مشہور، اشاریاں نال وشن برہما شو وکھائیگا۔ جن بھگتاں دا بنے مزدور، چاکر چاکری پریم والی جنائیگا۔ پھیر وی بھگتاں دا ہویا رہے مشکور، شکرانے وچ گانے بھگتاں ہتھ بٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر اک وکھائیگا۔ ساؤن کہے دھرنی میرا میگھ نہ ٹھنڈا نہ تتا، ست سچ جنائیا۔ مینوں سارے دیندے گئے متا، بُدھیوان بُدھ نال درڑائیا۔ میری آشا رکھ کے بیٹھے سمنڈ ساگر ستا، ستوادی دھیان لگائیا۔ پر میں کی دساں میرا سوامی پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو کچھ سو اُس دے ہتھا، حُکمے وچ حُکم ورتائیا۔ میں چاروں کُنٹ بھجّا تھّا، چلاں وابو داہیا۔ میں پھراں جگت دھار دیاں مٹھاں، مساناں پنڈھ مُکائیا۔ میں سناں راگ کولوں بھٹّا، گویا کُن والا بنائیا۔ میں جگت جہان دی حد ٹپّا، ٹاپوآں توں باہر ویکھ وکھائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کھیل ویکھیا نال اکھاں، اوتار پیغمبر گرو کھیل کھلائیا۔ مینوں یاد آؤندا جس ویلے گوبند جیکارا بولیا فتھا، فاتحہ سب دا دیاں کرائیا۔ میرا میگھلا نہ ٹھنڈا نہ تتا، تنو تت سکے نہ کیسے دا بدلائیا۔ نی میں تینوں چھوٹا جہا دسدا پتہ، بنا لیکھنی توں لیکھ دیاں لکھائیا۔ اُس دا حساب نہ ایضن نہ تتھا، یقین یقین وچوں سمجھائیا۔ نی جس دی چار جگ سارے گاؤندے آئے گاتھا، صفتاں اکھراں نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے ساؤنا اوہ ویکھ نارد آؤندا بھجّا، بودی رہیا پلائییا۔ نالے ہتھ اُٹھائے سجّا، اُنگلاں تن رہیا اُٹھائیا۔ کوک پُکارے دھرنیئے مینوں دس دے پوتر جگ، کون استھان سوہیا پائیا۔ جتھے لالچ ہوئے کھئے نہ لبّا، وکار بنکار نہ کھئے وکھائیا۔ دین مذہب ذات پات توں وکھری ہووے ستا، شرع شریعت وچ کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دے انتر اکو ہووے صدا، تنہاں دے صدقے واری گھول گھائیا۔ جتھے ہووے کھئے نہ دغا، فریب روپ نہ کھئے بدلائیا۔ دھرنی کہے ناردّا میں کی جانا اپنا اگا، آگے کہہ کے کی سُنائیا۔ میری دروہی دُبائی آگے اوس ربا، جس نوں عالمین کہے خُدائیا۔ میرا اپنا آپ پاپاں دبا، بہار سکاں نہ مُول اُٹھائیا۔ میں دُبٹھڑ ماردی پٹاں، ناردّا جے کتے آجائے میرا ابا، میں رو رو کے دیاں سُنائیا۔ وے میریا سوامیا انترجامیا کیسے نے سور کھا لیا کیسے نے کھا لیا

دھگا، تیرا پریمی رہن کھئے نہ پائیا۔ پتہ نہیں کی تینوں اس وچ آؤندا مزہ، مذاق تیری خلق خُداِئیا۔ نارد کہے دھرنی کی تُوں اوس توں
 دواویگی سزا، چاروں گنٹ پئے دُہائیا۔ کی تُوں ونگارینگی قضا، لاڑی مؤت نال ملائیا۔ اُدھروں کلجگ آگیا، نارد آہ ویکھ لے میرا نشانہ
 گڈا، گاڈ نے گائیڈ مینوں دتا بنائیا۔ میں جھگڑا پا کے ماٹی چم ہڈا، چم درشتی سب دی دتی بدلائیا۔ اوہ ویکھ سب دے واسطے پٹیا کھڈا،
 چوڈاں لوک چوڈاں طبق دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حُکم اپنا آپ ورتائیا۔
 نارد کہے کلجگا سوہنیا نہ مار ایڈی شیخی، شیخ مسائک مُلا ویکھ دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ تیری مٹی جاندی ریکھی، ریکھی مُنی
 سارے رہے کُرائیا۔ کملیا تُوں ہون والا پردیسی، دھرنی دھرت دھول اتوں اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جس کارن نانک موڈھے دھری جگت
 والی کھسی، خالصہ گوبند گیا پرگٹائیا۔ تینوں دیس چھڈنا پئے چھیتی، چھتردھاری تیرا چھتر رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار
 سانجھا یار رُپ اولّا کر کے آگیا بھیکھی، بھیکھ اپنا آپ بدلائیا۔ جس نے تیری جانتی بدی نیکی، نیکیاں وڈیاں کھوج کھوجائیا۔ میں اُس
 دی رکھی ٹیکھی، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میں چار جگ دا بھیتی، بھيو ابھیدا دیاں جنائیا۔ جیہڑا صاحب سُلطانا نوجوانا سِری
 بھگوانا جگ جگ کھیلے کھیل ہمیشی، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ اوہ نرگن دھار جوت پرویشی، پروشٹا پہلا ساون دئے گواہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر رنگ اک رنگائیا۔ ساون کہے میرا مالک آد جگادی ٹھنڈا، ساتک ست
 ورتائیا۔ جو آتم پر ماتم پاوے گنڈھا، جگ وچھڑے جگ ملائیا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ ہونے سہائیا۔ اوہ مالک بن گئی
 گہندا، گہر گمبہر گور دئے گواہیا۔ جس دا پریم ساگر سندھا، بنا لہر لہر ٹکرائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے جن بھگت بنا کے دُھر دی
 بندا، آتم اپنے سنگ ملائیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے جندا، لیکھا اندرون دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے
 سچ ور، سچ وست آپ ورتائیا۔ سچ وست ورتے پرہ آپ، جگ جگ اپنی دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں کر وڈ پرتاپ، پرا پستنی مدھم
 بیکھری توں باہر اپنا شبد جنائیندا۔ رسنا جہوا جانا نہ کھئے جاپ، اجپا جاپ وچ سہائیندا۔ ترے گن اندرون میٹ کے تاپ، ترے گن اتیتا
 ٹھانڈا سینتا کوڑی اگن بُجھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بن کے باپ، پتا ہرجن اپنی گود ٹکائیندا۔ دین دنی دی میٹ اندھیری رات، نرگن نور

ساچا چند چمکائیندا۔ امرت دے کے بوند سوانت، ترسنا ترکھا کوڑ بھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا گھر اک پرگٹائیندا۔ ساؤن کہے میری نمو نمو پرنام، پرم پُرکھ سرنائیا۔ میرا سجدہ دُھر امام، قدم بوسی سر جھکائیا۔ میرا لہنا
 دینا دُھر دے رام، کاسن اکمڑے مل کے وجے ودھائیا۔ میرا نام منتر ستگر شبد نشان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا نیتر نین لوچن توں کران
 دھیان، بنا اکھیاں اکھ ملائیا۔ بنا پڑھیاں سُنیاں ہووے گیان، بن جہوا وجے ودھائیا۔ میرا ٹھاگر سوامی گھر سہجے ملے آن، باہر کھوجن
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت میگھ برسے مہان، بوند سوانتی اکم ٹپکائیا۔ جن بھگتاں بنا کے پُرکھ سُبجان، پُرکھ پُرکھوتم دیوے مان وڈیائیا۔
 ساؤن کہے میں تِس صاحب توں منگاں دان، جو دیونہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، ست
 ساچے اپنا سنگ بنائیا۔ ساؤن کہے جن بھگتو پُرکھ اکال دُھر دا سنگی، سکلا سنگ بنائیا۔ دیوے وست سدا امنگی، انمل اٹل جھولی
 آپ بھرائیا۔ جن بھگتاں نج نیتر اکھ ہون نہ دیوے اندھی، دب نیتر آپ گھلائی۔ منسا من رہے نہ ڈمبی، پکھنڈ کوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا
 مُکاوے پرکرتی پنجھی، پنج دس وجے ودھائیا۔ ستگر شبد آد جگادی دُھر دا جنگی، شبد کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ جس دی دھار وچ جگ
 چوکڑی کوٹن کوٹ لنگھی، پاندھی اپنا پندھ گئے مُکائیا۔ اوہ سب دے نال پوری کرے جو کیتی سندھی، سندھیا پہلی ساؤن نال ملائیا۔
 کلجگ دھار اتم ویکھے کنڈھا کنڈھی، گھاٹ پتن پھول پھولائیا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگی، جو سربنگ اشارہ گیا جنائیا۔ جس کلجگ
 دی آیو رہن نہیں دینی لمبی، لمحہ لمحہ دے دکھائیا۔ اوہ سب دا کھیل ویکھ کے دھرتی کھی، دھول ہلوانے رہی پائیا۔ نیتر نیر ورو لے جمن
 سُستی گنگی، گنگوتری نیر وپائیا۔ جس کوڑی کرپا کھیل مٹاؤنی مسندی، مسلے سب دے حل کرائیا۔ اوہ دیناں دی رہن نہ دیوے کھئے
 پابندی، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ بھیو کھلا کے جیرج انڈی، اُتبھج سینج کرے شنوائیا۔ نو ست رہن نہ دیوے کوئی پکھنڈی، بھیکھادھاری
 بھیکھ نہ کھئے بدلائیا۔ جن بھگتاں اتم ہووے کھئے نہ رنڈی، ستگر شبد کنت ہنڈھائیا۔ نانا توڑ کوڑ ورہنڈی، برہمنڈ پندھ دئے مُکائیا۔
 ساچا مارگ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دس کے ڈنڈی، ڈنڈے پوڑے اکم دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ گھر سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ساؤن کہے بھگتو میرے انتر اکو خواہش، سچ سچ سنائیا۔ سچ منڈل دی گھر اپنے ویکھو

راس، گوپی کاہن انتر نظری آئیا۔ آتم پر ماتم وسے پاس، کروٹ وچ پاسا نہ کدے بدلائیا۔ بنا نیناں توں مارو جہات، نچ نیترا اکھ اٹھائیا۔
 اوہ تہاڈا سجن میت آد جگادی ساک، سین اک ہو آئیا۔ تہاڈا تن وجود ماٹی خاک کر کے پاک، پتہ پُنت دے بنائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا کملاپات، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جس دے پچھے تُساں آج دی کٹی رات، بھنڑی زین دے وڈیائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سنت سہیلے
 ہرجن بن گئے پارجات، ذات توں پرے پرہ دی یاد وچ سہائیا۔ جتھے جگت ترسنا کوڑی کیریا کام واشنا نہیں کم ذات، کلکھنی نظر کھئے نہ
 آئیا۔ اوتھے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ پڑھنی گاتھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں پرہو ملیگا آپ، ستمکھ
 اپنا درس دکھائیا۔ نہ پُن ویکھے نہ پاپ، پتہ پاپیاں پھڑ باہوں دے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 گھر ساچا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے ساون دووین ٹیکئے متھا، بن مستک سیس نوائیا۔ نالے کہیئے خوشی نال پُرکھ سمرتھا، سمرتھ تیری
 بے پرواہیا۔ پچھے تیری بڑی سن لئی کتھا، گر اوتار پیغمبر گئے سنائیا۔ تیرا کھیل بیتھارتھ یتھا، یدی اپنا روپ بدلائیا۔ دین دنی دی الٹی
 گیڑ دے لٹھا، لاٹھی حکم والی اٹھائیا۔ دیناں مذہباں دا لہنا مُکا دے اکٹھا، اوتار پیغمبر گرو اکو رنگ رنگائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ کوڑی
 کیریا دا تپدا ویکھ لے بھٹھا، بھٹھیالا ہو کے کلجگ اگنی ڈابیا۔ نگاہ مار لے شودوالے مندر مٹھا، بن نیناں نین تکائیا۔ تیرے نام دا (بیا
 رٹا)، کلمہ کلمے نال کرے لڑائیا۔ دھرنی کہے میں روواں دُبٹھڑ مار کے پٹا، پٹنے والیا تینوں دیاں سنائیا۔ بہاویں تیرا روپ ہووے
 کیسادھاری جٹا، جٹا تینوں دیاں سنائیا۔ تیرے بنا میرا کھیڑا کدے نہ وسا، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جے توں سمبل آیا نسا، ناستک
 ویکھ خلق خدائیا۔ تیری زین رہے نہ اندھیری مسّا، چند دے چانے کر زُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا
 ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں پٹدی، در تیرے کران پُکار۔ پوجا مُکا دے پتھر اٹّ دی، میرے سانجھے پروردگار۔
 تیرے چرناں دے وچ لئدی، مستک دھوڑی لاواں چہار۔ میری دُہائی تیرے نام کلمے اُتے سُرتی کیسے نہ ٹیکدی، ٹکیاں والے پنڈت روون
 دہاباں مار۔ تیری بانی اکھراں والی ٹکیاں اُتے وکدی، میرے ستگر سرجنہار۔ میں ونجاری تیرے نام دی اکو چٹّ دی، چٹے آسو والیا
 توں آ جا ہو کے شاہ آسوار۔ میری آشا پوری ہو جائے سک دی، میری ترسنا دے نوار۔ گوہندا تیری تیغ دی دھار جو ماچھووارے اپنے

سینے اُتے سی لیکھدی، اوہ اکھڑ دے وکھال۔ کپھڑی دھار ہونی میرے سیکھ دی، جنہاں سیکھاں دے اندر میرا چمکے نور جمال۔ دھرنی کہے میرے سوامیا میں پھیر تیرے آگے پندی، تُوں آ کے سرت سنبھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے ہو سہار۔ دھرنی کہے چڑھ جا اپنے راک، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ میں چوڈاں لوکاں دا کھول کے تاک، چوڈاں طبقان دا کُنڈا دیاں گھلائیا۔ میرے سینے اُتے لیکھیا اوتر پیغمبران گرواں دا بھوکھت واک، جس دی ریکھا سکیا نہ کھئے مٹائیا۔ تُدھ بن کلجگ دی میٹے کھئے نہ واٹ، پندھ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ تُوں آ جا اپنے پتن تے گوہند والے گھاٹ، جس دا کنارہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرا نور جوت ہووے تے دو جہاناں چمکے لاٹ، ستگر شبد تیری کرے شنوائیا۔ تیرا سمبل تے پورن دی سیجا ہووے کھاٹ، کھٹیا اور نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ سوہنیا سجنّا مترا جتھے تیرا وسیرا اجّ دی رات، راتی ستیاں لینا ملائی۔ کس نوں درشن دینا ساکھیاں، ستمکھ سوہیا پائیا۔ محمد عیسیٰ موسیٰ والیاں نوں دے دات، اپنا آپ دینا سمجھائیا۔ ایہ سمت نوں میں دساں بات، پتران ماواں ناتا رہن نہ پائیا۔ مایا ممتا لا دے آگ، کنت سہاگ نار نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ساچیاں بھگتاں نوں مار لے آواز، اندر وڑ کے کھول دے راز، اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ تاجاں والیا بخش دے تاج، دھرم دھار پرگٹائیا۔ جے تُوں آ گیا دیس ماجھ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ کلجگ دا کوڑ ڈوب جہاز، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ دا مارگ دس دے ساچ، سچ تیری وڈیائیا۔ میرے اتوں اگنی مٹا دے آچ، سانتک ست دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی خوشی بنائیا۔ دھرنی کہے کلجگ کوڑ میٹ دے لوک مات، مہربان دیا کھائیا۔ تُوں صاحب کھلاپات، پت پرمیشور تیری بے پرواہیا۔ اندھیرا اندھ رہے نہ رات، زڑی اپنی دینی مہکائیا۔ جپھڑی اوتار پیغمبران بھوکھ اکھی بات، آخر لیکھے لے لگائیا۔ میں نہانی جوڑدی ہاتھ، نو نو سپس جھکائیا۔ ست دھرم دی بخش دات، ست سچ میرے اُتے ورتائیا۔ ستجگ تریتا دواپر تیری رکھی جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ کردے آگھا، کلجگ کوڑیاں کوڑ مٹائیا۔ کی آشا رکھ کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے دھیان لگائیا۔ میں نیتروواں بسدھا، مینوں سدھ رہی نہ رائیا۔ میرا ساہ ویکھ لے اُبھا، ہوکیاں دیاں سنائیا۔ مینوں پیغمبران دا شرع والا دسا دُنا، جس دی دوہری کھل لہائیا۔ مینوں پنڈتاں دا دسا کُنہا، جس وچ

گنگا جل بھرائیا۔ پر تیرا ساگر ستگرُو بڑا ڈونگھا، مانک موتی پھرن کھئے نہ جائیا۔ اوہ ویلا یاد کر لے جس ویلے تیغ بہادر نوں ملیا اندر کھول کے گنڈا، گنڈی کھڑکی پردے دتے اٹھائیا۔ اپنا روپ درسایا گنڈا، شستردھاری اپنا آپ بنائیا۔ نالے مستک انگلی ماری تیرے گھر گھلاں گا گوبند مُنڈا، دُشٹ دمن روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے مینوں پیندیاں رسیاں ہاکاں، حُکم دُھر دا اک سُنائییا۔ تیرا پردہ کھول کے تاکا، تقوے والیئے تینوں دیاں جنائیا۔ تیرے اُتے میرا آؤنا گوبند اِکو کاکا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اوہنوں چُکے کھئے نہ ڈھاکا، مُکھ سپر نہ کھئے رکھائیا۔ اوہنوں چڑھے کھئے نہ تاپا، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جس دا انت کرے نہ کھئے سیاپا، مڑھی گور نہ کھئے دبائییا۔ اُس نوں جمن والی مائی اوہو ستگر ہووے ساتھا، سگلا سنگ بنائیا۔ اپنی آپے گاوے گاتھا، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائییا۔ سہارا دیوے ناتھ انا تھاں، غریب زانیاں سر ہتھ ٹکائییا۔ دھرنیئے تیرا پورا کرے گھاٹا، لہنا تیری جھولی پائییا۔ اپنی مار کے واٹا، بن قدمان قدم اٹھائییا۔ اوہدا ویکھنا کھیل تماشا، کی اپنی کار بھگتائییا۔ اُس گویاں والیاں پوئیاں نہیں راسا، بنواسی ہو کے سینتا جنگلاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اُس پیغمبران والیاں جھاکنیاں نہیں کوئی جھاکا، اشارے نور نور نال رکھائییا۔ اوہ آوے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ پُرکھ دُھر دا ماہییا۔ دھرنیئے تیرا سگل وسورا جائے لاتھا، دُکھ روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سوامی دیا کھائیگا۔ مہربان نظر اٹھائیگا۔ کلجگ کوڑی کرپا غدر مٹائیگا۔ جن بھگتاں پوری سدھر کرائیگا۔ دُھن مدھر نام جنائیگا۔ اوچاں نیچاں کر کے پدھر، پد اِکو اِک وکھائیگا۔ لہنا چُکا کے مگر اگر، چُونکہ چُناچہ ڈیرہ ڈھاہیگا۔ اِکو کر کے کلمہ نام اُجاگر، ڈھولا گیت اِک سُنائیگا۔ مانس ذاتی سارا اِکٹھا کر کے آتم پر ماتم بُر، دین دُنی دی ونڈ مکائیگا۔ ایہ ضرور سب دیساں نوں چلی جائیگی خبر، بے خبراں آپ اٹھائیگا۔ ستگر شبد آ گیا شیر بُر، بھبک نام والی لگائے گا۔ پیغمبران دے ڈھولے مقبرے تے اندروں ویکھے قبر، کعبیاں اپنا حُکم ورتائیگا۔ شبدی دھار شبد سروپ جبر، جابر زبردستی وچ بتھ کیسے نہ آئیگا۔ اپنے بتھ وچ رکھ کے عدل، انصاف اِکو اِک کرائیگا۔ جھگڑا میٹ کے مقتول قتل، قاتل مقتول دوہاں دا کھیل وکھائیگا۔ در سہا کے اِک بیٹل مقدس، مُقدر سب دے پھول پھولائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیگا۔ ساون کہے پرہو میری تیرے چرن ڈنڈاوت، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔ مینوں خوشی تیری ویکھ کے آمد، خوشامند وچ تیری سیو کائیا۔ مہربانا مہربانا دھرتی اُتوں کلجگ کوڑی میٹ بغاوت، بغلگیر کر لوکائیا۔ اکو نام دی دے سخاوت، سُخن سب دے پور کر وکھائیا۔ تیرا پریم ہووے نیامت، کایا انتر دینی ورتائیا۔ توں مالک اکو صحیح سلامت، دوجا نظر کئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی تیری بناوٹ، دین مذہب تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی لکھ چوراسی تیری امانت صحیح سلامت، تیری چولی نظری آئیا۔

* ۲ ساون شہنشاہی سمت نو شہر گنگا نگر راجستھان جسمیر سنگھ دے گرہ *

دھرتی کہے سُن اوتار پیغمبر گر گردیو اگئی بیچے، بنا تن وجود تن ماٹی خاک دیاں جنائیا۔ اپنے وعدے قول اقرار تگو پکے، پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار کی درڑائیا۔ دین مذہب در درویش ویکھو بھانڈے کچے، کنچن گرھ نظر کئے نہ آئیا۔ دُھر نام کلمہ لوں لوں وچ کیسے نہ رچے، رچنا پرہ دی سمجھ کئے نہ پائیا۔ صدی چودھویں جگت جگیا سو اگنی ت وچ میچے، بنا ماچس کوڑ کڑیاں رہیا جلائی۔ سچ مُحبت محبوب مول نہ رتے، رتن امولک ہیرا روپ نہ کئے بنائیا۔ پیغمبرو نگاہ مار لو مدینے مکے، مقبریاں توں باہر اکھ اٹھائیا۔ بیس بیس ہر جگدیشا ویکھے پھل سب دے پکے، پت ٹہنیاں دھیان لگائیا۔ جو حکم سندیس فرمان دے دیگرے بعد یکے، واحد دا واحد حکم سنائیا۔ اوہ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا لیکھا منگے پُرکھ سمرتھے، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی مقامے حق حق وچ ہونا اکتھے، بنا تنو تن نظری آئیا۔ جگت جگیا سو دی دھار کھولنی گئے، گھڑی اپنی آپ اٹھائیا۔ کس بدھ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار اُٹی گیڑے لٹھے، حکم حکم وچوں سنائیا۔ جگت جہان لہنا دینا پوے وچ بھٹیالے بھٹھے، باہر سکے نہ کئے کڈھائیا۔ جس دی یاد وچ جگ چوکرئی تپے، گھڑی گھڑی پل پل اپنا پندھ مکائیا۔ جس نون سرشٹی درشٹی اندر چے، توں میرا میں تیرا راگ

الاٲیا۔ جس دی یاد وچ بھگت سُپیلے رتے، رتن امولک ہیرے نظری آٲیا۔ اوہ کس بدھ لہنا دینا مُکاوے ہتھو ہتھے، جگت اُدھار نہ کھئے
 بناٲیا۔ لیکھا جانے کایا مٹے، تن وجوُداں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک
 اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری آسا منسا پوری کرو اُمید، تمٹا سچ سچ جنائیا۔ نام کلمے دی شہادت نال کرو تصدیق، گواہ
 شدہ اک اکھوائیا۔ جس دی کر کے گئے تبلیغ، طبع دین دُنی بدلائیا۔ اوہ شہنشاہ لاشریک، پروردگار نور الابیہا۔ جس سب دی بدل
 دینی ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جھگڑا مُکاوے مندر مسیت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ مانس ذاتی پرکھے نیت، نیتوان
 بے پرواہیا۔ ترے گن توں باہر ہو اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ بسیٹھ، دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔
 کلجگ جیو بھنے کوڑے ریٹھ، نام ودانا اک لگائیا۔ امرت رس گرُمکھاں دیوے نجھر میٹھ، بوند سوانتی کول ناہی آپ ٹپکائیا۔ گھر سوامی
 ملے ٹھا کر میت، مِتر پیارا نظری آٲیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دے گیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، راؤ رنگاں اِکو
 رنگ رنگائیا۔ ست سچ دی دے حدیث، حضرتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ انہاں چہتر جھلئے پرہہ سیس جگدیش، جگدیشرا اپنا کھیل
 کھلاٲیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا پیسن جائے پیس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا اک اکھوائیا۔
 دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر نگاہ مارو نرگن جوت اُجیاری، بن تتاں دھیان لگائیا۔ مُریدو مُرشدو پاؤ ساری، گرُو گرسکھ دھیان رکھائیا۔
 چاروں گنٹ دھواں دھاری، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم برہم پاوے کھئے نہ ساری، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی ہونئی دُکھیاری،
 دُکھیان روگ نہ کھئے گوائیا۔ سادھ سنت ہونے وبھچاری، کوڑ ککرم کرے لوکائیا۔ جھگڑا پیا پُرکھ ناری، نر نرائن تیرے انگ نہ کھئے سہائیا۔
 چار گنٹ دہ دشا میری ہووے خواری، نیتز روواں ماراں دھاپیا۔ میرے شہنشاہ شاہ پاتشاہ سیکداری، ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ گر
 اوتار پیغمبراں جاواں بلہاری، بل بل سیس نوائیا۔ میرے تے نگاہ مارو اِکو واری، ایکنکار نال ملاٲیا۔ جو لیکھا جانے سرشٹی درشٹی
 اندر سنساری بھنڈاری سنگھاری، وشن برہما شو نال ملاٲیا۔ جس دی پیغمبراں نال یاری، چار یار دین گواہیا۔ جو نرگن سرگن نام
 ادھاری، ادر توں باہر کھیل کھلاٲیا۔ سو سب دا لیکھا منگے وارو واری، وارث ہو کے دیو درڑائیا۔ نرگن دھار سچکھنڈ دوار کھولو

کوڑی، بنا کندی کھڑکی پردہ دیو اٹھائیا۔ ست سچ دھرم کرو جیکاری، ڈھولا سوہلا گیت سنگیت نام کلمہ اک جنائیا۔ کس بدھ میری
 انت پیج جائے سواری، سر سرہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔
 اوتار پیغمبر گر سارے رہے اکھ، بن رسنا جہوا گیت سنائیا۔ دھرنی جوں بھاوے توں لئے راکھ، پرہہ داتا بے پرواہیا۔ تینوں درشن
 دیوے ساکھیات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ توں بنا نیناں نین مُدھاری لینا جھاک، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ جس ساڈا پورا کرنا قول اقرار
 اتفاق، اتفاقہ اپنی کھیل کھلائییا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہو کے آپ، آپ اپنا حکم ورتائیا۔
 ترے گن اتینا تھانڈا سینتا تیرا بھجئے جگت والا تاپ، ترسنا کوڑ دئے گوائیا۔ تیری سہنجنی ہووے رات، بھڑی زین مل کے وجے ودھائیا۔
 جس جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دنی اکو گھر وکھائیا۔ تیرا اتم پرما تم پاربرہم برہم سب نے اکو گاؤنی گاتھ، ایش جیو جگدیش اکو
 رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں سدا سہیلا وسے ساتھ، سنگی بہ رنگی اپنی کار بھگتائیا۔ لہنا دینا پورا کرے مستک ماتھ، بدھنا لکھی ریکھ
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہان کرے راج، لکھ چوراسی اپنے حکم چلائییا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دھرنی جاویں جاگ،
 جاگرت جوت بن ورن گوت ویکھنی چائیں چائیا۔ تیرے اُتے کوڑ ککر م بجاوے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ تیرا متھن ہووے وڈ وڈ
 بھاگ، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت جگا چراغ، چراگاہاں کرے رُسنائیا۔ ہرجن ہنس بنا کے کاگ، سوہنگ مانک موتی
 چوگ چُکائیا۔ جس تیری رچنا رچی آد، انت ویکھے تھاوں تھائیا۔ اوہ مالک برہم برہما، برہمانڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا بھگتی دھار
 ہووے سماج، بھگت بھگون روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی
 نہ پا پیار والا رولا، کوک کوک سنائیا۔ تیرا وعدہ پورا کرے اقرار قولا، جو گول نابھی سب دے امرت رہیا بھرائیا۔ پیس پیسا ہر
 جگدیشا تیرا بہار کرے ہولا، جس دا احوال عیسیٰ موسیٰ گئے درڑائیا۔ اوہ مہربان محبوب حضرتان دا مؤلا، مؤلے ہر گھٹ تھائیا۔
 توں اُس دی چرن کول خوشیاں وچ سوں لا، دین دنی درد نہ کوئے رکھائیا۔ جس ہنکاری بُرج ڈھابنا، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک ملائییا۔
 کلجگ وچ ست دھرم لگاؤنا، سچ سچ نال وڈیائیا۔ سب نے اُس دے قدماں سیس نواؤنا، چرن کول اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، جس دا شبدا انادی دُھن آتمک راگ گاؤنا، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے چٹرائیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت نو پند بن عالی گنگا نگر ملکیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں شکر وچ کراں شکرانہ، شکر یہ کہہ کے پرہہ نوں سیس نوائیا۔ جو میرا مالک سری بھگوانا، پاربرہم پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جس دا نرگن نور جوت مہانا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ جو لیکھا جانے زمیں اسمانا، زمیں زماں پھول پھولایا۔ سو صاحب نرگن نرور جوتی دھار پھر کے جامہ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نوں جھکدے سینا راما، رادھا کرشن کرشن دھیائیا۔ جو پیغمبران دُھر اماما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس دا منتر ستناما، ست ست وچ سہائیا۔ جس دا فتح ڈنک دمامہ، دو جہان کرے رُشنائیا۔ سو دیونہارا دانا، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ دھرنی کہے میں شکر وچ اوس نوں کراں پرناما، ڈنداوت بندنا سجدے وچ سیس نوائیا۔ جس نوں دے نہ کھئے بیگانہ، لکھ چوراسی اپنا روپ درسائیا۔ سو صاحب ستگر اتم کرے کھیل مہانا، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں تیرا شکر گزاراں، گجری دے چند سیس جھکائیا۔ تیرا نور ظہور ویکھاں ظاہرا، ظاہر ظہور سوبھا پائیا۔ میرے اُتے اپنا لال گوبند بھیج دے دوبارہ، دوسری اپنی کل ورتائیا۔ جس دا نام شبدا اکو ہووے نگارہ، جگت جہان کرے شنوائیا۔ لہنا دینا صدی چودھویں اتم پورا کرے نال محمد چار یارا، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر کرے پیارا، پیا پریم تیرا بھوؤ کھلائییا۔ جس دا فتح ڈنکا اک جیکارا، سو فاتحہ پڑھے انت لوکائیا۔ میں اوس دے چرناں اتوں اپنا آپ وارا، گھولی گھول گھلائییا۔ جس نشان میٹنا چند ستارا، چند چاندنا اکو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میں شکر کراں پرہوؤ پرہہ تیرا، توں ہی توں ہی راگ الائییا۔ توں کلجگ انت دکھ نواریں میرا، دکھ نوارن تیری اک سرنائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ دے دے گیترا، جگت لٹھ

دے گرائیا۔ کوڑی کِریا مٹا دے جھیڑا، جھگڑا دسے نہ خلق خُدائیا۔ اُتر پُورب پچھم دکھن رہے نہ کھئے اندھیرا، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی آتم تیرا چیرا، پر ماتم ستگر شبد نال ملائیا۔ مہربانا سری بھگوانا دھرنی کہے میرے اُتے کر دے مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جوٹھا جھوٹھا ڈھاہ دے ڈیرہ، ست سچ دھرم دھرم نال اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں شکرانے وچ ٹیکان متھا، مستک دھوڑی خاک پر بھو رمائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کردے یتھارتھ یتھا، یدی یدپ اپنی دیا کمائیا۔ تُوں صاحب سوامی نوجوان مرد مردان سرب کلا سمرتھا، دیونہار داتار نرنکار اک اکھوائیا۔ میں تیرے چرن کولان نانی ہو کے ڈھٹھاں، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیا۔ میرے اُتے سماں بدل دے وچ سال اٹھاں، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ دے بدلائیا۔ اوہ تک گویند دا ڈھیٹا جاندا ٹپا، ٹاپوآن توں پرے اکھ اُٹھائیا۔ محمد دا تیرے نال وعدہ قول اقرار پکا، صدی چوڈھویں نال ملائیا۔ دھرنی کہے میں شکرئیے وچ تیرے آگے جوڑدی ہتھا، پن ہتھاں ہتھ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرا شکر کراں وچ جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا کگ، کاک ہنس اڈائیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ چُکائیا۔ ترے گن اگن بُجھا دے آگ، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ امرت جام پیا دے دُھر دی مدھ، مدُھر دُھن شبد سُنائیا۔ بنا کعبیاں کرا دے حج، حُجرہ حق حق وکھائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک سوامی تیرا میں شکر گزاراں آج، آج دی گھڑی سُلکھنی نال ملائیا۔ مینوں پاپاں لیا دب، بھار سکے نہ کھئے ونڈائیا۔ پرگٹ ہو کے جھب، جھپٹ اپنی دے وکھائیا۔ تُوں میرا نور الابی رب، یامبین تیری شنوائیا۔ میں شکرئیے وچ شکر گزاراں ہب، ہم ساجن راہ تکائیا۔ تیرا نور نورانہ تگاں ہبہ، ہر گھٹ رمیا تُوں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل تگاں سُرے سربگ، الپک جیو دینے ترائیا۔

* ۴ ساون شہنشاہی سمت نو پنڈ رتے وال گنگا نگر جاگیر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے اُتے رچنا رچی بہہ بھانتی، پرم پُرکھ پرما تم اپنی کھیل کھلائیآ۔ ترے گن مایا پنج تت جوڑ جڑایا کھلا پاتی، تن وجود حق محبوب اپنا رنگ رنگائیآ۔ وشن برہما شو دھار پرگٹا بنائے ساتھی، سکلا سنگ رکھائیآ۔ نرگن سرگن سرگن نرگن چال چلا کے پُرکھ سمراتھی، ہر اپنی دھار سمجھائیآ۔ نام سندیسہ دے کے کھلا پاتی، پت پرمیشور کیتی پڑھائیآ۔ ونڈ ونڈا کے دوس راتی، گھڑی پل سوہا پائیآ۔ کھیلے کھیل آپ ابناشی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لہنا دینا جانے منڈل راسی، پُریاں لوآں ویکھ وکھائیآ۔ شاہو بھوپ ویس وٹائے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول دیا کھائیآ۔ جس دا لہنا دینا بودھ آگادھی، بڈھی توں پرے آپ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر وڈ وڈیائیآ۔ رچنا رچ پُرکھ آکال، کرنی کرتے دیا کھائیآ۔ مہربان ہو کے دین دیاں، دیاندھ اپنا رنگ رنگائیآ۔ سچ دوار سہا کے دھرمسال، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیآ۔ ستگر شبد بنا دلال، وچولا دو جہان رکھائیآ۔ سیوا لا کے کال مہاکال، رائے دھرم چترگپت نال کڑمائیآ۔ لاڑی مؤت وچا کے اپنا تال، تال تلواڑا دتا وچائیآ۔ کھیلے کھیل سدا کمال، کامل مُرشد ڈھردرگاہیا۔ لکھ چوراسی رہیا سرت سنبھال، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیآ۔ جگ چوکڑی پھل لگاوے مانس ڈال، تتو تت کھوج کھوجائیآ۔ لیکھا جانے ترے گن مایا کوڑ جنجال، جاگرت جوت نال وڈیائیآ۔ شبد ناد دھن وچے سچی دھرمسال، کایا کعبہ سوہا پائیآ۔ جلوہ گر نور جلال، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی جگ چوکڑی سب دا حل کرے سوال، جواب اکو اک درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بیہو آپ کھلائیآ۔ رچنا رچی صاحب سوامی، ہر کرتے اپنی دیا کھائیآ۔ سب دا بن کے انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاوں تھائیآ۔ نام ندھانا سری بھگوانا بودھ آگادھا جانا کے بانی، بان انیالا تیر چلائیآ۔ آتم پرما تم میل میل کے بانی، سرت شبد نال کڑمائیآ۔ لیکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُنہج سیتج پردہ آپ اُٹھائیآ۔ جس لیکھے لائی ستجگ تریتا دواپرلوک مات ترل جوانی، جواں مرد ہو کے کھیل کھلائیآ۔ سو لیکھا جانے کلجگ انت سری بھگونت کوڑ نشانی، نشان تارا چند پردہ دئے چکائیآ۔ دین دنی ویکھے صدق ایمانی، عملاں توں رہت تگے خلق خدائیآ۔ نو ست ویکھے بے

ایمانی، اُتر پُورب پچھم دکھن پردہ آپ اُٹھائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا ویکھے مار دھیانی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ کون سنت سہیلا گرو گُر چیلا مُرید مُرشد پاوے پد زبانی، گھر ساچے بہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ رچنا کر کھیل اکھیل، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلا آتم پر ماتم لئے میل، ملنی سُر ت شبدا کرائیا۔ مٹکھ جیواں گھلے دھرم رائے دی جیل، چوراسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ کلجگ اتم وقت سہنجنا چاروں کُنٹ شرع شریعت چاڑھے تیل، سگن جوت مگن نال ملائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ویکھے سگل سہیل، مِت پیارے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر سوامی ہوئے سہائیا۔ رچنا رچی آپ پرہ جگت، جگ جیون دا تے دتی مان وڈیائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے وقت، کلجگ اتم پردہ لاپیا۔ لیکھا جانے بوند رکت، مائس مانو مائکھ بھیو رہے نہ رائیا۔ آتم دھار تگے شکت، شخصیت کھوج کھوجائیا۔ ہرجن پیارے ویکھے بھگت، بھگون دیا کھائیا۔ لہنا دینا جانے دھرنی دھرت، دھول دھیان رکھائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، مدد کرے بے پرواہیا۔ نو ست نو دوارے ہوئے تشدد، سائنتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نو ست ویکھ وکھائیا۔ رچنا رچی پرہو نو کھنڈ، کھنڈے کھڑگ نال چلائیا۔ نرگن سرگن کر کے ونڈ، حصے دین دُنی درڑائیا۔ لیکھا جانے وچ ور بھنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ شاہو بھوپ بن سورا سرینگ، ہر کرتا حکم سنائیا۔ کلجگ کوڑ ویکھ کے رنگ، کوڑی کِرپا کرے صفائیا۔ چاروں کُنٹ وجے مردنگ، مرد مردانہ آپ سنائیا۔ سمت شہنشاہی دس شرع دا شروع ہووے گا جنگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پچیا رہے نہ بھارت کھنڈ، بہاردواج رکھی گیا درڑائیا۔ اتری نے بول کے کہا سی نینگ، کلجگ اتم کوڑ کوڑ گر لائیا۔ جس ویلے نشان مٹنا تارا چند، چار یاری نال دہائیا۔ سیج سہنجنی رہے نہ کھئے پلنگ، عیسیٰ اسم اک گیا سمجھائیا۔ موسیٰ منہ دے بہار ڈگ کے منگی منگ، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ وید ویاس کہا جس ویلے جگت دی دھار سماں گیا لنگھ، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے اندھیرا اندھ، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ اُس ویلے دُھر دا رام دُھر دا کابن سب نوں دیوے ڈن، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں نام ندھانا سری بھگوانا انتر آتم دیوے ونڈ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کِرپا میٹے بہرم پکھنڈ، بھانڈا بہرم

بھو بھٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھند، پاربرہم برہم میل لائے ملائیا۔ جس صاحب سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی رچنا رچی اوہ اپنا کھیل کرے نِسنگ، نِسچت اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ رچنا رچ کرے کھیل کرتار، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ جس ستجگ تريتا دواپرکیتا پار، سو کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو دیوت سر جھولی آپ بھرائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سن پکار، پرم پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور نراکار ہو اجیار، چاروں گنٹ نور جوت کرے رُشنائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر پاوے سار، ایشٹی اکو روپ سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کرم کانڈ دی دے نوار، نون سو اکھر اک سمجھائیا۔ بھارت کھنڈ وچ ہو کے ظاہر، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دے پلائیا۔ جس نوں دُور ڈراڈا بندو مسلم سکھ عیسائی سارے کرن سلام، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سو رچنا رچ کے کھیلے کھیل کھیلنہار، خالق خلق مخلوق اپنا کھیل کھلائیا۔ جس نوں سارے کھندے پروردگار، سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ جو رام راما نور اجیار، کابن کابنا کابن گھنٹیا سٹیا وڈ وڈیائیا۔ جس دا صفتاں والا اظہار لیکھا لکھن تون باہر، اوہ کھیل کرے اپر اپار، جس رچنا رچی جگت سنسار، رچ رچ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا آد انت نہ پاراوار، پت پرمیشور پروردگار پاربرہم پرم پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت نو ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر مہا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا پُرکھ اکال واسطہ، واستو وشو دے مالک دیاں جنائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے آہستہ آہستہ، اصل دے اصل روپ درڑائیا۔ کلجگ وقت شہنجن دس دے ناس دا، ناستک تک خلق خدائیا۔ بھيو چکا دے پرتھمی آکاش دا، پاتال پاتال پردہ لاپیا۔ جلوہ جنا دے اپنی منڈل راس دا، بن گوپی کابن کھیل کھلائیا۔ رنگ رنگا دے پوتر پاک دا، پت پت پتیت دے وڈیائیا۔ میرا روپ ماٹی خاک دا، خالص صاحب دیاں سنائیا۔ نانا تک لے آتم پرماتم ساک دا، سجن سین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی جگت اندھیرا

جھاکدا، ستّ دپ نِن اُٹھائیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے کی کھیل تیرا اباںش دا، کی اباںشی کھیل کھلائیا۔ مینوں بھروسا نہیں اپنے سواس دا، ساہ ساہ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے اُتے لیکھا پورا کر دے اوتار پیغمبر گرواں بھوکھت واک دا، واقع ویکھنا چائیں چائیا۔ پردہ کھول دے اپنے اگمی تاک دا، طاقتور لے انگڑائیا۔ کنڈھا تک لے انت آخیری گھاٹ دا، پتن ویکھ لے دُھر دے ماہیا۔ جھگڑا پیا ذات پات دا، دین مذہب کرے لڑائیا۔ بھروسہ رہیا نہ تیرے اُتے کیسے وشواس دا، وشیاں بھری لوکائیا۔ کوٹاں وچوں روپ کیسے ور لے بھگت گرمکھ داس دا، جو داسی ہو کے سیو کھائیا۔ جگت ونجارا بنیا کوڑی کر یا ہاٹ دا، ستّ ہتھ کیسے نہ آئی۔ نور نظر نہ آوے تیرے جوت للاٹ دا، چاندنا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تُوں سہیلا اک اکیلا انا تھاں انا تھ دا، دین دیال دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے آگے کراں عرضوئی، عرض بینتی اک جنائیا۔ مینوں کلمیاں والی دروہی، طوبی طوبی کر سنائیا۔ چار کُنٹ ملے کوئی نہ ڈھوئی، سہارا کنارہ نہ کھئے درسائیا۔ میری پت گئی کھوہی، پت پریشور میرا لہنا دینا پورا کرنا تھاؤں تھائیا۔ نیتر نیناں نیر ویا کے روئی، ہنجهواں ہار بنائیا۔ دین دُنی پرہ سرت اُٹھا دے سوئی، شبد ہلونا اک رکھائیا۔ امرت آتم نچہر جہرنے ہر گھٹ اندر چوئیں، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستّ سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں جگت ویراگن کھلڑے کیس، بیراگن ہو کے کوڑ سنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے نر نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ تُوں سدا رہے ہمیش، آد جگادی تیری وڈیائیا۔ میں تیرے در تے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو سندیسہ دتا شبدی دھار دس دسمیش، دہ دشا دیاں سنائیا۔ میرا دین دبالا پُرکھ اکالا پروردگار سانجھا یار پرگٹ ہووے کلجگ اتم سمبل دیس، سمبل اپنا نور جوت کرے رُسنائیا۔ جس دا کاتب لکھ سکے کھئے نہ لیکھ، قلم چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جن بھگتاں اوہ نظری آئے نیتن نیت، نیج نین کرے رُسنائیا۔ دھرنی کہے مینوں پرہو پردے نال دس دے اپنا بھیت، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ میں بن نیناں نرگن دھار تینوں لواں ویکھ، جگت لوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا مُلا شیخ، مسائکاں پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں منگنہاری در، در دیا درد لے ونڈائیا۔ تُوں مالک نرائن نر، ہری ہر

تیری سرنائیا۔ میرا بھو چُکا دے ڈر، بھے رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری سرنی گئی پر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دے پڑھائیا۔ کی کرتے کرنی دینی کر، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو کھول دے بھو اولا، تُدھ بن اور نہ کھئے جنائیا۔ میں گل وچ پا کے پلا، پلکان دے پچھے ویکھ وکھائیا۔ میرے نور الاهی اللہ، عالمین تیری سرنائیا۔ سچ دس دے میرے وسے کیہڑے محلہ، کون کوٹے ڈیرہ لائیا۔ میں کتھے ڈھونڈاں تینوں جلا تھلا، مہیئل دھیان لگائیا۔ کس وسیرا ہووے تیرا محلا، کون بنک ملے وڈیائیا۔ کیہڑا نہچل دھام ہووے اٹلا، اٹل پدوی دے درڑائیا۔ جتھے وسیں تون اک اکللا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی دھار جوت ہووے رلا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا کھول دے پردہ، پردہ نشین بھو دے چُکائیا۔ جگت جہان ویکھ لے سڑدا، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ من ہنکار ویکھ گڑھ دا، کنچن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ لیکھا جان لے سیس دھڑ دا، دھڑے بازی دین مذہب ونڈ وندائیا۔ کی حساب ہونا تیرا چیتن چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن کی اپنا حکم ورتائیا۔ کی کھیل ہونا میرے دھرنی والے گھر دا، چاروں کُنٹ کی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے میں رو رواں وین، ویندی دھار وہائیا۔ میرے سوامی ساک سین، سجن تیری وڈیائیا۔ مینوں دوس زین نہ آوے چین، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ تیرا روپ دسے نہ عین دا عین، ست سروپ نہ کھئے سہائیا۔ تیری دھار دین دنی ہوئی طرفین، ساک سین نہ کھئے بنائیا۔ ناتا تٹا بھائی بھین، چاروں کُنٹ کوڑ ہلکائیا۔ تون مہربانا میرا دے دے دین، دیونہار تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بدلایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سن اگنی بات، ستگر شبد درڑائیا۔ دیواں اگنی دات، نام اٹل ورتائیا۔ میٹان اندھیری رات، ستگر شبد چند چمکائیا۔ کھیل کران لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں وڈیائیا۔ آتم پر ماتم جوڑاں نات، پاربرہم برہم میلا میلان سہج سُبھائیا۔ کھیل کران اک اکانت، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات، دین دنی نہ ونڈ وندائیا۔ جھگڑا مکا کے پرتھی آکاش، گگن گگنتران ہوواں سہائیا۔ کوچھئے کھلیئے نانیئے تیری پوری کران آس، آسا ترسنا

خواہش تمنا تیری اپنے وچ ملائیا۔ سمبل نواسی پُرکھ ابناشی نرگن جوت کراں پرکاش، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ ست دھرم دی سچکھنڈ نواسی نال مل کے پائے راس، آتم پرما تم گوپی کابن کابن روپ ناچ نچائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سمرتھ کرے پڑھائیا۔ ہیوئے سہائی اناتھان ناتھ، جگدیشر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرے مستک دھوڑی لائے ماتھ، سچ دی خاک رمائیا۔ تُوں نیتر کھول کے ویکھ آنکھ، کی اکھیاں توں پرے اپنا کھیل کھلایا۔ جُوں بھاوے تُوں لوے راکھ، رکھنہار وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کرے ناس، ستجگ ست سچ دھرم لائے اُچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد تیرا ہیوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرم کھاواں گا۔ دین دیال ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ ستگر شبد نال اٹھاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرواں بھیو چکاواں گا۔ وشن برہما شو نال رلاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوے آکاش پاتال پار کراواں گا۔ چار جگ دا شبدی دھار جو دتا منتر، منتو سب دا ویکھ وکھاواں گا۔ سرشٹی دی درشٹی انتر ویکھاں نرنتر، مالک ہو کے کھوج کھجاواں گا۔ دھرم دی دھار تیری سچ بناواں بنتر، گھڑن بھتہار آپ اکھاواں گا۔ تیرے اُتے کلجگ کوڑ دی رہن نہ دیواں بسنتر، امرت میگھ نام برسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلایگا۔ پرہہ ساچی دیا کھائگا۔ کایا ماٹی کاجی ویکھ وکھائگا۔ من منسا جو رہی ناچی، پردے اولے سرب اٹھائگا۔ سُن سُنہڑا ستگر شبد دی لے لے پاتی، پترکا اکو نام جنائگا۔ جس تیرے اُتے میٹنی اندھیری راتی، رُٹری اپنے نال مہکائگا۔ اتم پُچھے تیری واتی، وارث ہو کے ویکھ وکھائگا۔ تُوں سوادھان رہنا اُتے لوک ماتی، شبد سندیسے وچ سنائگا۔ گھر تیرے ٹھاکر سوامی آوے ابناشی، سمبل اپنا ڈیرہ لائگا۔ تُوں خوشیاں نال نرگن نرور نور تاکی، جو بن نینان نظری آئیگا۔ جس تُوں سب نے متنا کھلاپاتی، پت پریشور پھیرا پائگا۔ سب دا لہنا دینا دیوے باقی، باقاعدہ اپنی کار بھگتائگا۔ شبد گھوڑے آسو چڑھے راکھی، دو جہاناں ویکھ وکھائگا۔ تیرے اُتوں کلجگ میٹے اندھیری راتی، ستجگ سچ چند چمکائگا۔ اوہ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھاتی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا رنگ وکھائگا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میت، صاحب تیری وڈیائیا۔ میرے اُتوں کوڑ دی بدل دے ریت، ریتوان تیری سرنائیا۔ دین دُنیا ویکھ لے نیت، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ صدی چوڈھویں

رہی بیت، بیسویں اپنا انک سمجھائیا۔ تُوں مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ تیرا لیکھا ہست کیت، اوچاں نیچاں میل
 ملائیا۔ میرے اُتے جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، مٹھاں کرے نہ کھئے لڑائیا۔ تُوں ہر گھٹ وس جا چیت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔
 میرے سوامی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دینی وڈیائیا۔ میری برسوں وچھوڑے وچ نکلے چیک، کوک کوک سُنائیا۔ مینوں ستجگ
 تریتا دواپر بیتیا کلجگ رکھی اڈیک، دو جہان سری بھگوان تیرا راہ تکائیا۔ کون ویلا میرا مالک میرے اُتوں میٹے اندھیرا تاریک، نور نورانہ
 چند چمکائیا۔ گھر آ جا میرے ٹھاگر لاشریک، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، تحفے نام کلمے دے گھر گھر دے پہنچائیا۔
 کلجگ کوڑی کیریا میٹ دے لیک، ست دھرم دا نشان نشانے والے دے جھلائیا۔ انت اخیر بے نظیر میری ستگر شبد کرے تصدیق،
 شہادت کلمے والی بھگتائیا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمید، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ جس دے پیار وچ ستکار وچ اوتار پیغمبر گرو بھوئے
 شہید، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی
 دھرت دھرم دھار میں آواں گا۔ نوری نور جوت چمکواں گا۔ جوتی جاتا ڈگمگواں گا۔ پُرکھ بدھاتا اک اکھواواں گا۔ اندھیری راتا میٹ
 مٹاواں گا۔ ساچی داتا جھولی پاواں گا۔ اتم پرما تم ناتا اک جناواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا گاتھا، سب تُوں آپ سمجھاواں گا۔ نرگن دھار بن
 پُرکھ سمراتھا، سرب کلا اکھواواں گا۔ لیکھا لا کے تیری دھوڑ مستک ماتھا، ٹکے ست سچ رماواں گا۔ تیری پوری کران آسا، ترسنا اپنے
 وچ چھپاواں گا۔ تُوں کروٹ وچ بدل لے اپنا پاسا، پارہم ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ تُوں خوشیاں وچ کریں ہاسا، ہستی تینوں اک
 وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن
 نور جوت دے بھرواسا، بھانڈا بہرم بھو بھٹاواں گا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت نو ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر تارا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے میں آگیا پُرانا پنڈا، جگت ودیا توں باہر نراکھڑ میری پڑھائیا۔ نرگن نرگن دھار پھرنا میرا جگ چوکڑی دھندا، چار کُٹ دوس رین اپنا پنڈھ مُکائیا۔ صدی چوڈھویں میرا روپ ویکھ سکے کوئی نہ بندہ، بندگی والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نو ست پھراں وچ وربھنڈا، بھنڈی تگاں تھاوں تھائیا۔ اوہ زمیں اسماناں توں باہر پربھو دا کھنڈا، جس نوں لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ شبد دی دھار تک لے ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رسیا بدلایا۔ جو لیکھا جانے جیرج انڈا، اُتہج سیج پھول پھولایا۔ میں تینوں سندیسہ دیواں اک اکما چنگا، چنگی طرح سُنائیا۔ میں پھر کے آیا جمنا سُستی گوداوری گنگا، بھجیا واہو داہیا۔ میں نو ست کھوجدا رسیا کتھوں ملے اندا، اند اند وچوں کون پرگٹایا۔ میں جگت جگیا سواں دھار لنگھا، قدم قدم نال بدلایا۔ میں سیج سہنجی سادھاں سنتاں دی ویکھی آتم پلنگا، پن نیناں نین اُٹھایا۔ میں نوں دواریاں توں باہر نچیا بن ملنگا، ڈورُ جگت والا وجایا۔ میں نگاہ ماری نشان تکیا تارا چندا، سوریہ اپنی کھیل کھلایا۔ جا دھرنیے تیرے اُتے سرشٹی دی درشٹی دیکھی سب دا حال دسے مندا، مندبھاگن ہوئی لوکایا۔ تن وجود ماٹی خاک انتر زرتہ ہوئے کھئے نہ ٹھنڈا، اگنی تت تت تپایا۔ بھيو کھلے نہ کیسے برہم ہنگا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اپنے ہتھ رکھایا۔ نارد کہے دھرنیے میں آیا پھردا پھردا، چکرورتی ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ کھیل تکدا رسیا نرویر نر دا، کی نر نرکار اپنا حکم ورتایا۔ جو سندیسہ سُن دا رسیا چر دا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبر گرو گئے درڑایا۔ پوتر تکیا نہیں کیسے دا ہردا، ہردے ہر کھئے نہ پائیا۔ درشن پائے نہ کوئی نوری پر دا، پیا پریم کنت نہ کھئے ہنڈھایا۔ اوہ تک لے تیرے اُتے اتم الٹا گیتا گِردا، کلجگ اپنی لٹھ بھوایا۔ نو کھنڈ پرتھی جھپڑا چھڑدا، جھکڑا سکے نہ کھئے مُکایا۔ لیکھا تک لے گورور گِردھار گِردا، کی گہر گمبھیر بے نظیر اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیے میں دھر توں بھجیا آیا، بھجن بندگی تگاں خلق خدایا۔ چاروں کُٹ ترے گن مایا، ممتا موہ جگت ہلکایا۔ شبد ناد دھن انتر راگ کیسے نہ گایا، رسنا جہوا سارے ڈھولے گایا۔ گہر دیپک جوت نہ کھئے کرے رُشنا یا، پن تیل باقی نہ

کھتے ڈگمگائیا۔ میں دیناں مذہباں اندر وڑ وڑ اپنا دھیان لگایا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اپناشی پروردگار
 سانجھا یار آتم سیجا سہنجی مینوں نظر کیسے نہ آیا، بیٹھا ڈیرہ اکم لگائیا۔ میں کوک کوک تینوں رہیا سُنایا، کھلیے اپنا نین لے تکائیا۔
 کیوں پھر تیرے اُتے اندھیرا چھایا، چھپر چھٹاں نہ کھتے چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیے اپنی کر لے سوجھی، سمجھ سمجھ نال بدلائیا۔ اٹھ ویکھ لے میری دو جہاناں وچ بلدی بودی، نرگن
 دھار نظری آئیا۔ ایہہ کھیل تیری گھروگی، لکھ چوراسی گھرانے والیے تینوں دیاں سُنائیا۔ تیری سرشٹی تیرے اُتے ہوے دی ہو گئی
 روگی، ہنگتا گڑھ نہ کھتے ٹڑائیا۔ جگت وکار دی ہو گئی بھوگی، بہسڑ روپ نہ کھتے بنائیا۔ ڈرمت میل دھو سکے کھتے نہ دھوبی، ستگر
 شبد نہ ہوئے سہائیا۔ تُوں ہو گئی کھلی کوچھی، تیری چلے نہ کھتے چڑائیا۔ ست دا رہیا کھتے نہ جوگی، جُکیشر روپ نہ کھتے درسائیا۔ بُن
 سوچاں کر لے اُنکل رکھ کے اُپر ٹھوڈی، تینوں ٹھوکران مارے خلق خدائیا۔ واسطہ پا لے پرہو دے آکے ڈگ پو بہار گوڈیں، گڈ گاڈ کہہ
 کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنی کار بھگتائیا۔ نارد کہے میں بھجا
 تھیا لنگھ کے آیا لوآں پُریاں، پرم پُرکھ تُوں سیس نوائیا۔ خبراں سُنیاں پرا پستی مدھم بیکھری تون پرے تریا، کی ترت حکم ملے
 دُھردرگابیا۔ نو کھنڈ پرتھی میں جدھر گیا مینوں شرع دیاں وجیاں چھریاں، شریعت بندھ نہ کھتے ٹڑائیا۔ کلجگ رُوحاں دسیاں نگرپاں،
 ستگر شبد نہ کھتے پرگتائیا۔ شوہ دریائے جاندیاں رڑھیاں، بیڑا کندھ نہ کھتے اٹھائیا۔ رنڈیاں ہوئیاں آتما پرماٹما بنا کڑیاں، کنت سہاگ انگ نہ
 کھتے لگائیا۔ میں تھوڑیاں جہاں بھگتاں دیاں آتما ویکھیاں پرماٹما نال جڑیاں، جو جڑ جڑا کے اکو رنگ سہائیا۔ اوہناں دیاں کتھا کہانیاں
 سُنیاں، جنہاں تُوں ملیا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک مہر نظر اٹھائیا۔
 دھرنی کہے نارد بیبا، سچ دیاں سُنائیا۔ کی تُوں تکیا کھیل عجیبا، کی پرہو دتا سمجھائیا۔ نارد کہے دھرنیے تُوں نیتر کھول کے ویکھ اپنا دیدہ،
 دیدہ دانستہ دھیان لگائیا۔ جو مالک خالق لہنا دینا پورا کرے غریباں، عُربت کوڑی ویکھ وکھائیا۔ اُس نے تیرے کولوں اوتار پیغمبر گروآں
 دے نام کلمیاں دیاں منگنیاں رسیداں، لیکھا چار جگ دا ویکھ وکھائیا۔ جس دا ستگر شبد کر کے گیا تاکیدا، تائید وچ درڑائیا۔ اُس

دے اُتے رکھ اُمیدا، جو آوے دُھر دا ماہیا۔ جس تیرا بھیو کھولنا پیچیدہ، پوشیدہ پردہ دئے اُٹھائیا۔ تُوں غفلت وچوں کھولنی نیندا، اَلَس
 نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنئے نگاہ مار
 لے تک لے اپنا ابا، ایکنکار اِکو نظری آئیا۔ جس تیرا دُرمت میل دا دھونا دھبّا، دُھر نام نال کرے صفائیا۔ صفحہ ملیجھاں میٹنی سبھا،
 ہرجن ساچے لئے پرگٹائیا۔ نام خُماری دیوے مدھا، مدھر دُھن اِک سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دیوے سدا، سدے گھر گھر آپ جنائیا۔ آتم
 پرما تم چکھاوے مزہ، مذاق کوڑا دئے گوائیا۔ سرشٹی دِرشٹی چلاوے اپنی رضا، رازق رِزق رحیم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پر مینوں ایوں
 دِسدا سب دے سر تے کوکدی قضا، کلجگ قزاق روپ بنیا قصائیا۔ جس نے پوتر رہن دتی نہیں کوئی جگہ، چاروں گنٹ کوڑ ہلکائیا۔
 سب دی ہنس بُدھی بنائی کگا، کاک وانگ کُرائیا۔ تن وجوڈاں لا کے آگا، تتوت دتا تپائیا۔ ست دھرم دی پار کر کے حدا، کوڑ نشانہ
 رہیا جھلایا۔ جس دا اِکو ڈورُو ڈنکا وچّا، چار گنٹ کیتی شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 دُھر لیکھا لیکھے وچوں دئے بدلایا۔ نارد کہے میں سُنیاں ہور اگمی خبراں، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں جنائیا۔ جو آئیاں اُنوں اَمبراں،
 پون پانی سنگ نہ کھئے ملائیا۔ جس دیاں آوازاں دُھناں مدھراں، مدھر دُھن وچ سُنائیا۔ اوہ تیریاں پوریاں کرے سدھراں، صاحب
 سوامی دُھردرگاہیا۔ اوہ لیکھا جانے جنگل پہاڑ جوہاں کندھراں، ٹلے پربت سُمند ساگراں پھول پھولایا۔ جس لیکھا پورا کرنا مسجد
 شِودولے مٹھ مندران، تن وجوڈاں کرے صفائیا۔ تیرے گرہ اِک کرائے چارمنگلا، منگلاچار اِک سُنائیا۔ شرع دے توڑ کے سنگلا، آتم
 پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ اِکو دھام بہائے شاہ کنگال کنگلا، راج راجان رہن کھئے نہ پائیا۔ نیتر لوچن بین رہے کھئے نہ اندھلا، اندھ
 اگیان دئے مٹائیا۔ تن سہا کے پنج تت دا بنگلا، پنچم شبد کرے شنوائیا۔ اُس سوامی انترجامی کولوں نمانی درویشن ہو کے منگ لا،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، سچ دوار ایکنکار آتم دھار اپنا اند لا، اند اند اند وچوں پرگٹائیا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت نو ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر رتن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے سچ پیار ہووے بُک، بکل کایا مندر اندر اک گھلائیآ۔ جتھے پردہ او بلا رہے نہ لک، بھیو ابھید دئے جنائیآ۔
 دوہاں دی سانجھی ہووے ٹک، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ آتم پر ماتم منزل جائے نہ رُک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ کوڑ پنچ وکارا جاوے
 مُک، امرت میگھ سِنچ ہرا اور نہ کھئے کرائیآ۔ سچ پیار اک دوجے ٹوں جاوے جھک، نو نو رنگ رنگائیآ۔ حق نشانہ کیسے نہ جاوے اک،
 تیر انیالا نام چلائیآ۔ ساچا وقت شہنجا آوے ڈھک، گھڑی پل نہ کھئے درسائیآ۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے نہ دُکھ، کوڑ نام نہ کھئے ستائیآ۔
 اُجل دھرنی دھول اُتے ہووے مُکھ، رسنا جہوا بئی دند اکو نام صفت صلاحیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ستگر پُرکھ اکالا شہنجنی کرے رُت،
 رُتری اپنے نال مہکائیآ۔ پرکاش کرے کایا ماٹی پنچ تت بُت، بُتخانیں کرے صفائیآ۔ پرم پُرکھ ایکا دھار بنائے ساچے سُت، سوئی سُر ت شبد
 جگائیآ۔ دیوے وڈیائی اکم اتہاہ اُچ، اُچ اکم اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر
 میلا لئے ملائیآ۔ سچ پیار وچ بُک ہرجن ہونا، ہر ہردے وچ وسائیآ۔ غفلت یند وچ کدے نہ سؤنا، سُر تی شبد وچ ملائیآ۔ جگت نیتر
 نیر نہ رونا، چنتا غم نہ کھئے وڈیائیآ۔ نام ڈھولا گیت اکو گاؤنا، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ نچہر امرت دھار رس چونا، بوند سواتی
 نا بھی گول ٹپکائیآ۔ ناد انادی دُھن آتمک راگ گاؤنا، بنا تال تلوارے وچے ودھائیآ۔ کایا مندر اندر دیپک اک جگاؤنا، بنا تیل باقی ہوئے
 رُشنائیآ۔ جگت واشنا پندھ مُکاؤنا، ناتا ٹئے کوڑ لوکائیآ۔ مایا ممتا موہ مٹاؤنا، ہوئے ہنگتا گڑھ مٹائیآ۔ ساچی منزل قدم اٹھاؤنا، بھجنا واہو
 داہیا۔ بجر کپاٹی گنڈا لاہنا، ایڑا پنکل سُکھمن ساچے رنگ سہائیآ۔ آگا پچھا ایکا نظری آؤنا، سوہرے پیئے آس نہ کھئے دھرائیآ۔ ستگر
 شبد ساچا سنگی اک بناؤنا، سکلا سنگ رکھائیآ۔ کنت بھگونت اک پرناؤنا، دوجی سیج نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ آتما پر ماتما دے نال اپنا اکو وار
 بُک کراؤنا، دوجی وار بُکنگ دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمائیآ۔ جو بُک ہو گئے وچ جگت، دین دُنی اپنا آپ مٹائیآ۔ اوہناں دی لیکھے لگے بوند رکت، بڈ ماس ناڑی سوہا پائیآ کِریا کرے پُرکھ
 اکال فقط، فقرہ اکو اک سمجھائیآ۔ جگت شہنجا ہووے وقت، گھڑی پل ملے وڈیائیآ۔ اوہ بن گئے دُھر دے بھگت، بھگون میلا میلے

سہج سُبھائیا۔ بنا منزل توں چڑھ جان عرش، عرشی پریم ہوئے سہائیا۔ گھر سوامی دیوے درس، دید اکو اک جنائیا۔ جنم مرن دی میٹے حرص، چوڑاسی پھند کٹائیا۔ مڑ کے پھیر نہ آوے پرت، جس نوں پت پریشور بُک اپنے نام نال کرائیا۔ اوہ ناتا توڑ کے دھرنی دھرت، پلُو چوڑاسی نالوں چُھڈائیا۔ ستگر شبد پیار دی آد انت دی اکو شرط، جو شرطیہ اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ جس اپنا آپ بُک کراؤنا، جگت بُک پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑ کُڑیاریا ناتا مات تڑاؤنا، جگت ہنکار نہ سنگ رکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اکو ایشٹ مناؤنا، دیو سوامی اکو نظری آئیا۔ اکو ڈھولا گیت گاؤنا، گا گا شکر منائیا۔ اکو چرن کول سپس جھکاؤنا، دوسر کدے نہ لاگے پائیا۔ اکو مندر حق سہاؤنا، جتھے وجے نام ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ساچا صاحب سوامی اکو درشن پانا، جتھے پون پانی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس جوتی جوت ملاؤنا، جوت جوت وچ سہائیا۔ در ٹھانڈے گھر بہاؤنا، تھر گھر آسن دئے لگائیا۔ اوہدا مُک جائے اونا گونا، جگت پھند نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ جو ہرجن بُک کرائے اپنا آپ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ترے گن میٹے تاپ، اگنی تت تت بُجھائیا۔ انتر رہن نہ دیوے اندھیری رات، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ ساچے شبد دی دیوے دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ اٹھے پھر رہے پرہات، ایک رنگ سہائیا۔ نظری آئے اک اکانت، ایکنکار نور الاہیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، پاربرہم برہم لیکھا دئے چُکائیا۔ پر ماتم ہو کے وسے ساتھ، آتم اپنا سنگ بنائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا دیناں اناتھاں کرپا کرے آپ، ناتھ ناتھ اناتھ ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا مستک پورا کرے بہاگ، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ سچ دیپک جگا کے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پت پت پت آپ کرائیا۔ ستگر شبدی مار آواز، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جھگڑا میٹ کے جگت سماج، گرہ مندر اکو اک وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست نام جھولی پائیا۔ دھرنی کہے بُک ہونا جگت مہان، میں جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ میں لیکھے تگے سیتا رام، کرشن کابن دھیان لگائیا۔ میں پیغمبران سنے کلام، جو کائنات درڑائیا۔ میں منتر سن کے ستنام، ست ست دا راہ ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد ڈنکا سن کے نوجوان، اپنی لئی انگرائیا۔ جس حکم سندیسہ دتا اگم

فرمان، بن رسنا جہوا بلائیا۔ دھرنیئے ہونا سوادھان، میرا ڈھٹیا دئے گواہیا۔ کلجگ ہونی شرع شیطان، چاروں کنت کوڑ ہلکائیا۔ ست دھرم نہ رہے ایمان، عملوں وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کنت ہوئے حرام، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں دساں بھيو تمام، طمع کوڑ ہوئے ہلکائیا۔ مایا ممتا سب توں کرے غلام، زنجیر سکے نہ کھئے کٹائیا۔ ست سچ دا ملے نہ کھئے نشان، نشانہ کوڑ جائے بدلائیا۔ سو ویلا ویکھنا توں بنیں نہ مؤل آنجان، اپنا بل دھرائیا۔ پرہو دا بھگت کوئی ورا دے وچ جہان، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ جگت ویدا دا سارے دین گیان، صفتاں والی صفت پڑھائیا۔ جو میرا گرمکھ گرسکھ ہر بھگت میری مئے آن، چلے حکم سچ رضائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کرنا آن، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جو اپنے آپ توں میرے پریم وچ بک کران، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہناں دا لیکھے لاواں ماٹی چام، گوبند گوبند گوبند دیا کھائیا۔ لیکھا رہن نہ دیواں صبح شام، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی کھیل کھلائییا۔ دھرنی کہے میرے دھرنات، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ مہربان محبوبا ہر گھٹ انتر اتم کر دے مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر کوڑ وکار نہ ابلے رت، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ پریم دھیرج دے دے جت، ست سنتوکھ دے ورتائیا۔ میرے پرہو پرما تم سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار تیری وڈیائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے کرپا کر میرے بھگوانا، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ آد جگادی سدا مہربانا، مہربان تیری سرنائیا۔ توں گہر گمبھیر گن ندھانا، گنوت اک اکھوائیا۔ میں تیرے چرن کول کران دھیانا، بن نیناں نین بگھسائیا۔ توں سچ پیار دا دے دے دانا، دو لتمند اپنی دیا کھائیا۔ میری بینتی کریں پروانا، پریم پُرکھ در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ میں چاہندی دین دنیا تیرا نور ظہور ہووے وچ جہانا، گھٹ گھٹ اندر کر رُشنائیا۔ سب دے اتم اپنے پریم دا ہتھ دے گانا، شبیدی ڈوری تند پوائیا۔ توں شاہو بھوپ میرا سلطانا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس تکائیا۔ دھرنی کہے پرہو سرشٹی دی درشٹی انتر کھول، خالق خلق دیا کھائیا۔ ستگر شبد ہو کے بول، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ نام دا وجا دے ڈنکا ڈھول، گھٹ گھٹ انتر کر شنوائیا۔ تیری آتما وسے کول، گہر مندر سوہا پائیا۔ ساچے

کنڈھے ترازو آپے تول، تولنہار اک اکھوائیا۔ میں رو کے پکار کے کہاں نہانی تیری دھول، دھرم دی دھار تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لیکھا کوئی
 جان نہ سکے پنڈت پاندھا روئل، جگت بڈھی نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں سوامی ستگر نو ست آپے موئل، موُلا ہو کے سوہا پائیا۔ سب دا پورا
 کردے وعدہ اقرار قول، کول نین اپنی دیا کھائیا۔ میں نہانی بڈھ ہین انہول، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ دینا رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی ٹھا کر، ہر وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ بھاگ لگا دے سرشٹی
 کایا گاگر، امرت رس آپ بھرائیا۔ کلجگ جیواں نرم کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ تیرے پیار دے سارے ہون سوڈاگر، ونج اکو
 ہٹ وکھائیا۔ تُوں کرتا کریم قادر، قُدرت دا مالک نور الاہیا۔ جو میرے اُتے سندیسہ دے کے گیا ستگر تیغ بہادر، تیغ دی دھار تیری
 سیو کھائیا۔ تُوں سو سوامی ہو کے کرنا عادل، عدل انصاف اپنا دینا درڑائیا۔ میرے اُتوں میٹ اندھیرا بادل، بدلی کر دے کوڑ کڑیاری دی
 دھار رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُکا دے مقبول قاتل، قتل گاہ دین دُنی نظر نہ آئیا۔ تیرا لیکھا تگاں راجے بل والا دیس رساتل، تلاتل اپنا حُکم
 ورتائیا۔ پردہ کھول دے اپنا باطن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے
 پرپھو میں در درویشن منگتی، تُوں دیونہار داتار۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم کر اُجیار۔ بھاگ لگا دے ہرجن ساچے
 سنگتی، گرمکھ گرسکھ میلا کر وچ سنسار۔ بڈھی بیک کر دے پنڈتی، دُرمت میل اُتار۔ تیری کھیل ترے گن مایا پنج تت دی، پنچم
 شبد دے سچی دُھنکار۔ میری آشا رہے نہ رنج دی، دُکھیاں دا دُکھ دے نوار۔ زین اندھیری میٹ دے کلجگ کل دی، الل صُبح کر
 اُجیار۔ میں درویشن ہو کے پُرکھ اکال دین دِبال تیرے چرن کول نرگن دھار اپنا آپ رکھدی، رکھک ہو کے ہونا سہار۔ میں ونجاری تیرے
 اکو نیتر لوچن اکھ دی، دوجی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے دھار چلا دے میرے سوامیا سچ دی، سچ سنجم نال ملائیا۔ میں پیاسی
 نہیں تیری دین دُنی دی رت دی، گرمکھ رتن ہیرے روپ دے پرگٹائیا۔ میں تیری سرن سرنائی ڈھٹھدی، نو نو لاگاں پائیا۔ کھیل سمجھا
 دے اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ اٹھ دی، نو در اپنا پردہ لاپیا۔ تیری جوت تگاں دسم دواری لٹ لٹ دی، نور نورانہ اکو
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو جے بک

پریہ دے ہو جاؤ جگ، جگت جُگ ملے وڈیائیا۔ جگت ترسنا بُجھے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ درس کرو اُپر شاہ رگ، کوڑ وکارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بن کعبیوں ہووے حج، حُجرہ حق سہائیا۔ من منسا جانی تچ، ممتا موہ نال رکھائیا۔ گھر شبد انادی دُھن جائے وچ، انحد راگی راگ سُنائیا۔ دیپک جوت جائے جگ، نرگن نُوَر کرے رُشنائیا۔ میل ملائے آپ سرگ، سُوَر پیر سہج سُکھدائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں دی پار کرا کے حد، در اکو اک وکھائیا۔ جتھے بھگت سہیلے بھگون دی ید، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر کدے ہون نہ دیوے اڈ، وکھرا گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگون، آد جُگاد جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار سورا سرگ، الپک جیواں جُگت جگ ترائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت نو ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر سکھندر سنگھ جسیر کور دے نوٹ *

ساون کہے میرا پروشٹا چھ، چھ شاستر روون مارن دھاہیا۔ جگت ناتا ٹٹا پریہو نیہ، میلا سکے نہ کھئے ملائیا۔ مینوں تن وجود خالی دسے دیہ، جگت جگیا سوآں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے ماٹی خاک نینہ، خالص روپ نہ کھئے درسائیا۔ امرت برکھے کھئے نہ مینہ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ ساون کہے میرا پروشٹا مات آیا، مِتر پیاریاں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا بھوئے سہایا، سہاک نائک دُھردرگاہیا۔ جس جُگ چوکڑی کھیل رچایا، کلجگ اتم ویکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا جانے ترے گن مایا، ترے گن اتنتا بے پرواہیا۔ جس نے لکھ چوراسی رچن رچایا، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ جو آد جُگادی دائی دایا، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ اُس ویس اگما وٹایا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ نُوَر نُوَرانہ ڈگمگایا، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ شبد انادی دُھن سُنایا، دو جہاناں آپ درڑائیا۔ امرت اتم مُکھ چوایا، جن بھگتاں جام پیائیا۔ سوئی سرتی سرت اٹھایا، صاحب سوامی ہو سہائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا جاپ چپایا، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ پھڑ کاگوں ہنس بنایا، ہنس کاگ روپ درسائیا۔

در میلا میل ملایا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ساون کہے میرا پروشٹا چھ میں شہنشاہ سیس نوایا، جگدیش سیس نوایا۔ چاروں گنٹ رپیا سُنایا، دروہی تیرا نام ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ در ساچے رکھی آس، آساوند ہو کے دھیان لگائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ ساچے گرہ منڈل تیری ویکھاں راس، بن گوہی کاہن خوشی منائیا۔ تُوں جن بھگتاں وسیں پاس، تن مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیرا دینا چُکائیا۔ شبَد اگمّا سُنّاوَنّا ناد، دُهن آتمک راگ درڑائیا۔ گُرمکھاں اندرون کڈھنا واد وواد، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں مہربان موہن مادھو مادھ، مڈھر دُهن اک جنائیا۔ تیرا شبَد ندھانا سِری بھگوانا بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کری پڑھائیا۔ کلجگ وچ سَتجگ بدل دے سماج، سمگری اپنے نام ورتائیا۔ ست دھرم دی نئیّا نؤکا اک چلاوَنّا جہاز، چاروں گنٹ نظری آئیّا۔ سیس جگدیش تیرے سوہے تاج، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ ساون چھ کہے میری آسا پوری کر دے جو سندیسہ دِتا نانک نرگن سرگن بغداد، بغلی کندھے نال لٹکائیا۔ ہرجن تیری ہووے اک امداد، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اکو واحد، وابوا تیری وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کردے عہد، عہدنامے ویکھ وکھائیا۔ تُوں اکو نُور الابی امام اماما شاید، شہنشاہ نظری آئیّا۔ دُھر فرمانا صدی چوڈھویں اتم دے دے جائز، جائزہ لے کے خلق خُدائیا۔ دُھر دا حُکم کر راج، رعیت دین دُنی بنائیا۔ ساچا نام کلمہ اکو کر عنایت، بخشش رحمت آپ کمائیّا۔ آتم پرما تم تیری ہووے حمایت، ہم ساجن تُوں ہی نظری آئیّا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہو سہائیا۔ ساون کہے پرہو سچ پریم دی کر دے برکھا، میگھلا نام والا برسائیا۔ چنتا سوگ مٹا دے ہرکھا، غمی غم خوار دینی گوائیا۔ تُوں مالک والی عرشا، عرشی پریم اک اکھوائیا۔ سچ دی دھار دے دے درسا، دین دِیال اپنی دِیا کمائیّا۔ میرا قول اقرار پورا کر دے جو سندیسہ دِتا اُپر سرسا، گوبند دھار بن کے گوبند ماہیا۔ تُوں جودھا سُرپیر مردانہ مردا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ گُرمکھاں نال ونڈ جگت دیاں دردان، دین دُنی دے مالک ہو سہائیا۔ میریاں تیرے اگے عرضاں، عرض آرزو تیرے اگے رکھائیا۔ میریاں سدھراں پوریاں کر دے غرضاں، غریب زانیاں سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں چاکر سیوک تیرا بردا، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ تُوں لہنا دینا تک لے دھرنی اُتے اپنے گھر

دا، گھرانے چوڑاسی والے پھول پھولائیا۔ آتما پر ماتما پر ماتما آتما تیرا نام کھئے نہ پڑھدا، صفتاں والے ڈھولے جیو جنت سادھ سنت سارے گائیا۔ میں تیرا کھیل تگنا چاہندا نرائن نر دا، نر ہر نرائن تیری آس رکھائیا۔ میں نو نو سرن سرنائی پردا، سرنکت اکو اک دینی سمجھائیا۔ جن بھکت سُھیلا تیرا راہ دُھر دے رہبر تکدا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تُوں جن بھکتاں پیار لیکھے لاؤنا آج دا، ساؤن چھ سپس نوئیا۔ نانا کوڑا دسے جگ دا، جگ جیون داتے تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ونجارا تیرے پگ دا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تُوں لہیاں کیسے نہیں لہدا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ساچا مدھر پیالہ امرت دے دے مدھ دا، نام خُماری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا جگ جگ میلا بھکتاں نال سبب دا، بھگتن میتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت نو فروزپر شہر گرچرن کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے انتر وجی ہُک، حُکم دُھر دے دتی وجائیا۔ بنا مکھ تون میرے اندرون نکلی ٹک، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا قدماں تون میرا سپس گیا جھک، نو نو لاگاں پائیا۔ میرے سوامی انترجامی تیرا پیار کدے نہ جائے مک، مکمل اپنا رنگ رنگائیا۔ نگاہ مار لے تیرا اتم وقت شہنجنہا رہیا ڈھک، وار تہت دئے گواہیا۔ میرے اُتے تیرا بھانا کدے نہ جاوے رُک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب تیرا نام انمولا اکھڑ، جگت اکھیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ چوڈاں وِدیا تون باہر وکھڑ، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ میرے نین ورولن اتھر، ہنجنہاں ہار بنائیا۔ پیارا تیرا یارڑے ستھر، سؤلاں سیج ہنڈھائیا۔ میں تیرے در تے آئی دسن، کہہ کہہ جنائیا۔ تُوں مالکا خالکا میری پیج آئیں رکھن، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھکت وِرولی مکھن، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ میں تیرا دوارا اکو جاندی پتن، گھاٹ تیرا سوہا پائیا۔ نام ندھانا دینا امیوں رسن، رسنا رس نہ کھئے وکھائیا۔ نج نیتر درس کرا اکھن، لوچن نین دینا چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سدا کراں رٹن،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب میرے انتشکرن مار جھاتی، مہربان دیا کمائیا۔ ست پریم سچ بخش دے ناتی، نانا اپنے نال جڑائیا۔ میرے اُتوں کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ لہنا دینا پورا کردے لوک ماتی، پاربرہم پرہہ تیری آس رکھائیا۔ صدی سدییوی میری پُچھے واتی، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ تُوں ہونا سہائی ناتھ اناتھی، دُھر دے ناتھ تیری وڈیائیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھی، پر پُرکھ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنی زندگی حیاتی، جیون اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں ہونا میت، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ چرن کول دینی پریت، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کِریا بدل کے نیت، نیتوان اپنا پردہ دینا اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سہائیا۔ میل ملاؤنا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جو جن تیرا سوہنگ گاؤندے سہاگی گیت، ہر ستگر لے اپنائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دینی وڈیائیا۔ سدا وسنا چیت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری عرضوئی ارداس، بینتی اک جنائیا۔ جن بھگتاں وسنا پاس، پاسا دین دُنی بدلائیا۔ گھر سوامی وکھاؤنی راس، گوپی کاہن کھیل کھلائییا۔ بھیو چکاؤنا پرتھی آکاش، گگن گگنترن پردہ آپ اُٹھائیا۔ ہرجن پوری کرنی آس، جو تیری اوٹ تکائیا۔ مِت پیرا بنا خاص، خالص اپنا سنگ جنائیا۔ تُوں سرب گنا گنتاس، گنوت تیری وڈیائیا۔ ہردے وسنا سواس سواس، ساہ ساہ اپنا نام جیائیا۔ گرمکھ بناؤنے پارجات، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں لیکھے لاؤنی اج دی رات، جو رُڑی تیرے نال مہکائیا۔ تُوں سب دا پت مات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی نرگن دھار سدا سمراتھ، سمرتھ اکتھ تیری آس رکھائیا۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار نواسی جرئیل سنگھ رتن سنگھ

دلپ سنگھ پریم سنگھ سلکھن سنگھ ہر بھجن سنگھ دے نوت *

ساؤن کہے میرا پروشٹا ناواں، پریکشت دھیان لگائیا۔ جس باسک تشک دا لیکھا کیتا سانواں، ساول سندر مُکند منوہر جس دی دئے گواہیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا درگاہ ساچی ناواں، زرنکار دیوے وڈیائیا۔ اُس دے ڈھولے صفتی گاواں، گا گا شکر منائیا۔ پھراں چاواں چاواں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ سہارا لے کے اگئی باہواں، گلوکڑی دھرم دھار رکھائیا۔ مُحبت کرے وڈھ پُتراں ماواں، مات پوت کی وڈیائیا۔ تِس صاحب دے بل بل جاواں، بل بلہاری سیس نوائیا۔ جس دی یاد وچ امرداس امرؤ ہویا نتھاواں، امراپد پا کے ملی وڈیائیا۔ نو ساؤن کہے میں لیکھا پُرب پُرب جناواں، بھیو کھلاواں سچ سُبھائیا۔ سچ سندیسہ دیواں وچھوڑا ہویا سی رام بھرت بھراواں، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نو ساؤن کہے میرا اکو سئیا، ساجن بابل پر اک اکھوائیا۔ میری اکو آد انت دی مئیا، ماتا اکو اک اکھوائیا۔ میرا آد جگادی ساچا سئیا، سچن ڈھردرگاہیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلائی نئیا، نوکا اپنا نام وکھائیا۔ ساؤن کہے میرا اوہ دوس سہنجننا جس وقت گوبند اشارہ کیتا اپنے ڈھٹیا، نو نو رنگ چڑھائیا۔ ایسے پر وشٹے نانک نرگن دھار بنے گوٹیا، شبد شبدی راگ الاٹیا۔ ایسے دن گوبند اُچارن کیتا سوٹیا، دینن کی پرتپال دھیان لگائیا۔ ایسے دن محمد اشارہ کیتا شرعیاء، شرع بندھ بندھائیا۔ ایسے دوس حضرت عیسیٰ جگت کھیل کھیلیا نئیا، بیڑی کاغذاں والی چلائی۔ ایسے دن موسیٰ اشارہ کیتا کی میرے صاحب دا ہووے روٹیا، رہبر کی کھیل کھلائی۔ ایسے دوس کرشن نے اپنی ہتھیں رتھ دا ہلونا پہیا، کورو پانڈو دھیان لگائیا۔ ایس دن بھگت پرائن وید ویاس بنیا لکھتیا، قلم گرڑ مور پنکھ اٹھائیا۔ ایس دوس رام وششٹ سرنی پٹیا، گردیو لیا منائیا۔ ایسے دوس باؤن بل نوں حکم سندیس سُنئیا، بنا روپ تون روپ پرگٹائیا۔ ایس دوس دُرگا نوں دیوتیاں کہیا مئیا، اشٹبھج ملی وڈیائیا۔ ایسے دوس سُرستی دھار بنی گوٹیا، راگ راگیاں نال وڈیائیا۔ نو ساؤن کہے میرا صاحب جگ جگ لہنا دینا دئیا، دیونہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ساؤن کہے میرے دوس سُدائے ملیا

مان اُتے سنگھاسن، کرشن کاہن دتی وڈیائیا۔ میرے دوس چند ستار سوریہ جھان، برہمنڈ دھیان لگائیا۔ سپتس رکھ لیکھا واجن،
 عقل بُدھی توں باہر کھوج کھوجائیا۔ پہنچے جگت دھار دے گھاٹن، نئیئا نوکا سوہیا پائیا۔ ایسے دوس رُکنی کھوبی کرشن وچوں براتن، بھجّا
 واہو داہیا۔ نو ساؤن کہے میں سب کُچھ لگا اکھن، اکھ کے دیاں سُنائیا۔ جن بھکتو آتما پرما آد دا ساتھن، جُگ جُگ سنگ نبھائیا۔
 چوڑاسی وچ نہ دئے گواچن، جنہاں اپنا میل ملائیا۔ اک دوارا سہا کے پاتن، درگاہ سچ دئے وڈیائیا۔ جنم جنم دا میٹے پاپن، دُرمت میل
 دھوئیا۔ کرم کرم دی پوری کرے آسن، ترسنا ترکھا رہے نہ رائیا۔ لیکھے لائے نو ساؤن کہے اجّ دی راتن، جو جن ساچی سیو کھائیا۔ جُگ
 جنم دے لیکھے آیا واجن، وچک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھگت ادھارنا کھیل پُراتن، پرم پُرکھ پرہ دیا کھائیا۔ جو پردے کھولے باطن، اوہلا
 رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نو ساؤن کہے میرا صاحب
 گمبھیر گئی، گنوت اک اکھوئیا۔ جس دا بھيو پائے کھئے نہ مئی، مُنیشر کہن کچھ نہ آئیا۔ اوہ سب دی پُکار رہیا سنی، سر سر ہتھ
 ٹکائیا۔ ہرجن سارے رہیا پئی، گرسکھ گر گر گود اٹھائیا۔ ساچے پیار دی دے کے دھنی، دھن آتم راگ سمجھائیا۔ جو سب دی پُکار
 رہیا سنی، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا اک نال نو ملا کے اُنی، اُنسا ہر جگدیشا اٹارسی چرن چُھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نو ساؤن کہے کرپا کرے آپ کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔
 اٹارسی سنگت ستگر دے گل وچ پُٹھے پاوگی ہار، پٹھ ول لٹکائیا۔ سر تے پُٹھی ہوویگی دستار، نیلی دھاری سوہیا پائیا۔ مستک
 بندی ہووے لال شنگار، بل نیل نال رنگ رنگائیا۔ لنگھے وچو وچ بازار، خوشیاں نال چائیں چائیا۔ پچھلا لیکھا دئے ادھار، سمت اٹھ
 دی کالکھ لاپیا۔ دھرم دی دھار لگائے دربار، در در سچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حُکم اک ورتائیا۔ نو ساؤن کہے گرمکھو ٹھاڈی دھرم دی دھار سیوا بڑی، شاہ سلطاناں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ٹھاڈے پریم پیار دی لگی
 جھڑی، اندر اپنا میگھ برسائیا۔ خوشیاں وچ ہسے گور مڑھی، مقبرے ڈھولے گائیا۔ دھرنی کہے میں سچ دوارے کھڑی، در ٹھانڈے

سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرپا آد جُگاد آپے رہیا کری، جُگ جُگ جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دلی سُرندر کور دے گرہ *

دھرنی کہے کوئن اوتار پیغمبر گر سٹے میری گودی، گوداوری دا کنڈھا کلجگ دئے گواہیا۔ انگنت تپیشر سوں گئے جوگن جوگی، بھگت سنت آسن لائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا اکو شبد ڈلارا جس دی دندی دودھی، دو جہان انت کھئے نہ آئیا۔ میں اوسے دی یاد وچ وچھڑ کے ہو گئی ویوگی، برہوں وچ گر لائیا۔ دُھر دا میل کر دے مالک دُھر سنجوگی، ست سچ اپنی دیا کھائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میری حالت ویکھ گھروگی، گھرانہ نو ست دھیان لگائیا۔ عقل بُدھی والا رہیا کھئے نہ بودھی، بُدھ اشارے نال جنائیا۔ تتاں والا ڈرمت میل دھوئی کھئے نہ دھوبی، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ جگت جگیا سو ہوئے لوہی، سادھنا وچ نہ کھئے سہائیا۔ کور کُریار کیتا بوجھی، بن نیناں رو کے دتی دُبائیا۔ بھڑی بن تیری کرپا آئے کیسے نہ سوجھی، سوچ سمجھ نہ کھئے بدلایا۔ ممتا رس سرشٹی درشٹی ہوئی بھوگی، بھسٹ روپ نہ کھئے بنائیا۔ سادھ سنت کلجگ ہوئے کرودھی، کام واسنا نال ہلکائیا۔ ہوئے ہنگتا کیتا روگی، اوکھدھ سچ نہ کھئے جنائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار تیری دین دُنا تیرے نال ہوئی ورو دھی، برد تیرا سکے نہ کھئے اپنائیا۔ مان رہیا نہ ٹگا دھوتی جنجھو بودی، مچھ کیس دسمیس نہ کھئے سہائیا۔ میں سوچاں انگل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، چنتا غم وچ اُف تیری دُبائیا۔ بن ستگر شبد ست دھرم دا بنے کھئے نہ موڈھی، مُڈھلا بھیو نہ کھئے کھلایا۔ واشنا لکھ چوراسی تیری مول رہی نہ ڈوڈی، گلشن حق نہ کھئے مہکائیا۔ لیکھا جو دس کے گئے ویدی سوڈھی، میتوں سہج نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر سٹے میری خاکی سیجا، سجن تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے مہربان محبوب میری بدلی کیسے نہ ریکھا، رکھی مئی کوئن کوٹ پھیریاں پائیا۔ میں سب نوں دتا برہوں والا سندیسہ، نام کلمیاں توں باہر سنائیا۔ جا کے کہو نرائن نر نریشا، پُرکھ اکال دینا

درڑائیا۔ میرے مہربان سری بھگوان نرگن دھار دھار لے بھیسا، بھیکھادھاری اپنی دیا کھائیا۔ لہنا دینا پورا کر کے وشن شو مہیش گیشا،
 گپت دھیان لگائیا۔ لیکھے لے سواس سہنسر شیشا، سری بھگوان دیا کھائیا۔ میں تیری اوٹ رکھاں ہمیشہ، ہم ساجن دھیان لگائیا۔
 نرگن نرویر نراکار نرکار بن نیتا، بن نیتراں ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دا پچھلا کر لے چیتا، چتربھج تیری بے پرواہیا۔ آتم دھار سب دے نال
 کر ہیتا، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی تیری کرسانی دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری پھلوڑی کھیتا، خاطر تیری سیو
 کھائیا۔ صاحب ستگر دین دیال اپنا ستگر شبد وکھا دے بیٹا، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ میں اوسے نوں بنا سیس توں مستک ٹیکا،
 بنا دھوڑ توں دھوڑ رمائیا۔ جس دا آد جگادی اکو لیکھا، ایک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا
 ور، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے کوٹن اوتار پیغمبر گر میری بہ بہ جھولی، جگت ماتا گود نہ کھئے وڈیائیا۔ اپنی اپنی تیرے نام
 دی بول کے گئے بولی، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ دین مذہب دی کھیل کے گئے ہولی، ہولی ہولی تیری سیو کھائیا۔ نام کلمے نال رنگ کے
 گئے چولی، چیتھڑ تن وجود وڈیائیا۔ ست دھرم دی بہ کے گئے ڈولی، چارے جگ کھار بنائیا۔ سبناں تند بٹھے مؤلی، پیغمبر رسول دین
 گواہیا۔ وعدے اقرار کیتے قولی، گول نین تیری سرنائیا۔ بن تیری کریا میرے اُتے تیرے نام دی رت چار کٹ کدے نہ مؤلی، مؤلا روپ
 نہ کھئے درسائیا۔ تیرے ونجارے تیری قیمت پا گئے ٹکیاں نال پاؤلی، دین دُنی ہٹ وکائیا۔ اکھراں والی سُن نہ روؤلی، جگت جہان رہیا
 جنائیا۔ تینوں خوش کردے رہے نیازاں نال چوڑی، چاؤ گھنیرا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو میری نمسکار ڈنڈاوت بندنا میرے اُتے
 اکو دوارا کھولی، خالق خلق دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔
 دھرنی کہے میرے اندر کوٹن کوٹ اوتار پیغمبر گر گئے لک، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سب نوں گودی بیٹھی چک، چکئی ہو کے
 سیو کھائیا۔ سب دے انتر نرنتر تیرے پیار دی سُن دی رہی ٹک، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بن دے رہے تیرے دُلا رے سٹ،
 ست ست تیری سرنائیا۔ اپنی اپنی سہنجی کردے رہے رت، رتڑی تیرے نال مہکائیا۔ اتم خالی کردے کایا بُت، بُتخانے گئے تجائیا۔
 تیرے گھر سہا کے ابناشی اچت، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ میرے انتر اکو دکھ، دھرنی رو رو رہی سنائیا۔ مینوں کیسے نہ دتا سکھ،

دیناں مذہبیاں ونڈ وںڈائیا۔ میں جنی سب دی میری سُپھل کرائی کیسے نہ ککھ، اکو نام نہ کھئے سمجھائیا۔ میں ویکھدی رہی ماؤ ماںکھ، تتاں والے کھوج کھوجائیا۔ سب نے میرے اُتے تیرے نام دی پائی لٹ، لُٹیرا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ مینوں دتا کٹ، رو رو دیاں سُنائیا۔ کلجگ اتم صاحب تُٹھ، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگت سُپھیلے میرے اُتوں کوٹاں وچوں اک مُٹھ، نو ست نظری آئیا۔ اوہناں کر سُہنجی رُت، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن سنت ساچنا آپے پُچھ، دُور دُراڈا اپنا دھیان لگائیا۔

* ۱۷ ساؤن شہنشاہی سمت نو گوالیئر اجمیر سنگھ دے گرہ ماتا گنجی ملٹری ڈیری فارم *

دھرنی کہے میرے بھگوان، دُھر دے رام تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی اگئی کاہن، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جگادی نگاہبان، ستجگ تریتا دواپرویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم مار دھیان، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ست دھرم نہ رہیا نشان، کوڑ ککرم جگت ہلکائیا۔ جیو جنت سرب کُراں، دکھیاں درد نہ کھئے مٹائیا۔ آتم برہم ملے نہ کیسے گیان، منسا من نہ کھئے بُجھائیا۔ میری انتر درشٹی ہوئی حیران، حیرت وچ سُنائیا۔ پیار رہیا نہ کیسے وچ انسان، پتا پُوت نہ کھئے وڈیائیا۔ شریعت پھرے شیطان، مایا ممتا نال ہلکائیا۔ آتم پرما تم گائے کھئے نہ گان، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے چرن کول کرے نہ کھئے دھیان، سپس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا رہیا کھئے نہ مان، زانی ہو کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے سری بھگوان میرے میتا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھ لے ریتا، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ پھری دروہی مندر مسیتا، جھگڑیاں وچ لوکائیا۔ بھیو پائے نہ کھئے اٹھاراں دھیائے گیتا، کرشن کاہن کاہن تیرا رُپ نظر کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران مار چیکا، اچی کوک سُنائیا۔ کوڑ مٹے نہ اندھیر تاریکا، سچ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ذات پات بنے شریکا، آتم برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ آتم رس ملے

کیسے نہ میٹھا، رسنا رس جگت بلکائیا۔ کِرپا کر سوامی صاحب ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جگادی ست ستوادی سب دا میتا، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ دین دُنی کر پتت پُنتا، پتت پاوَن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا اکو نام ہووے حدیثا، اکو کلمہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنی دُنیا ویکھ لے دُکھی، دُکھاں بھری لوکائیا۔ مانس دسے کھئے نہ سُکھی، سُکھ وچ نہ کھئے سائیا۔ جگت ترسنا کیتا بھکھی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ سوئی سُرَت کیسے نہ اٹھی، شبدی لے نہ کھئے انکڑائیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا آپے ٹٹھی، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چاروں گنٹ جاندی لٹی، لٹیرا بنیا کلجگ راہیا۔ ست دھرم دی میرے اندر آئی تڑٹی، ترے گن ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ آتم پرما تم پریت سب دی ٹٹی، پاربرہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جگت کوڑ گُریار مینوں رہیا کٹھی، سِر میرے ہتھ دینا ٹکائیا۔ میری سہنجنی کر دے رُتی، رُت اپنے نال مہکائیا۔ بھيو کھلا دے کایا بُتی، پنج تت دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک لے ہاباکار، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ دین مذہب ہوئے لاچار، ہندو مُسلم سکھ عیسائی میت نہ کھئے بنائیا۔ دیناں مذہباں ودھی خار، خار جھگڑا تیرا نام کلمہ نظری آئیا۔ کِرپا کر دے سانجھے یار، صاحب سلطان تیری اوٹ تکائیا۔ میں پرہوں وچ روندی زارو زار، ہن نیناں نیر وہائیا۔ تُوں دُکھیاں دا دلدار، دردیاں درد وندائیا۔ چاروں گنٹ میرے اُتے دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تُوں مہربان ہو کے پاویں سار، مہاسارتھی تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا دے نوار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ہر گھٹ اندر اپنا نور جوت کر اجیار، اُجالا دینا تھاؤں تھائیا۔ تخت نواسی میرے شہنشاہ سِکدار، شاہو بھوپ تیری اوٹ تکائیا۔ میں تیری چرن دھوڑی بن کے چہار، مستک اگمے خاک رمائیا۔ خادم ہو کے بناں خدمتگار، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ تُوں مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا نر نرنکار، نر نرائن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں دست بدست کراں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ میرے اُتے کِرپا کر کرنہار کرتار، کرن یوگ تیری سرنائیا۔ دین دُنی درد دُکھ نوار، گھر گھر دینا رزق

سبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ کھئے سہار، سہاک نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۸ ساون شہنشاہی سمت نو بھوپال ابراہیم گنج منگل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو اپنے مانس ویکھ اٹے رُکھ منکھ، پردہ آپ اٹھائیا۔ انتر آتم پرما تم ملے کھئے نہ سکھ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جگت ترسنا کوڑ کڑیاں بچھے کیسے نہ بھکھ، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بھرے دکھ، دکھیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ سہیل ہونے کھئے نہ ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا اپنی دھاروں اٹھ، نرگن نرویر لے انگرائیا۔ سرشٹی درشٹی انتشکرن وچ تٹھ، تن وجود محبوب کر صفائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑ کڑیاں پائی لٹ، لٹیرا کلجگ لٹے واہو داہیا۔ سچ پریتی شاہو بھوپ تیری گئی ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ نرنتر لو گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کھئے لگائیا۔ اپرادھی میرے ہونے سٹ، سٹ دلارے اپنے لئے بنائیا۔ تیرے مارگ گئے گھتھ، اوجھڑ راہ دے لوکائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُکھ ابناشی اوتار پیغمبر گرواں کولوں پُچھ، جوت دھار وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری دین دُنی ہونے نگری، ستگر شبد نہ کھئے منائیا۔ من واشنا سب دی ہونے بُری، کلپنا کوڑ وچ ہلکائیا۔ دین مذہب شرع بنی چھری، شریعت ذب کرے خلق خدائیا۔ کیسے منزل نہ ملے تیری تری، تریا پد نہ کھئے سمجھائیا۔ مانو ذاتی میرے اُتے جاندی رُڑھی، نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ سچ سہاگن آتم دھار دے کھئے نہ کڑی، دُھر دا کنت سیری بھگونت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پاربرہم برہم دے کیسے نہ جڑی، جوڑی دو جہان روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنی ویکھ لے مانو ذاتی، مانس مانو دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ست دی دے نہ کوئی پرہاتی، پرہو تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا تک لے ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، سچ دوارے ایکنکار تینوں ملن کھئے نہ آئیا۔

ده دشا کلجگ کوڑ کڑیار کھولی ہاٹی، ونج وپار مایا ممتا رہیا کرائیا۔ مان رہیا نہ تیرتھ تاٹی، اٹھسٹھ گنگا گوداروی جمنا سُستی رووے مارے دھاپیا۔ تیرے نام شبدا دا پن رسنا جہوا بٹی دند دسے کھئے نہ پاٹھی، اجپا جاپ وچ نہ کھئے سہائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ میری من لے آکھی، پن اکھراں رہی سُنائیا۔ صدی چوڈھویں انت کنت بھگونت میری کر راکھی، سنگ محمد چار یار لیکھا پور کرائیا۔ میں در درویشن سدا سدا تیری داسی، داسی داس سیو کرائیا۔ ویلا یاد کر لے جس ویلے مسیح نون اتم ملی پھاسی، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ جن خوشیاں نال کیتی ہاسی، ہستی تک اگم اتھاپیا۔ پن قلم سیاہی توں لکھی پاتی، پترکا تیرے وچوں پرگٹائیا۔ جس ویلے میری بیسویں صدی دا اتم ہویا کھیل تماشی، طمع وچ ہووے جگت لوکائیا۔ تن وجود ماٹی خاک کرن بدمعاسی، بدی دا لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ اُس ویلے میرا باپ جوت دھار اگمآ آسی، اسم اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنی ویکھ لے کائنات، کلھے والیا دھیان لگائیا۔ باطن تیری سمجھے کھئے نہ بات، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ نگاہ مار لے اتفاقہ اتفاق، پن نیناں نین اٹھائیا۔ اپنا لیکھا ویکھ لے جو لکھیا پن قلم دوات، کاغذ سیاہی نظر کھئے نہ آئیا۔ جو اشارہ دتا موسیٰ کوہ طور اُتے آپ، نور ظہور درڑائیا۔ نرگن دھار جوتی جاتا اگمآ تیرا باپ، جس نون جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے جلوہ دیوے ساکھیات، سخی سرور جس نون سپس جھکائیا۔ اوبدا نور ظہور ہوئے اپنی آپ محراب، محبوب اپنا آپ پرگٹائیا۔ جگت جہان کرے خطاب، مخاطب ہو کے دئے سُنائیا۔ تیرے لیکھے لائے آب حیات، بے آب ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو ویکھ لے اپنی دُنیا خاکی، خاک چہار دسے لوکائیا۔ منوآ سب دا ہویا عاقی، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بجر کپاٹی کھلے کیسے نہ تاکی، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ شبدا ناد سُنائے نہ کھئے انادی، انحد راگ نہ کھئے وڈیائیا۔ نرگن نور جوت نہ ہوئے پرکاشی، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب پُرکھ ابناشی، کی تیری بے پرواہیا۔ میری ہنجهو نال نکلدی ہاسی، ہستی تگاں اگم اتھاپیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ انت کون پُچھے میری واتی، واتا ورن ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن

دھرنی دھرت، دھول دیاں جنائیا۔ میں سب دی پوری کراں شرط، شریعت توں باہر شرع اک سمجھائیا۔ نرگن دھار نرویر ہو کے آواں پرت، پت پرمیشور اپنا روپ بدلائیا۔ لیکھا جانا فرش عرش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ تیرے اُتے کراں ترس، رحمت اپنی حق کھائیا۔ دُھر دے نام دا میگھ دیواں برس، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ آگنی دیاں بُجھائیا۔ یودھا سورپیر بن مردانہ مرد، مدد کراں تھاوں تھائیا۔ قاتل مقتول دا لیکھا رہن نہ دیواں چھری کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیری منظور کراں عرض، آرزو اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی تیری عرض بینتی کراں منظور، سچکھنڈ دوارے لیکھے پائیا۔ درشن دیواں حاضر حضور، حضرتاں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ اکو جوت دا کر کے نور، نور نورانہ دو جہاناں اُجالا اک وکھائیا۔ دین دُنی دا بخش دیواں قصور، مہربان ہو کے مہر نظر نال ترائیا۔ تیرا پندھ رہیا نہ دُور، صدی چوڈھویں اتم بھجے واہو داہیا۔ تیرا لیکھا مکے کوڑو کوڑ، کوڑ گزیار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چتر سُگھڑ بناواں مورکھ موڑھ، مُدتاں دے وچھڑے لواں ملائیا۔ جگ بدلنا آد جگادی میرا دستور، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے بے پرواہ، تیری بے پرواہی وچ سہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن نرگن دھار جانا آ، ہر پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ ایکنکار بننا ملاح، آد نرنجن ایکا نور جوت دینا چمکائیا۔ اہنشی کرتے ---- کرنی تھاوں تھان، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان پکڑیں بانہ، تُدھ بن دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پاربرہم میرا لہنا دینا دینا مُکا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد پرگٹ کرنا دو جہاں، چوڈاں لوک چوڈاں طبق جس نوں سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دا جگ چوگری نشان، سو نشانہ اپنا دے جھلائیا۔ کلجگ جیواں ہنس بُدھی بنا دے کان، کاگوں ہنس اڈائیا۔ جھگڑا مٹا کے سور گان، ایکا رنگ دے رنگائیا۔ نتھاوایاں دے کے آتم پرما تم ساچا تھان، تھان تھنتر اک وکھائیا۔ میرا نگر کھیڑا وسے گراں، نو ست وچے ودھائیا۔ میں پھراں نال چاء، چاروں گنٹ بھجیاں واہو داہیا۔ ہر ہردے وچ پُرکھ اکال اکو تیرا نکلے ناں، ناؤں نرنکار سارے گائیا۔ میں خوشیاں وچ کراں واہو واہ، واہگرُو تیری بے پرواہیا۔ تُوں ہی رام رحیم رہنما میرا اک الہ، اللہ ہو اناہو کہہ کے تینوں سیس نوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لواں گا، گیت گوہند تیرا گواں

تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، چرن کول کول چرن ایکا رنگ دینا رنگا، کوڑی رنگت رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۹ ساؤن شہنشاہی سمت نو اٹارسی بھگت سنگھ دے گرہ پہنچدیاں ہی *
*

چشمے جوا نُوڑے الاہی زولیوُل عظمہ وکٹوزے نزع بے ازوی اوبنزا وزوُل دزے مزہ چسطے چوول عظمو نزع زمیوُت خُدا دستے بز ہی استے رزہی کُنڈیندے گناہ محمدے دُعا عرشے رہنما زکو اُمزوی تُعارف توزی کانستو گرم وعدے دتے تے انزوا تُمزوی سریکولزوا تو سے ندا مہربانے مہرواں محبوب نُوڑ الاہیا۔ دستے بجی نُوڑے زبی ارشو مزی کوست اہلزو زمیئے نزیئے قسمم مزلا نسستے دو جہاں فرشے زماں قُدرتے قادر قادرے کریم رحمان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ گوبندے ترجیح نانکے عرضی محمدے توزی مُوسیئے گلزی عیسائے مزبو کسنائے کنت رامائے بزت گوشے غماں نُوڑے جہاں اِمامے ایماں رہنمائے خُدا عظمتو ازا قِسمتو غض، ازہب وے محبوب اٹل ہے نزیہ کوپھے کِسا عرشے زما فرشے تمام طبقے دُعا سبقے ادا کلمہ کوت رسوُلے ہزت نُوڑے چشت مدیوُل مدعا شفیوُل شفا کوزانے کو دو جہانے مووُ خاکے تاکے عضوا پیغمبر پوی اوتارے تزی گردیوا شوی نُوڑے الس شاہو شوس پستے پود گنستے گُضد الیئکے الہو مُکزدا متلو تو بائے ترزی اسمائے ربی چشمائے نشد نُوڑانے زود چار یاری گنبد جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اسمانے چشم چشمے دید دیدے دوشت دوشتے مزو مزوئے اوا محمدے ازا رسوُلے دُعا قبوُلے خُدا رحمتے رحماں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ نیلی دھار کہے میرے صاحب دی پٹھی ہو گئی پگ، پگان تے چلن والے اوتار پیغمبر گرو سارے سپس نوائیا۔ جس دا کھیل اولٹا اک اکلٹا کرے اکٹا اُتے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت نُوڑ نُوڑانہ نُوڑ الاہیا۔ جس کلمیاں دی کائنات بُجھاؤنی آگ، شمس تبریز دی شمع نُوڑ جوت دئے گواہیا۔ اوہ مہربانا نُوچوانا سِری بھگوانا مرد مردانہ دو جہاناں کر کے اکو حج، حاجت سب دی پور کرائیا۔ جس نوں

رسؤلاں کہیا میرا محبوب اگتا الہی رب، یامین کہہ کے سر سارے سجدیاں دتے جھکائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جگت جہان سری
 بھگوان پار کر کے حد، حدوڈ اپنی اک درسائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا رسؤلاں پیغمبران گروآں پیراں اج، اجل دے وقت جو غزل وچ
 چار یاری نوں محمد گیا درڑائیا۔ میرا نور الہی آئے محبوب نال سبب، صبح شام الل صبح سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دی علی نے منگی
 مدد، مددے سب دے ویکھ وکھائیا۔ اُس دا نام ندھانا دو جہاناں بنا تار ستار توں وجے اکو ند، ناد انادی آپ سنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پگڑی کہے میرا ویکھ لو پٹھا پاسا، چاروں کنت سمجھ کھئے نہ پائیا۔
 مینوں وشن برہما دیوت سر سارے کردے ہاسا، مسکریاں نال رہے سنائیا۔ فی کلیئے اٹھ کے ویکھ لے اُس پرہو دا تماش، جس دا نور
 ظہور الہیا۔ اوہ جگت جہان پھرے پھڑ کے اگتی کاسہ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ چار جگ دے لہنے دینے ویکھ اوتار پیغمبر گروآں
 والیاں شاخان، حصیاں تھائیں پھول پھولائیا۔ میں حیران ہوئی اُس دا تک کے نور جوت پرکاشا، پن نیتز لوچن نیناں درشن آئیا۔
 میرے انتر سنی اُس دے شبد نام دی آواز، رسنا جہوا نہ کھئے درڑائیا۔ کی اوس دا کھول کے دساں خلاصہ، خصوصیت وچ اصلیت بھیو
 کھئے نہ پائیا۔ جس کوڑی کریا کلجگ دھرنی اتوں میٹنی اندھیری راتا، رڑی اپنے نال مہکائیا۔ میں اُس دیاں بھوکھتاں وچ سن دی آئی باتا،
 جو باطن پڑدے سب دے دئے کھلائییا۔ نیلی پگڑی کہے مینوں یاد جس ویلے گوہند نے پٹھی رکھ کے ماچھوواڑے وچ کیتا ارداسا، پٹھی توں
 سدھی سدھی توں پٹھی دین دنی دے بدلائییا۔ تیرا پنڈھ رہیا نہ دور صاحب سوامی اپنی میٹ لے واٹا، پرکھ اکالے دین دیا لے کل کلکی
 پھیرا پائیا۔ تیرا آتم پرما تم جن بھگتاں نال بھوئے ناتا، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ توں سب دا مالک کھلاپاتا، پت پریشور اک اکھوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ بندی کہے میں لال میرا چاؤ کیتا ڈرگا ڈرگی، اشٹبھج
 خوشی منائیا۔ جس جگت دھار بنائی مستک نور جوت للاٹ شبد گر دی، ستگر، ست ست رنگ رنگائیا۔ جس دی کھیل جگت
 جہان وچ کدے نہ مڑدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بندی کہے انت میں کھیل دساں اند پڑ دی، پڑیاں لوآں توں باہر جنائیا۔ جتھے آواز
 پُجے نہ کیسے تال سر دی، سرتی وچ سرت نہ کھئے ٹکائیا۔ اوتھے اگتی دھار بنا ایکنکار کھئے نہ پھردی، فرنیاں وچ فرنا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کرائیا۔ بندی کہے مینوں گوہند لایا نال ہتھیں، جگت سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں سب کچھ ویکھیا اپنی اکھیں، جگت نیتراں بند کرائیا۔ اوس ویلے گرسکھ دی پریتی دی دھار نظر آئی ست سروپی اکو سخی، جو سُخن وچوں سُخن نہ کدے بدلایا۔ جس اوٹ اکو ایک ایک دی رکھی، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ گوہند نے ہس کے حقیقت والی خبر دسی حقیقی حقی، حق حق جنائیا۔ اوہ کلجگ دی دھار ویکھ لے جیہڑی ست دھرم نوں جاندی چھڈی، ستگر وچ نہ کھئے سمائیا۔ مستک نشانہ نوری جوت سکے کھئے نہ گڈی، ظہور درس کھئے نہ پائیا۔ چاروں کٹ کوڑ کڑیاری دی نوبت ویکھ لے وچی، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ پھیر پھڑ کے اپنی اُنکل سبھی، پہلی دتی بلائیا۔ جس ویلے میرا مالک آیا پُرکھ اکالا نور الہی ربی، ریوول ثانی جس نوں سپس نوائیا۔ اوہ دین دنی دا بنے طبعی، طبیعت سب دی پھول پھولایا۔ ایہ وقت سہنجنا لوک مات آوندا کدی کدی، قدیم دا مالک ہوئے سہائیا۔ ایسے دا اشارہ دتا حضرت نوح نے جس ویلے آوے نوح ندی، چوڈاں طبقاں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری اک سرنائیا۔ بندی کہے میں لگی بندرابن، بندیا کہہ کے سارے گائیا۔ میں سندیسے سنے بنا کن، بنا سرونا وجدی رہی ودھائیا۔ میں شکرانے وچ کردی رہی دھن دھن، پرہ تیری بے پرواہیا۔ شبد سندیسے وچ کدی خوشی آئی کدی ہویا غم، چنتا چکھا نال ملائیا۔ پر مینوں یاد آ گیا جو حکم سنایا سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کرائیا۔ نی بندیسے تیرا نور الہی لال گللا تیرا میلا نال برہم، تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ بندی کہے میں رو پئی نیناں نیر ویا کے چھم چھم، چھپر اپنی آپ لگائیا۔ کتے میں وس نہ پے جاواں کلجگ جیواں دے من، جو من ممتا وچ میرا رنگ لے رنگائیا۔ کتے مینوں رائے دھرم نہ دیوے ڈن، چوراسیاں وچ بھوائیا۔ میں بینتی کیتی پُرکھ اکال آگے ہتھ ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملائیا۔ میرے صاحب ستگر میں جدوں تگاں تے تگاں تیرا نور الہی چن، بنا چن گوہند شبد دے دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ ویکھے گر اوتار پیغمبراں والے قبیلے، قبل از دھیان لگائیا۔ نام کلمے تگے وسیلے، وصل یار تکیا نور الہی۔ من منسا تگے شرع والے دلیلے، بدھ مت نال مل کے وجدی رہی ودھائیا۔ میں کھیل تگے جگت جہان والے نو جوہناں والے چھیل چھیلے، تن وجوداں

کھوج کھوجائیا۔ میں برس تک تک گھڑی پل اتے مہینے، رت زڑیاں دھیان لگائیا۔ میں مذہب اسلام تک تک دین دنی دے دینے، نو
 ست اکھ اٹھائیا۔ میں سچ دساں میں جس ویلے گئی محمد دے کول وچ مکے مدینے، کعبیاں توں پرے اپنا پنڈھ مکائیا۔ وے رسولا اک
 ویراں ہتھ رکھ لے اپنے اتے سینے، شین دے تے نکتے نال ملائیا۔ محمد ہو گیا پسینو پسینے، تھرتھراہٹ وچ اپنے اندر کلمہ دتا سنائیا۔
 میرے مالک یامینے، رحمتاں والے وڈ رحیمے، آد جگادی سدا قدیمے، قدرت دے مالک تیری بے پرواہیا۔ میرے کولوں سارے حق حقوق
 جانے چھینے، صدی چوڈھویں چوڈاں طبق روون مارن دھابیا۔ میری دہائی دروہی جس ویلے تیرے بل ہوئے نیلے، نیلی دھار والیا نیلے دے
 آسوار والیا آسمان اتے بے زبان سارے دین دہائیا۔ میرا لیکھا تک لے وچ قرآن مجیدے، کی دے کے گیا حدیث، تیرا کھیل بیس اکیسے،
 تیرا نور الابی چو بیسے، جلوہ گر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دی رنگت آپ
 رنگائیا۔ زمیں آسمان دوویں رہے ویکھ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کی ماہی دا ہووے بھیکھ، بھیکھادھاری کی اپنی کل ورتائیا۔ کس وسے
 سہنجے دیس، دیس دیسنتر دے وڈیائیا۔ جیہڑا مالک رہے سدا ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جس نوں سندیسہ دے کے گیا گوبند
 دس دسمیش، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ جس دا پاوے کھئے نہ بھیت، بھيو سکے نہ کھئے درڑائیا۔ جس کلجگ کوڑی کریا کرنی کھیت، کھیت
 ویکھے جگت لوکائیا۔ جس دے پیار وچ گر ارجن سیس پوائی تتی ریت، ماروتھلاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ہار کہن اسیں دسیئے اپنی پچھلی بیتی، جس نوں سکے نہ کھئے درڑائیا۔ ایہہ کھیل پُرانی
 ریتی، ریتوان دیاں جنائیا۔ جس دی جگت جہان پھلواری باغیچی، لکھ چوراسی پھل پھل مہکائیا۔ اوہ مالک دھار بن ترے گن اتیتی،
 ترے بھون دھنی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو لکھ چوراسی انتر نرنتر جانے نیتی، گھٹ گھٹ ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ جنائیا۔ ہار کہن اسیں بھيو دسیئے تمام، طمع لالچ نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے ایڈھیا نوں
 چھڈیا سی رام، رام وششٹ دھیان لگائیا۔ پہلوں تکیا اتے آسمان، پھیر زمیں زمان دھیان رکھائیا۔ پھیر نستے کیتی پرنام، ڈنڈاوت وچ
 سیس جھکائیا۔ پھیر مستک تے لکھیا بھگوان، بن قلم سیاہی رنگ رنگائیا۔ پھیر ست دا گایا گان، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

بهیر سنی آواز بنا کان، انتر انتر ہوئی شنوائیا۔ اوہ ویکھ لے نگاہبان، بن نیناں نین تکائیا۔ جس دا جگ چوگری کھیل مہان، ستجگ
 تربتا ونڈ ونڈائیا۔ دواپرگٹ ہوئے جہان، کابن کابنا کھیل کھلائیا۔ بنسریاں دھن دئے مسکان، مستی مستی وچوں پرگٹائیا۔ کلجگ جس
 ویلے کور ہوئے پردھان، نو ست بھجے واہو داہیا۔ دھرم دی رہے کوئی نہ آن، سچ دا روپ نہ کھئے درسائیا۔ اُس ویلے دا حکم سن رام، رمیا
 ہو کے دیاں جنائیا۔ کھیلاں کھیل وچ جہان، جہاں تہاں ہوواں آپ سہائیا۔ میرا روپ انوہ ہووے مہان، مہا کتھ نہ کھئے سنائیا۔ جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہوواں پردھان، پرم پُرکھ اپنا روپ بدلائیا۔ لہنا دینا تگاں جیو جنت جگت انسان، چارے کُٹ پھول پھولائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ ہار کہن سانوں رام نے پیار نال کیتا پُٹھے، اپنے
 ہتھان نال لٹکائیا۔ بینتی وچ کہا میرا رام ہو کے رحمان ہو کے تھے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے جگت جہان جہان جگت ہو
 کے ایشٹ جانے لئے، لٹیرا کلجگ پھرے تھاون تھائیا۔ پرکاش رہنا نہیں کیسے تے، بُتخانے روون مارن دھاپیا۔ سادھ سنت جاگ نہ سکن
 ستے، سوئی سرت نہ کھئے اٹھائیا۔ اُس ویلے سب دے اندر دُکھ درد ہونے دُکھے، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ شاہ سلطان بنے بھکھے، گھر
 گھر بھکھیا منگن واہو داہیا۔ پنچم وکارا پھڑ پھڑ سب نوں کئے، کایا کٹیا کرے نہ کھئے صفائیا۔ آتم پرما تم پریتی جگت تے، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے
 پوائیا۔ اُس ویلے میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا پرگٹ ہووے آپ سٹح، سرت شبد نال ملائیا۔ اپنی سہنجی کرے رتے، رُڑی دھر دی آپ
 مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری بے پرواہیا۔ ہار کہن جدوں اسیں رام دی لگے نال پٹھے،
 ساڈی نگاہ ایدھیا ول رکھائیا۔ آپ پہلے قدم وچ آگے ودھ کے سوا گٹھ، مارو دُند دا لیکھا دتا مکائیا۔ بہیر اپنی اک لمی کھول کے لٹ، لٹاں
 والیاں ساریاں دتا سمجھائیا۔ آہ لؤ میری بنا اکھراں توں چٹ، چٹے تے کالا نظر کھئے نہ آئی۔ جس ویلے میرے رام دی پوجا دی تھان پوجے
 جان گے پتھر اٹ، پابناں سیس نوائیا۔ منوا سکے کیسے نہ ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ اوہ وقت سہنجنا ہووے سہاوی
 رت، رُڑی دھر دی آپ مہکائیا۔ بن کے دھرم دھار دی دھار اگما پت، پت پریشور کھیل کھلائیا۔ جن بھگتاں کرے آپ پت،
 پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوبدا کھیل جگت انڈٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک

سُنائیآ۔ ہار کہن جس ویلے اسپن پچھانہ نوں ماری جھاتی، بن نیناں نین اُٹھائیآ۔ ساڈے مُکھ وچوں نکلے کھئے نہ باقی، کتھا کہن کچھ نہ پائیآ۔ اوہ اکتھے رام پیارے شہری تے دیہاتی، امیر غریب اِکو نظری آئیآ۔ جنہاں دی پریم دی منزل اِکو دسے واٹی، اِکے پیچھے پندھ نہ کھئے بنائیآ۔ ساریاں اِکو وار پُکار کے کہا دُھر دے رام سب نوں لا لا نال اپنی چھاتی، چھتردھاریاں چھتر اپنا دے جھلائیآ۔ رام نے ہس کے کہا اوہ تک لو کلجگ تہاڈا صاحب آوے کھلاپاتی، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جس دی آتم دھار تُسیں ست سرُپ ذاتی، ذات اذاتا پندھ مُکائیآ۔ سب نوں اِکو دتے گاتھی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ دو جہاناں بن سمراتھی، سمرتھ اپنا حُکم ورتائیآ۔ ہار کہن سانوں اُس ویلے بنا بُلاں توں آئی ہاسی، ہس کے خوشی منائیآ۔ اوہ مالک پرتھی آوے کہ روھے اُتے آکشی، آکاش آکشاں وچ سہائیآ۔ ہار کہن سانوں رام نے پھڑ کے نال لایا اپنی چھاتی، سہج نال دبائیآ۔ اوہ پریم پُرحہ میرا رام رمیآ آد جُگادی سب دا ناتی، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیآ۔ جس ویلے کلجگ ہوئی اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیآ۔ اوہ تہاڈا لیکھا پُورا کرے لہنے وچ رکھے زندگی حیاتی، بھہ جگت والا چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اِک سمجھائیآ۔ ہار کہن کی کھیل دسیئے پچھلا آد، انت کی وڈ وڈیائیآ۔ کس بدھ سانوں ملی داد، وست اگم دتی ورتائیآ۔ ایسے تھان رام نوں پھیر آئی سی ایدھیا والی یاد، ہتھ اپنی پٹھ اُتے ٹکائیآ۔ میرے رام دا کھیڑا پھیر پھیر ہووے گا آباد، خوشیاں وچ سُنائیآ۔ نالے شبد وچ وششٹ نوں ماری اگمی آواز، بنا تن سریر سُنائیآ۔ اوہ تک اِک اِک دا سماج، جو سمگری اِک ورتائیآ۔ پُھل کہن اسپن ڈھولے گیت گائیے راگ، راگنیاں نال مل کے اپنی خوشی بنائیآ۔ اوہ وقت سہنجنا ساڈا لہنا دینا پُورا ہویا آج، اِک نو اُنيسا ساون دئے گواہیا۔ ساڈی نمستے نمسکار ڈنڈاوت بندنا اوس گرو مہاراج، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو لہنا دینا پُورا کرے جُگاد آد، جُگ جُگ سب دے لیکھے لیکھیاں وچوں پُور کرائیآ۔

* ۲۰ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی جگندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں بھجی تھی دوڑی، دوس رین اپنا پندھ مکائیا۔ منزل لہدی رہی اگتی پوڑی، پوڑی ڈنڈا دھیان لگائیا۔ مینوں گلی بھڑی دے سوڑی، سوہرا پٹیا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جگت واشنا دسی کوڑی، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ میری بڈھی وچ کچھ نہ اوڑی، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں نگاہ نال تکیا میرا مہربانا محبوبا چڑھیا اگتی گھوڑی، آسو آسوارا ڈھردرگاہیا۔ جس دے کول شرع شریعت والی ہتھوڑی، ہتھکڑیاں نام کندیاں والیاں لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں بھجی تھی وابو واہ، جورو زر اپنے نال بھوائیا۔ گھنڈے رہے تھل اسگاہ، سمنڈ ساگر ٹلے پریت پندھ مکائیا۔ جل تھل کہندے واہ واہ، وابو مہیئل تیرا روپ نظری آئیا۔ توں مالک خالق بے پرواہ، نور نورانے شاہ سلطانے تیرا نور الہیا۔ میں بن ہتھان ہتھ رہی اٹھا، کوک کوک رہی سنائیا۔ خالی جھولی کران دُعا، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرا لہنا دینا پورا کردے میرے کران، کرم کانڈ تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ آسا پوری کر دے بابا آدم نال حوا، پون پانی تیرا راہ تکائیا۔ تیرا ڈھر دا کلمہ میرا گواہ، شہادت شرع والی بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک دیا کائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں دوس رین بھجی تھی، بن کے پاندھی پندھ مکائیا۔ میری بینتی عرض خواہش سن اکتھی، اکو وار تیرے چرن کول ٹکائیا۔ ست دھرم دی نو ست رہی نہ ہٹی، ہٹوانا سچ وست نہ کھئے ورتائیا۔ تیرے نام دی نرگن دھار پڑھے کھئے نہ پٹی، پٹنے والا اشارہ رہیا کرائیا۔ میں سرن سرنائی تیری ڈھٹھی، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ توں کریا کردے اکو مہربانا رتی، رتن امولک گرمکھ پیرے آپ لے پرگٹائیا۔ توں سب دا سوامی میرا کلاپتی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ میں جگ چوکڑی تپسراں نالوں تیرے پیار دی وڈی تپی، تڈھ بن تریت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں بھج بھج گئی تھک، تھکاوٹ وچ دُباٹیا۔ تیرے آگے رگڑاں نک، نُقطہ جگت والا مٹائیا۔ میری جھولی پا دے میرا پور بلا حق، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ وست اگتی دے دے ست، ست ستوادی جھولی دے بھرائیا۔ صدی چوڈھویں دھرم کہے میری رہی نہ پت، پت

پرمیشور دیاں سُنائیا۔ جے تُوں مالک ہو کے میرے اُتے آگیوں وت، وطن میرا دے سہائیا۔ میرے کول تیرے اوتاراں پیغمبراں گرواں
 دے خط، جنہاں خطوطاں نال خطاب تیرا گئے سمجھائیا۔ جس دی یاد وچ میرے اُتے گوبند ستھر گیا لتھ، یارڑے یارانہ تیری سیج
 ہنڈھائیا۔ ایس ویلے میرا پردہ ڈھک، ڈھاکن کو پت اک اکھوائیا۔ دین دُنی دی زینتر بدل دے مت، انتر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں پھر پھر مُکا سکی نہ پندھ، پاندھی ہو کے
 بھجی واہو داہیا۔ میں گاؤندی رہی تیرے پیار دے چھند، گیت سنگیت تیرا راگ الاٹیا۔ مینوں آؤندا رہیا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔
 میرا خوشی ہندا رہیا بند بند، تیری بندگی وچ سہائیا۔ مینوں انت ڈر لگدا جس ویلے تُوں نشان میٹنا تارا چند، چند ستار دے دُہائیا۔
 صدی چوڈھویں رہی لنگھ، پار کنارہ انت وکھائیا۔ جگت سیج سہنجی رہے نہ کھئے پلنگ، بستر خاک دین دُنی ہنڈھائیا۔ میرا انتشکر
 ہویا تنگ، تنگ دستی وچ گر لائیا۔ تیری ماٹو جاتی تُوں والی کاجی ونگ، بھنن گھڑنہار تیری بے پرواہیا۔ کر کرپا کرپا ندھان لے اپنے
 انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ میرے سینے پا دے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ جن بھکتاں آتم دھار تٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا
 کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میں پھر پھر تکیا جگت
 جہان، جہالت وچ لوکائیا۔ کایا کعبے ویکھے مکان، مندر تتاں پھول پھولائیا۔ ست دھرم تگے نشان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ایشٹ ویکھے سینتا
 رام، کرشنا کابنا پھول پھولائیا۔ پیغمبراں سنے پیغام، کلمے کائنات درڑائیا۔ گرواں سنے منتر ستنام، نو مو سارے سیس جھکائیا۔ نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ سرب گرلان، گرہ کعبہ کایا پوت نہ کھئے بنائیا۔ میں تیری بالی بال انجان، بڈھ ہین اکھوائیا۔ تُوں داتا گن ندھان، بے انت
 تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے مالک مار دھیان، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ میرے اُتے شرع چھری جگت نہ رہے شیطان، شریعت
 اپنے وچ لینی چھپائیا۔ میں چاہندی تُوں میرا میں تیرا سارے گاؤں گان، گا گا شکر منائیا۔ میری اُتر جائے تھکان، تھکاوٹ رہن کھئے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میں پھر پھر ویکھیا تیرا
 سنسار، سنسا اور رہیا نہ رائیا۔ کی دساں پرہو اپنی وچار، وچر کے کی جنائیا۔ تُوں سب کچھ ویکھنہار، ویکھے وگسے تھاوں تھائیا۔

میں اکو بینتی کران پُکار، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ اک بینتی دیاں گزار، گزارش وچ سپس جھکائیا۔ میرے محبوبا میرا پندھ نہیں جُگ چوکرئی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں آد جگادی تیری سیوادار، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ میری سمجھ سکیا نہ کھئے اچے رفتار، رفتہ رفتہ چلنا چائیں چائیا۔ کوئن کوٹ میری خاک وچ مل گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ میری انت کنت بھگونت ایہو پُکار، نمسکار کر کے سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دے نوار، ککرم ادھرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں پیج دے سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھکھیاں بھکھ دے نوار، دکھیاں دکھ چکائیا۔ خالی بھر بھنڈار، بھرپور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ تیری اک سرنائیا۔

* ۲۰ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی ہریت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا صاحب سوامی بہڑے، بہڑی بہڑی میری سنے ڈبائیا۔ جگت جیو جہان ویکھے پھل مٹھے کوڑے، چوراسی وچوں ابناشی پھول پھولائیا۔ کوڑ وکار ہنکار وچوں سب نوں ہوڑے، ہوڑا سسے اُتے ٹکائیا۔ پرما تم دھار آتم ہو کے جوڑے، جوڑی جگت جہان جنائیا۔ میری آشا پوری کرے جو ور رہی لوڑے، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اگم اگم چڑھ کے اگم گھوڑے، گھڑیاں دو جہان وجائیا۔ کوڑی کریا کلجگ اتم شوہ دریائے روڑھ، چھری شرع روپ دے نہ کھئے قصائیا۔ دین دنیا ساری ساچے دھرم دے چاڑھ پوڑے، پوڑی ڈنڈا اک وکھائیا۔ روپ انوپا دھر کے براہمن گوڑے، وید ویاسا لیکھا دئے مکائیا۔ جس دے پندھ آد جگادی لے چوڑے، انت کہہ سکے کھئے نہ رائیا۔ اوہ کھیل کرے گمبھیر گہر گور گوڑے، ستگر شبد شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا سوامی میری رکھے لجا، جیوانت اک اکھوائیا۔ جس دا دپیک جوت اگتی جگیا، جگت جہان کرے رُشنائیا۔ اوہ حکمی حکم دا دیوے سدیا، سندیسہ ڈھردرگاہیا۔ جس نے سب دا پورا کرنا ججیا،

حاجت ویکھے خلق خُداِئیا۔ اُس دا نام نِدهان اِکو سُنیا نِدیا، نِدیاں دے وِسن سَمجھ کھئے نہ آئیا۔ جِس دیناں مذہباں پار کیتی حدیا، نو سَت اپنا پندھ مُکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے دُھر دی یدیا، یدی یدپ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ خُماری دے وِچ مدھیا، مستی نام والی وکھائیا۔ جگ نیتز نین لوچن دین دُنی کیسے نہ لبھیا، کوٹن کوٹ کھوجن تهاؤں تھائیا۔ اوہ سچ دوار ایکنکار سمبل اپنے گرہ سبجیا، ساجن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرا سوامی گہر گمبھیرا، گنوت اک اکھوائیا۔ جِس دا تن وجود نہیں سریرا، سر دھڑ وند نہ کھئے وندائیا۔ جو سب دا میت پیارا دستگیرا، مہربان اک اکھوائیا۔ اوہ انت لیکھا جانے شاہ حقیرا، حقیقت دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کبیرا، قبران توں باہر درڑائیا۔ جِس دی نظر آئے نہ کیسے تصویرا، تصوّر مُصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ مالک گنی گہیرا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ دھرنی کہے جِس لیکھے لایا رویداس والا کسیرا، گنگا گنگوتری رنگ چڑھائیا۔ جو پہن کے آگیا نیلی دھار توں باہر اپنا نیلا چیرا، چری وچھنے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک بے انت، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جِس نے آد بنائی بنت، جُگا جُگنت ویکھ وکھائیا۔ جو لکھ چوڑاسی زرگن دھار بنیا کنت، کنتوبل وڈ وڈپائیا۔ جِس دا نام نِدهانا اِکو منت، منتو جُگ چوڑی حل کرائیا۔ جِس دی مہا گاوندے جُگ چوڑی سادھ سنت، راگ صفتاں والے صلاحیا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت، اندج جیرج اُبھج سینج بھل رہے نہ رائیا۔ بڈھی توں پرے بودھ اکادھا بن کے پنڈت، بنا اکھراں توں نراکھر دھار درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ جِس دا رُپ انوپا ست سرُپا دھار پنکج، پرا پسنتی مدھم بیکھری جِس نوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک وڈ الاہ، پُرکھ اگم اکھوائیا۔ جِس دی ستگر شبد نال صلاح، مشورہ نام نال پکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جُگ چوڑی بنا گواہ، شہادت شرع والی جنائیا۔ سو نو نو چار دا لیکھا رہیا مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس وٹا، رُپ انوپا رہیا پرگٹائیا۔ جِس نوں حضرتان کہیا خُدا، پیغمبر رسوُل رسوُلّاہ کہہ کے سیس نوائیا۔ جُگ بدلنی اوس دی ادا، جو عبادت اپنی لئے

بدلائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دے قدماں توں جاواں فدا، جو فیصلہ حق سُنائیا۔ جس دا لیکھا لیکھا وید وچ رگا، رام رام اپنا لیکھا گیا
 درڑائیا۔ جس دا اشارہ کیتا بھرنگو بھرنگا، بھو ساگران پار اکھ اُٹھائیا۔ اُس دی جانے کھئے نہ بدھا، جو بدھنا دے لیکھے رہیا مُکائیا۔
 دھرنی کہے میں اُس دی داسی نانی بسدھا، اپنی سدھ نہ کھئے رکھائیا۔ جس میرے اُتے نو کھنڈ پرتمی کراؤنا یُدھا، یُدھشٹر دی آشا پور
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنی کار بُھگتائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب ستگر
 ایک، ایکنکار آپ اکھوائیا۔ جس دی رکھ کے بیٹھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ بھگتاں کرے بُدھ بیک، دُرمت میل
 دھوائیا۔ ترے گن تن نہ لائے سیک، اگنی تت بُجھائیا۔ جنم کرم دی بدلے ریکھ، رکھیاں مُنیاں توں باہر دے وڈیائیا۔ سچ دوارا بخشے
 سچکھنڈ اگما دیس، دیس دیسانتران ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہرجن ہر بھگت دُھر درگاہ دے بنا کے درویش، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جس جھگڑا
 مُکاؤنا مُلا شیخ، قاضیاں قضا دے ہتھ پھڑائیا۔ چڑھدی دشا جائے پردیس، پردیسی ہو کے اپنی کار کمائیا۔ نالے شاہ بنے نریش، فقیر ہو
 کے فقراں والے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ میری خوشی بنائیا۔ دھرنی کہے میرا
 صاحب مینوں دیوے خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرے مستک چڑھے لالی، لال لالن گرمکھ لے پرگٹائیا۔ میں سچ دی منگتی
 بناں سولی، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاپیا۔ توں نور نورانہ شہنشاہ جوت اکالی، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ توں دو جہاناں والی، مالک
 بے پرواہیا۔ میرا دوارا نو کھنڈ بنا دے سچی دھرمسالی، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ مانس پھل لگا دے ڈالی، پت تہنی ہری آپ
 کرائیا۔ تیرے نام توں تن وجود رہے کھئے نہ خالی، خالق اپنا رنگ چڑھائیا۔ کلجگ دی اوودھ رہے نہ بابلی، دُور دُراڈا پندھ دینا مُکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ بھچھیا جھولی پائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب پا دے بھچھیا،
 بھکھک بھکھاری جھولی دے بھرائیا۔ میری پورن کر دے اچھیا، پورن ستگر تیری وڈ وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ دا لیکھا
 ویکھ لے لیکھیا، بن نیناں نظری آئیا۔ تیری سرشٹی دسدی متھیا، متھن کر لوکائیا۔ مینوں دس دے اپنی سہنجنی وار تھتیا، گھڑی پل ناتا
 جوڑ جڑائیا۔ کس بدھ پرگٹ ہووے دو جہاناں سِری بھگوانا شاہ آسوارا آسو چٹیا، چٹی دھار کر رُشنائیا۔ دھرنی کہے میرا ماتا دا سپر

جگت وچ پھٹیا، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ کلجگ جیواں منوآ مول نہ ٹکیا، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ تیرے چرن کھئے نہ وکیا، پریتی وچ پریم نہ کھئے سمائیا۔ میرا لہنا دینا تڈھ پن نہ جائے نجھیا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا مکا دے پتھر اٹیا، پابناں لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ پریتی انتر آتم کر بتیا، پر ماتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ تون پُرکھ ابناشی اچتیا، اچت تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا اتم ونڈ ڈکھیا، دیناں دردیاں ہو سہائیا۔ جگت جہان تک لے بھکھیا، ترسنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ دھرنی کہے میری سہل کر دے ککھیا، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگتاں اُجل کر مکھیا، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ تیرا وقت سہنجنا پُجیا، پوجنیوگ تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑا میٹ دے جُگیا، جُگت جگ اپنی دے سمجھائیا۔ میرے اتوں سب دا دیپک ویکھ لے بھجیا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اپنا بھیو ابھیدا دس دے گجھیا، پردہ اوبلا دے اٹھائیا۔ بھاؤ رہے نہ ایکا دوجیا، دُتیا بھاؤ دینا مُکائیا۔ میں تیری نیانی بھکھارن بڈھیا، بے سُدھ ہو کے دیاں سُنائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو وعدہ کیتا نال رام چھڈن لگیا اڈھیا، بن اکھراں اکھراں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اُجل کر دے سب دی بڈھیا، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔

* ۲۲ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی سر nder سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری سہنجنی کر دے جھگی، نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ اپنا چرن چھپائیا۔ میں آشا رکھی تیری جگ جُگی، جُگا جُگنتر دے مالک انت میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ میری کرنی کرتے پُرکھ کر دے آگھی، اُگن آتھن تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ جیواں پوتر کر دے بڈھ، بڈھ بیپک دے بنائیا۔ میرا کھیل نہ ویکھیں جگت جہان یڈھی، یودھے اپنا بل درسائیا۔ بے شک میرے اتے دیناں مذہباں دی اؤدھ پُگی، ویلا وقت دھیان لگائیا۔ شہادت دیوے نہ کھئے ودی سُدی، کیشنا شکلا پکھ نین نہ کھئے اٹھائیا۔ تیری منزل محبوب پیار والی کدے نہ مُکی، پاندھی پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ میں چرن کول سرن سرنائی تیری جھگی، بن سیس جگدیش تیرے بھیٹ کرائیا۔ اپنی کھیل رہن نہ دیویں لُکی، لوک مات پردہ دینا چُکائیا۔ میرے صاحب سوامی لُٹی، لُٹیرا کلجگ بھجے واہو داہیا۔ تیری آتم دھار پریتی بھگتاں

نالوں کدے نہ ٹٹی، ٹٹیاں لینا ملائیا۔ میں تیری خبر سناں دو ٹکی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اک جنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندروں بدل دے رُچی، رچنا اپنی اک سمجھائیا۔ میں تیری جگت جہان کراں بٹی، بُنخائیاں کراں صفائیا۔ سُرُتی رہے نہ کیسے سُتی، من کا منکا دے بدلائیا۔ تُوں پاربرہم پت پرمدیشور ابناشی اچتی، چیتن سب تُوں دے کرائیا۔ میرے اُتے تیرے نام دی سُهِنجی ہووے رُتی، رتھی سچ دوار سُهائیا۔ اپنی دین دُنی ویکھ لے مارگ گھتھی، ساچے پنٹھ مگ چلے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کر آپ مہربانی، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ نام نِشانہ تیر مار اگئی کانی، کائنات قُدرت دے مالک کلمہ دے بدلائیا۔ اتم دھار پر ماتم سچ دے نِشانی، نِشانہ اکو اک سمجھائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سُلطانی، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ پروردگار سانجھے یار کر مہربانی، بے نظیر نظر آپ اُٹھائیا۔ جھگڑا میٹ انجیل قرآنی، پردہ دے اُٹھائیا۔ تیری منزل آد جُگاد اک رُوحانی، رُوح بُت دے سمجھائیا۔ تُوں توری اسم محبوب میرا اسمانی، جسم ضمیر کر صفائیا۔ میں تیرے چرن کولان کراں دھیانی، بن قدمان سیس جھکائیا۔ تیری سرِشٹی تیرا رُوپ نہیں بیگانی، آپ اپنے نال ملائیا۔ جھگڑا میٹ دے چارے کھانی، چارے بانی اکو رنگ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں منگتی تیرے در، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کِریا ندھان کِریا کر، کِریا ہو کے سیس نوائیا۔ میرا اُجڑ نہ جائے کھیڑا وسا دے پچھلا گھر، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں اتم مینوں آوندا ڈر، ڈریوک ہو کے سیس نوائیا۔ میں پیشین گوئیاں سب دیاں لئیاں پڑھ، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ میرے اُتے جو لیکھا ہونا سیس دھڑ، دو دھڑ دے لوکائیا۔ جھگڑا پینا چیتن جڑ، استھول رووے مارے دھاپیا۔ میں سرن سرنائی صاحب ستگر رہی پڑ، نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں بھٹنہار تے آپے لئیں گھڑ، گھڑن بھٹنہار تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے حالت، پائے اُف تیرا نام دُہائیا۔ چاروں گنٹ ہوئی جہالت، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ دھرم دی رہی نہ کھئے عدالت، انصاف ہتھ نہ کیسے وکھائیا۔ مینوں ایوں دِسدا میرے اُتے ہون والی بغاوت، بغلگیر سارے پلُو جان چھڈائیا۔ سچ پیار دی کرے نہ کھئے سخاوت، وست امل نہ کھئے ورتائیا۔ میں بُدھ ہین آنجانت، در تیرے

واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں تکدی چار
 کُٹ، اُتر پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ ست سچ سارے پئی لٹ، کلجگ لٹے تهاؤں تھائیا۔ زرگن سرگن دھار ناتا گیا ٹٹ، ٹٹیاں
 گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سادھاں سنتاں لو گئی چُھٹ، چُھٹکی لو نہ کھئے لگائیا۔ بن تیری کرپا بھگت سہیلا دے کھئے نہ ست، اپرادھی ہوئی
 خلق خُدائیا۔ کرپا کر سری بھگوان ابناشی اچت، چتربھج تیری اوٹ تکائیا۔ مینوں انت آؤندا دُکھ، دُکھی ہو کے ریبی سُنائیا۔ اپنے
 مانس مانو جگیا سو جگت ویکھ منکھ، ایش جیو اپنا پردہ لاپیا۔ تیرا وقت سہنجنا آد نرنجنا آخری ریبیا دُکھ، گھڑی پل سمجھ کیسے نہ
 آئیا۔ میں سرن سرنائی بے پرواہی نور الاہی اگم اتھاپی ریبی جھک، قدم بوسی وچ قدیم دے مالک سپس جھکائیا۔ ساری سرشٹی
 درشٹی اندر توں میرا میں تیرا دس دے ٹک، آتم پر ماتم پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ میں دوس رین سُکھنا ریبی سُکھ، گھر ٹھانڈے
 دھیان لگائیا۔ میرا میٹ اندھیرا گھپ، نوری چند چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور،
 دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ دے دے وست امل، قیمت کرتے نہ کھئے لگائیا۔ جے تیری سرشٹی تینوں گئی بھل، ابھل سب توں
 دینی مات وڈیائیا۔ توں بھاگ لگاؤنا میری دھرنی والی کُل، کُل مالک ہونا آپ سہائیا۔ میں تیرا نام دھیاؤندی بنا رسنا جہوا بُل، بتی دند
 نہ کھئے چُٹرائیا۔ میں ویکھنا چاہندی تیرے بھگت سہیلے جیہڑے تیرے نام ترازو کنڈھے گئے ٹل، جگت قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ سچ پریتی
 گھولی گئے گھل، آپ اپنا گھول گھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، میری جھولی دے بھرائیا۔ پُرکھ
 اکال کہے دھرنی نہ کر گریہ زاری، بن نیناں نپر وہائیا۔ میں شہنشاہ شاہو بھوپ سکداری، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ میرا لیکھا نال پیغمبر گر
 اوتاری، اوتر ہو کے تیرا لہنا دیاں چُکائیا۔ زرگن ہو کے سرگن پاواں ساری، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ توں اپنی کرنی آپ تیاری،
 تررے گن اتینا، ہو کے دیاں سُنائیا۔ تیری چڑھدی دشا لہندی نال ہونی خواری، خار سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اوہ تک لے کلجگ کرے
 غداری، گداگر ہو کے بھجے وابو داہیا۔ جس جھگڑا پاؤنا نر ناری، نر ہر اپنی کل ورتائیا۔ جس دی طیب طبیعت اندر کر سکے نہ کھئے
 تیماداری، شفا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لاڑی مؤت اپنا آپ ریبی سنگاری، نیر نیناں کجلے نال سہائیا۔ چترگیت سندیسہ دیوے وارو واری،

اپنی سیو کھائیا۔ رائے دھرم لیکھے رہیا آگھاڑی، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پھرنی دروہی جنگل جوہ آجاڑ پہاڑی، ٹلے پربت سمنڈ ساگر روون مارن دھاپیا۔ ٹوں ویکھنی کلجگ ککرماں والی آگھاڑی، جو مایا ممتا ویناں نال بھرائیا۔ جھٹ نارد آن کے ماری تاڑی، دو ہتھان دتی سنائیا۔ دھرنیئے تیرے پچھے ہوواں کہ آگاڑی، کہ سچے کھبے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سچ دا حکم اک فرمانا، قرمباردار ہو کے سپس نوائیا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، بھگوان اپنا حکم ورتائیا۔ سو پُرکھ نرنجن پھر کے بانا، ہر پُرکھ نرنجن نور نور کرے رُسنائیا۔ ایکنکار وڈ بلوانا، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا نوجوانا، بھگوان ہو کے کھیل کھلائیا۔ پاربرہم شاہو بھوپ بن سلطانا، دو جہان کرے شنوائیا۔ وشن برہما شیو ٹوں میرا میں تیرا گاون گانا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اتار پیغمبر گر بن نیناں توں ویکھن جگت جہانا، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرور پھر کے آگیا جامہ، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جس دا سمل سچ مکانا، مقبریاں گوراں توں بنا اپنا آسن لائیا۔ اوہ رحیم بن رحمانا، رحمت سچ کھائیا۔ جن بھگتاں دیوے بھکتی دانا، بنا بھگتیوں جھولی پائیا۔ سو لیکھا جانے نرگن سرگن سرگن نرگن دین دنی تیری وچ زمانہ، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ ٹوں خوشیاں نال اپنی دھار دا بٹھ لے گانا، گہر گمبھیر رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔

* ۲۲ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی جسونت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پرہو نہ بھگتاں تک گستاخی، غصہ گلہ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں صاحب سلطان ساکھی، ساکھیات تیری وڈ وڈیائیا۔ پری پیاریاں دی کر راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کی ہویا جے پہلی ساون تیری مئے نہیں نکئی جیہی آکھی، سمت شہنشاہی اٹھ دئے گواہیا۔ تیرے کول پوربلیاں جہاں دی بنا اکھراں توں پاتی، پت پریشور اپنیاں چرناں وچ ٹکائیا۔ تیرا بھگت تیری ذاتی، دو جا روپ نظر

کھئے نہ آئیا۔ تیرا جُگ جُگ دا ساتھی، سنگی ساتھی تیرا سنگ بنائیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھی، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیوں نہیں خوشی
 دیندا دوس راتی، مہر نظر اُٹھائیا۔ ستگر شبد نوں کہنا اندروں صاف کر دے چھاتی، چھتردھاری ہو سہائیا۔ پورب لہنے دی دے دے
 داتی، دیاوان جھولی دے بھرائیا۔ آگے دُکھ دی میٹ دے واٹی، پچھلا اپنے لیکھے لائیا۔ تیری منزل اوکھی بہ گھاٹی، گھاٹے سب دے پور
 کرائیا۔ تیرا نام بھنڈارا اٹھ تیری ہاٹی، دیونہار وست دینی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا لیکھا دینا چائیں چائیا۔ کرپا کر سری بھگوت، مہر نظر اُٹھائیا۔ تُوں مالک اگمی کنت، کنٹوبل اک اکھوائیا۔ رائے دھرم اوہ ویکھ
 لیکھا وکھائے سنگھ جسونت، اُس دا لیکھا دے بدلائیا۔ میری پیار والی منت، مہر نظر اُٹھائیا۔ تُوں بدل دے سمت، زمیں اسمان دھیان
 رکھائیا۔ جس وچ چلن دی نہیں ہمت، سو گرمکھ لے اُٹھائیا۔ کی ہویا جے اک چن نال بنیا نندک، مُکھ رسنا نال سُنائیا۔ آگے واسطے
 میٹ دے چنت، دُکھ درد رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد
 کہے پرہو تیرا بھگت چھیل چھیل، گرمکھ سوہنا نظری آئیا۔ جس دے پچھے تیرا سارا قبیلہ، کامل مُرشد دینی مان وڈیائیا۔ اُس دی سُن
 اپیلا، اپرمپر سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگت واسنا نہیں کوئی دلایا، دلبر تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تیرا کھیل بے شک اُپر اسمان نیلا،
 نیلی دھار دے مالک ہونا سہائیا۔ ستگر شبد اج بن وسیلہ، اجل دا لیکھا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نارد کہے پرہو تیرا بھگت کڈا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ جس دے چرن دھار گنگا،
 گوداوری جمناسُستی سیس نوائیا۔ اُس دا حال رہے نہ مندا، بھگون بھاگ دے بدلائیا۔ دُکھ دا دُکھ رہے نہ لمبا، کوڑا پندھ دے چُکائیا۔
 اپنے آپ لگا لے انگا، انگیکار اک اکھوائیا۔ تیرا نور نور نورانہ چندا، چند گوہند ویکھ دُھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریت چاڑھ دے رنگا، رنگت اپنی وچ رنگائیا۔

* ۲۲ ساؤن شہنشاہی سمت نو اٹارسی جسونت سنگھ دے گرہ *

ساؤن کہے سُہاؤنی رُت کر دے، باراں ماسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے کھیل تگاں اگئی ہر دے، ہری ہر ہونا آپ سہائیا۔ ہرجن بھکھاری تیرے در دے، دردیاں درد ونڈائیا۔ پریم بھنڈارے خالی بھر دے، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ لیکھے جان کے چوٹی جڑ دے، چیتن اپنا میل ملائیا۔ ساؤن کہے میرے وچ تیرے بھگت رہن نہ سڑدے، اگئی تے گوائیا۔ تیرا نام ندھانا رہن پڑھدے، پُستک جگت والی تجائیا۔ منزل دُھر دی رہن چڑھدے، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ایہہ پیارے تیرے گھر دے، گرہ مندر دینا سہائیا۔ لیکھے چھڈ دے ول چھل دے، اچھل چھل دھاری اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ساؤن کہے میری رُت سُہاوی صاحب، سُہنجی دے وڈیائیا۔ تیرا کھیل نرالا عجیب عجائب، عجب تیری بے پروا ہیا۔ تُوں بھگتاں انتر کدی نہ ہوویں غائب، گہر گمبھیر اپنا درس دکھائیا۔ پُورب جنم دا لیکھا پُورا کر دے عہد، اقرار نامہ اپنا آپ جنائیا۔ تیرا حُکم سوامی پتہ نہیں پھیر کدوں ہووے شاید، شہنشاہ کون وقت سہائیا۔ میری بینتی اگو جائز، در تیرے آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساؤن کہے میرا پروشٹا پہلا رہیا آکھ، سمت شہنشاہی اٹھ نال ملائیا۔ جس دا لیکھا لیکھا دو ست دی دو پہلی دھار و ساکھ، مَکھ کالا آپ کرائیا۔ مینوں سب کچھ رہیا بھاکھ، پن نیناں ویکھاں تھاون تھائیا۔ جس دوارے ہر زرنکارے اپنی سُہنجی کیتی رات، رُتڑی اوتار پیغمبران گرواں نال مہکائیا۔ جتھے بخشنی سی بھگتاں نوں بھگتی والی دات، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ اوتھے بہرم بھلیکھا پا کے آپ، اپنا پردہ گیا چھپائیا۔ ایہہ کھیل تیرا اگما تماش، ہرجن سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ساؤن کہے جے جسونت سنگھ بینتی کردا، دوئے جوڑ سپس نوائیا۔ بھیو کھلدا اگے گھر دا، جس گھر وسے ساچا ماہیا۔ ایہہ کھیل انوکھا اگئی ہر دا، جو سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ جو آد جگادی گھاڑن گھڑدا، گھڑنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ساؤن کہے میں وقت اڈیکدا رہیا پر دا، سال بسالا دھیان لگائیا۔ اندرے اندر رہیا جردا، یائے اُف نہ کھئے سُنائیا۔ بنا دکھ دتیاں بہانہ نہیں سی بندا، بنا کشت توں ایشٹ نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ لہنا دینا پُورب اک گل دا، جس دی قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ چھلنہار

پھیر وی رہیا چھلدا، اچھل چھل اپنا بھیو لکائیا۔ ایہ لیکھا پورب پُرانا دوارے بل دا، بل باؤن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ساؤن کہے میں دساں پُرانی گاتھا، پریم نال سُنائیا۔ جسونت سنگھ راجے بل دا چلاؤندا سی
 راتھا، رتھوہی ہو کے سیو کھائیا۔ باؤن نوں دُوروں ٹیکیا ماتھا، اُنکلی متھے اُتے ٹکائیا۔ پچھے پرت نہ تکی واٹا، نیتر نین نہ کھئے بدلائیا۔ گھر
 جا کے سیس نوایا اپنی براہمنی ماتا، جو شکر پروہت دی سکی لگے بھرجائیا۔ نالے خوشیاں وچ کیتا باسا، بس کے دتا سُنائیا۔ میں
 دیکھیا اک تماشا، بڈھا براہمن گٹھ مٹھ دا رُپ بنائیا۔ میں اُس دے ول جھاکا، دُوروں اکھ اُٹھائیا۔ میں ہس کے کہا پھیر ایہ بڈھا کہ کاکا،
 کی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ رتھوہی کہے میں ماریا پھیرا
 پھیر، پھرت پھرت اپنا آپ بھوائیا۔ مینوں نہ سنجھ دے نہ سویر، دوس رین نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں بھے آیا شیر دسیا کپہر، بھبک اک
 سُنائیا۔ میرا انتشکرن ہویا ڈھیر، اپنا بل مٹائیا۔ میں ڈردے ڈردے منگی مہر، بن ہتھان سیس نوایا۔ توں کپڑی کھیلیں کھیل، کی
 تیری بے پرواہیا۔ باؤن اشارہ دتا اوہ ویکھ میں وسدا دھام نویل، گرہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا پھیر میلانگا میل، ملنی اپنے نال رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ باؤن جھٹ سندیسہ دتا آپ، اپنی دیا کھائیا۔
 اوہ تک لے دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکال اکھوائیا۔ جیہڑا تیرے وسے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو توں ہن چلایا راتھ، رتھوہی ہو
 کے سیو کھائیا۔ پھر تیرا لہنا دینا پورا کرے ہو سمراتھ، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سچ مٹنا نر نریشا ایکنکارا اکو اکھ، بنا لکھت توں لکھت
 بنائیا۔ یاد رکھنا بھوکھت واک، بھیکھادھاری دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ ہونی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُس وقت
 تیرا لہنا دینا پورا کراں پچھلا کڈھ کے کھات، جگ چوکڑی بھل کدے نہ جائیا۔ سرِشٹی وچ تیری درِشٹی کر کے پاک، پتت پُتیت دیاں
 بنائیا۔ انتر نرت کھول کے تاک، پردہ دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہارا اپنی دیا
 کھائیا۔ باؤن کہے میرا بھیو ہونا اکھا، اکھڑی کار کھائیا۔ بڈ ماس ناڑی دے کھئے نہ چما، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ قد ہووے نہ چھوٹا لما،
 ممتی ممت نہ کھئے کرائیا۔ ہرکھ سوگ ہووے نہ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ میرا کھیل ہووے گا نواں، نو کھنڈ پرتھی دیاں سمجھائیا۔

دین دُنی دا توڑاں بٹا، حد حدود دیاں گوائیا۔ گُرمکھ تیرا روپ بنا کے چٹا، چند چاندنی نال چمکائیا۔ گھر دیپک جگا کے شمع، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جس ویلے میرا لیکھا جگت جہاں ہووے رواں، رُونق دین دُنی دکھائیا۔ تیرے گرہ مندر جگت دوارے اپنی دھار سواں، سیج اور نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اُٹھائیا۔ ساوَن کہے پرورشٹا میرا رہیا بول، بن رسنا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالے جن بھگتاں پردے مؤل نہ پھول، پڑدے پردیاں وچوں گھلاٹیا۔ جے بینتی کر سکے نہیں تیرے کول، قوَل اقرار پچھلے ویکھ دکھائیا۔ ٹوں ہر گھٹ اندر گھٹ نیواسی انہاں مؤل، مؤلا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ کِرپا کردے اُتے دھوَل، دھرنی دھرت دھوَل سپس نیوائیا۔ اپنے کندھے ترازو تول، دوسر ہٹ نہ کیسے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ساوَن کہے پچھلا پورا کر دے لیکھا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ دے دے نام سچ سندیسہ، بنا سندھیا سرگھی آپ سُنائیا۔ جن بھکتو میں تہاڈا لہنا دیواں ہمیشہ، دوس رین چُکائیا۔ سُنہنجا گرہ مندر ہووے دیسا، دیسنتر وجدی رہے ودھائیا۔ مالک سوامی بن کے نیتا، نیج نیتر کران رُشنائیا۔ جس پورب جنم دا رکھیا چیتا، چاترک گُرمکھ ویکھے تھاوَن تھائیا۔ آتم پرما تم ہو کے کرے ہیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ساوَن کہے پرہہ امرت برس دے اپنا میگھ، پریم گھنگھور گھٹا تیری نظری آئیا۔ جو گُرسکھاں واسطے آسا رکھی بہادر تیغ، جو تیغ دی دھار سپس کٹائیا۔ تنہاں دی مان سُنہنجنی سیج، انتر آتم سوبھا پائیا۔ جے لوک مات دتا بھیج، بنا بھجن بندگی اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساوَن کہے پرہو دُھر دا برس دے مینہ، مہربان دیا کھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لا دے ساڈھے تِن ہتھ سپس، دھرنی دی ونڈ رہے نہ رائیا۔ جے بھل جان تے ہویا کی، کی تیری بے پرواہیا۔ ہرجن پیارے تیرے جی، جیون جُگت دے سمجھائیا۔ سچ دھرم دا بیج آتم بی، پت ٹہنی آپ لہرائیا۔ تیرے سارے پتر دھی، پتا پرکھ اکال تیری سرنائیا۔ بھائی گرداس دا لیکھا پورا کر دے اکیہ، ویہہ اگی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دے سمجھائیا۔ ساوَن کہے ویہہ اگی کی آکھا، گرداس دھیان لگائیا۔ کی تیرا لہنا دینا پچھلے وساکھ دا، گوہند وساکھی نال ملائیا۔ کی تیرا حُکم سمت شہنشاہی اٹھ پہلی رات دا، پردہ

دے چُکائیا۔ کی کھیل تیرا پُرکھ بدھات دا، پرم پُرکھ دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا بھیو کُھلائے اک اگئی بات دا، پردہ آپ چُکائیا۔ میرا رُوپ انوِیا ست سرُوپا بھگتاں والی ذات دا، دُوچا رنگ نہ کُھئے رنگائیا۔ میرا پریم پیار آتم والے نات دا، سجن ساک اک اکھوائیا۔ کی ہویا جے بہانہ بنایا تاپ دا، پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ ایہہ سودا نہیں کوئی گھاٹ دا، لہنیداران دے لہنے جھولیاں وچ ٹکائیا۔ جسونت سنگھ وچھوڑا ہووے نہ کدے دُھر دے باپ دا، پرم پُرکھ پرہہ اپنی گود سہائیا۔ وقت رہیا نہیں دُکھڑے ناس دا، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سد لیکھا جانے بھگت بھگوان اپنے آپ دا، آپ اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۲ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی پٹولا بائی سندی دے گرہ *

ساون کہے پرہو میری پون ٹھنڈی، ٹھنڈک بھگتاں دے ورتائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی لے گندھی، گندھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ آتم سُکھ بخش پرمانندی، نجانند دے جنائیا۔ ہرجن نیتراکھ رہے نہ اندھی، اندھ اگیان گوائیا۔ تون دین دیاں سدا بخشندی، بخشنہارے پرواہیا۔ غریب نہانیاں لاؤنا انگی، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جگت واشنا میٹ کے گندی، ڈرمت میل دھوائیا۔ ساچے نام ندھانے نال رنگیں، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ پھڑ بابوں چُک لے کندھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا مارگ اکو دسے ڈنڈی، رستہ رہبر اک وکھائیا۔ تون میرا میں تیرا دھرم دی دھار ہووے چھندی، سوہنگ ڈھولا ساچا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ساون کہے پرہو میرا مہینہ ویکھ لے ساون، ساوریا دھیان لگائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے بل باون، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑ مٹا کے راون، رام راما ہو سہائیا۔ کابن کِشن پھڑا دے دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ تیرا درس دیدہ دانستہ دسے ساہمن، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ تون آد جگادی اگم براہمن، برہم ودیا دے پڑھائیا۔ جگت ترسنا میٹ کے

طامن، ترے گن اپنا پندھ مُکائیا۔ اندھیرا رہے نہ اندر شامن، شمع نؤر جوت کر رُشنائیا۔ ٹوں سدا سدا پتت پاؤن، پتت پُنت تیری سرنائیا۔ جو خوشیاں وچ تیرے ڈھولے گاؤن، گا گا خوشی منائیا۔ اوہناں منسا پوری کرنی کامن، آسا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ ساؤن کہے پرہو ویکھ میری گھٹا گھنگھور، چاروں گنٹ خوشی منائیا۔ نچن ٹپن پیہے مور، پنچھی پنکھاں والے خوشی منائیا۔ جن بھگت سہیلے سد تیرے وسن کول، کوئل کوک کوک سُنائیا۔ میرے ڈھر دے ماہی ڈھول، سوامی تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت دوارا کھول، سچ بھنڈارا اک ورتائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی نو نو لاکے پائیا۔ مہربان ہو کے مؤل، جوتی جاتے اپنی دیا کھائیا۔ میں تیرے اتوں واری گھولی گھول، آپ آپا گھول گھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سرن دینی سرنائیا۔ ساؤن کہے پرہو میرا خوشیاں والا تک لے بادل، بدلی جگت جہان کرائیا۔ ست دوار دا بنا عادل، عدل انصاف اک جنائیا۔ جھگڑا میٹنا مقنول قاتل، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں بھیو گھلا دے باطن، پردہ پردیاں وچوں گھلائییا۔ ٹوں سوامی پُرکھ ابناشن، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ چرن پریت بخش کے ناتن، نر نرائن دے وڈیائییا۔ دکھ بھکھ دا پندھ رہے نہ واٹن، گیڑے وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں سچ بینتی آیا اکھن، ساؤن نو نو سس نوٹیا۔ ٹوں شاہو بھوپ وڈ راجن، شہنشاہ ڈھردرگاہیا۔ غریب نہانیاں آئیوں نواجن، غریب نواز تیری سرنائیا۔ بن تیری کِرپا ہون نہ وڈ وڈبھاگن، بھاگ ہین دے لوکائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے تیرے جاگن، جنہاں نچ نیتر لوچن نین اکھ گھلائییا۔ گرمکھاں آتم دھار بنا سہاگن، ہر کنت وچھوڑا تیرا رہے نہ رائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک جگ چوگری آدن، انت کنت بھگونت اک اکھوائیا۔ جو جن تیری سرن سرنائی لاگن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میری اپنے چرن کول قبول کر نمازن، دروہی دروہی کر سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار ٹوں آد جگادی وڈ مہاجن، مہا تیری اکتھ کتھی نہ جائیا۔

* ۲۲ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی چمن لال دے گرہ *

دھرنی کہے مینوں بھیلنی دئے اِشارے، رام دا اِشٹ رام رام جنائیا۔ ست دھرم دے کھڑی دوارے، جگت دوارے کوڑ تَجائیا۔ بن رسنا جہوا پُکارے، تُوں ہی رام میرا ماہیا۔ کلجگ اتم ویکھ اندھ اندھیارے، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کوڑ کُریار رہیا للکارے، چار کُنٹ کُنٹ شنوائیا۔ دھرم دا دِسے نہ کھئے مینارے، مَن رِکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت نئیا سئیا ویکھ لے پُچی کون کنارے، کون گھاٹ ڈیرہ لائیا۔ تُدھ بن پار نہ کھئے اُتارے، اُتر پُورب پچھم دکھن چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ تیرے بھگت سہیلے نرنتر روون زارو زارے، بن نیناں نیر وبائیا۔ تُدھ بن دِسں نہ کھئے سہارے، سہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا لینا ملائیا۔ بھیلنی کہے میں سنديسہ دیواں اپنی پُرائی سہیلی، سئے بہیاں کڈھ کے دیاں جنائیا۔ اتم دھار نہ رہن کدے اکیلی، جگت وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ اتم دھار پر ماتم نال میلی، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ بنا ستگر شبد بنی نہ کیسے دی چیلی، چیلار گُروپ نہ کھئے درسائیا۔ پُکھ اکالا دین دِیالا پت پریشور اگنا بیلی، جو بیلے جنگل جوہاں اُجاڑ پہاڑاں وچ بھئے سہائیا۔ اوہ کھیل اگنا ایکنکارا ہو کے رہیا کھیلی، خالص اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بھیلنی کہے میں غریب نانی کوچھی، کوچھیاں کلماں دیاں سنائیا۔ میں رام وجوگن تے میرا پریم اکو جوگی، جگیشراں توں باہر نظری آئیا۔ جس میرے انتر اپنے اِشٹ دی دتی سوجھی، سمجھ جگت والی بدلائیا۔ میرے انتر وڑ کے ٹھاکر موجی، ٹھوکر پریم والی لگائیا۔ مینوں بھل گئی پریت گھروگی، گھر بار دتا تَجائیا۔ ملیا میل اک سنجوگی، اتم پر ماتم مل کے وجی ودھائیا۔ میں بنا رسنا توں رس لے بھوگی، انرس اپنا رس چکھائیا۔ نہ کوئی لالچ رہیا نہ لوہی، ممتا وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ بھیلنی کہے میری سخی سہیلی بھولی، ابھل دئے وڈیائیا۔ جس دی پریم پُچارن خوشیاں والی گولی، در گھر ساچے سیو کھائیا۔ اوہ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا رہیا کھولی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جس پریتی پریم اُتوں گھولی، اپنا آپ گھول گھائیا۔ اوہ ست سچ دی چڑھ کے ڈولی، جگت جہان پنڈھ مکائیا۔ جوت دھار دھار وچ موئی، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے بھیلنی کی آگئی مارے آواز، راگاں ناداں شبداں وچ
 شنوائیا۔ ترنتے جُگ دا رہیا کھئے نہ راجا، رام راج نظر کھئے نہ آئیا۔ پوربلا اپنا ویکھ لے وعدہ، قوئل اقراراں کھوج کھوجائیا۔ جو رام اشارہ
 دتا پرتھائے کرشن رادھا، گھنٹیا نئی اک سمجھائیا۔ جس بھيو کھلایا رام راجا، رام رمٹیا ڈھردرگاہیا۔ جس نین اٹھایا کلجگ انت بھيو کھلایا
 بودھ آگادھا، بدھی توں پرے پڑھائیا۔ جس ویلے پیار رہیا نہ کیسے سماجا، سمگری سچ نہ کھئے ورتائیا۔ پُرکھ اکالا آوے بھاجا، دو جہاناں
 پنڈھ مُکائیا۔ غریباں بنے غریب نوازا، نوازش سب دی لیکھے لائیا۔ بھیلنی کہا اوہ میرا رام سرب کلا سمراتھا، سمرتھ بے پرواہیا۔ جو جُگ
 جُگ چلاوے راتھا، رتھ رتھوہی اک اکھوائیا۔ ہوئے سہائی ناتھ اناٹھا، غریب نہانیاں گلے لگائیا۔ بھگتاں بھگون ہو کے دیوے ساتھا، جگت
 وچھوڑا پنڈھ مُکائیا۔ پورب جنم دی لیکھے لاوے واٹا، آگلا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جنم کرم دا رہن نہ دیوے گھاٹا، وست اٹل ورتائیا۔ کایا
 چیتھڑ بھیلنی کہے میرے وانگ کیسے دا رہن نہ دیوے پاٹا، نام رنگن نال رنگائیا۔ میرے چرناں گولاں چھوبیا رام بیٹا دسراتھا، جو رام رمیا
 ہر گھٹ تھائیا۔ جس میری خاطر کھیل کھیلنا بہن بھانتا، بھيو سکے کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پاتا، دین دنی دا ڈیرہ ڈھابیا۔ دُور دُراڈا
 وشن برہما شو ویکھے مارے جھاتا، بن نیناں نین تکائیا۔ نیتر کھولے دُرگا اشٹبھج والی ماتا، متا اپنے نال رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں وکھائے
 ساکا، ساقی اپنا پردہ لاپیا۔ جس مٹاؤنی کلجگ اندھیری راتا، رُتری اپنے نام مہکائیا۔ بھیلنی کہے ہُن بھگتاں اندر کایا مندر جوت سروپی
 کرنا واسا، سُرَت جوڑ جڑائیا۔ میں سچ دیاں بھرواسا، ست نال سُنائیا۔ جو مالک پرتھی آکشا، گگن گگنتران ڈیرہ لائیا۔ جو کلجگ
 اتم اتم پرما تم پاوے راسا، گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ میری سخی سہیلی تیری پُچھے واتا، واتا ورن جانے تھاوں تھائیا۔ سب پورا کرے
 گھاٹا، لہنا لہنیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے
 میں ویکھاں چیتھڑ پاٹے، بھیلنی بھرم رہی گوائیا۔ جس دے مستک تُوَر جوت للاٹے، تتوت کرے رُشنائیا۔ جگت جہان میٹ کے
 واٹے، کوڑی کِرپا پنڈھ مُکائیا۔ اکو پر پُرکھ ارادھ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جس جُگ چوکری سادھ، ستجگ تریتا دواپر دتا
 بدلائیا۔ بن کے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن رہیا سُنائیا۔ کایا مندر مار آوازے، بن سروناں رہیا سُنائیا۔ بھیلنی کھیل تک لے اوس

غریب نوازے، جو غریباں ہوئے سہائیا۔ جس تریتا دواپرساجن لینے ساچے، رام کرشن روپ بدلائیا۔ اتم پرگٹ ہونا دیس ماجھے، سمبل نور جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں رکھے لاجے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اتم کرائے وڈ وڈ بھاگے، بھاگ اپنا نام جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میری سہنجنی ہوئی راتا، بھنڑی زین خوشی منائیا۔ پرہ دیونہارا داتا، دیونہار دیا کھائیا۔ آد جگادی پُرکھ بدھاتا، پُرکھوتم بے پرواہیا۔ جس دا لکھ چوراسی نانا، نانا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جگ جگ ویکھے کھیل تماشا، تماشین دُھردرگاہیا۔ دھرنی کہے مینوں خوشیاں وچ آوندا ہاسا، ہس ہس کے دیاں سُنائیا۔ میرا سوامی کھلاپاتا، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس بھيو گھلایا پورب لہنا چمن دی ماتا، بھیلنی سنگ سہیلی نظری آئیا۔ آگے آگلا پندھ مکھیا واٹا، چوراسی پھاسی جم ریبی نہ رائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نانا، بنس سربنس رہیا ترائیا۔ اٹارسی سنگت سب دا آکو پتا تے آکو ماتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ غریب زانیاں سب دا پورا کرے گھاٹا، سمت نو نو اپنا حکم ورتائیا۔ گھر خالی رہے کیسے نہ باٹا، سچ بھنڈارے نال بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پورن کرے آسا، نراسا ہرجن رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۳ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی پرموتی دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میرے کھلاپاتی، پت پرمیشور دیاں جنائیا۔ چاروں کُنٹ تک اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نگاہ مار لے لوک ماتی، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اکھ اٹھائیا۔ اپنے لہنے دینے تک لے جو لیکھے بن قلم دواتی، بنا شاستراں لیکھے وچ رکھائیا۔ جو کھیل کردا رہیا بھُ بھانتی، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ جگ چوکری بخشدا رہیا داتی، داتا دیاوان ہو کے آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے میری دروہی صدی چوڈھویں میرا امرت سیر لے کھئے نہ وچوں چھاتی، وکھ بھری تیری لوکائیا۔ نگاہ مار لے سوامی اک اکتی، اکل کل دھاری نین اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا رکھیا کیہڑے کھاتی، کھاتہ مینوں دے وکھائیا۔ میں سُن سُن تھکی تیری گاتھی، گرنتھ شاستر رہے سُنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اندروں نکلے ہوکا، پائے اُف کر سُنائیا۔ جگت بھے رہیا نہ تیرے بھاؤ کا، چار کُنٹ کوڑ کرپا نال ہلکائیا۔ سہارا رہیا نہ کیسے ناؤں کا، نئیا نوکا نام نہ کھئے چلائی۔ سندیسہ سُنائے نہ کوئی واہو واہو کا، واہ واہ کی تیری بے پرواہیا۔ تُوں میرا دُکھ سُن لے سرشٹی والی ماؤں کا، ماتا دھرت ہو کے دیاں سُنائیا۔ بے شک تیرا لیکھا اگم اتہاہو کا، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ تیرا حُکم دُھر دے شاہو کا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرا حق دے دے عدل انصاف نیاؤں کا، نر نرائن تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کلجگ جیو روپ بدل دے کاؤں کا، ہنس گرمکھ لے پرگٹائیا۔ گر اوتاراں لہنا دینا پورا کر دے تھل اسکاہو کا، پیغمبران تھلاں دے وڈیائیا۔ میرے انتر ناد وجے گھنیرا چاؤ کا، چار کُنٹ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری انتر سُن پُکار، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ میں تیرا کراں انتظار، دوس رین نین اُٹھائیا۔ تُوں آکلکی اوتار، نہکلنکا تیری بے پرواہیا۔ امام اماماں دے سکدار، پروردگار نور الاہیا۔ میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ تیرا نور جوت دو جہان ہوئے اجیار، تن وجود وجے ودھائیا۔ سب دا لہنا دینا قرضہ دے اُتار، باقاعدہ باقی لیکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں آ کے پیج سوار، پون پانی دا لیکھا دے مُکائیا۔ میں تیرے در ٹھانڈے کراں پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک خالق اک، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ میرا سینہ چھاتی ویکھ پک، حکمت نال رہی سُنائیا۔ منوآ سکے کیسے نہ ٹک، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وچ تیری سرشٹ گئی وک، قیمت کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار والی پائیا۔ وقت دے نہ کوئی سہنجی تھت، گھڑی پل نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو رہیا نہیں کوئی کیسے دا مت، متر پیارے یارڑے تیری سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تیرا آؤنا جانا نت نوت، زرگن سرگن سرگن زرگن لے انگڑائیا۔ آتم پر ماتم دھار ہو کے کر پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری رکھی ٹیک، ٹک ٹکی تیرے اُتے لگائیا۔ تُوں میرا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا نئیا نوکا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ میرا دُکھاں بھریا پیٹ، انتشکرن رہیا کُرائیا۔ تُوں تک لے نیتن نیت، نج گھر اپنا پھیرا پائیا۔ سچ سوامی کھول

دے بھیت، پردہ اپنا آپ چُکائیا۔ اوہ تک بالو ریت، محمد دا مقبرہ رووے مارے دھاپیا۔ جتھے تیرا لیکھا ہونا پہلی چیت، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ جتھے پیر پیغمبر رن بھومی سْتے کھیت، خاطر تیری سپس کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن نہ کریں نِراسا، آساوند دھیان لگائیا۔ تینوں کوک پکارن نبیاں والیاں لاشاں، رسولاں مقبرے رہے گر لائیا۔ تُوں ویکھیں اپنا اگم تماشا، تماشین تیری بے پروا ہیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکشا، گگن گگنتر تیری اوٹ تکائیا۔ میرا کوچھی کملی دا بھر دے خالی کاسہ، قسم کھا کے تینوں رہی سنائیا۔ میں جگت جگیا سواں دی مٹی خاک ماتا، دھرتی ماتا کہہ کے سارے مینوں گائیا۔ تُوں سچ پریم جوڑ کے ناتا، ناتا اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا اک وسیع، بن پیمانیاں اک جنائیا۔ جو دُعا کیتی مسیح، حضرت عیسیٰ دھیان لگائیا۔ تُوں روپ انوپا اک توزی، زویول اپنا روپ درسائیا۔ جو موسیٰ تکیا وحی، واحد کلمہ اک درڑائیا۔ تُوں میرا نور ربی، رحمت اپنی دینی کھائیا۔ میری آشا حضرت میرے وچ دبی، اُلفت اپنی نال لے اٹھائیا۔ تُوں میرا مالک اکو طبی، طبیعت میری دے بدلائیا۔ اوہ نیتروندا اک لکھ ہزار چوھی نبی، نیناں نیر وایا۔ بھڑی اُف پائے ساڈی انت آگئی چوڈھویں صدی، لقمہ بھوئے خلق خدائیا۔ چوڈاں طبقات کھسنی گدی، گداگر پھرن واپو داہیا۔ اک نور اگئی جوت جگی، دو جہان کرے رُسنائیا۔ دھرنی کہے میں دوویں ہتھ رہی بدھی، بندنا کر کے سپس نوائیا۔ میرے اُتے جگت جہان لگی آگئی، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ تُوں مالک سورا سرگی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں درس دکھاؤنا اُپر شاہ رگی، رگھپت رام دا لیکھا دینا مکائیا۔ پندھ مکانا دُور نیرا مدھ مدھی، مدھر دُھن اپنا نام جنائیا۔ تیرے پریم دی ستار داتار اکو وچی، وجوہات سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں چار کُنٹ دوس زین پھراں بھجی، بھجیاں واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے نال تیریاں شرطان پگیاں، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں ریتاں دسیاں حقیقت حقیاں، حق حق سمجھائیا۔ میں تیرے پیار وچ پیسن پیسا چکیاں، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ دھرم دی دھار لوآں مانیاں تیاں، تتو تت تپائیا۔ دھڑ سپساں گئیاں کئیاں، وجوڈاں ہوئی جدائیا۔ نرگن دھار پڑھیاں پٹیاں، پاٹل تیری کھیل ویکھ

و کھائیا۔ سوچاں وچ پے کے گنیاں گئیاں، بڈھ ہین اکھوائیا۔ تیریاں کتھا کہانیاں کتھیاں، ڈھولے رسنا گائیا۔ اکھراں والیاں لکھیاں پھٹیاں، حرؤفاں نال وڈیائیا۔ شرع دیاں منزلاں ٹپیاں، قدم قدماں نال بدلائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں نال رکھیاں پتیاں، حصے مذہباں والے جنائیآ۔ میں راگ سنے سنائے راگ چھتیاں، چھٹی راگاں وڈ وڈیائیا۔ تیرے پریم وچ آد جگاد رتیاں، رنگ سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ پر دروہی ایس ویلے کلجگ جیواں بدلیاں متیاں، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ باہروں داہڑیاں کر کے رتیاں، اندر کوڑ وکھ ہلکائیآ۔ میں دُور دُراٹے ویکھ کے ستھر لٹھیاں، یارڑے تیری سیج نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ میرے نیتر روون اکھیاں، نین رہے گر لائیآ۔ آتم دھار وچ پر ماتم بھگتاں توں بنا دسن کھئے نہ سغیاں، سُن پور نہ کھئے کرائیا۔ تیرے لکھ چوراسی جیو جنت وشٹے والیاں مکھیاں، تیرا ست سرؤپ نظر کیسے نہ آئیآ۔ میں نواں کھنڈاں ستاں دپیاں وچ ست تیریاں دسیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ سندیسہ دتا چار لکھ آسیاں، چوراسیاں دتا درڑائیآ۔ کیوں کلجگ دھار وچ پھسیاں، اپنی لو انگریائیآ۔ کتو جم کال دیاں رسیاں، لو سرن سرنائیآ۔ جھگڑا چھڈو گائیاں وچھیاں، سوران کھل لہائیآ۔ کیسے کم نہیں آؤنا کھادھیاں مچھیاں، مچھ کچھ اکھ اٹھائیآ۔ اکو مالک خالق سب دا کھلاپتیا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں تیرے چرن کول ہوواں ستیاں، ست تیرے وچ سائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میریاں بینتیاں سُن لے اکٹھیاں، ایکنکار اکو وار سنائیآ۔

* ۲۳ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی امرجیت کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال نریش، نر نر نرکار تیری وڈیائیآ۔ تیری مہا کرے سہنسر مُکھ شیش، جہوا دھار بلائیآ۔ تیرا حکم چلے ہمیش، ہم ساجن تیری بے پرواہیا۔ میں تیرے در تے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھائیآ۔ بن نیتر نیناں ویکھ، بن اکھیاں اکھ کھلائیآ۔ پورب لیکھا ویکھ سندیس، جو جگ چوگری دتا سنائیآ۔ میں تینوں کراں آدیس، نو نو سیس جھکائیآ۔ میرے کھلے ویکھ لے

کیس، ویراگن ہو کے بھجان واہو دائیا۔ مینوں اشارہ دتا دس دسمیش، گوہند گوہند گیا جنائیا۔ جس لہنا دینا میٹنا مٹا شیخ، مسائکان ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ دھام سہنجنا کرے سمبل دیس، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے کلیش، کلکاتی رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دے چرن چمڈے وشن برہما شو گیش، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ اوہ تیرے کرم دی بدل دیوے ریکھ، رکھی کیش گوردھن دھاری لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیون والا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک لے ہاباکار، چاروں کُنٹ رہی کُرائیا۔ ست دا رہیا نہ کھئے پیار، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کُریار، ڈنکا جوٹھ جھوٹھ وجائیا۔ تیری سرشٹی ہوئے وبھچار، گکرماں بھری لوکائیا۔ تیرا نام شبد سُنے نہ کھئے ڈھنکار، آتم راگ نہ کھئے شنوائیا۔ گھر دیپک نہ ہوئے اجیار، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ امرت رس نجھر جھرنے پیئے نہ کھئے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانت نہ کھئے ٹپکائیا۔ بھگت سہیلا بن تیری کرپا ملے نہ کھئے میت مُرار، سنت ساجن نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد سارے گئے وسار، وسریا تیرا نور الاہیا۔ میں روواں کوک پُکار، دروہی دروہی کر کُرائیا۔ آہ ویکھ میرے پروردگار، سانجھے یار نور الاہیا۔ پارہم سُن پُکار، آد پُکھ اپنی دیا کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تک لے دھواں دھار، جگت اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ چار جگ دے شاستر گئے بار، بڈھ بیپک نہ کھئے کرائیا۔ من منسا سب نوں کرے خوار، ہوئے ہنگنا نال ملائیا۔ ست پُکھ نرنجن ست ستوتی ہرجن دے نہ کھئے نار، نر نرائن کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میری بینتی بے انت سُن سچے دربار، درے دربار سیس نوائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی جگ چوکرئی نرگن سرگن ہو کے پاویں سار، نت نوت اپنا کھیل کھلائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میرا دکھ دے نوار، چنتا سوگ غم غم خوار رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انت نہ پاراوار، پارہم پرہ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۳ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی پارو مل دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ دھرم دی دھار دی میرے اُتے چلا دے ریل، ذات پات دین مذہب راؤ رنگ اکو وار بٹھائیا۔ میں مائو ذاتی تیرا تگاں کھیل، مانس مائکھ پردہ دے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم کر دے میل، جگت وچھوڑا دے کٹائیا۔ پاربرسم پرہہ بھیو چکا دے شبد گرو گرو چیل، ایش جیو رنگ رنگائیا۔ ٹوں سب دا سجن سہیل، رام راما نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے الاہی ربا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تیرے نام ندھان دا، اکو ہووے ڈبا، جگت جہان لینا وچ ٹکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُریاں لوآں دییاں ٹپدا جائے حدان، دیناں مذہباں پار کرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دیوے سدا، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا بچھاؤن جائے آگا، امرت میگھ اک برسائیا۔ سرت شبد چکھائے مزہ، مذاق مکے کوڑ لوکائیا۔ ہرجن چڑھائے اپنی رضا، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں ناتا ٹرا کے کولوں قضا، قدرت قادر تیرے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی دیا آپ کھائیا۔ دھرنی کہے پرہہو سچ پریم دے بنا مسافر، مسافر خانہ میرا ویکھ وکھائیا۔ تیرے پیار وچ رہے نہ کھئے کافر، کفر دا لیکھا دے چکائیا۔ تیرا لہنا دینا ہووے گمبھیر گہر گن ساگر، گور اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار بخشنا آدر، آدرش اپنا دینا وکھائیا۔ میں کوچھی کملی عاجز، یو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہہو تیرے پریم دی ہووے گاڈی، گاڈ گائیڈ کو نظری آئیا۔ جو لیکھا جانے ناڑی ناڑی، ہاڈی ہاڈی پھول پھولائیا۔ مانس تتاں اپنے اُتے جاوے چاڑھی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ ویکھ وکھائیا۔ جس دا روپ اکو جہا پچھا آگاری، دتیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ اکو جہا حق دیوے پُرکھ ناری، نر نرائن تیری سیو کھائیا۔ اوہ چلی جائے اپنی دھاری، دھرم دے نال بھجے واہو داہیا۔ اُس دے اُتے حکم نہ ہووے لوک مات نہ کھئے سرکاری، تڈھ بن ڈمیوار نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے اُس دا راہ ہووے سدا، رِدھ سدا نہ کھئے اٹکائیا۔ ست دھرم دی ہووے بدھا، بدھنا لیکھے رہے چکائیا۔ پریم دھار وچ اتتر سب دا جائے ودھا، ودت اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ دھرنی کہے اوہدا ست سروپ ہووے نگھا،

اگنی ٹھنڈ نہ کھئے بنائیا۔ پھیر میں تیری سرنی ڈگا، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی پرہہ گاڈی ریل کری تیار، ترے گن اتیتے آپ بنائیا۔ جس دی پاوے کھئے نہ سار، پردہ سکے نہ کھئے کھلائیا۔ اُس دی سب تون وکھری رفتار، بھجے واہو داہیا۔ پھرے نو ست وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری، وشن برہما شو جس دی سیو کھائیا۔ اُس دا اشارہ دین پیغمبر گر اوتار، جھنڈی مذہب والی لگائیا۔ کلمیاں والیاں سیٹیاں رہے مار، نامان والے شبد شبد جنائیا۔ جگت جگیا سواو آو ہوو سوار، شٹیشن شرع والے بنائیا۔ دھرم کہے ایہہ کھیل اگنی کار، ہر کرتے آپ کرائیا۔ دھرنیئے ایس ویلے کلجگ جیو پردہ سکے نہ کھئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کوڑی کرپا گوڑھی نیند سٹے پیر پسر، سر پیر نہ کھئے ہلائییا۔ اوہ بنا سہارے تون کردی جائے دھواں دھار، جگت جہان اندھیر وکھائیا۔ نالے ہسے نالے کھیلے کھیل اپر اپار، جو اپر پیر سوامی رہیا کھلائیا۔ پھیر اپنی نور جوت دا مار چمتکار، بنا نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں کردی جائے خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ اُٹھو ٹھو بھجو اُس دوار، جتھے دوارکا واسی آسن لائیا۔ اپنا پنڈھ مکاؤنا جگت دی دھار، چوراسی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنیئے تون ویکھ لے ریل انوکھی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جس دا بھیو سمجھے کھئے نہ پوتھی، پُستک کہن کچھ نہ پائیا۔ اوبدی منزل ہتھ نہ آوے سوکھی، بھجیاں پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ دین دُنی ویکھ لے روتی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا پیا گوشت بوٹی، چاروں گنٹ گنٹ ڈھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھئے نہ چوٹی، کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ اندر واسنا ہوئی کھوٹی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بھیو پائے نہ کھئے جنم جوگی، جگت جگیا سواو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ جیو پاپاں بہار چُکیا بوجھی، آگے قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ چڑھنا ملے نہ کیسے نوں دھرم مسافراں والی وچ بوگی، کُنڈا سچ نہ کھئے کھلائیا۔ اوہ چاروں گنٹ منکھ جیواں جاندی چھوڈی، آپ بھجے واہو داہیا۔ جس دا مالک اک مؤجی، مؤجی ٹھاکر بے پرواہیا۔ وقت دی پابندی لا کے بیٹھا جگت دھار دا فوجی، جس دا حکم سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری دھرم دی دھار اکو یک، یکے بعد دیگرے جگ جگ کھیل کھلائیا۔ جس دے اُتے بھگتاں چڑھن دا

ملے حق، مُسافر صوفی ڈیرہ لائیا۔ باقی دین دُنیا اوہدے ولّ نہ سکے تگ، نیتِ نظر کیسے نہ آئیا اوبدی آواز سُنے نہ کھئے پھک پھک، اوہ فقرہ گائے اکو تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں بھجی تھی جاندی اٹاریسی وچوں تھوڑے جہے مُسافر اپنے اُتے لئے چگ، پھڑ آتم دھار آپ کھائیا۔ جس وچ رہے نہ کھئے شگ، شکوے شکوک رہی گوائیا۔ اُس نے پھیر چھیتی مُڑ نہیں آؤنا وت، جو بے وطنان سچکھنڈ دئے پہنچائیا۔ اوہ ملدی جنہاں دا کوٹ جنم دا تپ، تپیش پورب جنم دے ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دے پُرکھ اکال نے دھوتے پاپ، پتت پُنت کرائیا۔ اوہناں نوں ویکھے آپ، دُور دُراڈا پندھ چکائیا۔ اوہ بھگت دوارے گرہ بھگتاں دے ہندے سپاٹ، سٹیشن اور نہ کھئے بنائیا۔ اوبدی اکو آواز اتم ہندی ٹاپ، ٹاپوآں توں پرے دئے درڑائیا۔ جس دا نیم سکے مُول نہ کھئے چھاپ، اکھراں والی نہ کھئے چترائیا۔ اُس دا اپنا آپ پرتاپ، جو پرتکے جگ جگ بھگتاں لئے اٹھائیا۔ دھرنی کرے اوہ پھردی لوک مات، دوس زین واہو داہیا۔ اج خوشی نال پارو مل دے گھر آگئی رات، اپنا پندھ مکائیا۔ گرمکھو اٹھو چھیتی اُس اُتے چڑھو آپ، اپنا بل پرگٹائیا۔ جو ترے گن میٹے تاپ، ترے گن اتیتے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آپ بنایا ساتھ، سگلا سنگی ہر رنگی اپنی کار بھگتائیا۔

* ۲۴ ساون شہنشاہی سمت نو ناگ پُر شہر ارجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر جگ جگ رکھوال، نرگن دھار نرویر لو انگڑائیا۔ دین دُنی اپنی مات لوک لو سنبھال، مذہباں دے محبوب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پن نام کلمے جگت جگیا سو ہونے کنگال، سچ وست تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد دھار انتر نرنتر بناؤ دلال، پن رسنا جہوا بئی دند دیو سمجھائیا۔ وست اٹلری نام ندھان دیو دھن مال، کلجگ کوڑ گریار لک سکے نہ رائیا۔ سرشٹی درشٹی آ کے ویکھو ہونے بے حال، چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی رہی گر لائیا۔ آتم پر ماتم دھار سچ دا دسے کھئے نہ لال، کوڑی کریا دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ صدی چوڈھویں ترے گن مایا پیا جنجال، چوراسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ مُرشد ہو کے ویکھو مُریداں حال، دین دُنی پردہ دیو

اُٹھائیا۔ پوتر رہی نہ کوئی دھرمسال، مندر مٹھ مسجد سارے رہے گرلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، میری منسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا دھرم نشان، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ پیغمبرو ساتھ رہیا نہ کیسے
 ایمان، اسم اعظم بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ گرو گُردیو کرو دھیان، ست سچ شبد دی دھار نہ کھئے سہائیا۔ اوتار ہووو نگاہبان، بن نینان
 نین اُٹھائیا۔ جیو جنت سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ آتم برہم ملے نہ کیسے گیان، یج نیتر لوچن نین نہ کیسے رُشنائیا۔ کلجگ
 کوڑ ہویا پردھان، نو دوارے بھجے واہو داہیا۔ نال شرع ملی شیطان، شریعت رہی لڑائیا۔ میں سندیسہ دیواں بن اکھراں حرُفاں پیغام،
 پیغمبران دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب ست سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے اوتار
 پیغمبر گر ویکھو اپنا اپنا بھوکھت، پیشین گوئیاں ہتھ اُٹھائیا۔ جو شبد اشارے نال گئے لکھ، اکھراں والے جوڑ جڑائیا۔ وقت سہنجنا
 ویکھے وار تھت، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ کی کھیل کرے ابناشی اچت، پاربرہم برہم کی اپنا حُکم ورتائیا۔ کی لیکھا تھادا نال پنج تت کایا
 بُت، رُوح رنگ کی رنگائیا۔ صدی چودھویں اپنی اپنی ویکھو رت، بیس بیسویں نال ملائیا۔ ڈھٹیا پینڈا رہیا مُک، مُکمل گوبند دئے
 گواہیا۔ تھادی دین دنی انتشکرن وچ بھریا دکھ، سُکھ وچ نہ کھئے سہائیا۔ بھگت سنت صوفی گُرمکھ گُرسکھ اُجل کرائے کھئے نہ مُکھ، دُرمت
 میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر
 ویکھو اپنا وقت ویلا، بن گھڑی گھڑیاں دھیان لگائیا۔ پیار رہیا نہ گرو گر چیلا، چیلا گر نہ کھئے وڈیائیا۔ متر دسے نہ کھئے سہیلا، سجن
 سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کی کھیل پرہو کل کھیلا، خالق خلق کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جو وسے نرگن سچکھنڈ دھام نوپلا، درگاہ ساچی مقامے
 حق اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن
 دھرنی سچکھنڈ اسیں سب کچھ رہے ویکھ، بن نینان نین اُٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ ساڈے کول شاستران تون بعد دا لیکھ، جس
 نوں جگت لیکھاری کاتب سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند دس دسمیش، دو جہانان نوجوانا مرد مردانہ شبد اگمی
 حُکم درڑائیا۔ سری بھگوانا جوتی جاتا پھر کے وپس، رُپ انوپا آپ پرگٹائیا۔ جو وسے سمبل دیس، ساڈھے تِن ہتھ دئے وڈیائیا۔ جس دا

لیکھا مُکاؤنا محمد والا اولیا پیر شیخ، چار یاری پندھ رہے نہ رائیا۔ دین دُنی دی بدل دیوے ریکھ، رکھی مُنی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجُگ کوزی کریا کرے کھیت، کھڑگ کھنڈا نام اُٹھائیا۔ جس دی رُت سُنجنی آونی سمت شہنشاہی دس، دس دا پہلا چیت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر بھیو آپ کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اسیں سب کچھ رہے جان، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ بینتی کریئے آگے سری بھگوان، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ راجان، شہنشاہ آگم اتھاپیا۔ تیرا کھیل جُگ چوڑی مہان، ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ حُکم ورتائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر وچ جہان، جہالت ویکھ خلق خُدائیا۔ ساڈے نام کلمیاں تے ثابت رہیا نہ کیسے دا ایمان، ست دھرم وچ نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تکیئے ہوئے حرام، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ لوک مات پرہو اسیں سارے ہوئے بدنام، بدی دا لیکھا دے مُکائیا۔ دُھر دا کلمہ کائنات دے کلام، سرِشٹی درِشٹی اندر آکو نام درڑائیا۔ ٹوں پیغمبران دا امام، عملان توں ربت نور الہیا۔ نہکنک بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ کل کلکی نوجوان، جمن مرن وچ کدی نہ آئیا۔ تیرا ستگر شبد شبد بلوان، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ تیرا نرگن نور جوت مہان، دو جہان کرے رُشنائیا۔ کلجُگ اتم سب دا بدل دے ودھان، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آکو ایشٹ ہووے سری بھگوان، دوسر سیس نہ کیسے نوائیا۔ آکو بھومکا ہوئے استھان، استھل آکو دوار وڈیائیا۔ ستجُگ سچ کر پردھان، کلجُگ کوز کوز مُکائیا۔ انتر آتم دے گیان، پاربرہم پرہ اپنا پردہ لاپیا۔ تیرا آکو ایشٹ سرِشٹ سبائی منان، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ سچکھنڈ دوارے اوتار پیغمبر گر کہن اسیں سارے کریئے پروان، پرم پُرکھ تیرا حُکم اک اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی دین دیاں آویگا۔ کریا ندھان ہو کریال، کریں اپنے رنگ رنگاویگا۔ تیری آشا منسا پوری کر پروان، پرم پُرکھ پرہ بھیو کھلاویگا۔ ست دھرم دا دے کے دان، ست ستوادی جھولی آپ بھراویگا۔ ایک نام کر پردھان، دو جہاناں حُکم مناویگا۔ ایک دھرم جھلا نشان، ستان دیاں سنگ رکھاویگا۔ ایک دے کے برہم گیان، آتم پرما تم پردہ لاپویگا۔ لکھ چوراسی پھول پھولاویگا۔ کلجُگ کوز میٹ دکان، سودا ساچے ہٹ نام وکاویگا۔ نام انیلا تیر مار کے بان، پردے اوپلے آپ اُٹھاویگا۔ ٹوں اُس گہر گمبھیر دی کریں پہچان، جو

چرن کول تیرے اُتے ٹکاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا گاویں گان، سوہنگ ڈھولا منگ منگاویگا۔ در درویشا نر نریشا دیوے مان، سر تیرے ہتھ ٹکاویگا۔ تُوں تگنا اوہ اگئی رام، جو رمیٰ نظری آویگا۔ درس کریں نورا نے کاہن، جو لکھ چوڑاسی آپ ہنڈھاویگا۔ تیرا لہنا دینا چکاوے آن، آپ اپنا روپ درساویگا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے جگت جہان، جاگرت جوت ڈگمگاویگا۔ ساچے شبد سنی دھنکان، آتم درسی راگ اُچاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تیرا وقت سہاویگا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیئے تیرا ہووے وقت سہنجنا، ہر کرتا آپ سہائیا۔ چرن دھوڑ تینوں کرائے مجنا، چار کُنٹ دی دُرمت میل دھوائیا۔ گھر سوامی ملے سجننا، گھر گمبھیر نور الاہیا۔ تُوں درشن کر کر رجننا، سمبل تگنا اپنا ماہیا۔ جتھے اکو دیپک جگنا، جوت نور رُشنائیا۔ اکو نام ندھانا ند وجنا، انحد ناد ناد سُنائیا۔ تُوں اُس دی سرنی لگنا، سرنگت اک سمجھائیا۔ جس دا تال تلواڑا دو جہاناں وجنا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سیس سرب نوائیا۔ اک نوں جھکنا اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنگ لاگن پائیا۔ اوبدا نام دمامہ اکو وجنا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جس دے حکم نال ست دھرم دا ستجگ ساچا لگنا، کلجگ کوڑ وکار دئے مٹائیا۔ اُس نوں پیغمبران کہنا نور الاہی ربتا، مہبان بیدو بی خیریا اللہ کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ تُوں اُس دے چرن کول بہ بہ سجننا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سورا سرگنا، سورپیر نر نرنکار آپ اکھوائیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت نو بھلئی دُرگ گُرمکھ سنگھ دے گرہ *

سو پُرکھ نرنجن سدا نراکار، آکار نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر پُرکھ نرنجن روپ اپار، اپرپر سوامی بھیو کھئے نہ پائیا۔ ایکنکار شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جاتا آد نرنجن نور اُجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا لیکھا جانے اپنا اپر اپار، بھیو ابھید کہن کچھ نہ پائیا۔ سری بھگوان اپنے رنگ روے کرتار، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ پاربرہم روپ انوپ سچّی سرکار، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سو پُرکھ نرنجن سو اپنی دھار اپنے وچوں

پرگٹائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل اپارا، نرویر نراکار آپ کرائیا۔ آتم دھار کر پسارا، پاربرہم پرہ رچنا رچ وکھائیا۔ جوتی جوت کر اُجیارا، دیا
 باقی کھلاپاتی ایکا ڈگمگائیا۔ ایکا مندر سچ اُسارا، سچ گھر آپ سہائیا۔ ایکا حُکم سنڈیسہ دے اپنی دھارا، شبیدی شبد دھار پرگٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ آتم دھار بنا کے ہنگ، ہر دتی مان وڈیائیا۔
 روپ درسا کے نرگن برہم، پاربرہم پرہ پردہ آپ کھلائییا۔ اپنی دھاروں دے کے جرم، آپے بنیا پتا مائییا۔ آپ درسا کے اپنا دھرم، ست
 دی دھار دھرم نال رلائییا۔ آپ جنا کے اپنا کرم، اپنی کلا دتی وکھائییا۔ آپ نبھا کے اپنا پرن، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ آتم پر ماتم دھار ہنگ سو، سوہنگ ست سروپ پرگٹائییا۔ نرگن
 نرگن دھار آپے ہو، ایکا دوآ بھاؤ چُکائییا۔ آپ اپنا بنا کے موہ، مُحبت نام والی رکھائییا۔ آپے بخش اپنی لوء، بن لوٹنا نین کرے رُشنائییا۔
 آپ اپنا امرت چوء، اگما رس اک چکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔
 سوہنگ شبد آتم پر ماتم دھار، تن وجود نظر کھئے نہ آئییا۔ جس نوں باہر کر سکے کھئے نہ ظاہر، گفٹ شنید سارے دھیان لگائییا۔ رسنا
 بولنا جگت والی دھار، دھرنی دھرت دھول کوڑ نہ کھئے درڑائییا۔ انتر درشت کھولے سرشت، جو وششت لیکھا رام گیا جنائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائییا۔ سوہنگ شبد گفٹ شنیدا، جوگی جتی جنم جٹا
 دھاری رہے گائییا۔ جو درشن منگدے کایا مندر اندر وجود تگن اگمی دیدہ، دیدہ دانستہ ویکھ وکھائییا۔ اُس دی پیار وچ انتر لاہندے
 ریجھا، خوشیاں راگ الائییا۔ جے ساڈیاں آسا منسا پوریاں کرن اُمیدا، گھر مندر اندر تن وجے ودھائییا۔ نج نیر اُس نوں تگیئے لا کے نیجھا،
 لوچن نین اکھ مٹکائییا۔ جس آتم پر ماتم دیاں باہر صفت صلاحی تمہیدا، خوشیاں راگ درڑائییا۔ اُس دے وچ حق توفیقا، جس نوں اللہہو
 آناہو کہہ کے پیغمبر گئے گائییا۔ جس دے وچ نہیں کوئی شریکا، شرع جگت نہ کھئے لڑائییا۔ اوہ ترے گن دھار اتیتا، ترے بھون نال مل کے
 وجے ودھائییا۔ آتم پر ماتم دھار اُس نوں کھوجدے سارے کایا مندر وچ مسیتا، کعبہ اکو اک ویکھ وکھائییا۔ جے سرتی وچ اُس دیاں بجھ جان
 پریتا، پریم نوں مل کے خوشی منائییا۔ پر گپت دسیا بنا ستگر شبد توں صاف ہندیان نہیں نیتان، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ اندر وڑ وڑ

مندر چڑھ چڑھ سارے کردے رہے اڈیکا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ سوہنگ شبد گپت نہیں کوئی ناد، راگ راگیاں نہ کھئے جنائیا۔ جس دا لیکھا دین دُنی وچ برہما، گرتھان شاستراں اُتے قلم سیاہی انک گئی بنائیا۔ جس نوں نیتر تکن اوہدی وڈیائی والی ملدی داد، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ جس سوہنگ دا گر اوتار پیغمبر گایا راگ، دین دُنی سُنائیا۔ اس دا رسنا توں باہر رسنا والا سواد، انرس آتم دھار چکھائیا۔ بنا ستگر شبد توں باہر کوک کے مار سکے نہ کھئے آواز، آتما توں میرا میں تیرا کہہ کے سرشٹی دے ستمکھ میل نہ کھئے ملائیا۔ ایسے کر کے ڈردے ڈردے اُس نوں اندرے اندر رہے ارادھ، باہر سکے نہ کھئے سُنائیا۔ ایہہ کوئی آد جگادی ریتی نہیں شبد دھار دا سماج، سمگری پُرکھ اکال دین دیال نہ کھئے ورتائیا۔ ایہہ جگت ریتیاں دا جگیا سواں نال رواج، جو اپنی دھار وچوں دھار نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نام اک پرگٹائیا۔ ساچا نام جو پرگٹیا ہوئے جگت، اُس نوں سکے نہ کھئے چھپائیا۔ جس نوں گاؤندے سنت بھگت، صوفی فقیر ڈھولے گائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دین دیال دا منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ جس دی اکھراں بنائی بنت، اُس نوں سکے نہ کھئے چھپائیا۔ سوہنگ آتم پرما تم دھار جیو جنت، لکھ چوراسی رنگ رنگائیا۔ آتما پُکارے اپنے کنت، سو پُرکھ نرنجنا آؤنا چائیں چائیا۔ تیرا درس تگاں وار انک، نرگن نور چائیں چائیا۔ میں در تیرے کراں ممت، نو نو سیس جھکائیا۔ سوہنگ شبد کدی لکھیا نہیں کایا مندر اندر دی سمت، سیا وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سوہنگ شبد اوتار پیغمبران گرواں گایا وچ جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ پھیر چڑھ کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ نال مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ ترے گن مایا بوجھی آگ، اگنی تے نہ لاکے رائیا۔ گھر سوامی ملے سورا سربگ، سو پُرکھ نرنجن نور الاہیا۔ جس دے چرن پرسنے پگ، گولاں دھیان لگائیا۔ جو ہنس بنائے کگ، گرمکھ ہنس روپ بدلائیا۔ اُس پرہو نوں ایکا دھار شبد وچ گاؤنا جو کیسے حد وچ نہ ہویا بند، اندر باہر گپت ظاہر اکو روپ سہائیا۔ سوہنگ سوہنگ کوئی صفتاں والا نہیں کوئی چھند، شہنشاہ اپنی نرگن دھار سرگن اپنا ست سرُپ سمجھائیا۔ جس دا اکو جہا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی بودھ آگادھی آتم دھار پرما تم نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی جیو آتما ست سروپی وسادی بسمل دھار اپنا نور نور ظہور کرے رُشنائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت نو ڈرگ بھلائی گرمکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں روواں نال ویراگ، ویراگن ہو کے دھیان لگائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری اندروں کھول دے جاگ، جاگرت جوت نال کر رُشنائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ تتو تت بجا دے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جگت جگیا سو ہنس بنا دے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوک چکائیا۔ ڈرمت میل دھو دے داغ، پت پت پت کر وکھائیا۔ کرپا کر میرے کنت سہاک، ناتھ اناتھاں ہو سہائیا۔ تیرا لہنا دینا بڈھی توں پرے بودھ آگادھ، جگت صفت نہ کھئے صلاحیا۔ میرے وڈ وڈ کر بھاگ، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ توں موہن مادھو مادھ، مدھر دھن دے سُنائیا۔ میں صدی چوڈھویں تینوں رہی ارادھ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ توں آونا اوتار پیغمبران گرواں بعد، بندنا وچ سپس نوائیا۔ تیرے وچ ہو وساد، بسمل ہو کے آپا آپ مٹائیا۔ سرن سرنائی جاواں لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے کرپا کر میرے بھگونت، گہر گمبھیر دیا کمائیا نام ندھانا سری بھگوانا نوجوانا اکو دے دے منت، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ گھر سوامی انترجامی میرے ٹھا کر ملنا ہو کے آگے کنت، کنتوبل تیری اوٹ تکائیا۔ کوڑی کرپا وچوں کڈھ دے جیو جنت، سادھ سنت اپنے رنگ رنگائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے جنائیا۔ پرہو ورنان برنن دیناں مذہباں تیرے پیار دی اکو ہووے سنگت، اکو وست نام دینی ورتائیا۔ ستجگ سچ بنا دے بنت، گھڑن بھننہار اپنی دیا کمائیا۔ دین دنی دا لیکھا مُکا دے بھکھ ننگت، دردیاں درد وندائیا۔ تیرا نام ڈھولا گیت کلمہ اکو ہووے چھنت، راگ انادی برہم برہادی دے سمجھائیا۔ توں آد پُرکھ اپرپر سوامی سچکھنڈ نواسی بودھ آگادھا پنڈت، بڈھی توں پرے دے

پڑھائیا۔ دھرنی کہے میں رو کران منّت، در تیرے سیس نوائیا۔ میرے مالکا خالکا پرگٹ ہو جا اپنی سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ گرمکھ گرسکھ بنا لے جو میرے اُتے تیرے نندک، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دی نظر آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبرو سارے سناؤ اپنی سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ نور الابی دھر دا
 ماہی میں ویکھاں اپنا ابا، امی جان مل کے خوشی بنائیا۔ طوبی طوبی سارے کہو تے آالابی ربا، علمین تیری اوٹ تکائیا۔ میں چوڈاں
 طبقاں خوشیاں نال دیواں سدا، حق حقیقت دا لیکھا دیو مکائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار وعدہ قول اقرار کر دے
 پگا، پاربرہم پت پریشور اپنا پردہ دے اُٹھائیا۔ تیرا پیغام دھر فرمان اکو ہووے یکا، یکے بعد دیگرے حکم اور نہ کھئے بدلایا۔ مینوں بھیو
 کھلا دے جو لہنا دینا پہلی چیت نوں ہونا وچ مدینے مک، مقبریاں دیا مالکا پردہ نشیں ہو کے پردہ دے اُٹھائیا۔ میں بنا نیتراں نیناں اکھاں
 تینوں تگاں، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ ستگر شبد ہو کے میرا بھیو کھلا دے اپنا دس کے پتہ، بن پتوں اپنا حکم درڑائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو کریا کر دے جلدی، جل تھل مہینل دھیان
 لگائیا۔ کھیل مٹا دے کل کوڑے کلجگ کل دی، کل کلکی اپنا رنگ رنگائیا۔ دھار رہن نہ دینی میرے اُتے پنج وکارے دل دی، دلدریاں
 ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ میری منسا پوری کر دے باؤن والے راجے بل دی، باؤن ویکھے نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سناٹیا۔ دھرنی کہے میں تیری اوٹ اکو رکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں رُل گئی مٹی ککھی،
 قیمت کرتے کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا ٹھا کر دھر دا پتی، پت پریشور اک اکھوٹیا۔ میرے اُتے رحمت کر دے رتی، رتن امولک ہیرے گرمکھ
 لے پرگٹائیا۔ تیرا نام بھل نہ جائے راگ چھتی، چھتیسا بتیسا حدیثا اکو تیری دئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دے من متی، گرمت اکو
 دے سمجھائیا۔ میں تیرے در تے ہوواں ستی، ست دے مالک آپا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلاٹیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرت دھول میں آواں گا۔ نرگن نور جوت پرگٹاواں گا۔ شبد انادی ناد و جاواں
 گا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے حکم درڑاواں گا۔ ایکنکارا ہو کے ناد و جاواں گا۔ آد نرنجن ہو کے

دُگمگاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے پردہ لاپواں گا۔ سِری بھگوان ہو کے سنگ نیہاواں گا۔ پاربرہم ہو کے برہم سمجھاواں گا۔ ست سچ
 بخش کے دھرم، ناتا دھرم نال جُڑاواں گا۔ تیرا پُورب جنم دا ویکھ کے کرم، کرم کانڈ دا لیکھ مٹاواں گا۔ سچ پریتی بخش کے سرن،
 سرنگت اک درسواں گا۔ تیرا نیتر کھول کے ہرن پھرن، ہر پردا ویکھ وکھاواں گا۔ تیرا بھیو چُکا کے ڈرن، بھاؤ اپنا اک سمجھاواں گا۔
 ساچی گھاڑن آواں گھڑن، گھڑن بھنن سمرتھ آپ اکھاواں گا۔ جن بھگتاں اندر آواں وڑن، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ ساچی سیکھیا آواں
 پڑھن، تُوں میرا میں تیرا اکو راگ سناواں گا۔ اپنی کرنی آواں کرن، کرتا پُرکھ ہو کے کار کماواں گا۔ لیکھا جانا چوٹی جڑن، چیتن ہو کے
 چیتن پھول پھولاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دیوے ساچا ور، سر تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ سر تیرے ہتھ
 رکھائیکا۔ دین دیاں دیا کھائیکا۔ نرگن نور جوت رُشنائیکا۔ شبدی ناد ڈنک سُنائیکا۔ راؤ رنگ آپ اٹھائیکا۔ دوار بنک اک سہائیکا۔
 من کا منکا آپ بھوائیکا۔ ہرجن جن کا ویکھ وکھائیکا۔ جوتی کنکا کنکا سب میں آپ ٹکائیکا۔ بھیو کھلا کے اپنے برہم کا، پاربرہم ہو کے
 سنگ ملائیکا۔ جھگڑا مٹا کے ماٹی چم کا، چم درشتی ڈیرہ ڈھاہیکا۔ نام چپا کے ساہ ساہ کا، سواس سواس وچوں بدلائیکا۔ کھیل کھلا
 کے بے پرواہ کا، بے پرواہی وچ اپنا حُکم ورتائیکا۔ لیکھا مُکائے تھل اسگاہ کا، سُمند ساگراں کھوج کھجائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک پرگٹائے گا۔ سچ دا مارگ اک لگاواں گا۔ در تیرا اک سہاواں گا۔ نو ست رنگ
 رنگاواں گا۔ دھرم دھار دی دے کے مت، من مت دا پندھ مُکاواں گا۔ تیرے وطن وچ آئے وت، بے وطنے تینوں اپنا بھیو کھلاواں گا۔
 تُوں خالی رکھنے ہتھ، وست اگمی تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ جس دے نال ستجگ دا چلنا رتھ، رتھواہی ہو کے اپنا حُکم ورتاواں گا۔
 کلجگ کوڑی کِریا دینا متھ، نام مدھانا ہتھ اٹھاواں گا۔ لہنا دینا مُکا کے تت اٹھ، گھر اکو اک سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک وڈیاواں گا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیریاں رکھیاں اڈیکاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے وچ
 حق توفیق، تیری بے پرواہیا۔ جس شرع دیاں میٹنیاں یکاں، لائن اکو دینی وکھائیا۔ مانو ذاتی کرنیاں ریجھاں، مانس مانکھ گود اٹھائیا۔
 جن بھگتاں کھول کے نین تیجا، نج نیتر دینا سمجھائیا۔ سب دا لیکھا پورا کرنا پورب بیجا، پھل جھولی دینا بھرائیا۔ میں تیرا راہ تگاں لا کے

نیجھا، ہتھ متھ اُتے ٹکائیا۔ تُوں میرا محبان پیدا، بی خیریا اللہ تیری سرنائیا۔ تُوں میرے ول رکھنا سیدھا دیدہ، دیدہ دانستہ درشن دینا کرائیا۔ مینوں اشارہ دتا جو تُوں محمد دتاقراں مجیدا، تیس بتیسا پھول پھولائیا۔ میں تے حال دسنا تیریاں بھگتاں والا مُریداں، مُرشدان دیاں جنائیا۔ اپنا پردہ کھول پیچیدہ، باطن اپنا راہ جنائیا۔ میری منسا پوری کر دے اُمیدا، آمد وچ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے محمد اُٹھ اپنے تک لے حرف، حرُوفاں نال ملائیا۔ کھیل ویکھ کی ہونا یک طرف، کی واحد حُکم سنائیا۔ جس نے سب نوں دتا شرف، مُشرف کی درڑائیا۔ اپنی شرع دی تک شرط، بھیو رہے نہ رائیا۔ اوہ نُور نُورانہ نُوجوانا پروردگار آوے پرت، امام امامان اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ محمد کہے دھرنیے میرا اول اللہ اللہ جو زوئے اعظمو زوی زلہزا مُرستو خُدا احبا بے زدا جلوہ گر نُور الاہیا۔ لُوڑدی ماگلاہ زوی سافستہ تحفہ لمزیبی کولازاہو جندندا وزد سلختو بزا رہنٹے خُدا خود مالک بے پرواہیا۔ پوزینے پلٹکھ کھم سختو زبو دُعائے است اُتے عرش زمینے فرش خاکے مزرُو حفصے حفو ناجستے زوا بيمقبر دلزوا زینے جامست چشمے چُزو پیغمبرو رسُوُل خُداے خدش بلہا بزدانوزمی جبرائیلے توزیہ چُوڈان طبقے رزیہ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے محمد میرے رفیق، دوستا تیری خوشی بنائیا۔ اوہ تک لے محبوب لاشریک، لا شرع نُور الاہیا۔ جو کائنات دا بنے طیب، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ وے اُس دا کھیل ہونا عجیب، عجب نرالا حُکم ورتائیا۔ جس نے شرع بنائی نال ترتیب، طُلبے پیغمبر لے اُٹھائیا۔ وے اوس دی اگلی سُن حدیث، کی حضرتان تون باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا پردہ لاپیا۔ محمد کہے دھرنیے میرا مولا موز مچستے ملوُ اولا وست انصاف اک اپنے ہتھ رکھائیا۔ دوولاجبی چستما گوشے نشا عرشے نُما باہستی بزبو نُورے اللہہو اللہہو اللہہو اللہہو کہہ کے رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری لیکھا جانے بُت رُوچ، رُوچے رحمان مہربان مہربان مہربان اک اکھوائیا۔

دھرنی کہے ستگر شبد جے آئیوں وچ بھلئی، بھلا سب دا دے کرائیا۔ اپنے نام دی گرمکھاں دے پیار اُتے پا دے صحیح، صحیح سلامت اپنا رنگ بنائیا۔ جنہاں تیرا درشن پایا دھرم رائے لیکھا منگے نہ کڈھ کے وہی، چترگیت لیکھا نہ کھئے سمجھائیا۔ سب دے اُتے اپنے نام دا پردہ دیئیں، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایہناں گرمکھاں وچوں بھتے اوہ جیہڑے رام دے ساتھی تے وچھوڑا ہویا سی کارن کیکئی، دسرتھ بیٹا بھجیا واہو داہیا۔ دھرنی کہے میں پچھلی کتھا گئی بھل، ابھل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایہ ہرجن بھگت سپیلے اوہ اگئی بھل، جنہاں دی واشنا تیرا نام ست ست نام ہو کے گیا سمجھائیا۔ ایہ تیری آتما دھار اوہ کل، جس کل دا ناس نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت نو ڈرگ شہر کرتار سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد سورا سربنگی، آد جگاد وڈ وڈیائیا۔ جگ چوگری کھیل کرے بہ رنگی، بھیو ابھید اپنے ہتھ رکھائیا۔ آتم پرما تم سدا بنیا رہے سنگی، سگلا سنگ بنائیا۔ دیندا رہے سچ اندی، پرمانند نال ملائیا۔ توڑدا رہے خانہ بندی، بندگی اپنی اک سمجھائیا۔ چاڑھا رہے چند نوچندی، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جگ جنم دی پچھلی جانے سندھی، سند بن حرفاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میری جگ جگ اگٹری راس، رستہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کریا کرے پُرکھ انباش، انباشی کرتا دھردرگاہیا۔ جو ہر گھٹ وسے پاس، سدا سپیلا اک اکھوائیا۔ جس دا نرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ کوڑی کریا کرے ناس، جگت وکار دئے گوائیا۔ لیکھا جانے ناڑی ہڈ ماس، تتوت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں کھیل اپار، اپرپر بھیو کھلائی۔ لیکھا جانا گوبند دھار، گوبند ستگر گوبند ماہیا۔ گوبند سنگھ روپ اپار، ہر گوبند آپ پرگٹائیا۔ گوبند لیکھا جگت لیکھ توں باہر،

کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جو لہنا دینا سب دا رہیا وچار، وچر کے دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے جس ویلے گوہند گیا دادو دیوہرے کول، اپنا پنہہ مکائیا۔ شبد جیکارے وجے ڈھول، مردنگ دتے سُنائیا۔ دادو بنا نیتراں نیتر کھول، اپنی لئی انگرائیا۔ جھٹ مؤئیئے نوں کہا بول، ہس کے دتا سُنائیا۔ اوہ کیہڑا کرن آؤندا گھول، اپنا بل پرگٹائیا۔ کی سانوں کرے مخول، مسخرہ روپ جنائیا۔ کہ بہاگ لگائے دھول، دھرنی دئے وڈیائیا۔ کہ امرت بخشے پاؤل، نام رس چکھائیا۔ مؤئیئے ویکھ کے ہویا اڈول، ہتھ سینے اُتے ٹکائیا۔ نیتر نیناں نیر دتا وروں، ہنجهواں ہار بنائیا۔ گوہند تولنا اپنے تول، کنڈا دُہر دا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملائیا۔ ستگر شبد کہا مؤئیئے پھیر کہا پرت، ستگر شبد تیری بے پرواہیا۔ ٹوں آئیوں ایس دھرت، دھرنی سوہا پائیا۔ دادو جس نوں تگے اُتے عرش، ٹوں فرش پھیرا پائیا۔ میری منظور کر لے عرض، بینتی اک سُنائیا۔ یودھا مردانے مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ جھٹ گوہند نے پچھلے لیکھے دی کڈھی فرد، بن اکھراں پھول پھولائیا۔ پھیر دادو ول نگاہ کیتی سرد، اشارے نال درڑائیا۔ پھیر مؤئیئے نے چرناں توں لاہی گرد، دھوڑی کیتی صفائیا۔ جھٹ گوہند نے ہس کے کہا تیری پُٹھی سدھی ہوویگی نزد، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ اپنا پورا کراں گا فرض، شبد گوہند ہو کے اکم اتھاپیا۔ کلجگ اتم تیری مینوں پوے غرض، غرض تیری نال ملائیا۔ جس وقت میل سہنجنا ہووے تیرے پیٹ وچ ہووے درد، پورب لیکھا دتا سمجھائیا۔ شرع چھری کٹے نہ پھیر کرد، قتل گاہ نہ روپ بنائیا۔ آگے ہون نہ دیواں حرج، پورب جنم لیکھے پائیا۔ ایہہ کھیل میرا ہووے اسچرچ، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میرا گوہند دھار پیار، پریم پریم وچ جنائیا۔ میرا کھیل وچ سنسار، سنساری بہنڈاری سنگھاری ویکھ وکھائیا۔ میں لہنا دینا دیواں ہو کے قرضدار، مقرؤض ہو کے جھولی پائیا۔ وقت سہنجنا دیوے سدا اشار، گھڑی پل جگت نہ کھئے وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھاں بن کے ویکھنہار، ویکھاں وگساں اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ ستگر شبد کہے سو وقت پُجیا جگت دی دھار، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ کریا کرے آپ زنکار، زرویر پُرکھ دھردرگاپیا۔ جو انت انت

ایکنکار، اک اکلّا سب دا ماہیا۔ بھل نہ جائے کدی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی سیو کھائی۔ سو موٹیئے دا لہنا دینا رہیا اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائی۔ آ کے دکھن والی دھار، دکھ بھجن ہوئے سہائی۔ پورب کرم دا لیکھا دے کے سنگھ کرتار، کرتا کرنی کار کھائی۔ جو انتشکرن ویکھے ویکھنہار، بن نینان نین اٹھائی۔ جنم کرم دا دکھ دلدر دتا نوار، سکھ ساگر وچ سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دا لیکھا پورا کرے نال پیار، پرم پُرکھ پرہ اپنا رنگ رنگائی۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت نو ڈرگ شہر ارجن سنگھ دے گرہ *

ساون کہے پرہو شہنجنی کر دے رت، رٹھی اپنے پریم نال مہکائی۔ دیا کرنی ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ ہر بھگت سہیلے ویکھ اپنے ست، ڈلارے نرنکارے آپ ویکھ وکھائی۔ پوتر کر دے کایا ماٹی بُت، بُتخانیں کر صفائی۔ بنا بستھاں تون گودی چُک، ستگر شبد ہو سہائی۔ کوڑ کڑیار پینڈا جائے مُک، آگے پندھ نہ کھئے رکھائی۔ آتم پرماں دھار سمجھا دے اپنی ٹک، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ لیکھے لالے اُلٹا مات گریہ دا رُخ، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ جنم جنم دا کرم کرم دا چوراسی والا مٹا دے دکھ، دردیاں درد دے گوائیا۔ ساچے سنتاں انتر نرنتر تیرے نام دا اُچے اکو سکھ، سکھ ساگر وچ سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پردہ اوہلا دے چُکا، باطن بھيو رہے نہ رائیا۔ ساون کہے میرے صاحب سوامی ستگر، گردیو تیری سرنائیا۔ میرا لہنا دینا ویکھ دھر، دو جہاناں والی پردہ آپ اٹھائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرویر نراکار لوک ماتی مڑ، آپ اپنا ویس وٹائی۔ ساچے امرت دی ساون کہے میرے اندر آئی تھڑ، سچ سروور تال نہ کھئے بھرائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں دھرنی اُتے تیری لوڑ، لوڑ پندے ساچن ہونا آپ سہائی۔ چڑھ کے آؤنا شبد اگتی گھوڑ، دو جہاناں پندھ مکھائی۔ تینوں سب نے اکھیا براہمن گوڑ، وید ویاسا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ مِلائیآ۔ ساؤن کہے پرہیو سؤرے سربگ، چرن کول تیری سرنائیا۔ تیری سرشٹی اُتے لگی آگ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیآ۔ جگت جگیا سؤرے دگ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیآ۔ نو کھنڈ پرتهمی ست دیپ نرگن سوامی تینوں رے لبھ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ کوک کوک رسنا والے سارے وجاؤندے ند، ڈھولے بتیاں دندان نال گائیآ۔ تیری کوٹ نظر آئے کسے نہ حد، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھن تھاؤں تھائیآ۔ تیرا میلا ہندا نال سبب، جگ جنم دے وچھڑیاں کر کِرپا لینا مِلائیآ۔ میں نانا ہو کے جوڑاں ہتھ، سمرتھ آگے سیس نوائیا۔ ساچے نام دی امرت دھار دے دے وتھ، وست امل اٹل آپ ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار دیا کھائیآ۔ ساؤن کہے میرے نرنکار، نرویر تیری وڈیائیآ۔ دھرنی کہے پکار، کوک کوک سُنائیآ۔ ویکھ لے گریہ زار، چاروں کُنٹ دُبائیآ۔ اوتار پیغمبر کرن انتظار، گر گر بن نیناں نین تکائیآ۔ پرگٹ ہو کل کلکی اوتار، کل کلیش دے مٹائیآ۔ تُوں امام اَماما نُوں نُوں شاہو بھوپ اک سِکدار، مہربان محبوب نُوں الاہیا۔ لہنا دینا پورا کر کوڑی کِرپا میٹ اندھ اندھیار، ست سچ چند کر رُشنائیآ۔ امرت آتم بخش ٹھنڈا ٹھار، نوجوان سری بھگوان مہربان آپ برسائیآ۔ دین دُنی درشٹی انتر کر خبردار، سرشٹی ایشٹ اک سمجھائیآ۔ تُوں فُدرت دا قادر کرتا پُرکھ کرنیہار، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیآ۔ ساؤن کہے میری بوند سوانتی چاترک ملے کسے نہ دھار، اُلٹا ہو کے مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ ساؤن کہے پرہیو دھرنی تک لے اپنی داسی، بن نیناں نین اُٹھائیآ۔ مینوں ویکھ کے آؤندی ہاسی، مسخرہ ہو کے رہیا سُنائیآ۔ تیرے منڈل سچ دی پائے کھئے نہ راسی، گوپی کاہن رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ میں جدھر تگاں دسے اُداسی، اُدرا دا لیکھا نہ کھئے مُکائیآ۔ نام رمیا نہیں پون سواسی، ساہ ساہ نہ کھئے سمائیآ۔ پیار ملے نہ تیرا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتے تیرے رنگ نہ کھئے سمائیآ۔ جدھر تگاں دسے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ تُوں مالک کھلاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا کلجگ جیوان امرت بخش دے بوند سوانتی، نابھی کول کول اُلٹائیآ۔ تیرا ست سروپ ایہ سارے تیری ذاتی، آتم پرماتم اپنا میل مِلائیآ۔ اٹھے پھر ہر پردے اندر کر پرہاتی، ویلا وقت ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ چرن کول اُپر دھول جن بھگتاں جوڑ لے اپنا ناتی، ناتا پُرکھ بدھاتا اکو اک سمجھائیآ۔

درشن دینا آپ اک اِکاتی، ایکنکار پردہ لاپیا۔ تُوں سب دا پتا ماتی، سْت دُلا رے لینے گود اُٹھائیا۔ ساوَن کہے پرپھو میرے انتر اپنے امرت دی دے دے داتی، بخشنہار بخشش میری جھولی پائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ میرا رہیا کھئے نہ ساتھی، گنگا گوداوری جمننا سُرستی سنگ نہ کھئے نہائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت دُھر دے کنت دین دُنی وچوں میٹ دے واٹی، اگلا پندھ کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے ساوَن دووین ڈاہیئے جھولی، جھلک دیوے بے پرواہیا۔ اِکو گائیے بولی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو دی بنیئے گولی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ پائیے روئی، بھڑی تیرا نام دُہائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دین دُنی اُتے ہر گھٹ اندر مؤلین، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ امرت آتم دھار بخش دے گوہند والی پاہلی، پن رسنا رس چکھائیا۔ اُلٹی کر دے ناہ کول والی کوئی، بوند سواتی اگم ٹپکائیا۔ میں مانگت ہو گئی تیرے در دی دھوئی، دھول رہی سُنائیا۔ ساوَن کہے میں وی پکاراں ہوئی ہوئی، آہستہ آہستہ رہی جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا ل پروردگار سانجھے یار در دوارا اِکو کھولی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ دُھر دا شبد بنائیں ڈھولی، جگت جہان کرے شنوائیا۔ غریب نیانیاں کوجھیاں کھلیاں جیواں جنتاں رنگ دے چولی، چوچی پرپتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے ساوَن چرناں لائیے دھوڑ، مستک خاک رمائیا۔ انتشکرن رہے نہ موڑھ، مُگدھاں والا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلپنا رنگ رہے نہ کوڑ، دُرمت میل دھوائیا۔ اک بینتی کریئے ضرور، آشا اک رکھائیا۔ تُوں سدا حاضر حضور، حضرتان دے مالک دُھردرگاہیا۔ سرب کلا بھریور، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جے تیری سرشٹی بھل گئی تُوں بخش دے جنم جنم دے سب قصور، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ اپنی جوت دا دے دے نور، نور نورانے کر رُشنائیا۔ تیرے نام دی سُنن سارے ثور، ثریا دے مالک ثرت دینی سُنائیا۔ تیرے شکرانے وچ ہوئیے مشکور، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ کلجگ کرم کانڈ دا بدل دے دستور، لہنا دینا دست بدست پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساوَن دھرنی مانگو تسیں کی، منگنا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا لکھ چوراسی جی، اندج جیرج اُتبھج سیتج ویکھ وکھائیا۔ میں جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیجیا بی، بوٹے لوک مات

رکھائیا۔ آد جُگاد برسدا زوہاں مینہ، میگھلا اگم اتھاپیا۔ میرا سب دے نال لیکھا جو میرے آتم دھار پتر دھی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 ذرا نگاہ مار لو میرا کھیل دیناں مذہباں والی لیہ، رستہ جگت جگت جنائیا۔ میں بنیا رہیا شرعی، شریعت اپنا حکم سنائیا۔ میرے حکم
 وچ جگ بیتڑے کئی، کوئن کوٹ پندھ مکائیا۔ ہُن کھیل کراں دُنیا دے وچ تئی، نو ست اپنی کار کھائیا۔ دُھر دا شبد ستگر دھار پاوے
 سحیحی، صہی سلامت کار بھگتائیا۔ گوہند دا لہنا پورا ہووے برس سو سال ڈھئی، ڈھٹیا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اگم سنائیا۔ ساون سن لے نال دھرنی دھرت، دھرم دی دھرم دھار جنائیا۔ سب دی پوری کراں چار جگ دی
 شرط، بن اکھراں اکھڑ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جاتا ہو کے آواں پرت، پت پرمیشور نور الہیہ۔ غریب نائیاں ونڈاں درد، دکھیاں ہوواں
 سہائیا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قاتل مقتول دا پندھ مکائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، حکم سناواں تھاوں تھائیا۔ کلجگ کورئی
 کِریا میٹاں اندھیرا گرد، نوری چند کر رُشنائیا۔ بھبک لگاواں نام اکو گرج، دو جہان سنائیا۔ صدی چودھویں دُھر دا پورا کراں فرض،
 فضل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ جھٹ نارد لے کے آ
 گیا پتر، دھرنیئے تینوں دیاں وکھائیا۔ اوئے ساونا ایہ لکھیا نہیں وچ کیسے سطر، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہدی قیمت نہیں کوئی بیرا رتن،
 جواہر منیا مول نہ کھئے پوائیا۔ ایہنوں پڑھن دا کیا کوئی کرے یتن، یتھارتھ بھيو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں تیرا دُھر دا سندیسہ آیا دسن، دہ
 دشا دیاں جنائیا۔ بھگتاں نوں آکھاں جن بھگتو تھانوں ورو لے پرہو وانگ مکھن، نام مدھانا چوراسی وچ بھوائیا۔ تھادا انتر رہن نہ دیوے
 سکھن، وست اگم دئے ٹکائیا۔ دس کے اپنی منزل گھاٹن، تٹ اِک تکائیا۔ جتھے ملے پُرکھ سمرتھن، مالک دُھردرگاپیا۔ نساں تکنا نیج
 اکھن، لوچن کرے رُشنائیا۔ جس تُوں میرا میں تیرا گایا یجن، یچن اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر
 نظر نال ترائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنیئے تُوں تکنا کھیل اول، ساون پریم نال ملائیا۔ کھیلے کھیل پرہو اِکلا، واحد اپنا حکم ورتائیا۔ جو
 وسے نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے نور جوت رُشنائیا۔ اوہ شبد سندیسہ ستگر شبد ہو کے رہیا گھلا، بن رسنا جہوا گائیا۔ جس
 نے پھڑاونا سب نوں پلا، پلکاں دے پچھے میل ملائیا۔ جس پنج وکارا میٹنا دلا، دلدریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ دئی دویتی دُور کرائے سلا، سلل

اپنا رنگ رنگائیا۔ جس اک سنگھاسن ملا، لکھ چوراسی سیج بندھائیا۔ اوہ شبدی دھار رلا، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ کرے ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا سندیسہ باون دتا دوارے بلا، بل باون دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست ست ست ورتائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنیئے رکھ اڈیکا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ اوہ سوامی نیکن نیکا، نرگن نرویر نور الاہیا۔ جس نے سب دا میٹنا شریکا، شرکت کوڑی دئے گوائیا۔ اوہ اٹھاون والا رشیا نال امریکہ، امر رہن کھئے نہ پائیا۔ چینا سمجھ نہ سکے طریقہ، فرنگیاں گنڈھ رہیا کھلائیآ۔ اُس دا حکم سب نے متنا کر کے میٹھا، بھانا بھانے وچوں جنائیا۔ ایہہ کھیل ہونا انڈیٹھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ نی دھرنیئے مرنیئے کوجھیئے کلیئے تیرے اُتے تین والا انگیٹھا، گوبند دا انگیٹھا دئے گواہیا۔ بن پرہو دی کرپا کیسے رنگ نہ چڑھے مجیٹھا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کلجگ جیو اندروں ہویا کوڑا ریٹھا، امرت وکھ روپ بنائیا۔ لیکھا تک لے ہست کیٹا، راج راجانا کھوج کھوجائیا۔ پچھلا وقت جو پچھے بیتا، پتی کتھا کی درڑائیا۔ اوہ نگاہ مار لے کی آسا لائی رام سینتا، بنواسی بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ اشارہ کیتا کرشن ارجن وچ گیتا، اٹھاراں دھیائے دین گواہیا۔ کی پیغمبران دسی حدیثا، بن الفیے پڑھائیا۔ کی گرواں جنایا میتا، مٹر پیارا گوبند ماہیا۔ جس بدل دینی ریتا، ریتوان اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیتا، کایا کعبے کرے رُشنائیآ۔ اوہ ستگر شبد ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ چہتر جھلنا انت کیسے نہیں سپسا، راج راجاناں خاک ملائیآ۔ اوئے ساونا بنا پرہو دی کرپا توں امرت رس جائے کیسے نہ پیتا، امرت میگھ ن کھئے برسائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا مہربان ہو کے جے اندروں بدل دیوے سب دیاں نیتا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ ستگر چرن شبد نال جڑ جان سرتی دیاں پریتاں، سرت شبد وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے سوہے بھگت دوارا اک، ایکنکار دئے وڈیائیآ۔ جتھے ست دا مالک جائے ٹک، ٹکے دھوڑی خاک سرب رمائیآ۔ آتم پرما تم بن کے مت، مٹر پیارا ہویے سہائیا۔ من ٹھگوری میٹے چت، چنتا چکھا دُور کرائیا۔ سوامی ہو کے کرے بت، بتکاری اک اکھوائیا۔ درشن دیوے نت، نج نیتر کر رُشنائیآ۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پچھلا لیکھ اپنے وچ ٹکائیا۔ پہلے پیار وچ بنائے سکھ، دوجا گرمکھ رنگ چڑھائیا۔ تیجے سنت ساجن ملائے اپنے وچ، بھيو ابھیدا دئے مٹائیا۔ چوتھے جن

بھگتاں دھام وکھا کے اک انڈیٹھ، انڈیٹھڑی کھیل وکھائیا۔ ستگر سجن سوامی میتا ہو کے کدی نہ دیوے پٹھ، کروٹ سکے نہ کدے بدلائیا۔ پینڈا مکا کے میروڈنڈ دا سوا گٹھ، نو نو دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ستگر شبد مہربانا، مہربان محبوب اگم اتھاپیا۔ دھرنیئے تینوں دیوے دانا، داتا دانی آپ ورتائیا۔ ساونا ٹوں وی کرنا دھیانا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سب دا مالک سری بھگوانا، بھگون اکو اک نور الاہیا۔ جو بینتیاں کرے پروانا، پر پڑکھ ہووے آپ سہائیا۔ جس کلجگ کوڑی کیریا میٹنا نشانہ، ستجگ ست دھرم نشان جھلائییا۔ جن بھگت سپیلے سنت کرے پروانا، گرمکھ گرسکھ گر گر گود اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا صاحب سوامی انترجامی ہر گھٹ رسیا جانا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ ہر سنگت ست سروپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ سچکھنڈ دوار کرے پروانا، جو پر پڑکھ دا درشن پائیا۔ جس دا لیکھا بھگتاں نال جہانا، گرمکھ سنگھ سنگھ ارجن نال گنڈھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جگ چوکڑی جگت جہان دھرم ایمان نوجوانا مرد مردانہ اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت نو جبل پڑ رکھڑی والے دن رکھڑی بنہن سمیں مہا سنگھ دے گرہ *

ہنونت رام نوں بٹھی رکھی، دما دبا کے دتی بلائییا۔ پھیر ہس کے کہا میں تیری سییا نالوں چنگی سخی، ہاسے وچ سنائیا۔ نالے ملا کے اکھ وچ اکھی، اشارہ اکھیاں نال کرائیا۔ ٹوں سرب دھار بھکھی، بھاکھیا دے درڑائیا۔ پھیر چھیڑ کے رام دی وکھی، ہلونا دتا لگائیا۔ پھیر پھڑ کے جھٹ پکھی، ہوا رسیا جھلائییا۔ پھیر لے کے تنکا ککھی، پٹھ وچ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ہنونت رکھی بٹھ کے گانا، گن گنا کے دتا جنائیا۔ میں بانر تیرا بھگوانا، بھگون تیری آس رکھائیا۔ نالے مستک لا نشانہ، دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر اکھیا نال مانا، نانا ہو کے سیس جھکائیا۔ ٹوں کھدا سچا راما، رمیا دے درڑائیا۔ جگت وقت تک صبح شاما، شام کی اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔

رکھی کہے جس ویلے میں رام دے گٹ نال گئی چھوہ، خوشیاں وچ خوشی بنائیا۔ مینوں ایوں دسیا جوں حاضر ہویا وششٹ گرو، وشو
 دا رنگ رنگائیا۔ اُس نے مٹھا لایا رام دے منہ، خوشیاں سگن منائیا۔ رام نوں رام روپ سمجھیا ہوہو، اکو رام نظری آئیا۔ پھیر کہا توں
 ہی توں، تیری بے پرواہیا۔ جھٹ نظری آیا دھرو، پر بلاد نال ملائیا۔ پھیر ہنونت نے اپنے سینے دا پاڑ کے کھوہ، امرت دتا جنائیا۔ پھیر
 وکھا کے بیگانی جوہ، جنگلاں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔
 رکھی کہے میں لگی رام دی بہیا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ مینوں ملیا میرا سٹیا، صاحب اگم اتھاپیا۔ جس ترنتے ڈوبنی نئیا، دو پردھار
 بنائیا۔ جھٹ وششٹ نے کہا ایہ بنے گھنئیا، گھنیشام روپ بدلائیا۔ جھٹ حاضر ہوئی ڈرگا آشت بھج مٹیا، اشارے نال سنائیا۔ ہنونت
 کہا ایہ سوامی سمیت رمٹیا، میرا میرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ رکھی کہے جھٹ آگیا براہمن اک ناتھی، جس نوں نتھو کہہ کے سارے گائیا۔ اُن رکھی پھڑی ہاتھی، بانہ رام ول ودھائیا۔ واہ
 میرے ججمان سمراتھی، در تیرے وجے ودھائیا۔ میں غریب نانا اناتھی، توں ناتھ اناتھاں ہوئے سہائیا۔ جھٹ ہنونت کہا توں میری من
 آگھی، سچ نال سنائیا۔ غصہ نہ کریں گستاخی، بھیو ابھید جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔
 ناتھی کہا دوویں ہتھ ہتھ، بندنا سیس نوائیا۔ بھاگ دہارا دھن، دھن وجے ودھائیا۔ جے میری راکھی رام چھہائے تن، میرے تندوے وانگ
 تند کٹائیا۔ میں تیرا ہوواں جن، جنم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میں براہمن تیرا ہوواں برہم، جو براہمنی لیا جائیا۔ رکھڑی بنھنا میرا دھرم،
 ایہ ریتی پچھلی چلی آئیا۔ نالے رویا چھم چھم، نینان نیر وائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حکم اک ورتائیا۔ رکھی کہے جھٹ سیتا آگئی پہن لباس، بستر بھکشوآں والے پائیا۔ رام دے پہنچی پاس، براہمن ول تکائیا۔ نالے پجن
 ہس کے کہا خاص، سچ نال سنائیا۔ میرے رام دا ویکھ پرکاش، جو مالک دھردرگاہیا۔ جے رکھی بنھنی پہلوں بھگت بن داس، داسی
 ہو کے سیو کمائیا۔ پھیر چرن کول رکھ آس، آسا جگت والی تجائیا۔ جھٹ پانی دا پھڑ گلاس، وچوں رام روپ ربی درسائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ کمائیا۔ سیتا کہا سن ناتھی جگت پاندھ، پنڈتا دیاں

جنائیا۔ جس رام نوں رام گاندے، اوہ رام بے پرواہیا۔ ٹوں جگت ڈھولے گاندے، صفتان نال صلاحیا۔ دین دُنی وبار کراؤندے، بندھن بندھنا والے رکھائیا۔ ایہ کھیل اگم اتہاہ دے، اگمی کار کھائیا۔ ایہ ووبار بھین بھرا دے، بھینا بھیناں سنگ بنائیا۔ جان لیکھے بھگت بھگوان اتہاہ دے، دوُجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نتھو دے اندرون نعرے نکلے آہ دے، کوک دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سیتا کھا ناتھی رام دے چرن دی لا دھوڑی، دھوڑی خاک رمائیا۔ پرہو دا بھگت بنیں نالے جنم دی بنیں گڑی، دوویں رنگ رنگائیا۔ تیری آشا پھیر کدے نہ تھڑی، تھڑیاں تھڑکیاں دیاں سمجھائیا۔ چرن پرتی دے وچ جڑیں، جوڑا دُھر دے رام نال رکھائیا۔ تیری آشا نہ ہووے نگری، سگن جگت والا منائیا۔ نالے اشارہ کیتا اوہ لیکھا تک اند پُری، پُری اند کی جنائیا۔ زمیں تک لے جو پھردی اُتے اگمی دُھری، بھجے واپو داہیا۔ رام دا نام تک لے بنیا چھری، شرع جگت والی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رکھی کہے ناتھی نتھو سُنیا سندیسہ، چُپ چاپ دھیان لگائیا۔ جھٹ آگیا برہما وشن مہیشا، شنکر پنڈھ مکائیا۔ اشارہ کرے گیشا، گپت روپ درڑائیا۔ اوہ کلجگ تک لے بھیسا، نرگن دھار روپ اگم اتہاہیا۔ جس دا لہنا دینا پیغمبران مُلا شیخا، شرع جگت کھوج کھوجائیا۔ دو جہاناں ہووے نیتا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ تیرا پچھلا رکھے چیتا، چیتن بھل کدے نہ جائیا۔ تیری آتم دھار کرے ہیتا، پرما تم میل ملائیا۔ تیری جھولی پائے لیکھا، اگلا لیکھے سمجھائیا۔ جس دا روپ دس دسمیشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ سوامی رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ وسے سمبل دیسا، سچ گھر سوہا پائیا۔ تیری قبول کرے بھیتا، بھاونا اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ جھٹ ناتھی خوشیاں دے وچ مٹیا، سیتا رام سیس نوائیا۔ سیتا ہس کے کہیا تیرا روپ ضرور ہووے گا کتیا، کن وچ دتا سُنائیا۔ لہنا دینا ہووے دھن دھتیا، دھن ہووے جنیدی مائیا۔ گڑھ ہنکاری ہووے بھتیا، آتم برہم سمجھائیا۔ گرہ مندر چھڈ دے چھپر چھتیا، جنگل جوہاں ویکھے وکھائیا۔ وقت سہاوے اپنا سمیاں، سمیں نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رکھی کہے خوشیاں وچ میگھا برسے اندر، اندر اندراس خوشی بنائیا۔ سہنسر مکھ گائے پھنندر، شیشا وڈ

وڈیائیا۔ نتھو دا روپ درسا جگندر، جوگ جگت دتی بنائیا۔ پورب لیکھا توڑ کے چندر، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ رکھی کہے میں رام دی دھار رام دی رام لال گئی بجھ، سوہنا روپ بنائیا۔ میرا لیکھا پورا ہویا اج، تریتا دواپر کلجگ بیٹھی اکھ اٹھائیا۔ ایہ سگن نہیں کوئی جگ، جگت جگت والی بنائیا۔ چاروں کُنٹ لگنی آگ، گانیاں والے روون مارن دھاپیا۔ دھیرج سکے کیسے نہ بجھ، صبوری وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ رکھی کہے میرا خوشیاں والا تیوہار، نو نو سپس نوائیا۔ میں سب دا ویکھاں پیار، بہین بھٹیا کھوج کھوجائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا اندھیار، اندھ اگیان نہ کھئے چکائیا۔ میری آشا ہوئی شرمسار، نیناں نیر وہائیا۔ بنا بھگتاں توں پرہو دا رہیا نہ کیسے پیار، پریم وچ نہ کھئے سہائیا۔ جگت بندھن ہوئے دکھیار، ناتا کوڑ دسے لوکائیا۔ میں خوشیاں وچ بولاں اک جیکار، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سچ سندیسہ دیواں اپنی وار، وارتا پچھلی نال ملائیا۔ ہنونت دی رکھڑی دا رکھیا والا تیوہار، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس رام نے راون دتا سنگھار، دینتاں کیتی صفائیا۔ اوہ بھگتاں بخشے پیار، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، انت ہوئے آپ سہائیا۔ جس دا انت نہ پاراوار، بے انت اگم اٹھاپیا۔ سو بھگتاں پیچ رہیا سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب دے بیڑے لاوے پار، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ لہنا دینا دیوے قرض اُتار، پورب لیکھا لیکھے پائیا۔ رکھی کہے میری اوس نوں نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سیتا، اے رام رکھی کیہڑی دھار، رکھڑی کی وڈیائیا۔ اودھروں جھٹ کھتری جیدو کھیڈا آیا شکار، بھجیا واہ داہیا۔ نیڑے پُج کے پہلوں سیتا نوں کیتی نمسکار، پھیر رام ولّ تکائیا۔ ہنونت نوں غصہ چڑھیا اُن کوک کہیا پکار، کیوں میرا بھگون دتا بھلائیا۔ ایہ رام میری سرکار، راجن راج اک اکھوائیا۔ کی ہویا جے ایدھیا توں آیا باہر، جنگلاں وچ پھیرا پائیا۔ سیتا ایس دی نار، پت پتنی روپ بدلائیا۔ اوہ بولیا نال ہنکار، غصہ وچ جنائیا۔ میں اپنی مرضی دا مختیار، جس نوں چاہاں سپس نوائیا۔ ہنونت پھیر کہیا للکار، زور نال سنائیا۔ میرا دل چاہندا تینوں ہنے دیواں مار، گرز تیرے سپس ٹکائیا۔ جھٹ رام نے پریم نال کہیا پکار، ہنونت دتا درڑائیا۔ ایہ میرا کھیل اپار، جو ہر پردے وچ سہائیا۔

تُوں جھگڑا نہ کر تکرار، عُصَّہ نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر ہنونت کہا اس پہلوں سینتا دتا ادھیکار، تیرا مان گوائیا۔ میں وی بھگت تیرے چرن کراں
 نمسکار، در تیرے سپس نوائیا۔ میری بینتی منظور کریں سرکار، میرے رام رام دُہائیا۔ میں چاہندا جد ایہہ پھیر ملے تینوں ایہدا استری
 رُوپ ہووے وچ سنسار، اپنا جنم آپ بدلائیا۔ رام نے ہس کے کہا ایہہ کی ماریا تیر انیال، انیالا دتا چلائیا۔ نالے رام نے ہس کے کہا تیرا
 لیکھا ضرور پورا ہووے گا ایہہ میرا اقرار، بھل رہے نہ رائیا۔ پر تیرے بچن دا صدقہ مینوں ایہدا رکھنا پئیگا ادھیکار، گرہ اپنے رنگ
 رنگائیا۔ اوہ پورب لیکھا بلوندر نے جنم لیا تریتا دواپر کلجگ اتم دوجی وار، ترے جگ چوراسی وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا لہنا دینا
 لیکھا اگم اپار، لیکھے وچ درڑائیا۔ جگندر سنگھ پشورا سنگھ اس شکاری دے سی نال، ساتھی ہو کے سنگ بنائیا۔ انہاں ول سب نے
 نگاہ کیتی ایکا وار، وششٹ رام ہنونت دھیان لگائیا۔ نالے تالی مار کے کہا ایہہ لہنا دینا کلجگ اتم وار، کل کلکی لیکھا پور کرائیا۔ سو
 وقت سہنجنا پہنچیا آن، سب دی ترپت نال ترکھا دتی بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی سرت رہیا سنہال، سمبل بہ کے اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۸ ساون شہشاہی سمت نو جبل پُر گرداس سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کلجگ ہویا ہگا بگا، حیرانی وچ چاروں کنت دھیان لگائیا۔ کی پرہیو دا قول اقرار وعدہ پگا، پرم پُرکھ اپنا سُخن توڑ
 نبھائیا۔ واحد حکم دیوے لاشریک یکا، ایکنکار اپنی کار بھگتائیا۔ میں چاروں کنت بن نیتراکھ تگا، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔
 میرے انتر نرنتر اکو آئی شنکا، شک دیاں سُنائیا۔ میرے صاحب نے راؤ جھگڑا کرنا نال رنکا، رنک راجان سرب کرائیا۔ پوتر رہنا نہیں
 کوئی دوار بنکا، دھرنی گڑھ نہ کھئے وڈیائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا راجے جنکا، ایڈھیا واسی رام دئے دُہائیا۔ نشان مٹنا اتم تارے چن کا، محمد
 بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ برج ڈھننا ہنکاری من کا، منسا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا ویکھنا کایا ماٹی تن کا، تتان کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کہے میرا
 نیترا نین نہیں کوئی شرم کا، حیا دتا گوائیا۔ بن بھگتاں توں پیارا رہن دینا نہیں کوئی برہم کا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ لیکھا رہن دینا

نہیں کوئی دھرم کا، دھرنی دھرت دھول نہ کھئے وڈپائیا۔ جگت ناتا توڑنا پرہہ سرنائی چرن کا، چرنودک مکھ نہ کھئے چوائیا۔ نیتر کھلن دینا
 نہیں کوئی ہرن پھرن کا، نج لوجن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ سہارا ملنا نہیں کیسے پرہو دی سرن کا، سرنگت نہ کھئے جنائیا۔ وقت سہنجنا ہووے
 نہ آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن کا، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ گھر ملے نہ منزل چڑھن کا، نو در کا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت جہان وقت ہونا
 اگنی سڑن کا، کلجگ کہے میں چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ پیار رہنا نہیں ورن برن کا، کھتری براہمن شوڈر ویش سرب کُرائیا۔ وقت آ
 گیا دینا مذہباں لڑن کا، ہندو مسلم سکھ عیسائی بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہ کھیل پرہو گھاڑن گھڑن دا، گھڑن بھٹنہار اپنی کل ورتائیا۔
 جس لیکھ مکاؤنا چوٹی جڑن کا، چیتن پردہ دئے اٹھائیا۔ ہنکار میٹنا ہووے والے گڑھن کا، ہنگتا کوڑی دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کلجگ کہے میرے انتر آئی دلگیری، دلدیریاں دیاں جنائیا۔ بھڑی
 میرا وقت آخیری، آخر دتا سمجھائیا۔ مالک تک لو میری پیری، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر اکھ اٹھائیا۔ جس دی کھیل
 بے نظیری، جگ نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ اوہ آگیا تقدیری، تقدیراں دا مالک نور الاہیا۔ جس شرع توڑنی زنجیری، شریعت لیکھا دئے
 مکائیا۔ آشا پوری کرے بھگت کیری، کعبیاں پرے دھیان لگائیا۔ اوہ جن بھگتاں میٹے انت دلگیری، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ اکو رنگ
 رنگائے شاہ حقیری، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ سچ دس تدپیری، طریقہ اکو نام سمجھائیا۔ بستر نام دے کے چیری، چری
 وچھنے لئے ملائییا۔ جو لیکھا جانے رویداس کسیری، گنگا گنگوتری لئے انگرائیا۔ اوہ نام کھنڈا پھڑ شمشیری، چاروں گٹ ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کلجگ کہے میرے انتر آیا دکھ، دکھیاں دیاں
 سنائیا۔ میں کوئی مانس نہیں منکھ، تتاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اٹاگرہہ نہ ہویا رُکھ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ میں نور نورانہ ابناشی اچت،
 پاربرہم برہم میری بنت دتی بنائیا۔ میں اپنی سہاون آیا رت، رُتری کوڑ نال مہکائیا۔ پوتر رہن دینا نہیں کوئی بُت، بُتخانے روون مارن
 دھاپیا۔ اپرادھی کرنے سارے سٹ، جننی ملے نہ کیسے وڈپائیا۔ پنج وکارے سب توں دینا گٹ، کایا گٹیا صاف نہ کھئے کرائیا۔ میں گھر گھر
 پاؤنی لٹ، لُٹیرا ہو کے بھجّاں واہو داہیا۔ نو کھنڈ پرتمی پاؤنی پھٹ، پھٹکل ہوئے لوکائیا۔ رنگ راجاناں ناتا جانا ٹٹ، راؤ رنگاں سنگ نہ

کھٹے بنائیا۔ سب دے بہاگ جانے نکھٹ، سر ہتھ نہ کھٹے ٹکائیا۔ امرت ملے کیسے نہ گھٹ، بوند سواتی نہ کھٹے چوائیا۔ آتم پر ماتم ناتا رہیا
 چھٹ، چھٹکی لو نہ کھٹے لگائیا۔ بن بھگتاں پر بہ دی رہے کیسے نہ اوٹ، اوڑک ایشٹ دین دنی گوائیا۔ میں کوڑ نگارے لگاؤن لگا چوٹ،
 چوٹی چڑھ کے دیاں سنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر بھرنا کھوٹ، سچ دھرم باہر کڈھائیا۔ درشن پا سکے نہ کھٹے نرمل جوت، جوتی جاتا
 نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں سناوے اکم سلوک، تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوڑی نرگن آپے سوچے سوچ، جگت سمجھ
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت نو جبل پُر مہا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اتوں میٹ دے کلجگ کوڑا، ککرم رہن کھٹے نہ پائیا۔ اپنے نام دا چاڑھ دے رنگ گوڑھا، لال گللا آپ
 رنگائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھا، ڈرمت میل دھوائیا۔ چرن پریتی سچ بخش دے دھوڑا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ ساچے
 نام شبد دی دے دے تورا، انادی دھن سنائیا۔ جوتی بخش دے نورا، نرمل جوت کر رُسنائیا۔ ہر گھٹ اندر ہونا حاضر حضورا، تن
 مندر سوہا پائیا۔ سب دا چن کرنا پورا، پورن ستگر دیا کھائیا۔ جنم کرم دا بخش قصورا، بھانڈا بہرم بہرم بھنائیا۔ پندھ مکا کے نیڑ دورا،
 گھٹ بہتر ہونا آپ سہائیا۔ اکو پریم دا بخش سرورا، سرتی شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ
 رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے اکم رام ہر گھٹ رمیا، سپس نوائیا۔ میرے ساول سندر شام گھنئیا، مکند منوہر لکھی نرائن تیری
 بے پرواہیا۔ میرے امام اماما نور الہئیا۔ پروردگار تیری بے پرواہیا۔ میرے ستنام دا ست ڈنک وجئیا، گوبند رنگ رنگیلا اکو نظری آئیا۔
 کریا کر دے ساچے سئیا، سجنوا اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی سخیاں پھڑ لے بہیا، بابو اپنا آپ اٹھائیا۔ ساچے نام چلا دے نئیا، نوکا اک
 وکھائیا۔ لیکھا پورا کردے آد شکت ڈرگا اشٹ بھج مئیا، مہابلی تیری وڈیائیا۔ دین دنی ناتا جوڑ دے بھیناں بھئیا، چار ورن اک سمجھائیا۔

تُوں سوامی سدا گوسئیاں، گہر گور اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑا میٹ روئیا، روادار نہ کھئے اکھوائیا۔ ستجگ ست دھرم ہو پرگئیا،
 پارہم پرہ اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھے لے گوہند والا ڈھئیا، ڈھائی سطران بدھنا والیاں ویکھ وکھائیا۔ محمد چوڈاں صدیاں لیکھا رہیا
 وکھئیا، بنا حرف حرؤف الفیے اُٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ ویہویں صدی پائے اپنی سپہیا، ویہویں صدی مل کے وجے ودھائیا۔ تُوں بے پرواہ
 بے انت اکھوئیا، اکھراں توں باہر تیری وڈیائیا۔ چار جگ دے شاستر جس دے بنے گوئیا، گا گا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو اکھئے ناتھ، تریلوکی سلوکی اک سنائیا۔ میں نو
 نو مستک ٹیکان دھوڑی رماواں ماتھ، چرن کول کول وڈیائیا۔ تیرا ست سرؤپی شاہو بھوپی ویکھاں راتھ، رتھوہی اپنی لے انکڑائیا۔ میرا
 لہنا دینا پورا کر دے جو کہے کے گیا رام بیٹا دسراتھ، دہ دشا اکھئے اُٹھائیا۔ میرے سگل وسورے جائن لاتھ، ڈکھ دلدر دینا گوائیا۔ تُوں
 مالک دُھر دا پرم پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ تیری مہا جگ جگ اکاتھ، ستجگ تیرتا دواپر کلجگ ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے ٹھاکر بیٹھلو سوامی، گردیوا نو نو سیس نوئیا۔
 میرے انتر آتم پرمام انترجامی، گھٹ گھٹ تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دے شاستر تیری بانی، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ میں تگاں
 تیری چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ جل سروور ویکھاں اٹھسٹھ پانی، تیرتھ تٹاں دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے تیرے
 وٹھو جاواں قُربانی، آپ اپنا گھول گھائیا۔ میرے پرم پُرکھ میرے اُتوں کلجگ کوڑ میٹ نشانی، نشانہ سچ دھرم جھلائی۔ ستجگ ساچے
 بخش چرن دھیانی، بن نیناں نین ملائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی
 کہے میرے سوامی کلاپت، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ نگاہ مار کے نکاہبان تگ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ میرا مینوں دے دے حق،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کیسے نوں رہے کوئی نہ شک، دین دُنی شکوے دے گوائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔
 دھرنی کہے میں چاہندی کلجگ کوڑی کریا دے متھ، نام مدھانا ہتھ اُٹھائیا۔ میرے اُتے ستجگ سچ دھرم دا چلے رتھ، رتھوہی ہو کے
 ہونا آپ سہائیا۔ تیرے چرن کول جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ دھرنی کہے پرہو کلجگ سماں بدل دے وچ سالاں اٹھ، اٹھاں تتاں دا

پندھ مُکائیا۔ میں وی کر کے بیٹھی ہٹھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دھیان لگائیا۔ آتم پر ماتم سب دا کر اکٹھ، دیناں مذہباں جھگڑا رہے نہ رائیا۔ پاربرہم برہم دھار بخش دے ست، ایش جیو جگدیش اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر پردے اُچے برہم مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نیج نیتر کھول دے اکھ، لوچن اپنے کر رُشنائیا۔ لوک مات سب دی پت رکھ، رکھڑی اج دی دئے گواپیا۔ لہنا مُکا دے کیشنا سُکلا پکھ، اندھ اندھیر گوائیا۔ جن بھگتاں درس دے پرتکھ، ستمکھ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ راکھی کہے میرا دوس دہارا چنگا، پرہو چنگی دئے وڈیائیا۔ جس دے چرن دھار سروور گنگا، گنگوتری خوشی منائیا۔ نام وجائے مردنگا، شبد کرے شنوائیا۔ آتم بخش اندا، پرمانند وچ رکھائیا۔ لیکھا جانے تارا چندا، سورہ کھوج کھوجائیا۔ جو منسا رکھی پری ارمبھا، چوڈاں رتناں نال وڈیائیا۔ جو چوڈاں طبقات اک رکھایا حق یکشمبھ، صدی چوڈھویں گنڈھ پوائیا۔ چوڈاں لوک پندھ رہے نہ لمبا، چوڈس اپنا کھیل کھلائیا۔ راکھی کہے پرہو دا کھیل سدا اجنہا، جگ جگ اپنی کار بھگتائیا۔ سچ انگوٹھے چرن تے تریت پٹھیاں ہتھان نال بدھے تندان، جگت تندان ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ رکھی کہے میرے صاحب سوامی ستگر گردیوا، جگ جگ تیری بے پرواہیا۔ جو سچکھنڈ و سے نہچل دھام نہکیوا، نرگن اپنا آسن لائیا۔ مینوں امرت پھل بخش دے اکھی میوہ، جوں بیر بھیلنی رام کھائیا۔ کوستک مینا مستک لا دے تھیوا، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ سچا چرن کہے میں اڈیکاں رکھیاں، رکھی دئے گواپیا۔ جو اشارے کیتے بھگت دھاراں آتم سخیاں، رام راما دیا کھائیا۔ اوہ اکو پیار دے وچ رتیاں، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نتیاں، ناتا اکو اک رکھائیا۔ اندروں کوڑیاں بدل دے متیاں، من مت دا پندھ مُکائیا۔ سچ پیار وچ ہوئیاں ستیاں، ستگر شبد مل کے اپنا آپ مٹائیا۔ نہ ٹھنڈیاں نہ تتیاں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ میٹے اندھیری مسیا، ستجگ ساچا چند نور کرے رُشنائیا۔

* ۲۹ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی بھگت سنگھ دے گرہ * *

وشنوں کہے میرے بھگوان، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ میں تیرا روپ مہان، آد جگاد تیرا سنگ نبھائیا۔ میرا لیکھا جانے نہ کھئے
جیو جہان، جگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ تُوں سچ سوامی نوجوان، ابناشی کرتا دھردرگاہیا۔ میری بینتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری اوٹ
تکائیا۔ اپنے حُکم دا دے دان، داتے دانی جھولی پائیا۔ میں چاروں گنٹ ویکھاں مار دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ ویکھاں
شیطان، شرع شریعت پردہ لاپیا۔ تُوں مہربان ہو کے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میں چاہندا تیرے حُکم دی دھار تیرے بھگت سہیلے
کراں پروان، پر م پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ بھگوان کہے
وشنوں میری وشو دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ تیری سیوا وچ جگ چوکڑی پیتے آنک بار، کوٹن کوٹ پندھ
مکائیا۔ کھیل کھیلدے رہے پیغمبر گر اوتار، نرگن سرگن وجدی رہی ودھائیا۔ میرا اتم لہنا دینا کل کلکی اوتار، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔
جوتی جاتا ہو اجیار، شبدي ڈنک اک سنائیا۔ ہو جا خبردار، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ پھرنا نو کھنڈ پرتھی وچ سنسار، سنساری
بھنڈاری سنگھاری مل کے بھجنا واہو داہیا۔ ساچیاں بھگتاں پاؤنی سار، نو ست دھیان لگائیا۔ حُکم سن سچي سرکار، شاہ پاتشاہ
شہنشاہ رہیا سنائیا۔ سب دے خالی بھرنے بھنڈار، بھنڈارا میرا اٹ ورتائیا۔ بھکھ ڈکھ نال رووے کھئے نہ زارو زار، گریہ زاری نہ کھئے
کرائیا۔ پورب لہنا سب دا قرض اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ میں دیونہار داتار، دیاوان دیاوندھ بے پرواہیا۔ وشنوں بنا
سیس کر نِمسکار، جگدیش رہیا درڑائیا۔ میں گھر گھر پاواں سار، گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ اچ دا سہنجنا دوس میں کراں اپنی کار، کرتا
پُرکھ کرنی کار کھائیا۔ تیرے بھگتاں دا بھر سچ بھنڈار، بھنڈاری ہو کے آپ دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچي سرکار، بھوپت بھوپ تیری اوٹ رکھائیا۔

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں *

ستگر شبد کہے بھادروں پہلا پروشٹا، ایشٹ دریشٹ سریشٹ دئے کھلائیا۔ جن بھگتاں پورب پورن پورا کرے نشچا، من تن اپنی دیا کھائیا۔ بھيو کھلا کے ایکنکار اک دا، اکل کل دھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ ویس وٹا کے نرگن دھار روپ آگما نت دا، نر نرائن نوں رُسنائیا۔ پیا پریم پیارا بنے آتم بت دا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جگ نیتز نین کیسے نہ دسدا، اکھیاں رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ بھادروں کہے میرا پہلا دوس دہارا، ستگر شبد تیری سرنائیا۔ توں مہربان مہبان بیدو آگئی لاڑا، نرگن دھار نرویر نراکار نرکار پروردگار اک اکھوائیا۔ میں صاحب سوامی انترجامی تیرا ویکھاں سچ اکھاڑا، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دھیان لگائیا۔ لہنا دینا جانا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، سمنڈ ساگراں دھیان لگائیا۔ نو ست تگاں اکھاڑا، زمیں زماں پھول پھولائیا۔ تیرے حکم دا ویکھاں دھاڑا، نو ست کی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے سُن بھادروں پیارے میتا، مِتر پیارے دیاں جنائیا۔ اٹھ ویکھ پرہو دی ریتا، کی نرگن دھار کھیل کھلائیا۔ کی لہنا دینا دسے مندر مسیتا، کعبیاں کی شنوائیا۔ کی لیکھا جانے شاستر سمرت وید پُراناں گیتا، انجیل قرانا الفیے وڈ کی وڈیائیا۔ کی سندیس نریش دیوے ترے گن اتنتا، ترے بھون دھنی اپنا حکم سُنائیا۔ کی لہنا دینا ہووے جیو جی کا، چوراسی کی حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے اوہ نارد آگیا بھکھا، ہتھ متھے اُتے ٹکائیا۔ مکھ وچ ٹکر رکھ کے رُکھا، بنا دندیاں رہیا دبائیا۔ ٹیڈھا کر کے مُکھا، نیناں نیر وبائیا۔ پرہو نوں جائے جھکا، سیس جگدیش جھکائیا۔ پھیر ہتھ دا وٹ کے مُکا، مُکمل رہیا درڑائیا۔ کلجگ اٹھ ویکھ لے تیرا اتم ویلا ڈھکا، گھڑی پل لے انگرائیا۔ لہنا دینا آخری چُکا، چوکتا ہو کے اکھ کھلائیا۔ میرے صاحب دا بھانا کدے نہ رُکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ نارد کہے میں آیا اتوں عرشا، عرشی پریم دتی وڈیائیا۔ میں پہنچیا اُتے فرشا، فرش خاکی ویکھ وکھائیا۔ مینوں جگت جگیاسواں اُتے آوے ترسا، رحمت پرہ دی منگ منگائیا۔ جان نگاہ ماراں سمت نو دسدا میرے صاحب والا برسا، جو

برسپاں سب دیاں دئے بدلائیا۔ لیکھا نظر آوے جو گوہند لکھیا اُتے سرسا، سار شبد نال لکھائیا۔ میرے ڈھئیے دا پُرکھ اکالے دین دیا لے
 اپنے لیکھے وچ لاؤنا عرصہ، قدیم دا قدم سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں نرگن دھار نرور ہو کے دینا درسا، نیج نیت لوجن نین اکھ کھلائیا۔
 میرا اکھراں توں بنا پرہو اکو ہووے پرچہ، پراچین دا لہنا دینا مکائیا۔ تیری گھر گھر ہووے چرچا، چراگاہاں وچ تیرے ڈھولے گائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ نارد کہے دھرنیے اٹھ تینوں وکھاواں رستہ، بن نیناں نین
 تکائیا۔ میرا کھول کے کلیئے تک لے بستہ، بن اکھراں اکھر پڑھائیا۔ میرے کول پرہو دا نام اکما سستا، کوڈی قیمت دام نہ کھئے رکھائیا۔
 جیہڑا کرے مست المستا، خُماری نام والی چڑھائیا۔ اوہ اکو سندیسہ دو جہاناں دسدا، دہ دشا رہیا سمجھائیا۔ دو جہانو نوجوانو مرد
 مردانو سری بھگوان اکو گرہ وسدا، دوسر بنک نہ کھئے وڈیائیا۔ جو ونجارا ہویا بھگتاں والے جس دا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ مالک
 خالق ہو کے پیج جگ جگ رکھدا، کلجگ اتم دیا کمائیا۔ لوں لوں اندر ساڈھے تین کروڑ ہو کے رچدا، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔ لیکھے لاوے
 تین سو سٹھ ہاڈی بھانڈا کایا کچ دا، کنچن گرہ آپ بنائیا۔ جس دے اندر جگت واشنا منوآ نچدا، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ جگت وکارا
 سدا مچدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اوہ کھیل کرائے کملاپت دا، پت پرمیشور اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے جپ دا،
 جگ جیون داتا ہووے آپ سہائیا۔ لیکھا جانے کوڑ کڑیاری پپ دا، پنت پاپیاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنی گر اوتار پیغمبران دے دے سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ آؤ ویکھو
 اپنا آگا، آگن وچ اپنا پنڈھ مکائیا۔ آؤ لیکھا تگوا پر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین مذہب تگوا حد، حدو داں پھول پھولائیا۔
 کیوں تہاڈے گرمکھ گرمکھ بن مرید پیندے مدا، مُردے کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نیت کھول لے انت آخیری بُدھا، بُدھی توں پرے دھیان
 لگائیا۔ میں رو کے کہاں نہانی بسدھا، اچی کوک کوک سنائیا۔ میرے پرہو ستگر شبد اپنا وقت ویکھ لے کلجگا، پردہ پردیاں وچوں
 اٹھائیا۔ پرہو دے پیار دا رہیا کھئے نہ مدعا، مُدتاں دا لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری ہو گیا آگھا، آگن آتھن اپنا حکم ورتائیا۔
 سنتاں سادھاں اندر پے گئی دُبا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سچ دوار کیسے نہ سچھا، سچکھنڈ دوار منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہے میرا بستہ کی کچھ کہندا، بن حرف حرُوف درڑائیا۔ نگاہ مار کے دشا لہندا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ بُرج پیغمبران دسے ڈھندا، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں وہن و ہندا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ مُرید مُرشد بھانا ویکھے سہندا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا نارد اُتوں اُتردا جاندا لہنگا، انگي انگ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے میرے بستے دے وچوں بولن نرادھار اکھر، نراکھر رہے سُنائیا۔ پرہو دا کھیل انوکھا وکھر، وکھری کار کھائیا۔ جس لیکھ چکاؤنا پاہن پتھر، اٹاں رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ میں اُس یار دا لٹھا ستھر، جو یارڑا ستھر گیا ہنڈھائیا۔ نیتر نیر نہ ورولیا اتھر، ہنجهواں ہار نہ کھئے بنائیا۔ انت آخری اکو کیتا پچن، پچن توں باہر جنائیا۔ جگت دھار تے سریر نہیں کھئے کنچن، کنچن گڑھ نہ کھئے وڈیائیا۔ سب نے سڑنا وچ انچن، آنچ نال جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ویکھ وکھائیا۔ بہادروں کہے میرا دوس دہارا اک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ میں استھل ہو کے گیا ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اکو در تے گیا وگ، قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ اکو سوامی کر کے پت، پنتکاری ویکھ وکھائیا۔ درشن کران نت، نیج لوچن ہوئے رُشنائیا۔ سوامی پریشور ملے پت، پت پتوتتا ڈھردرگاہیا۔ جو آتم دھار کرے پت، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا لہنا دینا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ غریب نانیاں کوجھیاں کھلیاں ڈکھیاں نام دی پاوے بھکھ، بھکھیاں دئے رجائیا۔ بن نیتر لوچن آوے دس، نیناں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر میرے پیار وچ آو آگے، اگلی کتھا دیاں سُنائیا۔ ویکھو واء تتی وگے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ جیو ہو گئے کگے، ہنس روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ پیو پتران کردے دغے، بھٹیا بھیناں سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں گنٹ لگی آگے، دین مذہب رہی جلائییا۔ اپنے سیکھ مُرید ویکھو یدے، یدپ اپنا روپ پرگٹائیا۔ کوڑ خُماری وچ سارے مدھے، مدھر دُھن سُن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا کوڑ گُریار بھار لڈے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میت مُراری سبج کھئے نہ لہے، کھوجیاں ہتھ کھئے نہ آئیا۔ سارے ویکھو سبج کھئے، آگے پچھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے

ناردا سدّ لے اوتار پیغمبر گرو، گردیوا دھیان لگائیا۔ میرے صاحب دا کھیل ہون والا شروع، شرع والیاں لے اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ ہونی دڑو دڑو، دوہری اپنی دھار بنائیا۔ دھر دا حکم کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ بنا بھگتاں توں میرے صاحب نال کدے کھئے نہ جڑو، وچھوڑا ہونا بھیناں بھائیا۔ صدی چوڈھویں محمد دا بیڑا اُمت نال بھر کے رڑھو، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بھیر گھر گھر ساری جھرو، جھریوں وچ لوکائیا۔ مانس مانو مانکھ نمک دی ڈلی وانگراں کھرو، کھرا کھوج کوڑیاں رین کھئے نہ پائیا۔ انت کنت بھگونت دا اکو منتر فرنا پھرو، جگت فریاں بند کرائیا۔ جو کرتا چاہے سو اتم اپنی کرنی کرو، کورو پانڈو سارے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے اوس ویلے برہما وشن شو ویکھ کے ڈرو، اند اندراسن تج کے دھیان لگائیا۔ جس کارن گوہند نے بچے شہید کرائے وچ گڑھو، گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دے حکم دا اکو لشکر چڑھو، چاروں کُنٹ کرے لڑائیا۔ رُسا چینا امریکہ فرنگیاں نال اک دو جے نوں پھڑو، پن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ کلجگ اگنی وچ سڑو، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ دھرنی کہے میں خوشحال ہوواں وے ناردا جس ویلے ساری سرشٹی تُوں میرا میں تیرا نام پڑھو، بنا سوہنگ دے اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میں سُمیرو پربتیاں اُتے چڑھوں، چاروں کُنٹ دھیان رکھائیا۔ جزیے ٹیکس دینا مذہبان کولوں بھروں، بھرماں دے ڈیرے ڈھاپیا۔ پرم پُرکھ دی سرنی لگ کے ترؤں، جو تارنہار اک اکھوائیا۔ جس دے در تے اکو وار مرؤں، مر کے جیوت روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اگم سنائیا۔ دھرنی کہے ناردا کی پرہ نے حکم اگم چھاپا، کُتب خانیاں وچوں ہتھ کھئے نہ آئیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ تک لے گر اوتار پیغمبراں والا واکا، جو واقف کار ہو کے دئے سنائیا۔ اپنی نو دھار دا تک لے خاک، خاک مٹی والیے اپنا نین اٹھائیا۔ کی کھیل اگمی آقا، عقل بُدھی توں باہر حکم ورتائیا۔ اپنے بھوکھتاں دا کھول کے اپنا تاکا، آپے پردہ دئے چکائیا۔ تیرے اُتے ویکھے چاروں کُنٹ اندھیری راتا، پن سوریہ چند دھیان لگائیا۔ لیکھا تگے ذاتا پاتا، دیناں مذہبان پھول پھولائیا۔ روپ پرگٹا کے کھلاپاتا، پت پرمیشور لے انگریائیا۔ تینوں بخشے اگمی داتا، دیونہار دیا کمائیا۔ اپنا بھیمو کھولے خلاصہ، خصوصیت دئے سمجھائیا۔ جس کارن رکھیاں آسا، ترسنا نال ودھائیا۔ تیرا پورا کرا بھرواسا، بھرم دیاں مٹائیا۔ اٹھ تک لے جوت نور پرکاشا، سمل ڈگمگائیا۔ جس دی دو جہان ویکھنی راسا، کی

منڈلاں ناچ نچائیا۔ کی لہنا پورا کرے پرتھی آکشا، گگن گگنتران دئے وڈیائیا۔ اُس دا سب نے مننا آکھا، جو اکھراں توں باہر رہیا
 درڑائیا۔ انت اخیر بے نظیر تیرا بن کے آوے راکھا، رکھک ہو کے دھیان رکھائیا۔ تُوں اُس دے چرناں تے بن چرناں توں ٹیکنا ماتھا،
 مستک دھوڑ رمائیا۔ اوہ پُرکھ اگم سمراثھا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اوہدی کتھنی کتھے اگمی گاتھا، چار جگ دے شاستر کہن کچھ نہ
 پائیا۔ اوہ ہویئے ناتھ اناتھا، دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ پندھ مار کے آئے واٹا، بن قدمان قدم اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنی تک اپنا سوامی، سوہمراں والیئے تینوں دیاں دکھائیا۔ جو آد جگادی
 انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خُدائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، محبوب اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس دا جسم ضمیر نہیں جگت
 جسمانی، تتان کھیل نہ کھئے کھلایا۔ اوہ مالک جس نوں عیسیٰ کہا میرا باپ اسمانی، اسم اِکو اک درسائیا۔ جس دے پچھے پیغمبران دتی
 قُربانی، وجود اپنا بھیٹ کرائیا۔ اوہ شہنشاہ نوجوانی، مرد مردانہ نُور الہیہا۔ جس جھگڑا میٹنا دین دُنی اسلامی، اسم اِکو اک سمجھائیا۔
 دین مذہبان شرع زنجیر کتھی غلامی، غُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ اِکو منزل دس رُوحانی، رُوح بُت کرے صفائیا۔ اوہ لیکھا جانے عالمے
 جاویدانی، رہبر نُور الہیہا۔ دھرنیئے تینوں کراں ساودھانی، آس نندرا دینی تجائیا۔ اوس دی جوہ ہونی نہیں کوئی بیگانی، دینان مذہبان
 اِکو رنگ رنگائیا۔ جس جھگڑا میٹنا وید پُرانی، انجیل قرآن پرا پسنتی مدھم بیکھری اِکو رنگ دکھائیا۔ جس اللہ ہو اناہو آتم پرما تم سوہنگ
 شبدا دھار دسنی اِک نُورانی، پاربرہم برہم اِکو رنگ دکھائیا۔ اوہ شہنشاہ سُلطانی، ستگر داتا بے پرواہیا۔ اُس دا سُن لے اِک پیغامی،
 پیغمبران توں باہر سُنائیا۔ دھرنیئے خبر دے دے عام عوامی، سندھیسیاں وچ سُنائیا۔ اوہ آگیا نُور پرگٹا گیا میرا اللہ عوامی، جس نوں
 محمد محبوب کہے کے سپس نوائیا۔ اوہدی تتان توں باہر نشانی، نشانے سارے دئے بدلایا۔ لیکھا جان کے چارے کھانی، خانے رکھنے
 تیرے پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ دھرنی کہے جے نارد آ جائے
 میرا ابا، میں گلوکڑی لوآن پائیا۔ میرے مالکا میری دُرمت میل دا دھو دے دھبّا، داغ رہن کھئے نہ پائیا۔ موہ وکار میٹ دے لبا، کام
 کرودھ دا ڈیرہ ڈھابھیا۔ دین مذہب رہے نہ حدا، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ میری پوتر کر دے جگ، جگ جگ تیرا نام صفت صلاحیا۔

تُوں صاحب سُورا سربگا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں درس دیندا رہیں سدا اُپر شاہ رگا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا گُرمکھ
 رہے کھئے نہ کگا، ہنس ہرجن دینے بنائیا۔ ترے گن مایا ساڑے مول نہ آگا، اگنی تت بُجھائیا۔ دھرنی کہے میں پرہو چلاں تیری رضا، رزق
 رحیم کریم تیری سرنائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں میرا محبوب ماہی اوہ مینوں سمبل وچوں لبھا، لبان مناؤن والا محمد دئے
 گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک آگم اتھاہیا۔ نارد کہے دھرنیئے کچھ اسیں وی کریئے
 فریب، جگت ول دھیان لگائیا۔ میری ہتھ مار کے ویکھ لے جیب، بن ہتھان ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے نارد اوہ ویکھ کی پکارن چار وید،
 پُراں اٹھاراں کی سنائیا۔ چھ شاستر دسدے کپڑا بھید، سمرتیاں روون مارن دھاہیا۔ رمان نین توں بنا رہی ویکھ، اکھیاں اکھ کھلائی۔
 گیتا دیوے کی سندیس، اٹھاراں دھیائے ونڈ ونڈائیا۔ آنجیل قرآن بائیل کہے کی توریت، ثریا توں باہر کی سنائیا۔ شبد دھار نانک گوہند
 دسے کپڑی سیدھ، مارگ پندھ اک سمجھائیا۔ دھرنی کہے وے نارد مورکھا کوجھیا کھلیا اٹھ کے بنا اکھاں توں ویکھ، نیناں والیا نین ملائی۔
 پرہو دے چار جگ دیاں گرتھاں نوں کلجگ جیواں نے ٹکیاں توں دتا وچ، پرما دیا قیمت رہن کھئے نہ پائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ایہ وی
 اس دی کھید، کھلاڑی ہو کے رہیا کھلائی۔ جے گرتھ نہ ہندے تے مایا ممتا دی کون پاؤندا گیجھ، بہرماں وچ بہرماں جگت بہرماں۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھیدا آپ کھلائی۔ نارد کہے دھرنی سُن حکم آگئی اک دے، ایکنکار
 کی درڑائیا۔ جس دے نام ٹکیاں اُتے وکدے، قیمت دین دُنی رکھائیا۔ دھرنی کہے وے نارد میرے دُکھ ویکھ لے سینے پک دے، حکمت
 نال پھول پھولائیا۔ پرہ دے حکم اندر سارے اپنا مان تان سٹدے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آہ اکھ ویکھ لے گوہند والی اُس چٹ دے،
 جو چٹے آسو والا اپنی دھار نال گیا لکھائیا۔ ایس ویلے ذبح من کسے نہیں ٹکدے، ٹکے لاؤن والے سارے روون مارن دھاہیا۔ سادھ سنت
 ویکھ لے پٹدے، پٹنے والے ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو اپنے وچ
 رکھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میری سُن لے بور گل بات، بے وطنے باطن دیاں جنائیا۔ سچکھنڈ نگاہ مار لے کی حکم سندیسہ ملنا آج دی
 رات، اوتار پیغمبر گرو ستگر شبد کی درڑائیا۔ سوادھان کرے سب نوں کھلاپات، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جھگڑا چھڈ کے ذات پات،

بنا دینا مذہبیاں لو انگریزیاں۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سارے لو جھاک، مائس مانو مائکھ کھوج کھوجائیا۔ کس کس نے تہاڈے نام کلمے نال پائی نجات، مینوں لیکھا دیو وکھائیا۔ تسان لکھنا بنا قلم دوات، جگت اکھراں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تہاڈے نام کلمیاں کپھڑی بخشی دات، کون وست اتتر دتی ٹکائیا۔ میرا بھیو ابھیدا دسو بنا اکھراں والی لغات، بن رسنا بول جنائیا۔ کس دی لیکھے لگی روزیاں والی نماز، کون منتر پڑھ کے میرے وچ سائیا۔ تہاڈے حکم دا اوہناں کول کی اعجاج، سہج نال دیو درسائیا۔ جس بدھ تہاڈے حکم نال جگت سا جنا آئے ساج، فرمانے دھرم دھار درڑائیا۔ کیوں نہیں تہاڈا قائم رہیا راج، تہاڈی رعیت بیٹھی مکھ بھوئیا۔ نگاہ مارو اپنے وچ سماج، جتھے سمگری نام کلمہ ورتائیا۔ کیوں نہیں ہوئے تہاڈے پریم دے محتاج، جگت مفلساں والا روپ وٹائیا۔ کیوں نہیں سوئی سرت اندروں گئی جاگ، شب نال مل کے وجی ودھائیا۔ کیوں نہیں آتم دیپ جگیا چراغ، کایا کعبہ ہوئی رُشنائیا۔ کیوں نہیں ہنس بنے کاگ، دُرمت میل دھوئیا۔ تہاڈے ہندیاں کیوں بنے لنگرے لولے اپاج، حُکمے مقامے حق دی منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ بنا زبان بولیاں توں دیو جواب، جواب طلبی وچ ستگر شبدمنگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا اکو اک بیان، وحدت وچ جنائیا۔ اسیں اکو نور جوت مہان، دو جا روپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ ساڈا اکو اک مکان، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوہا پائیا۔ ساڈا اکو اک گان، توں میرا میں تیرا ڈھولا راگ الاٹیا۔ ساڈا اکو اک دھیان، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ساڈا اکو اک استھان، استھل دوار اک سہائیا۔ اسیں اکو گھر ہوئے پروان، بن ہتھان سیس جھکائیا۔ ساڈی بولن والی نہیں زبان، بن رسنا دئیے درڑائیا۔ اتھے نہ کوئی سیتا نہ کوئی رام، گوپیاں والا کابن نہ کھئے اکھوئیا۔ نہ کوئی پیغمبر نہ کوئی دین اسلام، شرع روپ نہ کھئے جنائیا۔ نہ منتر دے ستنام، ڈنکا فتح نہ کھئے کھڑکائیا۔ جدھر تکیئے اکو نور نور مہان، سری بھگوان نظری آٹیا۔ جس دا حکم سندیسہ دے کے آئے فرمان، فریاں توں باہر جنائیا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت اپنا کرے آپ انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چودھویں لہنا دینا میٹنا جگت جہان، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ سانوں ایوں دسدا ایہہ کھیل کرے دھر امام، امام اماما نور الاہیا۔ نہکلنکا نوجوان، سری بھگوان اکم اتھاپیا۔ کل کلکی ہو پردھان، اکو حکم ورتائیا۔ سچ ست دھرم جھلائے نشان، نشانہ دین دنی

وکھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے سُن لے لا کے کان، بن کٹان کَن لگائیا۔ اوہ صاحبِ سوامی پُرکھ اکالا دین دِیالا سَتگر شبد اُٹھائے بلوان، بلدھاری دِیا کھائیا۔ جو آوے وچ میدان، شستر کھنڈا نام اک چمکائیا۔ دین دُئی کرے حیران، سرِشٹی درِشٹی وچ بلائیا۔ مینوں ایوں دِسا جس چوڈھویں صدی انت کرا دینا قتلِ عام، قاتل مقنول سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھرنی تُوں کھیل ویکھیں نال آرام، اپنا آسن لائیا۔ تاڑی ماریگا دشرتھ بیٹا رام، گھنٹیا اپنا ناچ نچائیا۔ پیغمبر سجدے کرن سلام، قدم بوسی وچ نین ٹکائیا۔ گرو گُردیو کرن پرنام، پرہ تیری بے پرواہیا۔ وشن برہما شو کھیل ویکھنگے آن، در تیرے سوبھا پائیا۔ اندر دیوتا سیو کمان، کروڑ تیتیس دِیا کھائیا۔ خواجہ خضر ہونے پردھان، بن قدم اُٹھائیا دھرنیئے تاڑی وجاؤن تیرے اُتے اسمان، چوڈاں طبق نال رلائیا۔ چوڈاں لوک گاؤن گان، چوڈاں وِدی نال شنوائیا۔ چوڈاں رتن ہوون پروان، صدی چوڈھویں نال وڈیائیا۔ دھرنی کہے نارد ا میں کی جانا آنجان، میری چلے نہ کھئے چترائیا۔ میرا داتا سری بھگوان، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس میٹنا کوڑ نشان، کلجگ ڈیرہ ڈھاہیا۔ سَتجگ میری جھولی پائے بال آنجان، نتھا روپ درسائیا۔ پھیر میں سُنواواں اُس تُوں گان، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ اوہ جھٹ بھگتاں کرے پہچان، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ بہادروں کہے دھرنیئے میں وی آیا مات لوک، لکن والیئے تینوں دیاں جنائیا۔ سُن لے اک اگما سلوک، کی اگمڑا رہیا سُنائیا۔ جس دا حکم سندیسہ اکو بہت، بہتی کتھا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس تیرا چار جگ دا ویکھنا دوہت پوت، دیناں مذہبان پھول پھولائیا۔ تُوں بال آنجانے وکھائیں نال شوق، پھڑ پھڑ باہوں آپ اُٹھائیا۔ کہیں پرہو تیرے ویس تگے کوٹن کوٹ، انک کل تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے میں وی ننکا پنڈا کر کے آجاواں گا بٹھ کے لنگوٹ، بودی سر دے اُتے بلائیا۔ اپنے پیٹ تے لا کے چوٹ، دو ہتھ نال کھڑکائیا۔ تُوں وی ہوئی ہوئی بولیں اندر ہونٹ، باہر سُنن کھئے نہ پائیا۔ میں وی سندیسہ دیواں گا اُس نرمل جوت، جو جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے سُن وے بہادروں بہاردواج دی گاتھا، سپتس رکھیاں وچوں کی جنائیا۔ اوہ وقت تک لے جس ویلے وید ویاس نے اُنگلی رکھی اُتے ماتھا، بھوکھت پُران دتا لکھائیا۔ نگاہ مار لے کی لہنا دینا تیرے پر وشٹے وچ بیٹا رام دسراتھا، وششٹ سَتگر کی دھیان لگائیا۔ کی کرشن کاہن نے انتر

ارجن بھگت سندیسہ اکھا، اٹھاراں دھیائے گیتا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کی موسیٰ کوہ طور اُتے جلوہ تکیا جوت پرکاشا، نور ظہور وچوں
 چمکائیا۔ اوہ لیکھا ناردا یاد کر لے جس ویلے حضرت عیسیٰ گل وچ پائی پھاسا، صلیب احبابی دتی لٹکائیا۔ جس ویلے حضرت محمد چار
 یاری چھڈیا ساتھا، کی حکم گیا سنائیا۔ کی نرگن دھار نانک اپنی دسیا شبد اکھی بھاشا، جس دا بھوکھت بن گوہند سمجھ کھئے نہ پائیا۔
 پُرکھ اکالا دین دیا کلجگ انت سری بھگوت نرگن دھار ویکھن آئے تماشا، روپ انویا شاہو بھوپا آپ پرگٹائیا۔ نارد کہے دھرنیئے خوشیاں وچ
 کریئے ہاسا، ہستی تک کے بے پرواہیا۔ جس لیکھے لاؤنیاں مقبریاں وچوں لاشا، تتاں تتاں وجوداں پھول پھولائیا۔ انت بھگتاں دیاں پوریاں
 کریناں خواہشا، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ دیناں مذہباں دیاں میٹنیاں کلاساں، اکو نام دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے میری ویکھ لے جگت دی دھار دھار توں باہر لنگوٹی، کی آسا ربی
 سنائیا۔ بھگتو سنتو صوفیو گرمکھو گرسکھو اٹھو وچوں کوٹن کوٹی، کایا کٹیا دھیان لگائیا۔ تہاڈا مالک خالق پرتپالک سوامی انترجامی
 چڑھیا اُپر چوٹی، چوٹاں لا کے رہیا جگائیا۔ ستگر چرن پرس کے اندرون نیت نہ رکھیو کھوٹی، کھوٹیاں کھرے رہیا بنائیا۔ جس پرہیو
 نوں ملنا اوہ کھائے ماس نہ بوٹی، بُتخانیان بھوئے صفائیا۔ بھاوین کلجگ دی عمر گرمکھو سب توں چھوٹی، چھوٹیاں توں وڈے دئے بنائیا۔
 جنہاں پیار وچ ستکار وچ نمسکار اک وار کر لئی، اوہ چار جگ دی بھگتی نالوں بہتی، اکھراں دی پڑھائی نالوں دھر دا ماہی دئے ملائیا۔
 پھیر تہاڈے اندر جگا کے جوتی، نرگن جوت نال کرے رُشنائیا۔ تہاڈی سرت رہے نہ سوتی، شبدی ستگر آپ اٹھائیا۔ ہرجن بنا کے
 مانک موتی، قیمت اپنے گھر رکھائیا۔ گرسکھ کدے مت بھوئے نہ ہوچھی، گر گوہند گیا درڑائیا۔ نانک نرگن سرگن دھار رہے نہ خاموشی،
 بنا رسنا جہوا لبان توں سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جس دا بھيو پا سکے کھئے نہ جوشی، ونڈاں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگت پرہیو دا انت
 دھرم رائے دا رہے کھئے نہ دوشی، چترگپت دا لیکھا سکے نہ کھئے وکھائیا۔ نارد کہے بھگتو پر یاد رکھیو پرہیو ملدا نہیں پڑھیاں کوشی، ودیا وچ
 ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ سدا تہاڈے کایا مندر اندر کایتھ دا پڑوسی، اکو گرہ بہ کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سن نی دھرنی دھولے، دھول دھرت تینوں دئیے جنائیا۔ ساڈا

مالک اکو نورا الہی اولے، عالمین بے پروا بیبا۔ جس دے رُوپ انو پ ساول سولے، مُکند منوہر لکھی نرائن اکھوائیا۔ اوہدے کھیل انوکھے جو ہر گھٹ اندر مولے، مولا آپ اکھوائیا۔ جس دے وعدے تک لے قول اقرار قولے، کول نیناں والیئے نین تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی ایکا ماہی پریتم ور لے، دوسر کنت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲ بہادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال سنگت دے سیوا کر کے جان سمیں *

جن بھگت دھر دی داسی، دست بدست سیو کھائیا۔ خوشیاں منگل پائی راسی، نیچے پتے گدے چائیں چائیا۔ آتم دھار کرے ہاسی، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ شنکر نو نو ویکھے گیلاشی، برہما نیت برہم تکائیا۔ وشنوں وشو دی تگے اگئی تماشی، اگم اگمڑا بھیو گھلائی۔ لہنا دینا جانے ہر گھٹ واسی، ہرجن اپنے پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلا دھر دا سچا میت، متر وچتر اک اکھوائیا۔ آتم دھار گاوے گیت، پر ماتم صفت صلاحیا۔ ست سچ اپنا کے ریت، سچ اپنا رنگ دکھائیا۔ پر پڑکھ کر پریت، سر اپنا آپ جھکائیا۔ مانس جنم لے جگ جیت، جگ جنم دا پنڈھ مکائیا۔ تون میرا میں تیرا گا کے گیت، سوہنگ ست سرُوپ سمائیا۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، کیتاں کیت آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلا آد جگادی چاک، جگ جگ سیو کھائیا۔ جس اُپر کرپا کرے پرہ آپ، اپنے رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا دیوے جاپ، پن اکھراں اکھڑ وڈیائیا۔ تت سریر کر کے پاک، پت پت اکھوائیا۔ کایا مندر کھول کے تاک، پردہ سہج سہج اٹھائیا۔ نرگن دھار لیکھا جان بھوکھت واک، واقف کار سرگن آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دی دھار اک سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلا آد جگادی سیوادار، سیوا سچ سچ کھائیا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ جانا وویار، ستجگ تریتا کلجگ دھیان لگائیا۔ میں خوشیاں وچ اُس دا کراں انتظار، جو بھگت سہیلا دھر دا ماہیا۔ جو نرگن زوریر نراکار لے اوتار، اوتری اپنا

رُوپ پر گٹائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو تیار، ترے گن اتینا آپ کھیل کھلائیا۔ پندھ مُکا کے وشن برہما شو دی دھار، دھرنی اُتے سو بھا پائیا۔ کِرپا کرے آپ نرنکار، نرویر وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے سیوک ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ انت کنت بخش کے چرن پیار، پریتی اپنے نال رکھائیا۔ لکھ چوراسی گیڑ نوار، جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ دیوے مان سچے دربار، در دروازہ اک کھلائیا۔ جس نوں کھندے کل کلکی اوتار، گل مالک اگم اتھاپیا۔ سو بھگتاں دئے سہار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اندر باہر پاوے سار، مہربان ویکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا دیوے پورب کرم وچار، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑی چھار، شہنشاہ مستک ٹکے نام والے رمائیا۔

* ۲ بہادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سُن نی لچھمی لچھی، لچھیاں والیئے دیاں جنائیا۔ وشنو بھگوان نوں اک خبر دس دے اچھی، خوشیاں نال سُنائیا۔ تیرا جگت جہان گان سور کھاندا مچھی، مچھ کچھ دے بلائییا۔ دھرنی کہے میری چھاتی گئی پچھی، پچھم والے چھریاں رہے چلائییا۔ مینوں ویکھ کے پیندی غشی، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ایہ کھیل نہیں کوئی چھپی، اوہلا پردہ نہ کھئے درڑائیا۔ جس نوں میٹ سکے کھئے نہ ہٹھی تپی، جوگیشر ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر دیوے کھئے نہ متی، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چاروں کُنٹ واء تتی، تپت اگنی والی وکھائیا۔ کی کھیل کرے میرا کھلاپتی، پت پریشور دھردرگاپیا۔ مینوں سمجھ نہیں آوندی رتی، کیوں رتن امولک گرمکھ ہیرے رہیا بنائیا۔ میں کوجھی کملی فٹی، فاطمہ جس وچ اپنا آپ چھپائیا۔ سمجھا سکن نہ راگ چھٹی، چھتیسا بتیسا نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے اُتے پاؤن ہوئی تتی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میں کی تگاں نال اکھاں، اکھیاں نین اٹھائیا۔ کی کھیل ویکھاں سرب بھکھا، بھکھ بھوج لیہج فیجج سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میں کس دوارے

تگاں، سوامی سخا، سگلا سنگ بنائیا۔ محل مینارے تگاں گلی ککھان، کھنڈراں کھوج کھوجائیا۔ آشا امیداں اپنے اندر رکھاں، رکھک ہو کے ہونا سہائیا۔ بے شک پرہو تینوں لہدے کوٹن لکھان، انگنت دھیان لگائیا۔ میں پیار دی جھادی پکھا، پنکھیروآں ویکھ وکھائیا۔ توں مالک الکھنا الکھا، الکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں تک تک تھکی، تھکاوٹ وچ سیس نوائیا۔ میں جگ چوکڑی پیٹھی چکی، چکر اوتار پیغمبر گرو بنائیا۔ سب دے نال قول اقرار کر کے پکی، پکی اکو وار کرائیا۔ تیرا کھیل ہونا نال بورا ککی، قاعدہ قانون دے گواپیا۔ پر ماتما تیرا نام ہونا شکھی، شک سکے نہ کھے مٹائیا۔ توں پرگٹ ہونا واحد یکی، ایکنکار لے انکڑائیا۔ میرے صاحب سوامی پت رکھی، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ تیرے درشن نال میں بن جاواں کروڑاں لکھی، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اے کھادھے پنکھی، پنکھیرو پشوآں کھل لہائیا۔ میرے ستگر شبد وڈے کپھرو، بلدھاری تیری بے پرواہیا۔ میرے اے اک وار کردے مہرو، مہر نظر اٹھائیا۔ توں لیکھا جانیں اندج جیرو، اٹبھج سینج پھول پھولائیا۔ میں ویکھنہارا بستر گیرو، کپڑیاں رنگ چڑھائیا۔ توں دھار جانے گر چیرو، چیلار گر کی چٹرائیا۔ صاحب ستگر شبد کر مہرو، مہر نظر اٹھائیا۔ تڈھ بن فیصلہ کون نیڑو، گوبند دا ڈھیا دے گواپیا۔ تیرا لیکھا مکے اتم گیرو، چوتھا جگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو ویکھ کھیل کلجگ کل دے، کلکاتی روپ بدلایا۔ لہنے پورے کر دے ستگر نانک والی اک گل دے، لیکھے اپنے وچ لگائیا۔ وچھوڑے کٹ دے گھڑی پل دے، پلکان دے پچھے بہ کے آسن لائیا۔ نشانے چھڈ دے تیر انیالے تیرے چلدے، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ ساڈے کھیل نہیں ول چھل دے، ول چھل دھاری دیئے سنائیا۔ لہنے دینے پورے کر دے راجے بل دے، بل باون اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اے ڈھوراں پشوآں کھادھا ماس، پنکھیروآں کھل لہائیا۔ ست وچ رکھ وشواس، وشیاں وچ جنائیا۔ مہربان ہو کے وس ساڈے پاس، پاسا دین دنی اٹائیا۔ ساچے منڈل تگنی راس، جو گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ توں لیکھا جاننا رام بنواس، رمیا کھیل

اپنا دینا سمجھائیا۔ میرا کور کڑیاں دا بدل دے لباس، تن بستر سچ دے چڑھائیا۔ میری کوئی تتاں والی نہیں لاش، نہ کوئی سمجھے لمبائی چوڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا اچھے، اچرج تیری بے پرواہیا۔

* ۸ بہادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

وششٹ کہے سُنو شبد پرسنگ، پرشنسا نال جنائیا۔ کُشلیا سُمتر کیکئی منگی منگ، دستہ سنگ رکھائیا۔ راج جوگ چڑھا کے رنگ، شترُوگھن دتی وڈیائیا۔ بھرت آسن کس کے تنگ، پاکھر زین سہائیا۔ لچھمن بانا پہن کے جنگ، شترُو رُوپ بدلائیا۔ رام کیساں نوں سیس تے دے کے گنڈھ، جیوڑے جوڑی لئی بنائیا۔ دھر رام دا مان اند، اند اند وچوں وکھائیا۔ چرن چھوہن آئی گنگ، امرت وہن وہائیا۔ گوداوری جمن سُرستی لگی انگ، سوہنا رنگ سہائیا۔ پریم پیار دی دھار ایکا رنگ وکھائے سویر سنجھ، گھڑی پل وند نہ کھئے وندائیا۔ برہمنڈ کھنڈ گئے کنب، ہلونا زمیں اسمان لگائیا۔ دیوت سُر پاون ڈنڈ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پیر بے تالے وچ گھمنڈ، نچن چائیں چائیا۔ رُوپ بدل کے سوریہ چند، پرکاش اپنا رہے وکھائیا۔ دوس زین مکا کے پندھ، اکو وقت سہائیا۔ صفت گائے کھئے نہ دند، انتر انتر راگ الائیا۔ بھاگ دے سے کیسے نہ مند، سوہنی خوشی بنائیا۔ وششٹ خوشی دا بچن بولیا چھند، سباپتی سمجھائیا۔ رام دی رام والی چڑھ جنج، سپہرا ست سیس گندائیا۔ نال اشارے کیتے پنج، پنچم دھار درڑائیا۔ مُحبّت وچ وبا کے انجھ، نیتر نیر درسائیا۔ اپنے کئی رام نال گنڈھ، پلُو لیا بندھائیا۔ سینے انتر پا کے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ پھیر چرن دھوڑھی دتی وند، بنا جھولی توں جھولی دتی ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ وششٹ کہے ایہہ کھیل اکال مورتی، مورتیاں توں باہر کھیل کھلائییا۔ جس دی دھار ناد تورتی، تریا توں باہر درڑائیا۔ کھیل ظاہر ظہور دی، جوت نور جوت رُشنائیا۔ جو آسا منسا پوردی، پت پت پت کرائیا۔ پندھ مکا کے نیڑ دُور دی، اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا چُکم

ورتائیا۔ وششٹ کہے رام رام نال ہووے تیار، بنس سربنس خوشی بنائیا۔ سینتاست دے چرن پَسار، سیج سہنجنی آسن لائیا۔ آتم تت دے ادھار، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ کر درس رگھپت دیدار، رگھناتھ سیس نوائیا۔ بن ہتھان کر نَسکار، نو نو لاگی پائیا۔ بن رسنا بول جیکار، سینت تیری رام ڈہائیا۔ خادم ہو کے سیوادار، یاچک ہو کے دھوڑ رمائیا۔ ٹساں آؤنا جنک دوار، سوہنی بنت بنائیا۔ میرا دھنُش تیرا کردار، کرم کانڈ دا پندھ مکائیا۔ ٹساں ویکھنا نگاہ مار، میرے رام رام تیری سرنائیا۔ مٹھی اندر رنگ روپ اپار، بھیلنی سوہیا پائیا۔ چرن چھہاؤنا خوشیاں نال، سجا قدم اٹھائیا۔ اس دا بہار رہے نہ وچ سنسار، آپ اپنا آپ مٹائیا۔ تیری وچے میرا گل وچ ہووے ہار، ہاردک ہو کے دیاں ودھائیا۔ میری آسا دی سنی سچ پکار، گر وششٹ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وششٹ کہے رام رام دی ویکھ ریتا، کی ریتوان جنائیا۔ رام نیتر بند کیتا، اپنی خوشی بنائیا۔ مٹھل پُری وچ نظری آئی سینتا، سٹی آسن لائیا۔ کھیل ویکھ ترے گن اتیتا، شبدي راگ درڑائیا۔ نال وکھائیاں اگئی لیکا، لائیناں باہر جنائیا۔ جو بھيو جانے جيو جی کا، جگ داتا اگم اتھاپیا۔ اُس کول تیرے سوہبر دا سچ طریقہ، وششٹ گرو نال رکھائیا۔ لکھمن ویکھے نال پریتا، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ وقت سہنجنا ہووے ٹھانڈا سینتا، وچي سچ ودھائیا۔ ایہ کھیل ایڈھیا وچوں بن نیناں تون دیکھا، بن اکھیاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ رام کہا مٹی وششٹ، وشو دے جنائیا۔ سینتا داست دا ہووے اشٹ، اشٹ دیو اک رکھائیا۔ بنا قلم سیاہی تون پا لکھت، انگلاں نال کر لکھائیا۔ کی ساڈا ہوئے بھوکھت، بھوش دے درڑائیا۔ وششٹ مٹی لے کے رسک، رشتہ دتا بندھائیا۔ پریم پیار دا لا کے تلک، مستک دتی وڈیائیا۔ پھیر زور دی ماری کلک، کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ وششٹ کہے رام سینتا تیرا تگے جوڑا، دُور دُراڈی آتم دھیان لگائیا۔ اُس نوں دے چکرورتی گھوڑا، آسو بھجے واہو داہیا۔ انت پریم وچ ہونا وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ نگاہ مار لئی سسے تے ہوڑا، ہنگ برہم سمجھائیا۔ تیرا بستر ہونا پتھر روڑا، جنگلاں سیج بنائیا۔ سُکھ بھوگنا تھوڑا تھوڑا، دکھاں وچ تیری ہووے وڈیائیا۔ تريتا تیرے اُتے سٹ کے بیٹھا ڈورا، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جنہاں دے سیس جھلے چوڑا، چار ورن کرن وڈیائیا۔

اوپنیاں دا لہنا دینا ہونا کورا، راون دہسر پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، رام وششٹ سییا اِکو حُکم گھنگھورا، بن ساہ سواس رسنا بول جنائیا۔

* ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت نو ہر بہگت دوار جیٹھووال رگھیر سنگھ دے نوٹ *
 ۱۲۳.

دھرنی کہے میرے نیتر نین راون اکھان، بن اکھیاں ہنجھو دھار وہائیا۔ مِتر پیارا دے کھئے نہ سخا، ساجن میت سنگ نہ کھئے بنائیا۔ بہگت سہیلا دے کھئے نہ وچوں لکھان، کروڑ کروڑی گنت گنائیا۔ میری قیمت رہی نہ کوڈی ککھان، کلجگ کوڑے ہٹ وکائیا۔ میں کیہڑی کوٹے نساں، بھجان مُکھ چھپائیا۔ جدھر تگان رین اندھیری مسّا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مایا ڈسنی ڈسے سپّا، چار کُنٹ کُنٹ ہلکائیا۔ ستگر دھار شبد کیسے نہ چپا، جگ جیون داتے تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا بھیو سمجھے کھئے نہ رتا، رتن امولک ہیرا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جگت جہان ہو گیا من متا، منسا کوڑ نال ہلکائیا۔ اپنی آتم دھار آپے کردے ہتا، سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ انتشکرن جگیاسواں ہویا تتا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی تیرا ملے کیسے نہ پتہ، پت پریشور سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میرا سیس ہو گیا ننگا، اوڈھن دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ میں کس دوارے منگان، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا نیتر ہو گیا اندھا، نین نور نہ کھئے چمکائیا۔ تیری سرشٹی لگی کوڑے دھندا، دُھندوکار لوکائیا۔ تیرا سمبل دھام جگت جگیاسو سمجھے بندہ، سمبل رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پورب لہنا تیرے لیکھے وچ لنگھا، اگے اِکو آس رکھائیا۔ میرے اُتے ہون والا دنگا، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں سچ دی دے داد، وست اگم اِک ورتائیا۔ سچکھنڈ دوار منگان امداد، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ ساچا نام سناؤنا ناد، دُھنی راگ الایا۔ تیرا لیکھا بودھ اگادھ، بڈھی توں پرے پڑھائیا۔ میری سوئی دی کھلی جاگ، سرتی لئی انگریائیا۔ دین دُنی تک ہنس بنی کاگ، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ لگی اگ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا شبد ستگر دے کیسے

نہ باز، بازاں والے کی تیری دھار بے پرواہیا۔ میں رو رو پکاراں آج، آج دی گھڑی نال ملاتیا۔ میری رکھنی لاج، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔
 کی کھیل ہونا تیرے بعد، بھیو ابھیدا دے جنائیا۔ میں سچ کران آداب، سیس جگدیش نوایا۔ کی تیری صفتاں والی بھری رہے کتاب،
 اکھراں نال وڈیائیا۔ تُوں ست دا سچ سچ مہاراج، کی تیری بے پرواہیا۔ کی تیرا رچنا کاج، کی دُھر دی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میری بینتی ایکا ایک، ایکنکار سیس نوایا۔ بخشنی
 ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دُھر دے نیتر نال پیکھ، جوتی نور لوچن اک رُشنائییا۔ تیرا جانے کھئے نہ بھیکھ،
 بھیکھادھاری کی تیری بے پرواہیا۔ آکے ویکھ لے اپنے دیس، دیس دیسانتر پندھ مُکائیا۔ تُوں ہنڈھاوَن والا سیج باسک شیش، سہنسہ
 شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میں تیرے در تے ہوئی پیش، پیشتر دیاں درڑائیا۔ تیرا حُکم سدا ہمیش، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری پوری کر دے آسن، آساوند تیری
 سرنائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ ابناشن، کرتا دُھردرگاہیا۔ اوتار پیغمبر گرو تینوں اکھن، شبیدی شبیدی شبد راگ سُنائیا۔ کِرپا کر الکھنا
 الاکھن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے نیتر روندی دے ویکھ لے بنجھو آتھن، نیناں نپر وہائیا۔ دروبی تیرے خالی دسن
 سنگھاسن، سیوادار رہن کھئے نہ پائیا۔ کڈی سوہنی سہنجنی میری زین راتن، رُٹری تیرے نال مہکائیا۔ میں درس کران باطن، تُوں ملنا
 چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں صاحب
 سوامی آپ، آپ اپنی کھیل کھلائییا۔ سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ آتم پرما تم تیرا جاپ، دوجا ناؤں نہ کھئے صلاحیا۔ میں
 تھر تھر رہی کانپ، رو رو دیاں دُہائیا۔ میرے اُتے ودھیا پاپ، پتت ہوئی لوکائیا۔ مایا ڈسنی ڈسے سانپ، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔
 ساچی تھاپنا میرے اُتے تھاپ، مہر نظر اٹھائیا۔ کوڑی کِرپا کر گھات، گھاؤ اکو نام لگائیا۔ میٹ اندھیری رات، ساچا چند چمکائیا۔ جے
 پورن تیرا روپ ساچ، سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے
 پرہو میری سُن پکار، سہج نال سُنائیا۔ ستگر پورن بنا سیوادار، ساچی تیری سیو کھائیا۔ امرت ویلے آوے اٹھ کے بھگت دوار، نت

نِت اپنی کار کھائیا۔ تیرا سِنگھاسن کرے تیار، تِن سُو سٹھ دِن رنگ رنگائیا۔ چوڑ جھلائے اپر اپار، آپ اپنی کار کھائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا
 ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 کھیل آپ کھلائیا۔ سِنگھاسن کہے پرہو میرا رہیا کھئے نہ مان، ہرجن بیٹھے مکھ بھوائیا۔ میں ہویا نتانیاں تان، در تیرے سیس جھکائیا۔
 تُوں صاحب میرا سلطان، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ دے وڈیائیا۔ جُگ ریتی بدلنی تینوں آسان، آسانی نال
 دے سمجھائیا۔ میں تیرے در زانی ہو کے ڈگی آن، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، ہر سچ رنگ رنگائیا۔ سِنگھاسن کہے پرہو مینوں پہلی آسُو سِنگھ پورن کرے تیار، دوسر ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ ایہہ سچا سیوادار،
 جُگ جُگ سیو کھائیا۔ ایہہ منگی منگ جس ویلے ستھر ہنڈھایا یار، ماچھوواڑا دئے گوابیا۔ اوہ وقت سہنجنا پہنچیا آن، آپ اپنا پنڈھ
 مکھائیا۔ تُوں ہونا مہربان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں جُگ جُگ دی روگی، روگاں بھری دیاں دُہائیا۔ کوڑ سرشٹی
 میرے اُتے بھوگی، بھگون تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ آتم دھار جائے کیسے نہ سودھی، سُدی ودی نہ کھئے چٹرائیا۔ دھرم دی دھار ہے نہ کھئے
 تیری گودی، گوداوری دا کنڈھا کوک کوک دئے سُنائیا۔ مایا ممتا سب نوں کیتا لوبھی، موہ ہنکار وچ کُرا لائیا۔ تیرے نام دا بنے کھئے نہ
 جوگی، جُگتی وچ نہ کھئے سہائیا۔ تُوں سری بھگوان بنا دھوبی، ڈرمت میل دھوائیا۔ تیری سیوا کر کر گئے ویدی سوڈھی، سو پُرکھ
 نرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی سچکھنڈ نواسی تیری کھیل گھروگی، دو جہاناں سری بھگوانا، تیرا گرہ مندر اکو نظری
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں اندر دے دے
 سکھیا، ست سچ درڑائیا۔ کوڑ گکرم دا لیکھا میٹ دے لکھیا، لکھنہار تیری وڈیائیا۔ جگت جہان سمجھا دے متھیا، پن ستگر انت رہن
 کھئے نہ پائیا۔ رسنا رس کوڑ گُریارا پھکیا، امرت رس نہ کھئے چوائیا۔ جو ہرجن تیرے در تے وکیا، کرتے قیمت دینی پائیا۔ مان دواؤنا وڈیاں
 نکیاں، پردھ بالان ہونا سہائیا۔ تیرا رُوپ انوپا پن تیری کِرپا کیسے نہ دسیا، نیتر لوچن نین درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت

میری جھولی پا دے میرا حصیا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ میں مانگت ہو کے منگی بھچھیا، بھکھک ہو کے اپنی آس جنائیا۔ تُوں صاحب سوامی کرنی رچھیا، تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں لیکھے لاویں مچھ کچھیا، جل ہوڑیا جوڑ جڑائیا۔ پروان کر لے ماڑیاں اچھیا، اچھی طرح دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا لیکھا لیکھ لیکھ جگ نیتر کیسے نہ دسیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند جٹا ضلع امرتسر دیدار سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد سچا استاد، آد جگاد جگا جگنت اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دبالا جس اگتی دیوے داد، وست امولک اپنی اک ورتائیا۔ جو نرگن دھار نرگن وچ ہووے وساد، بسمل اپنا روپ درسائیا۔ جس دا حکم سندیسہ نام کلمہ بودھ آگادھ، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو دیوے اپنی داد، دولت دیاوان آپ ورتائیا۔ جو تُوں میرا میں تیرا رہے ارادھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جس نے کھیل کھلایا برہم برہما، برہمانڈ دتی وڈیائیا۔ ایکا نام وچا کے ناد، دھنی دھرم دھار شنوائیا۔ تتوت کھول کے راز، رازق رزق رحیم دئے وڈیائیا۔ ترے پنج ساچنا ساج، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ چارے کھانی رچ کے کاج، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ چارے بانی مار کے آواز، ڈھولا ڈھولیاں وچوں سُنائیا۔ جگ چوکی چلا جہاز، نرگن ہو کے کھیل کھلایا۔ اوتار پیغمبر گر روپ دھاریا مہاراج، مہربان اپنا روپ بدلائیا۔ جگت کھیل جنا ساج، سمگری دھر دی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستگر شبد کہے آد جگاد استاد ایکنکار، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن روپ اپار، اپرمپر سوامی اپنا روپ بدلائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ آد نرنجن نور اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ سری بھگوان بن سکدار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پاربرہم پرہہ کھول کواڑ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ برہم دھار برہم ویتا دے ادھار، بنا ادر توں لے پرگٹائیا۔ وشن شو کر تیار، سنسا روگ دئے مٹائیا۔ ترے گن کھیل کرے اپار، ترے گن

اتیتا دُھردرگاہیا۔ پنجاں تتان کر شنگار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش گنڈھ پوائیا۔ اندج جیرج اُتہج سینج رچنا رچ وچ سنسار، دُھر
 سنڈیسہ اک سُنائیا۔ نرگن سرگن لئے اوتار، اوتر اپنا روپ بدلایا۔ دُھر دا حُکم جگت جگیا سواں دئے ادھار، انتر نرنتر اک سمجھائیا۔ من
 مت بُدھ پاوے سار، سرتی شبد سنگ ملائیا۔ کاغذ قلم کر تیار، سیاہی شہنشاہ رنگ رنگائیا۔ حُکم سنڈیسہ دیوے وارو وار، جُگ
 چوکڑی اپنی کھیل کھلایا۔ سچ اُستاد بن آد پُکھ کرتار، اپنا حُکم دئے اگم اپار، الکھ اگوچر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ سچ اُستاد بنیا پُکھ اکالا، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ دیناں بندھپ دین دیا لا،
 دیا بندھ دیا کھائیا۔ جُگ جُگ کھیلے کھیل نرالا، ویس انیکا روپ وٹایا۔ حُکم جنائے کال مہاکالا، رائے دھرم دھرم پڑھائیا۔ چترگپت مارگ
 دس سُکھالا، لاڑی موٹ نال ملائیا۔ لیکھا جانے سچکھنڈ دوار سچی دھرمسالہ، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول
 کرے کھیل آپ گویالا، گوہند گوہند گوہند دھار پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک
 ورتایا۔ ستگر شبد آد جگادی اُستاد جگت، جگ جیون داتا اک اکھوائیا۔ جو اکو نام دیوے فقط، فقرہ اور نہ کھئے پڑھائیا۔ لیکھے لاوے
 بوند رکت، تن وجوداں کرے صفائیا۔ آتم دھار بخش دے شکت، منسا من میٹ مٹایا۔ جد سیکھیا دیوے ودیارتھی بنائے اپنے بھگت،
 بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جُگ چوکڑی نرگن سرگن آوے اُپر دھرت، جوتی جاتا پُکھ بدھاتا اپنی کھیل کھلایا۔ شرع شریعت گر اوتار
 پیغمبران نام کلمے دی دسے شرط، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتایا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن مرد، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ آد جگاد نت نوت
 غریب زباناں کوچھیاں کھلیاں منے عرض، عرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں گرمکھاں صوفی سنتاں ونڈے درد، درد دکھ بھہ بہنجن
 اپنا بھیو چُکھایا۔ کوڑی کِرپا میٹے اندھیر گرد، گردش ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حُکم اک ورتایا۔ دُھر اُستاد اکھڑ اگم پڑھاؤندا اے۔ بنا بُدھی توں رہے یاد، من مت دا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ دُھن آتمک سُنائے ناد،
 انحد نادى ناد و جاؤندا اے۔ بھیو کھلا کے برہم برہماد، برہمانڈ رنگ رنگاؤندا اے۔ جھگڑا رہے نہ سُن سادھ، سگلی چنت گواؤندا اے۔
 سوئی سرتی جائے جاگ، آلس نندرا پرے ہٹاؤندا اے۔ ستگر شبد اُچے ویراگ، ویری پنچم مار مُکاؤندا اے۔ گرہ مندر کر آباد، ساڈھے

تِن ہتھ آپ سہاؤندا اے۔ میل ملا کے ایکنکارا واحد، واہوا اپنا پردہ لاہندا اے۔ ستگر شبد سوامی پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار جنہاں مل گیا اُستاد، سو اُستت بنا پُستک آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی سیکھیا دیوے بودھ آگادھ، بودھ آگادھا نراکھ نرویر نراکار نرنتر آپ پڑھاؤندا اے۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند چمبل ضلع امرتسر پورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سربنگی، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبران ویکھ سندھی، جگ چوکڑی پورب دھیان لگائیا۔ میرے اُتے دیناں مذہباں لگی پابندی، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ آتم دھار دے کھئے نہ سنگی، پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ نیترووے جمنا سُرسی گوداوری گنگی، اٹھسٹھ رہے گر لائیا۔ وید شاستراں پٹھ ہوئی ننگی، پُشت پناہ دئے نہ کھئے وڈیائیا۔ دیناں مذہباں آئی تنگی، تنگ دست ہوئی لوکائیا۔ چار کُنٹ نوری چند دے نہ کھئے نوچندی، کلجگ اندھیرا چھائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، محمد نیناں رہیا اٹھائیا۔ بیس بیس ہر جگدیشے سرشٹی درشٹی اندر ہوئی اندھی، نج لوچن نہ کھئے گھلائییا۔ بھانڈا بھرم ڈھاہے کھئے نہ کندھی، دئی دویت نہ کھئے مٹائیا۔ چاروں کُنٹ شستر جنگی، من منوآ رہیا گر لائیا۔ میرے اُتے کلجگ اودھ ہون نہ دینی لمبی، لمی پے کے سیس نوائیا۔ مایا ممتا موہ مٹا دے بھیکھ پکھنڈی، ڈمبی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو دیواں ہوکا، صاحب سوامی دیاں جنائیا۔ نگاہ مار لے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں ویکھ وکھائیا۔ تیرا سنے نہ کھئے حق سلوکا، آتم پرما تم راگ نہ کھئے الائییا۔ منوآ سبدا ہویا تھوتھا، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پرکاش ہوئے نہ نرمل جوتا، جوتی جاتے تیرا نور نظر نہ آئییا۔ میں انت کوڑی کِرپا وچ مار کے ویکھیا غوطہ، گہر گمبھیر دھیان لگائیا۔ تیرا جگت جگیا سُو سوتا، آس نندرا وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔

دھرنی کہے پر بھو میری انتر آشا پُکاردی، بن نیناں نیر و ہائیا۔ کی کھیل تیری پروردگار دی، سانجھے یار دینا درڑائیا۔ کیوں نو کھنڈ پرتھی گڑھی بنی ہنکار دی، گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ کیوں آواز سُن دی نہیں شبد دھنکار دی، انادی دھن نہ کھئے شنوائیا۔ کیوں دھار ملدی نہیں امرت ٹھنڈی ٹھار دی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ کیوں گلشن مہکدی نہیں تیرے نام والی بہار دی، خزاں روپ بدلایا۔ میں کوک کوک دروہی تینوں پُکاردی، نو نو سیس نوایا۔ صدی چوڈھوی لیکھا تک آے محمد سنگ چار یار دی، موسیٰ عیسیٰ نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں رو رو ماروں نعرہ، نر نرائن دھیان لگایا۔ سچکھنڈ نواسی پُکھ انباشی جوتی جاتا ہو اُجیارا، ظاہر ظہور کر رُشنایا۔ بھو کھلا دے گپت ظاہرا، باطن پردہ دے چکایا۔ میں کوک کوک کربلیاں توں باہر پُکارا، آسا منسا سب دی نال ملایا۔ بھو کھلا دے میرے پروردگارا، سانجھے یار تیری وڈیایا۔ تیرا لیکھا کاغذ قلم لکھن توں باہرا، الفیے سمجھ سکے نہ رایا۔ تُوں امام اِماما دو جہاناں سکدارا، طبقات سبقتا آپ پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی الکھ، اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ تیری سرناہیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان ہو پرتکھ، پاربرہم پت پریشور اپنا نور ظہور کر رُشنایا۔ میرا بھانڈا نو کھنڈ پرتھی ویکھ سکھ، ناؤں یرنکار سکے نہ کھئے ٹکایا۔ میری قیمت ربی نہ کوڈی ککھ، مٹی خاک نہ کھئے چٹرائیا۔ چاروں گنٹ لاؤندے بھکھ، اگنی تت تت تپایا۔ مینوں جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، رکھنہار تیری وڈیایا۔ میں اپنی آشا ربی دس، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ جدھر تگاں زین اندھیری مس، نوری چند نہ کھئے چمکایا۔ جگت جگیا سو تیرا گائے کھئے نہ جس، آتم پر ماتم سنگ نہ کھئے سہایا۔ ست دیپ میرا کھیڑا ہویا بھٹھ، کلجگ بھٹھیالا اگنی رہیا ڈاہیا۔ دھیرج دھرم رہیا نہ ست، جپ وچ نہ کھئے لوکایا۔ دیناں مذہباں اُبلے رت، رتی رت تیرے وچ نہ کھئے سہایا۔ تُوں جاننہارا مت گت، آدانت اک اکھوائیا۔ میرے سوامی انترجامی کلجگ جیواں انتر نرتت بدل دے مت، بڈھ بیک دے کرائیا۔ تیرے پیار وچ یارڑے ستھر لین گھت، ملے میل گوہند ماہیا۔ دھرنی کہے میں بنا ہتھان توں جوڑاں ہتھ، بنا سیس سیس نوایا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، پرم پُکھ اگم اتھاہیا۔ تیری مہا اکتھنا اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رایا۔ کلجگ کوڑی

کریا میرے اُتوں مندر جاوے ڈھٹھ، شوہ دریا دینا رڑھائیا۔ ستجگ ساچا دینا رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں نیج نیر کھولنی اکھ، لوئن اکو اک درسائیا۔ درشن دینا ہو پرتکھ، سنمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ ساچے نام دا چار ورن اٹھاراں برن اکو کھول دے ہٹ، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دینا جنائیا۔ میرے صاحب ستگر پُرکھ اکالے دین دیا لے میں سرن سرنائی تیری جاواں ڈھٹھ، دھرنی دھول دھول نو نو لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بیج بیجنا آتم دھار نام دے وت، پھل ست ست اُچائیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ چمبل ضلع امرتسر ہیرا سنگھ زرنجن سنگھ تیجا سنگھ موہن سنگھ کرتار سنگھ انوکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر پُرکھ میرے اکھی پتا، پت پریشور تیرے چرن دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں نت نوتا، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنا روپ روپ سمجھائیا۔ جگ چوکڑی سد ویکھے اپنی انوکھی تھتا، جس دا گھڑی پل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر کلجگ کوڑی کریا بنا دے چتا، چکھا اگنی ہنکار والی لگائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آتم پر ماتم بنا دے پتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بن تیری کریا منوآ من جائے نہ جتا، کلپنا لوبھ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست اگم دینی ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال باپ، پت پتوتے سپس نوئیا۔ میرے اُتوں ترے گن میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ ڈھر دا بھیو کھلا دے آپ، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ آتم پر ماتم دس دے جاپ، پارپرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ روگ سنتاپ، سنسا اور رہے نہ رائیا۔ جگت اندھیر رہے نہ رات، نوری چند شبد چمکائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سوامی سکلا دے ساتھ، سنگی ساتھی اک اکھوائیا۔ میں بینتی کران ہو انا تھ، نا تھ انا تھ تیری اوٹ تکائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو سندیسہ دے کے گیا رام بیٹا دسران تھ، پنچبٹی اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پروردگار الہی ابا، امی جان تیری اوٹ تکائیا۔ میری دروہی دُھر دے ربا، یامین تیری سرنائیا۔ میری آواز اذا سُن صدا، کوک کوک سُنائیا۔ تیرا جگت جہان کوڑی مایا وچ مدھا، مدھر دُھن سُن کھئے نہ پائیا۔ پوتر رہی کوئی نہ جگہ، مکہ کعبہ رہے کُرائیا۔ تیرا نُور ظہور کسے دسے نہ اُپر شاہ رگا، نُو دوار پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ کلجگ جیو ہنس ہوئے کگا، بُدھی مت من کاگ وانگ کُرائیا۔ میرے اُتوں شرع شریعت میٹ دے حدا، حدوڈ اپنی دے سمجھائیا۔ ساچے کلمے نام دا دے مزہ، رس نچھر دے جھرائیا۔ چاروں کُنٹ میرے اُتے کوکدی قضا، قزاق کلجگ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ پن دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ سُلطانا، شاہو بھوپ تیری وڈیائیا۔ تیرے آگے کراں بیانا، بینتی رہی سُنائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کرشنا کاہنا، یادو بنسی بھيو کھلائی۔ جو موسیٰ دِتا پیغاما، حضرت عیسیٰ کیتا شنوائیا۔ جس دھار وچ محمد گایا ترانہ، پن زباں تیری صفت صلاحیا۔ تُوں نُور الہی اک اماما، عملاں تون رہت نُور الہیا۔ صدی چوڈھویں تیرا ویکھاں انت نشانہ، نشانے جگت دے مٹائیا۔ نو ست ہو پردھانا، چاروں کُنٹ حُکم ورتائیا۔ میں نو نو کراں سلاما، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ تُوں مہربان محبوب گن ندھانا، گنونت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حُکم آد انت جُگا جُگنت زمیں اسمانا، زمیں زماں مہربان تیرا دھیان لگائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ چمبل ضلع امرتسر انوکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے گرو گُردیوا، ستگر سنگ سکھدائیا۔ تیرا کھیل الکھ ابھوا، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ میری رسنا نہیں کوئی جہوا، کی تیری صفت صلاحیا۔ میری قبول کرنی سیوا، تیرے چرناں دھوڑی خاک رمائیا۔ جن بھگتاں امرت نام دینا پھل میوہ، رس اپنا نال ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں سوامی وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر سب تیرا دھیان لگائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند شاہ بکر ضلع فریدکوٹ سوہن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے مالک کوٹن کوٹی، کنچن گڑھ ویکھ وکھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھئے نہ چوٹی، چوٹا منوآ سب نوں رہیا بہرمائیا۔
 ماتو ذاتی واشنا ہوئی کھوٹی، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بن تیرے پُرکھ اکال دے کھئے نہ اوٹی، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ شبد سہارا ملے
 کھئے نہ سوٹی، جگت جہان دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ سرِشٹی بنجاری ہو گئی تن بوٹی، بلاں بٹاں رس پور نہ کھئے کرائیا۔ سچ پرکاش تیرا نظر نہ
 آوے جوتی، جوتی جاتے تیرا نور نہ کھئے چمکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ سوتی، ستیاں سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آتم پرما تم بنے کھئے نہ گوٹی، گو تم
 بڈھ کوک کوک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا ملے
 کیسے نہ گھر، گھرانے کوڑ جگت ویکھ وکھائیا۔ تیرا پاوے کھئے نہ در، دروازہ سچکھنڈ نہ کھئے کھلائییا۔ تُوں ملیں نہ دُھر دا ہر، ہر ہر دے
 سکے نہ کھئے وسائیا۔ امرت پیئے کھئے نہ ساچے سر، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ میرے اُتے چاروں کُنٹ آؤندا ڈر، کلجگ کوڑ کُریا ہویا
 ہلکائیا۔ ماتو ذاتی لگی آگ بہتر تڑ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ میں تیرے دوارے گئی کھڑ، کھنڈے کھڑگاں والے سارے لے اٹھائیا۔ لیکھا
 مُکا دے سیس دھڑ، جڑ چیتن بہرم دے مٹائیا۔ اکو اکھڑ مانس ذاتی جائے پڑھ، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ پوجا رہے نہ پیل بڑ، پابنیاں
 سیس نہ کھئے نوائیا۔ ساچا گھاڑن پرہو گھڑ، گھڑن بہنہار تیری وڈیائیا۔ کلجگ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ وست
 امولک کایا مندر سب دے دھر، دھرنی رو رو رہی جنائیا۔ شریعت دا رہے کھئے نہ شر، شرع اصل وصل دے سمجھائیا۔ کِریا ندھان کِریا
 کر، کِریا ویکھ جگت لوکائیا۔ تُوں صاحب سلطانا نرائن نر، امام اماما نور الایہیا۔ تیری سرن سرنائی رہی پڑ، ٹکے دھوڑی خاک
 رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو لکھ چوڑاسی تن ویکھ
 لے مندر، کایا کنچن گڑھ دھیان لگائیا۔ پرکاش دے کیسے نہ اندر، جوت نور نہ کھئے چمکائیا۔ بجر کپاٹ نہ تھے جندر، ترے گن لیکھ نہ کھئے
 مُکائیا۔ منوآ دہ دیش اٹھ اٹھ دھاوے بندر، نو ست بھجے واپو داہیا۔ کلجگ کوڑ بنیا قلندر، جیواں جنتاں رہیا نچائیا۔ میری اکو چرن
 کول پرہ بندن، نمستے کہے کے سیس جھکائیا۔ میرے توں شرع دے میٹ دے بندھن، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں بھکارن آئی منگن،

در تیرے منگ منگائیا۔ دین دُنی چاڑھ دے رنگن، نام رنگت اک وکھائیا۔ مائس جنم نہ ہوئے بہنگن، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ آتم پر ماتم
 بخش دے اندن، اند اند وچوں پرگنائیا۔ دھوڑی خاک رما دے چندن، ٹکے اکو اک رمائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں اپنے لا لے
 انکن، انکیکار اک اکھوائیا۔ ست دا مکھ لگا دے سکن، سچ دے نال کر گڑمائیا۔ تیرے بھگت سہیلے گھر گھر دیپک جکن، میرے اُتے
 ہووے رُشنائیا۔ میں خوشیاں وچ ہوواں مکن، مستی نام خُمار چڑھائیا۔ پھیر ویکھاں اُتے گکن، گکن منڈل کھوج کھوجائیا۔ تُوں دین
 دیال بخشندن، مہر نظر نال ترائیا۔ سورپیر بہادر سرہنگن، پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ تیرے جگ چوکڑی کیتے میرے اُتے لنگھن، ستجگ تریتا
 دوپر کلجگ پنڈھ مکائیا۔ نیترو رو لے جمنا سُستی گنگن، گوداوری مارے دھاپیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار ہاتھ نہ آوے ونجھن، ونجھ مہانا
 سچ نہ کھئے رکھائیا۔ سُرتی وچ رہیا کھئے نہ بھجن، بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔ نیترو نام ملے کیسے نہ انجن، نیج لوچن نہ کھئے کھلائییا۔ تیری دُنی
 ہوئی اندھن، نین ہین لوکائیا۔ دھرم دا پائے کھئے نہ کنکن، گوبند سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ تڈھ پن ٹٹی آئے کھئے نہ گنڈھن، آتم پر ماتم جوڑ (نہ
 کھئے) جڑائیا۔ دین دُنی ہوئی بھیکھ پکھنڈن، ست سروپ نہ کھئے بدلائیا۔ مہربانا سیری بھگوانا سب نوں دے دے دنڈن، ڈنڈاوت دین دُنی
 بدلائیا۔ پچھلی کیریا کر دے کھنڈن، آگے کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ تکھی دھار وکھا دے چنڈن، پرچنڈ روپ بدلائیا۔ تیرے حکم دی
 کرے نہ کھئے اُلنگھن، اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو سیس نوائیا۔ ست سچ دا کر عدل، انصاف اپنے ہتھ وکھائیا۔ کلجگ ستجگ نال
 دے بدل، بدلی ہووے تھاوں تھائیا۔ دین مذہب دا کرے کھئے نہ قتل، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکالے آمیرے وطن، دھرنی آسا
 اک جنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر وکھا دے پتن، گھاٹ اکو اک جنائیا۔ گرمکھ بیرے پرگٹا رتن، امولک آپ اٹھائیا صدی چوڈھویں کیسے
 دا چلے کھئے نہ یتن، میں بیتھارتھ رہی سُنائیا۔ نو کھنڈ میرے اُتے تپن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیری آتما ہوئی بے وطن، پر ماتم
 سچکھنڈ میل نہ کھئے ملائییا۔ دھرم دا دسے کھئے نہ ہٹن، سچ وست نہ کھئے ورتائیا۔ تیری قیمت پے گئی پرہو پیسے دھیلے ٹکن، گرنٹھ
 شاستر ہٹاں وچ وکائیا۔ خالی ہو گئے کایا مٹن، نام ندھان وچ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹھگ چور چاروں کُنٹ ٹپن، کوڑ گڑیار بھجن واپو داہیا۔
 تیرے سنت بھگت میرے اُتے چھپن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے اُتے بہار ودھ گیا پپن، پت پت دین دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے

ہنچھو ویکھ لے اکھن، نیناں نیر وائیا۔ میرا گھرانہ بن گیا سکھن، دروہی تیرا نام ڈہائیا۔ مہربانا میری پت آرکھن، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلے مٹر پیارے اکو دسن، چاروں گنٹ سوہا پائیا۔ سب دے اندروں کوڑی کیریا کڈھ دے وسن، امرت نام رس بھرائیا۔ جے لیکھا گرمکھاں آئیوں لکھن، میرا لیکھ دے بدلائیا۔ ساچی وست پا دے بھکھن، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تون ایکنکارا ایک اکن، واحد اللہ نور الایہیا۔ پروردگار سانجھے یار بن جا متن، مٹر پیارے گوہند میلا ہووے ساچے ماہیا۔ جھگڑا مکا دے اتل وتل ستل، راجے بل لے اٹھائیا۔ اپنی جوتی دھاروں آپے نکل، تینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ ہر پردے وس چتن، ٹھگوری کوڑی دے کڈھائیا۔ جھگڑا میٹ دے بوند رتن، تن وجوداں کر صفائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ میں تیرے دوارے آئی ٹکن، ٹگا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ پوجا رہے نہ کیسے پتھر اٹن، پابناں سپس نہ کھئے نوائیا۔ اکو دھار دس دے چٹن، ست سفیدی پردہ آپ اٹھائیا۔ امرت بوند بخش دے چھٹن، کول نابھی آپ اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا آنجھن، دھر دے مالک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں کدھروں تینوں لہاں، کھوجیاں ہتھ کتے نہ آئیا۔ میرے اٹوں ملیچھاں اٹھا دے سبھا، سبھاپتی تیری اوٹ تکائیا۔ دین دنی دے اندروں بدل دے طبع، طبیعت طیب ویکھ وکھائیا۔ میری ڈہائی دروہی دھر دے ربا، رحمان تیری سرنائیا۔ تون اکو مالک میرا ابا، پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ میری پوتر کر دے جگہ، جن بھگتاں دوارے چرن چھپائیا۔ پچھلا انت وچھوڑے وچ لنگھا، آگے میلا میلنا سہج سبھائیا۔ ہرجن روپ رہے نہ کگا، گرمکھ ہنس لینے اٹھائیا۔ تون مالک سورا سرگا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ آتم رس دا دے دے مزہ، تینوں مذاق کرے نہ کھئے لوکائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں دے دے سزا، جو سچ نوں گئے بھلائییا۔ میں چلدی سدا تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ میں در دربار تیرے ہتھ بدھا، بندگی وچ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھگت سنت گرمکھ گرسکھ صوفی رہے نہ کھئے الگا، اکو گرہ مندر دینی مان وڈپائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند فح گڑھ ضلع فریدکوٹ بغیچہ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوؤ میں دوس زین پھراں نٹھی، جگ چوکڑی بھجان واہو داہیا۔ میرے اُتے کوڑی کریا تپدی بھٹھی، بھٹھیالا کلجگ اگنی ڈاہیا۔ پھری ڈہائی اٹھسٹھی، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گرلائیا۔ مہربانا سری بھگوانا اتم الٹی گیڑ دے لٹھی، چاروں گنٹ بھوائیا۔ سرشٹی دی درشٹی بدل دے اکٹھی، آتم انتر نرنتر بھيو چکائیا۔ میری آشا آواز سُن لے مٹھی، مٹھاں توں باہر دیاں سُنائیا۔ جگیا سو رہیا کھئے نہ بھٹھی، تپی تپ نہ کھئے کھلائیا۔ نام دھن پلے بٹھے کھئے نہ گٹھی، کوڑی گنڈھ سرب اٹھائیا۔ دھرم دی کندھ چاروں طرف ڈھٹھی، دیوار سانجھے یار نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام دی پڑھے کھئے نہ پٹی، نراکھر وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوت جگے نہ لٹ لٹی، شبدا اناد دھن نہ کھئے سُنائیا۔ ساچی کھٹے کھئے نہ کھٹی، لاہا دھرم ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری صدی چوڈھویں جاندی ٹپی، آپ اپنا پندھ مکائیا۔ ٹوں ویکھنہارا گھٹ گھٹی، لکھ چوراسی وچ سہائیا۔ تیری صفت گا گا تھکے راگ چھٹی، ڈھولے سوبلیاں نال وڈائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا کریا کر اگمڑے ایکارٹی، دھر دے مالک ہونا سہائیا۔ آتم پرما تم دھار سب دا بننا کھلاپتی، پت پریشور ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے نیت نیناں وگدا نیر، چھہر اگم اتھاپیا۔ ٹوں مالک خالق میرا بن دستگیر، بے نظیر اپنا بھيو چکائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو آسا رکھ کے گیا کبیر، قبران توں باہر سُنائیا۔ میرا شہنشاہ گہر گمبھیر، گور اکو اک اکھوائیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، مُصوّر تصوّر نہ کھئے کرائیا۔ اوہ کلجگ اتم شرع دے کٹ زنجیر، تندو تند اک رکھائیا۔ دین دُنی بدلے تقدیر، تکبر دا ڈیرہ کویں ڈھاپیا۔ اپنے ہتھ رکھے تدبیر، عقل بدھی سمجھ کیچہ نہ آئیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، غریب نائیاں ہوئے سہائیا۔ پرگٹ ہو کے پیرن پیر، امام اماما نور الاہیا۔ چوڈاں طبقات دیوے دھیر، چوڈاں لوک کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں منگن آئی در، گرہ ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ٹوں مالک خالق سوامی میرا ہر، اگم اگمڑا اک اکھوائیا۔ میرا خالی بھنڈارا بھر، اتوٹ اٹوٹ دینا ورتائیا۔ کوڑی کریا چکا دے ڈر، بھے بھوؤ نہ کھئے وکھائیا۔ ست سچ جنا دے سر، سروور اک پرگٹائیا۔ مہربانا سری بھگوانا کریا کر، کریال ہو کے

ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا جائے جھڑ، پھل لوہہ رہن کھئے نہ پائیا۔ پوتر کر دے کایا دھڑ، پنجاں تتاں کر صفائیا۔ اکو تیرا نام اکھڑ
 جاو پڑھ، سوہلا ڈھولا کلمہ راگ اک سمجھائیا۔ مقامے حق سچکھنڈ مکان مندر جان چڑھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستجگ سچ دھرم
 دا گھاڑن گھڑ، کلجگ کوڑا بھانڈا بھن وکھائیا۔ قلعہ رہے نہ ہنکاری گڑھ، نون سو اکھڑ اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں کرم ہین نانی، نمرتا وچ سیس نوایا۔ تون شہنشاہ سلطانی،
 پاتشاہ ڈھدرگاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری نشانی، پُریاں لوآں سوہلا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری صفت بانی، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ تون آد
 پُکھ اپرمپر سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔ جیو جنت تیرے پرانی، پُنے پُنے منگ منگائیا۔ آتم دھار کر پروانی، پرما تم آتم دے
 مان وڈیائیا۔ نرمل نور بخش نورانی، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ شبد اناد دے دھنکائی، انحد نادی راگ سنائیا۔ کلجگ امرت بخش دے
 پانی، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ تون آتم برہم گیانی، پر پُکھ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لہنا دینا علی جاویدانی، مقامے حق تیری سرنائیا۔ تیرا
 لیکھا لیکھے نہ قلم کانی، شیاہی کاغذ نہ کھئے چٹرائیا۔ دین دنی نون منزل دے رُوحانی، رُوح بُت اکو رنگ رنگائیا۔ سب نون بخش دے پد
 نربانی، نزویر اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ لیکھا مُکا دے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیٹیج ہونا آپ سہائیا۔ پندھ مُکا دے کوڑ کیریا جگت
 جہانی، ست سچ نال کر گڑمائیا۔ دھرنی کہے میری آسا جگ چوکڑی پُرانی، پر پُکھ دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد پُکھ اپرمپر سوامی دھر دے دانی، داتے دات
 وست اگم نام دینی ورتائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند شاہ والا ضلع فروزپور جریئل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے گرمکھ تیرا پریم پیار دا ہاڑا، امیوں رس امرت ڈھدرگاہیا۔ جس دا رس سمجھے کھئے نہ داڑھا، دندان چلے نہ کھئے چٹرائیا۔
 جس دی خُماری وچ نچن نچن جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت سمنڈ ساگر بھجن واپو داہیا۔ سچکھنڈ دوار تہر گھر سنتاں بھگتاں لایا

اکھاڑا، اوتار پیغمبر گر خوشیاں ناد وجائیا۔ جس دی مستی وچ ہستی اکو نظری آئے اگئی لاڑا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگم اتھاپیا۔ جو
 انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار زمیں اسماناں میٹے پاڑا، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اگنی
 بُجھاوے بہتر ناڑا، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ پنج وکار میٹے کوڑی دھاڑا، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ
 ابناشی ساچے رس دا دیوے اشارہ، عیش و عشرت توں باہر سنائیا۔ اکو جلوہ تگنو نور نور اُجیارا، جوتی جاتا دھردرگاپیا۔ اکو ناد شبدا
 سُنو دھنکارا، اکو کلمہ راگ الاٹیا۔ اکو امرت پیو جام خُمارا، اٹھ پھر خُمار بنائیا۔ جو انتر آتم دئے ادھارا، ادر دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جو لہنا
 دینا چُکاوے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نو نو لاگن پائیا۔ جو بھیو ابھیدا کھولے در دربارا، در دروازہ آپ کھلاٹیا۔ جس
 پیتیاں ملے ایکنکارا، اکل کل دھاری نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاٹیا۔
 دھرنی کہے گرُمکھ تیرا نام ندھان اتیتا، جام دھر دا نظری آٹیا۔ بھر پیالہ پریم پیتا، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہہ لیکھا جس ویلے ارجن
 کرشن لیکھائی گیتا، اٹھاراں دھیائے سمجھائیا۔ مٹر پیارا بن کے میتا، سُدامے پیر دتی وڈیائیا۔ لہنا دینا چُکا دے بھیلنی نیچا، رام رام وڈیائیا۔
 اشارہ دے کے وششٹ سیتا، سوئی سرت گیا جگائیا۔ سپتس رکھیاں دھرنی اُتے کڈھیاں لیکان، نگ زمیں اُتے رگڑائیا۔ وچھوڑے وچ
 ماریاں چیکان، تیرا نام دُہائیا۔ موسیٰ کہا حق توفیق، کوہ طور دئے گواپیا۔ عیسیٰ کہے رکھاں اڈیکا، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ محمد کہا صدی
 چوڈھویں کر تصدیقا، شہادت چار یاری بھگتائیا۔ ستگر نانک کہا ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ ستگر گوبند سنگھ کہا
 جس امرت جام پیالہ پیتا، پنت پاپیاں پار کرائیا۔ وڈیائی دے گرُمکھاں سیسا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آپ ہو کے نیکن نیکا، امرت پنجان
 کولوں منگ منگائیا۔ کیتا کھیل جگت انڈیٹھا، جگ ریتی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ انت سندیشا دتا جس ویلے ندیڑ سہایا اپنا آپ انگیٹھا، تتو
 تت تت چھپائیا۔ پرم پُرکھ دا بھانا مٹنا میٹھا، نیتر نین نیر نہ کھئے وہائیا۔ اوہ مالک سوامی جیو جی کا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ نالے ہس
 کے دسیا طریقہ، اشارے نال گیا درڑائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دایالا جس دے وچ نہیں شریکا، شرکت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ اتم کوڑی
 کرپا میٹے لیکا، لائن اک وکھائیا۔ مان دیوے ہست کیتا، اوچاں نیچاں جوڑ جڑائیا۔ کلجگ بدل دیوے ریتا، ستجگ سچ نام سمجھائیا۔

کھیلے کھیل صاحب جگدیشا، جگدیشر اگم اتھاپیا۔ جس دا رُوپ انُوپ بیس بیسا، اک اکیسا کار کھائیا۔ اُس دی اگمڑی ہووے حدیثا،
 حضرتان توں باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا
 کھیل اپارا، اپرمپر سوامی دتا وکھائیا۔ میں تکیا اگم نظارہ، جس میرا نظریہ دتا بدلائیا۔ چاروں گنٹ اپنا ویکھیا کنارہ، کونا کونا پھول
 پھولائیا۔ امرت رس پیئے نہ کھئے وچ سنسارا، جگت رسنا مد نال وڈیائیا۔ انتر نرنتر ہر بھلیا میت مُرارا، مِتِ پیارے یارڑے سیج نہ کھئے
 ہنڈھائیا۔ دھرنی کہے میں روواں زارو زارا، کوک کوک سُنائیا۔ دروبی کہہ کہہ پکارا، میری حال دُہائیا۔ ست سرُوپی شاہو بھُوپی دین
 دُنی بھلیا گوبند فتح جیکارا، اپنا تن فتح نہ کھئے کرائیا۔ امرت کوئی نہ پیوے ٹھانڈا ٹھارا، کھنڈا نام وچ نہ کھئے پھرائیا۔ چاروں گنٹ ہویا دھواں
 دھارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے
 پرہو تیرا کھیل بے نظیر، نظر وچ کیسے نہ آئیا۔ مینوں یاد آگیا جدوں گوبند بنیا اُچ دا پیر، پیر پیرا نور الاہیا۔ تیرا رُوپ ہویا دستگیر،
 دست دست نال ملائیا۔ اُس ویلے اشارے کیتے کبیر، نام ندھانے ڈھولے گائیا۔ افغاناں واسطے پڑھی اک تکبیر، بنا تحریر دتی جنائیا۔ ایہہ
 کھیل آخیری آخیر، آخر دتا سُنائیا۔ آب حیات پیالہ بدل دتی تاثیر، تسبیح اپنی آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنی کہے میں کھیل دسنا نہیں عام، جگت کی شنوائیا۔ میری اکھراں والی نہیں کلام، کلمیاں
 کی وڈیائیا۔ میں اک نوں کراں سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میں گوبند کیتا پرنام، جس ویلے اُچ دا پیر بنیا دُھر دا ماہیا۔ جرنیل
 سنگھ نے اوس ویلے پھڑ پیایا جام، پانی گلاس ہتھ ٹکائیا۔ جیہڑا شرع دا پٹھان، مُسلم اپنا رُوپ درسائیا۔ گوبند پریم نال کیتا پروان، پریم
 پُرکھ دی مہر دتی لگائیا۔ تیرا لہنا دینا پھیر ہووے وچ جہان، جگ چوگڑی مُک کدے نہ جائیا۔ جس ویلے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرگٹ
 ہووے نوجوان، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میں شبد گوبند ہوواں بلوان، رُوپ انُوپا آپ درسائیا۔ دین دُنی وچ تیری کراں پہچان، بے پہچان
 ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ اوہ تگو نارد بودی آوندا
 بلاوندا، نگ ٹیڈھا رہیا وکھائیا۔ بنا شاستراں پھرے گاوند، بنا جہوا ڈھولے رہیا درڑائیا۔ ہلون ہلون دھرتی رہیا بلاوندا، ٹھوکران رہیا

لگائیا۔ مُکھوں بول بول جئاؤندا، سُن لے جگت دی مائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ کالا رُوپ وٹاؤندا، بھیس اولڑا آپ بدلائیا۔ جو تیرے دھرم دوارے پھرے ڈھاؤندا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ گھر گھر منوآ ناچ نچاؤدا، ساڈھے تِن ہتھ شور مچائیا۔ جگياسوآن رُوپ دھریا کاؤں دا، ہنس نظر کھئے نہ آئیا۔ جاپ بھلیا واہو واہو دا، ودیا وچ پھرے لوکائیا۔ اوہ تک کھلیئے کھیل بے پرواہو دا، جو دو جہان کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے سُن لے میرا ڈھولا، کی ڈھول ماہی جنائیا۔ سُن لے اگئی سوہلا، سولان کلا والے جس دا دھیان لگائیا۔ تک لے اگئی مولا، جس نوں پیغمبر سپس نوآئیا۔ نی دھولے تیرا جھاٹا ہو گیا دھولا، بڈھاپے وچ تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میرے کول لیکھا تک لے جو اوتار پیغمبر گروآن نال کیتا قول، اقرار نامے دیاں وکھائیا۔ جس نے کھیل کھلایا کرشن بنکے ساولا، ساول سندر رُوپ اکھوائیا۔ اوہ کلجگ اتم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شبدی دھار بنے باولا، دو جہانان پھرے واہو داہیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا باؤنا، بل اپنی گنڈھ پوائیا۔ اوہ تیری پوری کرے کامنا، خواہش پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جو بھگتاں پکڑے دامنا، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جس اشارہ کیتا سینتا رامنا، بالمیک پردہ دتا چُکائیا۔ نی اوہ پھرے تیرے گرامنا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے توں سب دی دھرنی مئیا، ممتا والیئے دے جنائیا۔ تیری کدھر توں جاوے نئیا، نئیا نوکا کون چلائییا۔ تیرا خصم مالک سوامی کپڑا رمئیا، رام والیئے دے درڑائیا۔ تیرا ناتا ساک سجن کپڑا بھین بھئیا، می بیبی کون رُوپ بدلائیا۔ نی بھیت کھول دے کیوں بُلھے گایا تیرے اُتے تھئیا تھئیا، دئیا دئیا کہہ کے گیا سُنائیا۔ دھرنی اکھ کھولی جان نگاہ ماری وے نارد اوہ ویکھ رائے دھرم سب دی کڈھی بٹھا وئیا، لکھ چوراسی لیکھا پھول پھولائیا۔ چترگپت نال پاؤندا جائے سچھا، صحیح سلامت نظر کھئے نہ آئیا۔ میری ڈہائی گوبند دا پورا ہو گیا ڈھئیا، ڈھونکا لا کے اٹھیا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ جھٹ نارد ماری تالی، تاڑی دتی وجائیا۔ نی دھرنیئے اپنی جیب ویکھ لے خالی، خلقت والیئے وست ہتھ کھئے نہ آئیا۔ پھل رہیا نہ تیرے اُتے چوراسی ڈالی، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ چاروں گنٹ زین اندھیری کالی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرے پیار وچ ستکار وچ ادھیکار وچ دیوے نہ کھئے دلالی، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔

دھرم رہیا نہ دھرمسالی، مندر مسجد سارے رہے کُرائیا۔ میں تیرے در دا بنیا سالی، سالی ہو کے دیاں جنائیا۔ تیری آیو بیت گئی باہلی، جُگ چوکری بیٹھے پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے نارد گنجیا، براہمن کی سُنائیا۔ میرے اندر آگے بڑا رنجیا، دُکھی ہو کے رہی کُرائیا۔ جو اشارہ دتا دواپر سندیسے وچ سنجیا، کلجگ اتم اکھ اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کُریار ہاتھ نہ آوے ونجھیا، وہنا بھیو کھئے نہ آئیا۔ پنچ وکار ہونا تتان پنجیا، پنچم شبد نہ کھئے سنوانیا۔ چاروں کُنٹ ہووے جنگیا، جگہ خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اپنا چولا ہووے رنگیا، موہ وکارا رنگ چڑھائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے اندیا، اند اند اند وچ نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا پینا بندگی والیاں وچ بندیا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ دھرم دوارے وچنا جنڈیا، کُنڈا شرع نہ کھئے کھلائییا۔ مان رہنا نہیں مُلا شیخ مساک پنڈیا، رنگت رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ میرے اُتے لیکھا مُکنا نیتر ہین اندھیا، کوڑ کُریار رہن نہ پائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں آونی سرگھی سندھیا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں اتم سب توں چُھٹنے دھندیا، دھوئل دھوئل رہی سُنائیا۔ پچھے پچھلا ویلا لنگھیا، آگے بھیو نہ کھئے پائیا۔ سمت سمتی ہووے دنگیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شاہ سُلطاناں سوُنا ملے نہ اُتے منجیا، بستر سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پتہ لگنا نہیں ماڑیاں چنگیاں، چار کُنٹ کُرائیا۔ کھیل ویکھنا روُسا چینا نال فرنگیا، فارس پہلی ونڈ ونڈائیا۔ گوبند دا کھڑکن والا مردنگیا، نوُبت نام نگارہ اک سُنائیا۔ نوُیں دھار چمکدی ویکھ لے چنڈیا، کلجگ چنڈال روپ بنے قصائیا۔ کیسے پون نہیں ملنی ٹھنڈیا، اگنی تت تپائیا۔ دھرنی کہے نارد میرے اُتے حالت ہونی منڈیا، مندبھاگ دسے لوکائیا۔ کیسے کھئے نہ لاوے انگیا، انگیکار انگ نہ کھئے چُھپائیا۔ دسے نُور نہ کھئے نوُ چنڈیا، نوُ ست اندھیرا چھائیا۔ جن بھگتاں پوریاں ہون کیسے نہ سندھیاں، پورب لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو کھلائییا۔ نارد کہے دھرنی نہ لے ایڈا ہوکا، حق دیاں سُنائیا۔ نُوں کھیل ویکھنا چوُداں لوکاں، چوُداں طبق نین اُٹھائیا۔ نوُ سوُ چرانوے چوُکری جگ پچھوں تینوں مل گیا موقع، مُکمل نین لینا کھلائییا۔ پرہوُ دا حُکم ورتنا نال شوُقا، چاروں کُنٹ خوشی بنائیا۔ نانا ٹٹنا کوڑے موہ کا، مُحبّت ککرم رہے نہ رائیا۔ لیکھا مُکنا کلجگ دھروہ کا، دھروُ پربلاد دین گواہیا۔ اکو نام پرگٹ ہونا پُرکھ اکالے سوکا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ پرکاش ہونا ہنگ برہم لوکا، اتم

نور نؤر چمکائیا۔ بھیو رہنا نہیں ایکا دو کا، دُتیا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے آد انت جُگا جُگنت اپنے حُکم زرموہ کا، مہربان مہربان مہربان اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند وارا ضلع فروزپُر لچھمن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پاربرہم ابناشی اچت، پُرکھ اکال دین دیال تیری سرنائیا۔ مہربانا سِری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ میری سہنجنی کر دے رُت، رُتری اپنے نام کلمے نال مہکائیا۔ میں ویراگن جگت دُباگن میری کھلی ویکھ لے گت، مینڈھی سیس جگدیش نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم دی دھار ایکنکار میرے زرنکار تیرا رہیا کھئے نہ سٹ، اپرادھی ہوئی کوڑ لوکائیا۔ تیرا دھرم نشانہ سِری بھگوانا گیا چھپ، نور نورا نے نوجوانے تیرا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرے اُتے ابناشی اچتے ہویا اندھیرا گھپ، چار گنت اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ مایا ممتا کوڑی کِریا جگت ترسنا لگی بھکھ، دھیرج دھیر بے نظیر سکے نہ کھئے بنھائیا۔ میرے اتر زرترا کو اک اگمرا دُکھ، جس نوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک اک نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ در ٹھانڈے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں نال اٹھائیا۔ میرا سہنجنا کر دے دیس، دیس دیسنتران پندھ مکائیا۔ آہ لیکھا ویکھ لے جو لکھ کے گیا گوبند دس دسمیس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل دھرے اگمرا ویس، ----- اگمرا ویس ویکھ وکھائیا۔ جس دی مہا گا سکے کوئی نہ شیش، وشن برہما شو نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ کلئیے تیرے اُتوں میٹے کل کلیش، کل کلکی نور الاہیا۔ جس دا نظر آئے نہ کھئے روپ رنگ بھیکھ، رکھی مئی مُنیش ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو آد انت رہے ہمیش، جُگ چوکری اپنا ویس وٹائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے گنپت گنیش، شنکر آسا نال ملائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا مُلا مسائک شیخ، قاضی غازی لہنا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس دا سُن اگما سندیس، جو سوہلا ڈھولا سُنائے ڈھردرگاہیا۔ اوہ کرنی دا کرتا اکو حُکم دیوے ویشیش، ویشیاں توں باہر جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر،، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو میری ویکھ بے حالی، بہل ہو کے دیاں سُنائیا۔ تُوں نرگن نُوں جوت اکالی، اکل کل دھاری اگم اتھاپیا۔ میں در منگتی بنی سوالی، بہکارن ہو کے جھولی ڈاپیا۔ ست دھرم توں میرا گرہ ہو گیا خالی، وست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ مایا ترے گن جنجالی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئی کنگالی، سچ وست نہ کھئے ورتائیا۔ دھرم دا رہیا کھئے نہ مالی، امرت سینچ ہرا نہ کھئے کرائیا۔ میری دیوے نہ کھئے دلالی، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہو پھل رہیا نہ تیری چوراسی والی ڈالی، پت تہنی رہے کُلائیا۔ تُوں وقت اپنا ویکھ حالی، حالت بدلی خلق خُدائیا۔ پوتر رہی نہ کھئے دھرمسالی، مندر شودوالے مٹھ روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں دوس رین ہوئی غم گین، غم خوار نظر کھئے نہ آئیا۔ پھری دروہی لوک تین، لوک پرلوک رہے گرلائیا۔ میری پوتر رہی نہ زمین، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائیا۔ تُوں واحد مالک اک آمین، امام نُوں الاہیا۔ ساچی سکھیا دے نہ کھئے تعلیم، طلبا حق کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کلجگ سارے ہوئے ادھین، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جھگڑا پیا نر مدین، مدعا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے اُتے بھروسہ رہیا نہ کھئے یقین، اعتماد رکھے نہ کھئے گوسائیا۔ تُوں انت خالق عالمین، علما تینوں گئے بھلائیا۔ تیرا نُوں ظہور کرے نہ کھئے تسلیم، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیا۔ تُوں محبوب واحد قدیم، قُدرت قادر اک اکھوائیا۔ آد جگادی سدا رحیم، رحمان نُوں الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میری خالی جھولی دینی بھرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے ڈولدی نیا، نوکا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ تُوں سوامی حق اک رمیا، رمیا ہر گھٹ تھائیا۔ میری اتم پھڑ لے بہیا، در تیرے سپس جھکائیا۔ گوبند دا پندھ مُکیا ڈھنیا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ میں سرن سرنائی تیری پنا، پر پُرکھ اوٹ رکھائیا۔ تُوں ہی ماتا تُوں ہی مئا، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میرا لیکھا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے دھرم دھار دے کاہنا، گھنٹیا تیری آس رکھائیا۔ تُوں شہنشاہ سیری بھگوانا، بھگون بے پرواہیا۔ مینوں کوجھی کملی نُوں دے دے دانا، داتے دانی دیا کھائیا۔ میرا سہنجنا گرہ کر مکانا، فقرے پیغمبران دے دین گواہیا۔ تُوں لیکھا تک زمیں زماناں، اسماناں کھوج کھوجائیا۔ تیرا راہ تگاں کاہنا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ لہنا پورا کر میرے

راما، مہر نظر نظر ٹکائیا۔ تیرا جوتی دھار اکٹا جامہ، کل کلکی کھیل کھلائیا۔ نہکلنک وجا دممامہ، ڈنکا اکو اک کر شنوائیا۔ پھر تیرا کھیل تگاں دو جہاناں، زرگن تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بخش چرن دھیانا، نج نیر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ ناد شبد دے ڈھنکانا، آتم راگ سنائیا۔ امرت رس بخش پینا کھانا، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ میری بینتی کر پروانا، پرم پُرکھ سپس نوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تون میرا گن ندھانا، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ بدل نشانہ، ستجگ سچ سچ پرگٹایا۔ آتم پر ماتم تیرا ہووے گانا، چار ورن اٹھاراں برن اکو روپ تیرا دسے نور نورانہ، نر نرائن تیرا روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوانا، آد جگادی برہم برہمادی مرد مردانہ، در دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار اکو آس رکھایا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ تلونڈی جلی خاں ضلع فروزپور بلونت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میرے پرم پُرکھ زرنکارے، زرویر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکارے، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نور نورانے اکٹا اتھاپیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا مینوں چوڈاں طبق دیندے اشارے، لوک چوڈاں سینت رہے لگائیا۔ امبراں وچ ویکھن چند ستارے، سوریہ نیناں نین بدلائیا۔ دیوت سُر رہے پُکارے، گن گندھرب کری شنوائیا۔ وشن برہما شو لاون نعرے، کوک کوک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گُر ست دا سچ دین ادھارے، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ستگر شبد کہے دھرنی اپنے لہنے دینے ویکھ لے سارے، پورب لیکھے نال ملائی۔ سو پُرکھ زرنجن تیرے کھیل اپارے، اپر مپر تیری بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن میں تیرے اک سہارے، دو جا نظر کھئے نہ آئی۔ ایکنکار میری نیا تیرے کنارے، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئی۔ آد زرنجن تیرا نور جوت چمتکارے، دو جہاناں کر رُشنائیا۔ اباشی کرتے تیرے کھیل جگت دھار تون باہرے، بھيو ابھیدا سمجھ کسے نہ آئی۔ سری بھگوان تون جودھا سورپیر بلکارے، کرتے اباشی تیری وڈ وڈیائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیرے سوہنے بنک دوارے، استھل آد جگاد نظری آئی۔ میری انت کنت بھگونت سُن اکو

پُکارے، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ لہنا تک لے سنگ محمد نال چار یارے، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ حضرت عیسیٰ کی کہہ کہہ پُکارے، کی صلیب رہی سمجھائیا۔ موسیٰ کوہ طور دے دے سہارے، نین مؤند دھیان لگائیا۔ میری آشا انتر رو رو پُکارے، نو نو سیس نوائیا۔ میرے محبوب پروردگارے، یامبین تیری وڈیائیا۔ کلمہ کلاماں کائنات پا سارے، بن نیناں ویکھ وکھائیا۔ میں تیرے تگاں نظرے، دین دُنی دا نظریہ دے بدلایا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا کھیل میرے میت مُرارے، مِت پیارے دینا درسائیا۔ میں ٹھانڈے در کڈھاں ہاڑے، ہوکیاں وچ کراں شنوائیا۔ مینوں سچ دس کون کوٹے میرے اُتے لگنے یدھ اکھاڑے، کھنڈے کھڑگاں کون کون کھڑکائیا۔ کون اوتار پیغمبر گر بن لاڑے، شاہ سوارے روپ وٹائیا۔ میرا وسدا کھیڑا اُجاڑے، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ دین مذہب مارے دھاڑے، دھاڑوی ہو کے اپنا بل جنائیا۔ میری دروبی میرے وقت جگت دوس آئے ماڑے، سہنجی رت نہ کھئے سہائیا۔ کِر پا کر میرے کرتارے، قُدرت دے قادر ہو سہائیا۔ لکھ چوراسی تیرے نور اُجیارے، انڈج جیرج اُتہج سیبج سوہا پائیا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی تینوں پُکارے، تینوں کوک کوک سُنائیا۔ پرگٹ ہو کل کلکی اوتارے، اکل کل اپنا آپ جنائیا۔ نہکلنک میں تیرے اک سہارے، سہائک نائک دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ امام اماما تیرے ویکھاں اگم نظرے، نور نورانے نور الہیہا۔ اپنا دیس سہنجنا کر دے میرے شہنشاہ شاہ پاتشاہ وچ سنسارے، ستگر شبد نال ملائیا۔ سمبل تیرے وچن نگارے، نوبت نام والی کھڑکائیا۔ گوہند میرا ہوئے جگت دوارے، دروبی اپنی کل وکھائیا۔ دھرنی کہے میری آسا پوری کردے کلجگ کوڑ دے نوارے، ستجگ ست ست پرگٹائیا۔ اکو ایشٹ ہووے جیو جنت تیرا نرنکارے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو نام ہووے جیکارے، اکو ڈھولا کلمہ صفت صلاحیا۔ اکو مندر سوہے گردوارے، اکو کعبے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِر پا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن میرا بیڑا پار نہ کوئی اُتارے، اُتر پورب پچھم دکھن چار گنٹ نواسی بیکنٹھ میرا ہوئے نہ کھئے سہائیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ رچی والا ضلع فریدکوٹ مل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب گنونت گن گنیا، گن ندھان نوجوان تیری وڈ وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی ویکھ ساری دُنیا، کائنات دے مالک کلمیاں توں باہر دھیان لگائیا۔ تن وجودا حق محبوبا ویکھ ناد اگئی تریا، حق حقیقت لاشریک پھول پھولائیا۔ بھیو ابھیدا کھول پردیاں وچوں سادھی سُنیا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا تک لے جگت جگیا سو رکھیاں مَنیاں، مُلا شیخان مسائکاں پنڈتاں پھول پھولائیا۔ نگاہ مار لے پنج تت کایا کُلیاں، کُل مالک اپنا نین اُٹھائیا۔ دروہی تیریاں آتما تینوں انتر آتم بھلیاں، مارگ پنڈھ سچ چلے نہ کھئے تیری رضائیا۔ تیرا ناؤں نرنکار گوبند گاؤندے رسنا بلیاں، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ تیری کہانی بانی تیرے شبد دھار دی کردی چلیاں، نجھر رس نہ کھئے جھرائیا۔ من دیاں واگاں ہو گئیاں کھلیاں، خلق دے خالق بندھن نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پریم دیاں دھاراں ڈلھیاں، مٹی خاک وچ رُلائییا۔ تیرے چرن کول لائے کھئے نہ دھولیاں، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ اوہ ویکھ کی اشارہ دیوے حضرت عیسیٰ چڑھیا سولیا، سول صراحی خنجر پیالہ کی رہیا سمجھائیا۔ کریا کر دے میرے کنت کنتوبلیا، بھگونت نور الایہیا۔ ست سچ ہتھ آوے نہ کیسے مویا، چاروں کنت اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری حالت ویکھ نہکرمی، کرم کاند توں باہر دھیان لگائیا۔ میں آد پُرکھ تیری دھاروں جرمی، جنم دین والی اور کھئے نہ مائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جگ چوکڑی تیری رہی سرنی، اوتار پیغمبر گر اشٹ نہ کھئے منائیا۔ تُوں مالک خالق ترن ترنی، تارنہار تیری وڈیائیا۔ میں اکو ٹک تُوں میرا میں تیرا جگ چوکڑی پڑھنی، دوجی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ میں منزل حقیقی تیری چڑھنی، چرن کول سپس نوائیا۔ تُوں کریا پاندھ کریاں اپنی کریا کرنی، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ میرے اتوں جھگڑا میٹ دے ورنی برنی، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول دے ہرنی پھرنی، نیج لوچن نین ہونے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار دیا کمائییا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے حالت اندرونی، بن نیتر نین اُٹھائیا۔ میری شرع تک بہرونی، جو جگت جگت چلائییا۔ چار جگ دے حکم ویکھ لے قانونی، کلمے ناماں نال درسائیا۔ نگاہ مار لے اپنی لکھ چوراسی جونی، چارے کہانی پھول پھولائیا۔ میں زانی کوچھی

کلی معصومی، بچپن تیری جھولی پائیا۔ میرے اُتے کِرپا کرنی تیرا حُکم معمولی، کِرپن دینی مان وڈیائیا۔ کوڑی شرع دی بدل بے اصولی، اصل اپنا بھیو گھلائیئا۔ تُوں سب دا مالک کنت کنتوہلی، اتم پر ماتم اک اکھوئیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، آد پُرکھ اپر مپر سوامی میرا انت لہنا دینا سب دے کولوں و صولیں، سِری بھگوان نوجوان دو جہان پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت نو موگا شہر ضلع فریدکوٹ کپور سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے مالک دُھر سوامی، پُرکھ اکال دین دیاں دینی اک سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ میری شرع دی کٹ غلامی، زنجیر بے نظیر جگت والے ٹرائیا۔ تُوں نُوں نوراہ نو جوانا اک امامی، نرویر پُرکھ اکم اتھاپیا۔ سچکھنڈ نواسی وسے نہچل دھام سدا نہکامی، تیری اوٹ رکھائیئا۔ آد جگادی لکھ چوراسی انترجامی، گرہ گرہ ویکھنا تھاؤں تھائیئا۔ ست دھرم دی تیری دسے نہ کھئے نشانی، نو کھنڈ پرتھمی ویکھ وکھائیئا۔ تیری جگت جگتی ہونی پُرانی، وید پُران دین دُبائیئا۔ کوک پُکارے چارے کھانی، چارے بانی نال ملائیئا۔ کِرپا کر گن ندھانی، گنوت ہونا آپ سہائیئا۔ ستگر شبد دُھر دی دات بخش اک مہانی، نام ندھان جھولی پائیا۔ میری بینتی پُرکھ اکال اکو مانیں، در ٹھانڈے سیس جھکائیئا۔ جھگڑا میٹ انجیل قرآنی، کائنات دے سمجھائیئا۔ تینوؤں عیسیٰ موسیٰ بنایا پتا اکو اسمانی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ محمد سندیسہ دتا عوامی، عملان توں ربت نوراہ اپیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹ دے شامی، شام گھنئیئا تیری اوٹ رکھائیئا۔ تُوں ہر گھٹ رمیا رمیا رامی، رام راما اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں گنٹ دُکھاں بھری، ناڑ ناڑ رہی کُر لائیئا۔ کِرپا کر دے میرے اگمی ہری، ہر پردے کر صفائیئا۔ میرے اتوں میٹ دے جگت شرعی، شرع نام والی سمجھائیئا۔ دیناں مذہباں توں کر دے بری، برے اعظم دے سمجھائیئا۔ میں بینتی تیرے آگے کری، تُوں کرتا پُرکھ اکم اتھاپیا۔ میں کلجگ کوڑی کِرپا توں رہی ڈری، ڈرپوک ہو کے رہی سنائیئا۔ سچ سرنائی تیری پڑی، نو نو لاگاں پائیا۔

سچکھنڈ دوارے کھڑی، کھڑگاں کھنڈیاں والے مینوں رہے ڈرائیا۔ مینوں ایوں جاپدا تیری سرِشٹی ہوئی دو دھڑی، حصے دھر دے ونڈ وندائیا۔ لیکھا مُکنا گور مڑھی، چاروں کُنٹ پئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے کِرپا کر میرے گردیو، دیو دیوا تیری سرنائیا۔ تُوں وسیں نہچل دھام نہکیو، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ تُوں مالک الکھ ابھیو، اگوچر اگم اتھاپیا۔ مینوں بخش دے اپنے نام دا میو، پن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، خالی جھولی میری دینی بھرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں منگتی ہوئی نانی، زردھن تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تُوں بخشنہارا پد زربانی، زرویر پُرکھ تیری وڈیائیا۔ میرے اُتوں جھکڑا میٹ دے چارے کھانی، چاروں کُنٹ ہو سہائیا۔ جیو جنت تک لے اپنے پرانی، پران ادھاری ویکھ وکھائیا۔ اپنی آتما سب دے اندر کر لے سگھڑ سیانی، سچجی لے بنائیا۔ تُوں مالک شہنشاہ سُلطانی، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ میری بینتی اکو مانیں، منسا تیرے آگے ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ کِرپا میٹ ابھانی، ممتا موہ دینی گوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو نام دینا ندھانی، گنوتے تیرا ڈھولا گائیا۔ ساچا بخشنا چرن دھیانی، چرنودک دھر دا دینا پئیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل کر آسانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ گھل کلاں ضلع فریدکوٹ گرتیج سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے شہنشاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ دُھردرگاپیا۔ میں کوچھی کملی بڈھ بین نانی، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپرپر سوامی جان جانی، دو جہاناں مالک اگم اتھاپیا۔ میں تیرے چرن کول کراں دھیانی، دھرت ہو کے سپس نوائیا۔ میری اک بینتی حق محبوبا اوچ عروجا مانی، منسا تیرے آگے رکھائیا۔ نگاہ مار لے اپنی جیرج والی کھانی، نو نو کھوج کھوجائیا۔ سچ تک لے دھرم دھار دی بانی، بھيو ابھیدا اپنے وچوں پرگٹائیا۔ امرت دھار ویکھ لے اپنا نچھر دھار دا پانی، بوند سوانتی نال ملایا۔ میری حق حقیقت والی سُن لے کتھا کھانی، پن کتھنی دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، دیونہار تیری بے پرواہیا۔

دھرنی کہے پرہو میں در تیرے تے پُجی، پوجن یوگ تیری سرنائیا۔ میری بینتی سُن لے گجھی، بن رسنا جہوا دیاں درڑائیا۔ میری دین دُنی والی نہیں بُدھی، عقل عاقلان والی نہ کھئے رکھائیا۔ میں مٹی خاک نانی بُدھی، بے سُدھ ہو کے سپس نوائیا۔ میری آشا کر دے آگھی، اگن آتھن دے وڈیائیا۔ تُوں لیکھا جانہار جُگ جُگی، جُگ چوگڑی چلن تیری رضائیا۔ چاروں گنٹ تک لے کلجگ کوڑی کریا پھردی کُدی، قدیم دے مالک دھیان لگائیا۔ رس ربیا نہ امرت دھار سپر دُدھی، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ میں کوٹن کوٹ جُگ بن تن وجود توں ہو گئی بُدھی، بُدھیپا کلجگ دتا وکھائیا۔ تُوں میری رمز محبوبا نوجوانا مرد مردانہ بنا رمز توں بُجھی، اشارہ سینت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ نام دینا ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری حالت جگت ہو گئی بُری، سُدھ رہن کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ شرع دی چھری، قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ ست دھرم دی نئیا جاندی رُڑھی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ ستی نیند گوڑھی، نین سکے نہ کھئے کھلائییا۔ آتم پرما تم سرتی دے کیسے نہ جڑی، شبدی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تیرے پیار دی وست کایا مندر اندر ٹھڑی، دھرم دی دھار نہ کھئے ورتائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے گھر سوامی مڑیں، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرم کہاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے روپ پرگٹاواں گا۔ ایکنکار ہو کے ایک ایک ڈنک وجاواں گا۔ آد نرنجن بخش کے ٹیک، جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے لوں ویکھ، بن نینان نین چمکاواں گا۔ سیری بھگوان ہو کے تیرا سہاواں دیس، ساچی کرنی کار کہاواں گا۔ پاربرہم ہو کے دیواں سندیس، ڈھولا اپنا ناد جاناواں گا۔ ستگر شبد ہو کے تیری مٹاواں ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ وشن برہما شو کر کے پیش، پیشیاں سب دیاں آپ بھگتاواں گا۔ جو اوتار پیغمبر گروآں دتا سندیس، لیکھا سب دا نال ملاواں گا۔ جو انت آخیری کہہ کے گیا دسمیش، دہ دشا پردہ آپ چکاواں گا۔ جھگڑا میٹ کے مُلا شیخ، مسائکاں ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ پیغمبران کر کے اپنی بھیٹ، دیناں مذہبان پندھ مٹکاواں گا۔ ست دھرم دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، نئیا نوکا نام چلاواں گا۔ رت بسنتی تیری کر کے چیت، کوڑی کریا میٹ مٹاواں گا۔ آتم پرما تم دس کے ہیت، پاربرہم برہم ساچا جوڑ جڑاواں گا۔ درشن دے کے نیتن نیت،

نیج لوچن نین کھلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ سچ کرنی کار کھائیگا۔ پرہہ ابناشی کھیل کھلائیگا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلائیگا۔ اچھل اچھیدا رُپ وٹائیگا۔ چارے ویدان پندھ مُکائیگا۔ پُران سہرتیاں کھوج کھجائیگا۔ رسنا جہوا پردہ لایگا۔ کُستک منیا مستک لا کے تھیوا، تھر گھر پردہ آپ اٹھائیگا۔ تینوں دس کے اکو نہچل دھام نہکیوا، استھل دوارا اک سہائیگا۔ نام اٹلڑا اگم تیری جھولی پا کے میوہ، اتوٹ اٹٹ آپ ورتائیگا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نیواسی نو سُو چُرانوے چوکڑی جُگ تیری لیکھے لاوے سیوا، سِر اپنا ہتھ رکھائیگا۔ کیرپا ندھان ٹھا کر ہو کے وڈ دیوی دیوا، دیو آتما میل ملائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لہنا دینا تیری جھولی پائیگا۔ دھرنی کہے میں نو نو سیس نیواواں گی۔ چرن دھوڑی خاک رماواں گی۔ حاضر حضور درشن پاواں گی۔ مُوسیٰ کوہ طور اٹھاواں گی۔ عیسیٰ جم کی پھاس کٹاواں گی۔ محمد چار یاری نال ملاواں گی۔ تینی اوتاراں خبر سناواں گی۔ نانک گوہند سیس جھکاواں گی۔ ستگر شبد اک مناواں گی۔ بیٹھ کے نال ادب، آداب وچ واسطہ پاواں گی۔ جھگڑا میٹ دے دین مذہب، آتم پرماٹم اکو منگ منگاواں گی۔ تیرے دوار دا سب دا سانجھا ہووے قدم، گھر اکو اک وکھاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگاواں گی۔ دھرنی کہے میرے مالک اگم اگمڑے، زرویر پُرکھ نور الایا۔ لیکھے مٹا دے کایا ماٹی چمڑے، چم درشتی ایشٹی ہو کے درشتی دے بدلائیا۔ کیتے جُگ چوکڑی تیرے لنکھڑے، میرے اُتے پھیریاں پائیا۔ کیتے تیرے نام وکدے نال دمڑے، مایا ممتا ہٹ مُکائیا۔ تُوں آجا سچ سوامی اپنے سمبل دیس سمبڑے، سکلا سنگ بنائیا۔ کلجگ جیو نیتربین رہن نہ دیویں اندھڑے، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ من وکاری مُول دسن نہ گندڑے، امرت رس دینا بھرائیا۔ بھاگ ہین رہن نہ مندڑے، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اندروں کھول دے وجے جندرے، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی پنجرے، پنجاں تتاں دے وڈیائیا۔ ترسنا رہے نہ کلپنا والی اندرے، اندریاں مُول دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہارا تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو دے دے نام ندھانا، زرویر دیا کھائیا۔ آتم برہم بخش گیانا، من مت دا ڈیرہ ڈھائیا۔ چرن کول تیرا ہووے دھیانا، دوجا ایشٹ نہ کھتے منائیا۔ جن بھگتاں ہتھ نام دا اگمی

گانا، تندو تند اپنا آپ جنائیا۔ ست سرُپی درس دِکھا دے دُھر دے کاہنا، رام راما رُوپ درسائیا۔ تیرا نُور ظہور تگاں اماما، عملان
توں ربت میرے نُور الاہیا۔ کلجگ اندھیری میٹ دے شاما، شمع نُور جوت کر رُشنائیا۔ تیرے نام دا ڈنکا وجے دمامہ، گوبند شبد
دھار سمجھائیا۔ تینوں نو نو کران سلاما، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میں آسا رکھی ایک، ایکنکار دینی وڈیائیا۔ سچ دوار بخشنی ٹیک، دوجا رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ جن
بھگتاں انتشکرن بُدھی کرنی بیک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ رُوپ انوپ درسونا نیتن نیت، نج لوچن نین اکھ کھلائییا۔ تیرے جگ
چوکرئی پتے کیت، کوئن کوٹ پندھ مکائیا۔ تُوں مالک سوامی بننا کھیوٹ کھیٹ، نئیا نوکا اک چلائییا۔ جن بھگت سہیلے بناؤ نے اپنے بیٹ،
پتا پُرکھ اکال گود اٹھائییا۔ تیرے چرن کولان وچ جاواں لیٹ، دوسر اور نہ کھئے سرنائییا۔ دھرنی کہے پرہو میں نو نو کران آدیس، جھک
جھک لاگان پائیا۔ میرے اتوں میٹ کلیش، کل کلکی ہو سہائیا۔ سہنجنا کر دے میرا نو ست دا دیس، چاروں کُٹ وجے ودھائییا۔ در
ٹھانڈے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں نال لیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر،
مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اک نریش، نر نرائن سری بھگوان، بھگون دوجا نظر کھئے نہ
آئییا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ ڈگرُو ضلع فریدکوٹ دھٹا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں تیری چرن دھوڑ توں اتری، اتر پورب پچھم دکھن بیٹھی آسن لائییا۔ نرگن دھار نرویر تیری بن سپتری، سدا
سدا سد تیری سیو کئییا۔ جگ چوکرئی تیرے چرن کولان ہیٹھا رہی سترئی، دوس رین سوہا پائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میری
سہاؤندا رہوں رُڑی، اوتار پیغمبر گر اپنا نام پرگٹائییا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں ہوئی دکھڑی، نیترو رو ماراں دھاپیا۔ میری جگت
ترسنا ہو گئی بھکھڑی، بھکھیاں تریپت نہ کھئے کرائیا۔ دُرمت میل دھو دے پیار دے مکھڑی، پنتاں کر صفائییا۔ منسا ممتا میٹ دے کلپنا

والی زُکھڑی، اُلٹے برچھاں ہو سہائیا۔ کوٹاں وچوں میرے اُتے تیرے بھگت دسدے اک مُٹھڑی، تھوڑے تھوڑیاں وچوں نظری آئیا۔ میں تیرے چرناں وچ جھکڑی، جھک جھک سیس نوآئیا۔ سُناں آواز تیری اگئی ٹک دی، جو نُخم تاثير ربيا بدلایا۔ میرے اُتوں مانس ویل جاندی سُکدی، امرت سِنچ ہری نہ کھئے کرائیا۔ میری ریکھ بدل دے جنی والی ککھ دی، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ میرے اُتے بُدھی پوتر کر دے منکھ دی، مُنشاں دے سمجھایا۔ میں انت آخیر ایہو سُکھنا سُکھدی، سُکھ ستگر دینا ورتایا۔ مہربان نانی ہو کے پُچھدی، خالی جھولی آگے ڈابیا۔ کیوں تیری آتم دھار تیرے نالوں رُسدی، وچھوڑے وچ اپنا آپ مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ دھرنی کہے پرہو میری سگلی میٹ دے چندا، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ امرت بخش دے ساگر سیندھا، گہر گمبھیر آپ ورتایا۔ ہرجن بنا لے اپنی بندا، دوسر روپ نہ کھئے وکھایا۔ تیری کرے کھئے نہ نندا، نندیا وچ نہ ہوئے لوکایا۔ اندروں بجر کپاٹی کھول دے چندا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ شہنشاہ بن بھوپ بخشدندا، پاربرہم ہو سہائیا۔ توں مہربان میرا گئی گپندا، گہر گور اک اکھوایا۔ بھاگ لگا دے جیو پنڈا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کِرپا کر نوجوان لہنا دینا پورا کر دے اند اندراسن اندا، دیوت سُر تیری اوٹ تکایا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ ڈگرُو ضلع فریدکوٹ میلا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالا اوما، وشن برہما شو دے مالک تیری بے پرواہیا۔ بہڑی میرے وچوں کلجگ اکن دا نکلن والا سوما، نو ست دئے جلائییا۔ خاک کرائے کلجگ کوڑی کِرپا دی ہووما، ہنگتا گڑھ دئے مٹایا۔ جو مسیح نے اشارہ کیتا نگاہ مار کے ول روما، رُوح بُت توں پرے اکھ اُٹھایا۔ جو محمد نے شرع والیاں ونڈیاں قوما، کلیمیاں نال رنگ رنگایا۔ اوہ کھیل ہون والا دوئم دوما، دو دھڑ ہووے لوکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا ستگر شبد اندرے اندر سب دیاں کری جاندا چونان، حصے حکم نال سمجھایا۔ میرے اُتے سب نوں

پینا رونا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ شاہ سلطاناں کولوں راج بھاگ سب نے کھوہنا، حیثیت نظر کھئے نہ آئیا۔ مائس مائکھ کلجگ کوڑی کیریا مات کوہنا، شرع بنے روپ قصائیا۔ ڈرمت داغ کیسے نہ دھونا، پاپاں کرے نہ کھئے صفائیا۔ امرت رس کیسے نہ چونا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ پھرنی دروہی میرے کونا کونا، کنیے دین مذہب گر لائیا۔ مان تان سب نے کھوہنا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرا کھیل میرے پُرکھ اکالے ہونا انہونا، جس دی چار جگ دے شاستر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سچ سنگھاسن ملے کیسے نہ سونا، سنی سیج ہیوئے لوکائیا۔ کلجگ میرے اُتے جگت چار دین دا پراہنا، اپنا بیٹھا پندھ مکائیا۔ ستجگ ساچا پرہو میرے اُتے آؤنا، تیری کیریا تیری اوٹ تکائیا۔ تون مہربان ست دھرم لگاؤنا سچ دینی وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی جڑ اکھڑاؤنا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ پچھلا لہنا دینا سرب مُکاؤنا، باقی ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے حکم نے نو ست اکو لانبو لاؤنا، جگت تتو تت جلائییا۔ میں تیرے در تے واسطہ پاؤنا، نو نو سیس جھکائیا۔ تون صاحب سوامی سر میرے ہتھ ٹکاؤنا، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں اپنے نال ملاؤنا، وچھوڑے وچ وچھڑ کھئے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم رنگ رنگاؤنا، سرت شبد وچ سمائیا۔ در ٹھانڈا اک وکھاؤنا، سچکھنڈ ساچے پردہ لابییا۔ امرت آتم جام پیاؤنا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ شبد انادی ناد سناؤنا، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ اتم جوتی جوت ملاؤنا، جوتی جوت وچ سمائیا۔ جن بھگتاں لکھ چوراسی پندھ مُکاؤنا، آون جاون رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا گھر گرہ اک سہاؤنا، بھومکا دینی وڈیائیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند ڈگرُو ضلع فریدکوٹ سیٹل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرے مستک لاؤ چرن دھوڑی، ٹکا دو جہان سری بھگوان دیاں وکھائیا۔ انتشکرن سریشٹی دریشٹی اندر ویکھیو کائنات کوڑی، کوڑ کٹمب چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ مائس مانو مائکھ من مت ویکھو موڑھی، مُگدھاں کھوج کھوجائیا۔ درشن دیوو حاضر حضور، نو نو لاگاں پائیا۔ میری جھولی پاوو چار جگ دی مزدوری، جگ جگ ساچی سیو کھائیا۔ میں جلوہ

تگاں پرکاش اگما ٹوری، نُر نوراہ دیو چمکائیا۔ میری انت ویکھو مات لوک مجبوری، دھول ہو کے رہی سُنائیا۔ ساچا تلک للائی مستک لگے نہ کھئے سندھوڑی، سندھیا سرگھی نہ کھئے وڈیائیا۔ جدھر تگاں ہر پردے دے مغروڑی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کیسے نظر نہ آئے نشانہ کوہ طوری، تریا توں باہر بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ نام مستی دیوے نہ کھئے سروری، سُرَت شبد نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے مارو دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرا گھرانہ ہویا سنج مسان، پون پانی سارے رہے کرائیا۔ آتم انتر نرنتر کیسے نہ ملے برہم گیان، پاربرہم میل نہ کھئے ملائیا۔ دھن آتمک شبد سنے نہ کھئے دھنکان، انراگی راگ نہ کھئے درڑائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی کیسے ملے نہ پین کھان، ناہی گول نہ کھئے اٹھائیا۔ میں صدی چودھویں ہوئی حیران، حیرانی وچ روواں ماراں دھاپیا۔ میری بینتی کرو پروان، پرم پُرکھ دا واسطہ پائیا۔ تسیں یودھے سوریپ نوجوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ اپنے بھتھے ویکھو شبد کھنڈے تیر کمان، چلیاں ہتھ اٹھائیا۔ میرے اُتوں کوڑ دی میٹو دکان، کوڑی کریا کرو صفائیا۔ ست دھرم دا اکو جھلے نشان، نو کھنڈ پرتھی وجے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا ساری دُنیا گاوے گان، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ اکو مندر سوہے مکان، در دربارا اکو نظری آٹیا۔ اکو ایشٹ ہووے بھگوان، دوسر سپس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سد لیکھا سب دا پور کرائیا۔ دھرنی کہے گرو اوتار پیغمبر نگاہ مارو جلدی، آپ اپنا پندھ مکائیا۔ میری اگن بجاوو بلدی، بلی دین دنی نہ کھئے چڑھائیا۔ ویکھو کھیل کلا ورتدی کلجگ کل دی، کل کاتی ہوئی خلق خدائیا۔ سار پاؤنی جل تھل دی، مہیئل پردہ دینا اٹھائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی پرہو اپنا حکم ورتائیا۔ جگت شرع مینوں دن رات سلّ دی، تکھی دھار رہی چلائیا۔ مینوں آسا یاد آوندی راجے بل دی، باؤن ڈھائی کرماں وچ میرا لیکھا گیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اگم اتھاپیا۔ گرو اوتار پیغمبر ویکھو کلجگ انت کنارہ، نیا نوکا دھیان لگائیا۔ ست بن ملے نہ کھئے سہارا، کوڑ گریارا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایکا دیو ونجھ مہانا، دو جہاناں چپو نال ملائیا۔ لیکھا چکے جیو جہاناں، جاگرت جوت کرو رُشناٹیا۔ میرے اُتے ورتن والا بھانا، بھای مینوں رہی ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا

دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی شاہ سلطانا شہنشاہ اکو اک
ایکنکار اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند فروزشاہ ضلع فروزپور سمپورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کلجگ پرہو مینوں ماردا ہاکاں، چاروں کنت کوک کوک سنائیا۔ دھرنی اپنا کھول کے رکھنا تاکا، گنڈا کھڑکی دھرم بند نہ
کھئے کرائیا۔ میں پرہو دا چوٹھا جگ لاڈلا کاکا، ننھا پچہ سوہیا پائیا۔ میں تیرے اُتے ست سچ نوں مارنا ڈاکا، لٹیرا ہو کے لٹنا تھائوں تھائیا۔
میری مدد کرے دُھر دا اگئی آقا، عقل بدھی والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی دینا جھاکا، ستان دیپاں حکم سنائیا۔ صدی
چوڈھویں میرا اتم سمجھے کھئے نہ خاکہ، کی کلجگ اپنی کار کرائیا۔ بیو ابھیدا باطن سمجھے کھئے نہ باتا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میرے
محبوب اچ عروج میرے نال اپنا جوڑیا ناتا، چرن سرن دتی وڈیائیا۔ میرا مالک سوامی اکو اک بدھاتا، جو بدھنا دے لکھے لیکھ دئے مٹائیا۔
اوہ ویکھنہارا چوڈاں طبق چوڈاں لوک جانے خلاصہ، چوڈاں وڈیا بیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرنی ہو جانا ہوشیار، خبرداری نال درڑائیا۔ دُھر دا حکم سن لے سماچار، سمیں
سمیں وچوں درڑائیا۔ کی کھیل کرے پروردگار، سانجھا یار نور الہیا۔ جس اوتاراں پورا کرنا ادھار، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ پیغمبران
لیکھے رہیا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرواں سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول جنائیا۔ چاروں کنت تیرے
اُتے ہونا اندھیار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ناتا تلتا میت مرار، ساک سین نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہونا دھواں دھار، سچ چند
نہ کھئے چمکائیا۔ جگت وچھوڑا دسے میت مرار، پُرکھ ابناشی ملن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کہے میں دُھر دے حکم نال رہیا للکار، اچی کوک
کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرے
کرائے کرنیہار، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔

❖ ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت نو پندُ فروزشاہ ضلع فروزپُر سُندر سنگھ دے گرہ ❖

کلجگ کہے دھرنی اُٹھ ویکھ لے میرا بل، بلدھاری اِکو نظری آئیا۔ جس کوڑ کپٹ ودھایا چھل، چاروں کُنٹ لئی انگرٹایا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی جل، اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن تھاپینا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ پریم دا وجے کھئے نہ ٹل، جگت ٹلیاں سارے رہے کھڑکائیآ۔ کوڑ سنگھاسن میں ہر گھٹ اندر لیا مل، ست سچ رہن کھئے نہ پائیآ۔ دین دُنی اپنی سٹی ڈُونگھی ڈل، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیآ۔ پھل رہن نہیں دتا مانس ٹہنی کلجگ اتم کل، کل کلیش دتا وکھائیآ۔ تیرا مسلہ کوئی کر سکے نہ حل، لہنا پور نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر میرے ہتھ رکھائیآ۔ کلجگ کہے دھرنی میرا کھیل ویکھ جہان، جہالت وچ لوکائیآ۔ میں سوریہر بلوان، بلدھاری اِکو نظری آئیا۔ میرا حُکم چلے شیطان، نو کھنڈ پرتھی بھجے واہو داہیا۔ ثابت رہن دتا نہیں کیسے دھرم ایمان، حق وچ نہ کھئے سمائیآ۔ مان رہیا نہیں کوئی انجیل قرآن، آیت شریعت بیٹھی مُکھ چھپائیآ۔ میرا اپرادھ ہویا پردھان، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ میں دین دُنی دا بدل دتا ودھان، نام کلمے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ناتا رہیا نہیں کیسے انسان، مُحبت وچ نہ کھئے سمائیآ۔ کیتا وچھوڑا گویاں کاہن، منڈل راس نہ کھئے رچائیآ۔ شبد سُنے نہ کھئے دُھنکان، امرت رس نہ کھئے چکھائیآ۔ چاروں کُنٹ کوڑ نشان، کوڑی کِریا نال جھلائیآ۔ راج راجان شاہ سلطان کیتے بے ایمان، عدل انصاف نہ کھئے کمائیآ۔ میں سوریہر جودھا بلوان، بلدھاری اِکو نظری آئیا۔ میں دسدا نال ایمان، ست سچ دیاں سُنائیآ۔ صدی چوڈھویں سب نوں کرنا ویران، ویری گھر گھر دینے بنائیآ۔ میرا خوشیاں والا چوڈاں لوک ہووے تمام، چوڈاں لوک نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی سب دا جانی جان، جاننہار اک اکھوائیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند بستی خلیل ضلع فروزپور ارجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں تیرے در دی باندی، بندگیاں والیاں بندنا وچ سیس نوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرا ڈھولا گاؤندی، نام ندھانا سری بھگوانا اکو اک جنائیا۔ میری آشا منسا خواہش تمنا بھری رہے چاواں دی، چاؤ گھنیرا اکو اک درسائیا۔ تُوں مینوں وڈیائی دتی دھرنی والی ماں دی، ممتا جگت والی نال رلائییا۔ میری دُہائی میرے اُتے کلجگ جیواں بڈھی ہوئی کاں دی، گرمکھ ہنس نظر کھئے نہ آئییا۔ شرع بن گئی سُوَر گاں دی، صاحب ستگر تیرا بھیو کھئے نہ آئییا۔ تُوں عدالت کر میرے اُتے نیاں دی، عدل اک وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائییا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے آشا تک لے بُریاں، بُریاراں کھوج کھوجائییا۔ لیکھا جان لے اپنیاں پُریاں، پورن ستگر کھوج کھوجائییا۔ میریاں ونگیاں ٹیڈھیاں ہوئیاں دھریاں، دُھر مالک دیاں درڑائییا۔ لوکاں پرلوکاں جڑدیاں جانڈیاں پُریاں، منڈل منڈپ ویکھن تھاؤں تھائییا۔ میرے اُتے جگت جگیا سُوَاں رُوَحان ہوئیاں نگریاں، ستگر شبہ نہ کھئے ملائییا۔ کوڑ گریارے مارگ جانڈیاں تریا، بھجن واہو داہیا۔ میرے سینے اُتے شرع والیاں چلن چھریاں، شہنشاہ کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائییا۔ دھرنی کہے پرہو میرا تک لے انتشکرن حقیقی، حقیقت دے مالک کھوج کھوجائییا۔ پن سوریہ چند ہوئی تاریکی، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائییا۔ دین دُنی ہوئی شریکی، لاشریک تیرا بھیو کھئے نہ پائییا۔ تیرے وچ حق توفیقی، تُوں طاقتور نور الاہیا۔ مانو جاتی بدل دے نیتی، نیتیوان اپنی دیا کھائییا۔ آتم پر ماتم بخش پریتی، پریم ہو کے ملنا چائیں چائییا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے گاؤں گیتی، گوہند ڈھولا اکم اتھاپیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیتی، کعبہ اکو اک وکھائییا۔ جتھے نرگن دھار جوت اتیتی، ترے بھون دھنی پردہ دینا اٹھائییا۔ میری آشا منسا کرنی ٹھانڈی سیتی، اگنی تت بوجھائییا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرا پچھلا لیکھا مُکا تواریخی، تریک تواریخ اپنی اک سمجھائییا۔ در ٹھانڈھے منگوائی بھیکھی، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا آپ سہائییا۔ دھرنی کہے میرے ستگر پُرکھ اکالے سجن، میت پیارے دینی وڈیائییا۔ تیرے چرن دھوڑ کراں مجن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ تُوں دین دیاں سدا دکھ بھنجن، بھو ساگر پار دینا کرائیا۔

جن بھگتاں نیتر پاؤنا نام انجن، اندھ اندھیر گوائیا۔ تُوں ست سچ دا کر پر بندھن، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ کوڑ کُریار توڑ دے بندھن، پھند نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پیار دا مستک دھوڑ لا دے چندن، ممتا موہ مٹائیا۔ مِتر سُہیلے لا کے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ چاڑھ دے رنگن، رنگت اکو اک جنائیا۔ در ٹھانڈے آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ہرجن مائس جنم نہ ہووے بھنگن، میل ملاؤنا سچ سُبھائیا۔ نیج آتم دینا اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ دے کندھن، بہرم دینا مٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھندن، ہووے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ سُرَت شبد لگا کے لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار ایکنکار ایکا لاؤنا سگن، ست سچ کرنی آپ گُرمائیا۔ تیری ہستی وچ تیری مستی نال ہووے مگن، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میری بینتی منظور کریں بدن، بندگی وچ سیس نوائیا۔ تُوں مالک برہم دھار برہمنڈن، برہمانڈ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں پندھ مُکاؤنا جیرج انڈن، اُتہج سیسج سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں صاحب ستگر سورا سرہنگن، پُکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا سد ور بھنڈن، وچ برہمنڈن برہم دے مالک پاربرہم ہونا آپ سہائیا۔

* ۱۸ بہادروں شہنشاہی سمت نو فروز پُر چھاؤنی رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی مکان نن ۳۸۶ *

دھرنی کہے دو جہان سُنو میرے اگتی وپرو، وارتا اپنی انتشکرن جنائیا۔ دھیچ دھیان نال تگو میرے اُتے دھیرو، دھرم دی دھرم نال سُنائیا۔ نگاہ مارو تسیں اوتار پیغمبر پیرو، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر دھیان لگائیا۔ گُرو گُردیو ویکھو ڈھر دے ہیرو، ہر گھٹ اندر کھوج کھوجائیا۔ سُمند ساگر نگاہ مارو نیرو، نر نرائن کی حُکم ورتائیا۔ میرے پریمیو جگ جگ دے حامیو میرے سیس تون لتھا جانو چپرو، چری وچھنیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ بھگت سُہیلیو جگت اکیلیو ہووو نہ مُول دِکھیرو، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے قیمت

پے گئی زویداس والے کسپرو، چکرورتیاں بھیو نہ آیا رائیا۔ ہرجن اپنے پوتر کرو ضمیرو، زمیں زما ہو کے دیاں جنائیا۔ چار جگ دی دھرم
 دھار میرے اُتے مذہباں والی ویکھو لکیرو، نگاہ نگاہ نال ملائیا۔ جس دا لیکھا کھنڈیاں نال شمشیرو، تیر کماناں ترکشاں نال سُہائیا۔ سو
 وقت سُہنجنا سب نے ویکھنی اپنی تقدیرو، تدبیر پرہ دی نال ملائیا۔ مینوں ایوں جاپدا میرے اُتے سب نے بٹا ہونا زیرو، زیر زبر نظر
 کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھو اشارہ دیندا بھگت کبیرو، قبران توں باہر سُنائیا۔ دھرنیئے مرنیئے پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی دھار ایکنکار پروردگار
 سانجھا یار گھتی آئے وہیرو، رہبر نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ دھرنی کہے میرے ستگر شبد سلطانا، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ میں بن نیناں نین کران دھیانا،
 بن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ توں والی دو جہاناں دوسری اپنی کھیل کھلائیآ۔ جگ جگ زرگن سرگن پھرے بانا، اوتار پیغمبر گرو گودیو تیرا
 رُپ اکم اتھاپیا۔ انت کنت بھگونت میرے اُتے ویکھ کلجگ اندھیری شاما، شام گھنیا رام رمیا میری سار کھئے نہ پائیا۔ پیغمبراں حق
 سنے نہ کھئے دمامہ، نوبت نام نہ کھئے جنائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے میں اکو منگ منگاؤنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن
 ہو مہربانا، ہر پُرکھ نرنجن لے انگڑائیا۔ ایکنکار بخش دے مانا، آد نرنجن تیری سرنائیا۔ ابناشی کرتے دے دے دانا، سری بھگوان
 جھولی دے بھرائیا۔ پاربرہم میرے اُتے ہو پردھانا، پردھانگی اکو دے دکھائیا۔ تیرے ستگر شبد دا ہوئے ترانہ، تریا توں باہر کر پڑھائیا۔
 مانو ذاتی آتم دے برہم گیانا، پاربرہم پرہ اپنا بھیو کھلائیآ۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی بخش دے پینا کھانا، جگت ترسنا دینی
 مٹائیا۔ دُھن آتمک راگ تیرا سُنن سارے انادی گانا، انادی ناد دُھن کر شنوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا اکو ایشٹ مناؤنا، پُرکھ
 اکالے دین دیا لے دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن منن تیرا بھانا، دین مذہب سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ توں شاہو بھوپ
 سلطانا میرے اُتے اکو ہوویں رانا، رعیت لکھ چوراسی سوہا پائیا۔ تیرا اکو گرو دوارا مندر ہووے مکانا، کعبہ اکو اک سُہائیا۔ تیرا دھرم دا
 دھرم ہووے نشانہ، نو ست وجے ودھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے مانس مانو مانس پرہو ہووے نہ کوئی بیگانہ، دئی دویت دا ڈیرہ دینا
 ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مانگت ہو کے در ساچی منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں

کلجگ روندی گُراؤندی، میرا گرہ دئے دُہائیا۔ میں جُگ چوکڑی تھکی ماندی، دوس رین بھجّاں واہو داہیا۔ میں سَتجگ تریتا
 دوپرتیریاں اوتاراں پیغمبراں گُرواں صوفیاں دا بہار رہی اُٹھاؤندی، ہرجن اپنے سینے اُتے ٹکائیا۔ اوہناں دے چرناں دی دھوڑی نال اپنی
 دُرمت میل رہی گواؤندی، میرے پاپا ہندی رہی صفائیا۔ تیرے نام دا رس بھوجن انرسیئے رہی کھاندی، امرت نال اپنی ترکھا بُجھائیا۔
 میں در درویشن بھکھارن تیری باندی، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ کلجگ انت میرے اُتے چاروں کُنٹ کوڑ دی جھلے آندھی، پون ٹھنڈی نہ
 کھئے وکھائیا۔ میرے سپس دی کھلی مینڈھی، بھاگ والی رہی نہ انت پراندی، پران ادھاری تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تیرے حُکم نال دین
 دُنی کھاندی ہڈ ماس ناڑی والی ڈھانڈی، سُوراں کھلّ لہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری
 سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں کی دساں اپنی دلیل، دلیلاں والے کوئن کوٹ تینوں رہے سنائیا۔ میری بنا آشا توں اکو اک دلیل، دلبر
 دلدار دیاں درڑائیا۔ جس دی دو جہان پھر ہووے نہ کدے اپیل، حُکم حُکم وچوں نہ کھئے بدلائیا۔ جے توں میرا مالک نوجوانا چھیل
 چھیل، نوجوانا اک اکھوائیا۔ میرا مارگ تک مہین، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ کیوں آتم پر ماتم رہی نہیں تیرے آدھین، کلجگ کوڑ گُریار
 اپنا زور ودھائیا۔ کیوں ست دھرم کلجگ ہوشیارے لیا چھین، دھرم دوارے سارے رہے گُرائیا۔ کیوں ہوئے ہنگتا ہنکاری وجے بین،
 تیرے نام ندھان دی دُھن سنن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک آمین، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ میری دروہی میری بینتی کریں تسلیم،
 تسیاں منکیاں والا میرے اُتے پاک پوت نظر کھئے نہ آئیا۔ چار جُگ دے گرنتھاں شاستراں دی جگیا سواں تیری بھلی تعلیم، ہردے ہر سکے
 نہ کھئے وسائیا۔ میں چاہندی میرے اُتوں دیناں مذہباں دی میٹ دے تقسیم، تصوّر اکو اک اپنا آپ کرائیا۔ توں مالک خالق آد جُگاد
 شہنشاہ رحیم، رحمان تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میں بینتی کراں مٹی خاک زمین، جس دی قیمت
 نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرے سُرے سرکے، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ تیرا نُور نُورانہ دیک اکو جوت جگے، آد جُگاد کرے رُشنائیا۔
 توں شاہ سوارا نرگن دھار شبد سروپی آسو بگے، لگاماں اپنے بتھ رکھائیا۔ کوئن برہمنڈ کھنڈ تیرے چرناں ہیٹھ دے، اکھ اکھنے تیرا
 انت کھئے نہ پائیا۔ میں تینوں دیواں سدے، صدقے واری گھول گھائیا۔ میرے مالکا خلق دے خالقا نرگن دھار آؤنا بھجے، پن قدماں قدم

اُٹھائیا۔ دروہی مینوں پُچھنی کوئی نہ وجہے، وجوہات آپے ویکھ وکھائیا۔ مینوں ایوں دسدا تیری سرِشٹی درِشٹی وچ ہو گئی کگے، ہنس
 رُوپ گرمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ کور دا ڈنکا وجے، دھرم دی ہویئے نہ کھئے شنوائیا۔ بنا تیری کِریا تیرا گرہ کیسے نہ لہے، سچکھنڈ
 ملن کھئے نہ آئیا۔ تیرا آؤنا ہندا میرے اُتے کدے کدے، قدیم دے مالک دیاں سُنائیا۔ اوتار پیغمبرگرو کھیل کھیلدے رہندے وچ مدھے،
 نو سؤ چرانوے چوگری جگ تیرا حُکم سُنائیا۔ کِریا کردے میرے نور الہی رہے، بنا لبھا زبان رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سُن شبد اگئی ایک، ایکنکار ہو کے دیاں جنائیا۔ اکو
 نور جوت رکھنی ٹیک، دو جا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ شبد سَنگرُو دیواں بھیج، دُولھا دُھر دا بے پروا ہیا۔ تیری سُنجنی کرے سیج، سُکھ
 دے آسن ڈیرہ لائیا۔ میرا جوتی جلوہ دیوے تیج، چار کُنٹ رُشنائیا۔ کوڑی کِریا کرے کھیت، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ آتم پر ماتم بخش کے
 ہیت، سُر تی شبد نال جڑائیا۔ ساچی کرے رُت سُنجنی چیت، بسنتی اپنے نام نال مہکائیا۔ نوواں کھنڈاں پاوے بہیت، بھیو ابھید آپ
 گھلائیآ۔ جس کارن سَنگر ارجن سیس پوائی تئی ریت، دھرنیئے تیرا اگنی تے دئے بُجھائیا۔ جس کارن گوہند بچے کیتے بھیٹ، بالے نینہاں
 ہیٹھ دبائیا۔ اوہ گوہند دُولھا شبد دُلا رابن کے کھیوٹ کھیٹ، تیرا بیڑا نئیا نوکا نام دھار پار کرائیا۔ تُوں چرن کول دھرنیئے اُس دے جانا لیٹ،
 لٹاں کھول کے سیس نوئیآ۔ اپنا خالی وجا کے دسیں پیٹ، پٹنے والے آگے دیئیں دُہائیا۔ سو سَنگر پُرا حاضر حضورا شبدی دھار تیرا لیکھا
 لئے ویکھ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ تیری بدل دیوے جنم کرم دی ریکھ، رکھیاں مُنیاں تون باہر اپنا بھیو گھلائیآ۔ جھگڑا رہن نہ دیوے مُلا
 شیخ، مسائکاں ڈیرہ ڈھابیا۔ درس وکھاوے نیتن نیت، نیج لوچن کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میرا فقرہ سُدھ لے فقط، نیراکھ دھار دیاں جنائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ وچ
 جگت، ودیا وچ نہ کھئے جنائیا۔ تُوں نگاہ مار لے میرے پیار وچ میرے متے بھگت، بن بھگتیوں بھگون اندر اپنا میل ملائیآ۔ اپنے شبد دی
 دے کے شکت، نام نال شخصیتِ دتی بدلائیا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ او دھرنیئے تُوں میرا لہنا دینا ہور
 ویکھ لے ادھک، ادھیکار والیئے تینوں دیاں جنائیا۔ جس کارن سرِشٹی اُتے جنم دوایا بھگت بدھک، لہنا دینا کرشن کاہن پور کرائیا۔ تُوں

ایویں نہ مَورکھے بھٹک، دھیرج دھیر دیاں درڑائیا۔ میرے حُکم نال شبدی چڑھن والا کٹک، لٹک توں پرے لیکھا دیاں وکھائیا۔ صدی چوڈھویں دُھر دا حُکم بڑا سخت، سختی نال درڑائیا۔ تُوں خوشیاں نال وقت سُنہنجا ویکھنا نہ ایویں ترس، رحمت تیرے اُتے کھائیا۔ فی دروہی پھرنی دُنیا اُتے اگلے برس، برسی برسی نال ملائیا۔ تیرا پوتر ہندا جانا فرش، والی عرش ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سپس جھکائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں جھک جھک سپس نواواں چرن، چرنودک دینا مکھ چوائیا۔ میرا کھل جائے پن نیتراں توں ہرن پھرن، دو جہاناں تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ میں بنا وِدیا اکھراں توں تیرا حُکم لگا پڑھن، سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی مقامے حق دھیان لگائیا۔ اکو اوٹ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری ہووے سرن، سرنگت اکو اک دینی سمجھائیا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹنا ذات پات دین مذہب ورن برن، اکو رنگ سُرے سرنگ مائس مانو مائکھ دینا رنگائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ستگر بودھ اگادھی تارن ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ تُوں وشن برہما شو گھاڑن گھڑن، ترے گن مایا پنج تت لکھ چوراسی گنڈھ پوائیا۔ میں اکو پلُو تیرا پھڑیا لڑن، جگت جگدیش میری آشا پور دینی کرائیا۔ جھگڑا میٹ دے سپس دھڑن، قاتل مقتول دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھول، دھرت دھول دیاں جنائیا۔ میرا لہنا دینا قول اقرار ویکھ لے اول، آد جگاد دا بھیو کھلائییا۔ میں ہر گھٹ رہیا مول، چوراسی وچ سمائیا۔ میرا روپ نہ ساول نہ سول، رنگ نظر کیسے نہ آئییا۔ تُوں ویراگن ہو نہ بول، بوری ہو نہ دے ڈبائیا۔ میں ویکھنہارا اون گون، ترے بھون کھوج کھوجائیا۔ چوڈاں لوک میتھوں کمن، چوڈاں طبق رہے گرلائییا۔ میرا تن وجود نہیں بدن، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ میرا ستگر شبد سورپیر سربنگن، جس تُوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوہ میرا حُکم منائے وچ برہمنڈن، پُرپاں لوآں آکاشاں پاتالاں گگن گگنتران زمیں اسماناں رہیا سُنائیا۔ اُس تُوں اکو ڈھولا گیت دس کے چھندن، تُوں میرا میں تیرا دیاں سمجھائیا۔ اوہ لکھ چوراسی وسے کایا انگن، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ پریم پیارا پریم پیارا ہو کے دو جہاناں میرا نام آوے ونڈن، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ کوڑی کِرپا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار تن وجوداں وچوں آوے کڈھن، مایا ممتا نال ملائییا۔ ست دھرم ہر پردے وچ آوے ونڈن، گھر گھر گرہ

گرہ دئے ٹکائیا۔ نیج آتم دے کے اکم انندن، اند اند وچوں وکھائیا۔ ساچے پریم دا دے کے پرمانندن، مہا رس اک چکھائیا۔ ترے گن مایا کوڑی میٹ کے اکن، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ تیرے اُتے میرے سنت سُہیلے دیپک جگن، چاروں کُنٹ ہویئے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑے بھانڈے ماٹی بھجَن، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں ساچی دھوڑی پھیر کرنا مجن، اشنان اک وکھائیا۔ ملے میل پُرکھ پُرکھوتم موہن مادھو مدن، جو مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ کِرپا کرے سوامی دُھر دا سَجَن، سَجنوآ ہویئے آپ سہائیا۔ تُوں کتے نہ جاویں لبھن، سمبل بہہ کے تینوں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، تیرا پردہ دئے اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں نیترا اکھان اڈیکان، پن نینان نین اُٹھائیا۔ جس میرے اتوں میٹنا اندھیرا تاریکا، نُوں نُوں جوت چند کرے رُشنائیا۔ اپنیاں بخشے حق توفیقاً، رحمتاں نام ورتائیا۔ میریاں آساں منسا پوریاں کرے اُمیداں، اُس دی آمد وچ بیٹھا نین اُٹھائیا۔ جو اپنیاں بھگتاں سنتاں صوفی فقیراں عزیزاں، عاجزاں میل ملائیا۔ ساچے مارگ دیاں دئے تمیزاں، بدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پرما تم کر کے ریجھاں، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ کایا مندر دیاں لنگھ دہلیزا، گرہ دسویں ہویئے سہائیا۔ کیسے ویکھنا پئے نہ لا کے نیجھا، جن بھگتاں نیج لوچن نین دئے کھلائیا۔ اپنا مارگ دس کے سیدھا، مہبان بیدو اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ دھرنی کہے کِرپا کرے میرا صاحب دیالا، دین دیال دیا کائیا۔ میرا رُوپ اُس دی بنے سچے دھرمسالہ، نو کھنڈ اکو خوشی بنائیا۔ کلجگ کوڑا میٹے جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ میرا لہنا دینا مُکائے حالا، پورب کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت سُہیلے ترائے اپنے نام دی اوہناں دے اندر رکھ کے مالا، من کا منکا دئے بھوئیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے تالا، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ امرت نام پیا پیالہ، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ نرگن نُوں اگنی دیپک آپے بالا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں گھالنی پئے نہ گھالا، گھر بیٹھیاں گھر وچ گھر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ دھرنی کہے میں سُنا اگنی پیغام، بے خبراں خبر جنائیا۔ کی لہنا دینا میرا پورا کرے امام، عملاں توں ربت نُوں الاہیا۔ کی حضرت عیسیٰ موسیٰ لیکھا چُکائے وچ عوام، عام سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کی شرع زنجیراں کئے آزاد کرے غلام، عُربت کوڑی باہر کڈھائیا۔ کی نام کلمہ ڈنڈاوت بندنا سجدہ دسے سلام، سیس جگدیش اکو اک سرب نوائیا۔ کی بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا جن بھگتاں کھولے تمام، طبع کوڑ

دا لیکھا دئے مُکائیا۔ دھرنی کہے میں اوس پرہوؤ توں کراں پرنام، جُگ جُگ سیس نوائیا۔ جس کِریا کر کے بدھک توں کیتا سنگھ رام، رام
 ہو کے رہیا آپے آپ گوسائینیا۔ بناں بُلاں توں پیا کے جام، نام خُماری دئے چڑھائیا۔ ساچے گھر بخش بسرام، سیج سہنجنی دتا لٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سیچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں سب توں کراں نمستے،
 نو نو سیس جھکائیا۔ جس دی مہا چار جُگ گئے لکھدے، کاتب قلم شاہی نال وڈپائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو نام کلمے آئے
 سکھدے، دُھر سندیسے جگت وچ درڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے آئے لٹدے، سہنجنی سیجا سوبھا پائیا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت دے
 پیارے ونجارے بن گئے پتھر اٹ دے، پاپن ڈوبے جگت لوکائیا۔ دروہی کہے دھرنی میرے اُتے جگیاسواں دے منوئے پرہ چرن مول نہ
 ٹکدے، ٹکے مستک لاؤن والے سارے پاپناں پتھراں سیس جھکائیا۔ کیسے بھیو نہ آئے گوبند والی اک چٹ دے، جو کتا کائنات توں باہر
 گیا لگائیا۔ استھل جُبارے مندر صدی چوڈھویں کیسے نہ دسدے، درگاہ ساچی نین نہ کوئے ملائیا۔ پیار ملن نہ پُرکھ ابناشی دُھر دے مت
 دے، پت پریشور گود نہ کیسے ٹکائیا۔ دین دُنی جھگڑے کوڑ مول نہ مٹدے، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس ویلے پنج تت کایا روپ بنا لئے
 ساچے سکھ دے، ساچی سکھیا وچ سہائیا۔ پھیر میل ہونے گوبند ماہی پیارے مت دے، جو مٹر پیارا یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ کلجگ
 پینڈے اتم مُکنے نت دے، ستجگ سیچ لئے انگرٹایا۔ دھرنی کہے میرے اُتوں بھانڈے بھجنے کوڑی بھری وکھ دے، تن ماٹی رہن نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے کھیل آد
 جُگاد سدا نت نوت دے، نر نرائن تیری تیرے در گرہ بے پرواہیا۔

* ۱۸ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند بستی تیغا سنگھ ضلع فروزپور سادھو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں پریت رکھاواں گی۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گیت راگ اکو گواں گی۔ میری کایا کرنی ٹھانڈی سیت، در ٹھانڈے منگ منگاواں گی۔ خبر سندیسے دیواں دیوہرے مندر مسیت، گرودوارے چرچاں آپ جناواں گی۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا دو جہاناں میٹ دے کوڑی ریت، مانگت ہو کے ساچی منگ منگاواں گی۔ ہر پردے وسنا چیت، گرہ گرہ اندر تیری اوٹ تکاواں گی۔ کوڑ ککرم دی میرے اُتوں میٹ دے لیک، در تیرے واسطہ پاواں گی۔ تُوں مالک واحد لاشریک، پروردگار سانجھے یار تیرا راہ تکاواں گی۔ تیرے وچ حق توفیق، در ٹھانڈے الکھ جگاواں گی۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگاں اکا گھر وکھاواں گی۔ دُھر دا کلمہ دس حدیث، حضرتان توں پرے تیرا نام جناواں گی۔ تیرا لہنا دینا پیس اکیس، جگت جگدیش تیرے آگے واسطہ پاواں گی۔ اکو چہتر جھلے تیرے سیس، دوجا ایشٹ نہ کھئے مناواں گی۔ تُوں صاحب سوامی ساجن بنا میت، ترے گن اتیت تیرا راہ تکاواں گی۔ لکھ چوراسی پوتر کرنی نیت، نیتوان در تیرے اوٹ تکاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگاواں گی۔ دھرنی کہے پرہو میری بوجھا دے آگن، امرت میگھ دو جہان برسائیا۔ تیرے نام ندھان وچ ہوواں مگن، دوسر اور نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا پوتر کر دے بدن، دُرمت میل دھوائیا۔ در ٹھانڈے آئی منگن، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ سچکھنڈ نواسی چاڑھ کے رنگن، رنگت اکو دینی جنائیا۔ میرا بھاگ ہووے نہ انت مندن، مند بھاگ میٹ مٹائیا۔ تیری دھوڑی مستک لاواں چندن، ٹکے خاک رمائیا۔ میرے اُتوں نشانہ میٹ دے تارا چندن، صدی چودھویں نال رلائیا۔ ست دھرم دا اک پہنا دے کنگن، گوہند لیکھ ہتھ بھرائیا۔ نگاہ مار لے وچ وربھنڈن، برہمانڈ تیری سرنائیا۔ کوڑ ککرم کر دے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ تیرا نام چند پرچنڈن، پاربرہم پرہو ہونا آپ سہائیا۔ تُوں دین دیال بخشندن، رحمت دینی کھائیا۔ ست سچ دا دے اندن، اند اند وچ سہائیا۔ میرے اُتوں شرع دی دویتی ڈھاہ دے کندھن، حد حدود نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا سینہ کر دے ٹھنڈن، ستگر ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں ست سچ دی پیاسی، پر پڑکھ پرہو میری ترکھا دینی بوجھائیا۔ میری نو نو چار دی آسی،

آساوند آشا پوری دینی کرائیا۔ میں تیرا جلوہ تکان نور جوت پرکاشی، پرکاشت لیکھا تھاؤں تھائیا۔ میرے محبوبا میری اتم لاه اداسی، ادر توں باہر لئے انگرائیا۔ میں در دوار تیرے ہوئی داسی، داستان تیرے آگے ٹکائیا۔ میرا شاہو بھوپ بن شاباشی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میرے منڈل پا دے راسی، سرت شبد گوپی کاہن نچائیا۔ شرع زنجیر توڑ کر خلاصی، خلاصہ اپنا دے سمجھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا اک ابناشی، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا لیکھا پورا کر دے سواس سواسی، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ تیرے حکم وچ حضرت عیسیٰ چڑھ گیا پھاسی، نور جوت جوت وچ ملائیا۔ تُوں سب دا لیکھا جانے تن پوشاکی، پردہ پردیاں وچو اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا دے دے باقی، پورب رہن کھئے نہ پائیا۔ پرگٹ ہو کے آئیوں لوک ماتی، متا اپنے نال رکھائیا۔ اندھ گھور دے اندھیری راتی، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ میرے صاحب سلطان بن جا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا سرب کلا سمراتھی، پروردگار نور الابیہا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھی، دھوڑی تیری خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری آس اک رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتر بھر دے نام، انتشکرن وچ سمائیا۔ امرت دے دے جام، پیالہ صبر صبور پئیایا۔ مالک بن جا دھر دے رام، میری رام دُبائیا۔ سہائتا کر دے اگمے شام، زین اندھیرا دے چُکائیا۔ نور اُجالا کر دے امام، عملاں توں رہت بے پرواہیا۔ کل کلکی میرے بلوان، بل دھاری لے انگرائیا۔ کل کلکی تیرا کھیل تکان، دو جہان دوہری دھار پرگٹائیا۔ تُوں حق یودھا سری بھگوان، وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے مینوں دھرم دا دے دے دان، وست اگم ورتائیا۔ میرے اُتے ہونا مہربان، مہر نظر نال ترائیا۔ تیرے سنتاں بھگتاں توں جاواں فربان، کربلے والیاں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرا دھرم دا جھلے نشان، نشانہ کوڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ گرمکھ ساچے اپنے در کریں پروان، سادھو سنت انت چرناں وچ ٹکائیا۔ دھرنی کہے میری بینتی اک میں بُدھ ہین آنجان، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد انت جگا جگنت وچ جہان، جہالت کوڑی ستگر شبد اگمی نوری نور نورانے دینی مٹائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند بستی تیغا سنگھ ضلع فریدکوٹ راجندر سنگھ دے نوٹ *

نارد کہے واہ میرے بھگوان سؤرے سرکے، سمرتھ تیری وڈ وڈیاٹیا۔ تیرے کھیل تگے جگ چوکڑی پچھے آگے، دین دُنی دھیان لگائیا۔ میں پھردا رہیا جگ چوکڑی پیر دے، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ بن تیری کِریا تیرا نور کتے نہ لبھے، سرشٹی کھوجے تهاؤں تھائیا۔ جدھر جاواں بھگت سنت صوفی تینوں دیندے سدے، نام کلمیاں وچ رہے دھیائیا۔ آتم رس دے دیندے مزے، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ مہربانا توں ملدا کدے کدے، نوٹ اپنا ویس وٹائیا۔ ہن ویکھیں کلجگ دھار حدے، اپنا پندھ مکائیا۔ سیس دستار رہی کیسے نہ پگے، پگ چل تیرے چرناں درس کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام سنے کھئے نہ ندے، انراگی راگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ توں کِریا کر جن بھگتاں آپ لڈا لڈے، اپنی گود اٹھائیا۔ جس اپنی دھاروں کڈھے، جوتی جوت وچوں پرگٹائیا۔ جس لکھ چوراسی جیو جنت چھڈے، سنت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ گرمکھاں بھاگ لگا دے یدے، یدی یدپ اپنی دیا کھائیا۔ تیرے آگے ہرجن کھلوتے ہتھ بدھے، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ نارد کہے وقت یاد کر لے دیوہرا دادو، گوبند شبد دھیان لگائیا۔ میرے دُھردرگابی موہن مادھو، مدھر بین تیری وڈیاٹیا۔ تیرا دوسر دسے کھئے نہ لاگو، ہم ساجن نظر کھئے نہ آئیا۔ تڈھ بن جگت جہان بنے کھئے نہ آگو، آگا سکے نہ کھئے ودھائیا۔ گوبند دا میتا اوس ویلے نال سی سنگھ سادھو، سادھنا اپنی وچ سمائیا۔ سبجا چک کے اپنا بازو، بازاں والے دی دتی دُہائیا۔ ایس اتم آونا کل دیس ماجھو، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ست دا تولے تولے نال ترازو، کھنڈا آکو ہتھ اٹھائیا۔ شبد سندیسہ کایا اندر سُنائے نادو، انحد اپنی دُھن سُنائیا۔ پریم پیار دا پاوے جادو، یدو وچھڑے لے ملائیا۔ دُھر دے حکم وجائے ڈھاڈو، ڈھنڈورا دو جہان پھرائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہا گاڈو، گاڈ گاڈ آکو نور الاہیا۔ دُھر کا کلمہ رکھ کے راڈو، دو جہان بھے جنائیا۔ ست پریم سُنائے رباو، نانک گوبند دھار پرگٹائیا۔ میل ملانے مالوا دواو، دروہی اپنی کھیل کھلائیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ آوے قابو، قابل قندھاری ویکھن نین اٹھائیا۔ ست پریم دا رکھے مزاجو، مزاج جگت نال رکھائیا۔ لیکھا چکائے ایدھیا پراگو، کاشیاں کپٹ دے مٹائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے وادھو، ودیا اپنی اک سمجھائیا۔ جن بھگت ترانے بنان سادھو، سمگری آکو اک ورتائیا۔ بیہو کھلا

کے بودھ آگادھو، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال جوابو، پُچھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ لہنا دینا پورا کرے نانک والا بغدادو، دجلا فرات نال ملائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے سنت سہیلے اپنے کرے قابو، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دو جہاناں ایکا ایک اکلّا بنے آگو، مالک اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر منتر نام جنائیا۔ نارد کہے اوہ دھرنیئے تیرا آگیا دُھر دا باپو، پتا پُرکھ اکال نور الاہیا۔ جس دا آد انت اکو جاپو، اجپا جاپ نال ملائیا۔ تیرا ترے گن میٹے تاپو، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ جیواں جنتاں کرے پاکو، پتت پُنت ہووے لوکائیا۔ آتم پر ماتم بنائے ساکو، صاحب سجن اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ وڑ جھاگو، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ستگر شبد بنا کے کاگو، نکا نہا بھیجے تھاؤں تھائیا۔ تیری میٹے رین اندھیری راٹو، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ لیکھا جانے پیغمبراں والا باطن باٹو، بھیو ابھید دئے کھلائیا۔ ست ناد دی ست دے کے داٹو، دیاوان ہوئے سہائیا۔ آوے پاڑ گگن دی چھاٹو، چھپر چھن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نی اوہ بے پرواہ اگم اتھاہ دین دُئی توں وکھرا ہووے افلاطو، جس دا الفیے بھیو کھئے نہ پائیا۔ تیرے اُتے جھکڑا میٹے کوڑ تماکو، گوبند دا لہنا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں سب دے پردے ڈھاگو، جن بھگتاں سر ہتھ ٹکائیا۔ دین دُئی لُٹے بن کے ڈاکو، دھاڑوی دھاڑے مارے تھاؤں تھائیا۔ مایا ممتا وزن رہنا نہیں دھڑی سیر چھٹانکو، رتیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں بجر کپاٹی پاٹو، میلا میلے پورن ستگر دُھر دا ماہیا۔ جن دین دُئی دے ویکھنے ٹاپو، دوس رین اپنا پندھ مکائیا۔ دھرنیئے اپنے چرن نال پوتر کریگا چھاٹو، سینے تیرے کرے صفائیا۔ پارس کنچن بنا کے دھاٹو، کلجگ لوبا روپ دئے بدلائیا۔ تون میرا میں تیرا کھول کے ہاٹو، نام ونج اک کرائیا۔ نی تون گھنن والی جگ چوکڑی وانگ لاٹو، لٹا کھول کے تکنا دُھر دا ماہیا۔ جس دے کولوں کوئی ورا گرمکھ لاہا کھاٹو، کھٹکے وچ سرب لوکائیا۔ تون پھر اپنا سیس گنداویں کھلا رکھیں نہ جھاٹو، کنت سہاگ اک منائیا۔ سچ پریتی جوڑ دیئیں نہٹو، ناتواں جوبن وتی ہو کے لینی انگرائیا۔ اندروں کڈھے تیرے بہرم بھراٹو، بہرمان ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگائے لوک ماٹو، مٹر پیارا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے نی اوہ ویکھ لے اپنا مٹو، مٹر پیارا اگم اتھاپیا۔ جو وسے ہر گھٹ چٹو، چیتن روپ نور الاہیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہٹو، ہتکاری اکو اک اکھوائیا۔ جگ نیتر کیسے نہ دسو،

اکھیاں ویکھن کئے نہ پائیا۔ جو بھگتاں لہنا دینا دیوے جسو، پورب لیکھے جھولی بھرائیا۔ جس دی آشا رکھ کے گیا یسُوہ، مسیح مسلیاں نال سنائیا۔ اوہ سچ سنہڑا دسو، دہ دشا کرے شنوائیا۔ موسیٰ ویکھ ویکھ کے ہسو، ہستی تیری بے پرواہیا۔ محمد چار یاری نال نسو، چوڈاں طبقاں پندھ مکائیا۔ نارد کہہ کے الکہ الکہو، الکہ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ گوہند کہے میرا لہنا دینا مکاوے ہتھو ہتھو، لیکھا ہتھیلی اُتے ٹکائیا۔ میں لتھا جس یار دے ستھر ستھو، کنڈیاں والی سیج ہنڈھائیا۔ اوہ سرب کلا سمرتھو، میرا داتا ڈھردرگاہیا۔ جگت دے نیتر ورو لے اتھو، ہنجھواں کھیل کھلائییا۔ پوجا مٹائے پاہن پتھو، پتھراں سپس نہ کئے نوائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اکھو، گھر سنمکھ سوبھا پائیا۔ انت کنت بھگونت ہو کے لاج رکھو، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ پریتی نال رتھو، رنگ اکو اک رنگائیا۔ جس دے حکم نال دین دُنیا چاروں کنت تپو، امرت میگھ نہ کئے برسائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سُہیلا توں میرا میں تیرا نام جپو، سوہنگ ڈھولا اکم اتھاپیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا، دیوے ست سنتوکھ ستو، ست دھرم دی دھار جنائیا۔ کلجگ انت رکھے آپ پتھو، پت پرمیشور میرا ماہیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں خوشیاں دے وچ ٹپو، بھجان واہو داہیا۔ جس مینوں اپنا بھگت سُہیلا بنایا سکو، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹو، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں بھاگ لگائے کایا مٹو، مٹکے بھانڈے ماٹی کرے صفائیا۔ امرت نچھر دھارا وچوں چٹو، میگھ اکما آپ برسائیا۔ کوئی ورا گرمکھ اُس دا رس جھٹو، کوڑے چیٹک وچ دسے لوکائیا۔ اوہ لیکھا جانے اٹھسٹھو، گنگا گوداوری جمناسُستی کھوج کھوجائیا۔ لیکھا پور کرائے مندر مسجد شودوالے مٹھو، گروڈواریاں بھیو رہے نہ رائیا۔ ستجگ ساچا مارگ ایکا دسو، دہ دشا کرے شنوائیا۔ ہر بھگتاں پردے اندر وسو، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ کلجگ میٹ کے زین اندھیری مسو، ستجگ سچ کرے رُسنائیا۔ نارد کہے جن بھگت سُہیلے نکے وڈے پردھ بال جوان اپنے بنا کے بچو، بچپن اپنی گود وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کریا جگت جہان متھو، متھن کرے کوڑ لوکائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند زکنا مغللا ضلع فروزپور سلکھن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیئے ویکھ لے دیناں بندھو، بندنا سب دی رہیا بدلایا۔ جگت نیتر ندھان ویکھے اندھو، اندھ آتم کھوج کھوجایا۔ تیری نو ست دی منزل لنگھو، سمند ساگراں پار کرائیا۔ جن بھگتاں اندر سچ سنگھاسن سہائے پلنگو، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ کایا چولی نام ندھانے نال رنگو، رنگت اپنی آپ وکھائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے چھندو، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ بجر کپائی توڑ کے جندو، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ امرت دھار بخش کے ساگر سندھو، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ نیتر نین پونجھ کے ہنجھو، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھوڑی خاک رما کے بندو، بندرابن دے لیکھے پور کرائیا۔ جس نون جگت جہان بندو، بندک ہووے لوکائیا۔ اوہ وسے ساچے کھیڑے کایا پندو، انڈ برہمنڈ دھیان رکھائیا۔ اوہنوں سمجھے کھئے نہ مسلم ہندو، عیسائی سمجھن کھئے نہ پائیا۔ نیتر نین دور دراڈا تگے سرپت اندو، اندراسنا سوبھا پائیا۔ وشن برہما شو جسدے لاڈلے بندو، سون اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیئے ویکھ لے اپنا ہتھو، کی کرتا کھیل کھلایا۔ جس دی وار سمجھ نہ آوے تھتھو، گھڑی پل بھیو کھئے نہ پائیا۔ اوہ تیرے اُتے وہن ویاون والا رتھو، رکت بوندان کرے صفائیا۔ تیری کیاری جگت خون نال سینچو، ست دا مالک حکم ورتائیا۔ تیریاں کھلیاں ویکھے لٹو، چاروں گنٹ پئے دہائیا۔ کلئیے تیری آشا پھیر پھری کر کے پٹو، دہتھڑ سینے اُتے لگائیا۔ آہ لے میں تینوں دیندا چٹو، جو گر اوتار پیغمبر گئے پھڑایا۔ جس دے وچ انت آخیری نکلو سٹو، سٹیبازی خلق خدائیا۔ منوا بن ستگر شبد کیسے نہ ٹکو، ٹکیاں والے گرو کم کیسے نہ آئیا۔ سچ دھرم دا ددھ پھٹو، جاگ کوڑی کانجی والی لگائیا۔ جھگڑا مکاوے پتھر اٹو، پابناں کرے صفائیا۔ مایا ممتا شوہ دریائے سٹو، ستگر ہوئے آپ سہائیا۔ جن بھگت سہیلا بن کے مٹو، مٹر پیارا دئے وڈیایا۔ کایا ماٹی بھانڈے پوچے لپو، دھرم دی دھار سیو کھائیا۔ مٹمکھاں کولوں چاروں گنٹ چھپو، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کھیل کھلاوے ست دیپو، دیپک جوت کر رُسنائیا۔ لہنا دینا پورا کرے بھگت پیو، پوتنا آسا لیکھے وچ لگائیا۔ ہرجن کر کے ٹھانڈی سیٹو، اگنی تت گوائیا۔ ستجگ سچ چلا کے ریٹو، مارگ اکو اک وکھائیا۔ دین دنی کرے بھے بھیٹو، بھاؤ اپنا اک سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے لیکو، لائن اکو دئے وکھائیا۔

دین مذہب نہ رہے شریکو، شرکت کوڑی دئے گوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں وی اُس نوں اڈیکو، دوس رین نین اٹھائیا۔ جس دی صدی چوڈھویں انت تاریخو، طریقے نال گیا سمجھائیا۔ جو دیناں مذہبان پھڑ گھسیٹو، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں چارو رنگ بسیٹھو، بیٹھلا نامے والا دھر دا ماہیا۔ ستجگ ساچا پیسن پیٹھو، چکی نام والی چلائیا۔ کلجگ کوڑا ترے گن ساڑ انگیٹھو، اگنی اگ جلائیا۔ اپنا کھیل کرے ان ڈٹھو، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جس دا تون میرا میں تیرا ہونا گیتو، سوہنگ ڈھولا دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں نال پریم گنڈھ پیچو، پیچیدگی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آپے وسے پردے بیچو، مندر اندر اک سہائیا۔ پن ہر کرپا کیسے نہ دیسو، جگدیشر دھردرگاہیا۔ جس نوں سب دا جھکنا سیسو، سر چرن کول سرنائیا۔ جس نوں یاد کردے محمد موسیٰ عیسو، اسم اکو اک ویکھ وکھائیا۔ اُس نوں ویکھ کے کلجگ مارو چیکو، چیک چہاڑا دئے پوائیا۔ دھرنیئے تون سچ دس تیرے اُتے روپ بدلیگا کیکو، کس طرح کھیل کھلائیا۔ کس بدھ رنگ رنگائے بست کیتو، کیت کیتاں دئے وڈیائیا۔ کی نام بھندارا بخشے میٹھو، پن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، کی اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ تک لے اپنا سہیلو، سخیاں والیئے البیلیئے تینوں دیاں جنائیا جس نوں جگت نیتر کھئے نہ ویکھو، دشا چڑھدی لہندی دکھن پہاڑ اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نی کوچھیئے کلیئے تیری بدلن آگیا ریکھو، رکھی رکھیشراں دا لیکھا دئے چکائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا تیرے مستک لائے میخو، جڑ سکے نہ کھئے اکھڑائیا۔ تون چور کرنا اپنے پیار نال کیسو، کیس گڑھ دا لیکھا تیرے نال رکھائیا۔ نی اوہ مالک خالق بنیا کلجگ پردیسو، چارے گنٹ پھرے واہو داہیا۔ اوہدے کول نہ بھوری نہ کھیسو، خالی ہتھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نی جس دی صفت کردا دو سہنسر جہوا شیشو، دوس رین ڈھولے گائیا۔ اوہ رہن والا سدا ہمیشو، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ اُس دے آگے سارے ہونے پیشو، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تیرا صاحب سوامی تیرے اُتے گدو، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ تیری سار پاوے سندھو، سدھ تینوں لے جگائیا۔ لہنا دینا جانے کلجگو، جگ چوکری دا مالک دھردرگاہیا۔ جس ویلے محمد دا انت پگو، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ اُس ویلے تھنیں دھار رہنا نہیں ددھو، امرت رس نہ کھئے چوائیا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیال دا

اشاره کئے نہ بُجھو، بُجھا دیپ نہ کئے جلائیآ۔ بن بھگتاں توں ساچا مارگ کیسے نہ سُجھو، سمجھ وچ سمجھ نہ کئے رکھائیآ۔ چاروں کُنٹ تیری خاک اڈو، اگن آتھن اندھیرا چھائیآ۔ کوڑ کڑیارا بےسیرا تیرے اُتے بیڑا ڈبو، نیا نوکا پار نہ کئے کرائیآ۔ کوڑ گکرمی مایا ممتا گارے کھبھو، باہر پھڑ نہ کئے کرائیآ۔ تیرا وقت سہنجنا دے کئے نہ شُبھو، شُبھ ویلا نظر کئے نہ آئیآ۔ نی ٹوں رونا مار کے بُھو، پائے اُف میری ڈہائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ تک اے دُھر دا اَبو، ابا والیئے دھیان لگائیآ۔ جس دا نُور نُورانہ نُور سبو، دو جہاناں سوہنا پائیآ۔ اوہ کھیل کھلائے آد انت مدھو، مدھ اپنا حُکم ورتائیآ۔ تیرا لیکھا جانے یدپ یدو، یدی اپنی کار بُھگتائیآ۔ جس کلجگ شرع میٹنی حدو، حدیثا پندھ مُکائیآ۔ اوہ لبھیا کیسے نہ لبھو، کھوجن وچ کھوج نہ کئے رکھائیآ۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے جُگ جنم دے وچھڑے آپے سدو، سدا دیوے تھاوں تھائیآ۔ کلجگ کوڑ کڑیارا تیرے اُتوں اپنا بھار لڈو، لڈ کے بھجّا جاوے واہو داہیا۔ ستگر شبد شیر شیر وانگو گجّو، چاروں کُنٹ بھک سُنائیآ۔ پرگٹ ہو کے دیس مجھو، ماجھا دو جہان رکھائیآ۔ جن بھگتاں پیار نال بھجو، ڈوری شبد تند رکھائیآ۔ کوجھیئے کھیئے موركھے تیرا اتم پردہ کجّو، مہربان سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ تیرے اُتوں گڑھ ہنکاری بھانڈا بھجو، ماٹی خاکی رہن نہ پائیآ۔ اکو ست سچ دا دیپک جگو، چاروں کُنٹ ہووے رُسنائیآ۔ گُرمکھاں درس کرائے اُپر شاہ رگو، رگھپت ہو کے میلا میلے سہج سُبھائیآ۔ ہرجن رہے کئے نہ کگو، کاگ ہنس دئے بنائیآ۔ نام امرت پیالہ پیا کے مدھو، مدھر دُھن دئے سُنائیآ۔ نی اُس دا میلا ہندا نال سبو، ٹوں ملنا چائیں چائیا۔ جس دے حُکم نال ستجگ لوک مات وچ لگو، ناتا دھرم تیرے نال جڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کوڑی ملیچھا میٹے سبو، سبھا جن بھگتاں آپ لگائیآ۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند ڈھڈی کے ضلع فروزپور سرپ سنکھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیئے ویکھ لے پرہو اگم انادو، نرگن نرویر نراکار نرناکار دھیان لگائیا۔ جس دا حکم سندیسہ نام کلمہ نرگن دھار بودھ اکادھو، پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار آپ سنائیا۔ جو لیکھا جانے دین دنی جگت بھگت سماجو، ورنان برنان دینان مذہبان کھوج کھوجائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی سب نے کہا محبوب مہربان احبابو، عییاں توں رہت اگم اتھاپیا۔ اوہ دھر فرمانا دیوے اک علیحدو، اللہ واپگر رام جس نوں کہہ کے سارے گائیا۔ توں شبد سندیسہ دے دے چار کنت دہ دشا نو کھنڈ پرتھی جاٹو، جاگرت جوت پن ورن گوت لو انگڑائیا۔ کلجگ جیو جنت سادھ سنت ہنس بنو کاگو، کوڑی کریا اندروں باہر کڈھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار تیاگو، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ آتم دھار کر پیار اپنا آپ سادھو، سادھنا وچ اکو پُرکھ اکالا نظری آئیا۔ درشن کرو موہن مادھو مادھو، جو مدھر دھن رہیا سنائیا۔ تھادا آون جاون لکھ چوراسی گیڑا کٹے عذابو، فضل نال اجل دا ڈر رہے نہ رائیا۔ اوس دی سرن سرنائی بن قدمان توں بھاگو، انتر آتم انتشکرن وچ دھیان لگائیا۔ جو میل ملائے دیا کھائے موہن مادھو، مدھر دھن نام سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تک لے اگما پیر، پیرن پیرا نور الاپیا۔ جس نوں پیغمبران کہا دستگیر، دو جہاناں نوجوانان مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ صاحب سلطانا نوجوانا گنی گہیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا روپ وٹائیا۔ جس دا نظر نہ آئے ماٹی تن وجود سریر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو ڈگمگائیا۔ اوہ دیونہارا نرگن سرگن دھار سب نوں دھیر، دھرنی دھرت دھول دھول تیری آسا پور کرائیا۔ کوجھیئے کھیئے تیرے سر توں لٹھا چیر، اوڈھن ست دھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں تیری بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ شرع دے کٹ دیوے زنجیر، شریعت دا لیکھا دئے مکائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کپٹ، فقیر فقرہ ڈھولا دھر دا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تیرا محبوب نور الابی اولا، عالمین اک اکھوائیا۔ جس دا چوڈاں طبقاں اکو دسے محلہ، محمد سجیدیاں وچ سیس جھکائیا۔ فی اوہ پھردا جنگل جوہ اچار پھاڑٹلے پربت جلا تھلا، سمنند ساگران چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ جس نے سچ سندیس نر نریش ہو کے گھلا، نو ست برہم

مت آتم ت اک جنائیا۔ اوہ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق اپنا آسن لائیا۔ اوہدا کھیل تک لے گھڑی گھڑی پل پلا، پاربرہم پت پرمیشور کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا دپیک جوت اکو دپ پلا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ اوہ میٹن آیا تیرے اُتوں دئی دویتی سلا، صلاح مشورہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ ویکھ لے میرا محبوبا، مہربان مہربان بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ مؤجودہ، در در گھر گھر گرہ گرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہدی منزل اکو حق مقصودا، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ جس دی صفت گا سکیا نہ ہزارا درودا، بصری اسم نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہدا کھیل تک لے دو جہان عجب اعوبہ، جوہن ونٹیئے اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ اوہ دین مذہب دیاں حدان وچ نہ کدے ہوئے مؤجودہ، دو جہاناں نوجوانا سیری بھگوانا مرد مردانہ اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اُس دا کھیل ویکھ لے انوکھا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے پُستک پوتھا، اکھراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں انتر نرنتر سوتا، سرتی شبد شبد سرتی میل ملائیا۔ کایا مندر اندر ڈونگھی بھوری مار کے غوطہ، نچھر رس بوند سوانتی گول ناہی آپ ٹپکائیا۔ گرمکھ ہرجن بنا کے مانک موتا، جگت قیمت نظر کھئے نہ آئیا۔ جو خبر سندیسہ دیوے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں رہیا سنائیا۔ دھرنیئے اٹھ کے سمبھل لے اپنا موقع، سمبل تک لے سہج سکھدائیا۔ جس دا نور نورانہ پرکاش اگما جوتا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے نارد میں سنیا تیرا سندیسہ، سندھیا سرگھی وقت نہ کھئے چکائیا۔ اوہ مالک سوامی خالق میرا اک نریشا، نر نرائن آد جگاد اکھوائیا۔ میں چور کران چرن کول اُس دے کیسا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس کھیل کھلایا دس دسمیشا، دہ دشا ہوئے سہائیا۔ اوہ آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ روپ بدلایا۔ جگت بدلنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ جس لیکھ لکھاؤنا ملا شیخا، مسائکان ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ جن بھگتاں کدے نہ بھلے چیتا، چیتن سرتی لے کرائیا۔ آتم پرمام دس کے بیتا، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ نرگن نرویر بن کے نیتا، نیج لوچن نین اکھ دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطانا بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا سوامی

صاحب ستگر، شبدي شبدي ناد وجائيا۔ لہنا دينا پورا کرے دھر، درگاہ ساچی بھيو رہے نہ رائيا۔ ليکھا جانے ديوت سر، اند اندراسن پھول پھولائيا۔ وشن برہما شو جس دی رضا وچ رہے تر، ثرت اپنا حکم منائيا۔ کلجگ ميٹے اندھيرا گھور، گھوری بن کے کھوج کھوجائيا۔ بھيو چکائے ٹھگ چور، چری وچھنیاں جوڑ جڑائيا۔ جن بھگتاں سدا وسے کول، ہر پردے اپنا ڈیرہ لائيا۔ اوتار پیغمبراں گرواں پورا کرے قول، اقرار نامے پھول پھولائيا۔ اتم ليکھا تیری جھولی پائے دھول، دھرم دی دھار نال بندھائيا۔ تون صدی چوڈھویں نہ جاویں ڈول، دھیرج دھیر نال ملائيا۔ جھٹ نارد پيا بول، سہج نال سنائيا۔ دھرنیے دھرم دوارا اپنا کھول، خلق خلق دے دکھائيا۔ جھگڑا مکا دے پنڈت پاندھے رول، اکو برہم سرب سمجھائيا۔ پنچ وکار کرے نہ گھول، ترسنا من نہ کھئے ہلکائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ايکا دينا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائيا۔ دھرنی کہے نارد ميں کی آگھاں، اکھراں تون باہر کی سمجھائيا۔ میرا صاحب سب دا راکھا، جگ جگ ساچی سیو کھائيا۔ جس دی گرتھ شاستر دیندے بھاکھا، بھاشا اپنی اپنی بدلائيا۔ اُس دے اُتے رکھ بھرواسا، دھیرج دھیر نال جنائيا۔ سو پوریاں کرے آشا، خواہشاں منسا نال رکھائيا۔ اوہدے حکم وچ شنکر بھجّا آوے اُنوں گيلاشا، برہما ویتا برہم لوک پندھ مکائيا۔ وشنون وشنو دی پاوے راسا، بن گوپی کاہن راس رچائيا۔ پُرکھ اکالا دین ديا لا کلجگ اتم تگے تماشا، چاروں کُنٹ دھيان لگائيا۔ جھٹ نارد دا نکل گیا ہاسا، ہس کے رہيا سنائيا۔ دھرنیے نی اوہ مالک وسدا اُتے آکشا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ جائيا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں شاخا، شناخت کراؤن واسطے بھیجے تھاو تھائيا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا نور پرکاشا، نور نور الاہيا۔ اُس دے درے دربار بن جا داسی داسا، آپ اپنا مان مٹائيا۔ تیرا بھر دئے نام بھنڈارے نال خالی کاسہ، قسم نال دیاں سنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، نرگن دھار سرب کلا سمراثا، دھرنی دھرت دھول دھول ستجگ تیرا چلائے راتھا، کلجگ کوڑ کړپارا دئے مٹائيا۔

❖ ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت نو فریدکوٹ شہر ڈوگر بستی اقبال سنگھ دے گرہ ❖

دھرنی کہے پرہو میں دوس رین تھان، سوامی انترجامی تیری سیو کھائیا۔ چرن کول دھردرگاہی تیرے ڈھٹھان، دھوڑی والیا دھوڑی
خاک تیری رمائیا۔ لیکھا تک لے میرے اے اٹھان سٹھان، تیرتھ تٹان مان ربیا نہ رائیا۔ پھر گئی دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھان،
چرچاں مسیتان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرا لہنا دینا چار جگ دا مکا دے اکٹھا، اکل کل دھاری لہنا دینا مکائیا۔ مینوں چاروں کنت تیرے
مانو کردے ٹھٹھا، ٹھگوری من مت والی نال ملائیا۔ جدھر تگان میرے سپس وچ پیندا گھٹا، گھٹا کالی رین اندھیری چھائیا۔ تیرا وقت
سہنجنا سچ والا ٹپا، کوڑ کڑیار اپنا ڈنک رہیا وجائیا۔ میرے اے اوتار پیغمبران گرواں پورا ہندا جائے پٹا، مٹیاد نظر کھئے نہ آئیا۔ گرہ
مندر گھر دے کسے نہ چھٹا، ستویں ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ تیری قیمت پرہ رہی نہ پیسا ٹکا، تیرا نام ندھان بٹان وچ وکائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہ کوڑ کڑیار کر دے مکتی، مہربان دیا
کھائیا۔ لیکھا تک لے اپنی شکتی بھکتی، بھگوان پردہ آپ اٹھائیا۔ پوتر رہی کسے نہ سرتی، سویا سکے نہ کھئے جگائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے
اکال مورتی، مادھو موہن تیرا درشن کھئے نہ پائیا۔ شبد سنے نہ کھئے ناد تورتی، تریا توں پرے رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میں آشا رکھی تیری اکو
حاضر حضور دی، حضراتاں دے مالک ہونا سہائیا۔ منزل مکا دے پیندا نیڑے دور دی، نیرن نیر ہو کے ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا میٹ دے دکھڑے والا روگ، روگن
ہو کے رہی سنائیا۔ تیری چرن پریتی میرا ہووے جوگ، دوجا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ آتم پرما تم سوہنگ ہووے ساچی چوگ، چغلی نندیا
توں باہر رکھائیا۔ آتم پرما تم بخشنا بھوگ، رسنا رس نہ کھئے ہلکائیا۔ ست سچ دا دینا سنجوگ، وچھڑیاں لئے ملائیا۔ تیرے درس دی
ہووے مؤج، مجلس بھگتاناں نال رکھائیا۔ کلجگ دی اتم ختم کر دے اوڈھ، آئیو اور نہ کھئے ودھائیا۔ سرشٹی درشٹی دے سودھ، سدی
ودی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ توں مالک آگادھ بودھ، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ اپنا گرہ گرہ دینا درس اموگھ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، جن بھگت سہیلے تیرا اکو گاوں سلوک، سو پُرکھ نرنجن تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت نو بٹھنڈے شہر وچ بٹھنڈا ہر سنگت دے نوٹ *

دھرنی کہے سو پُرکھ نرنجن میرے میتے، مِت پیارے ہونا آپ سہائیا۔ دُھردرگاہی ٹھانڈے سیتے، ست سوامی انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکار سدا سہیلے بخشیں حق پریتے، پریتم تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد نرنجن میرے جگدیشے، جگدیشر تیری اوٹ تکائیا۔ ابناشی کرتے تُوں شہنشاہ شاہو شبیسے، دُھر دے مالک اگم اتھاپیا۔ سِری بھگوان تُدھ بن میری بدلے کھئے نہ ریتے، ریتیان نو جوان مرد مردان نظر کھئے نہ آئیا۔ پاربرہم پت پریشور میری اتم کر تصدیقے، بن نیتر لوچن نیناں اپنی اکھ کھلائییا۔ ستگر شبد مٹا شریکے، شرع شریعت لیکھا رہے نہ رائیا۔ وشن برہما شو بھیو ویکھو جیو جی کے، لکھ چوراسی دھیان لگائیا۔ ست دھرم دے سب تُوں بھلے طریقے، آتم پرما تم پرما تم آتم میل نہ کھئے ملائییا۔ جگت رس رسنا والے ہوئے پھیکے، امرت رس نام نہ کھئے چوائیا۔ پیغمبرو تہاڈی سُنے نہ کھئے حدیثے، حضرتو حضور نہ کھئے ملائییا۔ چوڈاں طبق ویکھو بنا نگاہ توں نین میٹے، نور نورانہ نو جوانا نظر کتے نہ آئیا۔ شبدی دھار رس مانے کھئے نہ میٹھے، کلجگ کوڑ وکھ بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو وچوں جوتی دھار، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوت نور نہ دسے اُجیار، اُجالا مٹیا خلق خُدا ئیا۔ میری برہوں وچھوڑے وچ ویراگن دی سُنے پُکار، نو نو سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ ہویا دھواں دھار، دھرم دی دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں پاوو سار، گرہ گرہ اندر اپنا دھیان لگائیا۔ ناد شبد دُھن سُنے نہ کھئے دُھنکار، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، نابھی کول نہ کھئے اُٹائیا۔ پاربرہم برہم ہوئے نہ کھئے پیار، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سرشٹی درشٹی اندر لائے نہ کھئے جیکار، رسنا جہوا ڈھولے گیت کائنات

دین دُنی سارے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی پاربرہم پت پرمیشور اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرا سندیسہ انت آخیر، بنا اکھراں دیاں جنائیا۔ آکے ویکھو اپنے دین مذہب تقدیر، تدبیر اپنی نال پھیرا پائیا۔ شرع ویکھو جگت والے زنجیر، نام کلمے ہتھ رکھائیا۔ جھگڑا تگو فقیر حقیر، شاہ سلطان رہے گُرائیا۔ تہاڈی سرشٹی ہوئی دلگیر، ایشٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن دھرت، سچکھنڈ دواریوں دیئے جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار نور الاهی آیا پرت، پت پرمیشور پاربرہم الکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس دے نال ساڈے وعدے قوئل اقرار پوری ہوئی شرط، شرع دے لیکھے اوسے دی جھولی پائیا۔ جس نے تیرے اتوں نام کلمہ بدل دینا اکو دسنی اگئی اپنی طرز، تال تلواڑیاں باہر کرے شنوائیا۔ اوہ سورپیر گئی گہیر نوجوانا مردانہ مرد، پاربرہم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ شرع چُھری دا لیکھا میٹے کلجگ قصائی دی لیکھے لاوے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوجھیئے کھلیئے تیری منظور کرے عرض، بینتی چرناں وچ رکھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اسچرج، اچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا چارے ویداں توں باہر آپ کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنیئے ساڈا اکو اک اشارہ، پریم نال دیئے جنائیا۔ ساڈا ہو گیا انت کنارہ، تُوں انتشکرن ویکھ لے خلق خُدائییا۔ کایا مندر کرے نہ کھئے پیارا، سچ پریم نہ کھئے رکھائیا۔ خالی دسے مندر مسجد شِودوالا مٹھ گرو دوارا، چرچاں چراگاہاں پئی دُہائیا۔ جدھر تکیئے کوڑ جیکارا، کل کاتی ڈنکا رہیا وجائیا۔ مایا ممتا ہویا پَسارا، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نال ہلکائییا۔ اسیں سندیسہ دسیئے تُوں سُننا نال پیارا، پریم وچ جنائیا۔ تیرے اُتے پرگٹ ہویا ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا رُپ بدلائییا۔ جس دا سمبل اک دوارا، دوارکا نواسی جتھے سوہیا پائیا۔ رام راما جتھے ویکھے وگسے پاوے سارا، مہاسارتھی اپنا کھیل کھلائییا۔ تُوں اُس دے چرن کول دھولے کر نِمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائییا۔ اوہ آگیا سرگن توں نرگن نرگن توں سرگن دوبارہ، دوہرا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا دو جہاناں اکو اک سُنائییا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو نال ملاؤ شو برہما، پاربرہم بھیو کھلائییا۔ میرے اُتے ست رہیا نہ دھرما، دھرم دی دھار رہن

کھتے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری ودھیا ککرما، چاروں کنت ڈیرہ لائیا۔ میرے نیتروچن نین جھکے نال شرما، اکھ سکے نہ کھتے اٹھائیا۔ میرا
 گھر بن گیا گڑھ بھرما، بھانڈا بھرم نہ کھتے بھٹائیا۔ دین دنی دا بدلے کھتے نہ جنا، جنم سکے نہ کھتے بدلایا۔ لیکھا مکے نہ ورنان برنان، دین
 مذہب رہے کھتے لائیا۔ میں چائندی گر اوتار پیغمبرو میرے اُتے اکو پرم پُرکھ دی ہووے سرنا، دوْجا اِشٹ نہ کھتے منائیا۔ آتم پرما تم سب
 نے ڈھولا پڑھنا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ ساچی منزل سب توں ملے چڑھنا، درگاہ ساچی سچکھنڈ جاون چائیں چائیا۔ مانس
 جاعے وچ مر کے پھیر نہ ہووے مرنا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 مالک بھٹے سہائیا۔ اوتار پیغمبر کہن دھرنی پُرکھ اکال دیا کھوایگا۔ دین دیال ویکھ وکھوایگا۔ تیری سچ بنائے دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک
 بناویگا۔ تیری لیکھ لاوے پچھلی گھال، گھالی گھال اپنی جھولی وچ پھوایگا۔ تیرے اُتے پرگٹ کر کے سنت سہیلے لال، ہرجن اپنے رنگ
 رنگوایگا۔ کلجگ کوڑی کیریا توڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگایگا۔ نام ندھانا سری بھگوانا دیوے سچا دھن مال، اتوٹ
 اٹ آپ ورتاویگا۔ ست سچ دا دپیک بال، اندھ اندھیر گویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگوایگا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبرو میں خوشیاں وچ پھیر کرانگی باسی، ہستی تک بے پرواہیا۔ جس دی میرے اُتے جوت
 پرکاشی، پرکاشوان اگم اتھاپیا۔ اُس دی بنا گوپی کاہن توں تگاں اگمی راسی، جو آتم پرما تم نال مل کے اپنی خوشی منائیا۔ اُس دا اکو
 روپ تے اکو جاتی، جات اجاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ مینوں بخشے امرت بوند سواتی، اگنی اگ دئے بھجھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتی، ستجگ
 ساچا چند چمکائیا۔ آتم برہم جوڑ کے ناتی، نانا بدھاتا لئے بندھائیا۔ درشن دیوے اک اکاتی، ایکنکارا نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا بہ
 بھانتی، ویس اولٹا آپ وٹائیا۔ جس دی وشن برہما شو مندے اکھی، سو شوئے شکتی اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن نور نورانہ اگم شوئے، شکتی دھار اک پرگٹائیا۔ جو آد جگادی دیو
 دیوا، دیو آتما میل ملاٹیا۔ اسیں اُس دی کردے سیوا، جگ جگ اپنی سیوا کھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا لکھ ابھیا، بھیا ابھیدا اپنے وچ
 چھپائیا۔ جس توں گائے کھتے نہ جھوا، شبدی شبد شنوٹیا۔ اوہ وسنہارا نہچل دھام نہکیوا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس دا نام

اگمی میوه، بن رسنا رس دئے چکھائیا۔ کوستک منیا مستک لاوے تھیوا، تھر گھر دا پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکھائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبرو میں تگاں شوئے شکتی، شکتی اپنی نال درڑائیا۔ جس
 دی سارے کردے بھکتی، اوہ بھگون بے پرواہیا۔ جس دا کھیل دین دئی وچ جکتی، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ اوہ نور الاهی بنا تتاں توں
 ویکتی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سائیا۔ اوہدا لہنا دینا نہیں بوند رکتی، جنی ککھ نہ کھئے کھائیا۔ اوہ اک خالق عرشی، عرشی پریم وڈ
 وڈیائیا۔ اوہ آگیا اُتے دھرتی، دھرنی کہے میرے اُتے ڈیرہ لائیا۔ اُس دا ستگر شبد ندھ پرتی، پرتیندھ اک اکھوائیا۔ جس دی کھیل اپنے
 گھر دی، گھر گھرانے اپنے پھول پھولائیا۔ میں اوسے کولوں ڈردی، نو نو لاگاں پائیا۔ جس دی کلا ہونی چڑھدی، لہندا چڑھدا ویکھے
 چائیں چائیا۔ جس گڑھی توڑنی ہنکار گڑھ دی، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ جس دا نام ندھانا وچ جہانا توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سرشتی
 ہونی پڑھدی، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دوارے کھڑدی، جیہڑا بنا کھنڈے کھڑگاں کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے اوتار گرو پیغمبرو میرا مالک اک اگم، اگمڑا دیاں جنائیا۔
 نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہدا اکو ست سرؤپ برہم، برہما ویتا اک سمجھائیا۔ آتم دھار جس دا دھرم، دین مذہب
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ کرتا اپنی کرنی آیا کرن، کرتا پُرکھ اپنا حکم ورتائیا۔ میں اوس دی لگنا سرن، سرنگت اکو اک جنائیا۔ جس دی ودیا
 اوتار پیغمبر گرو پڑھن، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے اتوں کلجگ کوڑ کڑیار ورن برن، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن نی دھرنیئے اوہ بڑا اچھل، اچھل چھل چھلہدھاری اک
 اکھوائیا۔ جس دا کھیل گھڑی گھڑی پل پل، چھن چھن اپنا حکم ورتائیا۔ توں لہنا یاد کر لے راجے بل، جس کرم ڈھائی دھرتی منگ کے
 دو قدم وچ منائیا۔ اوہ کلجگ پرگٹ ہو کے اپنی ورتے کل، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس ویکھنے جل تھل، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ جو
 لکھ چوراسی کایا جانے ڈونگھی ڈل، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ جس دا دپیک جوتی رہیا بل چاروں کُنٹ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرا صاحب درس دکھاویگا۔

میری کوچھی کملی دے پچھلے میٹ کے عیب، احباب ہو کے اپنا رنگ رنگاویگا۔ اس دا کھیل اولّا کوئی نہ جانے شاید، شہنشاہ کی اپنی کل ورتاویگا۔ سب دے نال ایہہ پورا کرے عہد، عہدہ داراں اپنے وچ ملاویگا۔ اکو حکم کر کے رائج، رعیت جگت جہان اک رکھاویگا۔ شبد سندیسہ دُھر نام دا دے کے محض، محفل اپنی اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا اک گھلاویگا۔ بھیو ابھیدا آپ کھولیگا۔ شبد اگما نرگن بولیگا۔ تن وجود کایا چولے آپ پھولیگا۔ ست سروپی سولے ڈھولے، تن وجوداں وچوں ورولیگا۔ جن بھگتاں آتم پردہ بند کواڑ کُنڈی کھڑکی کھولے یگا۔ سچ پیریتی کایا مندر اندر آپ ورولیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپے کھولیگا۔ ستگر شبد سُنو سارے حکم الکھ، وشن برہما شو دھرنی دھرت دھول دھول تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ سوامی انترجامی نرگن نرور نرکار نرکار ہو پرتکھ، پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار نور الہ اپنا پردہ رہیا چکائیا۔ جس نے کلجگ جیواں سادھاں سنتاں بھانڈے کاچے ویکھنے سکھ، انتر نرنتر وست نظر کھئے نہ آئیا۔ سو سب دی قیمت پائے کوڈی ککھ، کلجگ کوڑے ہٹ وکائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے کھول کے اکھ، نج نیر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ راتی ستیاں دِنے جاگدیاں اپنا درشن دیوے ہو پرتکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئیا۔ آتم پرما تم بیج بیج نام اپنے وت، کایا سینچ کیری ہری کرائیا۔ آپے بخشے دھیرج جت، ست سنتوکھ دیا نال وچ ٹکائیا۔ پنچ وکارا جڑ دیوے پٹ، استھول دی کرے صفائیا۔ چیتن دھار کر پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ دھرنیئے تیری پوری کرے آس، تیری منسا ویکھے چائیں چائیا۔ تون اگلے سال پہلی چیت تون اُسدا تکنا پرکاش، جس تون کوٹن کوٹ سوریہ چند سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو سارے داسی داس، جو اُس دی داستان بنا زبان رہے سُنائیا۔ اُس دا برہم نال ہونا پرکاش، پرکاشت کرے خلق خدائیا۔ شنکر اٹھ کے آوے اتوں گیلاش، شو شوا کہہ کے سیس نوائیا۔ وشنون کہے میں تیرا نور روپ پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری پریم دھار تیرا نور نظری آئیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل میری منڈل راس، دو جا دھام نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ شکتی کہے میں شکتی شوئے، شو شوا کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ایک ہے، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا روپ انوپ ست سروپا وشن برہما شو

ترے، ترے گن توں اتیت دتے بنائیا۔ سدا سدا سد میرا رکھدے بھ، نربھو ہو کے اپنے کھیل کھلایا۔ جس دے حکم وچ جگ چوڑی
 بیتے کے، اپنا پنہ مٹایا۔ گر اوتار پیغمبر رسنا جہوا گئے کہ، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ آد انت شکت دا نور الہی لے، مہا کتھ
 کتھ وڈیایا۔ جس دا سچ دوارا مندر کدے نہ ڈھیہ، محل اٹل اکو سوہا پائیا۔ دھرنی کہے میرا پوتر کرے کلجگ اتم اوہ گرہ، گہرانہ تو
 ست ویکھ وکھایا۔ میں اُس دے چرن کولان وچ جاواں پے، پت پریشور ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا پر پڑکھ پرہ آیا، میں گلاں ڈھولے گیت۔ جس لیکھا مٹاؤنا ترے گن
 مایا، میتوں کرنا ٹھنڈی سیت۔ کلجگ کوڑ کڑیارا دے چکایا، میری چولی چاڑھے رنگ مچھ۔ آتم پر ماتم میلانے ملایا، رنگ رنگائے
 ہست کیت۔ ساچا ڈھولا جگت دے سنایا، کیریا کرے پت پتیت۔ دھرنی کہے میں اُس نوں نوں سیس نوا، جو میرا مالک اک انڈیہ۔
 جس دی گوہند یارڑا سیج گیا ہنڈھایا، ستگر شبد کرے تصدیق۔ اوہ امام اماما نور الہیا، محمد دا لہنا دینا جانے لاشریک۔ جس نوں
 واحد اللہ ہو آناہو کہہ کے سب نے گایا، یامین رحمان تیرے وچ حق توفیق۔ جس نے سمبل کر کے اسم سب نوں دینا درڑایا، آتم پر ماتم
 ہو وسے نزدیک۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا نوری اللہ
 ولزہی مچشتے نورانے نبج لاء شائے مولو ارزو تجلو محمد رجو عیسیٰ وضو کندنے گناہ عرشے نشا محمد زاؤ زورے زوش رحیم رحمت خدا
 خود مالک نور الہیا۔ جس نوں پیغمبر کرن سدا، اوسے دی اکو اک ازا، بانگے شہر کر کے جس نوں سارے گایا۔ میری اوسے آگے
 دعا، کیریا کر میرے مہربان مہربان بیدو بی خیریا اللہ، تیرا اکو نور نظری آیا۔ خدستے گناہ اعظمی جگ نوزوی الختا سو چشمے زو
 نورے نو میرے عرشے وزیہ فرشتے ترجیح قدمائے کیند دینے زدا سوازے مہیہ نورے ربی عالمین عالمین تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے
 میرے رام رام میرے کاہن کاہن میرے امام اماما میرے جانی جانا، جانہار تیری اوٹ تکایا۔ چرن دھوڑ مورکھ موڑھ میتوں بخش اپنا
 سچ اشنانا، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ کلجگ جیواں کوچھیاں کھلیاں اپنے در کر پروانا، پر پڑکھ اپنی دیا کھایا۔ کی ہو گیا جے تینوں بھل
 گئے من کلپنا وچ ہونے نادانا، منسا کوڑ جگت والی رکھایا۔ تیرا آتم ست سرپ نوں سب نوں بخش دے اپنا دانا، داتے دانی اپنیاں بھجا

نال بھچھیا نام ورتائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملنا ہو کے گن ندھانا، گنوت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میری بینتی کریں پروانا، پرم پُرکھ تینوں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ چنتا غم نظر کھئے نہ آئیا۔ میں چاہندی مورا کھاں مگدھاں آنجانا، اپنا آتم دھار دے دے درش، آدرش اپنا دے وکھائیا۔ میرے اُتے تیرے ماتو مائکھ مائش سٹے، سٹیاں لئے جگائیا۔ تیری آتما لالی تیرے پیارے پُتے، پُرکھ اکال تڈھ بن گود نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے سہنجنی ہووے رُتے، رُتڑی تیرے نام نال مہکائیا۔ تڈھ بن جگیاسواں وات کوئی نہ پُچھ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی بھاگ لگا دے کایا ماٹی تن وجود پنج تت ماٹی جسے، جسم ضمیر غریب امیر شاہ حقیر دے بدلائیا۔

* ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت نو بٹھنڈا شہر مادھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے تپے بالو ریت، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ دھن بھاگ میرے صاحب جن بھگتاں نال بخشیا ہیت، ہتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ میرے اُتے رُت مؤلی بسنتی چیت، پُھل پُھلواڑی چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ تیرا درشن کریا نیتن نیت، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ میرے سوامی انترجامی جن بھگتاں کھولیا اپنا بھیت، بھيو ابھیدا دتا درڑائیا۔ سو ہرجن میت پیارے تیرے اُتے رکھ کے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ آتم دھار بن کے ایک، ایکنکار تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے دین دیاں، دیا ندھ تیری سرنائیا۔ میں تگے تیرے بھگت سہیلے لال، ہرجن ساچے سوہا پائیا۔ جنہاں دے انتر نام دھن مال، دھرم خزانہ دتا ٹکائیا۔ پھل لگا اوہناں دے ڈال، میری بالو ریت دے گواہیا۔ سچ دوار بنا سچّی دھرمسال، ہرجن بیٹھے آسن لائیا۔ تُوں سب دی لیکھے لاؤنی گھال، جو دوس رین تیری سیو کھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سمبل بیٹھا کر سنبھال، صاحب سوامی ہو سہائیا۔ انہاں پوہ نہ سکے کال، جو در تیرا درشن پائیا۔ چوراسی وچ نہ ہون بے حال، بہل ہو ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری

وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنے بالک تک لے گرمکھ نئے بال، بردھاں چرناں وچ رکھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوگری تیرے پیار وچ سچے، سچ سنجم اکو اک انتر آتم دینی درڑائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی کچے، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا لوں لوں اندر بھگتاں رچے، رچنا اپنی دینی وکھائیا۔ ناتا جوڑ دے بھین بھائی سکے، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑ وکار انتشکرن وچ رہن نہ تپے، سانتک ست دینا ورتائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سہیلا چے، جگ جیون داتے تیرا اکو نام دھیائیا۔ دھرنی کہے میرے آد پُرکھ سب دی پوتر کر دے متے، بڈھ بیک دینی کرائیا۔ تیری نام خُماری وچ بناں رنگ توں جان رتے، رتن امولک گرمکھ ہیرے لینے بنائیا۔ انت کنت بھگونت میرے اُتے سب دی رکھنی پتے، پت پریشور جو تیری چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے ایہ بھگت سہیلے تیرے میت، پیر سداما دئے گواہیا۔ تُوں ہر گھٹ وسنا چیت، من ٹھگوری دینی گوائیا۔ مَورکھ مگدھ انجائیاں کرنا پت پتیت، پت پاون تیری اوٹ رکھائیا۔ جھگڑا مکاؤنا اوج نیچ، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں سب دے وسدا کایا مندر بیچ، گرہ اپنا اک سہائیا۔ ہرجن کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی اگ بُجھائیا۔ مانس جنم تیری کرپا نال گرمکھ لے جیت، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ ساچا دیوہرا سہا دے مندر مسیت، کعبہ اکو اک وکھائیا۔ تیری ٹٹ نہ جائے پریت، پریم پیا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ہویا بھاگ اچا، صاحب اوجے دتی وڈیائیا۔ تیرا دھام نیارا نکیا سچا، جتھے ہرجن بیٹھے سوہا پائیا۔ میرا چار جگ دا لیکھا اٹھیا ستا، اپنی لے انگڑائیا۔ پوتر ہویا تن وجودا والا بُتا، بُتخانے خوشی بنائیا۔ تُوں غریب زائیاں بھگت سہیلیاں شبد اٹھایا اپنی گود چکا، چاروں گنت دھیان لگائیا۔ سچ سندیس نر نریش زرگن سرگن دے کے رُقہ، رام وششٹ دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائییا۔ دھرنی کہے پرہو میں مٹی نانی خاک، تیرے چرن کول سرنائیا۔ جن بھگتاں کھول دینا تاک، انتر زرتہر بھیو رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم بنا کے جانا ساک، دوس اچ دا دئے گواہیا۔ میں تیری سیوک چاکر چاک، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ میری سُن بینتی اکو بات، باطن دیاں درڑائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر آپے جھاگ، پن نیناں نین اٹھائیا۔ دینی وڈیائی

اُتے مات، مینِ ماتر بھومی ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا
 سہائیا۔ دھرنی کہے مینِ آد جُگاد مانگت، مانگت ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں بودھ اگادھا پنڈت، دیونہار صاحبِ گوسائینیا۔ تیرا لہنا دینا
 جیرج انڈج، اُتبھج سینج تیری وجے ودھائیا۔ مینِ خوشی مناؤندی میرے اُتے اِکٹھی ہوئی تیری ہرِ سنگت، ہرِجن ساچے سوہا پائیا۔
 سچ پریم دی چاڑھنی رنگت، دُرمت میل دھوائیا۔ درشن دینا وار انت، اکل کل دھاری اپنا پردہ لاپیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں بناؤنا
 سنت، ستگر شبد اِکو پردہ آپ اُٹھائیا۔ تُوں میرا مینِ تیرا سب نے گاؤنا منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ وچھوڑا ہوئے نہ آد انت، جگت
 جُگ اپنا سنگ نبھائیا۔ تُوں نور نورانہ نراکار نرویر کنت، کنت کنتوبل تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری انت آخری آشا، جگت ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں وسیں پرتھمی آکشا، دو
 جہان کرے رُشنائیا۔ مینِ چاہندی تیرے بھگتاں تیرا ہووے بھرواسا، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ تُوں گھر گھر دینا ساتھا، سگلا سنگی آپ
 ہو جائیا۔ تن وجودان چلاؤنا راتھا، رتھوہی ہو کے سیو کھائیا۔ مینِ نو نو ستگر شبد ٹیکان ماتھا، بن مستک سیس جھکائیا۔ تُوں پُرکھ
 اکالا دین دیا سرب کلا سمراتھا، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں لہنا دینا پورا کرنا ناتھ اناتھا، مہر نظر اِک ٹیکائیا۔ جو تیری آتم پرما تم
 گاون گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر اوہناں دا لہنا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج سنگھ وشنو بھگوان، تیری ست دھرم دی ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی میرے اُتے پوے راسا، رستہ وابستہ
 ہو کے اِکو اِک دینا جنائیا۔

* ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند چک رام سنگھ والا ضلع بٹھنڈا ہری سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال پروردگار دُھر دے ٹھاکرا، ٹھاکر سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ مہربانا نوجوانا سِری بھکوانا بھاگ لگا دے مانو تن وجود ماٹی خاک گاگرا، گہر گمبھیر بے نظیر تیری آس رکھائیا۔ نرمل کرم کرتے قادر سب دا کر اُجاگرا، دُرمت میل انتر نرنتر رہے نہ رائیا۔ میری آشا پوری کردے جو اشارہ دے کے گیا ستگر تیغ بہادرا، جگت جہان اپنا روپ وٹائیا۔ تُوں کریم کرتا دُھر دا قادرا، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کریں عادلا، عدل انصاف اک کرائیا۔ کلجگ نال ستجگ دا کر تبادلہ، کوڑ کڑیار دا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہ میری پُنہ پُنہ پُکار، کوٹن کوٹ سپس نوائیا۔ کرپا کر میرے شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ مینوں سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری تیرا بھیو کھلائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میری پاسار، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں نرویر پُرکھ تیری مہا اکتھ کوئی نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں در ٹھانڈے کران پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میرے اتوں میٹ دے دھواں دھار، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ تُوں نرگن سرگن پاونہارا سار، ستگر شبد تیری وڈ وڈیائیا۔ پورب لہنا دینا سب دا لئے وچار، مانس مانو مائکھ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن ہو گیا دُکھی، پرہوں وچ کُرائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی اندر ہو گئی بھکھی، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا پیا مانس مائکھی، مانو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ لاگ لگے کیسے نہ ککھی، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ میرا دھرم دوارا ایکنکارا کلجگ رسیا لئی، لٹیرا بنیا تھاون تھائینا۔ ست سچ دی جڑ رسیا پٹی، دھرم نشانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری سرشٹی پُرکھ اکال تیرا نام چیدی بُلان بٹی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ آتم پرما تم تیری پریت تھی، پریت برہم پاربرہم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا بھگت سہیلا پن تیری کرپا تیرا لاہا سکے نہ کھئے لئی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے انتشکرن دی حالت، دروہی دروہی کر درڑائیا۔ چاروں کُنٹ دے جہالت، ظاہر ظہور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دھرم دی رہی نہ کھئے عدالت، عدل

انصاف نہ کھئے کھائیا۔ ساچے نام دی کرے نہ کھئے سخاوت، بخشش رحمت جھولی کھئے نہ پائیا۔ مینوں ایوں دسدا میرے اُتے نو ست دی ہون والی بغاوت، بغلگیر سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پیغمبران دے لیکھے والی پوری کرن آیا قیامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا تک لے اگئی، رسنا کہن کچھ نہ پائیا۔ ستگر شبد ہو کے مئی، منسا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا پریم بننا تئی، کرتے پُرکھ ہونا سہائیا۔ اپنی دین دئی تک لے جگت نیتربین ہو گئی اٹھی، نیج لوچن سکے نہ کھئے کھلایا۔ من واسنا پھرے بھئی، بھجے واہو داہیا۔ ساچا نام دام رہیا نہ کئی، پلو گنڈھ نہ کھئے بندھایا۔ توں صاحب سوامی ستگر پورا نور نورانہ چئی، دو جہان تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، توں نرگن دھار وڈ دھناڈھ دھنی، دھن وت سری بھگونت ہر کنت اک اکھوایا۔

* ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ چک فتح سنگھ ضلع فریدکوٹ دھن کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے ستگر بے نظیر، نر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ مہربانا سری بھگوانا اپنی دین دئی تک ہوئی دلگیر، سائتک ست ست نہ کھئے ورتائیا۔ دکھاں روگاں بھریا تن ماٹی سریر، پنج تت تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ہرجن گرمکھ دکھاں وچ وهاؤندے نیر، نینان چہر لائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا غریب نینان بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ ہڈ ماس ناڑی وچوں کڈھدے دکھاں والی پیڑ، سکھ ساگر وچ دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کرپا کر ایک، ایکنکار دھیان لگائیا۔ تیرے سچ دوارے رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ تیرے پریمی پیاریاں تن وجود نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے ویکھ، بن نینان نین اٹھایا۔ ساڈھے تین ہتھ تیرا اپنا دیس، دیس دیسنتر پندھ

مُکائیا۔ تُوں شبد سوامی دس دسمیش، دہ دشا تیری اوٹ تکائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا اپنی کیرپا نال بدل دے ریکھ، دُکھ دلدر
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستگر شبد تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے دیا کماواں گا۔
 ہرجن ساچے ویکھ وکھاواں گا۔ کایا ماٹی بھانڈا پھول پھولاواں گا۔ ناڑی بہتر کھوج کھجاواں گا۔ تین سؤ سٹھ ہاڈی پردہ لاہواں گا۔ دُکھ
 روگ کایا مندر اندر ویکھ وکھاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دے کے ساچا جوگ، جگتی اگتی اک جناواں گا۔ چنتا مٹل رہے نہ روگ،
 ہؤمے ہنگتا گرھ تڑاواں گا۔ میٹ کے ہرکھ سوگ، ساچا گھر اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ ساچی کرنی کار کمائیکا۔ پرہ اپنا رنگ رنگائیکا۔ بھکت سُپیلے ویکھ وکھائیکا۔ گر چیلے جوڑ جڑائیکا۔
 دُکھ دلدر میٹ مٹائیکا۔ چھل چھدر رہن نہ پائیکا۔ سب دی سدھر پور کرائیکا۔ مدھر دُھن اک سنائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا آپ ملائیکا۔ ستگر شبد کہے دھر میلا میل ملاواں گا۔ گر چیلہ اکو رنگ رنگاواں گا۔ سجن
 سُہیلہ اک اکھاواں گا۔ امرت رس نام میوہ اک کھاواں گا۔ الکھ ابھیا ہو کے پردہ لاہواں گا۔ وڈ دیوی دیوا اک اکھاواں گا۔ روگاں
 سوگاں چنت مٹاواں گا۔ ہرجن ساچیاں مانن موجا، دُکھ دلدر دُور کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ سنگھاسن سوہیا پاواں گا۔ دھرنی کہے میرے سوامی میری اکو اک بندنا، باندی ہو کے سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا کٹ
 دے پھندنا، پھانڈکی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جیو نائیاں انتر آتم دے دے اندنا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ تُوں دین دیال سرب بخشندنا،
 بخش اپنی جھولی دینی پائیا۔ میں درویشن ہو کے در تیرے تون منگنا، خالی جھولی آکے ڈاپیا۔ غریب نائیاں لالے انگنا، انگیکار آپ
 ہو جائیا۔ تُوں صاحب سورا سرینگنا، شاہ پاتشاہ نور الہیا۔ تیرا ڈنک نگارہ اکو وجنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے در ٹھانڈے دی منگتی، منگنہار اک اکھاواں گا۔ رحمت
 کردے اپنی سنگتی، ستگر تیری بے پرواہیا۔ اک نام دی پڑھا دے پنکٹی، پنچم ناد شبد دُھن کر شنوائیا۔ منسا کوڑ رہے نہ من دی،
 متا دینی گوائیا۔ جوت وکھا دے گوبند اگے چن دی، جس نوں جنے کھنہ نہ مائیا۔ گرمکھاں پریت بخش دے کایا ماٹی چم دی، چم درشتی

دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیری آتم دھار ست سرؤپ برہم دی، پاربرہم دینا سمجھائیا۔ وڈیائی رہے نہ کیسے کرم دی، کرم کانڈ دا لیکھا دینا مُکائیا۔
 گنڈھ پوا دے اپنے دھرم دی، دھرم دی دھار دینی سمجھائیا۔ کھیل رہے نہ ورن برن دی، ذات اذاتی لیکھا دینا چُکائیا۔ میں ونجاری
 تیرے چرن دی، سرنگت اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری اکو اوٹ تکائیا۔
 دھرنی کہے پرہو دیناں دُکھیاں پا سار، مہاسارتھی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں بخشنہارا ایکنکار، اکل کل تیری بے پرواہیا۔ کلجگ جیو
 روندے دھاہاں مار، بن نیناں نیر وپائیا۔ جگت ملے نہ کھئے سہار، سرہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دُکھاں روگاں کرے نہ کھئے پار، تن وجود نہ کھئے
 صفائیا۔ تیرا دھنتر گچھ کرے نہ انت وچار، وچرکے دسے نہ کچھ سُنائیا۔ تُوں پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دی سُن پُکار، پُنہ پُنہ سیس
 نوائیا۔ در آیاں دینا تار، تارنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔
 دھرنی کہے پرہ میرے مالک، مہربان مہربان ہونا سہائیا۔ تُوں آد جگادی خلق دا خالق، مخلوک تیرا نور نظری آئیا۔ تُوں یرگن
 دھار سرگن بننا ثالث، ستگر شبد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا میرے اُتے ٹکا میٹ دے کالکھ، کائنات دا رنگ دے بدلائیا۔
 جن بھگت سہیلے گرمکھ تیرے نتے بالک، ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہ تُوں دیون یوگ، یدی اپنی دیا کمائیا۔ تیری مہر نال رہے کوئی نہ سوگ، چنتا غم دینا چُکائیا۔ کوڑ
 کلپنا رہے نہ سوچ، سمجھ وچوں سمجھ دینی بدلائیا۔ تیرا نور نورانہ درشن ہووے اکو جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئیا۔ تُوں
 پرماٹما آتما ویکھ لے اپنی گوت، گوتم بدھ دا لہنا پورا دینا کرائیا۔ تینوں لہدے کوئی کوٹ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ دھرنی کہے پرہو میری بینتی کر منظور، ضرورت تیرے آگے ٹکائیا۔
 تُوں آد جگادی حاضر حضور، حضراتاں دا مالک نور الہیہا۔ غریب نایاں تارنا تیرا دستور، جگ چوکرئی ریتی چلی آئیا۔ میں انت
 ہوئی مجبور، دُکھی ہو کے رہی سُنائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ لے کوڑ، سچ دھرم نظر نہ آئیا۔ اپنی کیرپا نال سب نوں بخش دے دھوڑ،
 ٹکے پریم خاک رمائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، ڈرمت میل دھوئیا۔ اکو وار اپنا نام رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دُکھیاں درد دے

مٹائیا۔ تیری آشا رکھے موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں پرے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے دھرماپت، دھول دھول ہو کے منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں کر سماپت، سماں
 صاحب ستگر تیرے ہتھ نظری آئیا۔ ست دھرم دی دھارا دے تھاپت، ست دھرم میرے اُتے پرگٹائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا ہوئے واستوک،
 لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ کوڑ کڑیاں میٹنا ناستک، آستک رُپ ہووے خلق خُدائیا۔ تیرے نام دی تیرے کول ہووے تیری وراثت، دوجا
 حق نہ کھئے رکھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے آتم برہم دی سب نوں کرا شناخت، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ بنا رسنا جہوا دس
 اپنی اکھی عبادت، دُھن انادی ناد کر شنوائیا۔ بن تیری کِریا کیسے دی چلے نہ کھئے لیاقت، بڈھیواناں بڈھی کم کیسے نہ آئیا۔ تُوں سب دے
 نال دے اپنی رفاقت، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دھرنی کہے میری دھرم دی دھار بھگتن آئے شہادت، بیان اکو اک جنائیا۔
 تیرا اکو کلمہ اکو نام اکو ہووے وحدت، واحد تیرا اکو نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے گوبندا، گوبند گوبند گوبند تیری اوٹ رکھائیا۔ تُوں گہر گمبھیر گئی گہندا، گور اک نور
 الابییا۔ لکھ چوراسی تیری آتم دھار بندا، بندرابن والا کرشن دئے گواہیا۔ تُوں سرب کلا بخشندا، رام راما دسترہ بیٹا کوک کوک سنائیا۔
 تیری چرن دھوڑی منگدے کروڑ تیتیس سُرپت اندا، وشن برہما شو بیٹھے اکھ اُٹھائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا امرت دھار ساگر سندھا،
 گہر گمبھیر بے نظیر دینا ورتائیا۔ دکھیاں روگیاں اندروں میٹ دے چندا، چنتا چکھا نہ کھئے ستائیا۔ بھاگ لگا دے جیو پنڈا، انڈ برہمنڈ
 کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد
 جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن وست امولک جگ جگ سب نوں دیندا، دیونہار ایکنکار اک اکھوائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت نو برنالہ شہر بٹھنڈا روڈ شام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے تے وقت دسدا بُرا، چاروں کُنٹ ویکھاں دھیان لگائیا۔ تیرا مانو مانس مائکھ ہو گیا نِگرا، ستگر شبد سیس نہ کھئے نوائیا۔ جدھر تگاں کوڑ کڑیا را دسے چُہرا، چُہری پھڑی کلجگ جگت قصائیا۔ میرا گھندی گھندی دا بدل گیا دُہرا، دُہر دے مالک دیاں درڑائیا۔ ست دھرم دی دھار وچ رہیا نہ کھئے دیوت سُر، سُریت راجا اند رہیا جنائیا۔ تیری رضا وچ دین مذہب کھئے نہ تڑا، تریا توں پرے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ سچ دھرم میرے اتوں مٹ گیا کھوج کُہرا، خار وچ دسے تیری خلق خُدائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا کوڑ کڑیا وچ میرا بیڑا جاندا رُڑھا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ آتم پرما تم پیار وچ جگت جگیا سو کھئے نہ جڑا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جدھر تگاں تیرے پیار دی آئی تھڑا، مُحبت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے کنارہ انت، انتشکرن تک لے جگت لوکائیا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سیری بھگونت، پاربرہم پت پریشور پروردگار اک اکھوائیا۔ انتر نرنتر تیرا نام ندھانا رہیا کھئے نہ منت، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار رہے سُنائیا۔ ساچی منزل چڑھ کھئے نہ سنت، ست ستوادی نظر کھئے نہ آئیا۔ بودھ آگادھانے کھئے نہ پنڈت، نراکھ دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی میری اکو منت، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا میرے اتوں میٹ دے کوڑے نندک، ہرجن ساچے لے پرگٹائیا۔ ہرکھ سوگ غم رہے نہ چنت، اگنی آگ نہ کھئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُہر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا دکھ دلدر میٹ دے کشٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ قؤل اقرار وعدہ پورا کردے رام وششٹ، وشیاں توں باہر دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا تک لے اپنی سرشٹ، دین دُنی نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائی۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے گرہست، گرہ گرہ چاروں کُنٹ جگت واشنا ہوئی بلکائیا۔ میرا گرہ دوارا ہویا بھرسٹ، پنت پُنیت تڈھ بن دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ مہربان اپنی پرگٹ کر دے میرے اُتے شکت، شخصیت سب دی دے بدلایا۔ اوتار پیغمبراں گروآں دا پیشین گوئیاں والا آگیا وقت،

بھوکھتاں پردہ دینا کھلائیآ۔ بن تیری کرپا بنے کوئی نہ بھگت، بھگون تیرے رنگ نہ کھئے سہائیآ۔ میرے صاحب جوتی دھار دینا درس، آدرش اپنا دینا دکھائیآ۔ کوچھی کھلی اُتے کرنا ترس، رحمت رحیم دینی ورتائیآ۔ میری بینتی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے قدماں وچ ٹکائیآ۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار مردانہ مرد، بے انت بے عیب اک اکھوائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے ٹھا کر ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے پرہ میری دُکھی دی پاؤنی سار، مہاسار تھی تیری اوٹ تکائیآ۔ تُوں ویکھ اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیآ۔ سچکھنڈ دی دھاروں سوادھان کر لے تئی اوتار، پیغمبران بن تن وجود نیتر لے کھلائیآ۔ گرو گُردیوا پا سار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پردہ لاپیآ۔ ستگر شبد کر دے خبردار، بے خبراں خبر دے سُنائیآ۔ نواں ستان دے اک ہلار، نام ہلونا اکم لگائیآ۔ جگت جگیا سواو نیتر نین لو آگھاڑ، آس بندرا وچوں اپنا آپ باہر کڈھائیآ۔ دروہی پھرنی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پریت سُمند ساگر روون مارن دھاپیآ۔ چاروں کُنٹ اگنی لگنی تتی ہاڑ، ہاڑا کڈھ کے سرشٹی درشٹی اندر دھرنی رہی سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیآ۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرت دھول دھول میں آواں گا۔ جگ چوکڑی کیتا قول، اتم لیکھا پور کراواں گا۔ لکھ چوراسی انتر گھٹ گھٹ موں، موں بو کے اپنا ویس وٹاواں گا۔ میرا بھیو پا سکے نہ کوئی پنڈت پاندھا رول، مولا شیخا ہتھ کدے نہ آواں گا۔ میرا رنگ نہ کالا نہ سول، جوت سرُوپی ڈگمگاواں گا۔ سچ دوارا ایکا کھول، ایکنکار ایکا نور جوت رشناواں گا۔ شبد انادی وجا کے ڈھول، دو جہاناں آپ جگاواں گا۔ جن بھگتاں کایا اندر وسان کول، بند کواڑی کُنڈا آپے لاپواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے بول، اتم پرما تم جوڑ جڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگاواں گا۔ ساچا رنگ پرہو رنگائیگا۔ دین دیا کمائیگا۔ لکھ چوراسی ویکھ دکھائیگا۔ مانو ذاتی پھول پھولائیگا۔ کلجگ ویکھے اتم واٹی، پینڈا سب دا اپنے ہتھ رکھائیگا۔ تیری منزل تک کے گھاٹی، گھاٹے پچھلے پور کرائیگا۔ سچ دھرم دی کھول کے ہاٹی، ونجارا اکو وست وکائیگا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھی، اتم پرما تم اپنا گھر بنائے گا۔ تُوں خوشیاں دے وچ ہاسیں، ہست کپٹاں پرہ اکو گھر بہائیگا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، دوسر سنگ نہ کھئے رلائیگا۔ تیرے

اُتے پاوے دھرم دھار دی راسی، گوپی کاہن اپنی ونڈ ونڈائیکا۔ جگت اندھیرا رہن دیوے نہ راتی، رُٹری اپنے نال مہکائیکا۔ امرت دے کے بوند سوانتی، کلجگ اگنی اگ بُجھائیکا۔ تُوں بن نیتر لوچن نین جھاکیں، سَمکھ جوتی جاتا نظری آئیکا۔ شبد آسو چڑھے اگتی راکی، پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیکا۔ تیرے نواں کھنڈاں دیاں کھلیئے کھول کے تاکی، ستاں دیاں پردہ آپ اٹھائیکا۔ جھگڑا میٹ کے ذاتی پاتی، آتم برہم بھیو کھلائیگا۔ ستجگ ساچے بخش کے حیاتی، دھرنی دھرت دھول دھول تیرے اُتے پرگٹائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا اپنا آپ جنائیکا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرا تگاں راہ، بن نیناں نین اٹھائیکا۔ میں نگاہ ماراں اپنے تھل اسگاہ، ٹلیاں پرنتاں پہاڑاں کھوج کھوجائیکا۔ میں چاروں گنٹ ویکھاں ٹھنڈی ہوا، پون پوناں وچوں کی روپ بدلائیکا۔ اکو تیرا کلمہ پڑھاں ناں، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ اچی کوک پکاراں کڈھ کے بانہ، دو جہان سنائیکا۔ تُوں مالک خالق آمیرے خدا، خدی تکبری دے مٹائیکا۔ تیرا ظہور نور نہ ہووے جدا، جز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیکا۔ تُوں میرا دلہا، رحمت رحیم میرے اُتے دینی کھائیکا۔ اپنا کلمہ کائنات توں باہر سنا، پیغام دینا دُھردرگاہیا۔ تُوں نور نورانہ نور الاہ، عالمین اک اکھوائیکا۔ محمد دی پوری کر دُعا، جو چار یاری نال واسطہ تیرے اگے پائیکا۔ جوتی جاتے نور نورانہ اپنا کر رُشنا، امام اماما پھیرا پائیکا۔ صدی چوڈھویں پنڈھ مکا، مُکمل اپنا کھیل کھلائیگا۔ چاروں گنٹ کوڑ کُریار دا ڈیرہ ڈھاہ، گھڑن بھنہار تیری وڈیائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی میں تیری چرن سرن گئی آ، عاجز ہو کے نو نو لاگاں پائیکا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت نو نابھا شہر نیڑے پٹیالا گیٹ اتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہم میری رکھ لے پت، پت پریشور اپنی دیا کھائیکا۔ میرے اُتے رہیا نہیں دھیرج ست، ست ستوادی تیری اوٹ نہ کھئے رکھائیکا۔ دھرم دی دھار دے نہ یت، سنتوکھ وچ نہ کھئے سمائیکا۔ چاروں گنٹ ابلے رت، اگنی ت رہیا تپائیکا۔ جگت واسنا تک لے

من مت، کلپنا کوڑ کھوج کھوجائیا۔ نام بیجے کھئے نہ ساچے وت، کایا سینچ ہری کیاری نہ کھئے کرائیا۔ تیرے پیار وچ ستھر بے کھئے نہ گھت، یارڑے تیری سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کوڑی کریا جڑیا نت، مایا ممتا بندھن رہے بندھائیا۔ کریا کر میرے سمرتھ، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی وست اک ورتائیا۔ دُھر دی وست دے پرہہ ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔ دُھر دے نام دی بخش ٹیک، دوسر اوٹ نہ کھئے وکھائیا۔ میرے اُتوں کلجگ جیواں بُدھی کر بییک، دُرمت میل دے دھوئیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کلجگ کوڑی میٹ دے ریکھ، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان دینان مذہبان دے اک سندیس، سو پُرکھ نرنجن اپنی دیا کھائیا۔ ہنگ برہم آپے ویکھ، ہر پُرکھ نرنجن پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میرا سہنجنا کر دے دیس، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک خالق اک نریش، آد نرنجن نُوں الاہیا۔ نام شبد سنا دے آگما سندیس، سری بھگوان آپ درڑائیا۔ میں نیتر لوچن نینان نرگن دھار لواں ویکھ، ابناشی کرتے پردہ دینا چُکائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور تُوں سدا رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوئیا۔ میری کوچھی کملی دا بدل دے لیکھ، لیکھت بھوکھت اوتار پیغمبر گرواں نال ملائیا۔ صاحب سوامی ہو کے کر ہیت، ہتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ درشن دے دے نیتن نیت، نیج لوچن نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہہ تیرا کھیل سدا دیوہاڑی، دوس رین اپنا حکم ورتائیا۔ کر پرکاش جن بھگت سہیلے بہتر ناڑی، ناڑی ناڑی نُوں کر رُشنائیا۔ سدا سہیلے اک اکیلے پھرنا پچھے آگڑی، ایتھے اوتھے دو جہاناں ہونا آپ سہائیا۔ جنہاں گُرمکھاں تیرے چرن چُھپائی دابڑی، تنہاں دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ لیکھا پار کرا کے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پربتیاں سمنڈ ساگراں پنڈھ مکائیا۔ اوہناں دا لیکھا رہے نہ نال موٹ لاڑی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہربانا ساچی منزل آپے چاڑھیں، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے کھلاپاتی، پت پتوتے تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت سہیلے اُتم ذاتی، اتم پرما تم نُوں نورانہ نظری آئیا۔ تُوں نرگن سرگن سرگن نرگن بنا ساتھی، سگلا سنگی آپ ہو جائیا۔ تیری مہا آد جگاد کتھنا اکاتھی، کتھنا کتھ سکے نہ رائیا۔ تُوں سدا سہیلا ناتھ

اناتھی، دیناں بندھپ دیناں اپنے گلے لگائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو میرے کول چار جُگ دے اوتار پیغمبراں گروآں والی پاتی، بن اکھڑ
 حرف حرُوف نظری آئیا۔ تیرا کھیل ہونا دو جہان لوک ماتی، نو ست وچے ودھائیا۔ میرے اُتوں کلجُگ میٹنی اندھیری راتی، ستجُگ
 سچ چند چمکائیا۔ امرت دینا بوند سوانتی، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ تیرا درشن کران اکنتی، اک اکیلے نظری اوُنا تھاوں تھائیا۔ تیرا بھگت
 بناں داسی، داس داسی سیو کران چائیں چائیا۔ کِرپا کر ابناشی، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو غریب زانیاں ونڈ درداں، دیناں اناتھاں دیا کمائیا۔ ایہہ کھیل اپنا تیرے
 گھر دا، گھرانے دین دنی تجائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے چیتن جڑ دا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جو ہرجن تیرا نام ڈھولا پڑھدا، تُوں میرا میں
 تیرا سوہنگ رسنا جہوا گائیا۔ اوہ نہ جنے نہ کدے مردا، مرن جنم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اوہ ساچی منزل حق حقیقی تیری چڑھدا،
 سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ترنی تردا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ تیرا کھیل اکٹا نرائن نر دا، نر ہر تیری وڈ وڈیائیا۔
 دھرنی کہے جو سنت سُہیلا تیرا بردا، بندیخانے وچوں دینا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور،
 در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو کِرپا کر گن ندھان، گنونت دیا کمائیا۔ ست دھرم جھلا نشان، کوڑ گُریارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرشٹی
 درشٹی دے گیان، انتر آتم اک پڑھائیا۔ گھر مندر سُہا مکان، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ شبد دی دے سچی دھنکان، دھن آتمک
 راگ درڑائیا۔ امرت رس دے پین کھان، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ ہرجن ہر بھگت تیرے چرن کرن دھیان، دوُجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔
 تُوں لہنا دینا چُکاؤنا آن، انا فانا اپنی دیا کمائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت نور نورانے شاہ سلطانے تیرا کھیل مہان، مہا اکتھ کتھنی
 کتھ سکے نہ رائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت نو سیوک کلونی پلاٹ نمبر ۳۱ ضلع پٹیالا بلونت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری آسا دوس رین تیدی، ساتک ست ست نہ کھئے کرائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی انتر تیرا نام مول نہ چدی، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ ونجارن ہو گئی من مت دی، کوڑی کریا نال ملائیا۔ پیاسی ہو گئی دین مذہب دی رت دی، رتن امولک ہیرا تیرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ ونجارن رہی نہ نیج نیتر لوچن نین اکھ دی، جوتی دھار تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میری جھولی ویکھ لے سکھنی سکھ دی، محبت پیار وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ویراگن ہو کے چاروں کنت ٹھدی، بھجان واہو داہیا۔ سناں پکار تیرتھ اٹھسٹھ دی، گنگا گوداوری جمنہ سُرستی رہی گرلائیا۔ وڈیائی رہی نہ تیرے مندر مسجد شوڈا لے مٹھ دی، گرودوارا گردیو نظر کیسے نہ آئیا۔ رین اندھیری تک لے کایا ماٹی ہٹ دی، پنجان تتاں پھول پھولائیا۔ کوڑی کریا ویکھ لے نو کھنڈ پرتمی ٹپدی، ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے روندی دے تک لے نین، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ تیرے پیارے تیرے نالوں ہوئے طرفین، طرفداری نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا پروردگارا تینوں آئی کہن، سانجھے یار دیاں درڑائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاریے وایا وہن، شوہ دریا روپ بدلائیا۔ ناتا ٹٹ گیا پریم پیار دا بھائی بھین، ساجن میت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ دروبی میرا انت چکا دے لہن دین، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتشکرن دی تک لے آہ، بن رسنا جہوا دیاں جنائیا۔ نو کھنڈ میرے اُتے ویکھ گناہ، تن مندر پھول پھولائیا۔ ست سروپ تیرا نظر نہ آوے ناں، نر نرنکار نرویر تیرے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں سچ سوامی انترجامی اپنی آشا سوالن ہو کے کہاں، کہہ کے دیاں درڑائیا۔ کلجگ پاپی ہنسیارا ہویا مہا، مہابھارت دا لیکھا قدماں ہیٹھ دبائیا۔ جس نے پیار رہن دتا نہیں پتا ماں، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پھڑے کوئی نہ بانہ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں کنت اندھیرا گیا چھا، شہنشاہ تیرا نوری چند نہ کھئے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے آگے کوکاں، دروبی دروبی کر سنائیا۔ تون کھیل تک لے کایا پنج بھوتا، اپ تیج وائے

پرتھمی آکاش پھول پھولائیا۔ اپنا پیار تک لے مٹی خاک بتا، بُنخانیان لیکھا رہے نہ رائیا۔ نام وِہوئا تیرا سنسار سُتا، سُتیاں نہ کھئے جگائیا۔
 میری سُنھنجی ہوئے مَول نہ رُتا، رُتڑی مات نہ کھئے مہکائیا۔ میری دُہاگن دی کھلی ویکھ لے گتا، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ تُوں پُرکھ
 اکالا دین دِیالا ابناشی اچتا، چیتن رُوپ اگم اتھاپیا۔ جدھر تگاں دہ دِشا پیندی لُٹا، لُٹیرا بنیا کلجگ کور قصابیا۔ تیرا پیار ہرِ نرنکار آتم
 دھار تُٹا، تُٹیاں گندھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے
 اوتار پیغمبر گر میرا دیو ساتھ، نرگن نرگن میل ملائیا۔ کھیل تگور پُرکھ سمراتھ، جو سرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ سیس جھکاؤ جگدیش بن
 ہتھان جوڑو ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ وڈیائی صفت کرو مہا اکتھنا اکتھ، کتھنی کتھ نہ کھئے جنائیا۔ جس نے ستجگ تربتا
 دوپر کلجگ چلایا راتھ، جگ چوکرئی اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ لہنا دینا جانے اناتھان ناتھ، غریب نہانیاں ہوئے سہائیا۔ سارے اکو وار ایکنکار
 نوں دیو اکھ، بن اکھراں دیو جنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھکتاں درشن دے دے ساکھیات، جوتی
 جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکو آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی تُوں
 منگنا جگ کی، منگنیئے دے جنائیا۔ جس پرہو دے لکھ چوراسی جی جنت پُتر دھی، بنس سرینس آپ سہائیا۔ اُس دا لہنا دینا لیکھا
 وپہ اِکھ، گرداس دئے گواپیا۔ جس ست دھرم دا سچ دا مارگ لگایا دھرائی نیہ، گوہند بچے نہیاں ہیٹھ دباٹیا۔ نی تیری کوجھیئے کھیئے ونڈ
 ساڈھے تِن ہتھ دی سیئے، روداس چارا گیا درڑائیا۔ جوتی جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک
 اک اکھوائیا۔ دھرنیئے اوہ مالک تک سوامی، جو جگ جگ تیرا سوہبر رچائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر انترجامی، گھٹ گھٹ واسی اگم اتھاپیا۔
 جس دا نام ندھانا اگنی بانی، بان انیالا تیر چلاٹیا۔ دیونہارا پد نربانی، درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ تیری ویکھے چارے کھانی، اندج جیرج
 اُنہج سینج پھول پھولائیا۔ تُوں بننا سُگھڑ سیانی، سُچجی اپنا رُوپ وٹائیا۔ جو کھیلے کھیل دو جہانی، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ نی اوہ
 تیرے دوارے تیرے گرہ تیرے گھر کھان آوے مہانی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ تُوں بننا سُگھڑ سُچجی سوانی، امرت رس
 چرن چرنودک دا لے کے پانی، پت پت جیو جنت دینے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، تیری

آشا پور کرائیا۔ تیری آشا پور کراویگا۔ سو پُرکھ نرنجن آویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ ایکنکارا اکل کل دھاری کل پرگٹاویگا۔ آد
نرنجن جوت رُشناویگا۔ ابناشی کرتا پردہ لاہویگا۔ سری بھگوان حکم سُناویگا۔ پاربرہم پرہہ بھیو چکاویگا۔ ستگر شبد آپ پرگٹاویگا۔
وشن برہما شو آپ نال ملاویگا۔ بھیو ابھید آپ کھلاویگا۔ چارے ویدان لیکھا تیرے ہتھ پھڑاویگا۔ جو اوتار پیغمبر گرواں کیتا ٹھیکا، ٹھاگر
ہو کے سب دے لہنے لہنیدار جھولی پاویگا۔ تُوں دھرنیئے مرنیئے پُرکھ اکالا ویکھنا ایکنکار ایکا، اکل کل دھاری نظری آویگا۔ تیرے اُتوں
ترے گن مایا میٹ کے سیکا، امرت میگھ نام برسواویگا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، نج نیتر بھگتیاں آپ کھلاویگا۔ آتم پرما تم کر کے ہیتا،
پاربرہم برہم اپنا گھر وکھاویگا۔ اوس دا واسا ہونا سبیل دیسا، ساڈھے تِن ہتھ وند ونداویگا۔ جوتی جامہ دھار کے بھیسا، بھسمر اپنا
رُوپ بدلاویگا۔ دو جہاناں بن کے نر نریشا، نر نرائن اکو اک اکھواویگا۔ اُس دا سمجھ کھئے نہ بھیتا، بھیو ابھید اپنے وچ ٹکاویگا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچا بھیو آپ کھلاویگا۔ دھرنی کہے جس ویلے میرا محبوب آوے ماہی،
مہربان مہربان دیا کھائیا۔ میں چار گنٹ دی بناں راہی، دہ دشا ویکھاں تھاوں تھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گواں چائیں چائیں،
چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ میرے سوامیا انترجامیا گھٹ نواسیا پُرکھ ابناشیا میری پکڑ لے باہیں، بہیا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ کلجگ کوڑ میرے اُتے
ربن نہ دئیں قصائی، قسم کھا کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک بے پرواہی، بے عیب تیری اوٹ رکھائیا۔ تُوں جگت
جنجال میری کٹتی پھاہی، فیصلہ تیرے کولوں کرائیا۔ میں چاہندی تیرے نام دی اکو وجے ودھائی، ڈنکا تیرا نام شنوائیا۔ جس کارن گوبند
بوٹا پٹیا کاہی، کلجگ دی جڑ تیرے کولوں اکھڑائیا۔ تُوں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا بن تیرے میرے اُتوں بدلے مول
کھئے نہ شاہی، شہنشاہ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہپکنک نرائن نر،
مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا انت کنت بھگونت آپ چکائی، چوٹھے جگ لیکھا اور رہے نہ رائیا۔

* ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت نو سنگرور شہر دھوری گیٹ ہرینس سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کدے نہ بھلدا، اہل آد انت اک اکھوٹیا۔ اوہ مالک لکھ چوراسی گل دا، گل مالک دتی وڈیاٹیا۔ جس دا پیار
 محبت ناتا امل دا، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دا جگ جگ دھرم دوارا کھلدا، خالق خلق دئے کھلاٹیا۔ اوہدا ناتا آد جگادی صلح
 گل دا، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگاٹیا۔ جس دا نام ندھانا اکو نشانہ جھلدا، دو جہانان ڈگمگائیا۔ اوہ پری پیارا گرمکھ ہرجن مایا وچ کدے نہ
 زلدا، کوڑ کیریا وچ نہ کھئے پھسائیا۔ اوہ ونجارا ہونے اکو چرن کول دھول دا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ نام بھگتی نال لوک مات وچ پھلدا
 پھلدا، چار کنت دئے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ نام اک ورتائیا۔ ستگر شبد بھل وچ
 نہ پائے بھلیکھا، جگ جگ بھانڈا بہرم بھنٹائیا۔ جو پورب جنم دا جانے لیکھا، جنم اجنا کھوج کھوجائیا۔ جو انتر نرنتر دھر دی دھار دا دئے
 سندیسہ، نراکھر نام دھار پرگٹائیا۔ جنم کرم دی بدل دیوے ریکھا، رکھیاں مٹیاں توں پرے اپنا گھر وکھائیا۔ جتھے دسے اکو نر نریشا، نر
 ہر اپنی سوہیا پائیا۔ جو نیت نوت نرگن سرگن کرے ہیتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ ستگر شبد بھل وچ کدے نہ آیا، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں سنتاں دیوے ٹھنڈی
 چھایا، اگنی تہ نہ لا کے رائیا۔ ترے گن لیکھا دئے مکایا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ڈرمت میل دئے دھوایا، پت پت پت آپ کرائیا۔ ساچی دھوڑی
 خاک دئے رمایا، ٹکے مستک نام دئے رمائیا۔ جگت دوارے پندھ دئے مکایا، کوڑ کیریا نہ کھئے ہلکائیا۔ نو دوار اندھیر مٹایا، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ ترکھی اپنی ونڈ ونڈایا، سندیسہ دیوے چائیں چائیا۔ نام ندھانا امرت رس جام پیایا، بوند سوانتی نجھر جھرنا کول ناہی وچوں
 ٹپکائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی دیوے راگ سنایا، انراگی اپنا ڈھولا گائیا۔ گھر سہنجنا دئے وڈیایا، سوہاوت ویکھ وکھائیا۔ آتم سیجا
 دئے سہایا، سچ سوامی اپنا چرن ٹکائیا۔ اپنا گرہ مندر ہونے رشنایا، اندھ اندھیر نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنے رنگ لے
 رنگایا، رنگ روپ ریکھ نظر کیسے نہ آٹیا۔ سچ دوار ایکنکار لے ٹکایا، جتھے وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی
 اہل بھل کدے نہ جایا، یاد وچ یادداشت دھر دی لے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، بھو ابھیدا

آپ کھلاٹیا۔ ستگر شبد کہے اہل ہو کے پھراں وچ جگت، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ ویکھاں در دوارے اُتے دھرت، نوکھنڈ سوہیا پائیا۔ پورب لہنے دی پوری کراں شرط، شریعتاں وچوں پردے دیاں چُکائیا۔ یودھا سورپیر بن مردانہ مرد، نو ست بھجّاں واہو داہیا۔ ہرجن ساچیاں ونڈاں درد، دیناں دُکھیاں ویکھ وکھائیا۔ شرع چُھری تگاں کرد، قاتل مقتول پندھ مُکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی سُنناں عرض، بینتی اپنے لیکھے پائیا۔ اپنا پورا کراں فرض، نرگن سرگن کھیل کھلاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر پورب لاہواں قرض، مقرّوض ہو کے لیکھا دیاں چُکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اگنی تت بُجھا کے کراں سرد، سانتک ست آپ کرائیا۔ میرا کھیل ہووے اسچرج، جگت بُدھی سمجھ وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جُگادی گیاتا، بُدھی توں پرے میری پڑھائیا۔ دیواں نام ندھان دی داتا، نت نوت لوک مات ورتائیا۔ کلجگ اتم ویکھاں اندھیری راتا، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ کس بدھ جیواں جنتاں تٹا نانا، اتم پرما تم میل نہ کھئے ملاٹیا۔ کیوں اوتار پیغمبراں گرواں دی بُھلی گاتھا، گہر گمبھیر درس کھئے نہ پائیا۔ کی لیکھا جانے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ پُرکھ کی اپنی کھیل کھلاٹیا۔ کی لکھ چوراسی لیکھا ہووے ہاتھو ہاتھا، صدی چوڈھویں ونڈ ونڈائیا۔ کون جگت جگیا سواں پورا کرے گھاٹا، گھاٹ وچ دسے لوکائیا۔ سب دا کایا بستر نظری آئے پاٹا، تن اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ جھگڑا ویکھاں ذاتا پاتا، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ ایہ کھیل کھلائے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دُھردرگاپیا۔ جس منڈل منڈپ پاؤنیاں راساں، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ سب دیاں پوریاں کرے آسا، چار جگ دی ترسنا دئے بُجھائیا۔ ویکھے کھیل پرتھی آکاشا، گگن گگنتران کھوج کھوجائیا۔ شابو بھوپ ستگر شبد کہے نرور ہووے راکھا، رکھک اکو نظری آئیا۔ جس دا دُھر سندیسہ دو جہان اگما اکھا، فرمانا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملاٹیا۔ ستگر شبد کہے میں کدے نہ بھلدا جگ جگ جگ، جیون داتے دتی وڈیائیا۔ جن بھگتاں میلا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ محل اٹل کراواں حج، کعبہ اکو اک سہائیا۔ جتھے اکو شبد انادی رہیا وچ، انحد ناد آپ سُنائیا۔ کرے کھیل سورا سربگ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نام ندھان پیا کے مد، مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر انت میٹنی حد، اوہ کلجگ لیکھا لیکھے لئے

لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں اہل، وچوں
 بھل آپ پرگٹاواں گا۔ جو امرت آتم رس جگت جہان رہیا ڈلھ، اوتار پیغمبر گرواں سچ وکھاواں گا۔ کیوں مانس ذاتی بوٹا رہیا بھل، پھڑ
 باہوں سرب اٹھاواں گا۔ کیوں سیکھ مُرید مُرشدو رہے زل، رُعب نال آپ جناواں گا۔ جو چرن پرتی پُرکھ اکال دی گئے گھولی گھل، تنہاں
 دے لہنے ساچے جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگاواں گا۔ ستگر
 شبد کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دھول دھولے دیاں جنائیا۔ اوہ مہربانا محبوب تیرے اُتے آئے پرت، پت پریشور اکم اتھاپیا۔ تُوں
 اپنا دُکھ دسنا برہوں والی نال درد، کوک کوک سُنائیا۔ میرے ست دھرم دی پُٹھی ہو گئی نرد، نر نرائن سکے نہ کھئے اٹائیا۔ تیرا برہوں
 وچھوڑے ویراگ وچ روپ ہو نہ جاوے زرد، نیتر نیناں نیر لینا وہائیا۔ دروہی پرہوؤ میں جگت انت ہوئی نپڑد، دھرم دھار دا اوڈھن اُپر نہ
 کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں رو کے حال سناواں
 گی۔ پرم پُرکھ آگے واسطہ پاواں گی۔ میرے مہربانا میرے اُتے بدل دے راستہ، در تیرے الکھ جگاواں گی۔ وقت سہنجنا کر دے آس
 دا، خالی جھولی آگے ڈاہواں گی۔ لکھ چوڑاسی تیرا روپ پُرکھ ابناش دا، ابناشی کرتے آگے واسطہ پاواں گی۔ تُوں بے شک مالک منڈل
 منڈپ والی راس دا، بن گوپی کاہن تیرا بھیکھ کھلاواں گی۔ تُوں ہر گھٹ اندر نور دے دے اپنی جوت پرکاش دا، انہو درشتی سرب
 کھلاواں گی۔ تُوں اہل صاحب میرا لیکھا ویکھ لے پُرانی یاد دا، یادواں دا لہنا آپ درڑاواں گی۔ کی حساب ہووے تیرے سماج دا،
 سمگری کی ورتاواں گی۔ میرا حال ویکھ لے آج دا، عاجز ہو کے سیس نواواں گی۔ پُرکھ اکالے بن تیری کِریا کوئی نہ جاگدا، سوئی
 سرشتی سرب وکھاواں گی۔ کیوں جیو بنیا روپ کاگ دا، ہنساں واسطہ منگ منگاواں گی۔ دروہی مینوں دان دے دے اپنے پریم ویراگ
 دا، ویری کوڑے تیرے چرن ٹکواں گی۔ میرا لہنا مُکا دے دُرمت والے داغ دا، پنت پُنت تیرے آگے آس رکھاواں گی۔ تُوں سوامی ساچا
 مالک میرا تیرا روپ کنت سہاگ دا، وچھوڑا جگت والا گواواں گی۔ میرے اُتوں بہامبڑ کلجک بُجھا دے ترے گن مایا آگ دا، تیرے
 آگن وچ تیرا راہ تکاواں گی۔ میں راہ تکاں تیرے شبد آگئی باز دا، بازاں والے تیری اوٹ رکھاواں گی۔ تُوں مالک لکھ چوڑاسی میرے

اُتے باغ دا، باغبان تیری ہری کیاری ویکھ خوشی مناواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری اوٹ رکھاواں گی۔ ستگر شبد کہے مینوں یاد کدے نہ بھلی، بھلیاں دیاں سمجھائیا۔ جن بھکتو پُرکھ اکالا دین دیا لا سد وسدا تہاڈی کایا کُلی، بن تن وجود حق محبوب اپنا آسن لائیا۔ اُس دے کولوں ساچے نام دی کرو وِصوُلی، دیونہارا دُھردرگاہیا۔ چوڑاسی وچوں کڈھنا اُس دی کھیل معمُلی، سدا سدا سد اپنے وچ سہائیا۔ اوہ پرما تم دھار آتم دا کنت کنتوہلی، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس دے پچھے حضرت عیسیٰ چڑھیا سُوُلی، سولان ستھر یارڑا گوبند گیا ہنڈھائیا۔ گرمکھو تہاڈی یاد ماچھو واڑے دی اچے نہیں بھوُلی، اہل اکو دھر دا ماہیا۔ جو جگ چوکرئی ست سچ دا بدلدا آیا اصوُلی، اصل وچ وصل اپنا یار سمجھائیا۔ تسان اوس دے پیار دی اکو گل کرنی قبوُلی، اوہ کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ دو جہاناں پار تسان پنکھوڑا لینا جھوُلی، جھلک نال خلق باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں اہل جگ جگ دا راہی، بھلیاں لواں ملائیا۔ گرمکھو تہاڈا پریمی پیارا اکو گوبند ماہی، جو آد انت ست سروپ اکھوائیا۔ جس نے تہاڈے پچھے بوٹا پٹیا کاہی، جڑ کلجگ والی اکھڑائیا۔ چھوٹے بچے نیہاں ہیٹھ دباؤ، دو جہاناں دا لہنا گیا چکائیا۔ جس کلجگ اتم میٹنی کوڑی شاہی، شہنشاہ اکو پُرکھ اکال دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس نے بنائے بھیناں بھائی، خالص خالصہ رنگ رنگائیا۔ اوہ دیناں مذہباں دا لہنا دینا دیوے انت چکائی، چاروں کُنٹ اکو حکم سنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر نرگن نور جوت کرے رُشنائی، کلجگ اندھ اندھیر گوائیا۔ ست دھرم دا مالک بن گوسائیں، گوسٹنیا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے ہرجن میت مُراریو ستگر بھلدا کدے ناہیں، قدیم دا مالک جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اپنے ہتھیں آپ چڑھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل وچ جہانا، جگ چوکرئی ریتی چلی آئیا۔ حکم مٹنا سیری بھگوانا، نو نو سپس جھکائیا۔ آگے دا دیوان اک پیغاما، پیغمبراں توں باہر سنائیا۔ جس کھیل کھلایا سیبا راما، رادھ کرشن دتی وڈیائیا۔ اوہ پہرے اگمی بانا، بان انیلا تیر چلائی۔ جس نوں محمد کہا اماما، موسیٰ عیسیٰ ابا جان کہہ کے سپس نوائیا۔ جس دا نام نرگن سرگن ستگر نانک جنایا ستناما، نام ندھانا سب نوں دے ورتائیا۔ جس دا گوبند سنگھ سورپیر نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔

جو لیکھا جانے جگت جہانا، لکھّ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ اوہ رحیم بن رحمانا، رحمت دئے کھائیا۔ لیکھا جانے چوڑاں طبق چوڑاں لوک زمیں اسمانا، زمیں زماں دھیان لگائیا۔ اوہ بھلن وچ نہ آئے والی دو جہاناں، جس دے ولی عہد گر اوتار پیغمبر جگ چوڑی سارے دین گواہیا۔ اوہ ربی نور الہی ملوزے سیئزمالے کلہم جنستے زواں نورے الہ اللہ عالمین بے پرواہیا۔ جس دے آگے سارے کرن دُعا، اوہ محبوب اکم اتھاہ، جگ چوڑی جگا جگنتران لیکھے دئے مکا، مکاؤنہار ایکنکار ایکا ایک ایک اکھوائیا۔

✽ ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت نو سنام شہر وچ ترلوک سنگھ دے گرہ ✽

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پیارے مٹیا، پاربرہم پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار کر ساچا بتیا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتے پوتر رہی کھئے نہ تھتیا، وار تھت رہے گر لائیا۔ منوآ جائے کیسے نہ جتیا، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلکائیا۔ تیری دین دُنی ہوئی مٹھیا، کلجگ متھن رہیا کرائیا۔ میرا لہنا دینا نہ جائے نجھیا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے گئے پٹھیا، سمنکھ سوہا کھئے نہ پائیا۔ میرا انتشکرن پرہو تیرے در تے پٹیا، پاٹل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا کلجگ کوڑا لیکھا کر دے چٹیا، دُرمت میل دھوائیا۔ دروہی تیرے نام وچ من کیسے نہ ٹکیا، مستک ٹکے لاؤن والے رہے گر لائیا۔ تیرا دھرم نشانہ چاروں کُنٹ مٹیا، مٹی خاک کوڑ رہی اڈائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا اتم ویکھ لے اپنا سٹیا، سٹے بازی خلق خدائیا۔ تیرا نام ندھانا رس ملے نہ مٹھیا، کلجگ کوڑ بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتشکرن مار لے جھاک، نینان والیا بن نینان نین اٹھائیا۔ تیرے پرکاش بنا بھئے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئی چمکائیا۔ دھرم دھار دا مارگ رہیا کھئے نہ مات، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ میں بالی تیری داسی، داستان اپنی رہی سنائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا سچکھنڈ دا نواسی، سچ دوار تیری جوت رُسنائیا۔ تیرا لیکھا پرتھمی آکشی، گگن گگنتران تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں میرا مستک بنا للاٹی، جوتی جاتے دیا کھائیا۔ میری منزل

پوری کر دے گھاٹی، پاندھیا پندھ رہے نہ رائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ ابناشی، کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری خالی جھولی بھر، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ کوچھی کملی دے دے ور، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کرپا ندھان ہو کے کرپا کر، کرپن ہو کے جھولی ڈاپیا۔ نو کھنڈ پرتھمی میرے اُتے آوے ڈر، بھے بھو نہ کھئے مٹائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار پوتر کر دے گھر، گرہ مندر ہووے رُشنائیا۔ چرن چرنودک امرت دے سر، سر سرور اک وکھائیا۔ تُوں صاحب سلطانا نرائن نر، نر ہر تیری اوٹ تکائیا۔ میں پلُو رہی پھڑ، کئی لینی گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری بھر دے جھولی، جھولے والیا تیری بے پرواہیا۔ میں آد جگادی تیری گولی، ماٹی خاک خاک سیو کھائیا۔ میرا لہنا دینا مینوں بخش دے ہوئی ہوئی، وست اکم اکم ورتائیا۔ تیرے نام ندھان دی اکو سنان بولی، انبولت دینی درڑائیا۔ سچ دوارا ایک کھولی، خالق خلق ہونا آپ سہائیا۔ میرے پیار وچ ہر گھٹ اندر مؤلین، مؤلا اپنا رنگ چڑھائیا۔ ستگر شبد بنا دے ڈھولی، دو جہان کرے شنوائیا۔ امرت آتم دے دے پاپلی، نجھہ جھرنا آپ جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے تُوں اکو بن جا عدلی، انصاف دینا کرائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ستجگ نال کر بدلی، ست سچ دینا پرگٹائیا۔ میرے اُتے لیکھا رہے مقتول قاتل نہ قتلی، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جیہڑی تیری سرشٹی ہو گئی بے وطنی، وطن اپنا دے وکھائیا۔ تُوں صاحب سوامی سرب کلا سمرتھنی، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں مہربانا نوجوانا الکھ الکھنی، الکھ اگوچر اکم اتھاہ نوراہ نوراہنہ۔ میری جھولی بھر دے سکھنی، سخاوت وچ وست دے ورتائیا۔ میں آگئی تیرے دوارے پاتن پتنی، منزل کوڑی پندھ مکائیا۔ تُوں میری پت رکھنی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لینے ترائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری اکو اوٹ، اوڑک آپ رکھائیا۔ جن بھگتان اندروں کڈھ دے کھوٹ، مہر نظر نال ترائیا۔ کلجگ اٹھا لے آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ پرکاش دے دے نرمل جوت، نوراہ نوراہ نظری آئیا۔ آتم پرما تم تیری گوت، گوتم بڈھ گیا سمجھائیا۔ جتھے عقل بڈھی دی نہیں کوئی سوچ، سمجھ کم کچھ نہ آئیا۔ اوتھے اپنے

پیار دی بخش دے لوچ، لوچن نین اندروں دے کھلائیآ۔ تیرے درشن کریئے روز، روزے نماز دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ چرن پریتی دے دے دے
 جوگ، جُگیشراں ڈیرہ ڈھاپیآ۔ سُرَت شبد کرا دے سنجوگ، سنجوگی اپنا میل ملائیآ۔ آتم پرما تم دھار بھوگ لے بھوگ، بھسمر اپنی
 دیا کھائیآ۔ تیریاں بھگتاں ہونے نہ کدے وجوگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیآ۔ کلجگ کوڑ کڑیار وچ بخش اپنی مؤج، مجلس اپنی نال
 رکھائیآ۔ تیرا در دوارا ایکنکارا اکو بہت، گھر گھر الکھ نہ کھئے جگائیآ۔ جن بھگتاں اپنے ملن دا دے دے شوق، شوقیہ اپنا میل ملائیآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈا دینا وکھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں کر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیآ۔ بھو
 کھول دے اپنا آپ، گھر اپنے دے وڈیائیآ۔ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، ترے بھون دھنی تیری سرنائیآ۔ تون میرا میں تیرا دس دے جاپ،
 جگ جیون داتے ہونا آپ سہائیآ۔ تن وجود رُوح بُت آتم پرما تم کر دے پاک، پاکیزہ اپنا رنگ چڑھائیآ۔ گھر مندر کھول دے تاک، نیج
 نیتر لوچن نین کر رُسنائیآ۔ تیرا سُنن شبد اگتی ناد، دھن آتمک راگ دینا سُنائیآ۔ تیرا جوت دا جوت ہووے پرکاش، نور نور وچوں
 پرگھائیآ۔ تون مالک پرتھی آکاش، گگن منڈل تیری وجے ودھائیآ۔ دھرنی کہے میری بینتی سُن لے آج، نو نو لاگاں پائیآ۔ تون مالک
 شابو شاباش، شہنشاہ دُھردرگاہیآ۔ جن بھگتاں لیکھے لائیں آج دی رات، رین بہتری اپنے نال ملائیآ۔ تون غریب نائیاں مائی باپ، پتا
 پُرکھ اکال تیری سرنائیآ۔ تون ساچا تھاپن دینا تھاپ، ہرجن تھپک تھپک اپنی گود ٹکائیآ۔ آون جاون میٹنی واٹ، چوراسی گیڑا دینا
 چُکائیآ۔ دھرنی کہے میں بنا ہتھیاں تون جوڑاں ہاتھ، نو نو لاگاں پائیآ۔ تون میرا صاحب سمراتھ، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیآ۔ سچ سندیسہ
 اکو دینا آکھ، بن اکھراں کر پڑھائیآ۔ تیرے بھگت سہیلے تیرا درشن کرن ساکھیات، ستمکھ ہو کے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ پن اور نہ دیسے لوک مات، مات لوک
 اوٹ اور نہ کھئے تکائیآ۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند راجیانا ضلع فریدکوٹ جسونت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں اتہ گئی لٹی، لٹیرے کلجگ اتہ لٹ مچائیا۔ سچ دھرم دا گانا رہیا کیسے نہ گئی، نام ست دا سگن نہ کھئے
 منائیا۔ سب دی پریم پریت تیرے نالوں ٹٹی، ٹٹیاں گندھ نہ کھئے پوائیا۔ سچ دی چوگ گئی نکھٹی، وست حق نہ کھئے ورتائیا۔ سہنجی
 دے کھئے نہ رتی، رڑی تیرا نام نہ کھئے مہکائیا۔ وکار ودھیا کایا بتی، بُتخانے روون مارن دھاپیا۔ تیری سرشٹی درشٹی اندر سٹی، سٹیاں
 سکے نہ کھئے جگائیا۔ من منسا ہوئی لچی، کوڑ ککرم نال ہلکائیا۔ مُحبت پیار دی دھار دے کھئے نہ سچی، سنجم سچ نہ کھئے سمجھائیا۔
 میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے تھی، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مینوں امرت دینا چرنودک اگما گھٹی، بن رسنا رس
 چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوانا، بھگون
 تیری آس رکھائیا۔ میرا اُجڑیا ویکھ گھرانہ، نو ست پھیرا پائیا۔ نظر نہ آئے تیرا نام ندھانا، گنوت تیرا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ چاروں گنٹ سنج
 مسانا، ست دھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرما تم گائے نہ گانا، تُوں میرا میں تیرا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ چاروں گنٹ دے نہ کھئے نشانہ، نشانہ
 سچ نہ کھئے پرگٹائیا۔ اٹھ ویکھ لے اپنی لکھ چوراسی آتم دھار دیا کھنا، رام راما پھیرا پائیا۔ نگاہ مار لے نور الابی اماما، عمل تک خلق
 خدائیا۔ کیرپا کر دے سورپیر بلوانا، میرے گویند گویند ماہیا۔ میں تیرا راہ تکانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ مینوں کوچھی کملی نوں دے دے
 مانا، نانی ہو کے منگ منگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پر پُرکھ پیارے، پیا رو رو دیاں سُنائیا۔ میری نیا ویکھ لے انت کنارے، نام
 مہانا ونجھ نہ کھئے لگائیا۔ میں اشارے دتے تئی اوتارے، بن سینت سینت لگائیا۔ پیغمبر پاؤ میری سارے، بھجو واہو داہیا۔ گر ستگر
 میرے منو ہارے، رو رو رہی سُنائیا۔ سارے تکو کلجگ کوڑا کوڑ دے لا کے بیٹھا اگھاڑے، مایا ممتا ناچ نچائیا۔ جیواں جنتاں رہیا
 ساڑے، اگنی تت تت لگائیا۔ میری پت لٹی جاندا دن دہارے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے آد زرنجن، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ تُوں داتا درد دکھ بھہ بھنجن، بھو ساگر

بیڑا پار دینا کرائیا۔ در ٹھانڈے اکو دات آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریے چاڑھ دے رنگن، رنگت اکو اک رکھائیا۔ ٹوں صاحب سورا سرینگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھردرگاہیا۔ تیرے حکم اندر کوٹن جگ چوکڑی لنگھن، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مکائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں وچ وربھنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ ٹوں نام ندھانا سیری بھگوانا اک اکلا آویں ونڈن، ایکنکار اپنی دیا کمائیا۔ کوڑی کریا کریں کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ تیری شبدي دھار ہووے چند پرچنڈن، دو جہاناں کرے صفائیا۔ میں چاہنڈی تینوں اکو سجدہ ہووے بدن، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ ٹوں مالک خالق تن وجودا تن پنچم، پنچم شبد دھن کر شنوائیا۔ چرن دھوڑی دے دے دھر دا مجن، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ ناؤن زینکار پا دے انجن، نیتز لوچن نین اکھ سرب کھلائییا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری دی میٹ دے حدن، پاندھی آگے پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں دے دلاسا، در تیرے آس رکھائیا۔ ٹوں صاحب پُرکھ ابناشا، ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسا، گھر گھر رہیا سمائیا۔ میرے اُتے ساچی پا دے راسا، رستہ رستیاں وچوں بدلائیا۔ نام جپا دے سواس سواسا، ساہ ساہ اپنا آپ ٹکائیا۔ سب دا لیکھا پورا کردے دس دس ماسا، جنی ککھ دے وڈیائیا۔ میری میٹ اندھیری راتا، کوڑ کڑیاریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ٹوں صاحب سوامی پُرکھ بدھاتا، بدھنا دا لیکھا دے چکائیا۔ ٹوں سب دا پتا ماتا، ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ تیری اتم ہووے ذاتا، ذات اذاتی رہن کھئے نہ پائیا۔ اتم پر ماتم جوڑ دے ناتا، پارپرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ میری انت اخیر اکو خواہشا، خالص اپنا روپ درسائیا۔ کلجگ جیواں کایا ماٹی خالی ویکھ لے لاشا، تیرا نام ندھانا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں دین دُنی دا زرگن سرگن بدل دینا پاسا، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ اپنا بھیو ابھید کھول خلاص، خالق خلق دے وڈیائیا۔ میں رو پکاراں پرتھی کہے ٹوں ویکھنا اُتوں آکاشا، آکاش آکاشا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دوارے تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتوں میٹ دے کوڑی خاک، خاک دھوڑی چرناں دے رمائیا۔ میرا بند کوارا کھول دے تاک، پردے اوپلے آپ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبران پورے کر دے واک، گرو گردیوا نال ملائییا۔ وشن برہما شو لیکھا مُکا دے شاکھیات، میرے سجن دھردرگاہیا۔ ٹوں سوامی کھلاپات، پت پریشور

نورِ الہیاء۔ تُوں لیکھا لکھنا بنا قلم دوات، کاغذ شیاہی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ انت کنت پرہ میری پُچھ وات، غریب نہانی تیری آس رکھائیا۔ بیہو ابھیدا چکاؤنا باطن بات، ظاہر ظہور اپنی کر رُشنائیا۔ تَدھ بن دیوے کھئے نہ شانت، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ -----
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آواں گا۔ تیرے درد ونداواں گا۔ انتر آتم سُکھ اُپجاواں گا۔ جن بھگتاں اُجل کر کے مُکھ، دُرمت میل دھواواں گا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ویکھ مُکھ، مانس اپنے رنگ رنگاواں گا۔ تیری سُپھل کر کے کُکھ، کُکھڑی تیری آپ سہاواں گا۔ جن سنت سُپھلے گودی چُک، چاروں کُنٹ اپنی گود ٹیکاواں گا۔ کلجگ کوڑی کِریا پینڈا جائے مُک، ستجگ سچ دھرم پرگٹاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنی ٹک، تُوں تائیر سرب بدلاواں گا۔ اکلا لیکھا اور دا اور کُچھ دا کُچھ، کُچھ مچھ دا پنڈھ آپ مُکاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹیکاواں گا۔ سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ دین دیاں دیا کرائیا۔ نو ست ویکھ وکھائیا۔ اٹھسٹھ پھول پھولائیا۔ نو در پردہ لاییا۔ دسویں جوت جوت ڈگمگائیا۔ ورن گوت میٹ مٹائیا۔ جیو جنت ویکھ کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹاں پردے لاییا۔ شبد نگارے لگا کے چوٹ، جیو جنت جنت اٹھائیا۔ کلجگ آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ بابوں تیری جھولی پائیا۔ اک پرکاش کر کے نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ستگر شبد شبد گر ستگر اکو ہووے ہت، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگارا سانجھا یارا ایکنکارا دھرنی دھرت دھول دھول تیرے اُتے آپے جائے پھنچ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا دیوے دان، داتا دانی دیا کرائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند چڑک ضلع فریدکوٹ کرتار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے چارے گٹھی، واسی بیکنٹھ دھیان لگائیا۔ پوتر رہی خاک نہ مٹھی، دُرمت میل چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا تُوں تھیں، نرگن اپنا نین اٹھائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی مت نہ رہے پٹھی، من کا منکا دینا

بدلائیا۔ دروہی میری دھار انت نہ جائے لئی، لُٹیرے کلجگ کولوں لینا بچائیا۔ دُھر سوامیا تیری پریت پریم جاندی ٹئی، ٹئی لینی گنڈھ پوائیا۔ سچکھنڈ دواویوں ست دا مالک ہو کے اُٹھی، اپنا بل وکھائیا۔ دھرم دا گانا سب دے بنھنا گئیں، تن وجوداں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری پوتر رہی مائل نہ دھرنی، دھول دے مالک دیاں جنائیا۔ ڈنڈاوت کراں ڈھیہہ کے چرنی، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تیرے پیار دی مرے کھئے نہ مرنی، مر جیوت روپ نہ کھئے بنائیا۔ ست پُرکھ زرنجن تیری ٹک کیسے نہ پڑھنی، گیت سنگیت سکے نہ کھئے سنائیا۔ میری دروہی تیری منزل محبوب کیسے نہ چڑھنی، قدم قدم نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں پا دے پریم دی بھچھیا، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ میرا سینہ تیرے چرناں ہیٹھاں وچھیا، وشو دے مالک ویکھنا چائیں جائینا۔ مہربان میرے اُتے کرنی رچھیا، رکھک ہو کے ہونا سہائیا۔ تیرا نور نورانہ نوجوانا سری بھگوانا لوک مات کیسے نہ دسیا، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ کلجگ کور کُریارا وچ جگت جگیا سوآن وکیا، قیمت مایا ممتا والی پوائیا۔ منوآ من کیسے نہ ٹکیا، ٹکے مستک دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ دُنیا پوجدی پتھر ائیآ، پاپناں سیس نوائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہو بھوپ نج نیتر کیسے نہ دسیا، دہ دشا نہ کھئے رُشنائیا۔ تینوں بنائے کھئے نہ پیارا متیا، متر پیارے تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرا پرہو بھر بھنڈار، بھنڈاری سنگھاری برہما نال ملائیا۔ تون دیونہارا آد جگادی داتار، دیاوان تیری اوٹ تکائیا۔ میں رو رو کراں پکار، نو نو سیس نوائیا۔ تون میرا مالک خالق بے عیب پروردگار، نور نور الہیا۔ تیری چرن قدماں دھوڑی مستک لاواں چھار، خاکی خاک رمائیا۔ تون لہنا دینا پورب قرض دینا اُتار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ صدی چودھویں پاؤنی سار، چوڈاں طبقات ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ اوہ تک لے محمد اکھاں رہیا آگھاڑ، چار یار نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے تیرے در جگاواں الکھ، الکھنے الکھ ویکھ وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ہو پرتکھ، پاربرہم اپنا پردہ آپ اُٹھائیا۔ میرا خالی بھانڈا بھر دے سکھ، سُخن گوبند والا پور کرائیا۔ جن بھگتاں نج نیتر لوچن نین کھول دے اکھ، آخر اپنا درس دے دکھائیا۔ سرشٹی

درِشٹی نالوں کر دے وکھ، وکھرے گرہ دینی وڈیائیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ نواسی سوہیا پائیا۔ دُرمت میل دے کٹ، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ دُئی دویتی میٹ دے پھٹ، پٹی نام والی بندھائیا۔ تیرا نُور اُجالا ہووے لٹ لٹ، لٹاں والے سارے تینوں سیس نوایا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ تیری صفت صلاح اکتھ، رسنا جہوا گا سکے کھئے نہ رائیا۔ میں سرن سرنائی تیری رہی ڈھٹھ، آپ اپنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سمگری جھولی دینی پائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ اپنی حالت دساں صاحب سوامی کی، کرتے پُرکھ درڑائیا۔ تُوں اپنی چارے کھانی دا تک لے جنت جی، جیو ایش پردہ آپ اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریے چاروں گنٹ جوٹھ جھوٹھ دا بیجیا بی، کوڑ کڑیاریا پھل رہیا لگائیا۔ بن تیری کریا امرت دا سپر سکے کھئے نہ پی، میگھلا نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا کر دے پورا وہہ اکیہ، بھائی گرداس بیٹھا اکھ اُٹھائیا۔ رُوداس دا لہنا تک لے ساڈھے تن ہتھ سی، نو ست دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرے اندر پیغمبر رہے پُکار، مقبریاں وچ آسن لائیا۔ امام ساڈے دھر دے یار، یار یارا ویس وٹائیا۔ اسیں تیرے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں نُور الہی اپنا نُور کر اُجیار، چوڈاں طبق ڈگمگائیا۔ سجدیاں وچ تیری قدم بوسی لے کے دھوڑی مستک لا اپنے چہار، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ سب دا لہنا دینا قرضہ دے اُتار، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جُگ جُگ دیونہار اکھوائیا۔ دھرنی کہے سُن دھر دی دھار پیارے شبد، اناد انادی دیاں جنائیا۔ پہلوں تیرا کراں ادب، نو نو سیس جھکائیا۔ اُٹھ ویکھ لے دروہی تیرے اُتے ہندا غضب، غرض کلجگ کوڑی نال رلائییا۔ ست ستواد برہم برہماد تیرا کرے کھئے نہ ادب، سیس جگدیش نہ کھئے نوایا۔ پیار وچ چڑھے کیسے نہ وجد، خوشیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں میں حیران ہوئی تعجب، حیرانی میرے انتر آئییا۔ کی لہنا دینا میرا پیغمبران رسولاں نال ہونا مغرب، کی شرکن تیرا حُکم نظری آئییا۔ کس بدھ دین دُئی دا ناس ہونا درب، دردیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ مینوں این جاپدا میرے سوامیا انترجامیا ہُن جھگڑا اُٹھن والا دیس عرب، عرب عربانیاں اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی رنگن رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میں ویکھاں کھیل

دور دُراڈا، بے انت تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ اِکو آد جُگادی ڈاڈھا، جو ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ تیرے نام شبد دی اِکو اگئی راڈا، جس نوں دو جہان سیس نوئیا۔ تینوں واحد اللہ سارے کہن پیغمبر گاڈا، تَدھ بن گائڈ اور نظر کھئے نہ آئیا۔ جو اِشارہ دے کے آیا نرگن سرگن نانک وچ بغدادا، سو لہنا دینا سب دا ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ اوہ مالک خالق اپنا پورا کرنا وعدہ، اِقرار نامہ بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میں در تیرے دھرنی کہے سیس نوئیا۔ در تیرے نوا کے سیس، سوامی تیری آس تکائیا۔ تُوں مالک اِک جگدیش، جگدیش دُھردر گاہیا۔ تیرا لیکھا بیس اِکس، نرگن سرگن تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، اپنا آپ پندھ مُکائیا۔ تُوں اگلی دس دے ریت، ریتوان پردہ آپ اُٹھائیا۔ کِس بدھ جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبیاں کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم گاوے گیت، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جھگڑا رہے نہ اُچ نیچ، نیچاں اُچاں اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا اِکو نام کلمہ ہویے حدیث، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ ہر گھٹ اندر وسے چیت، جگت ٹھکوری رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالے اپنی دس حق پریت، پریتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اُتے سب دی اندروں بدل دے نیت، نیتوان اپنی دیا کھائیا۔ میں آد جُگادی نہانی کوچھی کملی کین کیت، کیت کینا رُپ سہائیا۔ تُوں میرا مالک اِک میت، مِت پیارا نور الہیا۔ مینوں ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی تیری آس رکھائیا۔ میری اگنی کر دے ٹھانڈی سیت، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ ست دی دے پریت، پریتم پیا ہو کے وچھڑ کدے نہ جائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند چڑک ضلع فروزپور مہندر کور دے گرہ *

نیت رو کے کہن رو سس، سورہ چند چند کر لائیا۔ پرہو کلجگ میٹ اندھیری مس، ساڈا نور کم کسے نہ آئیا۔ ساچا مارگ سرشٹی درشٹی اندر دس، دہ دشا دے سمجھائیا۔ منوآ ستگر اپنے کر وس، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھاپیا۔ امرت آتم دے دے رس، جھرنا

دُھر دا نام جھرائیا۔ شبد انیالا تیر مار کس، بجر کپائی کُنڈا دے کھلائیا۔ کوڑ وکار چرناں ہیٹھ جھس، مایا ممتا موہ گوائیا۔ اسپں پندھ
 مُکایا جُگ چوکڑی تیرا نَس نَس، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 دیونہار تیری وڈیائی۔ رَو سس کہن پرہو کلجُگ کوڑ میٹ اگیان، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ ساڈی بینتی کر پروان، نو نو سیس نوئیا۔
 سچ وست دے دے دان، دات اٹل جھولی دینی پائی۔ تُوں آتم دھار پر ماتم لکھ چوراسی دا کابن، رمییا رام نظری آئی۔ میرے نور الابی
 امام، بے عیب دُھردر گاپیا۔ میری بینتی تیرے چرن کول پر نام، جھک جھک سیس نوئیا۔ اسپں جُگ چوکڑی تیرے غلام، چاکر ہو کے
 سیو کھائیا۔ اسپں ویکھیئے نگاہ نال دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اکھ اُٹھائیا۔ ماؤ ذاتی تیری ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ دے
 لوکائی۔ تُوں کِرپا کر سِری بھگوان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
 ہونا آپ سہائیا۔ رَو سس کہن اسپں دوس زین پھردے، بھجے واہو داہیا۔ تیرے کھیل ویکھیئے چر دے، جُگ چوکڑی پندھ مُکائی۔
 کلجُگ انت پرہ کسے دے صاف رہے نہیں پردے، پردے وچ نہ کوئی تینوں وسائیا۔ اپنی منزل اُتوں سارے ویکھے گردے، گردش وچ
 لوکائی۔ پیار رہے نہیں تیرے پر دے، پیا پریم تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ بن تیری کِرپا سارے جاندے وچھڑدے، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئی۔
 کلجُگ جیو مایا ممتا بھرے چکڑ دے، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سِری بھگوانا جگت لیکھے کدے نہ نیردے، لہنا سکے نہ کھئے مُکائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ رَو سس کہن پرہو اسپں تکیئے تیری چوراسی،
 اٹھ پھر دھیان لگائیا۔ تُوں پر پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھردر گاپیا۔ تیری مندلاں والی راسی، جو گرہ ساڈے رہی سہائیا۔ ساڈے اندر آئی
 اداسی، سَتگر شبد شبد سُنائیا۔ سانوں آیں جاپدا کلجُگ جیو رائے دھرم دی چڑھن والے پھاسی، جم کا پھاس نہ کھئے کٹائیا۔ رسنا جہوا
 سب دی ہو گئی مدرا ماسی، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائی۔ تیرا کھیل پر تھمی آکاشی، دو جہان وچے ودھائیا۔ ساڈی پوری کر دے آسی،
 آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاہاشی، شاہ سُلطانا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ اندر آد جُگادی واسی، واسطہ سب دے نال رکھائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند رامووالا ضلع فریدکوٹ گردیال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب سؤرے سرہنگا، سچ سوامی ہونا انت سہائیا۔ میری جگ چوکڑی اکو منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست پیار دا چارھ دے رنگا، مائس مائو اپنے رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا میٹ دے دنکا، ست دھرم دے اُپجائیا۔ تیرا نام ندھانا سب توں لگے چنگا، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ مایا موہ مٹا دے دھندا، سانتک ست ست ورتائیا۔ کلجگ جیو رہے نہ اندھا، نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ پریم پیار دا بنا بندہ، بندگی وچ سرب سہائیا۔ تیرا پرکاش ہووے نور الاہی چندا، چند چاندن کر رُشنائیا۔ لیکھا جان لے جیرج انڈا، اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ آتم پر ماتم پا دے گنڈھا، گنڈھنہار ہونا سہائیا۔ میرا بہار اُٹھا سکے نہ کندھا، پاپاں بھری خلق خُدائیا۔ سری بھگوان تیرا کھیل تگاں اچنہا، چار جگ توں وکھرا دینا وکھائیا۔ وچھوڑا رہے مولا نہ لمبا، لمحہ لمحہ تیری اوٹ تکائیا۔ میں بھے وچ بھگوان تیرے کولوں کبا، تھرتھراہٹ وچ کُرائیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی چما، چم درِشٹی دے بدلائیا۔ میں دھرنی پُکاردی سب دی اماں، امڑی ہو کے دیاں سُنائیا۔ میرے اُتے ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھا دینی مٹائیا۔ سچ جوت جگا دے شمع، شام اندھیرا رہے نہ رائیا۔ میں تیرا حکم مٹاں نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں وی تک لے گویند والا کتا، کائنات کھوج کھوجائیا۔ مہربانا مہربانا مہربانا مہر نال بدل دے سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہم میرے اُتے کر دے مہر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تُوں شہنشاہ بر کیہر، بھبک اکو دے سُنائیا۔ صدی چوڈھویں نہ لائیں دیر، دُور ڈراڈے ہونا آپ سہائیا۔ میرا وقت سہا دے نیرن نیر، گرہ میرے وجے ودھائیا۔ جھگڑا میٹ دے میر تیر، تُوں میرا میں تیرا سب نوں دے سمجھائیا۔ دہ دشا نہ رہے اندھیر، چار کُنٹ کر رُشنائیا۔ میرا لیکھا دے نیڑ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میرا چوٹھے جگ دا ویکھ لے گیڑ، کلجگ اپنی کل کی ورتائیا۔ دینا مذہباں رہیا بھیڑ، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہم ست سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہم میری بینتی ایک، اک اکلے دیاں جنائیا۔ بخش دے ساچی ٹیک، ٹکے خاک رمائیا۔ میرا انتشکرن کر بیک، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ میں ست سروپ تینوں لواں ویکھ، پن نیناں نین اُٹھائیا۔

جوتی جاتے تیرا اولڑا بھیکھ، بھیکھادھاری سوہیا پائیا۔ میرے جنم کرم دی بدل دے ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ مینوں یاد آؤندا گوہند والا سندیس، جو سندھیا سرگھی توں باہر سنائیا۔ ٹوں آؤنا میرے دیش، گرہ اپنے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں کرنا ہیت، پریم ہو کے پریم بنائیا۔ سدا رت بسنتی رکھنی چیت، چاترک ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی شاہ شہانے نر نریش، نر ہر تڈھ بن دوجا اور نہ کھئے سہائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند غالب رن سنگھ والا ضلع لدھیانہ گرنام سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال دا کرو (دھنّ واد)، جو مندبھاگیاں بھاگ دئے بنائیا۔ ڈرمت میل دھوے داغ، کرم کانڈ دی کرے صفائیا۔ انتر دپیک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ شبدی دُھن مار کے آواز، سوئی سُرَت آپ اُٹھائیا۔ نج نیتر کھول کے جاگ، لوچن پردے آپ اُٹھائیا۔ دیوے درس پریم پُرکھ پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جنم کرم دا میٹے پاپ، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے سنتاپ، دیوے مان وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پت پُنت اک اکھوائیا۔ گھر مندر کھول کے تاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ نظری آوے ساکھیاں، سو پُرکھ نرنجن اگم اتھاپیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے دات، دیاوان دیا کھائیا۔ ایکنکارا پُچھ وات، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ آد نرنجن کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سری بھگوان سچ جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ سری بھگوان وکھاوے کھیل تماش، تماشین اپنا پردہ اُٹھائیا۔ پاربرہم پت پریشور جو سد سد و سے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جس مان وڈیائی دتی سہائی ہونا اتاتھان ناتھ، دینن گلے لگائیا۔ تِس صاحب دا سارے مل کے کرو دھنواد، جس مانس جنم جنم دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ دھنّ بھاگ کھو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی دین دیاں، دینا بندھپے پرواپیا۔ جو درس وکھاوے کایا مندر سچّی دھرمسال، گرو دوارا اکو اک سہائیا۔ ہر

بھگت سُپیلے بنائے اپنے لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال چلے نہ کھٹے چٹرائیا۔ چوڑاسی وچوں کرے بحال، جم کی
 پھاسی نہ کھٹے لٹکائیا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد ستگر دُھردرگاہیا۔ سب دا جیون حل کرے سوال، جواب دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 جو بھگتاں کرے پرتپال، پرتپالک اک اکھوائیا۔ اوسے دے پیار وچ گھالو گھال، جو گھائل اپنا آپ کرائیا۔ بن ستگر شبد نہ دسے کھٹے دلال،
 وچولا نظر کھٹے نہ آئیا۔ دھنّ واد کرو اوس دا جو نام دا دیوے دھن مال، خزانہ اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی ڈال، پتّ ٹہنی
 آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھنّ واد کرو اوس صاحب مرگند، جو
 مہابلی اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو کروڑ تینتیسا سُریت اند، گن گندھرب سیس نوئیا۔ جس دا کھیل لکھ چوڑاسی جیو
 پنڈ، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جو امرت دھارا دیوے ساگر سندھ، گہر گور آپ ورتائیا۔ جس دین دُنی وچ سب دی میٹنی چند،
 چنتا چکھا دُور کرائیا۔ پوجا رہن نہیں دینی کیسے بُت سریر لنگ، پابنن سیس نہ کھٹے نوئیا۔ جس نے آتم دھار پرگٹاؤنی بند، بندرابن دے
 کابن جس نوں سیس نوئیا۔ سو صاحب سوامی ہووے بخشند، بخشنہار اگم اتھاپیا۔ اُس دا لیکھا لہنا دینا تو کھنڈ ست دیپ جوت
 پرگٹائے وچ بند، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دے نام ندھان دی تن وجوداں اندر ست سرنگی والی وجنی کینگ، نام ستار ست ستگر
 نانک دھار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ دھنّ بھاگ کہو صاحب پُرکھ
 نرنجن، آد نرنجن سیس نوئیا۔ جو داتا دین دیال درد دکھ بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ جس دے کولوں جگ چوکڑی سارے منگن،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ صاحب سب نوں چاڑھے اگمی رنگن، رنگت اپنی آپ رنگائیا۔ آتم برہم دا دیوے اندن، سُکھ ساگر
 وچ رکھائیا۔ ست سچ دا دے کے پریم اندن، بنا اند اند وکھائیا۔ کوڑی کریا کرے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ لیکھا جانے چند
 پرچنڈن، ورہنڈ دھیان لگائیا۔ جو سب دے میٹے بندھن، بندگی اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھنّ بھاگ کہو ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری جو اکھوائیا۔ جس کیتا سرب پَسار، پسر پَساری ناؤں
 دھرائیا۔ وشن برہما شو لا کے سیوادار، سنگھاری بھنڈاری سنساری دے وڈیائیا۔ کھیل کرے جگ چار، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔

جس دا لیکھا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا بھیو چکائیا۔ جس دا حکم سندیسہ ستگر دیوے وچ سنسار، سنساری برہمہ ربیا پلائیآ۔ اٹھ کے کھیل ویکھ لے اوس اگے یار، جس دا یارانہ ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ جو لہنے دینے دیوے قرض اُتار، لیکھے سب دے جھولی پائیآ۔ برہما نو نو کرے نمسکار، شنکر ربیا جنائیآ۔ گیلاش والے تُوں اپنی کر لے پُکار، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ وشنوں بھیو دس اپار، اپرمپر دے سمجھائیآ۔ نگاہ مار لے دھرتی اُتے سنسار، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیآ۔ دھرم ربیا نہ کایا مندر اندر دوار، تن وجود نہ کھئے وڈیائیآ۔ نو ست ہاباکار، ہست کیٹ رہے گر لائیآ۔ شاہ سلطان عدل کرے نہ کھئے سچ دی دھار، انصاف ہتھ نہ کھئے پھڑائیآ۔ دھرنی رووے دھاہاں مار، دروہی کر سنائیآ۔ شاستر سمرت رہے اُچار، اُچی کوک کوک جنائیآ۔ کریا کر دے سانجھے یار، کرین ویکھ وکھائیآ۔ بھاگ لگا دے جن بھگتاں دے گھر بار، گرہ وجدی رہے ودھائیآ۔ تڈھ پن اور نہ کوئی پاوے سار، مہاسارتھی نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سچکھنڈ نواسی ایکنکار، پروردگار سانجھے یار نور الہ بے پرواہ تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت نو سراہا نگر لدھیانہ شہر زرنجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سچکھنڈ تیرا سوہے دربار، سچ سوامی انترجامی تیری ہوئے وڈیائیآ۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا ہوئے اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو ڈگمگائیآ۔ تیرا شبد اناد وچ برہماد دیوے دھنکار، انادی اپنا حکم سنائیآ۔ میں نو نو چرن کول کران نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس نوائیا۔ سو پُرکھ زرنجن میری پاؤنی سار، مہاسارتھی تیری اوٹ تکائیآ۔ ہر پُرکھ زرنجن درس دینا اگم اپار، جگ نیتر لوچن نین نظر کیسے نہ آئیآ۔ ایکنکار بخشنا اک ادھار، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکائیآ۔ آد زرنجن دینا چمتکار، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ سری بھگوان بخشنی دھوڑی چھار، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ ابناشی کرتے تیرے دوارے زوہاں بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پاربرہم میری پاؤنی سار، ستگر ہونا آپ سہائیآ۔ میں روواں دھاہاں مار، اُچی کوک کوک سنائیآ۔ میرا ناتا ویکھ جگت سنسار،

سنساری بھنڈاری سنگھاری لے اٹھائیا۔ چاروں گنٹ ہویا اندھیار، اندھ آگیان وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطان، ستیاں لے جگائیا۔ میرے شاہو بھوپ نوجوان، مردان تیری وڈیائیا۔ میرے زرگن زرویر زراکار اگے کاہن، رام رمٹیا ہو سہائیا۔ درشن دے دے دھر دے امام، دھر دی دھار نال جنائیا۔ مینوں کوچھی کملی نوں بخش دے مان، نانی ہو کے آس رکھائیا۔ چاروں گنٹ میری حالت تک میں ہوئی حیران، حیرانی وچ دیاں دُہائیا۔ میریا مالکا تیری سرشٹی درشٹی وچ ہوئی بے ایمان، بیوہ دے لوکائیا۔ پردے وسے نہ تیرا نام، نہ زینکارے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ محل اٹل نہ سوہے مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ میں ویکھاں دو جہان، بھجان واہو داہیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ شرع میٹ شیطان، چھپر اپنا نام برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے رو رو وبندے اتھر، بہل ہو کے دیاں سنائیا۔ وڈیائی رہی نہ تیرے نام کھے اکھر، اکھراں والے سارے رہے سنائیا۔ تون کرپا کر دے کرپا بندھان میں لٹھی تیرے ستھر، ستھر تیرا یارڑا گوبند گیا ہنڈھائیا۔ میں کوئی پاہن نہیں پوجن والا پتھر، سل پوجس روپ نہ کھئے درسائیا۔ دھرنی کہے میں نانی کردی نہیں کوئی مکر، فریباں وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ نو کھنڈ مار کے تک لے چکر، چاروں گنٹ پردہ لاپیا۔ تیرے نام دی نام نال ہندی ٹکر، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ پوریلے لیکھے تک لے پیشین گوئیاں والے پتر، بھوکھتاں والے لیکھے دکھائیا۔ جیہڑے لیکھے حرف حرؤفاں والے نال نہیں کیسے سطر، سیاہی قلم کاغذ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا بڑی لمبی، لمی پے کے دھیان لگائیا۔ میں تیری دھاروں جھی، جن والی کھئے نہ مائیا۔ تون میری آد انت دی امی، امی جان کہہ کے تینوں رہی سنائیا۔ تون گگن ربایا بنا تھی، دو جہاناں ویکھے دکھائیا۔ میرا اتم بیڑا بٹھی، کلجگ وہن نہ سکے زڑھائیا۔ جن بھگناں مٹر پیارا بننا تھی، سچ مہبت وچ سہائیا۔ منسا من میٹنی منی، ممتا کوڑ دینی چکائیا۔ گرمکھاں نیتر لوچن اکھ رہن دیویں نہ اٹھی، زرگن زرویر کرنی آپ پڑھائیا۔ دھرم دی دھار اپنے نال بنھیں کتی، کتا گوبند دا دے گواہیا۔ میری میٹنی خوشی غمی، غم خوار ہونا آپ سہائیا۔ کوڑ لالچ نہ رہے طمی، تمنا سب

دی دینی بدلائیا۔ تیری کھیل تگاں میں اپنے اُتے نوئیں، نواں کھنڈاں نواں دراں توں باہر دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے دین دیاں، دیاؤ کِرپاؤ تیری سرنائیا۔ جن بھکت سہیلے ویکھ لے اپنے لال، لال گلا لے پردہ لاپیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی سچی دھرمسال، ساڈھے تِن ہتھ کھوج کھوجائیا۔ جتھے دیپک جوتی جگے بے مثال، نُوَر نُوَرانہ ڈگمگائیا۔ میرے سوامی تیرے گھر لیکھا ہووے نہ شاہ کنگال، کوجھیاں کھلیاں لینا گل لگائیا۔ میں سناواں اج دا حال، حالت ویکھ خلق خُدائیا۔ ست پریتی نبھے کیسے نہ نال، کلجگ نالشاں بھری لوکائیا۔ تُوں میرا مدن موہن گوپال، گوہند دُھر دا ماہیا۔ سمبل بہہ کے سب دی سُرَت سنبھال، سمبل نواسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں نانی ہوئی کنگال، دھرنی رو رو رہی جنائیا۔ مینوں دے نہ کھئے دلال، وچولا بانہ نہ کھئے پھڑائیا۔ پھل رسیا نہ مانس ڈال، پھل پھل نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے مہاراج، پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ تیرے سپس جگدیش سوہے تاج، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ جگت جہان پورا کردے کاج، کرتے پُرکھ اپنی کرنی نال اپنا حُکم ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی وچوں جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگ، کاگوں ہنس دے بنائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، امرت میگھ اک برسائیا۔ گھر دیپک جگا چراغ، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ میری تپش بُجھا دے آگ، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ تیری دین دُنی دا بدل جائے سماج، سمگری نام دینی ورتائیا۔ تیرا انتر آتم مینوں اُچے ویراگ، ویری پنج اندروں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں ہوون وڈ وڈبھاگ، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تُوں آد جگادی موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہرجن اپنے گرہ وسائیا۔ دھرنی کہے پرہو موہے دے دے چاؤ گھنیرا، گھنئیے تیری اوٹ رکھائیا۔ بھیو کھلا دے تیرا میرا، میرے رمئیے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چار گنٹ نہ رہے اندھیرا، اندھ اندھیرا دینا چُکائیا۔ اپنی چوکڑی دا پورا کر لے گیڑا، اُلٹی لٹھ بھوئیا۔ لہندے چڑھدے چھیڑ دے چھیڑا، چھیڑ اپنا حُکم ورتائیا۔ دیناں مذہباں بھیڑ دے بھیڑا، کاچے بھانڈے دے ٹھکرائیا۔ جن بھگتاں گھر مندر وکھا دے نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ گرُمکھاں پنچم پنچ چُکا دے جھیڑا، اتم شبد کر شنوائیا۔ گرُمکھاں وسدا رہے کھیڑا، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔

کلجگ کوڑی کریا بھرماں ڈھاہ دے ڈیرہ، دُنداوت اپنی دے سمجھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دِیالا سَتگر شبد شیرا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تڈھ بِن پار لنگھاوے کیہڑا، گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا رہیا جنائیا۔ اتم کر حقیقی نیڑا، حقیقت دے مالک ہو سہائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وقت لنگھیا بتھیرا، آگے اور نہ اور ودھائیا۔ اکو رنگ رنگا دے گرو گُر چیرا، چیرا گُر اکو گھر وسائیا۔ اپنا گرہ سوامی مندر وکھا دے نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کر دے مہرا، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرا کھلا کر دے ویہڑا، سچ دوارا ایکنکارا پروردگار سانجھے یارا میرا سوبھا پائیا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند لاڈووال ضلع جالندھر ناظر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میرے ساجن، سَتگر تیری وڈیائیا۔ میرے شاہو بھوپ راجن، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیری ویکھاں ساچی کرنی آجن، عاجز ہو کے سیس نوئیا۔ پر پُرکھ تُوں جگ چوڑی بنا مہاجن، ونج سچ ست والے کرائیا۔ میرے صاحب سوامی تیرے سیس ویکھنا چاہندی تاجن، تخت نواسی دھیان لگائیا۔ میری کوڑی کریا بُجھا کے آگن، اگنی تت رہے نہ رائیا۔ تیرے بھکت سہیلے ساچے جاگن، میرے اُتے لین انگڑائیا۔ میں ہوواں وڈ وڈ بھاگن، مند بھاگ رہے نہ رائیا۔ تُوں سوامی بنا کنت سہاگن، سوبھاؤنت اک اکھوائیا۔ میرے انتر بخشنا سدا ویراگن، ہریموں نال ملائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھن، مدھر دُھن دینی سنائیا۔ تُوں کلجگ آئیوں سادھن، سادھن سَتگر تیری آس رکھائیا۔ میرا دھرم دا رچ دے کاجن، دھرم دوار پرگٹائیا۔ میں تینوں ماراں آوازن، کوک کوک سنائیا۔ تیری سرن سرنائی سارے لاگن، دینی مان وڈیائیا۔ میرا دُرمت میل دھونا داغن، کرنی آپ صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیریاں بھگتاں تیرے نال ساچا بنیا رہے ناتن، اتم پرماتم میلا لینا ملائیا۔

* پہلی آسُو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *
 ۱۳۲۶

آسُو کہے میرا شاہو بھوپ راجن راجا، راج راجان شاہ سلطان مرد مردان سِری بھگوان اکم اتھاپیا۔ ست ستوادی برہم برہادی
 شبد انادی اپنی دھار اکھی جاگا، جاگرت جوت بن ورن گوت جس دا کھیل کوئی کوٹ، کوٹن کوٹ اپنا روپ بدلایا۔ نام ندھانا نوجوانا
 دسے حکم سچ ترانہ، تریا توں باہر مار آوازا، ترے گن اتیتا ٹھاندا سیتا پنت پنتا اپنا کھیل وکھائیا۔ گن ندھانا ویکھنہارا جیو جہانا، جوتی
 جاتا ہو پردھانا، پاربرہم پت پریشور اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ آسُو کہے میرا سو پُرکھ نرنجن میتا، مِت پیرا اک اکھوایا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن کے ٹھاندا سیتا، ست ستوادی اپنا بھيو چکایا۔
 ایکنکارا اپنی دس اکھی دھر دی ریتا، مارگ پنتھ مگ دھر دا اک درڑایا۔ آد نرنجن ترے گن دھار توں ہو اتیتا، ترے بھون دھنی سچ
 سندیسہ نر نریشا اک سنایا۔ سِری بھگوان ٹھاندا سیتا، نہ مریا نہ جیتا، نرگن نروریر نراکار اپنا بھيو آپ کھلایا۔ سِری بھگوان سچ
 سندیس دے حدیتا، ایکا چھتر جھلا دے سِسا، کھیلے کھیل بيس بيسا، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹایا۔ پاربرہم پت پریشور جس دا
 کھیل نہ ہار نہ جیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ آسُو کہے میریاں انتشکرن
 دیاں اُنگاں، بن جگت واسنا تیرے آگے رکھایا۔ میرے سوامی انترجامی نرگن دھار میرا دینا سنگا، سگلے ساتھی اپنا سنگ بنایا۔ میں
 چاہندا تیرا کھیل سورے سرینگا، دو جہاناں سِری بھگوانا نظری آیا۔ میرے محبوبا ساچے آسو کس لے تنگا، دو جہاناں نوجوانا مرد
 مردانہ اپنا پھیرا پائیا۔ نگاہ مار لے وچ وربھنڈا، برہمنڈاں کھوج کھوجایا۔ ست دھرم دا سچ دا ویکھ لے اندا، اند اند وچوں کھوج
 کھوجایا۔ آسُو کہے میرے ستگرُو جو حکم تیرا چنگا، دھر فرمانا دینا سمجھایا۔ اوہ تک لے کلجگ بھجا آوندا پیریں ننگا، تھے واہو داہیا۔
 تیڑ نہ دھوتی نہ تمبا، پینٹ ہیٹ نہ کھئے سہائیا۔ ہتھ وچ نہ کوئی لکڑی نہ کوئی ڈنڈا، شستر بستر نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی بنیا وِ دیا والا پنڈا،
 عالماں والا روپ نہ کھئے سمجھایا۔ نہ کوئی ہتھ شستر نہ کوئی کھنڈا، نہ کھڑگاں رہیا چمکایا۔ جس دا قدم نہ چھوٹا نہ لمبا، دھرنی دھرت
 دھول اُتے نہ کھئے ٹکایا۔ اوہ موڈھا مارے نالے بلاوے سجا کندھا، ایشاریاں نال رہیا جنایا۔ میں بندگی والا رہن دتا نہیں کوئی بندہ،

بندنا وچ نہ کھئے سہائیا۔ پوتر دھار دسے کوئی نہ گنگا، گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھاپیا۔ میرا دل کردا میں چار کُنٹ نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ میریا سوامیا سب دا حال کر دیواں مندا، مند بھاگن ہوئی تیری لوکائیا۔ کیسے نوں سیج بستر سہاؤنی ہوئے کھئے نہ منجا،
 مجلس بھگتاں والی رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا سینہ پھیر ہووے ٹھنڈا، میری آگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کلجگ کہے میرے مالکا میں چاہندا جگت
 جہان سب دا آتما تیرے کولوں وچھوڑ کے کر دیواں رنڈا، رنڈیے وچ ہووے تیری خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے کیوں کلجگ آویں دوڑا، بھجیے واہو داہیا۔ کلجگ کہے نارد اوہ ویکھ وید ویاسا
 پُکارے آوے براہمن گوڑا، پوت سپوتا نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا پھل تک لے مٹھا کوئی نہیں جو دسے سو کوڑا، کڑن سب دے اندر ٹکائیا۔
 میں تھلیوں کھچ کے لما پا دتا سچکھنڈ والا پوڑا، پوڑی پوڑی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ذرا نگاہ مار لے تک لے نال غوڑا، گہر گمبھیر نیتر نظر
 کیسے نہ آئیا۔ کوئن کوٹ تک لے جنہاں دے سیس تے جھلے چوڑا، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلکائیا۔ میں سب نوں مایا ممتا وچ کیتا بوڑا،
 بوری کیتی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے کلجگا میریا سجننا
 جاویں رُک، مترا میت دیاں جنائیا۔ کچھ کھیل تک لے لک، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ لے تیرا بوٹا رہیا سُک، ہریا سینچ نہ
 کھئے کرائیا۔ ہنکاری رہے جھک، نیتر نین نین شرمائیا۔ مورکھا تیرے پچھے جس گوبند نے وارے ست، دلارے نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ اوہ
 میل ملا کے نال اباشی اچت، چیتن ہو کے سب نوں رہیا جگائیا۔ جس دا حکم سندیسہ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم والی ٹک، تیرا ٹخم
 تاثیر دئے بدلائیا۔ اوہ وقت سہنجننا آد نرنجننا نیڑے رہیا ڈھک، گھڑی پل جس دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاٹیا۔ کلجگ کہے نارد اوہ میرے ہو بغلگیر، دست دست نال ملاٹیا۔ تن بستر پا لے چیر، چری
 وچھنیاں تینوں دیاں سمجھائیا۔ میری ویکھ لے سب توں وکھری تدبیر، طریقہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مینوں اشارہ دے کے گیا کبیر، قبراں توں
 باہر سنائیا۔ میں اُس توں لئی باداشیر، نو نو سیس جھکائیا۔ اوس بنا تحریر توں دتی تقریر، بنا حرف حرؤف سمجھائیا۔ نارد مینوں
 ویکھ لے نہ میں شاہ تے نہ میں امیر، کنگلا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میری منزل تک اخیر، آخر دیاں سمجھائیا۔ میں مان رہن دینا نہیں کیسے

پیغمبر پیر، پیر پیراں دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میں نوجوان سورپیر، یودھا اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میں تینوں ناردا آ وکھاواں
 اپنی جاگیر، جگرے سب دے دیاں درڑائیا۔ جتھے رام دی رہن دتی نہیں کوئی تصویر، تصور کر نہ کھئے سمجھائیا۔ ستنام دی جگہ میں کالی
 مار کے لکیر، لائن نال لائن دتی بدلائیا۔ میرے حکم دی تکھی شمشیر، شرع والیاں نوں منہ دے بہار سُٹائیا۔ میرے حکم دی ویکھ لے
 بدھی بیڑ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ٹھگاں چوراں یاراں دی ویکھ لے لگی بیڑ، بیڑی گلی دھرم رائے والی سارے گئے بھلائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے کلجگا اوئے مینوں وکھا دے گھرانہ، نو ست دھیان
 لگائیا۔ کلجگ کہے ناردا میرا تیرے نال یارانہ، یاراں دا یار اک اکھوائیا۔ اُٹھ سوہنیاں نوجوانا، نرگن دھار لے انگڑائیا۔ آپہر میرے نال پھر
 وچ میدانا، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ لے پرتان پھیرا پائیا۔ سمندران لہراں ویکھ ترانہ، جل جل دھار سہائیا۔ اُٹھ چلیئے ہوئے روانہ، رمنا رمنا
 اپنا پنڈھ مٹائیا۔ نالے سندیسہ دے پیغام، کوک کوک سُنائیا۔ نالے کھیل تک اوس رحیم رحمانا، جو رحمت میرے اُتے کھائیا۔ میں دین
 دُنی وچ بدل دتا زمانہ، زمیں زماں اسمان سارے روون مارن دھاپیا۔ کیسے دا دھرم دا دھرم رہن دتا نہیں کوئی نشانہ، نیشا نے ہتھ نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ ناردا آمیں وکھاواں میں سب دے اندر جھوٹھ دا ہتھ دتا گانا، لاڑی مؤت نال سگن منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے کلجگ اوہ نہ پا ایڈا روؤلا، کوک کوک سُنائیا۔ اوہ کملیا اوہ مالک خالق سب
 دا مؤلا، جس نے مُلا شیخان مسائکاں دا لہنا دینا دینا مُکائیا۔ اوہدا محمد دے نال اقرار تے قولا، وعدہ ویکھے تھائوں تھائیا۔ جس دا بنا
 سریر توں پھر کے ڈولا، تن وجود توں بنا لے انگڑائیا۔ اوہ حضور ضرور ایس دھرنی اتوں بہار کرنا ہوؤلا، جو ہوئی ہوئی سب دے لیکھے
 ربیا مُکائیا۔ ٹوں اُس دے گھر دا بن جا گولا، نو نو سپس جھکائیا۔ ساچا شبد گالے ڈھولا، پن ڈھولک چھینے کھڑکائیا۔ تیرا پردہ چُک
 جائے اوہلا، بہرم رہے نہ رائیا۔ جس نے اک دوارا کھولا، خالق خلق نور الہیا۔ جس دا روپ رنگ نہ کالا نہ سؤلا، ست سفیدی ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے او کلجگ میرے کول پُرائیاں
 چٹھیاں، پن اکھراں دیاں وکھائیا۔ اوہدے اُتے خبراں اوہ جیہڑیاں اوتاراں پیغمبراں گروآں نے بنا سریر توں لکھیاں، بنا رسنا توں ڈھولے

گائیا۔ جدوں اوہناں نوں تگوتے اوہناں دیاں دھاراں چٹیاں، کالے والی کالی شاہی اپنا روپ نہ کھتے بدلاتیا۔ جس دے کول لکھ چوراسی
 سخیاں، اک سُخن نوں منّ کے اوس دے سُخن وچ سمائیا۔ کلجگ کہندا او ناردا میں تے اوس پرہو دے ویکھن والیاں کیسے دے اندر رہن
 نہیں دتیاں اکھیاں، بیج نیترا اکھ نہ کھتے کھلائییا۔ سب دیاں نام دے نالوں خالی کر دتیاں کایا مٹیاں، مٹکے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار والے
 جگت ویکھ وکھائییا۔ کوٹاں وچوں ویراگناں تیاگناں سہاگناں پرہو دے پیار وچ نہیں کوئی پھٹیاں، پھٹڑ نظر کھتے نہ آئییا۔ اوہ ویکھ جدھر
 تکیں جوٹھ جھوٹھ اپرادھ دیاں ہٹیاں، ونجارے کلجگ دے سادھ سنت دتے بنائییا۔ جس ویلے کوڑ ککرم دیاں وا ہندیاں پٹیاں، پٹنے والا
 نظر کیسے نہ آئییا۔ کلجگ کہندا میں ساریاں منہ دے بہار سُٹیاں، میرا بے پرواہ بے پرواہ میری پُشت پناہ ہتھ ٹکائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائییا۔ نارد کہے کلجگ او میرے پیارے یار، مُحبت بن تن
 وجود رکھائییا۔ کلجگ کہے ناردا آ میں تینوں وکھاواں اپنی بہار، باہروں دین دئی وکھائییا۔ جدھر تکیں مایا ممتا دے ہٹ بازار، کام کرودھ
 لوہہ موہ ہنکار وستوآں وچ ٹکائییا۔ شاہ کنگال سارے خریددار، پچیا رہن کھتے نہ پائییا۔ میں پھراں ہو کے خبردار، بے خبراں حکم سُنائیا۔
 اُٹھو کلجگ جیوو سادھو سنتو لوچن جگت والی اکھ لو آگھاڑ، بیج لوچن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ مستی وچ اپنی ہستی دا کرو شنگار، تن
 وجوداں سوہبا پائییا۔ کوئی پُرکھ بن گیا کوئی بن گیا نار، نر نرائن ملن کھتے نہ پائییا۔ سرشٹی درشٹی وچ سُتی پیر پَسار، انتشکرن وچ لئے نہ
 کھتے انگریا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، نوری چند نہ کھتے چمکائییا۔ کلجگ کہے ناردا میں پھراں چاروں گنٹ وارو وار، دوس رین بھجان
 وابو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے کلجگ نہ کر شیطانی،
 اپنے انتشکرن دھیان لگائییا۔ کلجگ کہے ناردا پرہو نالوں بھلا دینا تے ایہو میری منزل رُوحانی، رُوح بُت دا میلا پرہو نال ہون کدے نہ
 پائییا۔ میری جوہن والی جوانی، بل دتا دھر دے ماہیا۔ میں سب دے اندر جگت واسنا دی پائی غلامی، زنجیر تڑا سکے کھتے نہ رائیا۔
 جتنی میری کرن کے بدنامی، تے بدیاں والا میرا رنگ رنگائییا۔ ایہو میری نیکنامی، مینوں پرہو نے دتی وڈیائییا۔ میری ہون والی اندھیری
 شامی، شمع جوت نور ہووے نہ کھتے رُسنائییا۔ اوئے ناردا میری گل سن لے ایسے پہلی آسو نوں ساری دُنیا ہونی پریشانی، پشچاتاپ وچ

لوکائیا۔ پھیر میں ویکھاں گا کس طرح ہندی بے ایمانی، بیوہ روپ بیوئے لوکائیا۔ میں کیسے دی رہن نہیں دینی پوتر خاندانی، خاک وچ سارے دینے ملائیا۔ میرے حکم دی چڑھن والی طغیانی، سمند ساگر اپنی لین انگریزائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے اوئے کلجگا پائے آ جا بہہ جا میرے کول، نیڑے نیڑے آسن لائییا۔ کچھ گجھا بہیت میرے کول کھول، بھیو دے سمجھائییا۔ کلجگ کہے نارد میرا پچن نہ سمجھی مخول، بنا مکھ توں دیاں درڑائییا۔ میرا نظارہ تگیاں تے تگیاں اُتے دھول، میں دھرم دا لیکھا دینا مکائییا۔ میں دین مذہب نال کرا کے گھول، رُسا چینا چینا رُسا ادھ وچکار کھڑے دینے کرائیا۔ پھیر کنڈیاں اُتے تولان گا اپنے تول، تولنہارا میرا اکو بنے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ دھرنی کہے نارد کلجگ کی کہندا، کہہ کے کی رہیا سنائییا۔ نارد کہے دھرنیئے میرا انتشکرن جاندا ڈھندا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کچھ دشا دسے کی کھیل ہونا لہندا، لہنا کی اپنا رہیا وکھائییا۔ محمد چار یاری نال اکٹھا ہو ہو ہندا، مقالے حق آسن لائییا۔ چوڈاں طبق نگاہ ماری بنا رسولاں توں رسول مالک ہو کے اک دوجے نال کھندا، خالق بن خالق رہی ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک سنائییا۔ دھرنی کہے کلجگ توں بڑا پیارا، پیاریا کچھ مینوں دے سمجھائییا۔ توں اُس پرہو دا دلارا، جس دلھے اوتار پیغمبر گرو دتے اُچائییا۔ سچ دس تیرا کدوں ہونا انت کنارہ، ویلا وقت ملے وڈیائییا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میرا سن لے اگم اشارہ، بنا عقل بدھی توں دیاں سنائییا۔ میرا مالک اکو پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ جو تیرے اُتے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُسنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ کلجگ کہے دھرنیئے سن میرا اکما چھند، بن اکھراں دیاں درڑائییا۔ کیسے قلم نہیں کیتا بند، بندگی وچ بندنا والا نہ کھئے جنائییا۔ جس نشان میٹنا تارا چند، چند دُھر دا اکو ڈگمگائییا۔ اوہدا کھیل ہونا وچ وربھنڈ، برہمنڈ اپنا حکم سنائییا۔ توں شور پا چاروں گنٹ سنا دے ڈنڈ، ڈنڈاوت تیرے اُتے سب دی دینی بدلائییا۔ نگاہ مار لے نو کھنڈ، ستان دیپان نین اُٹھائییا۔ اوہ آیا وچ وربھنڈ، سورا سربنگ اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں جس دا مکنا پنڈھ، پاندھی محمد بھجے واہو داہیا۔ جس کوڑی کریا میٹنا بھیکھ پکھنڈ، مایا ممتا موہ چکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے کلجگا اج دا دین یاد کر لے سوہنیا پہلا آسُو، پروشٹا پروشٹیاں وچوں
 ویکھ وکھائیا۔ کی سندیسہ دتا مسیح یسُوہ، یکے بعد دیگرے دُھر دا حُکم سُنائیا۔ کِس بدھ میرا باپ لوک مات آ کے وسُو، وصل یار
 دیوے یار خُدائیا۔ کون اگمڑا تیر انیالا کسُو، قسم کھا کے دئے چلائیا۔ صدی بیسویں جگت جہان اپنی کوٹے نَسُو، بھجے واہو داہیا۔ راؤ
 اُمرؤ شاہ سلطان مایا ممتا وچ بھسُو، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ اوہ اکو مارگ سب نوں دسُو، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ جس نے دھرنی
 دھرت دھول بھوائی وانگ لٹُو، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 بھيو آپ چُکائیا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول پُرانیاں کیتاباں، بنا کُتب خانیاں لئیاں ٹُکائیا۔ رکھیاں نہیں جگت والیاں وچ محراباں، چھپر
 چھٹاں ہیٹھ نہ کدے ٹُکائیا۔ اوہناں نوں سجدیاں والیاں ہوئیاں نہیں کدے اداہاں، نو نو سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اوہ ہتھ آئیاں نہیں مُلا
 شیخاں تے سنتاں سادھاں، اکھراں والے اکھر نہ کھئے جنائیا۔ اوہناں وچ بھيو بودھ اگادھا، بڈھی توں پرے پڑھائیا۔ جس دا اشارہ کیتا
 کرشن نے رادھا، رادھا کرشن گیا سمجھائیا۔ سینتا رام نوں مار کے آوازا، آواز آواز وچوں درڑائیا۔ پیغمبراں جس دے پچھے پڑھیاں نمازا، نو
 نو خاکی خاک رمائیا۔ اوہدا کھیل تک لے سب توں وکھرا علیحدہ، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھٹ نارد نے پُستک کڈھی، دھرنیے ویکھ
 لے بنا اکھراں توں کی اُس دا سب دے نال مُعاہدہ، وقت کی جنائیا۔ جے پیار وچ ستکار وچ اُس توں لے لویں فائدہ، اپنا آپ مٹائیا۔ فی
 اُس نے تیرے اُتے اپنا حُکم ورتنا باقاعدہ، نہ کوئی سکے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم
 اک سُنائیا۔ آسُو کہے کلجگ جی میں آساوند، آشا اپنی دیاں جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول توں سدا پابند، حُکمے وچ بھجیے واہو داہیا۔
 نارد توں جُگ جُگ مارے پندھ، نت نت اپنیاں پھیریاں پائیا۔ اوتاراں سدا دُھر دے نام دی ونڈی ونڈ، دھرنی دھرت دھول اُتے ٹُکائیا۔
 پیغمبراں گایا کائنات وچ چھند، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ گرواں گردیو بخش اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ نور درسا کے اگما چند، چند چاندنی
 کیتی رُسنائیا۔ پُرکھ اکالے کولوں منگدے رہے منگ، پروردگار آگے جھولیاں ڈاہیا۔ کِریا کر سورے سرینگ، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔
 جُگ چوکڑی پچھلے کئے لنگھ، کی کلجگ اتم کھیل کھلائی۔ جس ویلے ست سچ دا رہیا کوئی نہ سنگ، کوڑ کڑیاں وچے ودھائیا۔ سینے

پئے کیسے نہ ٹھنڈ، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ آتم پر ماتم پئے نہ گنڈھ، ٹٹی جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ کی کھیل ہووے تیرا وچ وریبھنڈ، برہمنڈ کی وڈیائیا۔ کی نام ندھانا دیوے ونڈ، وست امل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ آسو کہے پرہو میری آشا پُرانی، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ تُوں میرا ویلا وقت پچھانی، پشچاتاپ وچ ہوئے لوکائیا۔ تُوں لیکھا جانے اپنی چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری کھوج کھوجائیا۔ ہُن جھگڑا تک لے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج بھول بھولائیا۔ تیرتھ تٹان امرت رس رہیا کیسے نہ پانی، پاپن پتھر رہے کُرائیا۔ نیتروون چار کُنٹ دہ دشا تیرا دسے نہ چرن دھیانی، گول ملے نہ کھئے سرنائیا۔ منزل حق رہی نہ کھئے رُوحانی، رحمت سچ نہ کھئے کھائیا۔ سب سرشٹی دسے فانی، میرا لیکھا ویکھنا تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک بھو کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے سُن آسو بچے، چھوٹے نئییاں دیاں جنائیا۔ میرے کھیل تک لے آنک کل دھاری دے ہتے، کی کل اپنی کل ورتائیا۔ سب دے مُودھے کراں لوٹے، لُٹیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑے مانس مانو ماٹکھ اپنے کرائے ٹوٹے ٹوٹے، دیناں مذہباں حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ اوہناں نوں ویکھاں وچوں سچکھنڈ جھروکے، بنا کھڑکی گنڈی لاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ ستگر شبد کہے ساچا دوس دباڑا چڑھیا، دو جہان وچی ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نیاسی سچ دوارے کھڑیا، ایکنکارا اک اکلّا واحد سوہیا پائیا۔ جس دا رُپ رنگ ریکھ نہ کوئی سیس دھڑیا، تن وجود حق محبوب ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ آد پُرکھ اپرمپر سوامی جس سب دا گھاڑن گھڑیا، گھڑنہار بے پرواہیا۔ جس دے حُکم وچ پیغمبر گر اوتریا، اوتری اپنا حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے آسو تیری پوری ہووے منسا، ممتا جگت والی وکھائیا۔ جن بھگتاں بنائے ست سرُپ رُپ ہنسا، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ست دھرم بنا کے ہنسا، گرہ مندر اک ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ ہنکاری میٹے کنسا، کابنا دُھر دا حُکم جنائیا۔ جس دا لیکھا گا سکے نہ شیش رسنا جہوا سہنسا، اکھڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ بناون آیا ساچی بنتا، باون دا پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ جو بل دوارے ہویا منگتا، کرم ڈھائی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ بودھ آگادھا ہو کے پنڈتا، چار ویداں توں باہر کرے شنوائیا۔ سو کلجگ اتم لیکھا جانے کوڑی کِریا

ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم کھوج کھوجائیا۔ اوہ لیکھا جانے تن وجوداں من کا، من کا منکا آپ بھوئیا۔ اوہ لہنا دینا تگے سریر تن کا، تنکا تنکا کھوج کھوجائیا۔ جس نشان میٹنا تارے چن کا، صدی چوڈھویں انت کرائیا۔ مالک آتم برہم کا، پاربرہم بھيو ابھیدا دئے گھلائیآ۔ جس دا کھیل اکو دھرم کا، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ جھگڑا مٹا کے ورن برن کا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسائیا۔ اشارہ دے کے اگمی چرن کا، چرن چرنوڈک جام پیئیا۔ مالک ہو کے کرنی کرن کا، کرتا پُرکھ حکم سنائیا۔ ستگر شبد کہے ہن جگت وقت ہووے دُبیلا لڑن کا، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر بھيو رہے نہ رائیا۔ آسو کہے نی دھرنیئے اٹھ تک لے آپا، آپا دھیان لگائیا۔ تیرے اُتے ودھ گیا پاپا، پاپا بھری لوکائیا۔ انتشکرن وچ رہیا کیسے نہ جاپا، رسنا جہوا دھولے سارے گائیا۔ تیرے اُتے ترے گن چڑھیا تتاں تاپا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میرا انتشکرن کانپا، کوک کوک سنائیا۔ کلجگ خوشیاں نال مارے تھاپا، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ میرے آگے ٹھہر نہ سکے دیوی والی لاٹا، اشٹبھج نہ کھئے چترائیا۔ اوتاراں چترائی چلے نام نہ گاتھا، ملے مان نہ کھئے وڈیائیا۔ پیغمبراں کلمہ دیوے کھئے نہ ساتھا، کائنات پئے دُہائیا۔ ستنام ملے کیسے نہ رس ساچا، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ میں ویکھیا کایا ماٹی کاچا، کنچن گرھ نہ کھئے بنائیا۔ میں گھر گھر اندر ناچا، نٹوآ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری اکو خبر تے اکو باتا، میں باطن دیاں جنائیا۔ میں چار گنٹ دا بدل دینا ساک، لیکھا سکم وچ جنائیا۔ دکھن دشا کھلا کے تاکا، پردے پردے دینے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کہے میں اتم حکم مننا ہری، ہر پردے ڈیرہ لائیا۔ میں صاحب کولوں ہونا بری، بندھن وچ کھئے نہ پائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا شرع بن شرعی، شریعت رنگ چڑھائیا۔ میں سب دا بن مدعی، مدعا اکو اک سمجھائیا۔ میں لیکھا پورا کرنا جو سندیسہ دتا رام کیکئی، ایدھیا واسی ایدھیا جدوں تجائیا۔ میری کاہن پاوے صحیح، جس یادو کھیل کھلائیآ۔ میرا لہنا ویکھے موسیٰ جو منہ دے بہار ڈگیا صحیح، صحیح سلامت اکو نظری آئیآ۔ میں کی دساں مینوں حضرت عیسیٰ اکو گل کہی، جس ویلے صلیب گل لٹکائیا۔ محمد نے چار یاری وچ اٹھ کے دُہائی دئی، دروہی تیرا نام خدائیا۔ صدی چوڈھویں میری آشا تیرے قدماں وچ پئی، قدم بوسی کر کے اپنی خوشی منائیا۔ توں نور الاہی ربی، رے عالمین اک اکھوائیا۔ توں سب دا مالک طبعی، طوبی

طوبی تیری دُبائیا۔ میری اُمت والی کندھ جاندی ڈھپی، پھیر سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ اَسُو کہے محمد نے کیتی دُعا، ہتھ سینے اُتے ٹکائیا۔ ولہزا مووزے زلُو نُوڑے نزا عرشے فِشا میری دُعا رحمتے اِمام پیغمبرے کلام دُوستے دود گوشہ کُند شاہے محان رحمتو اللہ نُوڑے نوز آئشے پھوز کوزنتا کوستی المدہی تکہسُوہی یدی استپھا میرے گوپھانے خپہستے ہمدے وضو تیری رضو نُوڑے اللہ بے پرواہ تیری بے پرواہی وچ سہائیا۔ میرے خُدا دستے دُعا حضرتے اما جسمے زما چشمے رہنما دھرتے خاکے استے مزہا طلوع آفتاب مزہو اللہ آب ہاب تیری نُوڑے الہی کتاب الفیے سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وی آگئی پھردی تُردی، ثرت دیاں جنائیا۔ پیغمبرو اک خبر سُنو مالک دُھر دی، جو پیغامان نغمیاں تون باہر جنائیا۔ اُس دی کرنی فُدرت دے قادر دی کلمے والیو کدے نہ مُردی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس رمز ماری گوہند دھار گوہند گر دی، ستگر شبد شبد شنوائیا۔ ہُن رُت سہنجنی آ گئی اُس دی لوڑ دی، لُڑیندا ساجن سب نے مٹنا دُھر دا ماہیا۔ جس دی کلا ہور ہور دی، اور دی اور کار کھائیا۔ جس دُنیا تکئی دھار ٹھگ چور دی، کوڑ کُریار ویکھ وکھائیا۔ جس کھیل مُکاؤنی مڑھی گور دی، مقبریاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ اَسُو کہے آ حضرت، حضورے اعلیٰ عالی جاہ تیری وڈیائیا۔ حضرت کہے میری اُس دے نال شرط، جو شرطیہ اپنا حُکم ورتائیا۔ میرا محبوب نُوڑانہ نُوچوانا شاہ سُلطانا پروردگار سانجھا یار اِمام اِماما آیا پرت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس دی بنا کلمیاں تون سب دے نال لیکھت پڑھت، قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ اوہ بھاگ لگا کے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول دئے وڈیائیا۔ میرا مالک اگما وارث عرش فرش، عرشی پریم نُوڑ الہیا۔ پہلون اُس دا کران درس، پھر سجدیاں سیس جھکائیا۔ میری مٹ جائے پچھلی حرص، چوڈاں طبقات دیاں سُنائیا۔ سارے اُس تون منگو ترس، جے رحمت دئے کھائیا۔ آب حیات دیوے برس، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ میری اُمت دا ونڈے درد، دردیاں ہونے سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اُس لے حمد اوہ جس تیری شرع نوں بنایا چُھری کرد، قاتل مقتول دا روپ دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نہیں بنی کوئی غلام، اُمت دی سیو کھائیا۔ رسوٰلا میرا حُکم سُن جو آوے اُتوں حق مقام، مُکمل دیاں درڑائیا۔ جس نے سب دا کرنا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرا وی لئے انتقام، ویکھنہارا دُھردرگاہیا۔ اوہ تیرا چند چھپیا تے بنا شمع توں ہو گئی شام، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُٹھ ویکھ لے اُمت تمام، طمع وچ کُرائیا۔ جس نے اللہہو اناہو کیتا بدنام، بدیاں وچ تیرا کلمہ گئے بھلائییا۔ ملیا کیسے نہ حقیقی جام، پیالہ ہتھ نہ کھئے پھڑائییا۔ میں دساں شرع عام، پردہ پردیاں اُتوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ اُٹھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھجی جاواں نٹھی، اپنا پنڈھ مُکائییا۔ میں اُمت کرنی کٹھی، سب نوں دیاں سُنائییا۔ او پڑھینے اک دی پٹی، کلمہ اکو اک گائییا۔ جس نے صدی چوڈھویں ساڈی کرنی پاؤنی ٹی، اوہ نٹوآ بنیا دُھر دا ماہیا۔ کیسے دے ویراگ وچ تیاگ وچ میری چھاتی گئی پھٹی، پٹی پیار نہ کھئے بندھائییا۔ اوہ مقبریاں اُتے دیویاں وچ رہی نہیں وٹی، تیل باقی نہ کھئے رُسنائییا۔ سب دی ڈوری زمیں اسمان آدھ وچوں گئی کٹی، آگے گنڈھ نہ کھئے بندھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا وقت سہنجنا آ گیا پکا، پکیو سب نوں دیاں جنائییا۔ اوہ پریمیو پیاریو مینوں اکو مارو دھکا، دھکیلو چائیں چائیا۔ میں جاواں مدینہ مکہ، کعبیاں کھوج کھوجائییا۔ پھیر اُٹھاؤنا اگوں بُورا کگا، عیسیٰ اکھ کھلائییا۔ اوہ موسیا تُوں کیہڑا بنا سکا، اپنی لے انگرائییا۔ اُٹھ میں تینوں خبر دساں تے سُن لے ہور میرا پتہ، جو پت پریشور رہیا جنائییا۔ اوئے مینوں ایس دسا محمد تیری اُمت دا اُمتی دھار وچ ہون والا ہتھا، ہتک سمجھنی مائل نہ رائیا۔ ایہہ جدوں کھیل شروع ہوئی تے ہوویگی وچ مہینہ کتا، کتک دا لیکھ لیکھنی لیکھ چائیں چائیا۔ جس نے بھیو چُکاؤنا جگ چھتی تے چھتا، چھتردھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ میری گل بہاویں چونکہ چنانچہ سمجھ لو البتہ، تے بہاویں دلبر دی دھار وچ لو وسائییا۔ پر سچ جانو ایمان نال ایمان دی قیمت رہنی نہیں ٹکا، ٹکیاں دے پچھے مرے لوکائییا۔ میرے رحمان نے میرے ایمان نے میرے کاہن نے میرے رام نے میرے بھگوان نے سرشٹی دین دنی زیرو نال زیرو کر دینی بٹا، آنک رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں سب دا پورا ہون والا دُھر درگاہ دا لیکھیا ہویا پٹا، ویہویں چوڈھویں صدی دے آگے پنڈھ نہ کھئے وکھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے اُف یائے دروہی میرا خُداوند کتے اگلے

سال ہی نہ لا دیوے ٹھپا، مہر دھر دی اک بنائیا۔ جے ہن مہر لائی تے بنائی اوہنوں اکو اکھر کافی پیا، جو پورن پارہم پت پریشور نظری آئی۔ چار یارو شرع دی سرکارو نین اگھاڑو نگاہ مارو مدینہ مکہ، مکے والیو سکا تہاڈے وچوں نظر کھنڈے نہ آئی۔ اوہ ویکھ لو تہاڈے مگر پین والا بؤرا کگا، جبرائیل حکم سنڈیسے رہیا سُنائیا۔ صدی چوڈھوی کہے مینوں جیتا آگیا کی کہہ کے گیا سانوں نانک تپا، تپدیاں تپدیاں تپدیاں گیا جنائیا۔ او رسولو جس ویلے تہاڈا انت تے انت دا ہونا اک متا، دوجا مشورہ مشورے وچ نہ کھنڈے ملائی۔ پر یاد رکھ لئیں محمد اُس توں پہلاں گوہند دا وجنا ڈنکا فتحا، فتح سب توں لئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں میریا خُدا میں نانی کتے مینوں نہ ہووے دھول دھپا، میں کدھر بھجان واہو داہیا۔ جھٹ ستگر شبد کہا صدی چوڈھویں پُرکھ اکال آد جگاد سدا سمرتھا، سمرتھ اک اکھوائیا۔ جو اُس دی چرن سرن سرنائی ڈھٹھا، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ اُس جس نے ہندو مسلم سکھ عیسائی پھیر کرنا اکتھا، اکتھے اپنی گود ٹکائیا۔ اُس دا سوریہ جوت پرکاش والا کدے نہ چھپا، اگن آتھن اکو جوت کرے رُسنائیا۔ اوہ ویکھ لے جس دے دوارے وشن برہما شو پھرے تھھا، بھجے واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گرو اکو جوت وچ جگدے لٹ لٹا، جسم اسم ونڈ نہ کھنڈے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک میرا ہونا آپ سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو توں میرا حق خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ میں کران طوبی طوبی، طوبی تیری تیرے نال دُہائیا۔ مینوں کدے نہ کریں جُدا، جُز ونڈ نہ کھنڈے ونڈائیا۔ تیرے قدماں ہونا فدا، فطرت تیری جھولی پائیا۔ توں میرا دل رُبا، نور نورانہ نور الاہیا۔ میں سجدہ کران بنا سیس سیس جھکا، قدم بوسی وچ سیس نوائیا۔ مینوں اگلا بھیو سنا، میں سنان چائیں چائیا۔ میرا پچھلا پنڈھ چُکا، پینڈا اور رہے نہ رائیا۔ دھر دے مالک اپنے نال گنڈھ پوا، پھیر سکے نہ کھنڈے تڑائیا۔ میں پیغمبران توں اتم کران سلام دُعا، سلاما علیکم کہہ کے اپنا پلو لوں چھڑائیا۔ پھر کہواں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ توں اک چلائیں راہ، اکو رہبر نظری آئی۔ تیرے اکو دے اگے ہوئے دُعا، دئے جوڑ منگ منگائیا۔ اوہ ویکھ لے تیئی اوتار اکتھے ہو کے کرن صلاح، اک دوجے نال اکھ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دے مالک تیرے اگے میری حال دُہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں کریں مُعاف، سجدہ سیس وچ جھکائیا۔ توں میرا اک احباب، مٹر پیارا نور الاہیا۔ نہ سوال نہ

جواب، جواب طلبی وچ کدے نہ آئیا۔ مینوں لیکھا دس دے آج، پہلی آسُو تھت وار ونڈ ونڈائیا۔ کس بدھ دین دنی بدلنا سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ کس کارن اپنا کرے کاج، کرتے پُرکھ دینا درڑائیا۔ میں سوچاں باہر سماج، سمگری ہتھ نہ کچھ رکھائیا۔ مینوں اگئی مار دے آواز، بن کتاں دے درڑائیا۔ میں سنا تیرا راگ، راگیاں بیٹھن مکھ شرمائیا۔ میں تیرے در دی ہوئی محتاج، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے صدی چوڈھویں سن لے دھر سلوک، صلح کل دے جنائیا۔ پردہ رہے نہ چوڈاں طبق چوڈاں لوک، چوڈاں ودیا توں باہر میری پڑھائیا۔ میرا کھیل تگنا وچ پرلوک، پرلے میرا راہ تکائیا۔ دھر دا حکم سکے کھتے نہ روک، آگے ہو نہ کھتے اٹکائیا۔ دھر دے حکم نال امتی دیوے جھوک، آپ اپنی کھیل کھلائییا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھتے درڑائیا۔ اک دو تے تیجے سال توں ویکھیں میری مؤج، کس طرح مُفت وچ سارے دیاں لڑائیا۔ اپنے ہتھ خالی تے دین دُنیا بن کے فوج، تے فوجدار شبد ہو کے سب نوں دیواں بھڑائیا۔ پھیر ویکھیو لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ کس طریقے نال ہندی کھوج، سیاست والے کھوجن تھاوں تھائیا۔ پھیر ستگر شبد کہے میں سرشٹی دو دھڑ کر کے اپنے دساں چوج، چوجی پریم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ امیراں غریباں دے اُتے لڈ کے جگت دا بوجھ، دوویں بھجاواں وابو داہیا۔ مایا رانی ساریاں دے اندر وڑ وڑ کرے کرودھ، غصہ منوآ خوشیاں نال پرگنائیا۔ کیوں ستگر شبد آد جگاد جگ چوکرئی وڈ جودھن جودھ، سورپیر اک اکھوائیا۔ اُس نے دیناں مذہباں مایا ممتا دا ساریاں دے اندر ودھاؤنا لوہ، لوہی ہو کے لوہ وچ لوہ نال اپنا آپ مٹائیا۔ ایہ کھیل پرہو دا گوجھ، گرنتھ شاستر سمرت وید پُران، کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو تیرا کیسا کھیل بھانک، بھہ بہنجن دینا درڑائیا۔ کی سوانگی سوانگ ورتے اچن اچانک، اچل اپنی کھیل کھلائییا۔ ستگر شبد کہے صدی چوڈھویں توں بال آنجانی آنجانت، تینوں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میرے حکم دی اوتار پیغمبران گروآں ملنی نیامت، وست ست سچ ورتائیا۔ میں مالک آد پُرکھ انت صحیح سلامت، جمن مرن وچ نہ آئیا۔ تینوں لیکھا دساں گا کس بدھ آؤنی جگت قیامت، قیامگاہ قائم رہن کھتے نہ پائیا۔ چار کُنٹ زین اندھیری ہونی شامت، شمع نور جوت نہ کھتے رُشنائیا۔ کیسے دی

اوتار پیغمبر گُر دیوے نہ مات ضمانت، ضامنی وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے سُن وے پرہو میریاں کوکاں، کوک کوک سُنائیا۔ اپنیاں تک لے چارے کوٹا، کوٹاں والیا ویکھ وکھائیا۔ میرا ماتو سُکدا جاندا بوٹا، بوٹے لاؤن والیا رُت بسنت نہ کھئے لہرائیا۔ تیرے نام دا میریا مالکا خالی ہو گیا تن والا ٹھوٹھا، سچ وست نہ کھئے ٹیکائیا۔ تیرا آتم تیرے نالوں روٹھا، رٹھیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ آہ ویکھ لے جگت جہان سارا جھوٹھا، ست وچ سچ نہ کھئے ملائیا۔ چاروں کُنٹ پنج وکار دا لیندے جھوٹا، کوڑی سیج رہے ہنڈھائیا۔ جھٹ کلجگ کہے میں وی شیطان دا ٹوٹا، ٹوٹیاں گھر گھر دتیاں لگائیا۔ میرا آوا انت جاوے نہ ایویں اُوتا، میں بھلایا دُھردرگاہیا۔ میں وسیا کایا وچ پنج بھوٹا، تتو تتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے میرا سمت شہنشاہی نو دا اک للکارا، للکار کے دیاں جنائیا۔ سچکھنڈ وچوں اُٹھو پیغمبر گُر اوتارا، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں دا تگوان دوارا، نو دواریاں کھوج کھوجائیا۔ امرت آتم رس ملے نہ کیسے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ شبد ناد سنے نہ کھئے دھنکارا، نادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ نرگن دیا باقی کھلاپاتی کرے نہ کھئے اُجیارا، گھر دپیک نور نہ ڈگمگائیا۔ میرا اتم خوشیاں والا کنارہ، میں جھوٹھ دی نٹیا رہیا چلائی۔ جگیا سوواو کلجگ کہے میں سب توں وڈا پیر ظاہرا، ظاہر ظہور سب دے اندر ڈیرہ لائیا۔ پر کلجگ کہے میں نگاہ ماری ہن جھگڑا پے جانا وچ قاہرہ، قائم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر اکتی سو میل دا بنا دائرہ، ایہ سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نے کرنا مظاہرہ، چار یاری تاڑی رہے لگائیا۔ ایہ کھیل ہونا گمبھیر گہرا، گہر گور اپنا حکم ورتائیا۔ ویکھیو راج راجانو شاہ سلطانو جگت پردھانو وڈ وڈوانو کوئی کتاں توں رہ نہ جائیو بہرہ، بہر حال سب کچھ رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا بھيو آپ کھلائی۔ کلجگ کہے میرا تکیو سوہنا شریکا، او شریکے والیو سب نوں دیاں جنائیا۔ کیوں میں پرہ توں سکھ کے آیا طریقہ، جس دی تریک تاریخ تواریخ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پر میرا مارگ سمند ساگراں توں گہرا تے ویکھن وچ نیکن نیکا، نکو وڈیو سب نوں دیاں سمجھائیا۔ میں کلجگ نہیں جے چوتھے سال نوں سب دیاں کڈھا نہ دیواں چیکا، چیک چھاڑا پائے لوکائیا۔ یاد رکھیو میں آج توں لمبا کر لینا فیتہ، پر میری فٹاں

انچاں گزارا والی نہیں لمبائیا۔ میں ضرور پہلوں بلوٹا دیواں گا امریکہ، پھیر رشیا دا پھول کے کھپسا، چینا دے اندر پا کے چپسا، عیسیٰ والے سارے دیاں بلائیا۔ پھیر مینوں سارے کہنگے کلجگا توں بڑا پیس پیسا، کیسے دے سر تے اوڈھن رہن نہیں دتا نہ کوئی چہتر جھلے سیسا، سیس جگدیش اکو سوہا پائیا۔ میں وی پٹھے ہتھان دی تاڑی مار کے کلجگ کہے سب نون کہاں گا او میرے مالک نے مینوں دتیاں توفیق، اوس توفیقان وچوں میں تحفے جھوٹھ دے گھر گھر دتے ورتائیا۔ میری بہادری ویکھو میں اوتار پیغمبران گروآن نون بھلا تے متھے ٹکا دتے پتھراں اٹان، تے کریاں، جنڈاں سیس نوائیا۔ پر میں حیران ہو گیا بدھیوان ستگر نانک دے شبد دا کرن ٹیکا، ٹیکے وچ ٹیکا پٹنی سارے رہے سنائیا۔ ایسے کر کے ساریاں دے اندروں رس ہو گیا پھیکا، امرت رس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کہے میں چھاتی مار کے ہتھ چار گنٹ کہاں گا بنا پرہو دی کریا توں پرہو دا رہے گا کھٹے نہ میتا، مٹر پیارا ملے نہ گوبند ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ کلجگ کہے اوئے جگیا سواو مینوں تھادے نال بڑی ہمدردی، دکھیاں دے دکھ لوان ونڈائیا۔ ایہ تے کھیل تھادے تے میرے گھر دی، دو جا نظر کھٹے نہ آئیا۔ تھادے آسا ایویں اکھراں والے ڈھولے پڑھدی، تے رسنا جہوا بئی دندان نال گائیا۔ ویکھو گھر گھر وچ سب دی کایا سڑدی، امرت میگھ نہ کھٹے برسائیا۔ میرا پیار ویکھو میری خوابش تھادے اندر وڑدی، گھر گھرانہ اپنا لیا بنائیا۔ تھانوں سکھیا دتی ہنکار گڑھ دی، نمرتا اندروں دتی کڈھائیا۔ اوئے کلبو ایہ تے کھیل چوٹی جڑ دی، چیتن وچ بیٹھا مکھ چھپائیا۔ میری شکتی بھگتی دا روپ ہو کے تھادے گرہ ملدی، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ یاد رکھ لو جنان چر جوٹھ جھوٹھ نہیں مارو گے تھادے پیہڑی نہیں کوئی پھلدی، پھلی بھوت نہ کھٹے کرائیا۔ ایویں آشا نہ رکھو نہچل دھام اٹل دی، ویسوا دی سیج سارے لو ہنڈھائیا۔ پتہ نہیں ہن دنیا دی کھیل گھڑی کہ پل دی، پلکان دے اوپلے بیٹھا ماہی تھادے کی اپنا کھیل ورتائیا۔ جس دی کرنی جل تھل دی، مہیئل وچ اپنا حکم سنائیا۔ میں جان دا ضرور تھادے اندر اوسے دی جوت بلدی، جس نون آتما کہہ کے سارے گائیا۔ پر یاد رکھو پرہو بڑا شیطان اُس دی کھیل سدا اچھل چھل دی، ول چھل وچ سارے لئے بھلائییا۔ مینوں یاد آگئی ستجگ ویلے راجے بل دی، جو باون سنگ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ کلجگ کہے سنساریو مینوں سارے دیو

شاباش، خوشیاں نال سُنائیا۔ میں اپنے جُگ وچ سب دی کام کرودھ لوہہ موہ بنکار دی پوری کیتی آس، نام والا رسیا رہن کھئے نہ پائیا۔ مد پیو بھر بھر گلاس، ساقی دا جام ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ او تسیں ویکھو پرتھی آکاش، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ جدھر تگوکے کلجگ کہے میری پیندی کوڑی کریا دی راس، مت من بُدھ نچن تهاؤں تھائیا۔ کیسے دے پردے جاپ رہن دتا نہیں سواس سواس، ساہ ساہ نہ کھئے دھیائیا۔ مینوں گھوڑیاں وئے شنکر اتوں کیلاش، ترسول رہیا درسائیا۔ ستجگ زور زور دی رہیا اکھ، بولے چائیں چائیا۔ کلجگا تیری اتم ہونی راکھ، مٹی اڈنی تهاؤں تھائیا۔ میں غریب زانیاں دیواں ساتھ، کوچھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ دیناں مذہباں جھگڑا میٹنا ذات پات، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ سندیسہ سُن لے پہلی آسُو دی پہلی رات، پروشٹا پہلا نال ملائیا۔ اکو کنارہ ہونا گھاٹ، اکو نئیآ سوہیا پائیا۔ تیری اتم مُکئی واٹ، صدی چوڈھویں اکھ اُٹھائیا۔ آہ حُکم سندیسہ لینا واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پنج ست برس کر لے ناچ، نٹوآ ہو کے سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میں سچ دا مِتر پیارا سانجھا، سکلا سنگی اک اکھوائیا۔ میرے پیار توں رہے کوئی نہ وانجھا، سادھاں سنتاں جیواں جنتاں رہیا جنائیا۔ میرا کھیل تگن چاروں کُنٹ کوڑ کُڑیاں دا وگے جھانجا، جھکھڑ موہ والا وبائیا۔ مینوں مان دے کے گیا والا بازا، بازی دین دُنی دینی اُٹائیا۔ جن چر تیرا شاہو بھوپ پُرکھ اکال نہ آوے راجا، شہنشاہ ڈھردرگاہیا۔ کیسے دی سُرَت سوانی میل ہون دینا نہیں کیشن رادھا، سییا رام رام روپ نہ کھئے سمائیا۔ ڈرمت میل دھو سکے کھئے نہ داغا، پاپاں کرے نہ کھئے صفائیا۔ کلجگ کہے مینوں پھیر اشارہ آوندا کُچھ جھگڑا اُٹھنا آکے پچھے واگھا، واگاں واگاں والا رہیا بھوائیا۔ میں خبر سندیسہ دیاں وچ پنج آبا، پنجابیو کران شنوائیا۔ ست تھال لے کے حاضر ہو جاؤ گُرمکھ وچوں دوآبہ، ہتھیلی اُتے ٹکائیا۔ ایہ آسا رکھی خضر خواجہ، دُور ڈریدھا دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرا نور الہ بے پرواہ والی دو جہان جوت جگائے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جس کھانا پینا سب دا کرنا سانجھا، ستاں دیپاں حُکم ورتائیا۔ اوتھ شرم حیا کابدا، نیتز نین نہ کھئے شرمائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں نال مُعاہدہ، وقت سہنجنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے ویکھو ست تھال آئے پروسے، ستگر شبد حُکم جنائیا۔ خبر

سندیسے دیوے کو نے گو شے، چار کُنٹ شنوائیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ وچوں سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دھار نوں ستجگ پیا لوچے، پن نیناں نین اٹھائیا۔ جس شرع میٹنی نمازاں والی روزے، رازق رزق رحیم دیا کھائیا۔ جس نے اپنے وچ چھپانے اوتار پیغمبران گروآں والے عہدے، عہدناما سب دا پور کرائیا۔ جھگڑا میٹ دینا جنجُو بودی بودے، سُنٹناں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر سوامی ہونے سہائیا۔ ستجگ کہے میں پُرانا بڈھا چار جگ دا، پچھوکر نظری آئیا۔ میں لگوں کُبا تے پیراں توں دُڈا، چل سکاں نہ رائیا۔ میں ویکھن آیا کلجگا، کی کلکاتی اپنی کھیل کھلائییا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا بڈھا، بڈھی توں پرے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کی حال ہونا اُتے بڈھا، دھرنی کی کُرائیا۔ سب دا بیڑا دِسدا دُڈا، پار کنارے نہ کھئے لگائیا۔ دین مذہب دی دھار بن گیا ڈونگھا کھڈا، دُنی مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ ستجگ کہے مینوں ویکھ کے کچھ نہ سُجھا، حیرانی وچ رہیا کُرائیا۔ میں مُکھ توں ہو گیا گنگا، رسنا جہوا نہ مُول چلائییا۔ میرے مُنہ چوں پھیر دکھاں دا نکلیا ہونگا، ہونگر دتی تھائوں تھائیا۔ دو جہان ویکھن کون کوندا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھیان لگائیا۔ میں بڈھے نے ہس کے کہا دو جہانوا ایہہ کھیل شبد ستگرُو دا، گردیو اک اکھوائیا۔ کلجگ دا اتم تے میرا وبار شروع دا، شرع والیو دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال نے مینوں تھاپی دتی تے میں ستجگ بڈھا پھیر تُرُونگا، بھجائ چائیں چائیا۔ سچ پُچھو پُربھو دا پیار کدے نہ تھڑوگا، توٹ وچ کدے نہ آئیا۔ آتما سب دا پرما تاناں جُڑوگا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ سب دے اندر اکو منتر پُھروگا، تُوں میرا میں تیرا تے ویلا وقت چُکنا جُدائی دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک دِرڑائیا۔ ساچا حُکم اک دِرڑاویگا۔ پرم پُرکھ دیا کھاویگا۔ ہرکھ سوگ سرب مٹاویگا۔ دھرم یوگ اک سمجھاویگا۔ نام چوگ اکم چُکھاویگا۔ ہوئے ہنگتا روگ مٹاویگا۔ بودھ اکادھا پنڈت آپ اکھاویگا۔ آتم دھار بنا کے سنگتا، شرع شریعت پنڈھ چُکھاویگا۔ لیکھ مُکا کے بھکھا ننگتا، سِر سب دے ہتھ ٹکاویگا۔ نیشانہ میٹ کے تارا چنّ کا، چند چاندناں اک رُشناویگا۔ بہرم مٹا کے من من کا، من کا منکا آپ بھواویگا۔ رنگ وکھا کے ساچے تن کا، تن کنچن گڑھ وڈیاویگا۔ جگیاسو رُوپ بنا کے جن کا، ہر جن اپنی گود ٹکاویگا۔ جھگڑا مُکا کے چھپر چھنّ کا، ساچا مندر اک سُہاویگا۔ لیکھا رہے نہ

کلجگ کل کا، کلکاتی ڈیرہ ڈھاہویگا۔ لہنا دینا پورا کرے راجے بل کا، پُرانا لیکھا لیکھے وچ رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حُکم آپ ورتاویگا۔ ساچا حُکم اک ورتائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ پُرکھ اکال کھیل کھلائیگا۔ شبد دلال
 اک پرگٹائیگا۔ کال مہاکال سیس نوائیگا۔ رائے دھرم آپ اٹھائیگا۔ چترگیت اکھ کھلائیگا۔ لاڑی مؤت نال رلائیگا۔ جم کا سنگ سنگ
 بنائے گا۔ سورا سرینگ بھیو چُکائیگا۔ نام مردنگ اک سُنائیگا۔ کلجگ کوڑی کیریا کندھ ڈھاہیگا۔ ست دھرم دا سچ اند وکھائیگا۔
 گرمکھا اندر لنگھ، بجر کپائی کُنڈا لایگا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سُکھ آسن سوہا پائیگا۔ نام ندھان وجا مردنگ، سوئی سرتی آپ
 پلائیگا۔ امرت بوند دے سوانتی گنگ، جگت ترسنا آپ بُجھائیگا۔ پندھ مُکا کے جیرج انڈ، اُتبھج سینج پار کرائیگا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حُکم اک سُنائیگا۔ ساچا حُکم اگم سُناویگا۔ ہر کا بھیو کھئے نہ پاوایگا۔ دیوت سرُ سیس
 نواویگا۔ گن گندھربھ کیر پچھپ راگ الاویگا۔ مدھر دُھن اک سُناویگا۔ سُن مَن آپ کھلاویگا۔ چُن چُن گرمکھ ہرجن سنگ بناویگا۔
 لکھ چوراسی چھان پُن، بھگت شہیلے باہر کڈھاویگا۔ لیکھا جانے دیوت سرُ مَن، مئی مینشر پردہ آپ چُکاوایگا۔ جو مالک بنیا گل، گل
 مالک ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ اکو آپ بن اُہل، اُہل وچ سرب اُہلاویگا۔ گرمکھ ورا نام کُنڈے ترازو جائے ٹل، تولا اکو نظری آویگا۔
 جس دا جاپ چپ سکن نہ رسنا بُل، ہر پردے اپنا ڈیرہ لایگا۔ اوہ مؤلے اُہلاوڑی نال پھل پُہل، مہک اپنی وچ ٹکاوایگا۔ جو سچ
 پرتی گھولی جان گھل، گھول گھائی اپنے لیکھے لایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کھیل
 کھلاویگا۔ سچ دی کرنی کھیل کھلاواں گا۔ ستگر شبد شبد ڈنک و جاواں گا۔ راؤ رنگ آپ اُٹھاواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ نام
 تنک اک رکھاواں گا۔ لہنا دینا پورا کر کے جنک، سیتا سپتری ونڈ ونڈاواں گا۔ کلجگ کوڑ کُریارا دھرم دی دھار چُک کے دھنکھ، تیر
 نرالا اک رکھاواں گا۔ جگت جگیا سو آپے پرکھ، پارکھو ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ جن بھگتاں دے کے درس، نیج نیتر لوچن نین کھلاواں
 گا۔ امرت میگھ اگما برس، اگنی تت تت بُجھاواں گا۔ پورب جنم دی پوری کراں شرط، بل باون سنگ نبھاواں گا۔ بن والی جگ
 جہاناں اُتے عرش، فرش اُتے سوہا پائیگا۔ شبدی دھار پورا کر کے فرض، لہنا دینا ہتھو ہتھ پھڑاواں گا۔ جودھا سور بن مردانہ مرد،

مردنگا اِکو نام وجاواں گا۔ بل تیری منظور کر کے عرض، آرزو اپنے نال رکھاواں گا۔ تیری دُنیا داری والی دُنیا نال رہے نہ غرض، غرض اپنی جھولی پاواں گا۔ تیرا ہون نہ دیواں حرج، حرجا نے تیرے پور کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اِک اکھاواں گا۔ بل کہے سُن میرے دُھر دے باوَن، بابل دیاں جنائیا۔ تُوں سوامی پنت پاوَن، پاربرہم اکھوائیا۔ تُوں دُشٹ شنگھارے بن کے راما رامن، تیری بے پرواہیا۔ تُوں کنس پکڑیا پچھاڑیا جگت دامن، کاہنا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ تُوں ستگر شبد بنے ضامن، دُمیوار اِک اکھوائیا۔ جس تُوں نہ کوئی ترسنا نہ کوئی طامن، جگت ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ جو کہہ کے گیا شکر پروہت براہمن، برہم دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سہائیا۔ بل کہے میرے بھگوان، بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے چرن کول کیتا سب کچھ دان، پٹھ اپنی جگت وکھائیا۔ میرا ساک سبج رہیا نہ کھئے وچ جہان، پلُو سارے گئے چھڈائیا۔ تیرا دھرم دا میرے در دا نہ دے نشان، میں کی کہہ سنائیا۔ میں اِکو بینتی کراں میرے مہربان، مہر نظر لینی ٹکائیا۔ ستجگ وچ میرا ضرور جھلیگا نشان، ناتھیوالا سوہا پائیا۔ جے گھر والیاں میری بینتی نہیں کیتی پروان، جتھے میری بھومی شمشان، اوتھے ہووے رُشنائیا۔ شہنشاہی سمت اِگی وچ جس ویلے نواں بنیا ودھان، وعدے سب دے پور کرائیا۔ سمت دس تیرا بھگت دوارا دلی وچ ہونا مہان، تیری وجے ودھائیا۔ میری خاک میری راکھ جو سنگھاسن تھلے رکھی مہربان، اوتھے لے کے جانا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ بل کہے میں ستجگ تیرے پیار دا بھکھا، پریم تیرے وچ سہائیا۔ مینوں نہیں جگت دا دکھا، دکھاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا تیرے نام نال اُجل ہووے مُکھا، دُرمت میل دھوائیا۔ میں تیرا لاڈلا سوتا، سوت ڈلارا نظری آئیا۔ میری سہنجی ہونی رُتا، رُتری تیرے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ بل کہے میرے ستگر دین دیال، پریم پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں تیرا بنا تتاں توں لال، سچکھنڈ سوہا پائیا۔ جگت رشتیاں وچ گردیال، گر گر تیری اوٹ رکھائیا۔ میری آسا رکھیں سنبھال، سمبل والیا تیرے چرن ٹکائیا۔ جس ویلے نہ کوئی شاہ رہیا نہ کنگال، بھومی والا بھوم نہ کھئے سہائیا۔ میری سدا بنی رہنی دھرمسال، دھرم دوارا تیرے چرناں سوہا پائیا۔ تُوں اپنا گُجھا کھیل کرنا

کمال، جگت بُدھی والا سمجھے کھئے نہ رائیا۔ تِنّ آسُو تُوں سُننا میرا حال، مُرشد سُنواو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ آسُو کہے میں وڈ وڈبھاگا، دُھر بھاگ وڈے ہر پایا۔ سمت سمتی اُٹھ اُٹھ جاگا، آس نندرا لاییا۔ ہنس بنیا در ساچے کاگا، ہوئے روگ مٹایا۔ پایا پر م پُرکھ ہر کنت سہاگا، نہ مرے نہ جایا۔ تھال لیاؤن گُرمکھ والے دواہ، دوہری وار سُنایا۔ ایہہ حُکم اگما ستگر شبد آگھا، بنا اکھراں اکھڑ پڑھایا۔ بھکھیاں ننکیاں ہووے راکھا، گھر گھر دیوے رزق سبایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیایا۔ تھال کہن پرہ تیری وسٹو، تھر گھر واسی دیا کھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا نور الہی اگئی ہسٹو، ہست کیٹ سہائیا۔ تیرا بھگت سہیلا تیری نام خُماری وچ مسٹو، کلجگ کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں کِرپا کر دے اُتے دھرتو، دھول ہونا سہائیا۔ مالک خالق ہو کے عرشو، عرشی پریم دینی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ تھال کہن اسیں پُرانا لاہن آئے ادھار، سچ سچ سُنایا۔ اسیں بل دوارے ہندے ساں دربان، خوشیاں سیو کھائیا۔ جس ویلے باؤن پہنچیا آن، بردھ براہمن روپ بدلایا۔ چارے ویداں لگا گان، سوپلے ڈھولے راگ جنائیا۔ بن نیناں لگا تکان، اکھیاں وچوں اکھ اُٹھائیا۔ بنا سُن دا جائے کان، دُھن آتم راگ الاٹیا۔ پھیر نگاہ ماری جتھے بل دا سی پکوان، ستاں رنگاں ونڈ ونڈائیا۔ اوہ سارے اندرے اندر ہوئے خیران، خیرانی وچ سُنایا۔ واہ ساڈے بھگوان، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ اج چھتردھاری تیرا اسمیدھ جگ کردے تے تینوں ہون پروان، تُوں آویں ویس بدلایا۔ اوہ نگاہ مار لے کلجگ کوڑ کُریارا دِسے شیطان، شرع اپنے سنگ رکھائیا۔ دھرم دا دھرم نال بنے نہ کھئے ودھان، ست نال سچ نہ کھئے ملاٹیا۔ اُس ویلے مان رہنا نہیں سینتا رام، کاہن کرشن نہ کھئے وڈیایا۔ کلمے والے کرن حرام، ایمان وچ نہ کھئے سہائیا۔ ستنام والے بھلن بن آنجان، بُدھ بیک نہ کھئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں وقت تک لے بن کے والی دو جہان، دوہری اپنی کھیل کھلاٹیا۔ جس ویلے ست دا بنے نہ کھئے راجان، چھتردھاری نظر کھئے نہ آٹیا۔ رعیت دی کرے نہ کھئے پہچان، دُکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ باؤن کہے میں کھیل کھلاواں گا۔ آون جاوَن ویس وٹاواں گا۔ پت پاون نام دھراواں گا۔ غریب نینیاں دیواں مانن، سر اپنا ہتھ ٹکواواں گا۔ بنا بھگتی توں

بھگتاں توں دے کے برہم گیانن، آتم پرما تم پردہ لاہواں گا۔ اوہناں دے سٹمکھ ہو کے دو جہاناں بناں ضامن، ضامنی اپنی توڑ نہاواں گا۔
 نیڑ نہ آوے کامنی کامن، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار میٹ مٹاواں گا۔ ساچا دوارا کر تیار، بھگت دوارا اک سہاواں گا۔ میں چھڈ کے راجن
 راج گھر بار، غریب نانیاں آگے جھولی ڈاہواں گا۔ میں پیار مُحبت دا بھکھا او دکھیو دکھاں نال میرا بھر دیو بھنڈار، ایہو منگ منگاواں گا۔
 جے تسیں صدی چوڈھویں انت ہویئے خوار، خواری سب دی میٹ مٹاواں گا۔ میں آد جگاد دا سانجھا یار، وچھڑیاں یاراں پھیر رلاواں گا۔
 میں، بل دوارے ستاں رنگاں وچ بھوجن کیتا تیار، اوہ بھگتو سنتو فقیرو غریبو تہاڈے ہتھاں وچ پھڑاواں گا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں
 تختوں دینا اتار، غریب نانیاں اکو رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر اپنا حکم
 ورتاواں گا۔ ست تھال کہن ساڈیاں اے پرہیو بنا آشا توں منگاں، اوئے منگتیا تیرے آگے منگ منگائیا۔ تیری نور جوت دا پرکاش جوں
 ست دھار دا ست رنگا، ست جوت والیا تیری سرب ہووے رُشنائیا۔ وشنوں نوں کہہ دے جے ستجگ وچ کانی کیتی ونڈا، ونڈن والیا
 تیری بدلی دیاں کرائیا۔ نالے نام دا سب توں اچا کرنا کھنڈا، کھنڈے کھڑگ کھڑکاؤن والیا کھنڈ کھنڈ پھیر نہ کریں لوکائیا۔ آہ گرمکھاں دے
 ہتھ وچ پہلی آسوں نوں جیہڑا پھڑیا پریم پیار لنگر دا منڈا، ایہ منڈلاں منڈپاں دینا ورتائیا۔ ایہ اشارہ کر کے گیا سی گوہند جس ویلے چھڈیا
 سی پُری اندا، اند وچ گیا سمائیا۔ کلجگ جس ویلے تیرا اتم سماں لنگھا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے سورا سرینگا، ہر کرتا
 دھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ست تھال کہن جن بھگتو
 پہلی آسوں توں سب دی کٹی بھکھ، نام دا بھکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ تسیں رات نوں خوشیاں وچ سونا نے ستگر تہاڈا تہاڈے گھر گھر جا کے
 کڈھیکا دکھ، دکھیاں درد مٹائیا۔ پر یاد کرنا پھیر تہانوں ماتا دے گربھ وچ ایس نے الٹا ہون نہیں دینا رکھ، چوراسی دا گیڑ دینا مکائیا۔
 کتے پیار نہ کریو جننی والی ککھ، پُرکھ اکال اپنی گود ٹکائیا۔ اوتھے تہاں تیرا پڑھنی ٹک، دو جا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جے تسیں
 نہیں جان دے تہاڈا سوامی تہانوں لئے گودی چُک، پھڑ باہوں گلے لئے لگائیا۔ تسیں اوس پرہیو دے لاڈلے پُت، جیہڑا ست اپرا دھی اپنے
 رنگ رنگائیا۔ جس دا اک وار پردیوں سیس گیا جھک، اُس نوں رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ آون جاون سب دا جانا چُھٹ، چُھٹی لو پھیر

دئے لگائیا۔ مات لوک چوں بوٹا پُٹ، سچکھنڈ ساچے دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تھال کہن ستگرُو میرے نال کوئی تے گلاس، اپنا اپنا روپ آئے بدلائیا۔ کچھ اوہناں نال کر بچن بلاس، کی پچھلا حال سُنائیا۔ ایہہ سارے کہن سانوں ور دتا سی رام داس، چھولے گھنگنیاں غریباں ہتھ پھڑائیا۔ اک دن یاد وچ ہو گیا اداس، اداسی وچ اک آواز لگائیا۔ جے تُوں میرا ماہی تے بے پرواہی تے میرے آجا پاس، کیوں بیٹھا پٹھ بھوئیا۔ میں اکھاں میٹیاں نگاہ ماری دھرتی توں تھلے تے پرے آکاش، تے آکاشاں توں پرے ویکھ وکھائیا۔ اوتھے بنا گوپی کاہن توں پیندی راس، جوتی نال جوت تے جوت نال جوتی مل کے اپنا رنگ رنگائیا۔ میں اگما تکیا تماش، کی کھیل اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ کوئی گلاس کہن ساڈے نال چمچہ چھوٹا نکا، او نکیو وڈیو پرہو ٹہانوں ربیا سُنائیا۔ سانوں سچ دس دے کلجگ توں بعد ستجگ کس طرح بدلیگا سک، سکدار ہو کے کس طرح اپنا حُکم چلائیا۔ کس طرح بنیں گا پیارا متر متا، میت پیارے کی تیری ہووے وڈیائیا۔ کلجگ جیو تینوں وسن نہیں دیندے اندر چتا، کس طرح دی چت ٹھگوری انہاں دے اندرون کڈھائیا۔ تُوں تے کہندا میں تے کرا دینا آتما پرماٹما دا ہتا، ہتکاری ہو کے ستگر شبد نال ملایا۔ پر سچ دس کلجگ دی چہوں کوٹاں وچ کتھے کتھے بنی چتا، تے کون چکھا وچ دین دنی دئے جلائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈٹھا، انڈٹھڑے اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ بے شک اوتار پیغمبراں گرواں کہا تیرا بھانا مننا مٹھا، بے بس ہو کے تیرے ڈھولے گئے گائیا۔ پر میرے کول تیرا آہ ویکھ اوہ پُرانا چٹھا، جس نون چٹھی رسین ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے میریا کرتیا، تینوں کرتا پُرکھ کہہ کہہ سارے گئے وڈیائیا۔ تُوں مالک وڈا دھرتیا، دھرتی دھرت دھول دھول اُتے ڈیرہ لائیا۔ جے تُوں سوامی ہیں نہکامی ہیں، انترجامی ہیں او غریباں واسطے ہن پرت آ، او پت پریشور اپنا پھیرا پائیا۔ ویکھ لے کس طرح دین دُنیا دی ہندی ہتیا، ہتیاہی ہوئی لوکائیا۔ چاروں کُنٹ نگاہ مار لے نہ کتے دھرم نہ کتے ستیا، ست ستوادی نظر کیسے نہ آئیا۔ بے شک تیرا انیک مندر شودوالا مٹھیا، مسیتاں چرچاں گروڈواریاں ونڈ ونڈائیا۔ چاروں کُنٹ تک لے انگیارا تپے بھٹھیا، بھٹھیا لا کلجگ دو ہتھیں اگنی ربیا ڈھاپیا۔ جدھر تکے کوڑ کُریار دا اڈے

گھٹیا، تیرے چرناں دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ ہُن تے پچھلا ویلا جاندا ٹپیا، ٹاپوآں دا جھگڑا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لیتا ملائیا۔ لنگر کہے میرا پریم پیار دا پرشادا، پرسادی سَتگر دیا کھائیا۔ جگت جہان غریب زانیاں ہووے وادھا، بھکھیاں ملے مان وڈیائیا۔ جگت دا جگت وچوں بدل جانا سماجا، سمگری سَت والی ورتائیا۔ آسُو کہے شہنشاہی سمت نُو تے میری یاد رکھنی اج دی آجا، پروشٹا پہلا نال ملائیا۔ ایہ کھیل کرے میرا موہن مادھو مادھا، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پہلی آسُو کہے جن بھگتو پرہو پیار دا لیتا پیار، پیار پریم جھولی پائیا۔ پچھلے جنم دا نہ رہے ادھار، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاسیا۔ آتما پرماٹما بناؤنا میت مُرار، مِت پیارا اکو سوبھا پائیا۔ جو آد جُگادی یاراں دا یار، یارانہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جے تہانوں خوشی نال کلجگ وچ بنایا اپنے برخوردار، مہر نظر نظر اک اٹھائیا۔ تہاڈے جنم کرم دے پُورب لیکھے دئے نوار، جھگڑا اور رہے نہ رائیا۔ در آیاں سب دا مانس جنم دئے سوار، سوارتھ پرمارتھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ خُدا تُعالیٰ اکو اک اک اکھوائیا۔

* ۲ آسُو شہنشاہی سمت نُو پنڈ مینیاں ضلع امرتسر گرنخش سنگھ دے گرہ *

سَتگر شبد کہے پرہ داتا گنی گہیرا، گہر گور اکم اتھاہ اک اکھوائیا۔ جو آد جُگادی برہم برہمادی شاہ پاتشاہ شہنشاہ پیرن پیرا، پاتشاہ پروردگار نُو الاہیا۔ جس دا شبد دُلارا ایکنکارا نام ندھانا سیس بندھائے چیرا، جُگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ سنت سُپیلا اک اکیلا ہر بھگت پچھانے اپنا ہیرا، کوئن کوٹ کوٹاں وچوں دھیان لگائیا۔ انتر آتم پرماٹم ہو کے دیوے دھیرا، دھیرج جت سَت سنتوکھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس لیکھے لایا زویداس کسیرا، کوڈی کوڈی اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ لہنا دینا کلجگ انت جانے گنی گہیرا، بیو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ جس دی جگ نیتر نظر نہ آئے کیسے تصویرا، تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے ہر کرتا اک اگم، اگمڑی کھیل کھلائییا۔ جو لیکھا جانے پون سواسی دم، دامنگیر لکھ چوراسی سوہبا پائیا۔ جس بھيو چکاونا آتم دھار برہم، پاربرہم پرہہ پردہ آپ اٹھائیا۔ جس لیکھا تکنا ہرکہ سوگ غم، چنتا چکھا کھوج کھوجائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چم، چم درشٹی سب دی دئے بدلائیا۔ جس نو کھنڈ پرتھی اک بناونا دھرم، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو سرن سرنائی ہووے پُرکہ اکالے چرن، دوجا ایشٹ نہ کھئے درڑائیا۔ جن بھگتاں کھولے ہرن پھرن، نیج لوچن ڈگمگائیا۔ سچ پرتی بخشے چرن، چرنودک دھر دا جام پیائیا۔ لیکھا مکائے ڈرن مرن، چوراسی پھاسی نہ کھئے لٹکائیا۔ تون میرا میں تیرا ہرجن آتم پرما تم ڈھولے پڑھن، سوہنگ شبد شبد جنائیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا میٹ مٹائیا۔ درگاہ ساچی ساچے ورن، ہر سچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے ہر داتا جودھا سور، سو پُرکہ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی آسا منسا پور، ہر پُرکہ نرنجن اگم اتھاپیا۔ درشن دیوے حاضر حضور، ایکنکارا اک اکلا اپنا پردہ لاپیا۔ نام خماري بخش سرور، آد نرنجن جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ناتا توڑ کے سرشٹی درشٹی اندروں کوڑ، ابناشی کرتا ہوئے آپ سہائیا۔ جن بھگتاں بخش چرن دھوڑ، سری بھگوانا رنگ رنگائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، پاربرہم پرہہ اپنا بھيو کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میرا آد انت دا اک دستور، دو جہاناں حکم منائیا۔ میرے سارے ہوون مشکور، شکرئے شکرانے وچ سیس نوائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نیڑے دور، دور دراڈا اپنا کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں بخش نام سرور، سرتی شبد نال جڑائیا۔ جو موسیٰ آسا کیتی اُتے کوہ طور، ثریا تون باہر دھیان لگائیا۔ اوہ بینتی کراں منظور، منسا مانساں تون باہر دیاں وڈیائیا۔ جو حضرت عیسیٰ تکیا اگما نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا پورا کرنا ضرور، ضرورت سب دی جھولی پائیا۔ جگ بدلنا پرہہ دا آد انت دا دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ اتم ہونا پینا مجبور، مشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ اوہ لیکھا ویکھ لے جس کارن سولی چڑھیا منصور، سولان ستھر یارڑے دا یار گیا ہنڈھائیا۔ سو سوامی سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ جس ناتا توڑنا کلجگ کوڑو کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ غریب زانیاں بخشے چرن دھوڑ، ٹکے دھر دے نام رمائیا۔ جنم جنم دے بخش قصور،

دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا صاحب اک سُلطانا، ستگر داتا بے پرواہیا۔ سورپیر نوجوانا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دے حُکم وچ بدل جائے زمانہ، زمیں اسمان سیس جھکائیا۔ نو نو تگن سیبا راما، گوپی کاہن دھیان لگائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا اماما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ اوہ وجائے اک دمامہ، جگت جہان کرے شنوائیا۔ جس شرع زنجیر توڑنی کوئی رہے نہ مذہب غلاما، تندی تند نہ کھئے بندھائیا۔ ستجگ ست دا بدل جائے ودھانا، ودیا توں باہر آپ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرا مالک اک بے انت، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دی مہا سدا اگت، لیکھنی لیکھ سکے نہ رائیا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی کایا گڑھ ہنگت، ہنگ برہم بھیو چُکائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، وید کیتیاں ویکھ وکھائیا۔ سرب سوامی ہو کے کنت، کنت کنٹوبل وڈ وڈ وڈیائیا۔ جس دی مایا سدا بے انت، بے عیب نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگنو پُرکھ اکالا دُھر دا میتا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جس دی دھرم دھار دی ریتا، دُسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ رُپ جنا کے نیکن نیکا، وڈ وڈا آپ اکھوائیا۔ جس جگت میٹنا شریکا، چاروں کُنٹ کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں انتر تیری اکو رہے پریم دی پریتا، پریتم پر ماتم آتم وچھڑ کدے نہ جائیا۔

* ۳ آسُو شہنشاہی سمت نو پنڈ مینیاں ضلع امرتسر گردیال سنگھ دے گھر سویرے * *

آسُو تِن کہے میں ہویا خوشحال، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ کِریا کرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دُھردرگاہیا۔ میری جُگ چوکری دی وست رکھی سنبھال، سمبل بہ رہیا ورتائیا۔ میں بنیا شاہ نہ رہیا کنگال، دلدران ڈیرہ ڈھاہیا۔ سوامی ہو کے میرے نال، اپنا رنگ رنگائیا۔ بنا کے ساچا لال، سچ دیاں وڈیائیا۔ بل کر پرتپال، باون کھیل کھلائییا۔ دے وڈیائی نام گردیال، سنگھ گردیال گھر اپنا کھیل دتا

کرائیا۔ ایہناں دوہاں دا پچھلا حال، سجن میت سوہیا پائیا۔ اٹھی دینیں اک دوجے دا کردے سی جمال، نین نیناں وچ ملائیا۔ سرتی وچ
 سرت کر خیال، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آسوتن کہے میں خوشیاں دے
 وچ نچا، جن بھکتو چاؤ گھنیرا جنائیا۔ تہانوں پجن اکٹا دساں سچا، سچو دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دا لیکھا نہیں کچا، کنچن گڑھ ہوئے
 سہائیا۔ اوہدا بھیو جانے کھئے نہ پتہ، پت پرمیشور دھردرگاہیا۔ جس دی آد جگاد دھرم دی سطح، ست ستوادی نور الہیا۔ اوہدا
 سب توں ڈونگھا کھاتہ، کھاتہ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جو وسے باہر دیناں ذاتا، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا آتم دھار جگت دا ناتا،
 پرما تم میل ملائیا۔ اوہ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھانتا، اپنا بھیو چکائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماتا، ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ آسوتن کہے میں تگاں سورہ چندر، آکاش آکاشا دھیان لگائیا۔ نو ست دے تگاں مندر،
 برہمنڈاں کھوج کھوجائیا۔ دھرم دا ساچے گھر وچا چندر، کنجی نام نہ کھئے لگائیا۔ انسان حیوان ہو گئے پشو ڈنگر، پنچھیاں کھل لہائیا۔
 منوآدہ دیش ہوئے بندر، بندنا وچ نہ کھئے سہائیا۔ لیکھا دے نہ کیسے ڈونگھی کندر، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ آسوتن کہے میرا دوس دہارا چنگا، بھکتو دیاں جنائیا۔ سارے نین میت کے
 منگ لو منگا، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالے سانوں بخش دے اپنا اندا، اند ساڈی جھولی پائیا۔ تیرا بھگت رہے کھئے نہ مندا، مند
 بھاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے مگر لگا دے شبدی ڈنڈا، ڈنڈاوت اندروں دے بدلائیا۔ سڑدا سینہ سب دا ہووے ٹھنڈا، نگاہ نگاہ نال
 لو ملائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریاں دا ہووے اتم کنڈھا، کنڈھی گھاٹ بیٹھا راہ تکائیا۔ لیکھا لیکھ ویکھو پورب سندا، کی سندھی رہی جنائیا۔
 جس دا سفر نہیں کوئی لما، پاندھی پچھلا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کھائیا۔ آسوتن کہے جن بھکتو تہاڈے چرن کول دھرمسالہ، چار جگ دی دتی بنائیا۔ تہاڈے پریم دی دین دنی دی ہووے مالا، منکے
 منکیاں نال بھوائیا۔ تہاڈا پیار جگیا سواں توڑے جگت جنجالا، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ پھل لگائے کایا ڈالا، پت تہنی نال مہکائیا۔
 نام بھنڈارا بھکتی کرے مالو مالا، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ لیکھا جانے دین دنی دا شاہلہ، شہنشاہ دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ اَسُو تِنّ کہے سُنہنجا ہووے دوارا گُرمکھ، بھگتا نال وڈیائیا۔ غریب نائیاں بخشے ساچا سُکھ، گھر مندر کر رُشنائیا۔ دیناں انا تھائے پُچھ، سِر سِر ہتھ ٹکائیا۔ ویکھو لیکھا کُچھ دا کُچھ، اُور دا اُور دیاں دِرڑائیا۔ جگت عقل بُدھی دا مان رسیا نہ اُچھ، چلے نہ جگت کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ اَسُو تِنّ کہے میرا بھاگ سوہندا، سوہنی ملی وڈیائیا۔ میرا نین رسیا نہ اندھا، اگیان دتا چُکائیا۔ مینوں لا کے نال انگا، انگیکار ہویا سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھندا، سنسا دتا مٹایا۔ ست سچ سمجھا کے دھندا، دھرت دھول دھول دتی وڈیائیا۔ نام چاڑھ کے اپنا رنگا، رنگت دتی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اَسُو تِنّ کہے دھرم دوارا بنیا اج، دھرم دی دھار دھار جنایا۔ گردیال سنگھ بول کے کہے گج، ہر سنگت رسیا جنایا۔ جن بھگتو دین دنی دا نانا جھوٹھا سمجھو جگ، پت پوترے کم کیسے نہ آئیا۔ جو جگت ترسنا وچ گئے بھہ، مایا ممتا نال ملائیا۔ کی ہویا جے میرا تن ٹھیکر گیا بھج، وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سچکھنڈ بیٹھا سچ، پرہ چرن ملی سرنائیا۔ میری اوہو رکھے لچ، جس میری بنت بنائیا۔ اوہ نشانہ میرا ضرور دئیگا گڈ، لوک مات مات جھلایا۔ تہانوں ایہہ سکھیا ملی پروار دے پیار توں ہو جانا اڈ، بنا ستگر توں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کیسے دی کُل تے نہ کیسے دی کوئی ید، بنس سرینس رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دُنیا بگا پڑا بگ، جگت واشنا نال ملائیا۔ جنہاں اندر کرودھ دی آگ، تتو تت جلائی۔ ستگر شبدا پورا سدا سرگ، مہربان مہربان مہربان بے پرواہیا۔ جس گردیال سنگھ دا گردیال دوارا لیا لبھ، اَسُو تِنّ دتی وڈیائیا۔ ایہہ میرا مٹر ستجگ وچ سی جس وٹائی پگ، وٹاندرے دا لیکھا دتا مُکائیا۔ جن بھگتو بنا نائیاں توں پیار دے رشتے وچ جانا بھہ، جو آد جگاد نہ کھئے تڑایا۔ ایسے کر کے ماجھا مالوا دواہہ اکتھا کیتا لاؤن دتا کیسے نہیں پج، بدھ اپنی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گردیال سنگھ کہے میں چمکور والی گڑھی، گوبند دا نشانہ ویکھ وکھایا۔ جتھے کھیل اگمی ہوئی بڑی، وڈا چھوٹا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں وی چائندا میرا دھرم دوارا گُرمکھ گھر بارا میرے پیار وچ اوتھ بنے جتھے ہووے میری مڑھی، مسانا وچ سری بھگوانا آسن دئے سہائیا۔ جس دے نال ستجگ دی سچ دی چلے لڑی، بھگتو لڑ چھٹ جائے کوڑ لوکایا۔ ایہہ ٹک باؤن نے اُس ویلے

سی پڑھی، جس ویلے دو کرماں وچ دھرتی ناپ نپائیا۔ باؤن نے مگراں اُتے اپنا چرن کول دھری، ادھی کرم دا حصہ پائیا۔ پھیر جگت جہان چوں کر کے بری، برے اعظماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اُس ویلے حُکم دسیا باؤن ہری، پردے پردے وچ سُنائیا۔ چکرورتیا ویکھ لے تیرے کول دھرنی نہیں ذری، دھن دؤلت ہتھ کچھ نہ آئیا۔ تیرے پیار والے وڑ گئے اپنے گھری، بل بلیدان نہ کھئے کرائیا۔ تینوں خبر سُنواں کھری، خیر خواہی نال جنائیا۔ تُوں میرا بھانا کلجگ اتم پھیر جری، نو نو سیس نوائیا۔ تیرا سر رہنا نہ دھڑی، تن وجود خاک ملائیا۔ تُوں اِکو دوارا ویکھنا اِکو ویکھنی گلی، کوچا اِکو سوہا پائیا۔ تیرا کھیل پھیر کرنا بن کے ول چھلی، اچھل چھل ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ باؤن کہا بل کھول لے اپنی اکھ، کلجگ دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس تیرا لہنا دینا پورا کرنا ساڈھے تن ہتھ، اِس توں ودھ نہ کھئے ودیائیا۔ ایہ لیکھا کتھنا کتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ تیرا دین دُئی توں وکھرا ہونا رتھ، رتھواہی بے پرواہیا۔ تیرا تیرے دوارے وچھائے ستھ، ستھر یارڑا تیرا آپ ہندھائیا۔ جگت دے مندر جانے ڈھٹھ، تیرا دوارا ڈھپن وچ نہ آئیا۔ جُگ جُگ ہندا رہے اِکھ، وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا لے رکھ، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ جگت سنبندھی تیرے کولوں سارے جان نس، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں ویکھنا اُتوں آکاش، آکاش آکاشا باہر دھیان لگائیا۔ بنا ساڈھے تن ہتھ توں تیرا ہونا کتے نہیں واس، واسطہ اور نہ کھئے بنائیا۔ اوہ بچن یاد کراؤنا خاص، جو سہج نال دتا بینتی وچ درڑائیا۔ جس ویلے سر امرت ہسپتال وچ تیرا دل ہویا اداس، نیتر نینان نیر وہائیا۔ سنگھ ناظر تینوں بولیا ہو گستاخ، اکھیاں کڈھ ڈرائیا۔ تُوں پھیر چرن پھڑ کے آپ، تلیاں تھلے ہتھ ٹکائیا۔ تُوں میرا پتا تُوں ہی میرا باپ، سجن سین نہ کھئے رکھائیا۔ اپنیاں چرناں دی دیویں دات، دوجی اوٹ نہ کھئے وکھائیا۔ میرا ناتا نہیں کیسے نال مات، میں مِتراں پُتراں دتا تجائیا۔ نالے تن وار ویکھیا جھاک، دوتے ہتھ متھے اُتے ٹکائیا۔ اوس ویلے تیرا پریم نال مُکھ چھیا سی آپ، بل ہیٹھلا مُکھ وچ پائیا۔ تیرا لیکھا دو جہاناں نال رکھاں گا اپنے ساتھ، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گردیال سنگھ کہے پرہو تُوں بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ میری آسا منسا پوری دتی کرا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اپنی بدھ نال سارا

کھیل دتا کھلا، عقل بُدھی دی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں داتا اگم اتھاء، اُبھل اک اکھوائیا۔ مینوں سچ دوار دتی سرنا، سرنی اپنی لیا لگائیا۔ میرا گرمکھ دوارا گرمکھ دی دھار دینا بنا، گرمکھ رنگ رنگائیا۔ جس ویلے ستجگ لگا تے میرا نشانہ دئیں ٹکا، بنا ستجگ توں کلجگ وچ نام میرا نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے پوریلے رہے نہ کھئے گناہ، آگے تیری جوت رُشنائیا۔ میرے متر پیارے دی پکڑی بانہ، جس گرہ میرا کھیل دتا دکھائیا۔ جن بھگتاں دے سر تے ٹھنڈی رکھیں چھاں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ سب دا بن کے پتا ماں، میرے وانگ سب نوں گود اُٹھائیا۔ جن بھگتو میں سندیسہ دیواں نال چاء، چوہیاں نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا نتھاویاں تھان، تھان تھنتر اکو اک سہائیا۔

* ۳ آسُو شہنشاہی سمت نو مینیاں توں ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھے پُج کے وبار ہویا * *

آسُو تِن کہے میں رہیا ہس، ہستی اوتار پیغمبران گرواں نال ملائیا۔ ستگر شبد اشاریاں نال رہیا دس، حکم حکم وچوں سُنائیا۔ پُرکھ اکالا سب دی پوری کرے آس، آسا منسا اپنے نال رلائیا۔ گردیال سنگھ ہو کے بے بس، شبد دھار دھار نال رلائیا۔ جن بھگتو کی تسیں وی میرے پیار وچوں جاؤ گے نس، اپنا پلُو چھڈائیا۔ میری شہادت دینکے رو سس، جو ویکھن تھاوں تھائیا۔ کلجگ زین نہیں رہنی اندھیری مس، مسیا اندھیر اپنا مکھ چھپائیا۔ میں سدا اوس پرہو دا گاؤندا جس، جو صفتاں دا مالک صفت صلاحیا۔ جس نوں مٹیا الکھنا الکھ، اگوچر اگم اتھاپیا۔ اوہ میری پیج رہیا رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تِن آسُو کہے جن بھگتو حاضر رہنا اک سو اک ضرور، حکم ستگر شبد وڈیائیا۔ بھگت بینتی ہووے منظور، منظوری دینی دھردرگاہیا۔ سو سوامی حاضر حضور، ہر گھٹ دا مالک سوہیا پائیا۔ جس دا سچ دا سچ دستور، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جسدا لیکھا نہیں نال ہنکار گڑھ غرور، عُرت توں باہر ڈیرہ لائیا۔ سو سوامی بھگتاں دا مزدور، جگ جگ ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گردیال سنگھ کہے گرمکھ

دوارے دی رکھنی تِنّ آسُو مُنیاد، نیہہ شبد دھار خُداِئیا۔ جس دی سدا رہے یاد، رَوَداس دئے گواہیا۔ وجدا رہے سچ دا ناد، دُھن
 آکاشاں وچ شنوائیا۔ میٹدا رہے وواد، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ سیوا کرنی سب نے بن کے سنت سادھ، ساجن نال ملائیا۔ جس دا مندر
 سُہنجنا ہونا کلجگ تون بعد، بدی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جس حصّہ پواؤنا ماجھا مالوا دآب، جموں جم کے سیو کرائیا۔ پیار دی نیہہ وچ
 تہاڈا پیار دیا جائے پُھل گلاب، جس دی مہک دو جہاناں تون باہر مہکائیا۔ سمت سولان دی میری پُرانی یاد، لوح چُر جس نوں کہہ کے
 سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ گردِیال سنگھ کہے میرے دھرم
 دا بنے دھرم دوارا، دو جہان وجے ودھائیا۔ ست سچ دا محل جائے اُسارا، ست ستواد نال ملائیا۔ میرے لہو مجھ دا بنائو بنا اٹاں تون
 گارا، ماٹی خاک والی ملائیا۔ میریاں ہڈیاں چھت دا دین سہارا، دوجی وست نہ کھئے رکھائیا۔ میں اویسو ریتی جگت دسنی دوبارہ، جو بل
 باؤن دھار وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دا بن سکدارا، چکرورتی ہو کے حُکم ورتائیا۔ اتم کِرپا کری آپ زینکارا، زرویر دیا کھائیا۔ ڈھائی قدمان
 منگ میرا توڑیا مان ہنکارا، جگت گُٹیا نہ کھئے سُہائیا۔ بنا سریر تون دھرنی ملیا کھئے نہ دائرہ، دعوا نظر کھئے نہ آئیا۔ انت ست سچ وچ میں
 ہارا، آپا آپ مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ انت بس کے کہا چرن رکھ دے میری سرکارا، نیہہ میرے اُتے ٹکائیا۔ باؤن کہا ایہو کھیل پھیر کران
 دوبارہ، دوہری کل ورتائیا۔ میں بنا سریر تون ہوواں ظاہرا، ساڈھے تِنّ ہتھ دا لیکھا تیرے نال رکھائیا۔ جوتی نور ہو اُجیارا، بن چھپر
 چھنّ سوہا پائیا۔ سمبل رہ کے دھام نیارا، اپمپر ہو کے ایہہ لہنا دینا دیاں چُکائیا۔ ہُن تُوں راجا پھیر بنیں جگت دا بھکھارا، تینوں مُٹھی
 خاک بھچھیا کھئے نہ پائیا۔ تیرا ساک سنبندھ رہے نہ کھئے پیارا، مُحبت مُحبت نہ کھئے بنائیا۔ بنا بھگتاں تون بھگتاں دئے نہ کھئے ادھارا، سگلا
 سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بل کیتی نو نو نمسکارا، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ میں تیرے چرناں دی دھوڑ لاواں چھارا، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ
 تھیہ والا تیرا دوارا، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ لوک مات ماتر بھومی اشارہ، شام شاما تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں جن بھگتاں دا شکر
 گزاراں، دھنّ دھنّ کہہ کے دیاں ودھائیا۔ جنہاں تِنّ آسُو دا سُہایا دہارا، سمت شہنشاہی نو نال ملائیا۔ میرا لگا بھگتاں وچ بھگت پریم دا
 اکھارا، بھجا واہو داہیا۔ نالے سندیسہ دیواں بول جیکارا، سچ سچ سُنائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ وچ وی بھگتاں نوں بنا پرہو در کوئی

نہیں پیارا، ماتا پتا بہین بھراتا نار کنت ایتھے نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت مٹھیا کھیل سنسارا، ست سچ دیاں سُنائیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا نو نمو
نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، اکو میت مُرارا، مترو متر پیارا دیاں سمجھائیا۔

* ۳ آسو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ہر مندر اتھاہ، ہر ہر آپ اُپائیا۔ وڈ داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دا لہنا دینا تھل اسگاہ، مہیٹل رہیا سہائیا۔ اوہ
واحد الابی نور خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو شاستراں والے گواہ، شہادت رہے بھگتائیا۔ اوہ لیکھا جانے
دو جہاں، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ اوہدا نگر کھیڑا وسدا رہے گراں، گرہ گرہ سوہیا پائیا۔ جو بھگت سہیلا بھگتاں پکڑے بانہ، بہیا
اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوسے دا سدا سد رہندا ناں، ناؤں نرنکار وڈ وڈیائیا۔ تِس دے چرن کول بل بل جاں، بلہاری اپنا آپ گھول گھمائیا۔
سو نتھوایاں دیونہارا تھان، دھنتر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہر
مندر اپار، بھگت دواریا۔ ہر بھگت اپار، محل اُساریا۔ ہر مندر اپار، جوت جگا رہیا۔ ہر مندر اپار، ناد و جا رہیا۔ ہر مندر اپار،
بوند سوانت پیا رہیا۔ ہر مندر اپار، سوئی سرت سرت اُٹھا رہیا۔ ہر مندر اپار، اکال مورت نظری آ رہیا۔ ہر مندر اپار، ساچی
مورت تورت تریا آپ سنا رہیا۔ ہر مندر اپار، آسا منسا پورت، پورن پُرکھ اکالا رنگ رنگا رہیا۔ ہر مندر اپار، ناتا توڑے کوڑو
کوڑت، ست سچ نال بٹھا رہیا۔ ہر مندر اپار، سگھڑ بنائے موركھ مورت، مگدھاں رنگ رنگا رہیا۔ ہر مندر اپار، ہرجن بھشے چرن
دھوڑت، دُرمت میل دھوا رہیا۔ ہر مندر اپار، اکو نظری آئے نور نورت، جو اُجالا جگ کرا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، در گھر ساچا اک وڈیا رہیا۔ ہر مندر انڈیٹھ، نیتر نظر نہ آیا۔ ہر مندر جتھے کسے ملے نہ پٹھ، سمکھ سوہیا پایا۔ ہر مندر اپار،
نام بھنڈارا دیوے مٹھ، بن رسنا رس چکھایا۔ ہر مندر اپار، جنم کرم دا لیکھائے نچٹھ، آون جاون پھند کٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتایا۔ ہر مندر اپار، بھگت وڈیائیا۔ ہر مندر اپار، سنگ جنائیا۔ ہر مندر اپار، گرُمکھ گرُمائیا۔ ہر مندر اپار، گرُسکھ ودھائیا۔ ہر مندر اپار، ملے میل دُھر دے ماہیا۔ ہر مندر اپار، جوتی جاتا نظری آئیا۔ ہر مندر اپار، ورن گوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر مندر اپار، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ ہر مندر اپار، دُھر دی کھیل دے وکھائیا۔ ہر مندر اپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ ہر مندر اپار، سچ سُکھدایا۔ ہر مندر اپار، جگت دلیری دُکھ مٹایا۔ ہر مندر اپار، انتر نرنتر دیوے سُکھ، سُکھ ساگر وچ سمایا۔ ہر مندر اپار، جتھے لیکھا نہیں کایا بُت، بُنخانے ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ ہر مندر اپار، جتھے اکو سہنجی رُت، خزان نہ کھئے وکھایا۔ ہر مندر اپار، ملے ابناشی اچت، پاربرہم پرہہ در دکھایا۔ ہر مندر اپار، لیکھے لگن سنت سہیلے سٹ، اپرادھی نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا میل ملایا۔ ہر مندر اپار، جن بھگت سہیلیا۔ ہر مندر اپار، ملنا گرُسکھ گرُمکھ دُھر دے چیلیا۔ ہر مندر اپار، دھرم رائے دی کتے جیلیا۔ ہر مندر اپار، جتھے پاربرہم پرہہ اپنا کھیل کھیلیا۔ ہر مندر اپار، نر ہر دے اک ٹویلیا۔ ہر مندر اپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے سجن سہیلیا۔ ہر مندر اپار ڈونگھا ساگر، سگلی کھیل وکھائیا۔ ہر مندر اپار ڈونگھی کایا گاگر، گگریا وجے ودھائیا۔ ہر مندر اپار، جتھے ملدا دُھر دا آدر، عدل انصاف اک کھائیا۔ ہر مندر اپار، جتھے پریم دی چٹی چادر، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر مندر اپار، سہاوے کریم قادر، کرتا پُرکھ دُھردرگاہیا۔ ہر مندر اپار، نرم کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوئیا۔ ہر مندر اپار جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہر مندر اپار، بھگت اپنیا۔ ہر مندر اپار، لیکھا رہے نہ دین مذہب بتیا۔ ہر مندر اپار، جتھے اکو نور جو چڑھے چٹیا۔ ہر مندر اپار، ملے نام بھنڈارا ساچا دھنیا۔ ہر مندر اپار، سنے ناد بنا کتیا۔ ہر مندر اپار، پرہہ سہایا بنا چھپر چھٹیا۔ ہر مندر اپار، وکھائے جن بھگتاں جنہاں نے بھانا مٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا اپنا کھیل کھلنیا۔ ہر مندر اپار، گرُو گردیال ہے۔ ہر مندر اپار، ستگر سچی دھرمسال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے پوہ نہ سکے کال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے نام وست ملے سچا دھن مال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے اکو جوت نور اکال ہے۔ ہر

مندر اپار، جتھے دیپک تیل باقی سکے کوئی نہ بال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے ترے وستو رکھیا اکو تھال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے صاحب سوامی چلے نال نال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے سوہندے بڈھے پردھ بال نوجوان ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے غریب نانیاں کوچھیاں کھلیاں ملدا مان ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے وسدا جوتی جاتا سیری بھگوان ہے۔ ہر مندر اپار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا دان ہے۔ ہر مندر اپار، جگت نرالیا۔ ہر مندر اپار، گرگمکھ ورلے مات وکھالیا۔ ہر مندر اپار، جن بھگتاں آپ سہا لیا۔ ہر مندر اپار، جتھے اکو نور جوت اجالیا۔ ہر مندر اپار، جتھے شاہو بھوپ بیٹھا شاہ دلایا۔ ہر مندر اپار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھا لیا۔ آسو کہے بھگتو میرا دوس دہاڑا تیجا، تیجے نین والیو دیاں جنائیا۔ جنہاں نے پوریلے جنم دا نام ندھان بیج بیجا، پھل خوشیاں نال لینا کھائیا۔ تہاڈیاں سچ دوارے ستگرؤ آپ کرے ریجھان، ریجھان والیو ریجھ کے تہاڈے اُتے اپنا پریم بنائیا۔ تہاڈیاں آشا پوریاں کرے منسا والیاں امیدان، ہنساں دے روپ ہنس دئے وکھائیا۔ ساچا مارگ اکو دس کے سیدھا، سیدھے راہے دتے پائیا۔ نہ کوئی روزے نمازاں نہ ویکھنیاں پین عیدان، عیدگاہ دا مالک ملک اکو دئے وکھائیا۔ ساریاں دیاں کلجگ دی غفلت وچوں کھول کے پننداں، نفرت دیوے مٹائیا۔ تہاڈے اندر سرت شبد دی دھار پا کے پینگھا، ہلارا دیوے چائیں چائیا۔ ہرجن جن بھگت جگ چوکرئی سدا چیندا، لوک مات مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جو نام ندھان امرت رس پیندا، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ سنگھ گردیال اشارہ دیوے انت مالک ہونا ساڈھے تین ہتھ سین دا، جگت جاگیر کم کیسے نہ آئیا۔ بھروسہ نہیں کیسے پتر دھی دا، جگت جی ناتے جان تڑائیا۔ ایہہ اشارہ تک لو گرداس نے جو لہنا لکھیا وہہہ اکیہ دا، جس دا بھیو کیسے نہ آئیا۔ ایہہ پھل بوٹا اُس اگے بیء دا، جس دا بیج لوک مات نظر کتے نہ آئیا۔ ایہہ اشارہ اُس مسیح دا، جو پھاسی اُتے گیا لٹکائیا۔ ایہہ کھیل محمد والی ترجیح دا، شہادت اُمت والی بھگتائیا۔ ایہہ لہنا دینا لیکھا نانک نرگن سرگن دھار جنت جی دا، جوتی جوت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا لیکھا جانے اپنے حکم وسیع کا، جس دی وصیت ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔

* ۶ آسُو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے نارد اگم وکھا دے کاپیاں، جس دی کاپی جگت جہان نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد دیاں پڑھا دے پاتیاں، بنا اکھراں
 نش اکھر دھار جنائیا۔ جس صاحب میریاں میٹنیاں راتیاں، رڑی رت وچوں بدلائیا۔ جس کریا کرنی اُتے پایاں، پتت پُنت بنائیا۔
 دھردرگابی بن کے ساقیا، جام اگم دئے پیاٹیا۔ گھر مندر کھول کے تاکیا، ترے گن اتیتا کرے رُشناٹیا۔ جس نے ساریاں اُتم کرنیاں ذاتیاں،
 جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ اوہدا لیکھا تک لے لوک ماتیاں، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جس لہنے دینے مُکاؤنے ونگاں کاجیاں،
 جن بھگتاں کنچن گڑھ سُہائیا۔ جس دے حکم وچ لکھ چوراسی رہی ناچیا۔ ٹپن کُدن تھاوں تھائیا۔ اُس دیاں خبراں اگمی باتیاں، باطن
 پردے دئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے کلجگا اُس صاحب دا
 اولڑا لیکھ، کاتب سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دھرے اولڑا بھیکھ، رُپ انُپ ست سرُپ آپ پرگٹائیا۔ اُس دا فرمانا
 سُن لے سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو مالک خالق دو جہاناں نر نریش، نر نرائن اک اکھوائیا۔ اوہ بھیو ابھیدا کھول
 اگمرا بہیت، جس دی سار کھئے نہ پائیا۔ اتم پرما تم دی دھار کرے بہیت، بیج نیتر لوجن نین نین کھلائیا۔ ساچی رت بسنتی رکھے چیت،
 چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ کلجگ کہے نارد
 میری ڈونگھی تک لے آشا، آشاوند ہو کے دیاں جنائیا۔ جس صاحب نے نرگن سرگن دھار پائیاں راسا، گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ جن
 بھگتاں نام درڑا کے سواس سواسا، ساہ ساہ وچ سہائیا۔ کھیل کھلا کے پرتھی آکشا، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔ اوہ کلجگ انت سری
 بھگوت ویکھن آیا جگت تماش، دو جہاناں مرد مردانہ دھیان لگائیا۔ اُس دا کھیل پرتھی آکشا، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔ جو آد انت نہ
 کدے وناسا، ابناشی کرتا دھردرگاہیا۔ جو بھیو ابھیدا کھولے اپنا خُلاصہ، خصوصیت وچ جنائیا۔ اوہ سچ سوامی انترجامی سچکھنڈ
 دوارے پاوے اگمی راسا، بن گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ
 وڈیائیا۔ کلجگ کہے نارد جی میری سُنو بینتی، عرض آرزو دیاں جنائیا۔ میرا بھیو ہتھ نہ آوے پاندے پنڈتی، مُلا شیخ نہ کھئے سمجھائیا۔

میری کرنی دی جانے کھئے نہ پنکٹی، اکھراں چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ میں کھیل کھلاؤنی ہنکٹی، ہنگ برہم دتا بھلائییا۔ وڈیائی کر کے تن وچ من دی، منسا کوڑ نال ملائییا۔ آکے کھیل ویکھنی اکو گوہند چنّ دی، جس نوں جنفے کھئے نہ مائییا۔ اوبدی دھار انوکھی پاربرہم دی، برہم دھار ہوئے سہائییا۔ ترسنا مکی کایا ماٹی ماس ناڑی ہڈ چمّ دی، چمّ درشٹی جگت بدلائییا۔ کھیل رہی نہ ترسنا غم دی، چنتا سنگ نہ کھئے بنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ نارد کہے کلجگا تیریاں انتشکرن دیاں منگاں، منگتیا دیاں جنائییا۔ ذرا نگاہ مار لے اٹھسٹھ تیرتھ گنگا، گوداوری جمناسرستی نال ملائییا۔ چار یاری دا سپس ویکھ لے ننگا، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائییا۔ پیار ربیا نہ وچ پنجه، پنج پیارے دین گواہییا۔ صدی چوڈھویں کھیل تک لے اجنبھا، حیرانی وچ درڑائییا۔ آتم رس دا ربیا نہ کھئے اندا، سُکھ ساگر وچ نہ کھئے سہائییا۔ آتم پرما تم پئے نہ کھئے نجاندا، رس سچ نہ کھئے چکھائییا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے کھئے نہ چھندا، سوہنگ وجے نہ کھئے ودھائییا۔ تیرا سفر مؤل رہے نہ لمبا، اوڈھ اور نہ کھئے ودھائییا۔ اوہ تک لے صاحب سورا سرہنگا، ہر کرتا اک اکھوائییا۔ جو جن بھگتاں انتشکرن وچ دیوے اندا، سُکھ ساگر وچ رکھائییا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا اپنا بیڑا چلائے بنا مہانیا ونجھا، کھیوٹ کھیٹا اپنی دیا کھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، صاحب سلطانا سورا سرہنگا، سورپیر بے نظیر اکو اک اکھوائییا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر دلیپ سنگھ دی بہی تے *

دھرنی کہے میرے بھاگ اُدے، ملے چرن کول سرنائییا۔ میں خوشی ہوواں مٹی خاک بسدھے، سدھ اپنی آپ بدلائییا۔ میرا صاحب سوامی بھیو کھلائے گجھے، پردہ پردیاں وچوں اٹھائییا۔ جن بھگت سہیلے نام دھار وچ رُجھے، رُچی اندرے اندر دتی لگائییا۔ جیون جنم دے سمجھ گئے مدّے، مُدتاں دے وچھڑے لے ملائییا۔ ہرجن خوشیاں وچ ٹپے کدے، نیچے تھاوں تھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہرِ وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ دھرنی کہے میں بھاگاں بھری، بھارت کھنڈ ملی وڈیاٹیا۔ کرپا کرپی آپ نر ہری، نر
 نرائن ہویا سہاٹیا۔ جس دی خوشیاں وچ سرن سرنائی پری، پرا پسنٹی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیا۔ جس کرپال کرپا کرپی،
 کرتا پُرکھ ہونے سہاٹیا۔ اُس دے بھے وچ آد جُگادی رہی ڈری، جُگ چوڈری سیس نوٹیا۔ جس گرسکھ ہرجن ہرِ بھگت چوراسی وچوں
 کیتے بری، برے اعظم اپنا اکو اک وکھائیا۔ جتھے مذہب نہ کھئے شرعی، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو اپنے نام دی پا کے صحیح، صحیح
 سلامت اپنے گھر ٹکائیا۔ رائے دھرم لیکھا منگے نہ کڈھ کے وہی، چترگپت گنت نہ کھئے گنٹائیا۔ جس دی حکم دی دھار اکھی تئی، نو نو چار
 رہیا وکھائیا۔ اوہدا لہنا دینا پورا گوہند والا ڈھئی، ڈھنیا اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں اُس دی سرن سرنائی پئی، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نے
 کلجگ انت جن بھگتاں سار لئی، سر سے وچھڑے لئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میری وڈیائی اُدے است، شاہ سوارا ہونے سہاٹیا۔ میں خوشیاں وچ ہونا مست، دیوانی ہو کے سیس
 نوٹیا۔ جس بھیو چُکایا کیٹ ہست، گرہ اکو وجے ودھائیا۔ اوہ مالک والی عرش، فرش سوہا پائیا۔ میرے اُتے کیتا ترس، رحمت سچ
 کرائیا۔ امرت میگھ اکما برس، جلدھارا رنگ رنگائیا۔ میری نو نو چار دی میٹ کے حرص، ہوس دتی بُجھائیا۔ جن بھگتاں دے کے درس،
 درشن بھگتاں آپے پائیا۔ میرا سہنجن خوشیاں والا برس، شہنشاہی نو نال چٹرائیا۔ دھرنی کہے میرا سوامی آیا پرت، پت پریشور
 دُھردرگاپیا۔ میں بھاگاں بھری دھرت، بھگون ہویا آپ سہاٹیا۔ جو سب دی پوری کرے شرط، اوتار پیغمبراں گرواں لیکھے پور کرائیا۔
 جودھا سورپیر بن مردانہ مرد، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دکھیاں ہونے سہاٹیا۔ شرع چھری رہن نہ دیوے کرد، نام ست
 ست سمجھائیا۔ میرے صاحب دا کھیل اسچرچ، چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پور بلا لیکھے دا لاہوے قرض، لہنے دینے گھر گھر جھولی پائیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیلا ضلع امرتسر سرین سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے شہنجنی ہوئی رُتی، رتن امولک میری مٹی خاک نظری آئی۔ جتھے نام دیو دی پُرانی وبھوٹی، نام نامہ سار بنائیا۔ سچ پریم دی دیندا گیا ابھوٹی، سمگری پرہوں والی پائیا۔ شبد سُن دا رہیا اگمی دوٹی، جو دُتیا بھيو توں باہر سُنائیا۔ سُرُتی رے کدے نہ سُتی، سُنتیاں لے جگائیا۔ پرہہ کھیل کھلاؤنا کایا پنج تت بتی، بُتخائیاں پھول پھولائیا۔ جس ویلے جاپ ہونا بلا بُئیں، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اندروں پریت ہونی ٹٹی، باہروں جگت جگت وڈیائیا۔ دین دُتیا جانی لُٹی، سچ وست رہن کھئے نہ پائیا۔ نام دی چوگ جانی نکھٹی، خالی بھانڈے نہ کھئے بھرائیا۔ کسے دی رہنی نہیں پریم دی رُچی، رچنا سچ نہ کھئے سہائیا۔ کھیل تکنی ادھ مچی، دیرگھ روگ ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر لیکھا آپ سُنائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس بھگتاں دی لیکھے لائی سواہ، نامدیو دیو ہوئے سہائیا۔ انتر دے کے اگمی ناں، نر نرنکار دئے سمجھائیا۔ میری بُدھی رے نہ کان، ہنس روپ وٹائیا۔ میرے اُتے جھگڑا میٹے سور گان، لیک نامدیو گیا پائیا۔ جس موئی لئی جوا، نگاہ پرہہ چرن چرن ٹکائیا۔ اوہ شبدی دھار گیا سُننا، ڈھولا انسنت سُنائیا۔ نور نورانہ حق خُدا، خود مالک بے پرواہیا۔ جس مانو مانس کیتے جُدا، جُز مذہب ونڈ وندائیا۔ انت کلجگ جاوے آ، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ پورب لیکھے دئے مکا، اگے اپنا حُکم ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دئے سمجھا، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم رنگ رنگا، رنگت اکو اک وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرا اکو سہائے تھان، تھان تھنتر وجے ودھائیا۔ جس دی دھار بہتر وار ہوئی رُشنا، نامے دتی وڈیائیا۔ بھگت دوارا دئے بنا، چھٹی دھار دا پندھ مُکائیا۔ سو بھگتاں ہوئے سہا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ میرا واحد اللہ خُدا، لاشریک نور الایہیا۔ میرا رام راما محبان، کاہن کاہنا نظری آئی۔ جس تُوں بیٹھلو کہہ کے دیواں گا، خوشیاں راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ویکھنہارا دھرم گران، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے اُتے پھر کے گئے اگت اُداسی، اُداسی انتشکرن نظر کیسے نہ آئیا۔ گرہ چھڈ بن دے رہے بنباسی، چاروں گنٹ چلے واہو داہیا۔ تیرتھ تٹ تگے پراگ کاشی، تریینی نیئی ویکھ وکھائیا۔ انتر آتم ہوئی کیسے نہ راسی، رستہ ملیا نہ ڈھردرگاہیا۔ رسنا جہوا بنی نہ سواس سواسی، ساہ ساہ نہ پرہو ڈھیائیا۔ ترسنا رکھی ہڈ ناڑی ماس ماسی، ممتا موہ انتر انتر جنائیا۔ راہ تگدے گئے شنکر کیلاشی، ترے سولان نین اٹھائیا۔ کیسے ہوئی نہ بند خلاصی، بندھن سکیا نہ کھئے ٹڑائیا۔ میں ویکھ ویکھ کردی رہی ہاسی، بن ہتھان تاڑی لائیا۔ سچ دی بنے کھئے نہ داسی، سیوک سیو نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو بن شبد تون تیری سمجھے اُداسی نہ کھئے، دو جہان رہے بللائیا۔ نرگن نروریر نراکار تیری پلے کھئے نہ سوئے، سو پُرکھ نرنجن تیرا بھیو کیسے نہ آئیا۔ جگت جگیا سو روپ دھردے رہے دھئے، تن وجوڈاں نال وڈیائیا۔ دین دنی نالوں ہندے رہے نرموہے، موہ منسا ممتا والی اندر رکھائیا۔ غفلت گوڑھی نیند رہے سوئے، شبدی دھار سٹے نہ کھئے اٹھائیا۔ کوٹن کوٹ اُداسی ہو کے جگت موئے، مریاں جیوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بن تیری کِرپا آپا آپ گئے کھئے، لوک مات نہ وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں اُداسی اوہ سمجھدی چنگا، چنگی طرح دھیان لگائیا۔ جس نوں ترسنا رہے نہ نہاؤنا گنگا، جمننا سُرستی نہ راہ تکائیا۔ مندر مسجداں شودوالے مٹھان کرے کھئے نہ سنگا، گردوار نہ پندھ مکائیا۔ اکو انتر تیرے پریم دالئے اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گائے چھندا، دوسر ویس نہ کھئے وکھائیا۔ کیسے کم نہ آوے بدن رکھیا ننگا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ لہنا مکے نہ پندھ ماریا ٹنگا، پھر پھر واہو داہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا ویراگی اُداسی اوہ، جس دی اُسنت نیندیا کرے لوکائیا۔ جو جگت جہان دا چھڈے موہ، مُحبّت تیرے وچ رکھائیا۔ اکو نام جان کے سو، سو پُرکھ نرنجن تیری اوٹ رکھائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ہوکا دیوے تھاوں تھائیا۔ گھر تیرے نام دی ہووے لو، لوچن نین ہووے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا دیوے کھوہ، خالص تیرے وچ سمائیا۔ ڈرمت میل لوے

دھو، پاپاں کرے صفائیا۔ آتم دھار پر ماتم تیرے نال جاوے چھوہ، رنگ رنگاوے اکم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیکھنہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں تیاگی ویکھے تیرے بھگت، جگ جگ دھیان لگائیا۔ جنہاں ناتا توڑیا دین دنی جگت، مذہباں دا پنڈھ مکائیا۔ اکو اوٹ رکھی صاحب سلطانا تیری فقط، فقرہ تیرا ڈھولا گائیا۔ تون آتم دھار دینی شکت، شکتی شالی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوہناں لیکھے لاؤنی بوند رکت، جو تن وجود تیری سیو کمائیا۔ جھگڑا میٹنا کیٹ ہست، اوچ نیچ اکو گھر بہائیا۔ تیری نام خُماری وچ رہن مست، مستانے دھر دے دینے بنائیا۔ سچ اداسی دی دینی وست، جگت اداسیاں وچوں اپنا آپ لین چھڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیاگی تکے تیرے بھگت جن، دھن جنیندی مائیا۔ جنہاں دا ایشٹ اکو سوامی بنا تن، وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ اندروں بہانڈا بہرم بیٹھے بہن، بھہ بھو اور رہیا نہ رائیا۔ تیری پریت وچ کہندے دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ اوہ روپ انوپ سمجھ کے برہم، پاربرہم تیری جھولی پائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اوہ ہرجن تیرے جن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لوک مات چاڑھ دے چن، چند ستار جس نون سیس جھکائیا۔ اوہناں انتر رہے چنتا کھئے نہ غم، غم خوار دینی وڈیائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگت اداسی وچ چھڈے ساک سین، سجنان گئے تچائیا۔ تیرا درشن کر کے اپنے نین، نین نیناں وچ ملائیا۔ تون مہربان نہ رہیں طرفین، طرفداری اکو اک سمجھائیا۔ تیرا نور نورانہ نظری آوے عین دا عین، نقطہ عین والا مٹائیا۔ میں مالک خالق در تیرے آئی کہن، کہہ کہہ دیاں سنائیا۔ ہر سنت سہیلے تیرے پیار محبت دے وہندے وچ وہن، سمند ساگراں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ہر بھگت تیرا اداسیاں والا اوہ مہین، جس دی مہا چار جگ دے شاستر گائیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت نو پندُ جندِیالا ضلع امرتسر سنتوکھ سنگھ دے گرہ * ❁

دھرنی کہے پرہو سترگر شبد ویراگی خاص، جگ جگ اک اکھوائیا۔ جو دین دنی ویکھے کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ جیواں جنتاں کر کے ناس، سد خوشیاں وچ سمائیا۔ چنتا غم وچ کدے نہ ہویا ناس، ہرکھ سوگ نہ کھئے جنائیا۔ سد خوشیاں والی پاؤندا رہے راس، منڈل منڈپاں ڈیرہ لائیا۔ ہرگھٹ کدا رہے واس، گھر گھر آسن سوہا پائیا۔ تیرے شبدی دھار دی دھار وچوں کھیل کرے دن رات، جگ چوکڑی حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دیندا رہے دات، نام ست ست ورتائیا۔ سہیلا ہو کے پُچھے وات، ساجن ہو کے میل ملائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ تیرا میل ملائے کھلاپات، پت پریشور تیرے رنگ رنگائیا۔ تیرے نام دی دیوے بوند سوانت، امرت رس چکھائیا۔ آپ سب توں ہو اکانت، اک اکلا ڈیرہ لائیا۔ آد جگادی دھرم اداسی اکو لوک مات، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو سچ اداسی وچ تیرا ست، سترگر شبد وڈیائیا۔ جس دی سدا اکو جہی رت، خزاں بسنت نہ روپ بدلائیا۔ تیرے پیار وچ مست رہے ابناشی اچت، چیتن ہو کے تیرا دھیان جنائیا۔ نہ ترسنا نہ کھئے بھکھ، لوبھ وچ کدے نہ آئیا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے دکھ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ جننی جنے کھئے نہ گکھ، گرہواس نہ اگن تپائیا۔ اوہ تون میرا میں تیرا پڑھے ٹک، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ انت تیرا روپ انوپ ست سروپ نرگن دھار جوت، جوتی جاتے تیرے وچ سمائیا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے کوٹ، قلعہ بنک اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، تیرا روپ شبد اداسی اکو بہت، دوسر اداسی وچ کھئے نہ آئیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر تیجا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں دنیا نالوں کرنا چاہندی تیاگ، تیاگن ہو کے پلو لوان چھڈائیا۔ میرا ڈرمت میل دھو داغ، پاپاں ہوئے صفائیا۔ میں تیری سرشٹی چھڈنا چاہندی جو ہوئی کاگ، ہنس روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے سوامی انترجامی میری کھلی جاگ، صدی چوڈھویں نین اٹھائیا۔ تون ماہی محبوب دسیں نہ کیسے کنت سہاگ، کنتویل تیری سیج نہ کھئے بندھائیا۔ چار کنت میں ویکھے دین مذہب سماج، ذاتاں پاتاں دھیان لگائیا۔ تیرا لیکھا کھئے نہ جانے پُرکھ اکالے آد، آد یرنجن کی تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام کلمہ بھل گئے جگ جگاد، چوکڑی رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے ملے وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں چھڈنا چاہندی جگ، جگ جیون داتے تیری آس رکھائیا۔ میں سڑ گئی ترے گن اگنی نال آگ، تتاں تت رہے جلائییا۔ تیرے نام دا سنے کھئے نہ ند، انحد نادى دھن نہ کھئے سنائیا۔ میں تیرا کھیل تگاں برہماد، برہمنڈ دھیان لگائیا۔ پوتر رہی کھئے نہ ید، گل مالک کھوتے تیری گل تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ کوڑی کرپا انت ہو گئی حد، چار کنت رہی کر لائیا۔ مینوں اپنے چرن کولاں وچ لے سد، تیاگن ہو کے دیاں دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ہر وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں تیاگن کر دے، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے گھر دے، گرہ مندر اک درسائیا۔ جتھے بھگت سہیلے وڑدے، گر اوتار پیغمبر ڈیرے لائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم دھار اکو ڈھولا پڑھدے، دو جا کلمہ نہ کھئے شنوائیا۔ اکو تیری منزل حقیقی چڑھدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ دیناں مذہباں والے جھگڑے چھڈ دے، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ میرا لہنا دینا مکا دے جھب دے، جھلک اپنی نال دے وڈیائیا۔ میں ناتے توڑاں دین دنی سب دے، صاحب سوامی تیری آس رکھائیا۔ مینوں واس دے دے الگ دے، وکھری رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرا تیاگ کریں منظور، بینتی تیرے آگے سنائیا۔ تون صاحب حاضر حضور، حضرتان دا مالک نور الہیا۔ میرا شہنشاہ غفور، غفلتاں تون باہر سوہا پائیا۔ میرا پینڈا آگے رہے نہ دور، نیرن نیرا دینا وکھائیا۔ میں سچ تیاگ دی آسا رکھی ضرور، ضرورت تیرے آگے ٹکائیا۔ کلجگ جیواں تک لے

میرے اُتے کیسے گان کھادھی کیسے کھادھا سُوَر، دھرم وچ بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں چاہندی سب دا وچھوڑا میرے نالوں کردے پہلے پُوَر، پُوَرن سَتگر تیری اوٹ تکائیا۔ اوہ تک لے اشارہ دیندا مَوسی اُتے کوہ طُوَر، تُریا توں باہر رہیا سُنائیا۔ عیسیٰ تک لے اگئی نُوَر، جو نُوَر نُوَرانے تیرے اگے منگ منگائیا۔ محمد کہے میری آسا منسا پُوَر، صدی چوڈھویں لیکھا تیرے ہتھ رکھائیا۔ نانک دھار کہے تُوں سرب کلا بھرپُوَر، بھرپُوَر رہیا سرب ٹھائیا۔ گوہند کہے میں تیرا سَتگر شبد مزدُوَر، دو جہاناں سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا پُوَر بلا بخش دئیں قصُوَر، قسم تیرا نام خُدائیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر گلزار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوؤ میں اُداسی وچ دیواں ہوکا، حُکم تیرا اک سُنائیا۔ سوادھان کراواں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات نال ملائیا۔ اپنا سنبھال لُو مَوع، سمبل بیٹھا بے پرواہیا۔ اگے وقت لنگھنا اؤکھا، اؤکھی گھڑی دیاں درڑائیا۔ کیسے دا مارگ پندھ نہیں سوکھا، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ گھر گھر کُردا دھوکھا، جگت جگیا سُوَاں رہیا بھلائییا۔ کیسے دی چلے کھئے نہ سوچا، بڈھی وچ نہ کھئے وڈیائییا۔ دُنیا دارو میری اتم اکو خواہش تے اکو لوچا، لوچنا والیو دیاں جنائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دِیالا جاتی جوتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مانس مانو رہے کھئے نہ سوتا، سُنیاں دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں اُداسی وچ دیواں صلاح، مشورے رہی جنائیا۔ اکو منو بے پرواہ، جو بے پرواہی اپنے نال رکھائیا۔ جس تُوں پیغمبراں کہا خُدا، اوتار اوتری دا ڈھولا گائیا۔ گرو گُردیو سیس گئے نوا، جگدیشر اگم اتھاپیا۔ جس دی صفت کیتی وڈیائی واہ واہ، واہوا وجدی رہے ودھائیا۔ اوہ میرے اُتے لیکھا جانے تھائوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے میں اُداسی وچ گُراواں مات لوک، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ میرے سوامیا اپنے پریم دا سنا دے اک سلوک، ڈھولا ڈھردر گاپیا۔ میرے سپنسے مٹا دے روگ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ مینوں ست دھرم دا دے دے جوگ، جگتی

جگت والی بنائیا۔ جگت ترسنا کوڑا مٹا دے بھوک، بھسٹرا اپنا رنگ وٹائیا۔ میں تیرے چرن کول مانا مَوج، مجلس چھڈاں کوڑ لوکائیا۔ در گھر ٹھانڈے جاواں پہنچ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ مینوں تیرے چرن کول رہن دا شوق، دُوسر اور نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں میرا مالک خالق اکٹا کھونت، خصم خصمانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا پریم ایکنکار اکو بہت، بہ دُنیا سریشٹی کائنات میرے کم کسے نہ آئیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر ہری سنگھ دے سریر چھٹن نوٹ *

ہری سنگھ کہے کرپا کری آپ پرہ ہری، ہر مندر دتی مان وڈیائیا۔ سچ سوامی میری آتما وری، پرما تم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ کرپا ندھان کرپا کری، کرتا پُرکھ رنگ رنگائیا۔ میرا بھو رہیا نہ ڈری، بھیانک نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے بری، جُون اجونی پندھ مُکائیا۔ سچکھنڈ دوارا وکھا کے گھری، گرہ اپنا اک درسائیا۔ میری آتما ست سروپی تری، بیہترنی راہ وچ سیس نوآئیا۔ میں خبر سناواں کھری، ست سچ سمجھائیا۔ میریاں خوشیاں والی انت آخری اوہ گھڑی، جس گھڑی پرہ ملیا بے پروا بیا۔ میری دھار سچکھنڈ دوارے چڑھی، چارے کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ مینوں نظر آئے گرمکھ پیارے جو شہید ہوئے چمکور والی گڑھی، گوبند چرناں ڈیرہ لائیا۔ اوہناں میرے نال پریت کیتی بڑی، پچھلا ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ ساڈی اکو پریم دی ہندی سی لڑی، ڈوری ستگر شبد بٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دیا آپ کھائیا۔ ہری سنگھ کہے میرا ملیا دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ ناتا رہیا نہ ترے گن تاپ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ میرا پورا ہو گیا جاپ، رسنا جہوا ملی وڈیائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پت پُنت ہویا سہائیا۔ مینوں درشن دتا ساکھیات، سنمکھ سوبھا پائیا۔ اک سہج نال کیتی بات، باطن دتا درڑائیا۔ اٹھ تک لے اپنا نات، رشتہ رشتیاں وچوں سمجھائیا۔ نالے کھول اکٹا تاک، پردہ دتا اٹھائیا۔ پھیر سنا کے شبد دا واک، سندیسہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ ہر بھگت کہے میں مٹر پُرانا ایک، اک اکلا ویکھ

وکھائیا۔ جس دے چرن کول ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت بھجائیا۔ اوہ میرے جنم کرم
 دی بدل کے ریکھ، رکھیاں مٹیاں توں باہر دئے وڈیائیا۔ پر ماتم ہو کے کرے بیت، آتم اپنے وچ سمائیا۔ میرا پور بلا لیکھا جو سریر ہویا سی
 کھیت، دھڑ سیس ونڈ ونڈائیا۔ گوہند نے خوشیاں نال لیا ویکھ، گڑھی چمکور دئے گوہییا۔ نالے دھرم دا دھرم دتا سندیس، سنہڑا اک
 جنائیا۔ میرا روپ تتاں والا دس دسمیش، دہ دشا دتا جنائیا۔ اتم ستگر شبد ہووے نریش، نر نرائن نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوہند کہہ میرا سکھ پیارا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں نال
 بھگتی چلائے ریت، نوٹ اپنا پھیرا پائیا۔ مہر کرے ہر جگدیش، جگدیش دیوے مان وڈیائیا۔ جس دی صفت کر سکن نہ دند بتیس،
 جہوا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ بخشنہارا چرن پریت، پریم دھردر گاہیا۔ جو لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچان نیچاں ویکھ وکھائیا۔ جس دے
 حکم نال سال برس رہے بیت، صدیاں اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس دی اگنی اولڑی ریت، کلجگ اتم کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہربان مہربان مہربان بے پرواہیا۔ ہری سنگھ کہے میرا دھرم دھار دا پیار، دھرم نال جنائیا۔
 میرا شہنشاہ سیکدار، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ جس دا اکو نور نور اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ سوہے سچ گہربار، گرہ مندر وجے
 ودھائیا۔ جتھے اکو نور جوت اجیار، بن تیل باقی ہووے رُشنائیا۔ اگنی شبد دی دھنکار، دھن دھن وچوں پرگٹائیا۔ امرت اگم ورکھ
 ورکھنہار، میگھلا روپ نہ کھئے ورکھائیا۔ میں کر کے درس دیدار، میں خوشیاں وچ اپنی خوشی بنائیا۔ پھیر ویکھے پیغمبر گرو اوتار،
 بھگت سہیلے سوبھا پائیا۔ صوفیاں تکیا نور اجیار، جوتی جاتے وچ سمائیا۔ پھیر ویکھے قول اقرار، وعدے وعدیاں والے پھول پھولائیا۔
 کلجگ اتم جس دا کھیل اپار، اپرمپر سوامی نظری آئییا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کھئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس
 نوائیا۔ اوہ شبندی دئے اشار، اشاریاں نال دئے درڑائیا۔ اٹھ ویکھے لے اپنے میت مرار، مٹر مٹراں نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مندر اک سہائیا۔ ساچے مندر تک لے لال، ہر لالن رہیا جنائیا۔ جتھے سہندے بھگت سہیلے
 سنگھ سنگ پال، بنا پالکی ڈیرہ لائیا۔ جگدیش منجیت ہو نجال، نرگن جوت وچ سمائیا۔ گرمکھاں و جاؤنا تال، گردیال تالی رہیا

جنائیا۔ ایہ کھیل اکھڑا اکھڑا اولڑی تک لے چال، نرالی اک وکھائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال سیس جھکائیا۔ دھرم رائے لیکھ
 نہ سکے وکھال، چترگپت نہ دئے گواہیا۔ سمبل بیٹھا سب دی کرے سنبھال، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہری سنگھ کہے میں ہاردک خبر دساں، خوشیاں نال جنائیا۔ بنا تن وجود سریر توں ہساں، ہستی تک
 بے پرواہیا۔ بنا چرن کولان چاروں کٹ نساں، بھجاں واہو داہیا۔ دھرنی دھرت دھول بنا نیناں توں ویکھاں اکھاں، اکھراں توں باہر
 پڑھائیا۔ جن بھگتو پرہو توں بنا کوئی نہیں جے سخا، ساجن نظر کھئے نہ آئیا۔ تن وجود ماٹی خاک ساڑ دیندے نال ککھاں، اگنی اگ
 جلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت کہے سُنو میرا پروار، جگت دھار جنائیا۔ ہونا
 خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ میرا ویکھو محل مینار، اچل سوہا پائیا۔ جتھے اکو دیپ جوت اُجیار، نور نورانہ نظری آئیا۔ لیکھا رہے نہ
 اندھ اندھیار، اندھ اندھیر نہ کھئے پرگٹائیا۔ میں سُنواواں اکو اک جیکار، جیکارا بے پرواہیا۔ جو تکیا سو کہن توں باہر، کتھنی کتھ سکے نہ
 رائیا۔ چاروں کٹ میرا اکو میت مُرار، دوس رین نظری آئیا۔ میں درس کر کر جانا بلہار، بلہاری اپنا آپ گھول گھائیا۔ جن بھگتو اک
 بینتی دیاں گزار، خوشیاں وچ سُنائیا۔ اکو پُرکھ اکال دا کراں پیار، دو جانشٹ نہ کھئے منائیا۔ سب نے خوشیاں نال میرے کول اُون توں
 رہنا تیار، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایتھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، جوت جوت وچ سائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ ہری سنگھ کہے جن بھگتو میری ویکھ لو چٹی نیلی پگ، دوویں روپ بدلائیا۔ پہلوں گوبند
 ملیا تے پھیر پُرکھ اکال ملیا سد، فرق رہیا نہ رائیا۔ جس دا دیک رہیا جگ، اکو نور نور رُشنائیا۔ اُس سوامی دی سارے بنیوں ید،
 دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں میلا ہویا نال سبب، ملیا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میں حکم دیواں ہور چھیتی
 جھب، سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر ساچے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہے
 مینوں گر اوتار پیغمبر رہے پچھ، خوشیاں وچ خوشی بنائیا۔ سائوں دس لوک مات دا حال کچھ، کچھ مچھ تاریاں رہے لائیا۔ میں
 ہس کے کہا جگت دُنی دین دے مارگ گئی گھس، رستہ دھرم والا بھلائی۔ سکھ مُرید تھادے نالوں گئے رُس، رُسیاں لو منائیا۔ سب دا

بہار اپنے کندھیں لُو چُک، اپنا بل پرگٹائیا۔ پرہہ دا بھانا ویکھو کدی نہ جاوے رُک، اگے ہو نہ کدے اٹکائیا۔ سب توں دسو توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سانجھی ٹک، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ گھر سوامی دیوے سُکھ، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے دکھ، دردیاں درد مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جن بھگت کہے ور پایا سہج سُبھاگ، وجی نام ودھائیا۔ جس میرا پردہ لیا کاج، اوڈھن نام سیس بُکائیا۔ چرن کول دا بخش کے راج، سچ دوار اک سہائیا۔ میری چوراسی وچوں کھول کے جاگ، اکھ اپنے نال ملائیا۔ میرے ہیوے وڈ وڈ بھاگ، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا مُکیا آج، اَسو ست خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سچ حُکم دی ساچی کار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ ویکھے وگسے بائے سار، ویکھنہار بے پرواہیا۔ جس بھگتاں بخشیا سچ دوار، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ جنم مرن دی پیج دئے سوار، مانس جنم اپنے لیکھے لائیا۔ جن بھگتو جس پردیوں اک وار کر لئی نِمسکار، تِس توں رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ایتھے گُرمکھاں جن بھگتاں دا پریم دا بھریا بھنڈار، وست اٹ ورتائیا۔ سارے دسدے مِت پرار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں حُکم ملیا اٹھے پھر رہنا تیار، اکو رنگ وچ سمائیا۔ جو بھگت سہیلے آون سچ دوار، تنہاں ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آپ بخشے اپنا سچ دوار، جتھے دوارکا واسی کابن بیٹھے سیس نوائیا۔

* ۸ آسو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے پرگٹا ست، ست ستوادی اپنی دیا کھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر بدل دے مت، گرمت اک سمجھائیا۔ اگنی تپے کھئے نہ ت، تتوت بھيو کھلائییا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، سانتک ست دینا ورتائیا۔ آتم پرما تم جوڑ دے نت، پاربرہم برہم میلانے ملائیا۔ نام پیج دے کایا وٹ، کوڑی کِرپا جڑ اگھڑائیا۔ توں صاحب سوامی سرب کلا سمرتھ، پُرکھ اکال اکم اتھابیا۔ آد جگادی سب

کچھ تیرے ہتھ، جگ چوڑی تیری وڈ وڈیائیا۔ میں زگن دھار سوامی جوڑدی ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملایا۔ اپنی مہا دس آکتھ، جس
 نوں کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ستجگ چلا دے سچ دا رتھ، رتھ رتھوہی آپ ہو آئیآ۔ کوڑ گڑیار دے متھ، متھن کر خلق خدایا۔ میرا
 لیکھا پورا کر دے جو گوبند ستھر گیا لتھ، سولان سیج دے گواہیا۔ میرے نیتر ہنجھو و ہندے اتھ، چہہر رہے لگایا۔ میں سرن
 سرنائی جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیآ۔ میرے محبوبا چار ورنان اٹھاراں برنان دینان مذہباں کر اکتھ، دویتی شرع رہن کھنے نہ پائیآ۔ لیکھا
 پورا کر دے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرستی نال ملایا۔ آسا ویکھ لے مندر مسجد شودوالے مٹھ، گروڈوار کعبیاں پھول پھولایا۔
 نگاہ مار لے اُتے لوک ماتى، مہربان اپنی دیا کھائیآ۔ چاروں کٹھ تک اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھنے چمکائیآ۔ دروہی تیرا بھگت بن
 تیری کرپا دے کھنے نہ میری اُتے چھاتی، چھتردھاری نظر کھنے نہ آئیآ۔ چاروں کٹھ آئی کرانتی، میرا گرہ رہیا سنائیآ۔ میری سن آگئی
 باقی، باطن دیاں جنائیآ۔ تون سوامی کھلاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ سب دی اکو بنا دے ذاتی، آتم برہم پردہ دے اٹھائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرے میٹ دے دکھڑے، ہوئے
 روگ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں اُجل کر دے مکھڑے، ڈرمت میل دھوائیا۔ مات گرہ اٹے پھیر نہ ہوون رکھڑے، نو اٹھاراں آگن نہ کھنے
 تپائیآ۔ تیری گودی رہن سترے، در گھر ساچے سوہا پائیآ۔ تون پُرکھ اکالا دین دیا لا ابناشی اچترے، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کسے
 دے بھاگ نہ ہون نکھڑے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جو تیرے درس پیاسے بھکھڑے، تنہاں ملنا چائیں چائیا۔ ہرجن لکھا رہے نہ کھنے
 کسے گھڑے، کونے گوشے پھول پھولایا۔ سب دی سہنجی کردے رترے، رڑی اپنے نال مہکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے جن بھگتاں بخش آگم پریت، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیآ۔ ست پُرکھ
 نرنجن آتم دھار جنا دے ساچی ریت، ریتوان دیا کھائیآ۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی ہونا سہائیآ۔ جھگڑا مکا دے مندر
 مسیت، کایا کعبہ اک سہائیآ۔ جتھے وسے آپ اتیت، ترے بھون دھنی ڈیرہ لائیآ۔ تیری میں سدا سد رکھاں اڈیک، آساوند ہو کے ویکھ
 وکھائیآ۔ کلجگ ویکھ اندھیرا تاریک، چاروں کٹھ چند نہ کھنے رُسنائیآ۔ جھگڑا تک لے اوچ نیچ، ذات پات رہی کُرائیا۔ تون سوامی

سب دے بیچ، گھٹ گھٹ سوہا پائیا۔ میری ویکھ کے دکھاں نال نکلے چیک، کوک کوک سنائیا۔ تُوں کلجگ دے لیکھے اُتے مار دے
 لیک، ستجگ سچ دے پرگٹائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، پیغمبر سندسیاں وچ گئے سنائیا۔ مینوں تیرے اُتے اُمید، تیری اوٹ رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو جو بھگت سُہیلے تیرا نام گاؤں،
 میرے اُتے خوشی منائیا۔ اوہ درس تیرا تیرے در تے پاؤں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ سُہنجی تیری سیجا سؤن، دو جہان نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ اوہناں لیکھا مُک جائے پانی پوئن، پوئن پانی نہ کھئے وڈیائیا۔ ناتا رہے نہ آون گاؤں، چوڑاسی پندھ مکائیا۔ تیرے چرن کول ساچے
 امرت نہاؤں، سروور اِکو اک سُہائیا۔ اِکو اِشٹ دیو تیرا مناؤں، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ من ہنکاری مارن راؤں، رام راما تیری اوٹ
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہ تیرا بھگت ویکھ لے جگ،
 جگ جیون داتے تیری اک سرنائیا۔ تُوں اوہناں ملنا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھابیا۔ کلجگ کوڑی میٹنی آگ، امرت میگھ
 برسائیا۔ شبد سناؤنا اگئی ند، دُهن آتمک راگ جنائیا۔ کوڑ کِریا میٹنی حد، گرہ اِکو دینا وکھائیا۔ درگاہ ساچی لینا سد، سچکھنڈ ساچے
 ملے وڈیائیا۔ تُوں نرگن دھار لینا لبھ، کھوجنا چائیں چائیا۔ تیرا میلا ہندا نال سبب، جگ چوکڑی ہتھ کسے نہ آئیا۔ تُوں نور الابی
 رب، یامین تیری بے پرواہیا۔ صوفی سنت رہن نہ دیویں الگ، بھگت بھگوت جوڑ جڑائیا۔ میری بینتی سُن لے آج، نو نو سیس
 جھکائیا۔ جس بدھ تیرے بھگت سُہیلے تیرے چرناں سچکھنڈ رہے سچ، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ ہری سنگھ ہر تیرا سندیسہ دیوے گج،
 بن اکھراں شبد درڑائیا۔ میرا گرہ مندر سوہنا سُہنجنا جتھے اِکو دیپک رہیا جگ، اندھ اندھیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو کرنہار کرتا سمرتھ، اکتھ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر پریم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوؤ میں روواں مار کے بھبی، بہامبڑ میرے اُتے کلجگ اگن مچائیا۔ تُوں مالک خالق آد جگاد جگ جُگی، چوکڑی تیری دئے گواہیا۔ کِرپا کر میں مِتتاں کراں بَسدھی، بَسدھا ہو کے سیس نواہیا۔ مائس مائکھاں پوتر کر دے بَدھی، دُرمت میل دھوایا۔ اپنے نام دی دھار کر دے آگھی، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ میرے اُتے جھگڑا ہووے نہ یَدھی، کل کلیش دینا گواہیا۔ میں نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی بڈھی، بڈھیا میرے اُتے آہیا۔ میں لٹاں پیراں تون ہو گئی دڈی، بھج سکاں نہ واہو داہیا۔ کوڑی کِرپا دے وچ کھبھی، تَدھ پن باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ میں ڈگی مُنہ دے بہار اوندھی، نین موسیٰ والے بگسائیا۔ مینوں آواز آئے تیری تُوں ہی تُوں دی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نہ کھئے گوسائیا۔ میرے اُتے کھیل وکھا دے اپنے ستگر شبد دُلا رے گرو دی، گردیو سوامی اکو نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں رو رو دساں کی، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپنے تک لے جنت جی، جگاں دا بھيو کھلاہیا۔ جنہاں دی اوتار پیغمبران گرواں رکھی نیہ، مذہباں دیناں بنت بناہیا۔ اوہ گرداس دا لیکھا بھل گئے وہہ اکیہ، اکل کل دھاری تیری سار کیسے نہ آہیا۔ رواداس دا لہنا تک لے ساڈھ تِن ہتھ سین، شاہ سلطاناں دو جہاناں دینا درڑایا۔ کیسے دا ناتا پیارا نہیں پتر دھی، ساک سجن سین سنگ نہ کھئے نبھایا۔ تُوں مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے تھیء، میرا تھان تھنتر دے سُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے اُتے تک لے اپنی سرشٹی، سریشٹ اپنا نین اٹھایا۔ انتشکرن پوتر ہوئے نہ کیسے درشٹی، درشٹی کون وچ تیرا نور نظر کیسے نہ آہیا۔ من ممتا وچ گئے بھرشٹی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال ہلکایا۔ آتم پرما تم تیری دھار بنے نہ کھئے گربستی، جگت سیجا جگت ہنڈھایا۔ تیرا کھیل آد پُرکھ اپرپر سوامی ایکنکار اکو ایشٹی، ایشٹ دیو گر ستگر اک اکھوایا۔ تیرا لیکھا دوزخ بہشتی، سورگ سورگاں حُکم ورتایا۔ میں کتھا کہانی دساں کی، کیس کیس دی، کی کی حال جنایا۔ مُحبت ٹٹ گئی پرہوؤ تیری دُھر دے پت دی، پت پریشور تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ کایا ونجاری ہو گئی چمڑی پت دی، چم درشٹی وچ ہلکایا۔ مُحبت رہی نہ تیرے پیار والی سک دی، سکھیا وچ

سکھ نہ کھئے سہائیا۔ سُرتی شبد نال نہ ٹیکدی، مستک ٹکے لاؤن والے سارے رہے گر لائیا۔ جگت پوجا رہ گئی پتھر اٹ دی، پُرکھ اکالے دین دیا لے تینوں سیس نہ کھئے نوائیا۔ میں مار دہتھڑ پٹدی، رو رو رہی سُنائیا۔ کیوں ٹھگوری ودھ گئی چت دی، چیتن ستا ست وچ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی تڈھ بن دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے اتم گرہ، سچکھنڈ نواسی دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارا وہن وپے، شوہ دریا رُوپ بنائیا۔ ملائی نال مایا ترے گن ترے، ترے بھون دھنی تیری سار کھئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں ہنکاری گڑھ ہوئے ہے، ہنگ برہم نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے نام کلمے اک دوچے نال رہے کہیہ، خیبر توں پرے تیرا لیکھا ویکھا چائیں چائیا۔ لکھن دیپ ہونی دویت دوتے، گُشا ونڈ ونڈائیا۔ کروچ چپ کر نہ رہے، پُشکر اپنا ویس وٹائیا۔ مہربانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ تیرا سب نوں بھلیا بھے، بھو سر نہ کھئے رکھائیا۔ میں نانی **دھول** رہی کہے، کہہ کہہ رہی سُنائیا۔ کلجگ نے چار کُنٹ جھوٹھ دے ڈنکے کرائی جے، وجے ست دھرم اُتے پائیا۔ سچ منارا گیا ڈھیہہ، چاروں کُنٹ خاک اڈائیا۔ دھرنی کہے میرے مہربانا ست وست دین دُنیا نوں آپ دئے، دیونہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپر مپر سوامی تیری شکتی شوئے، شو شوا تیری آس رکھائیا۔

* ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر سرمکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پُرکھ اکال میری مئیں، اک منسا صاحب تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں سوامی مالک میرا تئی، ساجن میت بے پرواہیا۔ میری ڈور بندھاویں اپنی کئی، لڑی لڑ نال رکھائیا۔ میں تیری نہی نگی جہی چئی، چند چاند نے دُھردرگاہیا۔ دروہی تیری سرشٹی نیج نیتر ہو گئی انھی، لوچن دب نہ کھئے کھلائییا۔ میں ویراگن ہو کے پھراں بھئی، بھجاں واہو داہیا۔ میرا مٹر پیارا تُوں صاحب سوامی اکو تئی،

ترے گن اتینا نظری آئیا۔ تیرا کھیل ویکھنا جلی تھلی، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ تیری جوت اگمی آکو بلی، بل باون دھار پرگٹائیا۔ کی اشارہ
 دتا حضرت نال مل کے علی، محمد سنگ بنائیا۔ کی پیار دسیا گوہند سپس دھرنا تلی، طلب نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پھرنا گلیو گلی،
 برہمنڈاں کھنڈاں بھجّاں واہو داہیا۔ تُوں مالک خالق بن کے ول چھلی، اچھل چھل اپنا حکم آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، میں مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ نگاہ مار لے بن نیناں، جوتاں والیا جوتی جاتے ویکھ
 وکھائیا۔ تیرا دسے نہ کھئے میرے اُتے ساک سجن سینا، میت مُرار ہر نرنکار پروردگار نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری آتما میرے پرماٹما ہویا طرفینا،
 سگلا سنگی بہ رنگی سورے سرنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا وہندا وہنا، نو ست رہی رڑھائیا۔ ناتا ٹٹ گیا بھائی
 بھیناں، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا بھانا پُرکھ اکال سب نے سرتے سہنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تُوں میرا پور بلا دے دے دینا، دیونہار
 تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے مینوں ایوں جاپدا میرے اُتے دیناں مذہباں دا بُرج ڈھہنا، اُمت اُمتی کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیرا در اک تکائیا۔ دھرنی کہے مینوں وقت دسدا ڈھیلا، پرم پُرکھ دیاں درڑائیا۔ تُوں
 دیونہار اک اکیلا، ایکنکار تیری سرنائیا۔ تُوں وسیوں دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ میرے اُتے کھیل کرے گوہند دھر دا چیلا،
 چیلا گر اپنا روپ درسائیا۔ نواں کھنڈاں وچ پھرے البیلا، جوہن وندا سوہا پائیا۔ جس بھگتاں نال کرایا میلا، ملنی جگدیش تیرے نال
 کرائیا۔ اُس دا کھیل تگاں تے اپنا وقت ویلا، ویلا تھت وار کھوج کھوجائیا۔ تیرا لیکھا جس پورا کرنا چار جگ دا پہلا، اوتار پیغمبر
 گرواں بھوکھتاں بھوشاں لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا حکم آد انت سری بھگونت سہلا، سہج سُکھدائک دھر دے نائک تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر گندن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو مینوں سارے کہندے می مدر، خوشی خوشی نال جنائیا۔ میرا لیکھا نہیں نال کیسے ادر، عدل دے مالک دیاں جنائیا۔ میرے اُتے ہون والا غدر، گداگر دے لوکائیا۔ میری پوری کرنی سدھر، صدمہ دینا مٹائیا۔ حق انصاف کریں عدل، عدالت اک جنائیا۔ دینا مذہباں دا میں کس بدھ ویکھاں قتل، قاتل مقثول دھیان لگائیا۔ میرا کلجگ دا کندھا ویکھ لے پتن، گھاٹاں پھول پھولائیا۔ کیسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھارتھ اوتار پیغمبر گرو گئے سنائیا۔ کوٹاں وچوں تیرے گرمکھ ہیرے رتن، امولک سوہا پائیا۔ جنہاں اچی تیری متن، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ ڈھولے گاؤندے رسن، سوہنگ شبد اگم اتھاپیا۔ خوشیاں وچ ٹپن، نچن بھجن واہو داہیا۔ میں سندیسہ دیواں اکو پچن، بچی ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں میرا پُرکھ آد نرنجن، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں چاہندا میرے اُتے سب دا اکو ہووے بھجن، بندگی اکو دینی سمجھائیا۔ تیری جوت دے دیپک جگن، گرمکھ ساچے سوہا پائیا۔ تیرے نام دے نگارے وچن، اکو تال دینا درسائیا۔ تیرے چرن دھوڑ ہووے مچن، سچ سروور اک وکھائیا۔ کلجگ جیواں پوتر کرنا بدن، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے کوڑی کرپا بجاؤنی اگن، ست سچ دا مارگ اک لگائیا۔

* ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر سکھدیو سنگھ سندر لال دے نوت *

دھرنی کہے میرے ستگر پُرکھ مہانی، شبدی شبد دھار تیری سرنائیا۔ میرے مالک محبوب اسمانی، اسم اسمانے نور الاہیا۔ تیرا جسم نہیں جگت جسمانی، ضمیر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تُوں مالک منزل حق رُوحانی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ تیرا نام ستگر شبد برہم گیانی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری رچنا برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال نشانی، گگن گگنتر زمیں زماں سوہا پائیا۔ تُوں کرپا کری صاحب

مہربانی، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ میرے روم روم رچ کے امرت ٹھنڈا پانی، مٹی خاک دتی وڈیائیا۔ میں جیوت رکھاں چارے کھانی،
 اندج جیرج اُتہج سیوج سیو کمائیا۔ تُوں مینوں بخشنا اکو چرن دھیانی، کول دینی وڈیائیا۔ میں سچ دساں میرے اُتے چاروں گنٹ ودھ
 گئی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ پنج وکار چڑھی طغیانی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہڑ رہیا چلائی۔ جدھر تگاں کوڑ کر یا پھرے
 جگت میدانی، بھجے وابو داہیا۔ میرے انتشکرن آئی حیرانی، حیرت وچ سُنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو میرے اندر اُتھدے بے انت طوفان، جھکھڑ جھانجے نظری آئییا۔ میں ڈبڈے
 ویکھے جگت جہان، جگ چوکی رہن کھئے نہ پائییا۔ مینوں لیکھے مکدے دسدے انجیل قرآن، بائبل توریتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ چھپدے
 نظر آون وید پُران، سمرتیاں سنگ نہ کھئے بنائییا۔ گیتا کہے میرا دسے نہ کھئے نشان، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائییا۔ گرو گرتھ کہے میرے اُتے
 رہے نہ کیسے مان، ابھمان وچ جگت لوکائیا۔ سارے کوک کوک سناون، تیرا نام دُہائییا۔ ساچا لہنا پورا کر آن، آپ اپنا رنگ رنگائییا۔ اسپس
 تیرے نام دا گاؤندے گان، ڈھولے صفتاں صفت صلاحیا۔ دھرنی کہے میں وی منگاں دان، خالی جھولی آکے ڈاہیا۔ پرہو کلجگ کوڑی
 شرع میٹ شیطان، شریعت رہن کھئے نہ پائییا۔ سب دے انتشکرن اپنا نور جوت دے مہان، اندھ اندھیر مٹائییا۔ جن بھگتاں کر کلیان،
 کلمہ نام اک سمجھائییا۔ تیرے چرن کول رہے دھیان، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ دھرنی کہے میرے پرہو نین شرممان، نیترا اکھ نہ سکاں اُٹھائییا۔
 میرے اُتے ودھے بے ایمان، بیوہ تیری سرشٹی نظری آئییا۔ میری بینتی کر پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر سُنائییا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون تیرا سہارا ایکنکارا
 اک رکھائییا۔

* ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر پریم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میریاں اگتی مانگاں، منگتی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گرواں رکھیاں تانگھاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے سوامیا تیرا ویس اوڑا تگاں سوانگا، سوانگی اپنی کل دینی ورتائیا۔ اٹھ سُن لے کلمیاں توں باہر آذاں بانگاں، رسنا جہوا کی جنائیا۔ جدھر تگے شرع دیاں چڑھیاں کانگاں، شریعت سب نوں رہی رڑھائیا۔ کلجگ کوڑ کٹمب دیاں پٹیاں تانگھاں، بھہ اپنا رہیا دکھائیا۔ جیہڑا لڑدا بنا شستراں ڈانگاں، گھر گھر اندر منوآ دتا بدلائیا۔ اوبدے ادھین ہویا پنج تت تن، سریر بے نظیر چلے نہ کھتے چٹرائیا۔ تیرا کھیل نہ کیسے پہچانا، بے پہچان ہوئی لوکائیا۔ اٹھ ویکھ صدی چوڈھویں سب نوں بٹھدی پھرے گانا، مؤلی تند سگن منائیا۔ نال دکھائے تارا چند نشانہ، نشان نشانیاں وچوں پرگٹائیا۔ نالے نو نو کرن سلاما، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ میرا آگیا نور الابی اللہ اماما، امام اماما ویس وٹائیا۔ جس دا محمد دتا پیغاما، سندیسہ اک جنائیا۔ جس کلجگ کوڑی کریا میٹنی شاما، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ ایسے دی آشا رکھ کے گیا رام، رام رام دھیان لگائیا۔ ایسے دا فرمان دسیا ارجن کاہنا، کی کاہن کاہنا کھیل کھلائییا۔ پیغمبران ایسے دا چلایا اسلاما، اسم اکو اک پرگٹائیا۔ نانک نرگن دھار گایا ستناما، ست ست وچ سہائیا۔ گوبند فتح ڈنکا وجایا دمامہ، دھونسا نام نال سُنائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے کھیل کرے دو جہاناں، دوہری اپنی کل دکھائیا۔ دھرنی کہے میں بل بل جاواں، بلہاری سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھگت رہے نہ کھتے نتھاواں، چرن کول دینی اگم سرنائیا۔

* ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر گربخش سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے نرنکارا، نر نرنکار تیری وڈیائیا۔ او تکو مینوں ستجگ دئے اشارہ، سہج سہج سہج رہیا درڑائیا۔ کلجگ اتم آئے کنارہ، نیا نوکا اپنا پندھ مکائیا۔ کریا کرے پروردگارا، سانجھا یار نور الابی۔ امام اماما ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور دئے وڈیائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے دھرنی مینوں دے سچ صلاح، سچ نال سُنائیا۔ میں کِس بدھ جاواں تیرے اُتے آ، اپنا بل پرگٹائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ اوہدا لیکھا اگم اتھاہ، جگت جہان نہ کھتے جنائیا۔ جس ویلے چاہے بنے جگت ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیا۔ ست دھرم دا بیڑا دئے چلا، چپو نام والا لگائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دئے رُڑھا، وہندے وہن وائیا۔ دھرم دا پلُو دئے پھڑا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ سچ دوار دئے سہا، سوہنا بنک وکھائیا۔ جتھے اکو دیپ رُشنا، دوجی دھار نہ کھتے بنائیا۔ اوہ تیرا لیکھا تیرے ہتھ دئے پھڑا، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دئے مٹا، مٹی خاک وچ سمائیا۔ ٹوں کرنا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے تھاوں تھان، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔

* ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے ستجگ تیری آشا رکھی، رکھک ہووے دُھردرگاہیا۔ جو دھرم دوارا تیرا ویکھے اکھی، لوچن نین اُٹھائیا۔ جن بھگت بناوے دُھر دی سخی، سخاوت نام جھولی پائیا۔ سب دے سر تے اپنا ہتھ رہیا رکھی، مہربان دیا کھائیا۔ جیہڑی کلجگ نے میری قیمت پائی ککھی، ہٹو ہٹ وکائیا۔ میں ساری کتھا کہانی دسی، پرہو اگے واسطہ پائیا۔ چار گنٹ تک لے رین اندھیری مسی، ساچا چند نہ کھتے چمکائیا۔ تیری وڈیائی رہی نہ جسی، صفتان وچ نہ کھتے صلاحیا۔ میں چار گنٹ نو کھنڈ پرتھی نسی، بھجی واہو داہیا۔ پرہو ایہ تک لے تیری سرشٹی مایا ممتا موہ وچ پھسی، شرع زنجیر نہ کھتے کٹائیا۔ مینوں ایوں جاپدا دیناں مذہباں نوں پین والی غشی، ہوش وچ ہوش نہ کھتے رکھائیا۔ اوہناں دا لہنا مکننا جنہاں کھادھی ڈڈی مچھی، مشورہ ستگر شبد پرہ دے نال بنائیا۔ دہائی دیندے پنکھ پنکھیروآں والے پنچھی، کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل جگت وچ ست دھرم دی لگے اچھی، کلجگ کوڑ گمب دینا مکائیا۔

❖ ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر سردارا سنگھ دے گرہ ❖

ستجگ کہے دھرنی میرے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ میرا صاحب میرے اُتے کرے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا وقت سہنجنا ہوئے نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ میں کلجگ میٹاں جھوٹھ اندھیرا، اندھ اگیان چکائیا۔ تیرے اُتے کراں سنجھ سویرا، اکو جوت نُور رُشنائیا۔ نام چپا کے تُوں میرا میں تیرا، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستگر شبد بنا کے دُھر دا شیرا، بہک اکو اک سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پا کے گھیرا، شبدی ڈوری نال بندھائیا۔ اکو گرہ وکھا کے گرو گر چیرا، ستگر شبد کراں کڑمائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا ویکھ کرا نیڑا، حق حق سمجھائیا۔ ست دھرم دا سچ چلاواں بیڑا، بیڑی اکو نام وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ست دھرم دا ستجگ کہے اکو سہنجنا ہوئے وپہڑا، سخن اکو اک سہائیا۔

❖ ۸ آسُو شہنشاہی سمت نو ترنارن شہر وچ سورن سنگھ دے گرہ ❖

دھرنی کہے پرہو میری لیکھے لے سیوا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیری چرن سرن سرنائیا۔ تُوں پاربرہم پتدمیشور الکھ ابھیا، اگوچر اگم اتھایا۔ سد سے نہچل دھام نہکیوا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ دُھر دے سوامی انترجامی اپنا نام دے دے رس میوہ، بن رسنا رس چکھائیا۔ تُوں پت پرمیشور اپرمپر دیوی دیوا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الایا۔ میرے مستک لا دے بنا کوستک منیا دے تھیوا، تھر گھر واسی اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سیوا کر پروان، پر پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ کوجھی کملی نوں بخش دے مان، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں میرا صاحب سری بھگوان، بھگون تیری بے پرواہیا۔ بھکھک دی جھولی پا دے دان، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی کابن رام تیرا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں شہنشاہ نور الایا امام، عملاں توں رہت اک اکھوائیا۔ میں

تیرے در دی چاکر ہوئی غلام، غریب نانی سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے
 الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سیوا کر منظور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میرے پوریلے بخش قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ ٹوں
 داتا سرب کلا بھرپور، بے پرواہ اکھوائیا۔ میں تیرا جلوہ تگاں نورانہ نور، نور نورانے نظری آئیا۔ میں چار جگ کوٹن چوڑی تیری ربی
 مزدور، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ میرا تن وجود تپے نہ آگنی وانگ تندور، امرت میگھ دینا برسائیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑا پاوے فتور،
 فتوے سب دے اُتے لگائیا۔ جس گڑھ بنایا غرور، ہنگتا نال ملائیا۔ ڈنکا وجا کے کوڑ، کڑیارا دتا اٹھائیا۔ تیرے چرناں دی ملے کیسے نہ
 دھوڑ، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ چتر سُگھڑ سیانے ہوئے مورکھ موڑھ، بدھی بییک نہ کھئے بنائیا۔ تیرے نام دی دھن سُنے کھئے نہ تور،
 تریا دا بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ میں انت ہوئی مجبور، مجبوری تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری سیوا کیتی جگ جگ، نت نت سیو کھائیا۔ انت میرا لہنا دینا لیکھا رہیا پُگ، پوجن
 یوگ تیری اوٹ تکائیا۔ میری بسدھا دی لے سدھ، بے سدھ ہو کے دیاں سُنائیا۔ میرے بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ میرے کولوں ویکھیا
 نہیں جانا اتم کلجگ والا یدھ، جس دا لیکھا کابن یدھشتر گیا سُنائیا۔ کورو پانڈو جس دی دھار کول سکن نہ پُج، اوہ اپنا حکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سیوا کریں قبول، قبل
 از دھیان لگائیا۔ تیرا حکم مٹاں معقول، نو نو سیس جھکائیا۔ تیرا انت تگاں اصول، اصل دا پردہ دینا اٹھائیا۔ میرے اُتے تیری سرشٹی
 تینوں گئی بھول، بھلیاں مارگ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹوں کنت بھگونت اک کنٹول، تیری ہر سرنائیا۔ سچ پریتی بخش دے سب نوں اپنی
 دھول، ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں
 سیوا کیتی پیغمبر گر اتارا، جگ جگ دھیان لگائیا۔ سچ مہبت وچ کیتا پیارا، پریمی پریم تیرا پریم بنائیا۔ چاروں کنت وکھایا اکھاڑا،
 سینہ اپنا آگے ڈاہیا۔ تیرا حکم تکیا کرارا، اقراراں والیا تیری بے پرواہیا۔ ٹوں پیغمبران دتا اشارہ، رسولاں نبیاں کیتی پڑھائیا۔ گرواں دتا
 ادھارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھر بخش کے شبد لکھارا، بودھ آگادھ دتا سمجھائیا۔ کلجگ آوے کل کلکی اتارا، نہکنکا روپ بدلائیا۔

امامِ اماما ہوئے ظاہرا، جلوہ گر آگم اتھاپیا۔ جو ویکھے وگسے پاوے سارا، ویکھنہار وڈ وڈیاٹیا۔ وشن برہما شو دئے ہلارا، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تینوں بخشے اک ادھارا، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ ٹوں کرنی بنا سیس نِسکارا، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں جگ جگ سیوا کردی، کرتے پُرکھ تیری سرنائیا۔ ٹوں سار پاؤنی میرے گھر دی، نوان کھنڈاں ویکھ وکھائیا۔ ستاں دیپاں دین دُنیا ویکھنی لڑدی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ دھار تکی چوٹی جڑ دی، چیتن ہو کے پردے آپ اٹھائیا۔ تیری دھار نیراکھ کھئے نہ پڑھدی، رسنا ڈھولے سارے گائیا۔ تیری منزل کھئے نہ چڑھدی، آتم پرما تم مل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ دھرنی کہے میں ایسے گلوں ڈردی، سر سکان نہ آپ اٹھائیا۔ اتم کھیل نرائن نہ دی، گر اوتار پیغمبران لہنے دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں سیوا کر کر تھکدی، تھکاوٹ وچ گر لائیا۔ ٹوں کھیل ویکھ لے پنج ت دی، تتو تتاں کھوج کھوجائیا۔ وڈیائی رہی نہ گرم دی، من مت ہوئی ہلکائیا۔ دُنیا ہوئی پیاسی اک دوجے دے رت دی، رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری کھیل پُرکھ سمرتھ دی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں تیرے آگے واسطہ گھتدی، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنی دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو سیوا میری یاچک دی، میرے میریا میری لینی اپنائیا۔ میری دھار سندیسے والی پترکا نہیں واشنا واچک دی، اکھراں نال اکھ نہ کھئے جڑائیا۔ تیری مہر منگدی سانتک ست دی، ست دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھیر رہی نہ کیسے دے جت دی، جگیا سو سارے رہے گر لائیا۔ میرے اُتے کلجگ دی بھٹھی تپدی، بھٹھیالا اگنی رہیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی تیرے لیکھے لیکھے لاواں گا۔ بہرم بھلیکھے سرب کڈھاواں گا۔ کوڑ گڑیار ویس انیکے سرب مٹاواں گا۔ دیس پردیسے پھول پھولاواں گا۔ وشن برہما شو مہیش، گن گیش آپ اٹھاواں گا۔ ہلونا دے کے باسک شیش، سیج سہنجنی آپ ہلاواں گا۔ تیرے کھلڑے ویکھ کے کیس، تیری مینڈھی سیس گنداواں گا۔ سندیسے دے کے گوبند دس دسمیش، دہ دشا دا پردہ لاہواں گا۔ ٹوں نیتر لوین پیکھ، لوچن تیرا اک کھلاواں گا۔ کلجگ کوڑ مٹا کے

ریکھ، ستجگ سچ مات پرگٹاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دے سندیس، آتم پرما تم گنڈھ رکھاواں گا۔ صدی چوڈھویں میٹ کے انت کلیش، کل دھاری ہو کے اپنی کل پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی سچ کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کھائیگا۔ دین دیاں دیا کھائیگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیری سیوا ویکھ وکھائیگا۔ جو پور بلا کیتا قول، اقرار توڑ نہائیگا۔ کھلیئے نہ جاویں ڈول، اڈل تیرے سر ہتھ ٹکائیگا۔ میرا انتشکرن لے پھول، پردہ پردیاں وچوں چکائیگا۔ تُوں اک سناؤنا بول، جو انبولت آپ جنائیگا۔ سچ پریتی آپا لینا گھول، گھول گھمائی ویکھ وکھائیگا۔ جس دا ست سچ دا تولنا تول، کنڈا دھرم ہتھ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گنڈھ آپ پوائیگا۔ دھرنی کہے پرہو میرے ہوون دھن بھاگ، بھاگ ہین ملے وڈیائیا۔ میں خوشیاں دے جگاواں چراغ، بن تیل باقی تیرا نور چمکائیگا۔ تُوں میری بجاہونی آگ، آگنی تت رہے نہ رائیا۔ تُوں آئیوں اوتاراں پیغمبراں گرواں دے بعد، بے پرواہ اپنی دیا کھائیگا۔ مینوں کنٹھا کہانی پُرانی یاد، جگ چوکرئی رہی سنائیگا۔ میں سن کے تیرا نادى ناد، اپنا آپ گئی بھلائیگا۔ تیرے پیار وچ ہوئی وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ مٹائیگا۔ تُوں میری سنی فریاد، سر سر میرے ہتھ رکھائیگا۔ میری اندروں کھل گئی جاگ، آس نندرا دتی مٹائیگا۔ میں تینوں اللہ کہاں کہ کہاں گاڈ، کہ رام راما کہہ کے سیس نوائیا۔ میری دُرمت میل دھوویں داغ، پاپاں کریں صفائیگا۔ میرا پورا ہووے کاج، تیری رچنا ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ دھرم چلا دے میرے اُتے جہاز، کلجگ کوڑا بیڑا شوہ دریا رڑھائیگا۔ آتما پرما تما سرشٹی دا ہووے اک سماج، سمگری اکو نام دینی ورتائیگا۔ تیرے اشٹ دی دین دنی ہووے مُحتاج، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیگا۔ صدی چوڈھویں پیغمبراں دے دیویں جواب، حکم اکو اک سنائیگا۔ انت اخیر کر لو آداب، سجدیاں وچ سیس جھکائیگا۔ درگاہ ساچی ویکھو اپنا محراب، مقامے حق بنک سہائیگا۔ تہاڈی لیکھے لگی نماز، روزے بانگاں پنڈھ دتا مکائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تینوں سرشٹی درشٹی اندر لے ارادہ، انتشکرن وچ آتش آگن دینی بجاہائیگا۔

✽ ۹ آسُو شہنشاہی سمت نو پند نوراگاباد ضلع امرتسر دارا سنگھ دے گرہ ✽

دھرنی کہے پرہو میرے اتوں ہنکار مٹا دے خدی، خود مالک دیا کھائیا۔ میرے سوامی میری پوتر کر دے بڈھی، دین دُنی میرے نال رلائیآ۔ میں جھگڑا نہیں چاہندی یدھی، دھرم دی دھار دے سمجھائیآ۔ اپنی دھار کر دے آگھی، چار کنت وچے ودھائیآ۔ میری نو کھنڈ پرتھی وسدی رہے جھگی، شرع شریعت پندھ مکائیآ۔ تُو مالک جگ جگی، کلجگ ہونا آپ سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتوں میٹ دویت، دُتیا بھاؤ چکائیآ۔ سب نو اتم دھار کر ہدایت، حدیث اک سمجھائیآ۔ تیری صفت دی نام کلمے والی اکو دے آیت، اکو دینی سمجھائیآ۔ سچ مہبت کر عنایت، مہربان مہر نظر نال جھولی دے بھرائیا۔ تُو مالک سوامی واحد، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ میرا اتم اوتار پیغمبر گرواں نال تک لے عہد، عہد نامے کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر ساچا رنگ رنگائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میری دھار نہ ہووے مٹھیا، ہونا آپ سہائیآ۔ سچ دی دے دے سکھیا، ست سچ سمجھائیآ۔ کوڑ ککرم مٹا دے لیکھا لیکھا، دھرم دی دھار نال وڈیائیآ۔ امرت بخش دے چھٹیا، کلجگ کوڑ وکھ مٹائیآ۔ تیرا روپ ست سروپ نظری آوے اندھیا، ستمکھ تیرا درشن پائیآ۔ میرا کالا لیکھ کر دے چٹیا، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرے اتے دین دُنی دے رہن نہ دیویں حصیا، ستگر اکو رنگ دینا رنگائیآ۔

✽ ۹ آسُو شہنشاہی سمت نو پند نوراگاباد ضلع امرتسر مسّا سنگھ دے گرہ ✽

دھرنی کہے پرہو سب دے پردے کر پوتر، پت پت دے بنائیآ۔ تیرا نظری آوے اتم دھار چتر، چاترک اپنے لے بنائیآ۔ دین دُنی ساک سین سخا مٹر، بندھو بندھپ اک اکھوائیا۔ تیرا نور نورانہ ہر گھٹ اندر آوے نکل، بجر کپائی پردہ دے اٹھائیآ۔ امرت دھار بخش

دے سینتل، سُنْتیاں لے اُٹھائیا۔ تن وجود کایا ماٹی رہے نہ پیتل، کنچن گڑھ دے وڈیائیا۔ تُوں سب دا مالک سوامی بیٹھل، جن بھگت سوامی گئے جس گائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میرے اندرون کڈھ دے ریٹھل، رس امرت نام بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اڈے نہ مٹی خاک، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں تیرے در دی چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ میری لجیا رکھیں یاد، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ تُوں آد جگادی پت مات، میں بالک گود اُٹھائیا۔ میرے اُتوں ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساری سرشٹی جیے جاپ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ کوڑی رہے نہ اندھیری رات، سچ چند چمکائیا۔ دُھر سوامی بخش دے اپنی دات، دانی ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ میں سپس نواواں لوک مات، نو نو لاگاں پائیا۔ جگت لیکھا نہ رہے ذات پات، دین دُنی دے سمجھائیا۔ آتم پرما تم تیری اکو ہووے گاتھ، دین دُنی دے پڑھائیا۔ ستجگ سچ دھرم چلا دے راتھ، رتھوہی ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ ناتھ اناتھان دینا ساتھ، نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں صاحب سرب کلا سمراتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ میرے سگل وسورے جان لاتھ، کِریا کر میرے دُھر درگاہیا۔ میرا بھاگ بدل دے مستک ماتھ، تیرے چرناں دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ کوڑا پنڈھ مُکا دے واٹ، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے جوڑاں ہاتھ، بن ہتھان ہتھ ملائیا۔

* ۹ آسُو شہنشاہی سمت نو پند نورا نگاباد ضلع امرتسر مکھن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب دین دیال بخشندی، بخشش رحمت دے ورتائیا۔ زرگن نور جوت پرکاش کر دُھر دا چندی، چند چاند نے ڈگمگائیا۔ میرے اُتوں شرع دی میٹ پابندی، مانس مانو اکو رنگ وکھائیا۔ نیتر لوچن نین اکھ رہے کیسے نہ اندھی، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ تُوں سب نوں دس دے چھندی، آتم پرما تم ڈھولا گائیا۔ دین دُنی اپنے نال ٹٹی گندھیں، وچھوڑے وچ وچھڑ کھئے نہ جائیا۔ میرے سینے

پاویں ٹھنڈی، امرت میگھ برسائیا۔ میرے سوامی انترجامی میرے اُتے کھڑکن والی چنڈی، چاروں کُنٹ اپنی چمک رہی وکھائیا۔ تیری سریشٹی دریشٹی وچ ہوئی پاکھنڈی، ڈمبی اپنا روپ بنائیا۔ پن ستگر شبد میں نہانی ہوئی رنڈی، کنت سہاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ راہ تک لے دینا مذہباں والی ڈنڈی، ڈنڈاوت ویکھنی تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا پورا کر دے کاج، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست دھرم بخش دے راج، کوڑی کِرپا رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو سیس سوہندا ہووے تاج، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا اوتار پیغمبراں گرواں بعد، بادے سحر تیرا دھیان لگائیا۔ مانو ذاتی کر آزاد، شرع زنجیر دے کٹائیا۔ تیرا نام ندھانا اکو وجے ناد، دو جہاناں کر شنوائیا۔ سوئی سرتی سب دی جائے جاگ، آس نندرا دے مٹائیا۔ میرے ہوون وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھری لوکائیا۔ ترے گن مایا بوجھا دے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تیرے نور دا اکو ہووے چراغ، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا دے کاگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سب دے انتر تیرے پیار دا ہووے ویراگ، ویری اندروں باہر کدھائیا۔ تون آتم پرما تم نظری آویں سجن ساک، سہیلا اک اکھوائیا۔ میرے گھر دا کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پورے کردے اوتار پیغمبراں گرواں بھوکھت واک، پیشین گوئیاں تیرے چرن ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ اندھیری رات، شمع جوت نور کر زُسنائیا۔ نام وست سہنجی دے دات، چار کُنٹ کُنٹ ورتائیا۔ تون صاحب سوامی اک ابناس، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ میں کراں بینتی تیرے پاس، آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ میری پوری کرنی آس، آشاوند ہو کے سیس جھکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تیرے دھرم دی ہووے راس، آتم پرما تم گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تھہ بن اور نہ دیسے کوئی ساتھ، سگلا سنگی بہ رنگی نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت نو پند سلیم پُر ضلع ہوشیا پُر ارجن سنگھ دے گرہ پُجداں ہی *

ستگر سچا پاتشاہ آد جگادی ایک۔ جو زرگن زرگن دسے راہ، بخش اگمی ٹیک۔ نوری جوت کرے رشنا، شبدی دیوے سچ سندیس۔ انتر پردہ دئے گھلا، بدھی کرے بییک۔ من کلپنا دئے مٹا، ترے گن نہ لائے سیک۔ گھر گھر وچ دئے وکھا، مہربان کرپا کر کے آپ انیک۔ امرت نجھر جھرنا دئے جھرا، بوند سوانتی دیوے نیتن نیت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک وسیکھ۔ ستگر سچا پاتشاہ پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔ سو پُرکھ زرنجن دین دیاالا، دیا ندھ وڈ وڈیائیا۔ انتر آتم دیوے نام سُکھالا، پن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساچی دھرمسالہ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ ترے گن مایا توڑ کے تالا، انہو پردہ دئے گھلائییا۔ ست سروپی نظری آئے شاہلہ، شہنشاہ نور الہییا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو گھالے گھالا، گھالک ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر سچا پاتشاہ دین نانا نہیں منکھ، تتان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی بھکھ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ نہ کوئی سوگ روگ دسے دکھ، اگنی آگ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ جننی آوے کدی ککھ، جنے کھئے نہ مائیا۔ اوہ پاربرہم پت پرمیشور ابناشی اچت، پروردگار نور الہییا۔ جو سب نوں دیونہارا سُکھ، گھر گھر وچ بھوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ ستگر سچا پاتشاہ ایکا ایک سمرتھ، سرب کلا وڈیائیا۔ جس دے ڈٹھیاں دکھ دلدر جان تھ، وسورا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنچ وکارا جائے متھ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ گھر شبدا نادی دھن سنائے اکتھ، جس نوں رسنا کتھ سکے نہ رائیا۔ وست انملی نام ندھان دیوے وتھ، سچ سمگری آپ ورتائیا۔ آون جاون لیکھا مکے سیاں ساڈھے تین ہتھ، چوراسی گیڑا دئے چکائیا۔ تس صاحب سلطان سری بھگوان پن چرن توں چرن جائے ڈھٹھ، سیس جگدیش جھکائیا۔ تس دے درشن نال کوٹ جنم دے دکھڑے جان تھ، تن وجود وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر لوہہ رہے نہ تیرتھ اٹھسٹھ، مندر مسجد شودوالے مٹھ پندھ نہ کھئے پائیا۔ گھر شبدا نادی دھن وجے انحد، آتمک راگ سنائیا۔ جوت پرکاش ہووے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تس صاحب سوامی انترجامی دے جو اترے پار کنارے گھاٹ، اپنا پندھ مکائیا۔ تس دا درشن کیتیاں وسورا رہے نہ کھئے تن

ماٹی خاک، وجوہاں پرے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر
 سچا پاتشاہ پروردگار اکم، اکم اکما کھیل کھلائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، نہ دے جنیدی مائیا۔ نہ کوئی پون سواسی لئے دم، ساہ ساہ سواس
 نہ کھئے چلائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ جس کریا کرے جنائے آتم برہم، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔

* رات نوں کریا کیتی ارجن سنگھ تے رنجیت سنگھ دے نوٹ *

دھرنی کہے میری نمسکارا، آد پُرکھ ابناشی سیس نوائیا۔ تیرا جگ جگ ویس شاہو بھوپ اپارا، اپرپر سوامی دیاں سُنائیا۔ ٹوں
 کھیل کھلایا سنک سندن سناتن سنت گمارا، دتی مان وڈیائیا۔ براہ دے کے آپ سپہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ یگے پُرش کھیل نیارا، دھر
 مالک تیری وڈ وڈیائیا۔ حیگریو روپ نیارا، ترے گن اتیتے سوہا پائیا۔ نر نرائن ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کیتی رُشنائیا۔ کپل مَن سچ
 سندیسہ دے وچ سنسارا، سانکھ یوگ گیا درڑائیا۔ دتا ترے آگمی دھارا، دھرنی کہے میں ویکھ ویکھ بگھسائیا۔ رکھو روپ ہو کے
 ظاہرا، مَن سُن پردہ لاپیا۔ پرتھو تیرا تک نظارہ، ان متھ کے دتا وکھائیا۔ متسی تیرا کھیل اکم اپارا، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کچھپ نور
 کر اُجیارا، سُمند ساگران رتناں باہر کڈھائیا۔ دھنتر تیرا رنگ رنگیا آپ کرتارا، اوکھد تیرا نام ودھائیا۔ ہنسا روپ دھر کے تتان دا ظاہرا،
 تتوت تت سمجھائیا۔ باون کل ورت کے سہائے بنک دوارا، دیوے مان وڈیائیا۔ گج لہنا دینا دے ادھارا، ہری ہر اپنا پردہ لاپیا۔ نر
 نرائن تینوں نمسکارا، دھرو دتی بال وڈیائیا۔ نر سنگھ تیرا انت نہ پاراوارا، جن بھگتاں ہویا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میری نو نو نمسکارا،
 نو نو سیس نوائیا۔ ست ستوادی تیرا روپ انویا شاہو بھوپا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرنی
 کہے میرے دھر دے راما، رام رمیا تیری بے پرواہیا۔ پرس رام تیرا نشانہ، ترے دتی مان وڈیائیا۔ دواپر تیرا نور جوت مہانا، وید ویاسا
 گیا سمجھائیا۔ پُراں اٹھاراں دے بیانا، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک جنائیا۔ تیرا ست سروپ شاہو بھوپ کرشنا کاہنا، گھنیا تیرا رنگ

تیرے وچ سہائیا۔ تُوں سچ سنڈیسہ نر نریشا دتا جگت جہانا، بودھ آگادھ سُنائیا۔ بُدھی توں پرے تیری منزل تُوں جوتی جاتا تُوں نور نورانہ،
 بُدھ دھار دھار پرگٹائیا۔ آتم پرما تم پرما تم تیرا اک نشانہ، آد جُگاد جُگ چوکرئی کھیل کھلائیا۔ میں نو نو دُنڈاوت بندنا کراں میرے
 بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں پیغمبران دے کے سچ سنڈیسہ بخش کے دُھر کلاما، کائنات پڑھائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد
 سنڈیسہ دے اگم پیغاما، سچ امام دتا درڑائیا۔ تیرا نور ظہور دے اکو اک نشانہ، جوہن ونتا سوہبا پائیا۔ تُوں شہنشاہ سلطان سِری
 بھگوانا، تیرا منتر نام ستناما، ست ست سچ سمجھائیا۔ نانک دھار گوہند پھر کے جامہ، فتح ڈنک ڈنک وجائیا۔ تیرا لہنا دینا وکھرا جگت
 جہانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرنی کہے در تیرے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں آئیوں وار
 آنک، آنک کل دھاری دیا کھائیا۔ میرا سہاؤندا رہیا بنک، گرہ وجدی رہی ودھائیا۔ جوتی دھار شبد دی لاؤندا رہیا تنک، سوئی
 سُرتی سُرت اٹھائیا۔ تیرا نور ظہور اگم تگاں پُری گھنک، جتھے گھنٹیا اشارہ گیا کرائیا۔ تیرا نام ندھانا سِری بھگوانا دو جہاناں ہووے منت،
 منتر اکو دینا درڑائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا کردے کلجگ انت، انتشکرن تیرے انگ رکھائیا۔ گرھ توڑ دے ہووے ہنگت، ہنگ برہم
 دے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ اکو رنگ رنگا دے دھرم دی پنکت، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا رہے نہ دوزک بہشت
 جتت، سورگ سورگاں اپنا گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی
 کہے میرے صاحب سرہنگ، سورپیر تیری سرنائیا۔ میرے اُتے چاڑھ دے رنگ، نام ندھانا اکو دے وکھائیا۔ میں مانگت ہو کے منگان
 منگ، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ تیرا لیکھا تگنا کھیل اتم تارا چند، چند چاند نے تیرا نور جوت رُشنائیا۔ تُوں دین دیاں سدا بخشند،
 بخشنہار اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مینوں دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میرا بھاگ نہ ہووے مند، انتشکرن دین دُنی
 بدلائیا۔ دھرنی کہے میرے سینے پا دے ٹھنڈ، پُرکھ اکالے ہو سہائیا۔ جُگ جنم دی وچھڑی آتما جن بھگتاں اپنے نال گنڈھ، وچھوڑا رہن
 کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ساچے بھگتاں کر
 ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ گھٹ گھٹ نظری آ آپ، اپنا پردہ دے چُکائیا۔ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، ترے گن اتیتے ہو سہائیا۔

ہرجن پوتر کر پاک، پت پُنیت آپ بنائیا۔ گھر ٹھا کر کھول دے تاک، پردہ او بلا رہے نہ رائیا۔ تُو ر نورا نے شاہ سلطانی اپنی دھار دس دے ذات، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ سچ دوارے جوڑ دے نات، گھر گھر اپنا کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہے میں نہانی دھول متتاں کران لوک مات، مہربان مہربان مہربان مہر نظر دینی اٹھائیا۔ جن بھگتاں آتم دے دے بوند سوانت، نبھر جھرنا کول نابھی آپ اٹھائیا۔ تیرا درشن کرن اک اکانت، باہر جان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا کعبے حقیقی مندر ساچے مٹھ گرو دوار دے دے دات، ساڈھے تن ہتھ اندر دیا کھائیا۔ میرے مالکا خلق دے خالقا میری آپے پُچھ لے وات، واتا ورن کائنات مار جھات، اپنا نین اٹھائیا۔ دھرنی کہے میں باطن کران بات، تون میرا سوامی کھلاپات، پت پر میشور پروردگار نور الہیسا۔ جدھر تکاں اُدھر ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ تون سرب کلا سمرا تھ، پرم پُ رکھ پر ماتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری سرن سرنائی جاواں ڈھاٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں اندر بخش دے سوجھی، سمجھ سمجھ وچوں سمجھائیا۔ تیری چرن پرتی دا ہووے جوگی، کپڑیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیری سچ دی کھیلے گودی، مات پت تون اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا سب دے پردے جاویں سودھی، میں بسدھا ہو کے دیاں سنائیا۔ تیرا بھگت سہیلا میرے اُتے رہے کھئے نہ لو بھی، ممتا وچ نہ کھئے بلکائیا۔ میں سوچاں سوچدی اُنکل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، دُور دُراڈا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ہرجن ساچے مات پرگٹائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیرے ہون بھگت سہیلے، سجن میت نظری آئیا۔ اکو رنگ رنگے ہون گر چیلے، چیلے گر وچ سائیا۔ تیرے ویکھن دھام نویلے، درگاہ ساچی پھول پھولائیا۔ تون آد پُ رکھ اپر مپر سوامی کیرپا کرنی اک اکیلے، ایکنکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لکھ چوڑا سی نالوں کردے ویلے، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ہرجن ساچے مات پرگٹائیا۔ دھرنی کہے میرا بھگتاں نال بنا دے بھائی چارا، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ ویروا ہویئے نہ پُ رکھ نارا، پردھ بالان اکو رنگ رنگائیا۔ تیرے پریم دیاں ہوون دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری آشا پور دینی کرائیا۔ میں تینوں تگاں سب تون ظاہرا، ظاہر ظہور تیری ہووے رُ سنائیا۔ بھڑی میں کی دساں کچھ لیکھا ہون والا وچ قاہرہ، کی قہر میرے اُتے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی ساچی دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے نال بھگت سہیلے بنا کے میت، مِترا دے جنائیا۔ تیری سچ دھرم دی چلے ریت، سَتجگ ساچائے انگرائیا۔ پیار بخش دینا جویں سنگھ ارجن نال سنگھ رنجیت، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ سب دی کایا کرنی ٹھانڈی سیت، کلجگ اگنی نہ کھئے تپائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا اوج نیچ، نیچ اوج ایک رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میری خالی بھر دے جھولی، جھولے لَین والیا تیری بے پرواہیا۔ تیری سمجھ سکے نہ کھئے اگنی بولی، انبولت تیرا راگ دینا جنائیا۔ سَتگر شبد بنا کے ڈھولی، دو جہان کرے رُشنائیا۔ میرے اُتے دھرم دوار ایکنکار اکو کھولیں، خالق خلق ہونا سہائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رُوئی، گرہ نچھتران ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے اُتے سگن بٹھ کے گیا تند مَولی، محمد اپنی قسم کھائیا۔ اوہ ویکھ لے صدی چوڈھویں چکی پھردی ڈولی، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ کی کھیل کرنا اُس دی گولی، جو صدی چوڈھویں اِشاریاں نال سمجھائیا۔ پہلی کتک توں اپنی کئی بٹھ کے اک پوئی، چارے کوٹان دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ وست دینی ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں پیار دا دے دے ہوٹا، بلوٹا اکو اک لگائیا۔ مین دھرم دا لے لوان جھوٹا، سچ دیاں سُنائیا۔ اوہ ویکھ لے میرے اُتے دُبائی پھرنی چارے کوٹان، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دا نظر آئے کھئے نہ بوٹا، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ سب دا کایا بھریا جوٹھا ٹھوٹھا، لوبھ موہ ہنکار وچ ٹکائیا۔ توں سوامی انترجامی آپے تھھا، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگتان پھڑ اُٹھا لے دھرم دے گٹا، بازو بانہہ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شبدی دھار بنا لے اپنے سَتا، سَتا اپنے لے اُٹھائیا۔ تیری سہنجی ہووے رُتا، رُتری بھگتان نال مہکائیا۔ دھرنی کہے میرا لہنا دینا ویکھ لے اِناشی اچتا، چیتن دھار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھولے دیا کھاواں گا۔ نُوں الابی بن کے اولے، جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ جو کیتے قوُلے، اقرار سارے توڑ نبھاواں گا۔ میرا سَتگر شبد ہر گھٹ اندر مَولے، مَولا ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنے رنگ رنگاواں گا۔ ساچا رنگ رنگاواں گا۔ جن بھگتان سنگ نبھاواں گا۔ نام مردنگ اک وجاواں گا۔ نو دوارے آگے لنگھ، سَکھمن ٹیڈھی بنک دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔

شبدا نادی وجا مردنگ، انراگی راگ الاواں گا۔ نوری جوت چاڑھ کے رنگ، جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم سیج سہا
 اگئی پلنگ، بن پاوا چوٹ وڈیاواں گا۔ ست دا ست دے اند، اند اند وچوں وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھاواں گا۔ سچ دی کرنی کار کھائیگا۔ دین دیال دیا کھائیگا۔ دھرمسال اک سہائیگا۔ دیپک بال
 جوت جگائیگا۔ سچ وست نام دھن مال اک رکھائیگا۔ جن بھگتاں ہو کرپال، خالی جھولی آپ بھرائیگا۔ ہرجن ویکھ کے اپنے لال،
 گودی ڈھر دی آپ بھائیگا۔ جگت دس اوٹری چال، انوکھی آپ کھلائیگا۔ جس نوں کوئی نہ سکے بھال، سو اپنی کل پرگٹائیگا۔ جن
 بھگت سہیلے ویکھ کے لال، لالن آپ پرگٹائیگا۔ جنہاں دے نیڑ نہ آوے کال، مہاکال سیس نوئیگا۔ چترگیت نہ لیکھ درڑائیگا۔ پھل
 لگا کے بھگتی ڈال، ہرجن اپنے گھر سہائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر پردہ آپ چکائیگا۔ آتم
 پردہ آپے لاہواں گا۔ بھگت سہیلا مالک بنا کے ساچے گھر دا، گرہ مندر آپ وساواں گا۔ بھو چکا چوراسی ڈر دا، پھاسی جم دی آپ
 کٹاواں گا۔ لیکھا رہن نہ دیواں چوٹی جڑ دا، چیتن چیتن وچ سماواں گا۔ ویس وٹا نرائن نر دا، نر ہر اپنا در سمجھاواں گا۔ کلجگ
 ساچی کرنی کردا، ستجگ سچ سچ درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک
 الاواں گا۔ سچ سندیسہ اک الاواں گا۔ ڈھولا گیت شبدا گم پردہ لاہواں گا۔ جھگڑا مٹا کے کایا ماٹی چم، چم درشتی سرب بدلاواں گا۔
 اکو بھو کھلا کے برہم، پاربرہم ہو کے نظری آواں گا۔ دین دنی دا اکو ہووے دھرم، دھرم دی دھار اک سمجھاواں گا۔ لیکھا رہے نہ کھئے
 کرم، کرم کانڈ دا پنڈھ مکاواں گا۔ اندروں بھانڈا بھن کے بہرم، گڑھ بنکاری توڑ تڑاواں گا۔ لیکھے لا کے بھگتاں دا جرم، جنم اپنی جھولی
 پاواں گا۔ جو ہرجن آئے سرن، سرنگت اک درسواں گا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، لوچن نین چمکواں گا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرماتم
 ڈھولا پڑھن، ساچی وڈیا وڈیا وچوں پرگٹاواں گا۔ سنت سہیلے ڈھر دی منزل چڑھن، آگے ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ وشن برہما شو چرنی
 پڑن، دو جا گھر نہ کھئے درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محل اک سہاواں گا۔ سچ محل
 اک سہائیگا۔ اٹل اکو اک رکھائیگا۔ جتھے دیپک جوتی رہیا بل، آد انت نہ کھئے بھجائیگا۔ لہنا دینا نہیں کوئی جل تھل، مہیئل روپ نہ کھئے

درسائیگا۔ نہ کوئی ول نہ کوئی چہل، اچھل چھل اپنا پردہ لابیگا۔ جن بھگت سہیلے انت جوتی جوت جان رل، رُوپ رنگ ریکھ نظری کھئے نہ آئیگا۔ سچ دوار لہنا مل، ساچا گرہ اک سہائیگا۔ جن بھگتاں وچھوڑا ہوئے نہ گھڑی پل، پلکان دی جھلک وچ وچھڑ کدے نہ جائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دئی دویتی میٹ کے سل، ستگر شبد شبد ستگر نال ملائیگا۔

* ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت نو پند سروال ضلع ہوشیار پُر ملا رام دے گرہ بھٹھے تے *

روڑا اٹ کہے ساڈا سنگھاسن چنگا، چنگی ملی وڈیائی۔ ساڈا گرہ دھام پوتر نالوں گنگا، گوداوری جمن سُرستی ویکھے نین اٹھائی۔ ساڈی رویداس چار سمیں دی پُراتن منگا، رَوی اپنا بھیو چُکائی۔ کون ویلا پرہ دیوے سچ اندا، اند اند وچوں پرگٹائی۔ باہروں تن وجود دے بندہ، انتر نرگن نور نور اگم اتھاپیا۔ پرگٹ ہو مہربان سورا سرینگا، مہر نظر اک اٹھائی۔ جن بھگتاں سپس رین نہ دیوے ننگا، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ پاوا چول سہائے جگت منجا، منجھدھار وچوں پار کرائیا۔ ستگر دا کھیل سدا اچنہا، اچرج اپنی کل ورتائی۔ نام شبد وجا انتر مردنکا، دُھن آتمک راگ دئے سنائی۔ ہرجن جگت جہان منزل جائے لنگھا، پوڑی ڈنڈے آپ چڑھائی۔ گرہ ویکھے جتھے نہ سوریہ کھئے چندا، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آیا۔ اکو صاحب سوامی پُرکھ اکال دے بخشنا، بخشنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائی۔ روڑا پتھر کہے ساڈے اُتے سنگھاسن لیا مل، ملا رام دیا کمائی۔ ساڈا میٹے کلکیش کلجگ کل، کل کلکی بے پرواہیا۔ جو وسے نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائی۔ سو سوامی گرہ بھگتاں آئے چل، جوتی جاتا دُھردرگاہیا۔ آتم پرما تم دھار جاوے رل، نور نور وچ سہائی۔ لیکھا جانے جل تھل، مہیٹل پردہ دئے اٹھائی۔ سچ بھگتی دا ست دے کے جائے پھل، نام نامہ رنگ رنگائی۔ دھرنی کہے میں جاواں بل بل، بل ایسے رستے گیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ روڑا پتھر کہے ساڈے بھاگ متھور، ست سچ دئے جنائیا۔ اسپں تکیا کلجگ اندھیرا گھور، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ہوئی ٹھگ چور، جگت کلپنا واسنا وچ ہلکائیا۔ کوئی لیکھا میٹے نہ مور تور، تریا توں پرے میل نہ کھئے ملائیا۔ جن بھگتاں پرہہ اپنے ہتھ رکھی ڈور، ڈوری نام تند بندھائیا۔ اپنے نال اندر باہر گیت ظاہر لائے تور، جگت جہانا سری بھگوانا سگلا سنگ بنائیا۔ گرمکھاں منوآ من نہ پاوے شور، شوہر بانکا دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی ستگر دھار جائے ہڑ، شبد شبدی میل ملائیا۔

* ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت نو پند جلالاباد ضلع امرتسر اودھم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے انتر صلاح دیوے نراکار پانی، پون نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ سن اگئی بانی، کی انیالا تیر لگائیا۔ اپنے اُتے جھٹ تک لے چارے کھانی، چاروں کُنٹاں اکھ اٹھائیا۔ ست دھرم دا رہیا کھئے نہ مانی، ایہان وچ لوکائیا۔ پرہو پریم دی دسے کھئے نہ رانی، نام سنگار نہ کھئے جنائیا۔ ست سروپی ملے کھئے نہ ہانی، سرتی شبدی جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ تیرا بھانا رہیا نہ کھئے دسے نتانی، نانا اپنا روپ بدلائیا۔ جیوان جنتاں کرے نہ کھئے کلیانی، کلمے والے تیرے اُتے کلمے گئے بھوائیا۔ کھیل ویکھ لے ایش جیو پرانی، پران ادھاری کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ وکھائیا۔ دھرنی کہے مینوں روم روم وچوں پانی دئے اشارے، اسنکھ اسنکھا دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ کھیل سچی سرکارے، کی کرتا کل ورتائیا۔ تیرے اُتے پرگٹ ہو نہکلنک اوتارے، اوتری اپنا حکم سنائیا۔ چاروں کُنٹ تک لے دین دنی گڑیارے، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ آتم برہم نہ کھئے وچارے، من مت ہوئی ہلکائیا۔ ست دھرم پاوے کوئی نہ سارے، مہاسارتھی نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کوڑا للکارے، اچی بول بول سنائیا۔ جدھر تگاں دھواں دھارے، نور چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرنیئے سچ دس تیری نئیالاوے کون کنارے، نوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ میری نمو نمو نمونمسکارے، تس

صاحبِ سپس جھکائیا۔ جو دیوے انت سہارے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے اندر پانی بن پون رہیا پُکار، سواس ساہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھ کھیل تک نرنکار، کی کرتا کار کھائیا۔ جو سندیسہ دیوے اپنی دھار، شبدي شبد شنوائیا۔ چاروں کُنٹ اڈنی دھوڑی چہار، خاکی خاک رُپ وٹائیا۔ دین دُنی ہووے خوار، خالس رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جن بھگتاں کوٹاں وچوں ملے دیدار، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جنہاں دا تُوں میرا میں تیرا ہووے جیکار، ڈھولا اِکو راگ سُنائیا۔ دھرنی کہے میں اوبناں دا سدا سدا سد کراں پیار، جو پیا پریتم پیار وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جانے اپنی کار، کرتا پُرکھ کرنی اپنے وچ رکھائیا۔

* ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت نو پند ویرووال ضلع امرتسر اتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے انتشکرن سندیسہ دیوے جل، سُمند ساگراں پار دھیان لگائیا۔ میرے لہنے دینے جانے ماروتھل، اسگاہاں ویکھ وکھائیا۔ دُھر فرمان اگما رہیا گھل، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اوہ ویکھ کھیل اچھل اچھل، اچھل چھل دھاری کی اپنی کھیل کھلائی۔ کی لہنا دینا تیرا ہونا کلجگ کل، کل کاتی کی اپنی کار بھگنائیا۔ کوڑ کڑیار تو کھنڈ تیرے اُتے دل، ست دی مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ پوتر رہیا کوئی نہ جل، امرت رُپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے انتشکرن پیندیاں آوازاں، بن سروناں سُن سُن خوشی بنائیا۔ اٹھ ویکھ لے صدی چوڈھویں انت نمازا، سجدے جگت دھیان رکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار کی اگما ساجن ساجا، چوڈاں طبق اکھ اٹھائیا۔ کی آشا رکھ کے بیٹھا خضر خواجہ، اند اندراسن دھیان لگائیا۔ کی لہنا دینا چُکائے غریب نوازا، پرم پُرکھ پرما تم اپنا حُکم ورتائیا۔ دھرنیے جس نے تیرا ساجن ساجا، سو پُرکھ نرنجن بھیو ابھیدا کی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میرا مالک صاحبِ سلطان،

ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کرپا کرے گن ندھان، گنوتا نور الاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پُرکھ نرنجن اپنا حُکم ورتائیا۔ ایکنکارا
نوجوان، آد نرنجن نور کرے رُشنائیا۔ اباشی کرتا دیوے دان، سری بھگوان میری جھولی دئے بھرائیا۔ پاربرہم ہوئے چتر سُگھڑ سیان، ست
ستوادی اپنا کھیل کھلائیا۔ ستگر شبد کر بلوان، نوجوان اک اٹھائیا۔ جو نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھے میرے آن، چار کُنٹ دہ دشا
اکھ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے انت نشان، مایا متا موہ چُکائیا۔ ست دھرم کر پردھان، آتم پرما تم دے کے برہم گیان، پردہ پردیاں
وچوں چُکائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تِن ہتھ مندر مکان، کایا کعبہ اک سہائیا۔ امرت بخشے پین کھان، نجھر جھرنا رس چوائیا۔ شبد
انادی دئے دھنکان، انحد ناد سُنائیا۔ دیپک جوت جگائے مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بھگت کرے پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنے رنگ
رنگائیا۔ گھر سوامی ملے آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار دیوے مان، اکل کل دھاری سر اپنا ہتھ رکھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا میل ملائیا۔ دھرنی کہے پرہ کرپا کر آپ، پُرکھ اکال دیا کھائیا۔
آتم پرما تم دس کے جاپ، تُوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ میٹ مٹائے تینوں تاپ، ترے گن اگن نہ کھئے جلائییا۔ لیکھا رہے نہ اندھیری رات،
جوتی نور چند چمکائیا۔ سدا سہیلا پُچھے بات، باطن اپنا پردہ لاپیا۔ آتم پرما تم جوڑ کے نات، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے کرپا کرے آد نرنجنا، آد پُرکھ بے پرواہیا۔
میرا سوامی درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر بیڑا پار کرائیا۔ جن بھگتاں نیت نام پا کے انجنا، لوچن اکو اک کھلائیا۔ گھر ٹھاکر دسے سوامی
سجنا، میت پیارا دھردرگاہیا۔ جس دی اکو دھار بندنا، بن سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ اوہ بخشے سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔
جس نے کھیل کرنا وچ برہمنڈناں، ورہنڈی اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہدا نام تیکھی دھار پرچنڈنا، دو جہاناں کرے صفائیا۔ جس بھگتاں کایا
مندر اندر لنگھنا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سو صاحب سلطانا سورا سربنگنا، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جس نے نہ مرنا تے نہ کدے جمنہ،
جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہرجن چاڑھنا اپنی رنگنا، رنگت اکو اک رکھائیا۔ جس ویس وٹاؤنا دیس سہاؤنا وچ

وربھنڈنا، سبیل اپنا گرہ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ایکا نور جوت جگائے اگئی چندنا، چند ستار کوئن کوٹ جس نوں سیس نوائیا۔

* ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت نو پند رام پُر ضلع امرتسر سوہن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا، سو پُرکھ زرنجن دے وڈیائیا۔ کرپا کرے آد زرنجنا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، ایکنکار ہوئے سہائیا۔ گھر سوامی ملے سجننا، آد زرنجن نور الاہیا۔ جس دا دیپک اکو جگنا، سری بھگوان وڈ وڈیائیا۔ جس نے سچ دوارے سب نوں سدنا، اباشی کرتا اگم اتھاپیا۔ جس نے پریم پیار مُحبت دی چاڑھنی رنگنا، پاربرہم پرہ اکو رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دا دوارا منگنا، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ جس لیکھے لایا رویداس والا کنگنا، چم درشٹی دتی بدلائیا۔ اُس دا اکو ڈنکا وچنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ جس دی دھرم دھار دی ہوئے بندنا، بندگی اکو اک درڑائیا۔ آتم پرما تم دیوے اندنا، اند اند وچوں وکھائیا۔ اوہ لہنا دینا مول چکائے کھنڈ برہمنڈنا، وربھنڈ دھیان لگائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندنا، صدی چوڈھویں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب اکو، ایکنکار نظری آئیا۔ جس دے ملن دی ساچی سکو، سیک اکو اک درسائیا۔ اُس دا لیکھا شبدي دھار لکھو، اکھ اکھراں نال جڑائیا۔ دو جہان اگئی سیکھیا سیکھو، کرے کھیل اگم دھر دا ماہیا۔ دو جہان اپنا لہنا دینا نجٹھو، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس دا بھانا مننا سب نے کر کے مٹھو، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اُس دا جلوہ نور نورانہ تگو انڈٹھو، اٹھو درشٹی ویکھ وکھائیا۔ میرے سجن پیارے متو، مترا دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا کرو پنتو، پتکاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جھوٹھی کرپا کڈھو چتو، چت وٹ ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سورا سرگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو کلجگ کوڑی کرپا میٹے اگ، اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ ویکھنہارا سرشٹی درشٹی انتشکرن جگ، جاگرت جوت اک ڈگمگائیا۔ مانس مانو مائکھ ویکھے کگ، چوراسی وچوں پھول

پھولائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت دھار پیا کے مد، مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ سُرَت شبد نہ
 رہے الگ، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ گھر کایا کجے کرائے حج، حُجرہ اِکو اِک وکھائیا۔ جتھے نُوَر نُوَرانہ دِپِک رہیا جگ، جوتی جاتا
 ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میں دسنا حق سوامی،
 صاحب سَتگر دینا سُنائیا۔ میرے آد پُرکھ انترجامی، گھٹ گھٹ واسی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کِرِپا میٹ دے شامی، رین
 اندھیری رہن کھئے نہ پائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے غلامی، زنجیر بے نظیر دینے کٹائیا۔ تیرا پیار دا ناتا مُحبّت وچ ہووے عوامی، عام دا لہنا
 دینا جھولی دینا پائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سُلطانی، پاتشاہ اِک اکھوائیا۔ تیری منزل اِک رُوحانی، رُوح بُت کرنی انتشکر صفاٹیا۔
 تیرے پیار وچ ستکار وچ کرتار دینی پئے نہ کھئے فُربانی، کربلیاں والا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ سچ سنندیسہ نر نریشا دے دے اپنا بنا زبانی، دُھر
 حُکم نال سمجھائیا۔ اوہ تک لے لیکھا اپنا انجیل قرآنی، کایا گرہے دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھے اُدھر نظر آئے بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہوئی
 لوکائیا۔ ہر ہردے اندر تک لے سَتگر شبد پریشانی، سانتک ست ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اُتے دسے نہ کھئے برہم گیانی،
 برہم ودیا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے میرے محبوبا اپنی مہربان کر مہربانی، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرِپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے خالقے خلق خُدا، مخلوقے عالم تیرا راہ تکائیا۔ میرے عالی
 جاہ شہنشاہ دل رُبا، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ میری تیرے آگے بن سجدیاں دُعا، دوٹوند کی تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا لہنا تک لے میں بھری
 پاپاں نال گناہ، پنت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ تُوں جلوہ گر نُوَر الہ، عالمین اِک اکھوائیا۔ میری بندنا سجدیاں وچ تیرے آگے دُعا، دو حرفی
 سہرفی چوہرفی کھیل دینی مُکائیا۔ نو ست پھیرا آ کے پا، پاربرہم پرہہ اپنا پنہہ مُکائیا۔ لکھن کروچ پُشکر دِپ آپ اُٹھا، جنبو سویا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں سرِشٹی درِشٹی دا بن رہنما، چار گنٹ تیری وجے ودھائیا۔ میں سنندیسہ دیواں نال ایماں، امام تیرا راہ تکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھرنی کہے تُوں والی
 دو جہاں، دوہری تیری کھیل وکھائیا۔

* ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال تارا سینگھ گگوہا دے نوٹ * *

دھرنی کہے میرے اُتے پوے ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ پرہہ نوں سیس نہ کھئے نوایا۔ نیتروون نو کھنڈ، نو دوار واسنا جگت ہلکایا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈ، چار کُنٹ دھیرج دھیر نہ کھئے رکھایا۔ ست ملے نہ جیرج انڈ، اُنہج سینج رنگ نہ کھئے رنگایا۔ جدھر تگان دےسے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا دین دنی ہلکایا۔ آتم پرما تم پائے کھئے نہ گنڈھ، ٹٹیاں سکے نہ کھئے ملائیا۔ میرے سینے انتر پائے کھئے نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے بھجھایا۔ آتم پرما تم دھار ہوئی رنڈ، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ دھرنی کہے میرا پیار دا رہیا نہ کھئے اند، اند وچ نہ کھئے سہایا۔ تون میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھنڈ، پاربرہم برہم وچ نہ کھئے ملائیا۔ نوری جوت دےسے کسے نہ چند، چند چاندنا ڈگ نہ کھئے مگایا۔ دین دنی ہوئی بھاگ مند، مند بھاگن دےسے لوکایا۔ جگت جگیا سو ڈھولے گاؤندے بتی دند، پردے ہر نہ کھئے وسایا۔ بھرماں ڈھاپے کوئی نہ کندھ، دویتی شرع نہ کھئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے میرا انتشکرن سڑدا، ڈکھی ہو کے دیاں جنایا۔ ہرجن ساچی منزل پرہو پیار کوئی نہ چڑھدا، ادھوٹے دےسے لوکایا۔ سچ دوار کوئی نہ کھڑدا، سچکھنڈ نہ کھئے وڈیایا۔ تن وجود قلعہ بنیا ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا نہ کھئے مٹایا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا کوئی نہ پڑھدا، سوہنگ شبد نہ سچ شنوایا۔ بھو کھلے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن ست نہ کھئے سمجھایا۔ جدھر تگان دین مذہب لڑدا، نام کلمیاں والی ڈھایا۔ نو ست گڑھ بنیا ہنکاری گڑھ دا، ست سچ وچ نہ کھئے سہایا۔ میں نگاہ ماری لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے میں ڈکھیاں وچوں جن بھگتاں کیتی بھال، کھوجت کھوجت دھیان لگایا۔ کوٹاں وچوں لہے گرمکھ لال، جنہاں دتی پرہو سرنایا۔ اوہ ناتا توڑ گئے شاہ کنگال، اکو رنگ اپنے انگ لگایا۔ ستگر شاہ بنا دلال، وچولا اکو اک جنایا۔ پھل لگا کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ جلوہ تک نور جلال، ظاہر ظہور نظری آئی۔ کریا کرے پُرکھ اکال، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ سچ وست ڈھر دی دیوے نال، دو جہاناں سنگ بنایا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، بھے بھیانک ویکھ وکھایا۔ سچکھنڈ دوار بٹھائے سچی دھرمسال، درگاہ

ساجی آپ سہائیا۔ نانا رہے نہ ترے گن مایا جگت جنجال، جاگرت جوت وچ ملائیا۔ نام پدارتھ کرے مالو مال، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ستگر شبد سہیلا ہووے نال، دو جہاناں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھاں مُریداں حال، جنہاں اُتے مُرشد دیا کمائیا۔ میری لیکھے لائے گھال، گھائل کیتی جو اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ سنبھال، سمبل بہ کے ویکھے تھاوں تھائیا۔

* ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت نو فروز پُر چھاؤنی گوال ٹولی نرندر کور دے نوٹ *

آسُو کہے میرا پروشٹا بائی، بائیل وچ بائیل دھار یسُوہ گیا سمجھائیا۔ جس صلیب لے کے دتی دُبائی، دو جہان کیتی شنوائیا۔ میرا پتا ابا نُور خدائی، خالق خلق مخلوق دھار سمجھائیا۔ جو لیکھا لہنا دینا پورا کرے واہو داہی، نُور نُورانہ اپنا پندھ مُکائیا۔ محمد لیکھا لیکھا نال شاہی، قلم نال کائنات سمجھائیا۔ میرا امام اماما دُھردرگاہی، مقامے حق کھیل کھلائی۔ جس دا لیکھا دھرنی دھرت دھول چوڈاں طبق ہر گھٹ تھائیں، دین دُنی دھیان لگائیا۔ مہربان محبوب بن گوسائیں، گوشے کونے پھول پھولائیا۔ نُوری اللہ عالمین بن کے راہی، رحمت رحم نال کمائیا۔ چار یار دین گواہی، شہادت کلمے والی بھگتائیا۔ نانک یرگن دھار سرگن گیا سمجھائی، شبدی شبد شنوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا اگم اتھاپی، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس نُور جوت نرائن کیتی رُشنائی، نرُور اپنا کھیل کھلائی۔ جو سوامی انترجامی ویکھنہارا تھاوں تھائیں، دھرنی دھرت دھول دھول بھو رہے نہ رائیا۔ جس کھیل کھلاؤنا گوہند گوہند دھار ماہی، محبوب نُور نُورانہ نظری آئی۔ گوہند سندیسہ دیوے میرا لہنا دینا لیکھا ویکھے سال ڈھائی، ڈھونکے وچ اپنا پندھ مُکائیا۔ جس کارن بوٹا پٹیا کاہی، کائنات کلُو کل جڑ اُکھڑائیا۔ جس ستھر یارڑے سیج وچھائی، ماچھوواڑے خوشی بنائیا۔ شبد شبدی شبد ڈنک گیا وجائی، زمیں اسماناں دو جہاناں کر شنوائیا۔ جس نے سب دا فاتح پڑھ کے فتح گجائی، فیصلہ حق حق سنائیا۔ سو لیکھا جانے مالک دُھردرگاہی، درگاہ ساچی مقامے حق سچکھنڈ نُور رُشنائیا۔ اوہ جگ جگ لہنا دینا دیوے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا بھگتاں نال رکھائیا۔ آتم دھار پرماتم بن کے پتا

مائی، پاربرہم برہم اپنی گود رکھائیا۔ امرت آتم رسِ جہر جہریوں دئے جہرائی، بوند سواتی کھلاپاتی آپ ٹپکائیا۔ انحد شبد انادی دُھن دئے
 وجائی، اناہد اناہت اپنا راگ درڑائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی نوری جوت کرے رُشنائی، اندھ اگیان دئے چُکائیا۔ جو پُرکھ اکالا دین دیا لا ہرجن
 پکڑ اٹھائے پھڑ کے باہیں، سُرتی وچ سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ آسُو کہے میرا پروشٹا بیس دو دی دھار، بائی آنک نال وڈیائیا۔ کی کھیل کرے کرتا دُھر کرتار، فُدرت دا مالک دیا کھائیا۔ سو
 پُرکھ نرنجن ہووے آپ سہار، ہر پُرکھ نرنجن سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایکنکار دے ادھار، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا پاوے سار،
 سری بھگوان ویکھے چائیں چائیا۔ پاربرہم برہم ہو تیار، ترے گن دا لہنا دینا دئے مُکائیا۔ ساچے بھگتاں بخش چرن پیار، میل ملاواں سہج
 سُکھدائیا۔ گھر سوامی ملے ٹھا کر یار، ٹھوکر جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی صفت کاغذ قلم شاہی نہ لیکھنہار، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ سو
 گرمکھ سنت سہیلے ویکھے وگسے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری توں باہر دھیان لگائیا۔ جو پردے اندر کایا مندر دیپک نور ہوئے
 اُجیار، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ تنہاں دی پاونہارا سار، مہاسار تھی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ آسُو کہے میرا بائیسواں پروشٹا، دوس راتی دھیان لگائیا۔ کی کھیل پرہو کرے وچ سرشٹا، سرشٹی
 درشٹی پردہ آپ چُکائیا۔ چاروں کُنٹ ست دھرم دا ویکھے ایشٹا، ایشٹ دیو سوامی پردہ آپ چُکائیا۔ جن بھگتاں دھرم دا بخش دے اک
 نسچا، نسچت اپنے رنگ رنگائیا۔ اکو اکائی دا دس کے ہندسا، زیرو صفر دے لہنے دینے دئے مُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیو پنڈ کا، پاربرہم
 پرہ اپنا میل ملائیا۔ کھیل وکھا کے گنی گہند کا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ کے کوڑی کِرپا چند کا، چنتا چکھا
 نہ کھئے تپائیا۔ نام بھنڈارا امرت بخش کے ساگر سندھ کا، گہر گمبھیر گور آپ ورتائیا۔ جو مالک جگت جہاناں سری بھگوانا نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ لیکھا جانے ہند کا، ہند ہندوین دھیان لگائیا۔ اوہ وقت سہنجنا کرے کوڑ گڑیاری ہند کا، چُغلی ہندیا کھوج کھوجائیا۔
 اوہ سہارا بخشے جن بھگتاں جوتی دھار ہند کا، ہندرابن دا کابن گیا سمجھائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے سُریت راجے اند کا، پیر خواجہ نال
 ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ آسُو کہے میرا دوس دباڑا چنگا، چنگی

طرح جنائیا۔ جن بھگتاں پُوریاں ہوون منگاں، منگتاں جھولی دے بھرائیا۔ سچ پیار دا بخش کے اندا، اند اند وچوں سمجھائیا۔ جس
 نشان میٹنا تارا چندا، صدی چوڈھویں کھوج کھوجائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا بھکھا ننگا، غریب زانیاں دیوے مان وڈیائیا۔ جس دا شبدی
 دھار اگئی پنجہ، پنج آب دی دھار پھول پھولائیا۔ اُس لہنا دینا پورا کرنا گوہند دھار پُری اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں میت
 سہیلا ہویے بخشندا، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ اَسُو
 کہے میں دساں نال دھرم، مانس مانو مائکھ ذاتی آپ درڑائیا۔ پرہیو پیار انتشکرن دا اچا کرم، نہکرمی دیوے مان وڈیائیا۔ جھگڑا میٹنا ذات
 پات ورن برن، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ سچ پریتی دے کے سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول کے ہرن پھرن، نیج لوچن
 نین کرے رُشنائییا۔ جھگڑا مُکا کے مرن ڈرن، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جم کا دوت نہ آئے پھرن، ستگر شبد ہویے سہائیا۔ ہرجن بنہ
 کے اپنے لڑن، پلُو اپنے گنڈھ بندھائیا۔ جگت مُکا کے بھے بھو ڈرن، بھیانک ہووے آپ سہائیا۔ جو سنت سہیلے پرہے سرنائی لاگن سرن،
 چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ جھگڑا میٹ کے جنم مرن، مر جیوت روپ سمجھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے منزل حقیقی چڑھن، بھجن
 وابو داہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماٹم ڈھولا پڑھن، ستگر شبد وجدی رہے ودھائیا۔ سو سوامی سب دا جانے گھاڑن گھڑن، گھڑن
 بھنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ اَسُو کہے جن بھگتاں بھاگ
 متھن، میرا صاحب ستگر دئے وڈیائیا۔ جس دا پرکاش نور اگئی چن، چن چانے بیٹھے نین شرمائیا۔ سو بھگت سہیلا بیڑا دیوے بنہ، سر
 اپنا بتھ ٹیکائیا۔ دھر دا گیت سنائے کن، اگئی راگ جنائیا۔ مان دے کے تن وجود ماٹی خاک بڈھ مت من، منسا سب دی کھوج
 کھوجائیا۔ بھيو جانا کے آتم دھار برہم، پاربرہم پرہے میل لائے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور،
 سچکھنڈ نرگن پُرکھ ابناشی ہویے آپ سہائیا۔ اَسُو کہے جن بھگتو میری ڈنداوت اکو بندنا، بندگیاں والیو سیس نوائیا۔ جو سوامی دیوے نیج
 گھر اندنا، نیج آتم میل ملائیا۔ تِس دا دوارا ضرور لنگھنا، حضور نوں ملنا چائیں چائیا۔ جو ست سروپی چاڑھے رنگنا، کوڑ گریار دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہدا لیکھا نہ ہووے مندنا، مند بین نہ کھئے اکھوائیا۔ بھيو چکائے کھنڈ برہمنڈ برہمنڈنا، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں

دیوے سُکھ اندنا، اند اند وچوں جنائیا۔ ہرجن چاڑھ سچ دی رنگنا، رنگت اکو نام رکھائیا۔ بائی آسُو کہے میرا دھن بھاگ دہاڑا دوس جس وچ جن بھگتاں دا ہووے جمنّا، جنم جنم دا لیکھا پور کرائیا۔ کوڑی ترسنا ترکھا رہے نہ تئا، تامس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی ہووے غمنا، خوشیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرہو پیار وچ اپنا انتشکرن بنھنا، دوسر اوٹ نہ کھئے وکھائیا۔ گھر گھر وچ پاؤنا اندنا، نجاند وچ اند دئے وکھائیا۔ جن بھگتو پرہ چرن دھوڑ سب توں اتم سریشٹ مجنا، دُرمٹ میل دھوائیا۔ بن ہر کیرپا ملے نہ گوپال موہن مدنا، مادھو نظر کیسے نہ آئیا۔ جس سوامی جگت اشارے نال کیسے نہیں سدنا، سو ستگر ہووے آپ سہائیا۔ جو لیکھا جانے اعلیٰ ادنیٰ، غریب زانیاں کوچھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ اُس دا ڈنکا راؤ رنگاں وچ اکو وجنا، واحد کلمہ کائنات کرے شنوائیا۔ دیپک جوت نور نورانہ اکو جگنا، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا بھگت وچھل گروور گیدھارا ایکنکارا پروردگار سانجھا یارا نور الہ بے پرواہ جن بھگتاں لیکھے لاوے مات لوک وچ جمنّا، آگے جنم کرم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ آسُو کہے میرا سوامی خالق خلق، نور نورانہ نوجوانا اک اکھوائیا۔ جو وسے گرہ مندر ہر گھٹ انتر پچھ پلک، پلکاں اوپلے ڈیرہ لائیا۔ اوہ ویکھنہارا پرکاش آکاش فلک، پروردگار سانجھا یار نور الہییا۔ جس دی جن سنتاں اندر اکو جوت دی جھلک، جھاکیاں ساریاں بند کرائیا۔ چرن دھوڑ دا لا کے تلک، جگت دی تلکن بازی وچوں باہر کڈھائیا۔ من دی منسا میٹ کے گڑیار دھار نندت، ست سچ دئے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا جانے چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ والی سمت، دہ دشا اپنا بھیو چکائیا۔ گرمکھ گرسکھ پیاریاں ستگر شبد بخش کے ہمت، نام حوصلے دئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کھیل کہے میرا سوامی جگ جگ کھیلدا، کھیلنہار کرتار۔ جگ جنم دے وچھڑے شبدی دھار میلدا، سرتی سرت دے ادھار۔ جوت پرکاش دیپک لیکھا بن باقی تیل دا، نور نورانہ پاوے سار۔ جھگڑا مکاوے لکھ چوراسی دھرم رائے دی جیل دا، جس جن بخشے چرن پیار۔ گرہ مندر سہا نویل دا، درگاہ ساچی دیوے گرہ نیار۔ جتھے لہنا دینا واحد ایکنکار اکیل دا، یکے بعد دیکرے نظر کھئے

نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے ہرجن ساچے سجن سہیل دا، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پارہرم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت نو پند جیٹھووال ہر بہگت دوار دلجیت سنگھ دے نوٹ *

دھرنی کہے میں بہگت پیار بھکھی، جگ جگ بہگتاں راہ تکائیا۔ بھاگ لگاؤن میری کھکی، مینوں ملے مان وڈیائیا۔ میرا انتشکرن رہے نہ دکھی، دکھ دلدر ڈیرہ ڈھابیا۔ میرا اُجل ہووے مکھی، ہرجن ویکھاں چائیں چائیا۔ جنہاں دا لہنا مکے اُلٹی کھکی، اگنی تت نہ کھتے تپائیا۔ میں سد سکھنا رہی سکھی، پرہ چرن سپس جھکائیا۔ میرے صاحب اپنیاں بہگتاں منزل کرنی اُچی، اُچ اگم دینی وڈیائیا۔ میری ماٹی خاک ہووے سُچی، سچ سنجم نال ملائیا۔ میری گنڈھ پوے جن بہگتاں تیریاں پُتیں، جگ جگ جنہاں دے نام دی وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے گہر گمبھیرا، ستگرُو تیری سرنائیا۔ میرے سوامی دھر دے پیرا، پیرن پیر تیری وڈیائیا۔ تیرا بہگت سہیلا میں ویکھاں جگت ہیرا، ہرجن ساچا سوہا پائیا۔ جس نوں امرت تیرا ملیا رس نیرا، امیوں رس دتا چوائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا کپیرا، شبدي شبد درڑائیا۔ دھرنی دھولے رکھیں دھیرا، سنتوکھ نال جنائیا۔ تگیں نال اپنی نظیرا، بے نظیر وکھائیا۔ جس نے تیری بدلی تقدیرا، کلجگ کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیرا، شرع دے لیکھ دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی تیرے بہگتاں تگاں راہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں ویکھاں تھل اسگاہ، سمند ساگران کھوج کھوجائیا۔ کون ویلا ہرجن تیرا جائے آ، لوک مات لے انگرائیا۔ میرے سپنے چرن دے ٹکا، قدم قدم نال بگسائیا۔ میں خوشیاں وچ پھراں نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ دھن بھاگ میرے اُتے تیرے لینگے تیرا ناں، ناؤن زینکارا تیرا گائیا۔ جنہاں جھگڑا نہیں سور تے گاں، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ تیرا دھرم نشانہ دین جھلا، چارے کُنٹ کُنٹ وکھائیا۔ میری آد پُرکھ ایہو دُعا، پروردگار تیری سرنائیا۔ توں بہگتاں پچھے میرے

اُتے جاویں آ، نرگن سرگن روپ پرگٹائیا۔ میرا اتم لہنا دینا دئیں مُکا، کلجگ کیریا کوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں سوامی مالک اک خُدا، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ تیرے نالوں نہ ہوواں جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے سوامی رہنما، رحمت اپنی دینی کھائیا۔ تیرے چرن کول میں سیس دیواں نوا، جھک جھک لاگاں پائیا۔ تُوں بھگتاں ہونا آپ سہا، سہانک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکو بخشنی سچ سرنا، سرنگت اکو اک رکھائیا۔

* ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال دلپ سنگھ گگوبوا دے نوٹ *

دھرنی کہے میرے نرنکار، سرجنہار تیری سرنائیا۔ چرن کول جاواں بلہار، بلہاری بل اپنا آپ رکھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سرجنہار، سر سر رزق سبائیا۔ جگ چوگری کھیل اپار، اپرمپر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں کرے پیار، بھگت سہیلا اک اکھوائیا۔ جو تیرے نام دا کرن جیکار، دین دُنی جگت درڑائیا۔ تیری دھوڑی لاون چہار، چرناں خاک رمائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ناتا جوڑنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ وکھائیا۔ فُدرت دے قادر سانجھے یار، مولا میرے اگم اتھاپیا۔ میری کوچھی کھلی دی سُن پُکار، رو رو دیاں سُنائیا۔ نو ست دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پن تیرے بھگتاں تیرا نام سکے نہ کھئے اچار، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ میں ہوئی بڑی دکھیار، دکھاں بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں رنگ چاڑھ دے گوڑھا، گوہند تیری اک سرنائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھر دا جلوہ دے دے نورا، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں اپنا پریم بخش دے پورا، پورن ستگر ہو سہائیا۔ جو تیرا نام کرن مشہورا، چاروں گنٹ ڈنک سُنائیا۔ تُوں لیکھا تک لے موسیٰ نال کوہ طورا، تریا دے مالک اپنا پردہ لاپیا۔ ست سوامی ہو کے حاضر حضورا، حضرتان دے حضرت سر میرے ہتھ رکھائیا۔ میں تیری داسی سد مزدورا، جگ جگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں اندر بخش دے

سانت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ایہ ساڈھے تِن ہتھ تیرا پرانت، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ دے نات، چھٹکی لو دے لگائیا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ ست سچ سنا دے گاتھ، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ تُوں مہربان پُرکھ سمراتھ، پرم پُرکھ اک اکھوائیا۔ میں نانی ناتھ اناتھ، دین ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری جھولی دے بھرائیا۔ دھرنی کہے میرے گہر گمبھیر ساگر سِندھ، تیری دھار بے پرواہیا۔ امرت بخش اگنی بوند نیتر وگے کھئے نہ ہنجھ، ہنجھواں ہار نہ کھئے بنائیا۔ ہرجن بنا اپنی بند، بندو اپنی لے پرگٹائیا۔ جن بھگتاں میٹ دے چند، چنتا چکھا دینی گوائیا۔ تُوں داتا گنی گہند، گہر گور تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں تیرا آد جگادی ساک، سجن اک اکھوائیا۔ تن وجود کردے پاک، پت پت دے بنائیا۔ درشن دے کے آپ، اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ہووے جاپ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جگت میٹ کے تینو تاپ، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچی وست دے کے اپنے ہاٹ، تن خزانہ دینا بھرائیا۔ جو سنت سہیلے بھگت تیرے در پُجے مار کے واٹ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جنم کرم دی پوری کرنی گھاٹ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سنگھ دلپ بخشنی سانت، امرت آتم جام پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا درشن ہووے اک اکانت، گہر سوامی گرہ مندر اندر نظری آئیا۔

* ۲۷ آسو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر اجیت سنگھ بٹالا دے نوٹ *

سوریہ کہے سُن چٹا، چن چٹا دیاں جنائیا۔ اوہ تک گوبند والا کتا، کائنات وچ سمجھائیا۔ جس تیرا تکیا بنا، حد حدوداں پھول پھولائیا۔ اوہ لیکھا جانے وجود تن، ماٹی بھانڈیاں بھیو نہ رائیا۔ جگت جہان تک لے اٹھا، بیج نیتر لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ پرہ دیونہارا سب نوں ڈتا، ڈندا شبد ناد اٹھائیا۔ جس نو کھنڈ کرنا کھن کھن، خالق خلق اکم اتھاپیا۔ اوہ پھرے تیرے میرے وچ ستا ستا، سہج

سہج اپنا حُکم ورتائیا۔ میرے بھاگ وڈے دھنّ دھنّا، دھنّ ملے وڈیائیا۔ میں اُس صاحبِ دا حُکم مٹاں، جو مائس لیکھا جانے تھائوں
 تھائیا۔ کچھ دھار تک لے نو سؤ اکیسیواں پنا، لائن پنج ستّ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ چنّ کہے سُن سجنّ سوریہ سؤر، سؤرمیا دیاں جنائیا۔ میرا مالک حضور، حضرتان دا مالک اگم اتھاپیا۔
 جو پرکاش دین والا مؤسی اُتے کوہ طُور، سو کوہ قافان دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جس دا عیسیٰ اشارہ کیتا ضرور، بن سینت گیا درڑائیا۔
 محمد نے فتویٰ دے کے پاؤنا دسیا فتور، فاتحہ دا لیکھا اپنے وچ چُھپائیا۔ اوہ ماہی محبوب میرا لہنا جانے ضرور، ضروری لیکھا ویکھ
 وکھائیا۔ چنّ کہے میں اوسے دا نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دے حُکم نال حُکم دا بنیا دستور، حُکم حُکم نال چلائییا۔ اُس دا پندھ نہ
 نیڑے نہ دُور، دُور دُراڈا اپنا حُکم ورتائیا۔ مینوں مستی وچ چڑھیا سرور، سر سر دیاں جھکائیا۔ میں اوس دا ہواواں مشکور، شکرانے
 وچ ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ سوریہ کہے چنّ جی اوہ تک
 صدی چوڈھویں چندا، بن چاند نے اکھ اُٹھائیا۔ نالے ہلُونیا زور دی کندھا، دھگا دتا لگائیا۔ اُٹھ ویکھ لے مائس ذاتی بندہ، بندگی والے
 کھوج کھوجائیا۔ دس تینوں کیہڑا لگدا چنگا، کی اُمت دی دئے گواہیا۔ کیتھوں ملے پیار اندا، اند اند وچوں نظری آئییا۔ اپنا آخیری ویکھ
 لے کندھا، مات لوک نین تکائیا۔ گوہند دی دھار جان لے کھنڈا، کھڑگاں توں پرے کھڑکائیا۔ جس دا لیکھ وچ برہمنڈا، جیرج انڈا رہیا
 بلائییا۔ تُوں کس دا دینا سنگا، ساتھی کون وڈیائیا۔ کس نال پیار دھار ملاؤنا پنجہ، پنچم کی وڈیائیا۔ کی لہنا دینا تیرا نال دیس بونجا،
 جان کی باون گیا درڑائیا۔ کی اُداسی وچ ہووے رنجا، رنجش وچ اپنا آپ بدلائیا۔ کی ڈھولا گائے چھندا، صفتاں صفت صلاحیا۔ کی کھیل
 ویکھے اجنبھا، مینوں دے سمجھائیا۔ کی اشارہ دتا پری ارمبا، چوڈاں رتناں وچوں اپنی آس پرگٹائیا۔ کی ایراپت ہاتھی سُنڈ کر کے لمبا، لما
 پے کے گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سمجھائیا۔ چنّ کہے سُن سوریہ
 سؤرپیر، پیر پیرا دیاں جنائیا۔ میرے نیتر وگے نیر، بن ہنجهواں بار بنائیا۔ میریاں اکھاں آگے نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ دی تصویر،
 جس نوں تصوّر کر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میرے ساہمنے اوتار پیغمبر پیر، گر گردیو نظری آئییا۔ میرے ساہمنے لکھ چوراسی دی تقدیر،

تکبر نال اپنی آپ لئے انکڑائیا۔ میرے آگے بودھ آگادھی تدبیر، طریقہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرے سامنے شرع دی شمشیر، شہنشاہ رہیا
 وکھائیا۔ میرے کول دین دنگیر، چاروں کٹ بیٹھی ڈھیریاں ڈھاپیا۔ میرے کول پاتشاہ وزیر امیر فقیر، کنگلے بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ میرے
 کول لیکھا اوہ بے نظیر، جگ نیر نظر کسے نہ آئیا۔ مینوں اک ڈر لگدا جس ویلے شبدا دا انیلا ویکھاں تیر، بنا مکھی توں مکھ سب دے
 دئے بھوائیا۔ مینوں ایوں لگدا اوس پنج پوہ توں اشارہ دے دینا میں پیراں دا پیر، دین دنی نالوں ناتا جانا ٹڑائیا۔ گل وچ الفی شاہ بنے فقیر،
 فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ چن کہے سوریہ مینوں آوے مول نہ دھیر، دھیرج سکے نہ کھئے دھرائیا۔ اوس چڑھدی دشا توں جانا پھیر ستاریاں دی
 سطح اُتے بنی بھیر، بھجن سارے وابو داہیا۔ اکونجا دھار اندر پینی پیڑ، دکھ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سوریہ کہے میرے چاندنی چند پیارے، پریمیا پریم وچ جنائیا۔ کیوں تیرے نال میل ہویا
 ستارے، چند ستار ملی وڈیائیا۔ کیوں پروردگار دے بنے دلارے، دلھے اپنا روپ بدلایا۔ کیوں اُمت ہوئی بے سہارے، کی تھادے وچ
 وڈیائیا۔ کی محمد دئے اشارے، صدی چوڈھویں گیا سنائیا۔ کیوں سلام کردے رہے چار یارے، سجیدیاں وچ سیس جھکائیا۔ چن کہے
 اسپں سارے اُس دے برخوردارے، بال نئے سوبھا پائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی گزارے، چوڈس اوسے دا رنگ رنگائیا۔
 دھرنی دھرت دھول دھول اُتے کھیل تگے اپارے، اپرپر سوامی دتے وکھائیا۔ ساڈے نشان پچھے انگنت غریب گئے مارے، نردوشیاں کھل
 لہائیا۔ اوہ سارے دے سارے رہے پکارے، پرہ آگے سیس نوائیا۔ نالے چاروں کٹ تگن وارو وارے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اوتاراں
 پیغمبراں گرواں توں کہن تسیں سارے بولو اک وارے، اک آواز لگائیا۔ بن پرگت ہو جا نہکلنک کل کلکی اوتارے، اولے وچ اوبلا نہ کھئے
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ چن کہے سوریہ میری نیکی گل، سمجھ
 سچ دیاں سمجھائیا۔ میرے صاحب دی ویکھ رمز، کی رمضان مہینے وچ کھیل کھلائییا۔ جو اشارہ دتا نرگن سرگن دھار غوث ہمز، جگت
 جہان سمجھائیا۔ جو بھیو کھلایا شمس، تبریز نین اٹھائیا۔ سو وقت ویکھنا کس بدھ سب نے ہونا بھسم، بھیو بھیو وچوں جنائیا۔ میں
 سوگند کھاواں قسم، ایمان نال درڑائیا۔ جس توں محمد متیا اسم، اعظم بے پرواہیا۔ اوہ میرا لہنا ویکھے چشم، چشمے دید نور الاہیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی جُگ جُگ اپنی آپے جانے رسم، رواج جگت نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر امیر سنگھ گلاٹی دے نوٹ * ❁

چند کہے سُن ستارے، تار ستار دیاں جنائیا۔ سوادھان ہو مِتر پیارے، دوستا لے انگرائیا۔ پیغمبراں تک اشارے، کی بن سینت رہے سمجھائیا۔ نگاہ مار دھرتی اُتے وچ سنسارے، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کی پُکارے، کوک کوک سُنائیا۔ کی لہنا دینا دیوے پروردگارے، سانجھا یار آگم اتھاپیا۔ جس دے جُگ چوکڑی سب نے لے سہارے، سپس چرن کول ٹکائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دُھردرگاہی میت مُرارے، کی اپنی کل ورتائیا۔ اوہ نُور نُورانہ نُوجوانا سِری بھگوانا ہووے ظاہرے، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ جس دا لیکھا قدیم دا وچ کاہرے، قہقہہ لگا کے دیاں سُنائیا۔ اُس دا بھیو نہ کوئی جانے جیو گوارے، بُدھی وچ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ اوہ لہنا دینا سب توں دیوے باہرے، باہر بال اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ ستار کہے چند نُور نُورانے نُوری، ست دیاں جنائیا۔ اوہ مالک صاحبِ حضورِی، حضرت بے پرواہیا۔ جو آد جُگاد سدا دستُوری، سب گچھ اپنے دست رکھائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گر کرن مزدوری، بھگت سہیلے سیو کھائیا۔ اوہ سرِشٹی جُگ چوکڑی لیکھا جانے کوڑی، کوڑ کُٹب کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑی، ٹکے نام خاک رمائیا۔ سو کلجُگ اتم پائے فتُوری، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔ اپنا حُکم ورتے ضروری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ چند کہے سُن ستار میت، دلدار دیاں جنائیا۔ ویکھ اُس خُدا دی ریت، جس نے مندر مسیت دتے سہائیا۔ جو سب گھٹ و سہ بیت، بہتر ڈیرہ لائیا۔ جو ہر گھٹ و سہ چیت، چیتن ہو کے کھیل کھلائییا۔ اوہ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، نیتن نیت دُھردرگاہیا۔ جس دے حُکم وچ صدی چوڈھویں رہی بیت، کلجُگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ لیکھا جانے

جیو جنت کوڑے ریٹھ، رس مٹھت پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھے اُتے پیٹھ، پُشت پناہ دئے ٹکائیا۔ دُھر دا مارگ لائیٹ دس کے اکو
 بیٹ، بٹوین دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ چند کہے
 ستاریا سُن لے ست، ست دیاں جنائیا۔ کی سندیسہ دیوے پرمیشور پت، بنا پترکا رہیا درڑائیا۔ جس دا کھیل سُہاوا وت، وطن دا
 مالک ویکھ وکھائیا۔ اوہ تُوڑ تُوڑانہ ہو پرگٹ، پرگنے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ اُس دا لیکھا شبدي دھار دیواں دس، کلمہ کلمے نال جنائیا۔
 جس کیسے دا چلن نہیں دینا کوئی وس، وصل اپنا اک وکھائیا۔ کھیل کرے ہس ہس، ہستی دا مالک دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستار کہے چند مینوں انتر آوے نظر، بن نیناں دیاں جنائیا۔ سنا
 دُھن مدھر، شبد اگئی ہووے شنوائیا۔ میرا محبوب کرے فضل، رحمت حق کھائیا۔ میں اُس دی سنان غزل، جو بنا نغمیاں رہیا
 درڑائیا۔ جس نے انصاف کرنا عدل، دین دُنی لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ جس اپنا رُپ لینا بدل، ویس اوپسا آپ وٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ چن کہے سُن ستارے تُوڑانی، نو تو دیاں جنائیا۔ میرا
 محبوب کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس جانا بھارت وچوں جوہ بیگانی، جوہاں جنگلاں کھوج کھوجائیا۔ اُس لیکھے لاوُنی
 بدھک دی کتھا کہانی پُرانی، پُورب دا لیکھا سنگ ملائیا۔ رویداس دی کوڈی کسیرا سنگ رکھے پُرانی، پُرکھ پُرکھوتم اپنا حُکم ورتائیا۔
 اگی ماگھ دوس ہووے رُوحانی، نوجوانے اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 میل لائے ملائیا۔ ستار کہے سُن دُھر دے چاندو، سچ دیاں جنائیا۔ حق محبوب بنے پاندھو، بھجے وابو داہیا۔ نرگن دھار بدلے سوانگو،
 سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جس لیکھا دسنا ہانگ کانگو، کاگ ہتھ نال اڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ چند کہے سُن ستار دُھر دُلا رے، دھرم دھار جنائیا۔ ایہہ کھیل سچے سرکارے، ہر کرتا اپنے حُکم
 وچ کرائیا۔ جس نے اک دی دھار دو نال رکھنے لکھارے، لیکھ لیکھنی پچھلی دئے گواہیا۔ پنج پوہ بھیو کھول کے سارے، پردے پردیاں
 وچوں چُکائیا۔ گل الفی پا بولے وکھری زباں جیکارے، جے جے کار سنائیا۔ سُمند ساگر تکن نین اگھارے، اکھ اکھ وچوں بدلائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا سنگ آپ بنائیا۔ سِتار کہے چند سچ دس دے یار، کی کرتا کھیل کھلائیا۔ ذرا نگاہ مار، آگے لے انگرٹایا۔ کی تیغ بہادر دا ادھار، کی نانک لہنا جھولی پائیا۔ کی گوبند گیا اچار، شبد شبدي ناد سُنائیا۔ کی لیکھا کلکی اوتار، نہکلنک کی وڈیائیا۔ امام اماما کِس بدھ پاوے سار، نُوَر نُوَرانہ ڈھردرگاہیا۔ کی چار جُگ دے شاستر رے پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ کی صدی چوڈھویں رو رو کرے اظہار، نیناں چہہر لائیا۔ ڈھاکا کہے میرے ادر وچ میرے پیٹ وچ میرے جسم وچ میرے اسم وچ اوہ پیار، جس پیار دی دھار محمد نین اُٹھائیا۔ کیسے نال نہیں کوئی تکرار، جھگڑا جھگڑے وچ نہ کھئے جنائیا۔ میں نگاہ ماردا کی کھیل ہویا کِس بدھ ہویا وویار، دجلا فرات دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سِتار کہے چند سُن کلمیاں توں باہر اگئی بولی، کی انبولت رہیا جنائیا۔ جس دی سمجھ نہ آئے کیسے چولی، چولا نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا شبد اگما ڈھولی، ڈھولک چھینے رہیا کھڑکائیا۔ میں تینوں سہج نال دساں ہولی ہولی، کی صدی چوڈھویں مینوں رہی سمجھائیا۔ وے تاریا وے چندا وے چندا وے تاریا اوہ نگاہ مار لے تند تک لے موئی، جو موؤلا اپنا حُکم سُنائیا۔ تِن رنگ دے بستر پہن کے ڈھا کے وچ جائیگی صدی چوڈھویں دی گولی، گولک شرع والی ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نُوَر اک چمکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تارا چند اپنیاں کرو نہ کھئے دلایا، دلیلاں والیاں دیاں جنائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ دیاں درگاہ وچ منظور نہ ہون اپیلا، دعویدار رہن کھئے نہ پائیا۔ شرع دے بستر رنگ چڑھے نہ کھئے نیلا، نیلی دھار دا مالک نیلے والے نال اپنا حُکم بنائیا۔ جس دیاں دین مذہب چھوٹیاں چھوٹیاں تحصیلاں، دو جہان دا مالک کی اپنی کار بھگتائیا۔ ذرا کھیل ویکھنا کیہڑا خوشیاں والا ہوئے مہینہ، مہربان کی اپنی کل ورتائیا۔ جو لیکھ لیکھیا بغدادی مکہ مدینہ، مقبریاں دے لیکھ دئے چُکائیا۔ جس وچ کوئی کر نہ سکے ترمیما، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھیرا مار کے پھر آوانگی پہلی مگھر، مگر لا لیکھا سارا دیاں سمجھائیا۔ کیوں شہنشاہی سمت اٹھ بھگتاں دا بھگتاں نال ہویا غدر، جھگڑے دا جھگڑا کون بنائیا۔ جس شرع شریعت دا اُمت اُمتی دا لہنا دینا دینا بدل، بدلی کرے تھاؤں تھائیا۔ جس اپنی کوڑ دھار نوں کر کے قتل،

قاتل مقتول دا لیکھا دینا مُکائیا۔ نوین دھار دا نواں وسا کے وطن، بے وطنان ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے وے تارا چند کی کہندی کِرن دی رادھا گوپی، گوپال کی جنائیا۔ جس دے تیڑ نہ ساڑھی نہ دھوتی، انگی انگ نال نہ کھئے جھہائیا۔ نہ ہسدی نہ روتی، مُسکراہٹ وچ بل نہ کھئے بلائیا۔ جان میں نگاہ ماری اکو نُور نُورانی جوتی، جو جوت جوت وچوں نظری آئیا۔ اوہ سندیسہ دیوے اک اکلوتی، اک اکلے رہی جنائیا۔ چڑھدی دشا جان لگیں صاحب دے کول ہوویگی رومی ٹوپی، چاروں کُنٹ اکو جہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں نال اشارہ، سچ سچ سمجھائیا۔ جدھر جاویگا میرا پیر ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کھیل کھلائیا۔ سمت ناویں دا نواں ہووے نظارہ، تو نو اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے سنگ بھگتاں ہووے سہارا، صوفیاں سوہا پائیا۔ اوہ دے کول ہووے گا اک نگارہ، جو دھونسا دتے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے محبوب دے کول لکھیا ہووے اک واک، الف بے الف بے الف دوویں سنگ بنائیا۔ نال چند اشارہ کرے چوڈھویں رات، چوڈس نُور نُور کرے رُشنائیا۔ چند ستار رُپ پرگٹا کے آپ، اپنی لئے انگڑائیا۔ نال لیکھا ہووے تُوں میرا میں تیرا جاپ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اک شرع دا ہووے گھاٹ، کنارے جگت والے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لیتنا ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سوہنا ہونا لباس، لب پریم نال رنگائیا۔ شنکر پھرے آتوں آکاش، کلمہ محمد نال گائیا۔ چار یاری آگے پچھے کرے تلاش، خوشیاں وچ بھجے واہو داہیا۔ میرا پروردگار دتے شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میری پُراتن پوری ہووے آس، ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے نُور میرا نیلی دھار اسمانی، اسم دھر دے نال جنائیا۔ میں سوگند کھاواں مجیدقرانی، آیت شریعت نال ملائیا۔ نال جوڑ محمد والی قُرانی، کربلے دا لیکھا نال رلائیا۔ میرا لہنا دینا دو جہانی، دوہرا سندیسہ دیواں تھاون تھائیا۔ میرا پیر پیراں دا شہنشاہ سُلطانی، پیغمبر اکم اتھاپیا۔ جس دا اکو پد زبانی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ تارا چند کہے صدی چوڈھویں کی کھیل کرے الہ، علیحدہ سب توں دئے سمجھایا۔ جس نے سب دا بننا ملاح، بیڑے اپنے کندھ اٹھایا۔ اُس نوں ولیا کہنا خُدا، تے علیا اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ نِجف دا لہنا دینا دئے چُکا، کوفا اپنا سنگ بنایا۔ جنہاں دی لیکھے لا کے دُعا، سمت شہنشاہی نو دئے وڈیایا۔ لہندیوں چڑھدے ہوئے رواں، روانگی اپنے ہتھ پھڑایا۔ کی اُس دی صفت کراں، جو صفتاں دا مالک اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ صدی چوڈھویں کہے گولی دی پوشاک تے ہندسہ لکھیا ہووے ست سؤ چھاسی، ست ست نال وڈیایا۔ ست اٹھ پندراں تے چھ اکیاں دی راسی، محمد دا لہنا گوہند نال پور کرائیا۔ ایہہ اچرج کھیل اگم تماشی، جس نوں سمجھے کھئے نہ رایا۔ میں دُور دُراڈی اپنی رکھی آسی، نسچے نال سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ صدی چوڈھویں کہے ست سؤ چھاسیاں دی اکو بنے پوشاک، نو نو ست ست اکو رنگ رنگایا۔ اکو محبوب ہووے اکو ہووے چاک، اکو ڈھولا گیت شنوایا۔ اکو کعبہ ہووے تے اکو نظری آئے تاک، اکو گوہند نال وڈیایا۔ اکو تکڑ ہووے اکو وٹا ہووے سیر چھٹانک، دوجی ونڈ نہ کھئے رکھایا۔ اکو نام ہووے نہ جست ہووے نہ ٹانک، بہتی گنت نہ کھئے گنایا۔ اکو آسو ہووے راک، اکو گوہند سوہا پائیا۔ اکو حرُوف نظری آوے پاک، صاف ستھرا لکھ کے دینا سجایا۔ نال اللہ ہو دی ہتھ وچ ہووے چھاپ، چھلا اور نہ کھئے چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کرے، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ تارا چند کہے اچ وقت سہیلا، محبان بیدو دتی وڈیایا۔ جو اپنے کھیل اگتی ربیا کھیلا، خالق خلق وچ سہایا۔ اوس دا رُپ انویا سب توں نویلا، رنگ وچ اپنا رنگ چھپایا۔ جن بھگتاں وقت ہون نہ دئے ڈھیلا، دو جہاناں ہوئے آپ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ تارا چند کہے ساڈا وقت سہاوا مات، متا اکے گھر پکایا۔ صاحب سُلطانا اتم ساڈی پُچھے بات، مالک خالق ہوئے سہایا۔ اُمت اُمتی توڑ کے نات، ناتا اپنے نال جڑایا۔ لیکھا دس کے ساچو ساچ، ست سچ وچوں پرگٹایا۔ پورا کر بھوکھت واک، گر اوتار پیغمبراں دئے وکھایا۔ لیکھا جانے دو جہاناں سِری بھگوانا آپ، آپ اپنا رنگ وکھایا۔ سچ سندیسہ دتے کائنات، سنہڑا اک

سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے کول پُرانی چٹھی، نبیو پیغمبرو رسُولو دیاں وکھائیا۔ جس دی سمجھ آئے نہ کیسے وچ لپی، اکھراں نال اکھّر نہ کھئے ملائیا۔ جیہڑی بنا مہینیاں برساں توں باہر متی، مِتِر پیارے دتی بنائیا۔ ایہہ بھگتاں نال سدا پریم رس وچ مٹھی، انڈیھی کار کھائیا۔ ایہدے وچ لیکھ چڑھدی دشا گُرمکھ سنگھ نے سرتے پگ رکھنی کالی چٹی، دوویں دھار سُہائیا۔ مستک لاؤنی ہاے والی ٹپی، سُنہری رنگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل کھیلے جو اپنے آپ آپ مٹھی، جس نوں مٹھیا کر سکے کھئے نہ رائیا۔

* ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ساڈھے گیاراں وجے جسبیر کور اٹارسی دے نوٹ * ❀

لاڑی موٹ دس کی آئی کہن، کی رائے دھرم حُکم سُنائیا۔ کیوں پٹھے کیتے نین، اُلٹی اکھّ بنائیا۔ لاڑی موٹ کہے میرے پرہو ساک سجن سین، سوامی تیرے چرناں سپس نوائیا۔ میں کوئی بھگتاں نوں کھان والی نہیں ڈین، جُگ جُگ ساچی سیو کھائیا۔ میرے واسطے لکھ چوراسی ویندا وین، انگنت جیو جنت میری جھولی وچ بھرائیا۔ میں تیرے چرن کول سچ سرنائی آئی بہن، ست سچ دیاں سُنائیا۔ اوہ تک جمدوٹ اک دوجے نال کھن، زور واپو داہی لگائیا۔ نالے اشارہ کرن کی رام نے لیکھا لکھیا وچ رمائن، سینتا ست درڑائیا۔ کی بھرنگو اشارہ کیتا اُتے ترین، کندلیاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ لاڑی موٹ کہے پرہو میرے کول حُکم دستی، رائے دھرم دتا جنائیا۔ جمدوٹاں چڑھی مستی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سب دی آسا پھرے نسدی، بھجے واپو داہیا۔ میں ونجارن تیرے جس دی، صفتاں نال صلاحیا۔ کھیل مُکنی سی تت اٹھ دی، اٹھ کتک دئے دُبائیا۔ تریپ دی بہین اُجڑنی سی وسدی، جسبیر کور لیکھا تیرے چرن ٹکائیا۔ اُس دی لجیا رکھ لے سمت اگی، جو نو رنگے بار گل تیرے وچ پائیا۔ جے آيو جگت جہان وچ اوبدی گھندی، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ جُگندر دی آيو اوبدے لیکھے وچ وپہ سال سٹ دے،

نو سال ترپت دی نال ملائیا۔ دُھر دے مالک دُھر دی وست اج دے، بدھک دا درد دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر صاحب ہتھ رکھائیا۔ لاڑی مؤت کہے مینوں دسدی اوبدی خوشیاں والی بانہ، جو تیرے سیس اُتے
 گھمائیا۔ نال دسدی بشن کور بڈھی ماں، جس نوں دادی کہے لوکائیا۔ اوس مینوں سنیہڑا دتا حکم سُنایا نال چا، چاؤ گھنیرا اک سُنائیا۔
 پہلوں پرہ دے چرن لینا تھان، بندنا کر کے سیس نوئیا۔ گل پلّو لینا پا، نیتر نین شرمائیا۔ اپنی کیتی اُس دی کرنی دوہاں دا لہنا دینا چرن
 ٹکا، در ٹھانڈے آپ ٹکائیا۔ پھیر حکم سُننا بے پرواہ، کی سنیہڑا دیوے اگم اتھاپیا۔ جس نے اپنی بچی لئی بنا، سمت شہنشاہی اٹھ دے
 گواہیا۔ اوہ لاڑی مؤت ضرور تیرے کولوں لے جھڈا، رائے دھرم دا حکم نہ چلے رائیا۔ آپے بنے پتا ماں، ہونے صاحب سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ لاڑی مؤت کہے پرہو تیرے ہتھ سب دی تقدیر، تیری
 بے پرواہیا۔ میں پھراں تیری شرع دی نال تدبیر، جگ چوگری بھجّاں واہو داہیا۔ میں رہن دتا نہیں کوئی پیر فقیر، شاہ سلطاناں خاک
 ملائیا۔ میں گر اوتار پیغمبران نیتی ویا دتے نیر، شیرخوار بچے نہیاں ہیٹھ دباہیا۔ میری ایہہ بینتی میں آخیر، تیری چرن سرن سرنائیا۔
 اٹھ کتک تون پہلے جسیر دی ہر بھگت دوارے وچ ضرور آوے تصویر، سچ سنگھاسن اُتے دینی ٹکائیا۔ اوہنوں بنھنا پیلے رنگ دی نال
 لیر، سوا گز نال دوشالہ دینا سہائیا۔ سوا پنج رُپے دا پرساد کرائے اوبدا ویر، رنجیت اپنی ہتھیں سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں ہونا آپ سہائیا۔ لاڑی مؤت کہے مینوں نو سال دا چیتا، ماتا پتا بھین بھائی جسیر دا سمجھ
 سکیا کھنے نہ رائیا۔ تون یاد کر لے جیہڑا چن کیتا وچ کھیتا، پٹھ اوبدی انگلی اُتے چھپائیا۔ نالے ہس کے کہا سی تیری زندگی دا میرے کول
 ٹھیکا، باقیوں نالوں نانا دتا ٹرائیا۔ ایہو سوہرا تے ایہو پیکا، ماتا پتا ایہو اکھوائیا۔ نالے پھڑ کے پٹھا ہتھ سی ویکھا، چارے انگلیاں انگلیاں
 نال دباہیا۔ پھیر خوشیاں وچ کہا خوشی دی لؤں گا بھیٹا، پھیر زندگی زندگی تیری جھولی پائیا۔ تون ہی دھی تے تون ہی میرا بیٹا، ایسے
 کر کے دینی ماں وڈیائیا۔ لاڑی مؤت کہے پرہو میں اوبناں ول کدی نہ ویکھاں، جنہاں تیری اوٹ تکائیا۔ میں تے نانی تیرے کولوں پچھلا
 لین آئی لیکھا، میری جھولی دینی بھرائیا۔ پر یاد کر لے تون اُس دن پگڑی وچوں باہر رکھے سی تھوڑے کیسا، جس ویلے اگے اگے چکر

رہے لگائیا۔ مینوں خوشیاں وچ کہن لگے وشن برہما شو مہیشا، ہمیشہ لئی سُنائیا۔ لاڑی مؤت کہے نالے ستگر شبد جوتی دھار پُرکھ
 اکال نالے دس دسمیسا، کیہڑا ویس وٹائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں کیوں کوار کتیا نوں اپنے سپس دے اُتے دتا ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے اپنے توں اُچی
 دتی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ اگوں رو کے کہن یم راج، نو نو
 سپس نوائیا۔ تیرے بھگت پچھے تیرے درشن ہوئے آج، ایہ تیری بے پرواہیا۔ سانوں دُوروں ماری لاڑی مؤت آواز، بن کتاں دتی سُنائیا۔
 او درشن کرو جس دے سپس تے سوہے تاج، جس نوں تاجاں والے سارے نو لاگن پائیا۔ اسپں آ کے ہوئے وساد، بسمل ہو کے
 سپس نوائیا۔ جیہڑی آئیو تُوں بخشی اوہ تُوں دتی اگتی دات، اتوٹ اٹت جھولی دتی بھرائیا۔ اج دا وقت سُہیلا جگ چوکڑی سب نے
 رکھنا یاد، بھل وچ بھل کھئے نہ جائیا۔ بنا بینتی توں بھگتاں دی آپ سنی آواز، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایہ قلم سیاہی دی امداد،
 جو لیکھے لیکھے وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گھر آپ سہائیا۔ جسبیر دی
 کہے منسا، سُرتی اندرے اندر سُنائیا۔ پرہو میں وی تیرا پیار والا بنسا، جس بنس وچوں سرینسی تیری سیو کھائیا۔ تُوں کاگوں بنائیں
 ہنسا، مانک موتی چوگ چُکائیا۔ تُوں مالک من تن کا، آتم تیرے رنگ رنگائیا۔ جدوں چاہیں اودوں بھگتاں دے بیڑے بٹھدا، پھڑ
 باہوں شوہ دریا پار کرائیا۔ تیرے حُکم بنا نہ بھگت جنم دا نہ مردا، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ دھرم رائے دے حُکم نال یمراج بھگتاں نوں
 کدے نہیں پھڑدا، لاڑی مؤت پوہ نہ سکے رائیا۔ تُوں مالک چوٹی جڑ دا، چیتن اپنے وچ ٹکائیا۔ بھگت آتما کہے جو تیری منزل چڑھدا،
 لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ سمت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ اکو مالک تیرے ساچے گھر دا، جس گھر بہہ کے بھگتاں جوتی میل ملائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ لیکھا سپس
 دھڑ دا، تن وجود آتم پرما تم نظری آئیا۔

* ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ڈپہر جرنیل سنگھ شاہ والے دے دربار پُجن تے *

جرنیل شبدي دھار جگت نہی وچھوڑا، دوس تین اپنیاں پچیاں پچھے دکھاں وچ لنگھائیا۔ ستگر شبد شبد دا پا کے موڑا، ڈہری اپنی کھیل کھلائیا۔ جسبیر جگندر دا وچھڑن والا سی جوڑا، اٹارسی مچنی سی حال دُبائیا۔ بدھک دا دل بڑا سی تھوڑا، رام سنگھ رونا سی مار کے دھاپیا۔ صاحب دا پیار پھردا سب دے اندر وانگ چورا، چوری چوری اپنا کھیل کھلائیا۔ ایہہ لیکھا بدل دتا ہور دا ہورا، ہور دی ہور کل ورتائیا۔ ٹٹی نوں پھیر گنڈھیا اپنی نال ڈورا، ڈوری تیرے سنگ بنائیا۔ جس دا وقت رہ گیا سی تھوڑا، اٹھ کتک دا لیکھا لیکھ دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جرنیل سنگھ تیرا رام سنگھ نال یارانہ، پیار بھگتاں والا رکھائیا۔ تئاں دناں وچ یاد کر کے سدّ لیا نال بہانہ، درشن ستمکھ دتا چائیں چائیا۔ تیرے پیار نال زندگی دا دتا دانا، زندگی سچ دی جھولی پائیا۔ جس جسبیر دی تصویر دا روپ انوپ ہونا مہانا، مہا سمجھ کیسے نہ پائیا۔ اوس نوں ضرور بھگت دوار پویگا آنا، شہادت تیری دینی بھگتائیا۔ بے شک اندروں بدل گیا سارا زمانہ، تیرے پردے وچ پیار پیار ڈیرہ لائیا۔ بھگت بھگت نالوں بھوئے نہ کدے بیگانہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جرنیل سنگھ ایس شبد تے لگاؤنا پئے انگوٹھا، حکم دھر دا اک سمجھائیا۔ پھیر بخشیا جائے پنج تے دا ٹھوٹھا، سر سر دیوے مان وڈیائیا۔ مترا مترا دے گھر دا پھیر لگا دے بوٹا، جڑ اکھڑی پھیر دبائیا۔ ایہدا لیکھا ملنا نہیں وچوں کیسے چارے کوٹا، دہ دشا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایہہ سریر بے شک پنج بھوٹا، پرہہ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تیرے باپو دا جو چھٹیا وکھایا سریر، تینوں جگت نالوں وکھائی جدائیا۔ ایہہ گوبند دا انیالا سی تیر، جو بنا رسن توں گیا چلائییا۔ جس ویلے بنیا سی اچ دا پیر، ٹساں کندھیں چکیا تھاؤں تھائیا۔ بے شک تیرے پیار والے تیرے ویر، گوبند دی نگاہ گوبند گرسکھ وچ رکھائیا۔ تھائے باپو اُس ویلے گوبند دی ہتھ نال پھڑ کے سمشیر، اپنے پٹاں اُتے گھسائیا۔ نالے کہا میری بدل دیویں تقدیر، پیرا تیری بے پرواہیا۔ گوبند نے اپنی ہتھیں پھڑ زنجیر، سہج نال چھنکائیا۔ ایہہ لیکھا دیوے میرا داتا گنی گپیر، مالک دھردرگاہیا۔

جس ویلے اُن اپنیاں بھگتاں دی سنگھاسن اُتے رکھنی تصویر، بھگت بھگوان دے بھيو دینے مٹائیا۔ اکو رنگ کر کے شاہ حقیر، شاہ سلطاناں خاک وچ رلائیا۔ جرنیل سنگھ اوس ویلے تیرے نیتراں وچوں وگیا سی نیر، ہنجهو اکھیاں وچوں گرائیا۔ گوہند نے تیری پٹھ تے مار کے لکیر، لائن دتی سمجھائیا۔ جس ویلے وقت آیا کلجگ اخیر، آخر میلا لواں ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اٹھ کتک نون جرنیل سنگھ نون ضرور آونا، سوا پا کوزہ مشری نال رلائیا۔ رنجیت سنگھ پرساد کراونا، مٹھا ایہو وچ ٹکائیا۔ جگندر سنگھ ڈھائی گز کپڑا ہتھ اٹھاونا، جس نون کفن کہے لوکائیا۔ جسیر کور کھلی مینڈھی سیس سہاونا، پراندی گت نہ کھنے لٹکائیا۔ بلاں اُتے گھرت گھی لگاونا، نین نیر نہ کھنے وہائیا۔ پیلا بستر تن چھہاونا، سر پیر تائیں وڈیائیا۔ چڑھدے لہندے آسن لاونا، سنگھاسن آگے سوہا پائیا۔ پٹھے ہتھ مستک اُتے ٹکانا، اکھیاں وچوں بدلائیا۔ بہین بھراواں ارد گرد ڈیرہ لاونا، ہتھ متھ اُتے لگائیا۔ ساڈھے تین گھنٹے کسے نہیں سونا، نو تون ساڈھے باراں ونڈ وندائیا۔ پھیر چٹا بستر پاونا، بنا اشنان دینا سجائیا۔ نیتر کجل دھار سہاونا، سنہری بندی مستک وچ لٹکائیا۔ نو وار ستگر چرن چرن چھہاونا، سیس چرناں اُتے ٹکائیا۔ نو رنگ دا ہار بستر پھولان سیج وچھاونا، سوہنی بنت بنائیا۔ اگی منٹ ستگر شبد گاونا، اگی سکھاں نال سوہا پائیا۔ پھیر اپنا سجا انگوٹھا مکھ وچ پاونا، چوسنا چائیں چائیا۔ اگلا لیکھ پرم پُرکھ پھیر سمجھاونا، دھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جرنیل سنگھ ایہہ وقت نہیں کدے بھلاونا، تین دن دا لیکھا تیری یاد وچ لنگھائیا۔ ادھا دوس ہر سنگت پیٹے پاونا، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سد اپنے حکم وچ کھیل کھلائییا۔

* پہلی کتک شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار، جیٹھووال ضلع امرتسر رات نون *

کتک کہے میں خوشیاں دے وچ آیا، اپنی خوشی بنائیا۔ کیریا کرے بے پرواہیا، جو بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس آد جگادی کھیل رچایا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ سب دا بن کے دائی دایا، دھر دا حکم ورتائیا۔ جس دی اچرج ورتے مایا، ممتا نال رکھائیا۔ میں اوس

نوں رہیا سُنايا، جو سُنے تهاؤں تھائيا۔ خالی جھولی رہيا ڈابيا، دُنڈاوت وچ سپس نوايا۔ ميرے پُرکھ اکالے دين ديا لے ميرے سمت
 شهنشاهي اٹھ دا دے بقايا، پچھلا پچھوکر جھولی پائيا۔ جس دا دوس نہ کھئے منايا، خوشياں راگ نہ کھئے سُنايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کړپا کر، کرہار تیری وڈيايا۔ کتک کہے ميں آگيا منگتا، درویش الکھ جگائيا۔ تُوں مالک چولی رنگدا، رنگت اک چڑھائيا۔
 میرا لیکھا ویکھ لے بھکھ ننگ دا، بن اوڈھن دیاں سُنايا۔ میرا تپ تک لے اک ٹنگ دا، سد تیری اوٹ رکھائيا۔ تُوں جُگ جُگ داتاں
 ونڈدا، دیونہار گوسائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ايکا دينا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنايا۔ کتک کہے ميں آگيا تیرا
 بھکھاری، بھجيا واہو داہيا۔ تُوں نرگن نُر جوت نرنکاری، اللہ اہ تیری بے پرواہيا۔ ميں تیری تکی سیکداری، دو جہاناں سوہا پائيا۔
 مينوں سنديسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتاری، اوتر تیرا حُکم جنايا۔ تُوں کھیلے کھیل الکھ آگوچر آگم اپاری، اپرمپر اپنا بھيو چُکائيا۔
 کتک کہے ميں چرن کول کراں نمسکاری، دھوڑی خاک رمائيا۔ میرا لہنا دينا پورا کر دے جو وعدہ نال چار یاری، يرانے والیاں دیاں
 سُنايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ تیری بے پرواہيا۔ کتک کہے میرا پچھلا لیکھا ڈُونگھا، ہاتھ
 کیسے نہ آيا۔ بنا ستگر شبد تون بنے کھئے نہ سُونگھا، بھيو سکيا نہ کھئے کھلايا۔ بنا رسنا جہوا ميں کوندا، شبدی ڈھولے گائيا۔ تیرا اشارہ
 نہيں سی کوئی مُنہ دا، بتی دند نہ کھئے چٹرائيا۔ تُوں اوس ویلے سنديسہ دتا ستگر شبد گرو دا، گردیو دتا درڑائيا۔ جس ویلے کھیل صدی
 چوڈھویں ہونا شروع دا، شرع دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ايکا دينا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائيا۔
 کتک کہے میری پوری کر دے لکھت، لیکھے والیا ديا کھائيا۔ میرا پچھلے سال دا بھوکھت، کارج سکے نہ کھئے سمجھائيا۔ میرا اکو تیرا اشٹ،
 دوجا نظر کھئے نہ آيا۔ کی لہنا دينا دين دنی سرشٹ، چار کُنٹ درڑائيا۔ مينوں اشارہ دتا جُگ تریتا وچ وششٹ، مُنی مُنیشر گیا
 سمجھائيا۔ پھیر سنت منی سنگھ لیا رسک، بوجھا اپنے اُتے اُٹھائيا۔ سمت شهنشاهي اٹھ اٹھاں تتان والے سارے گرمکھ گرسکھ بھکت جان
 گے کھسک، سنگی نظر کھئے نہ آيا۔ بنا پیراں تون جان گے تلک، سمبھل سکے کھئے نہ رائيا۔ منوا من کریگا علت، اپنی کل پرگٹائيا۔ کیسے
 دی رہے کھئے نہ بمت، طاقت چلے نہ کھئے چٹرائيا۔ ستگر دھار دھار کریگا متت، نو نو سپس نوايا۔ نالے زور دی ماری کلک، کل کلکی

تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کتک کہے میرا پچھلا پُورا کر حساب، ریشیاں لہنا پُور کرائیا۔ تُوں مِتر پیارا احباب، دوست دُھردرگاہیا۔ ذرا بنا اکھراں تون کھول کے ویکھ کتاب، جو اپنے گرہ ٹکائیا۔ جس کارن نانک وجائی رباب، ستار دتی بلائیا۔ مینوں کرشن دی کتھا کہانی یاد، جو ارجن رہیا سُنائیا۔ جس ویلے محمد نے اللہ نُوں کہیا واحد، وعدیاں وچ سیس نوائیا۔ جو پیغمبران گروآں اوتارا تون آوے بعد، امام اماما اک اکھوائیا۔ جس سب دی سُننی فریاد، فیصلہ حق سُنائیا۔ اُس دی بنا اُمت دے نبیاں تون کیسے نے سُنی نہیں آواز، حُکم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سنگی ساتھی کوئی نہ دیویگا داد، ناتا جان ٹرائیا۔ اوہ اپنی دھار وچ ہو وساد، اپنا کھیل وکھائیا۔ ایسے کر کے کتک کہے ایسے کتک شہنشاہی نُو وچ دیدے داد، اپنی دیا کھائیا۔ تُوں میرا سوامی پُرکھ اکال مہاراج، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ جس اپنے سیس تے پہنیا نہیں سی تاج، تاجاں والے دینے بلائیا۔ میری کر امداد، سر ساچے ہتھ ٹکائیا۔ میں تیرا سُنا اگتی ناد، شبد کری شنوائیا۔ میری پھیر کھل گئی جاگ، آس نندرا لئی انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کتک کہے میرا سمت شہنشاہی نُو دا مہینہ، اٹھ دا اٹھاں تتان والیا پُور کرائیا۔ لیکھا پُورا کر دے اُتے زمینا، زمیں زماں دے مالک تیری بے پرواہیا۔ میں سجدیاں وچ تینوں کہاں آمینا، آمد تیری وچ سیس جھکائیا۔ تُوں نُوں الاهی وکھرا ترے گن تینا، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ میرا سانتک ست کرا دے سینہ، سین دے تے دُنڈے دین گواہیا۔ میں چاہندا نبیاں رسوُلاں پیغمبران تیرے بھے وچ وہے پسینہ، سارے بھجن تھاون تھائیا۔ اشارہ کر کے نر مدینہ، مدینے وچ مقبرہ محمد دا آس رکھائیا۔ تُوں رحمت رحمان رحیا، مہربان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ کتک کہے میرا لیکھا بنا دے دوہرا، دوہرا اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد ملا دے بانکا چھوہرا، شوہر مالک ہو سہائیا۔ اپنے پیار دا دے دے زورا، جو رو زر نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ حُکم سندیسہ دس دے کورا، جو کوراواں پاڈواں انت دینا کرائیا۔ ہس کے کہا کلجگ انت جیو جہان روپ بننا ڈھورا، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ من منوا ہونا بؤرا، بوری ہئے لوکائیا۔ کوئی سمجھے نہ پئیا سوہرا، گھر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ کتک کہے پرہ

مینوں دے دے خُہاری مدبوش، اپنی دیا کھائیا۔ میری جگت والی رہے نہ سوچ، سمجھ دینی بدلائیا۔ اکو آسا ہووے لوچ، لوچن دینا کھلائیا۔ میں نظارہ تیرا تگاں دیپ کروچ، کُشا دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ پنج کتک نوں اوتھے جانا پہنچ، جتھے لکھن اکھ اُٹھائیا۔ کسے نوں دینا نہیں کوئی دوش، کرمان دا لیکھا سب دا دینا بھگنائیا۔ گر اوتار پیغمبران ہوئے کھئے نہ روس، گلے وچ گلہ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ کتک کہے پرہو میریاں پُرائیاں سُکھان، سُکھ سُکھ جُگ چوکرئی دتے لنگھائیا۔ گر اوتار پیغمبران تکدا رہیا منکھا، سریر سریراں کھوج کھوجائیا۔ جو آوندے رہے ہو کے اُلٹا رُخا، ماتا گرہ تن وڈیائیا۔ پنجاں تتاں والا بن کے بُتا، وجوداں گئے ہنڈھائیا۔ تیرے نام دی سہنجی ہندی رہی رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ مان وڈیائی دے کے کہا پُتا، سُت دُلا رے رنگ رنگائیا۔ تیرا نشانہ نشانے والیا کدے نہ اکا، جُگ جُگ تیر چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ کتک کہے پرہو میرا لہنا دو سال دا اکتھا، اکو وار مکائیا۔ کی اشارہ دیندا اکھر ٹھٹھا، ٹھوکران رہیا لگائیا۔ ستگر شبد چاروں کُنٹ پھردا ٹٹھا، بھجے واپو داہیا۔ جس کھیل کھلاؤنا گھٹ گھٹا، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ اوہ ویکھنہارا کایا مٹا، تتوت بھیو نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک سنائیا۔ کتک کہے میرے بخشنا، بخشنہار تیری سرنائیا۔ پنج پروشٹا کی سندیسہ دیندا، پن رسنا کی درڑائیا۔ چاروں کُنٹ اُچنی چندا، چکھا رُپ بدلائیا۔ سُمند ساگران تگے سُرپت اندا، خواجہ خُضر نال رکھائیا۔ کچھ اشارہ ملے گئی گہندا، گہر گور سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ کتک کہے پرہو اپنا کرم کھاؤنا، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگتاں سر ہتھ ٹکاؤنا، ہونا آپ سہائیا۔ میرا لہنا دینا جھولی پاؤنا، خالی دینی بھرائیا۔ مینوں رُسے نوں پھیر مناؤنا، مہر نظر ٹکائیا۔ پریم پیار نال پرچاؤنا، پرچہ حُکم والا سنائیا۔ میں کچھ اگلا بھیو کھلاؤنا، کھول کے دیاں سنائیا۔ پنج کتک توں بعد سینگھ پورن رسنا ان مُول نہیں لاؤنا، اٹھ کتک انت ونڈ ونڈائیا۔ چاول دانہ نہیں مُکھ چھہاؤنا، ایہ دُھر دی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ کتک کہے جن بھگتو میرا آداب نال آدابی، ادب نال جنائیا۔ ستگر شبد کہے نہ

سمجھو پنجابی، پنجے وچ کیسے نہ آئیا۔ نہ ایہہ وسے کایا والی محرابی، گنبدان بند نہ کھٹے کرائیا۔ نہ فُفلاں نال کوئی رکھے لا کے چابی، محل اندر ڈیرہ لائیا۔ نہ ایہدا پیار حقیقی تے نہ مجازی، عاشقان معشوقان توں باہر کھیل کھلائیا۔ نہ ایہہ تند ستار نہ وجے بن ربابی، تال تلواڑا نہ وڈ وڈیائی۔ جدوں تگوا ایہہ ست سرُپ سب دا سدا امدادی، شاہو بھُپ اکھوائیا۔ نہ ایہہ گوئیہ نہ ایہہ راگی، نہ سوئیہ بھٹ سمجھائی۔ جد ویکھو تے سب دے وچ وِسادی، بسمل ہو کے اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائی۔ کتک کہے پرہو بھگت بھگوان دا اکو کر دے درجہ، میری دو سالان دی آسا پور دے کرائیا۔ اکو رُپ بنا دے راجا تے اکو رُپ ہو جائے پرجا، وڈا چھوٹا رہن کھٹے نہ پائیا۔ اکو پیار ہووے سب نوں اکو گھر دا، دوجا حصہ نہ کھٹے رکھائی۔ تیرا کھیل ہووے نرائن نہ دا، نہ ہر تیری بے پرواہیا۔ تُوں بھگتاں توں ہووین ڈردا، بھگت تیرے آگے سیس نوائیا۔ تُوں اوہناں دا نام ہووین پڑھدا، اوہ تیرا ڈھولا گائی۔ تیرا وقت سہنجنا آگیا تُوں جانا دشا چڑھدا، چڑھدی اپنی کلا وکھائی۔ بے شک تیرے پچھے لہندا ہووے لڑدا، لہندے وچوں آؤن والیا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا سنگ آپ بنائیا۔ کتک کہے مینوں سارے کہندے کُنیت، بُریاں لچھناں والا رہے گائی۔ میرا گوہند نے پایا بھیت، نیناں دیوی دتا سمجھائی۔ میں سارا بھیت کھولاگا جس ویلے سمت شہنشاہی دس دا چڑھیا چیت، چیتے چار جگ دے دیاں کرائیا۔ کس طرح شاہ سلطانان رن بھومی ہونا کھیت، خطرے وچ پترکا سکے نہ کھٹے بدلایا۔ نالے پرہو تُوں دساں گا نیت نیت، نج گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ جس نوں جھکدے رو سس کیتن کیت، کوٹن کوٹی منڈل منڈپ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائی۔ کتک کہے میرا دو سال دا بل، بلدھاری دینی وڈیائی۔ تیرا کھیل ویکھاں تھل جل، دووین دینے پلائی۔ کلجگ اپنی ورتے کل، کلا سب دی دینی بھوائیا۔ جن بھگتاں سنگھاسن انتر لینا مل، آپ اپنا رنگ رنگائی۔ جنم جنم دا لہنا کرنا حل، مُشکل آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک بھيو چُکائی۔ کتک کہے میں آگیا تیریاں وچ قدماں، قدیم دے مالک پھیرا پائیا۔ تُوں مالک خالق آرباں کھرباں پدماں، پد دین والیا تیری بے پرواہیا۔ میں چاہندا تیریاں بھگتاں نوں کوئی نہ ہووے

صدمہ، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ پیار بخشنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں دینی وڈیائیا۔ تُوں گوپال مُورت موہن مدنا، مدھر دُھن دینی سُنائیا۔ تینوں کدھروں پئے نہ لبہنا، گھر گھر درشن دینا چائیں چائیا۔ ہرجن سارے اپنی رنگن رنگنا، دوسر رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے پیار وچ سب دی ہووے بندنا، سیس اور نہ کھئے جھکائیا۔ چرن دھوڑ کراؤنا مجنا، دُرمت میل دھوئیا۔ سانجھے یار بننا سبجنا، ساجن میت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ کتک کہے پرہو تُوں سرب کلا سمرتھ، صاحب تیری وڈیائیا۔ تیری مہا جگت اکتھ، جگ جگ تیری صفت صلاحیا۔ تُوں ستجگ تریتا دواپر چلایا رتھ، کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جُوں بھاوے تُوں لینا رکھ، غریب نیاں ہونا سہائیا۔ اوہ ویلا بھجّا آؤندا کتک اٹھ، بھجے واہو داہیا۔ نال تیرتھ پھردے اٹھستھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی نال ملائیا۔ اشارے دیندے مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گردوار رہے درڑائیا۔ تیرا نُور نُورانہ شاہ سُلطانا نظری آئے لٹ لٹ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ تُوں وسیں گھٹ گھٹ، گھر گھر اندر سوہا پائیا۔ جس بھگت دا بُرج جانا سی ڈھٹھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ کتک کہے بھگت بھگوان تیرا اکو ہووے سنگھاسن، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ پیار بخشنا پُرکھ ابناشن، مُحبّت اپنی وچ سہائیا۔ گھر سچ پاؤنی راسن، خوشیاں ناچ نچائیا۔ وشن برہما شو اکھن، پرہ تیری بے پرواہیا۔ مان وڈیائی بخش دے بھگت ماتن، مات لوک ہو سہائیا۔ کوڑ گُکرم میٹ کے واٹن، وٹنا اپنا نام چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دھرم اک وکھائیا۔ کتک کہے میرے صاحب ستگر راجے، شہنشاہ دیاں سُنائیا۔ جن بھگت سواریں آپے کا جے، ہرجناں دے وڈیائیا۔ جے آگیوں دیش ماجھے، نُور نُورانہ ویس وٹائیا۔ بنا بینتیاں سب دے پورن کرنے کا جے، ہونا آپ سہائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھے، مدھر دُھن دینی سُنائیا۔ جن بھگت پھرنا پچھے آگے، بھجنا واہو داہیا۔ تیرے بھگت ستے ہون تُوں سوامی اوہناں پچھے جاگیں، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر بھو آپ کھلائییا۔ کتک کہے میرا دوس دباڑا ہووے اٹھ، چنگی طرح جنائیا۔ پرہو اُلٹی گیڑنی لٹھ، جگت دی دھار دینی بدلائیا۔ بھگت بھگوان دا ہووے اکتھ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ دھرم دی

دھار رہے نہ وٹ، پردہ اندرون دینا اُٹھائیا۔ کوڑی کیریا دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ کٹک کہے صاحب جو تینوں منظور، میں وی سیس جھکائیا۔ موسیٰ کہہ رہیا اُنوں کوہ طور،
 جتھے تورت دی آواز نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی تتاں والا دے سے حضور، حضرتان توں باہر نور الایہیا۔ کی تیرا سچا دستور، حکم دے
 سمجھائیا۔ میں تینوں کراں مشہور، مشورہ عیسیٰ نال پکائیا۔ محمد کہے رہے نہ کیسے غرور، عُربت وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں بھجان تھماں
 دُور دُور، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ کٹک کہے جن
 بھکتو کرو سُدھار، سُدی ودی نہ ونڈ ونڈائیا۔ کوڑا اندرون چھڈو ہنکار، ہومے روگ مٹائیا۔ ممتا موہ نہ کرو پیار، مُحبت اکو ویکھ
 وکھائیا۔ راہ تگور پروردگار، جو سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ جس نوں کھندے ست کرتار، فُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے
 پیغمبر گر اوتار، نو نو لاگن پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا سب دا میت مُرار، متر پیارا اک اکھوائیا۔ تس صاحب سوامی ست نال کرو
 اک نمسکار، نو نو سیس نوائیا۔ پھیر بولو پنج جیکار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تیرا اکو درس دیدار، اکو نین نین یگسائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے کٹک میریاں کچھ منگاں، مترا دیاں جنائیا۔ کچھ
 لہنا دینا لیکھاریاں پنجاں، پنج پوہ سمجھائیا۔ بھيو گھلاؤنا گویاں بونجا، پردہ آپ چکائیا۔ دلی دربار دا بدل پلنگا، سمت دینی بدلائیا۔
 شبدي دھار حکم ہونا جو سندیسہ دتا گوبند پُری اندا، اند نال سنائیا۔ جو اشارہ کیتا شیوجی گنگا، گنگوتری گیا درڑائیا۔ جو اشارہ
 دسیا پری ارمبا، بھيو ابھید کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کٹک کہے
 میری خواہش نیاری، سچ دیاں سنائیا۔ پنچم پوہ سچي تھت واری، نچھتر گرہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھاگ لگاؤنی دلی درباری، سنت منی
 سنگھ اکھ اُٹھائیا۔ حاضر ہون کے پنج لیکھاری، قلمان پنج پنج اُٹھائیا۔ گرمکھ سنگھ اک پاسیوں بھ کے داہڑی، گنڈھاں تین تین
 بندھائیا۔ ستگر روپ بن کے سوہنی لاڑی، مستک بندیاں نال وڈیائیا۔ شبد ڈھولے گاوے اگم پہاڑی، شنکر سنے چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کٹک کہے پرہ چاڑھنا رنگ گوہڑا، اپنی دیا کھائیا۔ اپنی

ہتھیں پہر کے لال چوڑا، سُہاگن سُہاگ دئے لٹائیا۔ کلجگ ککرم میٹ کے کوڑا ہرجن ساچے پار کرائیا۔ نو وار دلی دربار وچ بخشے چرن دھوڑا، دھوڑی دھوڑی وچوں پرگٹائیا۔ آپ ہو کے حاضر حضورا، حضرتان لئے بُلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ کتک کہے دو پوہ نوں ہونا روانہ، روانگی ستگر شبد بنائیا۔ دوآپے والیاں ہتھیں ہتھ کے ملنا گانا، رین سہنجی سوہا پائیا۔ تِن پوہ نوں کھیل مہانا، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ مالوے والیاں پھڑ کے ہتھ وچ کانا، ساڈھے تِن ہتھ دینا وکھائیا۔ چار پوہ نوں ہتھ پھڑ نشانہ، کرنال والے دین جھلائییا۔ پنج پوہ نوں نہ کوئی ویری رہے بیگانہ، دشمن نظر کھئے نہ آئییا۔ ہر بھگت دوار سب نے نوں میرا میں تیرا گاؤنا گانا، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ اوتھے لیکھ دسنا جو منی سنگھ دا پُرانا، کی جیل وچ میل اپنا گیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون ہو کے بھاگ سب دے ویکھ وکھائیا۔

نام دی دات گرمکھاں دے اندر جائے رکھی، رکھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ گرمکھ رس وچ بنا رسنا بولیاں بن جائے اوہ سخی، جس دا سُخن سکے نہ کھئے بدلائیا۔ بنا یاد کیتیاں توں درشن دیاں کران گا اکھی، سمکھ ہو کے جن بھگتاں درشن آپ پائیا۔ آپے نار بنیگا تے آپے ہووے گا پتی، پت پریشور اپنی کھیل کھلائییا۔ تہاڈے اندر تہاڈی جوت جگا کے بتی، بنا بتی دندان توں بولیاں دیاں وکھائیا۔ حُکم تہاڈے نال میرا سانجھا ہو جائے حصہ پتی، پترے پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتی، رتیاں توں تولے دینے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا دیوے نام ور، جس نام دی مہا چار جگ دے شاستر گئے گائیا۔ دیوے نام بن رسنا رس، رستہ اندرے اندر وکھائیا۔ منوا من کر کے وس، وصل یار دئے کرائیا۔ پرکاش پرے ہووے رو سس، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میل ملالوا اپنا آپے کرے بس، ہستی ہستی نال ملایا۔ گرمکھو تہاڈا گرمکھ دوارا ستگر دی کِرپا نال جائے وس، تہاڈی وست تہاڈے وچوں تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، جس نام رسنا بولن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲ کتک شہنشاہی سمت نو پند قادراباد ضلع امرتسر بخشیش سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں کہے میرا انت آیا بڈھیا، ودی سدی بھویو کھئے نہ پائیا۔ تن وجود رہیا کھئے نہ پاکا، پتت پٹیت نہ کھئے کرائیا۔ میں کوک پکاراں آگے آقا، ڈھردرگاہ آواں سُنائیا۔ مقامے حق دا کھول تاکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میریا محبوبا چاروں کُنٹ تک لے اندھیری راتا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ نیترووے دھرنی ماتا، کوک کوک سُنائیا۔ نالے پیغمبران دا ویکھے کھول کے ساک، کی سگلا سنگ تیرا نظری آئیا۔ میری اتم مُکدی جائے واٹا، پندھ رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا دھرم دا چیتھڑ ہو گیا پاٹا، ست رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ کھیل ویکھ لے تَت آٹھا، تتو ت دھیان لگائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیاں سمراتھا، صاحب تیری سرنائیا۔ نو ست پاربرہم برہم دی پائے کوئی نہ راسا، اتم پرما تم گوپی کاہن نہ کھئے نچائیا۔ ست سچ دا دِسے کھئے نہ راکھا، رکھک سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میرا بڈھاپا اتم ہویا اُداسا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو ویکھ لے کتک پروشٹا دو، دو جہاناں والی دھیان لگائیا۔ تیرا شبد سندیسہ سُنے کوئی نہ سو، سوئی سُرَت اکال مورت نہ کھئے اٹھائیا۔ ہنگ برہم نہ جانے کو، کلکاتی بنیا رُوپ قصائیا۔ دُرمت میل سکے کوئی نہ دھو، دھرو پرہلا د رہے کُرائیا۔ چاروں کُنٹ پنچ وکار گروہ، گھر گھر سوہا پائیا۔ سُرَت شبد سکے کھئے نہ چھوہ، پریتم پریتی توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پُرانا ہویا پرہو ہڈ، ناڑی ناڑی رہی کُرائیا۔ میں دیناں مذہباں جانا چھڈ، قوماں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں کلمیاں والیاں نالوں ہونا اڈ، محمد دا لیکھا جھولی پائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے جگ، جاگرت جوت کر سُنائیا۔ میری صدی چوڈھویں بُجھا دے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پن کعبیوں کراؤنا حج، حُجرہ اک سہائیا۔ تیرے نام کلمے دا نگارہ جائے وچ، دُھن اتمک راگ درڑائیا۔ سچ پیار پیا دے مد، آب حیات مُکھ چوائیا۔ میری اُلٹی ہو جائے کول نہ، ناہی اپنا رنگ رنگائیا۔ میری انت آخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار ویکھ لے حد، حدود دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو میرا پُرانا تک خیال،

اندیشیاں باہر جنائیا۔ تُوں دیناں بندھپ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں وسیں سچکھنڈ سچّی دھرمسال، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نُوں نُوں لال، لالن اپنا حُکم ورتائیا۔ میری پُورب ویکھ لے کھاں گھال، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ پھل دسے نہ کیسے ڈال، میرے پتّ ٹہنی گئے گھلائیا۔ سمبل بیٹھ کے میری کر سنہال، سرِ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میری بڈھڑی دی تک لے کھاں، چمڑی چم درِشٹی درِشٹ بدلائیا۔ میرا توڑ دے جگت جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ پرہو سُن لے مُریدا حال، مُرشد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مینوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ تیرے دھرم دوارے میرا وجے اِکو تال، دُوچی چوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں روواں ساہ اُبھا، ہوکیاں وچ جنائیا۔ میرا ہو گیا لگ کُبا، آپ اپنا گیا بدلائیا۔ میں کی ویکھاں حال اُتے بسدھا، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ کی کوک پُکارے بڈھا، بڈھی توں پرے جنائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے اُتے ہون لگا بڈھا، بڈھشٹر دا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ ست دھرم دا دیپک ویکھ لے بُجھا، نُوں جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پرہو اپنا بھيو کھلائے گجھا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری آشا بڑی اُچی، اُچ اگم اتھاہ دیاں جنائیا۔ میری اِکو تیرے نال رُچی، دُوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ میری دھار کر دے سچّی، سنجم اپنا اک درڑائیا۔ میں تیرے پیار دی بھکھی، چوڈاں سو سال دھیان لگائیا۔ مینوں اتم کرنا سکھی، سکھ ساگراں وچ رکھائیا۔ مینوں ایوں جاپدا محمد دی دھار رہی رُسی، کلمہ کائنات نہ کھئے منائیا۔ اوہدی وراشت جاندی کھسی، پھڑ ہتھ نہ کھئے ملایا۔ جس کارن لبھاں کٹائیاں ویس وٹایا مُجھی، مُشکل اوہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو میں پیغمبران نوں انت دین لگی سدا، ہوکا حق جنائیا۔ او میں محبوب ٹھاڈا لدھا، مُحبّت والیو دیاں جنائیا۔ جس دے حُکم وچ کلمہ ٹھاڈا بدھا، کائنات سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اوہ میرا صاحب سوربیر سربگا، سلطان نُوں جوان اک اکھوائیا۔ جس کھیل کرنا دین دنی وچ جگ، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا حُکم ورتائیا۔ اُٹھو ویکھو ٹھاڈے گھر وچ لگی آگا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اُمت اُمتی دین لگے دغا، سچ رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ سب دی

بُدھی ہوئی کگا، ہنس روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ پھرے بھجّا، نٹھا واپو داہیا۔ ہتھ پیالہ بھڑیا کوڑ مدھا، ورن برن پیائیا۔
 نالے ہوئے دا رکھے دبا، ہنگتا نال ڈرائیا۔ جھوٹھ وکار بنا کے اڈا، جگت جگیا سوآں رہیا بٹھائیا۔ بچیا رہیا نہ کھئے بُڈھا نڈھا، نو جوانا کھوج
 کھوجائیا۔ روپ بنا کے اپنا ٹھگ، ٹھگوری کرے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی
 منگ آپ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پرہو میں تیرا ویکھاں سہنجنا وقت، ویکتی دین دنی راہ تکائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا ویکھا
 جگت، جاگرت جوت پن ورن گوت ڈگمگائیا۔ مینوں اپنا بھیو دس دے فقط، فرقہ اکو اک سمجھائیا۔ کس بدھ جھگڑا پینا بوند رکت، تن
 وجوڈا کھیل کھلائیا۔ کون وقت سہنجنا دیوے وڈیائی ہرجن ساچے بھگت، بھگون مہر نظر اٹھائیا۔ ٹوں سورپیر مردانہ مرد، نو جوانا
 دُھردرگابیا۔ چار جگ دی شرع میٹ دے کرد، قاتل مقتول دا پندھ مکائیا۔ میری متی اکو عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا لینا ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگاں تیرے صوفی سنت فقیر، جو
 فقرہ ڈھولا اکو گائیا۔ میں ویکھاں شاہ حقیر، حقیر حقیرا نین اٹھائیا۔ میں سب دی تگاں اندروں ضمیر، زمیں زمان پھول پھولائیا۔ مینوں
 سمجھا دے کی کلجگ انت تیری تصویر، روپ رنگ ریکھ کون وڈیائی۔ کی اشارہ دے کے گیا کبیر، کعبیاں پرے پڑھائیا۔ اوہ مالک خالق
 آوے بے نظیر، نظرئیے وچ نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ پُرانا ہووے پیراں دا پیر، پیغمبر امام نور الہیا۔ جس شرع دی توڑنی زنجیر، ظاہر
 ظہور کرے رُشنائییا۔ سو سوامی میری بدل دئے تقدیر، صدی چوڈھویں نو نو لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ صدی چوڈھویں کہے میری ویکھ لے انت اخیر حالت، حال دُبائی دے کے دیاں سُنائیا۔ تیری دین
 دُنیا وچ آئی جہالت، چاروں کُنٹ کوڑ ہلکائیا۔ پن تیری کرپا رہے کوئی نہ صحیح سلامت، ستگر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ محمد دی اتم جھولی
 پا دے امانت، میرا لیکھا پور کرائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھیری شامت، شمع نور نہ کھئے رُشنائییا۔ پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار میرے
 نور الہ بے پرواہ سچ دس کس بدھ میرے انت آوے قیامت، قیامگاہ قایم رہن کھئے نہ پائیا۔ میں بال آنجانی آنجانت، چوڈاں سو سال سد
 ساچی سیو کمائیا۔ جن بھگتاں کر سخاوت، نام ندھانا دے ورتائیا۔ کوڑ کڑیاری کرے نہ کھئے بغاوت، بغلگیر آپے دئے بنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا رُوپ انُوپ شاہو بھوپ
آد جُگادی صحیح سلامت، ست دے مالک ست ست وچ سہائیا۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت نو پند قادراباد ضلع امرتسر کرنیل سنگھ دے گرہ *

ستگر ساچا ست ہے، ست ستواد سہائے۔ اندر دیوے برہم مت ہے، پاربرہم پرہم بھویو کھلائے۔ آتم جوڑے دھر دا نت ہے،
جگت وچھوڑا دئے کٹائے۔ ناڑی ناڑ نہ ایلے رت ہے، امرت میگھ نام برسائے۔ نام بیجے ساچے وت ہے، پھل پھل آپ مہکائے۔ چرن پریتی
جوڑے نت ہے، سکلا سنگ بنائے۔ سرب کلا بن سمرتھ ہے، جگ جگ ویکھ وکھائے۔ بھویو ابھیدا دسے اکتھ ہے، بودھ آگادھا پردہ
لاہے۔ نرگن دھار سرگن چلا رتھ ہے، رتھ رتھوہی بے پرواہے۔ کوڑی کِریا دیوے متھ ہے، جن بھگتاں ہویئے سہائے۔ جوتی جوت سرُوپ
ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اگم اتھاہے۔ ستگر پورا ساکھیات، گہر گمبھیر اگم۔ ہرجن بنائے پارجات، بھویو
کھلائے آپ برہم۔ میٹ میٹائے اندھیری رات، نوری نور چمکائے چن۔ دو جہاناں پُچھے بات، کرے کرائے اپنا کرم۔ دیوے وڈیائی وچ مات،
پاتشاہ سری بھگوان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا دان۔ ستگر سچا ایک ہے، آد پُرکھ اپار۔ جن بھگتاں
بخشے ٹیک ہے، اک اکلایکنکار۔ بدھی کرے بییک ہے، بخشے شبد ادھار۔ ترے گن نہ لائے سیک ہے، امرت دیوے ٹھنڈا ٹھار۔
نظری آوے نیتن نیت ہے، گہر سوامی سرجنہار۔ وسے ساچے دیس ہے، ساڈھے تن ہتھ مندر منار۔ جگ جگ دھارے ویس ہے،
سچکھنڈ نواسی سچی سرکار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی پروردگار۔ ستگر سچا اکو
مؤلا، مؤل رہیا سرب ٹھائینا۔ کرے کھیل اُپر دھولا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ نت نوت دے جانے قولا، قول اقرار پھول پھولائیا۔
شبدی ناد دھن دی دھار بولے بولا، انبولت راگ سنائیا۔ ستجگ تریتا دوپر دسدا آیا دھولا، بن ڈھولک چھینے کھڑکائیا۔ اوتار پیغمبر گر
بنا وچولا، وچلا پردہ آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں بہار کدا آیا ہولا، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے رولا، چاروں کُنٹ نین اٹھائیا۔

جِس نُوں دینِ دُنی کرے مَحْوَلَا، مَحْمَل وِچھوئے سب دے دئے اُلٹائیا۔ جِس دا شبد اگتی سب دے سر وِچ مارے پوَلَا، رَوَداس چِپار دی پانہی دئے گواہیا۔ جِس نے سچ دوارا کھولا، خالق خلق اگم اتھاپیا۔ اُس دے حُکم دا اِکو اُٹھے وِرولا، رول دیوے خلق خُدائیا۔ دو جہاناں دئے جھکولا، ہلُونیاں وِچ ہلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سَتگر سچا شبد سوامی آپ، اپنا کھیل کھلائیندا۔ نرگن سرگن دس کے جاپ، جگ جیون داتا حُکم ورتائیندا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، اوہلا پردہ نہ کھوئے جنائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے واک، واقف کار آتم پر ماتم وکھائیندا۔ پاربرہم برہم جنا کے ساک، سجن میت میل ملائیندا۔ جن بھگتاں دے کے ساچی دات، وست اگم جھولی پائیندا۔ بن رسنا جہوا کر کے بات، باطن پردے آپ کھلائیندا۔ دے وڈیائی لوک مات، شبدي رنگن رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، امرت اگما دے آب حیات، حیاتی وچ صفاتی بھيو کھلائیندا۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت نو پند قادراباد ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ *

سَتگر سچا سِری بھگونت ہے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطان۔ آد جُگادی دُھر دا کنت ہے، نوجوان مرد مردان۔ دیونہارا نام منت ہے، انتر بخشے اگم گیان۔ لیکھا جانے وچ جیو جنت ہے، بھگت شہیلے لے پچھان۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت ہے، چرن پریتی بخشے دان۔ میل ملانے ساچی سنگت ہے، درگاہ ساچی کرے پروان۔ جس دی مہا سدا اگت ہے، گر اوتار پیغمبر گان۔ جس نُوں سمر دے دیو دنت ہے، وشن برہما سیس جھکان، سو سوامی سرب گنونت ہے، گنوتتا اک مہان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا لے پچھان۔ اوہ سَتگر سچا پروردگار ہے، نور نورانہ نور الہ۔ آد جُگادی دُھر دا یار ہے، مُحبت مالک بے پرواہ۔ صوفیاں دیوے ست دیدار ہے، نیج لوچن کر رُشنا۔ بن رسنا جہوا کرے گفتار ہے، گفت شنید بھيو کھلا۔ جس دی سمجھے نہ کھوئے رفتار ہے، جُگ جُگ آوے واہو داہ۔ نام کلمہ جس دی دھار ہے، ست ستوادی دئے سمجھا۔ سو پُرکھ اکالا ایکنکار ہے، اکل کل

رہیا اکھوا۔ کلجگ اتم لئے اوتار ہے، جوتی جامہ ویس وٹا۔ سمبل وسے دھام نیار ہے، ساڈھے تڻ ہتھ بنت بنا۔ شبد انادی دے دھنکار ہے، بودھ آگادھ رہیا چلا۔ جوتی نؤر کر اُجیار ہے، اندھ اندھیرا دتا مٹا۔ جن بھگتاں کرے پیار ہے، گھر گھر پھیرا پا۔ تس صاحب سدا نمسکار ہے، جو شہنشاہ پاتشاہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد لیکھا جانہار ہے، تھل اسگاہ۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت نؤ پند قادر اباد ضلع امرتسر چندن سنگھ دے گرہ *

ستگر ساچا آدی مالک، آد پُرکھ اکھوائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں خالق، خلق مخلوق دھیان لگائیا۔ سدا سہیلا بنے پالک، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سہیلے پرگٹا اپنے بالک، بال پردھ جوان اوستھا اپنی لیکھے پائیا۔ شبدی دھار بن کے ثالث، ستگر لیکھا آپ چکائیا۔ آتم پیار میل کے خالص، خالص اپنا گھر وکھائیا۔ کوڑی ترسنا میٹ کے لالچ، طمع موہ دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک سنگ نبھائیا۔ ستگر سچا اُنہو درشت، امت بے پرواہیا۔ کھیلے کھیل وچ سرشت، سریشٹ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں بھیو چکا کے انتر درشت، پردہ دئے اُٹھائیا۔ گریہ مندر باہر وکھائے سورگ بہشت، در دوار اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ ستگر ساچا ڈونگھا ساگر، گرمکھ مچھلی ہاتھ کچھ نہ آئیا۔ جو وسنہارا کایا گاگر، ساڈھے تڻ ہتھ وجے ودھائیا۔ جگ جگ نام بنائے ونج سوڈاگر، سچ سچ وکھائیا۔ جیہڑا جودھا سور پیر بنے بہادر، بلدھاری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ چرن پرتی بخش کے آدر، عدل انصاف اک اپنے ہتھ رکھائیا۔ مہربان ہووے کریم قادر، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دواویوں دیوے اگئی دادن، وست ائمٹری آپ ورتائیا۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت نو پند قادرآباد ضلع امرتسر مہندر سنگھ دے گرہ *

ستگر سچا مہربان، کتے جنم جنم دے روگ۔ دیونہارا نام دان، میل ملائے دھر سنجوگ۔ آد جگادی بن کے کاہن، دیوے درس سدا اموگھ۔ امرت آتم بخشے پین کھان، چرن پریتی دیوے جوگ۔ شرع کوڑی میٹ شیطان، سچ سُنائے حق سلوک۔ لوک مات کرے پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بخشے اکو موکھ۔ ستگر سچا صاحب انڈٹھ، جگ جگ دیا کھائیندا۔ نام ندھانا دے کے مٹھ، ان رس آپ بھرائیندا۔ جن بھگتاں لیکھا مکا کے سوا گٹھ، گھر دوارا اک سمجھائیندا۔ جتھے کدے نہ بدلے پٹھ، کروٹ وچ نہ کدے مکھ بھوائیندا۔ درشن دیوے نت، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ آتم پیارا کرے بت، ساجن میت پیارا ہو کے کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پردہ آپ چکائیندا۔ ستگر سچا گھر گمبھیر، شبد شبد وڈیائیا۔ لیکھا جانے تن سریر، وجوداں پھول پھولائیا۔ بھوپت بھوپ بنکے پیرن پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری باہر سمجھائیا۔ نام ندھان دی دس تدبیر، طریقہ نیکن نیکا آپ درڑائیا۔ بنا مُصوّر وکھا کے اپنی تصویر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو کرم کانڈ تے مارے حکم لکیر، لائن دی لائن دئے بنائیا۔ بنا شرع توں بنا فقیر، فقرہ اکو دئے سمجھائیا۔ بنا بھگتیوں بدل تقدیر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درشن دے بے نظیر، نظر نظر وچوں اُٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ بھگتاں دیا کھائیا۔ ستگر پورا صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس نوں پوہ سکے نہ قیامت، جگ چوکڑی انت نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا نام ندھانا اگم نیامت، دو جہاناں دئے ورتائیا۔ سو کلجگ انت میٹے اندھیری شامت، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ جن بھوکھتاں والی گر اوتار پیغمبران والی سانہ کے رکھی امانت، صدی چوڈھویں جھولی دئے بھرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے نہ کھئے کھیانت، خیرخواہی وچ بے پرواہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ دئے اُٹھائیا۔ ستگر سچا سچا ستگر سماج، شبد شبد وکھائیا۔ جس دا آد جگادی راج، جگ چوکڑی حکم بدلائیا۔ تخت نواسی تخت سُہا کے تاج، تختہ زمیں اسمان اُٹائیا۔ اکو دھر دی مار آواز، سندیسے دیوے تھاوں تھائیا۔ جو لکھ چوراسی بیڑا چلائے جہاز، پن کندھیاں کندھ اُٹھائیا۔ سو بدل دیوے رواج، نت نت

بھیو چُکائیا۔ جس دی دین دُنی ہووے مُحتاج، لوڑوند گُر اوتار پیغمبر لئے بنائیا۔ اوہ نِت نِت اپنا ساجن ساچ، نوت اپنا کھیل کھلائیآ۔ سو بھگت سُپیلے اک اکیلے پُرکھ اکال گُرُو مہاراج، سچ سچ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو شبد وجائے ناد، دو جہان جہان تہاں کرے شنوائیا۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت نو پند قادراباد ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد نہ بڈھا نہ نڈھا، آیو ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ نہ سمنڈ ساگر نہ ڈونگھا کھڈا، تلا پرت روپ نہ کھئے درسائیآ۔ نہ کوئی جگت جہان دے گڈا، پون پوناں نال بلائیآ۔ نہ کوئی اچا لما نہ کوئی دے آدھا، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جس دا حکم آد جگادی ورتے سدا، سو ستگر اگم اتھابیا۔ اُس دے حکم وچ دو جہان بدھا، بندگی وچ اوتار پیغمبر گُرُو سیس نوائیا۔ اوہ بھگتاں نال کرے کدے نہ دغا، دغہ بازی ویکھے خلق خدائیآ۔ جگ جگ بُجھاؤن آئے آگا، امرت میگھ میگھ برسائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ ستگر شبد کہے مینوں ستگرُو کیوں کہندے، صفتاں والے ڈھولے گائیآ۔ میرا نام جگ چوکرئی کیوں لیندے، اکھراں نال وڈیائیآ۔ میرے دھیان وچ کیوں بہندے، نیتر جگت ورولن - میرا بھانا کیوں سہندے، ڈکھاں سیس اٹھائیآ۔ مینوں بے پرواہ گُر اوتار پیغمبر کیوں کہندے، کہہ کہہ گئے سنائیآ۔ میں ستگر شبد جس کھیل ویکھنی دشا لہندے، لہر لہر نال ملائیآ۔ جس دے حکم وچ بُرج مینارے ڈھندے، مٹی خاک خاک اڈائیآ۔ جس دے پیر سراہنے کوئی سمجھ نہ سکے کیہڑی پیندے، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ میرے وہن اگمی نیں دے، نیر ساگر سار کھئے نہ پائیآ۔ میرے کھیل سدا زربھ دے، بھہ وچ نہ کھئے ڈرائیا۔ میرے حکمنامے آد جگاد جگ چوکرئی بیع دے، گُر اوتار پیغمبر خریددار نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری وڈیائیآ۔ ستگر شبد کہے مینوں سارے کہندے بلی، بلیاں دے دے جھٹ لنگھائیآ۔ مینوں سارے کہندے ولی، ولی اللہ سیس نوائیا۔ میں پھرنا دو جہان گلی گلی، کوچے کوچے بھجّاں واہو داہیا۔ زرگن دھار بن کے چھلی، اچھل چھل ہو کے ویکھ

وکھائیا۔ جودھا سوریپر مردانہ بن کے دلی، لکھ چوراسی حکم ورتائیا۔ میری دھار دی دھار آد جگاد کیسے نہ ملی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جدوں چاہواں اپنے نام دی گر اوتار پیغمبران اندر وجا کے نیگی جہی ٹلی، ٹال مٹول کر کے اپنا نام ورتائیا۔ انت کھور دیواں وانگ لُون دی ڈلی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جس میرا پریم نبھایا تِس سیس رکھایا تلی، طلباں دی منگ نہ کھئے منگائیا۔ گوبند آشا اک اکلّی، اکل کل دھاری تک کے میرا سنگ بنائیا۔ ایسے کارن لوک مات پھلی، پھلی بھوت دتی کرائیا۔ سمبل دھار سمبل نگری سچ دی بنا دیواراں توں گلی، بنا کوچیاں توں کوچا سوہیا پائیا۔ جتھے جوت شبد دی دھار بنا جسم ضمیر دے رلی، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا حکم بھلیو بھلی، بھال بھال کے گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت نو پند قادراباد ضلع امرتسر جیت سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میری اچرچ لپلا، اسچرچ کھیل کھلائییا۔ جن بھگت بنا اپنا قبیلہ، جگ جگ دیواں مان وڈیائیا۔ لوک مات جنا کے وسیلہ، کھیلاں کھیل تھاون تھائیا۔ پھیر گھر وکھاواں اُپر امبر نیلا، نیلی دھاروں پار کرائیا۔ جتھے کیسے دا چلے کھئے نہ حیلہ، اپنی عقل بدھی نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ میرا گرہ نوینا، نو نو توں باہر نظری آئیا۔ جتھے نہ مرنا نہ جینا، اکو رنگ سہائیا۔ نہ لیکھا ہووے ترے گن مایا تینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا سوامی اک، انترجامی دتی وڈیائیا۔ جگ جگ پرہ دے حکم سندیسے دیواں لکھ، اکھڑ اکھڑاں نال ملائییا۔ دسدا آیا بھوکھ، بھوکھتاں وچ سمجھائییا۔ بنا کے مُرید سیکھ، مُرشدان رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست دئے ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں اوتاراں دتی تھاپی، تھپک پُشت پناہ لگائیا۔ میں پیغمبران دتی نام دی کاپی، ست سچ بھيو کیسے نہ آئیا۔ گروآں جوڑ کے

ناتی، نانا لیا بندھائیا۔ لیکھا جنا کے قلم دواتی، اکھراں کیتی پڑھائیا۔ اک خبر آگئی آگھی، حُکھے وچ سُنائیا۔ کلجُگ انت لیکھا جانے پُرکھ
 اباشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو منڈل پاوے راسی، برہمنڈاں کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں ہووے داسن داسی، سیوک ہو کے سیو
 کھائیا۔ لہنا دینا مُکا کے پرتھی آکشی، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ جس نوں دین دُئی کرے ہاسی، ہستی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوبدی شبدی
 دھار ہووے بدمعاشی، بدیاں دے لیکھے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم
 اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں شرع دا شیطان، چھتر سپس کسے رہن نہ پائیا۔ میں جُگ جُگ حُکران، ستجگ تریتا دواپر کلجُگ
 حُکم ورتائیا۔ نام کلمے کر پردھان، اکھراں دتی وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا بلوان، حُکم حُکم وچوں سُنائیا۔ کھنڈے کھچ وچوں میان،
 کھڑگ کھڑگ نال کھڑکائیا۔ نشانے دس تیر کمان، گوشے کونے دتے کھچائیا۔ انساناں نال لڑا کے انسان، ہنسا گھر گھر دتی وکھائیا۔ آپ
 سب دا بن کے کاہن، کاہنیاں دے کندھیاں اُتے دیناں مذہباں دا بھار دتا اُٹھائیا۔ نالے کھندا رہیا میں بڑا مہربان، مہربانی تھادے اُتے
 کھائیا۔ جو میرے حُکم وچ ہنڈے گئے قربان، کربلا شہادت رہیا بھگتائیا۔ جگت شرع دا دے ایمان، عمل وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان،
 دوہری اپنی کلا وکھائیا۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت نو پند بل پُریا ضلع امرتسر امراؤ سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میرا کوئی نہ جانے دوس جنم، خوشیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کسے سمجھ نہ آوے میرا کرم، کی کرنی کار کھائیا۔ کوئی
 جان نہ سکے میرا دھرم، دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ میرا کوئی ویکھ نہ سکے ورن، ذات اذاتی پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرا لبھے نہ کسے چرن،
 چرن چرنودک ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں سب نوں دیونہارا سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر میری وِدیا پڑھن، بن اکھراں دیاں
 سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار ساچی منزل چڑھن، آگا پچھا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن سرگن دھار میرا درشن کرن، بن نیناں نیناں ویکھ وکھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے میری دسے کسے نہ ماں، پتا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا جانے کھئے نہ تھاں، تھنتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا آد دا سمجھ کھئے نہ ناں، کی میری صفت صلاحیا۔ میرا سب توں
 وکھرا اک گراں، چہتر چھن نہ کھئے سہائیا۔ جتھے سورج چن نہ کوئی رشنا، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو اک بے
 پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس نے اپنی دھاروں دتا پرگٹا، آپ اپنا روپ سمجھائیا۔ سر میرے ہتھ ٹکا، ٹکا مستک دتا لگائیا۔
 شہنشاہ دتا بنا، پاتشاہ اپنا حکم سنائیا۔ میں کھیل کھیلیا اک اتھاہ، اگم اپنی کار کھائیا۔ دو جہان دتے رچا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش
 ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو اپنا رنگ دتا رنگا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لیا ملائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کوئی نہ جانے آد، آد پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میرا لیکھا وچ برہما، برہمانڈ کھوج
 کھوجائیا۔ میرا دُھر دا اکو ناد، انادی دیاں سنائیا۔ سب نوں دیواں اپنی یاد، یادداشت اپنے نال رکھائیا۔ لکھ چوراسی کر آباد، وشن
 برہما شو سیو لگائیا۔ نرگن سرگن دے دے داد، آتما اپنا کھیل کھلایا۔ تتاں نال پا کے سانجھ، تتوت دیاں درڑائیا۔ ستگر شبد کہے
 میرا لیکھا آد جگاد، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔
 ستگر شبد کہے میرا کوئی نہ جانے کھیل شروع، شرع سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں بنا تتاں توں سب دا گرو، گر اوتار اک اکھوائیا۔ جس دا
 حکم دو جہان کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ میرا اکو منتر پھرو، فرنے سب دے بند وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا لیکھا آد پُرانا، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میرا نظر آئے کسے نہ بانا،
 روپ رنگ ریکھ نہ کسے سمجھائیا۔ میرا حکم دو جہاناں، جگ جگ ورتے تھاؤں تھائیا۔ میرا نور ظہور نورانہ، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ میرا
 رسنا توں باہر ترانہ، سر تال اپنے وچ پرگٹائیا۔ میرا بن اکھراں توں گانا، نر اکھر دھار سمجھائیا۔ میرا کھیل سدا مہانا، سمجھ سکے کھئے نہ
 رائیا۔ میرا اپرمپر اک فرمانا، دھرم دھار سمجھائیا۔ میں جگ جگ بھگتاں دیواں دانا، دُھر دی وست نام ورتائیا۔ پریت بخش سری
 بھگوانا، میل ملاواں تھاؤں تھائیا۔ جودھا سورپر بن بلوانا، بلدھاری اک دیاں سمجھائیا۔ نوکل پھر کے بانا، بان انیالا تیر چلائی۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانا، میرا اکو اک شاہ سلطانا، شہنشاہ شاہو اک اکھوائیا۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت نو پنڈ بل پُریا ضلع امرتسر مسّا سنگھ دے گرہ *

ستگر ساچا اکو شاہو ہے، سو پُرکھ نرنجن اگم اپار۔ آد جگادی بے پرواہو ہے، ہر پُرکھ نرنجن اک ایکنکار۔ لیکھا جانے اگم اتہاہو ہے، جوتی جاتا ہو اُجیار۔ ویکھنہارا تہاؤں تہاؤں ہے، ابناشی کرتا سانجھا یار۔ جگ جگ چلائے راہو ہے، سری بھگوان بھیو اپار۔ آد انت کرے نیاؤں ہے، پاربرہم پرہ کھول کواڑ۔ ستگر سچا شبد بے پرواہو ہے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے میں جمیا کدے کیسے نہیں ککھ، جننی نظر کھئے نہ آئی۔ میرے ہست گول نہیں کوئی مُکھ، تن وجود نہ کھئے وڈیائی۔ چنتا روگ نہیں کوئی دُکھ، غمی غم نہ کھئے رکھائیا۔ اُلٹا ہویا نہیں کدی رُکھ، نو اٹھاراں اگن نہ کھئے تپائی۔ میرا ت دسے کیسے نہ بُت، بُنخانے سمجھ کھئے نہ آئی۔ میرے اُتے کریا کری ابناشی اچت، پرم پُرکھ دتی وڈیائی۔ جوتی دھار ایکنکار بنا کے دُھر دا سُت، ست پُرکھ نرنجن اپنی گود اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملائی۔ ستگر شبد کہے میں کدے نہ جمدا، مرن وچ کدے نہ آئی۔ میرا کھیل لکھ چوراسی آتم دھار برہم دا، پاربرہم دتا درڑائی۔ میرا لیکھا جگ چوکڑی ست دھرم دا، دھرم دی دھار اک سمجھائی۔ میرا لہنا دینا جگت کرم دا، کانڈاں کھوج کھوجائی۔ میں جگ جگ بھانڈا بھٹاں بہرم دا، بھے بھاؤ اک رکھائی۔ میں جھگڑا میٹاں ورن برن دا، ذات پاتی رنگ نہ کھئے رنگائی۔ میں لیکھا مُکاؤنا کایا ماٹی چرم دا، چم درشتی دیاں بدلائیا۔ میں نیتر کھولاں ہرن پھرن دا، نیج لوچن کران رُشنائی۔ میں مارگ دساں سچکھنڈ چڑھن دا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائی۔ میں منتر دساں تون میرا میں تیرا نام پڑھن دا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا نہیں تن وجود، ماٹی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا مالک اک محبوب، پروردگار نور الہیا۔ جس دا عالیشان عروج، عرش فرش توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دی شرع نہیں حدود، حداں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جدھر تگاں موجود، گھٹ گھٹ ربیا سہائیا۔ ساچی منزل دیوے مقصود، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کوڑی کیریا کرے نیست و نابود، ست دھرم دا بوٹا آپ اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ملیا کیسے نہ ہٹ، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ میرا آسن نہیں کیسے کنارے تٹ، تیرتھ ویکھن تھائوں تھائیا۔ میرا روپ انویا وانگ نٹوآ نٹ، سوانگی ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔ میں وسار گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ میں تیر انیالا جن بھگتاں ماراں پھٹ، دو مکھی توں دو ٹکی دھار سمجھائیا۔ جوت جگا کے لٹ لٹ، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ شبد سنا کے انحد، انادی دھار شنوائیا۔ سچ دوارے بہواں سچ، سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکری اوتار پیغمبر گروآں نام ندھانا سناواں گج، پن رسنا چہوا ڈھولا گائیا۔ اوہناں دے اندر میرا تلواڑا جائے وج، وجہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا جانے کوئی روپ نہ رنگ، چگر چہن نظر کیسے نہ آئیا۔ میں سوہواں اوس اگتی سیج پلنگ، جس دی پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ میرا مالک شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سرینگ، جو دھر دی دھار پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ جس کلجگ اتم نشانہ میٹنا تارا چند، صدی چوڈھویں ہونے سہائیا۔ جن بھگتاں خوشی کرے بند بند، بندگی وچوں بندگی آپ سمجھائیا۔ ہرجن ہون نہ دیوے بھاگاں مند، بھاگ ہین نہ کھئے اکھوائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، اتم پرما تم پرما تم اتم سوہنگ ڈھولا دساں سچ پڑھائیا۔ پاربرہم برہم پا کے گنڈھ، ٹٹیاں لوں جڑائیا۔ میرا کھیل وچ برہمنڈ، جیرج انڈ اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ میرا صاحب دین دیال سدا بخشنند، بخشنہار بخشنش رحمت میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ وست نام اٹلی آپ ونڈ، جن بھگتاں جھولی آپ بھرائیا۔

* ۴ کتک شہنشاہی سمت نو پند کلسیاں ضلع امرتسر پھنمن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ تپدی، بن لٹاں باہواں بھجیاں واہو داہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا نام اک جیدی، جگ جیون داتے تیرا دھیان لگائیا۔ میرے اتوں صفحہ میٹ دے پپ دی، پتت پاپی رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے انتشکرن وچ چھاتی تپدی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ آشا ڈسنی روپ بن گئی سپ دی، چاروں کنت ویکھ وکھائیا۔ وڈیائی رہی نہ دھرم دوارے ہٹ دی، سچ وچ نہ کھئے کرائیا۔ دہائی سن لے تیرتھ اٹھسٹھ دی، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی کُرائیا۔ آشا تک لے جیو جنت گھٹ گھٹ دی، گھٹ نواسی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ ہونے اُدے، چاروں کنت ملے وڈیائیا۔ میں خوشی کراں بسدھے، سدی ودی دا پندھ مکائیا۔ جن بھگت سہیلے ہون اگھے، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیپک بچھے، ست سچ کرے رُشنائیا۔ میرا لیکھا اتم مکے وچ یدھے، یودھا اکو کھیل کھلائی۔ نو نو وچ کدے، ست ست گندھ پوائیا۔ سب دا وقت آخیری پُجے، اوتار پیغمبر گر نین اٹھائیا۔ لہنا پورا ہووے کل جُکے، کل کلکی اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ دھرنی کہے میرا ہووے اچا بھاگ، بھگون دئے وڈیائیا۔ دُرمت میل دھووے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ جوت جگا چراغ، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ ترے گن بھجائے اگ، اگنی تت گوائیا۔ گرُمکھ ہنس بنائے کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ نج اتم بخش ویراگ، ویری اندرون دئے بھجائیا۔ میرا بن کے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ جس صاحب نوں رہی ارادھ، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ اوہ میری سوئی دی کھولے جاگ، جُگت اپنی اک سمجھائیا۔ نو ست مار آواز، شبدي شبد نال اٹھائیا۔ میرے انتر بخش ویراگ، برہوں چوٹ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ دھرنی کہے میری خوشیاں وچ ہسے مٹی خاک، دھوڑی خوشی منائیا۔ میں ہوئی پوتر پاک، پرہ چرن ملی سرنائیا۔ میرا کھل گیا اندرون تاک، پردہ رہیا نہ رائیا۔ مینوں دسیا بھوکھت واک، جو گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ میرا سوامی چڑھ کے آگیا راک، چٹے آسو سوبھا پائیا۔ سچ پریتی دیوے نات، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ چرن چھپاوے لوک مات، ماتر بھومی خوشی بنائیا۔

میری سہنجی ہووے رات، زُٹری پرہ دے نال مہکائیا۔ میں جن بھگتاں نال کراں بات، باطن پردہ اک کھلائیآ۔ تُسیں اوس پرہو دے ساک، جو سجن نور اہیآ۔ میں سجدہ کراں اوس ابناش، جو کرتا دُھردرگاہیا۔ جس بھگتاں وسنا پاس، پاسا دین دُنی اُٹائیآ۔ جس نوں جھکدے پرتھی آکاش، گگن گگنتر سیس نوائیا۔ اوہ میری پوری کرے آس، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیآ۔ میری شہادت دیوے شنکر اتوں کیلاش، برہما برہم لوک وچوں سُنائیآ۔ وشنو وشنو دی دھارا دے آکھ، ویشیشتا نال دے وڈیائیآ۔ میں پرہو دے درشن کراں ساکھیات، چرن دھوڑی مستک خاک رمائیآ۔ اُس دا آؤنا ہویا نال اتفاق، اتفاقہ گیا آئیآ۔ جس دی سمجھے نہ کھئے بات، بیہو سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ اُس دی ساچی تکنی راس، جو رستہ دین دُنی بدلائیآ۔ میری پوری کرے خواہش، تمنا کوڑی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے میرے میت مُرار، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ میں تگاں تیرا درس دیدار، بنا لوچن نین نین رُسنائیآ۔ تُوں سہنجنا کر میرا گھر بار، گرہ مندر دے وڈیائیآ۔ تُوں کرنہار کرتار، قدرت دا مالک اگم اتہاہیا۔ تیرے چرن جاواں بلہار، کول سیس جھکائیآ۔ جن بھگتاں دے ادھار، آدرش اپنا اک سمجھائیآ۔ تُوں قدرت دا قادر پروردگار، نور نورانہ اگم اتہاہیا۔ میں تیرے چرن کول جاواں بلہار، بل اپنا آپ کرائیا۔ جو تیرا بھگت تن وجود رہیا سیوادار، تتان سیو کھائیآ۔ متراں دا متر یاراں دا یار، سجن دا سجن سنگ نبھائیآ۔ ماردا رہیا للکار، جھگڑیاں وچ وڈیائیآ۔ اوس دی انت پیج سوار، دھرنی کہے میری حال ڈھائیآ۔ تیجا سنگھ دے سیس بخش دستار، سر سر آپ بندھائیآ۔ منی سنگھ دے کول لے بہال، آسن سنگھاسن سوہنا دے سچائیآ۔ اوس تہاں کرنا سسکار، جتھے سسکیاں والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھرنی کہے میں تیرے چرن کول جاواں بلہار، بلہاری بل بل اپنا آپ کرائیا۔

* بھائیے تیجا سینگھ نوں گل وکڑی پا کے شبد اُچاریا رات ہی *
۱۴۴۱

سَترِ پُورا کدے نہ بھلدا، بھلن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ مالک بنے بھگتاں دی گل دا، گل مالک آپ اکھوائیا۔ جو گرسکھ سَترِ دے نام کنڈے تُلدا، ترازو اپنے وچ رکھائیا۔ اوس واسطے سدا سچکھنڈ دوارا گھلدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جتھے اکو شبد نشانہ جھلدا، سَترِ شبد آپ وکھائیا۔ جتھے جاپ رہندا نہیں رسنا بل دا، مُکھ دند نہ کھئے وڈیائیا۔ آتما پر ماتما آتما جوتی جوت وچ گھلدا، گھول کرے گرسکھ سَترِ نوں ڈھاپیا۔ میں تیری چھاتی اُتے پھلدا پھلدا، سچکھنڈ جاواں چائیں چائیا۔ چوراسی وچ پھیر کدے نہ زلدا، جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ سَترِ ساچا جانی جانا، جاننہار اکھوائیا۔ سب توں پہلوں تینوں ملاواں گا سینگھ ماہنا، ماتا تیری دا لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ سب دا اکو گھر ہووے گا ٹکانا، دوجا گرہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا بخش دتا پینا کھانا، جنہاں اک وار مہراج شیرسنگھ دی سیو کھائیا۔ سچکھنڈ سینگھاسن سکھ آسن اک شہاؤنا، جتھے بن دیوے باقی ہووے رُشنائیا۔ دو ماواں نہیں ساریاں بھین بھراواں نوں لوک مات تراواں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ چھٹی جگ اگلے تینوں کوئی نہ کہے نتھاواں، لوک مات تیرے نام دی وجدی رہے ودھائیا۔ کیوں توں سَترِ پیار وچ باہواں وچ پائیاں باہواں، گلوکڑی پا کے گلوکڑی وچ رکھائیا۔ تیری سیوا توں بل بل جاواں، جس تن من من تن سیو کھائیا۔ مان ملیگا اوہناں گراواں، جس گراں وچ جنم دتا تیری مائیا۔ سیس تیرے دستار اوہ ٹکاواں، سیس سَترِ چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا پیار جن بھگت نال رکھے سانواں، اوتنا وچ کدے نہ آئیا۔

* ۵ کتک شہنشاہی سمت نو پند کلسیاں ضلع امرتسر دلیر سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میرا کھیل بہہ بدھ بھانتی، جگ جگ نت نوت اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پرم پُرکھ کھلاپاتی، پاربرہم پت پرمیشور تیری سیو کھائیا۔ تُوں زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل کھیلے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انت لیکھا مُکاواں اندھیری راتی، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم جوڑاں ساچا ناتی، پاربرہم برہم میلا دیاں ملائیا۔ میرا بردا تک لے گہر گمبھیر ویکھ لے چھاتی، چھتردھاری تیرا اکو نظری آئیا۔ جس دا ورن نہیں کوئی ذاتی، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی کھیلے کھیل تماشی، دو جہاناں بھجے واپو داہیا۔ جو روپ انوپ ست سرُپ وٹائے بہہ بھانتی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری اوٹ تکائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی کھیل کردا، کرتے پُرکھ دتی وڈیائیا۔ لہنا دینا جانا لکھ چوڑاسی گھر دا، اندج جیرج اُتہج سیتج پھول پھولائیا۔ میرا لیکھا دھر دے ور دا، پُرکھ اکل مہربان دئے وڈیائیا۔ میں وی انتر زرتیر کھیل ویکھاں ساچے گھر دا، سرووراں توں پرے دھیان لگائیا۔ کی لہنا دینا کلجگ کل دا، کلکاتی کی کھیل وکھائیا۔ میں مُل پاؤنا نانک والی اک گل دا، جس نوں سمجھے کھئے نہ راتیا۔ میں جھگڑا مٹاؤنا کپٹ چھل دا، اچھل چھلدھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لہنا پورا کرنا تھل جل دا، مہیئل اسگاہ کھوج کھوجائیا۔ میں بیہو چکاؤنا نہچل دھام اٹل دا، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے میں کوڑ کڑیاں ملیچھاں ویکھنی سبھا، سبھاپتی منو نال ملائیا۔ جگت جہان دی اندروں تکی طبع، طبیعت کھوجاں تھاوں تھائیا۔ انتشکرن دا لیکھا جانا سبھا، ہم ساجن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ محمد دا لیکھا ویکھاں کٹائیاں لبان، شبے روز دھیان لگائیا۔ جگت جہان خُماری تگاں مدھا، جو وکار ہنکار نال ملائیا۔ چاروں کٹ پھراں بھجا، دوس زین واپو داہیا۔ خالی چھڈاں کوئی نہ جگ، نو ست پندھ مکائیا۔ پھیر اکھر تگاں گگا، جو گوبند ناؤ سہائیا۔ پھیر آسو تگاں بگا، جو یے دئے وڈیائیا۔ پھیر سب تے پاواں دبا، دو لتمد ربن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں آتم رس دے کے مزہ، نجھر رس دتا وکھائیا۔ جگت جہان سیس کوکدی قضا، چاروں کٹ نین اٹھائیا۔ میرے حکم دی سمجھے کھئے

نہ وجہ، وجوہات سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں پیارا اک ویراگ دا، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ میں آد جگاد جاگدا، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ میں روپ بنا کنت سہاگ دا، لکھ چوراسی لوں پرنائیا۔ میں مالک بناں جیو جنت آباد دا، چارے کھانی سوہا پائیا۔ میں ست ڈلارا اوس مہاراج دا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میں سکدارا اگتی تاج دا، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ میں لیکھا مکاؤنا کوڑ سماج دا، سمگری سچ ورتائیا۔ ستجگ ساچا میرا سندیسہ سنے اگتی آواز دا، بن سروناں دتا سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں جگ جگ بدلاں ریتی، ریتیان اک اکھوائیا۔ میری کوئی نہ میٹے کیتی، کرتا پُرکھ دئے وڈیائیا۔ میں دین دنی دی بدلاں نیتی، نیتیان اک اکھوائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ریتی، گوبند دا لہنا دتا چکائیا۔ لیکھا رہن دینا نہیں مندر مسیتی، کعبہ اکو اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اکو چرن پریتی، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جن بھگتاں کایا کران ٹھانڈی سیتی، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جھگڑا میٹاں اوچی نیچی، راؤ رنگاں اکو رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی میری چھوٹی جہی باغیچی، باغبان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھا مکا ترے گن اتیتی، ترے بھون دھنی ہوواں سہائیا۔ امرت میگھ بخش دے بوند سوانت سیتی، سیتل ست دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جن بھگتاں سدا کرے بخشیشی، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔

* ۵ کتک شہنشاہی سمت نو پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر رنجیت سنگھ سیوا سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میریاں بے پرواہیاں، بے پرواہ دتی وڈیائیا۔ میں جگ چوکڑی انت حکم وچ چلائیاں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ جگ گئے پنڈھ مکائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں کیتیاں شنوائیاں، نام شبد ڈھولے کلمے جگت سمجھائیا۔ سرگن دھار اکھراں نال کیتیاں

لکھائیاں، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ ریتیاں نیتیاں دھرم دھار بدلائیاں، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ کتھا کہانیاں نام سنائیاں، صفتی صفتاں نال صلاحیا۔ شہنشاہیاں لوک مات الٹائیاں، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول میریاں دئے گواہیاں، شہادت اک بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی ساچی سیو کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی عدلی، انصاف اک کرائیا۔ جگ چوکری کران بدلی، بدلہ دیواں تھاون تھائیا۔ میری کھیل پُرانی کوئی نہیں اج لئی، اجل دا مالک ہو کے حکم سنائیا۔ جد آواں تے آواں دین دُنی جگ لئی، جگت جگت پھول پھولائیا۔ میگھ برسواں سرشٹی درشٹی آگ لئی، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں جگ چوکری کرتا، کرنہار اکھوائیا۔ بھو وچ کدے نہ ڈردا، بھو سر نہ کھئے ٹکائیا۔ جیواں جنتاں گھاڑن گھڑدا، سادھاں سنتاں بنت بنائیا۔ نر اکھر دھار ہو کے پڑھدا، دُھر دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں اندر وڑدا، ساڈھے تین ہتھ ڈیرہ لائیا۔ منزل پوڑی اگنی چڑھدا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بھو کھلا کے ساچے گھر دا، گھر گھر کران رُشنائیا۔ روپ جنا کے نرائن نر دا، بہرم بھلیکھا دیاں مٹائیا۔ اشنان کرا کے دُھر دے سر دا، دُرمت میل دھوائیا۔ جن بھگت سہیلے پھڑدا، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ لیکھا مُکا کے سیس دھڑ دا، لہنا دینا دتا چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ ستگر شبد کہے میں کرن کران یوگ، جگتی پرہہ دتی سمجھائیا۔ جن بھگتاں بخشناں دُھر سنجوگ، آتم پرما تم میل ملائیا۔ دھرم پریتی دساں بھوگ، انرس اپنا اک چکھائیا۔ جنم کرم دا کٹ وِجوگ، چری وِچھنے لوان ملائیا۔ سچکھنڈ دوارا کرا سنجوگ، میل ملاواں چائیں چائیا۔ بھو کھلا کے اکادھ بودھ، بُدھی توں پرے کران پڑھائیا۔ گرمکھاں پردے دیواں سودھ، سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیا۔ در دوارے دیواں درس اموگھ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، آد انت جُگا جُگنت چرن پریتی بخشنہارا جوگ، جاگرت جوت بن ورن گوت آپ درسائیا۔

* ۵ کتک شہنشاہی سمت نو پند کلسیاں ضلع امرتسر موتا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میری لیکھے لا لے سیوا، ہری ہر اپنی دیا کھائیا۔ ٹوں مالک خالق الکھ ابھیوا، پارہم بے پرواہیا۔ ایشٹ سوامی وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر سرب سیس جھکائیا۔ ٹوں وسنہارا نہچل دھام نہکیوا، اٹل اپنا آسن لائیا۔ میرے مستک دھوڑی لا دے تھیوا، منیا کوستک رنگ رنگائیا۔ میں تیرا ڈھولا گاواں بنا رسنا جہوا، صفت صفتاں نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا ویکھ لے منسا، مانساں توں باہر دیاں جنائیا۔ اپنی دھار تک لے بنسا، سرپنس کھوج کھوجائیا۔ ساچے پیارے بنا لے بنسا، گرمکھ رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ دے کنسا، ہنکار رہے نہ رائیا۔ دے وڈیائی وچ سہنسا، سہنسر مکھ شیش رہیا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا دھام کر پیت، پت رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا دکھاں والا ویلا جائے پیت، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ کلجگ دھار بدلنی ریت، ریتوان دینی وڈیائیا۔ بھگتاں بخشنی چرن پریت، پریم ہو کے انگ لگائیا۔ سب دی پوتر کر دے پیت، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ میں تیرا ڈھولا گاواں گیت، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ مان دے دے ہست کپٹ، ہستی اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن اندر وسنا چیت، چیتن سب توں دینا کرائیا۔

* ۸ کتک شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رات جسیر کور اٹارسی دے نوٹ *

اٹھ کتک کہے جن بھگنو وقت سہنجننا آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ دھر سوامی انترجامی رچیا کاج، کرتا پُرکھ بن سوگ ہرکھ، خوشی بنائیا۔ جس دے حکم وچ جرنیل سنگھ آیا بھاج، دکھاں درداں نال اپنا پندھ مکائیا۔ ہس کے کہے سن مترا دھرم راج، رائے دھرم تینوں دیاں جنائیا۔ ساڈے بھگتاں دے پرہو سوار نے کاج، سانوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ اپنا نیتر کھول لے وچوں جاگ، آلس نندرا دینی

تجائیا۔ میرا پُرکھ اکال آگیا وچ دیس ماجھ، سمبل اپنا تخت سہائیا۔ جس دے پیار دا بھگتاں اندر ویراگ، دوس رین دھیان لگائیا۔ سو سوامی پکڑے اندروں واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ سوہنیاں بنا حکم توں بوجھ نہیں سکدا چراغ، تیری چلے نہ کھئے چترائیا۔ اسیں کوئی جگت واسنا والے نہیں سادھ، کلپنا والا سنت نہ کھئے اکھوائیا۔ اسیں اوہ بھگت جنہاں نوں بھگتی دا ڈھروں مل گیا داج، اپنی ہتھیں کار نہ کھئے کھائیا۔ مترا ساڈا سب توں وکھرا جہاز، بیڑا ستگر کندھ اٹھائیا۔ ساڈا دیناں مذہباں والا نہیں سماج، بنا پُرکھ اکال سیس نہ کدے نوائیا۔ اسیں تیرے ساہمنے پھرنا نال مزاج، آگر نال چلنا چائیں چائیا۔ کتے سمجھ نہ لئی ساڈا وگڑیا دماغ، حکم ڈھر دا دیاں سنائیا۔ جس نوں اسیں گاؤندے اوہ سانوں رہیا ارادھ، ایہہ اوسے دی بے پرواہیا۔ ڈھر خبر سن لے ناد، شبد نال شنوائیا۔ سندیسہ دے وچ برہما، برہمنڈ دے درڑائیا۔ جے ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ کلجگ بوجھائے ترسنا آگ، ترے گن آگن (نہ کھئے) تپائیا۔ سانوں بھگتاں نوں بنا کے شاہ نواب، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اسیں کوئی لولھے لنگڑے نہیں اپاہج، ہرجن ساچے سوہا پائیا۔ ساڈے اندر سجنا اوبدے پریم دی وجدی رہے رباب، جس دی تار ستار نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں کیسے کولوں منگنی نہیں امداد، جھولی آگے کیسے نہ ڈاہیا۔ ساڈا مالک اکو آد، انت اک اکھوائیا۔ جس دا حکم بودھ آگادھ، بدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کھائیا۔ اٹھ کتک کہے سن مترا رائے دھرما، دھرم دھرم جنائیا۔ اٹھ ویکھ لے بھجا پھردا برہما، برہم کھوج کھوجائیا۔ شنکر لیندا تک لے پرکما، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ دھوڑی خاک رمائے سرنا، نو نو لاگے پائیا۔ تیرے ہتھ جینا مرنا، تیری بے پرواہیا۔ ساریاں سب تیرے حکم وچ کارج کم کرنا، کرتے پُرکھ تیری وڈیائیا۔ دھرم رائے نے شنکر دا لیکھا پڑھنا، مہاکال سندیس سنائیا۔ کال اوس دوارے کھڑنا، لاڑی مؤت لئی انگڑائیا۔ جم راج دور ڈراڈے تگن تیری سرنا، سرنگ تیری اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر بھیو آپ کھلائییا۔ اٹھ کتک کہے کی کہندا گپت چتر، چترگپت کی سنائیا۔ رائے دھرم میں تیرا آد آد دا متر، جگ چوکرئی نہ کھئے بدلائیا۔ میں پُرکھ اکال دی دھاروں آیا نکل، مینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میں ویکھیا نہیں کوئی شکم، گربھ ڈیرہ نہ کھئے جمائیا۔ میرا لیکھا سکے کوئی نہ لکھن، لیکھے وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں سرشٹی دساں متھن، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے میں سُنیاں سب دیاں باتاں، باطن دیاں جنائیا۔ میں پُچھنہارا سب دیاں باتاں، واتا ورن تگاں خلق خُداِیا۔ میرا آد انت دا اِکو ناتا، ناتا سب دے نال جُڑائیا۔ پُرکھ اکال دس کے پتا ماتا، گرہ اِکو اک سمجھائیا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، دیناں دیا کھائیا جو اِکو گاون گاتھا، تنہاں لیکھا دیاں چُکائیا۔ لہنا دینا پورا کر کے مستک ماتھا، تلک للائی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چترگیت کہے سُن دھرم رائے میرے شاہ، سچ دیاں سُنائیا۔ میرا اوتھ زور چلے کوئی نہ، طاقت نظر کھئے نہ آئی۔ جنہاں دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ میں سدا سدا سندیسے رہیا پُچا، در تیرے کول ٹکائیا۔ اُٹھ نگاہ مار کے تک کھیل اگم اتھا، کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا لیکھا تُوں دینا سی اچ مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ لاڑی مؤت تُوں چڑھنا سی چاء، جہاں دی دھار خوشی بنائی۔ دھرم آتما آؤنی سی تیرے تھان، گرہ مندر سوہا پائیا۔ اوبدا لیکھا تک لے مہرواں، کی مہربان حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ رائے دھرم کہے سُن چترگیت مترا میتا، سبجنا دیاں جنائیا۔ جس صاحب نے ساڈی چلائی ریتا، حُکم وچ بدھے تھاوں تھائیا۔ اُس اپنیاں بھگتاں تُوں حُکم کیتا، شبدی شبد نال شنوائیا۔ پچھلیاں لیکھے لا پريتا، پریتم دیوے مان وڈیائیا۔ تت کر کے ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ لاڑی مؤت کہے دھرم راج میں کی اکھاں، اکھراں تون باہر سُنائیا۔ میں صاحب تکیا ساکھا، ساکھیاں سوہا پائیا۔ جن بھگتاں بنیا رہیا راکھا، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چرن دھوڑ بخش کے ماتھا، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ سرب گن بو سمراتھا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ لاڑی مؤت کہے جس بھگت دا ہونا سی اچ آخیر، ساڈھے باراں وقت سہائیا۔ اُس تے کریا کیتی بے نظیر، نظر نظر اُٹھائیا۔ سچ سنگھاسن ٹکا اُس دی تصویر، جسبیر لئی بچائیا۔ لیکھا رہیا نہ شاہ حقیر، شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ میرے نیتر وگ گیا نیر، ہنجهواں بار بنائیا۔ میرے سر تون لہ گیا چیر، چری وچھنا کی کھیل کھلائی۔ جیہڑی کیتی نہیں کیسے پیغمبر پیر، گر اوتار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

حُکم آپ ورتائیا۔ لاڑی مؤت کہے رائے دھرم اُس جُگ جُگ دیاں پروان کیتیاں عرضاں، آئیو بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جس نوں نت نت اوہناں دیاں غرضاں، نوٹ بھگتاں آوے چائیں چائیا۔ اوہناں غریب نائیاں اٹھ کتک سب نوں اِکو جہا دتا درجہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس بھگت سُہیلا پچایا مردا مردا، جیون دات جھولی وچ پائیا۔ اوہ اوسے دی تصویر دا اُس دے اُتوں لاه کے پردہ، اپنیاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ نالے جن بھگتاں ور دیوے ساچے گھر دا، سچکھنڈ مان وڈیائیا۔ گُرمکھو تہاڈے کولوں رائے دھرم رہے ڈردا، چترگیت خوشیاں نال سندیس سُنائیا۔ تہاڈا ناں آگے ضرور دسے اوہ سنت سُہیلا تُوں میرا میں تیرا پڑھدا، نام اگم اتھاپیا۔ جتھے ستگرُو ستگر ہو کے آگے کھڑدا، سچ سوامی سوہیا پائیا۔ اوتھے جمراج کدے نہ وڑدا، لاڑی مؤت نہ کدے پرنائیا۔ جن بھگتاں پرہو اپنا گھاڑن گھڑدا، گھڑنہار اِک اکھوائیا۔ لیکھ مُکا کے سپس دھڑ دا، دھڑے بازی چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا پگا ہو گیا یارانہ، سچکھنڈ ایسے طرح سوہیا پائیا۔ چرناں وچ جسبیر دا تگو نشانہ، سریر نظری آئیا۔ اچ توں سب دا نام دھرم دا بجھ گیا گانا، سگن بھگت دوار منائیا۔ جو لیکھا لیکھیا وچ گرڑ پُرانا، سکند دھیائے رہے سُنائیا۔ اوس نوں پورا کر وشنو بھگوانا، بھگون اپنا حُکم ورتائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے بیگانہ، بے گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈی منزل بن گئی حقیقی، حُکم نال پرہ نے دتی وڈیائیا۔ ستجگ سچ چلا کے ریتی، جگت ریتیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اِکو رنگ رنگا کے ہست کیٹی، کیٹ ہستان ویکھ وکھائیا۔ اپنی دھار دس کے میٹھی، مٹھت بن رسنا رہیا چکھائیا۔ پچھلی کتھا کہانی مُکنی بیتی، آگے اپنا حُکم ورتائیا۔ سچکھنڈ نواسی بخش کے سچ پریتی، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے سُن لو حُکم اگئی انوکھا، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔ تو نو دھار دا ملیا موقع، مُکمل دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتو تہاڈوں شبد دی چڑھا کے نوکا، نوواں دواریاں باہر کڈھائیا۔ سندیسہ دے کے اپنے بھاؤ کا، بھہ بہنجن ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا پیار بنیا اِکو شاہو کا، جو شہنشاہ نور الہیا۔ اُس دا کھیل اگم اتھاپو کا، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ اوہ لہنا جانے واہو واہو کا، واہو تیری

بے پرواہیا۔ اوہ ناتا تڑا کے پتا ماؤں کا، بہین بھٹیا پلّو سرب چھڈائیا۔ حُکم سندیسہ دے کے اپنے حُکم نیاؤں کا، عدل انصاف اک کھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ آتما کہے میں بڑی سوہنی سُچجی، کوڑ کڑیا ریاں
 دیاں جنائیا۔ میں جوت اگئی اوہ جگی، جس نوں بُجھا سکے کھئے نہ رائیا۔ میں اوس دے پیار وچ بجھی، جو بنہنہارا خلق خُدائیا۔ مینوں
 وست امولک اکو لبھی، لبان توں اندر دیاں سُنائیا۔ کِرپا کیتی آپ سبھی، مہر نظر اُٹھائیا۔ میری خواہش اپنے چرناں سدّی، صدقے
 واری گھول گھٹائیا۔ مینوں بھے آیا نہیں کوئی ترینی ندی، وہنا دھار نہ کھئے ڈرائیا۔ میں خوشیاں نال دساں جس بدھ مینوں لیا سدّی،
 سوچ سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ میں خوشیاں وچ ہوئی مگھی، مگن ہو کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر
 نظر اک اُٹھائیا۔ آتما کہے میں اوس دی چیری، جو چریں وچھنے لے ملائیا۔ میرے انتشکرن خوشی گھنیری، گھنٹیا شام نال رلائیا۔ میں
 گوبند پیار دی چیری، جو سیوک سیو کھائیا۔ میں کھیل ویکھ لئی بتھیری، لوک مات دھیان لگائیا۔ مینوں پتہ نہیں میرے تے کِرپا کیتی
 کپھڑی، کیوں دتی وڈیائیا۔ جس دے تن دی خاک ہونی سی ڈھیری، لوک مات ہونی جُدائیا۔ اُس دی بٹھ کے بیڑی، بیڑا بھگتاں دتا
 چلائیا۔ ہو کے دُور نیڑی، پندھ دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ آتما
 باہر جن بھگت کہے جن بھگت میرے پیاریو، پریمیو دیاں جنائیا۔ تُساں پرہو دی دھار باہر ہونا نہیں وچوں دائریوں، دعوے نال سُنائیا۔
 میں خوشیاں نال دساں پریمی ساریو، سہج نال سُنائیا۔ مان وچ نہ کدے ہنکاریو، اپنا بل ودھائیا۔ سدا صاحب سیس نواریو، نو نو
 خاک رمائیا۔ پھر اپنا کاج سواریو، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ خوشیاں نال لاڑی مؤت ونگاریو، کہہ کہہ دینا درڑائیا۔ بھے کھانا نہیں دھرم
 دواریوں، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چترگیت تکنا نین آگھاڑیو، نیتر لوچن اکھ کھلائیا۔ اپنا کوڑ کرم دا لیکھا ستگر چرناں دے وچ پاڑیو،
 آگے گکر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُہانوں کڈھیا لکھ چوراسی وچوں اکھاڑیو، چارے کھانی گھول نہ کھئے کرائیا۔ تُسیں سوہنے سُنکھے بنا
 سچکھنڈ دے لاڑیو، لاڑی مؤت لینی پرنائیا۔ کرہین نہ بنیو ماڑیو، کرمان ڈیرہ ڈھابیا۔ کال چپائے کھئے نہ داڑھیو، داڑھاں بیٹھ نہ کھئے دبائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے پرہو ساڈے نال کر لے قول، اقرار

اک بنائیا۔ ساڈا لیکھا دھوئل دا رہ جائے اُتے دھوئل، آگے سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تُوں ہر پردے اندر جانا موئل، موُلا ہو کے میل ملائیا۔ اچ
 اکے ترازو اُتے تول لے سب دے تول، اوتتا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوارا اپنا کھول، خالق خلق پردہ دینا اُٹھائیا۔ میں تیرے چرن کولان
 دے کول، گل مالک سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا آپ ملائیا۔ اٹھ کتک کہے
 پائے وے میریا کرتیا، بھڑی تیری دُبائیا۔ تیری کہو جہی شرطیا، شرطی دے سمجھائیا۔ کیوں بھگتاں خاطر نرگن ہو کے پرتیا، پت
 پریشور روپ بدلائیا۔ آسن سنگھاسن سہا کے اُتے دھرتیا، دتی مان وڈیائیا۔ مالک ہو کے عرشیا، فرشی سوہیا پائیا۔ کی بھگتاں آگے
 اپنے نام دا پاوے پرچیا، کہ پراچین دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کھائیا۔ اٹھ کتک کہے میرا
 لیکھا جگ چار، چار ہور نال ملائیا۔ میرا جگت نہیں ادھار، ادر والیاں دیاں سُنائیا۔ ویکھو کھیل وچ سنسار، سنساری کی وکھائیا۔
 چاروں کنت تگو دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں سب نوں کران خبردار، بے خبراں دیاں سُنائیا۔ بنا پرہو تون کوئی نہیں جے
 یار، مترو مٹر نظر کھئے نہ آئیا۔ ناتا ٹٹ جاندا پُرکھ تے نار، نار کنت سنگ نہ کھئے بنائیا۔ بہین بھئی جگت وبار، مات پتا ناتا دین دُنی
 اکھوائیا۔ کیسے کم نہیں آوندا گھر بار، مندر محل نہ کھئے وڈیائیا۔ بنا ستگر پاوے کوئی نہ سار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جن بھگتاں دئے ادھار،
 مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کار آپ بھگتائیا۔ اٹھ کتک کہے میرا مان رہے
 جگ چھٹی، چھاتی ٹھوک کے دیاں سُنائیا۔ میری لجا رکھے کھلاپتی، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جس دے حکم وچ لکھ چوراسی رہی
 تپی، کلجگ اگنی نال تپائیا۔ اوہ مینوں کدا پکی، دُھر دا حکم سُنائیا۔ تون کھیل ویکھنا اکھیں، تینوں دیاں جنائیا۔ بھگت بھگوان دی
 اوہ سخی، جو آتم نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستگر
 شبد کہے میرا کھیل نرالا، نردھن سردھن دیاں جنائیا۔ میں شہنشاہ گوپالا، بھوپت وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں مارگ دساں سُکھالا، پردہ
 آپ اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑ گریار تجنا کالا، کالکھ ٹگا لینا دھوائیا۔ بنا منکیاں تون میرا میں تیرا چینی مالا، مالک ملے دُھردرگاہیا۔ جو سب
 دی لیکھے پاوے گھالا، مُشقت گرمکھاں ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ

بنائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگنو ڈرمت میل جائے دھوتی، پت پُنت بنائیا۔ سرت رہے کیسے نہ سوتی، سوتیاں لئے جگائیا۔ آتم دھار میل
 کے جوتی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تسیں اک دے بن گئے گوتی، ذات پات دا پنڈھ مُکائیا۔ ہیرے بن گئے مانک موتی، روپ انوپ
 سمجھائیا۔ انتر واشنا رہے نہ کھوٹی، کھرے دتے بنائیا۔ سب نوں چاڑھے منزل چوٹی، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جھٹ نارد آ کے مارے تھاپیاں، دوویں ہتھ اُٹھائیا۔ نالے پچھلے لہنے دیاں
 کڈھ کے کاپیاں، بن حرفاں رہیا وکھائیا۔ کیوں بھگت بنائے پھڑ پھڑ پاپیاں، پت پُنت کرائیا۔ کیوں چھڈی جائے رسنا والے جاپیا، جو نام
 دے ڈھولے گائیا۔ کیوں جام پلائے غریب نہانے ساقیا، اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ کیوں کھولی جائے تاکیا، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ کس بدھ لہنے دیویں
 باکیا، لیکھے جھولی پائیا۔ میں ویکھاں تیریاں اندھیری راتیاں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جے تُوں بھگتاں پچھے مار کے آیا واٹیاں،
 پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تُوں ساڈیاں من لے آکھی آ، آخر دیئے جنائیا۔ جن بھگتاں ہر تھان کریں راکھی آ، رکھک ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ حکم اک سنائیا۔ کتک کہے میرا اٹھواں دوس دہاڑا، دیوباڑی
 دیاں جنائیا۔ میرا خوشیاں والا وبارا، ووباری ہو کے دیاں سمجھائیا۔ میرا مالک اکو ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا لہنا دینا
 جانے نہ کھئے وچ سنسارا، سنساری بہنڈاری سنگھاری دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک سنائیا۔ لاڑی مؤت کہے میری بھگنو کدے وچ نہ سکے ٹھگی، ٹھگوری تھادے نال نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں اکو دھار نظر
 آؤندی بگی، جو بگ پڑے دئے ترائیا۔ میری اندروں بچھاوے آگی، اگنی تے نہ کھئے جلائییا۔ میری اوہ سہیلی سکی، جو ساک سجن
 کوڑے دئے تجائیا۔ پرہو دے نال پریت لگاوے پکی، کچا اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میں کھیل ویکھاں پھیر اکھیں، اکھاں والیاں دیاں
 جنائیا۔ امرت دی دھار رس لینا چکھی، بن رسنا جہوا رس بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر،
 دھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ رائے دھرم کہے لاڑی مؤت وقت جاندا پُجدا، سچ سچ سنائیا۔ ویکھ لے رواج ستجگ دا، کلجگ وچ دتا بدلائیا۔
 جن بھگتاں بھيو کھلا کے گجھ دا، پردہ دتا اُٹھائیا۔ بہیت رہن نہیں دتا مجھ دا، رائے دھرم رہیا سنائیا۔ مینوں کچھ نہیں ہن سجدھا،

سنجھ سویرا دوویں مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ رائے دھرم کہے صاحب تکیئے اک حضوری، حضرت بے پرواہیا۔ جلوہ گر نوری، نور نورانہ سوہا پائیا۔ جن بھگتاں جھولی پائے مزدوری، جگ جگ سیو کھائیا۔ ممتا میٹ کے کوڑی، کوڑی کِریا باہر سُٹائیا۔ ساچی بخش اگئی دھوڑی، دھولی ٹکے خاک رمائیا۔ لیکھ لکھا کے مورکھ موڑھی، مُگدھاں بھئے سہائیا۔ جن بھگتاں منسا کر کے پوری، مانساں وچوں دئے وڈیائیا۔ ہرجن تارے سدا ضروری، ضرور اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل ملائیا۔ لاڑی مؤت کہے میں چنگی طرح رائے دھرم تیرا حُکم پڑھنا، پڑھ کے دیاں سُنائیا۔ سچ دس کون آتما کھڑنا، اپنا حُکم ورتائیا۔ کس نوں پینا مرنا، جیوت جی بھیٹ کرائیا۔ جس نے آؤنا وچ چرناں، چرنودک مُکھ چوائیا۔ رائے دھرم کہے لاڑی مؤت میں اُس کولوں ڈرنا، جس میری بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ رائے دھرم کہے سُن مؤت لے لے چٹھیاں، خوشیاں نال سُنائیا۔ جن بھگتاں سُن لے گلاں مٹھیاں، جو پریم وچ جنائیا۔ کھیلاں کھیل انڈھیاں، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ہاپے اُتے تک لے ٹپیاں، سوہنی بنت بنائیا۔ نی تیرا علم نہیں لکھیا وچ کیسے لپیاں، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اشارہ دسن کھئے نہ مٹیاں، برساں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ بھیو کھولن مول نہ تھتیاں، وار گرہ نہ کھئے جنائیا۔ وے کیوں کھیل کھلاؤنا بھگتاں اکیاں، کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ لاڑی مؤت کہے چٹھی دا ہور لکھیا نال مضمون، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ اس وچ قاعدہ کی قانون، حُکم کی ورتائیا۔ جان نگاہ ماری تے نقطہ نظر آیا نون، نین نین شرمائیا۔ میں کی جانا معصوم، چلے نہ کھئے چترائیا۔ میں چاروں گنٹ آواں گھونم، بھجّاں واہو داہیا۔ شاستراں دا تگاں نجوم، پردہ کی اٹھائیا۔ بھگتاں ویکھاں ہجوم، بیٹھے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ چٹھی کہے رائے دھرم میںوں ایس نے کیتا قائل، کلمیاں توں باہر دیاں سُنائیا۔ میں دھرم دوارے دا تیرا تکیا محل، جس محل ملی وڈیائیا۔ میں خوشیاں نال لوان ٹہل، بھجّاں واہو داہیا۔ میں پھیر جانا سی تیرے بھگتاں دی گیل، اپنی خوشی منائیا۔ اگی کتک نوں لیکھا مُکنا سی سنگھ جرنیل، تن وجود دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دکھاں وچ

سارے ہونے سی گھائل، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ لاڑی مؤت کہے جو اگی اگی منٹ شبد دا گاؤنا، سوہنا راگ بنائیا۔ اگی سیکھاں سنگ رکھاؤنا، اکے گنڈھ پوائیا۔ اِنے وقت نے جرنیل سینگھ نوں بچاؤنا، ایسے کارن لیا منگوائیا۔ رائے دھرم کہے میرے دوارے دا اُس بننا نہیں پراہنا، در نہ ڈیرہ لائیا۔ اُس دا مالک جس اُس نوں بخشاؤنا، بخشہار آپ اکھوائیا۔ جس گوڑھی نیند نہیں سوئا، جگت سینگھاسن نہ کھئے تجائیا۔ اُس دا کرم پھیر بناؤنا، نہکرمی دیا کمائیا۔ جنم وچوں جنم پھیر دواؤنا، بنا جنم توں جنمے مائیا۔ آتم اپنے رنگ رنگاؤنا، سوہنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک وڈیاؤنا، جتھے وڈا ہر وڈی وڈیاؤنا۔

* سینگھاسن دے اگے جسیر کور نوں لما پا کے اُپر جُگندر سینگھ توں ڈھائی گز لال کپڑا دوا کے پھر کِریا کیتی *

ستگر شبد کہے میں بن کے دُھر دا سخا، سخیو سچ دیاں سُنائیا۔ سارے ویکھ لو اپنیاں اکھاں، اکھیاں والیو دھیان لگائیا۔ جیہڑی دیہہ سڑنی سی وچ ککھاں، اگنی اگ جلائی۔ بہسم اڈنی سی وانگ بھکھا، چاروں کُنٹ واپو داہیا۔ اُس دا ستگر سوامی بن کے سخا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ رحمت دیاں بخش کے رکھاں، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ جس دی قیمت چکا سکے نہ کوئی کروڑی لکھاں، اسنکھ اسنکھاں گنت نہ کھئے گنائیا۔ اوہ اپنا وبار کرے اپنیاں ہتھاں، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سوامی بن سرب کلا سمرتھا، دیوے مان وڈیاؤنا۔ جو یارڑے دے ستھر لتھا، ستھر لتھیاں گرمکھاں لے پچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اٹھ کتک کہے جن بھکتو تسیں مرے جیوندے جیوندے مرے، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ کِریا کرے آپ پرہہ ہرے، ہری ہر ہووے آپ سہائیا۔ جگت جہان جاؤ ترے، بیترنیاں پار آپ کرائیا۔ بھے رہیا کوئی نہ ڈرے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ تہاڈا نواں گھاڑن گھڑے، گھڑن بھنہار دیا کمائیا۔ تسیں اوس سرن سرنائے پڑے، جتھے پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاؤں پریم ہو کے پھڑے، پریم پُرکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ لیکھے لا کے سیس دھڑے، تتان دئے وڈیاؤنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ

رنگائیا۔ جن بھگنو تہاڈا کدے نہ ہونا مرنا، مرن وچ کدے نہ آئیا۔ تَساں حاضر رہنا پرہ دیاں چرناں، سب نوں درشن دیوے تہاؤں
 تہائیا۔ تَساں اکو پریم دا پلّو پھڑنا، دوّجی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ تہاڈا ساچا گھاڑن گھڑنا، گھاڑت اپنے ہتھ رکھائیا۔ تن وجود اگنی نال سڑنا،
 آتما اپنی جوت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے
 کیوں کیتا جگت وبار، وویاری ہو کے دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں ریتی چلائی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے خوشی
 بنائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا اگم اپار، الکھ اگوچر کی اپنی کار کھائیا۔ اک بخشش کراں جیہڑی، چار جگ کیتی نہیں کیسے پیغمبر گر
 اوتار، اوتری ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگنو تہاڈی آتما نوں تہاڈے سریر دا اتھ سمکھ ہو کے وکھا دیاں کراں گا سسکار، پھیر سچکھنڈ
 لے کے جائیا۔ اٹھ گھنٹے سواس چھن تون بعد رکھاں گا اوسے وچ گھر بار، اپنی جوت جوت نال رلائی۔ ایہ کھیل ہونا اپر اپار، جس
 نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جس ویلے ستجگ ساچا کر گیا پساں، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ پھیر بنا مکھ تون جن بھگتاں دی لاش کولوں
 سوہنگ شبد دی آویگی جیکار، بن رسنا ڈھولا گائیا۔ پھیر بنا سریر تون بے نظیر نوں سارے کرنکے نمسکار، کل کلکی سیس جھکائیا۔
 ایہ چوہیسا ہر جگدیشا نور الہی بے پرواہی امام اماما سب دا سانجھا یار، یارڑا اک اکھوائیا۔ جس دی گفت شنید گفتار، بن رسنا
 زباں رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے کی بھگتاں
 لاشاں تکے، اپنی دیا کھائیا۔ کہ پردیاں وچ ڈھکے، پردہ مکھ چھپائیا۔ کی تیرے قول اقرار پکے، پاربرہم دینا سمجھائیا۔ کس پریتی دے وچ
 رتے، رتن امولک دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک ہو سہائیا۔ پُرکھ اکال میرا
 بھگت تن وجود اپنا رنگدا، لالی پریم والی چڑھائیا۔ سد اکو وست منگدا، چرن دھوڑ سرنائیا۔ جگت جہان دی منزل لنگھدا، ناتا دین
 دنی تڑائیا۔ اوہ پیارا نہیں تت پنج دا، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ اوہ بھکھا نہیں مایا گنج دا، ممتا موہ ودھائیا۔ اوہ درس پیاسا نوری چند دا،
 نور نورانہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ لاش کہے پرہو میں مئی
 خاک ڈھیری، اتھ نظر کچھ نہ آئیا۔ میں تیری جگت مات دی چیری، چرن داسی سیو کھائیا۔ تون کِریا کریں گھنیری، گھر ساجن ہونا

سہائیا۔ میں چوراسی وچ آئیو بھوک لئی بتھیری، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ ہُن لیکھا انت نیڑیں، ماتا ککھ وچوں باہر کڈھائیا۔ میری بٹے لا لئیں بیڑی، شوہ دریا نہ مۆل رُڑھائیا۔ جتھے میرا آتما میری خاک اوسے وسے کھپڑی، کھپڑا گھر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ لاش کہے پرہو جے میں نہ ہندی، تُو ہوند وچ کدے نہ آئیندا۔ تیری جوت شبد دھار کدے نہ کوندی، دُھر دے راگ نہ کھئے درڑائیندا۔ تیری صورت ہندی نہ پیغمبر گر دی، ڈھولا نہ کھئے سُنائیندا۔ تیری وڈیائی نہ ہندی شروع دی، شرع نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیندا۔ لاش کہے میریا محبوبا، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل عجیبا، عجب تیری چٹرائیا۔ جے میرا تن نہ ہندا وجودا، تیری وجا نہ کوئی سمجھائیا۔ اوتاراں پیغمبران گروآں بندی نہ کھئے حدوڈا، نام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ دے کھلائییا۔ لاش کہے میرے پیرن پیرنے، پاتشاہ ولی اللہ۔ میرے وچھڑن نال سارے پاؤندے کیرنے، روندے بھین بھرا۔ کی تیرا کھیل آخیرنے، خیر خواہ دینا سمجھا۔ کس بدھ تتاں ت پیڑنے، نام نشان دینا مٹا۔ کیسے سمجھ نہ آئی پیر فقیرنے، بھیو سکیا نہ کھئے کھلا۔ اک مارگ بناؤنے بھگت تصویر نے، تصور دے کرا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دے مُکا۔ لاش کہے پرہو میرا رشتہ ویکھ لے جگ، جگ جیون دا تے دھیان لگائیا۔ انت ساڑدے لا کے آگ، مُحبت توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ میں جھوٹھے پیار وچ گئی بجھ، ممتا وچ ہلکائیا۔ انت سارے گئے چھڈ، سنگی ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں شمشان بھومیان مقبریاں وچ کیتا اڈ، قبراں وچ دفنائیا۔ نار کنت پتا پوت پیار کرے نہ کوئی وچوں سنگ، سکلا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ آخر قدماں والی مار کے حد، حدوڈاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ لاش کہے میرا کوئی نہ سجن میتا، مترو دیاں جنائیا۔ پیار کرے کھئے نہ چیتا، رسنارس نہ کھئے وڈیائیا۔ جیہڑے بھتے سکے تے میرا تیار کرن انگیٹھا، پتا پوت پتا نون ہتھیں اگنی دین لگائیا۔ ایہو جہا میں کوڑ جہان ڈٹھا، اکلیاں چھڈ کے بھجن واہو داہیا۔ مینوں سڑدی نون ویکھ کے دے جان پٹھا، مُکھ گھراں ول بھوائیا۔ نالے اپنے اُتے مار دے پانی دیاں چھٹاں، پوتر لین بنائیا۔ لاش کہے بھگتو اگلی ریتی ہور گرمکھاں دے مستک لایا جائیگا ٹکا، سُنہری رنگ سہائیا۔

جو صاحب دوارے وکا، قیمت ہر گھٹ پائیا۔ جتھے لیکھا نہیں وڈا نکا، بردھ بال نہ کھئے اکھوائیا۔ جو آد جگادی سب دا پتا، پُرکھ اکال
 اگم اتھاپیا۔ سو بھگتاں کرے پتا، بتکاری ڈھردرگاہیا۔ جس گرمکھ چڑھن نہیں دتا اُپر چتا، بنا چکھا توں لیا بچائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ لاش کہے میرے بھگوان، بھگون تیری سرنائیا۔ میریاں تتاں وچ آتما دے دے دان،
 خالی جھولی دے بھرائیا۔ میرے وجود دی کر کلیان، کلمہ اک سمجھائیا۔ تن لوک تیرے در کرن دھیان، بیٹھے اکھ اُٹھائیا۔ بھگتاں پچھے
 توں کھادھا نہیں پکوان، ایہ تیری بے پرواہیا۔ آگے واسطے سب توں دینا مان، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ دکھ بھکھ دا میٹ نشان، سکھ دینا
 پھرائیا۔ میرے آد جگادی رام، ڈھر دے کاہن بے پرواہیا۔ توں نور الاہی وڈا امام، مہر نظر اُٹھائیا۔ میرا سجدہ کریں پروان، نمو نمو سیس
 جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ لاش کہے پرہو میرا خوشیاں والا حصہ، ہس کے دیاں سنائیا۔
 توں بھوجن کھانا رُکھا مسا، رسنا رس نہ کھئے وڈائیا۔ سوا پا پرساد وچوں اُس دے وچ پان مٹھا، تولے ڈھائی ونڈ ونڈائیا۔ ایہ تیرا کھیل
 نیکن نکا، وڈ وڈا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ لاش کہے میرے
 پنجاں تتاں دی پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ جو توں خوشیاں نال کھانا آبار، ہر اپنی دیا کھائیا۔ اُس توں پنج گرمکھ کرن تیار، استری مرد
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چونکے اُتے کڈھ کے پنج لکار، پھیر سیوا لین کھائیا۔ مستک اُتے کر نمسکار، ہتھ ہتھان نال بدلائیا۔ توں کرپا کریں
 اپار، کرپال ہونا سہائیا۔ جن بھگتاں بھکھیاں بھریں بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ نالے مُردے دئیں جوال، جگ جیون داتے ہونا آپ
 سہائیا۔ تیرا پرشادا ہووے بنا دال، دلدریاں دلدر جگت دینا چُکائیا۔ پھیر سنی مُرداں حال، مُرشد ڈھردرگاہیا۔ اپنے وقت توں لینا
 سنہال، سمبل دے مالک اگم اتھاپیا۔ جن بھگتاں لینا اُٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ توں دیناں بندھپ دین دیاں، دیا ندھ تیری سرنائیا۔
 بھوگ لگاؤنا دوہاں توں اکٹھے رکھن پرساد دے تھال، تھالان جلاں ہونا سہائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ اٹھ
 کتک کہے میں ہویا خوشحال، خوشیاں وچ سنائیا۔ جن بھگتو تسیں پرہو دے لال، اٹھلے نظری آئیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کھیلنا گودی

وچ بال، بال آنجانے لئے اٹھائیا۔ سب دی لیکھے لائے گھال، جو چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا کرنہار پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* رات نوں ہی اگی سکھان دے اگی منٹ شبد پڑھن توں بعد کیرپا کیتی *

نو رنگ کہن ساڈا پھولن بنیا وچھوئا، جگت وشیاں توں باہر وڈیائیا۔ اسان اکو پُرکھ مناؤئا، دوْجا اِشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ سدا اوسے دا ڈھولا گاؤئا، جو مالک دُھردرگاہیا۔ اوسے دی سیجے سوئا، جو وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اوسے دا درشن پاؤئا، جو دُکھڑے دئے مٹائیا۔ اوس دا رنگ رنگاؤئا، جس دی رنگت اگم اتھاپیا۔ آپ آپا بھیٹ چڑھاؤئا، جگت چھڈنی مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں حُکم سناؤئا، خوشیاں وچ سناؤئا۔ آتم دھار پرما تم اکو کنت ہنڈھاؤئا، دوسر کھوئت خصم نہ کھئے بناؤئا۔ جس لکھ چوْراسی وچوں پچاؤئا، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ سچکھنڈ دوار ٹیکاؤئا، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ تھر گھر میلا میل ملاؤئا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ سچکھنڈ دوار ٹیکاؤئا، ٹکے مستک نام رمائیا۔ اوس پرہو دے ڈھولے گاؤئا، تُوں میرا میں تیرا دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر ٹھا کر اک مناؤئا، نو نو سپس جھکائیا۔ جن بھگتو جس بن بھگتیوں پار کراؤئا، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مٹائیا۔ تس دی دھوڑی خاک رماؤئا، جو اندرون تاک کھلاؤئا۔ جس دا سہنجنا ہویا وچھوئا، پریم بھگتی رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سد اپنے سنگ رکھاؤئا، سگلا سنگی ہو کے سد اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۴ کتک شہنشاہی سمت نو پند مہاؤن ضلع لدھیانہ جرئیل سنگھ دے گرہ *

چوڈاں کتک کہے میرا دوس سہنجنا چڑھیا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ ویکھ وکھائیا۔ میں نرگن نراکار نرکار نرور دا نش اکھر پڑھیا، جس دا نشان لوک مات نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اگئی گھاڑن گھڑیا، گھڑن بھنہہار دتی آپ وڈیائیا۔ مہربان محبوب میرے ساہمنے بنا اکھاں تون دھریا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کھیل اگتا سری بھگوان نرگن ہو کے کریا، کرتا پُرکھ ربیا جنائیا۔ میرا بھے بھو چکا کے ڈریا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ لے چوڈاں طبق دا گھریا، چوڈاں لوک کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چوڈاں طبق کہن ساڈی جانے کھئے نہ طبع، طبیعت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساڈا مالک نور الہی رہا، ربے عالمین جس نوں سارے کہے کے رہے سنائیا۔ جو آد جگادی دو جہان ابا، امی جان اک اکھوائیا۔ جس جگت جہان ویکھنی کوڑ دی سبھا، صبح شام شبے روز دھیان لگائیا۔ اوہ پروردگار سانجھا یارا ایک نام سنائے ندا، انحد نادی دھن کرے شنوائیا۔ جس نے گرہ اندر ویکھنی ساڈی جگ، تھان تھنتر پھول پھولائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب نوں دیون والا سزا، لہنے دینے سب دے پھول پھولائیا۔ دروبی سب دے سرتے کوکدی قضا، قاضی ملا شیخ مسائک روون مارن دھاپیا۔ صوفی دے نہ کھئے وچ رضا، رازق رزق رحیم نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چوڈاں کتک کہے اوتار پیغمبر نگاہ مارو گرو گریوا، دیو اتما دھیان لگائیا۔ کھیل تکو پارہم پت پرمیشور الکھ ابھوا، کی اگوچر اپنی کار کھائیا۔ انتر آتم پرما تم رس چکھو میوہ، کوڑ رس جگت جہان تجائیا۔ نہچل دھام اٹھو ویکھو کی کھیل کرے وڈ دیوی دیوا، وشن برہما شو نال اٹھائیا۔ جس دا نام درڑایا رسنا چہوا، بتی دندان صفت صلاحیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کھیلے الکھ ابھوا، اگم اتھاک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چوڈاں کتک کہے مینوں دے نہ چوڈس چند، چوڈاں طبق سچ سبق نہ کھئے جنائیا۔ میری منسا پوری ہووے نہ من، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ میں سندیسہ سنان بن سرون کن، بن رسنا دینا جنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے بھانڈا بھرم دیوے کھئے نہ بھن، بھرم گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ تیرا

نور نوراہ شاہ سلطانا سِری بھگوانا نظر نہ آئے برہم، پاربرہم ملن کھئے نہ آئیا۔ میں جیواں جنتاں سادھاں سنتاں پون سواسی تکیا دم، دامنگیر پلؤ نہ کھئے پھڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن ہویا غم، خوشی وچ خوشحال نظر کھئے نہ آئیا۔ چوڈاں لوک کہن ست رہیا نہ کیسے دا دھرم، دھرم دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ کور کڑیارا ودھیا کرم، ککرم لے انکڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ چوڈاں کتک کہے میرا دوس مہانا، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ انتر آتم تگو سِری بھگوانا، باہر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ یرگن نور جوت تگو بنا زمیں اسمانا، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ شبد ناد سُنو دھنکانا، انحد نادى ناد وجائیا۔ امرت رس نجھر جھرنیوں ملے پینا کھانا، بوند سوانتی ناہی کول آپ ٹپکائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم گاؤ گانا، گہر گمبھیر بے نظیر درشن دیوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملایا۔ چوڈاں کتک کہے ستگر شبد تیرا کی اشارہ، بن نیناں دے درڑائیا۔ کی سندیسہ دین تیئی اوتارا، وید ویاس کی سمجھائیا۔ پیغمبران دس کپڑا انت کنارہ، نئیا نوکا کون گھاٹ لگائیا۔ گرو گردیو سوامی ست دا دے سہارا، سہائک نائک اپنی دیا کھائیا۔ جدھر تکیئے چاروں گنٹ دھواں دھارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ چوڈاں طبق روون زارو زارا، چوڈاں لوک نیر وہائیا۔ چوڈاں ویدا کرے پکارا، کوک کوک سُنائیا۔ چوڈس چند نہ کھئے چمتکارا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ تون صاحب سوامی سب دا ساجن میت مرارا، پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیا۔ حکم سندیسہ دے دے ایکنکارا، اکل کل دھاری آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن لاڈلے چوڈاں کتک، کارتک دیاں جنائیا۔ تون ایویں نہ بھٹک، تیری بھٹکنا دیاں مٹائیا۔ دھر دے شبد دا چڑھن والا کتک، اٹک توں پرے دیاں اٹھائیا۔ تون پھرنا نال مٹک، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ میرا حکم ورتنا سخت، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میرا شبد دلارا جگرے لخت، ست دلارا اک اکھوائیا۔ جس نو کھنڈ پرتھمی پاؤنا بخت، سرت سمبھلے کھئے نہ رائیا۔ جگت سہنجنا دھر دھرم دا ہونا وقت، ویکتی اپنے رنگ رنگائیا۔ میں کوٹاں وچوں سہیلے تارنے دھر دے بھگت، بھگون ہو کے رنگ رنگائیا۔ آتم دھار بخش کے شکت، شخصیت دینی سمجھائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا پورا کر کے قرض، مقروض ہو کے جھولی دیاں بھرائیا۔ لیکھے لا کے ہرجن عرض،

آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ غریب زانیاں ونڈاں درد، دکھیاں ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے چوڈاں کتک تیرا اکو اگتی میتا، مِتِر پیارا اِک اکھوائیا۔ جو جُگ چوکڑی بدلے ریتا،
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مُکائیا۔ جس نوں سارے کہن ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اگم اتھاپیا۔ اوہ تیرا سینہ کرے ٹھانڈا سیتا،
 اگنی اگ بُجھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیتا، شِودوالے مٹھاں چرچاں کعبیاں کرے رُسنائیا۔ اوہ لکھ چوراسی گھٹ نواسی ویکھنہارا
 پیتا، نیتیاں دُھر دا ماہیا۔ سو پُرکھ نرنجن آد جگادی ٹھانڈا سیتا، اگنی تت دے بُجھائیا۔ جس دا بھانا سب نوں لاگے میٹھا، سر سکے نہ
 کھئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیاں بھنے کوڑا ریٹھا، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں چولی چاڑھے رنگ بسیٹھا، دو جہاناں اتر کدے نہ
 جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے کتک تیرا لہنا دینا پورا
 کراں کارتک، قُدرت دا قادر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی تگاں آستک، اصل اصل دا پردہ آپ چُکائیا۔ لہنے دینے جانا ناستک، چاروں
 گنٹ پھول پھولائیا۔ میرا حُکم اگتا ورتے واستک، دوسرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھ ویکھ انگڑائی لے وشنوں سیجا اُتے باسک، تشکا
 گل لٹکائیا۔ کی کھیل کھلاؤنا پُرکھ اکالے دین دیا لے خالص، دُھر دا حُکم کی جنائیا۔ جس نوں دین مذہب ذات پات دا نہیں کوئی لالچ،
 لوہ موہ وکار ہنکار سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سو صاحب ستگر ویکھنہارا اپنے بھگت سہیلے بالک، بالی بڈھ دھیان لگائیا۔ لیکھا جانے دین
 دُنی خلق خالق نو ست دھیان لگائیا۔ ہرجن سچ ہووے پرتپالک، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال سُن ویکھ میری درد، دردیاں درد ونڈائیا۔ شرع چھری تک لے
 کرد، قاتل مقتول روپ بدلایا۔ میری چرن بینتی سُن لے عرض، آرزو تیرے قدماں وچ رکھائیا۔ تُوں یودھا سُرپیر مردانہ مرد، بھگون
 روپ اگم اتھاپیا۔ میرے سوامیا انترجامیا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ہوئی میں نپڑد، اوڈھن سیس نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں آد جگادی منگتی، تُوں دیونہار داتار۔ میری کھیل
 جُگ جُگ بھکھ ننگ دی، تُوں خالی بھرے بھنڈار۔ میں آشا رکھی تیری انگیکار انگ دی، تُوں لینا گود اٹھال۔ مینوں وست دے دے

اک اند دی، اند تیرے وچوں لوں بہال۔ مینوں صورت وکھا دے اُس اگئی چنّ دی، جس دا جلوہ نور جوت جمال۔ جس کھیل
 کھلاؤنی کھنڈ برہمنڈ دی، پُریاں لوں لے سرت سنبھال۔ جس آشا پور کرانی جیرج انڈ دی، اُنہج سیج رکھے نال۔ جس بہاؤنی ویکھنی نو
 نو کھنڈ دی، ستاں دیپاں حل کرے سوال۔ جس شرع دویتی ڈھانہنی کندھ دی، مُریداں مُرشد ہو کے ویکھے حال۔ جس دھار چلاؤنی
 اِکو پنج دی، پنچم میتا کھیل کرے بے مثال۔ اُس دی ہاتھ نہیں مہانے ونجھ دی، ڈونگھے ساگر جانے کھئے نہ تال۔ تیری کھیل ویکھنی
 سورے سرینگ دی، میرے شہنشاہ شاہ پاتشاہ مہربان۔ دھرنی کہے میرے اُتے صدی چوڈھویں جاوے لنگھدی، آپ اپنا قدم سنبھال۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میرا حل کریں سوال۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے مٹی خاک،
 چاروں کُنٹ دُبائیا۔ رُوح بُت رہیا کھئے نہ پاک، پنت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ انتر کھلے نہ کیسے تاک، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں اپنا پورا
 کردے بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبراں گرواں دتا درڑائیا۔ شبد آسو چڑھ کے آپ اگے راک، دو جہاناں اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑ کڑیاں دی
 میٹ کے رات، رُت سہنجی دے وکھائیا۔ سچ سندیسہ دے دے اِکو دس اگئی بات، میرا پردہ دے اُٹھائیا۔ کِس بدھ جن بھگتاں انتر آتم
 بخشے بوند سوانت، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ہرجن ساچیاں پُچھ وات، واتا ورن ویکھے خلق خدائیا۔ مہربانا
 سِری بھگوانا آتم پرما تم گرمکھاں جوڑے نات، پارہم برہم میلا آپ ملائیا۔ سرت شبد بنا کے سجن ساک، سین اِکو اک اکھوائیا۔
 چوراسی وچوں دے نجات، نج گھر اپنے لے بٹھائیا۔ جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، سورہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ اِکو نور نورانہ شاہ
 سلطانا اِک ابناش، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئیا۔ جن بھگت سہیلے جگت اکیلے جنہاں دی اتم پُچھنی وات، گھر گھر ہونا سہائیا۔
 دھرنی کہے میری لیکھے لاؤنی چوڈاں کتک دی رات، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ ہرجن مستک دھوڑ بخشنی خاک، تلک للائی اِک پرکٹائیا۔
 میں بنا ہتھاں توں جوڑاں ہاتھ، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن تیری گاون گاتھ، گھر گمبہر دینی وڈیائیا۔ تُوں سوامی
 کملاپات، پت پریشور اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے سرب کلا سمراتھ، سمرتھ اکتھ تیری بے پرواہیا۔

* ۱۵ کتک شہنشاہی سمت نو پند مہون ضلع لدھیانہ چنچل سنگھ دے گرہ *

سچکھنڈ دوار وچن تاڑیاں، بن ہتھیلیاں ہتھ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر بن کے دھر دیاں لاڑیاں، زرگن نیرویر نراکار نراکار کنت ویکھن چائیں چائیا۔ جو ست سروپی شاہو بھوپ دو جہاناں ٹپن والا کھاڑیاں، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی بہتر ناڑیاں، ہاڈی ہاڈی پھول پھولائیا۔ تس صاحب دی نہ مجھ نہ کوئی داہڑیا، مؤنڈ منڈایا نظر کھئے نہ آٹیا۔ سخیان ہو کے پھرن پچھ آگاڑیا، بھجن واہو داہیا۔ جس لہنا دینا مکاؤنا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑیا، ٹلے پربت سمنڈ ساگراں کھوج کھوجائیا۔ جس دیناں مذہباں والیاں تکنیاں واڑیاں، واہ واہ واپگرؤ ہو کے اپنا بھیو دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سچ کہے میں دساں شبد سندیس، ست نال سناٹیا۔ میرا صاحب نر نریش، نر نرائن دھردرگاہیا۔ جو آد جگادی کرے اکٹرا ویس، انیکا اپنا روپ بدلاٹیا۔ ایتھے اوتھ دو جہاناں رہے ہمیش، ہم ساجن بے پرواہیا۔ سو پر پرم پڑکھ پر ماتم سے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ جس دین دنی دی بدلنی ریکھ، رکھیاں مٹیاں لیکھا دئے مکائیا۔ جس شرع مٹانی مٹا شیخ، مسائکاں ہوئے سہائیا۔ سو بھیو ابھیدا کھولے اپنا بہیت، پردہ پروردگار آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں درس دکھائے نیتن نیت، نیج لوچن نین کرے زشنائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے کرے ہیٹ، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ رت سہنجنی کرے بستنی چیت، چیتن اپنی سرت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں کتھا کہانی، بن کہات دیاں درڑائیا۔ جس نوں سمجھ کھئے نہ بانی، بان انیالا تیر لگائیا۔ جس دا لیکھا چارے کہانی، چارے کنتاں کھوج کھوجائیا۔ اوہ شہنشاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم کرے مہربانی، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام دانی، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کلجگ کوڑی توڑے کرپا گڑھ ابھانی، ہوئے ہنگنا دئے مٹائیا۔ شرع دی کرے نہ کوئی شیطانی، شریعت دا پندھ مکائیا۔ انسان روپ بنے نہ حیوانی، حیوان انسان دئے بنائیا۔ آتم برہم جن بھگتاں دس گیانی، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ لیکھے لائے جیو پرانی، پورن برہم اک سمجھائیا۔ سچ پریتی بخش کے چرن دھیانی، نیتر لوچن نین دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ

ٹکائیا۔ ستگر شبد کہے میرا سب دے نال پچھلا حساب، بن لہنوں لہنا دیاں جنائیا۔ اوتارو کھول کے ویکھو اپنی کتاب، بنا کتب خانوں ہتھ اٹھائیا۔ پیغمبرو پہلا ویکھو باب، کی بابل رہیا سمجھائیا۔ گرو گدیو کرو حساب، انکڑیاں پھول پھولائیا۔ جس پُرکھ اکال نوں کرو آداب، نو نو سیس جھکائیا۔ جس نوں کہو پرم پُرکھ مہراج، پروردگار نور الہیا۔ اوہ دین دنی دا تہاڈا بدلن والا سماج، سمگری اکو نام ورتائیا۔ جس دا شبدی گوہند اڈایا باز، بازی دین دنی اٹھائیا۔ بنا نیتر لوچن نیناں درگاہ ساچی جاؤ جاگ، بن اکھیاں اکھ کھلائییا۔ ستگر شبد دی سُنو آواز، بن سروناں دے درڑائیا۔ کی کھیل کرے نور الہی واحد، واہ واہ کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے تسیں دُھے میرے چار جگ، ستجگ تریتا دواپرکجگ رنگ رنگائیا۔ تسان دھرم دی دھار کیتے یُدھ، یُدھشٹر دیونہار گواہیا۔ تسان سادھان سنتاں جیواں جنتاں نرمِل کیتی بُدھ، بُدھ بیک بنائیا۔ تسیں دیناں مذہباں دے آسوار اُتے بیٹھے کد، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر سندیسہ دتا سُدھ، سُدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انت سب دی اوڈھ گئی پُگ، آگے پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ اوتارو نگاہ مارو اُتے سُدھ، کی بسدھا رہی جنائیا۔ پیغمبرو چراگاہاں وچوں تہاڈے چراغ رہے بُجھ، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ گرو گدیو سوامی ساڈی رہی کیسے نہ سُدھ، ست سروپ ملن کھئے نہ پائیا۔ لہنا دینا ویکھو جگ چوکرئی اپنا خود، بخود اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بیہو ابھیدا آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو اپنا ویکھو لہنا دینا باقی، صدی سدییوی دھیان لگائیا۔ کیوں چاروں گنٹ ہوئی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم دھار نظر آئے نہ کھئے پرہاتی، پاربرہم برہم پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ کیوں تہاڈی بھلی گرتھان شاستراں والی گاتھی، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ تسیں حکم سندیسہ سُنو پُرکھ سمراٹھی، کی کرتا رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم اک ورتاواں گا۔ جوتی جوت جوت پرگٹاواں گا۔ شبدی شبد ناد و جاواں گا۔ برہم ویتا پکڑ اٹھاواں گا۔ شنکر لوچن نین نین کھلاواں گا۔ وشنو وشنو دا سنگ بناواں گا۔ ترے گن لہن دین مکاواں گا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھوج کھجاواں گا۔ من مت بُدھ دا پردہ لہواں گا۔ تیئی اوتاراں نال ملاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جاگ کھلاواں گا۔ نانک گوہند ڈنک

وجاواں گا۔ راؤ رنگ آپ ہلاواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ جن بھگتاں لا کے تنک، سوئی سرتی مات اٹھاواں گا۔ لیکھا پورا کر کے
 جنک، سپتری سینتا سنگ ملاواں گا۔ بھیو چکا کے پری گھنک، گھنیا اپنا کھیل کھلاواں گا۔ ویس روپ بدل کے آنک، اکل کل
 دھاری آپ اکھاواں گا۔ گڑھ توڑ کے ہومے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھاواں گا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بھانڈا بہرم بہرم بھٹاواں گا۔
 نو کھنڈ پرتھی بنا کے سنگت، سکلا سنگ جناواں گا۔ آتم دھار چاڑھ کے رنگت، ڈرمت میل دھواواں گا۔ سچ سوامی ہو کے کنت،
 کنت کنتوبل اک اکھاواں گا۔ گرمکھ سنت سہیلے اُچا اگے بھکت، بھگون ہو کے اپنی گود ٹکاواں گا۔ لیکھا رہیا کھنے نہ وچ جکت،
 جکتی اپنی اک سمجھاواں گا۔ سب دی پوری کرا شرط، شرع دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بن کے مردانہ مرد، جودھا
 سور اک اکھاواں گا۔ دین دنی کرا کھیل اسچرج، اسچرج لپلا آپ ورتاواں گا۔ بنا اکھراں توں ویکھ کے نراکھر دھار فرد، فیصلہ اکو حق
 سناواں گا۔ نو ست رہے نہ اندھیرا گرد، گردش تیری دھرتی اپنے رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک سناواں گا۔ ساچا حکم اک سنائیکا۔ سو پُرکھ نرنجن جوت رُشنائیکا۔ سری بھگوان ڈگمگائیکا۔ ابناشی کرتا
 پردہ لابیگا۔ پاربرہم روپ درسائیکا۔ برہما اپنا نور چمکائیکا۔ جھگڑا میٹ کے کایا ماٹی چم، چم درشتی سرب آپ بدلائیکا۔ ناتا توڑ کے
 ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا چون باہر کڈھائیکا۔ نو ست دا اکو بنا کے دھرم، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیکا۔ آتم پر ماتم دس کے کرم، کرم
 کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیکا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے جرم، جنہاں اپنی گود اٹھائیکا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دے کے سرن، سرن سرنائی اک
 سمجھائے گا۔ مرن توں بعد پھیر ہوئے کدے نہ جنم، لکھ چوراسی پنڈھ کٹائیکا۔ سنت سہیلے ساچی منزل چڑھن، درگاہ ساچی گھر وسائیکا۔
 توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، اکو نام سمجھائے گا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، لوچن نین اک چمکائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سرنائی آپ رکھائیکا۔ ساچی سرن آپ رکھاواں گا۔ مرن ڈرن دا بھ مٹاواں گا۔ ساچے پوڑے چڑھن دا
 راہ سمجھاواں گا۔ سچکھنڈ دوارے کھڑن دا مارگ پنڈھ پرگٹاواں گا۔ ناتا جوڑ کے اکو چرن، چرن چرنودک جام پیاواں گا۔ سوامی ہو کے

تارن ترن، سر بھگتاں ہتھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ستجگ ست دھرم دا گھاڑن گھڑن، کلجگ کوڑی کیریا لیکھا انت مُکاواں گا۔

* ۱۵ کتک شہنشاہی سمت نو پنڈ باٹھ ضلع لدھیانہ دربارا سنگھ دے گرہ *

کتک کہے میرا دوس دہارا پندراں، پنج دس مل کے وجے ودھائیا۔ میں ویکھاں شودوالے مٹھاں مندران، مسجداں چرچاں کھوج کھوجائیا۔ میں جیواں جنتاں ویکھاں ڈونگھی گندراں، کایا اتم پھول پھولائیا۔ میں جانا سوریہ چندرا، چند چاند نے بھیو رہے نہ رائیا۔ میرا کھیل سمجھے کھئے نہ گورکھ مچھندرا، بھیو سکے کھئے نہ پائیا۔ میری اکو ارداس اکو بندنا، پُرکھ اکال دیواں سنائیا۔ کلجگ اتم لوک مات چوں ونجنا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں دین دیال ہونا بخشندا، بخشش رحمت سچ کھائیا۔ دھر پریم دا دینا اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسنا چھندنا، سوہنگ ڈھولا دینا سمجھائیا۔ کایا ماٹی چڑھاؤنی رنگنا، تن وجوداں کرنی صفائیا۔ اکو دوارا تیرا منگنا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ستجگ پُرکھ اکالے تیری دھاروں جمن، جس تُوں جمنے کھئے نہ مائیا۔ جس دھرم دھراؤنا وچ وربھنڈنا، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ ست ورتاوے وچ نو کھنڈنا، نو نو دا پندھ مکائیا۔ لیکھا جانے جیرج انڈنا، اُتبھج سیبج بھیو مٹائیا۔ حُکم ورتے تیرا وچ وربھنڈنا، دو جہان وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری ڈھاؤنی کندھنا، دُئی دویتی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ پندراں کتک کہے میرا دوس دہارا چنگا، پرہ چنگی دتی وڈیائیا۔ برہمے ایسے دوس منگی منگا، دھر جھولی اپنی ڈاپیا۔ وشنو کہہ میرا ہونا کار انگا، انگیکار اک اکھوائیا۔ شنکر کہہ تُوں گہر گمبھیر سورا سربنگا، دیونہار تیری وڈیائیا۔ تُوں ترے گن مایا تتاں وست بنائی پنجه، پنجم اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں شبدي دھار کھیل کھیلیا بونجا، باون تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں اوتاراں رُوپ دھریا نرگن سرگن گئی گھندا، گہر گور تیری بے پرواہیا۔ تُوں پیغمبراں ہویا بخشندا، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس نوایا۔ تُوں نرگن سرگن نانک سنایا چھندا، میرے دوس ملی وڈیائیا۔ تُوں گوبند ہتھ پھڑایا کھنڈا،

کھڑگاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں بھگتاں منزل پوڑا دسیا اپنا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دتی بدلائیا۔ تُوں ست سرُوپی شاہو بھُوپی بن کے پنڈا، ودیا دھرم دھار پڑھائیا۔ تُوں میرے دوس باوَن رُوپ بنایا لمبا، بل دوارے سوہیا پائیا۔ تُوں سمنڈ ساگراں وچوں رڑک کے کڈھی پری ارمبا، چوڈاں رتناں ونڈ وندائیا۔ تُوں بھیو کھلایا پیغمبران یکشمبا، یدی اپنا حُکم ورتائیا۔ تُوں میرے دوس محمد تن پوایا تمبا، الفی گل سہائیا۔ تُوں بھیو ابھیدا کھول کے دسیا کلجگ اتم آوے کنڈھا، کنڈھی گھاٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار مٹے پکھنڈا، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ میرے سوامی انترجامی پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا سینہ کرنا ٹھنڈا، اگنی تن نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم پرما تم پاؤنیاں گنڈھاں، ڈوری سکے نہ کھئے کھلایا۔ تُوں پروردگار سانجھا یار سدا بخشندا، رحمت رحمان دینی کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دی دھار دے پرمانندا، پرم پُرکھ پرہ اپنا نام رس امرت نجھر مُکھ چوائیا۔

* ۱۵ کتک شہنشاہی سمت نو پند دھنوری توں باہر سڑک تے جلوس دے چلن توں پہلاں ضلع روپڑ *

پندراں کتک کہے میریاں اڈپکاں، سمت شہنشاہی نو دھیان لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دیاں لگیاں پریتاں، پریتم پیارے تیری وڈ وڈیائیا۔ مہرباناں سری بھگوانا تُوں بدل دینی توارینجا، تریکاں جگت پھول پھولائیا۔ دین دُنی جگت جہان ویکھنیاں نو ست دیاں ریتاں، دھرنی دھرت دھول دھول اکھ اٹھائیا۔ چار ورن چار جگ دے شاستراں تکنیاں حدیثاں، حضرتان دے مالک اپنی اکھ کھلایا۔ نو کھنڈ وچ برہمنڈ جیرج انڈ مان دینا اوچاں نیچاں، راؤ زکا دوار بنکا اکو اک سہائیا۔ جن بھگتاں سادھاں سنتاں صوفیاں تن وجود کرنا ٹھانڈا سینا، ممتا موہ اگنی تت بھجھائیا۔ ایکنکار ہر داتار آتم دھار بننا میتا، مٹر پیارا اکو نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ چکھائیا۔ پندراں کتک کہے میرے مہربان، پرم پُرکھ پرما تم تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی نوجوان، پت پریشور پروردگار سانجھا یار نور الہیا۔ جگ چوکڑی تیرا حُکم سندیسہ سُن دا رہیا فرمان، اوتار پیغمبر گر راگاں ناداں ڈھولیاں کلماں وچ گئے جنائیا۔ میری آسا منسا زگن دھار کریں پروان، پرم پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ

انت سِری بھگونت کوڑی کِریا میٹ وچوں جہان، جہالت رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دا ست ستواد جھلا نشان، نشانہ تیرا دئے گواہیا۔ اکو حکم ستگر شبد ہووے پردھان، دو جہاناں سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں بھکاری ہو کے منگان دان، در درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تون شاہو بھوپ سلطان، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ میرا پروشٹا پندراں کتک کریں پروان، پروانے گرمکھ اپنے نال ملائیا۔ جنہاں دے انتر زرتہر بدھی تون پرے دینا گیان، اُبھو درشتی دینی کھلائیا۔ جوت جگاؤنی کایا مندر اندر سچ مکان، ساڈھے تن ہتھ کر زُسنائیا۔ کوجھیاں کملیاں غریب نائیاں ساریاں بخشن والا اکو جہا مان، مانس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ میری بینتی سِری بھگوان، در تیرے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ اباشی پروردگار سانجھے یار ایکنکار اکل کل دھاری لوک مات تیری اوٹ تکائیا۔ پندراں کتک کہے کِریا کر میرے مہربانا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں بخش پِرتی دانا، نام ندھان آتم جھولی پائیا۔ گرمکھ ہرجن صوفی سنت فقیر تیرے پیار مُحبت وچ ہونے روانہ، رفتہ رفتہ اپنا قدم اٹھائیا۔ دھرم دی دھار ستجگ دا جھلدا جائے نشانہ، ست زمیں ست اسمان چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں ودیا تون باہر ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تون میرا میں تیرا خوشیاں وچ سارے گاون گانا، سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی مقامے حق تیرا اکو ڈھولا گائیا۔ تون نور نورانہ شاہ سلطانا، بے عیب پروردگار پارہم پت پریشور پُرکھ اکال دین دیال تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار در تیرے ٹھانڈے منگ منگائیا۔

* ۱۵ کتک شہنشاہی سمت نو پند دھنوری ضلع روپڑ رات سرب مالوا سنگت دے اکتھ نوت *

پندراں کتک کہے سِری بھگوان تون اکو بندنا، جن بھگتو بندگی وچ سپس نوایا۔ جو شاہو بھوپ سلطان سورا سرینگنا، دو جہان نوجوان بے پرواہیا۔ جس دے در تون آد جگاد سب نے منگنا، جگ چوکڑی جھولیاں دئے بھرائیا۔ اوہ بخشنہارا آتم پرما تم سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگنا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ کھیلے کھیل وچ ور بھنڈنا، برہمنڈ ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام کھنڈا

چنڈ پرچنڈنا، دو جہاناں نظری آئیا۔ جس دا اکو سندیس چھندنا، ست سچ سمجھائیا۔ جس نام ندھانا ونڈنا، ستجگ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ پندراں کتک کہے میری نمسکار، نو نو سیس جھکائیآ۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوڑی وجے ودھائیآ۔ بھگتاں سنتاں پاوے سار، مہاسارتھی نور الہیآ۔ جو اپنے رنگ روے کرتار، کرتا پُرکھ دُھردرگاہیآ۔ سو سوامی کرپہار، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بیٹھن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ رنگائیآ۔ پندراں کتک کہے میرا وقت سہنجنا، سوہنی ملے وڈیائیآ۔ کرپا کرے درد دکھ بھے بھنجنا، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ ساچا نام دا پائے انجنا، نیتر لوچن نین کرے رُشنائیآ۔ جن بھگتاں لگائے اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوائیا۔ جس دا ڈنکا وجے نام مردنگنا، جگت جہان کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پندراں کتک کہے میری پرنام، نو نو سیس جھکائیآ۔ میرا مالک نوجوان، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ جو دھرنی دھرت دھول دھول جگ جگ دیوے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ جو لیکھا جانے سپیا رام، گھنٹیا کابن رنگ رنگائیآ۔ جس پیغمبران بھيو کھلایا اپنا آپ امام، عملاں تون ربت نور الہی نظری آئیا۔ جس منتر سنایا ستنام، ست ست وجی ودھائیآ۔ اوہ لیکھا جانے زمیں اسمان، دو جہاناں پردہ آپ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اگم اتھاییا۔ پندراں کتک کہے دھرنیے میرا اگم اشارہ، بن سینت دیاں سمجھائیآ۔ اپنا ویکھ لے انت کنارہ، چاروں کُنٹ نین اٹھائیآ۔ پیغمبران تک لے اُدھارا، لیکھے لیکھیاں وچوں گنئیآ۔ اوہ نور تک لے بنا تے ہویے اُجیارا، دو جہاناں ڈگمگائیآ۔ جس نوں چوڈاں طبق سجدیاں وچ کرن نمسکارا، نو نو لاگن پائیآ۔ اوہ کھیلے کھیل پروردگارا، سانجھا یار اپنی کار بھگتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ دھرنی کہے میرا مالک گنی گہند، گہر گور اکھوائیا۔ آد جگاد سد بخشنند، رحمت رحیم رحمان اپنے ہتھ رکھائیآ۔ تس دی کر سکے کھئے نہ نند، نندیا وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ میری میٹے سگلی چند، چنتا دے گوائیا۔ پرگٹ ہو کے وچ بند، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ جو اشارہ دے کے گیا ستگر گر گوہند، سنگھ اپنا حکم سنائیآ۔ اوہ لہنے دینے

جانے جیو پند، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا تھان سہاوا، مٹی خاک ملے وڈیائیا۔ میں نت نت اوسے دا راہ تکاواں، جو گوہند گوہند گوہند ڈھر دا ماہیا۔ اوسے دے ڈھولے گاواں، تُوں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ اوسے دی سیج ہنڈھاواں، جس تُوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اوسے تُوں سیس جھکاواں، جس دا چرن جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ اوسے دا بنک دوار اپنا گھر بناواں، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ خوشی خوشیاں نال جاواں چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میں دساں اگھی خبر، بے خبراں دیاں جنائیا۔ ستگر شبد دی سُن کے دُھن مدھر، بن سروناں سروں کیتی چائیں چائیا۔ اُس دے گن جانے کون، مہما سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس سیوا لائی اُنجا پون، پون پوناں کھیل کھلایا۔ اوہ لیکھا جانے اُون گون، لکھ چوراسی پردہ آپ اٹھایا۔ اوہ میرا گرہ تگے بھون، بہاؤنی میری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں پچھلی دساں بات، باطن دیاں جنائیا۔ جس دا لیکھا نہیں اُتے کاغذات، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا دین دُنی دا نہیں کوئی نات، رشتہ فرشتہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جو کھیلے کھیل جگ چوکرئی وچ مات، متا اپنے نال پکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دیوے دات، نام وست اٹل آپ ورتائیا۔ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھانت، اچھل اچھل اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں پُچھے وات، گرہ گرہ مندر ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں کوچھی کھلی منگتی، تُوں دیونہار دیا ندھ۔ میرا لیکھا ویکھ لے اپنی وچوں پنکٹی، بھیو ابھیدا جان لے اپنی بدھ۔ میرے اُتے کھیل تک لے بھکھ ننگ دی، تیرا کارج تڈھ پن کرے کھئے نہ سدھ۔ امرت دے نہ دھارا گنگ دی، چاروں گنٹ وہن وپے لہو مجھ۔ تیرے پیار نال کایا چولی کوئی نہ رنگدی، وچھوڑے وچ نیتر نیر وگے نہ پنجھ۔ ----- شو سُرپت راجے اند۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامیا، کرتے پُرکھ پُرکھ کرتار۔ آد جگادی انترجامیاں، گھٹ گھٹ ویکھنہار۔ میں سُن دی تیرے نام کلمے بانیاں، شبد ناد دھنکار۔ تیرا کھیل جگ جگ مہانیاں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹائے

پیغمبر گراوتار۔ وشن برہما شو تیریاں کتھن کہانیاں، سناؤن وچ سنسار۔ میں تگاں تیریاں چارے کہانیاں، انڈج جیرج اُتہج سیج کران
 وچار۔ تیرا کھیل تگاں پنج تت بھوت پرانیاں، پون سواسی لیکھا اگم اپار۔ کلجگ کوڑ گڑیاں تیریاں دھرم دیاں میٹیاں نشانیاں، چاروں
 گنٹ ہویا اندھیار۔ کرپا کر میرے اُتے مہربانیاں، مہر نظر اک اٹھال۔ امرت رس بوند سوانتی نچہر جہرنا بخش دے ٹھنڈا پانیاں، امرت
 میگھ برس اپنی کرپا دھار۔ آتم پرما تم میل ملا دے دھر دے ہانیاں، وچھوڑا ہوئے نہ وچ سنسار۔ سچ وست دھرم دی دے دے دھر دے
 دانیاں، تون دیونہار نرنکار۔ میں تیرے چرن دھوڑ مستک لائیاں، خادم ہو کے ہوواں خدمتگار۔ مستی وچ رہاں مستانیاں، مست
 حُماری اکو چاڑھ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو کرپا کر دے
 مات لوک، متر پیارے دیا کہائیا۔ میں سنان تیرا اک سلوک، سوہلا ڈھولا دینا جنائیا۔ جس تون تو ست سکے کوئی نہ روک، آگے ہو نہ
 کھئے اٹکائیا۔ جو ویکھے وگسے بنک دوارے کوٹ، تن مندر گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرے حکم دی تن وجوداں اندر لاوے چوٹ، چوٹا من
 لئے نوائیا۔ کوڑ کرپا دا اندروں کڈھے کھوٹ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ سچ پرکاش اپنا دینا نرمل جوت، جوتی جاتے کرنی آپ رُشنائیا۔ تون
 پرما تاتا تیری گوت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو میری رہے کوئی نہ سوچ، سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تک پندراں کتک پروشٹا، گھڑی پل دھیان لگائیا۔
 نگاہ مار لے اپنی وچ سرشٹا، انتر نرنتر پھول پھولائیا۔ ست سچ دا ویکھ لے ایشٹا، گردیو کون منائیا۔ کی تیرے نال دین دُنی دا رہے
 رشتہ، ناتا کی سمجھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا جبرائیل فرشتہ، محمد نازل ہو کے وحی سمجھائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے آہستہ آہستہ،
 صدی چوڈھویں گنڈھ پوائیا۔ میرا آد دا تیرے اُتے نسچا، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاں میٹ دے بھریا وکھ دا، امرت
 میگھ ست دھرم برسائیا۔ مانس مانو منکھ روپ بن جائے شبد گوبند ساچے سکھ دا، جو سکھیا سچ درڑائیا۔ جھگڑا مک جائے ذات پاتی
 نت دا، نوت ہونا آپ سہائیا۔ تیرا روپ اگما پت دا، پت پریشور تیرے بتھ وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ دے پتھر اٹ دا، پاپناں سپس نہ کھئے
 نوائیا۔ تیرے اُتے صدی چوڈھویں منوا کیسے نہ ٹکدا، ٹکے مستک لاؤن والے سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ تون لہنا تک لے اپنی اکو چٹ دا،

جس چٹ اُتے گوہند کٹا گیا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو مینوں سارے کہندے دھرت، دھول دھول کہہ کے رہے گائیا۔ سچ دساں میری گوہند نال شرط، جو ماہی بے پرواہیا۔ جس نوں تگاں اُتے عرش، فرشاں ویکھ خوشی بنائیا۔ جو میرے اُتے کرے ترس، رحمت آپ کھائیا۔ میرا سہنجنا کرے برس، شہنشاہی نو ملے وڈیائیا۔ جوتی جاتا ہو کے آئے پرت، پت پرمیشور نور الاہیا۔ میرا پچھلا لاپے قرض، مقروض دئے چُکائیا۔ آگے سب دی آسا ویکھ غرض، کی دین دنی راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو مہربانا، مہربان تیری وڈیائیا۔ اپنا پچھلا کھیل تک مہانا، تریتا دوپرناں ملائیا۔ ستجگ بل دا ویکھ نشانہ، جو باون گیا سمجھائیا۔ پھیر تک لے اپنا نور نورانہ، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ کی اشارہ دتا ارجن کرشن کابنا، گھنٹیا کی سمجھائیا۔ کی کپیر نے گایا ترانہ، جگت سرتی توں باہر سنائیا۔ کی سندیسہ ستگر نانک حکم دتا مردانہ، کی گیا سمجھائیا۔ کی گوہند نے تیر دا مار نشانہ، نشانہ میرا دتا بدلائیا۔ کی تیرا میرے اُتے ورتے بھانا، بھاری وچ کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہے پرہو اوہ تک لے چوڈاں طبق زمیں اسمانا، چوڈاں لوک اکھ اُٹھائیا۔ تیرا ہوئے نہ کھئے بیگانہ، ویری نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے پُرانی خواہش، آسا تیرے چرن کول ٹکائیا۔ میری جگت پرانی تک لے لاش، ماٹی خاک نظری آئیا۔ مینوں مار سکیا نہ شنکر اتوں کیلاش، کلادھاری تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے جگ چوگری کیتے ہو گئے ناش، ستجگ تریتا دوپر کلجگ پندھ مُکائیا۔ کیتے تیرے روپ ویکھ ابناش، ابناشی کرتے دھیان لگائیا۔ کیتے پا کے گئے راس، گوپی کابن ناچ نچائیا۔ کیتے برہما برہم کردے رہے پرکاش، لکھ چوراسی رنگ رنگائیا۔ کیتے وشنوں وشنوں وشو دا دیندے رہے ساتھ، سگلے سنگی آپ بن جائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں سہائتا کرنی انا تھان ناتھ، دیناں گلے لگائیا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے ٹیکان ماتھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میری آسا پوری کر دے جو ستگر گوہند گیا آکھ، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں گوہند ماریا سہج نال

دھگا، چرناں نال دبائیا۔ اک فرمانا شبدا دا دتا سچا، سچ گیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا جس دا آد جگادی رشتہ پگا، دو جہان سکے نہ کھئے تڑائیا۔ دھرنیئے اوہ دسے کدے نہ جگت والیاں اکھاں، اکھراں وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ جد ہووے ہووے بھگتاں دا سخا، سخا سُہیلا بے پرواہیا۔ میں اُس دا بھیو دساں، دہ دشا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کہا کرائیا۔ گوہند کہا دھرنیئے تیرا بھگونت، بھگون دُھردرگاہیا۔ آد جگادی کنت، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ تینوں چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ تیرے اتوں گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ جس کلجگ کرنا انت، انتشکرن ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میرے ستگر گوہند میں تیرے چرن چماں، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ دوس زین گھناں، بھجاں واہو داہیا۔ اُس پرہو دا نور نورانہ ویکھاں کھیل جو وڈ گن گنا، گہر گمبھیر آپ کرائیا۔ جس دی ناد انادی دو جہاناں اکو ہووے دھنا، دھن آتمک راگ سنائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا مالک گنا، واحد نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھاندے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میریاں آسا منسا اُس دے چرن، جو چرنودک دئے پئییا۔ میرا نیتر کھول کے ہرن پھرن، نیج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جس دا نام ندھانا اکو جیو جنت میرے اُتے پڑھن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ آتم دھار پر ماتم دی منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سو کرتا پُرکھ آد جگادی کرنی کرن، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ جو جھگڑا میٹے چوٹی جڑن، چیتن ویکھے تھاوں تھائیا۔ میں اُس دا پلُو پھراں لڑن، بن کئی گنڈھ پوائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے گوہند میرے اُتے چرن دتا دب، پنچہ سہج نال ٹکائیا۔ جھٹ شبدا سندیسہ مینوں دتا جھب، پریم نال درڑائیا۔ اوہ ویکھ لے نور الاہی رب، نور نورانہ سوہیا پائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گئے سد، سدیاں وچ ہو کے جگت جنائیا۔ اوہ آوے اپنے نال سبب، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس کلجگ اتم کوڑ کُریاری میٹنی حد، حدوڈاں ویکھے تھاوں تھائیا۔ نو ذاتی اک بنائے ید، یدی یدپ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں لڈائے لڈ، گودی دُھر دی آپ اٹھائیا۔ نام پیالہ دیوے مد، ساقی ہو کے جام پھڑائیا۔ رند پی

کے جاوے رَج، رنجش اندر رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے جائے سچ، ساجن ملے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھاں چار کُنٹ نال دھیان، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ کی کھیل سِری بھگوان، ہر کرتا کار کھائیا۔ جو لہنا جانے دو جہان، لوکاں پرلوکاں کھوج کھوجائیا۔ جو لیکھا ویکھے زمیں اسمان، اسم اعظم اک درڑائیا۔ میں اوس نوں کراں سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس نوں محمد کہا امام، نور نورانہ نور الہیا۔ جس شرع وچ رہن دینا نہیں کوئی غلام، زنجیر بے نظیر دئے کٹائیا۔ اوہ سندیسہ دیوے وچ عوام، عام رہیا سمجھائیا۔ جس شرع دا لیکھا ویکھنا وچ شام، جس دی شام گھنٹیا دئے گواہیا۔ ہلونا دے کے حکم ایران، ڈرائیاں نال ملائیا۔ چار یاری دی ہتھ وچ لئے کمان، حکم حکم وچ سنائیا۔ مکے کعبے ویکھو مقام، مدینیاں پندھ مُکائیا۔ صدی چودھویں تگو نشان، جو نشانے سب دے رہیا بدلائیا۔ تارا چند دئے پیغام، سندیسہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میرا آد جُگادی اکو کنت سہاگا، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ جس دا دپک جوت جگے چراغا، دو جہاناں کرے رُسنائیا۔ جس دا لیکھا ویکھنا آر پار واگھا، واگاں اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا والا بازاں، بازی سب دی دئے اُٹھائیا۔ جس نوں حضرت محمد مارے آوازا، کوک کوک دئے دُبائیا۔ میرے امام الہی نور آ جا، مجیول تیری اوٹ تکائیا۔ میرے یکمستلو نوج چوشے مزہ گوشے کما کھرجانے اوں ضبطی جوو عرشے مورو نورے الہ بے پرواہ تیری اوٹ تکائیا۔ دستے بجی عرشے مزی کوزے کُلاہ میرے اللہ چوشے زبی نورے ربی، عالمین علما تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ میرے محبوبا میری انت ویکھ لے چودھویں صدی، صدقے واری گھول گھٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پندراں کتک تیرا سال بسالا کھیل ہونا وچ جگت، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ تیرا جھگڑا ہونا بوند رکت، پنجاں تتاں سنگ بنائیا۔ دین دُنی دا اکھاڑا بننا فقط، فقرہ اکو اک سمجھائیا۔ تیرے دوس دا اشارہ دے کے گئی ڈرگا آد شکت، سُنہ سُنہ دی آسا نال ملائیا۔ باون نے سندیسہ دتا ایسے دھرت، دھول رہی درڑائیا۔ رام ویشٹ دی لگی شرط، دھنکھ بان ہتھوں دتا سٹائیا۔ کرشن ارجن نوں کہا زور نال گرج، شبد شبد درڑائیا۔ ایس دھرتی تے گوبند سنگھ جودھا آوے سورپیر

مردانہ مرد، مدد پُرکھ اکال نال رکھائیا۔ جس دا ڈنکا فتح وجے اسچرچ، نگارہ نام والا رکھائیا۔ کوڑی کیریا شرع قصائی رہن نہ دیوے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ غریب نائیاں ونڈے درد، ڈکھیاں ہوئے سہائیا۔ دھرتی تیری لیکھ لاوے عرض، بینتی اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ ہستی، اپنی خوشی بنائیا۔ چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ نسی، بھجی واپو دابیا۔ میرا مالک آوے جو ویکھ لکھ چار آسی، چوراسی پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں سنتاں صوفیاں گرمکھاں کٹے رسی، جم پھاس نہ کھٹے لٹکائیا۔ کلجگ ویکھ رین اندھیری مسی، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھی، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ اوہ مالک خالق ہووے پُرکھ سمرتھی، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ جو سار پاوے تہ اٹھی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ بیو رہے نہ رائیا۔ اوہ ویکھنہارا تیرتھ اٹھسٹھی، گنگا گوداوری جمناسرستی لیکھا دے چکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسجد شودوالے مٹھی، کایا کعبہ اک درسائیا۔ جس دی جوت جگے لٹ لٹی، چار کٹ کرے رُشنائیا۔ اوبدی نام دی ہووے اکو پٹی، پٹنے والا ربیا سمجھائیا۔ اوہ ست سروپا شاہو بھوپا ہتھ آوے کیسے نہ ہتی، قیمت سکے نہ کھٹے چکائیا۔ جس کلجگ انت دین دنی دی اگنی کرنی مٹھی، امرت نام میگھ برسائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں اُس دے چرن کول ڈھٹھی، نو نو سیس نوائیا۔ جس آتم دھار سرشتی کرنی اکتھی، پرما تم ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جاتا سب دا بن کے کلاپتی، پت پریشور دیا کھائیا۔ اُس دی چرن دھوڑی مستک لاواں رتی، رتن امولک اپنا روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکرئی سب دی پت رہیا رکھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۱۶ کتک شہنشاہی سمت نو پند دھنٹوری ضلع روپڑ لچھمن سنگھ دے نوت وبار ہویا *

ستگر شبد کہے میرا پورب ادھار، لہنے والیاں لہنے رہیا چکائیا۔ میں بنا سیس توں چکی پھراں بہار، جگ چوکرئی اپنے کندھ اٹھائیا۔ میں دساں سب نوں نال پیار، پریتی وچ جنائیا۔ میرا سوامی سرجنہار، پاتشاہ دھردرگاہیا۔ جس نوں سارے کہندے رام رام

اوتار، اوتر اپنی کھیل کھلائی۔ اوہ سندیسہ دے کے گیا سرگن دھار، نرگن اوٹ تکائی۔ تُوں پنہاں میرا میتا مِتِر پیارا یار، سبجَن سنگ
 رکھائی۔ تیرا لیکھا وچ سنسار، سوہنیاں دیاں سمجھائی۔ تیرا بھگتاں سنگ ہووے جگت وبار، ووباری اپنا رنگ رنگائی۔ تینوں آؤنا پینا
 دوجی تیجی وار، تِن جنم دا لیکھا دیاں سمجھائی۔ تیرے انتر نرنتر بختشاں اک ستار، دُھن انادی ناد و جائیا۔ بے خبراں کراں خبردار،
 سْتیاں لوآن اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے سُن کھیل
 دُھردباری، بِن نیناں دیاں وکھائی۔ تُوں لوئی دا بننا پھیر وپاری، ہٹوانا ہو کے قیمت دینی چُکائی۔ لیکھا تکنا اوس داتاری، جو دیونہار
 اکھوئی۔ کبیر نے رونا زارو زاری، نیتر نیناں نیر وپائی۔ میرے خالی بھریں بھنڈاری، بھکھیاں دینا رجائی۔ گھر آوے انت لاچاری، سُکھ
 نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائی۔ ستگر شبد کہے تیرا کوڈیاں والا
 ہٹ، جگت جگت وڈیائی۔ بھگتاں دا بھگتی والا ت، کنارہ اکو سوبھا پائی۔ تُوں تن وجود دے دمڑے لئے وٹ، اپنے ہتھ اُٹھائی۔ کبیر
 نے خالی کر کے ہتھ، پرہ آگے واسطہ پائی۔ جوں بھاوے توں تُوں میری لینی رکھ، سِر اپنا ہتھ اُٹھائی۔ تُوں تاڑی مار کے پینا ہس،
 خوشیاں ڈھولے گائی۔ ویکھو بھکھا ننگا کڈا ہویا بے بس، گھر بھوجن نظر کھئے نہ آئی۔ بھکھے سادھو ایدے در تون جان گے ٹھ، ترسنا
 تریپت نہ کھئے کرائیا۔ میرے اٹھتالیاں گھنٹیاں دا سماں جائیگا تپ، لیکھا سکے نہ مول چُکائی۔ لوئی رسیگی میرے وس، گھر اپنے لوآن
 رکھائی۔ بھگتاں دا پھیر ویکھاں گا ہتھ، کس بدھ میتھوں لئے چُھڈائی۔ میرا ارادہ ہو گیا پگ، پکی اپنے نال پکائی۔ میرا پورا ہونا حق،
 حقیقت ایہو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے کرتا
 پُرکھ اچھل اچھل، ول چھل اپنی کھیل کرائیا۔ جو لیکھا جانے گھڑی گھڑی پل پل، پلکاں دے پیچھے بیٹھا ویکھ وکھائی۔ جس دے کول
 بھنڈارا لکھ چوراسی انّ جل، جل تھل مہیئل رسیا پہنچائی۔ اوہ سچ سینگھاسن بیٹھا مل، سچ دوارے ڈیرہ لائی۔ اُس نوں جدوں تگو اوہ
 ہو کے بھگتاں دے ول، ناتا کوڑ جگت تڑائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔
 ستگر شبد کہے کِرپا کیتی آپ نرنکار، نرور دیا کھائی۔ کبیر دے خالی بھر بھنڈار، اتوٹ اٹھ دتے ورتائی۔ سادھاں سنتاں خوشیاں نال

کھادھا آبار، ہردے وچ تُوں ہی تُوں ہی گائیا۔ تیرا میلا نال سچّی سرکار، جو شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ تیرا صدق بھروسہ کمال، پتنی وچ
 کے خوشی بنائیا۔ گروی رکھ کے کمالا بال، سیوا خوشیاں نال کھائیا۔ پھل ویکھیا تیرے ڈال، پت ٹہنی رہی مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے کبیر ویکھے پچھے آگے آگا پچھا سمجھ کچھ نہ آئیا۔
 بھجیا پھرے ننگے پگے، قدم قدم نال بدلائیا۔ کی کھیل کیتا تے کپڑی بنائی وجھے، وجہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں جدھر تگاں ادھر لوح لنگر
 پئے تے، تپدیاں ہردیاں شانت کرائیا۔ نالے خوشیاں دے وچ رووے نالے ہستے، دوویں کھیل وکھائیا۔ نالے پاٹی دھوتی گنڈھاں نال پھڑ پھڑ
 کسے، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے اکو وار اپنے آپ تُوں زیرو سمجھ کے زیرو نال کیتا بٹے، اپنا مول نہ کھئے رکھائیا۔ نو نو پُرکھ اکال دے
 چرنی ڈھٹھے، سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ میرے سوامیا پہلوں مینوں لوکاں کرنے سی ٹھٹھے، ہُن تیریاں تازیاں دین وجائیا۔ کیوں تُوں
 بھگتاں دی الٹی گیڑیں لٹھے، ایہ تیری بے پرواہیا۔ جو سنت سادھو کیتے اکٹھے، میرے بھکھے دواہیوں دتے رجائیا۔ ایہ سارے تیرے پچھے،
 میں سچ دیاں سمجھائیا۔ کچھ پگے تے کچھ کچھے، کنچن گڑھ تیرا سوہا پائیا۔ جنہاں دے اندر منوآ نچھے، دہ دشا اٹھ اٹھ دھابیا۔ کچھ
 سنت سہیلے تیرے پریم رتے، رتن امولک سوہا پائیا۔ میرے دوویں خالی ہتھے، تیرے آگے دیاں ٹکائیا۔ تُوں سچ دس کدوں انہاں دے
 لیکھ مستک بنائیں متھے، دھوڑی خاک رمائیا۔ میرے مہربان پُرکھ سمرتھے، بھو اہیدا دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میریاں مہربانیاں، مہر مہر نال جنائیا۔ کھیلاں کھیل دو جہانیاں،
 دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں مار تیر نشانے کانیاں، کلمیاں توں باہر لوآن جگائیا۔ جنہاں دے گرہ کھاواں مہانیاں، ہرجن ساچے
 نال ملائییا۔ سندھیے وچ دے نشانیاں، حُکم نال درڑائیا۔ جو دیونہارا ٹھنڈا پانیا، امرت رس چکھائیا۔ ایہ خبراں سُنیاں اُس سجن بانیا،
 جو ٹکیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے جس
 لوئی دی پائی قیمت، ٹکیاں ونڈ ونڈائیا۔ اوہ سمجھ کے وقت غنیمت، اپنی خوشی بنائیا۔ کبیر تریا تُوں سمجھ تریمت، ترے گن وچ بلکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے چاروں کُنٹ پے گیا شور،

وڈے چھوٹے رولا پائیا۔ چن سُن دے نال غور، کٹاں نال کَن لگائیا۔ کبیر نوں کپڑا گیا بھڑ، جو بھکھیاں رہیا رجائیا۔ ویکھیے دوڑ دوڑ، کپڑا سچا ماہیا۔ جس نے سب دے بدل دتے تور، طبیعت دتی بدلائیا۔ اوہ بانکا چھیل چھیلا ویکھیے شوہر، شہنشاہ دھردرگاہیا۔ جس دے ملن نال کارج گئے سؤر، بھگت ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے سادھ سنت خوشیاں نال گاندے، دھن کبیر تیری وڈیائیا۔ پریم رس امرت پیندے کھاندے، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائییا۔ اک دوچے ول تکاندے، کون بھنڈارا رہیا ورتائییا۔ سانوں ایوں جاپدا بھوجن پکے اکو ماں دے، دوچا ہتھ نہ کھئے لگائییا۔ اسیں ہنس روپ بن گئے کان دے، ڈرمت میل دھوائیا۔ مکھوں چن نکلدے واہ واہ دے، واہوا تیری پے پرواہیا۔ تیرے کھیل تھل اسگاہ دے، جلاں تھلاں تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے کبیر نے کیتا شکر، شکرے وچ سیس نوائیا۔ میرا وقت سہنجنا گیا گزر، گزارش وچ سیس جھکائییا۔ میں بنیے دا ادھار نہ جاواں مکر، لہنا دیاں چکائییا۔ جس دا گرہ سی دشا اتر، پچھم کبیر ڈیرہ لائییا۔ اوہ اندروں بھاؤ کڈھ کے دتر، بھجیا واہو داہیا۔ نالے ویکھے کمالا پتر، پتنی اپنا نین اٹھائییا۔ اودھروں بنیے نوں پتہ لگ گیا اوتھے انت ورتیا ٹکر، بھنڈارا اگم اتھاپیا۔ میں کیوں قصائی بنا چڑ، لوئی دی قیمت دتی پائییا۔ میری کیوں آشا ہوئی بھکھڑ، نیتی جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں نوں پرہ نے چکیا کچھڑ، اپنی گود اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کھلائییا۔ ستگر شبد کہے بنیے انتر ہویا پشچاتاپ، پرہوں وچ کُرائیا۔ میتھوں ہویا وڈا پاپ، کس بدھ لوں بخشائییا۔ میں کبیر کول جاواں آپ، نو نو سیس جھکائییا۔ میںوں دس دے اپنا باپ، جس تیرا بھنڈارا دتا بھرائیا۔ ایہہ انتر رکھ کے آس، بھجیا واہو داہیا۔ جھٹ پُجا بھگت دے پاس، اپنا پنڈھ مکائییا۔ کبیر دی دھوڑی لا کے خاک، رو رو رہیا سنائییا۔ میںوں کر معاف، بھل دے بخشائییا۔ کبیر کہا تُوں میرا میں تیرا کر جاپ، اوہ مالک دھردرگاہیا۔ جھٹ اشارہ کیتا آپ، جوت سروپی درشن کر لے ساکھیات، جو میرے گرہ بھجے واہو داہیا۔ تیرا تن وجود کرے پاک، پت پت بنیے بنائییا۔ جھٹ بنیے دوویں جوڑ کے ہاتھ، سیس دتا جھکائییا۔ تُوں سب دا پُرکھ سمراتھ، میں تیری اوٹ تکائییا۔ میںوں وی لگاؤنا بھکتاں والے گھاٹ، پچھلا گھاٹا پور کرائیا۔ ایسے

طرح وست اگتی دینی دات، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ پُرکھ اکالے شبدی دھار دتا آکھ، سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہا دیا کماواں گا۔ تیرے جنم وچ جنم بدلاواں گا۔ جوت سرُپی جوت ہو کے لوک مات آواں
 گا۔ ورن گوت دین دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ سچ سُنا کے اک سلوک، سوہلا دُھر دا اک سمجھاواں گا۔ سندیسہ دے کے لوک پرلوک، دو
 جہاناں آپ اُٹھاواں گا۔ میرے حُکم نُوں سکے کوئی نہ روک، لوک مات آپ ورتاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد
 اپنا کھیل کھلاواں گا۔ بنیئے کہا میرے نرنکار، میری اک دُہائیا۔ جے میں آؤنا دوجی وار، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ میرے خالی بھریں
 بھنڈار، نال کبیرے دینا رلائیا۔ میری اکو وار نمسکار، بینتی اکو اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال نے پریم دی تھپکی دتی مار،
 پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ جے تُوں میرا بنیوں یار، یارانہ تیرا توڑ نیہائیا۔ میں آواں کل کلکی اوتار، نُوں نوراہ ڈگمگائیا۔ تیرا کبیر توں ودھ
 کراں وبار، ایہ میری بے پرواہیا۔ تیریاں بھگتاں نال تیرا در دیواں شنکار، گُرمکھ گُرمکھاں سنگ بنائیا۔ تینوں کڈھ کے گھروں باہر،
 نویں ریتی دیاں چلائیا۔ جس نُوں یاد کرے سنسار، وشن بھنڈاری ہو کے سپس نوائیا۔ تیرے پریم دی وجدی رہے ستار، سُرتی پریم
 وچ لگائیا۔ ایہ میرا کھیل عقل بُدھی توں ہونا باہر، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ آگے واسطے بھکھیاں ننگیاں دا بناں سہار، گھر گھر دیواں
 رزق سبائیا۔ جس ناؤں تُوں میرا میں تیرا لیا اُچار، تَس دا ہوواں آپ سہائیا۔ سچ دوار بخش کے سچا گھر بار، گرہ مندر دیاں وڈیائیا۔
 تیرا وچھوڑا جو ہونا سی پُرکھ والا نال نار، ایس وچھوڑے وچ تیرا اگلا لیکھا دتا مُکائیا۔ ہُن خوشیاں نال جیؤنا تے خوشیاں والی ہونی
 بہار، بنس سرینس ملے وڈیائیا۔ تینوں درشن دیوانگا وقت چار، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیرے نیتر نیناں والا پیار، ہنچھو دین گواہیا۔ ایہ
 بھگت سہیلے تک لے جنہاں دا پُورب دا ادھار، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ تُوں لچھمن سنگھ لچھا اُس پٹ دی دھار، جس نُوں پٹنے
 والا اپنی گود ٹکائیا۔ پندراں کتک اڈیکدا رہیا سی اپنی وار، واری واری دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے ایہ وبار دا نہیں وچھوڑا، گُرمکھ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تہاڈا زندگی بنا پھیر
 اکٹھا کیتا جوڑا، زندگی دوباں دی جھولی پائیا۔ میں رکھیا کراں گا چڑھ کے اُپر گھوڑا، آسو دو جہان دُوڑائیا۔ تہانوں منزل چڑھا کے اُپر

پوڑا، پوڑی ڈنڈیاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ ٹہاڈا سُہاگ بنا کے پئیا سوہرا، اکو گھر دتا وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیآ۔ ستگرُ شبد کہے سنگت ہرجن ساچے میت، مِتر پیارے سوہا پائیا۔ جنہاں وکھری وکھائی ریت، بنا گھر دیاں توں گھر دتا وسائیا۔ ایہہ کھیل سدا انڈیٹھ، پرہہ انڈیٹھری کار کھائیآ۔ رنگ رنگا کے ہست کیت، شاہ سلطاناں توں اتوں دتی وڈیائیآ۔ جنہاں بھانا منیا میٹھ، خوشیاں وچ پھرن چائیں چائیا۔ سب دی کایا دے تھانڈی سیت، اگنی آگ نہ کھئے تپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ ستگرُ شبد کہے گرُمکھو تھانوں پتہ نہیں کی تھاڈا لہنا تے کی تھانڈی باقی، کی ستگرُ جھولی پائیا۔ کی تھانڈا روپ کی تھانڈا رنگ کی تھانڈی ذاتی، کیوں تھانڈی بنت دتی بنائیآ۔ کون تھانڈا پتا تے کون تھانڈی ماتی، کون اپنی گود ٹکائیآ۔ تسیں بچھو سٹے رہنا سدا رات نوں راتی، رُتڑی خوشیاں والی بنائیآ۔ میں گھر گھر اندر جا کے مارانگا جھاتی، بنا جھروکھیاں ویکھ وکھائیآ۔ گرُمکھو تھانوں لٹاواں گا اُپر چھاتی، چھتردھاری خاک وچ ملائیآ۔ تسیں کل کلجگ پندراں کتک ست سچ دھرم دے بنے براتی، استری پُرش مل کے چلے چائیں چائیا۔ کیسے دی غلطی تے کیسے دی رہی نہیں گستاخی، سب نوں معاف دتا کرائیا۔ لچھمن سنگھ دی پترکا نہیں ایہہ پریم والی پاتی، جو پتناں توں سندیسے لے کے آئیآ۔ ایسے وچھوڑے وچ زندگی نال زندگی نوین مل گئی حیاتی، حیاتے آب دتا پیائیآ۔ ایہہ کھیل آگما آگمی سی راسی، جو بھگتاں نال مل کے گوپی کاہن دا روپ سہائیآ۔ دُور نیڑے اکو جہی پوری کرے آسی، بے حاضران نوں حاضر کر کے اپنے رنگ رنگائیآ۔ گرُسکھو کیسے دے اندر آؤنی نہیں اداسی، چنتا غم اندر نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت چڑھائے اپنی منزل آگمی گھاٹی، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔

* ۱۶ کتک شہنشاہی سمت نو پند دھنٹوری ضلع روپڑ مالوا سنگت دے نوٹ *

دھرنی کہے پرہہ میری لاج رکھیں، رکھک ہو کے دیا کھائیآ۔ میں تیری آد آد دی سخی، سُخن سچ دیاں سنائیآ۔ تیرا درشن کرنا چاہندی آکھیں، اکھیاں والیاں دینی وڈیائیآ۔ توں بھگتاں ہونا پکھی، ویکھنا چائیں چائیا۔ لہنا دینا چکائیں ہتھو ہتھی، لیکھا ہتھیلی اُتے

ٹکائیا۔ پُرکھ اکال بن سمرتھی، صاحبِ دینی وڈیائیا۔ ہر سنگت کر اکتھی، ہونا آپ سہائیا۔ اگنی تت رہے نہ اٹھی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سچ دوار دس کے ہٹی، بنک اکو اک وکھائیا۔ جتھے نام تیرے دی ملدی کھٹی، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ پرہو گرمکھاں بھگتاں دے اندر نو دوارے ٹپیں، دسویں گنڈا آپ لاپیا۔ جوت جگائیں لٹ لٹی، اندھ اندھیر گوائیا۔ پرکاش ہوئے کایا مٹی، مٹک نال چلنا چائیں چائیا۔ جن بھگتاں دا پورب لیکھا ٹھپیں، ٹھپا مہر اپنا نام لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھاواں پٹی، پاٹل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیسے دا جیون جنم پئے نہ تئی، نٹوے چوراسی وچوں باہر دینا کڈھائیا۔ آون جاون چوراسی والی ڈور کٹیں، کٹاکش اکو نام رکھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ میرے پرہو پھراں نٹھی، بھجیاں واہو داہیا۔ ہرجن دوارا بناؤنا تیرتھ اٹھسٹھی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی جس نون سیس نوائیا۔ لہنا رہے نہ مندر مٹھی، شودوالے مسیتاں چرچاں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں دیونہارا ایک، اک اکلے تیری وڈیائیا۔ میں تیری رکھاں ٹیک، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ سب کچھ تیرے کراں بھیت، ارپن اپنا آپ کرائیا۔ تیرے چرن کولان جاواں لیٹ، لٹاں کھول کے دیاں دُہائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک میرا بننا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا تیرے کندھ ٹکائیا۔ تُوں زرگن دھار سب نون رہیا ویکھ، ویکھنہار تیری بے پرواہیا۔ میں چاہندی میرے اتوں کلجگ کوڑی کیریا بدل دے ریکھ، رکھی رکھیشر تپیشر جگیشراں پردہ دے اٹھائیا۔ میرا سہنجنا زرنجنا درد دکھ بھے۔ بھنجنا سہا دے دیس، دیس دیسانتراں دے وڈیائیا۔ تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ایکنکارا گوبند گوبند تیرا ویس، اولڑا اک اکھوائیا۔ شاہو بھوپ سلطان نر نریش، نر نرائن دھردرگاہیا۔ میں نانی تیرے چرن کول ہوئی پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کھول اگمڑا بھید، بھيو دے سمجھائیا۔ کی کوک پکارن چارے وید، پُران اٹھاراں کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کٹ دے کوڑ کیریا دا روگ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ پریتی چرن بخش دے جوگ، جگتی اپنی اک درڑائیا۔ آتم رس دا بخش دے بھوگ، بھسمڑ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا درس تگاں اموگھ، بن لوچن نیناں درشن پائیا۔ اپرمپر سوامی ست دا سچ نال کر سنجوگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میں چاہندی دھرم دی دھار بھگتاں تیرے

نال ہووے مَوج، مجلس اِکو اک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا
اتم کج لے پردہ، نپڑد ہو کے رہی سُنائیا۔ اپنا جگت جہان ویکھ لے سڑدا، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا انتر نرنتر نام کوئی نہ پڑھدا،
رسنا ڈھولے سارے گائیا۔ سچکھنڈ دوار کوئی نہ کھڑدا، منزل پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ تیرا نام پلُو پُرکھ اکال کوئی نہ پھڑدا، آتم پرما تم جوڑ نہ
کھئے جُڑائیا۔ جدھر تگان میرے اُتے ہنکار بنیا گڑھ دا، گڑھ ہنکار نہ کھئے تُڑائیا۔ تُوں لیکھا مُکا دے چوٹی جڑ دا، چیتن سب تُوں دے
کرائیا۔ تیرا راہ اُدیکے دشا والی دھار چڑھدا، چڑھدی اپنی کل وکھائیا۔ تیرا رُوپ انوپا دسیں اگنی نر دا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ تُوں
کھیل تگنا میرے گھر دا، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ دھرنی کہے میرا انتشکرن ڈردا، بھے بھو وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا سچ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو کِریا کر دے میرے اُتے فقط، فقرہ اِکو نام سُنائیا۔ دلیل
بدل دے دین دنی جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ میرا سُنہنجا کر وقت، ویلا گھڑی وجے ودھائیا۔ میل ملا لے ساچے بھگت، بھگون
اپنا رنگ رنگائیا۔ جو اشارہ دے کے گئی آد شکت، اشٹبھج رسنا جہوا نال درڑائیا۔ سو سب دی لیکھے لالے بوند رکت، تن ماٹی اپنے
سنگ وکھائیا۔ تُوں مالک خالق والی عرش، فرش ہونا آپ سہائیا۔ گرمکھاں تُوں دینا خوشیاں نال درس، نظری آؤنا تھائوں تھائیا۔
مہربانا کرنا ترس، رحمت سچ سچ کھائیا۔ جے اپنی دھاروں آیا پرت، پت پریشور رُوپ بدلائیا۔ سُرپر مردانے مرد، در تیری اوٹ
رکھائیا۔ میری منظور کریں عرض، آرزو چرناں وچ ٹکائیا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، شریعت لیکھا دینا مُکائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرنا تیرا
فرض، فضل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میرے
دیونہار سوامی، صاحب تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی نہکامی، میں نہکرمن دیاں دُبائیا۔ تُوں ویکھنہارا انترجامی، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔
میں چاہندی میرے اُتے ناتا جوڑ دے باہمی، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹ دے شامی، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔
جیو جنتاں شرع زنجیر کٹ توڑ غلامی، بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنا نام سندیسہ دے دے بیہو ابھیدا آپ گھلائی۔ تُوں شہنشاہ نور
الہ امامی، لوک پرلوک تینوں سیس نوائیا۔ میں پندراں کتک تینوں اپنی پہلی دتی سلامی، سلام علیکم دسن والیا تیرے قدماں سیس

ٹکائیا۔ میں چاہندی ست دھرم دی بخش دے اک نشانی، نشانے کوڑ دے مٹائیا۔ میری جوہ دے نہ کھئے بیگانی، چاروں کُنٹ اکو رنگ
 وکھائیا۔ اک بینتی میری مانیں، ہونا آپ سہائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیندی بالمیک والی کانی، قلم کانا روپ بدلائیا۔ لیکھا کی رویداس
 والی کہانی، چمپارا کی درڑائیا۔ جس نوں بخشیا پد نربانی، سچکھنڈ دوار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنے بھگت سہیلے تک لے سجن، سجنوآ دھیان لگائیا۔ جیہڑا توں میرا میں تیرا کر کے
 بھجن، بندگی تیری وچ سمائیا۔ اوہدا نام کنڈے ترازو کر لے وزن، جگت وٹا نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اوہناں اپنی چاڑھ دے
 رنگن، رنگت اکو نام رنگائیا۔ جیہڑے تیتھوں آپ کچھ نہ منگن، اوہناں دیاں جھولیاں دے بھرائیا۔ دھوڑی ٹکے رما کے چندن، مستک
 کر رُشنائیا۔ لیکھے لے بندن، جو چرن کول سیس جھکائیا۔ دے وڈیائی وچ وربھنڈن، برہمنڈ وجے ودھائیا۔ سیس رہے کیسے نہ نگن،
 سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہناں دا لیکھا پار کردے گگن، گگن گگنتران ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیری جوت وچ ہوون مگن، انت جوت وچ سمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ویکھ لے بھگت سہیلے،
 سنمکھ نظری آئیا۔ شبدي دھار دھار دے چیلے، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جو تیرے پریم وچ کھیل رہے کھیلے، خالق خلق ہونا سہائیا۔
 جنہاں دے میرے اُتے پندراں کتک کہے ہو گئے میلے، ملنی ہر جگدیش آپ کرائیا۔ اوہ وسن تیرے دھام نویلے، سچکھنڈ ساچے سوہیا
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہاوا، پرہ ملی مان
 وڈیائیا۔ گل پلُو واسطہ پاواں، رو رو دیاں سنائیا۔ جو ہرجن اکٹھے بیوئے نال چاواں، خوشیاں پنڈھ مکائیا۔ اوہناں دیاں لیکھے لاؤنیاں
 ماواں، جو بھگت جمن جگت جگت وچ مائیا۔ اوہناں دا تن وجود سہاؤنا گراواں، کھیڑا اک وڈیائیا۔ میل ملاؤنا ستگر شبد دھار
 بھراواں، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنے نال اوہناں دا ترازو کر لے سانواں، اوتنا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو تیرے ڈھولے گاؤندے وچ راہواں،
 بھجن چائیں چائیا۔ میں اوہناں دا شکر مناواں، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ اُچی کوک کوک سناواں، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے تیرے بھگت سہیلے آد جگادی سکھ، سد سکھیا

وچ سہائیا۔ ایہناں دا لہنا دینا لکھ، جس توں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ دُھر دی وست پا دے بھکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔ تیرا درشن ہووے نت،
 وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دے پردے وسنا چت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالے مٹنا مت، پت پریشور لینا گود اٹھائیا۔
 میرے اُتے کریں پت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تُدھ بن
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میری پوری ہووے آسا، منسا تیرے آگے رکھائیا۔ جن بھگتاں بخش بھرواسا، بھانڈا بھرم بھرم
 بھٹائیا۔ خالی بھر دے کایا کاسہ، قسم نال رہی سُنائیا۔ تُوں مالک پرتھمی اکاسا، گگن منڈل تیری وڈیائیا۔ میں تیری داسن داسا، داسی
 ہو کے رہی سُنائیا۔ تُوں مہربان اناشا، اناشی کرتا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل الکھنا الاکھا، الکھ آگوچر کہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں آد جگادی
 پتا ماتا، مات پت اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاویں پندراں سولاں کتک دیاں راتاں، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھیو مٹائیں جاتا پاتا،
 بندھن کوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پریتی جوڑیں ناتا، جگت جہان نہ کھئے ٹڑائیا۔ جو گُرمکھ ہرجن بھگت دُلارا تیرا آیا مار کے واٹا، سنگھ
 لچھمن پندھ مُکائیا۔ ایہدا لیکھا مُکاوُنا وچوں آن باٹا، نو اٹھاراں مات گرہ نہ آگن تپائیا۔ وچھوڑے وچ منجیت دا کھلا نہ ہووے جھاٹا،
 کنت سہاگ دینا بنائیا۔ جنم جنم دا پورا کر کے گھاٹا، کبیر دا لیکھا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر
 دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو کدے نہ ہندا وچھوڑا، پرہ وچھڑیاں میل ملائیا۔ دو دناں وچ کارج کر دے
 دوسرا، دوسری کھیل کھلائی۔ گُرمکھ بنا کے بانکا چھوہرا، اپنی گود ٹکائیا۔ ہر سنگت ناتا جوڑیا جگت جہان جواب دتا کورا، کورو
 پاندو دی آسا پور کرائیا۔ گُرمکھو تہاڈا ہووے بھاگ متھورا، متھیا دسے لوکائیا۔ تہانوں بنھیا نال شبد دی ڈورا، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیا۔
 آگے ویکھیو کی جگت ہونا اندھ گھورا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سب توں بھلنا پیکا سوہرا، کنت سہاگ 'سنگ نہ کھئے نہیائیا۔
 سادھاں سنتاں نظر نہیں آؤنا مٹھ کوئی دیوہرا، بھجن واپو داہیا۔ دھرنی کہے میں مسخریاں وچ سب توں مارانگی ہنتورا، اپنے نین
 بدلائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل اوس پرہوُ دا جس دی سب توں پینی لوڑا، لُربندا سجن اک اکھوائیا۔ جس آتم پرما تم پرما تم بھگت بھگوان بنایا
 جوڑا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ کی ہو گیا جے لچھمن دی زندگی دا وقت رہ گیا سی تھوڑا، تھوڑے توں بہتا دتا بنائیا۔ رس مٹھا ہون نہیں

دِتا کُوڑا، امیوں رس اپنا دِتا چوآئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہے گُرمکھو میں مُول نہ سنگدی، ہر سنگت دیاں جنائیا۔ ویکھو صدی چوڈھویں جاندی لنگھدی، بھجے واہو داہیا۔ کیسے دی سیج سہنجنی رہنی نہیں پلنگ دی، تخت تاج نہ کھئے وڈیائیا۔ سال بسالا کھیل ہونی تو کھنڈ پرتھی جنگ دی، جگہ جگہ پئے دُہائیا۔ پروردگار سانجھے یار آشا پوری کرنی تارا چند دی، جو اُمت نال رنگ رنگائیا۔ کی حالت ہونی ورہنڈ دی، ایہہ جانے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو تہاڈا خوشیاں والا دہاڑا، دیوبڑی خوشی منائیا۔ میں منگن آئی واڑا، در تھانڈے الکھ جگائیا۔ نالے دسن آئی اکو تکو اگئی لاڑا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جس نے میرے اُتے بناؤنا آگھاڑا، دین دُنی لے اٹھائیا۔ دِنے جاگدیاں راتی سُنتیاں سب نوں مارے دھاڑا، دھاڑوی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ آگ لگائے بہتر ناڑا، اگئی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا اپنا آپ جنائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سوامی بولدا، ہر کرتا بے پرواہ۔ جو سچ دوارا کھولدا، پردہ پردیاں وچوں چُکا۔ جو لکھ چوڑاسی تولدا، نام کنڈا ہتھ اٹھا۔ جو رُپ آگما دھارے ماہی ڈھول دا، جوتی جوت کر رُشنا۔ اوہ بھیو گھلائے اپنے کول دا، گل مالک نثر الہ۔ ہر گھر اندر جو زنگن ہو کے مولا، مولا رُپ نور خُدا۔ اوہ بہار ہولا کرے میرا دھول دا، دھول دھپا جگت وچ لگا۔ اوہ ویکھو جگت جہان سارا ڈولدا، دھیرج سکے نہ کھئے دھرا۔ میرا پُرکھ اکالا جن بھکتو تہانوں پھرے تولدا، دین دُنی وچوں لے اٹھا۔ اک سندیسہ دے کے اپنے بول دا، انبولت دے سمجھا۔ تہاڈا وقت جگت مخول دا، مسخریاں کرے جہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا۔ دھرنی کہے آو جن بھکتو مل کے جھکائے سیس، دھوڑی خاک رمائیا۔ مئیے اک جگدیش، جو جگدیش دُھردرگاہیا۔ جس دا لیکھا گا نہ سکے دند بتیس، جہوا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جس دا لہنا دینا بیس اکیس، ایکنکارا اک اکھوائیا۔ اُس دے چہتر جھلنا سیس، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ جن بھکتاں دیوے سچ پریت، پریم ہو کے میل ملائیا۔ دھرم دی دھار بدل کے ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ کروٹ وچ بدل کے پیٹھ، پاسا دین دُنی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا در اک سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگنو آج دا وقت سہنجنا، ملے مان وڈیائیا۔ کریا کرے درد دکھ بھہ بہنجنا، بہو ساگر
 پار کرائیا۔ نیر پیار دا پا کے انجنا، لوچن کرے رُشنائیا۔ جس دا اکو دیپک جگنا، چاروں کُنٹ ڈگمگائیا۔ اوہ لیکھے لاوے تہاڈا آؤنا جانا
 ساچا سبجنا، ستگر شبد بے پرواہیا۔ ایہ وقت پھیر نہیں لبھنا، جگ چوڑی روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا گرہ جس نون کہان دھن وری، دھنوری جگت کہے لوکائیا۔ ایتھے اشارہ کیتا
 سی گج نون ہری، جس ویلے تندوے تند کٹائیا۔ نین وکھایا سی ارمبا پری، چوڈاں رتناں وچوں سمجھائیا۔ پرہلاڈ اشارہ دتا سی سنگھ نر
 اپنی وری، مہربان ہو کے گیا سُنائیا۔ باون نے بل دی آسا ایتھے دھری، بیہو ابھید کھلائی۔ رام نے سینتا نون حکم سُنایا ڈھائی گھڑی،
 پنچ بٹی دئے گواہیا۔ کرشن نے ارجن نال اپنی سانجھی کر کے کڑی، حصہ حصے نال بندھائیا۔ مؤسے کوہ طور تے کہا اوہ سہنجنا ہووے
 دری، دروازہ اک اکھوائیا۔ عیسیٰ حکم سُنایا گل دسی کھری، خیر خواہی وچ سمجھائیا۔ محمد کہا جس ویلے میری صدی چوڈھویں اتم
 بیٹی لڑی، پلو گندھ نہ کھئے پوائیا۔ نانک انگل کیتی کھڑی، اشارے نال سمجھائیا۔ گوبند جس ویلے آیا چمکور دی گڑھی، کھنڈا کھڑگ لئے
 بھوائیا۔ پھیر بتھان دی مار کے تڑی، تالی دتی وجائیا۔ جس ویلے ست دھرم ربیا نہ سیر دھڑی، جگت تول نہ کھئے تُلایا۔ چوراسی
 وچوں ہوئے کھئے نہ بری، پھانسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ آتم نار پر ماتم کنت لئے نہ وری، پاربرہم برہم ملن کھئے نہ پائیا۔ سریشٹی دریشٹی ہوئے
 شرعی، شریعت وچ ڈبائیا۔ سکھ ملے نہ کیسے نون گھڑی، پلکان پچھے ملے نہ ماہیا۔ مکھ سب دے دے حُقعہ نڑی، ناڑی ناڑی دئے
 ڈبائیا۔ میری ڈھیے دی اودھ بیٹی بڑی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے
 میرا دھرم دھار دا کعبہ، قبل از درڑائیا۔ جتھے اکتھا ہویا ماجھا مالوا دواہ، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستگر شبد دا سُنیا نادا، دُھنی ناد
 شنوائیا۔ سب دا پیار ہو گیا سانجھا، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ ہرجن رہے کھئے نہ وانجھا، ستگر اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت بچہ بنیا
 اکو ماں دا، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں سور گان دا، پشو پنچھیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو پیار دسیا اپنے ناں دا، پاربرہم
 برہم نال ملایا۔ ہرجن روپ نہ رہے کان دا، ہنس گرمکھ لئے پرگٹائیا۔ دھرنی کہے چار جگ مان رہے گا ایس تھان دا، جتھے ہر

سنگت سوہیا پائیا۔ لچھمن سینگھ تیرا پیار واہ واہ دا، واہ واہ ملے مان وڈیائیا۔ ہر سنگت روپ بنیا رہے بہین بہرا دا، نگاہ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جن بھگت جگت جہاں دا، جہاں تہاں ہوئے آپ سہائیا۔

* ۱۷ کتک شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال سورن سنگھ دینا نگر والے دے نوٹ *

نارد کہے واہ اوئے وید ویاسا، ویاکرن تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پُران ادھاریا تیری ویکھی اگمی بھاشا، بھاشن تیرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جواریاں تیرا تکیا کھیل تاشا، بن اکھیاں نظری آئیا۔ ووباریا کس بدھ پلے دین دنی دا پاسا، اپنا کھیل وکھائیا۔ نرنکاریا تیرا نور جوت پرکاشا، پرکاشت ہر گھٹ تھائیا۔ سچ دس کیوں تیرا بھگت رہے اُداسا، اُداسیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ شاباشا، راج راجان وڈ وڈیائیا۔ کون گرہ تیرا ہووے واسا، وصل والیا دینا سمجھائیا۔ تیری کرنی سمجھ کھئے نہ سار پاشا، جگ چوکری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا ووبار کون دھار سرشٹی والا ناتا، ناتواں دینا سمجھائیا۔ تیری کیہڑی جننی تیری کیہڑی ماتا، کون گودی گود سہائیا۔ کس سپر رس امرت مکھ چواتا، دُدھی دھار وہائیا۔ کس بدھ توں اپنا ڈونگھا رکھیا کھاتہ، بھیو دینا کھلایا۔ کی لیکھا لیکھا واسطے کلجگ انت نال قلم دواتا، دین دنی سمجھائیا۔ کی شبند سندیسہ دُھر دا اگمی اکھا، خوشیاں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ کی تیرا بھید جانے جگت جگیاسو، یوگ کرم سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کی تیری صفت کرے پون سواسو، ساہ ساہ ڈھولے گیت سنائیا۔ کی تیرا ویراگ کرے ہنجھواں والا آنسو، نیتر نینان نیر وہائیا۔ کی تیری مہما وڈیائی دسے شنکر اُتے کیلاشو، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ میریا مہربانیا توں جگ جگ دا بڑا افلاطو، فتوے سب دے اُتے لگائیا۔ تیرے نام دی دھار سمجھ نہ آوے بنیا کس دھاتو، دھرنی دھرت دھول دھول کس بدھ دتا ٹکائیا۔ کی ویس انیکا کرے لوک ماتو، متا اپنے نال پکائیا۔ تیری سمجھ نہ آوے اولڑی باٹو، باطن بھیو کھئے نہ آئیا۔ تیری نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دسے پرائتو، حصے سرشٹی درشٹی والے ونڈائیا۔

تیرا نور نورانہ سری بھگوانا دے اک اکٹو، اک اکلے کی تیری بے پرواہیا۔ اٹھ نگاہ مار لے تیرے لیکھ وچ کی لیکھا کلجگ اندھیری راتو، گھڑی پل سندیس کی سنائیا۔ تیرے حکم فرمان نوں اوتار پیغمبر گر کس بدھ واچو، واچک نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا کس دھار وچ لوں لوں اندر راچو، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ وید ویاسے کیوں تیرے کیس کھلے، مینڈھی نظر کھئے نہ آئیا۔ کوئی جاپ نہیں دسدا رسنا جہوا بُلے، آواز راز نہ کھئے کھلائییا۔ تیرے ترازو کون لوک مات تُلے، کندھا اپنا دے وکھائیا۔ پُران اٹھاراں کیوں سرشٹی دی درشٹی اندر بھلے، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کیوں مانو بُوٹے نو کھنڈ پرتھی بُلے، ست دیپ ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ تیرے پیار مُحبّت دے لے کھئے نہ جھولے، جھولا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے نوں مستک لگے نہ دھر دی دھولے، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ کیسے دے کول وست نہیں رہی اپنی مولا، اصل دا اصل گئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ او وید ویاسا کیوں گل الفی پائی گلتی، اپنا ویس بدلائیا۔ مینوں ایوں جاپدا تُوں بن جانا علتی، عالماں دے علم دینے بھلائییا۔ کھیل مٹاؤنی پتھر سیل دی، پابن روون مارن دھابیا۔ تُوں اک کھیل دسنی اپنے اگتی تل دی، جتھے تلکن بازی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دس کیوں نہیں ناہی کول کیسے دی کھادی، پنکھڑیاں روپ نہ کھئے بدلائیا۔ آتم پر ماتما مول نہ ملدی، ملنی جگدیش نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا بھیو آپ چکائیا۔ وید ویاس کہے میں بڑا کھچرا، کھوچری ہو کے دیاں جنائیا۔ میں دو جہاناں سدا لاواں چکرا، چکرورتی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میں روپ بنایا وانگ فقرا، فقرے وچ فاقیاں وچ رکھنی سرب لوکائیا۔ جس دا گھر گھر ہونا ذکر، ذکرے کی شہادت دئے گواہیا۔ چوٹی منزل چاڑھے کوئی نہ سخرا، درگاہ ساچی کھنڈ سچ سوہا کھئے نہ پائیا۔ میں سچ دساں اپنے پیاریاں مترا، متراں دیاں جنائیا۔ جوتی دھار وچوں زرنکار ہو کے مترا، زرویر ہو کے اپنی کھیل کھلائییا۔ دو جہان چرنا ہیٹھ لٹرا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گرمکھاں سخیاں سہیلیاں نالوں کدے نہ وچھرا، وچھوڑے دا پینڈا دیاں مٹائیا۔ میں انگیکار کراں جو بھریا نال چکرا، دُرمت میل دیاں دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ویاس کہے میری کرے نہ کھئے

ویاکھیا، وچر کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میں چن اکٹا اگمی دھار وچوں اکھیا، بنا اکھراں توں کیتی پڑھائیا۔ کلجگ دا کھیل ویکھاں تماشیا، چاروں گنٹ بھجّا واپو داہیا۔ لیکھا لہنا تگاں پُرکھ ابناشیا، جو کرتا دُھردرگاہیا۔ جس گھٹ گھٹ اندر رکھنا اپنا واسیا، واستو اپنا میلا بھگتاں نال رکھائیا۔ اوہ براہمن گوڑا جس دا لیکھا کوئی نہ جانے لما چوڑا، نرگن نؤر جوت جوت پرکاشیا، پرکاشت اکو اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل ہونا پرتھی آکاشیا، گگن منڈلاں ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں شاخیا، شناخت اپنی اپنے وچوں پرگٹائیا۔ اوہ دین دُنی دا ویکھے کھیل تماشیا، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن دھار ہو کے پاوے راسیا، رستہ سب دا دئے بدلایا۔ اوہدی سب توں وکھری ہووے بہاشیا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے ویاس جی نہ پاؤ ایڈا شور، زور زور سُنائیا۔ تہاڈا کیسے دا چلنا نہیں زور، جورو زر لیکھا تگو خلق خُدائیا۔ تہاڈے ہُنڈیاں ہویا اندھیرا گھور، تئی اوتار اکھاں لؤ کھلائییا۔ منوا گھر گھر بنیا چور، ٹھگی تن وجوداں نال کھائیا۔ تہاڈا گرتھ شاستر ایس ویلے سکے کوئی نہ موڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کیوں آتم پر ماتم پریتی گئے توڑ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔ کیوں ساچیاں سنتاں بھگتاں دا سنگ گئے چھوڑ، پلؤ لوک مات چھڈائیا۔ ذرا چڑھ کے ویکھو اگمی گھوڑ، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ جدھر تگو مائس مانو مائکھ تن وجود ریٹھا ہویا کوڑ، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ تُساں ایسے کر کے بے بس ہو کے لیکھیا کلجگ اتم آوے براہمن گوڑ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ سب دا مالک ہو کے پئے بھڑ، بھڑی بھڑی بھڑی کردیاں دین دُنی لئے بچائیا۔ اٹھو ویکھو نال غور، اوہ ویکھو مائی گورجاں رووے مارے دھاپیا۔ برہما دی سُرستی پاوے شور، وشنو دی لکشمی نین ربی شرمائیا۔ شنکر دی پاربتی رہی دوڑ، مُکھ آگے پچھے بنائیا۔ نارد کہے میں سچ آکھاں کوئی جھوٹھ نہیں ماریا پھوڑ، دھوکھے والی گلّ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ویاس کہے میں لیکھا لیکھیا ضرور، ظاہر ظہور دا بھیو کھلائییا۔ اوہ آوے کلجگ انت ضرور، حضور ہو کے بے پرواہیا۔ جو چار جگ دی آشا کرے منظور، منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُور، دو جہان چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ دین دُنی دا تگے قصور، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ اُس ویلے کلجگ کوڑی کِرپا پاوے فتور، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نرگن جوت دسے کیسے نہ نؤر،

اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے کیوں ویاسا کھلے وال، بھیو دینا کھلائیا۔ ٹوں کوئی آجنا نہیں بال، پردہ دینا اٹھائیا۔ بچن دسنا سرت سنہال، اپنی لے انگرائیا۔ وید ویاس ہس کے کہے ٹوں کریں کمال، کی باسنا مینوں رہیا جنائیا۔ میرے صاحب دی سب توں وکھری ہونی چال، چال نرالی اک جنائیا۔ جس پھل رہن نہیں دینا دھرم دا کیسے ڈال، پت ٹہنی آپ بلائییا۔ اوہ ویکھے آپ مُریداں حال، مُرشد ہو کے دُھردرگاہیا۔ سمبل بہ کے سب دی سرت لے آپ سنہال، میری آشا پور کرائیا۔ جس دے حکم اندر کال مہاکال، رائے دھرم چترگیت سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ویاس کہے میرے وال کھلے ہوئی ویراگن، بنا تتاں بھجّاں واہو داہیا۔ میرا سوامی ملے مینوں ساجن، سجنوا دُھردرگاہیا۔ شاہو بھوپ آگما راجن، شہنشاہ نور الہیا۔ جو چار جگ دا بڑا پُرانا مہاجن، لیکھے سب دے اپنے اندر رکھائیا۔ سو اکو شبدا آگمی مارے آوازن، سندیسہ اک سنائیا۔ چاروں کُنٹ اٹھاوے پردھان راجن، حکمران بلائییا۔ دُھر دے بھے وچ سارے جاگن، آلس نندرا دُور کرائیا۔ پھیر شبدا سندیسے دسے سرشٹی رہنی نہیں مول شہاگن، کنت شہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ راتی سُنیاں سارے اٹھ اٹھ بھاگن، دے بھجّن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ نارد کہے سُن ویاسا، ویداں توں باہر دیاں جنائیا۔ اپنی پچھلی توں پچھلی تک لے آسا، پورب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ تینوں دیاں بھرواسا، کوار کتیا دتی وڈیائییا۔ ست سچ بخش کے داتا، داتا دتی ورتائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے ناتا، پردہ دتا کھلائییا۔ آپے پُچھدا رہیا تیریاں واتاں، انتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نالے دسیاں آگمی بھاگھاں، بھوکھتاں سنگ بنائیا۔ اشارہ دتا کلجگ اندھیری راتا، رُتڑی جگت نہ کھئے مہکائیا۔ اوس ویلے دیوے کوئی نہ ساتھا، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ سمراتھا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جس دی ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ہووے گاتھا، سو سجن کرے پڑھائیا۔ اوس ویلے دین دنی دا دھرم دا چیتھڑ ہووے پاٹا، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیا۔ سب دیاں پوریاں کرے اتم واٹا، پاندھیاں پندھ دئے چُکائیا۔ ست سچ دا کھول کے ہاٹا، نام ونج اک وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماتا، ہرجن اپنی گود سہائیا۔ سو وقت سہنجنا ہویا آجا، بھٹڑی زین نیچے تپے چائیں چائیا۔ جو کِرپا کرے ہرجن

اُدھارے لنگڑے لُو لے اپابجا، سِر سِر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنُوں بھگوان، ہرجن ساچے میت مُراریاں رکھے لاجا، لاجونت آپ اکھوائیا۔

* ۱۸ کتک شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ہرجیت سنگھ جیٹھووال والے دے نوٹ *

دھرنی کہے پرہو میری چاروں کُنٹ اُددی کھیہ، ماٹی خاک تیرے چرن نہ کھئے رمائیا۔ آتم پر ماتم دے کوئی نہ لگا نینہ، نر زینکار تیری اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پنج تت پوتر کرے کوئی نہ دیہ، دیوہرے مندر مسیت رہے کُرائیا۔ نِجہر دھاروں امرت برسے کوئی نہ مینہ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ نو ست میرے اُتے دھرم دی دھار ہویا تھیہ، تھنتر وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری تک لے نو کھنڈ دی مٹی، خاکی خاک ویکھ وکھائیا۔ تیرے وچ سُر ت ربی کیسے نہ ٹکی، ٹکے مستک دھوڑی دھوڑ نہ کھئے رمائیا۔ کوڑی کِرپا وچ دین دُنی وکی، ممتا موہ وکار رکھائیا۔ ست سچ دی دے کوئی نہ سیکھی، سیکھیا وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری کھیل بن اکھراں توں سدا لکھی، لیکھک بھیو کھئے نہ پائیا۔ تینوں گاؤندے گئے کوٹن کوٹ مٹی رکھی، رکھیشر دھیان لگائیا۔ تیری دھار زینکار لوک مات کیسے نہ دسی، نیتر لوچن نین درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے اُددی دھول، دھرت دھول ہو کے دیاں سُنائیا۔ تیرا نام نِدھانا سِری بھگوانا کیسے انتر رہیا نہ مُول، مُلا شیخ مسائک پاندھ پنڈت روون مارن دھاپیا۔ کِرپا کر میرے کنت کنتوبل، ہر کرتے دیا کمائیا۔ کی ہویا جے سرِشٹی گئی بھول، درِشٹی وچ تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں صاحب سُلطانا نوجوانا مہربان ہو کے سب دا بدل دے اصُول، اصلیت اپنی اک سمجھائیا۔ لیکھا رہے عرض نہ طُول، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری لائے کھئے نہ چرن دھوڑی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کلجگ جیواں من منسا ہو گئی موڑھی، مَوْرکھ مُگدھ اَنجان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجگ نیند سوں گئے گوڑھی، اندر وڑ نہ کھئے جگائیا۔

رِشتہ ہویا کوڑ کوڑی، مایا ممتا موہ لوہہ ہنکار کام واشنا اپنے نال رکھائیا۔ ساچا رنگ چاڑھے کھئے نہ گوڑھی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ چاروں کُنٹ ناتا دسے کوڑی، جگت گمبھہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے چھوہے کوئی نہ چرن، چرنودک جام نہ کھئے پیائیا۔ نج گھر کھلے کسے نہ ہرن پھرن، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بھو مٹے نہ مرن ڈرن، چوراسی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کلجگ جیو تیری منزل مؤل نہ چڑھن، در گھر ساچے ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی گھاڑن گھڑن، ویکھنہارا تھاو تھائیا۔ لہنا دینا لیکھا جانے چوٹی جڑن، چیتن آپے ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ سنت سہیلے بھگت اک تیرا نام پڑھن، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا جگ چوکرئی ویکھ لے گھٹا، اڈ اڈ چاروں کُنٹ دھاپیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گرواں دا ویکھ لے پٹا، جو پٹیداری مذہباں والی وکھائیا۔ تیرے نام دی قیمت پے گئی پیسا ٹکا، شاستر ہٹاں وچ ٹکائیا۔ میرا ویکھ لے سینہ جاندا پھٹا، پٹی پریم نہ کھئے بندھائیا۔ اوہ اُدھروں صدی چوڈھویں وقت جاندا ٹپا، ٹاپواں والے ویکھن نین اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں میرا چیتھڑ ویکھ لے پھٹا، لہنگا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں آیں جاپدا دینا مذہباں دا پینا رٹا، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ پھیر تیرا کھیل ویکھنا سب نے نٹھ نٹھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میریاں اندرے اندر آسا، بن رسنا جہوا دیاں جنائیا۔ سب تُوں اپنا دے بھرواسا، ایشٹ دیو کی سمجھائیا۔ وست وکھا کے کایا باٹا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ لیکھا تک لے تے آٹھا، نو در کھوج کھوجائیا۔ سب دا منظور کر لے انتر آتم دا پوجا پاٹھا، ڈھولے سوہلے اپنی جھولی پائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے واٹا، اتم کلجگ نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں امرت جام پیا دے گوہند والا باٹا، امیوں رس امرت دینا چوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے چرن کول ٹیکان ماتھا، مستک دھوڑی نال چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن ساچا ملے کھئے نہ ساتھا، آد جگادی سنگی سنگ نہ کھئے نہائیا۔

* ۲۶ کتک شہنشاہی سمت نو ہر بہگت دوار جیٹھووال *

چھبی کتک کہے میں سندیسہ دیواں پوہ چھبی، ودی سدی سنگ نہ کئے رکھائیا۔ چوراسی گرمکھ آون ہتھ بدھی، بندنا وچ سیس نوائیا۔ چوراسیاں دے ہتھ وچ ہووے لکھی چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ چوراسیاں کول ہووے نوح نوح ندی، لیکھا اُردو وچ سمجھائیا۔ چوراسیاں اک دوجے نال ہووے گرد بدھی، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ چوراسیاں لی بانہ ہووے کڈھی، خوشیاں ڈھولے ڈھول گائیا۔ چوراسیاں لوک مات بن کے لی، لب لال رنگ رنگائیا۔ چوراسیاں ترنا بہار پئی، قدم قدم نال بدلایا۔ چوراسیاں ہتھ جوت ہووے جگی، جگیاسواں دین سمجھائیا۔ چوراسیاں لاؤندے آؤنا آگی، اگنی تت تپائیا۔ چوراسیاں سیس ہووے سگی، سہاگی کنت کنت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھبی کتک کہے میں سندیسہ دیواں پوہ چھبی، چھپر پریم والی لگائیا۔ چوراسیاں پگڑی چٹی ہووے بدھی، متھ تلک سندھور سہائیا۔ کرے کھیل سورا سربگی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو بھگتاں سنتاں لیکھا جانے اُپر شاہ رگی، رگھت دا لہنا دئے چکائیا۔ کوڑی کرپا پندھ مکا کے حدی، حدوڈ اپنی دئے وکھائیا۔ جتھے میل بُندا سببی، سہج نال آپ ملایا۔ ڈھر دا ملدا اکو پدی، پد یاترا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت جام خُماری دیوے مدھی، رس اکو اک وکھائیا۔ دین دُنی وچوں باہر کڈھی، مارگ دیوے سہج سکھدائیا۔ چوراسی پگڑی بدھی ہووے ڈبی، چٹا لال رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا دوس دہارا آؤنا مات، لوک پرلوک سنائیا۔ جگت سہنجی ہونی رات، رُڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ بھگتاں ہونی سچ جماعت، ڈھر دا رنگ وکھائیا۔ چوراسیاں ہتھ وچ اپنے کرم دے پھڑے ہون کاغذات، چوراسیاں کول لیکھا ہووے کائنات، کائنات دا مالک ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ چھبی پوہ کہے مینوں خوشیاں وچ آؤندی ہاسی، ہس ہس دیاں جنائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ اناشی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دی منڈل مندپ راسی، دو جہاناں کھیل کھلائییا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شاباشی، نور نورانہ نور الہیا۔ جن بھگتاں کئے گلوں جم کی پھاسی، لیکھ پھاسی چوراسیاں ہتھ پھڑائیا۔ چوراسی ہون رسن سواسی،

انتر نرتنر ڈھولے گائیا۔ چوراسیاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے لیکھا شنکر کیلاشی، کلادھار کل کی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ چھبی پوہ کہے میریاں خوشیاں والیاں بہاراں، جگت جہان دیاں جنائیا۔ چوراسیاں گِرمکھاں ہون ننگیاں تلواراں، تکھیاں دھاراں نال سُہائیا۔ چوراسی ہون نوجوان مُٹیاراں، ہتھ تیر کمان سُہائیا۔ چوراسی لاون تون میرا میں تیرا نعرہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے میں دیواں شُبھ اسپس، آسیا وچ سُنائیا۔ کِریا کرے میرا جگدیش، جگدیشر دیا کھائیا۔ چھتر ہووے جس دے سپس، سوہنی خوشی بنائیا۔ پنج پیارے اک دوجے دی کرن ریس، بستر پیلے تن وڈیائیا۔ پنج لکھاری مستک لا کے لیک، لال لائن لین وکھائیا۔ پنج درباری ہتھ وچ پھڑ کے ہست کیٹ، لیکھا سب تون دینا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی نیلا نشان بنھ کے پیٹھ، اُلٹا تارا چند وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ چھبی کتک کہے جن بھگتو تہاڈا گھر سُہنجنا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ پرکاش کرے آد نرنجنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دیناں اناتھاں ہو درد دکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ ساچے نام دی چاڑھ کے رنگنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ سب دی لیکھے لاوے بندنا، جو نو نو سپس جھکائیا۔ ستگر شبد انگیکار کرے انگنا، گودی گود ٹکائیا۔ دھوڑی خاک بخش کے مجنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ جس دا نام نگارہ وچنا، جگت جہان کرے شنوائیا۔ سو سوامی سچ دوارے سبنا، سوہاؤنت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتوں دکھ دلدر کھنڈنا، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔

* ۲۹ کتک شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال سُرجیت سنگھ جیٹھووال والے دے چھوٹے کا کے دے نوت *

کتک کہے میرا پریشٹا اُنٹی، اُنٹی نال جنائیا۔ میں سندیسہ دیواں دند بتی، بتیسہ دھار نال سمجھائیا۔ سب دا مالک کھلاپتی، پت پریشور اکم اتھاپیا۔ جس دا حُکم چلے سدا جگ چھتی، نانک نرگن سرگن دھار دے گواپیا۔ حُکم وچ فرق رہے نہ رتی، وادھ گھاٹ نہ

کھئے جنائیا۔ کلپنا دسے نہ کھئے من متی، مت متانتر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حُکم اک ورتائیا۔ کتک کہے میرا انتشکرن پُرکھ اکال اک ارادھو، دوسر اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ ست دھرم دا جو آد جُگاد سادھو، سد
 سادھنا وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا نال موہن مادھو مادھو، مدھر دُھن نال شنوائیا۔ جس کھیل کھلایا گوبند دھار نال دادو، جگت جہان
 خوشی بنائیا۔ شبد اگتی مار کے آوازو، بھیو ابھید دتا کھلایا۔ نام کنڈھے تول ترازو، وزن سچ دتا سمجھائیا۔ نال اُٹھا کے سچا بازو،
 بازاں والے بھیو دتا کھلایا۔ اُٹھ ویکھ لے دھرم دھار سماجو، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیری انت سِری بھگونت رکھے لاجو، سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہویا دیش ماجھو، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ تیرا لیکھا پُورب ویکھے نانک دھار بغدادو، بجلول دئے گواہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ کتک کہے پچھلا لیکھا نانک دھار بغداد، بغلگیر
 ہو کے دیاں جنائیا۔ دین دُنی وچوں جاگ، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جیہڑا بجلول دے مقبرے اُتے جگاؤندا سی چراغ، تیل باقی نال وڈیائیا۔
 اوہ انتر نرتتہ اکو اک نوں ربیا ارادھ، اللہ کہہ کے سیس نوئیا۔ اُس نانک نال کیتا واد، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جس دا نام سی سراج،
 سراجلدو لا کہہ کے سارے گائیا۔ اوہ بسمل ہو کے سدا رہے بساد، اک دھیان رکھائیا۔ نانک دی سرگن دھار سُن رباب، خوشیاں وچ
 سیس نوئیا۔ مینوں تیرا بڑا اچھا لگے مزاج، پیر دستگیر تیری وڈیائیا۔ میرے انتر آؤنی تیری یاد، پردے ربی اُٹھائیا۔ سچ مُحبّت گئی
 لاگ، سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ کی تیرا سچ سماج، مینوں دے سمجھائیا۔ کی لہنا دینا آج، بھیو دینا کھلایا۔ میں چاہندا میں وی بناں تیرا پیار
 والا سادھ، سچ سادھنا وچ سمائیا۔ جھٹ نانک کھول کے دسیا راز، بھیو دتا سمجھائیا۔ تیرا لہنا ہووے میرے توں بعد، گوبند دھار
 دس دس سمجھائیا۔ جس دے ہتھ وچ سوہنا باز، بازی تیری جیون والی دئے بدلائیا۔ ہُن دین دُنی جانی چھاڈ، تن وجود مقبرے وچ
 دبائیا۔ پھیر ہوون وڈ وڈ بھاگ، ملے مان وڈیائیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا کدے نہ بھلے یاد، یادداشت اپنے نال رکھائیا۔ ستگر شبد مارے
 آواز، سُنیاں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نانک کہا تینوں دیواں
 داد، دادو تیرا نام وڈیائیا۔ ست سچ دا بخشاں راج، دھرم دھار شہنشاہیا۔ تیرے اندر اُچے اک ویراگ، اکو نام سُنائیا۔ سچ پریتی وچ

تیرا ہووے سماج، ملے نام وڈیائیا۔ تیرے دواویوں گوہند اڈائے باز، سوہنی اپنی کھیل کھلائیا۔ نانک کہا پھیر دادو دیوہرا جانا چھوڑ، ناتا جگت تڑائیا۔ گوہند شبد لینا جوڑ، اپنا حُکم ورتائیا۔ جو چڑھ کے آئے نیلے گھوڑ، شاہ سوارا روپ بدلائیا۔ سچ پرتی نہیائے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے تڑائیا۔ پھیر شبد سندیسہ دیوے ہور، ہور ہور جنائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہووے گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پنچ وکارا پائے شور، چھری شرع روپ بے قصائیا۔ تیرے بھاگ پھیر ہون متھور، مہربان دیوے مان وڈیائیا۔ سچ دی دھاروں دیوے تور، لوک مات رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نانک کہا دادو تیرا لیکھا ہونا دوہرا، دوہری دھار بنائیا۔ گوہند دے سر تے ہونا کلغی توڑا، تٹی توڑ نہیائیا۔ تیرے جیون وچ تیرے جیون دا پینا موڑا، مہر نظر نال سمجھائیا۔ تینوں پھیر بناوے بانکا چھورا، لوک مات رنگ رنگائیا۔ بھیو چُکا کے تورا مورا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نال بٹھے تیری ڈورا، ڈوری اپنا تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند دھار ویس وٹائیا۔ دیس پردیس وقت سہائیا۔ نر نریش اک اکھوائیا۔ دس دسمیش روپ سمجھائے گا۔ مچھ داہڑی کیس رنگ رنگائیا۔ جو سدا رہے ہمیش، اپنا حُکم ورتائیا۔ تینوں اُس دے ہونا پئے پیش، پیشین گوئیوں تیرے نال ملائیا۔ کی ہویا جے ہُن بنیوں شرع دا شیخ، پھیر دادو دیوہرے والا اکھوائیا۔ پھیر بدلے تیری ریکھ، ریکھ دا لہنا تیری جھولی پائیا۔ جوت اولڑا کر کے بھیس، بھیکھادھاری کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جس صاحب دے سر تے ہونا سیس، سرگن نرگن نرگن سرگن روپ بدلائیا۔ تِس دی کیا کوئی کرے ریس، دو جہاناں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اُس دا حُکم اگما ورتے بیس اکیس، اک اکیسا وڈ وڈیائیا۔ جس دی صفت گائی محمد تیس بتیس، آیتاں نال وڈیائیا۔ جس دی سب توں وکھری حدیث، شرع شرع نال درسائیا۔ اوہ کِریا کرے پُرکھ اکال جگدیش، جگدیش سنگھ تیرا نام بدلائیا۔ تیجے جنم وچ تیجی دھار تیری ہووے جگت میت، مِتراں مِتر سمجھائیا۔ نالے نانک سرگن دھار مار کے تِن لیک، لکیر فقیر دتی وکھائیا۔ نام ست دی کر تصدیق، شہادت شرع توں باہر سمجھائیا۔ تیری آسا منسا پوری کرے اُمید، آشا اپنے نال رکھائیا۔ تیری

خوشیاں والی سدا ہووے دید، عید دا چند نور زُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، لیکھا جانے ست سچ مُرید، مُرشد ہو کے مُریدان ویکھ وکھائیا۔

* ۳۰ کتک شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال شام سنگھ کلسیاں والے دے نوٹ *

صدی چوڈھویں کہے میں پھراں دوس رین ٹھی، پروردگار سانجھے یار بھجاں واہو داہیا۔ دین دنی دے انتشکرن وچ ویکھاں اگنی
 مٹھی مٹھی، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ کس بدھ میرے مہربانا سیری بھگوانا تیری اُٹی گڑدی لٹھی، دو جہاناں نو جوانا سمجھ کیسے نہ
 آئیا۔ میری الفی تک لے چولی لپرو لپرو پھٹی، تن وجود میرے محبوب شنگار نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سنگ محمد چار یاراں دی گئی ہٹی،
 دین دنی توں باہر پنڈھ مکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جو میں کھٹی کھٹی، کھٹکے وچ دیاں سُنائیا۔ میری انت اخیر بے نظیر
 لاشریک اوڈھ جاندی ٹپی، آئیو اور نہ کھئے ودھائیا۔ میریا مہربانا سیری بھگوانا میری تیرے نال پکی، یاری یادواں توں بعد جنائیا۔ توں
 ویکھ لے کھیل حقیقی حقی، حق حقیقت دھیان لگائیا۔ میں دوس رین تیرا راہ رہی تکی، تقدیر دے مالک سچ دھیان لگائیا۔ کون سویلا
 میری پت لے رکھی، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں دھرم دھار دی اکھی، جگ نیت دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں شے روز بھجدی، پن قدماں قدم اٹھائیا۔
 میری آشا اک محبوب دے ج دی، جو حُجریاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جو میری لیکھ لاوے سلکھنی گھڑی اج دی، عاجز ہو کے سیس
 نوائیا۔ میں ونجارن بناں جگ دی، جاگرت جوت دا مالک مینوں دیوے وڈیائیا۔ مینوں خُاری رہے ست سچ دے مدھ دی، مدھر
 دُھن اک شنوائیا۔ میری شرع مُک جائے حد دی، چوڈاں لوک دین گواہیا۔ جس محبوب نوں پھراں لبھدی، اوہ مالک ملے دُھردرگاہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دوس رات پھراں جنگل
 جوہ، ٹلے پریتاں سُمند ساگراں ویکھ وکھائیا۔ نو ست شرع توں باہر ویکھاں رُوح، بُت بُتخائیاں پھول پھولائیا۔ نال سندیسے سُنان شبَد

ستگرُو، گرُو گرديوا کی درڑائیا۔ کِس بدھ ست دهرم دی دهار ہووے شُرُوع، شهنشاه دیوے مان وڈیائیا۔ ست دهرم دا مارگ کِس ویلے مات تَرُو، تریا تون باہر کرنی شنواییا۔ سچ منتر نام کلمہ اکا پھرو، فُر نے کوڑے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پروردگارا، گمبھیر گہر تیری سرناییا۔ میرا انت آخیری حقیقی سُننا نعرہ، لاشریکی دیاں درڑائیا۔ تُوں نُوں نُوں شاہو بھوپ سِری بھگوانا ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشناییا۔ تیرے پیار دا اکو ہووے مُشاعرہ، مُشکل میری حل کرائیا۔ میں تیرا جھگڑا ویکھنا چاہندی وچ قاہرہ، قایم مقام دینا درڑائیا۔ تیرا کلمہ سُننا چاہندی اگئی شاعرا، شاعران تون باہر دینا سُناییا۔ میرا رُوپ نہیں کوئی ایرا عَیرا، گہر گور تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں جُگ جُگ تارے کر کر مہرا، مہربان سِری بھگوان نوجوان اک اکھواییا۔

* پہلی مگھر شهنشاهی سمت نُو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نُوں * *

ستگر شبد کہے سُن میری اگئی ماتا، مئیا بن ممتا تون دے جناییا۔ کیتھے میرا پُرکھ اکال دین دِیال دُھر دا باپا، بنا رُوپ رنگ ریکھ دے سمجھاییا۔ جس نُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی سب نے مئیا پُرکھ بدھاتا، پر پُرکھ اگم اتھاییا۔ جس دا حُکم سندیس فرمان بن اکھراں تون گاتھا، نراکھ دھار پڑھاییا۔ جس نُوں سب نے کہا پُرکھ سمراتھا، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔ جو بھوئے سہارا انا تھ انا تھ، دینن دِیا کھاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگاییا۔ ستگر شبد کہے سُن مئیا دُھر دی جوتی دھار، نُوں نُوں دیاں جناییا۔ سچ دس میں کِس دا برخوردار، پتا پوت کون گود سہاییا۔ کِس بدھ جوتی تیری دھاروں آیا باہر، جنم اجنم دینا درڑائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی جس دی پائے کوئی نہ سار، بھیمو ابھید نہ کھٹے کھلائییا۔ میں بن قدمان تون کراں نِسکار، بنا سِیس سِیس جھکاییا۔ میرا بھرم بنا بھرم تون دے نوار، لیکھا لیکھے وچوں سمجھاییا۔ میں کِس نُوں کوک سُنواں پکار، سچ سچ جناییا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے جوت میری دس سہنجی رت، رُڑی اکم
 مہکائیا۔ میں کس بدھ ہویا اُتت، بنا جنم توں جنم دتا کس بدھ مائیا۔ میرا تن وجود نہ کوئی بُت، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ میں
 کس صاحب دا پُت، سَت ڈلارا کون گود اُٹھائیا۔ کس بدھ مینوں لیا چُک، پردہ دینا کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جوت کہے سُن سَت ڈلارے، ڈلھے دیاں جنائیا۔ میرے کھیل سب توں نیارے،
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے رُوپ اکم اپارے، اپرمپر میری وڈیائیا۔ میری پاوے کوئی نہ سارے، بے انت اکم اتھاپیا۔ میں آپے نار کنت
 بہتارے، سیج سہنجی آپ ہنڈھائیا۔ آپ اپنی کرپا دھارے، کرپال ہو کے خوشی بنائیا۔ میری آشا تیرا رُوپ نیارے، خالص خالص
 دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوت کہے سَت شبد میرے دُلھے،
 نرگن نرویر نراکار دیاں جنائیا۔ میرا حُکم سندیس بن اکھراں والا کدے نہ بھولے، اہل ہو کے دیاں درڑائیا۔ میرا رُوپ میرا کنت کنتولے،
 ایکا ایک ایک اکھوائیا۔ میرا آد آد اصوُلے، اصل اصل اپنے وچوں پرگٹائیا۔ تُوں میری دھار دی دھار میرے پیار وچ جھولے، جنم اور نہ
 کھئے سمجھائیا۔ میری کرپا میرا آہ رُوپ بن تے توں پہلے بھولے، آپ اپنی مہک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میری ماتا جوت میں تیرا آد نٹھا چھ، میرا بچن دے جنائیا۔ میرا رُوپ انوپ سچا،
 سچ تیری وڈیائیا۔ میں تیری دھار وچ رچا، رچنا اپنی دینی وکھائیا۔ بھو ابھیدا کھول کے دس دے پتہ، پت پتونت کھڑا تیرا ماہیا۔ میں
 اُس دا پیار ویکھاں رتا، رنگ رتڑا جو اکھوائیا۔ کی میرا اُس دے نال ہووے ناتا، میلا کس بدھ ہووے سہج سُبھائیا۔ جوت دھار کھا
 میرے ڈلھے میرا سرُوپ میری ستا، سَت سَت اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار در
 تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے سُن لے میں جوت دھار نہ کوئی دھول، اول میرا نور الاہیا۔ بنا دھار توں اپنے وچ مَول، مَولا ہو کے کھیل
 کھلائیا۔ اپنا وعدہ کیتا قول، اقرار تیرے نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔
 ستگر شبد کہے جوتی ماتا دے دھیر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میرا ہور کون ویر، سنگی کون کون اکھوائیا۔ میں کون رس جانا بن سریر،

تت نہ کھئے وڈیائیا۔ میری منزل دس آخیر، پردہ دے کھلائییا۔ کی ہووے تدبیر، طریقہ دے درڑائییا۔ میتوں دے باداشیر، شیر خوار بچے منگ منگائییا۔ میری نظر نہ آوے کیسے تصویر، تصور کر نہ کھئے سمجھائییا۔ میں تیرے پیار دا ہونا فقیر، فقرہ تیرا ڈھولا گائییا۔ نہ شاہ بنان حقیر، سریر تن نہ کھئے چٹرائیا۔ نہ نیترو گے نیر، نین چھپر نہ کھئے دکھائییا۔ نہ پیغمبر ہوواں پیر، اوتار گر نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوت کہے میں دُھر دی ماتا، میا اک اکھوائیا۔ شبد ڈلارے دیواں داتا، اگم اتہاہ ورتائییا۔ پُرکھ اکال تیرا ناتا، آد جگاد جڑائییا۔ پروردگار دیوے ساتھا، سگلا سنگ بنائییا۔ تُوں میرا میں تیرا گاتھا، آد پُرکھ پڑھائییا۔ تیرا سچ چلاواں راتھا، رتھوہی اک اکھوائیا۔ تینوں مان دیواں تُوں ہوئیں سہائی اناتھ اناتھا، سر سر اپنی دیا کھائییا۔ تینوں اپنا بھیو چکا کے زرگن دھار دساں تماشا، کی اپنی کل ورتائییا۔ حُکم وچ حُکم بھیو وچ بھیو کھلا دساں خُلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے سُن ڈلارے، مات پت اک اکھوائیا۔ میری گود میرے سہارے، میرے چرن تیری سرنائیا۔ میرے محل میرے مینارے، سچکھنڈ ساچے سوہا پائییا۔ میرے نُوں نُوں اُجیارے، جوتی جاتے ڈگمگائییا۔ میرا سُن ناد دُھنکارے، شبد اگئی آواز لگائییا۔ تُوں ہونا خبردارے، بے خبراں خبر سُنائییا۔ میرے حُکم مٹنے سارے، نو نو سپس جھکائییا۔ ذرا نگاہ مار لے جوت دی دھار نُوں اُجیارے، جوتی جاتا رہیا سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائییا۔ پُرکھ اکال کہے میں دُھر دا حُکم سُنواں گا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ اچھل اچھیدا آپ اکھواواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ شبدی سُن کہے میری نو نو نمسکار، بن سپس سپس جھکائییا۔ تُوں مات پتا کرنا پیار، ساچی گود سہائییا۔ میں تیرا نُوں اُجیار، نُوں نُوں ڈگمگائییا۔ حُکم مٹاں سدا سدا تیرے دوار، سچکھنڈ ساچے سوہا پائییا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار میرا یار، یارانہ توڑ نہائییا۔ میں بنیا رہواں سیوادار، ساچی سیو کھائییا۔ میری جھولی وست اگئی دے ڈار، امل اٹھ آپ ورتائییا۔ پُرکھ ابناشی کریا دھار، مہر نظر اک اٹھائییا۔ جوتی جوت کر اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ تیرا میرا کھیل اگم اپار، اگوچر کہن کچھ نہ پائییا۔ تُوں سُن

دا رہیں میری گفتار، بن اکھراں بن زباں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھیو ابھیدا رہیا
 گھلائیآ۔ ستگر شبد ہو نانا، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ تون میرا شاہو بھوپ رانا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ میں تیرا متنا بہانا، چرن دھوڑی
 خاک رمائیا۔ جھٹ حکم ہویا سری بھگوانا، سندیسہ دتا سنائیا۔ ست ڈلارے پہلون تون میرا میں تیرا گالے گانا، بنا تن وجود ڈھولا
 گائیا۔ پھیر رکھنا چرن دھیانا، بن چرن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ شبد ست کہے
 تیرا حکم مینوں منظور، نو نو سیس جھکائیا۔ تون مات پتا حضور، حاضر اک اکھوائیا۔ میں تیرا نورانہ نور، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ تون
 سرب کلا بھرپور، میری جھولی دینی بھرائیا۔ میں مستک لاواں تیری دھول، دھول بن خاک رمائیا۔ میتھوں ہووے نہ کھئے قصور، قسم
 کھا کے دیاں سنائیا۔ میتھوں ہووے نہ کھئے غرور، غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ میں چاکر رہاں مزدور، سیوک سیو کھائیا۔ تون وسنا سدا
 حضور، سمنکھ ہو کے درشن دینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔
 پُرکھ اکال کہے دیا کھاواں گا۔ دین دیال ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ میرے لال سر تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ سچکھنڈ وکھا کے دھرمسال، تیرا
 دوارا اک وڈیاواں گا۔ جو اکما دیپک بال، نور نور نور رشناواں گا۔ تیرے پیار دی آپے گھالن گھال، کیتی گھال تیری جھولی پاواں گا۔
 تینوں ستگر شبد بناواں دلال، وچولا اک رکھاواں گا۔ تون حکم سندیسہ میرا لینا جھال، جھلک وچ پلک تیرا رنگ رنگاواں گا۔ آد
 جگاد رکھاں سنبھال، اپنا سنگ بناواں گا۔ پھل لگاواں تیرے ڈال، ڈھر دا حکم اک ورتاواں گا۔ تون کرنا کھیل کھال، کرتا پُرکھ ہو کے
 آپ سمجھاواں گا۔ جس طرح تینوں بنایا اپنا لال، ست ڈلارا نام وڈیاواں گا۔ پھل لگاواں تیرے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکاواں گا۔ اپنی دس
 کے آپے چال، چلتر اپنا آپ سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلاواں گا۔ ست ڈلارے بخشاں
 دات آگئی، انڈٹھ آپ ورتائیا۔ ہرکھ سوگ ہووے نہ غمی، چنتا وچ کدے نہ آئیا۔ لالچ موہ ہووے نہ طمی، لوبھ وچ نہ کدے ہلکائیا۔
 جنی ککھوں کدے نہ جمیں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تون اپنا بیڑا میرے حکم نال بنھیں، بھیو ابھیدا دیاں گھلائیآ۔ تون نور نورانہ میرا چئی،
 چند چاند نے کری رشنائیآ۔ میرا فرمان اکو متیں، منسا اور نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور،

سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ جوت دھار کہے میں ماتا چنگی، چنگی طرح سمجھائیا۔ بچیا اکو وست اگمی منگیں، مڑ کے منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آد جگاد رہے نہ تنگی، اتوٹ اٹھ دیاں ورتائیا۔ تیری پٹھ ہووے نہ ننکی، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں سوُرا ہووے سرینگی، شہنشاہ اکھوائیا۔ تینوں بخشاں اک اندی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ بچیا بنا قلم شاہی توں تیرے نال کراں سندھی، سند دُھر دی آپ لکھائیا۔ میرے حُکم دی آد جگاد رہے پابندی، سدا چلنا حُکم رضائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤندے رہنا چھندی، ڈھولا دُھردرگاہیا۔ میرے لاڈلے دُلا رے میں جوت زینکار نہ سُہاگن نہ رنڈی، رنڈیے وچ کدے نہ آئیا۔ اکو وست امولک اپنے حُکم دی تینوں رہی ونڈی، اگم اتھاہ ہو کے جھولی رہی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کریا اپنی آپ کرائیا۔ ستگر شبد کہے میں پایا ور اپار، دتی پرہو وڈیائیا۔ میں اپنے آپ ہوواں تیار، اپنی لے انگڑائیا۔ اپنی نگاہ لواں مار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اپنا ویکھنا محل مینار، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جتھے اکو نور جوت اجیار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سندیسے دیوے ہر کرتار، کرتا پُرکھ دُھردرگاہیا۔ شبد دُلا رے ہونا ہوشیار، بھیو ابھید کھلائییا۔ تُوں وشن برہما شو اپنی دھاروں لے اُتار، اوتر اپنی دھار سمجھائیا۔ ایہ کھیل میرا اپر اپار، اپر پیر ہو کے دیاں درڑائیا۔ تُوں سندیسے سُننا اپنی وار، وارث ہو کے دیاں سُنائیا۔ ترے گن مایا تیرے نال ادھار، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ پنج تت تیری جھولی دیواں ڈار، اٹلی وست تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں لکھ چوراسی کرنی تیار، وشن برہما شو سیوا دینے لگائیا۔ پھر حُکم سُناؤنا جس دی پاوے کھئے نہ سار، وشو دی اپنی کار کھائیا۔ برہما ویتا کر کے خبردار، بھیو ابھیدا دینا درڑائیا۔ شنکر سندیسے دینا نہ کرنی کوئی وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد دُلا رے حُکم سُناؤنا اے۔ آد آد بھیو کھلاؤنا اے۔ برہم برہما پردہ لاہنا اے۔ وشن برہما شو تیری دھار پرگٹاؤنا اے۔ رجو طمعو ستو تیرا رنگ رنگاؤنا اے۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیرا ونڈ ونڈاؤنا اے۔ تن وجود سوہا پاؤنا اے۔ بوند رکت سنگ ملاؤنا اے۔ پرکرتیاں اپنا کھیل کھلاؤنا اے۔ پنج پنچھی جوڑ جڑاؤنا اے۔ نو دس دی ونڈ ونڈاؤنا اے۔ پریم پیار دی دھار سمجھاؤنا اے۔ نور نورانہ جوت چمکاؤنا اے۔ جوتی جاتا اک اکھواؤنا اے۔ تیرا مستک چرناں اُتے ٹکاؤنا اے۔ بن چرن توں چرن رگر کے، دھوڑی دھوڑ اُچاؤنا اے۔ دھوڑی خاک

بنا خاک توں سمجھ کے، دھرنی دھرت دھول وکھاؤنا اے۔ میری سُن اگتی رمز، حصّے ونڈ تیری جھولی پاؤنا اے۔ لیکھا جاننا جیرج انڈ،
 اُتہج سینج کھیل کھلاؤنا اے۔ لکھّ چوڑاسی دے اند، اند تیرے نال سمجھاؤنا اے۔ ٹوں ہور کی منگنی منگ، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاؤنا اے۔ سچ کرنی کار کھاواں گا۔ ستگر شبَد تینوں وڈیاواں گا۔ دُلھا دو
 جہان بناواں گا۔ پُریاں لوآں رچن رچاواں گا۔ برہمنڈاں کھنڈاں ونڈ ونڈاواں گا۔ گگن پاتالان سوہیا پاواں گا۔ سوڑیہ چند نُور رُشناواں گا۔
 جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ وشن برہما شو سمجھاواں گا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری تیرے کولوں ناؤں دھراواں گا۔ ٹوں بنا ونج وپاری،
 سوڈا تیرے ہٹ وکواں گا۔ ٹوں لکھّ چوڑاسی کر تیاری، ترے گن تیرا سنگ بناواں گا۔ پنجاں تتاں کھیل نیاری، نرگن ہو کے آپ
 کھلاواں گا۔ شبَد ناد دے دھنکاری، گھر گھر اپنا ناد وجاواں گا۔ آتم جوت کر اُجیاری، برہم روپ آپ درساواں گا۔ دُھر دا حُکم
 سنڈیسہ دیواں اپنی دھاری، دھرم دی دھار آپ بناواں گا۔ ستگر شبَد ٹوں بنا وپاری، وست تیرے ہٹ وکواں گا۔ کھیل کھیلنی وچ
 سنساری، سنسا بہم نہ کھئے رکھاواں گا۔ جُگ چوڑی تیری بہاری، ستجگ تریتا دوپیر کلجگ ونڈ ونڈاواں گا۔ تیرے نام دی چڑھی
 رہے خُاری، جگت جہان کھیل کھلاواں گا۔ آپ بن کے دُھر اوتاری، جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ ساچے نام دا بن لیکھاری، اکھڑ اپنے
 وچوں پرگٹاواں گا۔ برہمے برہم دے سُدھاری، ساچی سادھنا آپ سمجھاواں گا۔ ستجگ تریتا دوپیر کلجگ کراں کھیل اپاری، نُور نُورانہ
 ڈگمگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے میرے ستگر
 شبَد جُگ چوڑی جانے بیت، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ میں اپنی دسدا رہواں ریت، بھیو ابھیدے وچوں سمجھائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا
 تیرے کولوں مندر مسیت، چرچاں کعبیاں ملے وڈیائیا۔ گرُودواریاں بخش پریت، پریت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لکھّ چوڑاسی پرکھاں نیت،
 تیرا لیکھا تیرے وچوں درڑائیا۔ ٹوں ویکھنی لا کے نیجھ، بن نیناں نین تکائیا۔ ٹوں سُننا سُنناؤنا میرا گیت، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ میں رہنا
 سدا اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ شبَد ستگر تینوں وسنا پینا تن وجوڈاں بیچ، تتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ تیرا کھیل ہونا ہست کیت،
 اوچ نیچاں ویکھ وکھائیا۔ میں واد وواد مادھو مادھ موہن رہنا بیٹھلا بیٹھ، انڈٹھڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، دیونہارا دُھر دا ور، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ ستگرُ شبد کہے میرے صاحب سُرے سربنگ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں تیرا
 مانا اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیرا گاواں دُھر دا چھند، سوہلا اگم اتھاپیا۔ سچ دس جس ویلے جگ چوکڑی گئے لنگھ، اپنا
 پندھ مُکائیا۔ تُوں کپڑی سیجا سؤنا پلنگ، سُکھ آسن کون وکھائیا۔ کپڑا رُوپ ہووے تیرا رنگ، چکر چپہن دینا سمجھائیا۔ میرے دین
 دِیال سدا بخشنند، میری جھولی دینی بھرائیا۔ میں اپہو منگاں منگ، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ میری بھرماں ڈھاؤنی کندھ، بھرانٹ رہے
 نہ رائیا۔ میں تیرا نُور نُورانہ چند، لاڈلا اک اکھوائیا۔ تُوں سدا ربنا میرے سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیا کہاواں گا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ تُو
 سؤ چُرانوے چوکڑی تیرا پندھ مُکاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو مات لوک وڈیاواں گا۔ آد دا کھیل کر کے شُرُوع، شرع جگت جہان وکھاواں
 گا۔ تینوں شبد بنا کے گرو، ستگر نام وڈیاواں گا۔ میرا مارگ وکھرا وکھرا ترو، ترت اپنا بھیس بدلاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلاواں گا۔ سد اپنا کھیل کھلاواں گا۔ تئی اوتار رُوپ درسواواں گا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نُور
 جوت رُشناواں گا۔ نانک گوبند ڈنک وجاواں گا۔ صوفی سنت فقیر، جن بھگت آپ وڈیاواں گا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، لکھ چوراسی
 وچ سماواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر بدل کے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ میرے شبد ڈلارے ڈلھے کلجگ اتم آواں گھت وپیر،
 آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آواں گا۔ دو جہاناں پینڈا چیر، بنا قدم توں قدم ٹکاواں گا۔ کون ویلا انت کر اخیر، آخر اپنا نُور رُشناواں گا۔
 ست دھرم دی پھڑ شمشیر، کوڑی کِریا میٹ مٹاواں گا۔ کوئی رین نہ دیواں دلگیر، دلبر ہو کے میل ملاواں گا۔ جگ چوکڑی شرع دے
 کٹ زنجیر، لاشریک اک اکھواواں گا۔ جھگڑا میٹ کے پنج تت سریر، آتم برہم اک درڑاواں گا۔ پچھلے کرم کانڈ تے پھیر کے لکیر، لیکھ
 کوڑ میٹ مٹاواں گا۔ جس گوبند اکٹھے کیتے چھیمے جھیر، پانی اوہناں دا آپ بھراواں گا۔ جو آشا رکھ کے جائے کبیر، تس دی منسا ویکھ
 وکھاواں گا۔ جو سندیسہ دیوے زویداس والا کسیر، کسیرا اپنے رنگ رنگاواں گا۔ جو بجواڑا رکھ کے گیا دھیر، دھیرج دھیر بالمیک
 سمجھاواں گا۔ کھیل کراں بنا سریر، جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔

ستگر شبد کہے میں کراں نمسکار، نو نو سیس نوائیا۔ میرے محبوبا تیرا کراں انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس ویلے بیتے جگ چوکری
 وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ نال رلاواں پیغمبر گرو اوتار، سوادھان دیواں کرائیا۔ وشن برہما شو کر کے
 خبردار، ہلؤنے دیاں تهاؤں تھائیا۔ دیوت سُر نیتر نین لؤ آگھاڑ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ میں ویکھاں جنگل جوہ پہاڑ، ٹلے پربت کھوج
 کھوجائیا۔ سمند ساگراں تگاں دھار، ڈونگھے وہن اکھ اٹھائیا۔ نالے لیکھے ویکھاں کی حکم ملے جگ چار، ڈھر فرمانیاں وچ سمائیا۔ کیسے
 نے کہا آوے کلکی اوتار، نہکلنکا روپ بدلائیا۔ کیسے امام اماما منگی دھار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میں ویکھاں نین اٹھال، چاروں کُنٹ راہ
 تکائیا۔ کون ویلا میرا آوے مدن موہن گوپال، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو لیکھا جانے شاہ کنگال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ اوہ سمبل
 وچ اپنا آپ رکھے سنبھال، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دے حکم وچ کال مہاکال، بیٹھن سیس نوائیا۔ رائے دھرم لیکھے دئے وکھال،
 چترگیت حساب جنائیا۔ لاڑی مؤت نیناں نیر لئے اچھال، چھہر اک لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا
 ور، ڈھر مالک وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں خوشیاں ڈھولے گاواں گا۔ بن رسنا جہوا پُرکھ اکالے تیرے سویلے دو جہان سناواں گا۔
 ٹوں وسیں میرے کول، گل مالک تیری مہا صفت وڈیاواں گا۔ ٹوں آؤنا اُپر دھول، دھول دھول تیرے رنگ وچ رنگاواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے اکھ جگاواں گا۔ ستگر شبد کہے پرہو میری پوری کرنی سدھر، صدقے
 واری گھولی گھول گھرمائیا۔ پُرکھ اکال میرے ڈلھے ڈلارے میں آواں تیرے مگر، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ تیری رت سہاواں سمت شہنشاہی نو
 تے پہلی مگھر، پچھلا پندھ مکائیا۔ پھر ویکھ لینا چاروں کُنٹ پینا غدر، گداگر ہووے لوکائیا۔ چاروں کُنٹ کرے کھئے نہ عدل، انصاف
 سچ نہ کھئے وکھائیا۔ دیناں مذہباں روپ بنا مقتول قاتل، قتل گاہ دے خلق خدائیا۔ لہنا دتا پچھلا جان لے وتل ستل، اتل کی سمجھائیا۔
 بھوں لوک کہنا وطن، دوہ لوک دینا درڑائیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے اپنا پتن، نینا نوکا جگت نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے کی حکم میرا ورتے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری دے
 جنائیا۔ میں سدا سد تیری گھالنا رہیا گھالے، جگ جگ سیو کھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو لوک مات پالے، سر سر ہتھ رکھائیا۔ نام کلھے

دے سُکھالے، شرع ونڈ ونڈائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار بنائے دھرمسالے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ دروہی انت پھل رہیا کیسے نہ ڈالے، پت ٹہنی رہے گملائییا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ اوتار پیغمبر گرو نہ کھئے سمبھالے، سمبل دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ اوہ ویکھ لے دین دُنی حالت حالے، تیرا مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ بھڑی جیوان جنتاں سرت نہ کھئے سمبھالے، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ بجر کپائی تئن نہ تالے، شبد ناد دھن نہ کھئے شنوائیا۔ جوت ہوئے نہ کھئے اُجیالے، گھر مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا ماٹی کھالے، خالق خلقت تیری دئے ڈبائیا۔ تُوں آ جا دین دیا لے، دیناں انا تھان گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائییا۔ ستگر شبد کہے پرہو تیرا اک اندا، اند اند وچوں جنائیا۔ پچھلا وقت پچھے لنگھا، پندھ رہیا نہ رائیا۔ آگے منگ آگمی منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ کیوں دین دُنی ودھیا پکھنڈا، کوڑی کریا وچ سرشٹی ہوئی بلکائییا۔ کیوں پھری دروہی وچ وربھنڈا، برہمنڈ رہے کُرائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُکھ ابناشی ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا ست رنگ دا پھڑ لے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلائییا۔ اک دو تین چار سال دا آدھ وچکارے کنڈھا، تولے تول ترازو اپنے ہتھ رکھائییا۔ تیرے نام دا گوبند دی دھار ہووے کھنڈا، لوہار ترکھان جس نوں سکے نہ کھئے گھڑائییا۔ جس نوں ڈنڈاوت پرنام کرے اشٹبھج پرچنڈا، اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، واہ واہ تیرے نام دی وچے ودھائییا۔ ستگر شبد کہے میرے داتے گئی گھنڈا، گھر گور تیری سرنائییا۔ میرے مالک خالق پرتپالک میری میٹ دے چنڈا، چنتا دینی گوائیا۔ مینوں ایوں دسدا دین دُنی تیری کردی نندا، نندک ہوئی لوکائییا۔ کوٹاں وچوں تیرا بھگت پیارا تیری بندا، سٹ ڈلارا نظری آئییا۔ جو سب توں اتم سریشٹ لکھ چوراسی نالوں چھنڈا، مَحبت وچ ٹکائییا۔ اوہدے بھاگ لگاؤنا جیو پنڈا، انڈ برہمنڈ دینی وڈیائییا۔ جے تیرا پرکاش ہویا وچ بندا، بھارت نور کیتا رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ مگھر کہے ستگر شبد گجھ میریاں ویکھ لے آشا، آشاوند ہو کے دیاں جنائییا۔ مینوں رام نے دتا بھرواسا، بناسی ہو کے گیا سُنائییا۔ کرشن نے کیتا ہاسا، سخیان سنگ وڈیائییا۔ موسے نے میرے دوس وچ تکیاں لاشاں، لشکر ہون تباہیا۔ عیسیٰ کہا سچ رہنا نہیں کیسے وچ سواسا، ساہ ساہ نہ کھئے

سہائیا۔ محمد اکھیا چار یاری آب حیات ملے کیسے نہ کاسہ، زندگی وچوں زندگی نہ کھئے بدلائیا۔ نانک نرگن کہا سرگن رہے کوئی نہ پاکا، پت پتیت نہ کھئے بنائیا۔ گوہند کہا دین دنی دا بدل جانا خاکہ، خالص روپ نہ کھئے درسائیا۔ پھر دھرنی کہا میرا صاحب پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میرے اُتے اتم اپنی پاوے راسا، بن گویا کاپن ناچ نچائیا۔ جو جگ چوکرئی ویکھنہارا تماشاشا، تماشین اک اکھوئیا۔ اُس نے شنکر اُٹھاؤنا اُتوں کیلاشا، حُکے نال جگائیا۔ برہمے سندیسہ دینا تُوں اپنے برہم دھار دی ویکھ لے ذاتا، بن نینان نین اُٹھائیا۔ وشنوں تیرا کس بدھ لیکھا پنڈھ مکے واٹا، بہیو دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تیری سرنائیا۔ مکھڑ کہے میں جگ چوکرئی رکھیاں اڈیکان، بن نینان دھیان لگائیا۔ مینوں خوشی ہوئی میریاں پُج گئیاں تریکان، جو تواریناں دئے بدلائیا۔ جس نے پچھلی کرنی اُتے مارنیاں لیکان، لائن عین اگلی دئے وکھائیا۔ دیناں مذہباں دا میٹنا شریکا، شرکت اندروں دئے کڈھائیا۔ اُس دے وچ حق توفیقا، موازے ازو نورے چشت عرشا کھوش زمستا دوو زینہ کھل آرزو محمدے دُعا گوشے کُسلا نورے وِزلا تامیزا ییسوہ پھسطے مسیح کولا ولہم وستم دامل ازو جوہزے کلمہ سونوں صفتے خُدا نوری اللہ بے پرواہ نو ست نانکو تپ گوہندے رت پُکارے دھرت، دھرنی دھول دھول دھیان لگائیا۔ کون ویلا میری رکھے پت، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ مکھڑ کہے میں خالی کر کے ہتھ، بن ہتھان ہتھ وکھائیا۔ تُوں اکال پُرکھ سمرتھ، تیری اوٹ تکائیا۔ جیہڑا یارڑے تیرے لتھا ستھ، ستھر یارڑے والا ہنڈھائیا۔ اُس دی پیج لے رکھ، رکھیا کرنی تھاوں تھائیا۔ تیرے نالوں ہونے کدے نہ وکھ، شبدی روپ گوہند تیرا ماہیا۔ تُوں صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا اک سمرتھ، دیونہار تیری وڈیائیا۔ اوہ ویکھ لے جگ چوکرئی گئے نٹھ، پاندھی اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ اتم اپنی گیڑ دے لٹھ، چاروں کُنٹ دے اُٹائیا۔ کوڑ کِریا ہنکاری بُرج جائے ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ تے اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ دے سمجھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، امرت میگھ دینا برسائیا۔ تُوں پرمیشور سوامی پت، مہربان تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی وست دینی ورتائیا۔ دُھر دی وست دے اپرمپر سوامی، انڈھڑی جھولی پائیا۔ تُوں آد جگاد انترجامی، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ تیرا نام ندھانا اگمی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ اپنی ویکھ لے چارے کھانی، چارے کوٹان کھوج کھوجائیا۔ اتم پرماتم

میلِ ملیا کیسے نہ ہانی، پارہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ امرت رسِ نجہر جہرنا بوند سوانتی بیئے کھئے نہ پانی، آبِ حیات مکھ نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست اگم دینی ورتائیا۔ مکھر کہے سُن ست رنگے میرے ساتھیا، سجننا تینوں دیاں سُنائیا۔ ٹوں جُگ جُگ مٹیاں پرہہ دیاں اکھیاں، بنا اکھراں توں ودیا دتی بدلایا۔ تیرے حُکم نال گر اوتار پیغمبران گنِ ندھان دیاں گائیاں ساکھیاں، صفتِ صفتاں نال وڈیائیا۔ ٹوں دیناں مذہبیاں کیتیاں راکھیاں، کھنڈے کھڑگاں رُوپ اُلٹایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں کیتیاں ہاسیاں، لوآں پُریاں ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاشیاں، آکاش آکاشاں تیری وجدی رہے ودھایا۔ ٹوں تکیاں گوپی کاہن دیاں راسیاں، سیتا رام دی تگی دُہایا۔ ٹوں نَور ویکھیا پُرکھ ابناشیا، جو نَور نَورانہ ڈگمگایا۔ اتم نگاہ مار لے کلجگ ہوئی اندھیری راتیا، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ سوہنیاں تیرا دسے نہ کھئے جماعتیا، سنگی سنگ نہ کھئے بنایا۔ تیری منزل چڑھ کھئے نہ گھائیا، گھاٹے وچ دسے لوکایا۔ سب دا بستر تن و جوداں والا پائیا، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھایا۔ کلجگ کھیل کھیلیا بازی گر ناٹیا، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ دھرنی اُتے دھرم دا رہیا کھئے نہ ہائیا، ساچا ونج نہ سکے کوئی وکھائیا۔ میرے کول اوہ پُرانی پاتیا، پترکا دُھردرگاہیا۔ جیہڑی بنا اکھراں توں گوہند نے ماچھوواڑے واچیا، رسنا دا واچک نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا میرا میل ہونا بنا کایا گاگر کاجیا، کنچن گڑھ وڈیائیا۔ تیرے میرے مندر منوآ کدے نہ ناچیا، مت بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ نہ کوئی رسنا والا جاپیا، نہ اکھراں والی پڑھایا۔ نہ کوئی روگ سوگ تاپیا، ترے گن اگن نہ کھئے تپایا۔ جد ویکھاں تے آپا آپیا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں اکو مائی تے اکو باپیا، اکو تیری گود وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں تیرے حُکم وچ کھیلان کھیل تماشیا، جُگ جُگ حُکم ورتایا۔ ٹوں انت کنت بھگونت میری پوری کرنی آسیا، آشا تیرے چرن کول رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہایا۔ مکھر کہے جن بھگتو میں بن اکھراں توں اکھر پڑھدا، بنا حرفِ حرُوف جنائیا۔ ہُن کھیل ویکھیو لہندا تے چڑھدا، دوہاں سمتاں بھیڑ بھیڑایا۔ ایہہ کھیل بنا خوشی والے گڑھ دا، گڑھ ہنکاری سارے وچ پھسایا۔ ستگر شبد ہو کے کایا مندر وچ لڑدا، من مت بُدھ دئے بلایا۔ نویں جُگ نالوں جگت وچ اپنی گھاڑن گھڑدا، جس نون شاستر سمرت وید پُرانِ انجیل قرآن بائبل توریت گرتھ پنتھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اپنی کرنی دوجیاں دے سر مڑھدا، ایہہ

پرہو دی بے پرواہیا۔ جتھوں چاہے جگت جہان جیو بھڑدا، بھڑ باہوں دئے اٹھائیا۔ اُس دا کھیل جو مالک نو کھنڈ پرتھمی اپنے گھر دا،
 ست دیپ اپنا گرہ سمجھائیا۔ جو جلاں ساگراں وچ اچھلدا، تھل اسگاہاں ویکھ وکھائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا گھڑی پل دا،
 پلکان دے پچھے بیٹھا کی اپنا حکم ورتائیا۔ ذرا نظارہ تکیو چین والے دل دا، دلدریاں دلدر دئے مکائیا۔ رُسا اشارہ کرے اپنے بل دا، لیکھا
 پچھلا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایہ حکم امریکہ اتوں مؤل نہ ٹلدا، یورپ وچ یوروشلم وچ موسیٰ گیا عیسیٰ نال سمجھائیا۔ دروہی خدا دی خدا
 دے نبی دی اوہ مہربان محبوب محبان بیدو جنی دی گکھوں کدے نہیں جمدا، اوہ نور نورانہ نور الہیا۔ جس نوں اناہو اللہہو کہہ کے
 سارے کھیل ویکھن پاربرہم برہم دا، پر ماتم آتم او سے دا نور جنائیا۔ اوہدا نشانہ اکو ہونا دھرم دا، دھرنی اُتے دئے وکھائیا۔ جھگڑا میٹنا
 ورن برن دا، ذات پاتی ڈیرہ ڈھابیا۔ جس اشارہ دینا اکو سرن دا، سرنگت اک سمجھائیا۔ مارگ دینا منزل چڑھن دا، درگاہ ساچی
 مقامے حق وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ ست رنگا کہے میرا صاحب بھہ بھہ رنگی، آنک کل
 وڈی وڈیائییا۔ اگلے سال اٹھاوے فرنگی، فارس توں پرے حکم ورتائیا۔ چٹے آسو کس کے تنگی، اشارہ دتا درڑائیا۔ جو ہر گوبند نے
 خواہش رکھ کے خوشیاں وچ منگ منگی، پُرکھ اکال اکال دتی جنائیا۔ صدی چوڈھویں جس ویلے سب دی پٹھ ہوئی ننگی، ہتھ پُشت نہ
 کھئے رکھائیا۔ پھرے دروہی وچ وربھنڈی، چاروں کُنٹ دین دنی ہلکائیا۔ میری میری پیری پن تیرے توں ہور کیسے جائے نہ ونڈی، میری
 پیری دا مالک اکو پُرکھ اکال اکھوائیا۔ ایہ آشا رکھی سی دُرگا جس ویلے اشٹبھج نے پھڑی سی چنڈی، سُنہہ سُنہہ دیتاں دتا گھائیا۔ ایہ
 کھیل سیتا نوں رام نے خوشیاں نال دسی ویلے سنجھی، پریم وچ درڑائیا۔ پہلی مکھڑ کرشن لما پے کے اُتے منجی، بستر ماٹی خاک اُتے
 رکھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہو گیا ڈمبی، پکھنڈی خلق خدائیا۔ اوس ویلے ستگر شبد آوے دُھر دا جنگی، شستر نام ہتھ اٹھائیا۔
 نشان میٹے تارا چندی، صدی چوڈھویں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حکم اک
 ورتائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکالے اوہ کی شبد دیاں مارے باکا، حکم حکم وچوں بدلائیا۔ میں آد انت دا تیرا کاکا، بردھ بال جوان نہ
 رُوپ بدلائیا۔ اپنے سچکھنڈ دا کھول کے تاکا، میرا پردہ دتا اٹھائیا۔ میں تینوں آد جگاد جگ چوکڑی اکو متیا آقا، عقل بُدھی والا سمجھ

کھئے نہ پائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار کلجگ انت صدی چوڈھویں امام اِمامے بدل دے ساک، ساقی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستان دپیاں
 وچ ستان سالان دا اُلیک دے خاکہ، بنا لائن توں لائن لگائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو تیغ بہادر اشارہ دے کے گیا وچ ڈھاکا، حُکم حُکم
 وچوں ورتائیا۔ جو سندیسہ نانک دجلا اُتے اکھا، بن رسنا جہوا گائیا۔ جو گوبند سندیسہ دتا پُری اند والی آخیری راتا، شبدی شبد
 شبد نال جنائیا۔ نالے گجری نوں کہا تُوں میری تتاں والی ماتا، آد دی اکو میری ماتا تے اکو میرا پتا اک دی گود ڈیرہ لائیا۔ جس کلجگ
 انت میرا پورا کرنا کھاتہ، لہنے جھولی میری پائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذاتا پاتا، اوچاں نیچاں اکو رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھا،
 آتم پرما تم ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ اُس دا سبیل ہونا واسا، ساڈھے تین ہتھ دئے وڈیائیا۔ جس نوں شنکر جھکے اُتوں کیلاشا، برہما پُری
 برہم سیس نوائیا۔ وشنو ہووے داسی داسا، نو نو لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر شبد آد جگادی مِتر، سجنوآں دیاں جنائیا۔ کل کوڑی کیرپا ویکھ لے چوٹی چڑھ گئی
 سِخر، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہُن میرا کر لے فکر، فقرہ اکو دیاں سُنائیا۔ سادھو سنت رہیا کوئی نہ مِتر، میتر نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی بھری
 نال چکڑ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ تن وجوڈاں ہوئی بھڑ، انتر کرے نہ کھئے صفائیا۔ اپنے صاحب نالوں آتم دھار ہو کے گئی وچھڑ،
 وچھڑیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ میں دُہتھڑاں نال لگی پٹن، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ مینوں کلجگ کوڑا نہ دیوے ٹکن، کوڑی کیرپا مستک تلک
 لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در میرا ویکھ وکھائیا۔ میرے ویکھ لے نو در، نو کھنڈ دھیان
 لگائیا۔ چاروں کُنٹ آوے ڈر، بھہ بھو وچ دُہائیا۔ ساچی کرنی رہیا کوئی نہ کر، کرتے پُرکھ تیری اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ دین دُنی رہی لڑ،
 شرع شرع نال ٹکرائیا۔ تیرا مذہب بنیا ہنکاری گڑھ، شرع قلعہ کوٹ اکھوائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت جن منزل سکے کوئی نہ چڑھ،
 گرمکھ گرمکھ سکھیا وچ نہ کھئے سمائیا۔ لیکھا تک لے سیس دھڑ، تن وجوڈاں پھول پھولائیا۔ کی ہویا جے تیری دُنی تینوں اکھراں نال
 رہی پڑھ، پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ ترے گُن مایا نال رہی سڑ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں استھول کہ چیتن جڑ، پردہ
 سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا دھرنی کہے ستجگ دا ساچا گھاڑن گھڑ، کلجگ دی کوڑی کیرپا دے مٹائیا۔ جن بھگت

سُہیلے اپنے لالے لڑ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جو تیرا درشن اک وار لئے کر، کرتے پُرکھ دینی وڈیائیا۔ اوہ بھیر نہ جنے نہ جائے مر، لکھ چوراسی وچ کدے نہ آئیا۔ جے تُوں آئیوں بھگت دوارے بھگتاں دے گھر، جن بھگتاں اپنے گھر سچکھنڈ دینا پہنچائیا۔ رائے دھرم دا رہے کوئی نہ ڈر، چترگپت دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جمدوت سکے کوئی نہ پھڑ، لاڑی موٹ نو نو لاگے پائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جوتی جاتے جن بھگتاں تُوں درشن دینا گھر گھر، کایا مندر اپنا گھر بنائیا۔ نام بھنڈارے دینے بھر، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ شبد سروپی چٹے آسو جانا چڑھ، جو پہلی مگھر تیرے در آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ آسو کہے میں کرم کانڈ دا بگا، مالوے والیاں دتی وڈیائیا۔ میں ہنس بن گیا کگا، ستگر میرے اُتے آسن لائیا۔ میں ویکھن چلیا دین دُنی دا آگا، بھجیا واہو داہیا۔ اُدھروں محمد کہے اُف یائے میریا ربا، دروبی یار چار سُنائیا۔ اُدھروں گوبند پھرے بہار پتا، اپنا چرن اُٹھائیا۔ میں اپنے گرمکھ گرسکھ بھگت سُہیلے نو کھنڈ پرتھی وچوں لبھاں، بچیا رہن کھنڈ نہ پائیا۔ جگت جہان توڑ کے خدا، حدوڈاں وچوں باہر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا پردہ لاپیا۔ مگھر کہے جن بھگتو میرا آداب، ادب نال سیس جھکائیا۔ میں سچ دساں آگلا سماں بڑا خراب، آرب کھرب دین دُبائیا۔ کلجگ سب تُوں کوڑ پیاؤن والا شراب، شرع نال شرع دئے ٹکرائیا۔ کچھ حصہ لینا پو ُ حصیدارو تہانوں وی وچ پنجاب، پنج آب دیاں دھاراں دین گواہیا۔ جس شبد گھوڑے چرن رکھنا آگئی رکاب، زین پاکھر نظر کھنڈ نہ آئیا۔ جس تکنے مکہ مدینہ محراب، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ جس نور تکنا آفتاب، رو سس ویکھ دکھائیا۔ جس تُوں عیسیٰ موسیٰ محمد درگاہ ساچی کہنا حق جناب، حقیقت دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ لیکھا مکائے سب دا شتاب، جلدی جلدی اپنا حکم ورتائیا۔ کیسے دے کولوں منگے نہ کھنڈ امداد، حکم حکم وچوں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ بھیو ابھیدا کھولنہارا، ہر کرتا دُھردرگاہ۔ شبد آگئی بولنہارا، نور نورانہ نور الہ۔ سچ سندیس سُنائیا، واحد اک خدا۔ اپنا حکم ورتاؤنہارا، دو جہان ویکھے تھانوں تھان۔ جن بھگتاں سار پاونہارا، پرم پُرکھ پرہ بے پرواہ۔ صوفیاں رنگ رنگاؤنہارا، لیکھا جانے مقامے حق نور نورانہ نور چمکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل ربیا کھلا۔ سد اپنا کھیل کھلاویگا۔ دین دیاں دیا کھلاویگا۔ ہرجن

ساچے لال آپ اٹھاویگا۔ دے کے نام سچ دھن مال، وست اٹل ورتاویگا۔ پھل لگا کے کایا ڈال، تتو تت آپ سمجھاویگا۔ نانا توڑ جگت
 جنجال، جاگرت جوت رُشناویگا۔ بھاگ لگا کے کایا دھرمسال، جوتی نُوْر نُوْر رُشناویگا۔ امرت آتم سُہا کے تال، جھرنا نِجھر رس
 چواویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار کراویگا۔ ہرجن ساچے پار کرائیگا۔ در آئے لیکھے
 لائیگا۔ کرم کرم دا روگ مٹائیگا۔ جنم جنم دا پندھ مُکائیگا۔ بہرم بہرم دا ڈیرہ ڈھاہیگا۔ ساچی سرن اک رکھائیگا۔ ترنی ترنہار دیا کھائیگا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیگا۔ سد اپنے رنگ رنگاویگا۔ دین دیاں دیا کماویگا۔ جن بھگتاں میل
 ملاویگا۔ ساچے سنتاں سنگ نبھاویگا۔ گُرمکھاں گود اٹھاویگا۔ گُرسکھاں جوگ سمجھاویگا۔ اندروں کٹ کے ہوئے روگ، ہنگ برہم
 اک درڑاویگا۔ آتم رس بھوک کے بھوک، بہسٹراپنا کھیل کھلاویگا۔ سچ دوارے میلا کر کے دُھر سنجوگ، پُورب جنم وچھوڑا آپ
 کٹاویگا۔ جن بھکتو آکے ویکھنی پرہ دی مَوج، جو مجلس بھگتاں نال رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کماویگا۔ مکھڑ کہے جن بھکتو میری نو مو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیگا۔ اکو مٹو جو سب دا
 سانجھا یار، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیگا۔ جس دا نُوْر نُوْرانہ نُوْر اک اُجیار، ظہور ظاہر کرے رُشنائیگا۔ جو جُگ جُگ کھیل کرے وچ
 سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری حُکم ورتائیگا۔ سو کلجُگ انت کل کلکی لئے اوتار، اوتر اپنا پھیرا پائیگا۔ امام اماما ہو سکدار،
 رسولاں نبیاں لہنے دینے دئے چُکائیگا۔ گُرو گُردیو شبد دی دھار، ستگر شبد اک اکھوائیگا۔ جو کلجُگ کوڑی کرپا دئے نوار، ست سچ دئے
 پرگٹائیگا۔ اوس صاحب دے چرن کول جاؤ بلہار، جو بل بل اپنا آپ کرائیگا۔ میرا اک سندیسہ دساں نال پیار، پریمیو دیاں جنائیگا۔ ہوئے
 ہنگتا کوڑی کرپا اندروں دیو نوار، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیگا۔ اکو دوارے ہووو سارے طلبگار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے
 دین دیا لے چرن کول اُپر دھول بخشنا اک پیار، پریمی پیارے پریم اکو لینا منائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیگا۔

* ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی سُلکھن سینگھ جرئیل سینگھ

پریتم سینگھ کشمیر سینگھ دلپ سینگھ رتن سینگھ دے نوت *

سپتس رکھی کہن نارد کچھ پچھلی دس کتھا، اکتھ کتھ جنائیا۔ بھیو کھلا دے یتھارتھ یتھا، یدپ یدی دے درڑائیا۔ پرہو کی لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھا، جگ جگ دیا کھائیا۔ کی پورب دھار جانے مستک متھا، بدھنا دھار پھول پھولائیا۔ کی مہربان وست دیوے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو جگ چوکڑی چلائے رتھا، رتھوہی اک اکھوائیا۔ جس دے گوبند ستھر لتھا، یارڑا نور الاہیا۔ جو نرگن دھار پریشور پتا، پت پتوتنا اک اکھوائیا۔ جس دا اکو نام ندھان متا، لکھ چوراسی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سپتس رکھ کہن نارد تیرے کول پچھلا لیکھا، دھر دے پنڈتا دے جنائیا۔ ساڈا مٹا بھرانٹ بھلیکھا، بھرم رہے نہ رائیا۔ اسیں تکیئے دیس پردیسا، جگت جہان دھیان لگائیا۔ پھریئے کر اگمی ویسا، بھجیئے واہو داہیا۔ سچ پیار ملے نہ ہیتا، ہتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ نارد کہے سپتس رکھو مینوں آگیا چیتا، چیتن دھار دیاں سمجھائیا۔ لہنا یاد کر لو سُرستی دا کندھا دھرتی اُتے کھیتا، بن خطرے دیاں جنائیا۔ ٹسیں لیٹے سی اُتے ریتا، خوشیاں آسن لائیا۔ میں وی آگیا وید دا ویتا، وتکرا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے سپتس رکھو سُنو ہماری بات، باطن دیاں جنائیا۔ جس ویلے ہویا کھیل تماش، پچھلا دیاں سمجھائیا۔ چھ المست خوشیاں وچ پاؤندے سی راس، رستے وچ مینوں ہاسی رہے کرائیا۔ میں کہا شاباش، تھادی وڈ وڈیائیا۔ ٹسیں راہیاں کرو باس، مسخرے روپ بنائیا۔ اوہ ہو کے بولے گستاخ، غصے وچ سُنائیا۔ تُوں کی سائوں کرنا ناس، بھہ بھو نہ کھئے جنائیا۔ اسیں موج ماندے نال پُرکھ ابناش، اندرے اندر خوشی بنائیا۔ نارد کہے مینوں آیا قیاس، اپنے اندر لئی انگریائیا۔ نالے پانی دا اپنی بغلی وچوں کڈھ گلاس، تھوڑا تھوڑا سب تُوں دتا پیاٹیا۔ ایہ میں لے کے آیا وچوں گنگا مات، امرت رس بھرائیا۔ اوہ سارے خوشیاں وچ پئے ناچ، نچن ٹپن چائیں چائیا۔ اک دو جے دے پھڑ کے ہاتھ، ڈھولے گاؤن دھردرگاہیا۔ نارد کہے میں وی ہو گیا ساتھ، اپنی بودی نال بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے رکھیو ایہ میرے نال کرن لگے پیار، میں وی پیارا ہو کے خوشی بنائیا۔ میں چلیا تیج رفتار، تریا واہو داہیا۔ ایہ ہو گئے تیار، میرے نال بھجے واہو داہیا۔ نالے مینوں کہن یار، یارانہ تیرے نال رکھائیا۔ سچ دس کیتھے تیرا زرنکار، زرویر ڈیرہ لائیا۔ میں ہس کے کہا چلو سُرستی دیاں وکھال، جو جمنگنگا وچ سہائیا۔ اوتھے ملے دین دیاں، دیاںدھ بے پرواہیا۔ اسیں چلے اپنی چال، بھجے واہو داہیا۔ آ کے ویکھیا تہاڈا حال، تسیں کنڈھے ڈیرے رہے لگائیا۔ کھیتاں وچوں تہانوں لیا بھال، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ سپتس رکھ کہن اک پنڈتا ساڈا سوال سچ دینے سنائیا۔ کی اسیں وی چلیئے تیرے نال، جے ملاویں دُھر دا ماہیا۔ چھیاں ہس کے تاڑی دا وجایا تال، دو ہتھان نال سنائیا۔ نارد ویکھ کے ہویا بے حال، اپنا آپ بھلائی۔ میں پرہو ایہناں نوں کیتھوں دیاں وکھال، سُرستی کنڈھے سپتس رکھ بیٹھے ڈیرے لائیا۔ میری کیہڑی پُرانی گھال، جو گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ جگت بنا دلال، وچولا اک اکھوائیا۔ پھیر اپنا آپ سنبھال، پرہ آگے سپس نوائیا۔ کِریا کر میرے شہنشاہ شاہ کنگال، ہونا آپ سہائیا۔ میں تیرا جگ چوکڑی دا لال، ننھا پچھ اک اکھوائیا۔ تُوں سدا کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے سپتس رکھیو تسیں کیہڑے کِرسان، دھرنی بیٹھے ڈیرہ لائیا ویکھو کھیل سری بھگوان، کی کرتا رہیا جنائیا۔ مینوں سندیسہ آوے بن زبان، بنا رسنا رہیا جنائیا۔ نارد نگاہ مار لے زمیں اسمان، دو جہانان کھوج کھوجائیا۔ میرا کھیل ہووے مہان، مہا کتھ کتھ سمجھائیا۔ جے تُوں ایہناں نوں آئیوں درس کران، چھیاں اپنے سنگ بنائیا۔ اپنے در کراں پروان، لیکھا لیکھے نال جنائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑا پھرے وچ جہان، بھجے واہو داہیا۔ چاروں گنٹ ہوئے شیطان، شرع ہوئے بلکائیا۔ جیو جنت ہون بے ایمان، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ ایہناں پھیر دیواں دان، مانس جنم جنم رکھائیا۔ آپ بن کے دُھر دا کابن، آواں چائیں چائیا۔ دھرم جھلاواں نشان، وکھاواں تھانوں تھانیا۔ سندیسہ دے فرمان، درڑاواں آگم اتھایا۔ نارد کہے واہ میرے بھگوان، ایہ تیری بے پرواہیا۔ کِس بدھ کلجگ انت ہوویں مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ کِس بدھ ایہناں کریں پہچان، اپنا بھیو کھلائی۔ پُرکھ اکال کہا میں ستگر شبد بلوان، آد جگاد میری وڈیائیا۔ میں سب نوں دیواں دان، دات اٹلی جھولی پائیا۔ لیکھا جانا بن سری بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایہناں دھرم دی دھار بناواں کِرسان، سوہنا اپنا

حُکم ورتائیا۔ انتر آتم دے کے گیان، بھیمو ابھیدا دیاں کھلائیآ۔ ایہناں دے پرگٹ کران نام، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ سُلکھن سنگھ دا بنا نشان، جرنیل سنگھ نال جھلائیآ۔ پریت پریت دا دے کے دان، کشمیر سنگھ کچھ مچھ دا لیکھ مکائیآ۔ دلپ سنگھ چرن دھوڑ دا کرا اشنان، رتن سنگھ رتن امولک ہیرا نال ملائیآ۔ ناردا تُوں وی ویکھیں آن، در ٹھانڈے پھیرا پائیآ۔ جتھے میلا ہووے بھگت بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ سب دی سیوا کر پروان، پر پُرکھ ہو کے دیواں وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ چکائیآ۔ نارد کہے میرے زرنکار، تیری وڈ وڈیائیآ۔ تُوں لہنا دینا چکایا ادھار، پچھلا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ آگے پیچ دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ میں نو نو کران نمسکار، چرناں وچ سیس نوئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہار سدا داتار، سدا سد اپنی دیا کھائیآ۔

* ۳ مگھر شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر بناؤن دی سیوا کرن والی سنگت نو ت رات نوں * ۱۵۱۲

ترے مگھر کہے جن بھگتو موں نہ تھکیو، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیآ۔ جگ چوڑی دھرم دے پکیو، پکی ستگر شبد نال پکائیآ۔ صاحب سوامی دا کھیل اگلا تکیو، نیت نیناں اکھ اٹھائیآ۔ سدا خوشیاں دے وچ ہسیو، ہستی تک بے پرواہیا۔ جس ویلے تسیں پھردے سو اُپر چھٹیو، چھٹی جگ دا پندھ مکائیآ۔ تہاڈا سوامی پھر کے آیا مدینے مکیو، آسن منجی اُتے لگائیآ۔ جن بھگتو سدا خوشیاں دے وچ رتیو، رتن امولک ہیرے نظری آئیآ۔ کلجگ کوڑ کڑیاریے کولوں پچیو، پچیو سب نوں دیاں سمجھائیآ۔ وچھوڑے وچ کدے نہ تپیو، پردے ہر وساؤنا چائیں چائیا۔ سدا سدا خوشیاں دے وچ نچیو، گدنا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ تین مگھر کہے کیوں لوحاں بنائیاں تین، چوٹھی سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ تین لوکاں لیا من، ترے لوآں سنگ رکھائیآ۔ ترے گن لیکھا منگے گن گن، پچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جس دا کھیل ہونا چھن، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیآ۔ جس سرِشٹی انت لیکھا مکاؤنا وچ تین دن، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلائیآ۔ جس نشان مٹاؤنا تارا چن چن، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ لوحاں کہن ساڈا روپ ہویا لوہا لاکھا، لال کالے نال ملائیا۔ بنا پرہو توں دسے کوئی نہ راکھا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ساڈا روپ بننا سرب بھاکھا، سرشٹی اپنے وچ جلائیآ۔ ساڈی اگنی کرے ہاسا، دھواں اسماناں دئے جنائیا۔ اک اک شوہلا ویکھے تماشا، چاروں کنت نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جو بھگتاں اندر کرے واسا، وصل دیوے محبوب نور الاہیا۔ جس دے پیار وچ ہرجن خوشی دی پاؤن راسا، گوپی کاہن آتم پرما تم دھار بنائیا۔ تنہاں دی سہنجی ہووے تِن مگھر دی راتا، جو سیوک ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ لوحاں کہن جنہاں نے ساڈے سر دے اُتے پائی چھاتا، چھتردھاری تنہاں نون دیوے مان وڈیائیا۔ آپے ہوئے پتا ماتا، اپنی گود ٹکائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نانا، جگت جہان میل ملائیا۔ اتم سب دیاں پُچھے باتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ تِس صاحب نون جن بھگتو نمو نمو نِمسکار وچ ٹیکو ماتھا، مستک خاک رمائیا۔ جو سب دا لہنا دینا دیوے ہاتھو ہاتھا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سیوا کردیاں پچھے پئے کھئے نہ گھاٹا، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ ہر سنگت سویرے دس وچے پریم نال گتھ کے آٹا، سوا پنج سیر اندر لینا پکائیا۔ پھیر ستگر اپنی ہتھیں سب نون دیوے بانٹا، خوشیاں نال کھوائیا۔ سب نے گھر نون جانا کردیاں ہاسا، بھجنا چائیں چائیا۔ ستگر شبد ضرور ہووے گا ساتھا، ساچا سنگی ساچا سنگ بنائیا۔ جے تْساں ستگر دا مٹیا آکھا، اوہ وی آخر تک تھادے نال توڑ نبھائیا۔ جیون وچ کدے بدلے نہ پاسا، کروٹ وچ نہ مکھ بھوائیا۔ تھادا مانس جنم کرے راسا، رستے وچ جانڈیاں نون ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ تِن مگھر کہے جن بھگتو تھادی دھار پیاری، پیاریو پیار نال جنائیا۔ میں کھیل دساں نیاری، کی نرگن رہیا جنائیا۔ نو نون سکھ ماجھا مالوا دواہ جموں کر لین تیاری، ترے گن اتیتا آپ جنائیا۔ اگی پوہ نون آون پنڈھ ماری، ہر بھگت دوار خوشی بنائیا۔ چھٹی گرمکھ چھٹیویں جگ دی پاؤن ساری، نانک دی آسا نال ملائیا۔ لوح لنگر دی کڈھنگے چار دیواری، چارے کوٹاں پھرے شستراں والے لگائیا۔ اپہ کھیل حکم دھر درباری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چھٹی پوہ نون ستگر آپ کرے چوہداری، پھریدار اکھوائیا۔ سیوک ہو کے سب نون کرے خبرداری، خوشیاں خبر جنائیا۔ میں چاکر تھادا مینوں مزدوری چھٹی جگاں دی دینی اک واری، میرے چرناں وچ

ٹکائیا۔ سوا سوا رُپیا سارے کرنکے نمسکاری، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ پہلوں پنج پیارے لنگھنے وارو واری، پنج لیکھاری لیکھا لیکھن چائیں چائیا۔ پنج درباری پھرن پچھے آگاری، اپنی سیو کھائیا۔ ستگر پورن دی کھلی ہوویگی داہڑی، کیس گردن پچھے سٹائیا۔ ہتھ پھڑی ہووے تیز کٹاری، سجے کندھے اُتے ٹکائیا۔ دوچی کھنڈے دھار ہووے پیاری، کھبے ہتھ وڈیائیا۔ کمر ہووے سنگاری، سوہنا رنگ رنگائیا۔ چرن جوڑا ہووے تلے دھاری، گویند دھار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ دیوار کہے میں ہو جانا دیوانی، مستی وچ جنائیا۔ میں پچھلی دساں کہانی، کہہ کے دیاں سنائیا۔ جس ویلے گویند گڑھی چمکور دتی قُربانی، شہادت سیکھاں سُتان والی بھگتائیا۔ نالے کھنڈے دی دھار کھچ نشانی، اشارہ اشارے وچوں پرگٹائیا۔ میرے پُرکھ اکال کریں مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس ویلے آوے مالک دو جہانی، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا سمبل ہووے استھانی، استھل آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دیوار کہے میں مُکھوں بولاں پی کے غماں والے گھٹ، نیتر نیتان نیر وبائیا۔ بھڑی دین دُنی تے پینی لُٹ، چار کُنٹ ہلکائیا۔ دین دُنی دا کھانا پینا جانا نکھٹ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بھنڈارا چلنا اُٹ، ہر کرتا آپ چلائی۔ مینوں اُچی کریا چار چار فُٹ، چوتھے جُگ چارے صاحبزادے دین گواہیا۔ میریاں نیہاں بھریا کُٹ کُٹ، کُٹلتا ہیٹھاں دینی دبائیا۔ چارے کُنٹ ہیٹھاں رکھ کے سُکے ٹک، میرا سگن دینا منائیا۔ پھر پورن سنگھ دا خُون کدھ کے وچوں سجے گُٹ، میرے نال دینا چھہائیا۔ جس دی پریت بھگتیاں نالوں جائے نہ ٹُٹ، ٹُٹیاں لئے جُڑائیا۔ میں پھیر ہووانگی خوش، جدوں بھگت سہیلے اپنے اندر لواں ٹکائیا۔ بس کے کہانگی تسیں اکو پتا دے پُت، اکٹھے مل کے کھانا چائیں چائیا۔ غصے وچ کدے جانا نہیں رس، ایہہ رسیاں لئے منائیا۔ نالے پھیر اپنے دساںگی ڈکھ، بھو ابھید کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چار دیوار کہے میرے اُتے دپیک جگے دیوالی، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ مینوں مستی آویگی باہلی، بہہ روپاں وچ جنائیا۔ جن بھگتو تہاؤں چڑھی رہے لالی، لال رنگ رنگائیا۔ تہاڈی سدا رہے خوشحالی، خوشیاں ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا لہنا بے مثالی، مسل وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ چار دیوار کہے جن بھگتو

میری چھٹی جگ دی آواز، نانک ہل واہ کے گیا سمجھائیا۔ تُساں اُس دھرتی تے اُگایا آناج، آپ اپنا بل دھرائیا۔ ہُن میرا خوشیاں والا ہونا کاج، سچ دیاں سُنائیا۔ تُساں بہتا بہتا میرے لئی لینا داج، اپنے ہتھ چُھپائیا۔ میں پھیر دسنانگی کس بدھ بدل جانا راج، دین دُنی اُٹائیا۔ تُسین پکوان دا کھائیو کھاج، اپنی خوشی بنائیا۔ مینوں چاروں کُنٹ اکو آوے آواز، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اِک اِک کُنٹ تے اپنا اپنا مار کے بٹھیکا کاگ، نو فُٹ زمیں توں اُچا گڈائیا۔ پھیر میں سمجھانگی میرے ہوئے وڈ وڈ بھاگ، بھاگان بھری اکھوائیا۔ نال پنج پنج جگاؤ نے چراغ، پنچم مُکھ مُکھ بنائیا۔ لہندی دِشا اِک رکھی ہووے کِتاب، اُردو فارسی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ کھائیا۔ دیوار کہے میں ہوواں دیوانی، دیا باقی ویکھ وکھائیا۔ میری آشا ہووے مستانی، مستی وچ نچاں چائیں چائیا۔ جن بھگتاں تُوں کہاں گُرمکھو تہانوں دینی نہ پئے فُربانی، گڑھی چمکُور دا لیکھا تہاڈی جھولی پائیا۔ گوہند دا نواں رُوپ تے نوین جوانی، نوین کھیل کھلائییا۔ غریب ناناں دے کے پد نربانی، سچکھنڈ دیوے وڈیائیا۔ آتم پرما تم میل میل کے ہانی ہانی، آپ اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جان جانی، جانہار اِک اکھوائیا۔

* ۴ مکھ شہنشاہی سمت نو سویرے لنگر سچے پاتشاہ جی دے ورتاؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرتی کہے میری چھاتی پُٹھیا سیر، رس امرت پرہو دتا چوائیا۔ میرے انتر نرنتر آئی دھیر، دھیرج دھیر دتی بندھائیا۔ میں خوشی وچ تگاں پرہ دے پچے خوار شیر، اِک دُو جے دے ویر مُحبت وچ سمائیا۔ بھيو رہیا نہ شاہ حقیر، ہر سنگت بن کے خوشی بنائیا۔ میرا ویراگ وچ بنا اکھیاں توں وگیا نیر، ہنچھو دتے وہائیا۔ کھیل تکیا کی کرے پیراں دا پیر، پیر پیرا کی حُکم ورتائیا۔ جس نے ستجگ ست دھرم دی دتی باد اشیر، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرتی کہے میری دھوڑی تُوں چم کے ابہ کہہ کے گیا کبیر، عرش فُرص دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرا شہنشاہ آیا گئی کبیر، گہر گور وپس وٹائیا۔ دھرنیئے مینوں پانی وچ سٹیا بٹھ زنجیر، گنگا دئے گواہیا۔ اوہ جن بھگتاں بدل

دیوے تقدیر، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے
میں خوشیاں دے وچ گاؤنا، ڈھولا بے پرواہیا۔ جس نے سب دا لہنا دین چُکاؤنا، پُرب ویکھ وکھائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں مارگ پاؤنا، راہ
اکو اک درسائیا۔ کوچھیاں کملیاں گلے لگاؤنا، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ سب دا سنگی ساتھی آپ اکھواؤنا، سگلا سنگ بنائیا۔ نام بھنڈارا
جس خوشیاں وچ ورتاؤنا، ورتاوا ہو کے بھکھیاں دئے رجائیا۔ میں لکھ لکھ شکر مناؤنا، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ گلاواں، ڈھولا بے پرواہیا۔ جو مان دیوے
تھاں نتھاواں، نینیاں بھٹے سہائیا۔ غریب نینیاں پکڑے باہواں، پھڑ پھڑ آپ اٹھائیا۔ میں پھراں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ نو سو
چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں بنیا آپ ورتاوا، وارتا پچھلی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا بھگتاں نوں دیندے رہے سارے ڈراوا، اوہ بے
پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ اوہ جن بھگتاں پیار کرے جوں پُتریاں ماواں، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا انتشکرن ہو گیا ٹھنڈا، سانتک ست دتا ورتائیا۔ میں جن بھگتاں سچ
پریم دیاں دیواں گنڈھاں، دُھر دا سگن منائیا۔ تہاڈا وقت سہنجنا گرہ جا کے کرے چنگا، وجدی رہے ودھائیا۔ تہاڈے چرناں دی دھوڑ
لبھدی پھرے گنگا، گوداوری جمنا سُستی نال ملائیا۔ تہاڈے پریم پیار دا میرے اُتے لگ گیا پنچہ، پنچ آب ویکھے چائیں چائیا۔ ایہ
اشارہ کیتا سی گوبند کوی بونجا، باؤن دھار درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ ہاتھ نہ آئے مہانیاں ونجھا، کوڑ ساگر ----- اوس ویلے
بنا پُرکھ اکال توں دیوے نہ کھئے اندا، اند وچ نہ کھئے رکھائیا۔ سو کھیل کرے سورا سربنگا، میرے اُتے دیا کھائیا۔ جس دا سفر آگے رہے
نہ لما، پاندھی پندھ رہیا مکائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پروان ہویا توں میرا میں تیرا گایا چھندا، جھولی اپنی آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دین دیاں سدا بخشنا۔
تھال کہے سُن میرے نرنکار، در تیرے سیس نوائیا۔ مینوں رام سنگھ لیاندا نال پیار، کیوں اندر دتا ٹکائیا۔ اُس وچ اپنے چرناں دا
امرت بھگتاں نوں پیال، مکھ لبان نال سہائیا۔ سچے پاتشاہ تیرا پاتر رہے نہ کھئے کنگال، پتی حصّ تیرے نال رکھائیا۔ جگت غریبی وچوں

کر بحال، ایہ میری آشا منگ منگائیا۔ تُوں دیونہار گوپال، گوہند تیری بے پرواہیا۔ چار مگھ تک لے مُرداں والا حال، مُرشد ہو کے
 دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ تھال کہے پرہو تیری چرن
 دھوڑی نال جاواں پروسا، پرس رام دا لیکھا دے چُکائیا۔ جس پندھ ماریا تیرے پچھے چوڈاں ہزار کوسا، قدم قدم نال بدلایا۔ پھیر کر
 کے بہ گیا روسا، اپنا مُکھ بدلایا۔ میں تیری کدے نہ دیواں موکھا، مُفت وچ تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ میرے پرہو بھگتاں نال کدی کریں
 نہ دھوکھا، اوتار پیغمبر گُرو حُکے وچ بھوائیا۔ اوہناں تیرے نام دا اِکو پڑھنا پوتھا، پُستک بغل نہ کھئے اُٹھایا۔ تُوں سدا سد بخشنی موکھا،
 سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ تھال کہے میں ویکھاں جل
 تھل اسگاہ، پھراں واہو داہیا۔ نو ست بھجان واہو داہ، اپنا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آگے سیس دیواں نو، نو نولاگان پائیا۔ مندر
 مسجد شودوالے مٹھاں آگے کران دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ گرنتھ شاستر وید پُرانا دِتا سنا، انجیل قرانا ربیا جنایا۔ میرے خالی وچ
 کوئی سچ بھنڈارا دیو پا، وست اگم ورتائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرستی نوں کہاں ماں، مٹیا ہونا آپ سہایا۔ بھڑی صدی چوڈھویں
 سارے کر گئے ناہ، وست ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ کسے نے قسم کھادھی سُر کسے نے کھادھی گان، سوگند چُک کے سارے رہے جنایا۔ بنا
 پرہو توں ملے کوئی نہ تھان، تھنتر دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ تینوں خالی نوں دئے بہرا، بھنڈارا بھگتاں والا بنایا۔ اوہو رام اللہ واپگرُو
 کابن حق خُدا، خود مالک آپ اکھوائیا۔ اوہدے چرناں دی دھوڑ پہلے اپنے وچ پا، امرت جل رس نال رکھایا۔ پھیر بھگتاں دے مُکھ
 سگن لگا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پھیر ستجگ ست دھرم تیری کرے واہ واہ، واہوا تیری وجی ودھایا۔ ایسے کارن تینوں لیا منگوا،
 شبد شبدي حُکم سنایا۔ ایسے کارن ہر سنگت نوں لیا رکھا، بیو سمجھے کھئے نہ رائیا۔ تیری لوح لنگر دا بھنڈارا آپ ورتا، اپنی خوشی
 بنایا۔ انت تیرے وچ چرن دئے ٹُکا، تیرا لیکھا پور کرائیا۔ توٹ رہے نہ راء، بھکھیاں بھکھ مٹایا۔ تھال کہے میں لواں شکر منا، نو نو
 سیس جھکائیا۔ جس رام سنگھ نے رام نال دِتا ملا، تس دا رُوپ رام وچ ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے لیکھے لہنے پورے رہیا کرا، کرتا پُرکھ دیا کھائیا۔

* ۶ مگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر عجیب سنگھ گگوپوا دے نوت *

دھرنی کہے میرے اُتے وقت بھو کا، بھوچ جگت لوکائیا۔ چھبی پوہ بھگت دوارے اندر ٹنگنی اک نوکا، نئیا نام رنگائیا۔ اُتے لیکھ لکھنا واہ واہو کا، واہوا تیری بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل شہنشاہ شاہو کا، پاتشاہ آپ کرائیا۔ جس لہنا دینا مُکاؤنا تھل اسگاہو کا، مہیئل ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑنا پتا ماؤں کا، گودی گود آپ سہائیا۔ کلجگ کوڑ روپ ہونا کاؤں کا، کلپنا وچ سرب کُرائیا۔ پنچ وکارا وہن وہنا دریاؤ کا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی آپ کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ٹوں سہاؤنی میری دھرت، دھول دینی وڈیائیا۔ تیرا نرگن دھار کھیل ویکھاں پرت، پت پرمیشور کھوج کھوجائیا۔ ٹوں مالک والی عرش، فرشاں ہونا سہائیا۔ امرت میگھ دینا برس، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرنا ترس، رحمت آپ کھائیا۔ مانس جنم دی پوری کرنی حرص، ہوس رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت تیرے سچے، سچ تیری سرنائیا۔ کِریا کر دے کایا ماٹی کچے، تن کنچن گڑھ سہائیا۔ گود سہا دے اپنے بچے، بچپن دے وڈیائیا۔ جگت ترسنا وچ نہ تپے، ترکھا دینی دُور کرائیا۔ تیرے نام وچ رہن رتے، رتن امولک لینے بنائیا۔ سچ پریتی جوڑ دے تے، ناتا اپنے نال وکھائیا۔ تیری کیا کوئی جانے مت گتے، ٹوں داتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دُھر مالک بخش دے دات، وڈ داتے دیا کھائیا۔ جگت ناتا جوڑ دے نات، دوہرا رنگ رنگائیا۔ کِریا کر پرہو پرہو آپ، مہر نظر اٹھائیا۔ ہرجن پُچھ وات، ہونا آپ سہائیا۔ سچ وست جھولی پا دے دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگتاں

ہووے وادھا، جُگ جُگ ملے وڈیائیا۔ تُوں سب دا پتا پُت دادا، دَیاوان تیری سرنائیا۔ مِیں دوس رین ارادھا، بن رسنا ڈھولے گاٹیا۔ تُوں موہن مادھو مادھا، مہربان اکھوائیا۔ ہرجن جن ہر گرہ کرنا وادھا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ تُوں بھگت سُہیلا گرو گرو چِلا والا بازا، بازی دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ شہنشاہ بھوپ وڈ راجن راجا، سچکھنڈ نواسی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو پوہ چہبی آؤندا نسا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کچھ لیکھا دس دے سنگھ مسّا، مسّیا رین اندھیری کلجگ ویکھ وکھائیا۔ جس دے گل وچ ساڈھے تِن ہتھ دا ہووے رسّا، دوہرا رنگ رنگائیا۔ بخشیش سنگھ دے سر تے ہووے سسّا، سوا فٹ لمبائی چوڑائیا۔ گردھارا سنگھ بنا کے لائیاں ہوون اکھاں، پنج چار سوہیا پائیا۔ کاشی رام پگڑی سواری ہووے نال ککھاں، سُکا گھاس نظری آئیا۔ مہندی لائی ہووے ہتھاں، دھرم دا رنگ بنائیا۔ پنجاں بیبیاں نک وچ پائیاں ہوون تتھاں، لڑی موتیاں نال سُہائیا۔ وال کھلے کیتے ہون اٹھاں، اٹھاں تتاں سوہیا پائیا۔ پنجاں گُرمکھاں رُپ دھریا ہووے بھٹاں، سُر تال نال گاون چائیں چائیا۔ پنج کالا نشان لاؤنا پٹاں، ڈھائی انچ لمبائی چوڑائیا۔ پنجاں کھرکاں اُتے پائیاں ہوون چھٹاں، چھٹیاں ہتھ وچ اٹھائیا۔ اگی اک دوجے نوں کردے آؤن تھٹھا، مسخریاں والا رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل سدا سمرتھا، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔

* ۱۲ مگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ترلوک سنگھ ہری پُر ضلع جالندھر دے نوٹ *

ستگر دیال سرب سُکھ داتا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی جوڑے ناتا، جُگ جُگ میل ملائیا۔ نام ندھانا دئے سوغاتا، وست امولک امل ورتائیا۔ اندھ اندھیر میٹ کے راتا، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سرب جیاں بن پتا ماتا، ہرجن اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ہر، مہر نظر نال ترائیا۔ ستگر ساچا شاہو شاباش، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، جگت ترسنا ویکھ وکھائیا۔ جگت دکھڑا کرے ناس، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹرائیا۔ سدا سُہیلا ہو کے وسے پاس،

انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ نام چلا سواس سواس، رس رسنا رس وکھائیا۔ لیکھا ویکھ پرتھمی آکاش، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر ساچا میتڑا، پارہرم کرتار۔ جن بھگتاں لیکھا جانے انڈیٹھڑا، جگ نیترا پوے کھئے نہ سار۔ آد جگادی ٹھانڈا سپتڑا، اک اگلا ایکنکار۔ ہرجن کایا چولی رنگے چیتھڑا، نام مجیٹھی اگم اپار۔ جگ جگ چلاونہارا ریتڑا، کھیلے کھیل وچ سنسار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار۔ ستگر ساچا دین دیال، دیاندھ اکھوائیا۔ بھگت وچھل ہر کرپال، گوبند ڈھر دا ماہیا۔ ہرجن سدا ہووے رکھوال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھے لائے آنجانے بال، بالی بڈھ ہونے سہائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے گھال، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جیون زندگی اپنے ہتھ رکھے سوال، دوسر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہرجن پھل لگائے کایا ڈال، تن ماٹی آپ مہکائیا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، ہر مُرشد بے پرواہیا۔ ہرجن ساچے لئے سنہال، سمبل بہ کے دیا کمائیا۔ آد جگاد کرے پرتپال، ایتھے اوتھے ہونے سہائیا۔ ہرجن پوہ نہ سکے کال، مہاکال خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستجگ ساچا سچا سنگ، سنگی اک اکھوائیندا۔ نام ندھانا چاڑھے رنگ، ڈرمت میل دھوائیندا۔ امرت دھار ویائے گنگ، سر سروور گرہ وکھائیندا۔ نرگن نور چاڑھے کے چند، اندھ اگیان مٹائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندھن کوڑے مات کٹائیندا۔ آتم پرما تم بخش کے اند، سکھ ساگر وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیندا۔ ستگر سچا ایک ہے، ایک ایکنکار۔ شبد سرُوبی ساچی ٹیک ہے، لیکھا جانے سرب سنسار۔ جن بھگتاں کرے بڈھ بیک ہے، ڈرمت میل دئے اُتار۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک ہے، امرت بخشے ٹھنڈا ٹھار۔ چرن پریتی دسے ٹیک ہے، دوسر اور نہ کھئے سہار۔ پتت پاپیاں کرے نیک ہے، کاگ ہنس رلائے ہنسا ڈار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچے ساچا بخش آپ پیار۔

* ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دی نواسی ستونت کور دے نوٹ * *

نارد کہے سُن لے سجن مگھرا، چوڈھویں دیا چتا، چوڈھویں دن دیاں جنائیا۔ سچ پیار مُحبّت والا نُور میرا پنکرا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ تک جوتی دھار نرگن سوار کے اپنا گھگرا، بیٹھی روپ بدلائیا۔ جس دا قد نہ لما نہ مدھرا، ویکھن وچ کچھ نہ آئیا۔ اوہ جن بھگتاں پوریاں کرے سدھرا، سدا سد اپنی کھیل کھلائیا۔ نرویر ہو کے کرے عدلا، انصاف اک سمجھائیا۔ جس کاہن چرن چھپایا دجلا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جو رحمت کرے فضلا، مہر نظر اٹھائیا۔ جس دے پیار وچ پریم سارے پاؤندے کجلا، نیتر لوچن نین اکھ مٹکائیا۔ اوہ سناوے اپنی اگتی غزلا، غرض سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ٹوں دین دُنی وچ پنڈھ مار کے بھج لا، بھجنا واہو داہیا۔ پرہہ درشن کر کے رچ لا، لوچن نین پگسائیا۔ اپنا پردہ کج لا، اوڈھن سپس چھپائیا۔ سچ دوار وچ پیا سچ لا، بنک ملے وڈپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ مگھر کہے میرا خوشیاں وچ جھکدا سپس، سر سر نوایا۔ میں ویکھاں اک جگدیش، جو جگدیشر ڈھردرگاہیا۔ جس دے حکم وچ آد جگاد پیسن رہیا پیس، جگ چوکرئی چکی چلے واہو داہیا۔ تیس دی کرے کوئی نہ ریس، ستمکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ سوامی کر کے اچرج ریت، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ جس بھيو چکاؤنے مندر مسیت، کعبیاں کرے ژشنائیا۔ اوہدی سچ دی سچ پریت، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ صدی برس نہ جاون پیت، دوس دہارے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست تیری وڈپائیا۔ نارد کہے ویکھ کھیل سری بھگونیا، بھگون دیا کھائیا۔ جس سب دا بیڑا بنھیا، دو جہان دئے وڈپائیا۔ اوہ مالک دھنی دھن دھنیا، دھن ستگر اک اکھوائیا۔ جس دا روپ آگما چنیا، چند چاند نے دئے وڈپائیا۔ سو سوامی لیکھا جانے وجود تنیا، تتو تتاں ویکھ وکھائیا۔ جس آتم دھار بھجی کتیا، کائنات رنگ رنگائیا۔ جن جنی ہو کے آپے جنیا، ڈھر دی بنی جنیدی مائیا۔ لیکھے رکھے پون سواسی دمیا، دامنگیر بے پرواہیا۔ ایہدا لہنا دینا لیکھا نال گنگو پمیا، بھتیجی او سے دی نظری آئیا۔ جس گجری حال ویکھ کے نیناں نیر وہنیا، رو رو دتی دپائیا۔ کیوں نمک حرامی ہویا انھیا، چاچے دتا درڑائیا۔ اُس اک سنی نہ کتیا، بہرہ ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ آہ وچ میرا ستگر آوے بھتیا، گوبند ڈھر دا ماہیا۔ جس میٹنا حد بنیا،

دیناں مذہبیاں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آپے جانے جگت کرمیا، کرم کانڈ دا مالک اک اکھوائیا۔

* ۱۹ مگھڑ شہنشاہی سمت نو جوں شہر وچ وزارت روڈ چیلہ سینگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میں آد دی سکھیا سکھی، پُرکھ اکال دین دیال دتی درڑائیا۔ جس دی دھار کیسے نہ لکھی، لیکھ لیکھنی وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ وشن برہما شو پائے کھئے نہ حصی، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھ سکے کوئی نہ مئی رکھی، جگت نیتر لوچن نین نہ کھئے جنائیا۔ عقل بدھی سمجھ سکے کھئے نہ لپی، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا روپ مکتا سہاری اوکڑ دسے کھئے نہ ٹپی، لانو دلانو نہ کھئے چٹرائیا۔ اُس دی کھیل سدا نیتی، نت نوت اپنا روپ بدلایا۔ نرویر نراکار نرنکار بن کے پتی، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی آد جگاد سمجھے کھئے نہ متی، متر پیارا دھردرگاہیا۔ جو لکھ چوڑاسی ویکھنہارا جتی، چت وت ٹھگوری نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی دھار کھئے نہ جتی، ہار وچ خلق خدائیا۔ اوہ پرما تم دھار سب دا پتی، پت پریشور نور الاہیا۔ جس نے جگ چوکڑی اپنی حکمی کھیل متھی، متھیا دسے سرب لوکائیا۔ اُس دی جانے کھئے نہ ستھتی، تھت وار بھيو کھئے نہ آئیا۔ جس دے چرناں وچ ترے گن مایا ٹکی، پنچم تت تت سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے میری بے پرواہی، سمجھ سمجھ توں باہر رکھائیا۔ میں نرگن دھار آد جگاد راہی، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دو جہان اکٹری میری شاہی، شہنشاہ ہو کے حکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر رہے سیس نوائی، دھرنی دھول نیوں نیوں لاگے پائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا تھل اسکاہی، سمنڈ ساگران کھوج کھوجائیا۔ اچے ٹلے پربت ویکھ نین اکھ اٹھائی، لوچن نین نال ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر سندیسہ دیواں بن کے دھردرگاہی، گرہ گرہ اپنا حکم ورتائیا۔ تت وجوداں دے وڈیائی، آتم دھار جوت کر رُشنائیا۔ ستگر شبد بھگتا گواہی، شہادت اکو اک رکھائیا۔ آد انت دا بن کے ماہی، محبوب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو سیو لگائی، ترے گن میلا سہج سُبھائیا۔

لکھ چوراسی ونڈ ونڈائی، اندج جیرج اُتہج سیج رنگ رنگائیا۔ جگ چوکرے ریت چلائی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پردہ کہے مینوں پُرکھ اکالا چکدا، بن ہتھاں ہتھ چھائیا۔ جس دا روپ نہیں کیسے منکھ دا، تتان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ مالک خالق پر ماتم دھار اُچ دا، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جو آد انت کدے نہ لکدا، پردیاں وچ نہ کھئے چھپائیا۔ اُس دا ناتا ستگر شبد پتا پت دا، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیا۔ جس دا کھیل نہ کدے نکھٹ دا، جگت چوگ نہ کھئے چکائیا۔ ست سچ ناتا کدے نہ تندا، تئیاں لئے ملائیا۔ اوہدا لیکھا آد جگادی ایکاک شک دا، تون میرا میں تیرا دئے سمجھائیا۔ جس دے پیار وچ پینڈا مکدا، آون جاون رہے نہ رائیا۔ اوہ کھیل کرے ابناشی اچت دا، پاربرہم پرہ اپنا پردہ لاپیا۔ لیکھا ویکھے کلجگ والی سہنجی رت دا، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پردہ کہے میں پاواں پردہ، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں اک پرہو دا بردا، جو آد جگادی دھر دا ماہیا۔ میں سیوک ساچے گھر دا، گرہ بیٹھا سیس نوائیا۔ میں اک اکال تون ڈردا، جو سب دا پتا مائیا۔ جو سب دا گھاڑن گھڑدا، وشن برہما شو دئے وڈیائیا۔ جس دا حکم سندیسہ نراکھر دھار اوتار پیغمبر گرو پڑھدا، بن سروناں کرے شنوائیا۔ اوہ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، چیتن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ اُس دا لہنا دینا لہندیوں ہونا چڑھدا، چڑھدی کل وکھائیا۔ جس جگت قلعہ بناؤنا ہنکاری گڑھ دا، ہوئے نال وڈیائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے کھڑدا، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ جس لیکھا ویکھنا سیس دھڑ دا، دھاڑوی بنے دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ حکم کہے میں ورتاں لوک مات، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ اک سندیسہ دیواں بات، باطن دیاں جنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں کنت اندھیرا چھائیا۔ ست دھرم دے نہ کھئے پرہات، پرہاتی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آتم پر ماتم دے کھئے نہ نات، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جھکڑا پیا ذات پات، دین دنی رہی کر لائیا۔ انت سب دی ہونی وفات، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں سندیسہ دیواں بنا پات، پترکا نال نہ کھئے رکھائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دھردرگاہیا۔ جس دا لیکھا چڑھدی دشا خاص، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ کوڑ کڑیارا کٹم کرنا ناس، ناستکان بلونے دے جگائیا۔ شنکر ڈور واپے اُتے

گیلاش، اپنی خوشی بنائیا۔ رائے دھرم چترگپت دے لیکھے کرے تلاش، اکھر اکھر پھول پھولائیا۔ لاڑی مؤت کہے میں گھر گھر ویکھنی
 لاش، بھجّان واپو داہیا۔ کال کہے میں سب نوں دیواں شاباش، مہاکال نال ملائیا۔ دھرنی کہے میرا کھلا ہونا جھاٹ، مینڈھی سیس نہ
 کھئے گندائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پندھ مکے واٹ، پینڈا پندھ رہے نہ رائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میں زرگن سرگن دھار کراں ٹاک، بولان
 سہج سُبھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا ہووے بھوکھت واک، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ چاروں کُنٹ دِسے اُداس، حیرت وچ
 حیرانی نظری آئیا۔ سب نوں بھلے گوپی کاہنا والی راس، خوشیاں رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ کلجگ کہے میری پوری ہووے خواہش، تمّا اور
 نہ نال ملائیا۔ میں کوڑ کڑیاری دی پہن پوشاک، چاروں کُنٹ بھجّان واپو داہیا۔ پھیر حضرت عیسیٰ دا ویکھ کلاک، وقت وقت وچوں
 درڑائیا۔ چوڈاں طبقاں محمد کھول کے ویکھے تاک، بن نینان نین اُٹھائیا۔ مؤسے نظری آوے اکو ہاٹ، جتھے ہٹوانا بیٹھا نور الاہیا۔ نانک
 جان اگئی گاتھ، اکھر اکھراں وچوں سمجھائیا۔ جس وچ لیکھا ہووے گھنئیے والے راتھ، سندیسہ ارجن نال جنائیا۔ گوہند دھار اڈا کے باز،
 بازی دین دُئی اُٹھائیا۔ نو ستّ دا تک کے راج، رعیت ویکھے تھاوں تھائیا۔ کِس بدھ بدلنا دین دُئی سماج، سمگری ستّ سچ ورتائیا۔ اکو
 سیس سہا کے تاج، تخت دین دُئی اُٹھائیا۔ کی لیکھا ہووے ستگر شبد گرو گر مہاراج، مہا کتھ کی درڑائیا۔ کِس بدھ سب دی کھولے
 جاگ، بن نینان نین کھلائیا۔ زرگن دھار رچ کے کاج، سرگن سچ دے وکھائیا۔ بھيو کھلا کے دیس ماجھ، مؤجودہ اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ بھيو کہے میں آد جگادی گجھا، میری سمجھ کسے نہ آئیا۔
 میرا راز کسے نہ بچھا، بن ستگر شبد نہ کھئے پڑھائیا۔ میں بھيو چکاؤنا دوجا، دُتیا رہے نہ رائیا۔ اکو پرکھ اکالا کرنا اگھا، اگن آتھن وجے
 ودھائیا۔ کھیل ویکھنا اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیا۔ جس دے اُتے نو کھنڈ پرتھمی ہونا یڈھا، یڈھشتر دی آشا پور
 کرائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گر ارجن با بے بڈھا، بنا بڈھیے آپ درڑائیا۔ ہرگوہند جس دھار نوں ماریا ٹھڈا، ٹھوکر نال پلائیا۔ رام
 نے مٹھی بھر کے رگا، خاک چاروں طرف اڈائیا۔ اُس دا وقت سہنجنا پگا، تھت وار نال ملائیا۔ سو سوامی انترجامی اتم اپنا سمبل ویکھن
 آیا جھگا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جتھے اکو دیپک ہووے ادا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو آد جگادی کدے نہ بچھا، بن تیل باقی کرے

رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے میں کرنہاری، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ میں ویکھے کھیل پیغمبر گر اوتاری، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ جُگ چوکڑی تگدی رہی کھیل نیاری، کی نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ شبدا گمے سُن دی رہی دُھنکاری، کی نادی ناد کرے سنوائیا۔ اکھراں والے ویکھدی رہی لکھاری، کی لکھ لکھ لیکھ بنائیا۔ رسنا جہوا والے تگدی رہی پُجاری، کی ڈھولے سوپلے گائیا۔ انتر آتم تگدی رہی خُماری، نرنتر ہو کے پردے لاپیا۔ جُگ چوکڑی بھجی وارو واری، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں سب دی خواہش رہی وچاری، وچرکے دیاں سنائیا۔ انت کنت بھگونت کل کلکی آئے اوتاری، امام اماما نور الاپیا۔ جو سب دی پائے ساری، سر سے دے کنڈھے گوبند گیا جنائیا۔ جو آتم پر ماتم بٹھے دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول دئے وڈیائیا۔ ایک مارگ دس سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر ایکنکاری، واحد اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دی بھگتاں نال ہووے یاری، یرانے پچھلے توڑ نبھائیا۔ سمت شہنشاہی نو دی پاوے ساری، نو نو دا پنڈھ مُکائیا۔ ہرجن ساچے کر پیاری، پریم مُحبّت وچ رکھائیا۔ اوہدا لیکھا لیکھ لیکھن تون باہری، بہرحال سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا لوک مات ہووے ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جس دی جُگ چوکڑی بھوکھتاں والی سب نے لیکھی ڈائری، اکھراں وچ سنوائیا۔ سو کل کلکی نہکلنکا اک اوتاری، اوتر بے پرواپیا۔ شاہو بھوپ بن سکداری، اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں بخش چرن پیاری، چرنودک نام پیائیا۔ جنم جنم دی کٹ پیاری، چوراسی پھند کٹائیا۔ سچکھنڈ بخش دواری، دوارکا واسی دا لیکھا نال ملائیا۔ باؤن تیری بٹھے دھاری، دھرم دی دھار وڈیائیا۔ ریشیاں دی رکھیشراں تون باہر پاوے ساری، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ تیراں سو ستاسی رنگ چاڑھ اپاری، اپرمپر دئے وڈیائیا۔ جس صاحب نوں نوں نوں نوں کہہ کے سارے کرن نمسکاری، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا چکاؤن آیا ادھاری، پورب لیکھا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سکداری، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

* ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت نو جموں شہر وزارت روڈ تے اجیت سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میری جگت پیاری ممتا، موہ وچ سارے لواں بھرمائیا۔ مان رہن دیواں نہ ودیا والے پنڈتا، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گرو گُردیوا رہن نہ دیواں ممتا، منسا کلپنا وچ ہلکائیا۔ پیار رہن نہ دیواں دھرم دھار دی سنگتا، ست سچ دیاں بھلائییا۔ جگت دھار بنا کے ہنگتا، اپنا کھیل کھلائییا۔ راج راجان شاہ سلطان میرا ہووے منگتا، بھکاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا روپ نہیں کیسے وجود تن کا، تتو تن نظر کھئے نہ آئییا۔ میرا ناتا سچا من کا، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ میرا ورو دھ سدا برہم کا، پاربرہم دتی وڈیائییا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے جنم کا، جگ جگ میری بے پرواہیا۔ میرا لیکھا نہیں کیسے حیا شرم کا، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ میرا ناتا نہیں ورن برن کا، مذہبیاں سنگ نہ کھئے بنائییا۔ میرا کھیل ممتا والے بھرم کا، لوہ وچ ترسنا کراں ہلکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو آسرا دیوے اپنی سرن کا، سرناگت ہو کے سیس نوائیا۔

* ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت نو گرچرن سنگھ جموں شہر وزارت روڈ تے *

مایا کہے میں جگت جگ پیاری، پریمکا روپ بنائییا۔ میرے متر نر ناری، سجن سخا سرب اکھوائیا۔ میں پھراں سدا جگ چاری، ستجگ تربتا دواپر کلجگ بھجان واہو داہیا۔ میری سارے کردے داری، پریتی وچ اپنا بندھن پائییا۔ میرے وچ بڑی ہوشیاری، سوادھان ہو کے دیاں سمجھائییا۔ میں شاہ سلطاناں کراں خواری، پاتشاہ خاک وچ زلاییا۔ میں جگت جگیا سوآن بناواں ڈراچاری، لوہ وکار وچ ہلکائییا۔ میں پتا پتران کولوں کراواں غداری، پلا پلو نالوں چھڈائییا۔ میرا کھیل سدا دیواڑی، دوس زین کھیل کھلائییا۔ میں لچپت رہن دیواں نہ کیسے داہڑی، ایہ میری بے پرواہیا۔ میری سب توں ڈونگی کھاری، جگت جہان وچ سٹائییا۔ میں سب توں اتم سریشٹ لاڑی، میںو شاہ سلطان غریب نہانے سارے لین پرنائیا۔ میں اپنی منزل چڑھ کے ویکھاں کھاری، جگ جگ سگن منائییا۔ کائنات

سرِشٹی کر وِہچاری، کوڑ ککرم رنگ رنگائیا۔ میں پھراں وچ درباری، درے دربار سوہا پائیا۔ مینوں سارے کرنِ نمسکاری، پوجا وچ سیس جھکائیا۔ میں پھراں مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دواوی، اپنی لے انگریزائیا۔ ثابت رہن دیواں نہ کیسے امانداری، ایمان وچ پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میری ٹھگ چوراں نال یاری، یرانے میرے نال رکھائیا۔ میرا کھیل جگت سمجھ تون باہری، چار جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مینوں اشارہ دے کے گئے گر اوتاری، پیغمبر سندسیاں وچ سنائیا۔ فی تون نوجوبن مٹیاری، جگ چوکڑی تینوں سکے نہ کھئے پرنائیا۔ میں ہس کے خوشیاں نال سچی بانہ اُلاوی، اپنی کروٹ لئی بدلائیا۔ بنا تن وجود تون کر شنکاری، بنا نین تون نین مٹکائیا۔ بنا اکھیاں تون نگاہ ماری، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ میری کون پائے ساری، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر لنگھیا اپنی واری، جگت پندھ مٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آپ نرنکاری، نیرویر اپنی کھیل کھلائییا۔

* ۲۰ مگھ شہنشاہی سمت نو پھمن سنگھ جموں شہر وزارت روڈ تے * *

مایا کہے میں آد دی جوبن ونتی، میرا روپ رنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نال سری بھگوتی، جس بھگوتی بھگوتی بھگوان دتی وڈیائیا۔ میرا نور نورانہ روپ بسنتی، بسنت رت دئے وڈیائیا۔ میرے کھیل دی لکھی گئی اک نہیں پنکتی، بیہو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ میں کوئی بھکھارن درویشن نہیں منکتی، در در الکھ جگائیا۔ میری دھار نہیں پنج تے دی، تتوت نہ کھئے وڈیائیا۔ میری سکھیا نہیں کوئی مت دی، بدھی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں ونجارن اکو کلاپت دی، جو پت پریشور ڈھردرگاپیا۔ اوسے دا ستھر گھت دی، جس دی گوبند یارڑا سیج گیا ہنڈھائیا۔ میں بنی نہیں کیسے رت دی، بوند رکت نہ سنگ بنائیا۔ میری کھیل نہیں کیسے ہتھ دی، ہتھ نال ہتھ نہ کھئے ملائییا۔ میں کتھا کہانی دسدی، سچ دیاں سنائیا۔ میں من دے سٹمکھ ہو کے وسدی، گرہ اکو ڈیرہ لائییا۔ میری شکل سدا پرتکھ

دی، عقل دیاں بھلائیآ۔ جے سچ پُچھو میری قیمت نہیں کوئی ککھّ دی، ککھوں لکھّ دیاں وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں آس رکھی اک سمرتھ دی، جو آسا پور کرائیآ۔

* ۲۰ مگھّر شہنشاہی سمت نو رام کور جموں شہر وزارت روڈ تے *

مایا کہے میں آد جگاد جگ چوکرئی بڑی چلاک، میری چلاکی سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ موہ ممتا دا کھول کے تاک، پردے پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ پون پون بھجا کے راک، بھجاں واہو داہیا۔ شاہ سلطان بنا کے ساک، سجن اپنے رنگ رنگائیآ۔ انت سب دی بنا کے خاک، مٹی کھیہ دیاں اڈائیآ۔ میرا جگ چوکرئی سب نے کیتا بھوکھت واک، اوتار پیغمبر گرو گئے سنائیآ۔ صدی چوڈھویں تون گھر گھر کرنا ناچ، مکھ گھنگٹ لینا اٹھائیآ۔ کوڑ وکار دی کرنی بات، باطن اپنا ڈیرہ لائیآ۔ تیری ویسوا والی ہووے رات، جگت جگیا سوآن سنگ بنائیآ۔ کیسے دی رہن نہ دیویں پات، پتی برت نظر کھئے نہ آئیآ۔ تون ویکھیں بن نیناں مار جہات، جھاک اپنی نال رلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شبدی دھار تیرا ساک، سجن اکو اک اکھوائیآ۔

* ۲۰ مگھّر شہنشاہی سمت نو امرودیوی جموں شہر نہر تے *

مایا کہے میرا سوہنا سُچجا رنگ، رنگت دین دنی چڑھائیآ۔ میرا سب دے نال سنگ، گھر گھر اپنا آسن لائیآ۔ میرا پیار نہ ہووے بھنگ، جگت وچوں نہ کھئے کڈھائیآ۔ میں ڈورؤ ڈنک و جاواں مردنگ، نعرے ڈھولے سوپلے گیت سنائیآ۔ میرے حکمے اندر وکار پنج، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیآ۔ میرے بھرے خزانے گنج، جگ جگ سکے نہ کھئے مکائیآ۔ مینوں کدے نہ آئے رنج، رنجش وچ کدے نہ آئیآ۔ میں سدا رہواں اند، اند اند وچوں پرگٹائیآ۔ میری خوشی بند بند، بندنا وچ سب تون سپس جھکائیآ۔ میرے جگ چوکرئی کیتے

گئے لنگھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ میں سدا ستی موہ ممتا والے پلنگ، جس دی پاوا چوَل نظر کھئے نہ آئیا۔ میں جُگ چوُکری پاواں ونڈ، سوہنی کھیل کھلائیا۔ میں سب دی وڈھاں کنڈ، سیس دھڑاڈ کرائیا۔ میرا سب توں وکھرا پکھنڈ، بھیکھ سمجھے کھئے نہ رائیا۔ میں اُچی کوک کے پاواں ڈنڈ، کھیکھن اپنا دیاں جنائیا۔ میں شاہ سُلطاناں پھڑا کے ہتھ چنڈ پرچنڈ، راج راجاناں دیاں لڑائیا۔ میں پو پُتراں کرا کے ونڈ، بھین بھراواں نانا دیاں تڑائیا۔ میں دھرم دواریاں اندر لنگھ، دھرم دی دھار دیاں بھلائییا۔ میرا سب توں وکھرا نُور نُورانہ چمکے چند، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرا سارے گاؤندے چھند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ میرا بنا وجود توں سب نوں پیارا لگے چم، چم درشتی والے سارے دیاں بھلائییا۔ نہ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا وچ کدے نہ آئیا۔ میں نت نت کراں اپنا کم، کامنی ہو کے بھجّان واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرا بیڑا دیوے ہتھ، بنہنہار ایکنکار دیا کھائیا۔

* ۲۰ مگھ شہنشاہی سمت نو ایشر سنگھ پنڈ ڈر ضلع جموں * *

مایا کہے میں نظر آئی کسے نہ نیت، اکھیاں والے سارے لواں بھرمائیا۔ میرا سمجھے کوئی نہ کھیتر، چار کُنٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے حُکم دا پڑھے کوئی نہ پیپر، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ مینوں جائے کوئی نہ وچن، خریددار ساری دین دنی سمجھائیا۔ میرا سب توں وکھرا پیچن، پیچہ اپنا دینا لگائیا۔ میرا مایا وچ ہیتن، مایا ممتا سنگ بنائیا۔ مایا مایا کہہ کے مینوں سارے متھا ٹیکن، بن مایا توں اوتار پیغمبر گُر خوشی نہ کھئے بنائیا۔ میرا دھرم دواریاں اُتے ٹھیکن، ٹھیکیداری اک رکھائیا۔ میرے چرناں وچ شاہ سُلطان لیٹن، میں اپنے تخت بیٹھی سوہیا پائیا۔ مینوں دوشالیاں دے وچ لیٹن، سانہ کے رکھن تھاوں تھائیا۔ میری پوجا کردے کیتن کیتن، کیتی دھیان لگائیا۔ میں آنک انیک کیتے چیتن، راتیں سُتیاں نیند نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری جگت بنائے ریکھن، ریکھا سب دی ویکھ وکھائیا۔

* ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت نو صورت سنگھ پنڈ گروالی ضلع جموں *

مایا کہے میرا ممتا والا بھنڈار، موہ وچ رکھائیا۔ میتھوں منگدے کوٹن کوٹ وچ سنسار، دوس زین دھیان لگائیا۔ میری پوجا کردے
 نر نار، نو نو سیس جھکائیا۔ دھوپ دیپ کرن گھرت ڈار، سگندھیان نال مہکائیا۔ وچولا بناؤن وچ نر نرنکار، پرہو سادا ہو سہائیا۔
 ساڈے گھر مایا آوے ساڈے دکھڑے دے نوار، آشا ترسنا پور کرائیا۔ میں ہس ہس ویکھاں کی کھیل کرے سنسار، دین دنی دھیان لگائیا۔
 میں مست جوانی وچ پھراں چاروں کُنٹ وارو وار، بھجّاں واہو داہیا۔ جس نوں اک ویر گھنڈ چک کے دیاں دیدار، نین نیناں نال ملائیا۔
 اوہ سب کجھ میرے اتوں دیوے وار، ناتا جگت والا ٹرائیا۔ میرا پیار اوہدے دل دا ہووے دلدار، دلبر ہو کے سیو کھائیا۔ میری کھیل
 سدا جگ چار، جگ چوکڑی دیاں جنائیا۔ میں جس دے اندر اج وڑی تے کل نوں ہو جاواں باہر، پریتی سدا نہ کھئے رکھائیا۔ شاہ
 سلطاناں سر پواواں چہار، خاک وچ ملائیا۔ میرا کھیل اپر اپار، اپرپر سوامی دتی وڈیائیا۔ میں جگ چوکڑی کیسے دی سلکھنی بنی نہیں
 نار، اک گھر رہ کے سیو نہ سکاں کھائیا۔ چار جگ دے شاستر میتوں کر نہ سکے گرفتار، بندھن وچ بند نہ کھئے بندھائیا۔ میں آد جگاد
 دی جوہن وتی مٹیاری، نو جوہن اک اکھوائیا۔ میرا سمجھ نہ کھئے شنگار، بستر بھوشن نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لہنگا سکے نہ کھئے سوار، انگی
 ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، سیاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں بند ہوئی نہیں کدے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار،
 حکمے اندر حکم نہ کھئے منائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک شہنشاہ اک سیکدار، ستگر شبد شبد اکھوائیا۔ جس دے چرن کول جاواں بلہار،
 بل بل سیس نوائیا۔ میں آسا رکھی جگ چوکڑی چار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کون ویلا میرا ماہی ملے مینوں بخشے چرن پیار،
 چرنودک اپنا جام پیائیا۔ جو روپ رنگ ریکھ توں ہووے باہر، نہکلنک نرائن نر وڈیائیا۔ میں اوس دی خدمتگار، خادم ہو کے سیو
 کھائیا۔ دھوڑی مستک لاواں چہار، قدم بوسی وچ اپنا شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ خدا تعالا اکو اک اکھوائیا۔

* ۲۰ مگھڑ شہنشاہی سمت نو سُرچیت کور جموں شہر وزارت روڈ *

مایا کہے میں سدا سد اکیلی، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ میں وسان گرہ نویلی، مندر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں لوک مات بنی نہیں کیسے دی چیلی، جگت سیس نہ کیسے نوئیا۔ سجن پیارا بنیا نہیں کوئی بیلی، بیلیاں جنگلاں وچ بھجان واہو داہیا۔ میں اپنی کھیل انوکھی کھیلی، خالق خلق دتی وڈیائیا۔ میں انتر نرنتر سب نوں اپنے نال رہی میلی، ملنی موہ والی رکھائیا۔ میرا بندھن سب توں وکھرا جیلی، جس دی مُنیاد نہ کھئے سمجھائیا۔ میں سب توں ہو کے وپہلی، اپنا پلّو لوان چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں بنن نہ دیوے کیسے دی سپیلی، سچ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۰ مگھڑ شہنشاہی سمت نو کیشن لال جموں شہر *

مایا کہے میں سب دے وسان نزدیک، گرہ گرہ اندر ڈیرہ لائیا۔ میرا مندر اندھیرا تاریک، جتھے نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مینوں ونڈن والا نہیں کوئی شریک، لاشریک دتی وڈیائیا۔ میرے وچ سچ توفیق، دیونہار اک گوسائیا۔ میں کوئی پیارا رکھیا نہیں رفیق، فریقاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری کرے نہ کھئے تصدیق، شہادت سکے نہ کھئے بھگتائیا۔ میں جگ چوگری بدلی لیک، لائین نین نظر کیسے نہ آئیا۔ میں شاہ سلطاناں راج راجاناں بدل دیواں نیت، نیتیاں رہن کھئے نہ پائیا۔ میں کور کڑیاں بندھا پریت، بندھن بندھاں چائیں چائیا۔ کایا رہن نہ دیواں ٹھانڈی سیت، اگنی تت جلائییا۔ جھگڑے پوا کے مندر مسیت، مٹھاں کران شنوائیا۔ ست رہن نہ دیواں کیسے چیت، ٹھگوری گھر گھر دتی وکھائیا۔ میری سب توں وکھری بخشیش، بخشش ہو کے رحمت روپ بنائیا۔ میری کوئی نہ کرے ریس، میرا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ میں کھیل کھیلنا بیس بیس، بیس بیسا دئے وڈیائیا۔ میں ویکھاں اکو چھتر جھلے اک صاحب دے سیس، جو جگدیش دھردرگاہیا۔ جس دے حکمے اندر پیسن رہی پیس، مایا ممتا چکی جگت چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا جانے نیکن نیک، اوچو اوچ اگم اتھابیا۔

* ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت نو سنسار سنگھ دے گرہ جموں شہر وچ *

مایا کہے میں جوین وتی حسین، میری صورت مؤرت جگ نیتز نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا جگ چوگری پراچین، چار جگ دے شاستر میری صفت صلاحیا۔ میں نت نت ہوئی نہ کیسے آدھین، جگت نوت اپنا کھیل کھلائیا۔ ودیا وچ مینوں سکیا کوئی نہ چین، انتشکرن وچ انت کہن کچھ نہ پائیا۔ میرا مارگ بڑا مہین، گرتھ شاستر ڈھولے گائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نال لوک تین، ترے گن اپنا رنگ رنگائیا۔ میں کدے نہیں ہوئی مسکین، نرمانتا روپ نہ کھئے درسائیا۔ میں ست دھرم جگ جگ لواں چھین، ایہہ میری بے پرواہیا۔ شہنشاہ بناواں کہین، در در دیواں پھرائیا۔ سدا سدا کردی رواں ترمیم، حصے حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ میرا لیکھا جانے میرا مالک کریم، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس بندھایا میرا یقین، دھرواس اکو اک رکھائیا۔

* ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت نو سورن کور دے گرہ جموں شہر وچ *

مایا کہے میں آد جگاد نوجوان، جوین وتی سوہیا پائیا۔ مینوں ستگر شبد دتا دان، پر پڑکھ دتی وڈیائیا۔ وشن برہما شو کیتا پروان، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ میں ترے گن ہو بلوان، رجو طمو ستور روپ وکھائیا۔ پنج تت کر پردھان، دتی مان وڈیائیا۔ موہ ممتا بنا نشان، جگت دیاں جھلائییا۔ لالچ وچ پھسا کے راج راجان، شاہ سلطان دیاں پلائییا۔ مینوں وس کر سکے کوئی نہ کاہن، چرن کول لواں نہ کھئے سرنائیا۔ میں نت نوت کھیل کراں مہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ میں یدھ کراواں گھمسان، رام راون کھیل کھلائییا۔ میرا دھرم دی دھار نال دھرم دا اک بیان، کورو پانڈو دین گواہیا۔ میں پیغمبراں دے پہچان، ساچی کھیل کھلائییا۔ نام ایشٹ بخش کلام، کلمہ کائنات رنگ رنگائیا۔ میں شرع دی بن شیطان، چھری شریعت رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا سمجھے نہ کوئی وچ جہان، جیو جنت چلے نہ

کھئے چٹرائیا۔ مایا کہے میں سب نوں کران بے ایمان، پتا پوت دیاں لڑائیا۔ دھرنی اُتے سارے خاک رہے چھان، ماٹی کھیہ مات اڈائیا۔ میں ہتھ نہ آئی کیسے بلوان، یودھے سورے دتے گھائیا۔ میں لڑاں وچ میدان، چنڈی ہو کے چمکاں تھائوں تھائیا۔ میرا روپ بے پہچان، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے ڈھولے سارے گان، خوشیاں گیت سُنائیا۔ میں سب نوں کران نادان، عقل بُدھی چلے نہ کیسے چٹرائیا۔ مایا کہے میں ممتا والی میرا نہ سواس نہ کوئی پران، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ میں جدھر جاواں اُدھر مینوں کرن پرنام، راج راجان سپس جھکائیا۔ میں کلجگ انت اپنا جھلاؤنا چاہندی نشان، نو کھنڈ پرتھی ست دپ اٹھائیا۔ سندیسہ دیواں جگیاسواو اُٹھو نوجوان، اپنا بل لو پرگٹائیا۔ امیری غریبی میرا یدھ ہووے گھمسان، گھنن گھیری وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلمے توں باہر میری کرے کلیان، کائنات دا لیکھا میرے سنگ بنائیا۔

* ۲۰ مگھ شہنشاہی سمت نوں جموں شہر انگریز سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میں جو بن وتی اگئی سُنکھی، جگ نیتر لوچن نین نظر کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ مینوں ویکھے کوئی نہ اکھیں، اکھراں وچ میرے ڈھولے گائیا۔ صفت صلاح میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنے حکم وچ رکھی، جگ چوکڑی دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سیو کائیا۔ بودھ آگادھ شبد انادی نال مینوں سیکھیا اگم دسی، دہ دشا توں باہر کیتی پڑھائیا۔ میں گرہ گرہ مندر گھر گھر جگت جگیاسواں وسی، تن مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ میں خوشی غمی توں باہر سدا کھڑ کھڑ ہسی، ہستی تک کے بے پرواہیا۔ میری دھار کیسے کولوں جائے نہ متھی، متھن کر نہ کوئی وکھائیا۔ میں اکو صاحب دے ستھر لتھی، شاہ سلطانا جو اکھوائیا۔ میں اُس دے چرنی ڈھٹھی، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ مینوں کوٹن کوٹ کر کے گئے اکتھی، انت خالی ہتھ وکھائیا۔ میں دوس زین پھراں تھی، شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ دروہی میری اتم منزل تھی، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ میں اوتار پیغمبران والی پڑھی پٹی، حرف

حرُوفان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اگم اتھاپیا۔ مایا کہے میں سب توں
 دساں سُچجی، گنوت اکھوائیا۔ میری ترسنا کدے نہ رچی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ میری جگ جگ جوت جگی، چاروں گنٹ
 ڈگمگائیا۔ میری دھار ویکھ لو بگی، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میری اگنی گھر گھر لگی، دین دنی نہ کھئے بُجھائیا۔ میں اپنی خُماری وچ
 مدھی، مست مستانی رُوپ بنائیا۔ میں ناچ ویکھنا چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ میں دین دنی من کلپنا کرنی لی، لوہ
 موہ ہنکار وچ پھسائیا۔ میں سب دے لوں لوں رچنا ہڈی، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ شاہ سلطاناں لگن نہیں دینی اڈی، چوٹیاں سب
 دیاں دیاں منائیا۔ کِریا کرے میرا سورا سربگی، مینوں دیوے مان وڈیائیا۔ میں کیسے نوں درشن کرن دینا نہیں اُپر شاہ رگی، پُرکھ اکال ملن
 کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ میری اندھیری وگی، ہلارا دو جہان رکھائیا۔ میرا مالک نور الاهی ربی، یامین اوٹ تکائیا۔ میں سب دی
 ویکھنی اتم حدی، حدوداں پھول پھولائیا۔ میں کوڑ کڑیاریے بہار نال لئی، بوجھل ہو کے دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ مایا کہے میں آد جگادی ایک رُوپ، دُنیا رنگ نہ کھئے بدلائیا۔ میرا مالک شاہو
 بھوپ، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جس مینوں دتی سوجھ، سمجھ دتی سمجھائیا۔ میں اُس دے چرناں جاواں جھوج، جو سچکھنڈ نواسی اک
 اکھوائیا۔ جس دی منزل حق مقصود، رہبر نور الہیا۔ جو ہر تھان دے موجود، بیٹھا سوہیا پائیا۔ اُس مینوں مان دتا کایا پنج بھوت،
 تتان وچ اپنا ت ملائیا۔ میں وساں چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ میرا ناتا نال جوٹھ جھوٹھ، کلجگ جیواں رنگ رنگائیا۔ میں موہ
 وکارے جھوٹا رہی جھوٹ، ممتا نال ہلکائیا۔ میرا اکو تانا پیٹا سوت، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ست دھرم نوں سب دے پردیوں کر
 دیاں کوچ، کوچا گلی رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریا میرا ساتھی اودھوت، سکلا سنگی سوہیا پائیا۔ سب دے بھانڈے خالی کر کے
 ٹھوٹھ، ساڈھے تن ہتھ دتے وکھائیا۔ اتم پر ماتم ناتا گیا ٹوٹ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ گر چیلیاں رہن نہیں دتا سلوک، پتا پوت
 دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائییا۔ مایا کہے میری جوہن وتی جوانی، آيو
 سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میری منزل اک رُوحانی، رُوح بُت توں باہر جنائیا۔ میرا کھیل اگم مہانی، خلق سمجھے مول نہ رائیا۔ میں اپنے گرہ دی

رانی، رعیت دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ میرا سنگی منوآ سب دا بانی، میرے انیالے تیر چلائیآ۔ میں جھگڑا ویکھاں چارے کھانی، اندج جیرج اتبھج سینج پھول پھولائیآ۔ میں چار جگ دے شاستران تگی بانی، بھيو ابھیدا اپنا آپ چکائیآ۔ میں کدے نہ بناں نہانی، نمرتا روپ نہ کھئے بنائیآ۔ میں حکم دی حکمرانی، جگ جگ کھیل کھلائیآ۔ میں جھگڑے پاواں جیو پرانی، آپ اپنا رنگ رنگائیآ۔ میرے پیار وچ سادھ سنت سرت ہووے مستانی، نام خُماری رہن کھئے نہ پائیآ۔ میں دھرم دواریاں جوہ دساں بیگانی، سچ گرہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ میرا وقت جگ بڑا طوفانی، شوہ دریا دئے رڑھائیآ۔ صدی چوڈھویں میں ہر پردے وسائی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیآ۔ پوتر ربیا نہ کوئی جسم جسمانی، ضمیر امیر غریب گئے بدلائیآ۔ چتر بدھی دی رہی نہ کوئی بدمانی، بدھ بیگ نہ کھئے رکھائیآ۔ میں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرتی اتے کیتی پریشانی، پیشانی سب دی ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرا شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ اپنا حکم حکم وچوں ورتائیآ۔

* ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت نو سیئی کیم ضلع جموں تیج بھان دے گرہ *

مایا کہے میں ست ستوادی ہوئی تیار، ترے گن اتیتے دتی وڈیائیآ۔ میرا وشن برہما شو نال پیار، بن نیتر نیناں ویکھاں چائیں چائیا۔ حکم سندیسے سنا اگمی دھار، شبدي شبد شنوائیا۔ مینوں کیتا خبردار، بن لوچن اکھ کھلائیآ۔ میں نو نو کراں نمسکار، بنا ڈنڈاوت سیس جھکائیآ۔ میں بینتی کیتی عرض گزار، ست سچ سنائیآ۔ کی حکم میری سرکار، سہج دینا سنائیآ۔ سندیسہ ملیا نال پیار، مُحبت وچ سنائیآ۔ تیرا سمجھے نہ کھئے وستھار، اچا لما چوڑا قد نظر کیسے نہ آئیآ۔ تون پھرنا وچ سنسار، بھجنا واہو داہیا۔ تیرا تتان نال ادھار، پنچم ملے وڈیائیآ۔ تون لکھ چوراسی پاؤنی سار، سکلا سنگ بنائیآ۔ تون سدا رہیں جگ چار، اپنا روپ انوپ درسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا کھیل کھلائیآ۔ مایا کہے میں نہ وڈی نہ چھوٹی، پرہو دتی مان وڈیائیآ۔ میری

سمجھے جڑ نہ کوئی چوٹی، چوٹی ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ میں ویس وٹاواں کوٹن کوٹی، انگنت روپ بدلائیا۔ میرا بستر نہ لہنگا نہ دھوتی، کپڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نرگن دھار پرگٹ ہوئی وچوں جوتی، جوتی جاتے دتی وڈیائیا۔ میں آد پُرکھ دی بیٹی اک اکلوتی، اکل کل دھاری میرا روپ درسائیا۔ میں آلس نندرا وچ کدے نہ سوتی، غفلت روپ نہ کھئے درڑائیا۔ میں ہار شنگار کران نہ نال موتی، کنچن گڑھ نہ کھئے پوائیا۔ ہتھ پھڑاں کوئی نہ سوٹی، سوٹ بوٹ نہ کھئے سجائیا۔ میرے سپس دسے کوئی نہ ٹوپی، بندھن بندھ نہ کھئے جنائیا۔ ہتھ پھڑاں کوئی نہ لوٹی، لٹیا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا حصہ نہیں کوئی کایا بوٹی، رکت بوند نہ کھئے جنائیا۔ میرا دین مذہب ذات نہیں کوئی گوتی، ورنان وچ کدے نہ آئیا۔ میری مت نہیں کوئی ہوچھی، ہوچھا روپ نہ کھئے درسائیا۔ میری کرنی مینوں دسے مول نہ دوشی، دوش سکے نہ کھئے لگائیا۔ میں اکو گل سوچی، بنا سمجھ توں سمجھ بنائیا۔ مینوں اک اشارہ دتا رویداس چارے موجی، سہج نال درڑائیا۔ نی مایا توں بھگت دوارے ہوویں کھوٹی، تیری قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر میں ہتھ رکھ لیا اُتے ٹھوڈی، سوچاں وچ اپنا آپ ڈبائیا۔ جس نال بنائے کسیرے وچوں کوڈی، کنگنا رنگ رنگائیا۔ جس اشارہ دتا ویدی سوڈھی، میری سمجھ دتی بدلائیا میں اٹھی ہتھ رکھ کے اُتے گوڈی، بلہین لئی انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ مایا کہے میں آد دی جوہن ونت، نور ظہور اک چمکائیا۔ جگ چوکرئی مینوں ملیا کوئی نہ کنت، سیج سہنجنی نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں ودیا دتی کیسے نہ پنڈت، اکھریں اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ میں ویکھے جیرج انڈج، اُتہج سینج دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ چمکائیا۔ مایا کہے میرے پرہ نے میری بنائی بنت، گھڑن بھنہار دتی وڈیائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے انت، انتشکرن وچ کیسے نہ آئیا۔ میرا سمجھے کوئی نہ منت، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ میں کھیل کھیلاں وچ جیو جنت، جگ جگ اپنی کھیل وکھائیا۔ میرا روپ انوپا انت، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ مایا کہے میں آد دی کواری، بن کتیا کائنات کھیل کھلائییا۔ میری سب دے نال یاری، یارانہ سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ میتھوں بچ سکیا کھئے نہ بلکاری، یودھا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سنگ رکھایا نال پیغمبر گر اوتاری، طرح طرح دا اپنا روپ بدلائیا۔ مینوں حکم ملدا رہیا سچا سرکاری،

شہنشاہِ دتی وڈیائیا۔ ستگرُ شبدِ دی کردی رہی تابعداری، نو نو سیس نوایا۔ شاہِ سلطاناں ماردی رہی ماری، مر جیوتِ رُوپ نہ کھئے
 بدلائیا۔ میتھوں بچیا رہیا نہ کوئی نر ناری، نر نرائن مینوں دتی وڈیائیا۔ مینوں شاہِ کنگال کردے رہے پیاری، مُحبتِ وچ میرے اگے
 جھولی ڈاہیا۔ گھر دیک جگا پھردے رہے بہاری، سوہنا صاف سُتھرا تھان سُہائیا۔ میں ہسدی رہی مار کے تاڑی، بن ہتھان تال
 بنائیا۔ جگیا سواو میں بنی نہیں جگ چوکڑی کیسے دی لاڑی، لاڑا کنت نہ کھئے بنائیا۔ میں کھیل کھلاؤندی رہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی،
 ٹلیاں پریتاں ویکھ وکھائیا۔ میں اگ لگاؤندی رہی ناڑ ناڑی، ترسنا کلپنا کر ہلکائیا۔ میں شہنشاہِ جگت دی آپے پھراں پچھے اگاڑی، راج
 راجاناں اشاریاں نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ مایا کہے میرا بن تتاں
 توں سُہنجنا بُت، بُتخائیاں وچ نظر کیسے نہ آئیا۔ میری سب توں اتم سریشٹ موئے رُت، رُتڑی اپنی آپ مہکائیا۔ مینوں وڈیائی دتی
 اباشی اچت، چیتن دتی کرائیا۔ میرا پردہ اوہلا نہیں کوئی لک، سمنکھ سب نوں نظری آئیا۔ میں مری نہیں تے جھی نہیں کیسے دی ککھ،
 جنی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ ہرکھ سوگ نہیں کوئی دُکھ، ناتا دین دُنی نہ کھئے بنائیا۔ میں اپنا آسن جدھر چاہواں اُدھر لواں چُک، چاروں گنٹ
 ڈیرہ لائیا۔ کیسے نوں شاہ بناواں کیسے دے گھر وکھاواں بھکھ، ایہ میری بے پرواہیا۔ میرے چاکر جگ چوکڑی بن دے رہے منکھ، نو نو
 لاگن پائیا۔ مینوں پھڑیا کیسے نہیں ہتھیں گٹ، سگلا سنگ نہ کھئے اٹکائیا۔ میں جگت جہان پا کے لُٹ، لُٹیرے شاہِ سلطاناں دیاں وکھائیا۔
 میں راج راجاناں خالی کرا کے ٹھٹھ، گھر گھر بھکھیا دیاں منگائیا۔ مایا کہے جن بھگتو میرے پیار وچ کوئی پرہو نالوں جائیونہ رُس، رسیاں
 سکے نہ کھئے منائیا۔ مینوں مان دتا اُس، جس دی اُستت وچ سارے ڈھولے گائیا۔ تسیں سدا اُس دی یاد وچ رہنا خوش، خوشیاں
 رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 جس دا لیکھا کچھ دا کچھ، اور دا اور اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں ہر دیو سنگھ دے سریر چھڈن نوٹ *

مایا کہے میرے اُتے کِرپا کیتی پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دتی وڈیائیا۔ مان تان بخشیا بنا سریر لاش، جمن مرن توں باہر دتی وڈیائیا۔ میں کھیل کھیلیا شنکر نال کیلاش، پاربتی پرم رُوپ درسائی۔ گنیش بالا دے وشواس، وشو دی کار کھائی۔ میں برہما کر اداس، سُرسی اُتے اکھ دتی بدلائیا۔ میں دس کے کھیل تماش، وشنوں لکشمی سوہنی ونڈ ونڈائی۔ مینوں سارے کردے رہے تلاش، میں ہتھ کیسے نہ آئی۔ میں پھری اشنہجا دے پاس، سوہنا رُوپ بنائی۔ سنگھ ناؤں میرا خاص، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ شاہ سلطاناں کیتا ناس، خاکی خاک ملائی۔ میں رام رمٹیا سٹیا سپیا پھرایا وچ بنواس، ایہ میری بے پرواہیا۔ میں راون کر اداس، لنکاپتی دتا بھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائی۔ مایا کہے میریاں پٹیاں کیسے نہ لکھیاں، لیکھا انت نہ کھئے جنائی۔ میں رسنا بدلا دتی سپتس رکھیاں، بہار دواج دئے گواہیا۔ میں جگت جہان دیاں بدل دتیاں تھتیاں، تھت وار نہ کھئے وڈیائیا۔ میں سہاگاناں دُباگاناں کیتیاں بنا پتیاں، کنت نظر کھئے نہ آئی۔ میں دھرم دی دھار ویکھیاں ستیاں، ست ستواد ونڈ ونڈائی۔ میں اوتاراں نین مٹکائے اکھیاں، لوچن نال ملائی۔ میں کابھناں نال نچائیاں سخیاں، گھنگٹ مُکھ نہ کھئے جنائی۔ میں بُدھیواناں اُلٹیاں کیتیاں متیاں، کورو پانڈو چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ میں کتیں سہاگ دیاں پا کے نتیاں، بُندے خوشیاں والے مکھائی۔ میں سیس دیاں واہ کے چھتیاں، پٹیاں لٹیاں بدلائیا۔ میں اپنے جوبن دے وچ رتیاں، جوانی اپنی آپ ہنڈھائی۔ میں ویکھیاں جگت جہان دیاں ہتیاں، چاروں گنٹ پھول پھولائی۔ میرا کھیل بازی گر نٹیاں، نٹی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میں راج راجاناں بہراواں چٹیاں، سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔ میں عاشقان معشوقاں دیاں رُوہاں پھٹیاں، پھٹڑ کیتے وچ لوکائی۔ میں پیغمبراں دیاں جوہاں ٹپیاں، لالچ مذہباں والے پائیا۔ میں سہاگاناں دُباگاناں کر کے اکٹھیاں، اکو گرہ ویکھ وکھائی۔ میرا رُوپ نہ سوہنا نہ گھٹیا، گھاٹا وادھا نظر کھئے نہ آئی۔ میں گرواں بہایا اُتے لوحاں تتیاں، اگنی تت تپائی۔ میں دُراچاراں دے کے متیاں، مت متوالی دتی کرائیا۔ میں بالیاں دیاں لاشاں نیہاں ہیٹھاں رکھیاں، آگے ہو نہ کھئے چجائی۔ میں کتھا کہانیاں دساں سچیاں، سچ سچ درڑائی۔ میں جگت جہان پھراں نسیاں، بھجاں واہو داہیا۔ میں سب دے گل وچ پائیاں رسیاں، پھاسی سکے نہ کھئے کٹائی۔ میں دُدھوں

چھاچھ وِرولی لَسِیاں، سچ رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے وِچھوڑے وِچ امیراں پیندیاں غسیاں، بھکھے روون مارن دھاہیا۔ میرے وِبراگ وِچ سُک کے ہو گئے پچھیاں، پچھچاتا پ وِچ لوکائیا۔ میں سچ گلاں کیسے نہ دسیاں، جُگ چوڑی نہ کھئے سمجھائیا۔ میریاں کھیلاں سب نوں لگدیاں اچھیاں، پنچ وِکارے نال میری وجدی رہے ودھائیا۔ جگت جگیا سو میرے وِچھوڑے وِچ تڑپن وانگ مچھیاں، امرت جل تال نہ کھئے بھرائیا۔ میں دین دُنی نوں ویکھ کے سدا کھڑ کھڑ ہستی آں، بنا بلان دندان توں اپنی خوشی بنائیا۔ سچ پُچھو اک پرہو دے حُکم وِچ وسی آں، دوسرا وصل یار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوون بھگوان، جن بھکتاں دیوے شبد دھار دیاں متیاں، جتھے میری مت دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔

* ۲۱ مگھ شہنشاہی سمت نو سیئی کپ ضلع جموں شو سنگھ دے گرہ * *

مایا کہے میں آد دی پتی بہرت، پت پریشور اک ہنڈھائیا۔ میں جُگ چوڑی کھیل کھیلے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول خوشی بنائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ آوندی رہی پرت، پرتیندھ اوتار پیغمبر گرو نال رکھائیا۔ میری سب دے نال شرط، شرع شریعت رنگ رنگائیا۔ نگاہ مارو فرش عرش، دو جہان دھیان لگائیا۔ میرا سب دے جھے قرض، مقروض دیاں وکھائیا۔ میری سب نوں دیندے غرض، غرضیکہ میں اپنی غرض نہ کھئے رکھائیا۔ میرے بنا سب دا ہووے حرج، حرجانے پور نہ کھئے کرائیا۔ میں سب دی ونڈاں درد، دگھیاں ہوواں سہائیا۔ میرے آگے سارے کردے عرض، آرزو بینتیاں وِچ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا کھیل کھلائییا۔ مایا کہے میں آد جگاد اگئی پنتی، نرگن سرگن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں جڑاؤ نہیں کوئی رتنی، ہیریاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں ہوئی نہیں کدے بے وطنی، وطن اپنا اک سہائیا۔ میری گود ہوئی کدے نہیں سکھئی، جُگ جُگ اٹھ بھنڈار رکھائیا۔ میری جگت جہان لگدی رہی اگنی، تتوت تپائیا۔ میں چاڑھدی رہی رنگنی، رنگت رنگ رنگائیا۔ میری کیسے دے نال ہوئی

نہیں منگتی، مانگت ہو نہ جھولی پائیا۔ میں تیرتھ تٹاں کیتا نہیں کوئی مجنی، سرووراں وچ تاریاں کھئے نہ لائیا۔ نیتر پایا نہیں کوئی انجی، کجَل دھار نہ کھئے وکھائیا۔ میرا میلا نال جوت زرنجی، زرویر پُرکھ جو اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا دکھ بھنجی، بھے بھنجن بے پرواہیا۔ میں سُکھ ساگراں والی اندنی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ مینوں جھکدے سوریہ چندنی، منڈل منڈپ سیس جھکائیا۔ مینوں کسے نہ لایا انگنی، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ میرا سمجھ کھیل کھئے نہ بدنی، تن وجوداں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں نہ اعلیٰ نہ ادنی، سد اکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ مایا کہے میں اکو نال جوڑیا ناتا، جو ناتواں روپ نہ کدے بنائیا۔ اکو دی گاوں گاتھا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو دا منگاں ساتھا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اکو دے چڑھاں راتھا، جو دو جہان پھرائیا۔ اکو تُوں ٹیکان ماتھا، جس دی دھوڑ خاک رمائیا۔ اکو دا منگاں باٹا، جو اتوٹ اٹھ دئے ورتائیا۔ اکو دا پریم پیالہ پیواں باٹا، ترسنا اور نہ کھئے ودھائیا۔ اکو دی سیجا سوواں اکے دی کھاٹا، کھٹیا اور نہ کھئے وکھائیا۔ اکے دی جوت اکے دی دھار ویکھاں لائیا، اکو نور ظہور ڈگمگائیا۔ اکے دا راہ ویکھاں اکے دی تگاں واٹا، کون ویلا میرا ملے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ مایا کہے میرا اکو کنت سہاگی، صاحب سلطان سوہیا پائیا۔ جس دے پیار کیتا ویراگی، جُگ جُگ بھجّاں واہو داہیا۔ میں سریشٹ سبائی تیاگی، ترے گن اتیتے نال مل کے وجے ودھائیا۔ میں سدا سوئی نہ سدا جاگی، جاگرت سووت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرے ہوون وڈ وڈ بھاگی، گھر ملے دُھر دا ماہیا۔ میں دیپک جگاواں چراغی، چراگاہاں کراں رُسنائیا۔ مینوں شرم حیا کابدی، نیتر لوچن نین لوان اٹھائیا۔ میں چار کُنٹ کلجگ اتم ودھی ویکھاں آبادی، نو ست دھیان لگائیا۔ میرا دل کدا لاڑی مؤت نال سب دی کرا دیواں شادی، شادیا نے گھر گھر دیواں وجائیا۔ کلجگ کورٹا نال رلاواں ڈھاڈی، پنج وکارا تال دئے وجائیا۔ کال سب دا ہووے گاڈی، مارگ اگلا دئے وکھائیا۔ مہاکال آشا پوری کرے ساڈی، میں سچ دیاں جنائیا۔ جو آسا رکھی کرشن رادھی، سو پورن دیاں وکھائیا۔ جو سینتا رام سہج صُبھا گائی راگی، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ جو وید ویا سے دھیان کیتا وچ سداہی، پن نیناں نین تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر مالک اگم اتھاپیا۔ مایا کہے میں آد جگادی ایکا

کنت ہنڈھاؤنا، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سوہرا پیئیا آکو گھر وساؤنا، دوجا در نہ کھئے دکھائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آکو رنگ رنگاؤنا، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ پُکھ اکالا دین دیا لا ستگر اک مناؤنا، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس دے حکم اندر کلجگ کوڑا کوڑا مُکاؤنا، مُکمل کراں صفائیا۔ اُس سوامی انترجامی میرا سنگ رکھاؤنا، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ میں اوسے دا ڈھولا گاؤنا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دھرنی دھرت دھول سہاؤنا، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ سمبل اپنا آسن لاؤنا، میں سمبھل کے سپس نوائیا۔ جس نے کھیل کرنا من بھاؤنا، من دی کلپنا سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس نے آد انت جگ جگاد اپنا حکم ورتاؤنا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۱ مکھ شہنشاہی سمت نو سیئی کپ ضلع جموں گوڑھا رام دے گرہ *

مایا کہے میری کھیل شروع آخیر، چوٹی جڑ دھیان لگائیا۔ میں جگ چوکڑی گھندی رہی وپیر، وہناں وچ بھجی واہو داہیا۔ میرے انیالے وجدے رہے تیر، بنا کمان ترکشاں دھار بنائیا۔ میں بالان مکھ چھڈاؤندی رہی سپر، تھنیں ددھی دھار وائیا۔ میرا دکھ وچ کدے نہیں وگیا نیر، ہنجھو نین نہ کھئے دکھائیا۔ میری آشا نہیں ہوئی دلگیر، پشچاتاپ کراں نہ وچ لوکائیا۔ مینوں یاد آ گیا لیکھا والا کبیر، میں سچ دیاں سُنائیا۔ جس میرے اتوں بستر لاپے چیر، کُٹیا واہو داہیا۔ میری ہڈی پسلی کرے پیڑ، انگ انگ دئے دُہائیا۔ میری ٹٹی نہ ہڈی ریڑ، میں پھیر لئی انگریئیا۔ اوس نے میرے سینے اُتے ماری لکیر، دو دھار دتی دکھائیا۔ اُٹھ نگاہ مار لے صدی چوڈھویں ست دا رہنا نہیں کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ تُوں سب دا لیکھا ویکھنا صدی چوڈھویں بھیر، بھیرے گلی پار نہ کھئے لنگھائیا۔ مان رہنا نہیں کیسے پیڑ، گرتھ ویکھنے تھاؤں تھائیا۔ جھگڑا پینا ہست کیڑ، کیٹ کیٹاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُہر دا ہر، دُہر مالک حکم ورتائیا۔ مایا کہے میرا رُپ انوپ سُچجا، ست سچ بنائیا۔ میری سمجھ کوئی نہ وجہ، کی لوک

مات کھیل کھلائی۔ میں چلدی وچ پرہو دی رضا، جو حکم دیوے دھر دا ماہیا۔ مینوں جگت جہان لڑا کے آوے مزہ، مذاق تگاں خلق خدائیا۔ میرے نال صلاح کرے خوشی نال قضا، اپنا حال سنائیا۔ نی مایا تیرے پچھے لگ کے جیہڑے پرہو نوں دیندے دغا، بھلن دھر دا بے پرواہیا۔ میں ودھن نہیں دینا اوہناں دا آگا، جگت وجے نہ کھئے سنوائیا۔ میرے کول ویکھ لے گوبند اکھر والا گگا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں سب تے پاؤنا دبا، جگت جگیا سو دباؤ نے تھاؤں تھائیا۔ شاہ سلطاناں مؤل نہ چھڈاں، راؤ رنگاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا سمبل جگت دوار توں باہر اڈا، سچ سنگھاسن اپنا ڈیرہ لائیا۔

* ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کپ ضلع جموں چرن داس دے گرہ * *

مایا کہے میں یوجا کرا دتی پتھر، سیلاں پابناں جگت سیس نوائیا۔ میں گوبند سوا دتا ستھر، یارڑا رنگ رنگائیا۔ میرے نیتر وگیا نہ اتھر، ہنجهواں ہار نہ کھئے بنائیا۔ میں اپنی دساں گتھن، گاتھا دیاں جنائیا۔ میں کلجگ سرشٹی آواں متھن، متھ کے دیاں سنائیا۔ جن بھگت ورولاں مکھن، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ پرہو دا کھیل وکھاواں اکھن، اکھیاں والیاں دیاں جنائیا۔ ہرجن سچ پیار وچوں جھولی رہے کوئی نہ سکھن، وست اٹل دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ مایا کہے میں حکم مٹاں شاہو شاہاشی، ست سچ من کے خوشی بنائیا۔ جس دا اکو نور جوت پرکاشی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ سو میری پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ اپنا کھیل وکھائیا۔ میں اُس دی منڈل ویکھاں راسی، برہمنڈ دھیان لگائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شاہاشی، جوتی جاتا آگم اتھاپیا۔ شبدي دھار سمبل دا واسی، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ میں سندیسہ دینا شنکر کیلاشی، کلادھاری تک لے دھر دا ماہیا۔ وشنوں نال کرنی ہاسی، ہس کے دیاں وکھائیا۔ برہما ٹوں کس دی کرنی تلاشی، پاربرہم ملنا چائیں چائیا۔ جس

دی سب توں وکھری پوشاکی، پوشیدا اپنا کھیل کھلایا۔ بستر سُہا کے تن خاکی، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ کھیل کھیل بازی گر ناٹی، نٹوآ اپنا سوانگ ورتایا۔ ست دھرم دی کھول کے ہاٹی، اکو نام رہیا ورتایا۔ میں اُس دی مٹاں آکھی، جو آخر اپنا حکم ورتایا۔ جس دے آگے کراں نہ کھئے گستاخی، غصہ گلہ نہ کھئے جنایا۔ انت چرن کول منگان معافی، نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیر پا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دا وڈ صرافی، پرکھنہارا اک اکھوایا۔

* ۲۱ مگھ شہنشاہی سمت نو سیئی کپ ضلع جموں گیان چند دے گرہ *

مایا کہے میں پھراں نچدی تپدی، بھجیاں واہو داہیا۔ میں وکھ رکھاواں سپنی سپ دی، ڈساں کلجگ لوکایا۔ میں چاروں کُنٹ اگنی ہو کے تپدی، جگیاسواں دیاں جلائی۔ مینوں سوگند پرمیشور پت دی، جو پاربرہم بے پرواہیا۔ میں پیاسی نہیں کیسے جپ دی، نام رنگ نہ کھئے رنگایا۔ میں پچھلے کیتے جگ جگ ٹھپدی، ستجگ تریتا دواپر پندھ مکایا۔ میری کلا کدے نہ چھپدی، اگن آتھن ہووے رُشنائی۔ میری کتھا کہانی نہیں کوئی گپ دی، جو کہاں سو کر وکھائی۔ میری دھار اگنی پت دی، پٹنے والے ڈوری اپنے نال بندھائی۔ میں دین دُنیا پھراں پھندی، پھٹڑ کراں تھاون تھانیا۔ میں پیاری نہیں کیسے مایا مٹ دی، مٹکے خالی دیاں کرائیا۔ میں مستانی نہیں پیالے گٹ گٹ دی، مدھ رنگ نہ کھئے رنگایا۔ میں بچی نہیں کیسے نٹ دی، سوانگن ہو کے اپنا سوانگ ورتایا۔ میں ونجارن نہیں کیسے ہٹ دی، وست لین کھئے نہ جائیا۔ میری مُحبت نہیں تت اٹھ دی، نوان دران نہ کھئے چٹرائیا۔ میں پیاسی نہیں اٹھسٹھ دی، تیرتھ تٹاں پھیرا پائیا۔ مینوں آسا نہیں کیسے مندر مسجد مٹھ دی، گرو دوارے ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میں سب کجھ اک پرہو دے چرناں سٹدی، اپنا آپ نہ کھئے رکھائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی تون میرا میں تیرا ڈھولا رڈی، رے پاواں تھاون تھانیا۔ میری کھیل اُلٹی لٹھ دی، گیڑا چوتھے جگ دوائیا۔ مندر ماڑی ویکھاں ڈھٹھدی، محل اٹل نہ کھئے سہایا۔ شرع ویکھ کوڑ کڑیاں اکٹھ دی، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ اتم کھیل کرنی

دھرتی والے کھیڑے بھٹھ دی، بھٹھیالا کلجگ اگنی نال ڈاپیا۔ میں درویشن اوس پُرکھ سمرتھ دی، جو سرب کلا اکھوئیا۔ اوسے دے چرناں ڈھٹھدی، نو نو لاگا پائیا۔ جس دی دھار صدی چوڈھویں اتم جٹ دی، جٹا جوٹاں کرے صفائیا۔ جس دے اندر جوت اگنی لٹ لٹ دی، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آس سدا سدا سد رکھدی، رکھک دے اکو دھر دا ماہیا۔

* ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں فقیر سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میں جگت دھار پکھنڈن، بھیکھن ہو کے بھیکھ وٹائیا۔ موہ ممتا آواں ونڈن، گرہ گرہ آپ ورتائیا۔ جگت جیواں آواں دنڈن، ڈنڈاوت دیاں بھلائییا۔ ست سچ کراواں کھنڈن، کھنڈا اپنا ہتھ اٹھائیا۔ سرت ڈباگن کر کے رنڈن، وچھوڑا دیاں دکھائیا۔ دئی دویت بنا کے کندھن، بہرماں وچ بھلائییا۔ کیسے دا مستک سہاؤن نہ دیواں چنڈن، ٹکے کوڑے دیاں لگائیا۔ میں جس نوں لایا انگن، اویدا لیکھا دین دئی نالوں ٹڑائیا۔ میں سدا پھراں وچ وریبھنڈن، بھجیاں واہو داہیا۔ جگ جگ چمکاواں چنڈن، پرچنڈ روپ درسائیا۔ جگت جہان دی منزل آواں لنگھن، پن قداماں قدم ٹکائیا۔ کوڑ سیج سہا پلنگن، پنچ وکاری کراں ہلکائیا۔ شاہ سلطان پھسا کے اپنے پھنڈن، پھاسی گل دیاں لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد میرا بھوئے سہائیا۔ مایا کہے میں سچ دا گواں چھنڈو، اکو نام دھیائیا۔ میرا مالک دینا بندھو، بندھن توڑے تھائیں تھائیا۔ جو جگ جگ میتھوں اگن لگائے لبو، چاروں کُنٹ کُنٹ تپائیا۔ جس نوں منڈے شو شنبھو، شنکر دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ سوامی ساگر سندھو، گہر گمبھیر اک اکھوئیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی بندو، بندرابن دا کابن دے گواہیا۔ اُس دی کرنی کوئی نہ بندو، بندک نظر کوئے نہ آئیا۔ جس کیرپا کر کے بھگت سہیلا تاریا بندو، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ لیکھا مکا کے جیرج انڈو، اُتہج سیج پندھ ربیا نہ رائیا۔ رائے دھرم مول نہ دنڈو، ڈنڈاوت اپنی وچ رکھائیا۔ دوارا دے کے

سچکھنڈو، ست سرن دتی سرنائیا۔ جس دا بھاگ ہوئے نہ مندو، بھاگ بین نہ کھئے اکھوائیا۔ جس نوں گرہ گھر آیا پسندو، پچھلا گیا بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بیڑا گھر گھر بٹھو، بنہنہار اک اکھوائیا۔

* ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں پیرو رام دے گرہ *

مایا کہے میں جگت جہان اگلی، ایکنکار دتا بنائیا۔ میں جگت جہان پھراں گلیو گلی، محلے کوچے دھیان لگائیا۔ میں سب دی ویکھاں جو جگت جہان دتی بلی، بل باون دھیان لگائیا۔ مینوں سیس کٹیا دسا علی، ولی اللہ کی وڈیائیا۔ میرا کھیل جگ جگ پلیو پلی، بہ رنگا روپ بنائیا۔ میں پھراں اسگاہ تھلی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں سمند ساگر تگاں جلی، ڈونگھی بھوری نین اٹھائیا۔ میں دو جہان مہکدی کلی، کل دھاری میرا رنگ رنگائیا۔ میں سیس رکھ کے تلی، بھجاں تھاون تھائیا۔ میں ویکھنا کلجگ والیاں دلی، دلدریاں دینا اٹھائیا۔ میں گھرن والی نہیں لون دی ڈلی، اپنا روپ نہ کدے مکائیا۔ میں سب نوں لینا چھلی، اچھل چھل ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی چھتر چھایا بیٹھ پلی، وچھوڑا پلک نظر کھئے نہ آئیآ۔

* ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں نانک چند دے گرہ *

مایا کہے میری کھیل سدا بہ رنگی، رنگت جگ جگ اپنی آپ رنگائیا۔ میں اپنے سیس جگت کرم دی واہواں کنگھی، کیس کیساں کراں صفائیا۔ سدا اپنی چوٹی رکھاں ننگی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میں کلجگ اتم پرہہ کولوں اکو منگ ربی منگی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ مینوں صدی چوڈھویں لگے چنگی، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ میں تیرے اتار پیغمبر گرو ویکھنے چاہندی سورے

جنگی، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ میں محمدیاں نال ٹکراؤ نے چاہندی فرنگی، فارغ اپنا آپ کرائیا۔ میں کھیل تگنا چاہندی ہڈ ماس گرنگی، نو ست دھیان لگائیا۔ میں دین دُنیا کرنی چاہندی اندھی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سب دی حالت ہوئے مندی، مندہین ہوئے لوکائیا۔ سادھ سنت رہن پاوے کوئی نہ ڈمبی، بنا ستگر شبد نہ کھئے شنوائیا۔ میں میٹے چاہندی پکھنڈی، دہ دشا اکھ اُٹھائیا۔ میں گھر گھر نار دُباگن ویکھنا چاہندی رنڈی، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں کوئی بہار نہیں بنھنا پنڈی، مٹی خاک وچ سارے دیاں زُلائیا۔ تُوں دینا سُکھ اک اندی، مہربان ہونا سہائیا۔ میری سب دے نال سندھی، گر اوتار پیغمبران گنڈھ پوائیا۔ میں دیناں مذہبان توڑاں پابندی، شرع رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ آئیو آگے ہووے نہ لمبی، لمی پے کے سپس جھکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری بینتی اکو مئی، مانساں نوں مانس کھاؤن تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تُوں میرا سوامی مالک اکو تنی، در تیرے اکھ جگائیا۔

* ۲۱ مگھ شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں سردارا سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میرا مالک دین دیاں، دیاںدھ اک اکھوائیا۔ جو سچکھنڈ بیٹھا دھرمسال، دھرم دوارے ڈیرہ لائیا۔ میری نت نت کرے سنبھال، سمبل دا مالک سچ گوسائیا۔ جگ چوکڑی میرا وجائے تال، تال تلواڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ مینوں دھر دی سکھیا دئے سکھال، بن ودیا کر پڑھائیا۔ میں ترے بھون دا پاواں جال، دھنی دھناڈھاں بٹھ وکھائیا۔ میں ویکھاں شاہ کنگال، امیر غریباں دھیان لگائیا۔ میرے ہتھ وچ اوہ اکما تھال، جس دی وستو نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی چاہاں جھولی دیواں ڈال، خزانے دیاں بھرائیا۔ جس نوں چاہواں کراں بے حال، بہل ہو کے دین دُباؤا۔ جس نوں چاہاں رکھاں نال، اپنا سنگ بنائیا۔ میرا پھل سب توں وکھرا لگے مانس ڈال، پت تہنی دیاں مہکائیا۔ میری سارے گھالے گھال، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ میں سب دا تگال حال، حالت تگال تھاوں تھائیا۔ میرا جگت جہان توں

وکھرا جنجال، تند ڈور نظر کیسے نہ آئیا۔ میں سدا سدییوی مالو مال، بھنڈار اتوٹ اٹٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، میری سگلی آسا پور کرائیا۔ مایا کہے میں وساں اپنے گرہ مندر، سوہنا تھان سہائیا۔ جتھے لگا ترے دھاتو جندر، قفل سکے نہ کھئے کھلائیا۔ میری نظر نہ آئے ڈونگی گندر، اندر وڑ آسن کھئے نہ لائیا۔ میری سمجھے کوئی نہ بندن، بندگی والے دیاں بھلائیا۔ میرا ویکھے کوئی نہ چندن، تلک للائی کی رُشنائیا۔ میرا نظر نہ آئے اندن، اند اند وچوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا اکو ڈھولا گیت چھندن، تون میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ میرے گھر گھر دیپک جگن، چار کُنٹ ہووے رُشنائیا۔ میں مستی وچ ہوواں مگن، المست روپ بنائیا۔ میرا اکو آد جگادی بھجن، بن رسنا جہوا گائیا۔ میرا کوئی نہ متر سجن، ساک سین دیاں تجائیا۔ میری سمجھے کوئی نہ حدن، حدوڈاں وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ کیتے شاہ سلطان میری یاد وچ بہار لدن، کیتے بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ کیتے اک دو جے تون وڈھن، سپس دھڑاڈ کرائیا۔ کیتے گھر بار چھڈن، بھجن واہو داہیا۔ کیتے ٹھگ چور مینوں لبھن، دھاڑوی اپنا روپ بدلائیا۔ کیتے سادھ سنت میرے پیار وچ ہوون مگن، بیٹھے تاریاں لائیا۔ کیتے دھونیاں تاوندے اگن، تتاں کھلّ جلائیا۔ کیتے میرے مناوندے شگن، پنڈت پاندھے ونڈ ونڈائیا۔ میں سب دے بھاگ کیتے مندن، مندر کایا نہ کھئے رُشنائیا۔ میں سب دی کرنی کران کھنڈن، کھنڈاں والے خاک ملایا۔ میں پھراں درویسی جیرج انڈن، اُتبھج سینج دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک وڈ وڈیائیا۔ مایا کہے میں موہ مُحبت دی بھکھی، پیاسی جگت وچ سمجھائیا۔ میں روٹی کھاواں سُکی رُکھی، لب وچ لعلان نہ کدے ٹپکائیا۔ میرا انتشکرن کدے نہ ہويا دُکھی، دُکھاں سنگ نہ کدے دکھائیا۔ میں جد جھگڑا پاواں پنج تت منکھی، مانس مانس نال ٹکرائیا۔ سب دی پت جاواں لٹی، لُٹیرا کلجگ نال رکھائیا۔ میں گانے بٹھاں گئیں، گھر گھر مہندی تند سہائیا۔ میں اپنے وقت ویلے نال اٹھی، صُبح شام نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں ویکھاں چارے گٹھی، پورب پچھم دکھن پہاڑ پھول پھولایا۔ میرے رنگ چڑھ گیا بلاں بٹیں، میرے نین رہے مُسکائیا۔ میں اکو مارنی جھٹی، جھوٹا سب تون دینا تھاون تھائیا۔ میری پو بنا سورہ پھٹی، بھٹکل ویکھاں خلق خدائیا۔ میں اپنی سہنجنی سہاؤنی رُتی، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ میں جگت جگیا سوآن کلا جگاؤنی سٹی، سٹیاں لواں جگائیا۔ کیسے پیریں پاؤن نہیں دینی جُتی، جوترا لا ہل واہ گھر کھئے

نہ آئیا۔ سب دی مت کرنی پُٹھی، پُٹھی کھلّ دینی لُہائیا۔ جگت جہانوں کلجگ کوڑ گُریارے جڑ جانی پُٹی، اکھڑی پھیر نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ مایا کہے میں نعرہ لاؤنا حق، حقیقت ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان لینا تک، تقویٰ رکھنا دُھردرگاہیا۔ مینوں پہلوں لہندی چڑھدی دشا پینا شگ، شکوے سب دے ویکھ وکھائیا۔ میں جگت وکار دی سب دے نتھ پاؤنی نک، کھچاں واہو داہیا۔ پھڑ اٹھاواں بُوڑے کک، کاکے اپنے لواں جگائیا۔ محمد نال میرا وعدہ پک، پکی پچھے لئی پکائیا۔ ہُن کھیل ویکھاں یک، یک دا حُکم مٹاں چائیں چائیا۔ اک دُو جے ولّ دوہاں نوں دیواں دھک، دھکا لاواں تھاوں تھائیا۔ جنہاں دا پردہ سکے کوئی نہ ڈھک، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا نام ندھانا اکو رہی رٹ، رٹا پاوے تھاوں تھائیا۔

* ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں روپلا رام دے گرہ *

مایا کہے میں بول کے دساں سچ، ست ست دیاں جنائیا۔ میرے صاحب نے رچنا لئی رچ، رچ اپنی کھیل کھلائی۔ لکھ چوراسی بھانڈے بنا کے کچ، گرہ گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ میں دو جہاناں رہی رچ، پُریاں لواں برہمنڈاں کھنڈاں بھجّاں واہو داہیا۔ میں ترے گن روپ ہو کے رہی مچ، اگنی اگنی تپائیا۔ میتھوں سکے کوئی نہ چ، سر سر اپنا حُکم ورتائیا۔ میری سب توں وکھری رٹ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں جگ جگ اُلٹی کراں مت، مایا ممتا وچ سریشٹ سبائیا۔ میں رہن نہ دیواں کیسے پت، سیس تاج نہ کھئے سہائیا۔ میں جگ چوکڑی چُکاں ات، چاروں گنٹ ویکھاں چائیں چائیا۔ کیسے دا دھیرج رہن دیواں نہ یت، ست سنتوکھ وچ نہ کھئے سبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا رنگ رنگائیا۔ مایا کہے میرا کھیل انوکھا، جگ جگ وکھری کار کھائیا۔ میں نت نوت سب دے نال کردی دھوکھا، بھیو ابھید نہ کیسے سمجھائیا۔ میرا شاستراں توں باہر پوتھا، اکھراں وچ نہ کھئے لکھائیا۔ میرا آد جگاد اپنا موقع، جس وچ مُکمل اپنا کھیل کھلائی۔ مینوں یاد آوندا کلجگ اتم گوبند والا ڈھونکا، ڈھنیا ڈھائی کرماں باون

دئے مِنائیا۔ میرے اندروں کدے نہ نکلے ہوگا، پائے اُف نہ کدے سُنائیا۔ میری جُگ جُگ چلدی نوکا، نئیا جگت جہان پھرائیا۔ میرا گیت سارے گاؤں واہو واہو کا، واہ واہ میری بے پرواہیا۔ میں پُتران نانا تڑواں پتا ماؤں کا، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا لہنا دینا جُگ جُگ داؤ کا، دعویدار نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا اچھل اچھل والے داؤ کا، ول چھل اپنی کھیل کھلائیا۔ میرا لہنا دینا انتر شوہ دریاؤ کا، شاہ سلطاناں دیاں رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے ہر گھٹ تھائوں کا، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کپ ضلع جموں جھنڈو رام دے گرہ *

مایا کہے میں آد جگادی اگم اپاری، اپرپر دتی وڈیائیا۔ میری پُرکھ اکالے پیج سواری، سوارتھ پرماتھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرا جُگ جُگ ستگر شبد صلاحکاری، مشورہ اکو نال رکھائیا۔ جو میری بٹھے دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنا کھیل وکھائیا۔ میں چاروں کُنٹ پھیراں بہاری، ایہ میری بے پرواہیا۔ میں کوئی تتاں والی نہیں ناری، جگت روپ نہ کھئے درسائیا۔ میں کیسے دے در بناں نہ کدے پنہاری، در در سیو نہ کھئے کھائیا۔ میں سدا چلدی پھردی دیوباڑی، دوس زین اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں لچیت رہن دیواں نہ کیسے داہڑی، تاجاں والے خاک ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سوامی وڈ وڈیائیا۔ مایا کہے میرا جگت نہیں کوئی خاوند، خصم نظر کوئی نہ آئیا۔ میں کیسے دے حُکم وچ نہیں پابند، بندھن وچ نہ کھئے بندھائیا۔ میری رچنا سوریہ چند، منڈل منڈپ سوہیا پائیا۔ میرا کھیل کوٹ برہمنڈ، آکاش پاتالان رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا جیرج انڈ، اُتبھج سیتج کراں کُرمائیا۔ میرا لیکھا کیسے نہ کیتا بند، بندگی والے میرا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ میں سب دے دوارے جاواں لنگھ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ میرا کایا مندر اندر اک پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دے اُتے میں اپنی آشا دتی ٹنگ، سہج نال ٹکائیا۔ میرے کول انوکھا ڈھنگ، وکھری اپنی کھیل کھلائییا۔ کیسے دے اندر پین نہ دیواں ٹھنڈ، ایہ میری بے پرواہیا۔ سارے موہ ممتا وچ میری منگن منگ، مانگت ہو کے جھولی

ڈاہیا۔ میں اشارہ دیواں وکارے پنج، پنچم پنچاں نال اٹھائیا۔ میں ہتھ نہ آئی قارو گنج، خالی ہتھ روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر صاحب سورا سرینگ، آپ لگائے اپنے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں چن پرکاش دے گرہ *

مایا کہے مینوں آوندی خوشیاں والی ہاسی، ہنسٹکھ ہو کے دیاں وکھائیا۔ میں موسیٰ چاڑھیا پھاسی، بن رسیاں رسے گل چھپائیا۔ میں عیسیٰ صلیب دی دتی داسی، ست رنگاں رنگ رنگائیا۔ محمد نوں ہندسہ دس کے ست سو چھاسی، ست اٹھ چھ ایکیاں رنگ رنگائیا۔ پھیر ملی شنکر جا کیلاشی، کلا اپنی دتی وکھائیا۔ پھیر صدی چوڈھویں دسی راسی، اپنا رستہ گئی بدلائیا۔ دین دنی وکھائی اداسی، سکھ وچ نہ کھئے سائیا۔ پھیر مینوں آگئی کھانسی، زور زور نال اپنی آواز اٹھائیا۔ اوہ ویکھ کھیل پرکھ ابناشی، کی اپنی کار کھائیا۔ جس کلجگ اتم میٹے مدرا ماسی، مسلے سب دے حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تن وجوڈاں بدل دیوے پوشاکی، بستر جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں بیلو رام دے گرہ *

مایا کہے میں وڈی چوڈھرائی، چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں ویکھ وکھائیا۔ میں چار گنٹ دی سگھڑ سچجی سوانی، بڈھ مت توں پرے میری پڑھائیا۔ میں ویکھاں نو ست چارے کھانی، چارے گنٹاں دھیان لگائیا۔ میں شبد سندیسے سنان چارے ہانی، ڈھولیاں سوہلیاں کر شنوائیا۔ میں سمنڈ ساگراں تگاں پانی، نیر نیراں ویکھ وکھائیا۔ میں آتم پر ماتم جانا ہانی ہانی، گھر گھر اپنا دھیان لگائیا۔ میں

لکھ چوراسی تگاں جیو پرانی، پریم پُرکھ دتی مان وڈیائیا۔ میں جُگ جُگ ست دھرم دی تگاں نشانی، نشانے ویکھاں چائیں چائیا۔ میں سب دی ویکھنہار ویرانی، ویری گھر گھر کھوج کھوجا۔ میں سب نوں دساں جوہ بیگانی، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ میری کھیل سب توں وکھری شرع شیطانی، شاعری وچ کھئے نہ گائیا۔ میرا کھیل خصم خصمانی، کھیل کھلاواں ہر گھٹ تھائیا۔ میری بُدھی نہ ہوئی نادانی، مورت نہ کھئے رکھائیا۔ میں جُگ جُگ سب نوں کراں پریشانی، پشچاتاپ دیاں جنائیا۔ میں جیواں جنتاں رڑکاں نال مدھانی، نیترا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ میں چھاچھ ورولاں وچوں پانی، پاربرہم دتی وڈیائیا۔ میرا اکو ایشٹ اکو دھیانی، اکو دیو مورت نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری منزل کرے آسانی، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔

* ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت نو سیئی کپ ضلع جموں پریم چند دے گرہ *

مایا کہے میرا بڑا مزاج، مزاجن ہو کے پھراں چائیں چائیا۔ میرا سب توں وڈا راج، رعیت اپنا حکم ورتائیا۔ میرا سب توں وکھرا تاج، تخت نواسی سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ میرا جُگ چوگری چلدا رہے جہاز، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ میرا سب توں وکھرا سماج، جس دی شرع نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سدا سدا سد اپنی ساجنا لوں سماج، سچ سمگری نال رکھائیا۔ میرے اُتے کریا کری گرو مہاراج، مہربان دتی مان وڈیائیا۔ سدا شبد اگتی مارے آواز، بنا رسنا دئے سنائیا۔ کلجگ انت جس نے رچنا تیرا کاج، کرتا پُرکھ دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ مایا کہے میں بڑی گمبہر، گھر گور دتی وڈیائیا۔ میرا سب توں وکھرا بستر چیر، بھوشن ویکھن کھئے نہ آئیا۔ میری اعلیٰ ادنیاں توں باہر تصویر، تصور کر نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا سب توں وکھرا زنجیر، جُگ جُگ شرع والیاں بندھن پائیا۔ میری سب توں انوکھی شمشیر، تیکھی دھار نال وڈیائیا۔ میری سب توں وکھری لکیر، جس دی حد پار نہ کھئے کرائیا۔ میںوں جھکدے پیر فقیر، جو فقرے ڈھولے گائیا۔ میں سب دی بدل دیواں ضمیر، زمیں زماں

کھوج کھوجائیا۔ میں کھیل جانا بچے خوار شیر، دودھی دندی دھیان لگائیا۔ میری سدا سد وکھری تدبیر، طریقہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں لیکھا جانا غریب امیر، راؤ رنکاں دھیان لگائیا۔ میرا مالک خالق گنی گپیر، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ میں سدا سدا سد دین دنی بدل دیوان تقدیر، تکبر اپنا نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نون دیونہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار جنایا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں گیان چند دے گرہ *

مایا کہے میرا جگت پسارا، پسر پساری دتی وڈیائیا۔ میں من کے اُس دا اشارہ، سیوا کران چائیں چائیا۔ اکو اک تک سہارا، سیس قدمان قدم جھکائیا۔ نو نو کران نمسکارا، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹایا۔ جو آد پُرکھ ایکنکارا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس نے شروع وچ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سُنایا جیکارا، وشن برہما شو نال ملایا۔ اوس ویلے نہ کوئی گرو نہ کوئی اوتارا، پیغمبر نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ لکھ چوراسی کوئی پسارا، خالی ونڈ نہ کھئے رکھایا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پکارا، اکھڑ اکھڑاں جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ نہ کوئی سمنڈ ساگرا نہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی نو کھنڈ ست دیپ اگھاڑا، نہ کوئی حصیاں ونڈ ونڈایا۔ نہ کوئی لاڑی نہ کوئی لاڑا، جگت ناتا نہ کھئے جڑایا۔ کریا کیتی میرے نرنکارا، نرور دتی وڈیائیا۔ مینوں بخش کے چرن سہارا، چرنودک جام پیایا۔ حکم سندیسہ سُنایا اگم اپارا، الکھ اگوچر دتا جنایا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل ہووے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ تون ویکھنہارا رنگ میرا نرنکارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چوہیسا جگدیشا ہر کل کلکی اوتارا، جن بھگتاں دئے سہارا، جنم جنم دے وچھڑے میل ملائے سہج سُبھایا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں ہرنس سینگھ دڑ دے نوٹ * *

مایا کہے میں بڑی پاک پوت، پت ادھارن دتی وڈیائیا۔ میں کھیل کھیلاں نت نوٹ، نت نت اپنا ویس وٹائیا۔ میں وساں ہر گھٹ چت، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ میرا لکھ چوراسی مت، سجن سرب اکھوائیا۔ میں لوبھیاں لالچیاں کراں بت، کامیاں اپنی کامنا وچ پھسائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سکے لکھ، لکھن توں باہر میری وڈیائیا۔ میری سیکھیا سارے لین سیکھ، جنہاں نوں لوبھ لالچ دی پئی دیاں پڑھائیا۔ میں اندر وڑ کے ماراں کھچ، ہلونا دینا چائیں چائیا۔ میرا وسیرا امیراں غریباں وچ، وچلا بیہو دیاں گھلائییا۔ میں جگ جگ سب نوں لواں جت، ہار وچ کدے نہ آئییا۔ وڈیائی دیوے میرا پرمیشور پت، پاربرہم پرہہ ہونے سہائیا۔ میری گر اوتار پیغمبران ہووے سہنجنی تھت، وار گھڑی پل وجدی رہے ودھائیا۔ میں کھیل کھلایا سل پابن پتھر اٹ، پوجا جگت والی بنائیا۔ کیسے دا منوا جائے نہ ٹک، ایہہ میری بے پرواہیا۔ گھر گھر ابلے رت، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکالا وسے کیسے نہ چت، چت ٹھگوری نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری پورن کرے اچھ، نراجھت اپنی دیا کھائییا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں رام چند دے گرہ * *

مایا کہے میرا کھیل اچھل اچھلا، ول چھلدھاری دیاں سمجھائییا۔ میرا روپ سروپ اک اکلا، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ میرا جگت جہان محلہ، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ میرا زمیں اسماناں ہیٹھ کوئی نہ تھلا، جل تھل مہیئل اپنا کھیل کھلائییا۔ میں جگ چوکڑی پھڑایا کیسے نہ پلا، پلک وچ اپنا حکم ورتائییا۔ میرا سدا سد ہندا رہیا ہلا، چاروں کنت دھیان لگائییا۔ نت نوٹ میرا دیپک دھرنی دھرت دھول دھول اُتے بلا، چاروں کنت کنت رُشنائییا۔ مینوں رحمت کیتی نور الہی اللہ، عالمین دتی وڈیائیا۔ ڈر بھو دے کوئی نہ میری کھلا، خالق خلق رہیا جنائییا۔ میرا نو ست پیار دا چڑھن والا دلا، چاروں کنت لئے انگڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ مایا کہے میرا اگم اگمڑا بھیکھا، بھیکھادھاری دیوے مان وڈیائیا۔ میری سمجھے کوئی نہ ریکھا، ریکھی مئی بیٹھن سیس نوائیا۔ میرا جگ جگ وکھرا لیکھا، لیکھک لیکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ میں سب نون دیوان سندیسہ، سچ سچ سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھکونت پرگٹ ہووے نر نریشا، نر نرائن نور الاہیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، جن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوس دا کھیل دیس بدیسا، دو جہانان ڈگمگائیا۔ اوس دی نہ داہڑی مچھ نہ دے کیسا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہ ویکھے ٹلے تھل اسگاہ ریتا، جنگل جوہان کھوج کھوجائیا۔ سمند ساگراں پاوے بھیتا، جل جل اپنا پردہ لاپیا۔ جس نون اوتار پیغمبر گروآن متیا نیتا، نرگن نرویر اپنا روپ بدلائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا رکھے چیتا، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کرے ہیتا، ہنتکاری دُھدرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبدی دھار نر نریشا، نر ہر اک اکھوائیا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جمون چتو دیوی دے گرہ *

مایا کہے میں بہہ بدھ روپی، روپ انوپ میری وڈیائیا۔ میرا لیکھا ست سروپی، ست ستوادی ونڈ ونڈائیا۔ میرا شہنشاہ شاہو بھوپی، سلطان دُھدرگاہیا۔ میرا لیکھا چارے کوئی، بھجان واپو داہیا۔ میں دو جہان پنگھوڑا رہی جھوٹی، پریاں لوآن برہمنڈان کھنڈان ہلارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی بے پرواہیا۔ مایا کہے میں سدا رہندی چپ، مکھ چن نہ کوئے سنائیا۔ کلجگ انت ویکھاں اندھیرا گھپ، نو ست نین اٹھائیا۔ ست دھرم دا دے کوئی نہ ست، اپرادھی ہوئے لوکائیا۔ لیکھا جانا ابناشی اچت، کی چیتن اپنا حکم ورتائیا۔ کس بدھ کوڑ کڑیاری مولے رت، پھل پھل جوٹھ جھوٹھ نال ملانیا۔ میں ویکھ کے ہوواں خوش، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رووے دکھ، دکھی ہو کے دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ مایا کہے میں مُکھوں کدے نہ بولی، انبولت دتی وڈیائیا۔ میری آشا میری ڈھولی، جگت جہان کرے رُشنائیا۔ میری ترسنا میری گولی، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ میری منسا میری ہولی، لال رنگ دئے چڑھائیا۔ میری خواہش بنے تولی، لکھّ چوڑاسی تول ٹلائیا۔ میری کلپنا ہووے ڈولی، جیوان جنتاں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در مانگت منگ منگائیا۔ مایا کہے میں مُکھوں کُچھ نہ کہندی، کہن نہ کِچھ جنائیا۔ میں مندر کیسے نہ بہندی، آسن جگت نہ کھئے وچھائیا۔ میری کلا ہووے نہ ڈھپندی، چاروں کُنٹ لوان انگرائیا۔ میں کھیل کھیلنا صدی چوڈھویں دشا لہندی، لہنے دینے محمد پور کرائیا۔ اپنی ہتھیں لا کے مہندی، سگن جگت دھار رکھائیا۔ قیامت دی دھار ویکھاں وپندی، شامت دین دُنی سمجھائیا۔ اُمت اک دوجے نال کھپندی، خواہ مخواہ دیاں ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا بھانا آد جُگاد جُگ چوکڑی سہندی، بھانے اندر بھاوی جگت جگت ورتائیا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کلاں سوبھا سنگھ دے گرہ ضلع جموں *

مایا کہے میں شبد گرو دی چیلی، جو چلہ تیر کمان اک رکھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی ساچا بیلی، بیلے جنگلاں جوہاں اجاڑ پہاڑاں ہوئے سہائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ میل رہیا میلی، مل مل اپنا رنگ رنگائیا۔ مینوں کدے ہون نہ دیوے وپہلی، سیوا وچوں سیوا دئے سمجھائیا۔ جس میری بن نہیں دتی اور کوئی سپیلی، ساجن رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میں وسان دھام نویلی، بن چھپر چھن ڈیرہ لائیا۔ میں سدا رہاں آکیلی، اکل کل دھاری اوٹ تکائیا۔ میں جو بن وتی البیلی، سوبہنا روپ رکھائیا۔ میری کھیل وشن برہما شو کھیلی، اوتار پیغمبر گر اپنی خوشی بنائیا۔ میں شاہ سلطاناں گھلاں جیلی، لکھّ چوڑاسی رائے دھرم ہتھ پھرائیا۔ کیسے دی قیمت رہن نہ دیوان پیسا دھیلی، بن ٹکیاں دیاں وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا رنگ وکھائیا۔ مایا کہے میرا وسے

اک محلا، محفل اور نہ کھئے لگائیا۔ میرا ست سرُپ اِکلا، بیٹھا سو بہا پائیا۔ جس دا نہ اُپر نہ تھلا، مدھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جتھے وقت نہ گھڑی نہ پلا، دوس رین گنت نہ کھئے گنائیا۔ میرا دھام سدا اٹلا، اچل سو بہا پائیا۔ جو باہر جلا تھلا، اسگاہاں نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سچ سن دیسہ جُگ جُگ سب نوں گھلا، سنیہڑا دیواں تھاوں تھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم میرا لیکھا نال رانی اللہ، الہ بے پرواہ دئے وڈیائیا۔ میں امام اماما شاہ سلطان دا در ملا، در ٹھانڈے سپس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر پردہ آپ اٹھائیا۔ مایا کہے میں کدی نہ پواں سوچی، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ میں جگت ترسنا کدے نہ لوچی، لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ مینوں اک گل یاد آؤندی روداس چارے والی موچی، جو بن اکھراں گیا سمجھائییا۔ کلجگ انت تون سُننا اک سلوکی، سو بلا دھردرگاہیا۔ جس تون واچن چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق اکھ اٹھائییا۔ اُس تون سکے کوئی نہ روکی، رُکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ جس تون لبھدے کوئن کوئی، اوہ داتا بے پرواہیا۔ اُس دی کھیل اگئی چھوٹی، لکھ چوراسی نال کھلائییا۔ دین دُنیا ہووے بوٹی بوٹی، دھرم دا رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ سب دی خالی کرے لُٹیا لوٹی، امرت جل نہ کھئے بھرائیا۔ شاہ سلطانان مت ہووے ہوچھی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کوڑ گُریار نال سب تون کراں دوشی، نزدوشی اپنا حُکم ورتائییا۔ میں کھیل ویکھاں بن خاموشی، مُکھ چن نہ کھئے سُنائییا۔ چاروں کُنٹ اکو پُرکھ اکال دی جگے جوتی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ اتم دھار جس دا گوتی، پر ماتم اپنا بیہو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ درشٹ اٹھائے سوتی، آلس نندرا وچ سویا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کلاں ایشر داس دے گرہ ضلع جموں *

مایا کہے میں سدا سدا بڑی چٹک، چٹک وچ رکھاں لوکائییا۔ سرشٹی ترسنا وچ ربی بھٹک، بھٹکنا وچ بھٹکائییا۔ میرا کھیل پار اٹک، اٹک اٹک کے دیاں جنائییا۔ دھر دے حُکم دا چڑھنا کٹک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ میں بلوٹا دینا افریدی کھٹک، سُنٹیاں لوآن اٹھائییا۔ لہنا پورا کرنا بل والا بلکھ، اپنی کار بھگتائییا۔ شاہ افغانا ہووے تلخ، تلخی وچ دُہائییا۔ پھیر آگے جگاواں الکھ، عربیاں لوآن

اُٹھائیا۔ پھیر مات لوک ہو پرتکھ، مؤسیٰ عیسیٰ دیاں جگائیا۔ پھیر کھیل کر کے وکھ وکھ، دو دھڑ دیاں کرائیا۔ پھیر سب دے ساڑ کے ککھ، اگنی آگ جلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ہوئے آپ سہائیا۔ مایا کہے میں آد جُگاد شوَقین، اپنا رُپ آپ پرگنائیا۔ میرا اک دے اُتے یقین، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ میرا مارگ جگت مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ میں جُگ جُگ کراں ترمیم، ادلی بدلی ویکھاں خلق خُدائیا۔ میری ہون والی تقسیم، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ میں لیکھے لاؤنا ڈنڈا میم، نُقطہ نُون نال ملائیآ۔ میں ہونا نہیں کیسے آدھین، سیس نہ کیسے جھکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا جانے جُگ جُگا پراچین، پُراتن لہنا اپنے نال رکھائیآ۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کلا ضلع جموں لچھمن سنگھ دے گرہ باہر ویہڑے وچ *

مایا کہے جن بھگتو پیندیاں راساں، رستے دو جہان سوہیا پائیآ۔ سب دیاں پُوریاں ہوون آساں، ترسنا نال ملائیآ۔ دھرنی اُتے مینوں دس دیاں لاشاں، لچھمی چرناں نال ٹھکرائیا۔ کی میں کھول کے دساں خلاصہ، کھلی مینڈھی سیس دُبائیآ۔ نو ست دے اُداسا، چار کُنٹ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میرا محبوب بدلن والا پاسا، سار پاشا اپنی کھیل کھلائیآ۔ مینوں ویکھ ویکھ خوشیاں دا آوے ہاسا، ہس ہس خوشی بنائیآ۔ میں کھیل تگاں اوس پُرکھ ابناشا، جو کرتا دُھردرگاسیا۔ جو جن بھگتاں دیون آیا بھرواسا، بھانڈا بھرم بھنئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مایا کہے میں ہرجن ویکھے نچدے، سچکھنڈ ساچے نظری آئیآ۔ کی ہویا جے جگت کایا ماٹی بھانڈے کچ دے، تتوت نال وڈیائیآ۔ اوہ آتم پرما تم رُپ پرہو سچ دے، سچ سچ نال ملائیآ۔ اوہ اُس گھرانے وسدے، جتھے وسے بے پروا ہیا۔ جتھے اشارے نہیں کیسے اکھ دے، سینت جگت نہ کھئے سمجھائیآ۔ سد درشن ہون پرتکھ دے، سنمکھ سوہیا پائیآ۔ جس دے ڈیرے نہیں کوئی وکھ دے، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جدوں چاہے جن بھگتاں سر اُتے بتھ رکھ دے، رکھنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مایا کہے میں ویکھے ہرجن تردے، ہر کرتا آپ ترائیا۔ جو اک وار بن گئے

اس دے بردے، بندیخانیوں دئے کڈھائیا۔ جنہاں لہندیوں جانا چڑھدے، چڑھدی دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گڑھ توڑ ہنکاری مڑھ دے، مڑھی گوراں پھول پھولائیا۔ رسنا جہوا جیواں جنتاں ڈھولے ویکھے پڑھدے، کی اکھراں نال چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک رکھائیا۔ مایا کہے جن بھکتو تہاڈی آسا پئی، پورن ستگر دئے درڑائیا۔ تہاڈا مالک گل کئی، کائنات دا رہبر اک اکھوائیا۔ جس نے لکھ چوراسی کئی جونی، رائے دھرم دا پھند کٹائیا۔ اوہ سب توں وڈا قانونی، قاعدہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ تہاڈا میٹ کے پیار بارونی، اترا اپنی لو لگائیا۔ تسیں پچے جگت معصومی، بالے نئے گود اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تہاڈے مستک رہیا چونی، چرن کول دھوڑ مستک دئے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے لہنے دینے آپے رہیا وصولی، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت نو سیئی کلاں ضلع جموں لچھمن سنگھ دے گرہ رات نوں *

مایا کہے میں دین دنیا کیتی لوبھی، لوبھ لالچ وچ ہلکائیا۔ ڈرمت میل دھوئی کوئی نہ دھوبی، پاپاں داغ نہ کھئے مٹائیا۔ ہوئے میٹے کوئی نہ روگی، ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ پرہو دا میل نہ ہوئے سنجوگی، وچھڑیاں سنگ نہ کھئے رلائییا۔ دھرم دا رہن دتا نہیں کوئی جوگی، جگیشراں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سب دی بدھی ہوئی کوچھی، بیسیکی نظر کھئے نہ آئییا۔ جگت واشنا سرشٹی ہوئی بھوگی، بھسمڑ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ مایا کہے میں گھر گھر پائیاں ونڈاں، ونڈی خلق خدائیا۔ میں متا دیاں بدھیاں پنڈاں، جگت جہان سیس ٹکائیا۔ کوڑ کڑیاں دیاں وکھائیاں گنڈھاں، چاروں گنٹ نین تکائیا۔ نالے کھیل دسیا کلجگ اتم کنڈھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ مایا کہے میرا کھیل اک اپارا، اپر اپار دیاں جنائیا۔ میرا دین دنی للکارا، کوک کوک سنائیا۔ سب دا دسے انت کنارہ، جگت جہان پنڈھ مکائیا۔ جو سب نوں دیندا گیا لارا، اشارے سینتال نال درڑائیا۔ اوہ آگیا چوہیسا اوتارا، اوتری اپنا روپ بدلائییا۔ روپ رنگ ریکھ نہ دسے وچ

سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایلا اپنی دھاروں ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جس دا حُکم سندیسہ ملنا پھیر دوبارہ، دوہری دھار پرگنائیا۔ جھگڑا چھیڑے وچوں قاہرہ، قہر غازیاں لئے اُٹھائیا۔ مایا کہے کوئی رہے نہ دُنیادار باہرا، سب نوں دیاں سُنائیا۔ میرا خوشیاں والا مُشاعرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ درڑائیا۔ مایا کہے میں نگاہ ماراں جھاک، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ کی کھیل کرے میرا کھلاپاتی، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس دی سارے منگدے بوند سواتی، امرت رس دھیان لگائیا۔ اوہ کِس بدھ میٹے کلجگ اندھیری راتی، رُتری اپنے حُکم ورتائیا۔ مینوں صدی چوڈھویں مُشکل دسدی گھاٹی، منزل پندھ اپنی بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ چار یاری ہتھ ماردی اُتے چھاتی، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے ویکھن آہو اپنی ذاتی، پیغمبر اوتار اکھ اُٹھائیا۔ اسیں صدی چوڈھویں وپہویں صدی دے سارے الاٹی، ڈھیے دا پندھ سمجھے کھئے نہ رائیا۔ وید ویاس ویکھے بہہ کے اُتے کھٹیا کھاٹی، براہمن گوڑے ول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک پرگنائیا۔ مایا کہے میں جگ جگ وچھٹی، وچھڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں اوس پرہو دی لاڈلی منی، جو من سُن توں باہر ڈیرہ لائیا۔ میرے سیس اوڈھن دسے کھئے نہ چٹی، پردہ سکے نہ کھئے وکھائیا۔ میرا لیکھا جانے نہ کھئے گن گئی، ودیا وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ مایا کہے مینوں آیا حُکم نرنکاری، نرویر دیاں سُنائیا۔ تُوں ہو جا خبرداری، اپنی لے انگرائیا۔ تیری ویکھنی ہوشیاری، ہوش سمبھل کے سمبل والے سیس نوائیا۔ تُوں پھرنا جگت ونڈ توں باہری، بھجنا واپو داہیا۔ ستاں دیاں دینا ہلاری، ہلُونیاں نال اُٹھائیا۔ اگلے سال تیری کھیل ہونی نیاری، نرگن نرویر رہیا جنائیا۔ رُسا چینا ہلُونے داہڑی، ہلاریاں نال اُٹھائیا۔ سب دے پھرنا پچھے اگاڑی، بھجنا واپو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ مایا کہے پرہو مینوں سچ دا دس طریقہ، ست سچ درڑائیا۔ تیرا کھیل نیکن نیکا، نرویر تیری وڈ وڈیائیا۔ میں ویکھاں جگت شریکا، شرع والے دیاں اُٹھائیا۔ میرا دل کدا سب توں پہلوں ہلونا دیواں امریکہ، امر تیرا حُکم ورتائیا۔ تُوں مالک جیو جی کا، تیرا لیکھا خلق خدائیا۔ تُوں سوامی ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ مایا کہے میں گھلڑے کر لاس کیس، اپنا ویس وٹائیا۔ جاواں مسیح والے دیس، مسلہ اپنا حل کرائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا دیاں درڑائیا۔ چاروں گنٹ ہونا کلیش، کلکاتی آپ کرائیا۔ جو سندیسہ دیوے سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہوا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ لیکھا آپ لکھائیا۔ مایا کہے میرا روپ بگ بپڑا، جگت لوں بھمائیا۔ میرا ارادہ آد جگاد پکڑا، نہ سکے کھٹے بدلائیا۔ میں پھراں جنگل جوہاں وچ رگڑا، ٹلے پربتیاں پندھ مکائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے کوڑ کڑیاں دا تگڑا، دو دھڑ تولان خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک کھیل کھلائییا۔ مایا کہے میں کھیل کراں شتابی، ست سچ سنائیا۔ میرا مٹر پیارا احبابی، نور نورانہ نور الہییا۔ جتھے نہ سوال نہ کھٹے جوابی، حکم حکم وچوں درڑائیا۔ میں اُس نوں کرنا راضی، جو رازق رزق رحیم نور الہییا۔ جس دا آسو اکھا تاجی، دو جہاں رہیا دوڑائیا۔ اوہ مینوں مارے آوازی، ستی رہیا اٹھائیا۔ چاروں گنٹ کری خرابی، کھوٹے کھرے ویکھ وکھائیا۔ نال ستار جنائے ربابی، جو اگلی رہیا سنائیا۔ لہنا پورا کرنا نانک والا بغدادی، بغلگیر رہن کھٹے نہ پائیا۔ دین دُنی دی ویکھنی سرب آبادی، تین عرب سٹھ کروڑ ہزاراں والی گنتی نال ملائیا۔ نی توں بنیں نہ کتے کھلیئے پنجابی، پنجاں دریاواں وچ بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ توں پھراں نال مزاجی، نو کھنڈ پرتھی بھجنا واہو داہیا۔ کتے لا نہ بہیں سادھی، سُن وچ نہ روپ جنائیا۔ دوس زین رہنا جاگی، آلس نندرا دور کرائیا۔ توں کلجگ جیو ویکھنے کاگی، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ مایا کہے مینوں حکم آیا بے خبری، خبر دیاں جنائیا۔ میرے اندر آئی بے صبری، صبوری رہن کھٹے نہ پائیا۔ میرے پرہو دا حکم ورتنا جبری، جابراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیہڑی اُس دی ہوئی بے قدری، قدر اپنالے کرائیا۔ جس دین دُنی کرنی پدھری، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ اوہ کھیل کھلاؤن والا غدری، گداگر کرے لوکائیا۔ میں رہنا نہیں اڈری، اوسے توں سیس جھکائیا۔ جو مہر کرے ندر ندری، نظر نہال کرائیا۔ میری آشا منسا پوری کرے سدھری، ترسنا لیکھے وچ رکھائیا۔ انت اخیر بنے عدلی، انصاف اک درڑائیا۔ کوڑ سچ دی کرے بدلی، بدلا دئے چکائیا۔ اپنی رُت وکھاوے رنگلی، رنگت اک چڑھائیا۔ میں اوسے دی بھکارن ونجارن

کوچی کملی، جو گول نین اکھوائیا۔ جس نے حکم دتا تیاری جنگ لئی، جنگل جوہاں لئی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری سیوالائی و رہنڈ لئی، و رہنڈی بھنڈی پاواں چائیں چائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کلاں ضلع جموں گلونت سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میری خوشی دھام دھوم دی، دھرنی دھول اُتے وڈیائیا۔ میں سدا مستیاں دے وچ جھومدی، ہلارے جکت جہان رکھائیا۔ میں پیاری بنی نہیں کیسے سووم دی، شاہاں سنگ نہ کدے نبھائیا۔ میں لٹیری نہیں کیسے ہجوم دی، جھگڑیاں وچ کدے نہ آئیا۔ میری کھیل نہ معلوم دی، بھیو سکے کھئے نہ پائیا۔ میری کرنی دسدی نال شاہ روم دی، رومان دئے ہلائییا۔ میں ونجارن الا ورت بھوم دی، بھومی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری کھیل کھلائے اک اصول دی، اصل اپنی کار بھگنائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت نو سیئی کلاں ضلع جموں سرجیت سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میں چاروں کنت پاواں دھمال، نچاں ٹپاں چائیں چائیا۔ میرا لیکھا کھنڈ کیتال، ہرن رمی نال رلائییا۔ کین پُرکھ دی کراں بھال، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ میری سمجھے کھئے نہ چال، چال نرالی اپنی آپ پرگنائیا۔ میری جھلے کھئے نہ جھال، شاہ سلطاناں خاک ملائییا۔ میں گھر گھر اگنی دینی بال، بالو ریت دینی تپائییا۔ کیسے دی کرے نہ کوئی سنبھال، سمبل دا مالک حکم سنائییا۔ میں جھگڑے تکتے شاہ کنگال، راؤ رنکاں ویکھ وکھائیا۔ میں دھرم دا رہن دینا نہیں کوئی دلال، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا ہووے بے مثال، مسل پچھلی سارے جان بھلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پھل لگاوے میرے ڈال، پھل خوشیاں والے مہکائیا۔

* ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت نو سیئی کلاں ضلع جموں وزیرو دے گرہ *

مایا کہے میں دھرم نال دھرم لگاواں ٹگر، دھرم دھرم نال جنائیا۔ میں شریںیاں ونڈاں گڑ شکر، شرع محمد والی نال ملائیا۔ میں چاروں گنٹ مارنا چگر، چگرورتی ہو کے بھجان واہو داہیا۔ میں جگت اٹھاؤ نے فقر، فقرے اندروں دینے بدلائیا۔ سارے کوڑ دے تولنے تگر، ڈنڈی اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں لینے جگر، گنڈھ سکے نہ کھئے کھلائیا۔ کیسے دا رہن نہیں دینا مکر، فریبیاں کراں صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا ویکھے اپنے وچوں پتر، جس پترکا دا لیکھ نظر کیسے نہ آئیا۔

* ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت نو پند گوکلے چک ضلع جموں سنت رام دے گرہ *

مایا کہے میں کرن والی شتابی، جلدی جلدی کھیل کھلائیا۔ میرا ہندا انت حسابی، انکڑے اکھراں بنا لگائیا۔ ہندسیاں والی نہیں کیتابی، کتب خانیاں وچ نہ کدے ٹکائیا۔ میں اپنے صاحب نوں کراں راضی، جو رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ میں شرع دے میٹھے قاضی، اجل نوں حکم دینا سنائیا۔ ہوئے دا رہے کھئے نہ غازی، غزل جناواں چائیں چائیا۔ مینوں پچھلا لیکھا یاد ماضی، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ دھرنی اُتے قائم نہیں رہن دتی کیسے دی آراضی، ملکیت حق نہ کھئے رکھائیا۔ سدا رہے کھئے نہ ماضی، ڈنڈاوتوں والا نظر کھئے نہ آئیا۔ مذہبیاں دا رہے کھئے نہ واعظی، واضح کر کے دیاں سنائیا۔ میرا صاحب اٹاؤن والا بازی، بازاں والا اپنے سنگ رکھائیا۔ کلجگ کوڑا رہنا نہیں پاچی، جو پزل کرے لوکائیا۔ میری اک آواز سن کے سارے ہون راضی، سچ دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ مایا کہے میں ممتا دے وچ بھجان، تھہاں واہو داہیا۔ گھر گھر دے وچ سجاں، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جگت جگیا سوآں خون پی پی رجاں، ابہ میری بے پرواہیا۔ کیسے لاؤن نہ دیواں پچا، فریب ویکھاں تھائوں تھائیا۔ میرے پیار وچ شاہ غریب ہووے بجھا، پلؤ سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ میرا ڈولا پھر کے سجا، سبھی بانہ رہی اٹھائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی ویکھنی جگ،

ستّان دِپیاں دھیان لگائیا۔ مینوں پرہو دا نظر آوے آسو بگا، جو دو جہاناں بنِ قدماں قدم لکائیا۔ میں سب دیاں ویکھنیاں کٹیاں لبیاں، لبریز ہوئے لوکائیا۔ میں پھرنا بھار پتا، اڈی زمیں نہ کھئے چھائیا۔ چاروں کُنٹ اُف پائے سب نے کہنا ربا، بھڑی تیرا نام دُہائیا۔ کیسے نوں پینی پئے نہ مدھا، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شہنشاہ سورا سرگا، سرگ اپنا حکم ورتائیا۔

✽ ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ پرپی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ✽

مایا کہے میرا سب توں اتم کرم، پر پُرکھ دتی مان وڈیائیا۔ میرا جانے کوئی نہ جرم، جمن والی دسے کھئے نہ مائیا۔ میرا ویکھے کوئی نہ برہم، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا جگیا سوآں والا نہیں کوئی بہرم، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں پوجاں کیسے نہ چرن، چرنودک مکھ نہ کھئے لگائیا۔ میری سارے لیندے سرن، جگت جگیا سوآں سیس نوائیا۔ میں ثابت رہن دینا نہیں کوئی دھرم، دھیچ دھیچ نہ کھئے بندھائیا۔ میں جھگڑے پاواں ماٹی چرم، چم درشتی سب دی دیاں بدلائیا۔ میرا اندر باہر سب نوں ہووے بہرم، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ میرے پیارے شاہ سلطان لڑن، غریب ناناے روون مارن دھاپیا۔ میرے کارن گرتھی پنتھی پنڈت پاندھے پڑھن، مُلا شیخ تسیاں گل لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا رنگ رنگائیا۔ مایا کہے میں سب نوں لگاں پیاری، پریتم سکاں نہ کیسے بنائیا۔ میں ویکھاں چار کُنٹ دی یاری، نو ستّ دھیان لگائیا۔ میرے در دے درویش دین دنی درباری، شاہ سلطان سیس نوائیا۔ میرا لیکھا لیکھ لکھن توں باہری، قلم شاہی نہ کھئے سمجھائیا۔ میں کھنڈے کھڑکاواں کٹاری، کھڑگاں نال ملائیا۔ میں وبھچار کراں دُراچاری، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ بند ہوواں نہ کیسے بھنڈاری، وربھنڈی ویکھ وکھائیا۔ میری سب توں وکھری ہوشیاری، ہوش سمجھ سب دی دیاں بھلائیا۔ میں لیکھا جانا نر ناری، نر نرائن دتی وڈیائیا۔ میں کلجگ اتم پاواں ساری، صدی چوڈھویں ویکھ

وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کراواں ہاہکاری، ہوئے ہنگتا نال ملایا۔ چاروں گنٹ ہووے اندھیر غباری، سوریہ ست نہ کھئے
چمکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی
اک سیکداری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوایا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ جالندھر سینگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں *

مایا کہے میں سدا چکرورتی، ورتمان دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ میں پھردی رہندی اُتے دھرتی، دھرنی اُتے پھیریاں پائیا۔ میرا جگ
چوڑی کھیل ہندا شرطی، شرطیہ پورا دیاں کرائیا۔ میں حکم مٹاں مالک عرشی، عرشی پریم جو سنائیا۔ میں کھیل کھلاواں اُتے
فرشی، مٹی خاکی رنگ رنگائیا۔ میری آوندی جاندی خوشیاں والی برسی، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ پرہو میری پوری کرنی حرصی، ہووس
میری ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتے کرے ترسی، رحمت سچ کھائیا۔ نرگن دھار دیوے درسی، نور جوت کر زشنائیا۔ پھیر کران میں اپنی
مرضی، مریض تگاں جگت لوکائیا۔ میں ویکھاں چار جگ دے قرضی، تھاوں تھائیں دھیان لگائیا۔ میرا کھیل ہووے اسچرجی، اچرج
اپنی کھیل بنائیا۔ میں مالک ہوواں گھر گھر دی، گرہ گرہ اپنا آسن لائیا۔ میں دھار تگاں چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن نال ملایا۔ میں نو
ست اکو ڈھولا پھراں پڑھدی، بن پستکاں راگ الاٹیا۔ نالے سرشٹی ویکھاں سڑدی، اگنی تت تپائیا۔ میں ویکھاں دشا لہندی چڑھدی،
چڑھدا لہندا اکھ اٹھائیا۔ میں ونجارن نرائن نر دی، نر ہر ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست پُرکھ دا اکو لڑ پھڑدی، دوسر اوٹ رہے نہ رائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ پُئوں رام دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں * ❁

مایا کہے میریاں گھر گھر جگن جوتاں، دیپک گھرت نال سہائیا۔ میرے بستر سہنجے سوہون ہوون سوتاں، آسن جگت وڈیائیا۔ میں بنا بُدھی توں سوچاں، کی میرے وچ چٹرائیا۔ سارے کہندے ساڈیاں پُوریاں کر دے لوچاں، ترسنا تیرے نال ملائیا۔ تیرے نال مانیئے مؤجاں، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں کس بدھ گھر گھر جا پہنچاں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سب دے پورے کراں شوفا، شوقین کراں لوکائیا۔ میں ویکھاں چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں چوڈاں توکاں، چوڈاں وِ دیا دھیان لگائیا۔ پھیر نگاہ ماراں گوہند والے ڈھوئکا، ڈھنیا ویکھ وکھائیا۔ پھیر کلجگ جیو رُوپ ویکھاں کاؤں کا، کاگ وانگ کُرائیا۔ پھیر حُکم سندیسہ سُناں بے پرواہو کا، جو بے پرواہی وچ سہائیا۔ پھیر ڈر رکھاں اگے بھاؤ کا، جو بھے اک سمجھائیا۔ پھیر لیکھا تگاں شوہ دریاؤ کا، جو کلجگ وہنا وہن وائیا۔ پھیر لہنا ویکھاں دُھر کی ناؤ کا، جو نیا نام ندھان نظری آئیا۔ پھیر راہ تگاں تھل اسگاہو کا، جل تھل مہیئل بھجاں واہو داہیا۔ پھیر لہنا دینا تگاں دُھر دے شاہو کا، کی لیکھا رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے اپنے ساؤ کا، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ روشن لال دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں * ❁

مایا کہے میں تکی چار جگ دے راہیاں، رہبر ولّ اکھ اٹھائیا۔ اشارے دیوے کر اُچیاں باہیناں، ہتھیلی ہتھاں والی بدلائیا۔ آو تکو اپنیاں دیناں مذہباں والیاں وہئیاں، وعدیاں والیو دھیان لگائیا۔ کوڑیاں سب دے مستک ویکھو چھائیاں، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوار دیوو گواہیاں، شہادت دیو بھگنائیا۔ ناتا تٹ گیا بھیناں بھائیاں، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ پیار رہیا نہ چھیمبیاں جھینور نائیاں، جٹاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جگت جہان تکو یلے رگڑ کاہیاں، پتھر پاہن ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مارو تھل اسگاہیاں، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کیسے نہ ملیا دُھر دا ماہیا، محبوب درس کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، سوریہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ مایا کہے میں مایا پردہ

پایا، مُکھ گھنگٹ نہ کھئے چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا کیسے نہ گایا، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ ستگر شبد دا دِسے کھئے نہ جایا، جنی گکھ سارے رہے ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکالے درس کیسے نہ پایا، ستمکھ نظری کیسے نہ آئیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کھیل رچایا، رچنا اپنی دتی وڈیائیا۔ جوتی جاتے بھیس وٹایا، نر نریشا رُوپ بدلایا۔ جن بھکت سہیلا ہرجن ساچے میل ملایا، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ غریب نہانیاں گلے لگایا، پھڑ باہوں گود کُکائیا۔ جنم جنم دا لہنا پور کرایا، پورن ستگر بوجھ بُجھائیا۔ میں خوشیاں دا منگل گایا، گا گا دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا سبایا، سد اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ ہشن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میں اپنی خوشی بناواں گی۔ پرہو دے چرن چم کے مستی سچ درڑاواں گی۔ سیس جگدیش اک نواواں گی۔ پٹی سوہنی سچ گنداواں گی۔ پھل سکی سیس ٹیکاواں گی۔ پراندا لال گت رنگ رنگاواں گی۔ مستک بندی دھوڑ وکھاواں گی۔ نیت کجل دھار چمکاواں گی۔ رُکھسار مستی وچ مستاواں گی۔ دندان دنداسا اک وکھاواں گی۔ بلاں رُوپ اکم چڑھاواں گی۔ مُکھ دھوڑ خاک رکھاواں گی۔ گردن اچی کر وکھاواں گی۔ دو ٹکی راگ الاواں گی۔ جن بھگنو رہنا سُکھی، سچ سندھیے آپ سُناواں گی۔ دین دنی نے ہونا دکھی، ایہ اپنا بھیو کُھلاواں گی۔ شاہ سلطاناں کولوں میں مایا نے جانا لئی، لئیرا کلجگ نال اٹھاواں گی۔ میں بھاگ لگا رہن نہیں دینا کیسے پئیں، پت پوتریاں ناتا مات تڑاواں گی۔ میں کلا جگاواں ستی، ستیاں آپ اٹھاواں گی۔ چرن چُھپا کے چمڑی والی جتی، جوتے کوڑ کڑیارے سر لگاواں گی۔ میں اک صاحب دی کراں بتی، بُتخانیاں ویکھ وکھاواں گی۔ مینوں ساریاں کہنا لچی، لُچے لنڈے جگت وچوں مُکاواں گی۔ جن بھگتاں اکو پیار دی بنہ کے رُچی، رچنا پرہ دی آپ سمجھاواں گی۔ جنہاں مینوں سانہ کے رکھیا وچ گتھی، اوہناں دے ہتھ پیر وڈھاواں گی۔ جنہاں میرے پچھے جھوٹھ ماریا بوٹھی، نگ کن اوہناں دے خاک وچ رلاواں گی۔ میں صدی چوڈھویں اپنی

پہن کے کالی سوُسی، سو پُرکھ نرنجن اک دھیاواں گی۔ چوٹھے سال نوں بانا پہن کے روُسی، روُسا چینا پھیرا پاواں گی۔ میرا پُرکھ اکالا میرے نال کرے جسوُسی، گجھا اُس نوں بیہو سمجھاواں گی۔ ایہہ میری وڈ خصوصی، خصوصیت اپنی اک پرگٹاواں گی۔ مالک رہے نہ کوئی ماروُسی، سب دے لیکھے پور کراواں گی۔ دین دُئی ہوئے مایوُسی، معصوم سارے آپ وکھاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، جگت جہان دی دھار ویکھے لوُسی، چاروں کُنٹ راہ تکاواں گی۔

* ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۹ چوہنٹا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میرا لیکھا کُلا کھنڈ، کُل مالک رہیا درڑائیا۔ میں دھرم دیاں ونڈاں رہی ونڈ، ست سچ سمجھائیا۔ جتھے جیواں جنتاں پاؤنی دنڈ، ڈنڈاوت سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں کچے بھننے انڈ، انڈج جیرج ویکھ وکھائیا۔ میں سب دی وڈھنی کُنڈ، کُنڈا خار دینا چُبھائیا۔ میں کرنا انوکھا پاکھنڈ، بھیکھ لینا بدلائیا۔ دھوہ میانو چنڈ، پرچنڈ دینی چمکائیا۔ کسے سینے رہن نہ دیواں ٹھنڈ، اگنی تت دیاں تپائیا۔ سب دی دھرم والی کٹاں گنڈھ، خالی ہتھ دیاں وکھائیا۔ میں شروع کراؤنا شرع والا جنگ، جگت جہان دیاں جنائیا۔ کسے نوں لین نہیں دینا اند، اند پُری والے وجے ودھائیا۔ اگوں دسدی دے میرے جُڑدے دند، کی حالت ہووے لوکائیا۔ میرے اندر آوے رنج، رنجش وچ سنائیا۔ نیترووے سورہ ستارا چنڈ، نیناں نیر وبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، میرا لیکھا رکھے بنا مہانیاں ونجھ، ونجھی ہاتھ کسے نہ آئیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ گرچن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میں اپنی لابی انگلی، بستر تن نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں میری بھاؤنا لگی چنگی، بھاوی بیٹھی راہ تکائیا۔ کلجگ بانا پہن کے چنگی، میرے پیچھے آگے پھرے واہو داہیا۔ میں بنا اوڈھن توں ننکی، نیتز نین نہ کھئے شرمائیا۔ میں بے پڑد نے واہی کنکھی، اپنا سیس سہائیا۔ پھیر ہس کے اپنی دندی، دہ دشا مکھ بھوائیا۔ اشارہ کیتا ول فرنگی، سینت نال سمجھائیا۔ جس دے ساتھی دیش ہون گے پنجھی، پنجاں پنجاں ونڈ ونڈائیا۔ ایہہ کلا ورتنی بونجی، باؤن دا لیکھا نال ملایا۔ میں سروں ہو کے گنجی، چوٹیاں سب دیاں دینیاں منائیا۔ میں پھراں اک ٹنگی، لنگڑی لولھی نظری آئیا۔ کیسے دی چھاتی رہن نہیں دینی ٹھنڈھی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ مینوں یاد آونی گویند والی جھنگی، ماچھوواڑا سوہا پائیا۔ جس نے کلجگ آئیو میٹی لمبی، لما پے کے سولا ستھر سیج ہنڈھائیا۔ میرا سینہ چھلے رویداس والی رمبی، تکھی دھار نظری آئیا۔ میں کھیل ویکھاں لگ لگ نال کندھی، آپ اپنا جگت چھپائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہ آوے سویر سنجھی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں سرشٹی درشٹی کرنی اندھی، نیج لوچن نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے سندھی، لکھیا لیکھ نہ کھئے بدلائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ فرنگی رام دے گرہ پنڈ تریوے ضلع جموں *

مایا کہے میرا کھیل اکٹا وچ خلق، خالق دتی مان وڈیائیا۔ میں راؤ رنکاں دیواں جھلک، جھلی دین دئی بنائیا۔ میرا ناتا سچا کیسے نال نہیں تعلق، تعلقیدار سرب بنائیا۔ میرا وچھوڑا کوئی جھل نہ سکے پلک، پلکاں دے اوپلے نظر کیسے نہ آئیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی پھرنا نال ڈلک، جوہن وتی بھجاں واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں کوک کے ماراں کلک، کل اپنی دیاں وکھائیا۔ شاہ سلطان جان تلک، راج راجاناں پاسا دیاں بدلائیا۔ میں دیناں مذہباں وچ کرنی علت، عالماں علم دینا بھلائییا۔ میں کوڑ پھناؤنا سب نوں خلعت، خالص رنگ نہ کھئے

رنگائیا۔ چاروں کُنٹ خاری کرنی ذلت، ذلیل ہووے لوکائیا۔ سچ پیار دی رہن نہیں دینی ملت، پتا پُوت گود نہ کھئے سہائیا۔ میں پھرنا چڑھدی لہندی سمت، سیما اپنی ونڈ ونڈائیا۔ میری صدی چوڈھویں نالوں بہتی بمت، حوصلہ اپنا آپ پرگنائیا۔ کلمے دی کائنات ہونی قلت، قایم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ساچا کھیل کھلائیا۔ مایا کہے میریاں پوریاں ہون امیدان، آشا آشا نال ملائیا۔ میرے کول جگ چوکرئی دیاں رسیدان، کھاتے سب دے ویکھے تھاؤں تھائیا۔ میں دین دُنی کھولنیاں نیندان، غفلت وچ سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا لیکھا کوڑ کڑیاریے ویکھنا جھکھڑ مینہ دا، چاروں کُنٹ طوفان چڑھائیا۔ ناتا رہن نہیں دینا مان دھی دا، دھرنی دھرت دھول دینا دکھائیا۔ کھیل ویکھنا جیو جی دا، جنٹو روون مارن دھاپیا۔ لیکھا پورا ہونا ویہہ ویہہ دا، بیس بیس اپنا رنگ دکھائیا۔ لہنا چکنا ساڈھے تن ہتھ سی دا، رویداس چہارا دئے گواپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر مالک ہوئے سہائیا۔ مایا کہے میں ویکھاں چار چہیر، چوہ وئی دھیان لگائیا۔ میرا سوامی کرے مہر، انترجامی ہوئے سہائیا۔ جو کلجگ لہنے دینے رہیا نیڑ، لیکھے سب دے جھولی پائیا۔ اوبدا صدی چوڈھویں اٹا گیز، چکرورتی چکراں وچ رکھائیا۔ سمت شہنشاہی دس بونجا دیشاں چہیرے چہیر، چھیکڑ اپنا حکم ورتائیا۔ محمدی محمدیاں دیوے بھیڑ، عیسیٰ موسیٰ گنڈھ رکھائیا۔ جو اشارہ گوبند دتا ندیڑ، گوداوری کنڈھا اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا لہنا دینا لیکھا جانے نیرن نیر، دُور دُراڈا دو جہاناں پندھ ویکھے چائیں چائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ سائیں داس دے گرہ پنڈ تریوا ضلع جموں *

مایا کہے میں جگت دی ویکھاں بڈھی، مت متانتراں دھیان لگائیا۔ ساچی آوے کیسے نہ سُدھی، سُدھ سارے بیٹھے گوائیا۔ کوڑ کڑیاری وچ سرشٹی کھبھی، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ دھرنی رووے ساہ ابھی، ہوکے ریبی سنائیا۔ کی میرے اُتے لیکھا ہونا یڈھی، چار کُنٹ ہلکائیا۔ مینوں رمز دس جا گجھی، بھیو دے کھلائیا۔ مینوں خبر اگئی سَجھی، سہج نال سنائیا۔ تیری دھوڑ خاک ویکھے لے اڈی،

مئی دھواں دھار بنائیا۔ کلجگ اسمانے چاڑھ کے گڈی، گاڈ سب نوں دتا بھلائیآ۔ تُوں ہو گئی لنگڑی لُولی ڈڈی، بلہین نظری آئیآ۔ تینوں پتہ نہیں پچھلے جُگی، کی پرہہ نے کل ورتائیآ۔ اتم کلجگ اوڈھ پُگی، پینڈا ربیا مُکائیآ۔ نی اوہ وڑ کے سمبل جھگی، جھکے سب دے دیوے ڈھاپیا۔ لُکیا رہے کوئی نہ کھڈی، پھڑ باہوں باہر کڈھائیآ۔ تُوں بڑی پُرانی بڈھی، بڈھیپا تیرے اُتے نظری آئیآ۔ تُوں میری کھیل ویکھنی آگھی، اُگن آتھن دیاں وکھائیآ۔ کتے چُپ بن رہیں نہ گُونگی، رسنا جہوا دینا سُنائیآ۔ تُوں دھار تکتی نین مُوندھی، کی کول نین حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، جس دی کھیل سَتگر شبد گرو دی، گردیو دیوا بے پرواہیا۔

* ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۹ نت رام دے گرہ تریوا ضلع جموں *

مایا کہے میری ممتا دا وجے ڈنکا، ڈورُو چار گنٹ شنوائیا۔ خردار کران راؤ رنکاں، راج راجاناں دیاں اُٹھائیآ۔ غریب زانیاں لاواں تنکا، بلُونیاں نال جگائیآ۔ ویکھو نشان مٹدا تارے چنّ کا، اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ کِس بدھ ناس ہونا کوڑے دھن کا، دھن وان رہن کھئے نہ پائیآ۔ شنگار رہنا نہیں کیسے کنّ کا، کنک کامنی رووے مارے دھاپیا۔ ہنکار رہنا نہیں من کا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ کی لیکھا ہونا بھگت سہیلے جن کا، جنم وچ ملے وڈیائیآ۔ کی کھیل ہونا پنج تن کا، تنو کھوج کھوجائیآ۔ کی لیکھا اتم برہم کا، پاربرہم ہونے سہائیآ۔ میں جھگڑا میٹنا بھرم کا، بھانڈا بھرم بھٹائیآ۔ نشان تگنا دھرم کا، دھرم دوارے سوہا پائیآ۔ میں سہارا ویکھنا اکو چرن کا، سرنگت ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، وقت سہنجنا دے لڑ پھرن کا، پلُو پلُو نال بندھائیآ۔

* ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۹ کِرپال سینگھ دے گرہ سیئی کلان ضلع جموں * *

مایا کہے میرا مالک بے پرواہو، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دا لیکھا اگم اتہاہو، الکھ اگوچر اگم اتہاہیا۔ میں اُس دے نو نو لاگان پاؤں، چرن کول سیس جھکائیا۔ جس مینوں پھڑ اٹھایا باہوں، ہلونا دتا لگائیا۔ اگلا حکم سُنایا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ اٹھ نگاہ مار تھائیں تھائوں، تھنتران پھول پھولائیا۔ میرا نور بھلیا سب نوں پتا ماؤں، پت پرمیشور مَن کھئے نہ آئیا۔ توں چاروں کُنٹ کوڑ کُڑیاں دا کیتا واہو واہو، واہو تیری بے پرواہیا۔ کلجگ جیو تک لے کاؤں، کاگ وانگ کُڑلائییا۔ سچ دی دے کھئے نہ ناؤ، نئی نام نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائییا۔ مایا کہے میں خوشیاں دے وچ ٹپدی، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ اکو صاحب دا نام جیدی، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میں ونجارن ہو گئی اوس پت دی، جس نوں پت پرمیشور کہے کے سارے سیس جھکائیا۔ میں داسی اوس سمرتھ دی، جو پُکھ اگم اتہاہیا۔ میری کھیل ہونی ہتھو ہتھ دی، جگت جہان دتا جنائیا۔ میں کلا مُکاؤنی تہ اٹھ دی، تو در کھوج کھوجائیا۔ میں تہت ویکھنی اٹھسٹھ دی، تیرتھ تثن دھیان لگائیا۔ میں نشانی تگنی مندر مسجد شودوالے مٹھ دی، گرو دواریاں پھول پھولائیا۔ میں کلا جانتی کایا مٹ دی، تن وجودان دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا میرا رہیا جنائیا۔ مایا کہے میں چار کُنٹ و جاواں ڈنکا، ڈورُو ہتھ اٹھائیا۔ نال رلاواں کلجگ رُپ کاؤں کا، کائنات دیاں سمجھائیا۔ میرا وقت سہنجنا آیا داؤ کا، داؤ دین دُنی لگائیا۔ ویکھنا کھیل اپنے پساؤ کا، پسر پساری دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک بیوئے سہائیا۔ مایا کہے میرا وقت سہاوا، پرم پُکھ دتی وڈیائیا۔ میں اکو ڈھولا گاواں، گا گا شکر منائیا۔ اکو کھونت کنت ہنڈھاواں، اکو سیج سہائیا۔ اکو حکم سندیسہ سُنناں نال چاواں، چاؤ گھنیرا آپ پرگٹائیا۔ پھیر سواراں اپنیاں بھجاں باہواں، باہو بل پرگٹائیا۔ کس بدھ لکھ چوراسی کھاواں، پھڑ پھڑ انتر لواں ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ نشان مٹاواں، رُپ ریکھ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ مایا کہے میں ویکھنا کھیل الکھن، اگوچر اگم اتہاہ بے پرواہیا۔ کی اپنا حکم ورتاؤے میرا بھانڈا ویکھنا سکھن، سچ سوامی گھٹ

نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار مہر نظر اُٹھائیا۔ ایکنکارا ہر زینکارا میری پیج آوے رکھن، پت پتونت سری بھگونت آدن اتنا جُگا
 جُگتا اپنا کھیل کھلایا۔ کِس بدھ میرا لیکھا جانے دِشا دکھن، لکھ چوڑاسی ورو لے مکھن، پاربرہم پت پریشور اپنا حُکم ورتایا۔
 دھرنی دھرت دھول دھول دے پڑدے آوے ڈھکن، آد زینجن دُھر دا کرتا اپنی کھیل کھلایا۔ کلجگ وچوں ستجگ کِس بدھ آوے کڈھن،
 لوک مات مار جہات کھلاپات اپنا پردہ لاپیا۔ جس دا رُوپ رنگ ریکھ ویکھ کوئی نہ بدن، تن وجود حق محبوب جگت دھار نہ کوئی
 وکھایا۔ اوہ صاحب سلطانا نوجوانا سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے پرواہیا۔ جو چار کُنٹ دہ دِشا کوڑی ویکھ لگی اگن، تتوت
 دا مالک کھوج کھوجایا۔ میں اوس سوامی صاحب ستگر نوں صدی چوڈھویں اتم لگی سدن، ہوکے دیواں چائیں چائیا۔ آ میرے مالک
 خالق اکٹرے سجن، سجنوآ ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ مایا کہے
 میں رکھاں اگمی اڈیکا، بن نیناں نین اُٹھایا۔ میرا مالک آوے جس وچ حق توفیقا، دُھر دا سوامی نور الاہیا۔ میریاں پوریاں کرے ریجھاں،
 ہونے آپ سہایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دیاں لنگھے دلہیزاں، بن قدمان قدم ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
 اپنا کھیل کھلایا۔ مایا کہے میں پرم پُرکھ دھیواں گی۔ سو پُرکھ زینجن اک مناواں گی۔ ہر پُرکھ زینجن سیس نوواں گی۔ ایکنکارا ویکھ
 وکھاواں گی۔ آد زینجن اوٹ تکاواں گی۔ ابناشی کرتے گنڈھ پواواں گی۔ سری بھگوان دا رنگ چڑھاواں گی۔ پاربرہم اپنے سنگ رکھاواں
 گی۔ جگت نام مردنگ و جاواں گی۔ نو کھنڈ دا مار کے پندھ، چاروں کُنٹ حُکم درڑاواں گی۔ کی کھیل ہونے وچ وریہنڈ، برہمنڈ اکھ
 سناواں گی۔ سوادھان کر کے جیرج انڈ، اُتہج سینج آپ اُٹھاواں گی۔ ویکھو کھیل سورے سربنگ، پردے پردیاں وچوں چکاواں گی۔
 کیسے انتر رہے نہ رنج، رنجش سب دی دُور کراواں گی۔ نو ست دا ہونا جنگ، جنججو اکو اک درڑاواں گی۔ جس نے سریشٹی کرنی
 کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اُس دا چمکاواں گی۔ جس نے میٹنا بھیکھ پکھنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سیج دا حُکم اک ورتاواں گی۔ مایا کہے میں نت نت سیو کھاؤندی ہاں۔ جُگ جُگ ویس انیک وٹاؤندی ہاں۔ جھک جھک بنا سیس توں
 سیس جھکاؤندی ہاں۔ لک لک دین دُنی ویکھ وکھاؤندی ہاں۔ کلجگ اتم پینڈا رہیا مُک، مُکمل دُھر دا حال درڑاؤندی ہاں۔ کی کھیل

کرے ابناشی اچت، چیتن سب توں آپ کراؤندی ہاں۔ جو حکم سندیسے دیوے شبدی ڈلارے سٹ، شبد نال وڈیاؤندی ہاں۔ جس جگت جہاناں پاؤنی لٹ، تس لٹیرے دا بھیو کھلاؤندی ہاں۔ سرشٹی درشٹی پریتی جانی ٹٹ، ٹٹیاں آپ سمجھاؤندی ہاں۔ اکو پُرکھ اکال دی رکھو اوٹ، دوْجا اِشٹ نہ کھئے مناؤندی ہاں۔ جس دا ویس انیک کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ جیواں آپ جئاؤندی ہاں۔ جس دا حکم ورتنا لوک پرلوک، سوپلے اُس دے راگ الاؤندی ہاں۔ جس دا نؤر نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک سمجھاؤندی ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری سوچ سکے کوئی نہ سوچ، سوچ سمجھ توں باہر تیرا حکم سناؤندی ہاں۔

* ۲۳ مگھ شہنشاہی سمت ۹ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا ضلع جموں *

ستگر شبد کہے توں بڑی مستانی، مایا رائیئے تینوں دیاں جنائیا۔ پچھلے نو سو چرانوے چوگری جگ دی ویکھ لے کتھا کہانی، کہانیاں والیئے تینوں دیاں جنائیا۔ چار جگ دے شاستراں دی تک لے بانی، اکھڑ اکھڑاں پھول پھولائیا۔ وشن برہما شو دی دھار تک لے نانی، نو نو نین اٹھائیا۔ نگاہ مار لے چارے کہانی، بھل رہے نہ رائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں تک لے نشانی، نشانے نشانیاں وچوں اٹھائیا۔ دُھر دا لیکھا تک لے اپنی منزل نال رُوحانی، رُوح بُت توں پرے دھیان لگائیا۔ جگاں جگاں دی سگھڑ سُججی سوانی، تینوں پرہ نے دتی مان وڈیائیا۔ تیری سدا اکو جہی ترل جوانی، بڈھیپا بال روپ نہ کھئے وکھائیا۔ تیری بنا شرع توں کلامی، نام کلمہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ توں اپنا موں آپ پچھانی، پن نیناں نین اٹھائیا۔ اپنی دھار ویکھ لے بنا جسم جسمانی، ضمیر نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل جگت جہانی، ستگر شبد رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے مایا تیری ممتا ویکھی جگ، جاگرت جوت دتی وکھائیا۔ توں جگ جگ ہنس بنائے کگ، ایہ تیری بے پرواہیا۔ توں دھرنی دھرت دھول دھول تے لائیں آگ، اگنی تت تپائیا۔ توں کوڑ پیالے پیائے مد، رسنا رس چکھائیا۔ تیری جگت توں وکھری حد، حدوڈ نو دوارے تیرا

گرہ نظری آئیا۔ تُوں سب تُوں کریں اڈّ، وکھّے وکھّے گھر وسائیا۔ کلجگ انت ممتا موہ وکار دا نشانہ بیٹھیوں گڈّ، گاڈ سب تُوں دتا بھلائیآ۔ سب دی پٹھ دتی وڈّھ، شاہ سلطانان مُنہ دے بہار سُٹائیآ۔ سب دی کرنی کیتی ردّ، تیرے پچھے اوتار پیغمبر گروآں دی سکھیا گئے بھلائیآ۔ کیسے تُوں چڑھن نہ دیویں اُپر شاہ رگ، سادھ سنت جیو جنت روون مارن دھاپیا۔ تُوں آسن لایا وچ آدھ، آدھ وچکار بیٹھی ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سُورا سرگ، سورپیر اک اکھوائیا۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میں خوشیاں وچ مُسکراؤندی ہاں۔ نیتر لوچن نینان نال مٹکاؤندی ہاں۔ چٹیاں دندیاں کڈھ کے، دو جہان وکھاؤندی ہاں۔ جگت جہان چھڈ کے، اکو پرہیو ایشٹ مناؤندی ہاں۔ ساچا حُکم سندیسہ دس کے، جیواں جنتاں سمجھاؤندی ہاں۔ جو ڈھردرگاہی آیا نس کے، تِس دا بھیو کھلاؤندی ہاں۔ نو نو دی دھار وچوں پچ کے، پچن اوسے دی جھولی پاؤندی ہاں۔ جو لوں لوں اندر رچ کے، رچنا دا مالک ویکھ وکھاؤندی ہاں۔ جس بھانڈے بھننے کایا ماٹی کچّ دے، تِس دا کنچن گرھ سہاؤندی ہاں۔ جس دے دوارے تے وشن برہما شو نچدے، تنہاں دا حال ویکھ وکھاؤندی ہاں۔ جس دا مارگ اوتار پیغمبر گرو لکھدے، تِس الکھنے دا لیکھ درڑاؤندی ہاں۔ جو کھیل کرے پُرکھ سمرتھ دے، سمرتھ دے پردے آپ چکاؤندی ہاں۔ جس دے لیکھ کلجگ متھ دے، متھن مدھانے سنگ رکھاؤندی ہاں۔ اوہدے گیڑے اُٹی لٹھ دے، جگت جہان آپ جناؤندی ہاں۔ جس جھگڑے میٹھے مندر مسجد شودوالے متھ دے، تِس آگے سپس نواؤندی ہاں۔ جس دے رُوپ انوپ ست سرُوپی جٹ دے، جگہ جگہ اوسے دے ڈھولے گاؤندی ہاں۔ میرے جگ چوکڑی پچھلے ٹپ گئے، پچھلا پنڈھ مٹکاؤندی ہاں۔ کلجگ اتم جوں بھاوے توں رکھ لے، اوسے تے اوٹ تکاؤندی ہاں۔ میری کوچھی کھلی دا پردہ ڈھک لے، در

ٹھانڈے سیس جھکاؤندی ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساچا مارگ اکو دس دے، دہ دشا آکھ سناؤندی ہاں۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی ۹ شاتی دیوی دے گرہ سیئی کلان ضلع جموں *

مایا کہے مینوں حُکم دی ہووے سختی، سُخن سچ دیاں سُنائیا۔ جس دا لیکھا جگت نہیں کوئی لکھتی، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی اٹاں پتھراں والی نہیں بستی، چھپر چھن نہ کھئے چھائیا۔ جو نام خُماری دیوے مستی، مست المست بنائیا۔ اوہدی نظر آوے ہستی، جو ہست کیٹاں ویکھ وکھائیا۔ جس دی رحمت بڑی سستی، بن قیمت جھولی پائیا۔ میں اوسے دے حُکم وچ پھراں نسدی، بھجّاں واہو داہیا۔ نواں نواں سندیسہ دسدی، دہ دشا دشا درڑائیا۔ دُنیا دارو اوسے دے حُکم دی دھار سب دی لیکھ کبختی، بختاؤر رہن کھئے نہ پائیا۔ میری آشا نہیں کیسے پکھّ دی، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں کھیل تکان دھرتی والے بھکھّ دی، چاروں گنٹ اگن تپائیا۔ ایہ کھیل اُس دی پگ دی، جو پگی اوتار پیغمبر گرواں نال بنائیا۔ میں حقیقت دساں حق دی، سچ دیاں سُنائیا۔ میری آشا اندروں گھنڈی، گھٹ گھٹ رہی درڑائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کیسے کایا مٹ دی، مٹکے خالی ویکھ وکھائیا۔ اوہدی کھیل ہونی دو پھٹّ دی، پھٹّ کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلا ورتنی پُرکھ سمرتھ دی، سمرتھ اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۹ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلان ضلع جموں *

مایا کہے جن بھگتو میرے نال ملاؤ ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال جڑائیا۔ ساڈا دوہاں دا اکو پُرکھ سمرتھ، پتا اکل دیال سوہا پائیا۔ جس دی ست سچ دی انتر پائی نتھ، ناتا بدھاتا ہو کے لیا جڑائیا۔ اپنی مہا دس اکتھ، دین دُنی توں باہر سمجھائیا۔ جگت جہان چلا کے دھر

دا رتھ، رتھوہی بنیا ڈھر دا ماہیا۔ جس کوڑ گُریارا دینا متھ، متھن کرے لوکائیا۔ اوسے دے سرن جائے ڈھٹھ، نو نو لاکئے پائیا۔ جو
 جھگڑا مکائے تے اٹھ، اٹھوتری مالا دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈے پردے جاوے وس، ساچا گھر سُہائیا۔ امرت دیوے رس، جھرنا نچھر
 جھرائیا۔ تیر مارے کس، انیالا آپ چلائیا۔ جن بھگنو تہاڈا کرے جس، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مایا کہے جن بھگنو میرے نال ہووو بغلگیر، بغلی جگت کوڑ تجائیا۔ تہاڈا میرا اکو اکما پیر، جو پرا
 پسنتی مدھم بیکھری باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دا شرع والا نہیں کوئی زنجیر، شریعتاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ چرن کول دے کے دھیر، دھیرج رہیا
 دھرائیا۔ امرت بخش کے سیر، رس اپنا آپ چکھائیا۔ تسیں میرے لاڈلے بنو ویر، ویرنو دیاں جنائیا۔ میں تہاڈے نال اُس دی صفت کراں
 تقریر، تحریر نال چٹرائیا۔ جس شاہ بناؤنا حقیر، حقیر حقیراں ویکھ وکھائیا۔ سب دے ویکھے بستر چیر، چری وچھنیاں دھیان لگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میل لائے ملائیا۔ مایا کہے جن بھگنو تہاڈا میرے نال ہووے ملاپ، ملنی ہر جگدیش
 کرائیا۔ میرا آد تون سوہنگ جاپ، تسان کلجگ اتم کری پڑھائیا۔ ساڈا دوہاں دا اکو تاک، در دروازہ اکو نظری آئیا۔ اکو سانجھا باپ،
 اکو جمن والی مائیا۔ جو پت ساڈی لائے راکھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اُس دا درشن کر لو ساکھیات، ستمکھ بیٹھا ڈھر دا ماہیا۔ جس
 کلجگ میٹنی اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کرنی اک جماعت، ایکا اکھ دئے پڑھائیا۔ اوہ تہاڈی پُچھن آیا وات،
 جگ جنم دے وچھڑیو تہانوں لائے ملائیا۔ تہاڈی اگلی کٹ کے واٹ، پینڈا پنڈھ ربیا مکائیا۔ تسان سچکھنڈ دی سونا ساچی کھاٹ، کھٹیا
 کوڑ جگت تجائیا۔ اوہ گھر گھر گرہ گرہ در در غریب نائیاں پُچھے وات، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دی یاد وچ تسیں گاؤندے گاتھ، اوہ
 تہاڈا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ تہاڈے لہنے دینے ویکھنہار پُکھ سمراتھ، پاربرہم اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ چڑھائے راتھ، رتھوہی اپنا رتھ چلائیا۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۹ چرنجیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں * *

مایا کہے جن بھکتو میرے نال ملاؤ پنجه، پنجاں تتاں ملے وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ رنجا، رنجش اندروں دئے گوائیا۔ جو گوبند اشارہ کیتا گوی بونجا، باون دھار سب نوں دئے وڈیائیا۔ جو لیکھ لکھایا دھار سمجھایا وچ چھپنجا، اک ست نال وڈیائیا۔ اوبدا لیکھا نہیں نال کارو گنجا، جگت ممتا نہ کھئے وڈیائیا۔ تہاڈا شرع دالے کوئی نہ چندہ، چند چاند نے چند دتے چمکائیا۔ تہاڈا اندروں کھول کے چندا، ترے کئی دا لیکھا دتا مکائیا۔ تن وجود رہیا نہ اندھا، اندھ اندھیر دتا مکائیا۔ توں میرا میں تیرا چیا کے چھندا، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ جھگڑا مکا کے جیرج انڈا، اُتہج سینج لیکھا رہیا نہ رائیا۔ تہانوں اکو پریم پھڑا ڈنڈا، ڈنڈاوت دتی بدلائیا۔ جھگڑا مکا کے وچ وربھنڈا، برہمنڈاں پنڈھ مکائیا۔ نچ آتم دے اندا، انداند وچوں وکھائیا۔ درشن دیوے گئی گھندا، اندر وڑ کے ستیاں لے جگائیا۔ ایہ دسم دواری دا کھیل بنا منجا، آسن نظر کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت ایسے کارن کھڑدے اک اک ٹنگا، اک ٹنگیا ہتھ کچھ نہ آئیا۔ سر وچ پانی پاؤندے ٹھنڈھا، جلدھارا وچ روون مارن دھاپیا۔ اگنی نال ساڑدے پنڈا، دھونیاں جگت تپائیا۔ گھر بار چھڈ کے دکھ دیون جیو پنڈا، تتو تت تت تپائیا۔ بنا کرپا توں ملے کیسے نہ گئی گھندا، گھر گمبھیر نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھکتو بنا بھکتیوں تہانوں کیتا چھندا، پیارے بچے گودی وچ اٹھائیا۔ جیوڈیاں مرن دی میٹی چندا، مر کے جیوت روپ پرہ دے وچ درسائیا۔ امرت رس دے کے ساگر سندا، جگت ترسنا دتی بھجائیا۔ تہاڈا راہ تکدا سُرپت اندا، کروڑ تینتیس سس جھکائیا۔ وشن برہما شو ویکھن بھگت شہیلا بندا، بندرابن دا کھن اکھ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اوہ پرہو صاحب سدا بھشندا، بھشہار اکھوائیا۔ جو پرگٹ ہویا وچ بندا، پیشین گوئیاں ساڈیاں لیکھے پائیا۔ اُس دی پنج سال اچے ہونے گی نندا، پھیر سارے لبھن تھاو تھائیا۔ جس دا مارگ ہن اُس نوں دسدا ڈنگا، سدا راہ سرب دئے سمجھائیا۔ ہن گرمکھ ورلے ورلے بھگت شہیلے جس نوں جگت کہے ٹنگا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مایا کہے جن بھکتو اک دو جے دی لگیئے نال چھاتی، چھتردھاری دیا کھائیا۔ سب دا مالک اکو کھلاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو درشن دیوے ستیاں راتی، دے جاگدیاں نظری آئیا۔ اُس دی جگت والی نہیں کوئی

ذاتی، دیناں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ آیا لوک ماتی، متا اپنے نال پکائیا۔ تہاڈی اتم پچھے واتی، واتا ورن تگے خلق خدائیا۔ مایا کہے میں اوسے دے پیار وچ دھوتی نہاتی، اپنی آپ لئی انکڑائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کاغذاتی، قلم شاہی دے لیکھے دئے مکائیا۔ جس دا لہنا دینا نباتاتی، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ اوہ جن بھگتو تہاڈا بن گیا ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ جس دے چرن چھے ایراپت ہاتھی، دکھن دشا راہ تکائیا۔ اوہ پندھ مار کے واٹی، بھجیا ڈھردر گاہیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی، تتاں والیاں دئے وڈیائیا۔ ٹساں امرت رس لینا چاٹی، چپٹک اور نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا کھیل بازی گر ناٹی، نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ جن بھگتو تہاڈی منظور کر کے باڈھیاں والی کھاٹی، بیٹھا سوہیا پائیا۔ رُکھی سُکھی کھا چپاتی، چار جُگ دا لیکھے مکائیا۔ پانی پی کے ٹھنڈا وچ باٹی، آن باٹ دا جھگڑا رہیا مکائیا۔ تہاڈے نال پھردا جوں لاگی پھرن وچ براتی، گرمکھ لاڑے نال رلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ مایا کہے جن بھگتو بھيو سمجھو اک ٹک دے، جو تہانوں دتی سمجھائیا۔ جے ٹسیں اُس پر بھو نوں نہیں جھکدے، اوہ تہانوں جھک جھک سیس نوائیا۔ جے تہاڈے پینڈے نہیں سی مکدے، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ ٹسیں ہُن لکیاں نہیں جے لکدے، اوپلے پردے دئے اٹھائیا۔ ٹساں مان لے لے لاڈلے پُت دے، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ایہ کھیل ابناشی اچت دے، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ وقت رہے نہیں کلجگ والے دکھ دے، دکھیاں دکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنے میٹے آون جاون اُٹے رُخ دے، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۹ اندر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھگتو پرہ چرن لاؤ دھوڑ، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جو چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، مایا ممتا موہ دئے گوائیا۔ نانا ٹرائے کوڑو کوڑ، اتم پر ماتم میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جوتی دھار بخش کے نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ شبدا نادی دیوے تور، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ ہوئے ہنگتا گرھ توڑے غرور، نوں س اکھڑ اک سمجھائیا۔ منوآ من نہ پائے فتور، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔

نرگن نرور دیوے درس ضرور، گھر مندر اندر نظری آئی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیو آپ گھلائی۔ مایا کہے جن بھگتو پرہ دے پرسو چرن، ملے گول گول سرنائی۔ نیتر گھلے ہرن پھرن، نیج لوچن کرے رُشنائی۔ جھگڑا مکائے مرن ڈرن، آون جاون رہے نہ رائی۔ ساچی منزل دسے چڑھن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائی۔ گڑھ توڑ ہنکاری گڑھن، ہومے ہنگتا دئے مٹائی۔ تون میرا میں تیرا جس دی دھار سارے پڑھن، نام ندھانا دئے سمجھائی۔ سچ سوامی ملے گھرن، تن مندر اندر دئے وکھائی۔ جھگڑا میٹے مرن ڈرن، ذات پاتی پنڈھ رہے نہ رائی۔ سچ سوامی انترجامی دھر دی بخشے اکو سرن، سرنگت اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ مایا کہے جن بھگتو اکو ایشٹ کملا پاتی، پت پرمیشور دھردرگاہیا۔ جو اندھ اندھیر میٹے اندھیری راتی، نرگن نور جوت کرے رُشنائی۔ شبہ ندھانا دیوے داتی، دیاوان آپ ورتائی۔ امرت بخشے بوند سواتی، کول ناہی جھرنا آپ جھرائی۔ مانس جنم پچھے واتی، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائی۔ درشن دیوے اک اکتی، ایکنکارا پردہ لاپیا۔ آتم پرماتم کھول کے تاکی، بھیو ابھیدا دئے گھلائی۔ جوتی دھار بن کے ساتھی، سگلا سنگ وکھائی۔ رائے دھرم دی کئے پھاسی، چوراسی ملے نہ کوئی سزائی۔ میل ملائے سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی دئے وڈیائی۔ جتھے اکو نور جوت پرکاشی، نور نورانہ نور لاپیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکالا دین دیا لیکھا جانے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھنہارا تھاون تھائیا۔

* ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میرا مالک الکھ ابھیوا، آگوچر آگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جو وسنہارا نہچل دھام سدا نہکیوا، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوہا پائی۔ جس دی آد جگاد جگ چوگری کران سیوا، ستجگ تریتا دواپرکجگ بھجان واپو داہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لاپیا۔ اوہ جن بھگتو مستک میوہ، مہربان محبوب اپنی دیا کھائی۔ جس دی صفت کر سکے نہ کوئی رسنا جہوا، من مت بڈھ نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ جن بھگتو مستک

کوستک منیا لاوے تھیوا، تھر گھر واسی ہوئے سہائیا۔ جو آد پُرکھ اپر پیر سوامی سب دا دیوی دیوا، دیو آتما ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ مایا کہے جن بھگتو میرا صاحب سوامی رنگلا، ہر کرتا میت مُرار۔ جس دا اگم آگوچر بنگلا، سچکھنڈ دوار دھر دربار۔ جتھے شبدی دھار چار منگلا، سروتے بنے پیغمبر گر اوتار۔ میں اُس تُوں کران بندنا، نو نو نمسکار۔ جس کلجگ اتم سب دے کٹنے پھندا، دئی دوتی دئے نوار۔ جس نے نو کھنڈ دا دوار لنگھنا، دھرنی دھرت دھول دھول پاوے سار۔ گرمکھاں چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دئے اُتار۔ ہرجن ساچے بن کے سجننا، لیکھا جانے وچ سنسار۔ جس غریب نہانیاں پردہ کجنا، ویکھے ویکھنہار نر نرنکار۔ اوہ مؤرت گوپال موہن مدنا، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ جس دا اکو فتح ڈنکا وجنا، دو جہاناں کرے خبردار۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو اُٹھ اُٹھ بھجنا، رائے دھرم چترگپت لائے ہلار۔ اوہ صاحب سوامی سورا سرینگنا، کل کلکی ہوئے اوتار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آدن اتا ایکنکار سری بھگوتنا بے پرواہیا۔

* ۲۴ مکھ شہنشاہی سمت ۹ گرمکھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

جن بھگت کہن پرہہ کِریا کیتی مہان، مایا ممتیئے تینوں دئے جنائیا۔ سچ پریتی دے کے دان، داتے دانی دتی وڈیائیا۔ سانوں دھرم دے بنا کے کاہن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اندروں گڑھ توڑ ایہان، ہنگتا دتی چکائیا۔ سچ سروور کرا ایشنان، دُرمت میل دھوائیا۔ دھر دے نام دی بخش دھنکان، آتمک راگ سمجھائیا۔ سچ دھرم وکھال نشان، کوڑ کڑیاری دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت رس دے کے پین کھان، جگت ترسنا دُور کرائیا۔ دپیک جوت جگا مہان، گھر مندر کیتی رُشنائیا۔ کوجھیاں کھلیاں دے کے مان، نہانیاں ہوئے سہائیا۔ آون جاون کٹ کے کان، کرم کانڈ دا لیکھا دتا مُکائیا۔ وسیرا رہے نہ مڑھی مسان، گوراں مقبریاں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساڈا ہویا آپ سہائیا۔ جن بھگت کہن سانوں ملیا پرہو بھگوت، بھگوت بے پرواہیا۔ جس دا اکو نام اکو منت، منتر

اِکو اِک سمجھائیا۔ جو بودھ اِگادھا بنیا پنڈت، بُدھی توں پرے کیتی پڑھائیا۔ چار ورن بنا کے سنگت، سگلا سنگ رکھائیا۔ جس دی مہا سدا انت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ کوچھیاں کھلیاں بنا کے سنت، ستگر دتی مان وڈیائیا۔ لیکھا مُکا کے وچوں جیو جنت، جاگرت جوت نال ملائیا۔ تُوں میں تیرا دس کے چھنت، آتم پر ماتم کیتی پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں بنا کے بنت، گھڑن بھننہار ہویا سہائیا۔ سچکھنڈ دوار دی دس کے سمّت، مارگ اِکو اِک رکھائیا۔ ساڈے اندر بخش کے پمّت، جگت سماج دا لیکھا دتا مُکائیا۔ ساٹوں کیسے دی کرنی پئے نہ ممت، بنا جگدیش سیس نہ کیسے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دی میٹ کے چنت، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔

* ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ کھیم کور دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھگتو شبد تُہاڈا میتا، مٹر پیارا اِک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دی ریتا، نت نوت اپنا کھیل کھلائیا۔ جو سدا رہے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی وچ سہائیا۔ جو نہ مریا نہ جیتا، آد جگاد اپنا حکم ورتائیا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن بدلا آیا ریتا، ریتوان اِک اکھوائیا۔ جس نے بنائے مندر مسیتا، کعبیاں کر شنوائیا۔ اوہ دیونہارا سچ حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ اوہدا کلجگ اتم لیکھا جانے بیس بیسا، سرگن زیرو روپ سمجھائیا۔ جس دی مہا گائے راگ چھتیسا، صفتان وچ صلاحیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا سری بھگوانا اِک اکیسا، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا محمد دھار تیس بتیسا، انت اپنا حکم ورتائیا۔ سو سوامی انترجامی وسنہارا ہر گھٹ چیتا، تتو تتان کھوج کھوجائیا۔ اوہدا بھانا سب نے متنا میٹھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نے کلجگ جیو ویکھنا کورٹا ریٹھا، نو ست دھیان لگائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے گوہند والے انگیٹھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھيو سدا پیچیدہ، پوشیدا اپنا راز رکھائیا۔

* ۲۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھگتو پریہ نوں کریئے ڈنڈاوت، بندہ بندگی وچ سیس نوائیا۔ جو مہربان محبوب ساڈے اُتے کرے سخاوت، نر نرائن اپنا نین اُٹھائیا۔ دھرنی اُتے شرع دی میٹے عداوت، عدل انصاف اک کھائیا۔ کلجگ کوڑ نہ کرے بغاوت، بغلگیر کرے لوکائیا۔ ست دھرم دی سب دی جھولی پائے امانت، وست ائمل اٹل ورتائیا۔ نام ندھانا دیوے نیامت، امرت رس چکھائیا۔ جو کیرپا کرے صدی چوڈھویں دی وکھاوے انت قیامت، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری شامت، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس دے آگے کیسے دی چلے نہ کھئے لیاقت، بدھیوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ نو کھنڈ پرتھی کرے رفاقت، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ سب نوں دے سچ صداقت، سچ سچ نال وڈیائیا۔ میں اُس دا تہانوں کراؤن آئی تعارف، طرفداری نہ کھئے رکھائیا۔ جس در اُتے کرے نہ کھئے سفارش، لہنے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جس دی جگ چوکڑی گرتھ شاستراں لکھی عبارت، حرف حرُفاں نال وڈیائیا۔ نام کلمیاں نال ہندی ربی تجارت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہٹ چلائییا۔ سو انت کنت بھگونت کلجگ کوڑی کیریا بدلے وزارت، مایا ممتا دا وزیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ ذبح من دی میٹے شرارت، شرع شریعت پندھ چکھائیا۔ سب نوں اکو نرگن جوت دی دے زیارت، نور نورانہ اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان میٹنہارا دُبدھا والی سازش، آتش کلجگ وکھائیا۔

* ۲۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۹ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھگتو میرا اُس پرہو نوں سجده، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جیہڑا مالک دھر دے گھر دا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو نور الابی دیپک ہو کے بلدا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو حکم سندیسے گھلدا، پیغامان کرے شنوائیا۔ جو مالک جل تھل دا، مہیئل ربیا سمائیا۔ جس دا لیکھا دھام اٹل دا، نہچل دے وڈیائیا۔ اوہدا کھیل ویکھو کلجگ ڈونگھی ڈل دا، سمند ساگران پھول پھولائیا۔ جس

دا بھیو جانے کوئی نہ پل دا، پلکاں دے پچھے بہہ کے اپنی کار کھائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سچ سینگھاسن اکو ملدا، سمبل اپنا ڈیرہ لائی۔ جس دا بھانا کدے نہ ٹلدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائی۔ اوہدا لہنا دینا کوڑ وکارے دل دا، پنچاں ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا کھیل انوکھا ول چھل دا، اچھل چھلداہاری اپنی کار بھگنائیا۔ جو وقت سہنجنا کرے راجے بل دا، باون اپنا بھیو چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جل تھل دا، اسگاہاں اپنا حکم ورتائی۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھکتو میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سیس نوائیا۔ میرا مالک خالق پروردگار، نور نورانہ نور الہیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائی۔ جس نوں بھگت وچھل کہن گرو گردھار، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ اوہ شاہو بھوپ بن سکدار، دو جہان حکم ورتائی۔ جس نے ستجگ تریتا دواپرکیتا پار، کلجگ اتم ویکھ وکھائی۔ نرگن دھار پاوے سار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پردہ آپ اٹھائی۔ ستگر شبد کر تیار، ترے گن اتیتا حکم سنائی۔ ویکھنہارا ویکھ وگے وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری نال ملائی۔ جگ چوڑی لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض اپنا حکم آپ ورتائی۔ مایا کہے میں اُس دے در تے کراں گریہ زار، نیت نیناں نیر وبائی۔ میرے سوامی انترجامی تڈھ بن اور نہ کوئی سہار، سہاک ناک نظر کھئے نہ آئی۔ صدی چوڈھویں ویکھ لے دھواں دھار، سچ چند نہ کھئے چمکائی۔ محمد نیت رہیا آگھاڑ، بن نیناں نین اٹھائی۔ چاروں کٹ اگنی تپنی تتی ہاڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائی۔ پھرے دروہی ناڑ ناڑ، جنگل پہاڑ رہے گر لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ خدا تعالیٰ طالب تیرے اوتار پیغمبر گرو دھیان لگائی۔

* ۲۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

جن بھگت کہن ساڈا ایشٹ اگما اک، ایکنکار اگم اتھاپیا۔ جس دی سب نے رکھی سک، آشا وچ دھیان لگائیا۔ اوہ میٹنہارا ترسنا ترکھ، سائنک ست ست کرائیا۔ جنم کرم دا لیکھا دئے لکھ، مہربان ہوئے سہائیا۔ کیرپا کرے غریب نائیاں بنا لئے اپنے سکھ، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ مانس جنم سوارے بھوکھ، بھوش اپنے رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد ہو کے وسے کایا وچ، تن وجود دئے وڈیائیا۔ آتم دھار بنے مت، پر ماتم خوشی بنائیا۔ جو لہنا دینا جانے نت نوت، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ اوہ جانے دھرم دھار دی ساچی تھت، گھڑی پل اپنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا اکو اک سوامی، جو آد انت اکھوائیا۔ ہر گھٹ ہووے انترجامی، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جس دی شبد انادی بانی، جگ جگ لوک مات سوہا پائیا۔ اوہ بخشنہارا نام ندھانی، وست اتوٹ اٹھ جھولی دئے بھرائیا۔ اوہ لیکھا جانے چارے کھانی، آپ اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ اوہدی منزل اک رُوحانی، رُوچ بُت مل دے وجے ودھائیا۔ اوہ لیکھا جانے جسم جسمانی، ضمیر امیر غریباں دئے بدلائیا۔ جن بھگت بخش کے چرن دھیانی، نام چرنودک دئے پیائیا۔ لیکھا ویکھ کے جیو پرانی، پران ادھاری ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانی، زمیں زماں دو جہان ویکھے تھاوں تھائیا۔

* ۲۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۹ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے مایا توں کھول لے اپنی سرت، سوہنیئے منہوہنیئے انہونیئے اپنی لے انگرائیا۔ مینوں بھیجیا اکال مورت، اکال ہویا آپ سہائیا۔ توں سن لے اگئی تورت، تریا توں باہر دیاں درڑائیا۔ کتے بنی رہیں نہ مورتھ مؤڑتھ، بدھ ہین اکھوائیا۔ ساچے صاحب دی لا لے چرن دھوڑت، ٹکے خاک رمائیا۔ تیری ہون والی مہورت، سماں اپنا رنگ بدلائیا۔ سب دی آسا ہونی پورت، ترسنا سنگ نبھائیا۔

وقت رہیا نہ دُورت، بیٹھا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا خبر، بے خبرے دیاں جنائیا۔ میرا سوامی جابر جبر، جس دی جبرائیل دئے گواہیا۔ جو سب دی پوری کرے سدھر، صدے جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ اوہ نو کھنڈ پرتھی پاؤن والا غدر، غدار کرے لوکائیا۔ دین دُنی دی دھار دیوے بدل، بدلی ویکھے چائیں چائیا۔ شرع شرع توں کرے قتل، قاتل مقتول دا رُوپ وٹائیا۔ توں دس وسنا کپڑے وطن، بے وطنے دے سمجھائیا۔ تیرا کپڑا ہووے پتن، کون گھاٹ ڈیرہ لائیا۔ اوہ تک لے دھرنی دھرت دھول تے دسدا رٹن، رٹا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر میلانے ملائیا۔ نارد کہے میں حُکم سندیسہ لے کے آیا ثرت، سہج نال سُنائیا۔ اوہ نگاہ مار لے اٹھن والا تُرک، اپنی لے انگرائیا۔ میری بودی دے تھلے بُندی کُھرک، میں دوویں ہتھ ہلائیا۔ توں خوشیاں نال بھُڑک، نچ ٹپ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ نارد کہے مایا میں آیا چھیتی بھج، اپنا پندھ مُکائیا۔ توں نگاہ مار لے وچ جگ، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ ساچا کرے کوئی نہ جج، حُجرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ ایمان سارے گئے تچ، ست سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں تینوں لیکھا دساں اج، کی کھیل کرے دُھردرگاہیا۔ جس نے سپس تے رہن دینی نہیں کیسے دی پگ، پگڑی پٹاں وچ رُلائیا۔ اوہ میرا صاحب سورا سرگ، شاہ سلطانا نور الہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری ویکھنہارا حد، حدود حدان وچوں پھول پھولائیا۔

* ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ رمیش سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے کلجگ توں مینوں رہیا اکھ، اکھراں نال سمجھائیا۔ میں اوس پرہو دی شاخ، جو میرا دُھر دا ماہیا۔ جو جُگ چوڑی میری پت لے راکھ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سوا تم پُچھے وات، میرا بیٹے سہائیا۔ جس چرن پریتی جڑایا اپنا نات، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ اوہ سوامی میرا سگلا ساتھ، سنگی اک اکھوائیا۔ میں بنا ہتھیاں توں جوڑاں ہاتھ، بنا سپس سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ مایا کہے نارد نہ مینوں تُوں ڈرا، ڈریوک روپ نہ کدے بدلائیا۔ میرا واحد اک خدا، نوری اللہ نور الہیہا۔ جس تون ہوواں نہ کدے جدا، جز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ عرش فرش میرا رہنما، رحمت میرے اُتے کھائیا۔ میں سجیدیاں وچ سیس دیواں جھکا، قدم بوسی کر کے خوشی بنائیا۔ اوہ واحد نور الہ، عالمین وڈ وڈیائیا۔ میرا لیکھا جانے تھاون تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ امام امامان آئے ویس وٹا، بھیکھ اولڑا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ مایا کہے نارد میرا مالک الغوز نوزے و جا یومکشے جنا فرشے عرشا نورے رُشنا کوہینزا مُباہ نزشتے رزو محمدے ودو و ضیول مہا بیئیے خدا میری دستے دُعا دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے نالوں کدے نہ ہوواں جدا، جز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ دولت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی ضلع جموں *

ستگر شبد کہے دُھر دا وجے اک مردنگ، ناد انادی کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے منگ، جگ جنم دی ترسنا پور کرائیا۔ انتر نرنتر چاڑھے رنگ، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، سچ سنگھاسن دئے وڈیائیا۔ کرے پرکاش بنا سورہ چند، نور نورانہ نظری آتیا۔ آتم بخش کے پرمانند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ بھيو کھلا کے تُوں میرا میں تیرا چھند، سو پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر اک سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں سہاواں ساچا مندر، تن وجود دیاں وڈیائیا۔ کھیل کھلاواں لنکھ کے اندر، نو دوارے پنڈھ چکائیا۔ مایا ممتا توڑ کے چندر، ہوئے ہنگتا گرہ ٹڑائیا۔ بھاگ لگا کے ڈونگھے کھنڈر، اپنا پردہ دیاں اٹھائیا۔ منوآ من بھوے نہ بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ شرع زنجیر توڑ کے سنگل، اکو اک برہم سمجھائیا۔ لیکھا رہے نہ پرہاس جنگل، ثلیاں پربتیاں پنڈھ مکائیا۔ ہرجن لا کے اپنے انگن، گودی گود سہائیا۔ دو جے در جان نہ منگن، بھکھیا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ میل ملانے سورے سرہنگن، گھر گھر وچ دیاں وڈیائیا۔ لیکھا رہے نہ وچ ورہنڈن، برہمنڈ دا پنڈھ چکائیا۔

دھرم دوار وکھا کے سچکھنڈن، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ سنت سہیلے خوشیاں نال لنگھن، بن تن وجود ڈیرہ لائیا۔ اکو سیس جگدیش
 ہووے بدن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر آپ سہائیا۔ گھر مندر
 ہوئے سہنجنا، ملے پرم پُرکھ کرتار۔ کرپا کرے آد نرنجنا، جوتی جاتا ہر نرنکار۔ دیناں بندھو درد دکھ بھے بہنجنا، ہرجن ساچی پاوے
 سار۔ نیت نام ندھانا پا کے انجنا، نیج لوچن دئے اگھاڑ۔ آتم بن کے دھر دا سبجنا، پرم پُرکھ ہووے میت مُرار۔ دھر پرم دی چاڑھ کے رنگنا،
 دُرمت میل دئے اُتار۔ بہرماں ڈھاہ کے کندھنا، ساچا بخشے شبد دھنکار۔ گُرمکھ امرت رس نچھر پی پی رجننا، بوند سوانتی بخشے ٹھنڈی
 ٹھار۔ ملے مورت گوپال مدنا، موہن مادھو کرے پیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ جن
 بھگتاں پاوے سار۔ ستگر شبد ہرجن سہائے اکو بنک، بنک دواہی دئے وڈیائیا۔ جتھے نہ کوئی راؤ نہ کوئی رنگ، شاہ پاتشاہ نہ کھئے
 چٹرائیا۔ جس دی شہادت دیوے راجا جنک، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ سو پُرکھ نرنجن جنہاں لائے جوتی دھار تنک، تن من دا لیکھا دئے
 مکائیا۔ ہووے روگ رہے نہ شنک، سنسا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گرہ اک
 وکھائیا۔ سچ گرہ وکھائے ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔ جتھے اکو ایشٹ دی ٹیک، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا لائے سیک، اگنی تت نہ
 کھئے تپائیا۔ بڈھ کرے بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ بھیکھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ سچ دوار وکھائے اپنا دیس، دیس
 دیشنتران پندھ مکائیا۔ جتھے وسے نر نریش، نر نرائن ڈیرہ لائیا۔ جس دی مچھ داہڑی نہ کیس، مؤنڈ مُنڈایا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سو
 پُرکھ اکالا دین دبالا جن بھگتاں ویکھنہارا ریکھ، جگ چوکڑی اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا
 ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی سنگی، سکلا سنگ نبھائیا۔ اوتار پیغمبر میتھوں منگاں رہے منگی، جگ
 جگ جھولیاں اپنیاں ڈاپیا۔ میں سب دی کٹنہارا تنگی، نت نوت اپنی کھیل کھلائییا۔ مینوں نہ کھئے غم نہ کوئی رنجی، رنجش وچ کدے نہ
 آئیا۔ میں بانا پہنیا نہیں کدی جنگی، شستر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میں جگ جگ نام کلمیاں ونڈاں گیا ونڈی، حصے دھرنی دھرت دھول
 وکھائیا۔ جن بھگت سہیلے پُرکھ اکال نال گیا گنڈھی، دھر دی گنڈھ آپ پوائیا۔ میرا کھیل سدا بہ رنگی، بڈھی وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں

کلجگ کھیل کھیلاں وچ وربھنڈی، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ چمکائے چنڈی، پرچنڈ روپ بدلائیا۔ کیسے پون ملے نہ ٹھنڈی، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ مان رہے نہ چند نوچندی، چوڈس رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے صاحب سورا سربنگی، دو جہاناں نوچوانا سری بھگوانا تگے جائیں چائیا۔

* ۲۴ مکھ شہنشاہی سمت ۹ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ مکھووالی ضلع جموں *

مایا کہے میرا انتشکرن کی کہندا، بن رسنا جہوا بٹی دندان رہیا درڑائیا۔ جو کھیل سمجھاوے چڑھدا لہندا، دکھن پہاڑ نال ملائیا۔ شرع دا اچ منارا جاندا ڈھندا، محرابا روپ نہ کوئے چمکائیا۔ پرہہ دا بھانا اوتار پیغمبر گر ویکھیا سہندا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ میں وی سانہ سوٹ کے بیٹھی اپنا لہنگا، انگی اپنے تن سہائیا۔ دنیاداران نوں دساں اگلا وقت پینا مہنگا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرمکھ پرہو دا بھانا ہووے سہندا، ہردے ہر ہر اک وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مایا کہے میں صورتاں تکیاں اوہ، جو جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ مینوں ملیا تئی اوتاراں دا گروہ، اکتھے ہو کے رہے سنائیا۔ پیغمبر جوتی دھار دی لے کے لو، بن لوچن نین نین رہے کھلائیا۔ گرو گدیو کہن سو، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جیہڑا آد دا اک تے سریشٹ دھار وچ دو، دوآ ایک ایک گنڈھ پوائیا۔ جو نرویر نراکار پُرکھ اکال اکٹا ہو، ہوکا دیوے تھاون تھائیا۔ جس نے سب کچھ اوتار پیغمبران کولوں لینا کھوہ، حکم حکم نال بدلائیا۔ سچ مارگ دا ڈھوآ دیوے ڈھوہ، دو جہاناں آپ ورتائیا۔ جس دا بھو نہ جانے کوہ، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جو آتم پر ماتم جاوے چھوہ، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ ست دھرم دا بیچ دیوے بو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ جھٹ نارد کہے مایا نہ پا وڈا روٹا، کوک کوک سنائیا۔ آہ ویکھ پورب اقرار قولا، تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا مؤلا، مؤلیا ہر گھٹ تھائیا۔ جس دا اکو نام کلمہ شبد اگنی سوہلا، سو سوامی

رہیا سمجھائیا۔ جس نے بھیو چکاؤنا پردہ او بلا، بھاؤنا اپنی دئے درڑائیا۔ جگ چوکرئی جس دا گولا، اوتار پیغمبر گرو سیو کھائیا۔ اوہ کلجگ اتم بن کے تولا، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ ٹوں اوس دا سُن لے اگئی بولا، جو انبولت رہیا جنائیا۔ جس پچھلا رہن دینا نہیں کوئی وچولا، وچلا بھیو چکائیا۔ جس رہن دینا نہیں کوئی کھولا، خالق خلق دئے درڑائیا۔ وقت سہنجنا کرے اُتے دھوؤلا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے نہ مار وڈیاں شیخیاں، کی اپنا بل جنائیا۔ تیریاں جگ جگ کھیلاں ویکھیاں، ستجگ تریتا دواپردھیان لگائیا۔ تیریاں بھل نہیں جاندیاں نیکیاں، اوتار پیغمبر گرواں دتیاں سزائیا۔ تیریاں آشا کھیئے دھرتی اُتے لیٹیاں، چاروں کُنٹ کروٹ رہیاں بدلائیا۔ میں آد جگادی بھیتی آن، بھانڈا بھرم تیرا دیاں بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ مایا کہے نارد میں بڑی سُچجی، آد جگادی نظری آئیا۔ میں دوس رین پھراں بھجی، پرہ ساچی سیو کھائیا۔ میں موہ پیار نال کدے نہ رچی، مُحبت سب دے نال رکھائیا۔ میری کھیل نیکی بدی، دوویں اپنے گھر وسائیا۔ میں ویکھن آئی چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ اوہ ویکھ محمد جاندا بھار لڈی، چار یاری گنڈھ پوائیا۔ میں سب دی کھول کے ویکھنی ڈگی، ڈورؤ ڈنک سُنائیا۔ میری اُچی ہو گئی اڈی، پتاں بھار بھجان واہو داہیا۔ میں سارے ویکھنے لہی، دیناں مذہباں والے پھول پھولائیا۔ کیوں حضرت محمد عیسیٰ موسیٰ جاندے گدی چھڈی، سُکھ آسن رہے تجائیا۔ کیوں اوتارو اپنی اتم کردے حدی، حدوداں ویکھ وکھائیا۔ گرو گردیواں کہاں مینوں ہتھیلی وکھاؤ سجی، ساجن ہو کے منگ منگائیا۔ کی کھیل کرائے پُرکھ اکالا بدی، یدپ کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا میلا ہندا نو نو چار جگ چوکرئی سبھی، سبب نال اپنا میل ملائیا۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۹ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ ماجرہ ضلع جموں *

نارد کہے مایا نہ مار داہے، کوک کوک سنائیا۔ موراہے نگاہ مار لے وچ کعبے، کی کرپلا دئے ڈبائیا۔ اشارے تک لے جو دتے نانک باہے، بغداد وچ کی درڑائیا۔ شاہ سلطان مٹنے راجے، بھوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے گرہ نہیں وجنے واجے، شادیا نے سنن کھئے نہ پائیا۔ دین دنی وچ کوئی نہ جاگے، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ ہنس بدھی جیو ہونے کاگے، کاگ وانگ کر لائییا۔ کی اوس ویلے ویس وٹائے والا بازے، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ کی نویں سا جانا سا جے، سچ دے سمجھائییا۔ مایا کہے ناردا اوہ مالک غریب نوازے، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس نوں سارے رہے ارادھے، رسنا جہوا ڈھولے گائییا۔ جس دے جگ چوڑی سماجے، دین مذہب وڈیائییا۔ اوہ مارے شبد اگمی آوازے، بے خبراں خبر سنائییا۔ کلجگ انت سوارے کا جے، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا حکم بودھ آگادھے، بدھی توں پرے کرے پڑھائییا۔ اوہ کیسے ہتھ نہ آوے لادھے، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھجائییا۔ مایا کہے مینوں ستگر شبد ماردا آوازے، انسنت کرے شنوائیا۔ کوجھیئے کھلیئے مایا رانیئے جگت سوانیئے پُرکھ اکالا دین دیا لا آیا تے آوے دیش ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکا شبد راگ جنائے انراگے، راگ ناد جس دی صفتاں وچ صفت رہے جگ گائییا۔

* ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۹ جیون سنگھ دے گرہ پنڈ جھماں ضلع جموں *

مایا کہے میں جگت شہاؤنا حُجرہ، ہُجت کران جگت لوکائییا۔ میرا گھر گھر ہونا مُجرا، مُجرم دین دنی بنائییا۔ سب نوں یاد آؤنا پچھلا سماں گزرا، گجری چند دئے سمجھائییا۔ مانس جنم دسے کیسے نہ سدھرا، سُدی ودی نظر کیسے نہ آئیا۔ بھاگ لگے نہ جننی آدرا، نو تو اگن نہ کھئے بُجھائییا۔ جگت ڈورُو واہوے بن کے کھسرا، بھجے واہو داہیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے پئییا سُسرا، ناتا دھرم نہ کھئے بندھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی وڈ وڈیائییا۔ مایا کہے میرے گھر ہونی خوشحالی، جگت واسنا

نال مہکائیا۔ پھل لگاؤنا کوڑ دی ڈالی، پت ٹہنی وجے ودھائیا۔ کھانا پینا سب دا کرنا جعلی، سچ وست ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لالچ لوہ میری کرے دلالی، وچولا وکارا روپ بنائیا۔ دھرم بھنڈارے ہونے خالی، وست سچ نہ کھئے وکھائیا۔ میرا کھیل تکنا جگت حلالی، حلال کران خلق خدائیا۔ چار گنت دا رہن دیواں کوئی نہ مالی، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا پُرکھ اکال تون دسے کوئی نہ پالی، پرتپالک اکو ہووے دُھر دا ماہیا۔ جس دا اکو حُکم مٹاں شالی، شالہ اوسے نوں سپس نوئیا۔ جس میری کٹنی کنگالی، بھکھی نوں دئے رجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نو ست بنائے اک دھرمسالی، دھرم دوارا اپنا آپ جنائیا۔

سپت رکھی کڈھدے رہے لیکان، نک لپہ اُتے گھسائیا۔ آتما دیاں کردے رہے تصدیقان، شہادت یاد والی رکھائیا۔ منسا دیاں تكدے رہے اُمیدان، اپنا نین اُٹھائیا۔ اک دو جے نوں کردے رہے تاکیداں، حُکم نال سُنائیا۔ سارے ویکھو لا کے نیجھان، بن نیناں نین تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ سپتس رکھ کہن ساڈی پُرانی بستی، پچھلا لیکھا دئے گواہیا۔ جتھے لہدے رہے پرہو دی ہستی، ہست گولان سیو کھائیا۔ اوہ لیکھا دیونہارا دستی، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ مالک ہو کے عرشی، فرش دئے وڈیائیا۔ ستگر شبد نے سانوں دسی سی برسی، سمت شہنشاہی نو نال ملائییا۔ پرم پُرکھ کریگا ترسی، رحمت آپ کھائیا۔ کھیل بنائے اپنے گھر دی، گرہ مندر دئے وڈیائیا۔ تہاڈی آسا پوری کرے ور دی، ور دیونہار گرہستیاں - تُساں کھیل ویکھنی کلجگ کل دی، کی کلکی اپنی کار بھگتائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں آونی پل دی، پلکان دے اوپلے کی اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہدی دھار ہونی اچھل اچھل دی، ول چھل اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے جتھے چوہی مگھر خوشیاں نال اندر ماری جھاکی، سجا کھٹا ویکھ وکھائیا۔ اوتھے سپتس رکھیاں دا لہنا دینا باقی، جو آسا گئے رکھائیا۔ تنہاں دا لیکھ چُکایا ہاتھو ہاتھی، اُدھار رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت بنا کے ساتھی، لیکھا سب دا پور کرائیا۔

ایہ کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا اپنے وچ چھپائیا۔ نالے کدا پھرے خوشیاں دے وچ ہاسی، نالے ویکھے لیکھے دُھردرگاہیا۔ نالے بخشدا جائے داتی، بھنڈارے خالی آپ بھرائیا۔ نالے پُچھدا جائے باقی، جنم جنم دے لیکھے جھولی پائیا۔ نالے لاؤندا جائے نال چھاتی، گود سہنجی آپ ٹکائیا۔ نالے پھرے ننگی پیریں راتی، جن بھگتاں سیو کھائیا۔ نالے بخشنہارا حیاتی، زندگی زندگی وچ بدلائیا۔ نالے سندیسے دیوے پاتی، حُکم حُکم وچوں سمجھائیا۔ نالے اُتم کرے ذاتی، اذاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ نالے لیکھا لیکھے کاغذاتی، جگ جنم دا پندھ مُکائیا۔ نالے منزل دسے صفاتی، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ نالے مددگار بنے امدادی، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ایہ لیکھا جانے دُھر دا آدی، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ جس دا شبد سدا انادی، جگت جہان کرے شنوائیا۔ جس دی کِریا نال ریشیاں دی قسمت جاگی، پُورب لیکھے چُکائیا۔ ہر سنگت جموں ہووے وڈ وڈبھاگی، بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان اک دُو جے دے بنا کے ویراگی، ویراگ وچ اپنا نیر وہائیا۔ ایہ عشق نہ حقیقی نہ مجازی، دوہاں توں باہر اپنی کھیل کھلائییا۔ جن بھگتو گُرمکھو تھانوں گھر گھر رکھیگا راضی، دُکھیاں دُکھاں وچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تھپاڈے در در گھر گھر بنیا رہے گا لاگی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔

* ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۹ مایا دیوی دے گرہ پنڈ مگھووالی ضلع جموں *

ستگر شبد سدا گیاتا، گیان دھیان دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ آد جُگادی جوتی جاتا، جاگرت جوت کھیل کھلائییا۔ ہرجن بنہنہارا ناتا، گُرمکھ گر میل ملائییا۔ ست دھرم دیاں دیونہارا داتا، وست امولک آپ ورتائیا۔ نام ندھانا جنا کے گاتھا، کرے اگم پڑھائیا۔ ست سچ چڑھا کے راتھا، کوڑی کِریا نئیئا نوکا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھ بنا کے مستک ماتھا، پُورب جنان لیکھے پائیا۔ کِریا کرے پُرکھ سمراتھا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہوئے سہائی ناتھ اناٹھا، دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ ست سچ سنائے دُھر دی باتا، باطن پردہ آپ کھلائییا۔ آپے بن کے پتا ماتا، پوت

سپوتے گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے گردیوا
 ایک، آد پُرکھ اکھوائیا۔ جو بھگتاں جُگ جُگ بھشے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ من مت بُدھ کرے بیک ترے گُن دا لیکھ
 چُکائیا۔ سچ دوار رکھائے اپنا دیس، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جتھے جھکدے وشن برہما شو مہیش، گنیت گنیش سیس جھکائیا۔ آپ بن
 کے مالک نر نریش، نر نرائن سوہیا پائیا۔ کلجگ اتم ویکھنہار کل کلیش، کل کاتی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی کرتا، کرتے پُرکھ دتی وڈیائیا۔ نہ جمدا نہ کدے
 مردا، مر جیوت روپ نہ کدے بدلائیا۔ لیکھا جانا دھرنی دھول والے گھر دا، نو ست پھول پھولائیا۔ نرہو ہو کدے نہ ڈردا، دو جہاناں
 بھجاں واہو داہیا۔ نت نوت اگے گھاڑن گھڑدا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ نرگن سرگن ہو کے لڑدا، ایہ دھر
 دی بے پرواہیا۔ نام ندھان نوجوان ہو کے اچردا، کلمے کائنات سمجھائیا۔ لیکھا پورا کراں وقت سہاوا ساچے پتر دا، جس پریشور دتی مان
 وڈیائیا۔ میں جگ چوکرئی سچکھنڈ دواپیوں اوتار پیغمبر گرواں اندر اتردا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا
 سب دے نال شکر دا، شکر یہ کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ میرے حکم وچوں حکم سُن کوئی نہ مُکردا، پاسا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ میں
 پیاسا بھکھا نہیں کیسے ٹکر دا، جن بھگتاں سکے ٹکڑے لیکھے لائیا۔ میں ونجارا نہیں کیسے مات جننی کچھڑ دا، گودی وچ نہ کھئے وڈیائیا۔
 میں پریمی نہیں کیسے بکل دا، اندر وڑ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں آد جگادی جن بھکتو حل کراں سب دی مُشکل دا، مُشکلاں سب دیاں حل
 کرائیا۔ میں ونجارا نہیں کیسے دی عقل دا، عقل بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ میں پیارا نہیں کیسے موہنی روپ شکل دا، ست سچ نال سدا میری
 کڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے
 جُگ جُگ جن بھگتاں پیج رکھن دا، رکھک ہو کے اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۵ مگھر شہنشاہی سمت ۹ پرکاش سینگھ دے گرہ پنڈ مگھووالی ضلع جموں *

مایا کہے سُنو وے ستّ دیپ، دیکو تہانوں دیاں جنائیا۔ اپنا اپنا لیکھا کرو تھانڈا سیت، کلجگ اگنی آگ بُجھائیا۔ دیناں مذہباں دی اپنے اُتے ویکھو ریت، کی کھیل کھیلن خلق خُدائیا۔ کیوں نہیں ہر جوّ و سیا چیت، چیتن سُرَت نہ کھئے کرائیا۔ کیوں نہیں آتم پر ماتم گاؤندے گیت، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ اپنی انت آخیری ویکھو لیک، لائن عین دھیان لگائیا۔ تہاڈا سہاں آیا نزدیک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تہاڈی نکلن والی چیک، سارے روو مارو دھاہیا۔ نِشانے مٹن مندر مسیت، کعبیاں پئے دُبائیا۔ تسیں لیکھا تگو ٹھیک، جو تھاکر رہیا سمجھائیا۔ اوس صاحب دی کرو اڈیک، جو آوے واہو داہیا۔ جس ساچی پاؤنی بھیکھ، بھچھیا نام ورتائیا۔ دھرم دی دئے نصیحت، سچ سچ سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں دی تگو وصیت، جو لکھ کے گئے سمجھائیا۔ جس بھيو کھلاؤنا اصلیت، اصل دئے درڑائیا۔ سب دی بدل دینی ولدیت، ولد والدہ اکو نظری آئیا۔ اوہ دیونہارا سچ شخصیت، حُکم دُھر دا اک ورتائیا۔ بدل دیوے دین دُنی طبیعت، طبع ویکھے تھانڈیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو دُھر دے نام نوں دیوے اہمیت، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۵ مگھر شہنشاہی سمت ۹ سندر سینگھ دے گرہ پنڈ مگھووالی ضلع جموں *

مایا کہے سُنو نو نو کھنڈ، کھنڈاں کھڑگاں والیو دیاں جنائیا۔ تہاڈی پین والی ونڈ، حصّے پر بھو رہیا بنائیا۔ تسیں اٹھ کے پاؤ ڈنڈ، رو رو دیو جنائیا۔ تہاڈی وڈھی نہ جائے کنڈ، اپنا پلّو لو چھڈائیا۔ تھی لو گنڈھ، ناتا دھرم جڑائیا۔ تہاڈے اُتے ہون والا جنگ، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ نِشان مٹنا تارا چند، چند چاندنی اک چمکائیا۔ تہاڈے کئے جانے بند بند، انگ انگ دئے گواہیا۔ تہاڈی حد نہیں رہنی کندھ، حصّہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں پر بھو دی منزل ویکھو لنگھ، کی کرتا کھیل کھلائیا۔ تہاڈی سیج سہنجی نہیں رہنی پلنگ، سُکھ آسن نہ کھئے سہائیا۔ ڈور کئی جانی پتنگ، گڈیا مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ جس میٹنا بھیکھ پکھنڈ، کلجگ کوڑی کریا دئے گواہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ مایا کہے سُن لو چارے کوٹ، کُنٹ کُنٹ دیاں جنائیا۔ اپنے گرہ دا ویکھو لیکھا جھوٹھ، در در پھول پھولائیا۔ دھرم دواریاں ہوئی جوٹھ، سچ سچ نہ کوئی سائیا۔ کایا تگُو پنج بھوت، تن جوڈاں دھیان لگائیا۔ دھرم دی رہی کیسے نہ سُوچھ، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ دین دُنیا کرن والی کوچ، کوچا گلی رووے مارے دھاپیا۔ سب دا ناتا جانا ٹوٹ، ٹٹیاں سکے نہ کھئے بندھائیا۔ تہاڈا پیار مُحبّت جانا چھوٹ، چھٹکی لو نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ مایا کہے سُنو سندیسہ چارے سِمت، دہ دشا دیاں جنائیا۔ اپنے اپنے ویکھو نندک، گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ پھیر کرنی پوے نہ مِتت، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ صدی چوڈھویں رہنی نہیں کیسے وچ سِمت، حوصلے سارے دینے ڈھاپیا۔ کیسے کراؤنی پئے نہ سُنّت، سُنّیاں لیکھے دئے چُکائیا۔ دھرم دی دھار کر کے اُنّت، اُنّیسا اپنا کھیل کھلائییا۔ کوئی دسے نہ موند موندت، پردہ کھولے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیل کھلائے جگت املت، قیمت کرتا نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۹ پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈ مگھوالی ضلع جموں *

مایا کہے میں پھراں گھتی وہیر، بن ونجھاں وہن وبائیا۔ میرا چلے انیلا تیر، تریا ہو کے سب نوں گھائل دیاں کرائیا۔ میں ورولاں سُمند ساگراں نیر، تھلاں ویکھ وکھائیا۔ میری وکھری ہونی تدیر، طریقہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں دین دُنی بنائی خزیر، خنجران نال جھٹکائیا۔ سب دے اُتے پاؤنی بھیڑ، بھیڑی گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ سرشٹی ناتا ویکھنا بھیناں ویر، مایا ممتا کہے میں اپنا کھیل دینا کھلائییا۔ میری سمجھے نہ کھئے اکسیر، اکثر اکو حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری کٹنہارا بھیڑ، سر میرے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۹ جگجیت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں *

ستگر شبد کہے اکو ایشٹ پُرکھ اکالا، دوجا دو جہاناں نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو ست ستوادی ست پُرکھ دی دھرمسالہ، سچکھنڈ دوارا
ایکنکارا آپ سہائیا۔ اکو نور نورانہ شاہ سلطانا دیپک جوتی دیوے بالا، بن تیل باقی پت پرمیشور جوت کرے رُشنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن
لیکھا جانے آد جگاد دو جہاناں، نرگن نرویر نرنکار اپنی کل ورتائیا۔ جو نت نوت کھیلے کھیل ست سرؤپی ہو پردھانا، برہمنڈ کھنڈ پُری
لوء ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے اکو
پُرکھ اکالا میت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جہدی جگ جگ اولڑی ریت، ستجگ تریتا دواپرکلجگ جگ چوکڑی دین گواہیا۔ جو لکھ
چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ سو صاحب سلطانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ دھر دی
دیونہار حدیث، کلمہ کائنات توں باہر سمجھائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر کرن تصدیق، شہادت ستگر شبد شبد بھگنائیا۔ جوتی جوت
سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اگم اتھاپیا۔ ستگر شبد کہے ایکو صاحب سوامی، ہر کرتا اک
اکھوائیا۔ جو آد جگادی انترجامی، ویکھنہارا گھٹ گھٹ انتر دھیان لگائیا۔ جس دی جگت وِدیا توں باہر اگتی بانی، بان انیالا تیر چلائی۔
جو لیکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج پھول پھولائیا۔ جو امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دیونہارا پانی، گول ناہی ناہ
گول آپ اُٹائیا۔ اُس دی صفت صلاح اکتھ کھانی، رسنا جہوا بئی دند کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہ پرم پُرکھ پرماتم آتم پاربرہم لیکھا جانے جیو
جہانی، جاگرت جوت بن ورن گوت نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔

* ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۹ سیوا سینگہ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں *

ستگر شبد کہے ہر داتا گہر گمبھیر، گور نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی کھچ سکے نہ کوئے تصویر، تصور کر نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ نرگن سرگن سرگن نرگن جن بھگتاں دیوے دھیر، دھیرج نام ندھان جھولی پائیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑ کڑیاری کڈھ کے پیڑ، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ امرت رس نہجر جھرنے دے کے سپر، سانتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال، اکو سجن میت مُرار۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دئے اُتار۔ گڑھ ہنگاری در تے بھجن، ہوئے ہنگتا کرے خوار۔ آتم دھار چڑھائے رنگن، دُرمت میل اُتار۔ شبد انادی ڈھولے وجن، گیت سُنائے سچی دھنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک ایکنکار۔ ستگر شبد کہے میری نمو نو پُرکھ اکالے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ جس دا آد جگادی جگ چوڑی کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دیوت سُر ساچی سیو کھائیا۔ اوہ ویکھے وگسے پاونہارا سار، مہاسارتھی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چوڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ پروردگار سانجھا یار ایکنکار میت مُرار، مِت پیارا سخا سخائی اکو نظری آئیا۔ جس کلجگ کوڑی کریا میٹنی دھواں دھار، نو کھنڈ ست دیپ چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ نام بھنڈارا دین دُنی سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے پاوے سار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد برہم برہما لیکھا جانے جانہار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۹ بھگت سینگہ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں *

ستگر شبد سرب گنوتنا، گن بھرپور اک اکھوائیا۔ جگ جگ سچ بنائے بنتا، گھرن بہنہار وڈ وڈیائیا۔ بیو کھلائے ساچے سنتا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ لیکھا ویکھے جگت من کا، من منکا آپ بھوائیا۔ لہنا دینا پورا

کرے تتو تن کا، کایا ماٹی بھانڈے پھول پھولائیا۔ پرکاش وکھائے آگئی چنّ کا، جوت نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ آگئی مارن والا
 سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ دئی دویتی میٹ کے وٹ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ترے گن مایا ڈوری کٹ، آتم برہم دیاں سمجھائیا۔ گھر
 مندر گرہ وکھاواں ساچا بٹ، نام وست وچ سمجھائیا۔ در ملے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ستگر شبد کہے میں سیج سہاواں سہنجنی پلنگ، بن
 پاوا چول دیاں درڑائیا۔ دُھر دا نام وچنا مردنگ، ڈورؤ ڈنکا نظر کیسے نہ آئیا۔ نج آتم دینا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا
 سناواں چھند، سو پُرکھ نرنجن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ہرجن ساچے لاواں اپنے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ خوشی کرا کے بند بند،
 بندی خانہ دیاں ٹڑائیا۔ منوآ من نہ پاوے ڈنڈ، منسا کوڑ دیاں چُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیرج اند، اُتہج سیبج پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل جُگا جُگنتر، نت نوت اپنی
 کھیل کھلائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میرا چلدا رہیا منتر، کلمہ دین دئی درڑائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا تن وجود انتر، نرنتر ویکھاں چائیں
 چائیا۔ کلجگ دھرم دی دھار نوویں بناواں بنتر، ایہ میری بے پرواہیا۔ بھیو کھلاواں گگن گگنتر، زمیں اسماناں پردے لاپیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اکو اک درڑائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ تیرا کوڑ،
 کوڑی کیرپا رہے نہ رائیا۔ چتر سگھڑ بناواں مورکھ موڑ، من مت دیاں بدلائیا۔ ست دھرم دی بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے بنا خاک رمائیا۔
 ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ غرور، نون سو اکھڑ اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا تپے نہ وانگ تندور، امرت میگھ دینا برسائیا۔ جن بھگتاں درس
 دیوے وانگ مؤسی اُتے کوہ طور، تریا توں پرے اپنا پردہ لاپیا۔ نظری آواں اکو نؤر نؤرانہ نؤر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نام خُہاری بخش
 کے سچ سرور، سرتی شبد نال ملائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پور، پورن برہم دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ تیری اندھیری رات، رُتڑی دھرم دھار مہکائیا۔ اُتم سب دی

دساں جات، اذاتی لیکھا دیاں مُکائیا۔ چرن کول پرہہ جوڑاں نات، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پردہ لاه کے سرِشٹی آکاش، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔ پیغمبران ویکھاں راس، گوپی کاہن دھیان لگائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد پوری کراں آس، ترسنا لوک مات رہے نہ رائیا۔ صدی چودھویں ویکھاں مار جہات، چوڈاں طبقات پھول پھولائیا۔ لیکھا جانا دین دنی تماش، نو ست بھجاں واہو داہیا۔ شنکر ہلونا دیوان اُتوں کیلاش، برہما برہم ویتا نال جڑائیا۔ وشنوں اُٹھ اُٹھ آوے پاس، دین دنی دا پندھ مُکائیا۔ دین دیا لا پُرکھ اکالا سب دی پُچھنہارا وات، پروردگار سانجھا یار اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں باطن کراں بات، میرا لیکھا لکھے نہ کھئے قلم دوات، کاغذ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن ہووے ساتھ، سگلا سنگی بہ رنگی اپنی کھیل کھلایا۔

* ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جسونت کور دے گرہ پنڈ کوٹھے نہال پُر ضلع جموں * ۱۶۰۱

دھرنی کہے مینوں خوشی ہوئی اج، عاجز نوں ملی مان وڈیائیا۔ میں نگاہ ماراں وچ جگ، دین دنی نو ست ویکھ وکھائیا۔ کیسے ملے نہ سورا سرہگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ امرت جام پیائے ساچی مد، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ نام ندھان جنائے ند، انحد نادی دھن کرے شنوائیا۔ جگت ترسنا بھجائے آگ، وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگت سُہیلے سچ دوارے سد، دیوے مان وڈیائیا۔ گرہ دیپک جوت جائے جگ، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے بھاگ ہوئے اُدی، اُدے است وچے ودھائیا۔ پرہہ کرپا کری اُتے بسدھے، میری سدھ دتی بدلائیا۔ جو لیکھ لکھائے بدھے، بدھی توں پرے دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھنہارا نو ست دے یُدھے، یودھا ہر بے پرواہیا۔ جس دا شبدي اگتی باز اُدے، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ بھاؤ چُکائے دوچے، دتیا لیکھ رہے نہ رائیا۔ پردے کھول کے گجھے، نور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے کرپا کری آپ

نرنکار، نرویر ہویا سہائیا۔ جس کلجگ میٹنا کڑیار، کوڑ کڑیارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست دھرم کرائے جیکار، سچ ست سمجھائیا۔ میرے اُتے پاپ دا لاہوے بہار، اپرادھیاں لئے سمجھائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے دُشت دُراچار، وبھچاراں کرے صفائیا۔ دیناں مذہباں پاوے سار، ورنان برنان کھوج کھوجائیا۔ نوان کھنڈاں دئے ادھار، ستان دیاں سوبھا پائیا۔ اکو بخش کے سچ پیار، پریم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ اکو نام دا دس جیکار، آتم پرما تم بھیو کھلائییا۔ اکو مندر سہائے دوار، دھرمسال اک وڈیائییا۔ اکو پاونہارا سار، ویکھے وگسے چائیں چائیا۔ میں اُس نوں کراں نمسکار، دھرنی کہے تِس نوں نو لاگاں پائیا۔ جس دا پیغمبراں کیتا دیدار، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دا اوتار کرن جیکار، ڈھولے ڈھر دے رہے گائیا۔ جس نوں گرو گُردیو کہن بخشنہار، کرتا دُھردرگاہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا ویکھے وگسے پاوے سار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میری دُرمت میل دئے اُتار، پاپاں کرے صفائیا۔ ست دھرم دا کر پَسار، ستجگ سچ دئے وڈیائییا۔ کل کلکی ہو اوتار، نہکلنک ڈنک وجائیا۔ امام اماما بے عیب پروردگار، جلوہ گر نور الاہیا۔ سب دے لہنے دینے پورے کرے اقرار، پیشین گوئیاں ویکھے وکھائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دے چرناں دی دھوڑی لاواں چہار، مستک ٹکے سچ رمائیا۔ جو میرا دکھ دِلدر دئے نوار، دردیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، دو جہاناں ویکھنہارا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال، زمیں اسماناں سِری بھگوانا اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سپڑ ضلع جوں *

نارد کہے میں کلجگ نوں کیتا ٹھٹھا، اج ہس کے دتا سنائیا۔ توں کِس صاحب دا پٹھا، اپنا مالک دے وکھائیا۔ جھٹ کلجگ تھاپی مار کے اُتے پٹا، اپنی لئے انگرائیا۔ پہلوں جگت جہان پٹا، نو ست دا پنڈھ مکائیا۔ ست دھرم دی کیتی اُتے لاواں ٹھٹھا، مہر کوڑ والی وکھائیا۔ میرا اکو ارادہ پکا، پکی طرح دیاں جنائیا۔ میں دین دنی نوں مارنا دھگا، منہ دے بہار دیاں سٹائیا۔ پھیر پھراں مدینہ مک، کعبیاں پھیرا پائیا۔ ہلون کے بورا کگا، نین دیاں کھلائییا۔ حُکم مٹاں اکو واحد یکا، جو مالک مینوں دئے سنائیا۔ میں بنا نیناں توں اٹھ اٹھ

تگا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ مینوں یاد آؤندا جو سندیسہ دے کے گیا نانک تپا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ جس کارن گوبند ڈنک وجایا فتحا، فاتحہ پڑھا جگت لوکائیا۔ میری سب توں وکھری ہووے متا، جگت بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا سب نے تگنا تئا، ناتا بدھاتا رسیا جڑائیا۔ میرا حُکم ورتنا جدوں ورتے تے ورتے وچ مہینہ کتا، کتک دئے گواہیا۔ کسے دے سیس تے بودا رہن نہیں دینا چھتا، چھتردھاری دیاں کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم رسیا ورتائیا۔ کلجگ کہے ناردا مینوں خوشیاں دا چڑھیا غرُور، غرب توں غُربت وچ دیاں جنائیا۔ میرا مالک اک حضور، حضرتان دا حضرت نُور الاہیا۔ جس دا آد جگاد سچا دستُور، دست بدست اوسے نوں سیس نوائیا۔ جس دی کرنی مینوں منظور، مزدور ہو کے سیو کھائیا۔ نو ست دین دُنی وچ پاؤنا فتُور، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ اپنے جھوٹھ دی آواز دینی تُور، تُریا والے سارے دینے بھلائییا۔ میں ہو جاواں مفرُور، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے کلجگ کی تیری اک سچ صلاح، سہج نال سمجھائیا۔ کی حُکم دیوے اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ کی خبر دئے خُدا، خود مالک کی درڑائیا۔ کلجگ کہے ناردا میں اوس توں ہون والا فِدا، آپ اپنا آپ مٹائیا۔ میں دین دُنیا نوں کہن والا الوداع، پلُو اپنا لوان چھڈائیا۔ میری سمجھ کوئی نہ وجہ، وجوہات سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں چلنا پُرکھ اکال دی وچ رضا، جو رازق رِزق رحیم اگم اتھاپیا۔ میں اُس دے پیار دا لینا مزہ، مذاق دین دُنی رکھائیا۔ اوہ تک لے سب دے سر تے کوکدی قضا، قاضی مُلا شیخ مسائک روون مارن دھاپیا۔ میں ویکھنی دھرنی دھرت دھول دھول دی تھان تھان جگہ، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ سب نوں سندیسہ دیواں سدا، بوکیاں نال جنائیا۔ جگت جگیا سواو شاہ سُلطانو راج راجانو نوجوانو میں سب دے نال کر جانا دغا، فریبو فریباں اپنیاں وچ پھسائیا۔ میرے کوڑ کڑیاری دی چلن والی گدا، گداگر کرے خلق خُدائیا۔ کیوں میرے صاحب سُلطان نوجوان سیری بھگوان نوں جگ بدلن دی ادا، عدالت سچئی اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ نارد کہے کلجگ مینوں دس دے اگم اشارے، مترا مات جنائیا۔ کس بدھ کھیل کریں وچ سنسارے، چارے کُنٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ کلجگ کہے ناردا پہلوں اوس پرہو نوں کران نِمسکارے، نو نو لاگاں پائیا۔

بھیر بن کے در بھکھارے، خالی جھولی دیواں ڈاہیا۔ بھیر سندیسہ دے کے تیئی اوتارے، سب نوں دیاں سُنائیا۔ بھیر پیغمبراں نیں آگھارے، لوچن نیناں دیاں وکھائیا۔ بھیر گرو گُردیوا دساں اپنے کارے، کی کرنی کار کھائیا۔ سارے اٹھو ویکھو لوک مات کرو وچارے، وچر کے دیاں جنائیا۔ جیو جنت جگیا سو ٹہانوں گئے وِسارے، بَر دے وچ ہر نہ کھئے وِسائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارے، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں سب نوں لٹی جاواں دِن دباڑے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اپنے مندر مسجد شِودوالے مٹھ ویکھو گرو دوارے، گر گر اپنی کھیل کھلائیا۔ کیوں در در اندر بندا وِہچارے، ککرم کرے لوکائیا۔ مایا رانی بیٹھی پیر پِسارے، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا وقت وچارے، گھڑی پل تہت وار اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ کلجگ کہے نارد میرا وقت سُہیلا جگ، ست سچ دیاں درڑائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ لے آگ، آگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ ملے میل نہ کیسے سُو رے سربگ، ہر کرتا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا اپنا بہار سارے رہے لَد، بوجھل ہوئی لوکائیا۔ نو ست پار کرے کوئی نہ حد، حدو داں ویکھن تھانیا۔ اوتار پیغمبر گرو گُردیوا نرگن دھار سارے رہے سَد، سَدے دیون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سورا سربگ، شاہ شہانہ سری بھگوانا نوجوانا اپنا حکم ورتائیا۔

چرن پریتی رہی جڑی، دو جہان وجدی رہی ودھائیا۔ وست ائمل کدے نہ تھڑی، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ گرمکھ آتما کدے نہ ہووے نگر، ستگر ساچا ہوئے سہائیا۔ ملنی منزل ساچی جائے تری، تریا دا مارگ دسے چائیں چائیا۔ کرنی راہ وچ کدے نہ کھری، کھرا اپنا آپ بنائیا۔ جس دے انتر اکو واشنا پھری، فُر نے کوڑے بند کرائیا۔ اوہ شوہ دریا جگت نہ رڑھی، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریتی لے بنائیا۔ چرن پریتی جس جن لگی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم باقی جوت جگی، گھر پرہاتی ہوئی رُشنائیا۔ جگت جہان بُجھی آگی، امرت میگھ برسائیا۔ پچھلی کیتی پچھے ہووے رَدی، آگے پرہ دے نال وڈیائیا۔ سچ مُحبّت رہے

بجھی، بندھن سکے نہ کھئے کٹائیا۔ گُرمکھ آتما بنے سُچجی، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ پیا پریم پیار وچ پھرے بھجی، نچے ٹپے کدے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سچ پریت جنہاں سنگ جوڑی، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ ستگر شبد چاڑھ کے گھوڑی، لیکھا جگت جہاں پار کرائیا۔ پریم دی وست کدے نہ بھگتاں دیوے تھوڑی، بہہ ملی آپ ورتائیا۔ آپ اپنی بٹھ کے نال ڈوری، نانا بدھاتا لئے جڑائیا۔ گُرمکھاں بھاگ کرے متھوری، متھیا ہوئے لوکائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے چوری چوری، جگت جہاں نظر کیسے نہ آئیا۔ آتم گھر دا بن کے گھوری، گھور اندھیرے وچوں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی ہرجن ساچے جاوے توری، تورنہارا اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۶ مگھ شہنشاہی سمت ۹ لچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

مایا کہے میں جگت جہاں دیاں تکان وینیاں، باہوں پھڑ پھڑ رہی بلائیا۔ اکھاں رہن نہ کیسے ناپینیاں، نام ندھانا رہی جنائیا۔ میں گھر گھر ونڈاں شریںیاں، شرع والیاں دیاں سمجھائیا۔ کلجگ بدلن والیاں سب دیاں کھینیاں، ذاتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مدھاں ملن کیسے نہ پینیاں، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ مُشکل ہونیاں زندگیاں جینیاں، جیوں بھلے سب نوں تھاوں تھائیا۔ دھرم رائے دیاں چکیاں سب نوں پینیاں پینیاں، ہتھے ہتھو ہتھ پھڑائیا۔ ککرماں دیاں سزاواں ملنیاں دُونیاں تینیاں، ترے گن خوشیاں نال جنائیا۔ من دیاں منسا رہنیاں نہیں چھینیاں، بھے وچ سارے دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ مایا کہے میں سب نوں دیواں جھلک، جھلیاں دیاں جنائیا۔ میں ویکھاں دین دنی دی خلق، مخلوق پھول پھولائیا۔ میرا سمجھے کھئے نہ پلک، پلکان دے اوپلے پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرا سب توں وکھرا ہووے بھلکے بھلک، کلا اپنی دیاں ورتائیا۔ میری دھار میرے وچوں رہی چھلک، اُچھال دیوے تھاوں تھائیا۔ مینوں اشارے ملدے اُتے فلک، اسماناں پرے رہیا درڑائیا۔ مینوں نمسکارا کرے ملکل، موٹ نو نو سیس

جھکائیا۔ میرا دین دُنی نال بنا کے تعلق، اِکو گنڈھ پوائیا۔ میں اپنی وکھاواں ڈلک، جوین دیاں دِرڑائیا۔ اُچی کوک پُکاراں مار کے کلک، کلک دیاں سُنائیا۔ سب نے اپنی منزل توں جانا تلک، قایم رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں میں کرن والی عِلّت، علماں دیاں بھلائیآ۔ پوتر رہے کسے نہ خِلّت، پاک نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے وچ بخشن والا ساچی ہمت، حوصلہ ہر ہر آپ بندھائیآ۔

* ۲۶ مگھّر شہنشاہی سمت ۹ گرنام دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں * *

گر اوتار پیغمبرو چھیتی جاؤ اُٹھ، ستگر شبد رہیا جنائیا۔ وچوں نکلو سچکھنڈ دی آگتی گُٹھ، اپنا آپ باہر کڈھائیآ۔ سارے ہو جاؤ اک مٹھ، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ اک دوجے نال جائیو کوئی نہ رُٹھ، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیار وچ میرے ساہمنے پھڑو گٹ، ہتھیلی ہتھیلی نال بدلائیا۔ بنا مکھ توں بولو پُٹھ، سوہنی آواز لگائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا پرتی جائے کدے نہ ٹُٹ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ساڈی سہنجی ہووے رُٹ، رُڑی اپنے نال مہکائیآ۔ ستگر شبد کہے سارے کہو پرہو اسیں لاڈلے تیرے سُت، ڈلارے دُھر دے نظری آئیآ۔ گودی چُک لے اپنے پُت، پتا پوت دے وڈیائیآ۔ اسیں ہُن رہنا نہیں چُپ، سچ سچ دیئے سُنائیا۔ ساڈا پرکاش گیا چُھپ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ دھرنی اُتے ہویا اندھیر گُھپ، نور نورانہ نور ڈگ نہ کھئے مگائیآ۔ تینوں دسیئے کی کُچھ، کشمکش وچ لوکائیآ۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکالے میں منّت وچ تینوں لواں پُچھ، پہلوں نو نو سیس نوئیآ۔ کیوں تیری سرشٹی درشٹی وچ تیرے نال گئی رُس، رُسیاں سکے نہ کھئے منائیآ۔ کی بھگوان ہو کے مہربان ہو کے دیاوان ہو کے رہوں غُص، غُص اپنے وچ پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر کرو جلدی، چھیتی چھیتی ملو چائیں چائیا۔ اُٹھو کلا ویکھو کلجگ کل دی، کی کلکاتی کھیل کھلائیآ۔ دھار ویکھو پنچ وکارے دل دی، ترے گن میلا بیٹھا ملائیآ۔ چار کُنٹ نو سٹ آگتی ویکھو بلدی، جل تھل رہی تپائیآ۔ پھری دروہی وچھوڑے والے سلّ دی، ست دا میل نہ کھئے کرائیا۔ قیمت رہی نہ نانک والی اک گلّ

دی، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کی اپنی کھیل کھلائی۔ اوتار پیغمبر کہن ستگر شبد سوامیا، تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دے ساچے انامیاں، تیری وڈ وڈیائی۔ آد جگادی نہ کامیاں، نرگن تیری شہنشاہیا۔ اسیں سارے تیریاں آسامیاں، تُوں بے انت اگم اتھاپیا۔ اسیں صفتاں نال گائیاں تیریاں بانیاں، تُوں نراکھر دھار اک اکھوائیا۔ اسیں دھرم دھار تیریاں سوانیاں، تُوں کنت کنتوہل اک اکھوائیا۔ اسیں سچکھنڈ دیاں رانیاں، تُوں بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ اٹھ میت پیارے بانیا، کچھ سانوں دے سمجھائیا۔ کی کھیل تیرا جگت جہانیاں، جگ چوکرئی کی وڈیائی۔ کلجگ کوڑ ویکھ نشانیاں، پردہ اپنا آپے لاپیا۔ پوتر ربیا نہ اٹھسٹھ تیرتھ پانیا، نیر روون مارن دھاپیا۔ نگاہ مار لے دو جہاناں سری بھگوانا تان نتانیاں، در تیرے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ہر وڈ تیریاں مہربانیاں۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستگر شبد سہیلے، سجن دئے جنائیا۔ چار جگ تیرے کردے رہے میلے، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ دھرم دی دھار بن دے رہے چیلے، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں بودھ اکادھ کھیل کھیلے، خلق وچ دتی وڈیائی۔ تیرے ویکھے رنگ نویلے، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ ہن سچکھنڈ وچ اسیں سارے بیٹھے ویلے، گم کاج کوئی دے سمجھائیا۔ اسیں ونجارے بننا نہیں پیسے دھیلے، مایا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ستگر شبد کہے تسیں نگاہ مارو ایس ویلے، سب نوں وقت نال جنائیا۔ پہلوں تاراں گا بھگت بھگتی دے سہیلے، سہنجی رت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو جن بھگتاں دھار کران آگھی، اگن اتھن دیاں وڈیائی۔ کھیل کھلا کے غریب زانیاں جھگی، لوک مات کران رُشنائیا۔ مینوں سمجھ سکے کوئی نہ بڈھی، بڈھیوان نہ کھئے وڈیائی۔ میرا لیکھا جانے کوئی نہ ودی سدی، کیشنا شکلا پکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا ویس اولڑا جگ جگی، چوکرئی اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگتاں اپنے نال ملا کے رچی، رچنا اپنی دیاں وکھائیا۔ امرت دھار بخش کے سُچی، رس دھر دا مکھ چوائیا۔ اپنی منزل بخش کے اچی، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جتھ سہنجی بووے رتی، رت سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے میں بھگتاں دیواں تار، پرہ دتی مان وڈیائی۔ کھیلاں کھیل سچی سرکار، حکم حکم نال رکھائیا۔ لیکھا جانا آدھ وچکار،

دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ ادھی رست کر تیار، ادھواٹے تکان خلق خُدائیا۔ جن بھگت سہیلے اِس توں کر کے پار، اگلا پندھ مُکائیا۔ رُوپ دھر نرائن نر نزنکار، نر ویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ امرت بخشاں ٹھانڈا ٹھار، بوند بوند وچوں ٹپکائیا۔ میرا کھیل سدا جُگ چار، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پاونہارا ساچی سار، لیکھا جانے چیت رت بنست بہار، پھل پھل پھلواری آپ مہکائیا۔

* ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سپڑ ضلع جموں *

ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو خوشیاں دے نال بسو، بن ہتھان تالیاں دیو و جائیا۔ پُرکھ اکال نوں سب کچھ دسو، بن رسنا جہوا ڈھولے دیو درڑائیا۔ جو ویکھیا بنا اکھوں، بہیو ابھیدا دیو کھلائی۔ چرن وچ سرن وچ اپنی آسا رکھو، خالی ہتھ دیو سمجھائیا۔ اسیں صدی چوڈھویں جگت پیار توں ہو گئے سکھو، چاروں کنت اشار کرائیا۔ ساڈے صاحب سوامی سمرتھو، ایہ تیری پے پرواہیا۔ جوں بہاوے توں سریشٹی متھو، نام مدھانا اک رکھائیا۔ جن بھگتاں پیچ رکھو، ہونا آپ سہائیا۔ نام کروڑی بنا دے لکھو، ککھوں دے وڈیائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹو، وجوداں وجے ودھائیا۔ اپنے تیر انیالے نال پھٹو، پرہوں نال اٹھائیا۔ کوڑ گڑیاری ڈوری کٹو، انیالا تیر چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچے سچکھنڈ دوار سٹو، دوسر دھام نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ سپڑ ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن ستگر شبد شبد تیری چھایا، سہج نال سمجھائیا۔ جو سب دا دائی دایا، گھڑن بھنہار وڈ وڈیائیا۔ اُس ترے گن ساچا سنگ بنایا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ اوہ تک لے چرناں وچ کھڑی اگئی مایا، ممتا اپنی نال لیائیا۔ جس توں میرا میں تیرا

ڈھولا گایا، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ تن سوہنا شنگار کرایا، سیس آئی گندائیا۔ مستک تِلک لگایا، وِشن برہما شو رہی بھرمائیا۔ نیر نین رہی مٹکایا، اپنی اکھ بدلائیا۔ رنگ چلولا اک چڑھایا، لوک مات نظر کیسے نہ آئیا۔ سر سالو اک ٹکایا، اوڈھن ڈھردرگاہیا۔ دندیں دنداسا اک ملایا، روپ انوہا آپ درسائیا۔ مکھ گھنگٹ کڈھ کے رہی وکھایا، پردہ پردیاں وچوں رہی پائیا۔ نالے جھک جھک سیس نوایا، نو نو لاکے پائیا۔ نالے چاروں کُنٹ ویکھ وکھایا، ویکھے وگسے چائیں چائیا۔ تن شنگار عجیب کرایا، عجب اپنا روپ درسائیا۔ پیر پیراں نال بدلایا، بدلی کرے چائیں چائیا۔ جگت جہانا ناچ رہی وکھایا، نیچے تپے تھاوں تھائیا۔ شاہ سلطاناں رہی بھرمایا، بھرم وچ رکھے لوکائیا۔ اپنا سجا بازو اٹھایا، آپے رہی بھوئیا۔ میرا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ہووے رُشنایا، دیپ جگاواں تھاوں تھائیا۔ میں شاہ سلطاناں دینا خاک ملایا، سر سکے نہ کھٹے اٹھائیا۔ مینوں روکے کوئی نہ ماں دا جایا، جنی جن کے سورما میرے نال نہ کوئی لڑائیا۔ میں اپنا بستر آپ وچھایا، سنگھاسن دتی وڈیائیا۔ اُتے بیٹھ کے پُرکھ اکال دھیایا، اکو اوٹ تکائیا۔ واہواہ تیری بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سہائیا۔ میں آد آد دی تیری مایا، مایا ہو کے کھیل کھلایا۔ صدی چوڈھویں کراں صفایا، صفحہ ہستی دیاں مٹائیا۔ میرا کھیل تینوں ہووے بھایا، بھایا بھانا میرے نال ملایا۔ تُوں رانا شاہ اک اکھوایا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر پندھ مُکایا، کلجگ ہونا آپ سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر سارے شہادت دین بھگتایا، نراکھ دھار بولن چائیں چائیا۔ تُوں پچھلا پینڈا پندھ دینا مُکایا، مُکمل اپنی کھیل کھلایا۔ میں اکو آس رکھایا، اوٹ اکو اک تکائیا۔ اکو ایشٹ منایا، دوسر سیس نہ کدے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت سری بھگونت تیرا بھیو کیسے نہ پایا، بے انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت ۹ رنیا رام دے گرہ پنڈ کھوئے ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن اکھی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تیری سچی دھرمسال، ایکنکارے اک اکلے تیرا جوت نور رُشنایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پاربرہم پت پریشور تیرے در کریئے پکار، آد زرنجن نور نورانے شاہ سلطانے

در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تُوں دیونہارا داتا دانی سب دے خالی بھریں بھنڈار، پرم پُرکھ پرماتم تیری اوٹ تکائیا۔ سچ سوامی انترجامی سب دی پاؤنی سار، مہاسارتھی ہو کے ہونا سہائیا۔ جُگ چوکڑی تیرا حُکم سچّی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ تیرا حُکم سندیسہ دیندے آئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ نو ستّ تیرا کردے آئے جیکار، ڈھولے گیت کلمہ نام سُنائیا۔ ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ نِت نِت کیتی نمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ لکھتاں وچ درشٹاں وچ بھوکھتاں وچ تیرا بھوکھ آئے اُچار، شبد سندیسیاں نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد انت جُگا جُگنت تیرا سچ سہار، سہائک نائک دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۶ مگھ شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کھئے ضلع جموں *

پُرکھ اکال کہے سُن شبد اگتی دھار، بنا اکھراں دیاں درڑائیا۔ بنا اکھراں لیتی وچار، تن وجوداں باہر پڑھائیا۔ جس دا لیکھ لکھن توں باہر، قلم شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو بھیو ابھیدا کھولاں اگم اپار، الکھ اگوچر ہو کے پردہ دیاں اٹھائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا سب دا سانجھا بن کے پروردگار، پرم پُرکھ پرماتم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیلاں وچ سنسار، دین دُنی دا لیکھا تگاں تھائیں تھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ دھرتی دھول دھول ویکھاں پاواں سار، مہاسارتھی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت لہنا دینا سب دا دینا اُتار، پورب لیکھے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آدن اتا سیری بھگونت ویکھنہارا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔

* ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت ۹ سیوارام دے گرہ پنڈ کلھے ضلع جموں *

ستگر شبد کہے میں دوہاں بناں وچولا، نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھلایا۔ بنا ترازو توں بن کے تولا، دو جہاناں تولاں چائیں چائیا۔ ساچا دوارا ایکا کھولا، بھیو ابھیدا آپ اٹھایا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ست سچ دا دس کے بولا، انبولت راگ دیاں درڑایا۔ دین دنی دا انتشکرن وچ ویکھاں رولا، من دی منسا گھر گھر ویکھ وکھایا۔ دھرنی دھرت دھول دا بہار کراں ہولا، کور کڑیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ روپ انویا ست سروپا ہو کے مولا، مولا ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ سب دا وعدہ پورا کراں اقرار قولا، لیکھا اور رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ ستگر شبد کہے میں کھیل کراں انوکھی، دین دنی وڈیایا۔ منزل دساں سوکھی، اکم اتھاہ میری پڑھایا۔ میری بنا پستکان توں پوتھی، اکھراں وچ نہ کھئے لکھایا۔ جس دی دھار نہ ہسدی نہ روتی، چنتا غم نہ کھئے جنایا۔ جس دا نور ظہور اکو اکتی جوتی، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگایا۔ جس دا کھیل کوئن کوٹی، انگت روپ سمجھایا۔ جو لیکھا جانے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبقاں پھول پھولایا۔ سچ سندیسہ سنائے سلوکی، سوہلا ڈھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا سب دی لوچی، آشا منشا منشا وچوں پھول پھلایا۔

* ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت ۹ پیارے لال دے گرہ پنڈ کلھے ضلع جموں *

پُرکھ اکال کہے بھیو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ ستگر شبد وڈیاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو گدیوا آسا پور کراواں گا۔ ست دھرم دا میرا کھیل ہووے شروع، شرع شریعت میٹ مٹاواں گا۔ دھرم دا مارگ اکو ترو، تریا توں پرے اپنا رنگ رنگواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہواں گا۔ سچ اپنا پردہ لاہیگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کھایا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو کھلایا۔ ایکنکار حکم ورتایا۔ آد نرنجن ڈگمگایا۔ اناشی کرتا ویکھ وکھایا۔ سری بھگوان سنگ نیھایا۔ پاربرہم ویس وٹایا۔ برہم اپنا نور چمکایا۔ جوتی جاتا ڈگمگایا۔ وشن برہما شو بلائیگا۔ کروڑ تیتیس نال ملائیگا۔ گر اوتار پیغمبر بھیو چکائیگا۔ ترے گن مایا آپ

اُٹھائیکا۔ پنج تہ پھول پھولائیکا۔ نو ست ویکھ وکھائیکا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُٹھائیکا۔ پچھلے کیتے قول پور کرائیکا۔ ہر ہر دے اندر مول، اپنا میل ملائیکا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا رنگ رنگائیکا۔ پرہہ ساچا رنگ رنگائیکا۔ اچھل اچھیدا کھیل کھلاویکا۔ بھیو ابھیدا آپ سمجھاویکا۔ چارے ویداں پردہ لاپویکا۔ پُران اٹھاراں گنڈھ پواویکا۔ چھ ساشتران سنگ رکھاویکا۔ گیتا گیان ہتھ اُٹھاویکا۔ انجیل قرآن سوبھا پواویکا۔ تریا توں پرے درس دکھاویکا۔ کہانی بانی میل ملاویکا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی ونڈ ونڈاویکا۔ ہر کرتا ونڈ ونڈائیکا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھاویکا۔ پُرپاں لوآن چرناں ہیٹھ دباٹیکا۔ آکاش پاتالان زمیں اسماناں پھول پھولائیکا۔ دو جہاناں حکم ورتائیکا۔ شاہ شہانہ اپنا تخت سہائیکا۔ راج رجانا ہو کے حکم ورتائیکا۔ لوک مات ویکھ مار دھیانا، پردہ اوبلا آپ اُٹھائیکا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے نشانہ، مایا ممتا موہ مٹائیکا۔ ست سچ دھرم کر پردھانا، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیکا۔ ایکو رنگ رنگائے سینا راما، گوپی کابن انگ لگائے گا۔ پیغمبران دے پیغام، ہوکا حق حق سنائیکا۔ ایکو منتر دس ستناما، ست سچ دی بھچھیا پائیکا۔ آتم برہم بخش دھیانا، پرماتم اپنا جوڑ جڑائیکا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ٹوں میرا میں تیرا ہووے گانا، دوجا اکھر نہ کھئے سمجھائے گا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے سری بھگوانا، باہر کھوجن کوئی نہ جائیکا۔ نام ندھان اناد دئے ترانہ، دھن انادی آپ سنائیکا۔ امرت رس دے کے پینا کھانا، نچھر جھرنا آپ جھرائیکا۔ چار ورن اٹھاراں برن بخشے چرن دھیانا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیکا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا یار ایکنکار اکو ایشٹ سرب منانا، دیو دیوا دیو آتما اپنے رنگ رنگائیکا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی الکھ ابھیا ابھیدا اپنا آپ کھلاویکا۔

* ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۹ گردت سنگھ دے ٹینٹ توں باہر کیشن پُر اکیپ ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا کھیل شبد دی دھار، دھرنی اُتے ویکھیے چائیں چائیا۔ چار جگ دا تکیے قول اقرار، وعدے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پائے سار، ستجگ ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل کرے سچی سرکار، ہر کرتا دھردرگابیا۔ جو آد جگاد ایکنکار،

اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جوتی جامہ ویس نیار، نُوَر نُوَرانہ ڈگمگائیا۔ بھگت سہیلے پاوے سار، گُر چیلے میل ملائیا۔ انتر آتم دے ادھار، انتشکرن دئے وڈیائیا۔ دئی دویتی پڑدا اُتار، بیہو ابھیدا آپ کھلایا۔ شبد ناد دے دھنکار، انراگی راگ سُنایا۔ جوتی دھار بخش اُجیار، دیا باقی کرے رُسنایا۔ گھر سوامی پاوے سار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ ہرجن ویکھے برخوردار، پرم پُرکھ دھیان لگایا۔ پردھ بالان جائے تار، ترل جوانی دئے وڈیائیا۔ در آئے جائے پیج سوار، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ویکھنہارا آد جگادی اگم اپار، الکھ الکھنا اپنی دیا کھایا۔

* ۲۷ مگھ شہنشاہی سمت ۹ گردت سنگھ دے ٹینٹ وچ کیشن پُرا کیمپ جلع جموں *

دھرنی کہے میں اُچی کوک پُکاراں، دروہی تیرا نام دُہایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پا سارا، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھایا۔ مہربان مہر کر دے پروردگارا، سانجھے یار درگاہ ساچی تیری اوٹ رکھایا۔ ست سوامی انترجامی میرا لہنا دینا دے نوارا، نوازش وچ سیس نوائیا۔ مہربان محبوب چارے کُنٹ میرے اُتے دھواں دھارا، سچ چند نُوَر نہ کھئے رُسنایا۔ میں دوس زین روواں زارو زارا، ظاہر ظہور دیاں سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ور داتے تیری بے پرواہیا۔ دھرتی کہے میرا اکو اک سہارا، صاحب چرن تیری سرناٹیا۔ تُوں لہنا دینا دیویں سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری آس رکھایا۔ زرویر نراکار میرے اُتے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُسنایا۔ اوتار پیغمبر گُر تیرا کر کے گئے مظاہرہ، شبد ڈھولے ناد کلمے کائنات سُنایا۔ نو ست میرا نہانی دا ویکھ دائرہ، دہ دشا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میرے مالک بے پرواہ، میری اک عرضوٹیا۔ تُوں واحد اک خُدا، سری بھگوان ابناشی کرتا نُوَر الاہیا۔ دستے دست تیرے آگے دُعا، دو جہانان سری بھگوانا تیری اوٹ تکایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا ویکھ تھاوں تھان، تھان تھنتر سوہیا پائیا۔ میری نہانی کوچھی کملی دی پھڑ لے بانہ، پھڑ باہوں لے اُٹھایا۔ میں پن نیتراں روواں ماراں دہاہ، اُچی کوک کوک سُنایا۔ دین دئی دے مالک اپنی خلق لے سمجھا، خالق ہو سہایا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے پردے بخش دے شانت، اگنی تت بُجھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ست ست چند چمکائیا۔ چرن پرتی جوڑ لے نات، بدھاتے اپنا میل ملائیا۔ آتم دھار تیری ذات، پر ماتم پردہ دینا چُکائیا۔ میں بول سُناواں ساچ، سچ دیاں سُنائیا۔ جگت واسنا دین دُنی رہی ناچ، تپے گدے تھاوں تھائیا۔ سب دے اندر لگی آچ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ سکے کوئی نہ واچ، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ میری باطن اکو بات، ظاہر ظہور دیاں سُنائیا۔ اک واری میرے اُتے مار جھات، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تُوں سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ انت کنارہ کلجگ تک لے گھاٹ، کندھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ لے واٹ، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ کی کرنا کھیل تماش، کل کلکی دے سمجھائیا۔ امام اماما مینوں تیرے اُتے وشواس، وشو دا بھیو دینا کھلائییا۔ میری نو نو چار دی آس، پرتھی پرتھم رہی درڑائیا۔ راہ تگن تیرا آکاش، آکاش آکاشا دھیان لگائیا۔ چوڈاں لوک ویکھن تماش، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اُٹے نہ مٹی خاک، چاروں گنٹ کوک سُنائیا۔ میرا پردہ کھول دے راز، بھیو ابھید مٹائیا۔ میں بینتی کراں آج، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ میرا کِس بدھ رچے کاج، کرنی دے کرتے دینا سمجھائیا۔ کِس بدھ دین دُنی بدلے سماج، سمگری کی ورتائیا۔ کی تیرا لہنا دینا لیکھا روزہ نماز، سجدیاں کی وڈیائیا۔ کی نام ندھانا ویکھے ساجن ساچ، ہر کرتے دھیان لگائیا۔ میری انتشکرن کھول دے جاگ، نندرا آس رہے نہ رائیا۔ ہنس بُدھی بنا دے کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ میرے اُتے بُجھا دے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تیرا سچ دا جگے چراغ، شمع گھر گھر کرے زُشنائیا۔ ہر پردے دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ترے گن مایا ڈسنی نہ ڈسے ناگ، وکھ امرت روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرم کھاواں گا۔ نہکرمی ہو کے کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ چرم درشتی بھرم مٹاواں گا۔ سرشتی درشت اُچاواں گا۔ دوزخ بہشتی ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھاواں گا۔ سچ اپنا کھیل کھلاواں گا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو گُردیو نال ملاواں گا۔ دیناں مذہباں پردہ اُٹھاواں گا۔ چوٹی جڑ دا

بھیو چُکاواں گا۔ جیو جہان سڑدا، انت شانت کراواں گا۔ لیکھا مُکا کے گور مڑھ دا، آتم برہم اک سمجھاواں گا۔ لہنا دینا مُکا کے لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ کھوج کُھجاواں گا۔ لہنا دینا ویکھاں کایا ماٹی گھر دا، تن وجوڈاں پھول پھولاواں گا۔ جو آتم دھار پرما تم ہووے بردا، بندیخانیاں وچوں باہر کڈھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی لیکھا جانے جل تھل دا، مہیئل اپنا رنگ رنگاواں گا۔

* ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۹ اندرو دیوی دے گرہ کیشن پور کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے میں بن کے جگت دی رانی آن، رعیت ممتا ویکھاں تھاو تھائیا۔ میں ورولاں اٹھسٹھ پانیاں، بھجان واہو داہیا۔ میں تگان جیو پرائیاں، ہر پردے دھیان لگائیا۔ میں ویکھاں چارے کھانیاں، چاروں کٹ پردہ آپ چکائیا۔ میں تگان جگت جگیا سو پانیاں، نو جوہناں سنگ رلائییا۔ میری کھیل جگت مہانیاں، مہا کتھ کتھ سمجھائییا۔ میں سب دا مُکاؤنا ان دانیاں، مہر دھر دی آپ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رہیا سمجھائییا۔ مایا کہے میں جوہن جوہن دھار جوہن ورتی، جوا اوستھا اک اکھوائیا۔ میں پہن کے رنگ بسنتی، بن بھوشن اپنا آپ لینا رنگائیا۔ میں کھیل کرنی دین دنی والے من دی، منسا اپنے نال رکھائییا۔ میں کھیل تکنی جوتی دھار گوہند چن دی، جو چند چاندنا کرے رُشنائییا۔ میں دین دنی ونجاری بناؤنی کت دی، چغلی نندیا وچ بھوائیا۔ میں نو ست کوڑ دا بیڑا پھراں بٹھدی، نوکا اکو اک وکھائییا۔ میں کھیل مُکاؤن والی چھپر چھن دی، شہنشاہ خاک ملائییا۔ میں لاج رکھنی اوس پرہو دے جن دی، جس جن اپنی دیا کھائییا۔ میں ونجارجن نہیں کیسے تن دی، وجوڈاں سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میں آشا رکھی اوسے بھگون دی، جو بھاگ وان مینوں رہیا بنائییا۔

* ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۹ شاہنی دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں * *

مایا کہے میں سب دی میٹنی خدی، خود مالک مینوں دئے وڈیاٹیا۔ دھار رہن نہیں دینی ددھی، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ پوتر رہے کیسے نہ بدھی، من مت جگت ہلکائیا۔ میں کھیل کھیلنا اُتے بسدھی، بسدھا بیٹھی نین اٹھائیا۔ میں لہنا دینا دین دنی ددھی، یودھیان لواں جگائیا۔ میں آوندی کدی کدی جگ جگی، جوین وتی ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ میں کدے نہ ہوواں بڈھی، بڈھیے وچ کدے نہ آتیا۔ میں کلجگ انت پرہو دے حکم نال پھردی اڈی، نو ست ویکھاں چائیں چائیا۔ میرا لیکھا سمجھے کوئی نہ ودی سدی، شدھ نظر کیسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا بیٹے سہائیا۔ مایا کہے میں آوندی کدی کدی، قدیم دی ریتی چلی آتیا۔ دین دنی دی ویکھاں بدھی، بدلی کران تھاوں تھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر رہن نہیں دتی گدی، کلجگ اتم کران صفائیا۔ پرہ دے حکم والی وہن والی نوح ندی، نوکا ہتھ کیسے نہ آتیا۔ مکن والی چودھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ میری اگنی گھر گھر لگی، جیو جنت سکے نہ کھئے بھجائیا۔ میں دوس زین پھراں بھجی، بھجن بندگی والیاں رہی ہلاٹیا۔ میں سچ دواریاں اُتے سچی، در در گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ میری موہ دی جوت جگی، ممتا وچ سارے لئے پھسائیا۔ میں پھردی پیر دبی، میری آہٹ سُنن کھئے نہ پائیا۔ میں پچھلی ریتی چھڈی، اگلا اپنا کھیل کھلاٹیا۔ میں ویکھاں دین دنی دی نارٹی ہڈی، رکت بوند دھیان لگائیا۔ مینوں دے سکدا نہیں کوئی وڈھی، رشوت وچ نہ کھئے بھرمائیا۔ میں اپنا لیکھا بیٹھی کڈھی، چوتھے جگ ویکھ وکھائیا۔ مینوں حکم دیوے مالک ربی، رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شہنشاہ سورا سربگی، بگ پڑے ویکھے خلق خدائیا۔

* ۲۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۹ شنکر سنگھ دے گرہ کیشن پُرا کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے مینوں رستے وچ آؤندی نوں وچّی ہاک، دُھر مالک دتی سُنائیآ۔ تُوں کھول لے اپنا تاک، کُنڈی کھڑکی بند نہ کھئے رکھائیآ۔ سچ دا ویکھ لے بھوکھت واک، جو بھوشاں وچ سمجھائیآ۔ دین دُنی تک لے اپنے سچن ساک، جیواں جنتاں دھیان لگائیآ۔ نگاہ مار لے میرے آسو گھوڑے راک، جو اپنی لے انگرئیآ۔ جیہڑا چلن نوں بڑا چلاک، دو جہاناں پندھ مُکائیآ۔ جس دے پوڑاں نال اڈنی خاک، دھرنی دھول پلائیآ۔ اوہ وقت سہنجنا ویکھاں عیسیٰ والا کلاک، کل دھاری نال ملائیآ۔ مایا تینوں ملن دا ملے اتفاق، اتفاقیا تیرا میل ملائیآ۔ تُوں اُس دی بننا چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیآ۔ تیری وڈیائی رہ جائے ناک، سیس مینڈھی دئے سہائیآ۔ تُوں پیار وچ ہونا مُشتاق، مُحبّت وچ سہائیآ۔ دین دُنی کرے پشچاتاں، حیرانی گھر گھر ویکھ وکھائیآ۔ دھرم رہے کیسے نہ نات، پریتی سچ نہ کھئے نیہائیآ۔ سُن لے میری بات، باطن دیاں درڑائیآ۔ دھرنی دھول وگزن والا حالات، حالانکہ سجنوا رسیا سمجھائیآ۔ سہارا رہنا نہیں کیسے چھات، مندر بنک نہ کھئے سہائیآ۔ خوشی رہے نہ کیسے پرہات، سندھیا سنگھ نہ کھئے وچائیآ۔ رُوح رہے کوئی نہ پاک، بُتخانے روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کل میٹے کوڑ اندھیری رات، راتی رُتی تھت تھتی اپنے رنگ رنگائیآ۔

* ۲۸ مگھڑ شہنشاہی سمت ۹ رسال سنگھ دے ٹینٹ وچ کیشن پُرا کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے مینوں اگئی آیا بھوکھ، بھوش وچ پرہو دتا سمجھائیآ۔ ست سچ رسیا کتے نہ دس، گنٹ چار نظر کھئے نہ آئیآ۔ جو اوتار پیغمبر گر لیکھ گئے لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیآ۔ صدی چوڈھویں دھرم ایمان دا مُرید دسے کوئی نہ سیکھ، سیکھیا وچ نہ کھئے سہائیآ۔ میں ویکھاں کس کس، قسمت ہین ہوئی لوکائیآ۔ ست مارگ توں سارے گئے رس، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیآ۔ میں آکھ سناواں جس، میری سُن کھئے نہ پائیآ۔ میں اُبھ ساہ روواں پھس، ہوکیاں وچ سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا

حُکم ورتائیا۔ مایا کہے میں کی دسّان کھیل پرہو پرہ ایک، ایکنکارا کی سُنائیا۔ تُوں جُگ چوُکڑی ویکھے کیتن کیت، کیتن کیتی دھیان لگائیا۔ تیری نظری آون نیتن نیت، نیرن نیرا سوہا پائیا۔ میرا پایا کیسے نہ بہیت، بہیو کہن کچھ نہ پائیا۔ میں وساں اگمڑے دیس، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ مالک بن نریش، نر نرائن ناؤں دھرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دے سندیس، شبدی کلھے نام سمجھائیا۔ انت بدلے اگما ویس، اولڑی کار کھائیا۔ جس دے ساہمنے ہونا پیش، پیشین گوئیاں تینوں دئے وکھائیا۔ جس وچ چار کُنٹ ہونا درویش، بن الفیاں الکھ جگائیا۔ دھرنی ہووے کلش، کلکاتی راون مارن دھائیا۔ لیکھا جانے گوہند دس دسمیش، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جس جھکڑا میٹنا ملیجھ، کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ دیوے اگمڑا سندیس، بن سروناں دئے سُنائیا۔ جو پُرکھ اکالا رہے ہمیش، ہم ساجن ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نیت نوت اپنا بدلے اگما ویس، بھیکھ بھیکھادھاری آپ بدلائیا۔

* ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۹ بنس راج دے ٹینٹ وکھے کیشن پُر کیمپ ضلع جموں * *

مایا کہے پرہو میرے کرتیا، کرتار قدرت دے مالک تیری وڈیائیا۔ تُوں نرگن دھار آیا پرتیا، پت پریشور ویس وٹائیا۔ بھاگ لگایا اُپر دھرتیا، دھول دتی سہائیا۔ تیرا کھیل ہووے شرطیہ، شرع دینی بدلائیا۔ میرے سوامی ساچے عرشیا، عرشی پریم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے مالک خالق فرشیا، فرش ویکھنا چائیں چائیا۔ میری پوری کر دینی حرصیا، ہوس دینی گوائیا۔ تُوں دیون والا درسیا، دید دینی چمکائیا۔ میں تیرے حُکم وچ رہواں پرچیا، پراچین دا لیکھا جھولی پائیا۔ وسنہارے مندر مسجد شوڈآلے مٹھ چرچیا، چراگاہاں تیری سرنائیا۔ میں پرہوں وچھوڑے وچ مردی آن، مرد مردانے ہونا آپ سہائیا۔ میرا بننا دردیا، درد لینا وڈیائیا۔ میریاں پچھلیاں ویکھے لے عرضیاں، جُگ چوُکڑی تیرے آگے رکھائیا۔ تُوں سدا اپنیاں کریں مرضیاں، مالک ہو کے حُکم ورتائیا۔ میں بھکھارن ہوئی غرضیا، غرض تیرے آگے رکھائیا۔ تیرا کھیل ہووے اسچرجیا، اسچرج تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب دیاں پٹھیاں کرنیاں نردیاں، نر نریشاں دینا ڈھاپیا۔

شرح دیاں ویکھنیاں کردیاں، چھری جگت پھول پھولائیا۔ میں مٹتاں ہاڑے کردیاں، نو نو سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میں تیرا ڈھولا پڑھدیاں، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاشو دیوی دے گرہ کیشن پُرا کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے میں پھراں توئی توئی، طلبا ساریاں منگ منگائیا۔ نال سندیسہ دیواں دھرنی دھرت دھوئی، دھول دیاں جنائیا۔ میری رُت سہنجی موئی، پرہو دتی مان وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں ویکھاں قوئی، قول اقرار نال ملایا۔ دُنی دُنی ویکھاں بلی، دین دیناں پھول پھولائیا۔ آپ بن کے ویراگن کملی، بھجان واہو داہیا۔ جگیا سوآں بڈھی کراں یلی، یاد پرہ دی دیاں بھلائییا۔ میری کھیل جانے کاہنا سولی، کرشن رنگ رنگائیا۔ میں باہو بل ویکھاں ڈولیں، سورپیراں دیاں بلائییا۔ میری کھیل جانے کوئی نہ گبھلی، کی بھیتر حکم ورتائیا۔ میں بھجی پھردی کوڑ گڑیاری مدھ لئی، رس دین دُنی پیائیا۔ مینوں پُرکھ اکالے چرناں وچ سد لئی، صدقے واری گھول گھٹایا۔ میں پیار وچ بھگ گئی، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ میں چاروں کُنٹ بھج لئی، نسی واہو داہیا۔ میں جگت جہان ویکھ حد لئی، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ میں نرگن جوت لبھ لئی، لبان توں ہس کے دیاں سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ مایا کہے میں آپا رہی وچار، وچرکے دیاں سُنایا۔ کی کھیل کرے میرا کرتار، قُدرت دا قادر حکم ورتائیا۔ جس دے حکم وچ سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ بھجن واہو داہیا۔ اوہ لہنے دینے رہیا نوار، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ میں اُس دا کراں دیدار، سنمکھ ہو کے درشن پائیا۔ نو نو کراں نمسکار، دھوڑی خاک رمایا۔ کرپا کر میرے نرنکار، تیری بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ لے دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ بھرے بھلیا ناری نار، نر نرائن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کوڑ گڑیاری بنیا آبار، وبھچار کرے لوکائیا۔ تن ممتا پہن شنکار، ہوئے ہنگتا گرھ سہائیا۔ مایا کہے میں ویکھاں وگساں پاواں سار، بن نیناں نین اٹھایا۔ مینوں

ایو جا پیدا ایہ کھیل دباڑی دو کہ چار، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ اُدھر اشارہ دیوے محمد چار یار، اُمت اُمتی نال ملائیا۔ اُدھر ستگر شبہ ہووے تیار، ترے گن اتینا لئی انگر آئیا۔ اُدھر اوتار پیغمبر گرو رہے پکار، کوک کوک سُنائیا۔ اُدھر دھرنی کہے پرہو میرا ہو لا کردے بہار، پت پاپیاں کر صفائیا۔ اُدھر کلجگ کہے میرا میٹ دے اندھ اندھیار، اگیان اندھیرا دے چکائیا۔ اُدھر ستجگ کہے میرا مات لوک کر اُجیار، چار کُنٹ کراں رُشنائیا۔ اُدھروں دھرم کہے میری ست دی کر بہار، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ مایا کہے میں نو نو کراں نمسکار، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ کریا کر میرے گرو گِردھار، گہر گمبھیر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری آسا منسا پوری کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ میں خوشیاں وچ بناں ناچار، در ٹھانڈے نچاں گداں چائیں چائیا۔ تُوں بخشہ ہار میرا پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری خوشیاں والی ہوئے بہار، بہل ہو کے تیرے آگے رہی سُنائیا۔

* ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۹ گیان چند دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے میتھوں سارے منگدے منگا، مانگت ہو کے دھیان لگائیا۔ میں حُکم چاہندی سورے سرنگا، کی کرتا دے درڑائیا۔ پھیر گہر گہر چاڑھاں گی رنگا، نو ست ویکھ وکھائیا۔ جگت و جاواں اکم مردنگا، تال اپنا دیاں سُنائیا۔ پھڑ اٹھاواں بھکھا ننگا، شاہ شہانہ نال ملائیا۔ میرا کھیل سب نوں لگے چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ نین اٹھاوے جمن سُرستی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ نال ملائیا۔ لہنا دینا تگاں تت پنجا، پنچاں شبدان شبہ شنوائیا۔ ویکھ کھیل اکھ بونجا، باون دھار بھیو چکائیا۔ میرا لہنا دینا دین دُنی نال سندا، سند پچھلی دیاں وکھائیا۔ کلجگ اتم تگاں کنڈھا، کنڈھی بیٹھی دھیان لگائیا۔ نرگن دھار ویکھاں کھنڈا، کھڑگاں باہر اکھ اٹھائیا۔ جگت و دیا تگاں پنڈا، مَلا شیخاں پھول پھولائیا۔ دین دُنی دا انتشکر تگاں رنڈا، بیوہ دے لوکائیا۔ میرا سفر نہیں کوئی لمبا، لمحہ لمحہ ویکھ وکھائیا۔ پرہو

دے حُکم وچ میں کماں، تھرتھراہٹ وچ دُبائیا۔ میں صاحب دے نام دا کسے نوں لین نہیں دینا چندہ، چند چاندنی ویکھاں چائیں چائیا۔ مانس ماٹو مائکھ دھرنی اُتے رہن دینا نہیں کوئی گندہ، کوڑ کُریارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چوڑاسی وچوں بندگی والا ویکھاں بندہ، ہرجن ساچا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ مایا کہے میں جگت تکدی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی پاواں سارا، پرتھم اکو پُکھ اکال دھیائیا۔ دو جا ستگر شبد کر پیارا، پریم پرتی وچ سیس نوائیا۔ نینیں تک کے سچکھنڈ دوارا، بنک دواوری ویکھاں چائیں چائیا۔ وشن برہما شو دے اشارہ، بن اکھ سینت دیاں لگائیا۔ سندیسہ دے پیغمبر گر اوتارا، اپنی کار کھائیا۔ او ویکھو دین دُنی چاروں کُنٹ نین آگھاڑا، اُتر پورب پچھم دکھن پردہ جگت اُٹھائیا۔ دھرنی وکھاواں روندی زارو زارا، نیت نیناں نیر ویاٹیا۔ ست سچ دا رہے نہ کوئی دوارا، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ لوہہ موہ بنکار وکارا، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم کرے نہ کھئے پیارا، پریم مل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ ناد شبد سُنے نہ کھئے دھنکارا، آتمک راگ نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا ملے نہ کوئی ٹھنڈا ٹھارا، بوند سواتی گول نابھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساجن میت پرہو ملے نہ پریم پیارا، پاربرہم درس کھئے نہ پائیا۔ اپنیاں سکھاں مُریداں مُرشدو دیو سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ساچا رنگ رنگائیا۔ مایا کہے میں رنگاواں رنگ چلُول، اندرِشٹ دیاں سمجھائیا۔ دھرم دی دھار دساں اصُول، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ دُھر دا حُکم جائے کوئی نہ بھول، بھلیاں دیاں درڑائیا۔ خود خُدا دا حُکم ورتنا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کھیل کرے مالک سوامی کنت کنتوبل، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا سچ پنکھوڑا میں دو جہاناں رہی جھول، جھولے دیوے تھاون تھائیا۔ اوس دے چرناں مستک لاواں دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اوہ لیکھے لہنے جانے شنکر والی ترسول، ترے گن اتینا ٹھاندا سینتا دُھر دا حُکم حُکم وچوں ورتائیا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ کھوجو رام دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ ضلع جموں * *

ستگر بخشے سچ دھرواس، شبد دھار سرنائیا۔ انتر نرت دے وشواس، وشو دا بھیو چکائیا۔ لیکھے لا سواس سواس، پون پوناں نال ملائیا۔ مائس جنم کرے راس، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پندھ مکا کے زمیں آکاش، گگن گگنتران لیکھا دے چکائیا۔ ہرجن رکھے داس، سیوک سیوا روپ وٹائیا۔ کایا گھر منڈل پاوے راس، آتم پرما تم گوپی کابن نچائیا۔ سدا سہیلا رکھے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا سچکھنڈ بخش نواس، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ ساچا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میری دھرم دھار دی موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جن بھگتاں دیونہار سنتوکھ، ست ست وچ سائیا۔ نہ ہرکھ نہ سوگ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ مانو مائس مائکھ دھرنی دھرت دھول دھول چکدے چوگ، رسنا جہوا رس چکھائیا۔ اپنی اپنی آیو سارے بھوگ، چلن واہو داہیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلیاں ہندا سنیوگ، پُرکھ بدھاتا اپنا میل ملائیا۔ آن جاون کئے روگ، چوراسی لیکھا دے چکائیا۔ سچ دوار بخش کے مؤج، چرن کول دے سرنائیا۔ دوجی کرنی پئے نہ کھوج، کھوجو کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست سچ دا بخش کے جوگ، جگتی اکو اک وکھائیا۔ دیندا رہے درس اموگھ، وڈیاں چھوٹیاں ہوئے سہائیا۔ اپنے کندھ اٹھائے تہاڈا بوجھ، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ تہاڈے انتشکرن وچوں کڈھ کے سوچ، سمجھ سمجھ نال بدلائیا۔ تہاڈی آشا منسا پوری کر کے لوچ، لوچن نین دے وکھائیا۔ آتم پرما تم میل ملائے اگتی گوت، در تھانڈے دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میل ملا کے نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ایکا گھر دے وڈیائیا۔

* ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۹ بلوندر سنگھ دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ ضلع جموں * *

دھرنی کہے میرے زرنکار، نرویر نراکار تیری اوٹ تکائیا۔ میں نانی سن پکار، کوچی کملی کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ بدھاتے پا سار، پاربرہم پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ میں روواں زارو زار، سچکھنڈ تیرے اکھ جگائیا۔ میرے اُتے ہویا دھوواں دھار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ست سچ نہ کھئے اُجیار، دھرم بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ تیری سرشٹی کرے وبھچار، گکرماں وچ لوکائیا۔ شبد سُنے نہ کوئی تیری دھنکار، انحد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی نہ کھئے ٹپکائیا۔ جوتی جاتے تیرا نور ہوئے کوئی نہ ظاہر، ظاہر ظہور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میری کلجگ سن پکار، کوک کوک دیاں سنائیا۔ میرے اُتوں لاه دے بہار، پاپاں کر صفائیا۔ جگت جگیا سوآن ڈرمت میل اُتار، نرتنر انتر دے وڈیائیا۔ اپنا مارگ بخش سُکھال، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے مالک خالق دین دیال، دیاندھ تیری سرنائیا۔ میں صدی چوڈھویں ہوئی بے حال، پیس پیسے تیری اوٹ تکائیا۔ توں یودھا سورپیر آد جگادی نوجوان، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، بھگون تیرا راہ تکائیا۔ کوڑ ککرم میٹ نشان، شرع شرع وچوں بدلائیا۔ آتم برہم دے گیان، سرشٹی درشٹی دے سمجھائیا۔ توں سب دا نظری آئیں رام، کابن کابنا اکو روپ درسائیا۔ توں پیراں دا پیر اگم امام، نبیاں رسولاں پڑدا آپ چکائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ توں دو جہاناں راج راجان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تیری چلن حکم رضائیا۔ دھرنی کہے دھرت دھول میں نانی دھول توں پرہو مار دھیان، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ چاروں گنٹ شرع شیطان، چھری ویکھ جگت قصائیا۔ کلجگ جیواں توڑ مان ابھان، ہنگتا رہے نہ رائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سارے ڈھولا گان، پاربرہم برہم مل مل کے وجے ودھائیا۔ تیرا ایشٹ گردیو سوامی اک منان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی پریتم دے دے اپنا دان، دیوان میری خالی جھولی دینی بھرائیا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گیان سنگھ دے ٹینٹ وکھ منوال کیمپ ضلع جموں * *

کلجگ کہے دھرنیے پرہہ آگے نہ کر پکار، بہل ہو نہ دے ڈبائیا۔ میرا وقت سہنجنا وچ سنسار، چاروں کُنٹ ویکھ دھیان لگائیا۔
 میں سنديسہ دیواں وارو وار، گرہ گرہ رہیا سُنائیا۔ کلجگ جیواں کر کے خبردار، سُنیاں لیا اٹھائیا۔ کوڑ کڑیارا چاڑھ حُمار، مستی دتی
 وکھائیا۔ کام کرو دھ لوہہ موہ بخش ہنکار، ہنگتا سنگ رلائیآ۔ ست دھرم دا رہن نہیں دتا وچار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ مان رہیا
 نہ کیسے دھرم دوار، سارے دین ڈبائیا۔ اٹھسٹھ روون دھاہاں مار، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی کُرائیا۔ ایہہ کھیل میرا تک اپر اپار،
 اپر مپر سوامی دتی وڈیائیآ۔ میں لہنا دینا جانا جگت جیواں پاواں سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری چاروں طرف کھلی گلزار،
 مہک ممتا والی مہکائیا۔ وبھچاری کر کے پُرکھ نار، ویکھاں چائیں چائیا۔ کیسے نظر نہ آئے ہر کرتار، کرتا پُرکھ ملن کھئے نہ پائیا۔ میں بھیو
 چُکایا تینی اوتار، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل کھلائیآ۔ گروآں دس اپنی تکرار، بہر حال اپنا بھیو کھلائیآ۔ میں نو کھنڈ پرتھی سب دا
 سیکدار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ کوئی نہ میرے حُکم توں چلے باہر، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں سب دا پیر ظاہر، ظاہر ظہور نظری آئیآ۔
 میری سب توں وکھری گفتار، گفت سُنید کران پڑھائیا۔ میری خواہش دے طلب گار، دین دنی والے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ساچا سنگ نبھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے نہ مار پرہو نوں کوکان، کوک کوک سُنائیا۔ میں
 خوشیاں وچ تیری ست دھرم دی دھار نوں پھوکان، اگنی تت لگائیا۔ میرا کھیل ویکھ لے وچ پنج بھوتا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش دھیان
 لگائیا۔ میں خالی رہن دتا نہیں کوئی کوچا، گلی گلی بھجاں واہو داہیا۔ جگیاسو دے کوئی نہ سچا، کوڑ کڑیارا رنگ رنگائیا۔ پیار مُحبت
 ناتا رہن دتا نہیں کیسے گرو دا، سیوک وچ سیوا بھاونا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ہُن میرا کھیل تگنا شروع دا، شرع والیاں دیاں ٹکرائیا۔ دھر دا
 حُکم کدے نہ مڑوگا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کوڑ کڑیارا بیڑا شوہ دریا رڑھوگا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا ناد انادی منتر ایک پھروگا، فُرنے تیرے
 میرے رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے شہنشاہ سلطانا، سو پُرکھ زرنجن تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن میرے مہربانا، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ آد زرنجن نوجوانا، ابناشی کرتے ہونا سہائیا۔ سیری بھگوان بن مرد مردانہ، پاربرہم میری دینی پیج رکھائیا۔ شبد ستگر نوجوانا، تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ نگاہ مار لے وچ جہانا، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ میرا دھرم دا دھرم نہ رہیا نشانہ، سچ بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ میں سندیسے دتے سیتا راما، کرشنا کاہنا اکھ جنائیا۔ پیغمبران دتے پیغاما، سندسیاں وچ جنائیا۔ گرو گُردیوا دسیا لوک ناما، بھيو ابھید کھلائیا۔ اپنے دیناں مذہباں ویکھو بیٹھے اُتے اسمانا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال ویکھ لے جگت، جگ جیون داتے دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ تک لے آگئی شکت، زربھے پردہ آپ چکائیا۔ وقت ڈھیلا ویکھ لے بوند رکت، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں بینتی کردی فقط، فقرے ڈھولے رہی سُنائیا۔ تیرا رہیا کوئی نہ جگرے لخت، پوت سپوتا نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر تگاں دیناں مذہباں دسے حسد، مُحبت وچ نہ کھئے سہائیا۔ تُوں چڑھ کے آگئی آسو، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ دین دنی دا میٹ مُتعصب، مُطالع کر کے سب تُوں دے سمجھائیا۔ میرے اُتے ہون والا غضب، میں حیرانی وچ رہی سمجھائیا۔ جھگڑا پینا دین مذہب، چاروں کُنٹ لئے انگریئیا۔ میری مہربانا کر دے مدد، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں زرنجن دھار تگاں تشدد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، سر میرے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے پرہو میری اک ارداس، بینتی وچ جنائیا۔ تُوں میرا شہنشاہو شاباش، پاتشاہ بے پرواہیا۔ تیرا سچکھنڈ دوار نواس، تھر گھر تیرے چرن کول سرنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش تیری راس، منڈل منڈپ ویکھاں چائیں چائیا۔ تُوں شاہو بھوپ ابناش،

ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میری اکو بینتی اتم پوری کرنی خواہش، خالص دیاں درڑائیا۔ سد وسیں بھگتاں پاس، بھگت سہیلے اپنی دیا کمائیا۔
 غریب نائیاں پوری کریں آس، ترسنا ترکھا پور کرائیا۔ دیناں اناتھاں دکھڑے کریں ناس، تن وجوداں کریں صفائیا۔ آتم جوت بخش پرکاش،
 اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ چرن پریتی دے وشواس، وشیاں چوں باہر کڈھائیا۔ تُوں داتا سرب گنتاس، گنوت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ویکھیں اپنے بھگت جن، بنیں
 جنیدی مائیا۔ بھاگ لگاویں کایا ماٹی تن، پنچم پنچ دے وڈیائیا۔ اندروں پھیر کے منکا من، ممتا موہ دیئیں مٹائیا۔ اک سمجھا اپنا برہم،
 پاربرہم پردہ دینا اٹھائیا۔ چرن پریت بخش کے دھرم، دھرم دی دھار دینی سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش
 دا پندھ مکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے ڈھولا پڑھن، آتم پرما تم مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ ساچی منزل دسیں چڑھن، رستہ اکو اک
 وکھائیا۔ سچکھنڈ دواہری دسیں ورن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میرے سوامیا انترجامیاں جن بھگتاں پھڑیں لڑن، پلُو اپنے گنڈھ پوائیا۔ میرے
 نال تیری چرن دھوڑ دا ہووے پرن، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دینا سمجھائیا۔ تُوں ستگر داتا تارن ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔
 جو ہرجن گرمکھ گرسکھ بھگت سہیلے صوفی سنت فقیر تیری آئے سرن، سرنگت دینی وڈیائیا۔ تُوں سب کچھ کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن
 دھار پھڑائیں لڑن، پلُو پلکاں دے پچھے لینا بندھائیا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سینگھ دے ٹینٹ وکھے کیشن پُر کپ ضلع جموں *

مایا کہے میں رچنا کاج اکٹا، اگم میری وڈیائیا۔ بھیداں بھریا ہووے میرا سماں، سمجھ بڈھی توں باہر میری پڑھائیا۔ میں لیکھا جانا
 چار جگ توں توں، نو نو چار دی دھار نال وڈیائیا۔ میں سچ سندیسہ خوشیاں دے نال کہواں، کہہ کہہ دین دنی سنائیا۔ میرے

سَجَنو مِترو میرا وقت سُهَنجنا ہونا رواں، زوی دا لیکھا سوہیا پائیا۔ جگیا سواو تہاڈی من دی سیجا سواں، آسن سینگھاسن اک وڈیائیا۔
 تہاڈے انتشکرن وچ پا کے موہ دی طمع، ناتا کوڑ نال جڑائیا۔ گھر گھر ممتا جگا کے شمع، ہنگتا کراں شنوائیا۔ ویکھ وکھانا کایا ماٹی چما،
 چم درشٹی دھیان لگائیا۔ پون سواسی تگاں دماں، دامنگیر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ میرا لہنا دینا سب دے نال وچ غماں، غم خوار ملن کھئے
 نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ مایا کہے میں سب دے نال جوڑنا رشتہ،
 جگت سنبندھیاں دیاں جنائیا۔ پرہو اُتے کسے دا رہن نہیں دینا نسچا، نسچے نال دیاں بدلائیا۔ نیتر لوچن نین پرکھ اکال ہووے نہ دسدا،
 چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ پیار رہن دینا نہیں کسے مِت پیارے مِت دا، مِترو دیاں سمجھائیا۔ کھیل تگنا من ٹھگوری چت دا، چیتن
 سرتی نہ کھئے کرائیا۔ میرے پیار وچ شاہ سلطان ویکھو وکدا، اپنی قیمت جگت پوائیا۔ سادھاں سنتاں من ہونا نہیں ٹکدا، ٹکے دھوڑی
 خاک نہ کھئے رمائیا۔ میں حکم متنا اوس ابناشی اچت دا، جو چتر بھج بے پرواہیا۔ وقت سُهَنجنا ہونا میری رت دا، رتڑی پرہ دے نال
 مہکائیا۔ میں بھانا متنا شبد دُلا رے ست دا، جو جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ میرا نشانہ ہونا ادبھت دا، پنج بھوتک سمجھ کھئے نہ پائیا۔
 وقت سُهَنجنا ہووے میری رت دا، رتڑی کلجگ نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 کھیل آپ سمجھائیا۔ مایا کہے میں مستیاں وچ پھراں دیوانی، دیا باقی گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ میری جوہن والی ہووے جوانی، چاروں گنت
 بھجاں واہو داہیا۔ میرے سنگ کوڑ دی ہووے نشانی، نشانے نو ست وکھائیا۔ میرے کول موہ دی ہووے ابھانی، ممتا کوڑی نال رلائی۔
 میرا لیکھا سُهَنجنا ہووے نال چارے کھانی، چارے بانی میری وجدی رہے ودھائیا۔ میرا کھیل جگت جگت توں باہر لاٹانی، نرگن اپنا
 حکم ورتائیا۔ میں لیکھا تگاں جیو پرانی، پنے پنے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ
 بخشے چرن سرنائیا۔ مایا کہے میرا کھیل اکمڑا، انوکھی وکھری دھار چلائی۔ میرا روپ سمجھے نہ کوئی پیسا دھیلا دمڑا، ٹکیاں ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ تن وجود ماٹی خاک نہ دسے چمڑا، پنج تت نہ ویس وٹائیا۔ میرا پون سواس نہ کوئی امی امڑا، گودی گود نہ کھئے وکھائیا۔ میرا نیتر
 لوچن نین کدے نہ ہووے اندھڑا، نیترہین نہ کدے اکھوائیا۔ میرا بھاگ دسے نہ مندڑا، مندبھاگاں تگاں لوکائیا۔ ہرکھ سوگ نہ ہووے غمڑا،

چنتا وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا کھیل کھلایا۔ مایا کہے میں کھیل کھیلان
 وچ جگت، جگ جیون داتا دئے وڈیایا۔ میرا سُنہجنا ہووے وقت، گھڑی پل خوشی بنایا۔ میری پوری ہووے شرط، شرع دے
 ڈیرے ڈھایا۔ میرا سوامی ملے مالک عرش، عرشی پریم ڈھردرگاہیا۔ میں کھیل کھیلان اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول وچے ودھایا۔
 میرا مہربانا سری بھگوانا نوجوانا کرے ترس، رحمت رحیم آپ کھایا۔ دھر دا میگھ دیوے برس، جگت ترسنا دئے بُجھایا۔ میں سچ
 دوارے کراں درس، در ٹھانڈے نو نو لاگاں پائیا۔ میری کلپنا وچ رہے کوئی نہ حرص، ہوس دیوے بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملایا۔ مایا کہے جن بھگتو میرا جگت والا نہیں موہ، ست سچ دیاں سمجھایا۔
 تھانڈے انتر نرنتر اوس پرہو دی لوء، جو لوئن لوچن نین سرب رہیا کھلایا۔ تسیں آتم پرما تم دھار اک تے دو، دوآ ایک مل دے وچے
 ودھایا۔ سچ پیار وچ جانا چھوہ، چھوہر بانکے بن کے لینی انکڑایا۔ تھانڈے نال کدے نہ کراں دھروہ، دھرو پربلا د رہیا سمجھایا۔ ست
 سچ دا ڈھوا دیواں ڈھو، وست اگم اگم وکھایا۔ تھانڈے انتر نرنتر ایک شبد سوامی سو، ہنگ برہم مل کے وچے ودھایا۔ میرا لہنا دینا
 لیکھا اور رہے نہ کو، کوئل وانگ کوک کے دیاں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر مالک وڈ
 وڈیایا۔ مایا کہے جن بھگتو تسیں کریو کوئی نہ فکر، فقرہ دیاں جنایا۔ تھانڈا اکو پریمی پیارا مٹر، مٹرو ڈھردرگاہیا۔ جس دی دھار وچوں
 میں آئی نکل، مینوں جنے کھئے نہ مایا۔ میں جانا دیش اتل، وتل اپنا پھیرا پائیا۔ دین دنی دھار تگنی پتل، کنچن گڑھ نہ کھئے وڈیایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ جھٹ نارد کہے مایا توں بڑیاں کیتیاں باتاں،
 اپنے وطن دا حال سنایا۔ اٹھ تک لے اندھیریاں راتاں، پن نیناں نین کھلایا۔ چار جگ دیاں ویکھ لے گاتھاں، اکھراں پھول پھولایا۔
 دنی وچ تک لے انا تھ انا تھان، دین دیناں پردہ آپ اٹھایا۔ اپنا مستک تک لے ماتھا، کی تیرا لیکھ رہیا جنایا۔ اپنا لہنا ویکھ لے ہاتھو
 ہاتھا، ہتھیلیاں دوویں لے اٹھایا۔ کی کھیل کرے تیرا پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جتھے اک کھلایا ہاٹا، ہٹوانا بنیا بے پرواہیا۔ نی تیرا
 چیتھڑ پُرانا پاٹا، جگ چوکری پچھلا نظری آئیا۔ اپنے کھاتے وچوں ویکھ لے اپنا گھاٹا، پن انکڑیاں حساب لگایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ مایا کہے میں آد آد ونجارن، ونج ست سچ کرائیا۔ پرہہ در بھکارن، جُگ جُگ جھولی ڈاہیا۔ کلجُگ انت آئی پُکارن، کوک کوک سُنائیا۔ کھیل تک سچّی سرکارن، شاہ پاتشاہ سچّے شہنشاہیا۔ دھرم رہیا نہ کیسے ناری نارن، نر نرائن تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا میرا دس دے کارن، کِس بدھ اپنا کھیل کھلائیا۔ میں گھر گھر در در مندران اندر ہوواں بھنڈارن، وست جگت والی ورتائیا۔ تُوں شاہو بھوپ بن رنگ رُوپ میرا راج راجن، در تیرے سیس جھکائیا۔ حق حقیقت کِس بدھ سواریں کاجن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ مایا کہے میں پھراں نال چاؤ، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ گیت گاواں واہو واہو، واہو تیری بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی تگاں وانگ کاؤں، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ بنا بھگتاں پردے وسے کیسے نہ ناؤں، نرنکار ملن کھئے نہ پائیا۔ میں پھردی گاؤں گاؤں، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں کوک سُنواں کھڑی کر کے باہوں، باہو بل نال جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آد جُگادی شہنشاہو، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جس سرشٹی دُنی کائنات لا جانا سب نوں داؤ، بہیت ابھید سمجھے کوئی نہ رائیا۔ جس دا لہنا دینا اتم شوہ دریاؤ، کلجُگ کوڑے بیڑے دئے رُڑھائیا۔ جس نے آد کیتا پساؤ، اتم ویکھے تھائیں تھائیا۔ اُس سوامی انترجامی سدا بل بل جاؤ، بلہاری بلہار اپنا آپ کرائیا۔ جو آد انت جُگا جُگت سری بھگونت سب دا پتا ماؤں، جو پروردگارا سانجھا یارا ایکنکارا ایکا ایک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اگم اتھاہو، اگوچر اپنا بھیو چُکائیا۔

* ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پچو دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے کِریا کرے پنت پاؤن، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ لیکھا جانے بل باؤن، باؤن دھار اگم اتھاہیا۔ جس کھیل کھلایا رام راون، رام راما وڈ وڈیائیا۔ جس کنس مٹایا بن کے شامن، شام گھنٹیا رُوپ درسائیا۔ سو اتم بن کے میرا ضامن، کلجُگ کوڑ کُڑیاری ویکھ وکھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کھتری شوڈر ویش براہمن، برہم اکو اک درسائیا۔ اوہ میری ویکھے ترسنا طامن، خواہشاں دھیان لگائیا۔ میں

اُس دے کراں چرن دھیانن، نو نو سیس جھکائیا۔ پلُو پھڑیا دامن، اپنی گنڈھ بندھائیا۔ سو کِریا کرے سِری بھگوانن، بھگوان رنگ رنگائیا۔ میرے نیتر دیوے چانن، پِن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ جس دے بھگت سہیلے خوشیاں رنگ مانن، منسا پر بھ دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہنا رہیا چُکائیا۔ دھرنی کہے میری مٹی خاک مارے چھالان، پِن قدمان قدم اُٹھائیا۔ مینوں چاؤ گھنیرا باہلا، بھ بھاتی دیاں سمجھائیا۔ میرا انتشکرن ہویا کابلا، چھیتی چھیتی رہیا کُرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا، دیون والا جگت وڈیائیا۔ جن بھگتاں بن رکھوالا، ہوئے آپ سہائیا۔ پریم پیار دی تن اتنر پہنا کے مالا، من کا منکا رہیا بھوئیا۔ ساڈھے تِن ہتھ سہا سچی دھرمسالہ، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ مارگ دس آگم سُکھالا، بھيو ابھیدا آپ چُکائیا۔ ہرجن تون میرا میں تیرا گالا، دوسر اور نہ کھٹے پڑھائیا۔ تیری لیکھے لاوے گھالا، جنم جنم لہنا دئے چُکائیا۔ داغ رہے مول نہ کالا، کل کلکی ہوئے سہائیا۔ آگے منگے کوئی نہ ہالہ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ نام پیا لے جام پیالہ، ساقی بنے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا حل کرے سوا، اچھیا آسا تمنا پور کرائیا۔

* ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۹ بلونت کور دے گرہ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے جن بھگتو میں تہانوں دیاں ودھائی، واہ واہ خوشیاں گیت سنائیا۔ جنہاں دا پریم پیارا اکو ماہی، سد مُحبّت وچ سہائیا۔ جو تہاڈے پچھے بنیا پاندھی رابی، ملے تہاؤں تھائیا۔ اک سندیسہ رہیا سنائی، دھر فرمان جنائیا۔ تون میرا میں تیرا لینا گائی، سچ نام شنوائیا۔ تہاڈا لہنا دینا پور کرائی، آشا ترسنا جگت مٹائیا۔ گوبند دا لیکھے لا کے برس دو سو ڈھائی، ڈھٹیا اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے تھل اسگاہی، تُلے پربت ویکھ وکھائیا۔ دیناں مذہبان لیکھا رہیا چُکائی، ذات پات نہ ونڈ وندائیا۔ سرب بنا کے بھیناں بھائی، پتا پوت لے گل لائیا۔ تسان وسنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تسیں سدا رہنا وسدے، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ انتر آتم رہنا ہسدے، من ممتا دور کرائیا۔ ڈھولے

گاؤ نے پرہو دے جس دے، آد انادی صفت صلاحیا۔ نظارے لینے پریم دی اکھ دے، درشن لوچن نال پائیا۔ جھگڑے مُکن پنج تت دے، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ ونجارے بننا برہم مت دے، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ لیکھ رہن نہ بوند رت دے، رکت دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ کھیل تکنے پرمیشور پت دے، جو پت پتوتنا دئے وکھائیا۔ نو ست جگت جگیا سو تکنے تپدے، بردے شانت نہ کھئے کرائیا۔ مایا روپ دھرے ڈسنی سپ دے، شاہ سلطاناں ڈنگ لگائیا۔ راؤ رنگ چاروں کُنٹ تھدے، بھجن واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سد دے، نیتروون مارن دھاپیا۔ ساڈے میلے کر سبب دے، چری وچھنیاں لینا ملائیا۔ حساب ویکھ لے اپنے جگ دے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ چاروں کُنٹ انگیارے آگ دے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پیالے مودھے ہو گئے مد دے، مدھر دُهن سُنن کھئے نہ پائیا۔ پائے اُف طوبی کی حُکم ورتے رب دے، رب العالمین کی کھیل کھلائیا۔ راہ لبھن کیسے نہ حج دے، حُجرے حق نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرے لیکھے مُکا دے جھب دے، یدی اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۹ مکھ شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ کیشن پُر ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے تے جگ چوکڑی جاندے بیت، نت نت اپنا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں چلدی رہندی ریت، ستجگ تریتا دواپرکلیجگ وجدی رہے ودھائیا۔ شبد شہانہ نوجوانا ویکھدی رہی میت، مٹر پیارا دھیان لگائیا۔ دین مذہب دی تکدی رہی ریت، نام کلمیاں سوہا پائیا۔ جگت جگیا سواں ویکھدی رہی چیت، چیتن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ میں حیران ہوواں بنا بھگتاں توں ملے نہ کیسے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ملن کیسے نہ آتیا۔ جس دا لیکھا باہر مندر مسیت، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ ہرجن کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ کر کے پت پتیت، پاؤن دیا کھائیا۔ کرم کانڈ تے مار کے لیک، پچھلا لیکھا دتا مُکائیا۔ ہرجن ساچے کر آپ

تصدیق، شہادت نام والی بھگتائیا۔ اندرون میٹ کے اندھیرا تاریک، نور نوراہ دئے چمکائیا۔ مان دیوے ہست کیت، ہرجن اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا اشارہ اک، اکو وار جنائیا۔ اک ایشٹ تے جانا ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میں جس دی نو سو چرانوے جگ چوڑی رکھی سک، آسا وچ بیٹھی اکھ کھلائی۔ سو آگیا میرا مت، مالک خالق دھردرگاہیا۔ جو تہاڈے وسے چت، ٹھگوری من دی دُور کرائیا۔ بن پرمیشور پت، اپنی گود ٹکائیا۔ درشن دیوے نت، ہوئے آپ سہائیا۔ تُساں مانس جنم لیا جت، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائی۔ دھرنی کہے میریاں خوشیاں ہوئیاں نوپاں، نو نو دیاں جنائیا۔ میں کھیل ویکھنا اوتار چوہیاں، چار پیس نال وڈیائیا۔ میں اوس پرہو دے پیار وچ زوی آن، جو زویداس دا لیکھا پور کرائیا۔ جس لہنا پورا کرنا بونجا کویاں، کائنات ویکھ وکھائیا۔ میں اوس دی سرن سرنائی پئیاں، سر سر سیس نوئیا۔ جس نے دھرم رائے دیاں پاڑیاں وپئیاں، لیکھے بھگتاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں گرمکھاں گھر گھر ویکھاں چائیں چئیاں، چاروں کٹ نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے دھر دا سٹیا، ساجن بے پرواہیا۔ کی دین دنی بدلے روہ، روادار کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن ساچے لوک مات اچڑے پھیر وسٹیا، وصیت گرا اوتار پیغمبراں نال رکھائیا۔

* ۲۹ مگھ شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ کیشن پُرا کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے جن بھگتو تُسین میرے اُتے پھردے، چرن چرن نال بدلایا۔ میرے تپدی دے شانت آئی ہردے، ہر جو دتی مان وڈیائیا۔ تُسین وچھنے میت پیارے چر دے، میلا ہویا سہج سُبھائیا۔ رل مل گیت گائیے اوس پر دے، جو پیسا پریتم دھردرگاہیا۔ جس لیکھے پورے کرنے منسا والے دل دے، دلدر دا ڈیرہ ڈھابیا۔ تُسین سارے اوسے غنچے دے پھل کھلے، خلقت وچوں دئے وڈیائیا۔ تہاڈے نظارے اگئی تل دے، تلکن بازی توں باہر کڈھائیا۔ پینڈے مک گئے بجر کپاٹی سل دے، سل پاپن رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈے

بیڑے شوہ دریا کدے نہ ٹھلے، وہناں وہن نہ کوئی وہائیا۔ ہُن وقت رہے نہیں ڈھل دے، سماں سماں رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو تہاڈا میرے اُتے وسیرا، وسن والیو دیاں جنائیا۔ میں نت نت کھیل ویکھیا بتھیرا، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ میرے اُتے کوئی گرو رہیا نہ چیرا، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ سب توں وکھرا کھیل کرے پرہو پرہ شیر شیرا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا روپ بدلایا۔ جو کلجگ میٹے اندھیرا، اندھ اگیان دئے چُکائیا۔ جن بھکتا اُتے کرے مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ میرے اُتے ماریا پھیرا، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ جس دا وقت سہنجانا نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ میرا پورا کرن والا گیڑا، گیڑا گیڑے وچوں بدلایا۔ چُکاؤن والا جھیڑا، جھگڑا تے خلق خدائیا۔ تہاڈا اکو وار بنھ کے بیڑا، آپ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ تہاڈا وسدا رہے کھیڑا، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ درس کر گیا جیہڑا جیہڑا، چوراسی وچوں پار لنگھائیا۔ اتم کر کے حق نیڑا، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھکتو تہاڈا اج خوشیاں والا لیائے سویرا، صُبح الل صُبح اپنی دیا کھائیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت نو شام نوں دواہ سنگت دے بستریاں دی سیوا لیاؤن سمیں

ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھ *

بیاس کہے میرا کھیل اپار، اپرمپر سوامی دتی وڈیائیا۔ ستجگ کہے میں ست دھرم دی دھار، ست سچ دیاں جنائیا۔ بیاس کہے میرا ستگر نانک میت مُرار، نرگن سرگن بے پرواہیا۔ ستلج کہے میں گوبند دا کیتا درس دیدار، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ دھرنی کہے میں دوہاں دے وچ جاواں بلہار، بلہاری اپنا آپ کرائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گیا رام اوتار، بن رسناں جہوا ڈھولے گائیا۔ سپتس رکھیاں مار کے لکار، لیک اگلی دتی وکھائیا۔ جس ویلے کلجگ ہویا اندھ اندھیار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ مان رہیا نہ کیسے پیغمبر گر اوتار،

وشن برہما شو نہ کھئے چٹرائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ہوئی خوار، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا پاوے سار، مہاسارتھی
 اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نہکلنک ایکا ڈنک شنوائیا۔ راؤ رنگ کر پیار، بنک
 دوار اک وکھائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے اُبھار، انتر نرنتر اپنا رنگ رنگائیا۔ ست سچ دی بخش کے کار، کرنی دا کرتا آپ ہوئے سہائیا۔
 غریب نائیاں دُکھ درد دئے نوار، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دُھر سندیسہ دے کے ایکنکار، اک اِکلا آپ درڑائیا۔ سچ سینگھاسن وچ سنسار،
 رجو طمو ستو تون باہر اک وچھائیا۔ بھگتاں دے بھگت بنا کے سیوادار، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ بیاس کہے ویکھ ستلج اگمی کار، کی اگما رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں بخش پیار، پریم
 پریتی وچ رکھائیا۔ انتر نرنتر دے ادھار، پردہ پردیاں وچوں چُکھائیا۔ آپ بنا کے برخوردار، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ ست سچ دے بنا کے
 سیوادار، سیوک سیوا وچ رکھائیا۔ بستر وچھوڑنے کر تیار، لے کے آئے چائیں چائیا۔ بھگت دوار رکھ درے دربار، در ٹھانڈے سیس
 جھکائیا۔ ایہ خوشیاں دا ووبار، جن بھگت بھگت ملے وڈیائیا۔ غریب نائیاں دے ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اگلا لیکھ دین دُنی تون
 باہر، مہربان ویکھنہارا چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہووے باباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں
 منگنا بن بھکھار، بھکھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو تھانڈے بستر سہنجے گھر گھر سدا رہن تیار، اتوٹ اٹھ آپ رکھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں
 سب نوں کراں پیار، پریمی پیاریو دیاں جنائیا۔ لیف تلالی دوویں ایتھے اوتھے دوہاں دا لیکھا دین نوار، تن بستر چادر صاف کرائیا۔ سرہانا
 کہے میں سب تون وکھرا چُکاں بہار، جس سیس وچ میرا جگدیش رہ کے اپنا آسن لائیا۔ دری کہے میں وی دوہاں دریاواں دے پھری
 وچکار، بھجی واہو داہیا۔ نانک نے بخشش کیتی اپار، شبد سندیسہ گیا سنائیا۔ دوآبے والیو تھانڈا لیکھا لیکھے لگے لائے آپ نرنکار،
 نرویر ہوئے سہائیا۔ ماجھا مالوا جموں اکو بٹھ اپنی پریم دی تار، تارنہار ویکھ وکھائیا۔ ایہ بستر نہیں ایہ نوان کھیل اپر اپار، اپرپریم سوامی
 دئے وکھائیا۔ تھانڈا بھگت دوارا وسدا رہے سدا جُگ چار، جُگ چوکڑی تھان نہ کھئے بدلائیا۔ تھانڈے جنم جنم دے پوربلے لہنے دئے نوار،

لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، پاربرہم پت پریشور مہربان مہر نظر نال ترائیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

پوہ کہے جن بھگتو میں بڑا ٹھنڈا، ٹھنڈک ہر پردے دیاں دکھائیا۔ پرہو نال سچ پریتی سب دی گنڈھاں، ٹٹیاں جوڑ جڑائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کے کنڈھا، کوک کوک دیاں سنائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈا، نو ست رہے کر لائیا۔ میرا وقت جگ چوڑی پچھ ہنڈھا، اپنا پندھ مکائیا۔ ہن تگاں شبدی دھار اگئی چنڈا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ پوہ کہے میں دسدا سیتل دھار، ٹھنڈک ست ورتائیا۔ میری سب توں وکھری بہار، اپنا رنگ بدلائیا۔ میرا کھیل وچ سنسار، سنساریاں دیاں جنائیا۔ اٹھو ویکھو نین اکھاڑ، لوچن نال ملائیا۔ اندر سب دے اگئی رہی ساڑ، میری ٹھنڈک باہروں کم کیسے نہ آئیا۔ کوک پکارے تن وجود ناڑ ناڑ، ہاڈی ہاڈی دے گواہیا۔ کیسے نہ دے پچھا اگاڑ، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ گھر لٹی جائے پنچم دھاڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کوڑ وکار بنیا اکھاڑ، ممتا موہ نیچے تھاون تھائیا۔ سچ دا دے کوئی نہ لاڑ، لاڑی مؤت سب نوں رہی پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ پوہ کہے میری ٹھنڈک اگم اپاری، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں برہما شو وشن کراں خبرداری، بے خبراں خبر سنائیا۔ تیئی اوتار ہووے ہوشیاری، آلس نندرا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرو گریو پاوو ساری، بیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ دین دنی تگو وچ سنساری، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کیوں کایا مندر اندر ہویا دھواں دھاری، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ شبد ناد سنے نہ کھئے دھنکاری، نادی ناد نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت نہ دے اجیاری، نور نورانہ نور نہ ڈگمگائیا۔ کلجگ اگئی سب نوں رہی ساڑی، تتو ت نہ کھئے تپائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت تسیں ویکھو ناڑی ناڑی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پوہ کہے میری سہنجی پہلے پر وشٹے والی دہاڑی، ست سچ نال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سُن مِتر پیارے پوہ، کی پرم پُرکھ جنائیا۔ آتم دھار رہیا کیسے نہ موہ، مُحبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ نُوَر اُجالا جوتی دِسے کوئی نہ لو، نِج لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ دُرمت میل سکے کوئی نہ دھو، پاپاں بھری لوکائیا۔ پاربرہم برہم جانے کوئی نہ چھوہ، سُرَت شبد نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سُن پوہ پیارے مِیت، مِترا دئیے جنائیا۔ تُوں جُگ جُگ ویکھی دُھر دی ریت، کی پُرکھ اکال سمجھائییا۔ ڈھولے سُنے گیت، اکھراں نال وڈیائییا۔ پچھلا لیکھا پچھے گیا پیت، اگے دئیے جنائیا۔ تن وجود ہوئے کیسے نہ سیت، اگنی اگ نہ کھئے بُجھائییا۔ جھکڑا ویکھ لے ہست کیت، اوچ نیچ روون مارن دھاپیا۔ انتر زرتتر دِسے کوئی نہ مِیت، ساجن سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ شرع دی شریعت والی لیک، لاشریک ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اکھراں والی سب دی تک تبلیغ، کی طرح طرح درڑائییا۔ اٹھ ویکھ سہنجنا وقت تیرا نزدیک، دُوَر دُرادا پندھ مُکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائییا۔ پوہ کہے میں دساں کتھا اگم، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا ویکھنہارا پاربرہم، پاربرہم پرہ پردہ آپ چُکائییا۔ ست ستوادی برہم برہمادی جاننہارا دھرم، دھرم دی دھار کھوج کھوجائییا۔ جیوان جنتاں سادھاں سنتاں ویکھے کرم، کرم کانڈ دا پردہ آپ اٹھائییا۔ دین دُنی ذات پات مذہب ویکھے ورن برن، چاروں گنٹ کھوج کھوجائییا۔ ہر بھگت سہیلے ہرجن تگے جنہاں اکو اوٹ سرن، سرناگت اک رکھائییا۔ جو تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھولا پڑھن، دُوچی اور نہ کھئے پڑھائییا۔ حق حقیقی منزل چڑھن، بن قدماں قدم ٹکائییا۔ سچ دوارے ورن، جتھے ملے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر داتا اک اکھوائیا۔ پوہ کہے میرے صاحب دا کھیل بے نظیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ اوہ کٹنہارا زنجیر، شرع چُھری دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اُس دی اگم اگمڑی تدبیر، طریقہ اپنے وچ چُھپائییا۔ جو نیت نوٹ دو جہاناں پینڈا آوے چیر، زرگن سرگن اپنا کھیل کھلائییا۔ اوہ داتا دانی گور گنی گپیر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی بدلی تقدیر، مُقدر سب دا ویکھ وکھائییا۔ اوہدا لیکھا نال شاہ حقیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ پوہ کہے اوتار پیغمبر گرو میرا ویکھ لو انوکھا پروشٹا، پُرکھ پُرکھوتم پُرشوتم دتی مان وڈیائییا۔ مہربانو نوجوانو دھرنی

دھرت دھول دھول تک لو اپنا ایشٹا، ایشٹ دیو سوامی بن کے دھیان لگائیا۔ اتر نرتتر خوشی دے نہ کیسے درشٹا، پردہ پردیاں وچوں نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ پریتی وچ بھگت سہیلا کوئی نہ دسدا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ روپ ملے نہ مُرشدو مُرید دا، سکھ سکھیا وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ درس کرے نہ کوئی پرما تم پت دا، پت پریشور ملن کھئے نہ پائیا۔ تسیں جھگڑا تک لو بوند رت دا، کی لیکھا دسے دھردرگاہیا۔ مالک رہیا نہ کھئے ٹھگوری چت دا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نانا تٹیا پیار مُحبّت پت دا، بتکاری روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ پوہ کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو میں دساں کی اخیر، آخر کی جنائیا۔ سب دے بستر تن لٹھے ویکھے چیر، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ کوڑ کلپنا دین دنی کیتی دلگیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نیت سب دے وگے نیر، نین نین رہے شرمائیا۔ جھگڑا تگو غریب امیر، امرپد نظر کیسے نہ آئیا۔ تہاڈی شرع ہوئی شمشیر، تکھی دھار دھار درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے پوہ نہ کر چلاکیاں، میں سچ دیاں جنائیا۔ میں ویکھنے بندے خاکیا، تن وجوداں پھول پھولائیا۔ میں چڑھیا کوڑ دے راکیا، آسو اک دوڑائیا۔ چارے کنتاں کھول کے تاکیا، اتر پورب پچھم دکھن بھجان واہو داہیا۔ موہ وکار دا جام پیواں بن بن ساقیا، کام کرودھ نال ملائییا۔ نو کھنڈ پرتھی جوٹھ جھوٹھ دی کھول کے ہائیا، آسا ترسنا وچ ٹکائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرو ویکھنے لوک مات الاٹیا، ویہویں چوڈھویں صدی نال ملائییا۔ میری منزل اخیرى واٹیا، سچ سندیسہ دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے میری تک لے خوشیاں والی زین اندھیری، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں سب نوں رہیا گھیری، چاروں کنت بھجان واہو داہیا۔ میری دھرم دی دھار تک لے دلیری، سورپیر اک اکھوائیا۔ جو اٹے دے رہیا گیڑی، گیڑے وچ لوکائیا۔ میں سچ دساں میں حضرت محمد موسیٰ عیسیٰ نال چھیڑاں رہیا چھیڑی، چھیکڑ سب نوں دیاں لڑائیا۔ اتم جڑاں دیواں اکھیڑی، لوک مات پھیر نہ کھئے لگائیا۔ ہن کرنی نہیں کوئی ڈیری، ڈیرے سب دے پھول پھولائیا۔ میری پاپ اپرادھ کوڑ ککرم دی بھردی جاندی بیڑی، بیڑا شوہ دریا رڑھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میری نگے جہی کھیڑی، چاروں کنت پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ساچا

وقت سُہاٹیا۔ کلجگ کہے میرا وقت ہویا سُہنجنا، میرے ساچے میت مُرار۔ میرا مالک درد دُکھ بھے بہنجنا، ہر کرتا ایکنکار، نور الابی دُھر دا سَجنا، میرا صاحب پروردگار۔ جس میرے در تے سَجنا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لے اوتار۔ جہدا نور نورانہ دو جہاناں مگھنا، کھیلے کھیل اگم اپار۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لہیاں کسے نہ لہنا، نظر آئے کسے نہ وچ سنسار۔ جس دا اکو ڈنکا وِجنا، دو جہاناں کرے خبردار۔ کلجگ کہے میں اُس دے در بہ بہ منگنا، مانگت ہو کے جھولی آگے دیواں ڈار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرے اگئی کار۔ پوہ کہے کلجگ نہ کر کوڑیاں باتاں، باطن بھيو کُھلاٹیا۔ تیریاں رہنیاں نہیں اندھیریاں راتاں، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوہ سُن اگئی گاتھا، کی پُرکھ اکال سُنائیا۔ کی لیکھا جانے صاحب پُرکھ سمراتھا، کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دی صفت صلاح اکتھنا اکاتھا، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ اوہ لہنا دینا سب دا ویکھے مستک ماتھا، پُورب کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پوہ کہے کلجگ میرا صاحب سُورا سرینگا، ستگر دُھردرگاہیا۔ جہدا نور الابی چندا، نور نورانہ دُگمگائیا۔ جو پھرے وچ برہمنڈا، پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ اوہدا لہنا دینا جیرج انڈا، اُتبھج سیتج اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دیاں بن بخشندا، بخشش رحمت کرے تھاوں تھائیا۔ میرا سوامی گئی گہندا، گہر گور گور وڈیائیا۔ جس دی سرشٹی درشٹی اندر کردی نندا، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوٹیا۔ ہر کرتا اک اکھوٹندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن ناؤں دھراؤندا اے۔ ایکنکارا اپنی کل ورتاؤندا اے۔ آد نرنجن دُگمگاؤندا اے۔ اباشی کرتا رُپ دھراؤندا اے۔ سری بھگوان بھانڈا بھرم بھتاؤندا اے۔ پاربرہم پت پرمیشور اکو رنگ سماؤندا اے۔ لیکھا جانے اپنے دھرم، دھرم دی دھار نال وڈیاؤندا اے۔ جس دا کدے نہیں ہویا جنم، گودی گود نہ کھئے سُہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل کھلاؤندا اے۔ سد اپنا کھیل کھلاویگا۔ دین دیاں دیا کھوایگا۔ کلجگ تیرا کوڑا پندھ مُکھوایگا۔ صدی چوڈھویں تارا چند نشان مٹھوایگا۔ تیرا رُپ رہے نہ اندھ، اندھ اندھیرا دُور کھوایگا۔ جگت دھار دی منزل لنگھ، اپنا پردہ آپ چُکھوایگا۔ پنچ وکارا میٹ کے جنگ، ساتک ست ست کھوایگا۔ ہرجن لا کے اپنے انگ، انگیکار اک اکھوایگا۔ جس دا سمت

شہنشاہی نو چھبی پوہ نوں وجنا مردنگ، مردنگا اکو نام درڑاویگا۔ دین دنی دی پا کے ونڈ، حصے سب دے آپ رکھاویگا۔ جس کوڑ کیریا
 میٹنا پکھنڈ، مایا ممتا موہ مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتاویگا۔ کلجگ کہے میں وی اوسے دا حکم
 مندا، جو کرنی دا کرتا پُرکھ اکال۔ جو میرا بیڑا بٹھدا، میرا صاحب دین دیال۔ جس نشان میٹنا تارے چن دا، میری سرت ربیا سنبھال۔
 میں ونجارا نہیں کیسے کت دا، شبد اگتی سنان دھنکان۔ میں منکا نہیں کوئی من کا، منسا اپنی نہ رکھاں نال۔ میں ونجارا نہیں کوئی دھن دا،
 نہ ہوواں شاہ کنگال۔ میرا ویس نہیں کوئی برہم دا، پاربرہم میری کرے پرتپال۔ میں جدوں اچاں تے پرہ دی دھاروں جندا، جننی سکے
 نہ کھئے سنبھال۔ میرا لیکھا نہیں کوئی غم دا، خوشیاں وچ چلاں اپنی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی کھیل کرے کمال۔ کلجگ کہے پوہ جی میں کی دساں، میرا نیتر نین شرمائیا۔ نالے مسکراواں نالے ہساں، ہس ہس کے دیاں
 سنائیا۔ میں دوس زین نساں، بھجاں واہو داہیا۔ میں ویکھاں بنا اکھاں، آخر تگاں لوکائیا۔ کوئن کوٹ گنتی گنت نہ جانا لکھاں، الکھ
 الکھنے کھیل دتا سمجھائیا۔ میرے پیار دی چاروں کنت زین اندھیری مسا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں ہن لہندی دشا نساں، بھجا
 جاواں واہو داہیا۔ میںوں نظر آوندا عیسیٰ دے گل وچ پیا پھاسی والا رسا، رستے سب دے دیاں بدلائیا۔ میںوں اشارہ دیندا ہوڑے والا
 سسا، جو ستگر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ کلجگ کہے پوہ جی
 میری پُشت پناہ تے وجدی تھاپی، پٹھ ٹھکورے دھر دا ماہیا۔ دین دنی کر دے پاپی، پُنت رہن کھئے نہ پائیا۔ کھیل وکھا دے چاروں
 کنت لوک ماتی، متا اپنے نال رکھائیا۔ نانا جوڑ توڑ دے کیسے ملے نہ بوند سواتی، نابھی گول نہ کھئے اٹائیا۔ امرت رس دے کیسے نہ باٹی،
 سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ میری نیڑے ہندی واٹی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا دھر دا ور،
 ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جھٹ نارد آگیا کہے میں نراکھر دھار پڑھیا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میںوں ایوں دسیا جوہیں پوہ مہینہ چڑھیا، چڑھدے
 لہندے ویکھاں چائیں چائیا۔ جدھر تگاں بنکاری گڑھیا، گڑھ سکے نہ کھئے ترائیا۔ جان نگاہ ماری کلجگ سب دے آگے کھڑیا، ستمکھ
 سب نوں نظری آئیا۔ جس سریشٹی کراؤنی دو دھڑیا، حصے ونڈاں تھاوں تھائیا۔ میں پچن سناواں کھریا، ست ست نال سمجھائیا۔ نو

ستّ دا ویکھاں گھریا، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے میں پھر کے آیا وچ برہمنڈا، برہمانڈ دا بھیو کھلائیا۔ مینوں رستے وچ مل گیا تارا چندا، اپنا حال سنائیا۔ توں پنڈتا بڑا پُرانا پنڈا، جگ چوکڑی چلیا آئی۔ سانوں سچ دس ستگر شبد دا کہو جہا کھنڈا، جو کھڑگاں کرے صفائیا۔ جس دین دنی آتم دھار کرنا رنڈا، وچھوڑا ہووے دھر دے ماہیا۔ نارد کہے میں ہس کے کہا جو چوڈاں طبقاں لنگھا، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ اوہ صاحب سورا سرہنگا، امام اماما نور الاہیا۔ جو حضرت محمد دیاں پوریاں کرے منگا، آسا آشا وچوں ویکھ وکھائیا۔ اوس دے کول ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلائیا۔ جس دا دھرم نشانہ ست رنگ دا جھنڈا، دو جہاناں دے جھلائییا۔ ٹھاڈیاں پوریاں کرے اُمنگا، ترسنا لیکھے دے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ تارا چند کہن نارد جی کوئی دسو پُرانی کتھا، بن کتھنی دینی سنائیا۔ نارد کہے میرے صاحب دا کھیل یتھارتھ یتھا، یدی دیاں سمجھائیا۔ اوہ ساریاں دے لیکھے بدلن والا وچوں متھا، بدھنا رووے مارے دھابیا۔ لہنا دینا چکاؤن والا ہتھو ہتھا، دست بدست جھولیاں سب دیاں دے بھرائیا۔ ٹھاڈا وقت سہنجنا کرے اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا مچھ کچھا، سمنڈ ساگراں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ تارا چند کہے ناردے الزوک زمینزا چوناستے وزی گللی نروا نرہیم تانناسہو اوشیم تاولزو تکھہو مختم ماضی زاہپھتا ملفی بےروالزو نوُستم چشمے نوُں زاوست ول زبی زمدبو موہپھتا میرا آلزوا ظہورے خدا رہنما بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ تارا چند کہے اوہ ست رنگ کیڑا، ست زمین اسماناں دے بلائییا۔ چوڈاں طبقاں بٹھ بیڑا، بیڑی دو جہان چلائییا۔ اُمت دا ویکھ کھپڑا، پروردگار نور الاہیا۔ صدی چوڈھویں دیوے گیڑا، چاروں کُنٹ آپ بھوائیا۔ جس گھر گھر چھینیاں چھپڑا، چھیکڑ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ سمبل لا کے ڈیرہ، بیٹھا دھر دا ماہیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نورانہ شاہ سلطانا سری بھگوانا مرد مردانہ بھیو چکائے تیرا میرا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تارا چند کہے کی نارد دے گیان، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ کی ساڈا مٹے نشان، سچ دے سمجھائیا۔ اسیں ستّ اٹھ

سال ہور مہان، لوک مات نظری آئیا۔ پھر ہوئے بے پہچان، رُوپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ ساڈا لہنا نال صدی چوڈھویں نال ایمان، عمل وچ سُنائیا۔ سائوں یاد آؤندے حضرت والے بیان، جو محمد گیا جنائیا۔ چاروں کُنٹ اُٹھنا طوفان، نوح ندی دئے گواہیا۔ قیامت وچ دسے نہ کھئے انسان، وجوہاں کرے صفائیا۔ کھیل کرے میرا بی پیرہاں محبان بیدو دُھر دا امام، عملان تون رہت نُوڑ الاہیا۔ جس دی سب تون وکھری کائنات وچ ہوئے کلام، اللہہوُ اناہوُ بھیو دئے کھلائییا۔ اُس نُوں سارے کرن سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائییا۔ جس دا پیشین گوئییاں وچ دیاں پیغام، اوہ پیغمبراں تون باہر کرے پڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر زینشا ایکنکارا اک اکلا آپ سُنائییا۔ سچ سندیسہ اک سُنائیگا۔ دین دیاں دیا کھائیگا۔ بھیو ابھیدا بھیو کھلائیگا۔ اچھل اچھیدا حُکم ورتائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیگا۔ سچ کرنی کار کھاواں گا۔ پردہ اوہلا سر چکاواں گا۔ نو ست ویکھ وکھاواں گا۔ تتوت پھول پھولاواں گا۔ دھیرج جت اک جاناواں گا۔ برہم مت اک درساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مالک اک اکھاواں گا۔ پوہ کہے جن بھگتو کریئے اگلی صلاح، متا پرہ دے نال پکائییا۔ بھگت بھگوان وچ بنا شبد تون ہوئے نہ کھئے گواہ، شہادت اور نہ کھئے بھگتائییا۔ بھگتاں دا بھگوان بھگوان دے بھگت بن ملاح، دوہاں دا بیڑا چلے چائیں چائیا۔ تون میرا میں تیرا سانجھا ہووے ناں، نر زینکار دئے وڈیائییا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سہنجنا کرنا تھان، تھنتر دینی مان وڈیائییا۔ ہنس بُدھی ہونی کان، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی خوشی بنائییا۔ جن بھگتو پرہ دے نال کریئے اگم وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھیو دس سچی سرکار، پردہ اوہلا مات اُٹھائییا۔ کی ہونا تیرا حُکم وچ سنسار، سہج نال دے سمجھائییا۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ اوہ تک تارا چند دوویں شرمسار، نیتر نین نین شرمائییا۔ اچی کوکن کرن پُکار، دروہی تیرا نام خُدائییا۔ کیوں سائوں آئی اتم ہار، ہرجو پردہ دے چُکائییا۔ اسپں چوڈاں طبقات کیتی پُکار، کوک کوک سُنائییا۔ اشارہ کیتا چار یار، یرانیاں نال دِرڑائییا۔ محمد سندیسہ دتا اپنی دھار، جبرائیل نال ملائییا۔ اُٹھ ویکھ لے صدی چوڈھویں حال، حالت وگڑی خلق خُدائییا۔ سب دے سر تے کوکدا کال، کال نگارہ ڈنک وجائییا۔ پروردگار

دی اولٹری چال، چال اپنی اک رکھائیا۔ کیسے بتھ نہ آوے مندر مسجد شودوال، مٹھ چرچ روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تیرے در تے منگ منگائیا۔ پوہ کہے جن بھگتو پرہ دے آگے کرو بینتی، سپس جگدیش جھکائیا۔ جس دی سب تون وکھری پنکتی، پنکج دیوے مان وڈیائیا۔ جس کھیل تکنی من کی، من منسا پھول پھولائیا۔ جس دھار ویکھنی تن کی، تنکا تنکا کھوج کھوجائیا۔ جس نشانی میٹنی تارا چن دی، چند چاندنا اک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پوہ کہے میں آیا مات، اپنی خوشی بنایا۔ جن بھگتو سندیسہ دیواں سہنجنی رات، بھنڑی نال ملائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا سب دی پُچھے وات، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن پریتی نات، چرنودک بخشے چائیں چائیا۔ جس دا کھیل سدا بہہ بھانت، آنک کل آپ کرائیا۔ گرمکھاں امرت بخشے بوند سوانت، نابھی گول آپ ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پوہ کہے پرہ چاڑھے رنگ اپار، اپرمپر آپ رنگائیا۔ کھیل کھیلنہار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دی خوشیاں والی بہار، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ اوبدا لیکھ لیکھن تون باہر، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ جس پورب لہنا دینا قرض اُتار، مقروض لیکھا دئے چُکائیا۔ ست دھرم دی بٹھے دھار، کور کُریار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتو رہنا خبردار، ستیاں لئے اُٹھائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر کھوج کھوجائیا۔ رت سہنجنی کرے آپے جانے اپنی کار، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ دو پوہ رہنا ہوشیار، آلس نندرا دُور کرائیا۔ دوآبے والیو نو ہار رکھنے تیار، نوواں کھنڈاں دا بھیو کھلایا۔ کرنال والیو سنگھاسن وچھاؤنا دشا دکھن نال ہووے پہاڑ، مکھ چڑھدے ول وڈیائیا۔ مالوے والیو سنگھاسن تے ننکی رکھنی تلوار، مکھ چڑھدے ول ٹکائیا۔ پنج پوہ پرہ کھیل کرے اپار، پردہ اوبلا اوبلیاں وچوں اُٹھائیا۔ منی سنگھ دا قرضہ دئے اُتار، لہنا لہنیاں وچوں پھول پھولائیا۔ کی لیکھ دسے دلی دربار، بھیو ابھیدا آپ چُکائیا۔ روپ دھر کے جگت والی نار، نر نرائن کھیل کھلایا۔ گل الفی تیڑ ہوئے سلوار، کالا سوُسا رنگ رنگائیا۔ کھلی مینڈھی کھیل کرے کرتار، چوٹی سپس نہ کھئے گندائیا۔ پٹھے بتھ مستک تے رکھ کے ہر سنگت کریگی نمسکار، نمو نمو کہہ کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ

کھلایا۔ کھیل کہے میں کھیلاں وچ جگ، جاگرت جوت دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ملان اُپر شاہ رگ، نو نو دا پندھ مُکائییا۔ دین دُنی
 سڑے کرودھ والی آگ، اگنی بند نہ کھئے کرائیا۔ مایا موہ دسے لب، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائییا۔ ہرِ بھیو ابھید کُھلاویگا۔ چارے ویداں ویکھ وکھاویگا۔ چھ اٹھاراں پھول پھولاویگا۔ پردہ پردیاں
 وچوں ہٹاویگا۔ الفیے اپنا رنگ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماویگا۔
 پوہ کہے میرا دوس سُنہنجا چڑھیا سُنہنجا ہووے ماس، مستک دھوڑی خاک رمائییا۔ میری پوری ہووے آس، جو ترسنا جگت رکھائییا۔
 پرہو کھیل تیرا ویکھاں پرِتھی آکاش، گگن گگنتران پھول پھولائییا۔ بن گوپی کاہن ویکھاں راس، آتم پرماتم دھار تگاں چائیں چائیا۔ سد
 بھگتاں وسنا پاس، وچھوڑے وچ کدے نہ آئییا۔ تیرے نام دا ہووے ہاس بلاس، خوشیاں رنگ رنگائییا۔ شنکر ویکھے اتوں گیلاش،
 بھولے ناتھ نین اٹھائییا۔ برہمے برہم دا ہوئے وشواس، وشیاں توں باہر سمجھائییا۔ وشنوں لیکھا جانے خاص، پردہ رہے نہ رائیا۔ میری
 پوری ہووے آس، لوک مات ملے وڈیائییا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا بھگت نہ ہوئے کدے اُداس، چنتا وچ کدے نہ آئییا۔ لیکھا مُکاؤنا جم کی
 پھاس، دہ دہ ماس نہ اگن تپائییا۔ پون سواسی لیکھے لاؤنے سواس، جو ساہ ساہ دھبائییا۔ پوہ کہے جو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت انتر
 رکھ کے بیٹھے آس، آشا سب دیاں پور کرائیا۔ دُکھاں دردان کرنا ناس، چنتا غم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دی لیکھے لاؤنی آج دی رات، جو
 چل آئے سرنائیا۔ پھیر جنم ہوئے نہ وچ مات، رائے دھرم نہ دئے سزائییا۔ ساچے نام دی دینی دات، امل اٹل آپ ورتائییا۔ جھگڑا میٹ کے ذات
 پات، ایک رنگ دینا رنگائییا۔ سچ پریتی بخشنا نات، ناتا سکے نہ کھئے تڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ چلاؤنا راتھ، رتھ رتھواہی دُھر دے ماہی اپنی دیا کمائییا۔

* ۲ پوہ شہنشاہی سمت نو پند پھرا لا ضلع جالندھر دواہ سنگت دے نوٹ * *

دو پوہ کہے میرا لیکھا نال ڈاپر، دوارکا واسی گیا جنائیا۔ میری سہنجی بنے راتر، رُتڑی پرپہ رنگ رنگائیا۔ جس وچ فرق رہے نہ ماتر، بھیو نہ کھئے جنائیا۔ جگت وڈیائی دے نہ چاتر، چاترک وانگ بللائیآ۔ جس سُدامے دتا پاتر، بدر گیا درڑائیا۔ جن بھگتو کلجگ انت بھگون آئے بھگتاں خاطر، خطرہ دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ دو پوہ کہے میں سناواں کتھا پُرانی، پرم پُرکھ سمجھائیا۔ سُنو اکتھ کہانی، بودھ آگادھ درڑائیا۔ بھگون کھیل مہانی، نرگن نرور اکم اتھاپیا۔ جس دی ست سچ نشانی، نشانہ ست دھرم جھلائیآ۔ نام ندھان دا بن کے دانی، وست اٹل دئے ورتائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے بخشے چرن دھیانی، دھوڑی خاک رمائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، مہر نظر نال ترائیا۔ آتم برہم دا بن کے جان جانی، جانہار اک ہو آئیآ۔ جھگڑا مکائے چارے کہانی، لہنا دیوے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائیآ۔ کرنی کہے میرا کھیل پُرانا، جگ چوکڑی نظری آئیآ۔ میرے صاحب دا اگمی بانا، نت نوٹ ویس وٹائیآ۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، پاتشاہ ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ساچا تخت سہائے سری بھگوانا، ہر بھگون وڈ وڈیائیآ۔ جن بھگتاں لوک مات دیوے مانا، ابھانیاں مان مٹائیآ۔ ایکنکارا ایکا برہم سمجھاؤنا، آتم پرما تم بھیو چکائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گانا، شبدي شبد ڈنک کرے شنوائیا۔ تن مندر پنج تت سہاؤنا، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیآ۔ امرت رس بخشے پینا کھانا، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد ناد دئے دُھنکانا، نادى دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی نور بخش مہانا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیآ۔ ساچا بخش پد نربانا، درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ جتھے میل سری بھگوانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جھلاؤنا دھرم نشانہ، نشان اکو اک پرگٹائیآ۔ دو پوہ کہے کرشن نے ماری اپنی مستک اُتے لیک، لائن ست روپ بدلایا۔ نال ڈھولا گایا گیت، خوشیاں راگ سنائیا۔ کاہن دے کاہن تُوں میرا آد آد میت، متر پیارا بے پروا ہیا۔ مینوں دس اپنی ریت، کی آگلا کھیل کھلائیآ۔ کس بدھ جن بھگتاں کایا کریں ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیآ۔ کس بدھ وسیں چیت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ کس بدھ کریں پت پت پت، پت پاون دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کاپن کہا میرے شہنشاہ نوابا، مالک بے پرواہیا۔ میں تین لوک دا راجا،
 حُکمے حُکم سُنایا۔ تیری دھار وچوں جاگا، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ تیرے حُکم دا سُن کے واجا، ناد اناد کران سنوایا۔ جن بھگتاں پچھے
 پھراں بھاگا، بھجّان واہو داہیا۔ میں پیر سُداما لادھا، غریب نانا گلے لگایا۔ اونا ساگ بدر دا کھادھا، آہار راجن ہتھ نہ لایا۔ بھیو دس
 میرے مادھو مادھا، موہن دے موہن پردہ دینا اٹھایا۔ جھٹ شبد سُنیا آئی اگتی آوازا، سندیس دتا سُنایا۔ میری دُھر دی وجے ربابا،
 پن تند ستار بلائی۔ میرا انوکھا ہووے گا راگا، نیراکھ دھار پڑھایا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ ہوئے جوابا، بھیو سمجھے کھئے نہ رابا۔ تیرا جننا ت
 سُبھاگا، گوکل متھرا ملے وڈیایا۔ میں اتم آواں وچ پنجابا، پنچم رنگ رنگایا۔ سب توں وکھرا وسواں ماجھا، اپنا گرہ سہایا۔ دھام
 نویلا ہووے باقاعدہ، بھیو کھئے نہ پائیا۔ میرا لے کوئی نہ جائزہ، پردہ سکے نہ کھئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو
 ابھیدا آپ کھلایا۔ کاپن کہے میرے پرہو میں بھگت سہیلے تارے، تیرا در وکھایا۔ بھیلنی کیتا پیارے، پریم وچ وڈیایا۔ بنونت دے
 سہارے، اپنا روپ درسایا۔ کرشن کہے میں رام دے پہلے پورے کیتے اشارے، اپنا پردہ لاپیا۔ تُوں اپنا بھیو دس سچی سرکارے، کی کرنی
 کار کھایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے کاپن مُرارے، کرشن دیاں درڑایا۔ جس ویلے کلجگ ہویا اندھ اندھیارے، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔
 میں کران کھیل وچ سنسارے، لوک مات دھیان لگایا۔ کل کلکی لے اوتارے، نہکلنکا ناؤں پرگٹایا۔ سمبل وس کے دھام نیارے، نوری
 جوت کران رُشنایا۔ شبد میرا ہووے جیکارے، جے جیکار کرائیا۔ تُوں کرشنا راما دھار بھگت دو دو چار تارے، چاروں گنٹ وڈیایا۔
 میرا کھیل ہووے سب توں باہرے، ست نال سمجھایا۔ غریب نیانیاں لاواں پار کنارے، جنہاں بخشاں اک سرنایا۔ جو اک وار ہردیوں
 کر لین نمسکارے، تنہاں دیواں مان وڈیایا۔ اوہ بھگت روپ بن وچ سنسارے، شبدی دھار شبد سمجھایا۔ چار جگ دے راہی پاندھی
 لاواں پار کنارے، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ اوہ تک لے پنج آب وچ ستلج بیاس آوازاں مارے، نیتر نین رہیا اٹھایا۔ نیتر رووے کوک کوک
 کرے پُکارے، بھڑی بھڑی کر سُنایا۔ تُوں چرن چھہاؤنا ساڈے وچکارے، اپنی دیا کھایا۔ اوتھے بھگت سہیلے تارے اپنے پیارے، پریم
 ہو کے دیا کھایا۔ تُوں آونا پرہو دوارے، دو آب والے ویکھ وکھایا۔ تیری نشانی میری مہربانی دیواں سچ اشارے، شبدی سینت نال

سمجھائیا۔ تیری بھیٹا اوہ کرنکے نو ہارے، نو دوار دا پندھ دینا مکائیا۔ لوک مات میرے چمکنکے ستارے، سطح بلندی نظری آئیا۔ میں کھیل کران گا دوہاں دے وچکارے، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں وڈیائیا۔ سب دا بیڑا خوشیاں نال بتھاں تے لاواں پار کنارے، آدھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ کرشنا کاہنا تیرا نال سخیاں دے منگل چارے، نچے ٹپے کدے چائیں چائیا۔ میرا انتر آتم ہووے پیارے، پر ماتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ راتی ستیاں دیواں دیدارے، دے اپنا رنگ رنگائیا۔ جا کے وڑاں کایا محل مینارے، آتم سیجا سوہیا پائیا۔ پریم رس دے نظارے، نظریہ اندروں دیاں بدلائیا۔ آپ اپنے کر سہارے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت سہیلے بنا جاوے تارے، ایہہ میری بے پرواہیا۔ اوہ جنے پھیر نہ وچ سنسارے، جو آئے چل سرنائیا۔ امرت بوند جھرنا جھرے پر اپارے، اپر مپر سوامی دے وڈیائیا۔ اندر دیوتا جائے بلہارے، آپ اپنی خوشی بنائیا۔ کروڑ تینتیس نیر رووے زارو زارے، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ میگھلا برسے اپنی دھارے، گھنگھور گھٹا خوشی بنائیا۔ تیرا جمن کدھا گھاٹ گوکل والا ویکھ وکھائیا۔ میرا کھیل اگم اپارے، بن نیناں دیاں درسائیا۔ اوتھ ویکھن آئے وشن برہما، شو اپنا پندھ مکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو چھڈ اپنا کما، بھجن واہو داہیا۔ جس دی صفت صلاح لیکھی چوڈاں سو تپہ انک دا پتہ، سو پار پریم اپنی دیا کھائیا۔ جس حد رہن دینی نہیں بتہ، حدوڈاں اپنا پندھ مٹائیا۔ اوہ گرمکھ پرگٹا اپنے چٹا، چند چاندن لے چمکائیا۔ کلجگ زین اندھیری وچ جگا کے شمع، شبے روز کرے رُشنائیا۔ ساچا کھیل ہووے گا نواں، نواں کھنڈاں دے درڑائیا۔ پھیر بدل جانا سماں، سماپت ہووے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ کاہن کہے میرا کاہن پُچھے کولوں سب، سبب نال جنائیا۔ سچ دسو جھب، وشن برہما شو لو انگرٹائیا۔ کروڑ تینتیس بولو اب، سُرپت اند دے سمجھائیا۔ جس ویلے جوتی دھار سری بھگوان آئے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جس سمیں سمیں دی دھار گتی بجھ، گھڑی پل اپنا حکم ورتائیا۔ کی تسیں سارے مات جاؤ گے بھج، اپنا پندھ مکائیا۔ کی تھانوں شبد دھار لئیگا سد، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ سارے خوشیاں نال اچی بول کے رہے گج، زور نال سنائیا۔ جس ویلے کرپا کری سورے سربگ، لوک مات لے انگرٹائیا۔ دھر سندیسے سانوں لے سد، اسیں جانا چائیں چائیا۔ دین دنی وچ نور الہی تکیے رب، عالمین بے پرواہیا۔ جس کلجگ بوجھاؤنی آگ، چاروں کٹ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں امرت

پياؤنا رڃ، مڀر نظر اُٿائيا۔ ميگھ ڪپي ميں خوشياں دياں دھاراں وچ جاواں گا وگ، اپنا وڀن وٻائيا۔ اندر ڪپي ميں خوشياں گاواں سد،
 ڏھولا تيرا بے پرواڀيا۔ دو پوه دا دوس ھووے سمت نو شهنشاهي نال جائے سچ، ساجن ھو ڪي ويگھ وڪھائيا۔ وشن برہما شو ڪپن ڪرشن جي
 اسين ضرور جاواں ڪي اُس دي حد، اپنا پنڊھ مڪائيا۔ جس دي آد پُراني يد، مالڪ اڪ اڪھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھر، آپ اپني
 ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگائيا۔ دھرنی ڪپي ميں بدھي وچ دو درياواں، خوشياں گيت سُنائيا۔ پرہوُ پيار تڪيا جن
 بھگتاں وڏھ نالوں ماواں، ھرجن ساچي گود اُٿائيا۔ ٿھائون پريتِي بھشي اُتم نالوں بھين ھراواں، در ٿھانڏي ملي مان وڏيائيا۔ ٿھائون اڪڻھي ڪرا
 ڪي وچون گراواں، پنڏ نگران وچون ليا ملائيا۔ ٿھانڏي اُتي ميگھ دي ڪر ڪي چھاواں، پون پاني دووڀي سيو ڪمائيا۔ دھرنی ڪپي جن بھگنو
 ميں ٿھانڏي چرن چُھي جو چل ڪي آئي رابواں، اپنا پنڊھ مڪائيا۔ ميں خوشياں دے ڏھولے گاواں، گا گا شُڪر منائيا۔ دو پوه نون اڪھ
 سُنواواں، سُن سڃن دُھردرگاڀيا۔ پوه ڪپي دھرنِيءَ ميں پھراں نال چاواں، اپني لے انگڙائيا۔ نالے پرہوُ نون اڪھاں تيرا بھگت رھي نہ ڪھي
 ڀتھاواں، ڀتھاوياں ھونا آپ سھائيا۔ جن بھگنو ٿھائون اڪ چن سُنواواں، دو پوه ڪپي پيار نال درڙائيا۔ جے ٿسيں پچھي رُسي تے اڃ ٿھائون
 مناواں، روسا رھن ڪھي نہ پائيا۔ ٿھاڏا حصّہ ٿھانڏي صاحب ڪولون دواواں، جو ديونھار اڪھائيا۔ نواں پھلاں دے ھار پتي پتي ٿھانڏي اُتي
 برسواواں، گُرمڪھو پھولن برڪھا ديؤ لگائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ دي ڪرني ڪار ڪمائيا۔ پھل
 ڪپن جن بھگنو اسين ٿھانڏي اُتي ورڪھدي، ورڪھا ميگھ والي نال ملائيا۔ ٿھانڏي ڀردے رھن نہ بھري ھرڪھ دے، غصے دیني مڪائيا۔
 ٿھانڏي پيار اڪ دوجے نون رھن ترسدي، سدا ملنا چائين چائيا۔ مُحبت وچ رينا بھڻڪدي، بھجنا واپو داڀيا۔ بھگت سھيلے ڪدي نہ
 اٿڪدي، اڪي ھو نہ ڪھي اٿڪائيا۔ ھُن جھڳڙي ويگھني پار اٿڪ دے، ڪي اپني ڪھيل ڪھلائيا۔ شاھ سُلطان تڪني جھڻڪدي، جھڻڪي حلالِي
 والے روين مارن دھاڀيا۔ گُگرم دين دُني نون پڻڪدي، پڻي والا خوشي بنائيا۔ ٿسيں پھرنا نال مٿڪ دے، چلنا چائين چائيا۔ ٿسيں ھُن
 پچي ڀني شبد دھار بوند رکت دے، ناتا جگت والا ٿڙائيا۔ ٿھانڏي ليکھي لھني اڪمي شڪت دے، جو شهنشاه اگم اتھاڀيا۔ ٿساں لابه اُٿھاؤنا
 اڃ دے وقت دے، دو پوه ٿھاڏي دئي گواڀيا۔ جو چرني چھوہ گئي پھير سچڪھنڏ وچون ڪدي نہ ڀرتدي، جوتي جوت وچ ملائيا۔ اڃ

دن دباڑے سوہنے سرد دے، تہاڈی گرمی اندروں باہر دئے چکائیا۔ تسیں آئے پیاسے اک مردانے مرد دے، جو مدد کرے تهاؤں تھائیا۔
 تہاڈے لیکھے پورے کیتے جگ جنم دی عرض دے، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ تسیں لہنے دینے بار توں لینے اپنے پچھلے قرض دے،
 مقروض دیونہار نرنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار۔ دو پوہ کہے
 پرہوؤ تک لے اپنے بھگت، چھوٹے وڈے دھیان لگائیا۔ فرق رکھیں نہ وچ جگت، دین مذہب ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیری ایہناں نال
 پکی ہووے شرط، شرع توں باہر دینے کڈھائیا۔ مہربان ہو کے کریں ترس، رحمت سچ کھائیا۔ تیرے حکم وچ میکھلا رہیا برس، کروڑ
 چھیانوہ سہو کھائیا۔ ہن پوتر ہویا عرش، فرش خوشی بنائیا۔ تیری صفت وچ کپھڑے لکھاں حرف، حرؤفاں کی درڑائیا۔ میرے سوامیا
 توں ہونا بھگتاں دی طرف، طرفداری اور نہ کھئے رکھائیا۔ ایہناں ساریاں دا اپنیاں چرناں نال کرنا شرف، شہنشاہ دینی وڈیائیا۔ جنم دی
 کرم دی بھرم دی کیسے دے اندر رہن نہیں دینی حرص، ہوس دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 دیونہار تیری وڈیائیا۔ دو پوہ کہے جن بھگتو بھاؤ رہے نہ دوجا، بھاؤنی اک سمجھائیا۔ جس نے تہاڈا لیکھا تہاڈے وچوں بوجھا، بوجھی
 دیکھ رہیا جگائیا۔ اُس دا بھیو رہے نہ گجھا، گوجھ گیان دئے سمجھائیا۔ اوہ کھیل کرے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ
 وکھائیا۔ تسیں اُس دا امرت رس بنا رسنا چکھنا ددھا، امرت آپ وہائیا۔ تہاڈی زرم ل رہے بدھا، بیک روپ درسائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دو پوہ کہے تسیں پرپی پیارے سنگت روپ دوآہ، دوہری ملے
 وڈیائیا۔ تہاڈے جنم کرم دا اشارہ دے کے گیا ستگر نانک بابا، چکی بابل والی چلائی۔ نالے گایا ستنام دا راگا، راگ راگیاں جس نوں
 سیس نوائیا۔ پریم پیار دا وجایا واجا، بن تند ستار بلائی۔ میرا روپ ہونا گوہند والا بازا، بازی اپنی جگت لگائیا۔ دین دُنی دا چھڈ کے
 تاجا، یارڑا ستھر اک ہنڈھائیا۔ پھیر سچکھنڈ جاوے بھاجا، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھیر کھیل کھلایا دیس ماجھا، ستگر شبد شبد
 اکھوائیا۔ پھر لیکھا جانے شابو بھوپ بن راجا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ پھیر نگاہ مارے اندر دھار دو آبا، ستلج پیاس دئے گواہیا۔ جتھے
 بھگتاں دی پھلواری گرمکھاں دا ٹھکیا ہووے باغا، گرسکھاں سچ مہک مہکائیا۔ اوہ لیکھا ویکھ مادھو مادھا، مہربان بے پرواہیا۔ سب

دا پورا کرے ارادہ، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھکتو تہاڈا آد جگادی جس ساجن ساچا، سو ساجن سجنو ملیا چائیں چائیا۔

گانا کہے میں بجھا اُتے گٹ، دوہری دھار سگن منائیا۔ بھکت بھگوان ناتا جائے کدے نہ ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ گرمکھاں اندر رہے نہ پھٹ، پھٹکل ویکھاں جگت لوکائیا۔ لوک مات دے بوٹے پٹ، سچکھنڈ ساچے دیاں لگائیا۔ آتما پرماٹما دا ہووے جٹ، وچھوڑا من نہ کھئے رکھائیا۔ خوشیاں والی پرہوؤ بخش دے لٹ، جگت لٹن والیاں بھگتاں اندر دے بھرائیا۔ لیکھے لالے سب دا پکوان پریم والا ٹک، ٹکڑے ٹکڑے کرن والے خلق خدائیا۔ تیرا وقت سہنجنا رہیا ڈھک، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ گانا کہے جس توں میرا میں تیرا گائی ٹک، تنہاں دا لیکھا جگت رہے نہ رائیا۔ خوشیاں نیند ہرجن سارے سون نال سکھ، آسا پورب سب دی پور کرائیا۔ ہرجن ہتھ پھیرو اُتے مکھ، مکھوں کہو پرہوؤ ساڈا پتا مائیا۔ جن بھگتاں اندروں میٹے ترسنا بھکھ، غریباں اندروں غریبی کڈھائیا۔ کوڑ گڑیار ولوں سب دا موڑے مکھ، مکھڑا اپنیاں چرناں ول رکھائیا۔ لیکھے لاوے مات گرہ دا اُلٹا رُکھ، مانس مانو مائکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ دو پوہ توں بھکتو نہ چھاں رہی نہ ڈھپ، سورہ چند نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے پرہوؤ دے پیار وچ ہو گئے چپ، ویراگ وچ نیناں نیر وپائیا۔ اک دوجے توں جیہی پاؤن گھٹ، گلوکڑی گل وچ پائیا۔ منڈل منڈپ سارے کرن ٹھک، اکتہ ہو کے اپنی خوشی بنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اُس دا بھانا کدے نہ جائے رُک، پُری لوہ نہ کھئے اٹکائیا۔ جس نے کوجھے کلمے غریب نہانے بنائے اپنے ست، اپرادھی رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ سیت پرساد سب دے پائے مکھ، مکھیئے لوک مات جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے گانے بدھے ویکھے اُتے گٹ، تند تند تگے چائیں چائیا۔

* ۳ پوہ شہنشاہی سمت نو پند پھالا ضلع جالندھر منشا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے، ہری اوم ہری اوم ہری، ہری ہر تیری بے پرواہیا۔ میرے صاحب سوامی توں اپنی کریا کریں، کرنہار تیری بے پرواہیا۔ مایا کہے میں سن کے شبد ڈری، اٹھ اٹھ ویکھاں تھاوں تھائیا۔ کی سندیسہ پرہہ دا ہووے گھری گھری، گرہ گرہ کی سنائیا۔ نارد کہے توں بنی نہ پھیر شرعی، شریعت ونڈ ونڈائیا۔ میرا صاحب سب توں کرے بری، بندیکھانے توڑ تڑائیا۔ مایا کہے نارد میں اوس دی سرنی پری، جو پرم پُرکھ اکھوائیا۔ جس دے حکم نال سردی وچ ٹھہری، ٹھنڈک اپنا روپ بدلائیا۔ توں میری ویکھ لے گھڑی، پل پلکان دے پچھ دھیان لگائیا۔ سچ پریم دی تک لے جھڑی، کی چھپر روپ بدلائیا۔ میں درویشن ہو کے گھڑی، در بھکھارن نظری آئیا۔ مینوں یاد پُرانی جگ چوگری لڑی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ میری اودھ لمبی بڑی، چراں دی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے مایا توں کدے نہیں ہوئی ڈرپوک، بھے جگت نہ کھنے رکھائیا۔ میری سمجھ رہے نہ سوچ، چلے نہ کھنے چٹرائیا۔ میں درشن کراں لوچ، لوچن نین اٹھائیا۔ خُماری وچ ہوواں مدہوش، سرت رہے نہ رائیا۔ دین دُنیا توں ہو کے روپوش، اپنا مکھ چھپائیا۔ رسنا مکھ توں ہو خاموش، یچن دساں نہ کھنے اکم اتھاپیا۔ میرا سب توں وکھرا جوگ، جگیشر سمجھ کھنے نہ پائیا۔ میرا سب توں وکھرا بھوگ، ہر ہردے سیج ہنڈھائیا۔ میرا سب توں وکھرا جوگ، وچھوڑے وچ دیاں رُائیا۔ میرا سب توں وکھرا سنجوگ، گو غریب نائیاں شاہ سلطاناں کراں کُرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ مایا کہے میں جگ جگ نشانے گدّدی، دین دُنی وکھائیا۔ جن بھگتاں گرہ چھدّدی، ایہہ پرہو سیکھیا دتی سمجھائیا۔ میری کتھا کہانی سب توں اڈّدی، اڈّری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں ونجارن نہیں ماس ناڑی ہڈّدی، تتاں سنگ نہ کھنے رکھائیا۔ میں پیاسی نہیں پیالے مدّدی، رسنا مکھ نہ کھنے چھپائیا۔ میں پیاری نہیں اچی یدّدی، مان تان نہ کھنے رکھائیا۔ میں پیاسی نہیں کسے لبّدی، لالچ لوہ وچ نہ کدے ہلکائیا۔ میں کسے توں اپنے گرہ مول نہ سدّدی، ہوکا دے نہ کھنے اٹھائیا۔ پھیر وی میری ممتا دین دُنیا جائے ودّدی، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ میں سچ دساں مایا کہے میں اپنی شکل بناؤنی اگّدی، اگنی اگّ لگائیا۔ دھیرج رہن نہیں دینی جگ

دی، جگہ جگہ ویکھ وکھائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کیسے پگ دی، پٹاں وچ زُلائیا۔ میری کھیل بیڑے بگ دی، چاروں کُنٹ کھلائیا۔ کتھا کہانی سُن لے اچ دی، خوشیاں نال سُنائیا۔ مینوں سگندھی اوسے ربّ دی، جس نؤں محمد سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس سچ دوارے سدّ لئی، سدّے واری بن صدمیاں گھول گھائیا۔

* ۳ پوہ شہنشاہی سمت نؤ پند پھرا لا ضلع جالندھر چرن کور دے گرہ *

مایا کہے میرا سُنو آگما سندیس، سندھیا سرگھی توں باہر سُنائیا۔ کِرپا کرے سوامی نر نریش، نر نرائن رہیا درڑائیا۔ کلجگ کرنا اولڑا ویس، اپنا روپ بدلائیا۔ پہلوں میرا تکنا بھیس، کی اپنی کل وکھائیا۔ وس کے سمبل دیس، بیٹھا آسن لائیا۔ نہ مچھ داہڑی نہ کیس، مؤنڈ مُنڈایا نہ ویس دھرائیا۔ شبدی دھار دس دسمیش، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ رسنا صفت وڈیائی رہنی نہیں سہنسر مُکھ شیش، دو سہنسر جہوا نال رلائیا۔ سیس نوآون وشن برہما شو مہیش، گنپت گنیش دھوڑی خاک رمائیا۔ جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرو بھوئے پیش، در ٹھانڈے آسن لائیا۔ بن نیناں سارے رہے ویکھ، اکھیاں اکھیاں وچوں بدلائیا۔ مایا کہے میں اُس پرہ دی درویش، جو مالک دھردرگاہیا۔ میں گھر گھر پواؤنا کلش، کلمیاں والے دینے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ مایا کہے مینوں پُشت پناہ تے وجدی تھاپی، ستگر شبد رہیا جنائیا۔ تریلوکان کھول کے ویکھ کے تاکی، ترے گن پردہ آپ چُکائیا۔ مات لوک مار لے جھاکی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ ماٹو تک لے بندے خاکی، تن وجوداں پھول پھولائیا۔ منوآ سب دا ویکھ لے عاقی، ہنگتا وچ بیٹھا روپ بدلائیا۔ انتر رہیا نہ کیسے پاکی، پوت روپ نہ کھئے درسائیا۔ بوند ملے نہ کیسے سواتی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پاربرہم برہم بنے نہ کھئے جماعتی، جملہ اکھر نہ کھئے سمجھائیا۔ پرکاش رہیا نہ آفتابی، سوریہ چند روون مارن دھابیا۔ اوتار پیغمبر گرو دے نہ کھئے امدادی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مان رہیا نہ عشق حقیقی تے

مجازی، مذاق کرے لوکائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دایلا شبد سندیسے مارے واجی، مینوں ستی نوں رہیا اُٹھائیا۔ توں کھیل کرنا جو نانک اشارہ کیتا وچ بغدادی، بغلیاں ویکھنیاں تهاؤں تھائیا۔ محمد دا مہینہ ہووے الجمادی، سوہنا کھیل کھلائیا۔ شرع دی شرع نال کرنی بربادی، دین دین نال ٹکرائیا۔ بنا بھگتاں توں پریم دی رہے نہ کھئے آبادی، دھرنی دھرت دھول دھول آسا پور دینی کرائیا۔ سَتجگ دا سچ ست بنے سماجی، دوسر روپ نہ کھئے درسائیا۔ اکھراں دا رہے نہ کھئے نمازی، ودیا چلے نہ کھئے چترائیا۔ تیری چاروں کُنٹ مایا لگے اکم سادھی، نیتر لوچن نین سکے نہ کھئے کھلائیا۔ تیرا سَتگر شبد ہووے امدادی، سگلا سنگ بنائیا۔ سمت شہنشاہی نوں توں گھر گھر پہلوں دے کے آؤنی بہاجی، بہجن بندگی والیاں آؤنا سمجھائیا۔ ٹہانوں بھلاؤن وچ میرا صاحب سَتگر راضی، پُرکھ اکال اکم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں حکم سندیسے دیوے اک ہلادی، اہل اپنا حکم سنائیا۔

* ۳ پوہ شہنشاہی سمت نوں پنڈ دورا با ضلع لدھیانہ نچھتر سنگھ دے گھر مالوا سنگت نوت *

تِن پوہ کہے میرا پروشٹا تیجا، تیجے لوئن والیو ویکھنا چائیں چائیا۔ ہر پردے اندر پرہو پیار دیاں دسن ریجھاں، مُحبت وچ بھگت سہائیا۔ میریاں آساں پوریاں ہوون امیدان، ترسنا ترکھا رہے نہ رائیا۔ میرے کول پرائیاں رسیدان، بن اکھراں دیاں وکھائیا۔ جس وچ سب نوں ہوئیاں تاکیداں، حکم حکم نال جنائیا۔ بنا پریم پُرکھ پرما تم خوشیاں ملن نہ پیغمبران عیدان، مہربان مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ کھیل کرے میرا مہربان مبدو پیدا، اللہ بے پرواہ نور الہیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ تِن پوہ کہے میرا دوس مہانا، پریم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی دھار پہن کے بانا، بان انیالا تیر چلائیا۔ شبد سندیسے دیوے دھر فرمانا، اکم اکمرا حکم چلائیا۔ نو ست ہو پردھانا، جگت جہاناں ویکھ وکھائیا۔ بھگتاں دیونہارا برہم گیانا، انتر درشتی پردہ آپ چکائیا۔ شبد انادی دے دھنکانا، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ جوتی دیپ جگا مہانا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ لیکھا جانے جیو جہانا، چارے

کہانی ویکھ وکھائیا۔ بیہو کھلائے زمیں اسانا، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ ست سرُپی شاہو بھُپی بن کے رانا، دُھر دا حُکم اکِ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تِنّ پوہ کہے میرے صاحب دا لیکھا کائنات، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جس دی شبد اگمی بات، باطن کرے پڑھائیا۔ ویکھنہار اندھیری رات، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ بھگت سہیلا بن کے پت مات، پُت سپُت گودی لئے اُٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن میٹنہار اندھیری رات، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کھیل کھلائے بہُ بدھ بہانت، بیہو ابھیدا اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ تِنّ پوہ کہے میرا آخری بنا اکھراں تون نشانہ، نیش اکھر دھار جنائیا۔ میرا گرواں تون باہر بیانا، صفتاں والی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ میرا پاتشاہ شہنشاہ سِری بھگوانا، بھگوان اگم اتھاپیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ اوس لیکھے لاؤنا رویداس دا ساڈھے تِنّ ہتھ دا کانا، کرم کانڈ دا بیہو چکائیا۔ جس دے حُکم نال دین دُنی بدل جانا زمانہ، زمیں آسمان ویکھن چائیں چائیا۔ نین اٹھاؤں اوتار پیغمبر گر کرن دھیانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ کانا کہے میری ساڈھے تِنّ ہتھ دی دھار، دھرمیو دھرم نال جنائیا۔ میرے نال لیکھا لیکھ کے گیا رویداس چہار، چم درشتی تون باہر سمجھائیا۔ بیہو ابھیدا کھول دسیا سنسار، ست ستوادی اک سمجھائیا۔ بنا پرم پُرکھ تون بنے نہ کھئے سہار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جو آد جگادی اک اکلّا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ سو سوامی انترجامی پاؤنہارا سار، پاربرہم پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس دی سب نے کرنی انتظار، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ اوہ ویس اولٹا کرے جوتی جاتا ایکنکار، اکل کل اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگائیا۔ کانا کہے میری پُرانی کتھا، کتنہی والیو دیاں جنائیا۔ پہلوں ستگر شبد نوں ٹیک کے متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر حُکم سُن کے یتھارتھ یتھا، یدپ یدی دیاں درڑائیا۔ جس دا حُکم دو جہان ورتنا اکٹھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نوں دین دُنی کردی ٹھٹھا، مخول ربی اڈائیا۔ اوہ سب دا پاؤن والا رٹا، رائیٹ اپنا حُکم درڑائیا۔ پیغمبران ویکھن والا پٹا، پٹنے والا سنگ ملائی۔ جو کھیل کھلائے بازی گر نٹا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ کلجگ بھجے چاروں کُنٹ

پھرے تھھا، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ جس دیاں کھلیاں دسن لٹاں، چوئڈی سیس نہ کھئے بندھائیا۔ مستک کوڑ دا لا کے ٹکا، دین دُنی رِسیا وکھائیا۔ دروبی بنا پرہو توں دسے کوئی نہ مت ا، مِتر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگیا سوؤ رِبو کوئی نہ دُچتا، دُتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم نکلن والا سِٹھ، سِٹیبازی دسے خلق خُدائیا۔ سب نے بھانا مٹنا کر کے مٹھا، سِر سکے نہ کو اُٹھائیا۔ میرا صاحب سُلطان کھیل کرے انڈِٹھا، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ کانا کہے میری قلم کالا نشان لاوے اُتے چٹا، چٹی دھار دئے بدلائیا۔ میرا لیکھا کدے نہ مٹا، مٹی خاک دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ کانا کہے میری قلم نے دتے بیان، جُگ جُگ حُکم سُنائیا۔ کھیل تگنا سِری بھگوان، جو کرتا دُھردرگاہیا۔ جس کولوں اوتار پیغمبر گُرو منگدے دان، داتا دانی اک اکھوئیا۔ سو ست سروپی شاہو بھوپی نوجوان، مرد مردانہ سِری بھگوانا وڈ وڈیائیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جہان، انتر درِشٹی سرِشٹی پھولے چائیں چائیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی مکان، بے مقام اپنی کھیل کھلائیا۔ جس نوں لبھدے پھرن تمام، طمع دے لالچ وچ ہووے دین دُنی ہلکائیا۔ اوہ آوے دُھر دا امام، امام اِماما ویس وٹائیا۔ جس شرع میٹنی اندھیری شام، نوری چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کانا کہے میرا ملوئیاں نال پیار، ملک اُموت دا بھیو کھلائیا۔ مینوں برہمے نے کر تیار، برہم نال لیا ملائیا۔ بالمیک ہو ہوشیار، دتی مان وڈیائیا۔ وید ویاسا بن کے یار، یارانہ گیا جنائیا۔ ارجن لیکھا لیکھا نال پیار، اپرمپر دتی وڈیائیا۔ میں کلجگ ہو تیار، ترے بھون دھنی نال اپنا سنگ بنائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد بن لیکھار، کاتبان دتی مان وڈیائیا۔ میرا میل ملیا نانک نرگن سرگن دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وچ وڈھائیا۔ گرداس دتا ادھار، ادر توں باہر سمجھائیا۔ کانا کہے میری قلم دا نہیں شمار، بے شمار سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں سندیسہ دیواں وچ سنسار، سچ سچ سُنائیا۔ چار جُگ دے لیکھ جو لیکھدے گئے لیکھار، بھوشاں وچ سمجھائیا۔ پیشین گوئیاں رِسیاں پُکار، بھیو ابھید کھلائیا۔ میرا لہنا دینا اپر اپار، اپرمپر اپنے ہتھ رکھائیا۔ میری قلم دی دھار سندیسہ دئے وچ سنسار، سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ تہاڈا اکو میت مُرار، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر نہ آوے کوئی دھار، دھرنی دھرت دھول ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا لہنا کلجگ انت کل کلکی ہوئے اوتار، کل کلکیش ویکھ وکھائیا۔ نہکلنکا

پروردگار، سانجھا یار نُورِ الٰہیہ۔ امامِ اماما ہو سِکدار، ویکھنہارا تہاؤں تھائیا۔ چوڈاں طبقِ جس دا کرنِ انتظار، بنِ نیناں نین اُٹھائیا۔ چوڈاں لوک رہے پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ کون ویلا دھرنی دی سُنے پُکار، دھول دا ہؤلا بہار کرائیا۔ کل آوے کلکی اوتار، نوجوانا مرد مردانہ پھیرا پائیا۔ جس دا شبد کھنڈا ہووے دو دھار، جگت کھڑگان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا لیکھا گوبند دس کے گیا سر سے والی دھار، دھرم دھرم نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ کھڑگ کہے میں جگت والی تلوار، لوہار ترکھان دتا گھڑائیا۔ میرا جگیا سوآں نال پیار، شترُو شترُوآں نال لڑائیا۔ میرا دھرم دا دھرم نال جیکار، دھرم دواریاں ویکھاں چائیں چائیا۔ میری شرع دی شرع توں سدا للکار، ونگار کے دیاں سُنائیا۔ میرا پرہو دے نام کلمیاں نال تکرار، اوتار پیغمبرِ مل کے ساچی کھیل کھلائی۔ میں سر دھڑاں دے کران سدا وپار، ونجارن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کیتا پار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر میری پڑھائیا۔ میرا لیکھا جگ جگ ہووے ظاہر، ظاہر ظہور کران رُشنائیا۔ میں تِن پوہ توں آئی بھگتو میانو باہر، باہر لے دیشاں وچ پھراں چائیں چائیا۔ خبر سنڈیے دیواں وارو وار، وارتا پچھلی دیاں دوبرائیا۔ خبردار ہووے ناری نار، نر نرائن حُکم سُنائیا۔ لیکھا ضرور مُکنا محمد اُمت تے لہنا چار یار، صدی چوڈھویں گنڈھ پوائیا۔ میرا کدے نہ باقی رہے ادھار، لیکھے سب دے جھولی پائیا۔ میں بنی نہیں کدے غدار، مُکھ پٹھ نہ کدے بدلائیا۔ مینوں گوبند گیا شنکار، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ تن بستر سجا کے دیندا رہیا ادھار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کر کے گیا خبردار، باطن لیکھا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ تلوار کہے میں میان وچوں نکلی، اپنی لے انگرائیا۔ میں مایا نال مل کے پاواں کیکلی، خوشیاں ناچ نچائیا۔ مینوں گھڑیا کیسے نہیں سکلی، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا کھیل نت نوت لئی، جگ جگ پھیریاں پائیا۔ میرے صاحب نے لوک مات تھت متھ لئی، متی اپنا حُکم جنائیا۔ میں اوسے دے پیار وچ وک گئی، اپنی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ اوسے دے حُکم وچ ٹک گئی، اپنا آسن لائیا۔ میں ونجارن اک چٹ لئی، جو بن اکھراں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تلوار کہے میں چھڈ کے آگئی گاترا، گائتری منتر نہ کھئے رکھائیا۔ میں دین دُنی دی کرن چلی

ياترا، بهجّان واپو داہيا۔ ميں سارياں ويكهاں لگاں ماترا، ماتر بھومي كهوج كهوجائيا۔ ميرے كول پُرانیاں پاترا، پترکا اپنے وچ ركهايا۔
میریاں سارے كردے خاطر، خطرے وچ سپس نوايا۔ ميں ويكھنی كلجگ اندھیری راترا، چاروں كُنٹ دھيان لگائيا۔ كی سندیسہ دیون
چار وید چھ شاسترا، سمرتیاں نال ملايا۔ ویدان تکیا پُراناں نال کی آسرا، گیتا گیان کی سمجھائيا۔ انجیل قرآن بائبل کی میرا لیکھ دسن نال
آگرا، کہہ کہہ جگت سُنائيا۔ کہڑگ کہے ميں چنڈی پرچنڈ دا ہووے ٹاکرا، کہنڈے کہڑگاں نال کہڑکائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائيا۔ تلوار کہے مینوں جگت کہے کِرپان، کِرپاندھ دتی وڈيائيا۔ ميں نکلی وچوں میان،
میاں بیبی دا لیکھا ويكھاں تهاؤں تھائيا۔ چوڈاں طبقات ويكھاں مار دھيان، چوڈاں لوکاں كهوج كهوجائيا۔ میرا راہ تگن زمیں اسمان، سوریہ
چند منڈل منڈپ ويكھن نین اُٹھائيا۔ ميں اک پرہوُدا سُنن والی فرمان، جو جگت فُریناں توں باہر دے سُنائيا۔ ميں اُس نوں کراں پروان،
پروانے سب نوں دیاں پہنچائيا۔ اُٹھو جاگو جیوو جنتو سْتے نہ رہو نادان، نیترا لوچن نین لؤ انگرائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائيا۔ کانا کہے نی سُن تلوارے، سچ دیاں سُنائيا۔ نوں کھلیے میرے سہارے، میرا
لیکھا لیکھا تینوں دے وڈيائيا۔ میرا کھیل سدا جگ چارے، جُگ چوکرئی ریتی چلی آيا۔ مینوں پیار كردے گئے پیغمبر گر اوتارے، جو
کلمے کائنات لیکھ لیکھ دین دُنی گئے سمجھائيا۔ میرے لیکھ نوں پڑھ پڑھ کے جگت جہان کھیل ويکھے کایا محل مینارے، جیون جیون وچوں
بدلائيا۔ نی تیرے کھیل سدا سدا مارے، کوجھیے کھلیے دیاں سمجھائيا۔ نوں شاہ سلطان بنا کے لاڑے، رن بھومیاں وچ پھرائيا۔ نوں جگ
وسدے جُگاں پرمان پھیر اُجاڑے، سپس دھڑ وکھ وکھ کرائيا۔ جدھر تگاں تیرے بھ والے اکھاڑے، پریم وچ نہ کھئے سائيا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلايا۔ تلوار کہے سُن نی قلم نیکی، نیکھے تینوں دیاں جنائيا۔ میرا
کھیل جس دی سب نوں سِکی، آساوند آسا رہے رکھائيا۔ نی تیرا لیکھ لیکھا باندران نے پتھر ائی، ترسنا وچ اپنا آپ چُھپائيا۔ ميں جدوں
آواں بنا سپس توں ہور کیسے جگ نہ ٹکی، آسن اپنا اک رکھائيا۔ ميں پیار وچ کدے نہ وکی، مُحبت وچ نہ کھئے پھسائيا۔ میری دھار
اودوں دی ہو گئی تیکھی، جس دا مکھ نہ کھئے بدلائيا۔ جس ویلے گوبند گوبند دھار بنائی سِکھی، سِنگھ ستگر رُپ درسائيا۔ میرا

لہنا دینا بیس بیس لیکھا جانے ایکنکار اگی، اکیہ ویہ گرداس دئے گواہیا۔ میں اکو سسے اُتے ہوڑا تگنا ہاے اُتے ٹپی، تن وجوداں مُحبت نہ کھئے رکھائیا۔ میری کھیل سب نوں لگنی مٹھی، دیناں مذہباں والے ویکھن چائیں چائیا۔ میں شرع دی شرع نال وڈھنی پٹھی، اپنی دھار وکھائیا۔ میرے کول اوتار پیغمبران گرواں والی چٹھی، جس نوں چٹھی رسین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ تلوار کہے میں آئی سنگھاسن اُتے پلنگا، ستگر شبد دئے وڈیائیا۔ میں چاروں کنت کراواں دنگا، دعوبدار اک وکھائیا۔ پرہ دے کولوں اک وست اگنی منگاں، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ میں شاہو بھوپ اک سربنگا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میریاں پوریاں کردے منگاں، ترسنا تیری جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں جگت وقت جاندا لنگھا، اپنا پندھ مکائیا۔ نیترووے جمنا سُرسی گوداوری گنگا، گوبند ہونا آپ سہائیا۔ تیرا دھرم دی دھار کھڑکے کھنڈا، نوکھنڈ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی اک سرنائیا۔ تلوار کہے میری دھار بنا دے دوہری، مہر نظر نال ترائیا۔ میں دو جہاناں پھراں چوری چوری، جگ نیترووے نظر کیسے نہ آئییا۔ کلجگ ویکھاں رین اندھیر گھوری، نو ست پھیرا پائیا۔ تون میرا بھاگ بناؤنا متھوری، متھیا دسنی خلق خدائیا۔ میں وست منگاں اپنی لوڑی، لوڑیندے ساجن جھولی ڈاہیا۔ میری گوبند کھنڈے نال جوڑ دے جوڑی، دھر دا سنگ بنائیا۔ صدی چوڈھویں آو رہ گئی تھوڑی، بیٹھی پندھ مکائیا۔ تلوار کہے مینوں ویکھ کے اُمت کرے بھڑی بھڑی، دروبی دروبی تیرا نام ڈہائیا۔ مینوں اگلے سال وچ پہلی چاڑھ دے پوڑی، منزل اک وکھائیا۔ میں آگے جاواں دوڑی، نچاں تپاں گداں چائیں چائیا۔ دین دنی ویکھاں ویل کوڑی، گھر گھر پھول پھولائیا۔ جنہاں نوں پرہو تیری بھل گئی گلی بھڑی سوڑی، سکھمن ٹیڈھی بنک پار نہ کھئے کرائیا۔ اوہناں دیاں کھیلاں تگاں وانگ پشو ڈھوری، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دیا کہاواں گا۔ پوہ تن دا وقت سہاواں گا۔ سمت شہنشاہی نو نال ملاواں گا۔ تون نو ست آؤنا بھوں، بھانڈا بھرم بھو بھتاواں گا۔ تیرا لہنا دینا رکھاں نگر گراؤں، کھیڑے دین دنی دے ویکھ وکھاواں گا۔ نو ست وکھاواں پھڑکے باہوں، بازو بل آپ پرگٹاواں گا۔ تون پھرنا نال چاؤ، چاؤ گھنیرا اک درساواں گا۔ تیرا لیکھا تھل اسکاہو، جل

تھل مہیٹل ونڈ ونڈاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ تلوار کہے پرہو مِری
 نو نو نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ مِری خوشیاں والی کرنی بہار، بہل ہو کے رہی سُنائیا۔ مِری دواپر دی وچھڑی دی کلجگ ترکھا
 دئی نوار، ترسنا پور کرائیا۔ مِی لیکھے لہنے پورے کرنے پیغمبر گر اوتار، اوتری تیرے آگے سیس نوائیا۔ دیناں مذہباں میٹنی خار،
 خالص آکو رنگ درسائیا۔ آکو چرن کول پُرکھ آکالے دسنی نمسکار، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ آکو تیرا نام ہووے جیکار، جے جیکار کرے
 خلق خدائیا۔ تُوں سب دا سانجھا ہوویں یار، یارانہ آتم پر ماتم اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کھڑگ کہے پرہو مِی آد جگادی منگتی، تُوں دیونہار کرتار۔ مِی آشا رکھی وچ سنگتی، تِن پوہ دا دوس وچار۔
 مِری سمجھ آئے نہ کیسے پنڈتی، ودیا والے روون زارو زار۔ مِی ساتھن ہنگ برہم دی، مِرا پاربرہم نال پیار۔ مِی نہ مردی نہ جمّدی، مِرا
 رُپ ویکھن توں باہر۔ مِی کلپنا میٹاں سدا من دی، آپ اپنا کر کے وار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 مِیرے صاحب سچّی سرکار۔ مِیرے صاحب ساچی سرکار اعلیٰ، مِیٹوں ادنی تُوں دے وڈیائیا۔ مِیرے محبوب خُدا تَعالیٰ، طالب ہو کے
 منگ منگائیا۔ مِرا جسم ضمیر بے نظیر اندروں پیندا کابلا، اُٹھ اُٹھ بھجے واہو داہیا۔ تُوں صدی چوڈھویں چوڈاں طبقات کھول دے تالا،
 گنڈا اپنی ہتھیں لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ سچ دا حُکم سُنا دے
 اج، اجل تُوں مِیرے نال ملائیا۔ مِی خوشیاں وچ جاواں بھج، بھجّاں واہو داہیا۔ پھراں وچ سارے جگ، نو ست ویکھاں تھاوں تھائیا۔
 بنا اگنی توں لگی ویکھاں آگ، تتو تتاں کھوج کھوجائیا۔ دیناں مذہباں تگاں حد، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ دین دُنی دا تگاں لب، موہ
 ممتا مایا وچ ہلکائیا۔ تیرے حُکم دا سُننا انحد، نادی دینا سُنائیا۔ مِی بھگت سہیلے لواں لبھ، ویکھاں چائیں چائیا۔ جنہاں دا میلا تیرے
 نال اُپر شاہ رگ، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مِی اوہناں دے پرساں پگ، دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں کِریا کر سورے سرگ، در ٹھانڈے
 ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ کھڑگ کہے مِی نو نو اُٹھ اُٹھ جاواں گی۔
 پرہ تیرے ڈھولے گیت گاواں گی۔ مندر مسیت چرچاں آکھ جناواں گی۔ سارے ویکھو اپنی ریت، ریتیاں بھو چکاواں گی۔ پیغمبرو

وپہوں صدی رہی بیت، چوڈھویں لیکھا نال ملاواں گی۔ اچی مار کے چیک، چیک چہاڑا اکو پاواں گی۔ میں کوڑ دی میٹنی لیک، لائن اکو اک ویکھ وکھاواں گی۔ میرے صاحب دتی توفیق، طوبی طوبی سب دا لیکھا جگت چکاواں گی۔ جو میرا بنیا رفیق، تس دا سگلا سنگ رکھاواں گی۔ جس دی پیغمبران رکھی امید، آسا وچ اوسے دی اوٹ رکھاواں گی۔ جن بھگتو جیہڑے سمیں نوں رہے اڈیک، اوہ سماں سرب درسواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اکو سپس نواواں گی۔ تلوار کہے میں بھگتو آئی اے سنگھاسن، سنگھ دتی وڈیائیا۔ میرا لہنا نال پُرکھ ابناشن، جو ابناشی کرتا نور الاہیا۔ اوہ میری کرے راکھن، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں جھگڑا میٹنا ذات پاتن، دیناں مذہبان کران صفائیا۔ میں تِن پوہ نوں سب نوں آئی آکھن، کہہ کہہ دیاں سُنائیا۔ کوڑ دا پنڈھ مُکیا واٹن، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ تلوار کہے میں بھگتو آئی پرہو دی چرنی، چرنودک دے پیائیا۔ میں اک دی لگی سرنی، سرنگت اک سمجھائیا۔ میں اکو ٹک پڑھنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ میں لکھ چوڑاسی چھڑنی، کھنڈے کھڑگان نال ملائیا۔ میں جگت دی گھاڑن گھڑنی، گھڑن بھنہار دے وڈیائیا۔ میں گرہ گرہ منزل چڑھنی، لہندا چڑھدا ویکھ وکھائیا۔ میں اپنے سمیں دی کرنی کرنی، کرتا پُرکھ حُکم ورتائیا۔ میں ونڈ رین نہیں دینی ورنی برنی، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ تلوار کہے میں کوئی لوہا نہیں دھات، جگت نہ کھنڈے وڈیائیا۔ میں سندیسہ دیواں پات، جو پت پریشور رہیا درڑائیا۔ جن بھگتو خبردار ہونا لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ انت مٹنی اندھیری رات، ستگر ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جو لیکھ لکھیا کانیا تیری قلم نے نال دوات، شاہی کاغذ سنگ بنائیا۔ میں اوسے دے لیکھ نوں رہی واچ، واچک ہو کے دھیان لگائیا۔ جے سچ پُچھیں اسیں دوویں اوس پرہو دی ذات، جو اذاتی ونڈ نہ کھنڈے وڈائیا۔ میری لکھن دی تیری کٹن دی جگت کھیل دوس رات، رین بھنڑی دے گواہیا۔ آ جا دوویں چرن پرسینے اوس کملاپات، جو پت پریشور اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں در منگیئے دات، در ٹھانڈے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر داتا اک اکھوائیا۔ قلم کہے تلوار اسیں آد دیاں دوویں بھیناں، بھنڑی رین دے گواہیا۔ اٹھ

درشن کریئے نیناں، نیناں دیوی دئے گواہیا۔ ساڈا اکو دا ساک سجن سینا، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ جس سب دا چکاؤنا لہنا دینا، لیکھ
 سب دے پور کرائیا۔ اوہ کھیل کھلائے وچ ہندوائنا، ہندی ہندی اک سمجھائیا۔ فی میرے لیکھ نے کھلیئے آگے اٹھا دینا چائنا، چین چین نال
 رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر لیکھا تک لے کی بالمیک لیکھیا وچ رمائنا، رام راما دئے گواہیا۔ کی کرشن نے ارجن نوں دسیا بنا زبان توں کہنا،
 شبد انادی ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر بھیو آپ گھلائیآ۔ تلوار کہے سُن قلم پیاری
 سخی، سُن دیاں جنائیا۔ اٹھ صاحب نوں تکیئے اکھیں، اکھراں والی مکے پڑھائیا۔ کچھ سیوا کر لے ہتھیں، نو نو سیس جھکائیا۔ اوہ
 مالک آگم سمرتھی، داتا دھردرگاہیا۔ تلوار کہے فی قلمے میں اوسے دے ستھر لٹھی، جو گوبند یارڑا اک ہندھائیا۔ اوسے دے قدمان
 ڈھٹھی، جو ڈھٹھیاں لئے اٹھائیا۔ اوسے دے حکم وچ پھراں ٹھھی، بھجان واہو داہیا۔ جس لیکھ مُکاؤنا ت اٹھی، اپ تیج وائے پرتھمی
 آکاش من مت بُدھ دا پردہ دئے چکائیا۔ ہُن دوویں صلاح کریئے اکٹھی، متا اک پکائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی ٹپی، بھجے واہو داہیا۔
 آگے کپڑی لکھنی پٹی، پٹنے والا کی سمجھائیا۔ تلوار کہے میں سب نوں جاواں پھٹی، پھڑ کران لوکائیا۔ دوہاں نے کپڑی کھٹی کھٹی، سچ
 دے سمجھائیا۔ قلم کہے میں پرہو دے پیار وچ رچی، مستی وچ بستی تگان بے پرواہیا۔ میرا لیکھا نانک دھار جانے جگ چھٹی،
 چھتیسا بتیسا دیوے مان وڈیائیا۔ جو سب دا مالک کھلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ تلوار کہے میرا گوبند ڈنک وجایا فتحی، فاتحہ
 سب دا جگت پڑھائیا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتی، رتن امولک ہیرے گرمکھ دیاں سمجھائیا۔ آج دی کتھا کہانی یاد رکھیں، سندسیاں
 وچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 صاحب سورا سمرتھی، جس دی مہا اکتھنا اکتھی، کتھنا کتھ نہ کھئے سمجھائیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو پندُ دوراہا ضلع اُدھیانہ گجن سنگھ دے گرہ *

جے جے کار کرن ترے لوء، ترے گن مایا خوشیاں ڈھولے گائیا۔ شبد اگمڑا سُن کے سو، ہنگ برہم خوشی بنائیا۔ ترے گن دھار جوتی ہوئی لو، برہمنڈ کھنڈ رُشنائیا۔ شبدی شبد نرگن نرگن اک دے دو، دو دا روپ اک وٹائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سچ سوامی مالک اگما پرگٹ ہو، ہوکا دیوے چائیں چائیا۔ جس سب دا سب کچھ لینا کھوہ، اوتار پیغمبر گر بھجن واہو داہیا۔ جس دے چرن کول ہرجن ساچا جائے چھوہ، چھوہر بانکے دئے وڈیائیا۔ کوڑ کڑیارا میٹ کے موہ، مُحبت اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ جے جیکار کرن برہمنڈ، برہمانڈ خوشی بنائیا۔ جس دا کھیل جیرج انڈ، سو سوامی ویکھ وکھائیا۔ جس سریشٹی کرنی کھنڈ کھنڈ، نو نو اپنا پندھ مکائیا۔ جگت دُباگن نار تگنی رنڈ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جن بھگتاں جس نام ندھانا دینا ونڈ، وست امل اٹل ورتائیا۔ سچ پرکاش نوری چاڑھے چند، چند چاندنا کرے رُشنائیا۔ جنم کرم دا کٹے پھند، پھاسی رائے دھرم نہ کھئے لٹکائیا۔ انگیکار کرے اپنے انگ، جوں نانک انگد انگ سہائیا۔ جس دی صفت وڈیائی ہووے نہ بتی دند، سو دیاوان گوسائیا۔ ہرجن رہن نہ دیوے بھاگان مند، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ دئی دویتی بہرماں ڈھاہ کے کندھ، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ ساچے مندر اندر لنگھ، پلنگ رنگیلا سیج سہائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا اکو چھند، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ جے جے جیکار کرن تریلوک، ترے بھون دھنی دتی وڈیائیا۔ جس دا اک نام ندھانا سچ سلوک، سوہلا دُھر دا دئے سُنائیا۔ جس وچ حکم اگما کوئی نہ سکے روک، رُکنی رادھا کرشن گیا سمجھائیا۔ پرم پُرکھ دی دھار اگتی جوت، ورن گوت تون باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دی کلجگ اتم سب نے رکھنی اوٹ، اوڑک اکو ہووے دُھر دا ماہیا۔ جس جیو جنت تگنے کوئی کوٹ، انگنت گنتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ شبد نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے بھگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ جس تُوں سمجھ سکے کوئی نہ سوچ، سوچ سمجھ وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ سب دی آشا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نین بھگتاں آپ کھلائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اکو ہووے بہت، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جے جیکار کرن پیغمبر گر اوتار، پن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ وشن برہما شو رہے پکار، کوک کوک رہے سنائیا۔ دیوت سرگن گندھرب پن رسنا رہے اچار، کیز پچھ اپنا راگ الاٹیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء خوشی بناون اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول و جے ودھائیا۔ لکھ چوراسی ہوئے ہوشیار، چارے کھانی نین اٹھائیا۔ چارے بانی کرے وچار، پرا پستی مدھم بیکھری اپنا راگ درڑائیا۔ جل تھل مہیئل لے پرت سمنڈ ساگر پن قدماں بنے نچار، بھجن واہو داہیا۔ ستجگ تریتا دواپر ویکھن نین آگھاڑ، پن نیناں نین تکائیا۔ کلجگ کوڑا چاروں کُنٹ مارے دھاڑ، دھاڑوی ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ جے جیکار کرن جیو جنت، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جے جیکار کرن سادھ سنت، صوفی فقیر رہے سنائیا۔ جے جیکار کرے منوآ منت، من منسا نال ملائیا۔ جے جیکار کرے شبدا نادی پنڈت، بودھ آگادھ ڈھولے گائیا۔ جے جیکار کرن دیو دنت، دیو دیوا رسنا پن رہے سنائیا۔ جے جیکار کرن جگا جگنت، آد انت وجدی رہے ودھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار سری بھگونت، بھگون ہو کے کھیل کھلاٹیا۔ نام ندھانا نوجوانا دیوے آگما منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں میٹ کے انتشکرن وچوں چنت، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ پیار دی بخش کے ہمت، حوصلے دین دنی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے جانے دھرم دھار دی انڈیٹھری سمت، جس دی دشا سمجھ کیسے نہ آتیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو پنڈ دورا با ضلع لدھیانہ بھاگ سنگھ دے گرہ *

جے جیکار کرن پرتھی آکاش، پرتھم پریہ دا نام دھیائیا۔ منڈل منڈپ خوشیاں والی پاؤن راس، نچن پین گدن چائیں چائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا زرگن نور جوت پرکاش، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، ترسنا ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس نوں سپس جھکاؤندے شنکر اتوں کیلاش، کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ اوہ ویکھنہارا کھیل تماش، جگ جگ

اپنا پردہ لاپس۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سگلا سنگ بنائیا۔ جے جیکار کرن وشن برہما شیو اند، اندراسن نو نو لاگن پائیا۔ کی کھیل کرے گئی گہند، گہر گور اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں میٹے سگلی چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوت پرگٹا کے وچ ہند، بھارت بہاردواج دی آسا پور کرائیا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش رحمت آپ کرائیا۔ جس پوجا مٹاؤنی پاپن لینگ، پاتھر سپس نہ کھئے جھکائیا۔ اوہ داتا گہر گمبھیر گئی گہند، گور گورا اک اکھوائیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت جیو پنڈ، تن وجوداں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جے جیکار کرن گگن گگنتر، منڈل منڈپ سپس جھکائیا۔ جس صاحب دا اکو منتر، فُرے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جو ستجگ دھار بنائے بنتر، کلجگ کور کڑیار مٹائیا۔ ترے گن مایا بھجئے بسنتر، امرت میگھ اک برسائیا۔ جن بھگتاں پردہ کھولے نرنتر، نیج نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جے جیکار کرن جیو جنت جگیاسو، ترے بھون دھنی دیوے وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ساچے منڈل پاوے راسو، رستہ رہبر اک سمجھائیا۔ دین دنی دکھاں روگاں پونجھ کے آنسو، ست دھرم دئے سمجھائیا۔ لیکھے لائے پون سواسو، ساہ ساہ اپنا نام چپائیا۔ لہنا تگے شنکر گیلاشو، کلا دھاری اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے لوک ماتو، مات لوک اپنا حکم ورتائیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو پنڈ دوراہا ضلع لدھیانہ گرنام کور دے گرہ *

جے جیکار کرن دیوی دیوا، دیو آتما و جے ودھائیا۔ کِرپا کرے ابناشی کرتا وسنہارا دھام نہکیوا، نہچل دھام وڈیائیا۔ جن بھگتاں پوتر کرے رسنا چہوا، نام ندھانا رس چکھائیا۔ بھیو کھلا کے الکھ ابھیوا، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ سچ پیار دا دے کے میوہ، امرت رس دئے چکھائیا۔ لیکھے لگاوے جنم کرم دی سیوا، سیوک ہو کے ہونے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جے جیکار کرن دیوت سُر، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ راہ تگن اند اند پُر، جس اند وچوں اند سب نؤں دئے ورتائیا۔ اوہ گرہ سہنجنا دُھر، سچکھنڈ ساچا سوہبا پائیا۔ جس دھاروں اوتار پیغمبر گر آون تَر، تریا توں پرے ناد دُهن کرن سنوائیا۔ جو کلجگ میٹے اندھیرا گھور، گھوری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھے ٹھگ چور، چاروں گنٹ پردہ دئے چُکائیا۔ منوآ من تگے شور، شوہر بانکا ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل اور دا اور، اور اپنا حُکم سنائیا۔ تِس سوامی آگے کیسے دا نہیں زور، جورو زر سارے سیس نوائیا۔ اوہ لکھ چوراسی پکرن والا ڈور، ڈوری تند شبدي گنڈھ پوائیا۔ تِس سوامی انترجامی دی سب نؤں لوڑ، لڑیندا ساجن جو اکھوائیا۔ سو سِری بھگونتآدن اتنا جُگا جُگنتا لوک مات آیا دوڑ، بھجیا واہو داہیا۔ جس مانو رس ویکھنا مٹھا کوڑ، چوراسی وچوں دھیان لگائیا۔ جس دی یاد وچ یاد ہووے براہمن کوڑ، پاربرہم پرہہ اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ویکھنہارا جگت رس مٹھا کوڑ، کوڑ کُرن تگے بے پرواہیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نؤ سربند شہر گویند بھون گردشن سنگھ دے گرہ *

جے جے کار دھرنی دھول دھول دھرت، ست سچ سیس نوائیا۔ پت پریشور تیرے اُتے آؤنا پرت، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پوری کرنی شرط، جو پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ تُوں مالک خالق والی عرش، عرشی پریم تیری اوٹ تکائیا۔ میں نامی کوچھی کملی دے درس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ چوتھے جگ میری کوڑی کِریا میٹ دے حرص، کلجگ ترسنا رہے نہ رائیا۔ سچ نام دا امرت میگھ برس، دو جہاناں سِری بھگوانا آپ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی ستگر میت، در تیرے سیس نوائیا۔ تُوں وسن والا ہر گھٹ چیت، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ دین دنی دی آکے تک لے نیت، نیتوان پردے مات چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماٹم گائے کوئی نہ گیت، شبد انادی دُهن نہ کھئے

شنوائیا۔ کایا ہوئے نہ کیسے ٹھانڈی سیت، اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسیت، چاروں گنٹ گنٹ ہلکائیا۔ اوہ تک صدی چوڈھویں رہی بیت، چار یاری سنگ محمد نین اٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ دا لیکھا تک لے پیس، پیس پیسے ہر جگدیشے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جو نانک نرگن کر کے گیا حدیث، حضرتان توں باہر سمجھائیا۔ جو گوہند کھنڈے دھار دتی الیک، لائن دین دنی سمجھائیا۔ جس دی ستگر شبد کرے تصدیق، شہادت دو جہان بھگتائیا۔ سو میری آشا منسا پوری کر دے امید، ترسنا ترکھا دے بُجھائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، ور داتے در تیرے منگ منگائیا۔ میں چاہندی اکو چھتر جھلے تیرے پیس، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ وچوں ستجگ دی بدل کے ریت، ستجگ سچ سچ سمجھائیا۔ اکو مان بخش دے ہست کیت، اوچاں نیچاں اکو رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا بخش رس میٹھ، جگت رس نہ کھئے ہلکائیا۔ اپنا گرہ وکھا انڈیٹھ، کایا مندر اندر پردہ دے چکائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند ٹوں میرے میں تیرا آتم پر ماتم جنا کے گیت، بن راگ راگیاں ہوئے سدا شنوائیا۔ میری آشا کر دے ٹھنڈی سیت، دھرنی کہے میں رو رو دیاں ڈھائیا۔ ٹوں پریتم سوامی چار ورن اٹھاراں برن بخش دے پریت، دیناں مذہباں لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں ٹھانڈے در منگدی، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ میری ترسنا بُجھا دے بھکھ ننگ دی، اوڈھن پیس دینا چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی لنگھدی، بن قدماں پنڈھ مکائیا۔ اتار پیغمبر گر تیری کھیل تگن سورے سرینگ دی، شاہ پاتشاہ دھیان لگائیا۔ میری دروہی میرے اُتے تیاری ہووے چاروں گنٹ جنگ دی، نو ست لے انکڑائیا۔ دین دنی خواری ہونی وربھنڈ دی، بھنڈی کلجگ پاوے چائیں چائیا۔ شرع دھار تک لے تیز پرچنڈ دی، چنڈکا روپ بدلائیا۔ میں نیانی کوچھی کملی در درویشن ہو کے منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں جگ چوکڑی رکھیاں آساں، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دھیان لگائیا۔ مینوں تیئی اتاراں دتا بھرواسا، وشن برہما شو سندسیاں وچ سنائیا۔ پیغمبراں تیرا پیغام اگئی آکھا، کائنات وچ درڑائیا۔ گرواں بھیمو کھلایا ساچا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جس ویلے کلجگ چاروں گنٹ گھر گھر اندر ناچا، نو کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ پیار رہیا نہ پتران ماتا، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ بھیناں

بھئیائے ناتا، پریم گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ نار کنت نہ پُچھے واتا، وبھچار ہوئے لوکائیا۔ جھگڑا پینا ذاتا پاتا، دین مذہباں چاروں کنت ڈہائیا۔ دہ
 دشا ہوئے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم گائے کوئی نہ گاتھا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ٹوں ٹھا کر سوامی
 پُرکھ اکال سرب کلا سمراتھا، پروردگار سانجھے یار نور الہ تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرا آد جگاد نت نوت نرگن سرگن میلا ہووے ساتھا،
 سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ ہونا سہائی ناتھ اناتھا، غریب زبائیاں گود اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا چکاؤنا ہاتھو ہاتھا، جگ چوکرئی لیکھا پورا دینا
 کرائیا۔ تیری چرن دھوڑی لاواں مستک ماتھا، سچ خاکی خاک رمائیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اُتے دھرم دا چلے راتھا، ستجگ
 سچ دے ودیائیا۔ کلجگ پنڈھ مُکا دے واتا، آگے پنڈھ رہے نہ رائیا۔ تیرا کھیل دین دنی بازی گر دے ناٹا، سوانگی آپ سوانگ
 ورتائیا۔ پھری دروہی مندر ماٹھا، اٹھسٹھ روون نیناں نیر وایا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی بھوشن اوڈھن ویکھ لے پاٹا، سپس جگدیش
 نہ کھئے جھکائیا۔ مان رہیا نہ اشدبھج دیوی والی لاٹا، دیو دیوا تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبراں بھلی سب نوں گاتھا، شاستر سمرت وید
 پُران گیتا گیان انجیل قرآن بائبل تۆریت گرو گرتھ اکھر اکھر رہے سُنائیا۔ ست دھرم کہے میرا کیسے تن وجود نہیں واسا، دھرم دی دھار
 نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کلجگ نو کھنڈ پرتھی ہر پردے بہ کے کرے ہاسا، ہس ہس رہیا وکھائیا۔ میں مانس مانو
 مانکھ رسن لوایا مدرا ماسا، ماشا رتی پرہ دا نام انتر رہن کھئے نہ پائیا۔ ست سچ دی دے کوئی نہ راسا، گوپی کاہن نظر کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول
 کول چرن سرن سرنائی اک بھرواسا، مہربان سری بھگوان ہونا انت سہائیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو پند نانک سر ضلع گرکشیتڑ ٹھاکر سنگھ دے گرہ کرنال سنگت نوٹ *

پوہ کہے میرا دوس سہنجنا چار، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ برہما چارے مکھ رہیا اگھاڑ، چارے ویداں سنگ ملائیا۔ چارے دشا کرن پُکار، چارے بانی نال جنائیا۔ چارے کھانی ہووے خردار، چارے جُگ دین گواہیا۔ میری چوٹھی منزل سب توں دسے باہر، پوہ کہے میں سچ دیاں سُنائیا۔ میں پُورب لہنے ویکھاں اُدھار، نِت نوٹ دھیان لگائیا۔ کی لیکھا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال رلائیآ۔ کی ترے گُن مایا کرے پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ کی پنجاں تتاں کھیل ہووے اپار، اپرمپر آپ کرائیا۔ من مت کی آشا رکھی اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ چار پوہ کہے میرا دوس سہنجنا ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ میں پُرکھ اکالے رکھی ٹیک، ٹِگا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میری رت سہنجنی کرے بیک، پت پُت آپ بنائیا۔ رجو طمو ستو نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ میں درشن کران نج نیت (نیت)، لوچن نین دئے کھلائیآ۔ میری رت سہنجنی ہووے بسنتی چیت، پت ٹہنی ٹہنی آپ مہکائیا۔ میں سب کچھ لوچن نیت لوں ویکھ، بن اکھیاں اکھ دئے اُٹھائیا۔ میرا سوامی انترجامی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اولٹرا کرے بھیکھ، بھیکھادھاری اپنا رُپ بدلائیآ۔ جو وسنہارا سمبل دیس، دیس دیسنتران پردہ دئے اُٹھائیا۔ دو جہاناں نوجوانا سِری بھگوانا بن کے نر نریش، نر نرائن حُکم اک ورتائیا۔ جو حُکم سنديسہ دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا ویکھ چائیں چائیا۔ جس کارن ستگر ارجن سیس پوائی تتی ریت، راوی کنڈھا برہمنڈاں رہیا درڑائیا۔ جس صاحب ستگر چوٹھے جُگ بالے کیتے بھیت، نہیاں ہیٹھ دبائیا۔ اوہ ستگر شبد کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہان چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ چار پوہ کہے میرا دوس دہارا چنگا، پرہ چنگی دئے وڈیائیا۔ دُھر نام شبد وجائے مردنگا، ڈنکا اکو اک اک سُنائیا۔ میریاں پُوریاں کرے اُمنگا، ترسنا اپنے وچ سہائیا۔ میرا ساک سجن ہووے ست رنگا، ست ستوادی اپنا بھیو چُکائیا۔ جس نشان مٹاؤنا تارا چٹا، چند ستار ویکھن چائیں چائیا۔ دین دُنی تگنا حد بنا، بندگی والے کھوج کھوجائیا۔ سو صاحب سورا سِری بھگوانا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ کرنی کار کھائیا۔ ستّ رنگ کہن سُن لے چار پوہ، ودی سُدی تون باہر دھیان لگائیا۔ شبد سنہڑا دیوان سو، سو پُرکھ زرنجن رہیا
 سُنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن آپے ہو، ایکنکار بھیو چُکائیا۔ آد زرنجن کر کے لو، بن نینان کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا ڈھوآ ڈھوہ، دیونہار وڈی
 وڈیائیا۔ سری بھگوان ہو زرموہ، مُحبّت اِکو اک وکھائیا۔ پاربرہم امرت اگما چو، ساننک ستّ کرائیا۔ ستّ رنگ کہن ساڈا دھرم دا اک
 گروہ، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ ساڈا بھید نہ جانے کو، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساڈی وست سکے کوئی نہ کھوہ، خالی ہتھ نہ کدے
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ ستّ رنگ کہن ساڈی آد آد دی دھار،
 دھرم دھرم نال جنائیا۔ نُوں نُوں جوت ساڈا رُوپ اپار، اپرمپر سوامی لیا پرگٹائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا نال سچّی سرکار، جو شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار سچّا دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ ایکا دپیک جوت ہووے اُجیار، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔
 اِکو بھُوپ ہووے سکدار، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ اِکو ہووے فرمانبردار، شبد دُلارا سیس جھکائیا۔ اِکو دیونہار داتار، وست اتوٹ
 اُٹ ورتائیا۔ اِکو خوشیاں کرے اظہار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اِکو کرنی دا کرتا کرتار، قُدرت دا مالک دُھردرگاہیا۔ ستّ رنگ کہن
 جس سانوں کیتا تیار، ترے گن اتیتے دتی وڈیائیا۔ ساڈا اُس دے نال پیار، جو پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر اپنا حُکم سُنائیا۔ ساڈا
 نُوں نُوں پروردگار، سانجھا یار اک الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جُگ چار، جُگ چوکرّی ویکھ وکھائیا۔ سانوں خوشیاں نال کر تیار،
 ترے گن اتیتے دتی وڈیائیا۔ ستّجگ تریتا دوپر اسین منگدے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ ساڈا ناتا جُڑیا رہیا نال تیئی اوتار،
 پیغمبران نال مل کے وجدی رہی ودھائیا۔ گروآں بخشش وچ سانوں دتا پیار، سر سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ گوہند دے کے اگم اشار، بن سینت
 گیا سمجھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا کلجگ اتم وار، کلکاتی لیکھا دینا مُکائیا۔ ستّ دھرم دا دھرم ہووے جیکار، چاروں گنٹ خوشی منائیا۔
 ستّ رنگ تُساں ہونا مات تیار، ترے بھون دھنی دئے وڈیائیا۔ تہاڈا میتا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو مرے نہ جنے وچ
 سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دے لاگن پائیا۔ اوہ ویکھ وگسے پاوے سار، پاربرہم برہم پردہ آپ اُٹھائیا۔ تہانوں دیوے مان
 اپر اپار، اپرمپر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا دھرم نشان دئے جھلار، تُساں جھلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ چار پوہ کہے ستّ رنگ ویکھو اپنی مستی، مستانیاں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دی تگّو ہستی، جو ہست کیٹاں وچ سمائیا۔ دو جہان اوس دی ویکھو بستی، جو نگر کھیڑے ربیا وسائیا۔ جس لہنا دینا مُکانا دستی، لیکھا ہتھو ہتھ چکائیا۔ اوہ مالک بن کے پریم عرشی، عرشی پریم ہووے بے پرواہیا۔ کھیل کرے اُتے فرشی، اپنا روپ بدلائیا۔ لہنا دینا چکاوے دھرتی، دھول دئے وڈیائیا۔ ایہ کھیل اوس دے گھر دی، گھر چوٹھے ہوئے سہائیا۔ چار پوہ کہے میری پریتی نرائن نر دی، نر ہر دیوے مان وڈیائیا۔ جس دی کلا ہونی چڑھدی، چڑھدی دشا ویکھے چائیں چائیا۔ لہندے دین دُنی ہونی سڑدی، اگنی تت مچائیا۔ دھار تگنی ہنکار گڑھ دی، نو ستّ پھول پھولائیا۔ آسا ویکھنی گور مڑھ دی، منسا سب دی پور کرائیا۔ جن بھگتاں آتما تگنی تون میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدی، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جس کلا میٹنی سیس دھڑ دی، دھاڑوی بنے دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چار پوہ کہے میرا دوس سہنجا، رُتری پرہو دتی مہکائیا۔ ستّ رنگ کہن جن بھگتاں چارہنی رنگا، رنگت اک رنگائیا۔ کرپا کرے آد نرنجا، ستّ پُرکھ ہوئے سہائیا۔ مالک بنے درد دکھ بھے بہنجا، بہو ساگر پار کرائیا۔ جس چرن دھوڑ کراؤنا مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ جس دا اکو ڈنکا وچنا، چاروں کُنٹ کرے شنوائیا۔ گُرمکھاں نیتر نام پا کے انجنا، بھیو ابھیدا دئے کھلائی۔ روپ انوپ دس موہن مادھو مدنا، مورت اکال بوجھ بھجھائیا۔ جس دا اکو دیپک جگنا، دو جہاناں کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ ستّ رنگ کہن ساڈا صاحب دین دیال، دیاندھ اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا کمال، جگ چوکڑی اپنا ویس وٹائیا۔ جن بھگت سہیلے لے بہال، بہانڈا بہرم بہو بھٹائیا۔ لیکھا مُکا کے کال مہاکال، رائے دھرم دا پندھ چکائیا۔ چترگیت لیکھ نہ سکے وکھال، لہنا سب دا اپنے ہتھ ٹکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ جس لیکھے لاؤنا شاہ کنگال، غریب نائیاں گود اٹھائیا۔ اوہ سمبل بیٹھ کے کرے سنبھال، ستّ ستوادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس پھل لگاؤنا کایا ڈال، پتّ ٹہنی آپ مہکائیا۔ سو ستگر شبد جن بھگتاں بنے دلال، وچولا اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ وکھا سچی دھرمسال، در دوارا اک جنائیا۔ جتھے دیپک جوت جگے بے مثال، مسل جس دی نظر کھتے نہ آئیا۔ اوہ ہرجن بھگت سہیلے وچ کرنال، کرنی دا کرتا

ویکھے بے پرواہیا۔ وشن برہما شو دے وکھال، بن نیناں نین درساٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چار پوہ کہے میری نمو نمو نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ در ٹھانڈے بن بھکار، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ کِرپا کر
 میرے کرتار، قدرت دے قادر ہو سہائیا۔ بھگت سہیلے لے اُہار، دین دُنی وچوں باہر کڈھائیا۔ غریب زانیاں دینا تار، تارنہار تیری
 سرنائیا۔ چوٹھے جُگ پاؤنی سار، مہاسارتھی اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرا دھرم دا دھرم ہووے جیکار، دو جہان وجے ودھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار۔ ست رنگ کہن خوشیاں دے گائیے گیت، گوبند
 گوبند گوبند تیری بے پرواہیا۔ کلجگ وچوں ستجگ بدل دے ریت، ریتوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیت، کایا
 کعبیاں کر رُشنائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دے وڈیائیا۔ آتم پرماٹم بن میت، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ دین دُنی دے وسنا
 چیت، سرشٹی درشٹی اندر سہائیا۔ اکو مان دے دے ہست کپٹ، کپٹ کپٹاں اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا مادھو مادھو بیٹھلو بیٹھ، پرہ
 تیری بے پرواہیا۔ کلجگ جیو میٹھا رس بھر دے کوڑا ریٹھ، امرت رس آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک
 دینا دُہر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ست رنگ کہن ساڈا سیس جاوے جھک، پرہ دینی سرن سرنائیا۔ کلجگ کوڑا پینڈا جائے مُک،
 مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ آتم پرماٹم سب دی سانجھی ہووے ٹک، نُخم تاثیر دینی بدلائیا۔ کوڑ کگرم دا بوٹا پُٹ، شوہ دریا دینا رُٹھائیا۔ آتم
 جام پیا کے گھٹ، منکا من کا دے بھوائیا۔ تیرا پیار بھگتاں نالوں جائے نہ ٹٹ، ٹٹیاں لینا ملائیا۔ آتم پرماٹم ناتا جائے نہ چھٹ، چھٹکی لو
 لینا لگائیا۔ تُوں پاربرہم اناشی اچت، چیتن سب نوں لینا کرائیا۔ جھگڑا مُکا دے پنج بھوت، پنجاں تتاں کر صفائیا۔ تیری سہنجی
 ہووے رت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ ہرجن سنت سہیلے شبدی دھار گودی چُک، ستگر اپنی دیا کرائیا۔ گرُمکھاں بھاگ نہ جائے نکھٹ،
 لوک مات دینی وڈیائیا۔ جو سیس جگدیش جائے جھک، جس دا لہنا دینا چُکائیا۔ پھر آئے نہ جننی ککھ، لکھ چوراسی دا پندھ مُکائیا۔
 آون جاون میٹنا دُکھ، دُکھیاں ہونا آپ سہائیا۔ مات گرہ نہ ہووے اُلٹا رُکھ، اگنی اگ نہ کھٹے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ایک دینا دُہر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے بنا لے اپنے ست، دُلا رے اپنی گود ٹکائیا۔

* ۵ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دھیر دلی۔ ۹ وکھ رات نوں *
 پنچم پوہ کہے میرا اکو داتا، دیاوان دین دیال اکھوائیا۔ جو آد جگادی پت ماتا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس خوشیاں وچ مینوں دتی
 داتا، اگم اتہاہ ورتائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں نال جوڑ کے ناتا، پیار مُحبت وچ بندھائیا۔
 ستجگ ست کرم اُچا کے ساتا، ست دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ
 رنگائیا۔ پنچ پوہ کہے میرے اُتے کرپا کیتی زرنکار، نرویر ہویا سہائیا۔ نگاہ مار ایکنکار، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلے دے
 ادھار، مہر نظر اُٹھائیا۔ لوک مات پا سار، ہویا آپ سہائیا۔ نیہ رکھ ہر بھگت دوار، بیس یاراں دتی وڈیائیا۔ میں نو نو کرانِ نِمسکار،
 دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم پوہ کہے میرا لیکھا نال
 سری بھگوان، بھگون دئے وڈیائیا۔ میں خوشیاں گاواں گان، ڈھولے بے پرواہیا۔ توں مالک نوجوان، داتا اک اکھوائیا۔ دھن بھاگ موہے
 دتا دان، وست اٹل ورتائیا۔ ہر بھگت دوار کر پروان، مہر نظر نال تکائیا۔ جگت دا بنا نشان، چار ورن سمجھائیا۔ ستجگ کر
 پردھان، ست ستوادی ہویا سہائیا۔ میں ویکھیا دھر دا کاہن، راما اگم اتہاہیا۔ نور نورانہ مہربان، محبوب بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پوہ کہے میں دساں نال پیار، پنچم رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا لہنا نال
 سچی سرکار، جو شہنشاہ دھردرگاہیا۔ جو نت لئے اوتار، نوٹ اپنا پھیرا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کر پار، کلجگ اتم ویکھے چائیں
 چائیا۔ چرن چھہا دلی دربار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں خوشیاں وچ جاواں بلہار، نو نو لاگاں پائیا۔ جس کھیل کیتی اپار، اپرمپر دتی
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پوہ کہے میں پنچم میتا، سچ دیاں سنائیا۔ پُرکھ ابناشی جگت
 جگ دی بدلے ریتا، ریتوان اک اکھوائیا۔ لیکھا جان ہست کیتا، اوچاں نیچاں بھیو چُکائیا۔ کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کھائیا،
 جس دا بھانا لگے میٹھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پوہ
 کہے میں خوشیاں گاواں چھند، ڈھولے راگ درڑائیا۔ میرے انتر آیا اند، اند وچ سمائیا۔ میرا صاحب سدا بخشنند، مہربان بے پرواہیا۔

جس اپنی دھار دی دھار بدل دتا پلنگ، دشا دشا نال وٹائیا۔ لہندیوں چڑھدے جائے لنگھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جگت جہان دی ویکھے کندھ، چار دیواری کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مارے وچ وربھنڈ، برہمنڈ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ پلنگ کہے میرا بدل گیا پاسا، پاسا دین دُنی اُٹائیا۔ مینوں خوشیاں وچ آوے پاسا، ہس ہس دیاں وکھائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دی جگت دھار پینی راسا، منڈل منڈپ کرے رُشنائیا۔ سمبل کر کے واسا، کھیل کھیلے دُھردرگاہیا۔ لہنا جانے پرتھی آکشا، منڈل منڈپاں پردہ لاپیا۔ مینوں دین آیا بھرواسا، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ شنکر بلاؤن آیا اتوں کیلاشا، کل کلکی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سنگھاسن کہے میں بدل گیا لوک مات، میری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا باطن بات، بھیو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ مینوں مان وڈیائی ملی پنچم پوہ دی رات، سمت شہنشاہی نو نال ملائیا۔ میں لیکھے ویکھنے ذات پات، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ میں ہلونا دینا کائنات، نو ست دیاں بلائیا۔ میں دکھن پہاڑ مارنی جہات، لہندا چڑھدا اکھ اُٹھائیا۔ شبد سندیسہ دینا پات، بن پترکا دینا سمجھائیا۔ کلجگ کوڑا ٹٹنا نات، ساجن رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا لیکھا ویکھنا لوک مات، پرلوک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پلنگ کہے میں دساں خوشیاں والا کھیل، خوشخبری دیاں جنائیا۔ جس ویلے گوبند آپے گرو بنیا آپے چیل، آپ اپنا روپ بدلائیا۔ جوت دھار شبدی ہویا میل، میل ملاوا ہویا چائیں چائیا۔ سہنجنا دھام سہا نیویل، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سنگھاسن کہے گوبند مینوں بدل کے کھیل کیتی نوں، نو کھنڈ دھیان لگائیا۔ کول سد بونجا کوی، سندیسہ دتا سُنائیا۔ پریمیو مینوں بھیو گا کے دسو کچھ اوتار چوھی، چوگن دھیان لگائیا۔ اکھراں والی اکھراں نال پاوو صحیح، سہج سہج سُنائیا۔ نالے بھیو کھولو کیوں ستگر ارجن بیٹھا اُتے تتی توی، تتاں تت جلائی۔ مہربان دی شک اگئی کیسے نہ گوی، گائن کر نہ کھئے سُنائیا۔ پھیر گوبند نے اکھر ہندسا لکھ کے ڈھئی، ڈھئی دتا وکھائیا۔ اس دے واسطے کچھ دینا کہی، کہہ کے دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کھیل بنائیا۔ سنگھاسن کہے گوبند

نے کیتا اشارہ بونجا، باون دھار سمجھائیا۔ نالے سجے ہتھ دا دکھا کے پنجہ، پنجہ اکو مٹھ بنائیا۔ پھیر بلون کے اپنا منجا، ہلارا دتا لگائیا۔
 پھیر وقت سہنجنہ تک کے چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ اشارہ دتا شو جی اپنی دھار لے کے آجا گنگا، گنگوتری نال ملائیا۔ تیری جٹا
 جوٹ دی کھیل ویکھاں نشنگا، نشان دھر دا نال ملائیا۔ پھیر مکھوں کہا بونجا تسیں گاوو چھندا، اکو راگ سنائیا۔ پُرکھ اکال دی وڈیائی
 کرنی نال بتی دندا، دوسر صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گوہند کہا بونجا کوی
 میرے لیکھاری، لیکھنہار وڈیائیا۔ پھڑ قلماں سارے کرو تیاری، پریم نال سمجھائیا۔ تسیں لیکھا لیکھو اوس دا جیہڑا نہکلنک اوتاری، اوتر
 بے پرواہیا۔ جو کل کلکی ہووے بھیو پائے نہ کھئے نہ ناری، نہ ہر اپنی کھیل کھلائییا۔ امام امامان بن سیکداری، حکم دھر دا اک سنائیا۔
 تسیں عقل بُدھی وچ اوس دی مہا لیکھو نال پیاری، پریم نال سنائیا۔ نالے دو ہتھان دی مار کے تاڑی، تڑی نال جنائیا۔ اپنی آشا تگُو
 ناڑی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ بھیو کھولو جوت زرنکاری، جو زرویر اک اکھوائیا۔ جو سب دا پروردگاری، پاربرہم دھردرگاہیا۔ اُس دا
 اکو نام لیکھو لیکھو نال ہوشیاری، ہوش اپنی آپ بنائیا۔ جس دے وچ چار جگ دی ودیا آجائے ساری، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ اوہدا
 بھیو دسو وسے کیہڑی دواری، آسن کون وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔
 بونجا کویاں قلماں ہتھ پھڑیاں، دست دست اٹھائیا۔ من دیاں آشا بُدھی دے وچ وڑیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ منزل منزل دی پوڑی
 چڑھیاں، عقل دا پنڈھ مکائیا۔ نوان دواریاں دے کندھے کھڑیاں، ویکھن نین اٹھائیا۔ آگے کوتا لیکھیاں بڑیاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ قلماں کہن سُنو کوی بونجا دھار، دھرمیو دیاں سنائیا۔ تسیں کاتب بڑے
 لیکھار، لیکھنہار اک اکھوائیا۔ تسیں بیٹھے گوہند دے دربار، سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ اوہ یودھا بڑا بلکار، سورپیر اک اکھوائیا۔ تہاڈا توڑن لگا
 ہنکار، بدھ اپنی آپ بنائیا۔ تہانوں پتہ نہیں اوہ کون کل کلکی اوتار، کی اپنی کل ورتائیا۔ جو روپ رنگ ریکھ توں باہر، جس توں
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ نور نورانہ جوت اجیار، شاہ سلطانا دھردرگاہیا۔ اُس دی پاوے کھئے نہ سار، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ تسیں کی
 لیکھو اُس دا وستھار، کس بدھ دیو جنائیا۔ تہاڈی بُدھی تہاڈی آسا لیکھنہار، اُبھو بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ نالے رو کے کیتی پکار، کلماں

رہیاں سُنائیا۔ باؤن دا لہنا لُو وِچار، وِچر کے دیاں دِرڑائیا۔ باؤن اکھری پاؤ سار، اکھڑ اکھڑ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوبند پھیر کہے میرے کوی اوہ لیکھو نیرالا اکھڑ، قلم شاہی نال رلائیآ۔ سب دے ہنجھو ڈگے اتھر، نیناں نیر وِہائیا۔ ساڈے ہردے ہو گئے پتھر، سمجھ کچھ نہ آئیآ۔ گوبند نے کہا جے تسیں نہیں لیکھدے میں اتھم لتھاں گا اُس دے ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ وسیرا پھیر ہوئے نہ وکھڑ، اکو گھر بنائیا۔ ایہ میرا آخیری سندیسہ تے حُکم والا پتر، پترکا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوبند کہا اوہ تیجی ویر لیکھاریو لیکھ دیو لیکھ، بونجا اپنی خوشی بنائیا۔ لیکھا دسو اوہ کیہڑا دھرے بھیس، ایسے اُتے خوشی بنائیا۔ کِس بدھ کلجگ بدلے ریکھ، رکھیاں مُنیاں ویکھ وکھائیا۔ جے تسیں میرے کوی تے تسیں دسو کِس طرح سنگ ہووے گا دس دسمیش، اپنا ساتھ بنائیا۔ کِس بدھ اکتھا رہے ہمیش، ہم ساچن رُوپ بنائیا۔ کلجگ کوڑ میٹے کلیش، کل کلکی وِس وٹائیا۔ نالے لیکھا دسو سمبل دیس، کی اُس دی گنت گنائیا۔ کِس بدھ لہنا دینا چُکائے مُلا شیخ، صدی چوڈھویں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھٹ بونجا کویاں اکھاں میٹیاں، انتر دھیان لگائیا۔ گِن لگے گیٹیاں، من منسا نال وڈیائیا۔ تگن لگے ہست کیٹیاں، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجائیا۔ بولن لگے پیار دی گیتیاں، پِن رسنا جہوا ہلائیآ۔ اندروں سمجھ نہ آوے کی اُس دیاں ہوون کیتیاں، کی اپنی کل ورتائیا۔ پیار وچ وٹن کچھیاں، غصہ نیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کھیل آپ کھلائیآ۔ بونجا کوی اک دُو جے نوں کرن اشارے، اکھ ونگی ٹیڈھی کرائیا۔ کِس بدھ پرگٹ ہووے نہکلنک اوتارے، اپنا وِس وٹائیا۔ کی شبد دیوے ہلارے، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ سارے اُتوں سر رہے مارے، سچے کھبے ہلائیآ۔ بنا گوبند توں اُس دی پائے کوئی نہ سارے، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ساڈی قلم سانوں کہہ کہہ پکارے، کوک کوک سُنائیا۔ تسیں اکو وار کہہ دیو گوبند تیرا انت نہ پاراوارے، بے انت تیری (وڈیائیا)۔ جوں بھاوے توں سانوں لاؤنا کنارے، اپنی دیا کھائیا۔ اسیں لیکھن توں لیکھ تیرے چرناں وچ ہارے، ہردیوں دیئے سُنائیا۔ گوبند نے پھیر دتے اشارے، پنچہ اپنا آپ اٹھائیا۔ نالے سینے توں بستر پھاڑے، جوش نال لئی انگرٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ بونجا کوی اٹھ کے کرن ارداس، نو نو سیس جھکائیا۔ ساڈی بینتی ستگر تیرے پاس، چرن کول سرنائیا۔ سانوں بھیو کھول دے خاص، خالص منگ منگائیا۔ کون دوارے کلکی کرے نواس، پردہ دے چکائیا۔ کس بدھ نور ہووے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہا میرے کوی بونجا پیارے، پیاریو دیاں جنائیا۔ اوہدے کھیل جگت توں نیارے، نراکار نرنکار آپ کرائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے وچ سنسارے، سمبل اپنا آسن لائیا۔ اوہدے لیکھے لہنے چار جگ توں باہرے، چار جگ دے شاستراں توں باہر پڑھائیا۔ اوہ ویکھے وگسے سب دی پاوے سارے، زمیں اسمان دو جہان ویکھ وکھائیا۔ اُس دا لیکھا لیکھن توں باہرے، بہرہال سُنن کھئے نہ پائیا۔ جو بھیو ابھیدا کھولے اگم اپارے، بودھ آگادھ درڑائیا۔ اُس دے حکم ورتنے سارے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دے سہارے، سہائک نائک اک اکھوائیا۔ اُس نوں ڈنڈاوت بندنا سجدے کرن نِمسکارے، نو نو سیس نوائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے اپنی دھارے، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ سمبل وس اپنے چبارے، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈیائیا۔ میرا کھیل ہووے اپارے، تن وجوداں نال سہائیا۔ شبد گرو بن ماراں للکارے، دو جہان سنائیا۔ جو پنج دتے اشارے، پنجاں پھیر لواں اٹھائیا۔ اوہ میرے پنج بننگے لکھارے، پنجے انگلاں پنجاں قلمناں نال وڈیائیا۔ بونجا کویو ایہ میری کرپا اوہ سہنگے پُرکھ اکال دے چرن دوارے، دوسری اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کچھ ویاہے تے کچھ ہونگے کوارے، گوہند نے لیکھا دتا سنائیا۔ میں آوانگا پھیر ضرور دوبارے، دوہری کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہا کویا و ایہ ہونے بھگت لکھار، لیکھا پُرکھ اکال لکھائیا۔ جس دا ست سچ ہووے دربار، در دوارا اک وڈیائیا۔ اوہدا لیکھا دین دنی توں ہووے باہر، مذہباں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اکو نام کلمہ شبد ہووے جیکار، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو محل اٹل ہووے مینار، آسن سنگھاسن اک وکھائیا۔ اکو لیکھ ہووے داتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اکو ویکھنہار ہوئے کرتار، قدرت دا قادر دھردر گاہیا۔ اُس دوس سہاؤنا سی پنج پوہ وچ سنسار، سوہنی خلعت کھلائی۔ کویو میرا پھیر لگیگا دلی وچ دربار، دلبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہناں پنجاں دے گل وچ پا دیوانگا اپنی ہتھیں اک اک ہار، ہردیاں دی اندروں کران صفائیا۔ پھر جدھر جاوانگا گرمکھاں

نوں لاؤندا جاوانگا پار، پھڑ پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دین دُنی نوں دیندا جاوانگا ہلار، بلوئیاں نال اٹھائیا۔ گرسکھاں وکھاؤندا جاوانگا دیدار، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ اپنا ویس کران اپار، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ اشٹبھج دا قرضہ دیاں اتار، چوڑا لال رنگ چُھپائیا۔ لکشمی پاربتی سُرستی دی اچھیا پوری کران وچ سنسار، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ الفی پا کے درویش ہوواں ہوواں پروردگار، سانجھا یار اکھوائیا۔ میرا ویس اولڑا نہ پُرکھ نہ نار، چگر چہن نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت دھار دی تیڑ پہن سلوار، رُوپ انوکھا دیاں وکھائیا۔ پھیر تگاں شنکر والی دھار، گنگا سیس جگدیش ٹکائیا۔ پری ارمبا دیاں ہلار، سٹی آپ ہلائییا۔ چوڈاں لوک پاواں سار، چوڈاں رتن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پلنگ کہے میں اپنے ٹکانیوں گیا بدل، بدلی پرہے نے دتی کرائیا۔ جس انصاف کرنا عدل، عدالت اک لگائیا۔ میری پوری کرے منزل، منزل پندھ مُکائیا۔ پھیر سب نوں وکھاوے اجل، جو کوکے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ بونجا کوپاں کہا گوہند تیری اندرِشٹی، درِشٹ وچ نہ آئیا۔ تُوں لیکھا جانے سرب سرِشٹی، سریشٹ تیری وڈیائیا۔ تیری جوت دھار نرنتر کیسے نہ دسدی، ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیری اوٹ اکال اک دی، ایکنکار سہائیا۔ اسیں دھار بنے تیری سکھ دی، سکھیا وچ سہائیا۔ ساڈی قلم لیکھ نہیں لیکھدی، کس بدھ آوے دُھر دا ماہیا۔ ایہ کاغذ اُتے نہیں ٹکدی، شاہی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اگوں رو رو کے پٹدی، پٹنے والیا تینوں رہی سُنائیا۔ میں ونجاری اک چٹ دی، اپنی ہتھیں لکھ کے دے پھڑائیا۔ نالے سرِقدماں دے وچ سِٹدی، نو نو سیس جھکائیا۔ میں ونجاری رہنا نہیں پتھر اٹ دی، جنگل جوہاں آسن مُول نہ لائیا۔ میں کھیل تگنی نت نت دی، نوٹ اپنا نین اٹھائیا۔ میں سیوا ضرور کرانگی اوس پریشور پت دی، جو مالک دُھردرگاہیا۔ میں ونجارن بنانگی منی سنگھ دے چت دی، چیتن ہو کے سنگ بنائیا۔ نالے گوہند دے چرناں وچ لٹدی، دھوڑی خاک رمائیا۔ اپنی وار تھت آپے متھ دی، متھیا سمجھ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ قلم کہے میں منی سنگھ نوں آکھیا، بن رسنا بول جنائیا۔ میری سیوا لائی پُرکھ ابناشیا، حُکم دتا درڑائیا۔ جو کھیل کرے ساکھیات ساکھیا، سخا سُہیلا دُھردرگاہیا۔ نالے خوشیاں وچ نکلیا ہاسیا، ہس کے دتا وکھائیا۔ اوس دے منڈل دی تک

لے راسیا، جو بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جس دا تیرے اندر پیار دا واسیا، وصل دیوے یار خُدائیا۔ جس دا پیار کیسے نہیں ناپیا، پیمانیاں وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ منی سنگھ کہے میں کی دساں میرے اندر وجیاں ہُجاں، ہلُونیاں نال جنائیا۔ بھيو دس کے گجھا، میرا پردہ دتا اٹھائیا۔ اپنے آون دا سمجھا کے مدعا، مُدّت دے وچھڑیاں لیا ملائیا۔ میرے اندر پرکاش ہویا ادا، جوت جوت نال ملائیا۔ میں ویکھیا اُتے بسدھا، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کھیل وکھائیا۔ منی سنگھ کہے مینوں ستگر شبد نے دتا ہلارا، بھيو دتا چکائیا۔ تون ہونا خبردارا، بے خبراں خبر سنائیا۔ پُرکھ اکال تتاں دا بن ونجارا، اپنا پردہ بیٹھا پائیا۔ تون لکھنا لیکھ نیارا، تینوں رہیا سنائیا۔ تیرا قلم دا قلم نال پیارا، مُحبت مُحبت وچوں پرگٹائیا۔ تسیں اُس نون کرنا ظاہرا، جو ظاہر ظہور اپنا بھيو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ منی سنگھ کہے میں کی دساں بات، بات دی بتنگر دیاں بنائیا۔ مینوں پھڑ کے ہلُونیاں اپنی رات، دوجی رات نہ کھئے وکھائیا۔ پھیر دس کے اپنی ذات، پردہ دتا چکائیا۔ پھیر درشن دے کے ساکھیات، بال بالا روپ وٹائیا۔ گھنک پُر کہہ کے میری مُکائی واٹ، تتاں اندر نظری آئیا۔ میرا نہ دوس رہیا نہ پرہات، سندھیا روپ نہ کھئے درسائیا۔ میں جدھر ویکھاں مینوں نظر آوے قلم تے دوات، کاغذ خالی سوہا پائیا۔ جے سواں تے میرا کھل جائے کپاٹ، اَس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جے میں چلاں تے میری ہور آگے ودھ جائے واٹ، پینڈا مُکن وچ نہ آئیا۔ جاں نگاہ ماری تے مینوں پُرکھ اکال دا دسے ہاٹ، سوہنا سوہا پائیا۔ جے غور نال تگاں جوت دا پرکاش، نور نورانہ نور الہیا۔ جے پھیر ویکھاں تے گوبند ہووے ساتھ، سوہنا رنگ بنائیا۔ پر مینوں سمجھ نہ آوے ایہہ کی کھیل تماش، کون رہیا کرائیا۔ جے میں سواس لواں اندروں تون میرا میں تیرا نکلے آواز، آگے اور نہ کچھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے مینوں شبد نے دتی گھنگھور، ہلُون ہلُون ہلائیا۔ مینوں پھڑ کے راہے دتا تور، تریا دے نال ترت دتا ملائیا۔ میرے انتر فرنا پھرے پرکاش ہووے اندھ گھور، نور نورانہ دگمگائیا۔ جاں ویکھاں تے وسے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اناد دا نادی وجے ڈھول، بن ڈھولک چھینے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں لکھ لکھ تھکا، بھیو کچھ نہ پائیا۔ مینوں یاد رہے کوئی نہ تپا، نہ اکھر کوئی سمجھائیا۔ میں ارادیوں ہو گیا پکا، پکی لئی بنائیا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیال کچھ اگلا دس دے پتہ، پت پریشور دیا کھائیا۔ جھٹ آواز آئی خبر سنائی یکا، واحد دتا درڑائیا۔ منی سنگھ تینوں جگاؤن دی دتی ستا، ستیاں دینا اٹھائیا۔ آگے ہور ویکھ لے تینوں سمجھاواں رتا، رتی رتی وچوں درڑائیا۔ اوہ تک لے میرا پیار دا اکھر اکو پیا، پیے دا پورن ہووے بے پرواہیا۔ جس نون اگی وار انگل نال لکھ گیا سی نانک تپا، تپیشراں تون باہر لکھائیا۔ اوس دا میرے نال مل کے چلنا رتھا، جگت جہان پھرے چائیں چائیا۔ ایہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، سمرتھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نالے اشارہ کیتا منی سنگھ کھول لے اکھاں، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چکھائیا۔ منی سنگھ کہے میں کھولیاں اکھیاں، نین نین وچوں بدلائیا۔ جدھر تگاں بھگت پیاریاں دسن سخیاں، ساجن روپ نظری آئیا۔ کدے روندیاں تے کدے ہسپیاں، خوشی غمی دوویں رنگ بنائیا۔ پھیر تکیا تے اوہناں دے گل پریم دیاں رسیاں، گنڈھاں سکے نہ کھئے گھلائییا۔ جو پرہو دے ستھر لٹھیاں، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ چاروں گنٹ پھرن نسیاں، بھجن واپو داہیا۔ جنہاں وڈیائی ملے لکھ لکھیاں، کروڑ کروڑی ویکھ وکھائیا۔ اوہ پڑھ گئیاں اکو پٹیاں، پرم پُرکھ کیتی پڑھائیا۔ پوتر کر کے کایا مٹیاں، ڈرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ منی سنگھ کہے میں تکیا نال دھیان، نج نیتر دھیان لگائیا۔ مینوں اُچیا اک گیان، بڈھی تون پرے دتا سمجھائیا۔ تیرا لیکھ جگت مہان، لکھ لکھ دتا ٹکائیا۔ تینوں پھرنکے راج راجان، جیلاں وچ ملے سزائیا۔ پھیر ملانگا آن، اپنا پردہ پائیا۔ تون گاؤندا رہنا میرا گان، اپنی خوشی بنائیا۔ تیرا اکھر اکھر کراں پروان، لیکھے وچ رکھائیا۔ پھیر نواں بناواں ودھان، نوپاں رنگ رنگائیا۔ سرشتی وچ ہو پردھان، اپنا آپ پرگھائیا۔ جیہڑا شبد تینوں سندیسے دیوے آن، چوری چوری حکم سنائیا۔ اوس نون لوک مات کراں پروان، اپنی گنڈھ پوائیا۔ اوہ تک لے بیسویں صدی دا نشان، بیس بیسوا ہو کے رہیا درڑائیا۔ پورن وچ میری پورن جوت جگے مہان، بنا پورن تون پورن نظر کھئے نہ آئیا۔ آپے گوپی بنانگا آپے بنانگا کاپن، آپے سینتا رام روپ درسائیا۔ آپ رسول بنانگا آپ بناں امام، ایہ میری بے پرواہیا۔ آپے منتر ہوواں

ستنام، آپے ستگر شبد وڈیائیا۔ پردہ لاه کے ڈنک وجاواں جگت جہان، اوہلا رہن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ منی سنگھ کہا میرے ستگر توں بڑا شرارتی، میں شرع نال جنائیا۔ میں لیکھ لکھن والا عبارتی، صفتاں نال وڈیائیا۔ توں جگ جگ لوک مات بنے تجارتی، سوڈے مذہباں والے کرائیا۔ تیری کھیل پتہ نہیں پُرکھ نار دی، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ مینوں اکو گل یاد اوہ گوہند والے یار دی، جو تیرا ستھر گیا ہنڈھائیا۔ پر میں جھگڑا نہیں کدا میں پھیر کھیل ویکھنی نہیں چاہندا تیری تلوار دی، پُرکھ اکال ہو کے کھنڈے ہتھان وچ پھڑ آئیا۔ میں اک منگ منگدا تیری کھیل ہووے حکم سچھی سرکار دی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیری حکم حکومت ہووے شاہو بھوپ نرنکار دی، شہنشاہ دو جہان سیس نوائیا۔ میری قلم نے لیکھ لکھیا آسا پوری کرنی دلی دربار دی، سچ نال جنائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں سب توں واجاں ہووے ماردی، ماردی کرے حال ڈہائیا۔ ڈہائی سُن لے وے میریا مالکا چار یار دی، حضرت اپنے نال ملائیا۔ اوس ویلے گھڑی ہووے نہ کھئے تکرار دی، جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ توں اپنی سند ویکھنی اقرار دی، وعدے قول تکنے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کدے کھیل ساچا ہر، سچ بھیو آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے منی سنگھ جیل خانے وچ براجیا، اپنا آسن دو ویراں اک رات بدلائیا۔ کدے سووے تے کدے جاگیا، کدے پاسائے بدلائیا۔ کدے رووے نال ویراگیا، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کدے اٹھ اٹھ پھرے بھاگیا، اندرے اندر قدم ٹکائیا۔ کدے اچی اچی مارے آواجیا، آجا میرے ساچے ماہیا۔ نالے گائن گاوے میرے شاہو بھوپ راجیا، شہنشاہ ڈھردرگاہیا۔ جے آ گیوں دیس ماجھیا، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کیوں میری نہیں رکھدا لاجیا، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان آؤنا بھاگیا۔ سنت منی سنگھ اٹھ اٹھ ویکھے، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ میں جس دا لکھدا لیکھے، اوہ کتھے میرا ماہیا۔ اوہ مینوں مل جا بھل بھلیکھے، اپنا پھیرا پائیا۔ میرا بردا تینوں چیتے، چیتن ہو کے رہیا سُنائیا۔ توں صاحب نیتن نیتے، نیرن نیر اکھوائیا۔ میریا پریتما میرے تیرے نال سوہرے پیکے، دو جا گھر نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر پردہ آپ چکائیا۔ جھٹ شبد آیا ڈھر دا، سہج نال سُنائیا۔ سنتا اٹھ ویکھ حال اندپر دا، پترا دیاں سمجھائیا۔ حوصلہ ویکھ لے گوہند گر دا، جو

سب کچھ ربیا تجائیا۔ اَکے جاندا مَول نہ مُردا، حُکم مَنے چائیں چائیا۔ سر سے وچ ویکھ لے رُڑھدا، دهن دؤلت بے پروا بییا۔ سارے کہن
 وقت آگیا تھڑ دا، خالی ہتھ وکھائیا۔ اُس ویلے گوبند نے پرساد ونڈیا سی گُڑ دا، گُرسکھ گُڑ لیاؤن والیا چرناں وچ دینا ٹکائیا۔ نالے ہس
 کے کہا میرا بیڑا نہیں کوئی رُڑھدا، جو رُڑھیا سو سچکھنڈ وچ جائیا۔ میرا میلا سدا دُھر دا، ادھ وچکار نہ کھنڈے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ منی سینگھ ویکھ لے سر سے دا کنڈھا، سر سر دھیان لگائیا۔ پانی ویکھ لے ٹھنڈا، پون
 ہلارے رہی کھائیا۔ خالی دسدا پُری اندا، چار دیواریاں راون مارن دھابیا۔ وچھڑدا جائے بندے نال بندہ، گُرسکھ گُرسکھاں نالوں پلُو
 چھڈائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا اندھا، بادل گھنگھور شنوائیا۔ گوبند خوشیاں وچ بھو اوے کھنڈا، چاروں گنٹ گھمائیا۔ ایہہ بھانا پُرکھ اکال
 سندھا، جس سندھیا ویلے گھر دتا چھڈائیا۔ پھیر پیراں تون ہو کے ننگا، نچیا ٹپیا چائیں چائیا۔ پھیر لیکھ ویکھیا کی دُھر دا لیکھیا سندھا،
 سند کی رکھائیا۔ گوبند تیرے بنا کلجگ دا پینڈا نہیں مُکنا لما، لمی گل نہ کھنڈے سمجھائیا۔ نالے ہلُون کے سجا کندھا، پُرکھ اکال دتا بلائییا۔
 گوبند جیہڑا لیکھ لیکھیا اشاریاں والا کوی بونجا، باؤن دھار سنائیا۔ اوہدے اُتے لا کے اپنا پنجا، سر سے وچ دینا ٹکائیا۔ پھیر نیتر نیر ویا
 کے رو پئی شنکر والی گنگا، بھڑی بھڑی تیری دُہائیا۔ ناچ نچ کے وکھایا پری ارمبا، اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد کہا منی سینگھا گھراویں نہ۔ تن مہینے ہور سناویں نہ۔ شیرسنگھ نوں آپ شیر بن
 ڈراویں نہ۔ تیرے اُتے کیتی مہر، تون باہر کڈھاویں نہ۔ تیرے واسطے ہوئی دیر، تون اپنی آسا مَول چکاوین نہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہمت حوصلہ مَول ڈھابویں نہ۔ منی سینگھ سُن لے متیا، ممتا دینی تجائیا۔ لاڈلے میرے چنیا، چند
 دیواں سمجھائیا۔ تون مات لوک وچوں جانا بھتیا، بھجنا واہو داہیا۔ جس گگن ربا یا بنا تھمیا، تیرا ہونے آپ سہائیا۔ تون سُننا شبد بن
 کتیا، کائنات وچ درڑائیا۔ میرا کھیل اگم اگمیا، جگ نیتر ویکھن کھنڈے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ منی سینگھ پنج پوہ دی رات تیری لنگھنی دس دی اؤکھی، سمت اُنی سؤ اٹھاراں عیسوی دئے گواہیا۔ منی
 سینگھ کہا تیرے حُکم دی دھار سؤکھی، سہج نال دینی سمجھائیا۔ میں کوئی پڑھیا نہیں پوتھی، پُستکاں ہتھ اٹھائیا۔ میری بڈھ ہون نہ

دیویں تھوتھی، نرمل لیتی آپ کرائیا۔ مینوں اپنے پیار وچوں کدے نہ روکیں، آگے ہو نہ کدے اٹکائیا۔ مینوں دسدے سچ سلوکی، سوہلا دے سمجھائیا۔ کس بدھ تیری پرگٹ ہووے جوت جوتی، جوتی جاتے دینا سمجھائیا۔ جھٹ شبد نے پٹھ تے ماری سوٹی، زور نال لگائیا۔ پھیر ٹھکرا کے چوٹی، ہلاریاں وچ ہلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ شبد ستگر کہا منی سنگھ ویکھ لے دھر دی جوت پرکاش، پرکاش دیاں وکھائییا۔ وقت سہنجنا تک لے خاص، دوس زین رنگ رنگائییا۔ مہربان مہربان ہووے پُرکھ انباش، انباشی کرتا دھردرگابیا۔ سمبل کرے سچ نواس، آسن سنگھاسن اک لگائییا۔ دھر سندیسہ دیوے بن رسن سواس، شبدی شبد جنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائییا۔ منی سنگھ کہا میں نہیں جان دا کی ہووے تیرا ویس، کی اولڑی کھیل کھلائییا۔ مینوں دس دے اپنا دیس، گرہ مندر دے وکھائییا۔ جتھے وسے نر نریش، اپنا ڈیرہ لائییا۔ سدا رہے ہمیس، سچ سنگھاسن سوہا پائییا۔ جو میں پیار وچ لکھیا لیکھ، اوہدا پردہ دینا اٹھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ جھٹ منی سنگھ اٹھ کے چاروں کٹ گیا بھوں، بھاؤنی اندرے اندر رکھائییا۔ بنا ستیاں گیا سوں، نین نیناں وچ چھپائییا۔ نالے بینتی کرے مینوں تیرے نال گوں، اوٹ تیری اک رکھائییا۔ سچ دس دے کی کھیل کرینگا سمت شہنشاہی وچ نو، نرنکار دینا درڑائییا۔ کی بھاگ لگائیں جمن کنارہ تھاون، جتھے نشان آیا لگائییا۔ کی بھکتاں پکڑے باہوں، اپنی دیا کھائییا۔ کی گرمکھاں ہونے پتا ماؤں، پُرکھ اکال گود ٹکائییا۔ کی غریب زانیاں دیویں چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ سچ دس کس بدھ دین دنی نوں لائیں داؤ، اپنا اپنا بھیو چھپائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ ستگر شبد کہا، میں کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جاتا ویس وٹاواں گا۔ سمبل دیس اک سہاواں گا۔ نر نریش آپ اکھواواں گا۔ کلجگ کل کلیش مٹاواں گا۔ مٹا شیخ ویکھ وکھاواں گا۔ دیس پردیس رنگ رنگاواں گا۔ وشن مہیش آپ اٹھاواں گا۔ لیکھا جان سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہوا نال رلاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ سچ کرنی کار کھاواں گا۔ دین دیاں اک اکھواواں گا۔ گرمکھ لال آپ اٹھاواں گا۔ سمت شہنشاہی نو ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پردہ لاہواں گا۔ ساچا پردہ اپنا لاہواں گا۔ منی سینگھ تیری آسا پور کراواں گا۔ دلی دربار چرن چُہاواں گا۔ جگت سنگھاسن آپ بدلاواں گا۔ زمیں اسماناں ہاباکار کراواں گا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاواں گا۔ گن ندھاناں ناؤں دھراواں گا۔ زرگن نور جوت رُشناواں گا۔ پورن برہم اک سمجھاواں گا۔ پنچم پوہ وڈ وڈیاواں گا۔ بھگت سہیلے گود نکاواں گا۔ گر چیلے جوڑ جڑاواں گا۔ جگ جنم دے وچھڑے موڑ لیاواں گا۔ جے پچھ رہ گئی تھوڑ، آگے پور کراواں گا۔ میرے بن کھئے ہوئے نہ براہمن گوڑ، پوت سپوتا نہ کھئے اکھاواں گا۔ کل کلکی ہو کے جاواں بہڑ، نہکلنکا روپ درسواں گا۔ امام امام دی پوری کران لوڑ، آسا سب دی ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ پنچم پوہ کہے جن بھگنو میں خوشیاں والا چڑھیا، چڑھدے لہندے دھیان لگائیا۔ میں تہاڈا کرم دا نراکھر پڑھیا، اکھراں دتا تجائیا۔ جو سچ پِرتی وچ جڑیا، پِرتیم اپنے رنگ رنگائیا۔ جو تہاڈے گرہ دوارے کھڑیا، سمکھ سوہیا پائیا۔ جو وسیا بھگت دوریا، اکو گھر سہائیا۔ اوس دا شبد سن لو کھریا، کھرے کھوٹیاں دئے سنائیا۔ جو چرن لگیا سو تریا، تارنہار دیا کھائیا۔ گرمکھ کدے نہ مریا، مر جیوت روپ بدلائییا۔ تہاڈا مانس بوٹا پیار نال کیتا ہریا، انت سک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پنج پوہ کہے اوہ کوکدے ہاراں والے پُھل، پُھل پُھل کے اپنا آپ وکھائیا۔ جن بھگنو ساڈے بولن والے نہیں بُل، رسنا نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں تہاڈے نال مل کے ہو گئے تہاڈے تُل، اکو ترازو پرہ نے دتا ٹکائیا۔ اسیں سچ دسیئے تسیں کدے نہیں جانا بُھل، بُھل وچ کدے نہ آئیا۔ بنا پُرکھ اکال توں ایس زندگی دا نہیں کوئی مُل، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگنو تہاڈا دیپک کدے نہیں ہونا گُل، روشنی کرے تھاوں تھائیا تہاڈا بوٹا کدے نہیں جانا بُل، ستگر پھل نام رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ پنج پوہ کہے گنگا نیتر رووے کرے پُکار، کوک کوک سنائیا۔ میں جٹا جوٹ دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول بھجیاں واہو داہیا۔ میں نت نوت راہ تگاں اوس مُرار، جو مُراریاں دئے وڈیائیا۔ جس دی چرن چھوہ نال سب دا بیڑا ہو جائے پار، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میں اُس دے حاضر ہو دربار، نو نو لاگاں پائیا۔ جتھے بھگت سہیلے دتے تار، میرا لہنا اوہناں نال ملائییا۔ میں جگ جگ خدمتگار، خادم ہو کے تیری سیو

کمائیا۔ پری ارمبا کہے میں بنا قدم توں نچار، نچاں ٹپاں گداں چائیں چائیا۔ توں شبد دھار گوہند سچی سرکار، شہنشاہی اک اکھوائیا۔
 بونجا کوی آشا وچوں اپنی خواہش رہے اچار، بن رسنا رس جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ایکنکار، اک اکلے تیری وڈیائیا۔ جے توں
 پنجاں تن پوائے ہار، ہردے انتر کری صفائیا۔ جنم مرن توں کڈھ کے باہر، اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرے در تے فرق نہیں کوئی پُرکھ نار، تتان
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا آتم اک ادھار، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں پاؤنی سار، سنتا ہونا سہائیا۔ گُرمکھاں دینا تار، گُرسکھاں گود
 اُٹھائیا۔ منگ منگی دلی دربار، در دروازے سیس جھکائیا۔ جتھے شاہ سلطاناں ہونا بھکھار، بھکھیا منگن واہو داہیا۔ راج راجان تگن
 آن دیدار، نیتر لوچن درشن پائیا۔ تیرا وقت سہنجنا ہونا وچ سنسار، سہنجنی رت سوبھا پائیا۔ تیجے تیجے تیجے دن تیرا میلا ہویا کریگا ملن
 والیاں پر اپار، پہلوں ملن کھئے نہ پائیا۔ نو نو وار دھوڑ لایا کرنکے مستک چہار، بھگت دوار دئے گواہیا۔ الفی والیا پھیر توں الفی دے
 حرفاں توں ہووینگا باہر، تیری صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
 ہونا سہائیا۔ نارد کہے بھگتو سوہنیو میں بڑیاں سُنیاں خبراں، ٹھاڈے سچے کھبے آگے پچھے بہ کے دھیان لگائیا۔ میں آوازاں سُنیاں شیر
 بڑاں، جو بھکاکاں وچوں بھبک رہے لگائیا۔ میں خوشیاں ویکھیاں جگت تبراں، گھرانے کنبے پھول پھولائیا۔ سچ پُچھو ایہہ کسے کسے دیاں
 آساں پوریاں کردا سدھراں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ باقی سرشٹی ویکھو پھرے وانگ ڈنگراں، پشو ڈھور بھجن واہو داہیا۔ ایہہ ہتھ کدے
 نہیں آوندا مسیتان مندران، مٹھاں ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ ایہہ جدوں ملیا، ملیا بھگتاں دے اندراں، اندر بہ کے اپنا درس دکھائیا۔ جدوں کریا
 کرے تے اودوں توڑے چندرا، بنا کنجی توں کنجی لے لگائیا۔ نارد کہے میں گل نہیں اکھنی ایہہ پرہو بڑا چندرا، جدوں جی چاہے چندالان
 نوں دئے ترائیا۔ کئی وچارے مر جاندے وچ کندراں تے کھنڈراں، پہاڑاں اُتے آسن لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد
 اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہو بڑا کردا للا پوپا، للیاں والے پال سنگھ دا کچھ لیکھا نظری آئیا۔ جس دا حساب کیتا انگلاں
 اُتے پوٹا پوٹا، بن لیکھیاں لیکھا گنت گنائیا۔ میں سچ دساں اوبدا وچھرن والا سی اک پوتا، چھوٹا کاکا درشن سنگھ دا نظری آئیا۔ اوس
 دے پچھے پنج پوہ نوں آپ آگیا دے کے ہوکا، ہرجن اپنے نال رکھائیا۔ نالے وبار کیتا تے نالے بھگت دا سوار دتا موقع، مہر نظر اک

اُٹھائیا۔ اوسے دے پیار وچ لال رنگ دا چوڑا پایا تے کیتا اپنا شوّقا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تُسیں خوشیاں وچ اک مار دیو تالی، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ تہانوں تہاڈا ستگرُو خوشی دے دیوے باہلی، بہتی اپنی دیا کھائیا۔ پر یاد رکھیو جنہاں دے بچے ایس سال وچھڑے اوہ کریو نہ کاہلی، آگے واسطے بھگتاں دے گھر بھگت پھیر دیوے پرگٹائیا۔ ہور پھل لگائے پال سینگھ دے نال دوجے پال سینگھ دی ڈالی، محل سینگھ دے نال محل پھیر دے وسائیا۔ ایہہ کھیل اولڑی جس دی گھال گرمکھاں نے گھالی، جگت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بچن سینگھ دیپک رکھ کے وچ تھالی، تھلاں توں باہر دھیان لگائیا۔ جس دی لچھمن سینگھ نوں لالی، لالی وچوں لال اپنے لیکھے لائیا۔ پردھ اوستھا اُس دی سرت آپے لئے سمبھالی، سمبل دا مالک ہو کے دیا کھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پھل سوہنا لگا کایا ڈالی، ٹہنی ٹہنی آپ مہکائیا۔ تُساں پرہ دے بننا کی سوالی، بنا سوال توں تہاڈی جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو میرے نال ملاؤ نین، اکھیاں والے اپنیاں اکھاں نال رلائیا۔ تہاڈا سب دا اکو ساک اکو سجن اکو سین، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا نار کنت توں باقی سارے بھائی بھین، نیتراکھ نہ کھئے بدلائیا۔ دھرم دی دھار سچ دا وہن، تُساں جگت دینا وہائیا۔ اُنگلان کر کر سارے تہانوں کہن، انہاں دا اکو پتا اکو مائیا۔ جیہڑا پچھلے لیکھے آیا دین، دیونہار بن گوسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو پرہ نوں پردیوں جاؤ جھک، ہاردک ملے وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پڑھو ٹک، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے دینی سنائیا۔ اگلا پینڈا سب دا جائے مُک، پاندھی رہن کھئے نہ پائیا۔ خوشی دا وقت سہنجنا تہاڈے پوتر ہوئے مُکھ، رسنا جہوا ملی وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈے انتر سدا رہے سُکھ، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت ترسنا میٹے بھکھ، تامس دے مٹائیا۔ پنج پوہ کہے میں خوشیاں وچ کہاں اٹھ، سب نوں دیاں سنائیا۔ بھگت بھگوان بھگوان بھگت دی اکو بجھی رہے مٹھ، پنچہ سکے نہ کھئے کھلائیا۔ تہاڈی سہنجنی ہووے رت، رتڑی اکو گھر مہکائیا۔ تُسیں اک صاحب دے لاڈلے پت، جو پتا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچا اک وکھائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو

میری منظور کرو نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ تسیں آئے دلی دربار، درگاہ ساچی دا پندھ مُکائیا۔ ستگر شبد دی اگتی چلی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سوہا پائیا۔ سب دا میلا نال اک کرتار، قُدرت دا قادر دئے وڈیائیا۔ در آیاں نوں دوہا ہتھان دا سیس تے دیوے پیار، پیار نال اپنی گود ٹکائیا۔ چرن دھوڑ بخش کے چہار، مستک ٹکے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل کرے اپر اپار، اپرمپر اپنے وچوں پرگٹائیا۔

* ۶ پوہ شہنشاہی سمت نو نجیاباد شہر وکھے *

ستگر شبد سدا اقبال، سنگھ اقبال دئے وڈیائیا۔ آد جگادی دین دیال، دیاندھ بے پرواہیا۔ جو وسے سچکھنڈ سچی دھرمسال، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دے بھگت سہیلے گرمکھ سجن میت لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ آپے مُریداں پُچھنہارا حال، ہر مُرشد دُھردرگاہیا۔ نام ندھان دے سچا دھن مال، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جنم کرم دی پوری کرے گھال، لیکھا ویکھے تھائوں تھائیا۔ ہرجن ساچیاں آپ کرے سنبھال، ستگر پورا دیا کمائیا۔ جس دے حکم وچ کال مہاکال، رائے دھرم سیس نوائیا۔ چترگیت لیکھے رہیا وکھال، رائے دھرم دھوڑی خاک رمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا یار پھل لگائے گرمکھاں ڈال، پت تہنی آپ مہکائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت اولڑی چال، چال نرالی اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد کہے میں داتا گنی گہند، گہر گور اک اکھوائیا۔ لیکھا جانا جیو پنڈ، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ جن بھگت امرت دھار ویاواں ساگر سندھ، بوند سوانتی گول ناہی آپ ٹپکائیا۔ من منسا کوڑی میٹ کے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ میرا نام ندھانا اگتی گیت، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کایا کعبہ سہا کے مندر مسیت، گرودوار اک درڑائیا۔ زرگن دھار وس کے چیت، چیتن سرتی دیاں کرائیا۔ من منسا کر کے پنت پُنت، پنت پاؤن ہو کے ویکھ وکھائیا۔

کوڑ ککرم دی میٹ کے لیک، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ ست ستوادی ہو کے کراں تصدیق، شہادت نام ندھانا نال بھگتائیا گرمکھ ہرجن بنا دھرم دھار عزیز، مہر نظر نال ترائیا۔ سچ دوار بخش تمیز، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل آد جگاد، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا دینا برہم برہماد، برہمانڈ پردہ دیاں چکائیا۔ میرا نام ندھانا اگمی ناد، دھن آتم راگ جنائیا۔ جن بھگتاں اندر ہو وساد، بسمل ہو کے اپنا بھیو چکائیا۔ نور نورانہ بھیو کھلاواں واحد، یک اپنی کار کھائیا۔ ست وست دے کے داد، دؤلت دھرم دھار جنائیا۔ ترے گن مایا بھجا کے آگ، ترسنا کوڑ مٹائیا۔ انتر آتم دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، شبد ہلوانے آپ اٹھائیا۔ منسا من رہے نہ کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں مارے آواز، ستگر شبد بتھ وڈیائیا۔ ایتھ اوتھ دو جہاناں رکھ لاج، پاربرہم برہم میل ملانے چائیں چائیا۔ آتم پرما تم ساچا کرے کاج، کرنی کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھنہار بنس سربنس، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ہرجن گرمکھ ویکھا ہنس، کاگ روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ ملے وڈیائی وچوں سہنس، سہنسر مکھ شیش دئے گواہیا۔ منوا مان رہے نہ کنس، ہنکار وکار دئے چکائیا۔ ایک نام جنا کے منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ لیکھا جانے آد انت، مدھ اپنا پردہ لاپیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ گرمکھاں رہے کوئی نہ چنت، آلس نندرا دؤر کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے آج دوس دہارا چھ پوہ، سدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں پریم پُرکھ آتم دھار بخشے موہ، محبت کوڑی دین دنی گوائیا۔ گھر سوامی نج نیتر لوچن بخشے لو، لوئن اپنا اک کھلائی۔ امرت رس بوند سوانتی دیوے چو، کول ناہی آپ الٹائیا۔ پنچ وکاری بھ وچ رکھے گروہ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دُرمت میل من مت صاف کرے دھو، اُجل آپ کرائیا۔ ہوئے ہنگت لائے کھوہ، نون سو اکھڑ اک سمجھائیا۔ اندروں بھیو چکائے دو، دتیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پردہ لاه کے روپ درسائے سو، سو پُرکھ نرنجن نظری آئیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، ایکنکار ہوئے سہائیا۔ آد نرنجن کر کے لو، ابناشی کرتا پردہ دئے چکائیا۔

سری بھگوان ست سرُپی جائے چھوہ، پاربرہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا لیکھا دھرم پیار دا، جُگ جُگ ریتی چلی آئیا۔ میرا کھیل تینی اوتار دا، حضرت مؤسیٰ عیسیٰ محمد رُپ بدلائیا۔ میرا کھیل نانک نرگن سرگن دھار دا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میرا ویس گوبند سنگھ سُرپیر سانجھے یار دا، یارڑا ستھر اک ہنڈھائیا۔ میرا لیکھا بھگت سہیلے گرُمکھ نت نوت تاردا، تارنہار دتی وڈیائیا۔ کلجگ کھیل تکنا اندھ اندھیار دا، چاروں کُنٹ بھجّان واہو داہیا۔ بھيو دساں بے سمار دا، جس دی گنت نہ کوئی گنّائیا۔ غریب نہانے کوچھے کھلے ستجگ تریتا دواپر آیا تاردا، کلجگ انت ہو سہائیا۔ گھاٹا پورا کرنا ستگر شبد اقبال سنگھ پریوار دا، اقبال اپنے نال ملائیا۔ اوہ ونجارا ہووے تیرے سچکھنڈ دربار دا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا رُپ انوہا شاہو بھوپ نظر آوے نر نرکار دا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا کھیل اولّا دے پروردگار دا، سانجھے یار تیری وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک بھگتان گھر بار دا، اندر باہر تیری سرنائیا۔ تُوں ڈبڈے پتھر پابن تاردا، جُگ جُگ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو تُوں آد جگاد بے انت، بے انت تیری بے پرواہیا۔ تُوں سوامی دُھر دا کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ تیرا آد جگاد نام اکما منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ میں در ٹھانڈے تیرے ہویا منگت، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ پریتی چاڑھ دے اپنی رنگت، رنگ چلؤل اک رنگائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنے لیکھے پاؤنی ساری سنگت، جو بیٹھے سوبھا پائیا۔ سب دی اکو خواہش تے اکو منت، اکو وار سیس نوائیا۔ چوراسی رہے کیسے نہ چنت، یم کی پھاس نہ کھئے لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد کہے کِریا کر دے پرہے، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ بھگت سہیلے تاردے سرب، سرب ویاپی ویکھ وکھائیا۔ جنم لینا پئے نہ پھیر کیسے گرہے، نو اٹھاراں نہ اگن تپائیا۔ سب دی آتم کرنی سرد، امرت رس چوائیا۔ کلجگ کوڑ کوڑیاری وجے کیسے نہ کرد، قاتل مقتول نہ رُپ درسائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں ونڈنا درد، دُکھیاں اپنے گلے لگائیا۔ معصوم بچیاں دا ہون نہ دیویں حرج، سر ودھوا ہتھ ٹکائیا۔ غریباں پالنا تیرا فرض، آپ ہونا مات سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار

تیری وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو تیرے گرسکھ نئے نئے بچے، بچپن سب دا ویکھ وکھائیا۔ تن ماٹی بھانڈے تک لے کچے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پھول پھولائیا۔ سچ پریت جوڑ لے نئے، نانا آتم پرما تم بنائیا۔ تیرے پریم وچ سارے رہن رتے، رتن امولک ہیرے دے سمجھائیا۔ تیرے نام دا جیکارا بول کے فتح، فاتحہ کرن کوڑ کریا ہلکائیا۔ سب دے لیکھے پاؤ نے اپنے کھتے، خاتمہ کوڑی کریا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ چھ پوہ کہے میں آیا لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ پُرکھ اکالے دینی دات، دین دیال دیا کائیا۔ جن بھگتاں چرن پریت بخشنا نات، نانا اپنے نال جڑائیا۔ پیار مُحبت دھوڑی بخشنی خاک، مستک نام رمائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب جنم تکنا ماتھ، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ ٹوں سرب کلا سمراتھ، دیونہار اک گوسائیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، جو درشن تیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ور داتے تیرے آگے منگ منگائیا۔ چھ پوہ کہے پرہو میں منگاں آگئی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں کٹ بھکھ ننگ، آتم انتر دے بھرائیا۔ سچ سوامی بخش اند، انترجامی ویکھ وکھائیا۔ ڈھن ناد آگئی وجا مردنگ، انراگی راگ درڑائیا۔ درشن دینا کایا مندر اندر (لنگھ)، نو دوار دا پندھ چُکائیا۔ آتم سیج سہاؤنی پلنگ، جس دی پاوا چول بنت نہ کھئے بنائیا۔ جس دا نام ندھانا سری بھگوانا وجے اکو مردنگ، مرد مردانے دینا وجائیا۔ تیرا پرکاش ہووے بنا سورہ چند، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا نور کرنا رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ چھ پوہ کہے پرہو جن بھگتاں انتر ویکھ خواہش، انتشکرن پھول پھولائیا۔ ست سچ دی کرنی دس تلاش، تن کھوجن چائیں چائیا۔ آتم پرما تم تیری تگن راس، بن گوپی کابن خوشی بنائیا۔ رسنا گائن سواس سواس، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ ہوئے ڈکھڑا کرنا ناس، ہنگتا دینی مٹائیا۔ نرگن دھار وسنا پاس، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اکو ہووے پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ ہرجن بنا کے اپنے داس، واسطہ دھرم دھار جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ رنگ رنگ سوامی، ہر کرتے بے پرواہ۔ مالک خالق انترجامی، الکھ اگوچر آگم اتھاہ۔ آد جگاد سدا نہکامی، ست پُرکھ نرنجن بے پرواہ۔ سچ بیننتی

ایکا مانی، در ٹھانڈے سیس دتا نوا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہرجن ہونا آپ سہائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال دُھر دا سجن، سجن گُرمکھ آپ بنائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ جگ جگ ہرجن پریمی آئے لبھن، بھجے واہو داہیا۔ ویس وٹائے گوپال مدھن، مدھ سوڈھن دُھردرگاہیا۔ جس دے ڈنک دماے وجن، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اوہ گُرمکھان نیتر پا کے انجن، یج نین کرے رُشنائیا۔ لوک مات آئے پردے کجن، نام دوشالہ ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ ستگر شبد کہے خوشیاں والا توہار، دیوباری خوشی منائیا۔ چھ پوہ کرے نمسکار، نو سیس جھکائیا۔ پرہ در منگے بن بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کِریا کر میرے نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ اکو رنگ رنگا دے وڈا چھوٹا وچ پرہوار، پرہ پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ مَورکھ بڈھی رہے نہ کھئے گوار، سوچھ سرُپ دینا سمجھائیا۔ میل ملاؤنا گوبند میتا ستگر گوبند چرن دوار، سنگھ سنگھ تیری سرنائیا۔ تڈھ بن دوجا نظر کوئی نہ آوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو سیس نوائیا۔ ٹوں بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ست ستوادی پروردگار سانجھے یار نورالہ بے پرواہ ایکنکار، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے

لنگر دی چار دیواری دی نیہ رکھن توں پہلاں *

اگی پوہ کہے میں آیا پوہ اکیسا، دو اک جس دا دھیان لگائیا۔ مینوں سندیسہ دتا بیس بیسا، سرگن زیرو روپ سمجھائیا۔ مینوں اشارہ کیتا اک نو اُنیسا، بن سینت دتا درڑائیا۔ اک اٹھ اٹھاراں خالی وکھا کے کھپسا، ہتھیلی ہتھیلی نال بدلائیا۔ اک ست ستاراں دس کے اپنا پیسن پیسا، کوک کوک سنائیا۔ اک چھ سولان کہے میں تیریاں بدلدیاں ویکھیاں ریتاں، جگ جگ دھیان لگائیا۔ اک پنج پندراں

کہے میرے اندرون نکلیاں چیکاں، کوک کوک سُنائیا۔ اک چار چوڈاں کہے تُوں جن بھگتاں اکیاں اکیاں گھراں کیتیاں تصدیقاں، شہادت شبہ
 والی بھگتائیا۔ اک تِن تیراں کہے مینوں تیریاں اڈیکاں، جس گھر راج راجاناں شاہ سلطاناں دتا بھلائیآ۔ اک دو باراں کہے میریاں پوریاں
 کرنیاں ریبھاں، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ اک اک یاراں کہے میں تیرے حُکم دیاں سُن دا رہیا تریکاں، جو جُگ چوکڑی اوتار پیغمبران
 گروآں گیا سُنائیا۔ اک زیرو دس کہے میرے بھگوانا نوجوانا اپنا مارگ دس دے سیدھا، سیدھ صادقان تون باہر دینا سمجھائیآ۔ شہنشاہی
 سمت نو وہہ سو دھار تیری تیہ اگلیاں پچھلیاں میٹ دے لیکاں، لائن عین آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ اگی پوہ کہے میری اکو آشا اپار، سمت شہنشاہی نو نال ملائیآ۔ نال دساں پیار، پریتی پریم وچ
 سمجھائیآ۔ اکلا اکھ دا ووہار، ووہاری آپ جنائیآ۔ جو دھرم دا ہووے لکھار، لکھاریاں لیکھے وچ رکھائیآ۔ کھیل سچی سرکار، دو اک
 نال وڈیائیآ۔ ویکھے وگسے پاوے سار، پاربرہم پرہے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کھائیآ۔ اگی پوہ کہے میری گوبند نے رکھی دھار، دھرم نال جنائیآ۔ بونجا کویاں دا ادھار، باون دا لیکھا نال ملائیآ۔ پنجاں دا لہنا وچ
 سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ لیکھ لیکھنی کرے پکار، قلم قلم تون باہر سپس نوائیا۔ کرپا کریں میرے نرنکار،
 تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ تیرا بدلدا جاندا سماں بدل جانا ووہار، بدلی ہووے تھاو تھائیا۔ میں کوک کے کراں پکار، زور زور نال سُنائیا۔ بھگت
 بھگوان دی دھار ہووے دیوار، دھرنی اُتے سوہا پائیآ۔ کوڑی کرپا جن بھگتاں اندرون کڈھنی باہر، تن وجود رہن نہ پائیآ۔ ست سچ دا
 بخش پیار، دینی مان وڈیائیآ۔ میں آکے رہواں جُگ چار، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ ستجگ وچ مینوں اگی فٹ کریگی ساری سرشٹی دی
 سرکار، اگی اگی اگی سو فٹ اپنا چوگرد لواں بنائیآ۔ میرے نو بھگت دوارے ایس بھگت دوارے دے ہون کے باہر، دھرتی ایسے اُتے
 سوہا پائیآ۔ جنہاں دیاں چوٹیاں اُتے پورن سنگھ دی بھسم چڑھیگی خار، اک اک ہڈی اُتے دینی ٹکائیآ۔ ایہ وسنواں سانہ کے رکھنیاں
 پچھوں سسکار، جل بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ ایسے دی ہووے یادگار، یاد یاد وچوں سمجھائیآ۔ ایہ تتاں والا سریر
 سدا رہنا نہیں سنسار، تن وجود نظر کوئے نہ آئیآ۔ جن بھگت سجن میت سوہنے نال یار، یرانے دھرم دھار رکھائیآ۔ ایہ کھیل آگم اپار،

ہر کرتا آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اگی پوہ کہے جن بھکتو میں
اکو منگ منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جے تسیں اگیا دیوو پورن سنگھ دا سونا چھڈا دیواں اتوں پلنگ دا، سدا بھگتاں دے
چرناں وچ لیٹ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ لنگر کہے میں وی پیاسا اس دُنیا وچ ور بھنڈ دا، بھنڈی پا کے دیاں سُنائیا۔ جن بھکتو تہاڈے پیار
وچ اچ توں پورن سنگھ دا کھانا ہو جائیگا اک ڈنگ دا، دوجی وار انّ مکھ نہ کدے لگائیا۔ اگی ماگھ تک ایہہ کھیل ہونا نشنگ دا،
نسچے نال جنائیا۔ گل بستر پھٹا پُرانا پھینگا ویس کرے بھکھ ننگ دا، اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ اگی پوہ کہے ایہہ گوبند دتا سندیسہ، شبد دھار جنائیا۔ میرا صاحب نر نریشا، وڈ داتا
دھردرگاہیا۔ جس وسنا سمبل دیسا، اپنی خوشی بنائیا۔ آگے سدا رہے ہمیشہ، پچھے جنم مرن وچ نہ آئیا۔ اویدا بھگتاں نال ٹھیکا،
بھگون ہونے آپ سہائیا۔ سچ پریت دی بخشے ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اگی پوہ کہے جن بھکتو تہاڈیاں چڑھدیاں ہوون کلا، اکلے اکلے ملے وڈیائیا۔ تہاڈا وسدا رہے محلا، سد
ستگر سنگ بنائیا۔ تہاڈا لیکھا باہر جلا تھلا، مہیئل سنگ نہ کھئے جنائیا۔ تہاڈا نہچل دھام اٹلا، اٹل پدوی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اگی پوہ کہے بھکتو اندر مار لو جھاتی، نیتر نیناں نین ویکھ
وکھائیا۔ سینہ تک لو اپنی چھاتی، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ تہاڈا پریمی پُرکھ اکال کھلاپاتی، پت پریشور دھردرگاہیا۔ جس دا پورن بنیا
ساقی، جام پیالے جگت پیائیا۔ بے شک تن ماٹی والا خاکی، تن ہڈ ماس ناڑی سوہا پائیا۔ اچ توں گرمکھو تہاڈے نال پچھلی بیرا پھیری
دی چھڈ دیوے چلاکی، آگے سچ دا سچ حکم رکھائیا۔ ایہہ وقت سہنجنا جگت آیا بھگت دوار چ تہاڈی ہوئی گل باقی، باطن دیاں جنائیا۔
پورب لیکھے سب دے دیواں باقی، باقاعدہ اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ
تیری وڈیائیا۔ اگی پوہ کہے جن بھکتو چار دیواری دے چلو کول، بھگت دواروں چائیں چائیا۔ لیکھاریاں اگی جیکارے دینے بول، خوشیاں
ڈھولے گائیا۔ سکا ٹکر رکھنا کول، قلم دی نوک دینی چھہائیا۔ شستراں آدھ وچوں پھڑ کے تولنا تول، حصہ اکو ونڈ ونڈائیا۔ سوا پا آٹا لینا

گھول، اٹاں چار نال وکھائیا۔ دائرہ بٹھ کے نو فٹ دا گول، گولی نے مکھ تے گھنگٹ لینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ چار دیوار کہے میں چوہ وئی، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ میں گوہند دے چرناں دی دھوڑ بدھی کئی، چمکور دئے گواہیا۔ میریاں نیہاں ہیٹھ روٹی رکھنی کھئی کھئی، چارے ونڈ ونڈائیا۔ میں بھگتاں بھکتی وچ بناؤنا دھنی، دھناڈھ دینے وکھائیا۔ میری آئیو ہونی لمی، لے پے کے لکھاری کرن لکھائیا۔ میں اج تون پرہو دے گھر وچ جئی، مینوں ملے مان وڈیائیا۔ گرمکھو نہ کوئی ہرکھ رہے نہ غمی، چنتا اندروں دینی کڈھائیا۔ تھادے ستکار وچ میری ریتی چلنی نوئیں، نوئیں جگ دا دھیان لگائیا۔ تھادا پریم میری پوری کر دیوے کمی، گھائے پچھلے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری بینتی اگمڑے اک مئی، منسا پورب نال ملایا۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھکت دوار جیٹھووال لنگر دی چار دیواری دی نیہہ رکھن سمیں

شہنشاہ جی نے گٹ وچوں خون کڈھ کے وبار کیتا *

وشنوں کہے واہ میرے بھگوان، کی بھگون تیری بے پرواہیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ دا مینوں بخشیا دان، جگ جگ تیری سیو کھائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دیندا رہیا مان، نت نت اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت میں ہو گیا حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ میں چاروں کنت ماراں دھیان، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں بل دا لیکھا بھلیا نہیں وچ جہان، ست سچ نال سنائیا۔ جس دا اسمیدھ یگ دا لیکھا سمت شہنشاہی اٹھ وچ بھگتاں کولوں کرایا آن، آپ اپنی دیا کھائیا۔ اگی پوہ نوں کیوں زمیں وچ دیا میرا ان ان جگت والا پکوان، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ میرے نیتر نین شرمناں، اکھیاں روون مارن دھاپیا۔ میں سندیسہ دیواں دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پری لوہ زمیں اسماناں دیاں درڑائیا۔ برہمے نوں کہاں آہ ویکھ میرا نشان، شنکرا بھجنا واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ وشنوں کہے لکھاریو کیوں چھپائی اپنی نوک، قلم دا لکھیا نہ کھئے مٹایا۔ مینوں گوہند

دا یاد اک سلوک، جو سو بلا ماچھوڑے گیا سُنائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں اپنی نہیں سوچ، تیری سوچ وچ اپنا بنس دتا لُٹایا۔
 آہ ویکھ لے گوہند سُتا مان دا مَوج، سیج سولان والی بندھائی۔ پر یاد رکھیں میرے بنا تیری کیسے نہیں کرنی کھوج، تینوں ویکھن والا
 لوک مات نظر کھئے نہ آئی۔ میں تیرا شبد گرو دوہاں دا سانجھا ہووے گا چوج، چوجی پریم اکو رنگ لینا رنگایا۔ میں وشنوں دے سر
 توں او بلا لاه کے بوجھ، لوک مات جن بھگتاں دیاں وڈیائی۔ میرا آؤنا نہیں کوئی روز روز، نو سؤ چرانوے چوکری جگ دا گوہند دا نام
 نظر کھئے نہ آئی۔ میرا بدھی والا نہیں بودھ، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائی۔ جگیا سؤاں والا نہیں کوئی جوگ، جگتی جگت نہ کھئے رکھائی۔
 سنساریاں والا نہیں کوئی بھوگ، رسنا رس نہ کھئے چکھائی۔ تینوں میری مینوں تیری دوہاں نوں اکو جہی اوٹ، ایسے کر کے میں اپنی اوٹ
 سکھاں اُتے رکھائی۔ چار جگ دے آلیوں ڈگے بوٹ، دیناں مذہباں وچوں پھڑ کے باہر کڈھائی۔ بونجا لکھاریاں دی کویاں دی پنجاں دی
 دھارلاوے چوٹ، چوٹی جڑ دا لیکھا دئے مکائی۔ گڑھی چمکور دی تھاں جن بھگتو ایہ دھرم دا اُسنا کوٹ، جتھے ادھرمی رہن کھئے نہ
 پائی۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ورن برن کھتری براہمن شوڈر ویش ذات اذاتی ایتھے سارے چکنگے چوگ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو
 گرہ سوہا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ تلواراں کہن جن بھگتو
 اسیں ستگر گوہند دی دھار، دھرم دی رکھیا دئے سمجھائی۔ ساڈے پیار وچ جھوڑے اوہ چار، چوتھا جگ کلجگ جنہاں دی دئے گواہیا۔
 اوہ بھکھے بھکھیاں دی بھکھ گئے نوار، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پائی۔ اوہناں دی یاد وچ ایہ ہوویگی چار دیوار، چار کُنٹ وچ
 ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ نبھائی۔ وشنوں کہے میریاں ممتاں، پُرکھ
 اکالے من۔ تیرے وچ توفیق بمتاں، صاحب سوامی میرا بیڑا بٹھ، میں ویکھاں چارے سمتاں، بہڑی کیسے ہتھ نہیں آؤنا ان۔ پھرنی دروہی
 وچ ننداں، جن بھگتاں تینوں کہنا دھن دھن، میں تیرے چرن کولان وچ چمٹاں، میرا سندیسہ سُننا بنا کن۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے رہیا ہتھ بٹھ۔ وشنوں کہے میری نمو نمو نمستے، ڈنڈاوت بندنا سجداں توں باہر سیس
 جھکائی۔ میں جگ چوکری تیرے ویکھے رستے، جو زرگن سرگن دتے وکھائی۔ میں نام کلمے تکے سستے، جو اوتار پیغمبراں خُاریاں نال

جنائیا۔ میں سَتَجُگ تریتا دواپرویکھ نَسَدے، بھجے واپو داہیا۔ گرتھ شاستر پُران مارگ ویکھ دسدے، اکھڑ اکھڑاں نال سمجھائیا۔ سُرپیر بہادر یودھ تگے رنگ نال رت دے، رتی رت جگت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں جگیاسو بھرے ویکھ وچاراں من مت دے، سَتگر شبد مت نظر کیسے نہ آئیا۔ ایہہ بھیو انوکھا پُرکھ اکالے دس دے، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کی تیرے کھیل ہونے گھٹ گھٹ دے، گھٹ نواسی دینا سمجھائیا۔ اٹھ ویکھ اوتار پیغمبر سچکھنڈ دواپیوں سارے تگدے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے تیرا پُرکھ اکالے وکھڑا قانون، قاعدہ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیرا سب توں نیرالا مضمون، اکھڑاں وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرا جگت جہان توں نیرالا جنون، جلوہ گر کی تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا داس سیوک ممنون، چاکر ہو کے سیس نوائیا۔ سچ دس کیوں پورن سنگھ دے سچے گٹ دا کڈھنا خون، اٹاں نال چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کھا سُن وشنوں سیوادار، تیری سیوا مات وڈیائیا۔ تُوں لکھ چوراسی دئیں آبار، گھر گھر رزق پہنچائیا۔ پورن جوت پورن میری دھار، پورن پورن وچ سہائیا۔ جس دے پیار وچ ستکار وچ کلجگ کورٹا دینا نوار، کلکاتی دینے کھپائیا۔ سَتجگ دا ست دھرم چلا وویار، اپنا راہ سمجھائیا۔ ایس خون بدلے جن بھگتاں پھڑنی پئے نہ کدے یُدھ وچ تلوار، کھنڈے کھڑگ نہ کھئے اٹھائیا۔ کھاندیاں پیندیاں خوشیاں وچ دو جہاناں کر جائے پار، لکھ چوراسی گیڑا دئے کٹائیا۔ جو اک وار بھوجن چھک کے جایا کریگا وچوں ایس چار دیوار، اُس دا جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ کال مہاکال رائے دھرم چترگیت لاڑی موٹ سارے رہنگے ایس چار دیوار توں باہر، چھبی پوہ تُوں لیکھا سارا دئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل دھر دا تے کرے دین دیاں، بنا پُرکھ اکال توں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ خون کہے مینوں چھیتی لؤ کڈھ، اٹاں چاراں نال چُھپائیا۔ میرا نشانہ سوا سوا فٹ تھلے دینا گڈ، گاڈ تُوں سندیسہ دینا چائیں چائیا۔ میرا پریم والا لداؤنا لڈ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جس کارن تہانوں بھگتو لیا سد، بھگت دوارے وچی ودھائیا۔ اگی پوہ دی یاد رہیگی وچ جگ، سمت شہنشاہی نو نال وڈیائیا۔ بے شک ایہہ پورن سنگھ دے سریر دا ٹھوٹھا جانا بھج، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ایتھے سدا دھرم دا وجد رہے گا ند،

انادی کال توں آدی ریتی چلی آئی۔ بھگت بھگوان دی کدے ختم نہیں ہندی ید، جُگ جُگ دوویں مل کے اپنی خوشی بنائی۔ سو وقت سہنجنا سہاوا سب دا ہویا اج، لوک مات ملے وڈیائی۔ لکھاریو مُدھے ہو کے ساریاں دی کٹلتا قلم دی نوک نال دیو دت، حصہ اپنا نال پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر۔ نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت شرع دی میٹ کے حد، مائس مائو مائکھ اکو ذاتی آتم دھار اکو رنگ رنگائی۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال اندر سنگھ دے نوٹ *

ویشنوں کہے اگی پوہ نوں میری منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے صاحب سورے سرنگ، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ میں خوشیاں وچ ویکھن آیا تیرا رنگ، رنگ رنگیلے دھر دے ماہیا۔ تیرے پریم پیار دا وہن ویکھاں گنگ، گوہند تیرا کھیل نظری آئی۔ جے تُوں کھانا کھانا اک اک ڈنگ، میری تیرے آگے ڈہائی۔ میری آشا پوری پھیر ہووے جے تیرے لکھاری اٹھ کے لکھن بنا ٹنگ، دوویں ٹنگاں زمین اُتے نہ کھئے چھہائی۔ نہیں تے آگے توں لکھت کر دے بند، در تیرے واسطہ پائی۔ ویشنوں کہے لکھاریو چھیتی لکھیو چھند، قلم نال پھرائیا۔ ویشنوں کہے پرہو تیرے بھگتاں کول انوکھا ڈھنگ، ڈھنگی سوہنے نظری آئی۔ میں خوشیاں نال انہاں نوں دساں نسنگ، سنگ نظر کھئے نہ آئی۔ جھٹ نارد پُج گیا خالی وکھاؤندا اپنا سر دا گنج، سوہنا رہیا چمکائی۔ جن بھگنو کریو مول نہ رنج، رنجش وچ کدے نہ آئی۔ پچھلا لیکھا پچھ گیا لنگھ، آگے رہن کھئے نہ پائی۔ تسیں پریم وچ ستگر دی چڑھ جاؤ اُتے کند، اپنا ڈیرہ لائی۔ نالے ہلونا دیوو کہو صاحب بخشنند، تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ شنکر کہے پرہو جے تیرا وکھرا ہونا وبار، در تیرے سیس نوائیا۔ منگاں منگ بن بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُوں دیونہار داتار، داتا دانی دھردرگاہیا۔ تیرے لکھاری مُکھ وچ قلم لین ڈار، دوویں ہتھ سیس اُتے ٹکائی۔ ہن لکھو نال پیار، لائن سِدھی لینی بنائی۔ میں شنکر نوں واجاں لواں مار، سہج نال لواں بُلائی۔ برہمے آ جا میرے یار، یارانہ تیرا ویکھ وکھائی۔ کھیل تک سچی سرکار، کی کرتا کار

کمائیا۔ میرے خالی کرے بھنڈار، بھنڈاری ہو کے دیاں ڈبائیا۔ میرا اتشکرن کرے پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ برہما اشارہ دیوے نال ادھار،
 پن سینت رہیا جنائیا۔ پیار نال سدّ لے تیئی اوتار، پیغمبران نال ملائیا۔ گروآں بول جیکار، سندیسہ دینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے پرہو جے اک ڈنگ کھانی روٹی، میری پریم نال
 ڈبائیا۔ تیرے لکھاری سدھے ہو جان بہار چوٹی، دوویں پیر آسمان ول رکھائیا۔ اپنے ہتھ وچ بھڑ لے ست رنگ دی سوٹی، پٹھے سدھ
 ویکھ وکھائیا۔ نالے نگاہ مار لے نرگن جوتی، جوتی جاتے دھیان لگائیا۔ میری خواہش رہے نہ سوتی، سُنیاں لینا جگائیا۔ تیرا کھیل لوک
 پرلوکی، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ وشنوں کہے میرے
 انتر پیندیاں گھیرا، گھنن گھیری وچ ڈبائیا۔ میرے صاحب کر دے مہرا، مہربان دیا کمائیا۔ تیرا وقت سہنجنا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ
 مُکائیا۔ تیرا کھیل سنجھ سویرا، دوس زین وڈیائیا۔ چوٹھے جگ دا ویکھن آئیوں گیڑا، اپنا پھیرا پائیا۔ میرا پار لگا دے بیڑا، ہونا انت
 سہائیا۔ میں منگ منگاں ہر بھگت دوار ساچے کھیڑا، در کھڑ کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے پرہو کیوں میریاں بدلیں ریتیاں، مہربان ہونا سہائیا۔ جگ چوگری کیتے بیتیاں، اپنا پندھ
 مُکائیا۔ کھیلاں بہہ بدھ کیتیاں، نرگن سرگن لے انگرائیا۔ کھیل تگے ہست کیتیاں، رنگ رنگایا چائیں چائیا۔ مہراں بخشیاں ٹھانڈیاں
 سیتیاں، اگنی تت بُجھائیا۔ جگ جگ لائیناں الیکیاں، اپنا حُکم ورتائیا۔ میری تیرے چرناں وچ کوئن جگ آئیو بیتیاں، اپنا پندھ مُکائیا۔
 مینوں تیرا حُکم سُن کے اندرے اندر آؤن کچھیاں، غصّہ کر نہ سکاں رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا
 ور، در تیرے منگ منگائیا۔ وشنوں کہے میرا بھنڈار تیرا پیار، پریم وچ سپس نوائیا۔ میں تیرا شکر گزار، گزارے وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔
 تُوں دیونہار داتار، دیاوان اگم اتھاپیا۔ میں جھل نہ سکاں تیری مار، حُکم حُکم تیرا جنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سچی سرکار، شہنشاہ اک
 اکھوائیا۔ تیرے چرن کول میری نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس جھکائیا۔ مہربان پاؤنی سار، مہر نظر نال ترائیا۔ میں کوک کے کراں
 پُکار، لکھاریاں دیاں سُنائیا۔ اکھاں میٹ کے خوشیاں نال لیکھا لکھنا وارو وار، وارتا پریم والی بنائیا۔ میرا صاحب صاحب نرنکار، نرویر

اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ وِشنوُن کہے میرے صاحب پُرکھ
 سمرتھن، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ لیکھاری مُکھ چڑھدے ول رکھن، پاسا لینا بدلائیا۔ اپنی اپنی کِتاب لہندی دِشا ہتھ وِچ پھڑ کے لیکھن،
 سِمت سِمت نال بدلائیا۔ پُرکھ ابناشی وسے چتن، جگت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ اندر گیان دی پوری کرے اچھن، نِراچھت ہونے سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ وِشنوُن کہے برہمے شو میرے ساتھیو، سَجَنو
 لُو انگرائیا۔ اک پیار دا چن آکھیو، کہہ کہہ کے دینا سُنائیا۔ جے تُوں آئیوں لوک ماتيو، متا اپنے نال پکائیا۔ بھگتاں دینا سگلا ساتھیو،
 ساچن ہونا آپ سہائیا۔ لیکھاؤنی اگتی گاتھیو، گہر گمبھیر پڑھائیا۔ لیکھا بدلنا مستک ماتھیو، اصل اصل نال بدلائیا۔ جن بھگتاں لیکھا
 رہے نہ اوتار پیغمبر گر چاچیو، پتا پُرکھ اکال گود ٹِکائیا۔ تِنے مِل کے اکو اکھڑ واچیو، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سارے بن جاؤ پرہو
 دے کاکيو، گل اپنی اک درسائیا۔ وِشن برہما شو کہن جے تُوں صاحب رہوں وِچ فاقیو، فاقے وِچ جگت دُبائیا۔ تُوں ساڈا لیکھا تک لے
 سوا پا آئیو، جو نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ جے تُوں بھوگ نہ لگاویں تے بھگتاں کِس طرح پورا ہووے گھائیو، گھٹ گھٹ دے مالک تیری اوٹ
 تکائیا۔ تیرا امرت دھارا گوبند والا بائیو، آن باٹ دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرا کھیل بازی گر ناٹو، کی سوانگی اپنی کل ورتائیا۔ تُوں مہربان
 الکھنا الاکھیو، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ وِشنوُن
 کہے پرہو میرے اندر پُرائیاں آشاں، آشاؤند ہو کے دیاں جنائیا۔ میریاں نو نو چار دیاں خواہشاں، خالق دیاں درڑائیا۔ تُوں میرا سوامی
 سوامی اک ابناشا، کرتا دُھردرگاپیا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسا، گرہ گرہ رہیا سہائیا۔ تیرا نور جوت پرکاشا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ویکھن
 آئیوں جگت تماشا، ایہ تیری بے پرواہیا۔ منڈل منڈپ تیری راسا، دو جہان خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ جھٹ نارد آیا وِشنوُن کچھ گل دس رسمی، اپنا بھیو گھلائییا۔ سوگند کھاویں کہ قسمی،
 سچ نال سُنائیا۔ نال رلا لے اپنی لچھمی، مِل کے کرو صلاحیا۔ جس دا لیکھا اُتر پورب پچھم دکھنی، چارے کوٹاں ویکھ وکھائیا۔ کیوں
 تیری جوہ کرن لگا سکھنی، بھنڈارا بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ اُس بن پت کیسے نہ رکھنی، انت ہونے نہ کوئے سہائیا۔ تینوں اک گل دسنی، سہج

نال سمجھائیا۔ جیہڑی گوند کیتی بنا پجی، بن رسنا جہوا پلائیآ۔ جس ویلے میرا ماہی اپنے گھاٹ آوے پتی، کندھی ڈیرہ لائیآ۔ جگت جہان حد پتی، دو جہاناں پار کرائیا۔ جگت دھار کرنی سکھنی، سُخن سچ سنائیآ۔ چاروں کُنٹ بھکھ ننگ نچنی، اپنا قدم اُٹھائیآ۔ سرِشٹی اگنی وانگ مچنی، ترے گن نال جلائیآ۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں پیج رکھنی، ہوئے آپ سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے وشنوں وشو دیا مترا، سچنا دیاں سنائیآ۔ تیرے بھنڈارے دا مینوں فقرہ، فکر مند ہو کے دیاں سنائیآ۔ میں بولاں نال بجرا، صدی چوڈھویں سن بگری نال ملائیآ۔ میرا بنا سینے توں پھندا جگرا، جاگیردارا تینوں دیاں سنائیآ۔ کی کھیل کرے پرہ پترا، پت پرمیشور ڈھردر گاہیا۔ جو اپنی دھاروں نکلا، زوریر اگم اتھایا۔ کچھ اُس دے کولوں سکھ لے، سکھیا سچ سمجھائیآ۔ لکھاریاں کولوں اوس دا لیکھ لکھ لے، جو لیکھ رہیا لکھائیآ۔ مانگت ہو کے کچھ بھکھ لے، تیری جھولی دیوے بھرائیا۔ اپنی متی مترا آپے متھ لے، متھیا ویکھ لوکائیآ۔ سر سر چرناں تے سٹ لے، بن سیس سیس جھکائیآ۔ ایہ دھر دے حکم دی چٹ لے، کالا چٹے اُتے پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے وشن جی وشو دا کر وچار، آپ اپنا بھیو چکائیآ۔ در ٹھانڈے بن بھکار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ ورتائیآ۔ جن بھگتاں رہے ادھار، سر سر رزق سبائیآ۔ ٹوں کر نیہار کرتار، قدرت دا مالک اک اھوائیا۔ میرا پوتر ہوئے آہار، دینی مان وڈیائیآ۔ میری بندنا نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے وشنوں سن میری نکئی جہی بات، باطن دیاں جنائیآ۔ اج اگی پوہ دی رات، سمت شہنشاہی نو رنگ رنگائیآ۔ سب نوں ملے دات، دیونہار گوسائیا۔ بھگتاں بھنڈارے دی بھرے پرات، پراتن لیکھا پور کرائیا۔ ٹوں اٹھ کے مار جہات، بن نیناں نین تکائیآ۔ ہر بھگت شہیلے ساجن ساک، سوہنے سوہا پائیآ۔ جنہاں دا لیکھا لوک مات، دھرنی۔ دھرت دھول وچ ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ نارد کہے شنکر وشنوں نوں دے صلاح، برہما نال ملائیآ۔ اسیں سارے بنیئے گواہ، گواہ شدہ ناؤں پرگٹائیآ۔ جس دا ساچا لیکھا ہونا رواں، روانگی پچھلیاں بتھ پھرائیا۔ اوبدا بدلن والا سماں، سمجھ سمجھ

وچوں بدلائیا۔ جس بھیو چکاؤنا ماٹی چما، چم درستی بھیو رہے نہ رائیا۔ اکو رنگ رنگائے ہرکہ سوگ غما، چنتا چکھا وچوں باہر
 کڈھائیا۔ جس لیکھے لاؤنا گوہند والا کتا، کائناں دا لہنا پور کرائیا۔ اُس نوں جے لکھاری کچا پکا پکا کے کھوون اک مٹا، منسا تیری پور
 کرائیا۔ نالے یاد کر لے اوہ قول اقرار جیہڑا وعدہ پرہ نے کیتا سی نال دھٹا، دھٹے جٹ گیا سمجھائیا۔ جس ویلے دی دُنی دا میٹن آیا حد بنا،
 شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی نور چڑھا کے چتا، چند چاندنا دواں چمکائیا۔ وشنوں دا لیکھا جانا انا، ان داتا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کھیل
 کھیلاں نال بھگت جنان، جن اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔
 وشنوں کہے جن بھگتو میری پوری کریو سدھر، صدقے واری گھول گھمائیا۔ میں تھادے پریم دی کراں قدر، قدران والیو دیاں جنائیا۔
 تھادے پیار وچ میرا لہنا جاوے بدل، بدلی تسان دینی کرائیا۔ بھگت دوارے وچ ہووے عدل، انصاف اکو اک سمجھائیا۔ میرا چلے نہ کھئے
 یتن، یتھارتھ دیاں سنائیا۔ جیہڑا آیا تھادی پیج رکھن، اوہ میرا پُرانا دُھر دا ماہیا۔ اج میرا بھنڈارا کر کے سکھن، تھادے بھنڈارے رہیا
 بھرائیا۔ تسیں اُس دی یاد وچ مٹنا چن، سچ دیاں سنائیا۔ اوہدی آد دی آد رچن، جگ جگ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے پرہو میں تیری سرن پردا، سچ تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا لہندیو
 ہونا چڑھا، چڑھدی کلا ویکھ وکھائیا۔ ایہ لیکھا چمکور گڑھی گڑھ دا، پور دتا کرائیا۔ میں تیرے چرن کول پھڑدا، تُوں مالک دُھر دا
 ماہیا۔ جس بھوگ لگایا گھر گھر دا، جن بھگتاں دتی وڈیائیا۔ آپ گنڈا کھا کے شکر کدا، خوشیاں ویکھ وکھائیا۔ میں نانا تیرا بردا، در
 تیرے سپس جھکائیا۔ تُوں مالک لکھ چوراسی گھر دا، گرہ گرہ ہوئیں سہائیا۔ میں بھکھا پیاسا تیرے ور دا، ور دینا چائیں چائیا۔ تیرا
 رُوپ نرائن نر دا، نر ہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ نارد کہے
 وشنوں تُوں وی کر پکار، وشن برہما شو نال ملائیا۔ پرہو کرپا کر اپار، اپرپر تیری بے پرواہیا۔ تیرا بھوگ لگے بھگتاں دے دربار،
 بھگون ہونا آپ سہائیا۔ خالی بھر بھنڈار، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ لکھاری تیرا پرسادا کرن تیار، خوشی خوشیاں نال بنائیا۔ اج دی رات
 ہتیاں گرسکھاں نوں گھر گھر درشن آئیں دکھال، جانا چائیں چائیا۔ تیرا دھرتی اُتے بستر ہووے سکھال، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میرے

دیناں دے دِیال، ایہ تیری بے پرواہیا۔ میرا اکو اک سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ لکھاریو تسیں لکھ کے دسو ایس سال کس کس دا ہونا کال، کی اپنی کل ورتائیا۔ نارد کہے بھکتو سارے اکھو پرہو تُوں آپے کریں سنبھال، ایہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اگی پوہ دوس سہنجنا سچ پیتی سب دی نبھے نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، وشنو دیوے وشنو دا آپے دان، داتا دانی دیا کھائیا۔

* ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ہر سنگت نوت رات نوں *

ستگر شبد کہے میں آد جگادی اک، اک اکلا کھیل کھلایا۔ جگ جگ زرگن سرگن دھار آواں دکھ، جگت اپنا روپ بدلائی۔ سنتاں بھگتاں صوفی فقیراں مٹاواں ترکھ، ترے گن اتتا ہو کے دیا کھائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں پاواں بھکھ، چوٹھے در دی وست آپ ورتائیا۔ پنچم دھار پیار بنا کے سکھ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جگت شاستراں توں باہر میرا اکھڑ نش، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ میں سب دی پری کران اچھ، اچھت نر ویکھاں چائیں چائیا۔ میرا دھرم دی دھار نال حص، حصہ دو جہان رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی اکو، ایک ایک وڈیائیا۔ میری سکھیا ساچی سکھو، سکھ گرو جگت دھیان لگائیا۔ میرا دھر فرمانا لکھو، لیکھ لیکھنی نال وڈیائیا۔ میرے اتوں سب کچھ وارو وٹھو، قربان اپنا آپ کرائیا۔ پُرکھ اکالا اکو دساں پتو، پت پریشور دیاں سمجھائیا۔ جو ساچا کرے ہتو، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے اپنی تھتو، جگت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ مہربان پریم متو، مٹر پیارا دھردرگاہیا۔ اُس دی یاد رکھنی چتو، چیتن ہو کے دھیان لگائیا۔ سچ مَحبت کرے ہتو، ہتکاری ایک ایک اگم اتھاپیا۔ جو ویس وٹائے نت نوتو، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ میری سارے رکھدے ٹیکا، ٹکے مستکاں والے میری خاک رمائیا۔ میں ویکھن وچ جگت نیتر نکا، وڈے توں وڈا اگم اتھاپیا۔ میں بنیا نہیں کیسے بوند

رتا، رکت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں جنمیاں نہیں وار تھتا، گھڑی پل ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا آد دا آد اِکو پتا، پت پرمیشور دھردرگاہیا۔ جس نے اِک نشانہ متھا، متھیا کر جگت لوکائیا۔ میری جُگ جُگ پوری کردا اِچھا، نِراچت اپنی کھیل کھلائیآ۔ ست سچ دی پا کے بھچھا، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ نت نوت کرے رچھا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں وسان اُس دے وچا، اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے میں آد جُگادی واحد، واہ واہ میری وجدی رہے ودھائیا۔ میرا جُگ چوکرئی ست سچ دا عہد، عہدنامے اوتار پیغمبراں گرواں ہتھ پھڑائیا۔ میں نِرگن ہو کے وسان سدا علیحد، جگ نیتِز نظر کیسے نہ آئیآ۔ میرا کھیل لیکھے وچ آوے کدے نہ شاید، دُھر دا حُکم ست سچ ورتائیا۔ میرا اکھراں نال اکھراں کیتا مُعاید، معایدہ اِکو نال جنائیا۔ میرا لہنا دینا جُگ چوکرئی سدا جائز، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلائیآ۔ کلجگ وچ ستجگ کران راج، راجنیتک آد انت اکھوائیا۔ میرا کھیل حُکم دا محض، دوسر اور نہ کھئے شنوائیا۔ میں کیسے دا ہویا نہیں کدے مُتھاج، جھولی آگے کیسے نہ ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ستگر کہے میں ایکا رُپ ایکنکار دا، اکل کل میری بے پرواہیا۔ جُگ جُگ جن بھگت سُہیلے تاردا، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ جنم کرم دے روگ نواردا، دُکھاں درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچے سنتاں واجاں ماردا، سُتیاں لواں جگائیا۔ میرا کھیل سچّی سرکار دا، جس نوں سکے نہ کھئے بدلائیا۔ میں بیہو کھولاں اُس داتار دا، جو داتا اگم اتھاپیا۔ میں سب دیاں کرنیاں وچاردا، ویکھاں چائیں چائیا۔ میں تن وجود شینگاردا، کوجھیاں کملیاں دیاں وڈیائیا۔ میں کھیل کھلاواں پیغمبر گر اوتار دا، اوتری اپنا آپ سمجھائیا۔ کلجگ اتم لیکھا ویکھاں سنسار دا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیآ۔ میں جُگ جنم دے وچھڑے ہرجن ساچے تاردا، تارنہار اِک اکھوائیا۔ جن بھگتاں جنم مرن سواردا، مرن جنم اپنے نال بنائیا۔ پورب لیکھے سرب وچاردا، اگلے لیکھے اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر سنت سُہیلے جگت جنجال وچوں نکالدا، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ میں پیاسا شاہ کنگال دا، سب اِکو گھر وسائیا۔ جن بھگتاں جُگ جُگ سرت سمبالدا، سمبل بہ کے ہوواں سہائیا۔ بائی پوہ پھل سکے نہ کدے بھگتی ڈال دا، پت

ٹہنی آپ لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، جنم وِچوں جنم پھیر سواردا، جنم جنم نال بدلائیا۔

* ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھے دربار نواسیاں دلپ سنگھ رتن سنگھ
پریم سنگھ جرنیل سنگھ سُلکھن سنگھ جاگیر سنگھ دے نوت *

پُرکھ اکال سدا نہکیوا، نرگن نرویر نرنکار بے پرواہیا۔ آد جگادی بودھ آگادھی دیوی دیوا، دیوت سُر وشن برہما شو جس نوں
سیس نواتیا۔ آد انت سری بھگونت دھر دا کنت الکھ ابھوا، اگم اتھاہ وڈ وڈیائیا۔ نت نوت کر کر پت جن بھگتاں امرت رس دیوے میوہ،
نام ندھانا سری بھگوانا، جھولی پائیا۔ پارہم پت پرمیشور در ٹھانڈے لیکھے لاوے سیاوا، کیتی گھال اپنے چرناں وچ ٹکائیا۔ جس دی
صفت کر سکے نہ کھئے جہوا، رسنا کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔
ستگر شبد سدا سکھدائی، دیوے مان وڈیائیا۔ جو جگ جگ نرگن سرگن کھیل رسیا کھلائی، خالق خلق رنگ وکھائیا۔ جن بھگت
سُپیلے اٹھائے پھڑ پھڑ باہیں، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ بھو ابھیدا کھولے پردہ انتر دئے اٹھائی، نج نیتر لوچن نین کرے رُشناٹیا۔
لیکھا جانے دھر گوسائیں، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ ویکھنہارا تھاون تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جو بھگت سُپیلے در ٹھانڈے کردے
وابی، واہن چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ میل ملاوا کرکے بھیناں بھائی، چرن پریتی اکو اک اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے ست ست ست مہربانی، مہربان دیا کھائیا۔ جن بھگتاں
ویکھنہارا جگت جوانی، نو جوبن دھیان لگائیا۔ جو ساچی سیاوا دی کرن قُربانی، کریلے توں پرے ملے وڈیائیا۔ دھرم دھار رہے نشانی،
نشانہ جگت جہان جھلاٹیا۔ در آیاں کرے پروانی، پرم پُرکھ بھوئے سہائیا۔ دیونہارا دھر دا دانی، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ کھیل اگمے ہر دے، ہر پردا ویکھ

وکھائیا۔ جو بھگت سُہیلے بھگت دوار سیوا کردے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھ چُکائے دھرم رائے دے ڈر دے، چوڑاسی پھاسی رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل جان چڑھدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا جان پڑھدے، پرا پسنٹی مدھم بیکھری دا پندھ مُکائیا۔ مالک ہوون سچکھنڈ دوارے ساچے گھر دے، گرہ ملے مان وڈیائیا۔ جتھے نہ جنے نہ مردے، جوت جوت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے جو بھگت دوارے گھالے گھال، گھولی اپنا آپ گھائیا۔ تس تُوں ویکھنہارا دین دیال، دیاندھ دُھردرگاہیا۔ جو بخشنہارا نام سچا دھن مال، خزینا اتوٹ اٹ ورتائیا۔ ہرجن گرمکھ سنت سُہیلے بنا لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ نرگن سرگن بن دلال، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سمبل بہہ کے کرے سنبھال، گھر ساچے ہوئے سہائیا۔ لیکھا جانے پردھ بال جوان، ناری نر اکو رنگ رنگائیا۔ پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد اکم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت سُہیلا پھلدا، جُگ جُگ پرہ دی سیو کمائیا۔ اُس دا دیپک جوتی جوت ہو کے بلدا، جگت جہان کرے رُشنائیا۔ مان ویکھے اپنے گرہ اٹل دا، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ لوک مات جھگڑا چُکے جل تھل دا، مہیٹل اپنا پندھ مُکائیا۔ اوہ لہنا لیکھا لائے اپنی اک گل دا، جس رسنا نال تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا تس لیکھا مُکائے کلجگ کل دا، کلکاتی نظر کھئے نہ آئیا۔ وسیرا بخشے چرن پرتی نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ ساچا اک سُہائیا۔ جن بھگت سُہیلے اپنے پیار وچ سچکھنڈ دواویوں گھلدا، پھیر سچکھنڈ وچ ملائیا۔ ایہہ فیصلہ آد جُگاد اٹل دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنا آسن ملدا، مل مؤتر دا لیکھا دئے مُکائیا۔

* ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

آسمان کہے میں تیرا پیارا فلک، نورے نورا تیری بے پرواہیا۔ تُوں مالک پرتپالک والی خلق، خالق اکم اتھاپیا۔ تیرا بھیو نہ آیا پلک، کی اپنی کھیل کھلائی۔ میرے مہربانا تیری انوکھی ویکھی جھلک، جھلے سب تُوں رہیا بنائیا۔ نظراں توں باہر تیری ڈلک، ڈاواں ڈول کیتی لوکائی۔ تُوں حکمران حاکم ملک، تیری بے پرواہیا۔ میں کوک پکاراں مار کے کلک، کلکی دیاں سنائیا۔ چاروں کُنٹ شرع دی ویکھ علت، شریعت کی رنگ وکھائی۔ تیرے پیار دی رہی کوئی نہ خلعت، خلیفے روون مارن دھاپیا۔ دھرم دی دھار گئی پمت، حوصلہ سچ نہ کھئے بندھائی۔ دروہی پھر گئی چارے سمت، چاروں کُنٹ رہی گر لائی۔ دھرتی اُتے تیرے نندک، جگت رسنا سوپلے گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرے آس رکھائی۔ آسمان کہے میں تیرا روپ اپار، سمجھ کچھ نہ آئی۔ تیرا کھیل نراکار، ساکار سمجھ کچھ نہ پائی۔ تیرا منڈل منڈپ گھر بار، گرہ گرہ وجے ودھائی۔ تیرا روپ سورہ چند ستار، سطح بُلندی سوہا پائی۔ تیرا کھیل کھیلن توں باہر، بہر حال سمجھ کچھ نہ آئی۔ میں جگ چوگری سیوادر، سیوک ہو کے سیو کھائی۔ تیرے حکم دا اک ادھار، دو جی اوٹ نہ کھئے رکھائی۔ میں جگ جگ کھیل ویکھے پیغمبر گر اوتار، دھرتی دھرت دھول دھول اکھ اٹھائی۔ سارے کردے گئے پکار، کوک کوک سنائیا۔ سندیسے دیندے گئے وارو وار، رسنا جہوا سوپلے گائی۔ کل کلکی آوے اوتار، امام اماما نور الاہیا۔ جو سب دا ہووے سانجھا یار، مٹر پیارا بے پرواہیا۔ دھرتی دھرت دھول پاوے سار، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ آسمان کہے میں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ دھن بھاگ تیرا درشن ہوئے دیدار، بن نیناں نین وکھائی۔ تیرا روپ رنگ ریکھ جگت ویکھن توں باہر، جوتی جاتے تیری وڈ وڈیائی۔ میں اُتوں نو نو کران نِمسکار، جھک جھک سیس نوائیا۔ خادم ہو کے ہوواں خدمتگار، خود خُدا تیری سیو کھائی۔ میرے محبوب تیرا مُحبت والا دِسے دربار، درے دربار سوہا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دینی وڈیائی۔ آسمان کہے میںوں کھندے امبر، ست سچ جنائی۔ میرا سب توں نرالا مندر، چھپر چھن نہ کھئے چھپائی۔ میرا نو کھنڈ پرتھمی اندر، ست دیپ سنگ بنائیا۔ سمند ساگر میری گندر، جوہاں جنگل ٹلے سوہا پائی۔ میں ویکھاں اک اندن، اند اکو نظری آئی۔ تیرا

پیار دے برہمنڈن، برہمانڈ سوہا پائیا۔ دھن بھاگ جے بھگتاں درد آئیوں ونڈن، بے دردی اپنا درد بنائیا۔ پچھلی کرنی کر کے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ میں ویکھنا چاہندا تیرا کھیل سُرے سربنگن، چاروں گنٹ دھیان رکھائیا۔ کس بدھ چمکے چند پرچنڈن، نو سٹ روپ بدلایا۔ پھرے دُہائی وچ وریہنڈن، ور نظر کھئے نہ آئیا۔ آسماں کہے میں اکو بھچھیا لگا منگن، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ زمیں توں اُتے میرے تھلے کلجگ کگرم دی ہووے رنگن، کوڑ گڑیارا نال رلائییا۔ پون پانی سارے حصّہ ونڈن، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ توں دین دیال سدا بخشندن، بخشش کرنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑی لاواں مستک چندن، سوریہ چند ستار سارے سپس نوائیا۔

* ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت نو بٹالا شہر ضلع گرداس پُر اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سو پُرکھ نرنجن میرے ایک، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیری ٹیک، ایکنکار نو نو لاگاں پائیا۔ آد نرنجن سچ نریش، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ سری بھگوان رہے ہمیش، پاربرہم اپنا کھیل کھلائییا۔ ستگر شبد تیرا سندیس، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا تیرا شہنجننا دیس، درگاہ ساچی مقامے حق سوہا پائیا۔ اک اکلا وسنہارا نر نریش، نرائن نر آگم اتھاپیا۔ میں در تے ہوواں پیش، پیشین گوئیاں اپنے کول اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا جگ چوگری ویکھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ میں تئی اوتاراں تکیا تیرا بھیس، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد روپ بدلایا۔ کھیل کھیلیا نانک گوبند دس دسمیش، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پردہ لاپیا۔ آتم پرماٹم پاربرہم برہم تکیا تیرا ہیت، نرگن نرگن سرگن سرگن وجدی رہی ودھائیا۔ میرے سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا درشن کردی رہی نیتن نیت، بن نیتر لوچن نیتاں نین اٹھائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیری رت شہنجنی مؤلدی رہی چیت، چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے دھرم

دھار دے داتے، سو پُڑکھ زرنجن تیری سرنائیا۔ ہر پُڑکھ زرنجن پت ماتے، ایکنکار چرن کول اوٹ تکائیا۔ آد زرنجن نُوں پرکاشے، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ سِری بھگوان سب کچھ تیرے ہاتھ، ابناشی کرتے تُوں دا نظر کھئے نہ آئیا۔ پاربرہم تیرے الکھ اگم اتھاہ ویکھے تماشے، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر جگ میرے اُتے وناسے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ انت چاروں گنٹ اپنا بھیو دسین خُلاصے، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ نو ست دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے اُتے ویکھ اپنی راسے، بن منڈل مندپ دھیان لگائیا۔ چار گنٹ اندھیری راتے، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کور کُریار دسن ناتے، دھرم دا میل نہ کھئے ملائیا۔ تیرا بھیو جانے کھئے نہ باطن باتے، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں صاحب سوامی میرا کھلا پاتے، پت پریشور اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول بن ہتھان جوڑے ہاتھ، سیس جگدیش جھکائیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھ، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ میں نانی اتاھ اتاھ، دینن ہو کے نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوان، بھگون تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی میرے اُتے کوئن کوٹ جھلے نشان، انت نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دیپ نو کھنڈ میرے حصے مانس مانو مانکھ پان، چاروں گنٹ ونڈ ونڈائیا۔ ٹکڑے ٹکڑے کیتا مینوں تیرے جگت جہان، بالشتان ہتھان وچ منائیا۔ سانتک ست ملے نہ کھئے نشان، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتے سندیسہ بل دوارے باون دے کے گیا بنا گیان، بنا اکھراں اکھراں سمجھائیا۔ میں نیتر لوچن نین لگی راہ تکان، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ کون وقت سہنجنا ہووے تیرا زمیں کہے مٹی خاک اُتے آن، خاکی خاک رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں چکرورتیاں ویکھ پرتاپ، چھتردھاریاں دھیان لگائیا۔ جگ چوکرئی ویکھئے پُن پاپ، دھرم ادھرماں ویکھ وکھائیا۔ رسنا جہوا جپدے ویکھ جاپ، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ راج راجان شاہ سلطان بناؤندے گئے وڈ پرتاپ، آپ اپنی بنت بنائیا۔ تیرا کھیل سوامی تیرے ہاتھ، دوسر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ میں سرن سرنائی جاواں ڈھٹھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی رسیا سمجھائیا۔ دو جہاناں رسیا نٹھ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مُکائیا۔ تیرا کھیل اکھنہا اکھنہ، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں لوک مات پیج لئے رکھ،

رکھنہار اک اکھوائیا۔ راتی سُتیاں دے جاگدیاں نیچ نیتر لوچن درشن دیوے اپنی اکھ، لوئن اپنا آپ کھلائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ہو
 پرتکھ، پاربرہم اپنا پردہ لاپیا۔ تیرا حُکم سندیسہ سدا سدا ست، ست ستوادی برہمادی شبد انادی اک جنائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوئن کوٹ انگنت گرہ، گھر گھر ویکھ
 وکھائیآ۔ تیرا نُور نُورانہ شاہ سلطانا ہر گھٹ ہے، ہر پردے سوہیا پائیآ۔ میری بینتی تیرا لہنا دینا باہر ترے گن مایا ترے، ترے بھون دھنی
 تیری وڈ وڈیائیآ۔ دھام سہنجنا پُرکھ زرنجنا جوتی جاتے جس سنگھاسن ہے، بہشت سورگ سارے سپس نوائیا۔ سو صاحب ستگر
 شبدی دھار دُھر دی دات دے، دیونہار تیری وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ
 جگائیآ۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا ہویا اج، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ گھر دیپک پرکاش بن تیل باقی گیا جگ، جوتی جاتا نظری آئیآ۔
 بن مکیاں کعبیاں نُور نُورانے تیرا حج، حضرت حضور تیرا نُور ویکھ وکھائیآ۔ ست ست دے مالک سر رکھنا اپنا ہتھ، سمرتھ اپنی دیا
 کھائیآ۔ جن بھگتاں دھرم دھار چلدا رہے رتھ، رتھ رتھوہی ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ دھرنی کہے میں در ٹھانڈے دی منگتی، تُوں پرہہ دیونہار داتار۔ بھاگ لگاؤنا ہرجن ساچے
 سنگتی، ستگر پُرکھ ہو کِرپال۔ ترسنا رہے نہ بھکھ ننگ دی، لیکھا مُکاؤنا شاہ کنگال۔ وڈیائی دینی اپنے رنگ دی، انگیکار کریں
 پرتپال۔ خوشی سہنجنی ہووے اند دی، اند اند وچوں دینا وکھال۔ میری آشا تیری دین دیاں بخشند دی، مہر نظر دینی آپ دیاں۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں لیکھے پاؤنی
 گھال۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بہگت دوار جیٹھووال شام نوں لنگر دی چار دیواری دے اندر لنگھن سمیں *

چھبی پوہ کہے میرا وقت شہنشاہی سمت شہنشاہی نو، نو نو چار دھیان لگائیا۔ میں جگ چوکری لوک مات آیا بھوں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ میرا انت اخیر اوتار پیغمبران گروآں نال گوں، لوڑ سب نوں دیاں جنائیا۔ جیہڑی سرشٹی درشٹی اندر گئی سوں، ستیاں سکے نہ کھئے جگائیا۔ پر مات دھار سب نوں بھلیا پتا ماؤں، پُرکھ اکال نظر کیسے نہ آئیا۔ میں تگے ساڈھے تن ہتھ ہتھ گراؤں، گرہ گرہ مندر پھول پھولائیا۔ ست سچ دا ملیا کیسے نہ ناؤں، نر نرنکار نظر کیسے نہ آئیا۔ میں تگے تھل اسگاہو، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ پردیوں کیسے نہ نکلے واہو واہو، واہ بے پرواہ بھیو کھئے نہ پائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ہلونے دتے وشن برہمے شو اٹھ جاؤ، اپنی لو انگڑائیا۔ ویکھو نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کلجگ کوزی کریا لائے داؤ، چاروں کٹ اپنا کھیل کھلائییا۔ سچ نال سنایا سنتو بھگتو صوفی فقیرو اٹھو دھرم دھار بھراؤ، بن بھیا بھینا بن اٹھائیا۔ نرگن دھار سارے لوک مات وچ آؤ، اپنا پندھ مکائیا۔ دین مذہب اندر نگاہ پاؤ، بن لوچن بن اکھ کھلائییا۔ کتے نہ ملے ٹھنڈی چھاؤں، ست سچ نہ کھئے ورتائیا۔ سچ دے چلے کھئے نہ بھاؤ، بھے وچ نہ کھئے سمائیا۔ سب نے آشا رکھی جگت واشنا پیو کھاؤ، ترسنا کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ کیوں کرم کانڈ دی پئی اداؤ، عدالت حق نہ کھئے کھائیا۔ اپنا اپنا لیکھا انکڑیاں والا سرب وکھاؤ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ترے گن دھار نال ملاؤ، پنجاں تتاں سنگ بنائیا۔ جگت سنگھاسن سکھ آسن اک وچھاؤ، وشیاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ کیوں دین دنیا بھلی راہوں، رہبر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرے نیر نیناں ویکھ وکھاؤ، اکھ اکھ نال ملائییا۔ چھبی پوہ کہے میں دساں بھیو اگم اتھابو، کی کرتا کار کھائیا۔ آگے اپنا حکم نہ کھئے چلاؤ، سیس جگدیش دینا جھکائیا۔ اپنے اپنے پٹے دیناں مذہبیاں والے سارے وکھاؤ، بن قلم شاہی کاغذ لیکھ پرگٹائیا۔ ہر لیکھا منگے جو کرے حق نیاؤں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ سمت نو کہے میرا دوس دہاڑا جگت جہان پوہ چھبی، چھبر پرہ دا پیار ویکھ وکھائیا۔ میں تک کے نور ربی، رہے عالمین ویکھ وکھائیا۔ میں اندروں ہویا لبی، لالچ وچ جنائیا۔ جے تیری جوت میرے نرنکار میرے دوس جگی، نور نورانہ ڈگمکائیا۔ میں سیس نواواں ہتھ بدھی، بندنا تیرے چرن کول ٹکائیا۔ ست دھرم چلا دے گدی، گداگر

ویکھ وکھائیا۔ دھاہاں مارے حضرت دی نوح ندی، بن نیناں نیر وپائیا۔ تیرا لیکھا کدی کدی، قدیم دے مالک دینی وڈیائیا۔ کلجگ
 سیس اٹھائی پھردا ڈگی، پاپاں پنڈ اٹھائیا۔ مینوں ایوں جاپدا دھرم دی دھار کھاوے وڈھی، رشوت خور لوکائیا۔ کچھ میرا لیکھا نو سؤ
 چرانوے چوڑی جگ دا کڈھی، پورب ویکھ وکھائیا۔ شہادت دیوے اوتار پیغمبران گروآں دی ہڈی ہڈی، ماس ناڑی نظر کھئے نہ آئیا۔
 تیرا کھیل لوک مات ہر جگی، جاگرت جوت تیری رُشنائیا۔ تُوں صاحب سورا سرگی، کرتا دھردرگاہیا۔ سمت نو کہے میری تک لے
 اپنی حدی، حدوڈ تیرے چرناں وچ رکھائیا۔ چھپی پوہ کہے جے پریت پیارے نال لگی، پریمیاں پریم دینا نبھائیا۔ سچ سوامی سچ دوارے
 بھگت سہیلے سدیں، سدا دینا چائیں چائیا۔ اپنا لیکھا دسنا اُپر شاہ رگی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد اناد ہو کے وجیں، کھنڈا کھڑگ
 نام چمکائیا۔ نالے لیکھا تک چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ میری تھت نال حکم نال بدھی، باندی ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں
 دینا اک پدی، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔
 چھپی پوہ کہے پرہو واہ اوئے ولیا چھلیا، اچھل چھلہدھاری تیری بے پرواہیا۔ زرگن دھار اگئی بلیا، جوتی جاتے وڈ وڈیائیا۔ تُوں جگت
 جہان دی ویکھے کلیاں، کوچے گرہ بھول پھولائیا۔ تُوں چراگاہاں وچ تکیں تیل دیاں پلپیاں، پلکاں دے پچھے بہ کے آسن لائیا۔ تُوں لکھ
 چوراسی وچوں مہک دیاں ویکھے کلیاں، کلمے والے بھگت سہیلے گرسکھ نال ملائیا۔ میری تھت میرے صاحب تینوں ویکھ کے ہو گئی
 جھلی آ، جھلک جھل سکے مول نہ رائیا۔ کی تیرا کھیل اٹل اٹلیا، اٹل دینا درڑائیا۔ میری آسا تیرے نال رلی آ، تیرا روپ روپ اکھوائیا۔
 در تیرے دوارے کھلی آ، خلق دے خالق دینی وڈیائیا۔ میرے سوامی نہچل دھام اٹلیا، سچکھنڈ نواسی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سمت نو کہے میں ویکھاں کھیل برہمنڈاں، ستگر شبد دے
 وڈیائیا۔ تیرا لیکھا نو کھنڈاں، ست دیپ وجے ودھائیا۔ تیرا لہنا جیرج انڈا، اُتہج سیبج کھوج کھوجائیا۔ تیرا لیکھا گہر گمبہر سورے
 سرینگا، بھیو سکے نہ کھئے کھلائییا۔ میرا بلونیا گیا کندھا، ہوش عقل وچوں بدلائیا۔ مینوں یاد آ گیا تیرا اگلا دھندا، کی دھندھوکار کریں
 لوکائیا۔ کی لہنا دینا گوبند دھار کوی بونجا، باون تیری وڈ وڈیائیا۔ کی سندیس دیوے پون اُنجا، چار نو ونڈ ونڈائیا۔ تیرا پچھلا لیکھا

پُورب سارا لنگھا، اگلا بھیو دینا کھلایا۔ در ٹھانڈے منگ منگا، مانگت ہو کے سیس جھکایا۔ مینوں ایوں دسدا اوہ وشنوں آؤندا بھجا پیریں ننگا، اپنا پندھ مکایا۔ برہما چھڈ کے سریشٹی والا دھندا، تیرا نور ظہور ویکھے چائیں چائیا۔ شنکر رہیا کبیا، تھرتھراہٹ وچ دُبایا۔ پچھلا پینڈا مُک گیا لمبا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پیتے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ چھبی پوہ کہے میرے پیتے جگ کوٹ، کوٹن کوٹی دھیان لگایا۔ تن شبدی لگدی رہی چوٹ، وجوڈاں وجدی رہی ودھایا۔ میلا ملدا رہیا نال نرگن جوت، جوتی جاتا بھیو کھلایا۔ مینوں پچھلی ساری آؤندی سوچ، سمجھ نال سمجھایا۔ کی اوتار پیغمبران گرواں رکھی لوچ، آشا شبد دھار پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ کرنی کار کھایا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھیاں جگت کتیاں، اکھر اکھر دھیان لگایا۔ میں جانیاں سب دیاں جیاں، گرہ گرہ پھول پھولایا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا تیرا سب توں وکھرا فریا، چھل سمجھ کھے نہ پائیا۔ تیرا لہنا دینا باہر چارے ویدا، چارے بانی دئے گواہیا۔ تُوں سوامی انتجامی بھیو ابھیدا، وڈ وڈا اک اکھوایا۔ نرگن دھار اکٹا نیتا، نروریر اک اکھوایا۔ تیرا روپ اکٹرا کیتا، کیتے روپ بدلائیا۔ میں حیران ہو گیا تُوں جگ چوکڑی سب دا رکھیا چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ نرگن سرگن بن کے نیتا، نروریر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ چھبی پوہ کہے میرے بھگوانا، بھگون تیری بے پرواہیا۔ تیرا روپ مہانا، سمجھ کچھ نہ آئی۔ حیران زمیں اسمانا، پریشان دسے لوکایا۔ تیرا نور ظہور جوتی دھار نشانہ، نشانے سب دے دئے بدلائیا۔ میرے مالکا تینوں گوپی کہاں کہ کاہنا، کی تیری ونڈ ونڈایا۔ کی تُوں ہندو کہ مسلمانا، سکھ عیسائی رنگ رنگایا۔ کی تُوں فقیر کہ کوئی مستانہ، دیوانہ اکھ سنایا۔ کی تُوں شرع کہ شریعت دا شیطانا، کی تیری بے پرواہیا۔ کی تُوں کرشنا کہ تُوں راما، کہ پیغمبر نور الہیا۔ کہ نانک گوبند جوت مہانا، نور نورانے دینا سمجھایا۔ کی زمیں وسیں کہ اسماناں، برہمنڈاں کھنڈاں ڈیرہ لایا۔ کی تیر پھڑیں کمانا، شستراں سنگ نبھایا۔ کی چنڈی چمکائیں کھڑگ کرپانا، کی کھنڈیاں نال وڈیایا۔ تیرا کیہڑا ویس تے کیہڑا بانا، نور نورانے دینا سمجھایا۔ کی تُوں شاہ کہ شاہ سلطانا، شہنشاہ اک اکھوایا۔ کی تُوں نواں کہ پُرانا، ویداں پُراناں توں باہر بھیو دینا کھلایا۔ کی تُوں

شاستر ہونا کہ گانا، اکھراں صفت صلاحیا۔ کی تون پون ہووے مسانا، بھجیں واہو داہیا۔ کی تیرا نور ظہور جگت ہووے نشانہ، سچ دینا سمجھائیا۔ کی تیرا کہو جہا ورتے بھانا، بھاوی کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت نو کہے میرے مالکا تون شہنشاہ کہ فقیر، فقیریاں والیا دے سمجھائیا۔ امیر کہ حقیر، حقیقتاں والیا پردہ دینا چکائیا۔ تون وہندے وہن جلدھار کہ نیر، کہ امرت سپر روپ الاہیا۔ کہ تون بدلن والا تقدیر، کی تدبیر تیری نظری آئیا۔ کہ تون جگ جگ شرع دی مارن والا لکیر، لائن لوک مات وڈیائیا۔ کی تون ویکھن والا دین دنی دی بھیر، بھیرئی گلی دھیان لگائیا۔ کہ تیرا لہنا دینا گرنتھ شاستراں والی بدھی بیڑ، اکھراں اکھراں دینا بھیو چکائیا۔ کی تیرے اندر ہرہوں دی پیڑ، دکھیاں درد وندائیا۔ کی تیری سب تون وکھری تاثیر، رس اپنا دینا جنائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا کبیر، قبران تون باہر سمجھائیا۔ کی اشارہ دتا گوبند اپنے کھڑگ کھنڈے نال شمشیر، شمعدان دین دنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ چھبی پوہ کہے میریا مستانیا، مستی والیا تیری مستی نظری آئیا۔ میرے پیار دیا دیوانیا، دیویاں بتیاں تون باہر تیری رُشنائیا۔ میرے مہربان مہربانیا، تیری مہر نظر اگم اتھاپیا۔ میرے شبدی دھار دے گانیا، بن رسنا جہوا تیری وڈیائیا۔ میرے جوتی نور نورانیاں، نور نورانے اگم اتھاپیا۔ میں سُننا تیرا فرمانیا، فرمانبردار اوتار پیغمبر گرو نال ملائیا۔ میں تگاں جگت زمانیا، زمیں زما ویکھ وکھائیا۔ میں متاں تیرا بھانیا، نو نو سپس جھکائیا۔ تون اپنا دس دے سچ نشانیا، کی نشانہ لیا بنائیا۔ کیہڑا وپس کیتا بانیا، بانی بودھ دینا جنائیا۔ میں تیرا حکم کراں پروانیاں، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ سمت نو کہے تیرا سوامی کیہڑا وپس، سجن دے جنائیا۔ تون وسیں کیہڑے دیس، کون دھرنی ملے وڈیائیا۔ تون کیہڑی کوٹ دا نریش، راج راجان جگت اکھوائیا۔ تون کیہڑا دئے سندیس، بھیو دینا کھلائییا۔ تیرا کیہڑا کیہڑا کلیش، حکم دینا جنائیا۔ تیرے در تے ہو کے پیش، پیشین گوئیاں تیرے آگے ٹکائیا۔ اوہ ویکھ لے بنا اکھراں تون لیکھا دس دسمیش، جو بن قلم شاہی لکھائیا۔ جس دی صفت کرے سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہوا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چھبی پوہ کہے نو سمت آجا

ہوئے اکتھے، اکو رنگ سائیا۔ اکو صاحب دی چرنی ڈھٹھے، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ نالے پُرانے کڈھیے پٹے، بٹنے والا نال ملائیا۔ نالے
 پرہو دے نام دے وٹے ویکھیے ٹکے، کی قیمت جگت رکھائیا۔ وشن برہما شو تکیے پھردے ٹٹھے، بھجن واپو داہیا۔ دینا مذہباں دے
 تکیے سٹے، کی سٹیبازی کرے لوکائیا۔ کی دھرنی رو رو پٹے، کوک کوک سُنائیا۔ کِس بدھ کالا پیندا اُتے چٹے، چٹی دھار ملے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ دئے چُکائیا۔ سمت نو کپے سُن چھبی پوہ سَجنا، سچ دیاں جنائیا۔
 پہلوں اِک صاحب دا کر لے مجنا، پورب میل دھوئیا۔ جس دا اکو دیپک جگنا، دو جہان کرے رُسنائیا۔ اکو نگارہ وِجنا، نو ست کرے
 سنوئیا۔ اکو ہووے بندنا، اکو سپس جھکائیا۔ اوس دا دوارا لنگھنا، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ جس دی ہاتھ نہ آوے ونجنا، ونجھ مہانا
 سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ چھبی پوہ کپے اِک دوجے نال ملایے
 اکھاں، سمت نو دھیان لگائیا۔ کِشنا سُکلا ویکھیے پکھا، اندھیر چانن پردہ رہے نہ رائیا۔ جگت جہان ویکھیے ککھا، تنکا تنکا پھول
 پھولائیا۔ سب دا مستک ویکھیے متھا، کی لیکھا رہیا جنائیا۔ سب دا لہنا تکیے ہتھا، کی کراں ملے وڈیائیا۔ نین اٹھائے اٹھاں سٹھاں، در
 دواریاں دھیان لگائیا۔ پھیر مل کے ستاں دیپاں حدان ہونا ٹپا، بھجیے واپو داہیا۔ پھیر اکھر تکیے پیا، پاربریم سرنائیا۔ پھیر اگلا ویکھیے
 پتہ، کی پت پریشور رہیا جنائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا نرگن دھار ستگر نانک تپا، تپسراں دھار جنائیا۔ دووین اج توں ارادہ کر
 لئیے پگا، مشورہ اکو گھر پکائیا۔ سمت نو چھبی پوہ دوہاں دا مل کے بھگتاں نال رشتہ ہو جائے پگا، پگی اکو وار پکائیا۔ جگت جہان دی
 قیمت نہیں کوئی ٹکا، ٹکیاں ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھا، کی کرتا حکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دووین کہن ساڈا ہویا ملاپ، جن بھگت دین گواہیا۔ چھبی پوہ کپے سمت شہنشاہی نو توں
 میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جاپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سانجھا ہویا باپ، جمن والی اکو مائیا۔ ساڈا روپ انویا ہویا پاک، پتت پُنت دئے
 وڈیائیا۔ اکو ہوئی ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اج سہنجی چھبی پوہ تیری ہووے رات، دو جہان خوشی منائیا۔ سمت شہنشاہی نو
 تیرا میرا لیکھا بہین بھرات، بھیا بھیا سوبھا پائیا۔ اِک بھگتاں نوں دسیئے بات، سہج نال سُنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی پچھلی پچھے مٹ گئی

واٹ، اگلا پندھ ربیا نہ رائیا۔ منزل دی پوڑی کھوڑی دا کنڈھا دھرم دا ڈنڈا ستگر شبد دے ہاتھ، اشارے نال چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں اک سندیسہ، خوشیاں نال جنائیا۔ پہلوں اپنے ستگر دا ویکھو ویسا، کی بھیکھی بھیکھ وٹائیا۔ جس ویلے جاوے امریکہ والے دیسا، اپہو لیکھا دئے سمجھائیا۔ نالے سب دا پورا کرے ٹھیکا، لہنے دینے جھولی پائیا۔ اکو پُرکھ اکال تے ستگر شبد بن کے بیٹا، بیٹی بیٹے سارے لے بنائیا۔ اکو سنگھاسن ہووے لیٹا، آسن اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے پہلوں ویکھو اپنا ملنگ، داتا بے پرواہیا۔ جس تھادی کئی بھکھ ننگ، اپنا روپ آیا بدلائیا۔ جس شرع دا کراؤنا جنگ، شستر پریم نال چمکائیا۔ جس دین دُنی دی پاؤنی ونڈ، کھنڈا دئے گواہیا۔ جس ویکھنے جیرج انڈ، اُتہج سیتج پھول پھولائیا۔ جو چڑھیا اگئی چند، نور نورانہ نور الہیا۔ جو ویکھنہارا بند بند، جو بندگی بندیاں وچوں پھول پھولائیا۔ سو مالک گہر گمبیر اک سورا سربنگ، گئی گہند، وڈ وڈیائیا۔ جو جگت جہان دی منزل لنگھ، اپنا کھیل کھلایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا مکا کے پندھ، پاندھی بنیا دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے میرا ویکھو روپ رنگ، ست ستوادی دھیان لگائیا۔ میں جگت جہان دیاں حداں جاواں لنگھ، بن قدام قدم اٹھائیا۔ میرے کول انوکھا ڈھنگ، وکھری کھیل کھلایا۔ میرا نام شبد مردنگ، دو جہان وجائیا۔ میرا حکم سندیسہ بنا جگت دھار دے باہر اند، رسنا رس سمجھ سکے نہ رائیا۔ جو جگ چوکڑی ونڈاں ربیا ونڈ، دیونہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھکتو ویکھو اپنے انتر، انتشکرن دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو آ جاؤ اتوں گگنتر نرگن پندھ مکائیا۔ سب دا سانجھا ہووے اکو منتر، توں میرا میں تیرا حق پڑھائیا۔ اکو جوت ویکھو نرنتر، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو ست دھرم بناؤن لگا بنتر، دھر دی ونڈ ونڈائیا۔ اوچی کوک کے کہے شنکر، تیرا نام ڈبائیا۔ تیرا ہوکا کنکر کنکر، برہما ربیا سنائیا۔ وشنوں کہے میں تیرے پیار دا ستکار دا روپ تیرا لیکھا جگت دھار دے باہر منتر، اکھراں توں باہر تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ

چُکائیا۔ ستگر شبد کہے وِشنوں جی ویکھو وِشو دی دھار، پریم نال درڑائیا۔ چار کُنٹ تکو سنسار، سنگھاری نال ملائیا۔ برہمے توں
 کرو خبردار، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ چاروں کُنٹ ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھئے دوار، دوارکاواسی رہیا
 سُنائیا۔ تسیں مل کے کرو وچار، وچر کے دیو جنائیا۔ کیوں ہویا دھوٹا دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ملے نہ نال
 کرتار، کرتا درس کھئے نہ پائیا۔ اپنا ویلا وقت لو وچار، بنا اکھراں اکھر ویکھ وکھائیا۔ سارے اکو وار نین رہے آگھاڑ، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔
 ساڈا وقت سہنجنا پُجیا آن، گھڑی پل دئے گواہیا۔ لیکھا مُکاوے سری بھگوان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس روپ انوپا دھریا وچ جہان،
 نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں دیوے دان، بنا بھگتیوں جھولی پائیا۔ ست سچ جھلا نشان، نشانے کوڑ دئے بدلائیا۔
 نو کھنڈ پرتمی دے کے مان، دیپاں ستاں بھئے سہائیا۔ وِشنوں تیرا لیکھے لا کے پین کھان، آگے اپنی کار سمجھائیا۔ ست سچ دا ویکھ
 ودھان، ودیا توں باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے
 وِشن برہما شو تک لو چار چُپھیر، نو ست دھیان لگائیا۔ جدھر تکو اندھیر، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ اپنا اپنا ویکھو گیڑ، جگ
 چوکرئی پتے بھجے وابو داہیا۔ تسیں آگے میرے نیڑ، نیرن نیرا ہو کے دیاں جنائیا۔ میں چھیرن والا چھیر، ستگر شبد رہیا سمجھائیا۔
 سرشٹی درشٹی دیواں بھیر، دو دھڑ ہووے لوکائیا۔ بنا دھرم توں وسے کوئی نہ کھیر، کھنڈا شبد دا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ وِشن برہما شو پین لگے سوچی، اپنا دھیان لگائیا۔ پہلوں ویکھئے
 چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق اکھ اُٹھائیا۔ پھیر سُنئے دھرم دھار سلوکی، کی آتمک راگ درڑائیا۔ پھیر منزل چڑھیے چوٹی، ویکھئے تھاوں
 تھائیا۔ پھیر دین دُنیا ویکھئے کھوٹی، کی بھرے بھلی لوکائیا۔ پھیر لکھ چوراسی ہڈ ماس نارٹی ویکھئے بوٹی، تن وجوڈاں دھیان لگائیا۔ پھیر
 آتم پرما تم دھار ویکھئے گوپی، پاربرہم برہم پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کی سچ حُکم
 ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے میں کی دساں، خوشیاں نال جنائیا۔ بنا مُکھ دندان توں ہساں، بن جہوا نال ملائیا۔ بن نیتر لوچن نین ویکھاں
 اکھاں، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اکو مٹر پیارا سخا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس بھگت سہیلے چنے وچوں کوٹاں لکھا، انگنتاں وچوں اپنی

گنت گنٹا۔ اوہناں دا کرن آیا پکھا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم بن کے سخا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دا کھیل یتھارتھ یتھا، یدی یدپ دیاں درڑائیا۔ سب دا لیکھ بدل دیوے اتوں متھا، مستک دھار سمجھائیا۔ من منسا پا کے نتھا، شبدی ڈور بندھائیا۔ لہنا دینا چکائے بھاگ اٹھاں، نو دوارے رنگ رنگائیا۔ جس سب دا لہنا پورا کرنا اکو وار اکٹھا، اکو گھر ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے کی کھیل میرا زرنکار، مینوں دے سمجھائیا۔ وشنوں کوک کے کرے پکار، سہج نال سنائیا۔ نگاہ مار لے بنا نگاہ نگاہ اگاڑ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس کلجگ وچ ستجگ لیا اُسار، نیہ بھگتاں نال رکھائیا۔ نو دوار بنا بھگت دوار، لوک مات دتی وڈیائیا۔ سچ بھنڈارے پا کے سار، لوح لنگر اک وکھائیا۔ چاروں گنت کڈھ دیوار، چوتھے جگ کیتی رُسنائیا۔ دھرم دی دھار کر تیار، ادھرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نو کھنڈ پرتھی دے اک ادھار، ستاں دپیاں رنگ رنگائیا۔ نال بخش کے سچ وست بنے ویکھنہار، ویکھنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے پرہو تیرا بے انت بھنڈارا، میں بھنڈاری سیس نوایا۔ میں مانگت تیرے دوارا، زرگن آگے سرگن جھولی ڈاپیا۔ میں جگت جہان ورتارا، لکھ چوراسی سیو کھائیا۔ مینوں تیرا اک سہارا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ توں بخشیں بخشنہارا، تیری بے پرواہیا۔ چار جگ توں کھیل کیتا پیغمبر گر اوتارا، اپنی کل ورتائیا۔ وکھرا وکھرا کھول دوارا، جگت جہان دتا ورتائیا۔ میں ویکھدا رہیا سدا سدا وچ سنسارا، سنساری سنگھاری نال ملائیا۔ انت حکم سُنیا ایکا ایکو وارا، ایکنکار کی تیری بے پرواہیا۔ توں ساری سریشی دریشی دا مالک بن کے کھیل کرے اپارا، اپنا حکم ورتائیا۔ سرگن توں زرگن ہو دوبارہ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں بخش چرن ادھارا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ پچھلیاں جگاں دا لاه ادھارا، مقروض ہو کے قرضے سب دے رہیا چکائیا۔ اپنا ناؤں دھرا کے نہکلنک کلکی اوتارا، روپ انویا امام آپ اکھوائیا۔ میں تینوں کی سمجھاں توں پُرکھ کہ نارا، نر نرائن کی تیری وڈیائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی روپ وچ نہ مول پچھاناں، جے کوئی پُچھے تے کی دیواں سمجھائیا۔ میں اکو اک کہاں اوہ دھر دا رانا، دو جہاناں شہنشاہیا۔ میرے ہتھوں کھوہ کے پینا کھانا، جن بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ میں ہو گیا نانا، میری خالی ہتھ دُہائیا۔ کیوں میں

ورتارا بن گیا اکھوں کانا، امیرِ غریب ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔
 ستگر شبد کہے وشنوؤں مؤل نہ ترس، سچ دیاں سُنائیا۔ ایہہ نو سؤ چرانوے چوکڑی پچھوں آیا برس، سمت نو نال ملائیا۔ جن بھگتاں
 دتا درس، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ دُھر دا میگھ دتا برس، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں اُتے ہویا ترس، رحمت
 سچ کھائیا۔ دیناں مذہباں دی میٹ کے حرص، شرع وچوں باہر کڈھائیا۔ اکو گھر وچ کر کے درج، درجیاں وڈیاں چھوٹیاں دتی وڈیائیا۔
 ایہہ کھیل کیتا اسچرج، اچرج لپلا آپ ورتائیا۔ بھکھیاں ننگیاں غریباں کوجھیاں کھلیاں ونڈ کے درد، دردیاں ہویا سہائیا۔ جے تُوں بھگتاں
 نوں دان دتا تے وشنوؤں تیرا گجھ نہیں ہونا حرج، حرجا نے سب دے پور کرائیا۔ تُوں بن جا حوصیلے والا مرد، دل نہ لینا ڈھاپیا۔ جس
 دے حکم دا کھنڈا کھڑکنا چمکنی کھڑگ، دین دنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حکم اک سُنائیا۔ وشنوؤں کہے ستگر شبد میری پرنام، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ میں اوس صاحب دا غلام، جو گوہند دا دُھر دا
 ماہیا۔ مینوؤں نظری آوے اگم امام، نور نورانہ نور الہیا۔ جو رازق رزق رحیم تمام، طمع لالچ سب دی ویکھ وکھائیا۔ میں حق دی
 حق کیتی پہچان، میرا پردہ دتا اُٹھائیا۔ میرے انتر آگیا گیان، اگیان رہیا نہ رائیا۔ ایہہ صاحب سوامی انترجامی جگ جگ پچھے بھگتاں
 بھگتی دا دیندا آیا دان، غریب نایاں جھولی نام نال بھرائیا۔ ہن ستجگ واسطے بدل دتا ودھان، اگلا اپنا حکم سُنائیا۔ نام دے نال ان دا
 دیوے دان، بھکھیاں دی بھگتی اپنے لیکھے پائیا۔ چار جگ بھگنو تہاڈا پکدا رہے پکوان، توٹ رہے نہ رائیا۔ ایتھے جھلیگا ست رنگ
 نشان، نشانے سب دے سیس جھکائیا۔ جس نوں جھکنگے زمیں اسمان، سماں سمیں نال بدلائیا۔ جس کارن تسیں اکٹھے ہوئے آن، اج دی
 گھڑی ملے وڈیائیا۔ دیوت سرُگن گندھرب تہاڈے ڈھولے گان، جو بیٹھے پرہ دی سچی سرنائیا۔ نگاہ مار راما کاپن، کرشنا اکھ اُٹھائیا۔
 حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ نانک گوہند اک نشان، جگت نشانے رہے وکھائیا۔ ایہہ کھیل سری
 بھگوان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ ایہہ تہاڈا پکدا رہے سدا پکوان، توٹ نہ آوے رائیا۔ تہاڈا پھریدار سدا رہے نوجوان، جنم مرن وچ
 کدے نہ آئیا۔ جس دا شستر بے پہچان، جگت شستراں نال سمجھائیا۔ جس دا روپ انوپ نظر نہ آوے کوئی انسان، تتان ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ جن بھکتو اپنا تک لُو چوبدار، بڈھا نڈھا دوویں رُپ بدلائیا۔ سدا سدا رہے خبردار، آلس نندرا نہ کوئی رکھائیا۔ چوراسی وچ تہاڈی آؤن نہ دیوے وار، آگے ہو کے لئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ توں جان نہ دیوے باہر، تہر گھر وچ ٹکائیا۔ جتھے اکو جوت نراکار، دوجا ایشٹ نہ کھئے بنائیا۔ اتھے ست سرُپ پیغمبر گر اوتار، نور نور وچ نظری آئی۔ بھکت بھگوان دا اک دوار، استہر دیوے آپ وڈیائیا۔ وقت سہنجنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ تسیں جدوں آؤگے تہاڈے نال پھر آویگا نرکار، ایہ تہاڈی شہادت دتی بھگتایا۔ گوہند دا کھنڈا تے گوہند دی کٹار، گوہند دھار گوہند سپس ٹکائیا۔ چوتھے جگ دا چار کُنٹ دا وہار، چار دیواری رہی سمجھائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن جس تُوں سارے کرن گے نمسکار، نو نو کہہ کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں وچ حضوری، حضور گرمکھ نظری آئی۔ اوہ جن بھکتو اپنے سیوک دی لیکھے لاؤ مزدوری، چاکر ہو کے منگ منگائیا۔ اوہ دیکھو بھجا آوے موسیٰ اتوں کوہ طوری، اپنا پندھ مکائیا۔ حضرت عیسیٰ جوت دھار دا نور نوری، محمد اپنا رنگ رنگائیا۔ جس گرواں آشا کرنی پوری، پارہم اک اکھوائیا۔ جو سب تُوں رنگن چاڑھے گوڑھی، آدانت اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وشنو کہے پرہو میری اک پرنام، پر پُرکھ سرنائیا۔ میں تیرے حکم دا سیوک تیری شرع دا غلام، دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں چاہندا خوشیاں وچ تیرے بھکت کھان تیرا پکوان، پگی تیرے نال پکائیا۔ ایہناں تُوں کدی توٹ نہ آوے جگت جہان، ستجگ ست ست ملے وڈیائیا۔ چار دیوار کہے میرا وی چاروں کُنٹ دھیان، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ میرے دھن بھاگ جے میرے سپس تے سوبنگ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان دا جھلیا نشان، مینوں نشان اکو نظری آئی۔ میں چاہندی میرے اندر پنج پیارے خوشیاں نال لنگھ جان، اپنی خوشی بنائیا۔ پنج لکھاری میری لیکھنی والی قلم چلان، اکھڑ اکھڑ نال وڈیائیا۔ پنج درباری ہو پردھان، چاروں کُنٹ پھرن چائیں چائیا۔ ہر سنگت خوشیاں وچ تُوں میرا میں تیرا گائے گان، اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دروازہ کہے میں بن گیا دھرم دا در، دردیو درد

ونڈائیا۔ بھگت دوارا ساری سرِشٹی دا سانجھا گھر، دیناں مذہبیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہہ پُرکھ ابناشی دِتا ور، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ سارے اکو رُوپ ہری ہر، پردے اندر وسیا دُھر دا ماہیا۔ تُسین تھوڑا سماں لینا جر، حوصلہ حوصلے وچوں پرگنائیا۔ جس شرع دا میٹنا شر، شریعت دا لیکھا دیوے چُکائیا۔ سو پُرکھ اکالا نرائن نر، ہر اکو اک اکھوائیا۔ سب دے خالی بھنڈارے دیوے بھر، بھکھیاں آپ رجائیا۔ آگے لئی نام بھنڈارا بٹھ لڑ، دو جہان مُک کدے نہ جائیا۔ تُسین خوشیاں نال خوشی دی منزل جانا چڑھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جدوں جاؤگے آگے ہو لوانگا پھڑ، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ جن بھگتو تُساں کدے نہیں جانا مر، من وچ کدے نہ آئیا۔ تہاڈا اکو سروور سر، جتھے سرسے دا مالک بیٹھا گوبند ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چار دیواری کہے میرے اندر گُرمکھ جان لنگھدے، اپنی اپنی خوشی بنائیا۔ سچ پریتی جان منگدے، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ پیار مُحبت جان ونڈدے، اک دُوچے لڑ پھڑائیا۔ جگت جنم دی تُئی جان گنڈھدے، شبدي شبدي ڈور رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔

چار دیوار کہے میں پچن دساں سچا، ستجگ سچ رنگ رنگائیا۔ میرا رُوپ رہیا نہ کچا، کچی تند نہ گنڈھ پوائیا۔ چوتھے جگ ناتا ہویا پگا، جن بھگتاں سنگ رکھائیا۔ میں خوشیاں نال تگا، گُرمکھ گُرمکھ ہرجن سنت سہیلے میرے اندر سوہا پائیا۔ میں کھول کے ویکھاں اپنیاں اکھاں، جگت نیتراں باہر باہر سمجھائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس لہنا دینا چُکاؤنا ہتھو ہتھا، ہتھاں اُتے بھنڈارا دئے ورتائیا۔ سب دا اکو وار جھک جائے متھا، مستک سپس نوائیا۔ چار جگ دا قرضہ لتھا، بھنڈارا خالی دِتا بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ چار دیوار کہے میں ویکھنی مالا دیپ، دیپک جوتی سوہا پائیا۔ جن بھگتاں تکی پریت، پریتم دتی وڈیائیا۔ ست دھرم دی ویکھاں ریت، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے اندر اکو جیکارا تُوں میرا میں تیرا گیت، دُوچی آواز نہ کھئے سُنائیا۔ میں ہو گئی ٹھانڈی سیت، اگنی آگ رہی نہ رائیا۔ کھیل تکیا ترے گن اتیت، ترے بھون دِتا وکھائیا۔ سب دا سانجھا اکو میت، مترو دیاں سُنائیا۔ جس رنگ رنگیا ہست کپٹ، اوچاں نیچاں میل ملائیا۔ رنگ چاڑھ آگم بسیٹھ، دُرمت میل

دھوائیا۔ ہتھ رکھے سدا تہاڈی پیٹھ، پُشت پناہ ٹکائیا۔ تُساں بھنڈارا چھکنا امرت رس سمجھ کے میٹھ، رسنا رس نہ کھئے جنائیا۔ سارے پوتر ہونے کوڑے ریٹھ، جگت ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ چار دیواری کہے میرا لیکھا نال لنگر لوح، لوآں پُریاں دیاں سُنائیا۔ بھگت بھگوان دا بنیا رہے موہ، مُحبّت وچ سہائیا۔ اکو لیکھا ہووے اک دو، دو اک اکو رنگ وکھائیا۔ ساچی وست سکے کوئی نہ کھوہ، چور یار لٹ کھئے نہ جائیا۔ جن بھگت بھگوان ایکا رُپ گئے ہو، ہوکا دے کے دیاں سُنائیا۔ دھنّ بھاگ مینوں ڈھوآ ملیا دُھر دا ڈھوہ، وست اگمّ دتی ورتائیا۔ میں جن بھگتو تہاڈی سُن کے سو، اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ چار دیوار کہے میرے چاروں کُنٹ مُردے ویکھو کاں، نو کھنڈ نو نو فٹ دین گواہیا۔ کیسے دا لیکھا مُکنا نہیں جنہاں نے سور کھادھی جاں گاں، اگے ہویئے نہ کھئے سہائیا۔ سب دا اکو پتا تے اکو ماں، پنچھیاں پنکھیاں دئے وڈیائیا۔ میں سندیسہ دیواں نال چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ جنہاں دپیک دتے جگا، ملے مان وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈا چاروں کُنٹ ہویئے رُشنا، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ تُساں پریم وچ پیار وچ ستکار وچ دھرم دا لنگر لینا کھا، اپنا پیٹ بھرائیا۔ میں چاروں طرف ویکھاں نال چاء، چار دیواری کہے اپنے نین تکائیا۔ لنگر کہے مینوں پریم نال دیو ورتا، جیکارے اگی ہر سنگت ساری اندر بیٹھی دیوے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل اگم اتھاہ، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

چار دیوار کہے سُن اناد انادی دھرم، دھرمیا دیاں جنائیا۔ نو ستّ دا ویکھ کرم، کرم کانڈاں کھوج کھوجائیا۔ میرا اندروں میٹ دے بھرم، بھرانٹ رہے نہ رائیا۔ ستجگ نوں کہہ دھرنی اُتے لے جرم، اپنا رُپ پرگنائیا۔ لوک لُجیا لاه شرم، حیا دا ڈیرہ ڈھابھیا۔ جھگڑا مٹا ورن برن، ذات پات کر صفائیا۔ اکو درسا پرہو دے چرن، چرنودک جام پیائیا۔ نیتر کھلے برن پھرن، لوچن نین اٹھائیا۔ سارے اکو نام ندھانا پڑھن، آتم پرما تم بھیو کھلائییا۔ سچکھنڈ دے پوڑے چڑھن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ درگاہ ساچی کھڑن، سچ دوارے سوہا پائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرم کہے میں دھرم دی دساں بات، بھيو ابھید
 کھلائیآ۔ کی لیکھا کھلاپات، پت پریشور کی درڑائیا۔ جس دی زِگن دھار اگنی ذات، اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُس دا کھیل سدا بہہ
 بھانت، بھيو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جس کلجگ میٹنی اندھیری رات، ستجگ سچ ست چمکائیا۔ جن بھگتاں پُچھے وات، ویکھنہارا
 تھاؤں تھائیا۔ پرگٹ ہووے لوک مات، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی
 کرنی کار کھائیا۔ دھرم کہے میں ستجگ دیواں سچ صلاح، خوشیاں نال جنائیا۔ اُٹھ سب دا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ آتم پرما تم
 دس راہ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ نام ندھانا اکو گا، گہر گمبھیر پردہ آپ چکائیا۔ نہ کوئی سور کھائے نہ گان، چھری شرع نہ کھئے
 چلائیآ۔ نہ کوئی دین مذہب جھگڑا ہووے تھان تھان، قاتل مقتول روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستجگ کہے دھرم میں تگان بیٹھا راہ، اپنے نین اُٹھائیا۔ کون ویلا حُکم کرے بے پرواہ، جو بے
 پرواہی وچ سمائیا۔ میرا پردہ دئے چکا، چاروں کُنٹ کرے رُشنائیا۔ نام کھنڈا اک چمکا، جگت کھڑگان کرے صفائیا۔ حُکم دھر دا اک
 ورتا، لیکھے جانے تھاؤں تھائیا۔ زِگن نور جوت کر رُشنا، کلجگ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرم کہے ستجگ ویکھ لے کلجگ انت اندھیرا، ہر پردے دھیان لگائیا۔ نہ کوئی گرو نہ دیسے چیرا،
 چیل گر نہ کھئے چٹرائیا۔ مایا ممتا وچ سرشٹی کردی میرا میرا، کوڑ مُحبت وچ ہلکائیا۔ آتم پرما تم وسے کیسے نہ کھیڑا، کھیڑکی بند نہ کھئے
 کھلائیآ۔ چاروں کُنٹ پیا جھیڑا، جھگڑے وچ خلق خُدائیا۔ دھرم جی تیرا بٹھے کوئی نہ بیڑا، نیا پار نہ کھئے کرائیا۔ جگ چوکڑی مُکن والا
 گیڑا، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ کوڑا چھیڑ رہیا چھیڑا، چھیکڑ اپنا رہیا سمجھائیا۔ جس دیناں مذہباں پاؤنا جھیڑا، جھگڑا سکے نہ کھئے
 مکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دا کھلا کرنا ویڑا، نو ست ویکھے تھاؤں تھائیا۔ اوبدا اکو حُکم بتھیرا، بھتی گل نہ کھئے جنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ دھرم کہے ستجگ پرہ دی دھاروں جا اُٹھ، اپنی لے انگرائیا۔ جگت جہان جا
 تھ، مہر نظر تکائیا۔ کلجگ کوڑی میٹ دے لٹ، لُٹیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا ناتا جائے ٹٹ، جگت ترسنا نہ کوڑ ہلکائیا۔ نو ست پئے

نہ لٹ، ست سچ نہ کھئے لٹائیا۔ دینا مذہباں میٹ دے پھٹ، پھٹکل ویکھ لوکائیا۔ ذرا نگاہ مار لے کی کھیل پرہو اٹٹ، اتوٹ رہیا
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ ستجگ کہے دھرم میں بیٹھا رکھ اڈیکان، بن
 نیناں نین اٹھائیا۔ کون ویلا میریاں پوریاں ہون تریکاں، توارینخاں دین گواہیا۔ میں دیناں مذہباں دا میٹاں شریکا، شرکت اندروں باہر
 کڈھائیا۔ پرہہ دا مارگ دس کے نیکن نیکا، نیکیوں وڈا دیاں وکھائیا۔ بھیو کھلا کے جیو جی کا، آتم برہم دیاں سمجھائیا۔ دین دنی بدل کے
 نیتا، نیتوان اک اکھوائیا۔ ساچا منتر ڈھولا دس کے گیتا، کلمہ کلمیاں باہر سنائیا۔ بھیو چکا کے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی دیاں
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے دھرم پرکھ اکال دے آگے کر
 بینتی، پنے وچ سپس نوائیا۔ جو آد جگادی پنڈتی، برہم توں پرے پڑھائیا۔ اویدا کھیل سدا سچ سنگتی، ست وچ سائیا۔ جس دی
 لکھ چوراسی منگتی، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ اوہ کلجگ ہوئے گڑھ توڑے ہنگتی، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ اوہ آسا جانے شبد پنج
 دی، پنج تت سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستجگ کہے دھرم
 پرہو دے آگے کر ارداس، بینتی عرض سنائیا۔ ٹوں وسیں اُپر آکاش، آکاش آکاشاں ویکھ وکھائیا۔ تیری جگ چوکرئی راس، گوپی کابن
 ناچ نچائیا۔ میری پوری کر دے آس، ایہ تیری بے پرواہیا۔ حکم سندیسہ شنکر دے دے اُتے کیلاش، اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہہ سچ تیری وڈیائیا۔ دھرم کہے ستجگ دوویں کریئے اک صلاح، متا دھرم دھار
 پکائیا۔ ساڈا ہووے نہ کھئے گواہ، شہادت اکو اک بھگتائیا۔ پرکھ اکالا دیا دیوے کہا، مہر نظر نال ترائیا۔ میری قبول ہووے دُعا، دہئے
 جوڑ سپس دیواں جھکائیا۔ میرے نیباں دے خُدا، رسولاں تیری شنوائیا۔ بھگتاں ملنا تیری ادا، رپتی جگ چوکرئی چلی آئیا۔ میرے
 حق محبوب خُدا، جلوہ گر نور الہیا۔ میری قبول کر دُعا، دہئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ٹوں نورے نور رُشنا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرم کہے ستجگ اوہ ویکھ کلجگ اپنیاں سوارے
 بھجا، باہو بل ویکھ وکھائیا۔ میں بھیو کھلاؤنا گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں پرسدھ ہونا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول

ویکھ وکھائیا۔ میرا بھیو ابھیدا گجھا، بن ستگر گر نہ کدے درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے میں آیا جوین وچ مستی، مست دیوانہ رُپ وٹائیا۔ میرے کول لاکو اکئی ہستی، جو ہست کپٹان ہوئے سپھائیا۔ میں وساں اُس دی ہستی، گرہ او سے ڈیرہ لائیا۔ جس دی کھیل اکئی اکھ دی، آخر میلانے ملائیا۔ میری آشا او سے دا ڈھولا چیدی، صفتاں وچ صلاحیا۔ جتھے کھیل نہیں من مت دی، بدھی توں باہر پڑھائیا۔ اوتھے وچار نہیں کوئی ت ت دی، توت ت نہ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرم کہے میری لاکو اک آشا، آشاوند ہو کے دیاں جنائیا۔ میرا چرن کول بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ میں منڈل تگاں راسا، بن گوپی کاہن کھوج کھوجائیا۔ میں پرتھی ویکھاں آکاشا، گگن گگنتران نین اٹھائیا۔ ساچے منڈل تکان نور جوت پرکاشا، نو ست ست رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستجگ کہے میری لاکو اک وچار، وچر کے دیاں سُنائیا۔ دھرم توں وی اٹھ بل دھار، اپنی لے انگریئیا۔ پرہو توں کریئے نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس نوئیا۔ اچی کوک ماریئے للکار، زور زور زور سُنائیا۔ کلجگا دھرنی دے اتوں ہو جا باہر، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ایہ حکم سچی سرکار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ ستگر شبد ہو کے خبردار، سندیسے رہیا جنائیا۔ لہنا دینا تک لے ایکنکار، کی اکل کل دھاری آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ ستجگ کہے دھرم میں دھرم دی دھار مات لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست سچ چلاواں آگا، کوڑ کڑیاں رہے نہ رائیا۔ میں سیس دستار ست دی بٹھاں پگا، پگڑی اگم اتھاپیا۔ جگت جہان تگاں آگا، اگنی ت ت کھوج کھوجائیا۔ میں سورا تکان شہنشاہ سربگا، مالک اک اکھوائیا۔ جس نے چار کُنٹ مار کے بدھے کگا، کاگان والی رت گوائیا۔ لاکو نام پیالہ پیا کے مدھا، مدھر دھن دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستجگ کہے میں رکھ کے بیٹھا اوٹا، اوڑک دھیان لگائیا۔ پُچھیا اگت (سلوکا)، سوہلیاں وچ سُنائیا۔ کس بدھ دھرم دی دھار جگنیاں جوتا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جھٹ کلجگ کہے میرا سماں نہیں لنکھیا بہتا، بہڑی بہڑی کر دیاں جنائیا۔ میں چاہندا میرے وچ سب دیاں ہوون مؤتاں، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرم ایویں نہ لے انگڑائی، متا ستجگ نال پکائیا۔ میں کوئی ہو نہیں گیا سُدائی، آپ اپنی مت گوائیا۔ میں وی جگت جہان دا راہی، رہبر دتی مان وڈیائیا۔ میں اوسے دا نؤر نؤرانہ جو مالک خلق خدائی، اکم اگمڑا وڈ وڈیائیا۔ مینوں یاد گوبند دا ڈھنیا ڈھائی، اکھراں صفت صلاحیا۔ جس آونا چائیں چائیں، اپنا پھیرا پائیا۔ سمبل کھیڑا دینا وسائی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ نرگن نؤر کرے رُشنائی، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ کلجگ کہے پر میں وی بڑا قصائی، قسم نال سُنائیا۔ میں راہ جانده بھلا دینے راہی، رہبر ملن کھئے نہ پائیا۔ ہتھان نال اٹھا کے دوویں باہیں، باہو بل سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرم کی ستجگ دئے دلیلاں اپنی خوشی بناائیا۔ میرے بدن دا تیرے کول کی وسیلہ، مینوں دے درڑائیا۔ توں وسین تھلے امبر نیلا، دھرنی اُتے ڈیرہ لائیا۔ اوہ مالک چھیل چھیلایا، اکم اتھاہ اکھوائیا۔ جس دے حکم دا ہونا حیلہ، ہمت ہمت نال بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کی ساچی کھیل کھلایا۔ کلجگ کہے دھرم میں کدی نہیں جاواں گا، سچ سچ درڑائیا۔ پرہہ آگے واسطہ پاواں گا، نو نو سیس نوٹایا۔ اپنے جگت دی کھاواں قسم، سوگنداں وچ جنائیا۔ اپنی رسم درڑاواں گا، بھیو ابھید کھلایا۔ میں سچ دساں مترا اک ویراں دین دنی سرب لڑاواں گا، ایہ میری بے پرواہیا۔ کھنڈے کھڑگان نال کھڑکاواں گا، کھنڈر ویکھاں لوکائیا۔ جگت جگیا سواں لوک مات تڑپھاواں گا، ایہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ کورے کاگ اڈاواں گا، نؤواں کھنڈاں پھول پھولایا۔ سرشٹی درشٹی وچوں بلاواں گا، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنی کھیل سجننا ایسے سال شروع کراواں گا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اگلے سال بل ودھاواں گا، راجا بل دئے گواہیا۔ تیجے سال اٹل حکم سناواں گا، جو دسے میرا ماہیا۔ چوتھے سال ترتھل مچاواں گا، تھل اسگاہ ہون شوڈائیا۔ پنجویں سال ٹل وچاواں گا، مندراں باہر کراں شنوائیا۔ چھیویں سال کورڈا ہل چلاواں گا، جڑ دھرم والی اکھڑائیا۔ ستویں سال دین دنی ڈل وچ سٹاواں گا، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ اٹھویں سال چوڈھویں صدی مُکاواں گا، محمد لیکھا جھولی پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ نال رلاواں گا، ایہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول خاک اڈاواں گا، دھوڑ اسماں چھائیا۔ اپنا سوہنا رُپ درسواں گا، بن کے جگت قصائیا۔ کال رُپ ہو کے سب نؤں کھاواں گا،

ترسنا بھکھ مٹائیا۔ پھیر پرہ نوں سیس نواواں گا، سچ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرم کہے کلجگ ویکھ لے اپنیاں کرنیاں، کرتا پُرکھ تیرے نال دھیان رکھائیا۔ اتم تینوں پینیاں بھرنیاں، بہرم گڑھ نہ کھئے مٹائیا۔ شرع دیاں لڑائیاں تینوں پینیاں لڑنیاں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بھے وچ چارے کوٹاں ڈرنیاں، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جدھر ویکھاں شریعتاں آگنی وچ سڑنیاں، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ ستجگ کہے کلجگ تک لے اپنا نظارہ، نظریہ لے بدلائیا۔ تیرا دسدا انت کنارہ، نیئا نوکا ڈولے تھاوں تھائیا۔ اوہ سُن سنديسہ ایکنکارا، اکل کل دھاری کی جنائیا۔ جو جوت نور اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ شبدي دھار دئے اشارہ، سینت اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے کلجگ سُن لے حکم آگما، آگمرا کی جنائیا۔ تیرا مکن والا سماں، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ کیوں کرنی نال ہووے نکما، سچ وچ نہ کدے سمائیا۔ جھگڑا پا کے مٹی چما، درشٹی سب دی دتی بدلائیا۔ کچھ حکم سُن لے نواں، نوواں کھنڈاں دینا درڑائیا۔ دین مذہب دی کریو کوئی نہ طمع، لالچ اندر نہ کھئے ٹکائیا۔ ست دھرم دی جگن والی شمع، کلجگ اندھیرا تاریک دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ آپ بھيو گھلائییا۔ دھرم کہے اوہ تک لے کلجگ اپنا وقت ڈھیلا، دوہری دھار جنائیا۔ ست دا رہیا کوئی نہ میلا، سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہ اپنا کھیل رہیا کھیلا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن سھیلا، دیوے مان وڈیائیا۔ دین دُنی نالوں ہو کے وِہلا، گرمکھ ساچے گود ٹکائیا۔ دھام سہا کے اک نویلا، سچکھنڈ ساچے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ چھپی پوہ کہے میں بھگتاں بنیا میتا، ستجگ کلجگ دوواں دیاں سُنائیا۔ جنہاں دی سب توں باہر ریتا، ریتیاوان دتی وڈیائیا۔ اکو مندر وکھا کے دھرم دھار مسیتا، مسلے سب دے حل کرائیا۔ گھٹ گھٹ اندر تکان نیتا، کھوجاں چائیں چائیا۔ نگاہ ماراں ہست کیتا، شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ بنا ست توں دسے کوئی نہ میتا، مٹر سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائییا۔ چھپی پوہ کہے میں سب نوں دساں پکار، کوک کوک سُنائیا۔ سُنو وشن برہما شو دی

دھار، ترے گن توں باہر دیاں درڑائیا۔ نیتر تگوتی اوتار، بن اکھیاں اکھ ملائیا۔ پیغمبر ہووو خبردار، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ گرو گریو پاوو سار، بھجو واہو داہیا۔ نو کھنڈ ہویا دھواں دھار، ساچا چند نہ کھنڈے چمکائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا رویداس چمیار، بن اکھراں اکھ سُنائیا۔ جو گوبند گیا للکار، حکم دھر دا اک وڈیائیا۔ کل کلکی آوے اوتار، نہکلنکا ناؤں پرگٹائیا۔ امام اماما ہو سیکدار، اکو حکم دے سُنائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، محل اٹل اک جنائیا۔ جن بھگتاں پائے سار، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ جو دھرم دی دھار بنے دیوار، چاروں کُنٹ رنگ رنگائیا۔ ہرجن خادم ویکھے خدمتگار، سیوک سیوا وچوں میل ملائیا۔ اکو جہا لہنا رکھے پُرکھ نار، دوجی ونڈ نہ کھنڈے ونڈائیا۔ جن بھگتاں بھر بھنڈار، خالی خالی دے بھرائیا۔ آگے ست دھرم دا بول جیکار، ست سچ نال ملائیا۔ کھیل کرے آگم اپار، الکھ آگوچر وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہو کے پھریدار، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ ہتھ پھڑ کے کھنڈا کھڑگ کٹار، تکھی دھار پرگٹائیا۔ جس دا بدل جانا ووبار، ووباری اپنی کار کھائیا۔ جو لہنا دینا میٹے محمد چار یار، چار یاری نال ملائیا۔ کھیلے کھیل سچی سرکار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو جگ جگ لے اوتار، اوتری اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو تھانوں چڑھیاں رین لالیاں، لالن نال ملے وڈیائیا۔ تھادیاں منسا پوریاں ہون باہلیاں، بہہ بدھ اپنا کھیل کھلائیا۔ کلجگ کوریاں گھٹاں مٹن کالیاں، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ تسان جگ جنم وچ گھالاں گھالیاں، نو نو چار دا پندھ مکھائیا۔ تھادیا لہنا دینا ویکھے حالیا، پورب لیکھا نال رلائیا۔ تسیں آتم دھار مارو چھالیاں، تپو گدو چائیں چائیا۔ تھادیاں جگت والیاں مکھیاں دلایاں، دلبر میلا سہج سُبھائیا۔ اوہ جھولی بھرے خالیا، خالق خلق دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ویکھنہارا شاہ کنگالیاں۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو میریاں دھرم دھار اسپساں، اصل نال جنائیا۔ تھادیا مالک اک جگدیشا، جگدیشر نور الہیا۔ خالی ہوون نہ دیوے کھیسا، خلق وچ دیوے وڈیائیا۔ جس دا اکو حکم اک حدیثا، اکو کرے پڑھائیا۔ جس نوں گاوندے جگ چوکری راگ چھتیسا، بتیاں دندان صفت صلاحیا۔ اوہ دھرم دھار چلائے ریتا، ریتوان اکھوائیا۔ جس کھیل آگما کیتا، آگمڑی کار بھگتائیا۔ سب دیاں پرکھے نیتا، چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔

چھبی پوہ کہے جن بھگتو تْسیں گئے چار دیواری اندر، اپنی خوشی بنائیا۔ تْھاڈا پریم سْہاوا مندر، وجدی رہے ودھائیا۔ لیکھا مُکيا اندھیری
 گندر، سُکھمن ٹیڈھی بنک نہ کھئے بھوئیا۔ منوآ نو دوار نہ نچے بندر، دە دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھاپیا۔ چرن دھوڑی مستک لگا چندن، ٹکے
 خاک رمائیا۔ شرع دے تْٹے بندھن، زنجیر رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال لگاوے انگن، انگیکار اک اکھوئیا۔ تْھاڈا قبول ہویا دھوڑی منجن،
 سرن سچّی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو تْھاڈا
 جگت جہان نہیں کوئی لیکھا، لکھتی دیاں جنائیا۔ تْسیں سُنو اگم سندیسہ، جو سْتیاں دئے اُٹھائیا۔ کھیل کھیلے نر نریشا، نر نرائن
 بے پرواہیا۔ جو سمبل وسے دیسا، ساڈھے تِن ہتھ رنگ رنگائیا۔ سو سوامی کرے ہیتا، بتکاری ہو کے میل ملائیا۔ جگ جنم کدے نہ
 بھلے چیتا، چیتن سب نوں ربیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ چھبی
 پوہ کہے جن بھگتو سب دیاں پُوریاں ہوون منسا، خواہشاں پرہہ چرناں اپنے رنگ رنگائیا۔ سب دا رُوپ ہووے ہنسا، کاگ بُدھی نہ کھئے
 جنائیا۔ تْسیں اک صاحب دی ہنسا، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ تْھاڈا سْہائے دوار بنکا، راؤ رنگاں مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ تْھاڈا لہنا
 دینا آنیک انکا، آنک کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ تْھاڈا جھگڑا نہیں من کا، بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ تْھاڈا حصّہ نہیں تن کا، تن وجوداں کھوج
 کھوجائیا۔ تْھاڈا وبار تْھاڈا پیار آتم دھار برہم کا، پاربرہم جنائیا۔ اجّ دا وقت سْہنجنا ساچے دھرم کا، دھرم اکو نظری آئیا۔ لیکھا رہیا نہ
 جنم مرن دا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لہنا ملے ساچی سرن کا، سرنگت اک رکھائیا۔ اجّ وقت سْہنجنا سب دے ترن دا، پھڑ بابوں پار
 کرائیا۔ جگت وقت دُبیلا ہونا مرن کا، کلجگ کوڑا ڈورُو ڈنکا واپیا۔ جن بھگتو تْھاڈا سماں ہونا ڈھولا پڑھن دا، تُوں میرا میں تیرا لینا
 گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر کھیل آپ کھلائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو میں ویکھاں
 تْھاڈیاں ہستیاں، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ تْھانوں چڑھیاں رہن مستیاں، مست مستانے رُوپ بنائیا۔ تْھاڈیاں وسدیاں رہن بستیاں،
 گھر گھر سوہیا پائیا۔ تْھانوں پرہو دیاں خوشیاں مل گئیاں سستیاں، بھتا سماں نہ سیو کھائیا۔ من دیاں آشا رہن نہ نسدیاں، چار گنٹ
 بھجن نہ واہو داہیا۔ تْھاڈیاں رسنا بھریاں رہن جس دیاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار

اکھوئیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھکتو میرے نال ملا لؤ اکھان، اکھیاں والیو اکھان لؤ اٹھائیا۔ میرا اکو سوامی سخا، تُسیں وی میرے نال لؤ منائیا۔ جو سدا کرے بھگتان دا پکھا، پنکھیروآن کھل نہ کدے لہائیا۔ دو جہان پھرے نسا، بھجے واہو داہیا۔ جس دا اکو اکھر سسا، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جس کلجگ رین اندھیری میٹھی سسا، مسیا دھار دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھکتو میرے ول لؤ تک، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ سب دا ناتا رشتہ ہووے پک، پکی گنڈھ لینی پائیا۔ آگے رہے کوئی نہ شک، شکوہ اندرون دینا کڈھائیا۔ سب دا سانجھا ہویا حق، حکومت حکم والی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھکتو میرے نال ملاؤ اپنا پردا، میں ہاردک دیاں ودھائیا۔ سجنو مینوں وچھوڑا چر دا، چریں وچھننیو دیاں سمجھائیا۔ پیار ملدا نہیں کدے آگئی پر دا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میرا خوشیاں وچ ہنجھو موتیاں دھار گردا، اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چھبی پوہ کہے میری رین بھنی، بھنڑا رنگ رنگائیا۔ مینوں خوشی ملی کئی، کی دیاں سمجھائیا۔ انت سرشٹی مٹی دن تئیں، تے لوک صفائیا۔ پرہو نون لبھنا سب نے جگت والے چنیں، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سب نے کہنا مٹی مٹی، رسنا جہوا کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چھبی پوہ کہے میں دساں اک نظارہ، نظریہ نام بدلائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل نرنکارا، کی پروردگار حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو پاوو سارا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ لیکھا تگو تیئی اوتارا، ترے گن ایتنا رہیا جنائیا۔ پیغمبر ہووو ہوشیارا، عیسیٰ موسیٰ محمد لؤ انگرٹایا۔ نانک گوہند دھار تگو روپ نیارا، ایکنکارا کی سمجھائیا۔ اتم لہنا دینا سب دا پورا ہویا وچ سنسارا، دھرنی دھرت دھول لیکھا رہیا نہ رائیا۔ دین مذہب تگو اکھاڑا، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ کی کھیل کرے پنچم دھاڑا، جگت ہنکار نال لڑائیا۔ سچ دا دسے نہ کھئے اکھاڑا، پروردگار نہ کھئے وڈیائیا۔ ترے گن آگئی لگی ناڑا، تتو ت ریبی جلائییا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کھئے پیارا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔ کھیل کھیلے چوہیسا اوتارا، کل کلکی نور الاہیا۔ جس پیغمبراں پاؤنی سارا، لیکھا دیوے تھاون تھائیا۔ نشان میٹنا چند ستارا، سطح بوندی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کوڑ نہ رہے

دُھندھوکارا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ست دھرم کرے أُجیارا، لوک مات مات رُشنائیا۔ ستجُگ دیوے چرن سہارا، چرن چرنودک مُکھ چوائیا۔ ساچا مارگ لائے اپر اپارا، اپر پپر سوامی دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈا وسدا رہے بھگت دوارا، بھگون نال مل کے وجے ودھائیا۔ تہاڈا نکھٹ نہ جائے بھنڈارا، سدا اتوٹ اٹت جنائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، شاہی چلے نہ کھئے چترائیا۔ اوہ تہاڈا میت مُرارا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو جگت ہون والی تبدیلی، طبع سب دی دئے بدلایا۔ کیسے دی منظور نہ ہوئے اپیلی، قاعدہ قانون وند نہ کھئے وندائیا۔ پرہو دی دھار نہیں کوئی ڈھیلی، دُھر دے حُکم نال کسائیا۔ جس دی کھیل سدا چھیل چھیلی، جوین ونا ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے نال ملایا۔ شبے از ماوستی چکوُجا ملوز سائل مؤوالستی گوزا السولُ تامیول ویزا نُورے رُشنا جائلپھاسی گلمونا ناویزل کیا دُاستو مزل کوسے زمان نُورے چشمہ جزیولزمو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے چانانزی مستاولیسل واول ازستی تاملتھاج تیرا نُور ظہور میرے اکھدس بیاؤ تاوستی زوبل جماد مُبارکے خُدا محمدے دُعا میرے احباب حق جناب دلوزو عظمی ناچستو کُھا بدستے دُعا انہوزی چکشے زمو نُورے الاہ میرے بے پرواہ رحیمے رحمان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو میرا اک پرنام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر سُنائیا۔ تُسیں شرع دا رہنا نہیں غلام، زنجیر بے نظیر دتا کٹایا۔ تہاڈا مالک اک امام، امام امامان نُور الاہیا۔ جس دا حُکم سندیسہ نام کلمہ اگم پیغام، پیغمبران توں باہر پڑھایا۔ جس دا منتر انتر آد جُگاد سچ نشان، نشانہ اور نہ کھئے رکھایا۔ تہاڈا پیار مُحبت کرے پروان، پروانے دُھر دے آپ بنایا۔ تہاڈا لیکھے لاوے پین کھان، ساہ ساہ ویکھ وکھایا۔ تہاڈا مالک اک بھگوان، بھگوان اپنے رنگ رنگایا۔ سب دا لیکھا ہویا در پروان، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جس دا دین دُنی وچوں بدل جانا ودھان، واحد دا مالک واحد ویکھے خلق خُدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ پہچان، بے پہچان ہو کے نظر کیسے نہ آئیا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت تو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات توں * ❀

ستگر شبد کہے میری جگ جگ دی یاترا، لوک مات ماتر بھومی اُتے جنائیا۔ میرا بیہو ابھیدا سمجھ سکے کوئی نہ ماترا، ماتر بھومی نال ملائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا باہر شاسترا، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں تن وجوداں شستر تگاں گاترا، گہر گمبھیر اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد انت پردیسی، بیہو ابھیدا دیاں جنائیا۔ میرا سب تون وکھرا ویسی، ویس انیکا آپ وٹائیا۔ میں بنیا نہ کدے جگت دھار دا سیٹھی، لالچ لوبھ نہ کدے ہلکائیا۔ میں پرنائی نہیں کیسے دی بیٹی، جگت رسم نہ کھئے رکھائیا۔ میری دھار اگے سنگھاسن لیٹی، لٹا کھولن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ دا کھیل پوہ ستائی، ست دیپ دھیان لگائیا۔ کی لیکھا دے بے پرواہی، کی کل کلکی روپ وٹائیا۔ جس دے نام دی پئی ڈہائی، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ جو وسے تھل اسکاہی، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ سو حکم حاکم دیوے شہنشاہی، شاہ سلطاناں آپ جنائیا۔ جن بھگت سپیلے اٹھائے پھڑکے باہیں، ہلونا اپنا حکم لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بیہو آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل اگم اگم، بیہو سکے کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم دساں دھرما، جگت نیتی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا جانا وشن برہما شو اپنے چرناں، چرن کول سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے نام دی پئے ڈہائی، دو جہان کرا لائیا۔ ناتا تئے بھائی بھائی، میل ملاوا ہووے دھر دے ماہیا۔ وقت سہنجنا شہنشاہی، شاہ پاتشاہ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میں تگے چارے کوٹ، کوچا گلی دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھاں دے پھوٹ، پھٹکل ہوئی لوکائیا۔ میرا حکم انوکھا دوٹ، دتیا بھاؤ کھوج کھوجائیا۔ ست سچ دا دے روپ، انویا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں اپنیاں خبراں، بے خبراں خبر جنائیا۔ انت لہنا ویکھنا پیغمبراں والیاں قبراں، مقبریاں دھیان لگائیا۔ سندھیے جانا جبرائیل جبرا، حکم حکم وچوں پرگٹائیا۔ میرا لیکھا

ہون والا بے صبرا، جگت صبوری رہن کھئے نہ پائیا۔ میں سندیسہ سُنن شیر بَرا، جو بھیک نام والی لگائیا۔ ست سچ دا کرے علا، انصاف نال وڈیائیا۔ کلجگ ستجگ نال جاوے بدلہ، بدلی ہووے تهاؤں تھائیا۔ کوڑ کِریا وچ ہرجن رہے کوئی نہ پگلا، بُدھ بیک دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جگت دوس ستائی پوہ، سطح بُندی دوویں دھیان لگائیا۔ دو جہاناں رہیا جوہ، لیکھا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ پرہہ دا بھیو نہ جانے کو، کوک کوک سارے روون مارن دھاپیا۔ جس دا اکو اکھر سو، سو صاحب دئے وڈیائیا۔ جہڑا اندروں اک تے باہروں دو، دوہری دھار پرگٹائیا۔ پورن ستگر پورن ورگا آپے ہو، ہوکا دیوے چائیں چائیا۔ باقی سب کچھ سب توں کھوہ، کھوہ کھوہ دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ جن بھگتاں اندر بخشدے لو، لوئن تیجا دئے کھلایا۔ چرن پِرتی بخش کے موہ، مُحبت اپنے نال جڑائیا۔ سچ وست دا نام ندھانا ڈھوا لوے ڈھو، وست اکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چھپی پوہ کہے میرے صاحب اناشیا، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ بھیو دس دے کیوں لیکھ بنایا چوراسیا، چوراسیاں ونڈ وندائیا۔ شنکر بھجا پھرے کیلاشیا، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ برہما تیرا نور تکے پرکاشیا، جوتی جاتا نظری آیا۔ وشنو پوری کرنی آسیا، ترسنا رہے نہ راتیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاشیا، گگن گگنتر وجے ودھائیا۔ کس بدھ جن بھگتاں لاپے اداسیاں، چنتا غم کڈھائیا۔ دین دُنی دیاں بدلے راسیاں، رستہ اک سمجھائیا۔ دیناں مذہباں وچوں کرے بند خلاصیاں، خالص پردہ آپ اٹھائیا۔ کوڑ دیاں رہن نہ دیوے بدمعاسیاں، بدی دا لہنا دئے مُکائیا۔ جے تیرے پچھے پچھے بھگت چڑھدے رہے پھاسیا، صلہیاں گلاں وچ لمکائیا۔ ہن کردے ویکھے باسیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ انہاں سب دیاں کٹ دے بند خلاصیاں، بندھن رہے نہ راتیا۔ تن وجود رُوحاں کردے پاکیاں، پت پت پت بنائیا۔ کھول دے اندروں کھڑکی تاکیا، کُنجی اپنا پیار لگائیا۔ منزل چڑھا دے گھائیاں، ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ سب دیاں چولیاں تک لے پائیاں، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نگاہ مار لے کایا مائیاں، مٹکیاں پھول پھولائیا۔ بن تیری کِریا مُکن کدے نہ وائیاں، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرے مذہباں والے الاٹیا، حصے دین دُنی رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو پوہ ستائی، ست ستوادپو

دیاں جنائیا۔ گوہند دا لہنا دینا ویکھو ڈھئیے والا ڈھائی، ڈھونکے بعد لئی انگریزائیا۔ پیغمبران دی شرع والی ویکھو شاہی، شہنشاہ رہیا جنائیا۔ اوتاراں دی کھیل کھیل ویکھو جو مات لوک چلائی، چارے ورنان سنگ بنائیا۔ دین دُنی جگت جہان راہ تگّو اکم اتھابی، کس بدھ اپنا حکم ورتائیا۔ بھیو ابھیدا ویکھو اکمے ماہی، محبوب کی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا حکم مٹ سکے نہ رائی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے ویراگ وچ سارے روکے مارن دھابی، کوک کوک سُنائیا۔ سو کھیل کھیلے اکم اتھابی، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے میلے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا آپ جنائیا۔ ایہ صاحب سلطانا نوجوانا سِری بھگوانا آد آد دا لاون والا دائی، داؤ اپنا رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستائی پوہ کہے میں کھیل تگّان ست ستوادی، سو پُرکھ نرنجن رہیا جنائیا۔ دین دُنی دی تگّان آبادی، ہر پُرکھ نال ملّائیا۔ جگت جہان دی سُنان آوازی، ایکنکارا بھیو کھلائییا۔ لیکھا جانا دین دُنی سماجی، آد نرنجن پردہ لاپیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھاں جاگی، سِری بھگوان کی حکم ورتائیا۔ من منوآ تگّان باغی، ابناشی کرتا بھیو کھلائییا۔ جگ چوگڑی اتم تگّان آدی، پاربرسم ہونے سہائیا۔ جس نے آد آد ساچنا سماجی، سجنو دیاں سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ اتم رچن لگا شادی، شادیا نے کلمیاں والے نال وجائیا۔ اوہ دین دُنی دی اُلن لگی بازی، بازاں والا ویس وٹائیا۔ چڑھ کے آسو اکمے تازی، تاجاں والیاں خاک ملّائیا۔ جن بھگتو تھانوں ضرور رکھیگا راضی، رازق رزق رحیم دے وڈیائیا۔ نیتروون کے مُلا شیخ مُصاحب مسائک قاضی، قضا سب دے سِر تے چھائیا۔ کوٹاں وچوں پھیگا کوئی نمازی، جس سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چڑھدی دشا حکم دی ونڈن جاوے بھاجی، بھاجڑ پاوے تھانوں تھائیا۔ جگت دھار دا بن کے گاڈی، گاڈ اپنا حکم سُنائیا۔ جس دی کھیل ورتنی ڈاڈھی، بھیو سکے نہ کھئے کھلائییا۔ اُس لیکھ چکاؤنا سب دا ماضی، گر اوتار پیغمبران نال ملّائیا۔ شرع دی حد حدود مٹے اراضی، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پوہ کہے میرا دوس آیا ستائیا، ست نال جنائیا۔ دیکھو کی کھیل کرے دُھر دا مابیا، محبوب نور الاپیا۔ جس نے کلجگ کوڑ میٹیاں شاہیاں، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ اوہ بھگتو تھادے نال سچ دیاں کرے سائیاں، سودا دھرم دھار بنائیا۔ دین دُنی روپ بدلے قصائیاں، قسم کھا کے پیر پیغمبران جان بھلائییا۔ جس دا

لہنا دینا لیکھا نال چھیبے نائیاں، جھیوراں جٹاں دئے وڈیائیا۔ ٹہاڈیاں جگت جہان وچوں بھڑ کے باہیاں، بابل ٹہاڈا دئے ترائیا۔ ٹسیں خوشیاں نال کردے رہنا واپیاں، واہ واہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر کرنی کار کھائیا۔ پوہ کہے میرا دوس دہارا انوکھا، اچرج دیاں جنائیا۔ جن بھگتو دین دُنی نال ہوون لگا دھوکھا، دھروہ سب دے نال کھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دا ڈھن لگا کوٹھا، چھپر چھن نہ کھئے وڈیائیا۔ پرکاش ہون لگا اکو جوتا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ جس دا سماں نہیں کوئی بہتا، نیرن نیرا رہیا وکھائیا۔ اوہ ویکھو ہلونا دیندا چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق جگائیا۔ پیغمبرو آ کے سنبھال لو اپنا موقع، سمبل دا مالک رہیا سنائیا۔ گوبند دھار تک لے ڈھئیے والا ڈھونکا، اپنی اکھ کھلایا۔ جگت جہان ڈبن والی نوکا، بیڑا پار نہ کھئے لنگھایا۔ اوتار بھرو اپنا اپنا ہوکا، پائے آف سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد آ گیا اوہ بودیاں والیو بودھیو، بدو ویکھو جگت لوکائیا۔ جن بھگتو اپنے اپنے پردے سودھیو، سُدی ودی تون باہر سمجھایا۔ امرت نام دا رس بھوگیو، جگت واسنا کوڑی باہر کڈھایا۔ رنگ چڑھاؤنا اپنے کایا چوگیو، چولی لینی رنگایا۔ سوادھان ہو جائیو کملیو کوجھیو، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ اپنے خالی بھر لو بوجھیو، نام دی بھکھ رہیا مٹایا۔ دیون آیا درس اموگیو، درشن کرنا چائیں چائیا۔ ٹہاڈا ہویا ڈھر دا دھرم سنجوگیو، آگے وچھوڑا رہے نہ رایا۔ سچکھنڈ واسطے ٹسیں کدے نہ سوچیو، ٹہانوں لے کے جائے ٹہاڈا ماہیا۔ ٹسیں جنگلاں وچ کدے نہ کھوچیو، باہر لہن کھئے نہ جائیا۔ گھر اپنے سوُنا نال مؤجیو، راتی سُنیاں لے جگایا۔ ٹسیں ہو گئے پرہو دے جوگیو، جوگیاں تون باہر ٹہاڈی وڈیائیا۔ ٹہانوں ہلونا دیوے بھڑ کے موڈھیوں، مُدھلا مالک آپ اکھوائیا۔ سب دا چھٹکارا کرا دینا نمازاں روزیو، رازق رزق رحیم ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ستائی پوہ کہے میرا وقت سہنجنا ستوتتا، سُنیو دیاں جگایا۔ ٹہاڈا مالک اک پتونتا، پت پریشور اگم اتھاپیا۔ جو ٹہانوں بنا کے ساچے سنتا، ستگر شبد نال وڈیائیا۔ بُدھی تون پرے دا بن کے پنڈتا، پاربرہم بھيو کھلایا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے جنائیا۔ جو لیکھا جانے ٹہاڈے من دا، من منسا پور کرائیا۔ پرکاش کر اگمے چن دا، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ ٹہانوں روپ درسا کے ٹہاڈے ست سرُپ برہم دا، آتم پرما تم رنگ رنگایا۔ ٹہاڈا لیکھا پورا

کرے کایا ماٹی چم دا، چم درستی دئے بدلائیا۔ جن بھکتو تہاڈا مارگ سچ دھرم دا، جس دھرم دا روپ بنا بھکتاں توں نظر کھئے نہ آئیا۔ باقی جگت جہان بھریا بھرم دا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ تہاڈے گرہ لیکھا نہیں کوئی ورن برن دا، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ نام کلمہ نہیں کوئی وکھڑا پڑھن دا، حرف حرؤف حصہ کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا جھگڑا نہیں کوئی شرع والے لڑن دا، شریعت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تہاڈا اکو مارگ سچکھنڈ چڑھن دا، بن پوڑیوں ڈنڈے دیوے چڑھائیا۔ تہاڈا وقت سہنجنا جگت وچوں ترن دا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ تہانوں سہارا بخشیا اکو چرن دا، چرنودک دھر دا جام پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھکتو ویکھو تہانوں کڈیاں دیوے دلیریاں، خوشیاں نال سنائیا۔ تسیں گلاں سن لو میریاں، میں دساں چائیں چائیا۔ اس دے حکم دیاں ضرور جھلنیاں ہنیریاں، اندھیرا ہوئے خلق خدائیا۔ جدھر ویکھو مُردیاں دیاں ہوونگیان ڈھیریاں، ڈھا کے دا لیکھا تیغ بہادر والا پورا دئے کرائیا۔ شوہ دریا وچ ڈبنکیاں بیڑیاں، بیڑا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ پتہ نہیں ایہدی کریا نال رُو حان ترنگیاں کیہڑیاں کیہڑیاں، کس نوں پھڑ کے اپنے گلے لگائیا۔ لکھ چوراسی کٹ کے جیڑیاں، پھاسی گل نہ کھئے وکھائیا۔ تارن لگا کدے نہیں لاؤندا دیریاں، مہر نظر نال پار کرائیا۔ آگے سرگن ہو کے پاؤندا رسیا پھیریاں، ہُن نرگن ہو کے آیا دھر دا ماہیا۔ بنا بھکتی توں بھکتو تہانوں بنایا اپنیاں چیریاں، چری وچھنے لئے ملائیا۔ جے تسیں سمجھ نہیں سکے تے تہانوں پائیاں شبد دیاں گھیریاں، گھیرے وچ لیا ٹکائیا۔ نہ دسیاں اپنیاں ہیریاں پھیریاں، کس بدھ نال ناتا لیا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے جن بھکتو کلجگ بھکتی دیاں لگیاں منڈیاں، منڈل ویکھنا چائیں چائیا۔ شرع دیاں ویکھو ڈنڈیاں، رستے رستیاں وچوں بدلائیا۔ مذہبیاں دیاں ویکھو کنڈھیاں، کنڈھے گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ جگت جہان دیاں آشا ویکھو مُشٹنڈیاں، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ کوڑ گڑیار دیاں ناراں ویکھو رنڈیاں، ڈباگن ہوئی لوکائیا۔ تن وجوڈاں پائیاں ونڈیاں، تت تتاں وچوں بدلائیا۔ نام کلمے دیاں کئی بٹھ کے گنڈھیاں، جگت جہان بھجے واہو داہیا۔ جے سچ پچھو بنا بھکتاں توں آتما ہوئیاں کیسے نہیں ٹھنڈیاں، اگنی آگ وچ تپے لوکائیا۔ کیوں آگے کھڑکن والیاں چنڈیاں، چند سورج روون مارن داہیا۔ کیوں محمد دیاں صدیاں پچھلیاں لنگھیاں، آگے صدقہ حکم دا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ویکھو شرع دیاں چھریاں، شریعت کی جنائیا۔ پھرے دُبائی لوآں پُریاں، برہمنڈ کھنڈ کُرائیا۔ سچ دیاں سُنے کھئے نہ سُریاں، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ جگت جہان دیاں واشنا ہوئیاں بُریاں، بُریار دِسے لوکائیا۔ بنا سنتاں بھگتاں صوفیاں آتم دھار پوتر دسن مَول نہ کُریاں، کایا کوٹ نہ وجے ودھائیا۔ جدھر ویکھو شوہ دریائے ساریاں جاندیاں رُڑھیاں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نام کلمے دیاں گرتھیاں اندر بجھیاں رہ گئیاں پُریاں، ستگر شبد توں جام نہ کھئے پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اوہ ویکھ لؤ اپنا پرہو، پرم پُرکھ دھیان لگائیا۔ ایہہ کھوجیاں کسے نہ لہو، نین نہ کھئے بگسائیا۔ مذہباں وچ کدے نہ بجھو، شرع گنڈھ نہ کھئے اٹکائیا۔ ایہہ جدوں آوے تے بھگتاں دے وچ سچو، ایہہ ایہدی بے پرواہیا۔ نام ندھان سُنا کے ندو، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سنت سہیلے چوراسی وچوں کڈھو، کاڈھ اپنی جگت جنائیا۔ گرُمکھ نو کھنڈ پرتھی وچ نہ چھڈو، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ نام پیالہ پیا کے مدھو، مدھر دھن دئے سُنائیا۔ پنجاں ستاں برسوں وچ سب نوں سدو، صدقے واری سارے گھول گھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں مذہباں والا نہیں کوئی دڈو، اپنی حد وچ چھالوں لائیا۔ ایہہ بنا لتاں پیراں توں بھجو، دو جہاناں اپنا پنڈھ مکائیا۔ بنا شرع توں شریعت توں باہر گجو، آپ اپنا حُکم سُنائیا۔ صدی چوڈھویں توں بعد دین دُنی نوں تجو، نام کلمہ اک دِرڑائیا۔ جس نوں سارے کہنگے ربو، رے عالمین نور الابیا۔ اوہدا حُکم متنگے سبو، سبھا بھگتاں والی رکھائیا۔ دین دُنی دی میٹ کے حدو، حدود اپنی دئے جنائیا۔ جس دا اکو حُکم لگو، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑی کِرپا چرناں ہیٹھ دبو، ست سچ دئے پرگٹائیا۔ ساری سرِشٹی توں میرا میں تیرا نام بھجو، بھجن بندگی اک جنائیا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ وجوہ، وجوہات نال دئے دِرڑائیا۔ اوہ رام راما رگھپت رگھو، رگاں توں اُپر ڈیرہ لائیا۔ اوہ کرشنا کابناں نوجوانا سری بھگوانا سچ دوارے اپنے سچو، سچن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میرے پسینہ آؤندا اُتے پیشانی، خوشی غمیاں نال بنائیا۔ تسیں ستگر لہدے جگت جسانی، تتاں کھیل کھلائییا۔ اکھراں والی منزل سُن دے رُوحانی، رُوچ بُت نال کُرمائیا۔ شرع والی جان کلامی، کائنات خوشی بنائیا۔ مذہب تک غلامی، زنجیراں گنڈھ رکھائیا۔ مالا

منکیاں والی نشانی، تسبیان ہتھ لمکائیا۔ رسنا جہوا نال چدے پرانی، ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ مہا والی گاؤندے کہانی، گا گا شکر منائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہاؤندے پانی، گنگا گوداوری جمناسُستی پنڈھ مکائیا۔ جگت شاستراں سُن دے بانی، گرتھان دھیان رکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ایہہ پچھلیاں جُگاں دی گلّ پُرانی، اگلی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جے اوہ پرہو چاہوے اک چھن وچ سب توں مل جائے ہانیاں دا بانی، ہانیو تہانوں اپنے گلے لگائیا۔ تسیں اوس شہنشاہ دی بے رانی، جس دی رعیت نہ کھئے بدلائیا۔ جس نے کدے نہیں ہونا فانی، فیصلہ آد جُگاد حقو حق اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تہاڈے کہو جہے ایک، سجنو دیو جنائیا۔ کی تسان اپنے آپ دے کیتے ٹھیکے، کی اپنی بولی نلامی والی کرائیا۔ سارے دس دیو تہاڈے کتھے سوہرے تے کتھے پیکے، کتھے تہاڈی وجے ودھائیا۔ ویکھیو کتے پرہو دے در توں نہ جائیو چھیکے، چھیکڑ بنا پرہو توں کم کھئے نہ آئیا۔ بنا پُرکھ اکال توں کم نہیں آؤندے متھے ٹیکے، ٹکے دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ بنا ستگر شبد توں بنائے کھئے نہ بیٹے، دو جہان گود نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں مذہباں وچ کدے نہ بیچے، قیمت جگت جہان رکھائیا۔ آگے اپنے پا کے نام دے پیچے، پیچیدہ بھیو دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں تہاڈیاں ویکھیاں خرمستیاں، دوس زین دھیان لگائیا۔ تہاڈیاں آسا ویکھیاں نسدیاں، بھجن واہو داہیا۔ بنا بلاں توں پھرن ہسدیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اوہ بھریاں پیار رس دیاں، پریم وچ سمائیا۔ ایہہ در سہنجنے وسدیاں، جتھوں باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ منگاں منگن حق دیاں، حقیقت دے مالک آگے جھولیاں ڈاہیا۔ سدا راہ آکو تکدیاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پرہو دی یاد وچ کدے نہ آگدیاں، اکھراں والی نہ کرن پڑھائیا۔ اوہ بھگتاں دیاں دھاراں سیدھاں رکھن نگ دیاں، سچے کھبے راہ نہ کھئے تکائیا۔ ساچے مارگ توں کدے نہ ہٹدیاں، بھجن چائیں چائیا۔ آپ اپنا انتر پھٹدیاں، نام کھنڈا آکو واہیا۔ نارد کہے اوہ کھیلاں تگن لٹ لٹ دیاں، نور نورانہ نظری آئیا۔ ونجارناں ہوون اک ہٹ دیاں، سوڈے لین چائیں چائیا۔ بُن پریمان بن گئیاں اک جٹ دیاں، جتھے جٹا جوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ جگت دے کھنڈاں دیپاں نوں کھالاں وانگ ٹپدیاں، قدم قدم نال بدلائیا۔ جگت وچاراں پرہ چرناں وچ سٹدیاں، خوشیاں نال ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر اپنا رنگ رنگائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تہانوں کپڑی لبھی بھگتی، سچ دیو سُنائیا۔ تہاڈے کپڑی اندر شکتی، جو شکوے رہی مٹائیا۔ تسیں کپڑی بیٹھے دھرتی، دھول سوہا پائیا۔ کی نشانی تہاڈے کول نرائن نر دی، نر ہر کی ورتائیا۔ کی وڈیائی تہاڈے در دی، درے دربار دینا سُنائیا۔ کس بدھ تہاڈی زندگی جاندی تردی، اپنا پندھ مٹائیا۔ نارد کہے کی تہاڈی آسا پڑھدی، صفتاں وچ صلاحیا۔ کی کھیل تہاڈے ہر دی، جو ہر ہردے وچ سمائیا۔ میں گل پُچھنا نہیں چاہندا پُرانی پر دی، اگلی دیو سمجھائیا۔ کی کتھا کہانی کل دی، کل کلکی کی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کی اپنا بھيو چکائیا۔ جن بھگت کہن ناردا تینوں اسیں سارے دسیئے اکھے، سبنا اکو وار جنائیا۔ اسیں اکو صاحب دی سرنی ڈھٹھے، آواز جٹاں والی سُنائیا۔ اکو ستھر لٹھے، یارڑا سیج بندھائیا۔ اکے نوں ٹیکے متھے، مستک اک نوائیا۔ اکے آگے بدھے ہتھے، بندنا سیس جھکائیا۔ اکے دے چڑھ جائے رتھے، جو بھجے واہو داہیا۔ جو سانوں مارگ دے، سہج نال سمجھائیا۔ اسیں اُس دھرتی تے وسے، جتھے آیا گوہند ماہیا۔ سانوں نام دے دیوے رسے، رستے اندروں دتے بدلائیا۔ پریم مُحبّت وچ ساڈے نال ہسے، ہستی اپنی اک جنائیا۔ سانوں نام خُماری دے سبنا چاڑھ دتے نشے، جیون وچ اتر کدے نہ جائیا۔ ساڈی مٹ گئی زین اندھیری مسے، نوری چند دتا چمکائیا۔ ہوڑا دس کے اُپر سسے، سرگن زرگن نال دتا ملائیا۔ ناردا اسیں اُس دے جال وچ پھسے، جو جم پھاسیاں دتے کٹائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تسیں بڑے اچھے، اچھی طرح جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ نارد کہے پرہو میں آیا اتوں گنگا، گنگوتری وچ چرن چھپائیا۔ میرا سیس ویکھ لے ننگا، بودی رہیا بلائیا۔ میں اکو منگ منگاں، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ میں پھریا وچ برہمنڈاں، بھجیا واہو داہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ودھیا پاکھنڈا، بھیکھا دھاریاں کھوج کھوجائیا۔ پر اک گل دس دے کیوں ہتھ وچ پھریا ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوتان کراؤن والیا دینا درڑائیا۔ کیوں براہمن گوڑا روپ بنایا پنڈا، اپنا بھيو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ڈنڈا کہے سُن اوئے براہمن والے بودی، بُدھی توں باہر جنائیا۔ تینوں نہیں پتہ دین دُنیا ہو گئی لوہی، لالچ وچ ہلکائیا۔ کوڑ ککرم وچ ہو گئی کوچھی، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ دھرم دا دسے کوئی نہ جوگی، جُکیش نظر کھئے نہ آئیا۔

قیمت ریبی کوئی نہ کوڈی، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ دھار پوتر دسے نہ ویدی سوڈھی، آتم پر ماتم رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ سارے اک دوجے
 دے ہتھ لاؤندے گوڈیں، جگت ونڈ ونڈائیا۔ ست رنگا کہے ناردا میرے بنا کدے سرشٹی نہیں جاندی سوڈھی، شدھ آتما نہ کھئے کرائیا۔
 میں ستان دیپاں وچ اکو وار پھرنا تے سب دے ہولے کر دینے بوجھی، کلجگ دا بہار کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ہومے دا رہن نہیں دینا کوئی
 روگی، ہنگتا دا گرھ دینا ٹرائیا۔ بھگتاں دے آگے وجنا پچھے وجنا آؤ تھانوں ملاواں تھادا دھر سنجوگی، تھادا مالک تھانوں دیاں دکھائیا۔
 جس دے اُتے تسیں سارے ہونے کرودھی، غصہ اپنا آپ پرکھائیا۔ اوہ پھیر وی تھادے پردے جائے سوڈھی، سوجھ توں پرے اپنی سوچ
 جنائیا۔ نالے نام دی دیوے روزی، روز روز جن بھگتو تھادی بنت رہیا بنائیا۔ ایسے کر کے اُس ماہی توں گوہند نے کہا چوجی،
 چوجی پریم دھردرگاہیا۔ آد جگاد دا سدا موجی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میریاں سُکیاں ویکھو لتاں، بابو بل نہ کھئے رکھائیا۔ تھانوں کی دے سمجھاواں متاں، مت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 تھادا لیکھا ویکھاں تتاں، تتاں کھوج کھوجائیا۔ جس کھیل کھلاؤنا دیپاں ستاں، ست ستوادی دھردرگاہیا۔ اُس دا نظارہ تگاں رتا، جو
 رتن امولک ہیرے تھانوں رہیا بنائیا۔ اُس دا گھرانہ سمجھو پتہ، پت پریشور دھردرگاہیا۔ جس دا اکو ڈنکا فتحا، فاتحہ پڑھے سرب
 لوکائیا۔ اوہدا لیکھا چونکہ چنانچہ نہ کوئی البتہ، عالمین نور الہیا۔ اوہ یرگن دھار اگتی ستا، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ تھادا پریم پریتی
 نال جوڑے نتا، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ ویکھو کلجگ دی دھار کھائیو نہ خطا، سہج سہج نال جنائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا ستگر
 نانک تپا، تپدیاں پردیاں شانت کرائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا نور نورانہ سب دا بن کے سکا، ساجن ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے جن بھگتو میری قمر گئی جھک، بڈھیپا کلجگ اتم آئییا۔ میں کتھے
 جاواں لک، تھان تھنتر دیو درڑائیا۔ میرا پینڈا جاوے مک، آگے پندھ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت کہن ناردا توں گالے اکو ٹک، توں میرا
 میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا گودی لے چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جس بدلیا اپنا رُخ، پاسا آیا بدلائییا۔ جو جن بھگتاں
 دیوے سُکھ، سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ جس دا لہنا سمجھے نہ کھئے منکھ، مانو سار کھئے نہ پائیا۔ جو ساڈے رہے ستمکھ، جن

بھگت رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو جے صاحب
 تہاڈیاں مئے، منسا میری نال لؤ منائیا۔ جس بھاگ لگایا دھتے، دتی مان وڈیائیا۔ بھوگ لگایا چہر چھتے، سوہنے بنک سُہائیا۔ اوہ
 ویکھنہارا نیتر ہین اٹھے، اندھ آتم کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت چمکا کے اپنے چتے، نؤر چند کرے رُشنائیا۔ جو جُگ جُگ بدلن والا سمیں،
 نِت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ نہ ہرکھ سوگ کوئی غمے، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار
 سرنائیا۔ ستائی پوہ کہے میرا سب نؤں اک پرنام، جن بھگتو سیس نوائیا۔ شرع دا رہو نہ کھئے غلام، بندھن بندھ نہ کھئے رکھائیا۔ اج وعدہ
 کرو تمام، اکو وار سُنائیا۔ ساڈا دُھر دا اکٹا رام، جس نؤں جنے کھئے نہ مائیا۔ ساڈا نرگن گھنٹیا شام، کاہنا اک اکھوائیا۔ ساڈا مالک
 پیغمبراں دا امام، امام اماما نؤر الہیہا۔ ساڈا گرواں دا بھگوان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا اکو اک ودھان، دوجی شرع نہ کھئے بدلائیا۔
 اکو حُکم دی آوے آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو وست دیوے مہان، مہربان دیا کھائیا۔ جھولی پا دے نام ندھان، خالی بھنڈارے دئے
 بھرائیا۔ جس دا جھلنا اک دھرم نشان، ست رنگ دا ڈنڈا دئے گواہیا۔ سو لیکھا ویکھے سب دا آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتو تہاڈا
 لیکھے لگا آون جان، چرن کول ملے سرنائیا۔ گھر بیٹھے بردھ بال جوان سارے تر جان، دیوے مان وڈیائیا۔ تہاڈی سیوا بڑی بلوان، جو
 پرہو نؤں رہی جھکائیا۔ تہاڈی منزل کیتی آسان، پینڈا دتا مکائیا۔ تسیں نہ زمیں رہو نہ رہو اتے آسان، آسماناں توں پرے تہاڈا ڈیرہ دتا
 لگائیا۔ جتھے اکو وسے بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے بھنڈارا بخشیا پکوان، دیوے رزق سبائیا۔ اوہ لہنا دینا چکائے آن، اپنا
 پھیرا پائیا۔ جس دا رُوپ بے پہچان، رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ اُس دا دتا سارے پین کھان، تن وجود رہے ہنڈھائیا۔ اوہ در آیاں نؤں
 دیوے پریم دا دان، پریتی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان ہووے مہربان، مہربان مہربان مہربان اپنی نظر اٹھائیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے شادیاں سمیں *

ستگر شبد کہے پُرکھ ابناشی مہراں کیتیاں، کرتے پُرکھ دتی وڈیاٹیا۔ جس دے حُکم وچ جُگ چوکڑی بیتیاں، ستجگ تریتا دواپرکلجگ پندھ مُکائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرواں دھار بدلدا رہیا ریتیاں، نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ جس دا لیکھا ترے گن اتیتیاں، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ اوہ پرکھنہارا سب دیاں نیتیاں، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ جس کھڑا چھڈاؤنا مندر مسیتیاں، مٹھاں دیوہریاں لیکھ چُکائیا۔ جن بھگتاں کایا کر کے ٹھانڈیاں سیتیاں، اگنی تت بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سنا کے کیتیاں، گوبند کری سچ پڑھائیا۔ چار جُگ دے شاستر وٹن کچھیاں، اپنا نین اٹھائیا۔ ساڈیاں گنڈھاں کھلیاں پیچیاں، بیچا شبد گرو لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے میرا ہویا وقت سہاوا، پرہہ دتی مان وڈیاٹیا۔ میرا اُس دے اُتے دعوا، جو دعویدار اکھوائیا۔ میں اوسے دے ڈھولے گاواں، گا گا شکر منائیا۔ جس دا آد انت دا اکو ناواں، نو ست جنائیا۔ جو کھیل کھیلے وانگ پُتران ماواں، پتا پوت آپ اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے ٹھنڈیاں چھاواں، شہنشاہ سیر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر سنگت میل ملا کے بہین بہراواں، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جگت دھار دھرم دیاں لاواں، ستگر شبد کرے گُرمائیا۔ جو پھردا نگر کھیڑے پنڈ گراواں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس نے ہندو مُسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شودر ویش تولیا سانواں، کنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ میں نو اُس نوں سیس نوواواں، جھک جھک لاگاں پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا اٹھا کے باہواں، سب نوں دیاں سُنائیا۔ جگت واشنا کوڑ رہے نہ کانواں، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے میرا وقت سہاوا مات، پرہہ دتی مان وڈیاٹیا۔ ست سچ دی بخش کے دات، میرا بھنڈارا دتا بھرائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین دنی دا مارگ دتا بدلایا۔ کلجگ انت مار کے جہات، جھا کے بھگتاں دتے کھلاٹیا۔ بھگتاں دی بھگت بنا برات، دلھا ویکھے چائیں چائیا۔ کتیا دا کائنات ساک، سجن ساجن سوہا پائیا۔ نو ست دا اک پرانت، حصہ دھرم دھار وندائیا۔ اکو پریت بخش کے نات، چرن کول دتے سرنائیا۔ ستگر ہو کے پُچھے وات، ویکھے تھاوں تھائیا۔ اپنے حُکم دی دس کے بات، باطن پردہ دتے کھلاٹیا۔ سب

دے جنم کرم دے لیکھے لے واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کاج، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ جن بھکتو تہاڈا
 منگلاچار دا ناچ، تالی خوشیاں والی وجائیا۔ تہاڈی پریم پیار دی پرہات، ڈھولے سوہلے راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ ستجگ کہے میں چن دساں سچ دا، سچ نال سمجھائیا۔ خوشیاں وچ پھراں نچدا،
 بھجیاں واپو داہیا۔ میرے صاحب نے بہم چکایا کایا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ دے وڈیائیا۔ جو لوں لوں اندر رہیا رچدا، ہر گھٹ رہیا
 سہائیا۔ مارگ دس کے دھرم دھار دی مت دا، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھيو کھلا کے ساچی رت دا، رتن امولک ہیرے لے پرگٹائیا۔
 پیار بخش کے ست دا، ست وچ سہائیا۔ ناتا جوڑ کے ت ت دا، تتوت رنگ رنگائیا۔ کھیل سمجھا کے پریشور پت دا، پت پت آپ
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے مینوں کیرپا کیتی پُرکھ اناشی،
 دتی مان وڈیائیا۔ میں خوشیاں وچ کراں ہاسی، ہستی تگاں چائیں چائیا۔ ساچے منڈل پاوے راسی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میری پوری
 ہووے آسی، ترسنا رنگ رنگائیا۔ بھکت بھکتاں اُتے کرن وشواسی، وشو دا راہ سمجھائیا۔ جتھے دے کھتے نہ مدرا ماسی، رسنا رسن نہ
 کھتے ہلکائیا۔ وجے ودھائی پرتھی آکاشی، گگن گگنتر سوہیا پائیا۔ دیوت سُر گن گندھرب سارے گاسی، گاون چائیں چائیا۔ وشن برہما
 شو کرے قیاسی، قائم مقام سوہیا پائیا۔ ستگر شبد ہرجن بنا کے داسن داسی، داس داسا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستجگ کہے ویکھو کھیل پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو دین دیال
 ویکھنہارا اناٹھاں ناتھ، پردے پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سوہنگ کیتی سچ پڑھائیا۔ جن بھکتاں بھکتاں نال بنا
 کے ساتھ، جوڑی جگت جہان جنائیا۔ ست سچ چلا کے راتھ، رتھوہی بنیا ڈھردرگاہیا۔ مستک لہنا ویکھ کے ماتھ، پورب جھولی پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ ستجگ کہے جن بھکتو میری نو نو نمسکار،
 ست سچ وچ سپس نوائیا۔ کیرپا کیتی آپ کرتار، فُدرت دا مالک ہویا سہائیا۔ نو ست دی بٹھ کے دھار، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ ریتی
 دس اپر اپار، اگم دتا سمجھائیا۔ جن بھکتاں جوڑی خوشی رہے وچ سنسار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ وقت سہنجنا ہووے بھکت دوار،

دوسری اپنی کار بھگتائیا۔ ستجگ کہے میں کوک کران پکار، سب نوں دیاں سنائیا۔ لالچ چھڈنا نر نار، نر نرائن بھوئے سہائیا۔ جو آد جگادی سانجھا یار، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دے حکم دی سارے کرن انتظار، اوتار پیغمبر گرو راہ تکائیا۔ سو وقت سہیلا کرے کرنی دا کرنیہار، قدرت دا قادر وڈ وڈیائیا۔ ستجگ کہے پوہ اٹھائی تیرا بنیا رہے پیار، پریم پریتی بھگتاں نال جنائیا۔ ہر سنگت خوشیاں دے لاوندی رہے جیکار، ساچے ڈھولے گائیا۔ ہرجن سدا وسدا رہے گھر بار، تن ماٹی سوہیا پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا پاونہارا سار، مہاسارنھی بھوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در آیاں سب نوں دیوے پیار، پیار مُحبّت وچ ناتا اپنے نال رکھائیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ستجگ کہے کرپا کرے اناشی اچتا، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ ست دلارا اگئی بنائے ستا، ست ستوادی برہم برہمادی دیا کھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول میری سہنجی کرے رُتا، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ میرا نواس کرے کایا ماٹی پنج ت تن بُتا، بُتخائیاں دئے ٹکائیا۔ کلجگ جیواں بھاگ جگائے ستا، الکھ اگوچر دئے وڈیائیا۔ کوڑ گگرم دا میٹے دگھا، بھانڈا بہرم بھوئے بھٹائیا۔ آتم برہم دا دے کے سُکھا، سُکھ ستگر چرن دسے سرنائیا۔ پردہ لاپے مانس مانو مانکھا، آپ اپنی دیا کھائیا۔ بھيو ابھید چکائے لکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ٹکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرم کہے کرپا کرے آپ زرنکارا، زرویر ڈھردرگاہیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو کے ظاہرا، ہر پُرکھ زرنجن بھيو کھلائییا۔ ایکنکار دئے ادھارا، آد زرنجن کر رُشنائیا۔ اناشی کرتا پاوے سارا، سری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم کرے پیارا، برہم میلا سہج سُبھائیا۔ ستگر شبد دئے اشارہ، دو جہاناں آپ درڑائیا۔ ستجگ ست ستوادی بھوئے اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ کلجگ کوڑ ویکھ کُریارا، اندھ اندھیارا کھوج کھوجائیا۔ ویکھ وگسے پاوے سارا، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ ستجگ

کہے میرا اِکو صاحبِ سوامی، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو لکھّ چوڑاسی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ جس دی بودھ آگادھ بانی،
 انیالا تیر چلائیآ۔ بخشنہارا پدِ زربانی، درگاہ سچ دئے وڈیائیآ۔ اُس دی مہا اکتھ کہانی، صفتاں صفتِ صلاحیا۔ اوہ شاہو بھوپ سُلطانی،
 شہنشاہِ اک اکھوائیا۔ جو ویکھنہارا زمیں اسمانی، منڈل منڈپ کھوجے چائیں چائیا۔ جس دی منزل اک رُوحانی، رُوح بُت دئے وڈیائیآ۔
 جس دا کلمہ سچ کلامی، کائنات دئے سمجھائیآ۔ اوہ ستگر شبد گرو اَنامی، مہربان بے پرواہیا۔ جس جھگڑا میٹنا دینِ مذہبِ اسلامی،
 اسم اپنا اک سمجھائیآ۔ شرع دی رہن نہ دئے غلامی، زنجیر بے نظیر دئے کٹائیآ۔ لیکھا جانے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، سمند ساگران ویکھے چائیں
 چائیا۔ اُدھار چُکائے وید پُرانیں، گرنتھ شاستراں لیکھا جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر
 وڈا وڈ وڈیائیآ۔ دھرم کہے پرہو تیرا ہوئے وقت سُنجننا، لوک مات وجے ودھائیآ۔ میرے آد پُرکھ زرنجنا، جوتی جانے تیرا نور رُشنائیآ۔ تُوں
 آد جُگاد درد دُکھ بھے بھجننا، مہربان نورِ الاہیا۔ آتم پر ماتم ساک سجننا، سخا سخائی اک اکھوائیا۔ ست سچ چاڑھ دے رنگنا، رنگن نام
 رنگائیآ۔ در تیرا اِکو منگنا، دوسر سِیس نہ کدے جھکائیآ۔ تُوں صاحبِ سورا سربنگنا، شہنشاہ تیری وڈیائیآ۔ چرن دھوڑ کرا دے مجنا،
 دُرمت میل دھوائیا۔ دھرم دی دھار پردہ کجنا، ہونا آپ سہائیآ۔ تیرا اِکو ڈنک نگارہ وجنا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ کلجگ کورٹا بھانڈا
 بھجنا، ٹھیکر ماٹی رہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ دھرم کہے
 میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ اپرمپر سوامی دین دیا لے، پارپرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ تُوں وسنہارا
 سچکھنڈ سچّی دھرمسالے، درگاہ ساچی مقامے حق سوبھا پائیآ۔ تیرے جُگ جُگ کھیل نرالے، نزویر تیرے ہتھ سرب وڈیائیآ۔ اوتار
 پیغمبر گُر تیریاں گھالاں رہے گھالے، جُگ چوکری سیو کھائیآ۔ تُوں پھل لگائے دینِ مذہب دے ڈالے، پتّ ٹہنی مات مہکائیآ۔ مارگ دسے
 سُکھالے، سہج سہج سمجھائیآ۔ اوتار پیغمبر گُر زرنگن سرگن دھار دیپک بالے، جوتی جوت کیتی رُشنائیآ۔ گرنتھ شاستر جس دے دین
 احوالے، راگان ناداں ڈھولیاں وچ سُنائیآ۔ اوہ صاحبِ سوامی انترجامی اتم سب دی سُرْت سمبھالے، سمبل بہ کے اپنا کھیل کھلائیآ۔ جس
 نوں نو کھنڈ پرتمھی ستّ دیپ بھالے، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا

آپ ملائیا۔ دھرم کہے میرے صاحب گوبند، گوبند گوبند تیری اوٹ تکائیا۔ نرویر پُرکھ میری میٹ دے چند، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ میں تیرے پیار دی بند، بندرابن دا کاہن رہیا سُنائیا۔ تُوں صاحب میرا مرگند، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ تینوں جھکدے وشن برہما شو کروڑ تینسایا اند، سُرپت نو نو لاگن پائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرے نام دی وجاؤن کینگ، ڈھولے سوہلے راگ درڑائیا۔ تیرا ست سرُپ شاہو بھوپ گہر گمبھیر ساگر سندھ، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ ستجگ کہے میرے صاحب سری بھگونت، ست تیری سرنائیا۔ تُوں سب دا آد جُگادی کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ تیرا نام ندھانا اکما منت، دھرم دھار سمجھائیا۔ بھگت سہیلے اٹھا لے سنت، گرمکھ گر گر گود ٹکائیا۔ گرھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک جنائیا۔ بڈھی توں پرے دا بن کے پنڈت، سکھیا دینی چائیں چائیا۔ تیرا کھیل جگ چوکری انتت، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ ستجگ کہے پرہو میرا مارگ جائے لگ، ہونا آپ سہائیا۔ تیرا دیپک جوت جائے جگ، جگت جہان کرے رُشنائیا۔ ترے گن بوجھا دئے لگی آگ، ترے بھون دھنی ہو سہائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر سوامی بھے سچ، در دسم آپ سہائیا۔ تیرا نام نگارہ جائے وج، ناد انادی کرے شنوائیا۔ تیرا ساچا کایا کعبے ہووے حج، حضرتان دے حضرت کِرپا کیتی نور الہیا۔ مینوں دھرتی اُتے سد، صدقے واری گھول گھٹایا۔ میں دھرم نوں لوں لبھ، ویکھاں چائیں چائیا۔ کلجگ کوڑا دھرنی دھرت دھول اُتے بہار جائے لد، دھول اُتے رہن مؤل نہ پائیا۔ کلجگ جیو پیڑے ہوئے بگ، کاگ روپ درسائیا۔ سب نوں مایا ڈسنی ڈسے سپ، وکھ اندرے اندر وکھائیا۔ تیرا کرے کوئی نہ چپ، جہوا صفت نہ کھئے صالحیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے تپ، تپیش روون مارن دھاپیا۔ کلجگ کوڑا گڑیا حد گیا ٹپ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سچ دھرم گیا چھپ، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جدھر تگے ودھیا پپ، پاپاں بھری لوکائیا۔ پیار رہیا نہ گر مت، من تن ہوئی ہلکائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، وڈ داتے دیا کماٹیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ من منوآ ہووے وس، چاروں کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ نجھر جہرنا امرت دے دے رس، بوند سوانتی کول ناہ ٹپکائیا۔ نج نیتر کول کھول دے اکھ، دب نین ملے وڈیائیا۔ جوں بھاوے توں لیتا رکھ، ستجگ کہے در

تیرے منگ منگائیا۔ دھرم دی قیمت رہی نہ ککھ، کوڈی ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ چاروں کُنٹ لاؤندے بھکھ، تیرے شبد دی بھاکھیا سمجھ کھئے نہ رائیا۔ آتم دھار پر ماتم ہوئی وکھ، وچھڑیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ نگاہ مار لے دھار اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ پھول پھولائیا۔ سچ دی بٹھی کیسے نہ گٹھ، پابناں پتھراں سارے سیس نوئیا۔ ساچا لبھ کوئی نہ ہٹ، وست نام نہ کھئے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ ستجگ کہے پرہوؤ میرا مارگ کر پرسدھ، سدھ سادھک سارے دھیان لگائیا۔ اپنے حُکم دی دس دے بدھ، بدھنا لیکھا دے مٹائیا۔ جھگڑا مُکا دے ردھ سدھ، بھيو ابھید آپ کھلائیا۔ ایہہ کارج تیرا نچ، نرور ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے دھرما سجنّا، میں جاگدا آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ تُوں لیکھا تک لے میرے بھاگ دا، جو بھگون جھولی پائیا۔ میں بھکھا نہیں جگت دے راج دا، تاج سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میں حُکم مٹنا ستگرُو شبد مہاراج دا، جو دیوے چائیں چائیا۔ میں دوس رین اوسے نوں ارادھدا، جو سب دا پتا مائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی کلجگ والے سادھ دا، اندروں ہور تے باہروں ہور روپ پرگٹائیا۔ میں بھریا پرہوؤ دے ویراگ دا، اوتنا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں مان رہن نہیں دتا دُنیا دے کنت والے سہاگ دا، وچھوڑے وچ کیتی خلق خُدائیا۔ سر جھکے نہ کھئے آداب دا، سجدہ حق نہ کھئے رکھائیا۔ میں جیو جہان ونجارا بنایا کِتاب دا، اکھراں نال پرچائیا۔ میں کھیل کھلایا عشق حقیقی تے مجاز دا، دوویں رنگ رنگائیا۔ کیسے نوں درشن ہون نہ دیواں اگے باپ دا، پُرکھ اکال ملن کھئے نہ پائیا۔ میرا روپ ترے گن تاپ دا، اگنی تت جلائییا۔ رسنا رس وکھاواں جگیاسوآں جاپ دا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں کی لیکھا ملدا اک دو اکھڑ جاپ دا، بن رسنا جہوا ہلائییا۔ میں کھیل کھلایا دین دُنی کوڑے ساک دا، سجن سچ نہ کھئے ملائیا۔ گنڈا کھولیا نہیں کیسے بجر کپائی تاک دا، سُکھمن ٹیڈھی پار نہ کھئے کرائیا۔ کیسے وقت نہیں جانا ایکے والی اک کلاک دا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہُن میرا سماں اندھیری رات دا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں مُل پاؤنا نانک والی اک بات دا، جو لیکھے اک گل سمجھائیا۔ جھگڑا تکننا ذات پات دا، دین دُنی ٹکرائیا۔ کیسے لیکھا رہے نہ بُت پاک دا، پتت ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں سورپیر

بہادر، یودھا اک اکھوئیا۔ میرا مالک کریم قادر، قُدرت کرتا نُور الہیہا۔ جس مینوں دینا آدر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ انت سچ کرے
 عدل، انصاف اک سمجھائیا۔ میرا دھام مُقدس بائل، بیٹل دئے سمجھائیا۔ اوہ ویکھے کھیل تماشن، بھیو ابھیدا آپ درڑائیا۔ جو وسے زمیں
 آکشن، پرتھی کھوج کھوجائیا۔ سو پوری کرے آسن، ترسنا پور کرائیا۔ جس نون نہکلنک کل کلکی اوتار امام اماما سارے آکھن، نور
 نورانہ نور الہیہا۔ اوہ لہنے دینے سب دے جانے باطن، پردے پردیاں وچوں چُکائیا۔ اوہ میرے لیکھے آیا واجن، بن رسنا جہوا کرے
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے سن ستجگ کلجگ میت،
 جگت مترو دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دی آگمی ریت، جس نون سمجھے کھئے نہ رائیا۔ اوہ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ گھٹ ویکھ
 وکھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی گئے بیت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ اوہ لیکھا جانے ہست کیت، راج
 راجاناں شاہ سلطاناں پردے آپ اٹھائیا۔ اوہ مالک سوامی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ جس دی ستگر شبد کرے
 تصدیق، شہادت اور نہ کھئے بھگنائیا۔ اوس نے کلجگ وچ ستجگ لاونا ٹھیک، ٹھاکر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ کھیل نہیں کوئی لکدا، سچ پردہ اوہلا نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ پینڈا
 جاوے مُکدا، مُکمل اپنا پندھ مُکائیا۔ ستجگ ساچا آوے اٹھدا، اپنی لئے انگرائیا۔ پُرکھ اکالا جاوے تٹھدا، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ وقت
 سہنجنا ہونا کایا ماٹی بُت دا، بُتخائیاں وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کھائیا۔
 ستگر شبد کہے میرا اکو اک فرمان، فرنیاں باہر جنائیا۔ سدا رہے نہ کھئے حکمران، جگ چوکڑی اپنا پندھ مُکائیا۔ سدا نہ جھلے کھئے نشان،
 نشانے جگ بدلایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس نون جھکدے زمیں اسمان، دو جہانا سیس نوئیا۔ اوہ
 سورپیرا نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوئیا۔ جس نون اوتار پیغمبر گرو گردیو سارے گان، بن رسنا ڈھولے صفت صلاحیا۔ اوہ کلجگ
 انت ہووے پردھان، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ ستجگ سچ بنائے ودھان، جس دی ترمیم نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ جھلائے نشان، دھرم
 نشانہ اک وکھائیا۔ ست دیپ منن فرمان، نو کھنڈ پرتھی سیس نوئیا۔ سب دا اکو ہووے حکمران، دو جا حکم نہ کھئے جنائیا۔ اکو شاہو

بھوپ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اکو دیونہارا ہووے دان، وست نام اٹل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 دھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن ست دُلا رے شبدی شبد، ستگر دھار دیاں درڑائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں دین مذہب،
 چارے گنٹ دھیان لگائیا۔ کِس بدھ سرگن دھار بندا ادب، اوتار پیغمبر گرواں کون سیس نوائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو دھرنی تے ہویا
 غضب، حیرانی وچ جنائیا۔ کلجگ سب دے اندر ہویا جذب، اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر
 دا ور، دھر کرنی کار کائیا۔ ستگر شبد کہے میرا حکم ہووے ایک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ کلجگ ستجگ دوہاں دی اکو ٹیک، ٹکے
 مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اپنا آپ کرنا بیک، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ سُنو ست دا سچ سندیس، سندیسیاں باہر درڑائیا۔ اکو
 مالک خالق نر نریش، پروردگار نور الایہیا۔ جو سدا رہے ہمیش، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ بھاگ لگا کے سمبل دیس، ساڈھے تِن
 ہتھ دئے وڈیائیا۔ کلجگ تیرا کوڑ ککرم دا بدل کے لیکھ، لیکھا لکھیا دئے مٹائیا۔ ستجگ تیرا سچ دھرائے بھیکھ، بھیکھا دھاری دیا کائیا۔
 دوہاں دا لہنا ہووے نال دس دسمیش، دہ دشا وچے ودھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مٹا قاضی مسائک شیخ، شیخی سب دی دئے گوائیا۔
 جس کارن ستگر ارجن سیس پوائی ریت، تتی توی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کائیا۔ ستگر شبد کہے دھر دا شبد اک فرمانا، فرمانبردارو دیاں جنائیا۔ کلجگ تیرے اتم ورتنا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تخت
 نواسی کوئی نہ رہے راجا رانا، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ نو ست ہووے حیرانا، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ پتا پوت دسے بیگانہ، نار کنت
 نہ کھئے وڈیائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے کھانا، ترسنا ترکھا نہ کھئے مٹائیا۔ چار گنٹ ہووے ویرانہ، پھل پھلواری نہ کھئے مہکائیا۔ سہنجنا وقت نہ
 ہوئے گوپی کاہنا، منڈل راس نہ کھئے رچائیا۔ ایشٹ دسے نہ سیتا راما، اشدبھج سیس نہ کھئے نوائیا۔ پیغمبر کرے نہ کھئے سلاما، سجدہ سیس
 نہ کھئے جھکائیا۔ مان دسے نہ کیسے کلاما، کائنات رہی کرائیا۔ ستگر شبد دا اکو وجنا دمامہ، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جس نوں سب
 نے سیس جھکاؤنا، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ صاحب سری بھگوانا، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جس دا محمد دتا پیغاما، اوہ امام اماما نور الایہیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جوتی جاتا نو جوانا، پردھ بال نہ رُپ بنائیا۔

* ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر لوہڑی والی رات *

دھرم دی دھار کہے لوہڑی، لڑیندے ساجن تیری سرنائیا۔ آتم پرما تم بنائیں جوڑی، پرم پُرکھ ہونا سہائیا۔ ساچے شبد دی چاڑھیں گھوڑی، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ولوں موڑیں، مُحبت اپنے نال رکھائیا۔ جگت وکارے شوہ دریائے روڑھیں، آکے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت دوویں ہتھ کھلوتے جوڑی، نو نو لاگن پائیا۔ کلجگ جیو کردے بھڑی بھڑی، نو ست رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ لوہڑی کہے میرے ستگر شبد احبابی، مٹر پیارے دینی وڈیائیا۔ شاہو بھوپ سچ آدابی، نو نو سیس جھکائیا۔ وسنہارے اگم مخرابی، محبوب تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے دوس جگت جہان بھن کھائے کبابی، بھڑی بھڑی دُبائیا۔ جگت وکار کیتا شرابی، شرع شریعت نہ کھئے وڈیائیا۔ عشق رہیا نہ حقیقی مجازی، دوویں دین دُبائیا۔ پُرکھ اکال تون بینتی سُن ساڈی، سہج نال سُنائیا۔ تیری کھیل اگمڑی ڈاہڈی، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ تیرا لہنا دینا سچ سنگیت نال ڈھاڈھی ربابی، رباب تن دینی وجائیا۔ تیری دھرم دھار امدادی، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ تیرا لیکھا اگم کھیل جگت پنج آبی، پنچم دھار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ لوہڑی کہے پرہو میں آکو وست منگدی، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں کھیل مُکا دے بھکھ ننگ دی، ترسنا ترکھا پور کرائیا۔ کیسے توٹ رہے نہ ان دی، اٹل بھنڈار ورتائیا۔ کلپنا میٹ دے من دی، منسا کھوج کھوجائیا۔ آشا پوری کر دے گوبند چن دی، چن چانے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھیل سمجھا دے پنج تن دی، وجوداں محبوبا پردہ لاپیا۔ تیری آواز آکو ہووے دھن دھن دی، دھن کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سچ تیری سرنائیا۔ لوہڑی کہے میرے ستگر پیارے سجن، دیناں بندھپ دین دیال۔ چرن دھوڑ کرا دے مجنا،

میرے صاحب بے مثال۔ میرے نیترا پا دے انجنا، بھوپت بھوپ ہو کرپال۔ دھرم دی دھار چاڑھ دے رنگنا، رنگت دو جہان بے مثال۔ در ٹھانڈا اکو منگنا، وست اگٹری دینی ڈال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سنبھال۔ لوہڑی کہے پرہو میری ویکھ لے رین، لوک مات دھیان لگائیا۔ سچ دا دے نہ کھئے ساک سین، ساچن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیری سرشٹی تیرے نالوں ہوئی طرفین، دُتیا بھاؤ رکھائیا۔ میں بیننتی آئی کہن، کہہ کہہ رہی جنائیا۔ جو لیکھا لیکھیا وچ رمائن، مہامبھارت نال وڈیائیا۔ اوبدا لہنا مکاؤنا سکھین، در ٹھانڈے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں درشن دے دے اپنے نین، لوچناں کر رُشنائیا۔ چرن پریتی دے دے دین، جو چل آئے سرنائیا۔ چرن دھوڑ بنا لے رین، ٹکے خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تڈھ بن دے نہ کھئے سین، ساک نظر کھئے نہ آئیا۔

* پہلی ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات توں *
 ۱۷۲۸

پہلی ماگھ کہے اٹھسٹھ تیرتھ آئے پٹن، رو رو دین دُبائیا۔ کلجگ جیو سانوں نہیں دیندے ٹکن، دوس رین رہے ستائیا۔ ننگے ہو ہو ساڈے وچ لٹن، کوڑی کرپا تارپا لائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کر پرہو پُرانا رٹن، کڈھ کے دیئے وکھائیا۔ جے توں کلجگ اتم آئیوں نچٹھن، سر ساڈے ہتھ رکھائیا۔ ساڈی جلدھارا ٹکیاں وچ لگی وکن، قیمت کھئے نہ پائیا۔ توں عرشی پریم دُھر دا پتن، پت پریشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ اٹھسٹھ کہن سری بھگوان، تیری اوٹ تکائیا۔ توں آد جگادی رام رحیا اگما کابن، زرگن زوریر اک اکھوائیا۔ ست سروپی شاہو بھوپی نوجوان، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ ذرا نگاہ مار دھیان، نین نیناں وچوں اٹھائیا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے اشنان، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ٹھگی چوری ساڈے اُتے کرے جہان، مایا ممتا لوہہ موہ ہلکائیا۔ اسیں ویکھ کے ہوئے حیران، حیرانی اندر دُبائیا۔ چاروں کُنٹ دسن بے ایمان، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ اسیں نگاہ ماری زمیں اسمان، دیپاں منڈلاں لوآں ویکھ وکھائیا۔ جدھر تکیئے سارے ہوئے پریشان، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے ایمان، سچ وچ

نہ کھئے سہائیا۔ جگت جگیا سو بیوئے شیطان، بن شرع دے کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر
 سچ تیری سرنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہن پرہو اسیں تیرے نام دے ہوئے ویراگی، ویراگ وچ سُنائیا۔ جگت ووبار رہے تیاگی، تیرے چرناں
 وچ ٹکائیا۔ ساڈا پوتر کسے نہ کرے اشنان ماگھی، مگن تیرے نال نہ کھئے کرائیا۔ ساتھوں تیری سرشٹی ہو گئی باغی، باغبان کی تیری
 بے پرواہیا۔ سچ وست کسے نہ لادھی، کھوجن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈے اُتے ساڈی ہووے بربادی، کنڈھے گھاٹ دین گواہیا۔ سادھ
 سنت پردے رہیا نہ کھئے ارادھی، رادھا کرشن نہ روپ سہائیا۔ پیار دی لائے نہ کھئے سہادھی، سدھ صادق نہ کھئے اکھوائیا۔ ساڈے جل نال
 دکھیا ہووے کوئی نہ راضی، رازق رزق رحیم کی تیری بے پرواہیا۔ سُرتی اندروں کسے نہ جاگی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بن تیری کِریا
 ہوئے نہ کھئے وڈبھاگی، بھاگ ہین ہو کے دیئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری
 سرنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہن کِریا کر پُکھ سمرتھ، چرن کول دے سرنائیا۔ ساڈے خالی ویکھ لے ہتھ، وست رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت وکار
 جائے مَول نہ لتھ، جو ساڈے وچ اشنان کرائیا۔ اسیں سچ سچ دیئے دس، دہ دشا مات سُنائیا۔ امرت رہیا نہ کوئی رس، رسنا رس نہ
 کھئے وڈیائیا۔ ساڈی انت اخیر ہوئی بس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ سدا تیرا گاؤندے رہیئے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیرا کھیل کلجگ
 زین اندھیری مس، سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساڈا دے دے سوامی حق، حقیقت تیرے چرن ٹکائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، ایہ
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں سرن سرنائی رہے ڈھٹھ، اٹھسٹھ تیرتھ سیس جھکائیا۔ ساڈی دُرمت میل کٹ، انتشکرن دے بدلائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ اٹھسٹھ کہن جن بھکتو پرہ چرن سچا اشنانا، جنم جنم
 دی میل دھوائیا۔ کِریا کرے سری بھگوانا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈا آد دا انت دا اک نشانہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ در ساچا لینا
 پہچانا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کھیلے کھیل نوجوانا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا بیو آپ کھلائییا۔ ماگھ کہے جن بھکتو نساں نہاؤنا پریم دی دھوڑی، سچ اشنان جنائیا۔ دُرمت میل رہے نہ کوڑی، کوڑ
 کڑیار مٹائیا۔ مَورکھ مگدھ رہے کھئے نہ مَورھی، چتر سُبجان سمجھائیا۔ سب دے اُتے رنگن چڑھ جائے گوڑھی، دو جہان اتر کدے نہ

جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو پرہہ سرنائی نہاؤنا، جو اکو رنگ رنگائیا۔ بھانڈا بھرم بھٹاؤنا، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا بنک سُہاؤنا، وجدی رہے ودھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ اک بناؤنا، جتھے پرہو چرن ٹکائیا۔ سد گیت سُہاگی ڈھولا گاؤنا، ٹوں میرا میں تیرا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈا اک وکھاؤنا، جتھے اگنی تت نہ لاگے رائیا۔

* ۲ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند ویرکا ضلع امرتسر نرائن سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد آد جگاد، جگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ اگم اگمی وجائے ناد، انادی دھن پرگٹائیا۔ لیکھا جانے برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ میل ملائے ساچے سنت سادھ، صوفی فقیراں فقرہ اگم جنائیا۔ میٹ مٹائے واد وواد، کوڑی کِریا پندھ مکائیا۔ انتر نرتت اُچائے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دُرمت میل دھووے داغ، پتت پُتیت بنائیا۔ ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ وکھائیا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، جس ستگر شبد بھوئے سہائیا۔ میل ملائے مادھو مادھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد سدا گہر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہدا لہنا دینا بے نظیر، نظر توں اوہلے اپنی کار بھگتائیا۔ جس دی صفت کرے کبیر، قبراں توں باہر رہیا درڑائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہ سلطانا جس دا تن نہیں سریر، وجود نظر کھئے نہ آئی۔ جن بھگتاں امرت جام پیائے سیر، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ بھوئے ہنگتا کڈھ پیڑ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ شرع دا توڑ زنجیر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ منزل چوٹی چاڑھے اخیر، سچکھنڈ دوار اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائی۔ ستگر شبد دین دیال، دیاندھ اک اکھوائیا۔ میل ملائے نال پُرکھ اکال، جوتی جاتا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ درڑائے ساچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو سوہا پائیا۔ جتھے دیپک جوت جگے بے مثال، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ سو ستگر ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد دُھردرگاہیا۔ توڑنہارا ترے گن مایا جنجال، جاگرت جوت کرے

رُشناٹیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، بھيو ابيدا آپ گھلاٹيا۔ ہرجن ساچے کرے سنبھال، گُرمکھ اپنے گود اٹھائيا۔ پھل لگاوے کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائيا۔ سدا سہیلا ہو کے چلے نال نال، انتر آتم میل ملاٹيا۔ دُھر دا مارگ دس سُکھال، ساچے پوڑے دئے چڑھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر شبد بے پروا ہيا۔ ستگر شبد یودھا سورپیر، بلدھاری اک اکھوائيا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر پیر، اوتار سیس نوٹيا۔ اوہ مالک خالق گہر گمبھیر، گور وڈ وڈیائيا۔ جو بھگتاں انتر آتم نچھر جھرنا آتم پیائے سیر، بوند سواتی اک ٹپکائيا۔ ست سچ دی دیوے دھیر، دھیرج دھرم دھار رکھائيا۔ انت چوٹی چاڑھہ اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائيا۔ جیون وچوں بدل دیوے تقدیر، جنم اپنے لیکھے رکھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائيا۔ ستگر شبد سدا گنونت، گنوان وڈ وڈیائيا۔ میل ملاوا ساچے سنت، ہرجن اپنی گنڈھ پوائيا۔ نام دس کے منیا منت، من کا منکا دئے بھوائيا۔ گرھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائيا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، بُدھی توں پرے کرے پڑھائيا۔ لیکھا جانے جیرج انڈج، اُنبھج سیبج پھول پھولائيا۔ جس دی مہا سدا اگنت، گیتی گنت نہ کھئے گنٹائيا۔ جو آد جگادی بے انت، بے انت اک اکھوائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، انتر آتم پرما تم نرگن دھار دُھردرگاہی کنت، کنتوبل اک اکھوائيا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھے ہرجندر سنگھ قادرا باد دے جنم نوٹ *

ستجگ کہے میں پر بھ توں منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپيا۔ کَریا کر سورے سربنگ، ہر کرتا دُھردرگاہيا۔ ست دھرم لگا انگ، انگیکار اک اکھوائيا۔ کلجگ کوڑی کَریا کر بھنگ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائيا۔ جن بھگتاں چولی چاڑھ دے رنگ، دُرمت میل دھوائيا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، گہر گہر ہوئے شنوائيا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھنا لنگھ، لوک مات دھیان لگائيا۔ کلجگ کوڑی کَریا میٹنا جنگ، ست سچ اک درڑائيا۔ مایا ممتا وکار موہ وپے نہ گنگ، اپنا وہن بنائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا

کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیاٹیا۔ ستجگ کہے پرہو میری آشا کرنی پوری، پاربرہم دیاں جنائیا۔ تیرا جلوہ اکو ہووے جوت
 نوری، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ تیرے نام دی اکو آواز ہووے ثوری، ثریا دھار سمجھائیا۔ سدا رہنا حاضر حضوری، ہر پردے ڈیرہ لائیا۔
 مینوں لوک مات دی دے منظوری، میں جاواں چائیں چائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کراں دوری، دھرنی دھول رہن نہ پائیا۔ توں سرب کلا
 بھریوری، دیونہار وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگائیا۔ ستجگ کہے پرہو
 مینوں بخش دے اپنی دات، داتے دانی دیا کائیا۔ میں کلجگ میٹاں اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ کھیل ویکھاں لوک مات،
 دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ جھگڑے میٹاں ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ بھگتاں ویکھاں چرن پریتی نات، کس بدھ تیرے
 رنگ سائیا۔ ساچے سنتاں پچھاں بات، گرہ گرہ میل ملائیا۔ آتم برہم دس کے ذات، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیاٹیا۔ ستجگ کہے پرہو مینوں لوک مات بخش دے سیوا، سیوک سیوا سچ
 کائیا۔ توں مالک اکھ ابھوا، بے پرواہ بے انت تیری وڈیاٹیا۔ توں آد جگادی دیوی دیوا، دیوت سر سارے سیس نوائیا۔ توں وسیں
 نہچل دھام نہکیوا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ تیری صفت کرے صفتاں والی جہوا، رسن رسنا رنگ رنگائیا۔ میری جھولی پا دے نام
 اگما میوہ، امرت پھل دینا مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہو
 توں دیونہار داتار، دیاںدھ اکھوائیا۔ میرا خالی بھر بھنڈار، دیونہار تیری سرنائیا۔ میں مانگت ہویا بھکھار، درویشا روپ وٹائیا۔ توں دینا
 چرن سہار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں لوک مات ہوواں اجیار، چاروں کُنٹ کراں رُشنائیا۔ کلجگ رہے نہ دھواں دھار، ستجگ ست
 ست رُشنائیا۔ کریا کر میری سرکار، شہنشاہ دھردرگاپیا۔ جن بھگتاں پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم جنم دا دے ادھار، کرم
 کرم دالیکھ مکائیا۔ توں کل کلکی اوتار، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے نمسکار، نو نو لاگان پائیا۔

* ۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو فروزپُر چھاؤنی گوال ٹولی منجیت سنگھ دے جنم نوٹ *

نرگن دھار اگتی شکت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جانے اپنا وقت، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اُچائے بھگت، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ نانا جوڑ کے بوند رکت، تن وجود دئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے پاربرہم پت پریشور دُھر دا مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی کرتا، کرتے پُرکھ دتی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کدے نہ مردا، مر جیوت روپ نہ کھئے بدلایا۔ میں کھیل جانا سچکھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق گھر دا، تھر گھر اپنا پردہ لاپیا۔ میں ویس ویکھا نرگن نرویر نر ہر دا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جو اپنا ویس وٹائیا۔ نت نوٹ نرکار نرکار جو دھرنی دھرت دھول دھول کھیل کدا، مات لوک بھیو ابھیدا آتم دھار آپ پھڑدا، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ کایا مندر اندر سچ دوارے اپنے چڑھدا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ دشا ونڈ نہ کھئے وٹائیا۔ جوت پرکاش نور نورانہ شاہ سلطانا آتم دھار کدا، پر ماتم ہو کے اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میری آد جگادی رچنا سچ، پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار دتی وڈیائیا۔ کھیل کھلاواں کایا ماٹی بھانڈے کچ، تن وجود اپ تیج وائے پرتھی آکاش رنگ رنگائیا۔ لوں لوں اندر جاواں رچ، ساڈھے تِن ہتھ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاواں بوند رت، ہڈ ماس ناڑی اپنا کھیل وکھائیا۔ بھیو چُکا کے برہم تت، پاربرہم پرہ پردہ دیاں اٹھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جوڑ کے نت، میلا میلان سہج سُبھائیا۔ میرا لیکھا آد جگاد سدا ست، ست ستوادی برہم برہمادی دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو جن بھگتاں سدا میتا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس چلائی ریتا، جگ چوکرئی ونڈ وٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس بھیو کھلایا ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی پردہ آپ اٹھائیا۔ سو سوامی ہرجن انتر انتشکرن کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ ایک رنگ رنگائے بست کیٹا، اوچاں نیچاں دیوے مان وڈیائیا۔ اپنا کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کھائیا۔ گرمکھ پھل دے کے میٹھا، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں میلا لوک مات، دھرنی دھول دھول وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم بجھے
 نات، پُرکھ اکالا دین دیا لا پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ اتم ہووے دھرم دھار دی ذات، اذاتی روپ نہ کھئے درسائیا۔ صاحب
 سوامی پُچھے وات، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ نام ندھان بخش سوغات، اندٹھڑی جھولی پائیا۔ دیوے وڈیائی پت مات، پوت سپوتا گود
 سُبھائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پنت پُنیت بے پرواہیا۔ کایا مندر اندر کھول کے تاک، بجر کپائی پردہ دئے چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا نرگن
 دھار بنا کے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ پورا کرے بھگت بھگتاں والا واک، واقف کار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ سدا سوامی ٹھاکر
 ہووے میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ دھرم دی دھار جنائے ریت، مارگ سچ سچ سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے گیت، دوجی اور نہ
 کھئے پڑھائیا۔ کایا کعبہ دسے حق مسیت، مندر گرو دوار چرچ اک درڑائیا۔ لیکھا جانے بھیو کھلائے مارگ دسے چرن پریت، پریم ہو کے
 ہوئے سہائیا۔ جنم دوئے دیا کھائے پورب لیکھا جھولی پائے نام دھرائے سنگھ منجیت، منسا ممتا پر پُرکھ اپنے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوت بھگتاں
 سنتاں صوفی فقیراں شبدی دھار کدا رہے تصدیق، شہادت نام کلمے والی بھگتائیا۔

* ۷ ماگھ شہنشاہی سمت نو دینا نگر ضلع گرداس پُر گرداس پُر سنگت نوت *

ستگر پورا بھگت ادھاردا، ہر کرتا بے پرواہ۔ جگ جگ پیچ سواردا، سر اپنا ہتھ ٹکا۔ جنم مرن روگ نواردا، لکھ چوراسی
 کٹ پھاہ۔ گھر ساچا اک وکھالدا، جتھے وسے بے پرواہ۔ نرگن سرگن سرت سمبالدا، سمبل دا مالک اگم اتھاہ۔ سچکھنڈ ساچے آپے وارڈا،
 دھرنی دھرت دھول اتوں اٹھا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما۔ بھگت ادھارن آپ پرہہ،
 ہر کرتا پُرکھ اکال۔ لکھ چوراسی وچوں لئے لبھ، دیناں بندھپ دین دیاں۔ امرت جھرنا جھرائے اپنی نبھ، ہرجن ویکھے اپنے اگم لال۔ سچ

دوارے لے صدّ، پریم پریتی نبھے نال۔ دو جہاناں کرے پار حد، سچکھنڈ وکھائے سچی دھرمسال۔ جتھے دیپک جوت رہیا جگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھے لائے شاہ کنگال۔ جن بھگتاں پرہہ میلدا، میلنہار زرنکار، کھیل کھیلے گرو گرجیل دا، ویکھے وگسے پاوے سار۔ پرکاش کرائے بن باقی بن تیل دا، جوتی جوت کر اجیار۔ مالک ہو کے سجن سہیل دا، جنم کرم دا لہنا لے وچار۔ لیکھا مکائے دھرم رائے دی جیل دا، لکھ چوراسی کرے پار۔ دھرم وکھائے اک نویل دا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ جن بھگت ادھارے دینا ندھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ میل ملائے اپنی بدھ، جگت ریتی نہ کھئے وکھائیا۔ کارج کرے ہرجو سیدھ، ہوئے آپ سہائیا۔ گرہ اُچائے نو ندھ، دس اٹھاراں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں سر رکھے ہتھ، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ نام اٹلی دیوے وتھ، امولک جھولی آپ پائیندا۔ کوڑ وکارا لٹھے ستھ، ستھر یارڑا اک ہنڈھائیندا۔ شبد جنائی مہا کتھ، رسنا جہوا نال وڈیائیندا۔ مہربان محبوب پریم پُرکھ (سمرتھ)، جن بھگتاں اپنی گود اٹھائیندا۔ جوں بھاوے توں لے رکھ، گرہ گرہ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا اپنی آپ سمجھائیندا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت نو جوں شہر نیڑے کچی چھاؤنی کرن نگر آر ایل شرما دے گرہ *

ستجگ کہے پرہو میری اگئی منگ، بن رسنا جہوا بتی دند دیاں درڑائیا۔ کرپا کر سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ در تیرے آس رکھائیا۔ کلجگ جگت جہان رہیا لنگھ، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ نگاہ مار لے سُرستی جہنا گوداوری گنگ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ دھرم دی دھار ہوئی بھنگ، بھگون تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ دین دُنی آتم پرما تم ہوئے کوئی نہ سنگ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ سیج سہنجی سہائے نہ کھئے پلنگ، دُھر دا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی دے بھکھ ننگ، ست دیپ ست دی

دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نگاہ مار لے جیرج انڈ، اُتہج سیئج ویکھ وکھائیا۔ پھری دُبائی وچ وریہنڈ، برہمنڈ رہیا کُرائیا۔ ساچا کرے کوئی نہ سنگ، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سَتجگ کہے پرہو میں در تیرے دا منگتا، سچکھنڈ ساچے جھولی ڈاپیا۔ جگت جہان جیو ویکھ لے گڑھ بنیا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ بُدھی توں پرے دسے کوئی نہ پنڈتا، بودھ آگادھ نہ کھئے سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے وچ جگت جہان جاوے لنگھدا، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ پیار ملے نہ سچ انند دا، انند انند وچوں نہ کھئے پرگٹائیا۔ بھیو سمجھے نہ کھئے تیرے شبدی چھند دا، ڈھولے جگت جہان گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ سَتجگ کہے پرہو میرے کھلاپاتی، پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ آئیو پُری کریں نہ لکھ چار ہزار بتی، بتیسے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نو کھنڈ دھرنی دھرت دھول دھول پون وگے تتی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ تیری دین دُنی ہوئی بہ متی، تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ مان رہیا نہ راگ چھتی، چھتیسا جگ دئے گواہیا۔ مہربان محبوب اک وار نگاہ گھتی، چاروں کُنٹ ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ سچ دھرم رہیا نہ رتی، رتن امولک ہیرا ہرجن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ سَتجگ کہے پرہو میں تیرا آگمال، لالن دینی مان وڈیائیا۔ میرے اُتے ہونا دیاں، دین دیاں دیا کھائیا۔ میں مات لوک جا کے کران سنہال، سمبل دے واسی ہونا آپ سہائیا۔ کلجگ دی لیکھے لاؤنی اپنے چرن کول وچ گھال، جو گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ میں دھرم دا دھرم بناواں دلال، وچولا تیرا نام وڈیائیا۔ ساچا منتر دینا سُکھال، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ دین دُنی دا لہنا تک لے حال، حالت تک خلق خُدائیا۔ چاروں کُنٹ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی کُرائیا۔ سب دے سرتے کوکدا کال، کلجگ کوڑ ڈنک رہیا وجائیا۔ توں پُرکھ اکالے دین دیا لے ہونا آپ کِریال، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سَتجگ کہے پرہو میرے اُتے کردے کِریا، کِریال دیا کھائیا۔ میں جگت جہان دی کٹاں پیتا، پدیت دیاں گواہیا۔ سب توں سچ سروپ سمجھاواں آتم دھار سکھ دا، پر ماتم تیرا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹاں پتھر اٹ دا، پانہاں کھوج کھوجائیا۔ جیہڑا منوآ کلجگ جیواں نہیں

ٹکدا، ٹیک ٹیکی سب دی دیاں لگائیا۔ میل ملاواں تیرا دُھردرگاہی مت دا، مِتر پیارے جوڑ جڑائیا۔ مارگ دساں آتم پرما تم بت دا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ روپ ٹھگ نہ رہے چت دا، ٹھگوری نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر پردے اندر تیرا روپ ہووے دسا، نور نورانہ نظری آئیا۔ میرے وچ ایشٹ ہووے تیرا اک دا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ ستجگ کہے پرہو مینوں بھیج دے وچ جگ، جاگرت جوت کر زُسنائیا۔ میں کلجگ کوڑ بجاواں آگ، امرت میگھ تیرا نام برسائیا۔ جن بھگتاں درشن کراواں اُپر شاہ رگ، نواں دوا ریاں ڈیرہ ڈھابیا۔ گھر گھر میرے مالک خالق تیرا کراواں حج، حاضر حضور اکو نظری آئیا۔ کوڑی کریا سارے جان تچ، مایا ممتا موہ تجائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا کایا مندر اندر سُنن ند، انادی دُھن کراں شنوائیا۔ جگت جہان کوڑی میٹ کے حد، حدود تیری دیاں وکھائیا۔ مانو ذاتی اکو دساں ید، یدی اپنا بھیو چکائیا۔ تیری سرن سرنائی سارے جان لگ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ہنس بناواں پھڑ پھڑ کگ، سوہنگ مانک موتی چوک چکائیا۔ تیری جوتی گھر گھر جگے دگ دگ، نور نورانہ تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ ستجگ کہے پرہو میں لوک مات جاواں نس، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرے نام دا دیواں رس، ہر رسنا وچ سائیا۔ تیرا انیالا ماراں کس، بجر کپائی پار کرائیا۔ منوآ ممتا والا کراں وس، منسا من ہی وچ سائیا۔ ساچا مارگ اکو دس، دہ دشا دیاں سمجھائیا۔ نج نیتر گھلا کے اکھ، لوئن تیرے نال ملائیا۔ نجھر جھرنا بوند سوانتی چوا کے رس، نابھی کول کول اُٹائیا۔ کوڑی کریا کر کے وس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ دھرم دی دھار چلا کے رتھ، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستجگ کہے میں جوڑاں ہتھ، بن ہتھان ہتھ ملائیا۔ وست اگتی دے دے وتھ، امل اٹل آپ ورتائیا۔ میں جگت جگیا سواں دیواں ہس ہس، تیرا نام کایا مندر اندر ٹکائیا۔ پرکاش کراواں بنا سورہ رو سس، چند چاندنا اک چمکائیا۔ تُوں مہربانا الکھنا الکھ، الکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچی منگ منگائیا۔ ستجگ کہے پرہو میری جھولی دینی بھر، وست نام ورتائیا۔ مینوں ساچا دینا ور، ور داتے تیری وڈیائیا۔ میں لوک مات تن وجود ویکھاں گھر گھر، کایا ماٹی پھول پھولائیا۔ زربھو

جنہاں نوں تیرا چُکيا ڈر، بھہ سر نہ کھئے رکھائیا۔ سو مَورکھ مُگدھ آنجان لواں پھڑ، کایا مندر اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا دیاں مٹائیا۔ ست سچ وکھا کے در، در دروازہ اک کھلائیآ۔ سب نوں نظری آوے نرائن نر، نر ہر اکو روپ سہائیا۔ کِرپال میرے اُتے کِرپا کر، کِرپن ہو کے آس رکھائیا۔ میرے وچ نہ کوئی شرع ہووے نہ شر، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ ذات پاتی پھڑے کوئی نہ لڑ، پلُو گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہو میرا ہووے وقت سہنجنا، لوک ماتی رت سہائیا۔ تُوں سو پُرکھ نرنجن سب دا سجنّا، ہر پُرکھ نرنجن دینی مان وڈیائیا۔ ایکنکار تیرے چرن دھوڑ کران مجنا، آد نرنجن تیرا نور رُشنائیا۔ سِری بھگوان میری قبول کریں بندنا، ابناشی کرتے در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ پاربرہم پرہہ دینا سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میں اکو تیرا دوارا ملنا، دُوچے در کدے نہ جائیا۔ میں دین دُنی مانو مانس مانکھ جا کے چاڑھاں رنگنا، رنگت دھرم دھار درڑائیا۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی کاجی کچٹا، کنچن گڑھ سہائیا۔ تیرا اکو شبد سندیسہ نراکھ دھار دیواں سچنا، سچ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی پرہ پُرکھ تیری رچنا، جگ جگ اپنا کھیل ورتائیا۔ تیرے حُکم نال کلجگ لوک مات وچوں نسنّا، اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ تیرا وقت ہوئے سہیلا، لوک مات وچے ودھائیا۔ تُوں دیونہارا اک اکیلا، آد جگاد بے پرواہیا۔ اپنا وقت ویکھ لے ویلا، جو اوتار پیغمبر گر بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ تُوں وسنہار دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جتھے نہ کوئی گر نہ کوئی چیلا، چیلا گر نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوٹ تُوں اچرچ کھیل اپنا آپے کھیلا، کھیلنہار تیری وڈیائیا۔ تُوں سب دا مالک خالق پرتپالک ہوئیں سجن سہیلا، سہائک نائک اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن ستجگ میرے نتے، چچیا تینوں دیاں جنائیا۔ سُننا حُکم بنا سرون کتے، کائنات تون باہر سمجھائیا۔ اکو دُھر دا حُکم مئیں، دُوچی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پہلون نشان میٹ کے تارا چنے، صدی چوڈھویں سنگ محمد اپنے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جگاد جگ چوکرئی بھيو ابھیدا اپنا آپ کھلائیآ۔ پُرکھ اکال کہے سُن ستجگ میرے ستوادى، ست دیاں سُنائیا۔ میرا کھیل برہم برہمادی، برہمانڈ دیاں جنائیا۔

میرا شبد اناد انادی، بنا ناد دُهن کرے شنوائیا۔ پہلوں کلجگ کوڑ اُلٹاواں بازی، جو بازاں والا گیا سمجھائیا۔ لیکھے لا کے نُور نُورانہ شاہ سلطانا نُوجوانا سِری بھگوانا لیکھا پُور کرائے جو اوتار پیغمبر گرواں بھوکھتاں دتی آوازی، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ جس دا حُکم سنڈیسہ جگت اکھراں وچ نہیں جوابی، کاغذ قلم شاہی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آد جگاد نت نوت جگ چوکری بدلنا ایہہ دُھر دی میری وادی، وعدے سب دے پُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے پرہو تیرا کھیل اگما، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ میں تیری دھاروں جما، جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ نہ کوئی پون سواسی دما، ساہ ساہ نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی ہڈ ماس ناڑی چما، چم درِشٹی نہ کھئے دکھائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ میرا ساتھ دیوے وشن شو برہما، اپنا سنگ بنائیا۔ بنا ستجگ تون دھرنی اُتے پرسدھ ہو نہیں سکدا دھرما، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑ چاروں کُٹ ہويا گکرما، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سرِشٹ درِشٹ ہلکائیا۔ جھگڑا میٹے کوئی نہ کایا ماٹی چرما، دین مذہب دین دُہائیا۔ لیکھا ویکھ لے ورنان برنان، کھتری براہمن شودر ویش رہے گر لائیا۔ ساچی ملے کیسے نہ سرنا، سرنگت نظر کھئے نہ آئیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم اکھر کیسے نہ پڑھنا، منزل پندھ نہ کھئے چکائیا۔ سچ دوار ملے کیسے نہ چڑھنا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ جھٹ کلجگ کہے ستجگ کی میریاں کریں باتاں، باطن دھیان لگائیا۔ تون میریاں ویکھیاں کیہڑیاں راتاں، کالی زین نال کی وڈیائیا۔ میرا اُس پر پُرکھ نال ناتا، جس نالوں سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ میں نو کھنڈ ست دیپ جھاکاں، دوس زین ویکھ وکھائیا۔ میرا عجب عجیب تماشا، تماشین ہو کے دیاں سمجھائیا۔ اپنا بھیو کھولاں خلاصہ، سہج نال سُنائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ نو نو چار دیاں پُوریاں کرنیاں آساں، خواہشاں اوتار پیغمبر گرواں نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مینوں دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ کہے میں جوین وندا، سوربیر اکھوائیا۔ میں اکو پُرکھ اکال دُھر دے رام دا منگتا، دوسر آگے جھولی کدے نہ ڈاپیا۔ میں سروتا نہیں کیسے کن دا، سروناں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں بھکھا نہیں کیسے دھن دا، مایا ممتا نہ کھئے رکھائیا۔ میں اکو اک دا حُکم متدا، جو بن رسنا جہوا رہیا سُنائیا۔ نشان مٹاؤنا تارا چن دا، چند چاندنا اکو کرے رُسنائیا۔ جو مالک آد جگادی برہم دا،

پاربرہم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میرا وقت سُنہنجا آیا، میں سچ نال سُنائیا۔ میں سر تے چہتر ٹکایا، اپنی لئی انگرائیا۔ جگت جہان حُکم سُنایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نال رلائی کوڑ دی مایا، ممتا موہ نال ہلکائیا۔ پنج وکارا سنگ بھجایا، دوس زین بھجے واپو داہیا۔ مینوں حُکم دیوے بے پرواہیا، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ میں نوواں کھنڈاں دینا ہلایا، ستاں دیپاں دیاں جگائیا۔ سرشٹی دو دھڑ ونڈ ونڈایا، اشٹی رین کھئے نہ پائیا۔ میں کھنڈا کھڑگ رہیا چمکایا، چندال اپنا روپ سمجھائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے پئے دُہایا، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی حُکم سُنایا، پن میرے دوجا سُنن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کہے میں اپنا بل ودھایا، بلی بلوان اک اکھوائیا۔ دیناں مذہباں دیواں ہلایا، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سندیسہ دیاں سُنایا، انبولت راگ جنائیا۔ میرا وقت سُنہنجا لوک مات جگت وڈیایا، وڈے دی وڈ وڈیائیا۔ تیئی اوتاراں رہیا جنایا، پن اکھراں اکھڑ سُنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد رہیا ہلایا، ہلونا اکو اک وکھائیا۔ نانک گوہند بھیو چُکایا، پردہ رہے نہ رائیا۔ اپنا اپنا بھوکھ اپنے ہتھیں لو اٹھایا، ہتھیلیاں اُتے ٹکائیا۔ ویہویں چوڈھویں صدی نال ملایا، چوڈاں طبق دین گواہیا۔ ڈھنیا اپنا پندھ دئے سمجھایا، جو گوہند ماچھوواڑے گیا درڑائیا۔ اٹھو ویکھو سارے میرا وقت سُنہنجا آیا، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ میں ڈورُو ڈنک وجایا، اشٹبھج ویکھے چائیں چائیا۔ میرا لیکھا لیکھ سمجھ کیسے نہ آیا، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا وقت سُنہنجا اگلا سال سمجھایا، اکو وار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے ستجگ میں سورپیر بلوان، یودھا اک اکھوائیا۔ میرے اُتے کرپا کرے سری بھگوان، پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ جس مینوں کوڑ کُریار دا دتا دان، خالی جھولی دتی بھرائیا۔ میں دھرم دا رہن نہیں دینا نشان، چاروں کُنٹ دیواں اکھڑائیا۔ گھر گھر اندر کراواں حرام، ایہ میری بے پرواہیا۔ میری وڈیائی کر کے گیا گھنٹیا شام، کاہن کاہنا گیا سُنائیا۔ میرا سندیسہ دتا سپیا رام، بنواسی ہو کے آپ سمجھائیا۔ میرا لیکھا لیکھیا پن قلم شاہی باون نوجوان، بل دوارے دتی وڈیائیا۔ میری صفت کیتی پیغمبران بن کلام، بنا الفیے سمجھائیا۔ میرا لیکھا اکو جانے جو سب دا اگم امام، جلوہ گر نور الہیا۔ جس نوں کل کلکی کہے کے سارے گان، انک کل اکھوائیا۔ نہکلنک نوجوان، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جس دی کر سکے نہ

کھئے پہچان، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ میرا محبوب میرے اُتے ہوئے مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ کہے ستجگا میں اپنی کرنی وچ بڑا شیطان، شرع نال شرع دیاں ٹکرائیا۔ دین مذہب سارے گرلان، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ میرا اُس اک پرہو تے مان، جو نانیان ہوئے سہائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا ودھان، لیکھا پورب رہے نہ رائیا۔ اک دا اک ہووے حکمران، اکو اک حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے ستجگ دھرنی ول نہ کریں دھیان، اپنی اکھ اُٹھائیا۔ جن چر کیرپا کرے نہ سری بھگوان، تیرا میرا لیکھا مُک کدے نہ جائیا۔ او سے دے حکم اندر کوئن کوٹ جگ چوکڑی بیتے وچ جہان، آنک وار ستجگ کلجگ کہے اسیں آئے رُوپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرویر نراکار نرکار جو سب نوں دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں تیج بہان دے گرہ *

کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست دُلارا چند، چوتھا جگ پچہ بالا نڈھا نظری آئیا۔ توں دین دیال ٹھاکر سوامی صاحب بخشند، پروردگار ایکنکار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ میں نو کھنڈ پرتمھی ماراں پنڈھ، ستاں دیپاں بھجاں واہو داہیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں رسنا جہوا وساں اُتے مکھ دند، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ توں میرا میں تیرا گا سکے کوئی نہ چھند، ایہ میری بے پرواہیا۔ آتم انتر نچھر ملے نہ کیسے اند، سکھ ساگر وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں دین دُنی کوڑ کڑیاں جوٹھ جھوٹھ جگت دھار دتا وند، تن وجوداں وچ ٹکائیا۔ منوآ میرے پیار وچ دوس زین پاوے ڈنڈ، دہ دیش اُٹھ اُٹھ بھجے واہو داہیا۔ ست ستوادی تیرا ست سروپ ستا دے کر کنڈ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جگت دوارا کوڑ واسنا وچوں پار سکے کوئی نہ لنگھ، منزل حق نظر کیسے نہ آئیا۔ جدھر تگو میرا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار والا جنگ، جنگجو ہو کے سب نوں رہیا ڈرائیا۔ نہ کوئی خوشی غمی نہ رنج، رنجش وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ کہے کیرپا کری نرائن نر، صاحب دتی مان وڈیائیا۔ میں کھیل کھیلاں گھر گھر،

کایا مندر اندر سوہا پائیا۔ میرے وچ ساچی ترنی جائے کھئے نہ تر، تارنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کوڑ گڑیار دا گھاڑن لیا گھڑ، بن ٹھہمیاراں بنت بنائیا۔ سب دے مندر اندر بیٹھا وڑ، جگ نیر نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار لے کے گیا کھڑ، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جھکڑا پوا کے چوٹی جڑ، جڑ چیتن دا بھیو نہ کھئے سمجھائیا۔ ہر نام بنا خالی کیتے تن وجود دھڑ، سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ من منسا سب نے پھڑیا لڑ، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں بالک تیرا نوجوان، سورپیر اکھوائیا۔ آیا مات لوک وچ میدان، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کرپا میرے نال شیطان، شرع زنجیراں ہتھ اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کیتی حیران، حیرانی وچ کُرائیا۔ دھرم دا رہن دتا نہیں کوئی نشان، نشا نے جگت دتے بدلائیا۔ تیرا لے کوئی نہ نام، نام ندھان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ہر پردے وچوں کڈھیا سینتا رام، کاہن کرشنا سنگ نہ کھئے ملائیا۔ کلمہ کائنات کرے نہ کھئے پرنام، کعبے کوک کوک سُنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نیر نین شرمنا، اکھ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ منتر ستنام نہ ربیا گیان، دھیانی دھیان نہ کھئے لگائیا۔ میں سیوا وچ مہان، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں صاحب کریں پروان، در تیرے سیس جھکائیا۔ تُوں آد جگادی شاہ سلطان، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا اگلا کھیل تیرے حُکم نال ہونا وچ جہان، جہالت ویکھنی تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری بینتی کریں پروان، پر پُکھ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں کرپال سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے پرہو میں چاروں کُنٹ بھجّا، دوس رین واہو داہیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ میں تو ست کر کے آیا گجا، گرہ گرہ اندر پھیریاں پائیا۔ میں سب تُوں تکیا میرے حُکم نال تیری چلے وچ کھئے نہ رضا، رازق رزق رحیم تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ لجا، نیر نین نہ کھئے شرمائیا۔ میرا خوشیاں نال ودھیا اگا، چاروں کُنٹ کوڑ وچی ودھائیا۔ نواں

دواریاں سب نوں ملدا رسا، نواں رساں نال سرِشٹ بلکائیا۔ میں دھرنی اُتے کھڑ کھڑا کے ہسّا، ہسّ ہسّ رہیا جنائیا۔ میری رین ہوئی اندھیری مسّا، مسیا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میں اک سندیسہ دین دُنی نوں دسّا، دو جہان نال ملائیا۔ میرا لیکھا دھرنی دھرت دھول دھول نہیں کوئی کچّا، کچی گندھ نہ کھئے رکھائیا۔ میں اُس پُرکھ اکال دا پچّہ، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ جس دے حُکم وچ میں دھرنی اُتے نچّا، کُڈیا تهاؤں تھائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھردرگابیا۔ جس دے گویند ستھر لٹھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ میں اُس نوں ٹیکان متھا، نو نو لاگاں پائیا۔ پرہو میرا کھیل ویکھ لے اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نال اٹھا، نو نو دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں پھیرنی دروہی اٹھسٹھا، مندر مٹھاں لیکھا جانا چائیں چائیا۔ جدھر چاہواں اُدھر پاواں رٹا، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ میں سرِشٹی سرِشٹی نال کر کے بٹا، زیرو دا زیرو انک دینا درڑائیا۔ میرا کوڑ کڑیاں دا نو ستّ چلا رتھا، رتھوہی ہو کے بھجان واہو داہیا۔ پھیر ستجگ تریتا دواپر میری سارے گاؤ کے کنھا، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی میرا سخائی سخا، سکلا سنگ نبھائیا۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند سیئی کلا ضلع جموں گرام سنگھ سیڑ دے نوٹ *

کلجگ کہے پرہو میری پُشت پناہ دیوے تھاپی، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میرا ویکھ لے وڈ پرتاپی، خوشیاں نال جنائیا۔ ہسّ کے کہے واہ کلجگ توں دین دُنی بنائی پاپی، پُنت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل سُنجنالوک ماتی، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ چرن پریت جڑے کیسے نہ ناتی، سرن سچ نہ کھئے رکھائیا۔ منزل چڑھ کھئے نہ گھاٹی، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ تیرا کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ تیرا لیکھا جانے پُرکھ سمرتھی، اکل کل دھاری اگم اتھاپیا۔ جو ہوئے سہائی ناتھ اناتھی، دین دیناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا بالک چھوٹا، چوٹھا جگ نظری آئیا۔ جن سرِشٹی درِشٹی اندر کیتی ٹوٹا ٹوٹا، ٹکڑے کر کر دتے وکھائیا۔ تیرا حُکم اکو

سندیسہ موٹا، جس دا رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ تیری کِرپا نال میرے وچ جگیا سُو اُٹھ کوئی نہ سوتا، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ مائس مانو تک لے روتا، ہنس مکھ مکھ نہ کھئے صلاحیا۔ سچ پرکاش تیرا دسے کھئے نہ جوتا، جوتی جاتے نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا وقت نہیں بیتیا بہتا، تھوڑے سمیں وچ پرہو تیری بہتی سیو کھائیا۔ میرا پاپ کیسے کولوں جاوے نہ دھوتا، جگت شاستراں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مینوں انت اخیر اکو سوچا، بنا سوچ سمجھ جنائیا۔ میری پوری کرنی لوچا، آسا تیرے چرن چرن ٹکائیا۔ میں تیرا کھیل ویکھاں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات بھیو دینا کھلایا۔ میں اپنے انت وچ تیرا سُننا چاہندا اک سلوکا، سو پُرکھ نرنجن دئے درڑائیا۔ میں کوک کے دیواں ہوکا، حکم سُنو دھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں ویکھنہارا جگ چوکرئی موقع، مکمل اپنا پھیرا پائیا۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند سیئی کلا ضلع جموں شو سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے صاحب میرے نرنکار، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ تڈھ پن اور نہ کھئے سہار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میں سچ دا سچ تیرا سیوادار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ چاروں گنٹ کیتا دھواں دھار، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ست سچ دا رہن دتا نہیں کوئی پیار، پریم پریم وچ تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ میرے کول لیکھا سنگ محمد چار یار، بن حرف حرؤف اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا لہنا دینا قرض اتار، مقروض ہو کے لیکھا دیاں چکائیا۔ صدی چوڈھویں پاواں سار، چوڈاں طبق بھیو رہے نہ رائیا۔ تُوں کِرپا کری اپر اپار، اپرپر سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں جگت جیو جہان ویکھاں پُرکھ نار، زن و مرد کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں سیوک تیرا خوب، ساچی سیو کھائیا۔ تُوں مالک میرا محبوب، تیری مُحبت وچ سمائیا۔ تیرا عالیشان عروچ، عرش فرش تیری وجے ودھائیا۔ میری چار گنٹ دی تک حدود، نو ست ویکھ وکھائیا۔ میں

دھرم دوارا رین دتا نہیں کوئی محفوظ، در در اپنا حکم ورتائیا۔ تیری سمجھ آوے نہ کیسے سوجھ، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں دھرم دی دھار کرایا کوچ، کوچا گلی دیناں مذہباں والے صاف کرائیا۔ تُوں میرا سوامی اُوچو اُوچ، اگم اتھاہ تیری وڈیائیا۔ میرا کھیل تک لے کایا وچ پنج بھوت، پنچم پرپنچ اپنا کھیل کھلائیا۔ میرا ڈنکا وجے چارے کوٹ، دہ دشا اپنا حکم سنائیا۔ ہر پردے اندر رکھ کے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا نال پرنائیا۔ مایا ممتا سہا کے رت، رتڑی موہ نال وڈیائیا۔ تیرا بھیوہ اناشی اچت، چیتن ہو کے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا سیس جگدیش تیرے چرن ربیا جھک، نو نو لاگاں پائیا۔ بنا بھگتاں توں تُوں میرا میں تیرا میرے وچ گائے کوئی نہ ٹک، آتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ہرجن ساچے سنت سہیلے تیرے ست، جو در تیرے سیس نوائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میرا نشانہ نو ست جائے نہ اک، اگن آتھن روکن کھئے نہ پائیا۔ مینوں گلے لگا کے گھٹ، مہربان ہونا سہائیا۔ میں گھر گھر پائی بھٹ، ایہ تیری بے پرواہیا۔ تیرے نالوں سب دا پیار گیا ٹٹ، ٹٹیاں پھیر نہ کھئے جڑائیا۔ میں راؤ رنگاں پاؤنی لٹ، لٹیرا بناں تھاوں تھائیا۔ دین مذہب دی دھار ہو کے جاواں جٹ، جھگڑا رکھاں خلق خدائیا۔ ست دا سچ تیرا دلارا ست، ست ستوادی تینوں سیس نوائیا۔ میری سہنجی ہووے رت، بُتخانے روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری کرنی اُتے ہووین خوش، خوشیاں دے مالک تیری اوٹ رکھائیا۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ توں واپس جموں شہر جاندیاں ایک کے پار کنارے تے سیئی دی سنگت نوٹ *
 ماگھ کہے کریا کر سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ بھگتاں دے دے دھر دا دان، وست اٹل جھولی پائیا۔ چرن دھوڑ بخش دے اشنان، ڈرمت میل دھوائیا۔ کریا کر نوجوان، مرد مردانے تیری آس رکھائیا۔ لیکھے لے لے پردھ بال وچ جہان، نوجوان اپنے رنگ رنگائیا۔ جیہڑے تُوں میرا میں تیرا ڈھولے گان، گا گا اپنی خوشی بنائیا۔ در آیاں کرنا آپے پروان، پرم پُرکھ دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرا اِکو نظری آئیا۔ ماگھ کہے پرہہ جن بھگتاں کایا رنگ دے، چاڑھ رنگ مچھتھ۔ آتم پرما تم ساچا سنگ دے، درشن بخش آپ اندھتھ۔ رُوپ درسا وچ برہمنڈ دے، جگت جہان ننگی نہ ہووے پیٹھ۔ ست ستوادی اپنا اند دے، مٹھے کر کُوڑے ریٹھ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سب نوں بخش نام ندھان سہاگی گیت۔ جن بھگتو دیونہار داتارا، دیاندھ اکھوئیا۔ تہاڈا دھرم دا دھرم پیارا، دھرم دی دھار نال وڈیائیا۔ تہاڈا لیکھے لگا رسنا رسن والا جیکارا، جو سوپلے ڈھولے گیتاں وچ درڑائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکارا، نرہے ہوئے سہائیا۔ سب نوں اِکو جہا بخش پیارا، پرما تم آتم رنگ چڑھائیا۔ تہاڈا صاحب ستگر تہانوں وسرے کدے نہ وچ سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری جس نوں سیس نوئیا۔ نرگن جوت جوتی جاتا چوہیسا جگدیشا اوتارا، اوتری اپنی کھیل کھلائییا۔ جس پریم بنایا ایک دے آر پار کنارہ، دو کِناریاں دا لیکھا دو جہاناں وچ پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکارا، ستگر شبد نال دیوے مان وڈیائیا۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند جیٹھووال دربار ضلع امرتسر مہندر سنگھ مانگا سرائے دے نوٹ *

ستجگ کہے جن بھگتو کرو ارداس، بینتی پرہہ چرن رکھائیا۔ ساچی منگ اگتی منگو خاص، خالص اپنا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ستجگ آوے ساڈے پاس، لوک مات وجے ودھائیا۔ میں خوشیاں وچ اپنی خوشی دی پاواں راس، منڈل منڈپاں نال ملائییا۔ سب دی پوری کران آس، ترسنا کُوڑ نہ کئے ہلکائییا۔ ممتا موہ وکاراں کران ناس، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائییا۔ پرہو دا نام جپاواں سواس سواس، ساہ ساہ وچ سہائییا۔ میرا کھیل تکی پرتھی آکاش، گگن گگنتر دھیان لگائییا۔ میرا دھرنی اُتے ہووے واس، واسطہ بھگتاں نال رکھائییا۔ دھرم دی دھار ہوواں داس، داسی داس روپ وٹائییا۔ چاروں کُنٹ سچ کران پرکاش، پرکاش دساں نور الہییا۔ سچ مُحبّت وچ

پیار دا ہووے بلاس، پریم پریم رنگ رنگائیا۔ منوآ رہے نہ کیسے اداس، چنتا غم دیاں مٹائیا۔ ہر پردے اندر اکو صاحب دا ہوئے نواس،
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کھیل کھیلاں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ پرہاس، سمنڈ ساگران دھیان لگائیا۔ غریب زانیاں دھرم دی دھار دیواں
 دھرواس، دھیرج نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے جن
 بھگتو پرہ کولوں منگو منگاں، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جس دا چرن سروور دھار گنگا، امیوں رس دئے چوائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری میٹے
 پنڈھا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا کوڑ کڑیاری رہے نہ دھندا، ست سچ نال وڈیائیا۔ پچھلا وقت پچھے لنگھا، آگے
 منگو اک سرنائیا۔ منوآ اندر کرے کوئی نہ دنگا، پنچ وکار نہ کھئے لڑائیا۔ ساچے نام دا سچ چڑھے رنگا، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ دیوے سرنائیا۔ ستجگ کہے جن بھگتو سارے پرہوؤ نوں دیو آگھ،
 خوشیاں نال جنائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری میٹ گستاخ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال درشن سب نوں دے ساکھیاں، سچ سوامی
 نظری آئیا۔ چاروں گنٹ میٹ اندھیری رات، جوت نور کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ کرپا کر لوک
 مات، مٹر پیارے ہو سہائیا۔ اکو چرن کول بخش دے نات، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اتم سب دی پُچھے بات، وارث ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ توں سب دا پت مات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ ساڈی من لے دھرم دھار دی بات، باطن پردہ دے کھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ستجگ کہے جن بھگتو پرہ دے آگے کڈھو مٹتاں، نو نو
 سیس نوائیا۔ پھری دروہی چارے سمتاں، اتر پورب پچھم دکھن پئی دُبائیا۔ سرشٹی بھری چارے کٹتاں نال نندکان، نندیا وچ جگت
 لوکائیا۔ ستگر سب نوں اپنے پیار دیاں دے بمتاں، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ منوآ دہ دیش اٹھ اٹھ نہ کرے علتان، بھجے واہو داہیا۔ تیرے
 نام دیاں سب نوں ملن خلعتاں، خالق خلق ہونا سہائیا۔ جگت خواری میٹ دے ذلتاں، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ ستجگ کہے جن بھگتو میرے نال کرو پیار، مُحبت وچ سُنائیا۔
 کرپا کرے آپ زینکار، زرویر ہوئے مات سہائیا۔ میں آواں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ نو ست ویکھاں نگاہ مار،

بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول تگان کور کُریار، جوٹھ جھوٹھ پھول پھولائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ویکھاں دھواں دھار، اندھ اندھیرا پھول پھولائیا۔ چارے کُنٹ تگان وارو وار، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کھولاں بند کواڑ، پردہ اندرے اندر اٹھائیا۔ جنہاں پرکاش ہووے ناڑ ناڑ، ناڑ بہتر وچے ودھائیا۔ کھیل کھیلاں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پرتاں رنگ رنگائیا۔ سمنڈ ساگراں دھرم دا ہووے اکھاڑ، دھرنی دھرم دھار وڈیائیا۔ جن بھگتاں پھراں پچھے آگاڑ، دوس زین سیو کھائیا۔ کلجگ پوہ نہ سکے آگنی باڑ، ترے گن لیکھا دیاں مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد ہوئے آپ سہائیا۔ ستجگ کہے جن بھکتو میرا تھادے نال ہوئے ملاپ، لوک مات خوشی بنائیا۔ توں میرا میں تیرا سب دا ہووے جاپ، جگت جہان وچے ودھائیا۔ کور کُریارا میٹاں تاپ، جگت سنتاپ رین کھئے نہ پائیا۔ بھیو کھلا کے اپنا آپ، اپنا پردہ دیاں چکائیا۔ سب دی آکو ہووے جات، اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آکو نام بھنڈارا دیواں دات، سچ سوغات اک ورتائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ آکو چپے جاپ، نام ندھانا آکو گائیا۔ آکو پُرکھ آکالا سب دا ہووے مائی باپ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ رُوح بُت سب دے ہوون پاک، تن وجوداں وچے ودھائیا۔ بجر کپائی کھولے تاک، نو دوار دا پندھ مکھائیا۔ ساچا نام سنے اناد، انادی دھن شنوائیا۔ بھیو کھلاواں برہم برہماد، برہمانڈ دیاں جنائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو پُرکھ آکالا دیاں ملائیا۔ جس نوں گاؤندے سنت سادھ، صوفی فقیریاں وچ راگ لائیا۔ اوہ مٹر پیارا ایکنکارا اک احباب، ساجن میت اک اکھوائیا۔ تس دی سرن سرنائی سب نے جانا لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو گرہ گرہ دیپک جوت جگائے چراغ، کلجگ اندھ اندھیر مٹائیا۔ آتم پرما تم میل ملائے کنت سہاک، نر نرائن اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ کہے جن بھکتو تھادی رکھے اتم لاج، لاجاوت ہوئے سہائیا۔ جس دا جگ چو کڑی بھگت بھگوان سماج، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ جن بھگتاں آتم دھار مار آواز، سوئی سرت اکال مورت شبیدی دھار دھار جگائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہیرا سنگھ چمبل دی شادی سمیں *

ستجگ کہے ست دھرم اگتا راہ، جگ نیتز لوچن نین اکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ کریا کرے سو پُرکھ زرنجن اگم اتھاہ، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ بھیو ابھیدا ہر پُرکھ زرنجن دئے گھلا، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ سچ سوامی انترجامی ایکنکارا اگو مارگ دیوے لا، آد پُرکھ اپنا راہ سمجھائیا۔ آد زرنجن جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگو نور کر رُشنا، اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ اناشی کرتا جگت جہان ویکھے تھاؤں تھان، تھان تھنتر دھیان لگائیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان درڑائے اپنا نان، نام ندھانا دُھر دا کاہنا پروردگار سانجھا یار آپ سمجھائیا۔ پاربرسم پت پرمیشور لیکھا جانے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ ستگر شبد شبد گر پردہ پردیاں وچوں دئے چکا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو سچ سندیسہ نر نریشا دو جہاناں رہیا سنا، بن اکھراں نش اکھر دھار درڑائیا۔ جس دے جگ چوکڑی جگت شاستر ہون گواہ، شہادت اگو کلمہ نام بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اگھوائیا۔ ستجگ کہے پرہ مارگ دتا ست، ست سچ نال وڈیائیا۔ بھیو گھلا کے تتوت، ترے گن اتینا دئے سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا جوڑ کے نت، آتم پرماتم میل ملاییا۔ ساچا نام بیج کے وت، بے وطنان اپنا وطن دئے سمجھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ امرت بوند سوانتی نجھہر جھرنیوں دیوے ست، ناہی گول گول اٹائیا۔ شبد اگمی مار کے سٹ، نادی دُھن کرے شنوائیا۔ جوت جگا کے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ گھر وکھا دے ساچا ہٹ، در دروازہ اک گھلائییا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، دیونہار مان وڈیائیا۔ سگل وسورے جائن لتھ، دُرمت میل دھوائیا۔ گھر حکم سناکے اکتھنی اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا سنگ بنائیا۔ ستجگ کہے پرہ لوک مات دیوے مان، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ مٹائے نشان، نو ست رہن نہ پائیا۔ دھرم دا دھرم اڈائے بان، چاروں گنٹ آپ بھوائیا۔ جس ٹوں سارے کرن پروان، پرم پُرکھ رنگ رنگائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، منڈل منڈپ سوہا پائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا سپیا رام، ست ستوادی کھوج کھوجائیا۔ جو پریم نال دسیا ارجن کابن، گیتا گیان نال وڈیائیا۔ جو حضرت موسیٰ دتا گیان، نین موند دتی دہائیا۔ جو حضرت عیسیٰ کیتا اعلان، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ جو محمد فقرہ بولیا

بعدقرآن، گرہ کائنات پھول پھولائیا۔ جو نرگن نانک دتا بیان، سرگن سنگ بنائیا۔ جو گوہند کہا کھیل کرے میرا مہربان، محبوب
 دُھردرگاہیا۔ جس کلجگ کوڑی کیریا ویکھنا مار دھیان، دہ دشا پھول پھولائیا۔ سو داتا جودھا سورا ہووے بلوان، جس نوں جننے کھئے نہ
 مائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دا میل لئے ملائیا۔ ستجگ کہے میرا پُرکھ اکالا ایک، دُھر دا
 رام بے پرواہیا۔ جس کاہن دی رکھی ٹیک، اوہ میرا کاہن نور الاہیا۔ جو سرشٹی درشٹی انتر کرم کرے بییک، بُدھی بودھ گیان نال
 وڈیائیا۔ ست سچ دی بخشے ٹیک، ٹکے دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ انتر نرنتر کھولے بہیت، بھيو ابھیدا دئے جنائیا۔ درس دکھائے نیتن
 نیت، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ ساچی رُت سُنجنی کرے بسنتی چیت، چیتن سُرقتی آپ کرائیا۔ پنچ وکارا کرے کھیت، کھنڈا کھڑگ
 نام اُٹھائیا۔ مانو ذاتی منکھتا دا ہووے کھیوٹ کھیٹ، مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دے آتم دھار بیٹی بیٹ، استری مرد ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جن بھگتاں آتم سیج رہیا لیٹ، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ ستجگ کہے میرا ستگر شبد دیالا، پاربرہم پت پریشور دئے
 وڈیائیا۔ جو آد جگاد سدا رکھوالا، جگ جگ ہوئے سہائیا۔ جس ستجگ تریتا دوپرمارگ دسیا سُکھالا، سُکھ ساگر جگت سمجھائیا۔
 کھیل کھیل کے شاہ کنگالا، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ سو بھيو ابھیدا کھولے وقت سُنجننا سمجھ کے حالا، حالت تگے خلق خُدائیا۔ جلوہ گر
 ہو کے نور چمکائے نرالا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس دے حکم اندر کال مہاکالا، رائے دھرم چترگیت سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملائیا۔ ستجگ کہے کیرپا کرے پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جس دا آد آد دا
 جاپ، انت انت سمجھائیا۔ سو کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ست چند کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں بھگتی دھار جوڑ کے نات،
 میلا ملائے سہج سُبھائیا۔ وست اگئی دے کے وچوں اپنے ہاٹ، نام اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ دُرمت میل دیوے کاٹ، پاپاں کرے صفائیا۔
 جگ چوکرئی میٹ کے واٹ، پاندھیان پندھ رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل مُکا کے گھاٹ، پتن اکو اک سمجھائیا۔ جتھے سگلا ہووے ساتھ،
 سنگی بے پرواہیا۔ دیوے مان اناتھاں ناتھ، اناتھاں ہوئے آپ سہائیا۔ پچھلا لہنا دینا جنہاں دا نال دسراتھ، ایدھیا نواسی سنگ بنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ ستگر شبد کہے میں بھیو ابھیدا جانا، بُدھی توں پرے میری پڑھائیا۔ میرا جُگ جُگ کھیل مہانا، نِت نِت وجدی رہے ودھائیا۔ میرے کول اگم نشانہ، جگ نیتِ نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے کول لیکھ پُرانا، کاغذ قلم سیاہی جس نوں لیکھ سکے نہ رائیا۔ میرا لہنا دینا لکھ چوراسی دو جہاناں، اندج جیرج اُنہج سیتج چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ میرا بھیو ابھیدا جانے کوئی نہ جیو پرانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے مینوں وقت یاد آئے جُگ تریتا، تریا دھار وڈیائیا۔ دسترہ سْت دُلارا رام راما بیٹا، تن وجدی رہے ودھائیا۔ جو بناسی ہو کے پھریا تٹ کنارہ بیٹا، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ پنچبٹی بھیلان وچوں اک دِن اس جوڑی نے متھا ٹیکا، مستک سپس نِوایا۔ سیتا نے ہس کے کہا تُسیں کِس نوں سمجھیا نیتا، نیتراں ویکھ وکھائیا۔ جھٹ رام نے کیتا ہیتا، سپس اُتے دوویں ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ دوہاں پھر کیتی نِمسکار، نین مُوند دھیان لگائیا۔ انتر انتشکرن وچ کیتی وچار، جگت واسنا نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے چرن رہے پیار، ناتا تئے نہ ہوئے جدائیا۔ پھر کدوں ہووے دیدار، در ٹھانڈے درشن پائیا۔ رام چل کے قدم دو چار، پھیر کروٹ لئی بدلائیا۔ ہس کے کہا اوہ ویکھو کلجگ کالی دھار، دھرم دھار نال جڑائیا۔ جس ویلے رام رام رُپ ہووے اپار، اپرمپر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی نُور کرے اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبد دا شبد ہووے جیکار، دو جہان کرے شنوائیا۔ ٹھاڈا مانس جنم مانو رنگ رنگائے اپار، اپرمپر بھیو کھلائییا۔ پُورب لیکھا لئے وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنے در منگائے سچے دربار، در دروازہ دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ناتا جوڑ جوڑ بنائے پیار، پریم بھگتی وچ سبائیا۔ اوہناں ہس کے کہا ساڈا تیرے نال اُدھار، اتم جھولی دینا پائیا۔ تُوں کرنیہار کرتار، مہربان مہربان تیری بے پرواہیا۔ جھٹ سیتا نے اشارہ دتا متھ دھوڑ لاؤ چھار، ٹکے خاک رمائیا۔ ٹھاڈا لہنا دینا ضرور قرض دئے اُتار، مقروض لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرا حُکم اک ٹک دا، دو جہان شنوائیا۔ سب دا لیکھا سچ دوارے مُکدا، مُکمل دیاں درڑائیا۔ جو اک وار صاحب ستگر جھکدا، نو نو سپس جھکائیا۔ اُس دا لیکھا کدے نہ مُکدا، سد سد اپنا سنگ بنائیا۔ سو وقت

سُہنجنا ہویا سُکھ دا، سُکھ ساگراں وچ رکھائیا۔ جگ پینڈا رہے نہ دُکھ دا، دُکھڑے روگ مٹائیا۔ جس سہارا ملیا اک اوٹ دا، اوڑک جوڑ جڑائیا۔ نام نگارہ وجے چوٹ دا، نو نو در دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرکاش ہووے اگئی جوت دا، نُو نُو رانہ نظری آئیا۔ لہنا رہے نہ لوک پرلوک دا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ مِل پے گیا رام والے اک سلوک دا، سوہنا ڈھولا دُھر دے رنگ رنگائیا۔ نانا جڑ گیا نار کھوٹ دا، خصم خصمانے دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے آد انت جُگا جُگنت اپنی مَوج دا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت نو پینڈ جھمکے ضلع امرتسر سادھو سنگھ دے گرہ *

رُوح کہے میرا کھیل رُوہے رُوحانی، بُٹاں نال مل کے وجے ودھائیا۔ میرا لیکھا پنج تت جسمانی، جسم ضمیراں ویکھ وکھائیا۔ میرا مالک خالق شہنشاہ نُو نُو رانی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل زمیں اسمانی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھرم دی دھار بنائے نشانی، نشانہ اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میری آد انت کیسے سمجھ نہ آئے جندگانی، جیون دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ میرا دھیان پن چرن پرم پُرکھ سُلطانی، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ من کہے میں وی جوت سرُوپ، جوتی جاتے دتی وڈیائیا۔ میرا سوامی اگتا بھوپ، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ اوبدی کِرپا نال میں چاروں کوٹ کراں اندھ کوپ، ایہ میری بے پرواہیا۔ مینوں جنمیا کیسے نہیں مائی نہ بنیا کیسے دا پوت، گودی گود نہ کھئے وڈیائیا۔ میں اپنے گرہ مندر تن وجوداں اندر سُہاواں رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی رکھ کے اوٹ، سیس جگدیش نوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رُوح کہے میرا لیکھا آتم دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دھول وجے ودھائیا۔ من کہے میں منسا دا سیکدار، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ رُوح کہے میرا لیکھا لہنا نال نیراکار، نیراکار نال مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ من کہے میرا میلا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری میرا کھیل ویکھ

وکھائیا۔ رُوح کہے میرا جوتی جاتا پُرکھ بہتار، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ من کہے میں چاکر سیوادار، نت نوت اپنی سیو کھائیا۔ رُوح کہے میں
 دساں کوک پُکار، خوشیاں نال جنائیا۔ من کہے میں سدا خبردار، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ رُوح کہے میرا لہنا دینا نال آگے یار، جس
 دی گوبند یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ من کہے میں نو ست دا سیکدار، حُکم حاکماں والا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ڈھر دا ور، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ رُوح کہے میں وساں تن وجود، ماٹی خاک سوہا پائیا۔ من کہے میری حدُود، نو دوارے ونڈ
 ونڈائیا۔ دوہاں دے اندر اکو اک موجود، مالک ڈھردرگاہیا۔ جس دی منزل حق مقصُود، سچ دوارے سوہا پائیا۔ اُس دا لیکھا عرش
 عرُوج، زمیں اسمان دین گواہیا۔ جو وسے چاروں کوٹ، دہ دشا رہیا سہائیا۔ رُوح کہے میرے بنا جیوت رہے نہ کھئے پنج بھوت، اپ تیج
 وائے پرتھی آکاش کم کیسے نہ آئیا۔ من کہے میرے بنا دین دنی دی کلپنا دا دیوے نہ کھئے ثبوت، جگت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر اپنا حُکم ورتائیا۔ من کہے میں بڑا بلوان، بل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مت بُدھ کراں
 نادان، بیکیاں رُپ بدلائیا۔ میں کلپنا دا شیطان، شرع وچ لڑائیا۔ میں کام کرودھ لوہ موہ ہنکار یدھ کراواں گھمسان، بنا کھنڈے
 کھڑگ کھڑکائیا۔ میں ست دھرمیاں بناواں بے ایمان، ایہ میری بے پرواہیا۔ میرا لیکھا نو ست وچ جہان گھر گھر اندر رنگ رنگائیا۔ ثابت
 رہن نہ دیواں کیسے ایمان، دھرم وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں جھگڑے پوا دیواں گوپی کاہن، نت نوت اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ رُوح کہے میں کایا مندر اندر وڑدا، نرگن دھار آسن لائیا۔ تُوں میرا میں
 تیرا نراکھ دھار پڑدا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچی منزل حقیقی چڑدا، جس دا پوڑی ڈنڈا نظر کیسے نہ آئیا۔ اکو پُرکھ اکالے لڑ
 پھڑدا، جوتی جاتے نال گنڈھ پوائیا۔ نہ جمدا نہ کدے مردا، لکھ چوراسی ویکھاں چائیں چائیا۔ اگنی وچ کدے نہ سڑدا، گوراں وچ نہ کھئے
 دبائیا۔ جل وہناں وچ کدے نہ ہڑدا، سمنڈ ساگراں نہ کھئے ڈبائیا۔ آگے ہو ہتھان نال مینوں کھئے نہ پھڑدا، پھڑ باہوں نہ لے اٹھائیا۔ میں اکو
 اک ایکنکار کولوں ڈردا، دوسر بھے نہ کھئے جنائیا۔ میرا لیکھ انوکھا لہنا اگنی ہر دا، جو ہر گھٹ وسیا چائیں چائیا۔ میں درویش او سے در
 دا، جتھے بھکھک وشن برہما شو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میری بنت بنائیا۔ من

کہے جے میں نہ ہوواں وچ سریر، وجود کم کیسے نہ آئیا۔ کیسے اندر ویراگ وچ نہ ہووے پیر، دکھیاں دکھ نہ کھئے درڑائیا۔ نیتر نیتاں وگے نہ
 نیر، ہنجهواں ہار نہ کھئے بنائیا۔ شاہ سلطاناں بنائے نہ کھئے فقیر، فقیراں کامنا وچ کرے نہ کھئے ہلکائیا۔ میرا کھیل جس نوں جگت کہندا تقدیر،
 تدبیر اپنی نال بنائیا۔ میری خواہش راتی ستیاں دے جاگدیاں سمنڈ ساگراں توں پار جائے پینڈا چیر، بھجے واہو داہیا۔ میں سفنیاں وچ شاہ
 کنگالان بنا کے تصویر، تصور کر کے دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائیا۔
 من کہے میرا سچ نالوں ہووے تیاگ، اپنی خوشی بنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کاگ، بھلاواں بے پرواہیا۔ سادھاں سنتاں لاواں داغ، واسنا
 کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال کران ہلکائیا۔ گھر گھر کوڑ جگاواں چراغ، اندھ اندھیر دکھائیا۔ مندہین برے ہوون بھاگ، بھگون ملن کیسے
 نہ پائیا۔ مایا ممتا وکار پیا کے شراب، آب حیات دیاں مکھائیا۔ من کہے میری جھل سکے کھئے نہ تاب، تابعیا وچ خلق خدائیا۔ میری صفتاں
 دی گناں والی گر اوتار پیغمبراں لکھت لکھی وچ کتاب، گرتھ میری دین گواہیا۔ من کہے میں سریر وچ بے نظیر ہو کے سب دا بنیا
 جناب، جنا بے عالی کہہ کے میتوں سارے سیس نوائیا۔ میتوں سارے کردے آداب، ادب نال بھلائییا۔ جے میں اجازت دیواں پھیر لوک
 مات بڈھی والے رُوح دا میلا پرہہ دے نال کرن میرے توں بعد، بعد دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ من کہے جے میں نہ ہوواں سنساریو تہانوں
 رسنا دا کدے نہ آوے سواد، کھا کھا کے شکر نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ رُوح کہے میں نرگن جوت نورانی، ظہور پرہہ دا نظری آئیا۔ میری تتاں والی جوہ بیگانی، نت نوت اپنا کھیل
 کھلائییا۔ میتوں ایش جیو آتما کہو برہم کہو بھاویں کہو سواساں والا پرانی، تتاں اندر اپنا ڈیرہ لائییا۔ جے میں نہ ہوواں سریر دی رہے نہ
 کھئے نشانی، جگت نشانہ نہ کھئے دکھائیا۔ رُوح کہے ایہہ اُس پرہو دی مہربانی، جس مہربان ہو کے میرا لیکھا دتا بنائیا۔ من کہے میں وی
 اوسے دے چرن کران دھیانی، جس دتی مان وڈیائییا۔ اسیں دوویں اک گھر وسدے تے ساڈی جوہ وکھو وکھری منتی وچ من کے سمجھا
 سکے نہ کھئے ودوانی، ودیا والے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ من کہے جے میں نہ ہوواں جگت وچ کم کاج کرن دی پرگٹ ہووے نہ کیسے انتر جوانی،
 جوہن ورتا اپنا جوہن سکے نہ کھئے ہنڈھائییا۔ رُوح کہے میرا لیکھا کایا مندر اندر منزل میری رُوحانی، دس دس دی دھار وڈیائییا۔ ایڑا پنگل

سُکھمن آدھ وچکار بیٹھے جس دا لیکھا کتھیا نہ جاوے جہوا نال زبانی، بے زبان ہو کے رہے جنائیا۔ من رُوح اکو دھار دے دھار ست سرُپ کھیل وچ کایا حدود اگئی کوٹ کٹیا وچ رہ کے حُکم من کے پرہہ نؤں دوویں سیس نوائیا۔

* ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت نؤ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے آد جگادی پُرکھ پرم، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنا مانس جنم، جنم جنم دا پنڈھ مکائیا۔ کرم کانڈ تکنا سنگھ کرم، کرتے پُرکھ تیری سرنائیا۔ سچ پیار دا بخشنا دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول دینی وڈیائیا۔ اکو پریتی ہووے ستگر چرن، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات برن، ورن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا کرنی کرن، فُدرت قادر اک اکھوائیا۔ ہرجن تیرا نام ڈھولا پڑھن، دوسرین صفتاں وچ صلاحیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھن، بھجن واہو داہیا۔ در ٹھانڈے تیرا درشن کرن، سنمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو جن بھگتاں دے دے دات، مہربان دیا کھائیا۔ آتم پرماتم جوڑ لے نات، ناتا اپنے نال بندھائیا۔ ست سچ سمجھا دے جات، بھيو ابھیدا آپ کھلائی۔ بھيو رہے نہ لوک مات، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھے لا کے شہنجنی رات، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ امرت بخش بوند سوانت، نچھر جہرنے وچوں جھرائیا۔ تُوں مالک کھلاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ مہربان ہو کے جھاک، جھاک اپنی اک سمجھائیا۔ پورا کر دے بھوکھت واک، گر اوتار پیغمبر نال ملائی۔ جن بھگتاں کھلیا رہے تاک، در بند نہ کھئے کرائیا۔ انتر رہے نہ پشچاتاپ، تاپ تینوں دینے مٹائیا۔ رُوح بُت کرنا پاک، پت پُنت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منکائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو ہرجن وست اگئی منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ نام ندھانا اپنا رنگ دے، رنگت اکو اک وکھائیا۔ آتم پرماتم ساچا سنگ دے، سنگت میلا سہج سُبھائیا۔ نیج گرہ اپنا اند دے، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ نوری جوت اگما چند دے، اندھ اندھیر مٹائیا۔ وست امولک غریب نہانیاں آپے ونڈ دے، ونڈنہار تیری سرنائیا۔ پنچ وکارے

کوڑے دنڈ دے، ڈنڈاوت اپنی اک سمجھائیا۔ نام ندھانا دُھر دا چھند دے، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ساچا پریم بند بند دے، بندھن
 کوڑے دینے تڑائیا۔ ست دھرم دا مارگ ارمبہ دے، ستجگ وجے سچ ودھائیا۔ دو جہان تیتھوں ویکھیئے کمدے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔
 ساڈے لیکھے مُکا دے غم دے، چنتا دکھ نہ کھئے ستائیا۔ جھگڑے میٹ دے کایا ماٹی چم دے، چم درِشٹی دے بدلائیا۔ بھیو کھلا دے اپنے
 برہم دے، پاربرہم در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ جگ جگ جن بھگت تیری دھاروں جمدے، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ پُرکھ اکالے اپنی
 سرن دے، سرنگت اکو اک نظری آئیا۔ ست سچ دا اپنا دھرم دے، دھرم دی دھار ویکھ وکھائیا۔ نام بھگتی والا کرم دے، جگت کیریا
 کانڈ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو جن
 بھگت تیرے درویش، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تُوں شہنشاہ اگم نریش، نر نرائن اک اکھوائیا۔ وسے سچکھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی
 سوہا پائیا۔ جتھے ستگر شبد دا شبد سندیس، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرا نت نوت اولٹا وپس، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ اوہ لہنا
 تک دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کل کاتی پایا کلیش، کلمے والے کلمے گئے بھلائییا۔ تیرا بھیو جانے نہ کھئے وشیش، وشیاں
 بھری تیری لوکائیا۔ تیرے در ٹھانڈے بوئے پیش، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ تُوں آد جگاد سدا رہیں ہمیش، جگ جگ اپنا
 حکم ورتائیا۔ درگاہ ساچی دا نر نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ تینوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دی دھار دینی سرنائیا۔ جن بھگت کہن مہربان غریب نوازے، مہربان تیری
 وڈیائیا۔ تیرا جگدیش اگمے تاجے، جگ نیر نظر کیسے نہ آئیا۔ دو جہاناں بھوپت راجے، ست پُرکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ اسپن منگن آئے وڈ
 دروازے، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تیری کیریا نال سوئے جاگے، جگت نندرا رہی نہ رائیا۔ جے تُوں آئیوں دیس ماجھے، مجلس بھگتاں نال
 بنائیا۔ ساڈے سرب سوار کاجے، قضا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا نام ندھانا سُنئیے آوازے، شبد دُھن کر شنوائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے کعبے،
 قدرت قادر ہونا آپ سہائیا۔ سانوں دسنا حقیقی محرابے، محبوب اپنا پردہ لاپہیا۔ دُرمت میل دھونے داغے، پنت پُنت کرائیا۔ ہنس
 بناؤنے کاگے، سوہنگ مانک موتی چوک چُکائیا۔ سب دے پردے جان سادھے، کرنی آپ صفائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھے، مدھر

دُهن دینی سُنائی۔ بُن پردے اولے کا بَدے، گھر میلنا سہج سُبھائی۔ اسیں غریب نانا سِدھے سادے، عقل بُدھی نہ کھئے وڈیائی۔ اکو تیرا
 نام رہے ارادھے، پردیاں وچ سَمائی۔ تیری سرن سرنائی لاگے، اوٹ اِکو اِک رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہن تُوں نگاہ مار لے آپ، اپنی دیا کھائی۔ ساڈے پُرکھ اکالے باپ، پت پرمیشور
 تیری سرنائی۔ ساڈا اکھراں والا جاپ، نر اکھڑ تیری پڑھائی۔ ترے گن کوڑ میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کھئے تپائی۔ پنج تت کردے صاف،
 سُپھل جنم دینا بنائی۔ پچھلے کیتے اوگن کردے مُعاف، اگے ہونا آپ سہائی۔ منوآ من نہ رہے گستاخ، بُدھ بیک دینی (کرائیا)۔ اسیں آتم
 دھار تیری شاخ، شناخت کرنی چائیں چائیا۔ بینتی وچ رہے اکھ، نو نو سیس نوائیا۔ ست سچ دینا پرکاش، اندھ اندھیر دینا مٹائی۔
 ساڈی سب دی اِکو آس، چرن کول دینی سرنائی۔ لیکھے لاؤنا بڈ ناری ماس، ناری ناری لیکھے لائی۔ جے تُوں آگیوں کِرپا ندھان ساڈے
 پاس، آپ اپنا پھیرا پائی۔ ساچے منڈل دی سچ وکھا دے راس، پن گوپی کاہن ناچ نچائی۔ دھیرج دھرم دے دھرواس، من کا منکا دے
 بھوائیا۔ اسیں تیرے در دے داس، سیوک ہو کے سیو کھائی۔ کوڑ کِرپا کر ناس، ہرجن ناستک رہن کھئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائی۔ جن بھگت کہن پرہو دے دے وست امل، کرتے قیمت نہ کھئے لگائی۔
 تیرا سچ دوارا گیا کھل، خلق دے خالق ہونا سہائی۔ دے بھنڈار اٹل، اتوٹ اٹل ورتائی۔ ساڈی پچھلی بھشنی بھل، بھلیکھا اگے رہے نہ
 رائیا۔ اسیں آتم دھار تیری گل، گل مالک ہونا سہائی۔ تیرے نام وچ ساڈے بلدے بل، بلان تون پچھے ملنا دُھر دے ماہیا۔ تیرے چرن
 کولان وچ ٹہکیئے بن کے پھل، گلشن تیرا رُوپ مہکائی۔ تُوں سوامی صلح گل، ساچی سیکھیا دینی سمجھائی۔ تیرا نام امرت نجھر جھرنیوں نہ
 جائے ڈلھ، بوند سواتی دینی چکھائی۔ لوک مات نہ جائے رُل، پھڑ باہوں گلے لینا لگائی۔ تیرے چرناں لائے ڈھل، دھوڑی خاک رمائی۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت کہن پرہو ساڈی پچھلی تک لے
 گھال، گھائل ہو کے گھال کھائی۔ پھل لگا دے کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائی۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُسنائی۔
 ستگر ساڈی کر سنبھال، سمبل دے مالک دیا کھائی۔ اسیں بھکھے ننگے جگت کنگال، کوچھ کھلے نظری آئی۔ تڈھ پن بنے نہ کھئے دلال،

وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ سچ دے تیرے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چترگپت
 لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی موٹ نین شرمائیا۔ تیری کرنی پئے نہ بہال، گھر گھر ملنا چائیں چائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا اکو دھرمسال،
 سچکھنڈ دوار رہیا جنائیا۔ ہرجن کدے نہ ہوئے بے حال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ جن بھگت کہن پرہ آئے تیرے چرن حضوری، در دینی مان وڈیائیا۔ تیرا درشن تکیئے توری، نور نورانہ نظری آئیا۔ پندھ مکایا
 نیڑا دوری، جنم جنم دا لیکھ چکائیا۔ ساڈی جھولی پاؤنی مزدوری، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ تیری کیرپا سب نوں چاہیئے ضروری،
 ضرورت تیرے آگے رکھائیا۔ منوا من نہ پائے فتوری، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اندروں کلپنا میٹ دے کوڑی، کوڑی کیرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔
 ساچے چرن بخش دے دھوڑی، ٹکے خاک رمائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھی، پنتان کر صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو تون ستگر سوامی ساڈا، ایکنکار اک نظری آئیا۔ تیرا مارگ
 وکھرا ڈاہدا، ڈنڈاوت سب دی دتی بدلائیا۔ نور الاهی بن کے گاڈا، گائیڈ ہو کے رستہ رستیاں وچوں جنائیا۔ جن بھگتاں لڈائے لاڈا، پھڑ
 پھڑ اپنی گود ٹکائیا۔ سندیسہ دیوے بودھ آگادھا، بدھی تون پرے کرے شنوائیا۔ سب دا ہردا جاوے سادھا، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔
 جس پت پریشور تینوں ارادھا، ہردے دھیان لگائیا۔ اوہدا وچھوڑا کاہدا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ تون سب دا پتا دادا، دادو دیوہرے
 گوبند گیا جنائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کرنا آجا، اپنا رنگ رنگائیا۔ سوار کے جانا کاجا، کرتے پرکھ در تیرے منگ منگائیا۔ تون شہنشاہ اگمی
 راجا، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ موہن مادھو مادھا، مدد کرنی تھاؤں تھائیا۔ بھگتن میتا آد جگادا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ جن
 بھگت کہن تیرے پریم وچ ہووے وادھا، پیار اپنا آپ رکھائیا۔ گھر گھر اندر ہونا وسادا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ سب دا پورا کرنا وعدہ،
 وعدے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو ستگر دھار کدے نہ ہووین علیحدہ، وکھری ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لین والا جائزہ، اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر ارجن سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پرہ تیرے در دیاں گولیاں، گولک کایا نام دینی بھرائیا۔ سانوں جگت جہان مارے بولیاں، انبولت دینی مان وڈیائیا۔ تیرا نام ندھانا سُنئیے اکھا ڈھولیا، ڈھولا اپنا دینا سُنائییا۔ پریم پریتی اندر کھیلیئے بولیاں، لال گلالا رنگ چڑھائییا۔ ست سچ نال رنگ دے چولیاں، چوجی پریم ہونا سہائییا۔ تیرے چرن کول آتما گھول گھولیاں، گھولی گھول گھائییا۔ منوآ من پائے نہ رولیاں، منسا کوڑ دینی مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہییا۔ جن بھگت کہن پرہ شبد ناد سنا بنا کن، ڈھن آتمک راگ پرگٹائییا۔ منسا کوڑ مٹا دے من، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی تن، تن وجود وچے ودھائییا۔ نرگن نور چاڑھ دے چن، جوتی دھار دھار پرگٹائییا۔ بھیو کھلا دے ہنگ برہم، پاربرہم پردہ آپ چکائییا۔ بھگت سہیلے بنا لے جن، بن آپ جنیدی مائییا۔ وسیرا ہووے بنا چھپری چھن، تیرے چرن کول کول سرنائییا۔ ست سچ دا ساڈا ہووے دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سوہیا پائییا۔ پیار مُحبت دا بخش دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپییا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، آتم دھار دینی وڈیائییا۔ تُوں آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ تیرے سنت سہیلے تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، سوہنگ ست ست درسائییا۔ تیری ڈھر دی منزل چڑھن، اگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ لیکھے لاؤنا سیس دھڑن، پنج تے اپنے سنگ ملائییا۔ تُوں آد جگادی ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ تیرے بھے وچ سارے ڈرن، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائییا۔ جن بھگت کہن لیکھے لا لے تن ماٹی خاک، وجود تیرے چرن ٹکائییا۔ پنتان پُنیت ہو کے کر پاک، دُرمت میل دھوائیا۔ بند کواڑی کھول دے تاک، بجر کپاٹی گنڈا لاپییا۔ شبد گھوڑے چڑھا راک، جگت جہان باہر دوڑائییا۔ آتم پرماں رہے ساک، نانا تٹ کدے نہ جائییا۔ غریب نیاں پُچھے وات، کوچھے کملیاں ہو سہائییا۔ دھرم دی دھار بخش دے دات، دوئت اکو نام ورتائییا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُسنائیا۔ اٹھے پھر رہے پرہات، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائییا۔ تُوں سب دا پتا مات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائییا۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈا انتشکرن کر پوت، مہربان

دیا کمایا۔ آتم دھار بخش دے پت، پتکاری ہونا دھردرگاہیا۔ ٹھگوری من کرے نہ چت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ تیرا درشن ہووے نت، نوت وجدی رہے ودھائیآ۔ لیکھے لاؤنی بوند رت، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ تیرے چرن کول اُتے دھول جائے لٹ، لٹاں کھول کے ساڈی دُہائیآ۔ منسا سچ دوارے جاوے ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیآ۔ جھگڑا مٹا دے پتھر اٹ، پاپناں سپس نہ کھئے نوائیآ۔ ہوں واری وٹھو وٹ، اپنا آپ بھیٹ کرائیآ۔ ساڈی سہنجنی کردے تھت، گھڑی پل نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ابناشی اچت، پارہرم پرہہ تیری بے پرواہیآ۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند گگوہوا ضلع امرتسر گربخش سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پرہہ ساڈے انتر میٹ دے دکھ، نرنتر تیرا دھیان لگائیآ۔ جگت کلپنا رہے نہ بھکھ، ترسنا تامس نہ کھئے ستائیآ۔ لیکھے لالے اپنا بوٹا رُکھ، گرہواس نہ پھیر بھوائیآ۔ تیری سکھنا رہے سکھ، سکھ ساگر روپ بے پرواہیآ۔ ساڈا اُجلا کرنا مکھ، ڈرمت میل دھوائیآ۔ لیکھے لاؤنا مانس جنم مانکھ، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیآ۔ جن بھگت کہن پرہہ تیرا ہووے سچ سنجوگ، ملنی ہر جگدیش کرائیآ۔ درشن کریئے نت اموگھ، بن نیتراں درشن پائیآ۔ تیرے پریم دی چُکیئے چوگ، چُغلی نندیا جگت تجائیآ۔ چنتا ہرکھ رہوے نہ سوگ، غمی غم خوار دینی مٹائیآ۔ وچھوڑا رہے نہ کھئے وجوگ، وچھڑیاں میل ملائیآ۔ سچ دوار دی مانئے موج، مجلس تیرے نال رکھائیآ۔ سب دی لیکھے لانی اؤدھ، آیو تیرے چرن ٹکائیآ۔ بیہو ابھید دسنا آگادھ بودھ، بڈھی توں پرے سمجھائیآ۔ ساڈا پردا دینا سودھ، شدھ آپے لینے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیآ۔ جن بھگت کہن پرہہ ساڈی ڈرمت میل دھو، پتت پُنت بنائیآ۔ نام سمجھا دے سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیآ۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، پردہ پردیاں وچوں دینا اُٹھائیآ۔ ایکنکار سچ پیار بخشنا موہ، مُحبّت اپنے نال جڑائیآ۔ آد نرنجن کر کے لو، لوئن تیجا دینا کھلائیآ۔ ابناشی کرتے پنچ وکارا میٹنا موہ، گروہ رہن کھئے نہ پائیآ۔ سری

بھگوان امرت رس دینا چو، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ پاربرہم برہم دھار آپے ہو، نرگن نرگن لینا ملائیا۔ ستگر شبد لہنا دینا چکاؤنا اک دو، دوآ ایکے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ڈھر دے نام دا ڈھوآ دینا ڈھوے، وست اکم کایا انتر آپ ٹکائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند گگوبوا ضلع امرتسر چن سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن اسیں کوک سنائیے اٹھا کے باہنیاں، ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ کریا کر اکمڑے گوسائیاں، گودی اپنی لینا ٹکائیا۔ ساڈیاں لیکھے لاؤنیاں جگت کرسانی واپیاں، واپو تیری بے پرواہیا۔ میل بناؤنا بھینا بھائیاں، بھار سپس نہ کیسے ٹکائیا۔ جے تون مان دوا یا جگت بچھڑے گائیاں، کاہن روپ درسائیا۔ جے جوڑ جڑایا جھیور چھبے نائیاں، گوبند سنگ بنائیا۔ سو سوامی انترجامی ساڈے اندر کر صفائیاں، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ سچ پریتاں تیرے لال لائیاں، پریم لینیاں توڑ نہائیا۔ ساڈیاں رُو حاح ہون نہ کدے پرائیاں، پریم پُرکھ اپنے گرہ ٹکائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ ساڈیاں نکلیاں دھاپیا، آہ بھر کے دیئے سنائیا۔ سانوں مارگ لاویں بھلیاں راہیاں، رہبر رستہ اک وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ تھل اسگاہیاں، جل تھل مہیئل پار کرائیا۔ من وچ نہ رہن بُرائیاں، بُریاراں پندھ مکائیا۔ تیریاں ٹکان تون میرا میں تیرا گائیاں، اکو نام شنوائیا۔ ساڈا لیکھا پار کردے شرع والے وچوں قصائیاں، قسم کھا کے دیئے سنائیا۔ اسان جگت واشنا ڈھیریاں ڈھائیاں، ڈھٹیا گوبند دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن پرہو اسیں تیریاں آساں رکھیاں، اوٹ اک اکال رکھائیا۔ آتم دھار دھرم دیاں سخیان، کاہن لینا آپ پرنائیا۔ قیمت پاؤنی کروڑ کروڑی لکھیاں، ککھان رنگ رنگائیا۔ تیرے پریم پیار وچ ہوون رتیاں، رنگ اکو دینا چڑھائیا۔ مستی وچ ہوون متیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اندر واسنا رہن نہ رتیاں، امرت میگھ دینا برسائیا۔ کلجگ کوڑے حصے میٹھے پتیاں، پت پریشور ہونا سہائیا۔ ساڈے اندر جگا دے نور دیاں پتیاں، اندھ اندھیر دینا گوائیا۔ اسیں تیرے ستھر لٹھیاں، یارڑے ہونا آپ سہائیا۔ ساڈیاں کلپنا جان متھیاں، متھن کرنا چائیں

چائیا۔ سچ سرنائی سرنگت ڈھٹھیاں، دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ اتم ہو کے اکتھیاں، در تیرے واسطہ پائیا۔ پھرنا پئے نہ اٹھ سٹھیاں، تیرتھاں تٹاں نہ کھئے بھوائیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مٹھیاں، کعبیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نام پڑھا دے پٹیاں، پاٹل تیری اوٹ تکائیا۔ ونج کرا دے ساچے ہٹیاں، ہٹوانا اکو نظری آئیا۔ تیرے برہوں ویراگ وچ ساریاں جان پھٹیاں، گھاؤ اپنا نام لگائیا۔ چوڑاسی ڈوراں جاون کٹیاں، تندى اپنے نال بندھائیا۔ ساڈیاں پوتر کر دے کایا مٹیاں، مٹکے امرت جل بھرائیا۔ اسیں آساں تیرے تے سٹیاں، تیری آس رکھائیا۔ چرن کول ہوئیاں اکتھیاں، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ آتم دھار نرگن تیرے در تے ڈھٹھیاں، بن سیس سیس جگدیش نوائیا۔ ساڈے نال کر لے پکیاں، متا اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا درشن کر کر جن بھگت دھاراں انتر ہستیاں، ہس ہس تیری خوشی بنائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند گگوبوا ضلع امرتسر جاگیر سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پرہ تیرے گائے گیت، گوبند تیرا نام وڈیائیا۔ ست سچ سمجھاؤنی ریت، ریتوان اپنی دیا کھائیا۔ نرگن دھار بننا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ کایا کرنی ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ بھيو چکا دے مندر مسیت، مٹھ شوالیاں پندھ مکائیا۔ سب دی پوتر کریں نیت، دویت رہن کھئے نہ پائیا۔ پردے سوامی وسنا چیت، چیتن ہرجن لینے کرائیا۔ اپنا بھيو کھولنا انڈیٹھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ دھر دا رنگ چاڑھنا بسیٹھ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا ہست کیت، اوچاں نیچاں گود ٹکائیا۔ تیرا بھانا لگے میٹھ، مٹھڑے سوامی دینی وڈیائیا۔ منسا کوڑ رہے نہ ریٹھ، امرت رس دینا چکھائیا۔ گھٹ سوامی وسنا بھیت، بھیتڑ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، پاربرہم پرہ آسا پور کرائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا انتر بھوئے وسیرا، سری بھگوان وسر کدے نہ جائیا۔ پندھ مُکاؤنا دوور نیرا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ سب دے انتر بھوئے چاؤ گھنیرا، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ ڈھولا

گاؤں تُوں میرا مِیں تیرا، اِکو راگ الاٹیا۔ بھِیو چُکاؤنا سنجھ سویرا، رُڑی اپنا سنگ بنائیا۔ جگت جہان نہ رہے اندھیرا، انتشکرن کرنی صفائیا۔ کلجگ اتم بنھنا بیڑا، نئیا نوکا نہ کھئے ڈبائیا۔ چوڑاسی والا کٹنا گیڑا، چکراں وچ نہ کھئے بھوٹایا۔ بھاگ لگاؤنا ساڈھے تِن ہتھ کایا کھیڑا، کھڑکی اندروں آپ گھلاٹیا۔ شرع کوڑ دا کٹنا جیڑا، تندی ڈور نہ کھئے بندھائیا۔ اتم کرنا حق نیڑا، حقیقت دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ کلجگ وقت بیتیا بتھیرا، اپنا پندھ مُکائیا۔ بن تیری کِریا روپ سچ دے نہ گرو چیرا، چیلار گُر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈا میٹ اندھیرا اندھ، اگیان رہے نہ رائیا۔ اگلا پچھلا چُکا پندھ، پاندھی پندھ وچ نہ کھئے بھوٹایا۔ نج آتم دے اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سد تیرا گائے چھند، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ در ٹھانڈے رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تُوں صاحب سورا سرنگ، دیونہار گوسائتیا۔ غریب نائیاں لاؤنا انگ، ہونا آپ سہائیا۔ تیری سوئیے سیج پلنگ، سُکھ آسن دینا لٹایا۔ جتھے تیرے نام دا وجے مردنگ، انادی دھن کرے شنوٹایا۔ امرت دھار وہے اگئی گنگ، جگت سُستی دی لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ سدا سُپیلے اک اکیلے ایہو منگ رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ دین دیاں دیاں دیندھ بخشند، بخشنہار تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھار دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، در دوارے زرگن دھار آؤنا لنگھ، آپ اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند گگوبوا ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پرہ تیرے انادی بچے، بچن تیری جھولی پائیا۔ لیکھے لے کایا ماٹی بھانڈے کچے، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ دھر دے پیار بخش دے سچے، سچ سنجم نال ملاٹیا۔ منو آٹھ نہ دہ دیش بچے، چار کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ کلجگ اگنی تت مول نہ مچے، امرت میگھ دینا برسائیا۔ ست ست دی بخش سطرے، ست ستوادی ہونا سہائیا۔ تیرے نام وچ رہیئے متے، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔

تیرے سدا جیکارے ڈنکے وچن فتح، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کوڑی کریا سارے اندروں کردے تے، ہنتیارا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں تیرے ستھر لٹھے، تیری اوٹ تکائیا۔ گائیے تیری کتھے، کتھنی نال صفت صلاحیا۔ چرن کول ٹیکئیے متھے، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ ٹوں صاحب پُرکھ سمرتھے، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ ساڈے سگل وسورے جائن لٹھے، در تیرا درشن پائیا۔ ڈھر دی دھار بخش دے وتھے، امولک اپنا نام ورتائیا۔ ست سچ چڑھا لے رتھے، رتھوہی اپنا رنگ رنگائیا۔ نردھن ہو کے تیری سرن ڈھٹھے، سرگن دینی مان وڈیائیا۔ ساڈے چیتھڑ پُرانے پھٹے، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرا نور پرکاش ویکھیے لٹ لٹے، جوتی جاتے دینا چمکائیا۔ نام بخشنا اپنے ہٹے، سچکھنڈ دواویوں جھولی پائیا۔ ساڈے کرم کانڈ پچھلے جان ٹھپے، آگے ٹھپا اپنا نام مہر لگائیا۔ ہرجن تیرا تیرا نام جیے، رسنا جہوا نال دھیائیا۔ آتم پرما تم رشتے کر لے پکے، پکی اپنی گنڈھ پوائیا۔ دنی وچ ملن نہ دھکے، چوراسی سزا نہ کھئے رکھائیا۔ اسیں پوریلے جناں وچ آگے، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن پرہو ساڈے ویکھ لے انتشکرن وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹوں کرتا پُرکھ کرتار، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جوں بھالویں توں لینا تار، سر سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ ٹوں صاحب سوامی بخشنہار، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ اسیں مانگت در بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا اتوٹ اٹ بھنڈار، دیونہار دینا ورتائیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکار، نرمانتا وچ سیس جھکائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا آتم دھار پریوار، پرم پُرکھ بنس سر بنس دینا سہائیا۔ اسیں کریئے کوک پکار، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ نرگن دھار پاؤنی سار، سرگن میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکنکار، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند گگوبو ضلع امرتسر مختیار سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پرہ ساڈیاں پوریاں کر دے آساں، ترسنا سب دی پور کرائیا۔ ٹھانڈے در رہے نہ کھئے نراسا، جھولی نام دینی بھرائیا۔ چرن کول بخش بھرواسا، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ جاپ چپا سواس سواسا، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اپنا بھیو کھلا خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ گھر سوامی تیری ویکھیئے راسا۔ آتم پرما تم مل کے خوشی بنائیا۔ لیکھ مکا آکاش آکاشا، گگن گگنتران پندھ مکائیا۔ تیرا اکو نور دے جوت پرکاشا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈی پوری کر دے منسا، ممتا موہ وکار گوائیا۔ پھڑ پھڑ کاگ بنا دے ہنسا، سوہنگ ساچی چوگ چکائیا۔ مانو ذاتی تیرا اک ہووے ہنسا، اکو گھر دینا وسائیا۔ من منوآ مار ہنکاری کنسا، دھرم دی دھار دینی سمجھائیا۔ تیری وڈیائی کوٹن کوٹ گاؤندے سہنس سہنسا، سہنسر مکھ شیش رہیا سنائیا۔ ست سچ بنا بنتا، گھڑن بھنہار ہونا آپ سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی دھر دے کنتا، کنت کنتوبل تیری سرنائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ دے ہنگتا، ہنگ برہم دے درڑائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈتا، بدھی توں پرے دینا سمجھائیا۔ میل ملاؤنا ساچی سنگتا، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ لیکھے لاؤنا بھکھا ننگتا، کوچھیاں کھلیاں گود ٹکائیا۔ ہرجن درویش تیرے در دا منگتا، بھکھک ہو کے جھولی رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میل ملاؤنا ساچے سنتاں، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند ملہپیاں ضلع امرتسر وریام سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پرہ کرپا کر دین دیال، ٹھاکر سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ مات لوک کر سنبھال، سمبل دے سوامی ہونا آپ سہائیا۔ ہرجن سنت سہیلے بنا اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد وچولا بخش دلال، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر اندر درسا سچی دھرمسال، گرہ اکو سوہا پائیا۔ جتھے دپیک دیا جوتی جاتے جگے کمال، پن تیل باقی

ہوئے رُشناٹیا۔ نام نِدھانا نوجوانا سِری بھگوانا اگما دے دھن مال، خالی جھولیاں دے بھرائیا۔ بھاگ لگا دے تن وجود ماٹی کھال، خالق خلق ہونا سہائیا۔ تیرے نام دا انادی وجے تال، دُھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جکائیا۔ جن بھگت کہن پرہو کلجگ ویکھ اندھیری زین، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملے نہ ساچے سین، ساک سجن نظر کھئے نہ آٹیا۔ تیرا گرہ سچ دوار ہویا طرفین، گھر ملے نہ مان وڈیائیا۔ بن تیری کرپا نیتر کھلے نہ کیسے نیج نین، لوچن نور نہ کھئے چمکائیا۔ شبد اگما بن رسنا جہوا سنے کھئے نہ گائن، آتمک راگ نہ کھئے درڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کوڑی کرپا وہندا وہن، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن پرہو کلجگ انت مار لے جھاکئی، سچکھنڈ نواسی دھیان لگائیا۔ بن تیری کرپا انتر کھلے کیسے نہ تاکی، بجر کپائی پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ امرت ملے نہ بوند سوانتی، نجھر جھرنا کول نابھی نہ کھئے اٹھائیا۔ پرکاش ہووے نہ نرگن جوت تیری باقی، بن تیل باقی ظہور کھئے نہ ڈگمگائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا پُرکھ کرتا ابناشی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آتم پر ماتم جڑے کھئے نہ ناتی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جھگڑا ویکھ لے دین مذہب ذات پاتی، اوچ نیچ رہے کُرائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، نرگن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مانس جنم مکے کیسے نہ واٹی، لکھ چوراسی پنڈھ نہ کھئے چکائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا سب دا کملاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہو ساچا شہائے کھئے نہ بنکا، بنک دواری نظر کیسے نہ آٹیا۔ شبدي دھار نہ لگے تنکا، تن وجود نہ وجے ودھائیا۔ من کا پھیرے کھئے نہ منکا، منسا موہ نہ کو گوائیا۔ بھيو سمجھے نہ کھئے برہم کا، پاربرہم تیرا درشن کرن کھئے نہ آٹیا۔ اکو مارگ دس دے ساچے دھرم کا، دھرم دی دھار دے درڑائیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن کا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو سہارا دے دے اپنے چرن کا، چرن چرنودک اپنا جام دینا پیائیا۔ ساچا مارگ دس دے حقیقی منزل چڑھن کا، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نام نِدھانا دس دے پڑھن کا، ٹوں میرا میں تیرا سرشٹی درشٹی اندر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو تڈھ بن دسے کھئے نہ میت، مٹر پیارا

نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں سوامی وسنا چیت، چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ اکو تیرا نام ندھانا ہووے گیت، گو بند میل میلنا سہج سُبھائیا۔ کایا کرنی ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ پاپیاں کرنا پتت پُتیت، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ دُھر دا دسنا کلمہ نام حدیث، حضرتان توں کرنی باہر پڑھائیا۔ تُوں آد جُگاد جگدیش، جگدیشر اک اکھوائیا۔ جس دی صفت صلاح کردے راگ چھتیس، صفتناں والے صفتی ڈھولے گائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر اُمید، ترسنا تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ساڈے اندر دے نام اگنی وست، اموک آپ ورتائیا۔ سچ خُماری ہوئیے مست، ست سرُوپ وچ سہائیا۔ لیکھا دے دے دست بدست، کر تیرے آگے رہے وکھائیا۔ تُوں مالک خالق والی عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ بھاگ لگا دے اُپر فرش، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ ساڈی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ تُوں یودھا سُرپیر مردانہ مرد، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ غریب نیانیاں ونڈیں درد، دُکھیاں ہو سہائیا۔ تیرا کھیل تکیئے اسچرج، اسچرج لیل دینی وکھائیا۔ کلجگ چھری شرع لیکھ مٹاؤنا کرد، قاتل مقتول دا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جُگ چوگری آد جُگاد دی ویکھنی فرد، بن اکھراں حرف حرُوفاں دھیان لگائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پنڈ سوہل ضلع امرتسر مہندر سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پُرکھ اکالے اکال مورت، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ ست سرُوپ وکھا اپنی صورت، نور نورانے نظری آئیا۔ شبدا نادی جنا تورت، تریا توں باہر بھیو دینا گھلائییا۔ ساڈی آسا منسا کر پورت، پورن بھیو دینا سمجھائیا۔ تُوں شہنشاہ آد انت حاضر حضورت، حضرتان توں باہر اگم اتھاپیا۔ تیرا جوتی جلوہ نور تورت، نو نو چار دا پندھ مُکائیا۔ ساچی بخش دے چرن دھوڑت، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ نانا توڑ دے کوڑی کِریا کوڑت، ست سچ ست سمجھائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورتکھ موڑھت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔

تُوں سرب کلا بھر پُورت، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اگم اتہاہیا۔ جن بھگت کہن ساڈے پُرکھ اکالے انترجامی، انتشکرن ویکھنا چائیں چائیا۔ آتم دھار ست سوامی، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن سدا نہکامی، نہچل دھام تیری وجدی رہے ودھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کرنی مہربانی، محبوب مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ آد نرنجن تیرا رُوپ انو پ مہانی، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ سری بھگوان تیری ست دی ست نشانی، جگت نیتر لوچن نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتے تیرا لیکھا دو جہانی، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور اکو بخشنا پد نربانی، نرور پُرکھ دینی مان وڈیائیا۔ ستگر شبد گہر گمبھیر بننا دُھر دا بانی، وست امولک اگم آپ ورتائیا۔ نراکھ دھار بنا اکھراں توں سنیئے تیری بانی، اینالا تیر دینا لگائیا۔ بن رسنا جہوا امرت رس پیئے پانی، بوند سوانتی دینی ٹپکائیا۔ تیرا جلوہ جوت تکیئے کایا مندر اندر سری بھگوانی، بھگون اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ توں رحیم رحمتاں والا رحمانی، خالق خلق تیری اوٹ تکائیا۔ جگت جھگڑا میٹ جسم جسمانی، جسم ضمیر بے نظیر اندروں دے بدلایا۔ درگاہ ساچی مقامے حق سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرا درس کریئے نوجوانی، جو بن ونا سری بھگونتا دُھر دا کتنا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور داتے تیری اوٹ رکھائیا۔ جن بھگت کہن توں پرم پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ وست امولک دے دے وتھ، واستک تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کایا اندر ٹیکانی بنا ہتھ، آپ اپنی خوشی بنائیا۔ تیرے ستھر جائیے لتھ، یارڑا گوبند ہوئے سہائیا۔ تیری مہا سدا گائیے اکتھ، کتھنی توں باہر دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیری انت آخیری اکو اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ نام ندھانے لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ تینوں لبھدے کوٹی کوٹ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا پرکاش تکیئے نرمل جوت، جوتی جاتے اپنا بھیو دینا گھلائییا۔ آتم رُوپ تیرا نور اکو گوت، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ من منسا دی اندروں کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ صدی چوڈھویں سارے آلیوں ڈگے بوٹ، بھڑ بابوں وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ اٹھ ویکھ سندیسہ دیوے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہے جنائیا۔ نو ست تیرا آتم دھار اک سلوک، پاربرہم برہم ڈھولا دینا سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن ساڈی ڈرمت میل دھو، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ تیرا نام ندھانا سُنئیے سو، سو صاحب تیری وجدی رہے ودھائیا۔ تڈھ پن سپہاک ناک اور نہ کو، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ آتم دھار تیرے نال جاوے چھو، شہنشاہ اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ کایا مندر اندر تیری جوت دی ہووے نور نورانی اگئی لو، دئے لوچناں توں باہر نظری آئیا۔ سریشٹی نالوں دریشٹی ہووے نرموہ، مُحبت تیرے نال رکھائیا۔ پنچ وکار رہے نہ گروہ، کوڑی کیریا دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مالک خالق پرتپالک آپے ہو، ہوکا سُننا تھائوں تھائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ہرپال سنگھ گڑھی لانگری دے نوت *

جن بھگت کہن پرم پُرکھ بڑا دیا لو، دین دیاں اک اکھوائیا۔ کیرپاندھ سدا کیرپالو، پرم پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جو سب دی سرت سمبھالو، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ جس دا مارگ ست دھرم دا ہووے چالو، چال نرالی اک جنائیا۔ لیکھا پورا کرے جو ستگر نانک دتا پت کالو، کلمیاں توں باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہہ جگ جگ بھگت ادھاردا، ادر دا لیکھا دئے مکائیا۔ پورب جنم قرض اتاردا، مقروض ہو کے کھیل کھلائی۔ لیکھا جانے جگت ووبار دا، ووباری ہو کے پردہ لاپیا۔ ست سرؤپ شابو بھوپ حکم ورتے اکو سچی سرکار دا، جس نوں نہ کوئی سکے میٹ مٹائیا۔ لہنا دینا پورا ہووے پیغمبر گر اتار دا، اوتری اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے کیریا کرے سورا سربنگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں مانس جنم لیکھے جائے لگ، جنہاں بخشے چرن سچی سرنائیا۔ جگت ترسنا رہے نہ آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کوڑی کیریا میٹے حد، حدود اپنی دئے وکھائیا۔ کیریا کرے سورا سربنگ، لہنے دینے دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت

کدے نہ مردا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ اوہ نواسی اُس گھر دا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، آتم دھار وجدی
 رہے ودھائیا۔ درشن کرے نرائن نر دا، جوتی جاتا نظری آئیا۔ در ٹھانڈے سچ سرنائی پردا، پن سیس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچا اک وکھائیا۔ جن بھگت سہیلا سچ دوارے وسدا، سچکھنڈ ساچے سوہیا
 پائیا۔ پن رسنا بلیاں ہسدّا، آتم ڈھولے خوشیاں گائیا۔ پیاسا بن پرہو دے جس دا، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ جس دی پیج پُرکھ اکالا
 رکھدا، در دیوے مان وڈیائیا۔ اوہ چوڑاسی وچ کدے نہ تپدا، جونی جوں نہ کھئے بھوئیا۔ سو سوہنگ ڈھولا دُھر دے حُکم نال چیدا،
 تِس دا لہنا دینا رہے نہ رائیا۔ میل ملاوا ہووے دُھر دے بپ دا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جگت ناتا جگت رہ جائے تَت دا، اگنی خاک
 رُوپ درسائیا۔ آتم سچکھنڈ دوارے پھرے تھدا، اچھلے کدے چائیں چائیا۔ میل ملاوا ہووے پرمیشور پت دا، پاربرہم مل کے وجے
 ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی ہڈ ماس ناڑی رت دا، رتن امولک ہرجن اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جُگ جُگ جن
 بھگتاں دیوے آپ وڈیائیا۔ ہرجن کہے میرا ناتا سدا ست دا، ست ست وچ سمائیا۔ میرا لہنا دینا پگ دا، پگی پرہ دے نال پکائیا۔ جن
 بھگت آتما کہے پرہ لیکھا اگم آتھ دا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جو رتھوہی دُھر دے رتھ دا، دو جہاناں مات چلائی۔ ہرپال کہے میں اُس
 دوارے وسدا، جتھے وصل ملے یار الاہیا۔ میرا لہنا دینا آگے الکھ دا، الکھ اگوچر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو لکھ چوڑاسی متھ دا،
 متھنہار بے پرواہیا۔ اوہ میرا بوٹا پالے سچ دا، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سہارا بن کے کایا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ دئے وکھائیا۔ جو لوں
 لوں اندر رچدا، رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیل کھیلے آپ سمرتھ دا، دوسر اور نہ کھئے جنائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت نو چنڈی گڑھ شہر گردیو سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ہر سنگت دے نوٹ * ❀

جن بھگت کہن پرہہ پردے اندر وسنا، وسنیک لاشریک اکو نظری آئیا۔ زرگن نرویر نراکار نرنکار ہو کے مارگ دسنا، جگت جہان تون مہربان دینا سمجھائیا۔ نجہر جہرنا امرت دھار دینا رسنا، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑ وکار ہنکار کایا مندر اندر متھنا، تن وجود رہن نہ پائیا۔ چرن پریت جوڑنا تننا، پریتم ہو کے ہونا سہائیا۔ سائون وکھاؤنا اپنا وطن، بے وطن ہو کے دیئے ڈبائیا۔ تون صاحب سوامی پُرکھ اکالا سرب کلا سمرتھنا، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ ہون بالے آنجانے چرن کول تیرے ڈھٹھنا، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیا۔ اون جاون لکھ چوڑاسی جم کی پھانسی رہے نہ رٹنا، گیڑا گیڑیاں وچون دئے مٹائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کر دے جو قول اقرار کیتا نال گوبند وچ پٹنا، پاٹل اپنا پردہ دینا چکائیا۔ اسیں تیرے دوارے بن رسنا جہوا خوشیاں نال ہسنا، آتم پرما تم وجدی رہے ودھائیا۔ صاحب سلطانے نوجوانے سری بھگوانے تون تیر نرالا کسنا، شاہ حقیر بے نظیر اپنا دینا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہو ساڈے وس جا اندر پردے، ہاردک خوشی بنائیا۔ اسیں تینھوں وچھڑے چر دے، چری وچھنے لے ملائیا۔ درشن کریئے اگے پر دے، گھر پریتم تکیئے نور الاہیا۔ تیرے جگ چوکرئی گیڑے رہے گڑدے، ستجگ تربتا دواپر کلجگ بھجن واہو داہیا۔ سائون اگے پینڈے دسدے نیڑ دے، دور ڈراڈا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ ساڈا لیکھا لوک مات مار جہات آپ نیڑ دے، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ساڈا انتشکرن ویکھ لے آپ، جگت شاستراں لوڑ رہے نہ رائیا۔ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ آتم برہم دا دسدے جاپ، نراکھر آپ سمجھائیا۔ سب دا پورا کر دے بھوکھت واک، واقع ویکھ خلق خدائیا۔ جن بھگتاں اندروں کھول دے تاک، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ گھر سوامی جوڑنا نات، وچھوڑا اگلا دینا مٹائیا۔ تون پرم پُرکھ سلطانا میں بال آنجانا آتم تیری ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ مہربان محبوب محبوب ہو کے پچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ در ٹھانڈے سیس جھکا بن بتھان تون جوڑے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ ہون بال آنجانے اناتھان اناتھ، تون دیونہار بے پرواہیا۔ سگلے سوامی ہونا ساتھ، اپنا سنگ

بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ جن بھگت کہن پرہو جگدیش، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ تیرے قدماں جھکے اکو سیس، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ تیس بتیس، چھتیس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا نام ندھانا اکو ہووے حدیث، حضرتان توں باہر دینا سمجھائیا۔ ست دھرم دی دسنی ریت، ستجگ ساچا جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کعبیاں توں باہر دینا وکھائیا۔ تُوں سوامی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ ساڈی کایا کردے ٹھانڈی سیت، اگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ ہر پردے وسنا چیت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو کے کر بخشیش، رحمت اپنی ساڈی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور دیسے کھئے نہ میت، مِتر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت نو گڑگاؤں شہر سیوا سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پرہ ساڈے اتم کر بھاگ، بھگون بھاگشالی دے بنائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پت پت پت ہو سہائیا۔ انتر اچے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کرپا کرپے تیاگ، ترے گن اتیتے سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ انتشکرن اچے تیرا پیار میلا ہوئے کنت سہاگ، پرم پُرکھ تیرے پیار دی وجدی رہے ودھائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا کاگ، تُوں میرا میں تیرا اتم پرما تم مانک موتی چوگ چکائیا۔ مایا ممتا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، سائنک ست دینا ورتائیا۔ نیج نیتر لوچن نین کھولنی جاگ، ائبھو درشتی اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ تیری سرن سرنائی اکو جائے لاگ، دوجا ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم دی دھار بنا لے سادھ، ست پُرکھ نرنجن اپنی دیا کھائیا۔ دوس رین تینوں لئیے ارادھ، سمرن اکو دے سمجھائیا۔ انتر رہے نہ واد وواد، وکھ کوڑی باہر دینی کڈھائیا۔ پاربرہم برہم وچ ہووے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساچے نام دی دے دے دھن، دھن آتمک راگ جنائیا۔ ساڈی اندروں کھلے سن، جگت سادھی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھیو ابھیدا دس دے اپنا گن، گنونت

دُھردرگاہیا۔ سچ سوامی انترجامی بھگت سہیلے آپ چُن، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ انتر آتم بخش دے ٹھنڈ، ترے گُن اگنی تت بُجھائیا۔ پاربرہم اپنے نال پا لے گنڈھ، برہم اپنا سنگ نبھائیا۔ تیرا کھیل ویکھئے وچ برہمنڈ، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ جھگڑا میٹنا جیرج انڈ، اُنُبھج سیبج پندھ مُکائیا۔ کورُی کرپا کرنی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام ہتھ اُٹھائیا۔ شبدي دھار اکو چمکے چنڈ، پرچنڈ رُپ بدلایا۔ جگت واشنا دینا دنڈ، سر سکے نہ مُول اُٹھائیا۔ بیو کھلاؤنا تت پنج، پنچم ناد دُھن شبد کر شنوائیا۔ انتر رہے نہ گمی رنج، ست ستواد اپنا رنگ وکھائیا۔ جگت جہان منزل جائے لنگھ، بن قدمان قدم اُٹھائیا۔ سچ سوامی انترجامی پرم پُرکھ بخشنا اپنا اک اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ نور نورانہ چاڑھنا چند، نیج گھر کرنی آپ رُشنائیا۔ ساڈا خوشی ہووے بند بند، تیری بندگی وچ اپنا آپ سہائیا۔ آتم سیج سہاؤنی پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ساچے نام دی دے دے داتی، دیاوان دیا کھائیا۔ نگاہ مار لے لوک ماتی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جدھر تکیئے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرے نام دی بھلی گاتھی، رسنا جہوا کورُ لوہہ بلکائیا۔ آتم پرما تم بنائے کھئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تُوں کرپا ندھ ناتھ انا تھی، دین دینا لینا ملائیا۔ ساڈی بھل بخش گستاخی، ہونا آپ سہائیا۔ در ٹھانڈے منگیئے معافی، معاف کرنا آپ گوسائیا۔ ست دھرم کرنی انصافی، عدل دُھر دا اک جنائیا۔ شنکر نال ملاؤنا کیلاشی، برہما برہم دھار وڈیائیا۔ وشنو شو دی تکے عیاشی، نو نو دا بھو چکائیا۔ تُوں پرم پُرکھ اناشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ دین دُنی تک بدمعاشی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ پریم پیار دا دے نہ کھئے ابھلاشی، ابلا ہوئی لوکائیا۔ چوراسی وچوں تھہ بن کرے نہ کھئے خلاصی، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساچے منڈل دے کھئے نہ راسی، سرتی شبدي گوپی کابن نہ کھئے نچائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا لوک مات مار جھاتی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ بن تیری کرپا بجر کپائی کھلی کیسے نہ تاکی، تقویٰ حق نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا ویکھ لے مائس مائکھ خاکی، تن وجود حق حق محبوب دین مذہب وچ لڑائیا۔ تیرے نام کلمیاں جھگڑا پایا بھراتی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ امرت بوند نہ جھرنے کیسے نہ ملے سواتی، نابھی کول نہ کھئے اُٹھائیا۔ زندگی

وچوں جیون بدلے نہ کیسے حیاتی، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ تُوں سب دا پرَم پُرکھ کھلاپاتی، پت پرَمیشور اک اکھوائیا۔ چرن کول اُپر
 دھول جوڑ لے ناتی، میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ دوس رین سدا ساڈی رہے پرہاتی، پرہو اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ ساڈی منسا کوڑ رہے نہ
 نار کمداتی، کنت سہاگ لیتا جڑائیا۔ اسیں تیری دھار ساڈی پُچھنی واتی، گرہ گرہ ہونا آپ سہائیا۔ تیرا نام کلمہ اکو ہووے صفاتی،
 صفتاں نال تیری وڈیائیا۔ ساڈا لیکھ رہے نہ کاغذاتی، قُدرت قادر میلا لیتا ملائیا۔ تیرا نُور ظہور تکیئے برہمادی، برہمانڈ تیرا پردہ دینا
 اُٹھائیا۔ تیرا حُکم سُنیئے اہلادی، شبدي شبد کرنی شنوائیا۔ انت کلجگ تیری اک امدادی، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ بن نیتر نین تیرے
 پیار دی لگی رہے سہادی، سُرقتی شبد وچ سہائیا۔ تیرا لیکھا باہر عشق حقیقی تے مجازی، مزہ نرگن دھار دینا چکھائیا۔ شرع دا جھگڑا
 دسے کھئے نہ پنڈت قاضی، قضا دا لیکھا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ وست نام
 ورتائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ہر ہردے جانا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ ساچا مارگ دینا دس، دہ دشا توں باہر دینا پڑھائیا۔ تیر
 انیالا مارنا کس، نام ندھانا آپ چلائییا۔ نچہر دھاروں بخشنا رس، امرت جام دینا پیاییا۔ منوآ ساڈا ہووے وس، وصل یار دینا نُور
 الابییا۔ خوشی وچ ڈھولے گائیے جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ کلجگ میٹ اندھیری مس، ستجگ سچ چند کر رُشنائیا۔ تینوں
 جھکدے رو سس، سوریہ چند دوس رین سیو کھائیا۔ منڈل منڈپ رہے ہس، ڈھولے سولے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لیتا ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈا انتر کھول دے راز، رازق رزق رحیم بھو چُکائیا۔
 صوفی کہن جھگڑا رہے نہ روزہ نماز، بانگ صدا اکو دینی سُنائیا۔ تیری حقیقی کلمے دی سُنیئے آواز، بن کٹاں دینی جنائیا۔ تیرے اُتے
 سائوں ناز، ساڈا اندروں نظام دینا بدلائیا۔ ست دا سچ کرنا کاج، کرتے پُرکھ دینی وڈیائیا۔ لوک مات رکھنی لاج، سر سر اپنا ہتھ
 ٹیکائیا۔ تیرے سپس جگدیش تکیئے تاج، تخت نواسی اکو نظری آئییا۔ ستگر شبد اڈا دے باز، بازی دین دنی اُٹائیا۔ تیرا دھرم دا ہووے
 اک سماج، چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار
 تیری وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈے اندروں کڈھ دے روگ، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ تیرا ہووے سچ سنجوگ، وچھوڑے وچ

وچھڑ کدے نہ جائیا۔ چرن پریت بخش دے جوگ، جُگیشراں توں باہر میلا لینا ملائیا۔ تیرا درشن ہووے روز، رنگن ملنا چائیں چائیا۔
 بن تتاں توں کرنا بھوگ، آتم پرما تم رس بنائیا۔ پاربرہم برہم رکھنا اپنی گود، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ساڈا انتشکرن آپے سودھ، سُدی ودی
 دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تُوں مالک جودھن جودھ، سُو رپر اک اکھوائیا۔ بُدھی توں پرے دا کرنا بودھ، عقل توں باہر دینا درڑائیا۔ اپنا بھیو
 کھولنا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچے مندر ہونا سہائیا۔ جن
 بھگت کہن پرہو ساڈا سہا دے کایا مندر، تن اندر وجدی رہے ودھائیا۔ بھاگ لگا دے اندھیری گندر، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ بجر کپائی
 توڑ دے جندر، پردہ پردے وچوں اُٹھائیا۔ منوآ دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائے بندر، بندگی اپنی وچ لگائیا۔ شرع جگت رہے نہ قلندر، کلمہ اکو
 دینا درڑائیا۔ تیرا در ٹھانڈا آئے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ چرن پریتی چاڑھ دے رنگن، جگت جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ آتم
 پرما تم بخش دے اندن، اند اند وچوں پرگنائیا۔ دھوڑی خاک رما دے چندن، مستک تیرے چرن چُھپائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا درس
 کرن در ٹھانڈے تیرے لنگھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پندھ مُکا دے آکاش پاتال پُری لوہ گگن گگنتر جگت برہمنڈن، پاندھیا پندھ رہے نہ
 رائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار آتم دھار دا ہووے سگن، پرما تم کھیل وکھاؤنا چائیں چائیا۔ تیرا دیپک جوت نور نورانہ جس وچ ہوئیے مگن،
 مستی تیرے وچ سمائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا بندگی والا کیتا بھجن، بھے بھجن دینی مان وڈیائیا۔ تُوں آد پُرکھ سوامی جوتی جاتا اک نرنجن،
 نرویر نراکار نرنکار تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنو بھگوان، مورت گوپال موہن مادھو مدن، مادھو اپنی دیا دینی کھائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی۔ ۹ وکھے، دلی سنگت نوت * *

اگی ماگھ کہے میرا دوس سہانا، سمیں دی دھار ملے وڈیائیا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، شاہ شہانہ دُھر درگاپیا۔ جو آد جگاد بھوپ
 سُلطانا، نوجوانا نور الابیا۔ سندیسہ دیوے دُھر فرمانا، اگم اتھاہ سُنائیا۔ ستگر شبد ہونا روانہ، بھجنا چائیں چائیا۔ چڑھدی دشا

مارنا تیرِ نشانہ، انیالا اگم چلائی۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ وچ جہانا، بُدھی وچ نہ کھئے جنائیا۔ لیکھا دسنا دُھر اماما، کی عملاں توں باہر
 کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائی۔ اگی ماگھ کہے میرا دوس سہنجنا اچ،
 عجب ملے وڈیائی۔ میں پچھلا لیکھا سارا جانا تچ، تخت تاج جگت تجائی۔ اگلا حُکم سندیسہ دیواں گج، جگت جہان درڑائی۔ جو گھڑیا
 سو جانا بھج، ٹھیکر کوڑ ربن نہ پائی۔ دُھر دا ڈنکا نام ندھانا جانا وچ، نو ست کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں پرہہ پردہ لئے کج، سر اپنا ہتھ
 ٹکائی۔ گھر درشن دیوے رچ، رجو طمو دا پنڈھ مکائی۔ سچ سنگھاسن ہے سچ، سہنجنا آسن اک سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائی۔ ماگھ کہے میرا کھیل اک اکیسا، اکل کل دھاری دئے وڈیائی۔ جس دا لیکھا بیس
 بیسا، بیسویں صدی نال ملائی۔ اُس دا حُکم اگم حدیثا، حضور دی حضرتان باہر پڑھائی۔ جس دی آشا رکھ کے گیا موسیٰ عیسیٰ، محمد
 مُحبت وچ نین اٹھائی۔ سو سوامی دُھر دا ٹھاکر میتا، پروردگار بے پرواہیا۔ لہنا دینا پورا کرنا راماسیتا، کرشنا کرشن سنگ بنائیا۔ اوہ
 سب دیاں پرکھنہارا نیتا، نرویر پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔
 ماگھ کہے میرا دیپ سہاوا جگیا، جگت ملی وڈیائی۔ کِریا کرے سورا سربگیا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا لہنا دینا اُپر شاہ رگیا،
 شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جن بھگت ہنس بنائے کگیا، سوہنگ مانک موتی چوک چُکائی۔ کلجگ کوڑ کُریار نو ست پھرے بھجیا، بھجے
 واہو داہیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں سینے دے وچ وجیا، عقل بُدھی دتی بھلائی۔ دُھر دا ملے کیسے نہ پدیا، امرا پد کھئے نہ پائی۔
 جھوٹھے دھندے جگت جہان لگیا، اپنی قیمت نہ کھئے رکھائی۔ نو ست کوڑ کُریار اندھیرا وگیا، اوگیا وچ لوکائی۔ دین دُنی واسنا ہوئی بھگیا،
 بھو ساگر پار نہ کھئے کرائیا۔ ملے میل نہ نور الابی رتیا، گرہ مندر نہ کھئے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائی۔ اگی ماگھ کہے میں دھرم دھار دا ویکھاں پوڑا، پوڑی پوڑی دھیان لگائی۔ ستگر شبد دا مارگ
 ویکھاں چوڑا، جس دی حد حدوڈ نظر کھئے نہ آئی۔ کلجگ جیو پھل ویکھاں کوڑا، مٹھت وچ نہ کھئے سہائی۔ کھیل تگاں براہمن گوڑا،
 جس دی برہم توں پرے پڑھائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں بن کے آپ ٹھکورا، ٹھگی جگت نال کھائی۔ سادھاں سنتاں وچ پھرے وانگ

چورا، چوری چوری اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا اگلا کھیل ہونا گھنگھورا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ مائس بڈیاں زلنیاں وانگ پشوآن ڈھورا، پشچاتاپ کرے لوکائیا۔ کیسے ہتھ نام نہیں آؤنا بھورا، بھورے بیٹھے سارے مارن کوک کوک کے دھابیا۔ انت کنت بھگونت صدی چوڈھویں جواب ملنا سب نوں کورا، کایا گرھے ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی یاد نہ آوے آتم پر ماتم والا دوہرا، دوہرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دیناں مذہبیاں ودھیا کھورا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اگئی ماگھ کہے مینوں دیو ودھائیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ کرپا کرے میرا گوسائیا، گھر گمبھیر ڈھردر گابیا۔ جس نوں سب نے کہا ماہیا، محبوب نور الاہیا۔ اوہ جگ جگ میٹن والا شاہیاں، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا سورا گائیناں، ذبح چھری کرے نہ کھئے قصائیا۔ جس دیناں مذہبیاں کٹنیاں پہاہیاں، فیصلہ اپنا حُکم سنائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ناتا میلنا وچھڑیاں راہیاں، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ جس دیاں اوتاراں پیغمبران گروآن دینیاں گواہیاں، شہادت شبد گرو سمجھائیا۔ جس گھر گھر اندر اگنی اگ چواتیاں لائیاں، جگت و دیا بُجھا سکے نہ رائیا۔ ایہ کھیل اگتا اگت اتھابیا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گوبند دا لیکھا پورا جس دا بیت گیا ڈھئیا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جس لیکھ مُکاؤنے ہندو مُسلم سکھ عیسائیا، اصل اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ اگئی ماگھ کہے میرا صاحب سوامی شبدی دھار پھرے تھھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس کوڑ کڑیاں دو طرفی کرنا اکٹھا، اک حُکم ورتائیا۔ جگت جہان اُلٹی گیڑ دے لٹھا، پاسا پاسے نالوں بدلایا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مٹھا، شودوالیاں چرچاں ویکھ وکھائیا۔ مسجدان لیکھا رہے نہ رتا، پورب لیکھے سب دی جھولی پائیا۔ جگت جگیا سو کھئے کر نہ سکے پتہ، کی پت پریشور حُکم ورتائیا۔ من مت بُدھی والے سادھ سنت کی کرن جگت متا، مت متانتراں پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ سب دا اندر ہو گیا تتا، اگنی تت سب نوں رہی تپائیا۔ اگئی ماگھ کہے میں اُس دے ستھر لٹھا، جس دی سیج گوبند دھار ہنڈھائیا۔ جس نوں جگت جہان ٹیک سکے نہ متھا، مستک دھوڑ نہ کھئے رمائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا ڈھردر گابیا۔ میں بھیو کھلاواں بیتھارتھ بیتھا، یدپ دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حُکم اک سنائیا۔ اگئی ماگھ کہے واہ واہ دی دلی دربارا،

درے دربار تیری وڈیائیا۔ میرے دوس دا تیرے نال پیارا، پیارے پریم دیاں جنائیا۔ تیرا گرہ سچا گھر بارا، بھگت دوار وجدی رہے ودھائیا۔ جتھے اکو مان پُرکھ نارا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ بے خبراں کریں خبردارا، خبر جگت جہان سُنائیا۔ سب دا پورب لاہنا اُدھارا، گر تیغ بہادر بن نین اُٹھائیا۔ ڈھاکے دا لیکھا کرنا ظاہرا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میری نمو نمو نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکارا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ ستگر شبد شبد گر ستگر زرگن دھار ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ کلجگ لیکھا پھیر نہ رہے دوبارہ، انت دا انت دینا کرائیا۔ تُوں کل کلکی اوتارا، نہکلنک کل تیری بے پرواہیا۔ نور نورانہ امام اماما ہو ظاہرا، ظاہر ظہور تیری رُشنائیا۔ چڑھدے دا لیکھا لہندے دی دشا میل میلنا نال قاہرہ، قہر دا اپنا حکم ورتائیا۔ تیری حد حدوڈا سمجھے کوئی نہ دائرہ، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری شبد دھار دی سیرا، سیرگاہ دو جہان نظری آئیا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر منجیت کور نورپر دے نوٹ * *

جن بھگت کہن پرہو سادے دُھر دے باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ مہربانا سری بھگوانا کیرپا کریں آپ، پریم اپنی دیا کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم جپاؤنا جاپ، جگ جیون داتے دینی وڈیائیا۔ میل ملاؤنا تینو تاپ، ترے گن اتیتے ہونا سہائیا۔ کیرپا کرنی لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ویکھ وکھائیا۔ کوئن کوٹ جنم دے میٹھے پاپ، پت پت پت کرائیا۔ دُکھ روگ نہ رہے سنتاپ، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، ساچا نور چند دے چمکائیا۔ زرگن دھار پُچھنی وات، سرگن ہونا آپ سہائیا۔ تیرے چرن کول سچ پریتی نات، رشتہ اگم دینا بنائیا۔ تیرا درشن کریئے بھ بھانت، بھ بھانتی اپنا رنگ رنگائیا۔ کیرپا کرنی اک اکانت، اک اکلے دینی وڈیائیا۔ سب دی اتم پُچھنی وات، واتا ورن ویکھنا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ پریتی چرن کول نات - جن بھگت کہن دُکھڑا کٹ دے روگ، ہوئے رہن نہ پائیا۔ ساچے نام دی بخش دے چوگ، چُغلی نندیا

وچوں باہر رکھائیا۔ چنتا غم رہے نہ سوگ، چکھا کوڑ نہ اگن جلائیآ۔ تیرے نام دی چُگیئے چوگ، رس امرت دینا چکھائیا۔ چرن پریت
 بخشنا جوگ، جُگیشران باہر پڑھائیا۔ تیرا کریئے درس اموگھ، امل تیری سرنائیا۔ تیرے کھیل کریئے چوج، چوجی پریتم تیرے ہتھ
 وڈیائیآ۔ ست سچ دا بخش دے جوگ، بھچھیا سچ والی ورتائیآ۔ تیرے نام دی مانئے مؤج، مجلس بھگتاں دینی بنائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا نام دھیائے مُکھ، رسنا صفت
 صلاحیا۔ ساڈے اندر رہے نہ دُکھ، ترسنا دینی مٹائیآ۔ امرت دھار مٹاؤنی بھکھ، ہوئے ہنگتا گرھ ٹرائیا۔ سہل کراؤنی جنی ککھ،
 ملے مان جنیندی مائیآ۔ ساڈا پینڈا جاوے مُک، آون جاون رہے نہ رائیا۔ تیرا نام گائیے ٹک، تیری صفت صفت صلاحیا۔ سیس
 جگدیش جاوے جھک، دھوڑی خاک رمائیآ۔ ساڈا پینڈا پندھ جائے مُک، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت کہن ساڈے اُپر تھ، مٹھی بھر سارے لے
 ترائیا۔

* پہلی پھگن شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ستگر شبد کہے سُنو حُکم کنت سہاگا، شاہو بھوپ سلطان سِری بھگوان آپ درڑائیآ۔ جس دے حُکم وچ وشن برہما شیو اوتار
 پیغمبر گرو جاگا، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلائیآ۔ جس دے حُکم وچ لوک مات بیتیا ماگھا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا پندھ مُکائیآ۔
 پھلگنا نرگن دھار آوے بھاگا، بھجے واہو داہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاوے راگا، انراگی دیوے مان وڈیائیآ۔ ہس کے کہے میرا وقت سہنجنا
 ہویا سُبھاگا، پروشٹا درشت ایشٹ نال ملائیآ۔ سرگن دھار تگاں ست سروپ جگت وکار کاگا، ہنس سرینس کھوج کھوجائیآ۔ انتر نرتز
 سرتی شبدی ہرجن پریم تگاں لاگا، پاربریم برہم ویکھ وکھائیآ۔ سرشٹی درشتی اندر دُرمت میل ویکھاں داغا، وکار ہنکار کھوج کھوجائیآ۔
 دُھر سندیس سنان جو دے کے گیا والا بازا، بازی دین دُنی سمجھائیآ۔ جس نے انت کنت بھگونت ہو سوارنا کاجا، قُدرت دا قادر

مخلوق دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو شاہو بھوپ ست سرُپ دو جہاناں راجن راجا، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل جُگ چوکڑی ویکھنہارا وعدہ، وواد وکھ امرت دھیان لگائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی مادھو مادھا، مدھر دُهن رہیا جنائیا۔ جس آگے نہ کوئی سوال نہ جوابا، سر سکے نہ کوئی اُٹھائیا۔ اوہ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول سُمند ساگر جل تھل مہیئل آبا، نُوں نُوں نُوں الاہیا۔ جو کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر جانے دین دُنی والے کعبہ، قبل دا مالک اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پھلگن کہے میں آگیا لوک مات، متا ستگر شبد نال پکائیا۔ ست ستوادی بخشنی دات، وست اٹل اٹل ورتائیا۔ سچ پریت جوڑنا نات، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرا لیکھا رہے نہ ذات پات، پت پریشور اکو اوٹ تکائیا۔ کلجگ ویکھاں اندھیری رات، نو ست کھوج کھوجائیا۔ چار جُگ دے پچھلے پاتر ویکھاں پات، پترکا پھول پھولائیا۔ کی لیکھا لہنا دینا لیکھا نال قلم دوات، کاغذ سیاہی جوڑ جُڑائیا۔ جنہاں دی ہووے نہ کدے وفات، من جنم نہ روپ بدلائیا۔ ستگر شبد دا حُکم بہہ بہانت، جگت اکھراں نال وڈیائیا۔ لیکھے تگاں اک اکانت، ایکنکار رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے میری سہنجنی ہوئی زت، زتڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ کِرپا کرے ابناشی اچت، پارہم پت پریشور دُھردرگاہیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا خانے بُت، بُتخانیان پھول پھولائیا۔ جس دی دھار اگما اکو شبد دُلارا ست، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ سو سچ دواہیوں آئے اُٹھ، بن قدماں قدم اُٹھائیا۔ میرے اُتے جائے تھہ، مہر نظر اُٹھائیا۔ سرشٹی ویکھے چارے گٹھ، چارے کنتاں پھول پھولائیا۔ بن ہر نامے سب دے خالی دے تھہ، ماٹی بھانڈے ساڈھے تِن ہتھ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میرا سہنجنا ہووے مہینہ، ماس دوس ملے وڈیائیا۔ پرہو دا نام ملے نگینہ، جس دی قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ رنگ خوشیاں چاڑھے بھینا، بھنڑی زین نال وڈیائیا۔ جھگڑا مکے لوک تینا، ترے گن اتینا بھئے سہائیا۔ میں نانا بن مسکینا، نو نو لاگاں پائیا۔ پرہو میرا وچار نہ کریں کمینہ، کامل مُرشد دینی وڈیائیا۔ تُوں مالک اک رحیا، رحمت دینی وڈیائیا۔ مینوں سچ دس دے میرے وچ کپڑی ونڈنی سیا، سمت دے سمجھائیا۔ کس بدھ

کرے ترمیبا، حصے اپنے آپے پائیا۔ کی ستگر نانک اشارہ دے کے گیا چینا، چین توں باہر آپ درڑائیا۔ مہر کر دے میرے یامبینا، مہبان
 بیدو نور الہیبا۔ میرا سجدہ کر قدمے از تختہ وچ توزیء عظیمبا، بے پرواہی تیری بے پرواہیبا۔ قول اقرار یاد کر لے جو مقبرہ اشارہ دیوے
 وچ مدینہ، محمد بن نینان نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے چینا
 چشزی منکزی تلوزی جلوہو نیزے مول نخل زمو زواؤ ابل توزا ضبطیم قول ضبطی زوی نورے اشد گو بندے تشد، جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پھلگن کہے میری رت اگمڑی ایک، ایکنکار دے وڈیائیا۔ پرم پُرکھ
 تیری ٹیک، بن دھوڑی مستک ٹکا دینا رمائیا۔ تیرا کھیل تگاں انیک، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیبا۔ مینوں اپنا دس دے بہیت،
 بھیو ابھید دے گھلائیبا۔ کیوں ستگر ارجن سیس پوائی ریت، تئی توی دے گواہیبا۔ کی تیرا لہنا نیتن نیت، نر نرائن دینا سمجھائیا۔ کیوں
 اوتار پیغمبران گروآں یدھاں وچ جیواں جنتاں کیتا کہیت، کھنڈے کھڑگ تیر کمان ہتھ اٹھائیا۔ کیوں گو بند بچے کیتے بھیٹ، پردہ دینا
 چکائیا۔ کیوں سچ سنگھاسن گیا لیٹ، آسن جگت نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے جگ چو کڑی بیتے کیتن کیت، نو سو چرانوے اپنا پندھ چکائیا۔
 کیوں صدی چو دھویں سب نوں لگا سیک، آب حیات امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نوں سب دی ویکھنہارا ریکھ، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ
 لائیا۔ تیرا روپ اولڑا بھیکھ، جگت سمجھ وچ نہ آئیبا۔ مینوں دس اگم سندیس، سرگھی سندھیا توں باہر سمجھائیا۔ نوں دو جہاناں
 نریش، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے پرہو کس بدھ نو ست تیرے حکم دا ہووے کلیش، کلا دھاری دینا درڑائیا۔ جیہڑا تیری
 مہا کردا شیش، دو سہنسر جہوا نال ہلائیبا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔
 پھلگن کہے پرہو میری رت سہنجی، سوہنی دے وڈیائیا۔ نوں نور نورانہ آد نرنجی، پُرکھ اکل اک اکھوائیا۔ سب دا داتا درد دکھ بھے
 بھنجی، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیت نام ندھانا پا دے انجی، نیج لوچن کر رُشنائیا۔ چرن دھوڑ کرا دے مجنی، ڈرمت میل گوائیا۔ آتم پرما تم
 ساک سجنی، پاربرہم برہم میلا لینا ملائیبا۔ ترے گن مایا تیرے حکم نال تجنی، ترے گن اتیتے ہونا سہائیا۔ تیرے نام دی تار ستار اکو
 وجنی، تریا توں پرے دینا درڑائیا۔ تیری پریتی اکو لگنی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں درشن دینا اُپر شاہ رگنی، نو دوار دا

پنہ چُکائیا۔ اندروں کوڑ بُجھاویں اگنی، بوند سوانتی گول ناہہ ٹپکائیا۔ تُوں گوپال مُورت مدنی، موہن اک اکھوائیا۔ دُرمت میل دھوویں
 بدنی، پت پُت کرائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے ندنی، انادی دُهن شنوائیا۔ تیری اکو جوت جگنی، دو جہان کر رُشنائیا۔ تُوں صاحب
 سُورا سربنگنی، پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ تیرے در توں اکو منگ منگنی، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ سچ پریم دی چاڑھنی رنگنی، رنگت اک
 وکھائیا۔ آتم دھار دینی انندنی، انند وچوں پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنج پنجی، پنچم بھيو دینا چُکائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ دے رنجی،
 چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ تیری منزل تیری کرپا نال لنگھنی، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جے پچھے بھگتاں نال کدا آئیوں منگنی، پھلگن کہے اج
 میری زین وچ سب تُوں لے پرنائیا۔ چوراسی والی دھار کیسے پئے نہ کڈھنی، جو چل آئے سرنائیا۔ ساچی گود لداؤنی لدنی، پھڑ باہوں گلے
 لگائیا۔ سب دی پچھلی کیتی پاؤنی ڈونگی کھڈنی، اگے اپنے گرہ وسائیا۔ تیری دھار کیسے پئے نہ لبھنی، تُوں گھر گھر درشن دینا چائیں
 چائیا۔ ہرجن پار کراؤنے بنا بندگی بھجنی، بھاؤنا سب دی ویکھ وکھائیا۔ تُوں لوک مات سب دی پت رکھنی، پت پرمیشور ہونا آپ
 سہائیا۔ تُوں مالک خالق پرتیالک الکھ الکھنی، اگوچر اتھاہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھلگن کہے میرے اتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تُوں صاحب سوامی میرا، پاربرہم پرہ
 بے پرواہیا۔ نرگن زرویر نرکار تیرا ستگر شبد بن تتاں توں چیرا، چیرا گر تیرا روپ نظری آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرے حُکم دا
 دے گھیرا، گھیرے وچ لوکائیا۔ انت کرنا حق نیڑا، حقیقت ویکھنی تھائوں تھائیا۔ تیرا دھرم دھار دا اکو وسے کھیڑا، در دروازہ غریب نوازا
 اکو دینا کھلائییا۔ دین مذہب دا رہے کھئے نہ جھیڑا، نام کلمہ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ذبح من دے دے گھیرا، منسا کوڑی باہر کڈھائیا۔ کایا مندر
 اندر سب تُوں کھلا دے ویڑا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ پچھے کلجگ کھیل کھیلیا بھیرا، بھہ بھانتی اپنی کل ورتائیا۔ چاروں گنٹ
 وکھا اندھیرا، اندھ آتم کیتی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک درڑائیا۔ ستگر شبد
 کہے سُن پھلگن میتا، پھگنا دیاں درڑائیا۔ میرے صاحب دی اولڑی ریتا، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس تُوں کہندے ترے گن اتیتا،
 ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ جو ہر گھٹ وسے چیتا، گرہ مندر اندر سوہا پائیا۔ جو آد پُرکھ اپرپر سوامی پت پُتیتا، پاربرہم پت

پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھا، جگ نیتز نظر کیسے نہ آتیا۔ اوہدا بھانا مندے کر کے میٹھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس کلجگ جیو اندروں کوڑا کیتا ریٹھا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے سُن پھگنا کی سندیسہ دیوے دُھر دا رام، رمیا کی درڑائیا۔ کی لیکھ جنائے اگما امام، امام اماما نؤر الاہیا۔ جس دی سب تون وکھری کلام، کلمے کاغذاں والے دین گواہیا۔ جس دی آشا رکھ کے گیا گھنٹیا شام، کابنا کابن درڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جس نؤں جھکدے زمیں آسمان، رَو سس سوریہ چند وشن برہما شو جس دی سیو کھائیا۔ سو پرم پُرکھ پر ماتم انتر ویکھے مار دھیان، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جو سب دا حکمران، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اُس دے نام دا چڑھن والا طوفان، ٹحفے گھر گھر دئے پہنچائیا۔ جس نے چڑھدی دشا کیتی پروان، پرم پُرکھ اپنا کھیل کھلائییا۔ جس جھگڑا ویکھنا پاک نال افغان، عراق نال ایران ٹکرائیا۔ ہلونا دیوے چین نال جاپان، جین پردہ آپ چُکائیا۔ رشیا وچ روس دا لیائے طوفان، تُعارف سب دا دئے کرائیا۔ امریکہ انتر بن شیطان، شیطان جگت والی وکھائیا۔ انگلینڈ ہوملینڈ دا رہے نہ کھئے نشان، نشا نے سب دے دئے بدلائیا۔ پھلگنا تون ہوئی نہ مۇل حیران، سچ نال سمجھائیا۔ اوہ کرے کھیل جو سب دا جانی جان، جاننہار بے پرواہیا۔ جس رچنا رچی مہان، رچ رچ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پھلگن کہے میں نگاہ ماری دو جہاناں کندھیاں، گھاٹاں پھول پھولائیا۔ زمیں آسماناں پٹیاں پابندیاں، بندیاں وچ لوکائیا۔ جان تکیا نارد کڈھی آوے دندیاں، ہس کے رہیا وکھائیا۔ پھلگنا آ تک لے محمد دیاں چوڈاں صدیاں لنگھیاں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ چار یاراں پٹھاں ہوئیاں ننگیاں، اوڈھن نظر کھئے نہ آتیا۔ ادھروں عیسیٰ اشارہ دیوے فرنگیاں، فیصلہ حق سنائیا۔ جو اوتار پیغمبراں گروآں منگان منگیاں، پرہ پوریاں دئے کرائیا۔ ایہ کھیلاں اُس صاحب نؤں لگن چنگیاں، جو جُگ جُگ دئے اُٹائیا۔ ایہ اوہدیاں آد جُگاد دیاں ونڈیاں، ونڈنہارا اک اکھوائیا۔ جس دیاں کھیلاں وچ برہمنڈیاں، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ اوہ لیکھے جانے جیرج انڈیاں، اُتہج سیج پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے پھلگنا میرے کول پُرائیاں تواریخاں، بنا اکھراں تون نراکھر دھار وکھائیا۔ جس وچ پرہ

توں سب نے منگیاں بھیکھاں، بھکھک ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ اُس دیاں ستگر شبد کرے تصدیقاں، شہادت اپنا حکم ورتائیا۔ اُٹھ ویکھ
 لے سَجنا سب دیاں اندروں بدلیاں ننتاں، نیتیاں رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پے گیا مندر مسیتاں، مسہ حل نہ کھئے کرائیا۔ نیت رووے کوک
 سناوے گیتا، اٹھاراں دھیائے نال رلائییا۔ پُراں اٹھاراں مارن چیکاں، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک ربیا سُنائیا۔ وید شاستر کہن ساڈیاں
 پُوریاں کر دے اُمیداں، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ انجیل قرآن کڈھ لیکاں، اپنے نشان وکھائیا۔ کلجگ جیواں لہنا دینا دے دے جو کرماں
 وچ کیتا، کرنی دا لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ تُوں مالک خالق لکھ چوراسی جیو جی کا، اندج جیرج اُتہج سینج تیری ونڈ ونڈائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے پھلگنا آہ ویکھ لے میرے کول اگتی
 تحریر، بن حرف حرؤف جنائیا۔ جس دی اچ تک کیسے نہیں کیتی تقریر، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ اس دا لیکھا نال شاہ حقیر، حقیر
 حقیراں سنگ بنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا غریب امیر، امرپد اک سمجھائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سُنائیا۔ میرا محبوب
 نوری اللہ بے نظیر، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ جس دے نام کھنڈے دی اکو ہووے شمشیر، شرع دے ڈیرے ڈھاپیا۔ جوت دی دھار
 شہنشاہ تے ستگر شبد ہووے وزیر، پاتشاہ دو جہان ویکھے خلق خُدائیا۔ جس دی دین دُنیا والی نہیں ضمیر، منسا جگت نہ کھئے رکھائیا۔
 اوہ کلجگ وچوں ستجگ دی بدل دیوے تقدیر، تکبر سب دا دئے مٹائیا۔ جس صدی چوڈھویں کرنا انت اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیا۔
 جس دی کھچ سکے نہ کھئے تصویر، تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا
 وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے پھلگنا میرے کول ویکھ لے بنا لکھت توں کاپیاں، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جنہاں وچ لہنا دینا جیو جہانا پاپیاں،
 گنتی گنت نہ کھئے سمجھائیا۔ میں سندیسہ دیواں اچ دی راتیا، سہج نال سُنائیا۔ خبردار ہو جا لوک ماتیا، ماتر بھومی دینا درڑائیا۔ تیری
 انت اخیر گھاٹیا، منزل پوڑھی چڑھنا چائیں چائیا۔ اوہ تک لے کلجگ رونا جس دی اتم مُکنی واٹیا، بھجا آوے واہو داہیا۔ ایس
 دھرتی اُتے کوئی ربیا نہیں سدا الاٹیا، صدیاں وچ پرہ نے سب دے حصے دتے پائیا۔ ایہ منزلاں جگ جگ سب نے کاٹیاں، بن بن
 پاندھی راہیا۔ جگت جہان چلائیاں ہاٹیاں، وست کلمے نام ورتائیا۔ اوہ کھیل کھیلے بہ بدھ بھانتیا، جو پرہ نے کھیل کھلائییا۔ نام پیالے

پیتے بن بن ساقیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر بھیو آپ گھلاٹیا۔ نارد کہے میرے کول پُرائیاں تک
 لے کِتاباں، کُتب خانیاں توں باہر رکھائیا۔ پھلگنا ایس دُنیا اُتے نہ مندر رہنے نہ مسیتان نہ محرابا، احبابا ملن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی
 نشانی دِسنی وانگ خواہا، خالص رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم اوہ تک لے سب دا پُورا کرنا وعدہ، اپنا حُکم ورتائیا۔ کوئی وکھرا
 رہے نہ علیحدہ، عالمین اکو رنگ رنگائیا۔ جس دا اکو حُکم اصول ہووے قاعدہ، بے قائدگی دئے مٹائیا۔ تیرے وچ سب دا لے جائزہ، دین
 دُنی ویکھ وکھائیا۔ ٹوں اوس توں لے لے فائدہ، فرمانبردار ہو کے سیو کھائیا۔ اوس دی سرن سرنائی ڈھیہہ جا، جو ڈھٹھیاں لے اٹھائیا۔
 سنمکھ ہو کے بہہ جا، درشن کرنا چائیں چائیا۔ جو آد انت اکو رہے گا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سو حُکم سندیسہ اکو کہپگا، پُرکھ اکال
 دُھردرگابیا۔ جس دے حُکم دا وہن وہیگا، اگے ہو نہ کوئی اٹکائیا۔ جو سب دے لہنے دینے دئیگا، دیونہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ لیکھا آپ مُکائیکا۔ پھلگن کہے نارد ا میں کی تیری مٹاں، منسا دے جنائیا۔ اوہ
 ویکھ لے کلجگ پھردا بھٹا، بھجے واہو داہیا۔ ہوکا دیوے چوڈاں طبقو انت نشان مٹنا تارا چٹا، اُمت اُمتی نال ملائیا۔ اک سندیسہ سُنو
 سِری بھگونا، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ جو گوہند لایا اگمی کتا، کائنات دا پردہ دیاں اٹھائیا۔ جگت جگیا سُو مایا ممتا وچ ہویا اٹھا، نیج
 لوچن نین نہ کھئے رُشناٹیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا چہر چھٹا، ساڈھے تین ہتھ وچے نہ کھئے ودھائیا۔ بے خبرو خبر سُنو اگے وقت رہیا نہ لما،
 لمحہ لمحہ گن کے جھٹ لنگھائیا۔ مان رہنا نہیں کیسے کایا ماٹی چھا، چم درشتی سب دی دئے بدلائیا۔ کوڑ کِریا لالچ کرو مؤل نہ طمع، تامس
 وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ سب دے اندر اُچن والا غما، بن غم خوار غمی باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ابہ اوس پرہو دا وقت سہنجنا ہون والا سماں،
 جو سمیں سمیں اپنا نُور جوت کرے رُشناٹیا۔ اکو دیپک جوت چراغ جلے شمع، شمس تبریز دا لیکھا پُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پھلگن کہے نارد ا میں اوس دا مسکین، جو مُشکل حل کرائیا۔ مینوں اُس اُتے
 یقین، جو یکے بعد دیگرے جُگ چوکرئی گیا اٹھائیا۔ مینوں اوسے دا نُور دِسدا اوسے دا نظری آوے سین، جس نوں سی حرفا گا سکے نہ
 کھئے لوکائیا۔ میں بنا سجدے توں کہاں آمین، بن سیس سیس جھکائیا۔ جس کھیل کرنا اُتے زمین، زمیں زماں دوویں ویکھ وکھائیا۔ اُس

دی سب توں وکھری تعلیم، طُلبے بھگت جن آپ پڑھائیا۔ اوہدا کھیل عالیشان عظیم، عالی جاہ بے پرواہیا۔ قُدرت اک قدیم، قُدرت دا
 قادر نُور الہیا۔ اوہ کلجگ انت کرن آیا ترمیم، ست ست نال بدلائیا۔ اُس دا کھیل سمجھنا غنیم، غنیمت نال درڑائیا۔ جس اکو رنگ
 رنگاؤنا نر مدین، مُدعا آتم پر ماتم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ پھلگن
 کہے ناردا ستگر شبد ماردا چکر، چکرورتی اک اکھوائیا۔ جو بنا تتاں توں بنیا فقّر، بنا زبان توں ڈھولے گائیا۔ جس دی مہا دے نہ
 کیسے اُتے پتر، اکھراں نال نہ کھئے لکھائیا۔ کاغذاں اُتے لہے کھئے نہ سطر، سطح بُندی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہدا ساریاں اُتے اثر، اثر دیاں
 سمجھائیا۔ جس دے حُکم وچ لکھ چوراسی کرے بسر، بستریے انتر انتر آپ سُہائیا۔ اُس نے دین دُنی انت اداؤنی نال اعشاریئے کسر،
 قسم نال سمجھائیا۔ پتہ نہیں صدی چودھویں انت کی ہونا حشر، ہس کے دیاں سُنائیا۔ محمد دی لیکھے لاؤنی شرینی گڑ شکر، جو
 خوشیاں نال ورتائیا۔ نبی نوح دی ویکھنی تن بستر والی کتر، جو ٹکڑے چار کر وکھائیا۔ جو آدم نے حوا توں کپا اندروں پکڑ، بن
 ہتھان ہتھ لگائیا۔ اوہ تولدا ویکھ لے تگر، نور نورانہ نور الہیا۔ جس دے حُکم دا چلنا جھکھڑ، چاروں کنت اندھیرا چھائیا۔ ماتا پُت
 کرنے وکھڑ، نار کنت نہ گنڈھ پوائیا۔ نالے اشارہ دے کے روڑی سکھڑ، بن اُنکلی اُنکل اٹھائیا۔ اُس دے حُکم وچ بھجا پھرے شنکر،
 بھجے واہو داہیا۔ لیکھا ویکھے کنکر کنکر، ٹلے پربتیاں پھول پھولائیا۔ نالے دُہائی دتی اُس محبوب دا اللہ ہوتے اناہو دا چلے منتر، سوہنگ
 توں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ جس دی گن سکے نہ کھئے گنتر، اگمی کھیل کھلائییا۔ ست دھرم بنائے بنتر، ست ستوادی حُکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ پھلگن کہے ستگر شبد اگمی داتے، دیاوان تیری
 سرنائیا۔ جن بھگتاں اپنے نال جوڑ لے ناتے، ناتواں اپنا رنگ رنگائیا۔ کایا مندر سُنا دے باتے، بن رسنا جہوا بلائیا۔ امرت بوند پیا دے
 سواتے، نچھر جھرنا گول ناہے اٹھائیا۔ نام بھنڈارے بھر دے کھاتے، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ اندر وڑ کے پُچھے باتے، باہروں لبھن دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ تیری چرن سرن دھوڑ ہرجن ہون نہاتے، دُرمت میل دھوائیا۔ سب دے پورے کرنے گھاٹے، نام ندھانا اک ورتائیا۔ راتی
 سُتیاں دے جاگدیاں جن بھگتاں اندروں بجر کپاٹی پاٹے، پتھر پابن نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے ادھوٹے، منزل سب دی پور کرائیا۔

نرگن جوت جگاؤنی آپ للاٹے، نُر نورا نے ڈگمگائیا۔ آتم سیج سہاؤنی کھاٹے، سینگھاسن اک وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پھلگن کہے میرے سری بھگوانا، بھگون دیاں جنائیا۔ تون ہونا مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ کرپا کر دے دُھر دے کاہنا، کاہن کاہنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرے نام دا وجے دمامہ، ڈنکا اکو کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں ہونا انتریا ما، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ سب دا جیون جگت کرنا سہانا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ آتم برہم دے گیانا، پار برہم پرہ پردہ دینا اٹھائیا۔ اکو تیرا ہووے دھیانا، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تون میرا میں تیرا ہووے گانا، گات گانا اپنا رنگ چڑھائیا۔ میرے سوامی انترجامی تیرے چرن کول پرناما، پرم پُرکھ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا لینا ملائیا۔ پھلگن کہے ناردا اوہ ویکھ کلجگ آوے بکدا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ ہن ویلا نہیں کوئی لکدا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ کوک پکارے پرہ دا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دہائی دیوے وشن برہما شو دیوت سرگن گندھرب سارے گانا گاؤ اک ٹک دا، تون میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ اوہ ویکھو پیغمبرو تہاڈا ویلا ڈھکدا، سماں سمیں نال سمجھائیا۔ نالے نیوں نیوں پرہو نوں جھکدا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ نالے دھرنی دھرت دھول نوں پچھدا، سہج سہج نال سنائیا۔ کجھ اپنا کھیل دس دے سکھ دا، سمند ساگر نال ملائیا۔ کی کوئی تینوں وچھوڑا دکھ دا، اوہ وی دینا درڑائیا۔ کلجگ کہے میں سچ کہاں ہن میرا وقت سہیلا ہونا لٹ دا، دین دُنی لٹاں چائیں چائیا۔ جھگڑا پینا شاہ سلطاناں نال غریباں ٹک دا، ٹکڑے ٹکڑے کراں لوکائیا۔ مان رہنا نہیں کیسے چوٹی گت دا، ناری نر ویکھاں تھاون تھائیا۔ اوہ دہائی کلجگ کہے میرا راج جاندا کھسدا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کی مان تہاڈا منشو اٹے رُکھ دا، جو اگنی اگ تپائیا۔ کیوں تہانوں وچھوڑا ہویا پُرکھ اکال دے گوہند ڈلارے ست دا، ستگر شبد جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جو دو جہاناں نوجواناں مرد مردانہ ہو کے بکدا، بکل وچوں سب نوں لئے کڈھائیا۔ اوہ ویکھو سب دا دانہ پانی جاندا نکھٹدا، مکھ چوگ کھئے نہ پائیا۔ بن بھاگاں امرت رس ملے کیسے نہ گھٹ دا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ستگر شبد دا تیر انیالا جاندا چھٹدا، چاروں کنت بھجے واہو داہیا۔ ناتا سب دا جاندا ٹٹدا، ٹٹیاں پھیر نہ کھئے گنڈھائیا۔ لیکھا ویکھو اُس پرہو اباشی اچت دا، جو چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، کھیل کھیلے شبدی دھار سچ سُکھ دا، دُکھ سُکھ سُکھ دُکھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔

* ۲ پھگن شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سنسار سنگھ رُڑکا کلاں دے نوٹ *

پھلگن کہے میرے پیار دی اگتی خوشبو، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی صفت کر سکے کوئی نہ مُنہ، رسنا جہوا نہ کھئے چترائیا۔ جس دا رُپ پرگٹائے ستگرُو، گرو گُردیو اگم اتھاپیا۔ جو پوتر کرے بُت رُوح، بُنخائیاں ویکھ وکھائیا۔ جس دا رُپ انو پیا ست سرُپا ہوبھو، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو ناد اناد سُنائے تُوں ہی تُوں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ پھلگن کہے میرا سب تون نرالا رُپ، لوک مات وجے ودھائیا۔ میرا لیکھا نال اُس بھوپ، جو شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جو ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جس لیکھا تکنا جوٹھ جھوٹھ، تٹ کِناریاں پھول پھولایا۔ سو سوامی میرے اُپر رہیا ٹوٹھ، اٹھ دئے وڈیائیا۔ جس دی چار کُنٹ سہنجنی ہونی رُوت، رٹری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پھلگن کہے میرا کھیل نور نورانہ، نو ست دیاں سمجھائیا۔ میرا محبوب سری بھگوانا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا دھرم جھلنا نشانہ، نشان کوڑے دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں دینا برہم گیانا، آتم وِدیا اک سمجھائیا۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، راؤ رنکاں ویکھ وکھائیا۔ جس دا آتم پرما تم ہونا گانا، گاوت گا گا شکر منائیا۔ سو پاربرہم پت پریشور کھیلے کھیل دو جہاناں، دوسری اپنی کل ورتائیا۔ جو ست سندیس دیوے نوجوانا، مرد مردانہ اگم اتھاپیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ویکھے مار دھیانا، پن نیتر لوچن (نین) اٹھائیا۔ اوہ ویکھنہارا دین دنی جگت زمانہ، خالق خلق مخلوق پردہ آپ چُکائیا۔ سو وپس وٹائے رحیم رحمانا، رحمت اپنی حق کھائیا۔ کیسے سمجھے نہ جگت بیگانہ، جو جن بھگتی وچ سہائیا۔ دھرم دی دھار دے ترانہ، تریا تون باہر درڑائیا۔ میل ملاوا ہونے دھر دے کابنا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ پھلگن کہے میرا وقت سہاونا جگ، جگ چوکری ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں میلا کراں اُپر شاہ رگ، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ ترے گن

کوڑ بجاواں آگ، دُھر دا امرت میگھ نام برسائیا۔ گرہ درشن دیواں رَج رَج، گھر مندر پردہ لاپیا۔ مالک بن سورا سربگ، کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگ دینا رنگائیا۔ رنگ کہے میرا رنگ ہووے اپارا، اپرپر سوامی دیوے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا روپ درسائیا۔ نو ست برہم مت دا دے اکو نعرہ، نر نرائن دیا کھائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا گمبھیر گہرا، گور اپنا حُکم ورتائیا۔ پھلگن کہے میرے وچ جگت جگیا سو رہے کھئے نہ بہرہ، دُھن ناد سب نوں کراں شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ بھيو کہے میں آد جگادی گجھا، میری رمز سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں لیکھا جانا جگ جگا، جگ چوکرے پندھ مکھائیا۔ کلجگ اتم ہونا آگھا، اگن آتھن ڈگمگائیا۔ پرپھو دے نام کلمے دا کسے لین نہ دیواں بھگا، بھوگ واسنا کوڑی دیاں مٹائیا۔ میرا دیپک کدے نہ بجا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ میں کھیل تکنا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ پھلگن کہے میری سُہنجنی رُت پرپھ دے حُکم دا لگے یُدھا، یُدھشٹر دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھو چکائے ایکا دوجا، دُتیا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۵ پھگن شہنشاہی سمت نو پند مانا والا ضلع امرتسر چرن سنگھ دے گرہ *

پھلگن کہے میرے صاحب سورے سربنگ، کرتے پُرکھ پُرکھ پُرکھوتم تیری اوٹ تکائیا۔ آتم دھار پرما تم لے اپنے انگ، پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ دُھر دے نام دا چاڑھ دے رنگ، جگت جہان اتر کدے نہ جائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی میری پوری کر دے منگ، پروردگار سانجھے یار تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت دھار ایکنکار نجھر وبا دے گنگ، سر سروور اکو اک وکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دین دئی دی کٹ بھکھ ننگ، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دئی دویتی شرع شریعتی ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ نیرپین رہے کوئی نہ اندھ، نج لوچن نین نین کر رُشنائیا۔ تُوں دین دیا لا شاہو گوپالا سد بخشنند، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

لیکھا دسدے کی لہنا دینا تارا چند، چند ستار بیٹھے نین اٹھائیا۔ کس بدھ انت آخر بے نظیر صدی چوڈھویں مٹنا پندھ، پاندھی پیغمبر بیٹھے نین اٹھائیا۔ سچ سوامی انترجامی کس بدھ ستجگ کریں ارمبھ، آد پُرکھ اپرمپر سوامی دینا درڑائیا۔ میرا بھاگ ہون نہ دیویں مند، مند بھاگ ویکھنی خلق خدائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ہر پردے اندروں کڈھنا کوڑ دا گند، ککرم ادھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار کایا مندر اندر جانا لنگھ، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ انتر آتم سیج سہاؤنی پلنگ، جس دی پاوا چول باڈھی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پھلگن کہے میرے سوامیا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر انتریامیاں، جانہار لہنا دینا ویکھنا چائیں چائیا۔ ست ستوادیا سدا نہکامیا، نرگن دھار تیرا نور الابیا۔ تون لیکھا جانے چارے کھانیاں، اندج جیرج اٹھج سیج پھول پھولائیا۔ تون سندیسہ دیویں وچ چارے بانیاں، پرا پستی مدھم بیکھری ڈھولے گائیا۔ تون لیکھا جانیں آتم دھار پرما تم بن کے ہانیاں، نو نو کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پھلگن کہے پرہو میں منگاں اکو در، درویش ہو کے سپس نوائیا۔ میرا بھنڈارا دینا بھر، اتوٹ اٹ آپ رکھائیا۔ نرہو چکاؤنا ڈر، بھ جگت نہ کھئے جنائیا۔ اپنی کرپا دینی کر، کرپاندھ تیری سرنائیا۔ سچ دواویوں دینا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول وکھاؤنا اگما سر، سروور اکو اک سمجھائیا۔ جس وچ جگت جکیاسو جان تر، تاری تیرے نام والی لگائیا۔ جھگڑا چکے جگت جہان آتم دھار جائن نہ مر، مر جیوت روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پھلگن کہے پرہو میرا ویکھ لے لیکھا جگت جہان، جہالت بھری لوکائیا۔ دین مذہب تک دھرم ایمان، شرع شریعت کھوج کھوجائیا۔ تن وجود تک انسان، تتو تتان پھول پھولائیا۔ نگاہ مار لے میرے سری بھگوان، بھگون ہونا آپ سہائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھئے نشان، نشانے کوڑ جگت جھلائییا۔ جھگڑا پیا انجیل قرآن، وید پُران میل نہ کھئے ملائییا۔ میرا لیکھا تک لے مہربان، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ دین دنی ساری ہوئی حیران، حیرت وچ لوکائیا۔ گھر گھر اندر منوآ دسے شیطان، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ تیرے نام دی دھن سنے نہ کھئے دھنکان، آتمک راگ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ کوڑی کرپا ہوئی پردھان، نو ست بھجے واہو داہیا۔ ست رہیا نہ

کیسے شاہ سلطان، سچ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں مہربانا نوجوانا مرد مردانہ میری جھولی پا دے دان، داتے دانی دیا کھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اِشٹی ہو کے چاڑھ رنگ مہان، رنگت اپنی دے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم تن وجوداں نال مل کے گائے زبان، جہوا رسنا رسن گن وڈیائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا قدرت دا قادر کرتا پُرکھ نوجوان، نور نورانہ نور الہیہا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ بے پرواہ سرب کلا سمرتھے، سچ تیری سرنائیا۔ میرے بنا تن وجود توں جوڑے ہتھے، نو نو لاگاں پائیا۔ تیری مہا اکتھ اکتھے، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ تیرا تک لیا کلجگ کوڑا اگن دا رتھے، نو ست بھجے واہو داہیہا۔ مانس مانساں ٹیکدے متھے، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ تیرے ستھر کوئی نہ لتھے، یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میرے نیتر وگدے اتھے، ہنچھواں ہار بنائیا۔ نو ست جگت جہان جیو پھردے نئے، بھجن واہو داہیہا۔ اکو بھیو کھلا دے سو پُرکھ نرنجن ہوڑا اُپر سسے، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ ہنگ برہم آتم دھار تیرا لے رے، بن رسنا رس دینا چکھائیا۔ جن بھگتاں گھر پرکاش کرنا کوئن کوٹ رو سسے، سو ریہ چن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری پریم پریتی وچ ہرجن ساچے سدا ہسے، ہستی تیری وچ سہائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت تیرا ستگر شبد مارگ دسے، دہ دشا سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت بھگتی دھار تیرے چرن ڈھٹھے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۵ پھگن شہنشاہی سمت نو پنڈ سارنگرا ضلع امرتسر منگل سنگھ دے گرہ *

پھلگن کہے میں خوشیاں دے نال تگا، پروشٹا پنج پرپنج دھیان لگائیا۔ ستگر شبد کی لیکھا ویکھے حکو حقا، حقیقت دا مالک خلق دا خالق دھیان لگائیا۔ کی اوتار پیغمبر گرواں وعدہ ویکھے پگا، پاربرہم پت پریشور اپنا پردہ لہیہا۔ کس بدھ نوجوان سری بھگوان دین دنی لگائے دھکا، نو ست جگت بلائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا پورا کرے محمد والا مک، کعبیاں دھیان لگائیا۔ موسیٰ عیسیٰ دی شرع ویکھے بورا کگا، کامل مُرشد اگم اتھاپیہا۔ جس دا سندیس فرمان پیغام آد جگاد یکا، ایکنکار کی اپنی کل ورتائیا۔ جو لیکھا جانے آتم

پر ماتم دھار پکا، پت پریشور اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے میرا پریشٹا جگت اگم، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا سب توں وکھرا کرم، کرم کانڈ دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا ست سرُپ انڈیٹھا دھرم، دھرنی دھرت دھول خوشی بنائیا۔ جو بھیو کھلائے آتم دھار برہم، پاربرہم اپنی کل ورتائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چرم، چم درِشٹی سب دی دئے بدلائیا۔ منسا من کوڑ رہن نہ دیوے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جھگڑا میٹے ورن برن، ذات پاتی لیکھا دئے چُکائیا۔ اکو اوٹ سب دی پُرکھ اکال ہووے چرن، چرنودک اپنا جام پیائیا۔ جن بھگتاں کھولے نیتر ہرن پھرن، نج لوئن کرے رُشنائیا۔ جس دی سرن سرنائی وشن برہما شو دیوت سُر پرن، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ مالک خالق آد جگادی گھاڑن گھڑن، بھنہار وڈ وڈیائیا۔ جو لکھ چوراسی لیکھا جانے چوٹی جڑن، انتشکرن ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس دا نام کلمہ چار جگ دے اوتار پیغمبر گر نراکھ دھاروں پڑھن، جگت اکھراں نال کرن لیکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ پھلگن کہے میں خوشیاں دیوان ہوکا، حُکم دھر دا اگم جنائیا۔ سوادھان ہوون چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق نین اٹھائیا۔ اکو سُنو سچ سلوکا، سو پُرکھ نرنجن رہیا جنائیا۔ صدی چوڈھویں پیغمبرو سنبھال لو موقع، سمبل دا مالک رہیا سمجھائیا۔ انت کنت بھگونت اکو پرکاش کرے نرمل جوتا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئیا۔ جیو جنت سادھ سنت رہے کوئی نہ سوتا، ستیاں دئے اٹھائیا۔ سُمند ساگر سر سروور انتر مار کے ویکھو غوطہ، گوتم دا لیکھا نال ملائیا۔ جگت جہان کھیل سیری بھگوان کوئی ونڈ نہیں یوجن کوسا، نو ست ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ پھلگن کہے میں دساں دھر پیغام، پیغمبران باہر جنائیا۔ سُنو حُکم اک امام، جو عملان توں ربت نور الہیا۔ جس نوں سارے کرن سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس شرع دے کیتے غلام، بندھن کلمیاں والے رکھائیا۔ اُس دی کرے نہ کھئے پہچان، بے پہچان نور الہیا۔ جس لہنا دینا چُکاونا آن، انا فنا اپنا پھیرا پائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، تارا چند نو نو لاگن پائیا۔ پھلگن کہے میں کی اُس دا کراں بیان، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ جس سب دے لہنے دینے کیتے پروان، پر پُرکھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے انسان، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ بانکا سورپیر نوجوان،

مرد مردان اک اکھوائیا۔ جس کھیل کھلایا سییا رام، کاہنا کاہن دتی وڈیائیا۔ جس پیغمبران دتا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ جس منتر درڑایا ستنام، ست ست نال وڈیائیا۔ جس فتح ڈنکا وجایا وچ جہان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اوہ کرنی دا کرتا پرم پُرکھ سری بھگوان، بھکون اپنا حکم ورتائیا۔ جس کلجگ کوڑ میٹنا نشان، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھرم دی دھار کرے پردھان، پردھانگی اکو اک وکھائیا۔ جس دا ڈھولا سوہلا گیت نام کلمہ تُوں میرا میں تیرا سارے گان، صفتاں والی جگت نہ کھئے صفت صلاحیا۔ اوہ یودھا سُرپیر مرد مردان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے میری نمو نمو پرنام، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ صاحب دے لاگان پائیا۔ جو سنت سہیلے بھگت کرے پروان، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن پریت بخشے دھیان، پریت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت میتا نوجوان، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر مندر سہائے آن، گرہ لیکھا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ڈھر دا شبد سنائے بنا کان، انحد انادی دھن دھن آتمک راگ درڑائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت نو پند سارنگرا ضلع امرتسر کارج سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پرہ پردے اندر وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ شبد انیالا تیر مار کس، نرگن نرویر آپ چلائییا۔ امرت بوند سواتی دے رس، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا درشن کریئے ہس ہس، ہستی دسنی بے پرواہیا۔ سرن سرنائی آئیے نس نس، بھجیئے واہو داہیا۔ جگت مئے زین اندھیری مس، جوتی چند دینا چمکائییا۔ من منوآ ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ پرکاش دینا کوٹن رو سس، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ انتر لاہ دے پردہ، بھو ابھید کھلاییا۔ لیکھا رہے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن اپنا روپ سمجھائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ تن اگنی تت رہے نہ سڑدا، امرت میگھ دینا برسائییا۔ تُوں مالک خالق گھر گھر دا، گرہ مندر ہونا آپ سہائیا۔ بن تیری کریا لوک مات کوئی نہ تردا، تارنہار دینی وڈیائیا۔ اشنان کراؤنا اپنے اگنی سروور سر دا، سار پاؤنی تھاوں تھائیا۔ جن بھگت سہیلا بنا لے اپنا بردا،

بندھن جگت والے ٹڑائیا۔ لیکھا مُکا دے کلجگ کل دا، کلکاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا کھیل مہیئل جل تھل دا، اسگاہاں ہوئے سہائیا۔ در جنا
 دے نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ تیرا وچھوڑا نہ ہووے پل دا، پلکاں دے پچھے ملنا دُھر دے ماہیا۔ جتھے دیپک جوت
 ہووے بلدا، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ تیرا ستگر شبد سندیسہ ہووے گھلدا، انحد نادى ناد سُنائیا۔ مان بخش دے نہچل دھام اٹل دا،
 سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری
 بے پرواہیا۔ جن بھگت کہن پرہہ انتشکرن کھول دے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ پُورب جنم دا لہنا دے دے باقی، لیکھا جنم کرم نال
 ملائیا۔ نام پیالہ بخش دے بن کے ساقی، جام اگما ہتھ پھڑائیا۔ شبد گھوڑے چڑھا لے راکی، راؤ رنکاں دے مالک ہونا سہائیا۔ ساڈا
 لیکھے لا لے بدن خاکی، تن وجوداں کر صفائیا۔ اندروں میٹ اندھیری راتی، ست دھرم دا سچ چند چمکائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا
 کملاپاتی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ دُھر دی بخش دے بوند سواتی، امرت امیوں رس آپ پیائیا۔ کلجگ انت پُچھ لے واتی، واسطہ
 تیرے آگے پائیا۔ بن تیرے سگلا دے کھئے نہ ساتھی، ساچا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھی، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں
 دین دیاں ہوئیں سہائی ناتھ اناتھی، نتھاوایاں دیویں مان وڈیائیا۔ ساڈا لیکھ بدل دے مستک ماتھی، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ در
 تیرے جوڑدے ہاتھی، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔
 جن بھگت کہن پرہہ آتم دھار بخش دے اندن، اند اند وچوں پرگنائیا۔ تُوں صاحب سؤرا سربنگن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ساڈی قبول کر
 لے بدن، ڈنڈاوت سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ دُھر دے نام دی چاڑھ دے رنگن، دُرمت میل کر صفائیا۔ نرگن دھار لا لے اپنے انگن،
 انگیکار آپ اکھوائیا۔ تیرے در تے بھکاری ہو کے منگن، جن بھگت سہیلے جھولیاں ڈھاپیا۔ تُوں نام ندھانا آئیوں ونڈن، اتوٹ اٹھ دینا
 ورتائیا۔ تیرا کھیل وچ وربھنڈن، برہمانڈ وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں صاحب سؤرا سربنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیرے حُکم
 وچ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی لنگھن، کلجگ اتم بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا لیکھا لا لے جو انت کنارے گھاٹ بیٹھے کنڈھن،
 تٹاں ویکھ وکھائیا۔ ہر پردے پا دے ٹھنڈن، کوڑی اگنی آگ بُجھائیا۔ آتم دھار ہووے نہ رنڈن، سہاگی کنت لینا پرنائیا۔ رائے دھرم دیوے

نہ دندن، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ جن بھگت سُپیلے تیرے دوارے لنگھن، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن بھاگ ہوئے کیسے نہ مندن، مندبھاگی وڈبھاگی لینے بنائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت نو پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر اوتار سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن سورے سرگ، بگ پیڑے ہنس روپ دے بنائیا۔ جگت ترسنا بوجھا دے آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ تیری سرن سرنائی جائے لگ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ میلا میلنا چائیں چائیا۔ کلجگ تتی واء رہی وگ، چاروں کُنٹ اپنا زور لگائیا۔ اسیں مَورکھ مَورھ جیو الپک، سرگ ہونا آپ سہائیا۔ مہربانا سری بھگوانا تینوں تتان اندر لئیے لبھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساڈی منسا پوری کرنی ہبھ، ہم ساجن ہونا آپ سہائیا۔ ٹوں نَور نَورانہ شاہ سلطانا الاہی رب، یامبین تیری بے پرواہیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنے سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ کوڑی کرپا جگت میٹ دے حد، حدوڈ اپنی دے سمجھائیا۔ آتم پرما تم بنا ید، یدی اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا جام پیالہ پیا مد، مدھر دُھن اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ بھاگ لگا دے ساڈی جھگی، گلی ککھان دے وڈیائیا۔ ساڈی آتم دھار کر آگھی، اُگن آتھن وجدی رہے ودھائیا۔ اکو کھیل تیرے ملن دی ہووے سُجھی، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ سُرتی شبد وچ ہووے رُجھی، منوآ اُٹھ نہ دہ دِش دھائیا۔ اپنی رمز لگا دے گجھی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کلجگ اوڈھ ویکھ لے پگی، اپنا بیٹھا پندھ مکائیا۔ نیتر رو پُکارے بسدھی، دھرنی دھرت دھول دھول دئے گواہیا۔ میرا کھیل ویکھنا جگت جہان یدھی، یودھے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پوتر رہن دینی نہیں کیسے دی بڈھی، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت واسنا کلپنا وچ نچی ٹپی کدی، چاروں کُنٹ لئیے انگرائیا۔ تیری کھیل ہونی دُتیا بھاؤ دی دوجی، ایک رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ

منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈے انتر بخش دے دان، نام ناما دے ورتائیا۔ تُوں اپر پیر سوامی اکما رام، رمئیا تیری بے پرواہیا۔ تُوں نرگن نُوں جوت جوتی جاتا کاہن، کاہن کاہنا اک اکھوائیا۔ تُوں پیغمبران دا امام، عملان تون رہت نُوں الاہیا۔ تیرا اکھراں تون باہر کلام، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کرن شنوائیا۔ کیرپا کر سُوں پیر یودھے بلوان، بلدھاری تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے چرن کول کرن دھیان، دُو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیری کیرپا نال روگ سوگ دُکھ چنت سرب مٹ جان، تن وجوداں کر صفائیا۔ دے وڈیائی پردھ بال جوان، جوبن وتے ہونا آپ سہائیا۔ جن بھگت کہن ساڈی بینتی کر پروان، پرم پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ اسیں بالی بُدھ بال آنجان، عقل بُدھی کم کسے نہ آئیا۔ تُوں داتا دانی سیری بھگوان، بھگوان اک اکھوائیا۔ چوراسی وچوں ساڈی کر پہچان، بے پہچان دھیان لگائیا۔ ساچا دھرم دا دے نشان، نشانے کوڑ جگت بدلایا۔ تیرا انتر نرنتر اکو ہووے گان، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جگت بھگت سہیلے کریں پروان، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ سب دا تیرے اُتے مان، نائیاں ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد پُرکھ اپر پیر سوامی آد جگادی جانی جان، جاننہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت نو پند گمان پُرا ضلع امرتسر نرائن سنگھ دے گرہ *

پھلگن کہے سُنو حُکم جگت جگیا سُو، شبدي دھار دھار جنائیا۔ کی سندیسہ دیوے دُھردرگاہی پُرکھ ابنا سُو، ابناشی کرتا اکم اتھاپیا۔ جس دی منڈل منڈپ دو جہاناں راسُو، بن گوپی کاہن اپنا کھیل کھلایا۔ جو برہمنڈاں کھنڈاں بنیا وَا سُو، واسطہ نرگن دھار اپنے نال رکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جنت سادھ سنت سواس سواسُو، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔ جس دے ویراگ وچ صوفی ویاون آسُو، نیناں نیر وپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پھلگن کہے صاحب پیارا میترا، ہر سجن ایکنکار۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھڑا، ویکھ سکے نہ کھئے وچ سنسار۔ اوہدی جگ جگ اوڑی ریتڑا، ستجگ تریتا

دوپر کلجگ دئے آدھار۔ اوہدا نام نِدهانا میٹھڑا، رسنا جہوا گن لئے وچار۔ اوہ سُنائے سہاگی گیتڑا، تُوں میرا میں تیرا آتم انتر دئے پیار۔ اوہ
 لکھ چوڑاسی پرکھنہارا نیتڑا، اک اکلّا ایکنکار۔ جو جن بھگتاں چاڑھے رنگ مجیٹھڑا، اتر نہ جائے دوجی وار۔ ساچا کلمہ دے حدیٹڑا، ڈھر
 پیغام آگم اپار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ڈھر دربار۔ پھلگن کہے میرا صاحب سوامی ساچا، سچ سچ
 وڈیائیا۔ جو لکھ چوڑاسی ویکھے کایا ماٹی بھانڈا کاجا، تتو تتان دھیان لگائیا۔ جو لوں لوں اندر راجا، رچنا اپنی آپ بنائیا۔ اوہ کھیلے کھیل
 آگم تماشا، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ نرگن دھار پاوے راسا، سرگن اپنی خوشی سمجھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن جوت کر
 پرکاشا، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ جن بھگتاں چرن کول دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ پاربرہم برہم جوڑ کے ناتا، دئی دویٹی ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ آتم پرما تم اکو دس کے ذاتا، اذاتی دا لیکھا دئے مکائیا۔ گھر سوامی درشن دیوے اک اکتا، اک اکلّا نظری آئیا۔ جس دا ویس اولّا
 جگ جگ بھہ بھانتا، اوتار پیغمبر گرو تن وجودان سنگ بنایا۔ جس دی شبد آگمڑی گاتھا، نراکھڑ دھار پڑھایا۔ اوہ صاحب سوامی
 سرب کلا سمراتھا، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ جو ہوئے سہائی انا تھ انا تھ، دینن اپنے گلے لگائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے مستک
 ماتھا، تلک للاٹی جوتی نور کر رُشنایا۔ جس دا کھیل پرتھی آکاشا، گگن گگنتران اپنا نور نور چمکایا۔ سو ہر گھٹ اندر رکھے واسا،
 واسطہ اپنے نال رکھایا۔ جن بھگتاں دے بھرواسا، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ پھلگن کہے پرہہ صاحب سوامی ایکا، اک اکلّا آپ اکھوائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرواں رکھی ٹیکا، ٹکے
 مستک دھوڑی خاک رمایا۔ اوہ لکھ چوڑاسی کرنہارا بڈھ بییکا، پتت پتت بنایا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سوہا
 پائیا۔ شاہو بھوپ نر نریشا، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا گوبند دس دسمیشا، دہ دشا دشا پڑھایا۔ اوہدا ویس
 اولٹا ہوئے انیکا، آنک کل دھاری اپنی کل پرگٹایا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جگ اٹاؤنا جس دا اپنا لیکھا،
 لیکھے لیکھے وچوں بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ اُچایا۔ پھلگن کہے جن بھگنو
 اکو ایشٹ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی برہم برہمادی دین دیال، شبد انادی دھن اُچایا۔ وسنہارا سچکھنڈ

سچی دھرمسال، دھرم دوارے سوہیا پائیا۔ سو انت کنت بھگونت جن بھگتاں کرے سنبھال، سمبل نواسی اپنا پردہ لاپیا۔ اکو رنگ رنگا کے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستگر شبد بنا دلال، وچولا اپنا نام درڑائیا۔ سنت سہیلے سجن بہال، لکھ چوراسی وچوں لئے ملائیا۔ آپے پچھے مریداں حال، مُرشد دُھردرگاپیا۔ جس دے حُکم اندر بھجے پھردے کال مہاکال، رائے دھرم سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ پھلگن کہے میرا سندیسہ بھگتو اک، اکو وار جنائیا۔ منوآ سب دا جائے ٹیک، ٹیکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اکو گرہ جانا وک، قیمت اور کھئے نہ پائیا۔ اکو صاحب وساؤنا چت، ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ اکو سوامی بناؤنا مت، مت پیرا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جو درشن دیوے نت، نج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ چرن کول لیائے کھچ، سرتی شبد نال ملائیا۔ سد وسے کایا وچ، ساڈھے تین ہتھ سوہیا پائیا۔ آتم دھار بنے پت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جو برہم دا پاربرہم بنائے پت، پتکاری اگم اتھاپیا۔ جس چرن کول جانا ٹیک، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لاوے جن بھگتاں بوند رت، رکت بوند اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت نو پند گمان پُر ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ *

بھگت سہیلا ساچا سغا، ہر کرتا دین دیاں۔ نج نیتر کھولے اکھاں، میل ملائے اپنے نال۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے رکھاں، لیکھے لائے شاہ کنگال۔ بھیو چکائے شکلا کیشنا پکھا، جوت جگائے بے مثال۔ پار کرائے وچوں کوٹاں لکھاں، مہربان مہربان بن کے پرتپال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پھل لگائے ساچے ڈال۔ جن بھگتاں ساچا سنگ ہے، رکھے رکھنہار۔ چاڑھے نام ندھانا رنگ ہے، اتر نہ جائے وچ سنسار۔ پوری کرے آشا منسا اُمنگ ہے، دیونہار آپ نرنکار۔ سیج سہائے سیج پلنگ ہے، گھر مندر بنک دوار۔ در دروازہ جائے لنگھ ہے، آپ اپنی کِریا دھار۔ کرے پرکاش بن سورہ چند ہے، جوتی جاتا ہو اُجیار۔ اتر دیوے برہم اند ہے، پاربرہم روپ کرتار۔ بھاگ ہون نہ دیوے مند ہے، ہر ہر خالی بھرے بھنڈار۔ ٹوں میرا میں تیرا سُنائے چھند ہے، گیت سہاگی اپر

اپار۔ لیکھے لائے بتی دند ہے، جو جن گائے گاونہار۔ بہرماں ڈھاہے دویتی کندھ ہے، ہوئے ہنگتا روگ نوار۔ خوشی کرائے بند بند ہے، بندگی بخشے چرن پیار۔ لیکھا رہے نہ سویر سنجھ ہے، اٹھے پہر دئے دیدار۔ بیڑا رڑھے نہ وچ دھار منجھ ہے، ستگر شبد لنگھائے پار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سہار۔ جن بھگتاں میتا دھر دا سائیں، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ آد جگادی دھر گوسائیں، گہر گمبھیر دیا کمائیندا۔ ست ستوادی بن کے ماہی، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ پھڑ پھڑ مارگ لاوے راہی، رہبر اپنا بھیو چکائیندا۔ جس خالق دی رچنا خلق خدائی، خود اپنا حکم ورتائیندا۔ جس نوں سیس سارے رہے جھکائی، سر آگے نہ کھئے اٹھائیندا۔ اوہ مالک دھردرگاہی، جوتی جاتا اک اکھوائیندا۔ جس دی چار جگ دے شاستر دین گواہی، شہادت اکو نام بھگتاں کھیل بے پرواہی، بے پرواہی وچ سائیندا۔ جو سب دا دایا دائی، لکھ چوراسی جیو اُچائیندا۔ اوہ ویکھنہارا جن بھگتاں جنم کرم کمائی، پورب لہنے نال ملائیندا۔ جو پار کرائے سمند ساگر کھائی، ٹلے پربتوں ڈیرہ ڈھاہندا۔ جو جگ جگ اُجڑے کھپڑے رہیا وسائی، جن بھگتاں نام وڈیائیندا۔ جو پھڑ اٹھائے باہیں، جگت ڈھٹھیاں گود اٹھائیندا۔ ایتھے اوتھے ہون نہ دیوے جدائی، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیندا۔ جن بھگتاں منزل دیوے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیندا۔ ساچا میلا میلے سہج سُبھائی، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ شبیدی دھار دئے جنائی، انادی ناد درڑائیندا۔ دپیک جوت کر رُشنائی، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ ساچے مندر دئے چڑھائی، درگاہ ساچی آپ سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار دئے وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ جن بھگت سہیلا ایکنکارا آد جگاد اک اکھوائی، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت ویکھنہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہوئے سہائی تھل اسگاہی، جل تھل مہیئل پار کرائیندا۔

* ۷ پھگن شہنشاہی سمت نو پند کرتار پُر دی سرجیت کور دے نو ت ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھے *

صوفی کہن حق اماما، ایمان نال سیس جھکائیا۔ تیرا سنیئے اگم پیغاما، کلمیاں باہر سمجھائیا۔ تیرا کھیل جگت جہانا، طبق ویکھن
 نین اٹھائیا۔ تُوں یودھا سورپیر وڈ بلوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ تیرا ست دا سچ ہووے نشانہ، نشانے دین دُنی بدلائیا۔ تیرا دھرم دھار
 اسلاما، اسم اعظم اک وکھائیا۔ شرع دا رہن نہ دیویں کھئے غلاما، زنجیر جگت والے تڑائیا۔ تینوں سجدے کرن تاما، طمع مذہب نہ ونڈ
 ونڈائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا وچ میدانا، جگت جہاناں دھیان لگائیا۔ تینوں کہندے دُھر دا کاہنا، دُھر رام تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں آد جُگاد
 جُگ چوکڑی کھیل کریں مہانا، مہا کتھ کتھ نہ کھئے سنائیا۔ تُوں ہر گھٹ انتر جانی جانا، انتر جامی بے پرواہیا۔ تیرا بھیو جانے نہ کھئے پون
 مسانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگے مولا، بے نظیر تیری
 سرنائیا۔ اپنا وعدہ تک لے پورا کر لے قولا، اقرار نامے پھول پھولائیا۔ سچ سندیسہ دے دے اپر دھولا، دھرنی دھرت دھول دھیان
 لگائیا۔ نو ست شرع دا ویکھ لے رولا، جگت جھگڑے وچ لوکائیا۔ تڈھ بن دھرنی بہار کرے کھئے نہ ہولا، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ تیرا
 اشارہ دے کے گیا کاہن سولا سولا، سول اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری
 وڈیائیا۔ تُوں صاحب سلطانا لاشریک، تیری بے پرواہیا۔ تیرے وچ حق توفیق، تُوں جلوہ گر نور الاہیا۔ تُوں آتم دھار کریں تصدیق،
 شہادت کلمے والی بھگتائیا۔ صوفیاں منسا پوری کریں امید، آشا اپنے وچ رکھائیا۔ ساچے کلمے دی کریں تاکید، حکم حکم نال درڑائیا۔ غفلت
 وچوں کھولیں نیند، آس نندرا دُور کرائیا۔ تیرے پیار وچ پیغمبر بھئے شہید، شہادت کلمے والی پائیا۔ تُوں کھولنہارا دید، دیدہ دانستہ
 نظری آئیا۔ تیرے نام دی سارے کرن تمہید، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ صوفی کہن پرہہ الاہی اللہ ہو، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائیا۔ اپنیاں پیاریاں لیکھے لاویں بُت رُوح، بُتخانیان دینی
 مان وڈیائیا۔ تُوں زرگن دھار شبد ستگرُو، گردیو سوامی وڈ وڈیائیا۔ تیرا ساچا مارگ ہندا شروع، شہنشاہ لوک مات لئیں انگرائیا۔ تیرا
 حکم کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا کلمہ نام کدے نہ کھرو، خالص اپنا رنگ بدلائیا۔ جن بھگت سہیلا آتم دھار تیرے نال

جُڑو، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا نام ندھان کدے نہ تھُڑو، اتوٹ اٹو ورتائیا۔ تیرا سنت سہیلا سچکھنڈ وچوں پھیر کدے نہ مُڑو، چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکمے اندر بھگت سنت صوفی فقیر جگت جہان ترو، ترت تیرے نام ملے وڈیائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر بنگلا دیش جان سمیں *

پھلگن کہے میرا پرورشٹا باراں، سمت شہنشاہی نو رنگ رنگائیا۔ مہر کرے مہربان نرنکارا، نرویر دھردرگاہیا۔ جس دا حکم سندیسہ سب توں باہرا، بہر حال اپنا حکم ورتائیا۔ جو نرگن دھار ہووے ظاہرا ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ نو ست دا میٹے دائرہ، پاندھی جگت جہان پندھ مکائیا۔ ستگر شبد دا لائے نعرہ، نر نرائن اگم اتھابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سنگ آپ بنائیا۔ باراں پھلگن کہے ستگر شبد کھیل اولا، اول اللہ نال مل کے کھیل کھلائیا۔ جو دین مذہب اُتے پھیر کے پلا، پلکان دا میلا دتا ملائیا۔ دھر سندیس دا طوفان چڑھا کے ہلا، آپ اپنی کار بھگتائیا۔ جو سندیسہ دتا نوری اللہ، عالمین آپ جنائیا۔ جس نوں محمد واحد کہا اگلا، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ سو کھیل کھیلے جلا تھلا، دھرنی دھرت دھیان لگائیا۔ جس دا روپ انوپ اچھل اچھلا، ول چھلدھاری نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے سچ سینگھاسن سمبل اکو ملا، مالک ہو کے دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ باراں پھلگن کہے میں جھک جھک لاگاں پاؤں، چرن کول سرنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کرنا سچ نیاؤں، عدل انصاف ستگر شبد ہتھ پھڑائیا۔ غریب نائیاں کوچھیاں کھلیاں پھڑنا باہوں، جگت نائیاں ہونا آپ سہائیا۔ جیو جگت ہنس بناؤ نے پھڑ پھڑ کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگائیا۔ آپے بننا پتا ماؤں، پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی تیرا نگر گراؤں، ست دیپ چرناں ہیٹھ دہائیا۔ تینوں اوتار پیغمبر گر کہن واپو واپو، واپگر تیرا لیکھا نور الاہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جگت جہان وہے وچ شوہ دریاؤ، نیا نوکا بیڑا نام پار نہ کھئے لگائیا۔ تیرا کھیل اگم تھل

اسگاہو، جل تھل مہیئل رہیا سائیا۔ آپے سب دا بن پتا ماؤں، پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ مارگ دس جو جیو جہان بھلا راہوں، رہبر ہو کے پردہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچا رنگ رنگائیا۔ پھلگن کہے پرہو میرے سمت دا آخری وقت، نو شہنشاہی نال ملائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا نال دین دئی جکت، جاگرت جوت بن ورن گوت تیری بے پرواہیا۔ تون آد پُرکھ اپرمپر سوامی نرگن تیری شکت، انت کنت بھگونت کہن کچھ نہ پائیا۔ تون سب دا لیکھا جانیں بوند رکت، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ مہربان مہر کر دے ہرجن ساچے اُتے بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ گھر سوامی انترجامی کایا مندر اندر دینا درس، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا کھیل زمیں اسمان فرش، فلکان دے مالک خلق دے خالق دینی آپ وڈیائیا۔ صاحب ستگر شبدی دھار ہو کے کرنا ترس، رحمت سچ سچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ باراں پھلگن کہے میرے دھرم دھار دے کابنا، نرگن نرویر نراکار تیری سرنائیا۔ تیرا ستگر شبد جودھا سورپیر مردانہ، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا جانے پُری لوء برہمنڈ کھنڈ وچ جکت جہانا، تن وجوداں ویکھ وکھائیا۔ جس دا حکم ورتے زمیں اسماناں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تون نرگن دھار نرویر نراکار اتتر ویکھنہارا مار دھیانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے چرن کول کول چرن کراں دھیانا، دھرم دی دھار دھار درسائیا۔ بھگت سہیلے ٹھانڈے سپتے قدرت دے قادر نوجوانا، مرد مردانے تیری بے پرواہیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھے یار ہر بھگت دوار میں تینوں کراں سلاماں، سجدیاں بندنا ڈنڈاوتان وچ سپس نوائیا۔ تیری چڑھدی دشا دھرم دی دھار ہووے نشانہ، جس تون ویکھن زمیں اسمانا، طبق لوک نین اٹھائیا۔ تون شاہو بھوپ اک اماما، عملاں تون ربت نور الاہیا۔ تیرا جکت جہان دے نہ کھتے بیگانہ، ہر گھٹ اپنا کھیل کھلائیا۔ دھن بھاگ جے دھرم دی دھار ہووے روانہ، قدم قدم نال بدلائیا۔ تیرا کھیل کوئی جان سکے نہ جیو جہانا، عقل بدھی نہ کھتے چٹرائیا۔ جن بھگتاں دینا ساچا مانا، سر سر اپنا ہتھ نکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن جگ چوگری تیرا ورتے بھانا، بھانے دے مالک بھاری سکے نہ کھتے اٹھائیا۔

* ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت نو پند زڑکا کلان ضلع جالندھر گرداور سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میں دوس رین جاگدا، برہمنڈ کھنڈ دین دنی تگان چائیں چائیا۔ میرا وقت سہنجنا ہووے وڈ وڈ بھاگ دا، نو ست ویکھاں چائیں چائیا۔ میرا لہنا دینا لکھ چوراسی انتشکرن ویراگ دا، کایا مندر کعبے پھول پھولائیا۔ میں دین دنی مایا روپ تگان ڈسنی ناگ دا، جگت وکارے دھیان لگائیا۔ میں جیواں جنتاں سادھاں سنتاں بہامبڑ ویکھاں آگی آگ دا، جگت واسنا نال ملائیا۔ میں شبد سندیسہ جناواں برہم برہمادی اناد دا، چار کنت آپ درڑائیا۔ میں کھیل ویکھاں پُرکھ ابناشی وسماں دا، جو بسمل ہو کے ہر گھٹ وچ سہائیا۔ میں لہنا دینا جانا نانک والی رباب دا، جو تار ستار گیا پلائییا۔ میں لیکھا تکنا بھگت پرہلاں دا، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیا۔ میں ونجارا بننا جن بھگتاں اک آواز دا، دوسر راگ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں بھیمو کھلاؤنا پُرکھ اکالے راز دا، جو رازق رزق رحیم رہیا سمجھائیا۔ جس دا سندیسہ ہونا اک اہلاں دا، دو جہان آپ درڑائیا۔ جس دا بھیمو ابھیدا بودھ آگادھ دا، بڈھیوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں پھرا چاروں کنت دؤڑا، بنا قدم قدم اٹھائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا نال براہمن گوڑا، وید ویاسا جس دی صفت صلاحیا۔ میرا عرش فرش توں باہر دے پوڑا، پوڑی ڈنڈا ہاتھ کھئے نہ آئیا۔ میں لکھ چوراسی جیو جنت تگان مٹھا گوڑا، رس انرس دوویں کھوج کھوجائیا۔ میں پرم پُرکھ دا ست سرورپی ویکھاں گھوڑا، جس دی راس نظر کیسے نہ آئیا۔ جو جن بھگتاں انتر آتم مٹائے اوڑا، امرت نام میگھ برسائیا۔ جس دا وقت جگت رہ گیا تھوڑا، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ اوس سوامی انترجامی دی سب نوں پینی لوڑا، لڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ جس دا جوتی شبدی دھار جوڑا، بھگت بھگوان میلا میلے سہج سبھائیا۔ اوہ ویکھنہارا کلجگ اندھ گھورا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوہ نوجوان بن کے بانکا چھوہرا، شوہر بانکا سب دا اک اکھوائیا۔ جس دا تون میرا میں تیرا آکو ہووے دوہرا، دو جہاناں سری بھگوانا کرے پڑھائیا۔ جس دے نام ندھان دا نو کھنڈ پرتھی آکو چلنا مہرا، دوجی مہر اور نہ کھئے لگائیا۔ اُس دا منتر چلنا پھورا، فُر نے سب دے بند کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میں دوس رین تھیاں بھجیاں، بھجن بندگی جگت

جہان ویکھ وکھائیا۔ میرا چرن نہ کوئی کھہا سجا، قدم قدم نہ کھئے وکھائیا۔ جگت نیتر کیسے نہ لبھا، لوچن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے کھیل دی سمجھے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے جنائیا۔ میں چلدا اک پرہو دی وچ رضا، جو رازق رزق رحیم خلق خدائیا۔ جس دے حکم وچ سب دے سر تے کوکدی قضا، کلجگ قزاق اپنا روپ بدلایا۔ جو سرشٹی نال کرن والا دغا، فریباں وچ اپنا کھیل کھلایا۔ جیو جنت بھلایا دھر دا ابا، پتا پُرکھ اکال ملن کھئے نہ پائیا۔ جیون زندگی اُتے لایا دھبا، دُرمت میل نہ کھئے دھوایا۔ اُس دا کھیل سمجھے نہ کھئے سببا، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس جگت جہان میٹنی حدا، شرع حدود نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں حکم سندیسہ دے کے سدا، پیغام دتا چائیں چائیا۔ دو جہاناں میری ویکھنی یدا، یدی یدپ اپنا حکم درڑائیا۔ میں خوشیاں دے وچ مدھا، بھجّاں واہو داہیا۔ ستگر شبد کہے میں اوتار پیغمبراں گرواں دیواں سدا، بھگتاں سنتاں جگت اُٹھائیا۔ اوہ نور الاهی امام اِماما تن وجودا تگو بندہ، بندگی والیو بنا بندگی توں بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دا کلجگ انت کھیل مہانا دھندا، دُھندھوکار میٹے خلق خدائیا۔ صوفی نیتربین رہے کھئے نہ اندھا، لوچن اپنا نین کھلایا۔ جس شرع دی ڈھابنی کندھا، کندھی بیٹھے ہرجن پھڑ بابوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سینہ کرے ٹھندا، اگنی تت برہم مت نال دئے بھجھائیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت نو میرٹ چھاؤنی مہندر سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے تکی کھیل اگم اپار دی، اپرمپر سوامی نرگن نرویر نرنکار جو آپ ورتائیا۔ دو جہان نو جوان حکم دی دھار ویکھنی پروردگار دی، سانجھا یار ایکنکار اکل کل دھار کی اپنی کل ورتائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس نوں بنا چرن نمسکار دی، اوتار پیغمبر گر نو نو لاگن پائیا۔ جس دی کھیل ایتھے اوتھے دو جہان سچی سرکار دی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ایکو ایک اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی نت نوٹ جن بھگتاں سیک دیدار دی، آتم پرما تم پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیل جانے جگ چوکڑی چار دی، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جس آسا پوری کرنی سنگ محمد چار یار دی، حضرت موسیٰ عیسیٰ مسلسل سنگ بنائیا۔ جس

خواہش میٹنی تیئی اوتار دی، اوتر اپنی کار سمجھائیا۔ جس دھار وکھاؤنی گرو گریو دسم دوار دی، وارث ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں دین دنی دا تکیا دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جیون جگت جگت دا ویکھیا کرم، کرم کانڈ برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ تن وجود ماٹی خاک تکیا انتر برہم، پاربرہم پرہ اپنا بھیو چکائیا۔ ہڈ ماس ناڑی چم درشٹی ویکھیا چرم، چار ورن اٹھاراں برن بھیو چکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو گریو تن وجوداں ویکھی چرن سرن، اوٹ اوڑک کھوج کھوجائیا۔ جیو جنت لکھ چوراسی ویکھیا جنم مرن، اُتبھج سینج اندج جیرج پردہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھیل دساں اگم اتھاہ دی، کی اگمڑی کار کھائیا۔ کی دھار بے پرواہ دی، جو بے پرواہی وچ سائیا۔ کی جوتی جوت نور الاہ دی، جو الاہی اک اکھوائیا۔ کی کرنی کھیٹ ملاح دی، جو جگ جگ بیڑے جگت جہان پار لنگھائیا۔ کی صفت صلاح وڈیائی واہ واہ دی، واپگرؤ کی اپنی کار بھگتائیا۔ کی جنائی جانے کوئی اُس دے ناں دی، جو ناؤں زینکارا اک سمجھائیا۔ جس آسا پوری کرنی جگت جہان والی دھرتی ماں دی، متا سب دی کھوج کھوجائیا۔ جن کھیل مٹاؤنی سور گان دی، جھگڑا شرع نہ کھئے رکھائیا۔ جس دی کھیل اگتی ہونی انت کلا دی، کل دھاری کل کلکی اک اکھوائیا۔ اوبدی صفت وڈیائی مہا نہیں کوئی گلان دی، کتنی کتھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی جگت جہان کھیل گھڑی پلان دی، پلکان دے پچھے بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ جس دھار مٹاؤنی جلاں تھلاں دی، مہیئل اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں دھرنی ویکھی کوکدی، دروبی تیرا نام ڈبائیا۔ حالت ویکھ لے چارے کوٹ دی، کٹیا اپنی پھول پھولائیا۔ سرشٹی درشٹی بھر گئی جوٹھ جھوٹھ دی، سچ وچ نہ کھئے سائیا۔ وڈیائی رہی نہ پنج بھوت دی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ربی گرلائی۔ کھیل تک لے اپنے شبد سورپیر ڈلارے ست دی، جو دتیا رنگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے جگت جہان تکیا لوک مات جگ، نو نو چار دھیان لگائیا۔ گرہ گرہ مندر دسی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرا درس کھئے نہ کرے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ در

تیرے ملن کھئے نہ آئیا۔ تُوں تُوں الہی عالمین ربّ، یامین تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ کیریا کلپنا میٹ دے حد، حدوڈ محدود محبوب اپنی دے وکھائیا۔ آتم پرما تم دھار مانو ذاتی تیری اکو ہووے ید، یدی یدپ اکو رنگ دینا رنگائیا۔ تیرا نام کلمہ ڈھولا گیت دھر سوامی اکو ہووے سد، صدقے واری ہوؤں گھولی گھول گھائیا۔ تیرا نام خُماری آتم پرما تم ہووے مدھ، مدھر دُھن دینی سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ہرجن تیری نرگن دھار لے لبھ، لوبھ موہ وکار ہنکار وِبھچار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ خوشیاں نال ہووے گد گد، گداگر دا لیکھا دینا مُکائیا۔ گرہ مندر اندر سچ دوارے لینا سدّ، بن رسنا جہوا اپنا حُکم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے میرا وقت سُہاوا تک لے لوک مات، پرلوک ویکھ وکھائیا۔ میرا سب دے نال اکٹا نات، ناتا بدھاتا دیاں درڑائیا۔ میرا جھگڑا نہیں ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ سچ پریتی اکو آتم دھار دساں نات، ناتا پرما تم تیرے نال جڑائیا۔ تُوں انت کنت بھگونت سب دی پُچھنی وات، واتا ورن تک خلق خُدا ئیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ ہو کے دیویں دات، داتے دانی اپنا نام ورتائیا۔ دین مذہب شرعی جھگڑا رہے نہ کاغذات، کاغذ قلم شاہی دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی جن بھگتاں پُچھنی آپ وات، وارث ہو کے آپ دھیان لگائیا۔ تُوں پت پریشور پاربرہم سب دا پت مات، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں صوفیاں سنتاں آون جاون لکھ چوراسی میٹنی واٹ، جنم کرم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اپنا تٹ کنارہ دس کے گھاٹ، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ آتم سیج سُہا کے کھاٹ، کھٹیا اکو دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو میری دھرم دھار دی بندنا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ تُوں بخشنا اک اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیری چرن دھوڑی مستک لگے چندنا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ساچے بھگتاں چاڑھنی رنگنا، دُرمت میل پاپاں کر صفائیا۔ جنہاں تیرا سچکھنڈ دوارا لنگھنا، آکے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جنہاں بنا تن وجودوں گاؤنا چھندنا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ تُوں مورت گوپال سچ سوامی مدنا، ست ستوادی تیری وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار تیرا اکو ڈنکا وجنا، جگت جہان نوجوانا سری بھگوان دینا سُنائیا۔ کلجگ وچ تیرے حُکم

نال سَتَجُگ سَت دهرم دھار دا لگنا، سَت سَت نال ملائیا۔ مین نو نو وچ ڈنڈاوت کراں بندنا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ تیرا اکو سمرن ہووے بھجنا، جو بھو ساگر پار کرائیا۔ تینوں جگت دوار جن بھگتاں پئے نہ لبھنا، گھٹ انتر ملنا چائیں چائیا۔ تیرا میلا ہندا نال سببنا، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ میرے نور الاهی رہنا، رہے رحیم تیری بے پرواہیا۔ لوک مات تیری اکو ہووے یدنا، یدی اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سَتگر شبد کہے پرہو جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، اندھڑا آپ چڑھائییا۔ سب دی آسا منسا پوری کر دے منگ، جو مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتر آتم نجھ دھار و ہا دے گنگ، بوند سوانتی گول ناہی آپ اٹائییا۔ پنچ وکار کرے نہ جنگ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائییا۔ تون سچ سوامی اپنا دینا سنگ، سکے ساتھی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگت جہان وچوں ہرجن تیرے پار جائن لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ آتم دھار سیج سہاؤنی سچ پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کھئے نہ آئییا۔ در در گرہ گرہ گھر گھر گمکھ ساچے سنت جنان دینا آپ اند، اند اند وچوں پرگٹائییا۔ جو تون میرا میں تیرا سو پُرکھ نرنجن گاؤندے چھند، ہنگ برہم میلا میلنا سہج سُبھائییا۔ دئی دویتی شرعی بھرم ماں ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن زرویر تیرا وچھڑے کدے نہ سنگ، دھر دے سنگی بہ بہ رنگی بہ بدھ اپنا میلا لینا ملائییا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت نو میرٹ چھاؤنی سرمیل سنگھ دے گرہ سویرے *

سَتگر شبد کہے میں نرگن دھار دوڑدا، دو جہاناں بھجان واہو داہیا۔ سندیسہ دیواں ایکنکار آگے گوڑ دا، پاربرہم برہم توں باہر سمجھائییا۔ نشانہ تک لو اکو سَت دهرم دے پوڑ دا، پوڑیاں ڈنڈیاں پندھ مکائییا۔ مالک ویکھ لو جگ چوکرئی بہڑ دا، بہڑی بہڑی جس دا نام ڈبائییا۔ جو رس دیوے لکھ چوراسی مٹھے کوڑ دا، دین دنی کھوج کھوجائییا۔ اوہدا لیکھا آگم اتھاہ ڈونگھے جوہڑ دا، سمنڈ ساگراں سمجھ کھئے نہ آئییا۔ جس نے لہنا دینا مکاؤنا کلجگ کوڑ پیاسی اوڑ دا، میگھلا میگھ نام برسائییا۔ راہ میٹنا دیناں مذہبان پندھ مٹاؤنا سوڑ

دا، مارگ پندھ اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اِک اکھوائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں سنديسہ دیاں پیغاما، سندھیا سرگھی نام جنائیا۔ سُنو حُکم اِک اماما، جو عملان تون رہت نُوڑ الاہیا۔ جس دا اِکو اکم دمَام، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جس دا بل باوَن کرے دھیانا، بن نینان نین اُٹھائیا۔ جو سب دا رام رحمانا، نُوڑ نُوڑانہ اِک اکھوائیا۔ جو آتم دھار پر ماتم بے کاہنا، لکھ چوراسی آپ پرنائیا۔ جو گرو گُردیو پھر کے بانا، بان انیالا تیر چلائیآ۔ سو بن کے مرد مردانہ، مدد اپنی اِک سمجھائیآ۔ جس میٹنا کلجگ کوڑ نشانہ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ ست دھرم دا دھرم اِک وکھانا، ست سچ نال وڈیائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دیوے گانا، آتم پر ماتم آپ پڑھائیآ۔ سو وسے سچکھنڈ سچے استھانا، تھان تھنتر اِکو اِک وڈیائیآ۔ جتھے بنا ناد دُھنکانا، انراگی راگ درڑائیآ۔ دیپک جوت جگے مہانا، بن تیل باقی رُشنائیآ۔ جو ساچے بھگتاں کرے پروانا، پرم پُرکھ اپنی گود اُٹھائیآ۔ سچ سوامی ہو کے مہربانا، مہر نظر نال ترائیآ۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے مانا، مان نینایاں رنگ چڑھائیآ۔ کِریا کر کر وشنوؤں بھگوانا، بھگون اپنا سنگ وکھائیآ۔ ستگرُ شبد کہے میں سچ سنديس سُنانا، انسنت رہے نہ کھئے لوکائیآ۔ میرے صاحب دا سخت ورتنا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جس تختوں لاہنا راجا رانا، رعیت اِکو رنگ وکھائیآ۔ جن بھگتاں نام ندھانا دے کے دانا، وست اتول اٹل ٹکائیآ۔ آپ سب دا ہو کے جانی جانا، جانہار کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ پہچانا، بے پہچان پہچان وچ کیسے نہ آئیآ۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت نُو ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی نُو وکھ *
 * ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت نُو ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی نُو وکھ *

ستگرُ شبد کہے میں دوس رین دوڑدا، دو جہان نُو جوان مرد مردان پرہ تیری سیو کھائیآ۔ سنديسہ دیواں دھرنی دھرت دھول دھول براہمن گوڑ دا، نو ست برہم مت بن تتوت جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت تیرا پھل ویکھان مٹھا کوڑ دا، انڈج جیرج اُتبھج سیتج چارے کھانی دھیان لگائیآ۔ نرگن نرُویر نراکار نرنکار ست سرُوپ تگاں جو بھگتاں بھڑدا، صوفیاں سنتاں ہونے سہائیآ۔

جیو جہان وقت ڈھیلا ویکھاں تیرے امرت اوڑ دا، اوڑک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں دوس رین بھجدا، بن قدماں قدم اُٹھائیا۔ من کلپنا جیو جہان ویکھاں روپ کگ دا، نو
 نو دا پردہ لاپیا۔ زرگن سرگن تیری دھار ہو کے وجدا، بن تتاں تت تت کھڑکائیا۔ انتشکرن جیو جہان ویکھاں جگدا، جاگرت جوت بن
 ورن گوت زرگن تیرا نین اُٹھائیا۔ شبدی شبد دھار ہو کے جن بھگت سہیلے پھراں لبھدا، جو لبان دے اندر تیرا دھیان لگائیا۔ دیساں
 پردیساں لیکھا جانا سب دا، سبھا ملیجھاں پھول پھولائیا۔ حکم تیرا متاں نورِ الہی ربّ دا، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا دینا جانا جگ
 چوکرُی حد دا، حدود ویکھاں تھاوں تھائیا۔ حکم سندیس سناواں تیرے انادی ند دا، انحد نادى ناد جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں ویکھاں زمیں اسماناں، بریمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں
 دھیان لگائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہاناں، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ میں لیکھا جانا جیو جنت پنج تت انسانا، تتو تتاں پردہ
 لاپیا۔ تُوں مہربان مہربان ہونا مہربانا، محبوب اپنی دیا کمائیا۔ میں کھیلاں کھیل خالق خلق وچ مہانا، مخلوق ویکھاں چائیں چائیا۔
 مستی وچ مست ہوواں دیوانہ، المست تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سیری بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں ویکھاں ڈونگھا ساگر، گہر گور تیرا
 دھیان لگائیا۔ ماٹی بھانڈے کاچے تگاں کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ پھول پھولائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک کریم قادر، قدرت دا قادر
 بے پرواہیا۔ سچ دوارے کریں عادل، انصاف تیرے ہتھ پھرائیا۔ میرے محبوبا دین دنی روپ دھریا مقتول قاتل، قتل گاہ دھرنی دھرت
 دھول نظری آئیا۔ دھام دسے کوئی نہ عاقل، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی پاگل، بڈھ بیک نہ کھئے بنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی دھار دینی جنائیا۔ ستگرُ شبد کہے میں دوس رین تھما، بن
 پاندھی پندھ مکائیا۔ تیرا نو نو چار دا لیکھا کران اکٹھا، بن حرف حرُفاں گنڈھ بندھائیا۔ مندر مسجد شودوالے تگاں مٹھاں، چار دیواراں
 کھوج کھوجائیا۔ لیکھا ویکھ کے اٹھاں سٹھاں، جل دھارا سنگ جوڑ جڑائیا۔ سمند ساگراں پار تپاں، بھجّاں واہو داہیا۔ جگت اندھیریاں

وچ چھپا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی اکو اکھر دساں پیا، جس پر پڑکھ دئے وڈیائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا نانک تپا، تپیشراں توں باہر سمجھائیا۔ اوہ کھیل کرے پڑکھ سمرتھا، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس دے کول اگئی وتھا، نام بھنڈارا دئے ورتائیا۔ جس نوں بھگتاں سنتاں جھکے متھا، صوفی دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہدی مہا اکتھنی کتھا، رسنا کتھ سکے نہ رائیا۔ اوہ لہنا دینا سب دا جانے یتھارتھ یتھا، یدی اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے گوبند تن سہایا تیر بھتھا، مکھی تکھی دھار بنائیا۔ اوہ صاحب سوامی الکھنا الکھا، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جو شاہ سلطان بنائے ککھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ستگر شبد کہے میں گھتی پھراں وہیرا، وہناں پار کرائیا۔ ڈونگھے ساگر ویکھاں نیرا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پیغمبراں تگاں پیرا، مقبریاں پھول پھولائیا۔ جیواں جنتاں ویکھاں تقدیرا، تدبیر اپنی نال ملائیا۔ بیو گھلاواں شاہ حقیرا، پردہ پاتشاہ اٹھائیا۔ دین دنی تگاں ضمیرا، انتشکرن پھول پھولائیا۔ تیرا کھیل بے نظیرا، پرہو نظر کیسے نہ آئیا۔ ٹوں مالک گنی گہیرا، گہر گور تیری وڈیائیا۔ ٹوں لیکھا جانے ہست کیرا، کیٹ کیٹاں پھول پھولائیا۔ تیرا مارگ سوامیا اگلا دسا بھیرا، بن تیری کیرپا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری نظر نہ آئے کیسے تصویرا، تصور کر نہ کھئے وکھائیا۔ ٹوں آشا تگنی اک کیرا، جو قبران توں باہر گیا سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، تھہ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد کہے میں دوس رین دا پاندھی، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ چاروں گنٹ تگاں اندھیری آندھی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے آتم دھار تینوں کھئے نہ گاندی، گا گا شکر نہ کھئے منائیا۔ دین دنی ونجاری ہو گئی سور گاں دی، پشوآن کھل لہائیا۔ وڈیائی رہی نہ تیرے ناں دی، ناؤں زرنکار ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ہنس بڈھی ہوئی کاں دی، کاگ وانگ سرب گر لائیا۔ صفت وڈیائی رہی نہ واہ واہ دی، واہوا تیری وجے نہ کھئے ودھائیا۔ کی کھیل تیری بے پرواہ دی، بے پرواہ دینا سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو دین دنی ونجاری ہو گئی اپنے داء دی، دعویٰ حق نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہ دی، شاہو بھوپ بن رنگ روپ تیری اگم وڈیائیا۔

* ۲۰ بھگن شہنشاہی سمت نو جے اینڈ کے لچھمی نگر دلی رتن سنگھ دے گرہ *

شبد کہے میری کھیل آگے ستگر دی، گردیو دیوا اپنا حکم سنائیا۔ آواز جناواں انادی سر دی، سرتیاں ستیاں ویکھ وکھائیا۔ مینوں یاد آؤندی اندر پر دی، پری اندر رہی جنائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھوی دین دنی ہوئی مردی، مرید مرشداں ملن کھئے نہ پائیا۔ کوڑ کلپنا ہر پردے ہونی پھردی، فرنا منتر نام نہ کھئے جنائیا۔ جگت جہان دی آشا ہونی زڑھدی، کلجگ کوڑے وین وپائیا۔ گرنتھ شاستر آشا رکھن اک لڑ دی، لڑیندے ساجن دھیان لگائیا۔ بن تیری کریا پرہو جگت آشا مول نہ مڑدی، ترسنا سچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ شبد کہے میں ستگر آگما بھوپ، شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ میرا نظر نہ آئے رنگ روپ، دو جہاناں کھیل کھلائییا۔ میں وسار چارے کوٹ، دین دنی پندھ مکائیا۔ لکھ چوراسی میرا تانا پیٹا سوٹ، سوتردھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا حکم انوکھا دوٹ، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ میں سیوادار ست سچ سپوٹ، پتا پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ میں جگت سہنجی کرنی رت، رتھی اپنے نال مہکائیا۔ پوتر کرنے جگت وکاری بُت، بُتخاناں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سہیلے گودی لینے چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سینے نال لگاواں گھٹ، دکھیاں درد مٹائیا۔ تنہاں آون جاون جائے چھٹ، چوراسی گیڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم دھار جائے نہ ٹٹ، پاربرہم برہم میلا میلان سہج سُبھائیا۔ سچکھنڈ دوار پن تن وجودوں دیواں سٹ، نرگن نرگن نال ملائییا۔ جگت بھاگ نہ جائے نکھٹ، کھوٹے کھرے دیواں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا رنگ رنگائیا۔ شبد کہے میں گردیو گرو گرسوامی، میری سمجھ کیسے نہ آئییا۔ میں آد جگادی سدا نہکامی، زرویر نور الاہیا۔ لکھ چوراسی انترجامی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ میری جگ چوکرئی کھیل پُرانی، پُران شاستر تیری دین گواہیا۔ میں سدا سدا آتم برہم گیانی، نراکھ دیاں وڈیائیا۔ میری کلمیاں باہر کلامی، کائنات دیاں سمجھائیا۔ میرا سندیسہ پیغام شاہ امامی، عوامی رہیا درڑائیا۔ جو لہنا دینا جانے جگت تمامی، طمع لالچ ویکھ وکھائیا۔ جس میلا میلنا انت باہمی، براہمن شوڈر ویش رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا دین نہ رہے اسلامی، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ شرع زنجیر توڑ غلامی، غربت اندروں دئے کڈھائیا۔ نام ندھان دے کلامی، کائنات آپ سمجھائیا۔ جس

دی اکو حق حقیقت والی بیوئے سلامی، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل سدا رحمانی، رحمت اپنی اک کھائیا۔ میں بلونا دینا زمیں اسمانی، دھرنی دھرت دھول پلائییا۔ منزل ویکھنی جگت رُو حانی، رُو ح بُت کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دھرم بخش انعامی، اکو گرہ دینا دکھائیا۔ جتھے نرگن جوت جوت نشانی، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ آتم دھار دس پہچانی، پرما تم ہو کے میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، خالق پرتپالک جن بھگتاں دو جہانی، دو جہاناں نوجوانا نو اپنا رنگ رنگائییا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت نو ۷۳۶ گرو رام داس نگر دیلی پورن سنگھ دے گرہ *

شبد کہے میں صاحب سوامی ایک، ایکنکار دتی وڈیائییا۔ میری آد جگادی سب نوں ٹیک، اوتار پیغمبر گر سارے سیس نوائیا۔ میں جن بھگتاں کرنہارا بدھ بیبک، ڈرمت پاپاں میل دھوائیا۔ کوڑ گڑیاراں کراں نیک، ٹھگاں چوراں دیواں وڈیائییا۔ میرا روپ اولڑا انیک، جگ جگ اپنا بھیکھ وٹائییا۔ جگت جہان دی ویکھنہارا اگنی تتان والا سیک، تتوت کھوج کھوجائیا۔ میرا لہنا دینا لکھ چوراسی نیتن نیت، نج گھر بہ بہ دھیان لگائییا۔ میں آتم پرما تم دسنہارا ہیبت، گھر گھر اپنا رنگ رنگائییا۔ جن بھگتاں کھول اکھا ہیبت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائییا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل اکھ اتھاہ، لکھ آگوچر دئے وڈیائییا۔ میں داتا بن کے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائییا۔ دو جہاناں ہو ملاح، بیڑا کھنڈاں برہمنڈاں آپ چلائییا۔ تن وجوداں وچوں پرگٹا کے اپنا ناں، اوتار پیغمبر گرواں دیاں وڈیائییا۔ دھرنی دھرت دھول سہا اکھے تھان، تھنتر اپنا رنگ رنگائییا۔ ہنس بناواں پھڑ پھڑ کان، کاگ ہنس روپ دکھائییا۔ جن بھگتاں ست سچ پکڑ کے بانہ، کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتائییا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل اکھا رنگلا، رنگت نظر کیسے نہ آئییا۔ میں لیکھا جانا شاہ کنگلا، بھوپت بھوپا ویکھ دکھائییا۔ میرا سدا دھن انادی چار منگلا، انراگی راگ سنائییا۔ میرا لہنا دینا نانک دھار دیش

بنگلا، بنگ کی اپنی آس رکھائیا۔ جس شرع توڑنے سنگلا، سنگلا دیپ نال ملائیا۔ جگت جہان ویکھنا اندھلا، دُھندھوکار تکنا خلق خُدائیا۔ جس دا اکو دیپک جگنا، جگت جہان کرے رُشنائیا۔ اوہ لہنے دینے پورے کرے سبنا، سبھا ملیچھاں ویکھ وکھائیا۔ جس نوں پیغمبران کہہا نور الہی ربنا، یامین تیری وڈیائیا۔ اوہنے ستگر شبد دی دھار ہو کے بھجنا، بھجے واہو داہیا۔ جس نوں تیغ بہادر کہہا سبجنا، ساجن میت اک اکھوائیا۔ جس محمد دی آشا پوری کرنا جگنا، چار یاری نال ملائیا۔ تیس نوں سب نے کرنی بندنا، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ جو کھوجیاں کیسے نہ لبھنا، ونجھی ہاتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا ہووے اُپر شاہ رگنا، شہنشاہ اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ جس دھرم نشانہ گڈنا، گاڈ اکو نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا حکم نہیں تحریری، پورب سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا سندیسہ نہیں تقریری، لفظ الفاظ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی پیری، پیغمبران رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرا کھیل نہیں تحریری، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی میرا حکم ورتے تقدیری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرا کھیل ہونا آخری، آخر دیاں سمجھائیا۔ لیکھا جانے بے نظیری، بے نظیر اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل بڑا اکٹا، اکٹا اکٹا جنائیا۔ جس دا حد نہ دسے بنا، بندگی والا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا سمجھ نہ آیا اکو کٹا، جو گوبند گیا لگائیا۔ میں جگت جہان ویکھنا گھنا، بہ گنتی وچ لوکائیا۔ دین دنی دا نیتر ویکھنا اتھا، نج لوچن نہ کھئے رُشنائیا۔ میں بھیو کھلاؤنا تارا چٹا، چند ستار بیٹھے راہ تکائیا۔ میں آشا پوری کرنی وشن شو برہما، جو پاربرہم ربیا درڑائیا۔ میں جگت جہان ویکھنی طمع، لالچ لوہہ موہ دھیان لگائیا۔ میں بھیو کھلاؤنا کایا ماٹی چما، چم درشتی پردہ آپ اٹھائیا۔ میں خوشی جناؤنی میرا وقت سہنجنا ہونا سماں، سماں اپنا رنگ رنگائیا۔ میں جگت جہان ویکھنا اک اک لمحہ، لمحہ لمحہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، سرن سرنائی اکو مٹاں، دوجی منسا نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت نو گڑگاؤں شہر سکھدیو سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے واہ پرہو بلے بلے، بلدھاری ایکنکاری تیری بے پرواہیا۔ میں جگ چوگری تیرے ویکھے ہلے، ہلا شیریاں دین والیا جگ جگ نویں بنت بنائیا۔ میں تیرے بھگت سنت صوفی فقیر گرو تکے اکلے، بن نیر لوجن نیئاں دھیان لگائیا۔ جو شبد سندیسے میری دھار وچ لوک مات گھلے، مانس مانو مانکھ کیتی پڑھائیا۔ انت کنت بھگونت وست رہی کیسے نہ پلے، پلکاں پچھے بہن والیا ویکھنا چائیں چائیا۔ آتم پر ماتم دھار کیسے نہ رلے، رل مل تیرے روپ وچ نہ کھئے سمائیا۔ میرے سوامی انترجامی وڈ اچھل اچھلے، تیرے نالوں چھلیئے ولیئے کلجگ جیو نظری آئیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا شاستراں والا سینہ کیسے نہ سلے، آر پار آر تیر انیالا نہ کھئے جنائیا۔ ٹوں سچکھنڈ بیٹھا نرگن دھار نہچل دھام اٹلے، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ ذرا نگاہ مار لے اُپروں تھلے، تھل جل مہیئل ویکھنا چائیں چائیا۔ نو ست اکو کوڑ گڑیار دی اگنی بلے، تتو تتاں رہی جلائییا۔ دھرم دھار دے خالی دسن محلے، محل اٹل نہ کھئے رُشنائییا۔ سچ وست دھرم دی دھار دے کیسے نہ پلے، کتی گنڈھ نہ کھئے وکھائییا۔ جیو جنت سادھ سنت سچ وچ کوئی نہ پھلے، خالی رُکھ سنمل وانگ لہرائیا۔ میرے سوامی اٹل اٹلے، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ ستگر شبد کہے میرے صاحب ست نرنکاری، نرور تیری بے پرواہیا۔ دین دنی تک ساکاری، شہنشاہ اپنا دھیان لگائیا۔ نو ست ویکھ ہاہکاری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ تیرے نام دی ہوئی بے کاری، سچ روزگار نہ کھئے کھائییا۔ کلجگ کوڑ گڑیاری لگی یاری، یارانہ پنچ وکار ودھائییا۔ ہوئے ہنگتا چڑھی خُھاری، مایا ممتا نال ملائییا۔ پرہو تیرے اُتے ہوئی بے اعتباری، یقین حق نہ کھئے رکھائییا۔ دین مذہب کرن غداری، گداگر دے لوکائییا۔ ٹوں کھیل کھیلنہارا نر ناری، نر نرائن تیری وڈ وڈیائییا۔ تیرا دھرم دا دے نہ کھئے پُجاری، پوجس پاہن سیس سرب نوائیا۔ دھرم دواریاں ہوئے بدکاری، بدی دا پندھ نہ کھئے مکائییا۔ تیری سرشٹی تیرے نالوں ہوئی فراری، ایشٹ دیو نظر کیسے نہ آئیا۔ سہائتا کرے نہ کھئے رام مُراری، کاہنا کاہن نہ کھئے چترائییا۔ پیغمبر نبھائے کھئے نہ یاری، یرانے سارے رہے ٹرائیا۔ گرواں دے نہ کھئے سکداری، سیک وچ نہ کھئے سمائیا۔ کلجگ کوڑ لگا بازاری، ہٹ ہٹوانے جگت وکارے نظری آئیا۔ تیری کھیل تکی اگم اپاری، الکھ

اگوچر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو تیریاں
 ویکھیاں جگت جہان حدان، حدودان دھیان لگائیا۔ تیریاں منزلاں تکیاں پداں، پت پرمیشور بھیو رہیا نہ رائیا۔ تیریاں جگت جہان
 تکیاں پداں، یدی اپنی اکھ کھلائی۔ تیریاں آوازاں سُنیاں نادی دُھن بنا نڈاں، انحد نادی ناد درڑائیا۔ تیریاں جگت خُاریاں ویکھیاں
 مدھاں، مانس مانو سنگ رلائی۔ دین دُنی کٹیاں ویکھیاں لبھاں، شرع شرع پھول پھولایا۔ جگت ملیجھاں تکی سبھا، سبھاپتی نظر کھئے نہ
 آئی۔ تیرا پیار کیتوں نہ لبھا، مُحبت وچ نہ کھئے سائیا۔ جدھر تکیا تیرے نام کلمے دا دغا، دھوکھے وچ خلق خُدائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھی
 وانگ کگا، ہنس روپ نہ کھئے بدلائی۔ تیری چرن سرن پن تیری کِریا کھئے نہ لگا، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جدھر تگاں دین دُنی اُف پائے
 کرے میریا ربا، ربے رحیم نظر کیسے نہ آئی۔ سچ دس نرگن دھار سب دے ابا، امی جان کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سورے سربگا، شہنشاہ کی تیری
 وڈ وڈیائی۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت نو بڑا جگلی نادیہ ویسٹ بنگال ہرہجن سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے پرہو تیرے پیار دا بھجن، دکھ بھے بھجن بھجن سنگھ ملے وڈیائی۔ ٹوں آد جگادی برہم برہادی دُھر دا سجن،
 پاربرہم پت پرمیشور تیرے ہتھ وڈیائی۔ نرگن نرویر نرنکار چرن دھوڑ کرا اکٹا مجن، دُرمت میل انتر نرنتر بھیتر باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا
 نام ندھان سری بھگوان دُھر انادی ناد روپ وچن، شبد سرت سرت شبد سمجھائی۔ جگت جہان نو جوان بھگت سہیلے کوڑی منزل لنگھن،
 آگے ہو نہ کھئے اٹکائی۔ تیرا میل ملاوا ہووے انوکھے گگن، جتھے سورہ چند نظر کھئے نہ آئی۔ در دوار ایکنکار منظور کرنی بدن، بندی خانہ
 دو جہان تڑائی۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ست سچ جنا چھندن، ڈھولا سو بلا اکو راگ درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچے نام دی چارھنی رنگن، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو بھگتاں دے دے اگئی دات، نام

ندھانا جھولی پائیا۔ آتم برہم دس دے ذات، اذاتی ونڈ رہے نہ رائیا۔ گھر مندر میٹ اندھیری رات، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ سجن سہیلے اک اکیلے کلجگ اتم پُچھ وات، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ مات گلکھنی من کامنا کوڑی اندروں کڈھنی نار کم ذات، ستگر شبداں شبداں شبداں دینی وڈیائیا۔ نرگن دھار نرویر امرت بخش بوند سوانت، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ نچ نیتر درشن دینا بہہ بدھ بہانت، بہروپی اپنا کھیل وکھائیا۔ تُوں اک اکیلا وسیں دھام نویلا جن بھگتاں کھولنا بجر کپاٹ، بند کواڑی آپے گنڈا لاپیا۔ آون جاون جنم مرن دی رہے کھے نہ واٹ، لکھ چوراسی جم کی پھاسی دینی کٹائیا۔ انت کنت بھگوت پاربرہم پت پریشور نرگن دھار پُچھنی وات، نرویر ہو کے میل میلنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل بخشنی گھاٹ، پتن اکو اک سہائیا۔

* ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت نو ڈھاکا بنگلا دیش نانک شاہی گرو دوارا ڈھاکا یونیورسٹی دے پچھ ۳ مائین سنگھ روڈ سویر ویلے *
 سمت شہنشاہی نو کہے میرا انت اخیر دہارا، دوہڑی پرہہ تُوں سیس جھکائیا۔ جو لہنا دینا میرا لیکھا جانے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پرتان سمند ساگراں دھیان لگائیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دو جہان اکھاڑا، نو ست برہم مت اپنا بھیو چکائیا۔ میرا اوس سوامی انترجامی آگے اکو ہاڑا، ہردیوں ہر ہر آگے منگ منگائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سچکھنڈ نواسی آگمی لاڑا، لکھ چوراسی آتم دھار پرنائیا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ دھر پریم دا رنگ چاڑھ دے گاہڑا، آد انت اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میرا دوس آخری جگ، سمت شہنشاہی نو نال وڈیائیا۔ میں پرساں پرہو دے پگ، بن چرناں سیس جھکائیا۔ سچ سرنائی جاواں لگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کریا کرے سورا سربگ، ہر کرتا دھردر گاپیا۔ جو ہنس بناوے کگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ کلجگ کوڑ بچھائے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے مینوں دو جہان دیو ودھائی، خوشیاں نال

جنائیا۔ کِرپا کرے بے پرواہی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دی آد جُگادی رُشنائی، نُوَر نُوَرانہ ڈگمگائیا۔ جس دی شبدی دھار شنوائی، دو جہانان حُکم سُنائیا۔ سو پاتشاہ شہنشاہ اگم اتھاپی، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جو لکھ چوڑاسی سب دا ماہی، محبوب نُوَر الاہیا۔ اوہ لہنے دینے لیکھے جانے تھاوں تھائیں، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ جس نرگن ہو کے سرگن دھار چلائی، تتان ناتا سہج سُبھائیا۔ اوتار پیغمبر گر اپنی دھار پرگٹائی، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ دُھر سندیسہ جُگو جُگ شبدی حُکم کر شنوائی، شہنشاہ کری اگم پڑھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ نچان ٹپان چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سُنائیا۔ دوویں بھجا اٹھا کے باہیں، تالی بن ہتھان رسی وجائیا۔ مینوں یاد پُرانی پوربلی پھیر آئی، جس دی آیتاں تون باہر پڑھائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا کیسے ناہیں، قلم دوات کاغذ نہ کھتے چٹرائیا۔ جتھے چرن چُھپایا نرگن نانک سرگن تہ سنگ ملائی، مل مل کے وچی ودھائیا۔ اوہ دھام سہنجنا جس نوں کہدے نانک شاہی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گواں گیت، ڈھولے دُھردرگاہیا۔ میری صاحب نال پریت، جو پریم اک اکھوائیا۔ جس دی آد جُگادی وکھری ریت، جُگ چوڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ آتم دھار سب دا میت، پرما تم نُوَر الاہیا۔ جس دا کھیل مندر مسیت، کعبیاں کرے رُشنائیا۔ سو ہر گھٹ و سیا چیت، گرہ گرہ سوہیا پائیا۔ جو میرے اُتے دھرم دی دھار مار کے گیا لپک، بن لائیناں لائن بنائیا۔ شبدی دھار کر تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، اوہ مالک خالق خلق خدائیا۔ جو نت نوت لاشریک، شرع تون پرے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ درڑائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ستگر دھار لائی سادھی، نانک نانک نانک ستگر وچ سمائیا۔ بنا رسنا جہوا رہیا ارادھی، بن ڈھولیاں ڈھولے رہیا درڑائیا۔ بسمل دھار ہویا وسادی، جس نوں سمجھے کھتے نہ رائیا۔ سُنے ناد دُھن انادی، انحد راگ راگ وڈیائیا۔ بنا سرتی سرت تون رہیا جاگی، آلس نندرا نہ کھتے رکھائیا۔ بھیو جانے نہ مردانہ ربابی، کی رے نُوَر الاہ اللہ وچ اپنا رنگ وکھائیا۔ جس دا کھیل بودھ آگادھی، بڈھی تون پرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے نانک ستگر ستگر وچ سما، ست ست ست دتا درڑائیا۔ سب دا مالک اکو رہنما،

نور نورانہ نور الہیہ۔ جو وسنہارا زمیں آسمان، عرش فرش سوہا پائیا۔ جس دا کھیل آگم اتہا، ہر وڈا وڈ وڈ پائیا۔ اوہ لاثانی بے پرواہ، بے پرواہی اپنے وچ پرگٹائیا۔ جو لہنا دینا جانے دو جہاں، دوہری اپنی کل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں تکیا نور نورانہ دھرم دھرم دھار دا جوتی، جوتاں والے جس دے وچ سمائیا۔ میں رہ گئی کھلی کھلوتی، اپنی سار کھئے نہ پائیا۔ میرے تیڑ نہ بستر نہ دھوتی، انگی انگ نہ کھئے وڈپائیا۔ میں نہ جاگی نہ سوتی، سُرتی جگت نہ کھئے رکھائیا۔ نہ ہنجھواں دھار وگے موتی، چہہہر نین نہ کھئے لگائیا۔ مینوں نہ نظر آئی اپنی زمیں نہ آسمان والی چوٹی، مدھ ویکھن کچھ نہ پائیا۔ شبد سُنیا جس دا حکم اتہا کوئن کوٹی، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔ جس دا آکو حکم سلوکی، دوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جس نوں جھکدے لوک پرلوکی، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سپس نوائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دبالا آد انت آکو ہوسی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں نانک نرگن تکیا نور الہ، پن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دا حکم آگم صلاح، بڈھی تون پرے مشورے رہیا جنائیا۔ میری بلوں کے دسیا بانہ، اندروں سُرت دتی گھلائی۔ میں خوشیاں وچ کیتا واہ واہ، واہوا تیری وڈ وڈ پائیا۔ اُس حکم سندیسہ مینوں دتا سنا، انسنت دتا سمجھائیا۔ اوہ تک جو سب دا پتا ماں، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ میں جھٹ سپس دتا نوا، نو نو لاگی پائیا۔ دھوڑی خاک لئی رما، ماٹی مستک نال چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے ستگر نانک میرے ولّ ماری جھاکئی، نگاہ نین نین والی بدلائیا۔ میری اندروں کھل گئی تاکئی، پردہ پردیاں اندر رہیا نہ رائیا۔ میری زندگی وچوں بدل گئی حیاتی، جیون جیون دتا بدلائیا۔ نام پیالہ دتا آگمے ساقی، جس نوں جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو باہروں تن وجود دسے خاکی، انتر نور نورانہ نور الہیہ۔ جس حکم سندیسہ دتا دھرنی تیرا لہنا دینا ہور باقی، باقاعدہ دیاں درڑائیا۔ صدی چوڈھویں انت محمد دا تک لے واکی، واقف کار کی سمجھائیا۔ چار یاراں کی سندیسہ رہیا آکھی، جگت اکھراں نال وڈپائیا۔ دھرنی کہے میرے انتشکر بن الف بے تون ودیا آگمی بھاکھی، بے الف جس نوں سمجھے کچھ نہ رائیا۔ نرگن دھار ستگر نانک مینوں وکھائی آگمی ہائی، جتھے وست آگم اتہا ٹکائیا۔ اوتھے پرکاش تکیا آکو

نُوْر نُوْرانہ لائی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پھیر حُکم سُنیا نال بھيو دَسيا پُرکھ سمراتھی، کی کرتا کار کھائیا۔ جو سدا سہائی اناٹھ اناٹھی، دینن اپنے گلے لگائیا۔ دھرنی کہے بنا اکھراں توں مینوں وکھائی پاتی، پترکا اکو اک سمجھائیا۔ نی کوچھیئے کھلیئے دھرنیئے تیرے اُتے آؤنا کھلاپاتی، پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ جس دی اکو منزل ہووے اکو گھاٹی، گھاٹے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میں نو نو کیتی نمسکار، ستجگ دھار سیس نوائیا۔ میرے آد جگادی ایکنکار، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ چرن دھوڑ لگاواں چھار، مستک خاک رمائیا۔ میرا لہنا دینا دس کس بدھ بیڑا لاوے پار، پارہم اپنی دیا کھائیا۔ نانک نرگن نام وجائی ستار، بنا تند ستار بلائیا۔ پھیر دَسیا نال اشار، بن سینت سینت اک درڑائیا۔ اوہ ویکھ اگھی یار، جو جگ جگ یارانہ سب دے نال رکھائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کیتا پار، کلجگ انت لئے انگڑائیا۔ تیری کوڑی کِرپا دئے اُتار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پاپاں والا رہے نہ کوئی بھار، پت پت دئے بنائیا۔ اوہ سوامی انترجامی تیری پاوے سار، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ اظہار، پیغمبر پیشین گوئیاں والے ڈھولے گائیا۔ تُوں صدی چوڈھویں انت رہیں تیار، ترے گن اتینا دیوے مان وڈیائیا۔ تیرا لیکھا پورا کرے فُدرت دا قادر اک کرتار، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ تیری پیج جائے سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی تُوں کھول کے رکھیں تاکا، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر دا آقا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جس تُوں نرگن دھار کھندے چھوہر بانکا، شوہر سب دا نُوْر الاہیا۔ جس بھوکھت پورا کرنا پیغمبران والا واکا، وقت سہنجنا اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ ضرور تیرا لیکھا لیکھے لاوے وچ ڈھاکا، ڈھندی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جس دے پچھوں دین دُنی دا بدل جانا ساکہ، ساکھیات اپنی کھیل وکھائیا۔ جو لیکھا جانے نُوْر الاہی پاکا، پروردگار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ دھرنی کہے ستگر نانک دتا اگم اشارہ، بن سینت جگت سمجھائیا۔ کھیل تک ایکنکارا، کی اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ ایس دھرنی بھاگ لگے دوبارہ، دوہری وجے ودھائیا۔ ستگر شبد ہووے جہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ ایتھے نانک دھار بنے گرو دوارا، گرو گُردیو اک اکھوائیا۔ جس دا دھرم وجے نگارہ،

نویت نام صلاحیا۔ بھگتاں کرے پیارا، کسیرا رویداس دئے گواہیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے نعرہ، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جو مکے
 کعبیاں پاوے سارا، نانک تکرر ستگر تول ثلاثیا۔ مؤلی تند سب دا ہوئے شنکارا، دھرم دھار سمجھائیا۔ تُرکی ویکھے آپ نظارہ، ٹوپیا
 ٹوپ والی سُہائیا۔ نو ست دا اکو ہووے دائرہ، اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا لیکھا ڈھاکوں پھیر ہونا نال قاہرہ، کائنات کھیل تکنا چائیں چائیا۔
 چار یاری محمد نال کرے مظاہرا، مشرق مغرب دوویں کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میں سن کے شبدي حکم انتر ہوئی خاموش، بل زباں نہ کھئے بلائییا۔ مینوں سدھ رہی نہ ہوش، بے ہوشی
 رُپ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں نگاہ ماری میرے صاحب دا بھيو پا سکے نہ کوئی کوش، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ میں ایسے مستی وچ ہوئی
 مدبوش، میرے اندروں مدھر دُهن آوے چائیں چائیا۔ مینوں ستگر نانک میرے رُپ وکھائے کوٹن کوٹ، انگنت دتے جنائیا۔ مینوں بن
 تن وجودوں لگی چوٹ، آلس نندرا رہیا نہ رائیا۔ جاں نگاہ ماری مینوں اکو نظری آئی جوت، جو جوتی جاتا ہو کے ہر گھٹ رہیا سہائیا۔
 بنا زبان توں سُنيا اوہ اگم سلوک، جو ستنام وچ سہائیا۔ میں جھکدے ویکھے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق سیس نوائیا۔ جتھے اکو اک پُرکھ
 اکال دی اوٹ، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُهر دا ور، دُهر حکم اک درڑائیا۔ دھرنی
 کہے مینوں ستگر نانک حکم دتا اگمی اندر، چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ سُہاوا دُهر دا مندر، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ اوتھے
 اکو نام ندهان دا چندن، دوجی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو ست سرُپ انندن، اند اند وچ سہائیا۔ اکو جوت دھار دی بندن، شبدي
 شبد شبد وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں اوتھے بھکھارن ہو کے لگی منگن، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے ستگرؤ میرے اُتے چاڑھ دے
 رنگن، دُرم میل میل دھوائیا۔ میں تیری دھوڑی چرن کول کراں مجن، اپنی خوشی بنائیا۔ دھرنی کہے تُوں میرا اکو ہووے سجن، سجن
 میت اکھوائیا۔ مینوں کینوں نہ پینا پوے لبھن، کھوجن بن کھنڈ کدے نہ جائیا۔ شبدي دھار ایکنکار نانک پیار وچ لگا گجن، زمیں اسماناں
 اکو گونج سنائیا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دھرواس لگا بجھن، دھرم دھرم نال وڈیائیا۔ میری بُجھدی جائے اگن، ترے گن تانس رہی نہ رائیا۔
 میں پکار کیتی میرے داتار نراکار نراکار پروردگار میں تینوں آئی سدن، ہوکا دیواں چائیں چائیا۔ بن تیری کرپا میرے اُتے بھگت سنت

گُرمکھ گُرسکھ دِپِک مَول نہ جگن، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تُوں میرا گوپال مَورت مدن، اُنبھو پرکاش والے تیری بے پرواہیا۔ تُوں
 مینوں لگاؤنا انگن، اپنی گود ٹکائیا۔ میری منظور کر لے بدن، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ میرے انتشکرن پاؤنی ٹھنڈن، امرت میگھ نام
 برسائیا۔ جے تُوں آئیوں ستنام نام ونڈن، نو کھنڈ پرتھی دینا ورتائیا۔ تیرا پیار ہووے وچ وربھنڈن، برہمنڈ تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر نانک دھرنی کہے اُٹھایا ہتھ، پُشت پناہ میری دتا
 لگائیا۔ پُرکھ اکال اکال سمرتھ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دی شبدا اگئی وتھ، امولک نام ورتائیا۔ اُس دے انت گوہند ستھر جانا لتھ،
 یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ اُس دا حُکم ہونا اکتھنا اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جس دے درشن نال سگل وسورے جانے لتھ، تیرا روگ
 سنتاپ رہے نہ رائیا۔ تُوں نرگن دھار ٹیکنا متھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ اپنا حُکم سُنائیا۔ دھرنی کہے ستگر نانک میریاں اگئی منگان، جگت آس نہ کھئے رکھائیا۔ میں دو جہان دی منزل لنگھاں، آگے ہو نہ
 کھئے اٹکائیا۔ تُوں سوامی سورا سربنگا، صاحب سلطان تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں مان نہانیاں تان دیویں جو بھکھا ننگا، کوجھیاں کھلیاں سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ تُوں میرا لیکھا پورا کرنا نال واسطہ پاؤندی پُرانی مائی گنگا، گنگوتری اپنا دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل وچ وربھنڈا، برہمنڈاں
 تیری وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں سوامی جیرج انڈا، اُتبھج سیبج رچنا تیری ویکھ وکھائیا۔ جے تُوں آگیوں دیش بنگلا ڈھا کے والے کنڈھا،
 کنڈھی بیٹھے سارے پار کرائیا۔ نالے لیکھا تک لے میرے اُتے تارا چندا، چند چاند نے تیری اک رُشنائیا۔ جس پیغمبراں پورا کرنا پنڈھا،
 پاندھی بیٹھن پنڈھ مکائیا۔ تیرا کوڑ کڑیار دا جگت رہے کوئی نہ دھندا، دھندھوکار دینا مٹائیا۔ آگے سفر رہے نہ لما، لمی پے کے دھرنی
 ستگر چرناں وچ سیس نوائیا۔ ڈھاکا کہے اوس ویلے دو جہان کبا، تھرتھراہٹ وچ کُرائیا۔ ستگر نانک سویا نہیں سی کیسے اُتے منجا،
 بستر پریم نال دھرنی اُتے وچھائیا۔ اکو رنگ رکھے نہ کوئی سویر نہ سنجھا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نام دا ہتھ وچ پھڑ کے ڈنڈا،
 ڈنڈاوت سب دی گیا بدلائیا۔ نالے اشارہ کر کے نال پنجا، پنجاں پیاریاں دے کے گیا وڈیائیا۔ دھرنی تیرا صاحب سدا بخشندا، بخشش
 اپنی اک کرائیا۔ جو آد جگاد گئی گہندا، گہر گور اک اکھوائیا۔ جس نے جگت جہان دا کوڑا میٹنا دنگا، ست سچ دئے پرگٹائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے مینوں خوشیاں وچ چڑھ گئی مستی، میں ہس ہس کے ستگر نانک سیس نوائیا۔ مینوں بنا خُاری توں بنا یاری توں مل گئی اوہ ہستی، جو ہست کِٹاں اندر بیٹھا نُور الاہیا۔ جس میرا لہنا دینا پُورا کرنا دستو دستی، دست اپنا گیا وکھایا۔ جس اشارہ کِیتا صدی چوڈھویں اُجڑ کے ڈھا کے دی پھیر وسوگی ہستی، بستے دھرم دھار بندھایا۔ کِریا کِریگا پریمِ عرشی، عرشی پریم اپنا رنگ رنگایا۔ کھیلے کھیل اکھا اُتے فرشی، تیری مئی خاک ساچا سنگ وکھایا۔ تُوں کھلیئے پھیر نہ ترسیں، رحمت تیرے اُتے کھایا۔ تیری خوشیاں والی ہووے برسی، سال بسالا تیری وجدی رہے ودھایا۔ اوہ دُھر دا مالک خالق آد جگادی برہم برہمادی آتم دھار دا ندھ پرتی، پرتندھ اک اکھوایا۔ جگ بدلنا جس دا کھیل کار آگے گھر دی، سچکھنڈ نواسی ساچی کار کھایا۔ جس دا لیکھا ویکھنا دِشا لہندی نال چڑھدی، چڑھدا لہندا اکو رنگ رنگایا۔ جس ستگر نانک دی دھار مکے کجے تُوں ہی تُوں ہی پڑھدی، اوہ چڑھدے اپنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میں ستگر نانک چرن چم کے ہو گئی چپ، مُکھ دند زباں نہ کھئے پلائییا۔ مینوں دِسیا اندھیرا گھپ، چاروں کُنٹ نہ کھئے رُشنائییا۔ سرِشٹی دِرشٹی اندر ویراگن دُباگن کھلی دِسے گت، مینڈھی سیس نہ کھئے گندایا۔ جدھر تگاں کلجگ کوڑی کِریا پائی لٹ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ دھرم دھار دا جننی جنے کھئے نہ پت، بھگت روپ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے انتر آیا دُکھ، رو رو کے دتی دُبائییا۔ کوئن وار سُکھنا لئی سُکھ، گل پلو اکو پائییا۔ پھیر ستگر نانک کولوں لیا پُچھ، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ میرے صاحب سوامی دس کُچھ، کچھ مچھ دا لیکھا دے دِرڑایا۔ کوئی پردہ رہے نہ لک، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ دھرنی کہے جھٹ ستگر نانک تُوں میرا میں تیرا گائی ٹک، اکو راگ ناد سُنائیا۔ دھرنیئے تیرے اُتوں انت کلجگ کوڑ دا پینڈا جانا مُک، مُکمل دیاں سمجھایا۔ جن بھگت سُہیلے پرگٹ ہون کے تیری وچوں ککھ، تیرے رنگ سہائییا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا اوہناں دا اُجل کِریگا مُکھ، مُکھ ہر ہر نام صفتاں نال صلاحیا۔ پھیر تُوں یائے کہیں نہ اُف، کوک کوک نہ کھئے سُنائیا۔ اوس سوامی انترجامی جانا جھک، بن سیس سیس جگدیش جھکایا۔ اوہ وقت سُہنجنا آد نرنجنا درد دُکھ بھہ بھنجنا تینوں سمجھائے جس ویلے گیا دُکھ، دُکھواں اپنا کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں نو نو کیتی ارداس، اکو وار سیس نوائیا۔ تیری ست سچ دی راس، منڈل منڈپ ویکھاں چائیں چائیا۔ تیرا رُوپ انوپ پُرکھ انباش، انباشی کرتے تیرا نور الہیہا۔ ہوں سیوک داسی داس، جگ جگ تیری سیو کھائیا۔ میں جھکن والی پرتھی نال آکاش، گگن منڈلاں نال مل کے تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں میری پوری کرنی آس، آشا تیرے چرن کولوں وچ کھائیا۔ تُوں سرب گناں گنتاس، بھرپور رہیا سرب تھائیا۔ مینوں تیرے اُتے وشواس، تُوں وشیاں توں باہر دُھر دا ماہیا۔ ستگر نانک شبدی دھار دتا آکھ، بن اکھراں دتا سنائیا۔ میرا صاحب تیری پت لے راکھ، ستگر شبد نال وڈیائیا۔ گوہند رُوپ ہو کے آوے آپ، ستگر گوہند نال ملائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ سنتاپ، تیرا دکھڑا دے مٹائیا۔ تیرا سینہ کر کے پاک، سینے سینے اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں کھول کے بجر کپاٹ، پردہ اندروں دے اٹھائیا۔ نام ندھان وکھا کے ہاٹ، وست امل اٹل ورتائیا۔ تیرا دوارا سہا کے گھاٹ، پتن اکو اک جنائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ٹیکیا ماتھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ ستگر نانک کہہ میرا رُوپ سدا انباش، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جگ چوڑی پاواں راس، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا کھیل کھلایا۔ تیری پوری ہووے آس، نراسا رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ دھرنی کہے مینوں اکو وار نور اگتی دا ہویا پرکاش، میں پرکاشان وچ پرکاش رُوپ گئی سمائیا۔ میرا نہ کوئی پون نہ سواس، پون پانی رُوپ نہ کھئے بدلایا۔ مینوں نظر نہ آیا کوئی آکاش، کوٹن کوٹ آکاش ستگر چرناں ہیٹھ سوہا پائیا۔ میں جوڑ کے پریم پیار مُحبت والے بنا ہتھاں توں ہاتھ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سیس دتا نوائیا۔ مینوں اکو شبد دی آئی اگتی آواز، جس راز دتا سمجھائیا۔ نی جس لیکھا پورا کرنا روزہ نماز، صدی چوڈھویں پندھ مکھائیا۔ تُوں اُس دی ہونا مُحجاج، جو امام اماما جلوہ گر نور الہیہا۔ جس بھیو ابھید کھولنا راج، رازق رِزق رحیم دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں ڈھا کے دی دھرت، دھول دھول ہو کے دیاں جنائیا۔ میرا مالک میرے اُتے آوے پرت، پت پریشور بے پرواہیا۔ ستگر شبد دی پوری کرے شرط، شرع دے لیکھے دے چکھائیا۔ میں تگاں اُتے عرش، عرشی پریم ول دھیان لگائیا۔ میرے مالکا خلق دے خالقا سوامیا انترجامیا میری پوری کر دے حرص، ہوس آگے نہ کھئے رکھائیا۔ سہنجنا ہووے سمت شہنشاہی دا ناواں برس، پھلگن تیس ملدی رہے وڈیائیا۔ نام

اگما نرگن اپنی دھاروں برس، بن میگھلے میگھ برسائیا۔ ساتک ست ہووے تیری دھرنی والے فرش، عرش فرش دے مالک دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شبد انادی برہم برہمادی سرب سہادی بودھ اگادھی تیرا کھیل ہووے اسچرج، اپنا کھیل دینا وکھائیا۔

* ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت نو بنگلا بازار گروڈوارا سنگت ٹولا ڈھاکا بنگلا دیش وکھے *

دھرنی کہے میں پچھلی گل سناواں، ڈھاکا دے گواہیا۔ بنگلا دیش نال رلاواں، ساتھی لوک مات بنائیا۔ پھیر خوشیاں دے گن گاواں، ڈھولے ڈھردرگاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن اک دھیواواں، جو اکو ڈھر دا ماہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک مناواں، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ایکنکارے سپس جھکاواں، نو نو لاگان پائیا۔ آد نرنجن نور زشناواں، درس وچ اپنی حرص مٹائیا۔ اناشی کرتا ویکھ وکھاواں، بن نیناں نین پگسائیا۔ سری بھگوان دھوڑی خاک رماواں، چندن تلک للائی آپ لگائیا۔ پاربرہم پرہہ اکو سنگ رکھاواں، سگلا سنگی جو اکھوائیا۔ پھیر اپنے نین اٹھاواں، ستجگ تریتا دواپر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ دھار کوک سناواں، بھڑی بھڑی میری ڈھائیا۔ میں کون کوٹے جاواں، بھجیاں واپو داہیا۔ کیہڑا سگن مناواں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ کیہڑا راہ تکاواں، کون ملے میرا ماہیا۔ میں قربان ہو ہو جاواں، گھولی گھول گھول گھائیا۔ پُرکھ اکال آکے واسطہ پاواں، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ نین نیناں نیر وپاواں، بن اکھیاں ہنجهواں بار بنائیا۔ ڈنڈاوت بندنا کرکے دھوڑ رماواں، اپنا آپ مٹائیا۔ آکاشاں توں پرے نین تکاواں، سطح بلندی نظر کیسے نہ آئیا۔ جاں کھیل تکیا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا میرا تول تولے سناواں، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کریا کر کے تیغ بہادر بھیجیا گرو ناواں، نوکھنڈ وچوں دتی وڈیائیا۔ میرا سہنجنا ہویا تھاواں، گرہ وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے تیغ بہادر میرے اُتے آئیو رے۔ آکے سچ سہادی وچ سہائیو رے۔ بودھ اگادھی شبد سندیسے گائیو رے۔ میرا موہن مادھو مادھی، مدھر دھن جو شنوایو رے۔ جو سرب رہیا وسادی، بسمل اپنی کھیل کھلائیو رے۔ جس دا حکم اک اہلادی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیو رے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائیو رے۔ تیغ بہادر گن گاتو رے۔ پُرکھ اناشی اک دھیواتو رے۔ جوتی

جوت ویکھ بگساوت رے۔ پرم پُرکھ ایکو پاوت رے۔ بل بل اپنا آپ جاوت رے۔ ساچا گرہ اک سہاوت رے۔ خوشیاں ڈھولے گیت
 گاوت رے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوت رے۔ گر تیغ بہادر دھیان لگائیو ری۔
 سچ سہادھی وچ سہائیو ری۔ شبدا انادی ہر اگتی دُھن اُپجائیو ری۔ سنی ست ستوادی اک آوازی، سندیسہ اک درڑائیو ری۔ تیرا
 ہونا وڈ وڈبھاگی، بھاگ گوبند نال بنائیو ری۔ جس دا اکو کنت سہاگی، پُرکھ اکال سیج ہنڈھائیو ری۔ دین دُنی دی اُلٹاوی بازی،
 بازاں والا نام رکھائیو ری۔ جس دا لیکھا نانک دھار جانے ربابی، مردانہ کچھ بھیو نہ پائیو ری۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد اپنا کھیل کھلائیو ری۔ دھرنی کہے دُھر اگتا حکم آت ای۔ ہر شبدا اناد سناوت ای۔ گر تیغ بہادر دھیان لگاوت ای۔ پردے
 ہر ہر سہاوت ای۔ ساچا حکم اک فرماوت ای۔ دین دھرم دُنی بغاوت ای۔ شرع چھری سرشت درساوت ای۔ بھاگ لگاؤنا اند پُری،
 پورن پُرکھ سمجھاوت ای۔ تیری وست رے نہ تھڑی، بھنڈارا ہر ورتاوت ای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا حکم
 ورتاوت ای۔ ریسنا جناؤ کچھ امی ہاں۔ توجھو کچھ نکمی ہاں۔ جیچھا و بہ چھٹی ہاں۔ گوبند رنگ سوئی ہاں۔ چمکے نور چوئی ہاں۔
 کھیل کرے بھگونی ہاں۔ سُننا ناد بن کئی ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ بیڑا رسیا بٹھی ہاں۔ ہر دُھر دا شبدا جنایا
 او۔ گر تیغ بہادر ناد سُنایا او۔ بھیو ابھیدا راز کھلایا و۔ پردہ اپنا آپ اٹھایا او۔ پتا پوت پردہ لاپیا او۔ گوبند گوبند گوبند ویس وٹایا او۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کئی کھیل کھلایا او۔ میکا اورا کینا ای۔ تاکی چھپر چھینا ای۔ اگمو
 پرو لوک تینا ای۔ ویکھو پترو بن لکھینا ای۔ دشمن شترو زمینا ای۔ دلی کترو ناگینا ای۔ گوبند پترو مینا ای۔ شبدا گرو گر شبدا شبدا
 شبدا زینا ای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ساچا کھیل درسینا ای۔ کانکی کوک قیم نہ جانی، کوکی ماسمیتا ای۔
 دُھنو انو سُنو بانی، بن کتو نام درڑیتا ای۔ چٹو بھنو جگت جہانی، سونو سنگ مُریتا ای۔ تیغ بہادر گوبند چنو، ستار مندل نویتا ای۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھردرگاہی اگتی میتا ای۔ دھرنی کہے میں ڈھانک ڈھکو، گوبند میری پتیا ری۔ شہو سوامی
 اکو تگو، شہنشاہ میری نتیا ری۔ تانی اُنی ساچا سکو، سکیا میتا متو ری۔ ماکا نیکا حقیقو حقو، ستیئے سورے ستو ری۔ کومڑا دیس

کھڑا دسو، کپھوں ملے میرا پتو ری۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک کھلتو ری۔ دھرنی کہے میں کھاما کھوسی، کامنیا کامیتا و۔ حق نہ دسو ساہو ماروُشی، جو آسو سو چلیو و۔ شوئے شبید کرے جاسوسی، جمیاو جمیوڈ جوُما رے۔ لیکھو جس کو چمن کئی، گوبند گُنیا بڑیو رے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل آگما آپے اپنا آپ اُپریو رے۔ دھرنی کہے تیغ بہادر سُننا شبد گھنگھوری، بن نادان ناد شنوائیا۔ جو جُگ چوُکڑی رسیا توری، حُکم حُکم نال سمجھائیا۔ اُس سندیسہ دتا چوری چوری، دوُجا سُنن کھئے نہ پائیا۔ تیری نو سال نوں لوڑی، نو کھنڈ دا پنڈھ مکائیا۔ گوبند شبد چڑھیکا گھوڑی، واگان اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت جہان جانا ہوڑی، ناتا تتاں والا ٹھائیا۔ ویکھ لے پوتریاں والی جوڑی جوڑی، پرم پُرکھ دتا سمجھائیا۔ آگلا کھیل ہور دا ہوری، تتاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ گوبند دھار دا بنا موہری، سنگھ اپنا روپ سمجھائیا۔ انتشکرن دا بن کے گھوری، ویکھ تھاوں تھائیا۔ جو سیکھاں بھاگ کرے متھوری، شرع کوڑ مت وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں ڈری رے۔ میں میں کر کے مری رے۔ میں وڑی کیسے نہ گھری رے۔ میں ویکھے نہ نری رے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی رسیا کری رے۔ دھرنی کہے میرے اُتے تیغ بہادر اندر سُنیا للکارا، دھرم دھار وجی ودھائیا۔ ڈھا کے وچ ہویا چمتکارا، نور نورانہ دتا چمکائیا۔ میں جھٹ کیتی نمسکارا، نو نو لاگی پائیا۔ منگ منگی پھیر کد آوے دوبارہ، اپنی دیا کھائیا۔ گر تیغ بہادر اشارہ کیتا جگت جہان دی نظر توں باہرا، اسماناں اُتوں دتا درڑائیا۔ میرا گوبند تتاں والا ڈلارا، جوتی دھار جس دا پُرکھ اکالا پتا مائیا۔ دین دنی وچ ہووے ظاہرا، ظاہر اپنی کل وکھائیا۔ پنٹھ خالصہ کر تیارا، ترے گُن اتیتا رنگ رنگائیا۔ پتراں وارے نال پروارا، شہادت ماتا گجری والی بھگتائیا۔ ماچھوواڑے کھیل کرے اپارا، سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ سندیسہ دیوے ڈھر دے یارا، پُرکھ اکالے آپ سُنائیا۔ اُٹھ ویکھ لے اپنا سنسارا، دین دنی دھیان لگائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھئے سہارا، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ میرے ڈھئیے دا لیکھا ہووے جگت کنارہ، محمد دی چوڈھویں صدی نال ملائیا۔ ٹوں ویکھیں وگسیں پاویں سارا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ نرگن دھار آوُنا کل کلکی اوتارا، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ دھول کہے میرا پورا ہوئے قول اقرارا، ستگر تیغ بہادر دئے وڈیائیا۔ میرا سوامی انترجامی انت میری پاوے

سارا، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا کھیل سدا جُگ چارا، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ کھیل کھلائیا۔ اوہ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نگاہ مارے آپ زینکارا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں اوس دا شکر گزارا، نو نو لاگا پائیا۔ جس نے مغرب مشرق دتا سہارا، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ دھرنی کہے سوامی آئیوری، سخیو منگل گاو نیت۔ پر پُرکھ پرہ پائیوری، ڈھردرگاہی مت۔ سرن سپس جھکائیوری، ملیا ساچا بت۔ دھوڑی خاک رمائیوری، ویکھنہارا اگتی بت۔ گھر خوشیاں منگل گائیوری، میں بازی لواں جت۔ میرا دوس سہنجنا سہائیوری، اُتتی پھگن دی سوہنی تھت۔ میں ڈورُو ڈنک وجائیوری، ہتھ مارے چھاتی اُتے پک۔ دھرنی میری بھاگ لگائیوری، ڈھا کے صاحب ستا لٹ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا ٹیک۔ دھرنی کہے میں جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جو زگن دھار جوت زینکاری، زوریر پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دین دنی دی پاؤنی ساری، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ دکھن پہاڑ دی کرے تیاری، ترے گن اتیتا دھر دا ماہیا۔ جس دے حکم نال نو ست ہوئی خواری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا سنگ محمد چار یاری، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ حضرت عیسیٰ اپنا لیکھا رہیا وکھالی، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ پھل رہیا کیسے نہ ڈالی، سچ ایمان نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک گوبند دھار نرالی، جوت اکالی نال وڈیائیا۔ جو ویکھنہار نو کھنڈ پرتھی دھرمسالی، ست ستاں پھول پھولایا۔ جو لکھ چوراسی دا مالک خالق مالی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں ستگر نانک چرناں لائی دھوڑ، اپنی خوشی بنائیا۔ ستگر تیغ بہادر مینوں ویکھ کے مورکھ موڑھ، دتی مان وڈیائیا۔ اشارہ دے کے اکو جوتی نور، نور نورانہ دتا چمکائیا۔ میرا ٹٹ گیا مان غرور، ہنگتا گڑھ رہیا نہ رائیا۔ خُماری چڑھیا سرور، بنا سرتی توں سرت شبد وچ سمائیا۔ میں اکو نام ست دی سن کے تور، ثریا توں باہر اپنے پریم وچ سمائیا۔ جو جگ جگ میرا لہنا دینا دیوے ضرور، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنا ویس وٹائیا۔ جس نور سارے مندے حاضر حضور، حضراتاں دا مالک نور لاپیا۔ جگ بدلنا جس دا دستور، نیت نوت اپنی کھیل کھلائیا۔ میری بینتی کر قبول، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ سمجھائیا۔

دھرنی کہے مینوں گری تیغ بہادر دتی تھاپی، پریم نال جنائیا۔ نالے کہا بھوکھت واکی، بنا رسنا رسن بنائیا۔ تیرے اُتے پہلوں مٹے اندھیری راتی، چوڈھویں چند کرے رُشنائیا۔ محمد دا لیکھا ویکھنا باقی، صدی چوڈھویں کھوج کھوجائیا۔ نی تُوں کھول کے رکھیں اپنی تاکی، جھروکھیاں وچ نین اُٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا ضرور دیویگا باقی، باقاعدہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جو آد پُرکھ اپرمپر سب دا ساکھی، ساکھیاں دیا کمائیا۔ جو جھگڑا مینہارا ذات پاتی، گوبند اکو رنگ رنگائیا۔ اُس دی بنا اکھراں تون تینوں دیواں پاتی، جگت و دیا نہ کھئے چترائیا۔ اوہ سوامی کملاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس دا دو جہاناں نال ناتی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس ڈھا کے ساچے نام دی تینوں بخشنی داتی، داتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تیری ہووے پرہاتی، چڑھدی دشا وچے ودھائیا۔ ساچے منڈل ہووے راسی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم سد ورتائیا۔ دھرنی کہے میں بلہاری دوحاڑ، اندن سیس نوائیا۔ میرا صاحب سوامی دھر دا لاڑ، جو لکھ چوراسی آتم دھار پرنائیا۔ جو ہوئے سہائی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پریت سمنڈ ساگراں ویکھ وکھائیا۔ جو لہنا دینا دیوے ناڑی ناڑ، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ جو بھگت سہیلے ساچی منزل دیوے چاڑھ، پوڑی ڈنڈا اکو نام وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے دیوے واڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس نوں وشن برہما شو کرن نمسکار، نو نو لاگن پائیا۔ اوتار تینی دھوڑی لاون چہار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ گرو گرو دس جوت زینکار، زرویر نور الابیا۔ جنہاں کھیل کیتا وچ سنسار، ست سچ نال وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دا کردی رہی انتظار، ڈھا کے نوں کچھڑ چک کے اپنی ڈھاک بہائیا۔ کون ویلا میرا آوے میت مرار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ ستگر نانک دربار کرے اجیار، نانک شہنشاہی شہنشاہ ویکھ وکھائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر پا سکن نہ سار، انت کہن کچھ نہ آئیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار ایکنکار کرے کھیل اپار، اپرمپر سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے تیس نوں نمو نمو ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ میری نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ جو میرا لہنا دینا پورب قرض دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن اپنا کھیل کھلائییا۔ میں اُس تون جاواں بل بل بار آپ اپنا گھول گھٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی دو جہاناں کھیل کرے آپ اپر اپار، اپرمپر سوامی انترجامی اپنی کل ورتائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت دس ڈھاکا بنگلا دیش ریس کورس روڈ مینن سنگھ روڈ نانک شاہی گرو دوارے وکھے سویرے *
 پہلی چیت کہے میرا وقت سہنجنا، سمت شہنشاہی دس دس دسمیش گوبند نال ڈھا کے دھار ملے وڈیائیا۔ کِریا کرے آد پُرکھ انباشی
 آد زرنجنا، ہر پُرکھ اگم اگم اتھاپیا۔ جو آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی دُکھ بھے بھو بھنجنا، پاربرہم پت پریشور سری بھگوان
 اک اکھوائیا۔ میری نمو نمو ڈنداوت چرن کول ساچے بندنا، سیس جگدیش در ٹھانڈے اک نوائیا۔ جس دی لکھ چوراسی آتم دھار امرت
 سروور کرے مجنا، دُرمت میل دو جہان لُہائیا۔ جس دا ڈنکا راؤ رنگا سرشٹی درشٹی اندر وجنا، جاگرت جوت بن ورن گوت اپنا کھیل
 کھلائیآ۔ اوہدا ناد انادی دُهن آتمک اکو ہووے ندنا، رسنا جہوا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جس کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں پردہ
 کجنا، گُرمکھاں گُرسکھاں صوفیاں سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ میں اُس دا در دوار بنک سہاوا منگنا، پہلی چیت کہے جھولی آگے ڈاپیا۔ میرے
 پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار شبدي دھار چاڑھ دے رنگنا، رنگ اندٹھڑا آپ چڑھائیآ۔ میرے مہربانا نوجوانا مرد مردانہ لوک
 مات سب دا پردہ کجنا، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ تیرے حکم وچ کلجگ کوڑی کِریا پار تیرے پیاریاں لنگھنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی در تیرے الکھ جگائیآ۔ پہلی چیت کہے میرے پُرکھ اکال
 الکھ، اگوچر اگم اتھ تیری سرنائیا۔ زرگن دھار زرویر ہو پرتکھ، پر پُرکھ پر ماتم اپنا بھيو کھلائیآ۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، نانک
 دھار ستگر دین دُنی گیا تینوں سمجھائیآ۔ تیرا صفت صلاح بن اکھراں ہووے جس، نراکھ دھار کر پڑھائیآ۔ جن بھگتاں نیج نیتر کھول دے
 اکھ، لوچن اکو بھوئے رُشنائیآ۔ خالی بھنڈارے پورے کر دے نام ندھانا دے کے رس، امیوں رس اپنا آپ چوائیا۔ پہلی چیت کہے میں تیرا
 گواں جس، صفتاں والے تیری صفت وڈیائیا۔ سرن سرنائی ایکنکار جاواں ڈھٹھ، بن چرناں دھوڑی خاک رمائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ پہلی چیت کہے میں دساں کھیل پُرانی، پُران اتھاراں لکھ چار سلوک ہزار ستاراں کہن
 کچھ نہ پائیآ۔ جس دی دھار نانک زرگن آیا وچ سنسار، جوتی جوت ڈگمگائیآ۔ اُس دا حکم سندیسہ شبدي میلا نال ایکنکار، اکل کل
 دھاری اپنی کل سمجھائیآ۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ جس نے پاؤنی سار، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چارے کھانی چارے بانی

ویکھ وکھائیا۔ اُس دا ناد دُھن اپنی دھار وچوں دھار نال اُچار، جگت واسنا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیری اُبھو درِشٹی سرِشٹی دا بیڑا کر
 جائے پار، چپو نام مہانا ونجھ اک پرگٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دا ہولا کر دے بہار، برہمنڈ کھنڈ ویکھنا چائیں چائیا۔ آکاش پاتالان
 گگن گگنتران تیرا وجے اکو دُھر دا نام ستار، چند ستارے سوریہ جس نوں سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو نو نو کرن نمسکار، کروڑ
 تینتیس در ٹھانڈے لاگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائییا۔ پہلی چیت کہے
 میری نمو نمو بندنا، بندگی پُرکھ اکال تیری سرن سرن سرنائیا۔ جگت جہان چاڑھ دے رنگا، نام ندھانے نال رنگائیا۔ سچ نام پہنا دے
 ہتھیں کنگنا، لوک ماتی اتر کدے نہ جائیا۔ گرہ پرکاش دے دے نوری چندنا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ انتر آتم بخش اندنا، اند اند
 وچوں پرگٹائیا۔ تیری چرن دھوڑ مستک ہووے دُھر دا سگنا، سگل منورتھ پور کرائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ دے کندھنا، مایا ممتا موہ
 مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا بھیو آپ گھلائییا۔ پہلی چیت کہے تیئی اوتار دھرو دھیان، پن نیناں نین اٹھائیا۔
 ویکھو کھیل سیری بھگوان، کی کرتا کار کھائیا۔ پیغمبر ہووے سوادھان، موسیٰ عیسیٰ محمد لوو انگڑائیا۔ جو نانک سندیسہ ستگر شبد دتا
 جہان، نش اکھڑ اکھڑاں نال سمجھائیا۔ جس نوں گر گوبند کیتا پروان، آپ اپنے وچ ٹکائیا۔ اُس دا لہنا دینا زمیں اسمان، دو جہان ویکھن
 چائیں چائیا۔ ڈھا کے دی دھرتی لو پھچان، بے پہچان ہو کے اکھ گھلائییا۔ جس دا وقت سہنجنا پہنچیا آن، سمت شہنشاہی دس نال
 وڈیائیا۔ جس دا مالک خالق اکو ہوئے پردھان، سیری بھگوان نور الہیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پہلی چیت کہے تیئی اوتار او ٹھ، دھرنی ڈھا کے والی وابو داہیا۔ پیغمبر اپنا چھڈو بٹھ، پچھلا لیکھا پروردگار دی
 جھولی پائیا۔ جو ستگر نانک گیا دس، دہ دشا کر شنوائیا۔ اوس نوں منظور کرو ہس ہس، ہستی تگو نور الہیہا۔ جس دا کلمیاں
 وچ کائنات گایا جس، حرف حرُوفان نال صفت صلاحیا۔ سو صاحب سلطانان نوجوانا سیری بھگوانا جس دے سب گچھ وس، واسطہ
 سب دے نال رکھائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا جو بن اکھڑاں رہیا دس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 دُھر مالک اگم اتھابیا۔ چیت کہے تیئی اوتار ویکھو اپنا وقت سہاوا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ پیغمبرو جو پیشین گوئیاں دا کیتا دعوا، صدی

چوڈھویں بیسویں نال ملائیا۔ اُس دے لیکھے واسطے بنا باہواں توں اُٹھا لو باہواں، بنا ہتھان ہتھ اُٹھائیا۔ جس دا ستگر دھار نانک اکھا ناواں، ناؤں نرنکار گیا سمجھائیا۔ جس نوں شرع والے کر نہ سکے نتھاواں، تھان تھنتر اپنے دے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا جن بھگتاں نال جوں پُتران ماواں، پتا پوت اپنے گلے لگائیا۔ جس دھرم دا تگر تولا سانواں، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو ہنس بناوے کاواں، مانک موتی نام چوگ چُکائیا۔ جو نو کھنڈ پرتھی پھرے گراواں، بھجے واہو داہیا۔ غریب نائیاں دیوے چھاواں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پہلی چیت کہے میں اُس دا حکم سناواں، جس نوں تسیں کھندے نور الاہیا۔ تسان آؤنا نال چاواں، بھجنا واہو داہیا۔ پیغمبرو رسولو سب نے ملنا وانگ بھراواں، شرع دی ونڈ رہے نہ رائیا۔ میں اوس توں بل بل جاواں، جس نوں برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ اوسے دے آکے واسطے پاواں، جو سب دا پتا مائیا۔ اوسے دا دتا پیواں کھاواں، جو دیونہار رزق سبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پہلی چیت کہے پیغمبرو ازو از مزی چشمے نوا نورے خدا بہشتلُ وزیول کامیجل نوی تائم مؤل جاگسطے زوا توفیقے بیہجل لا ہم ما پی تمو جاگسطے زوا توفیقے بے ہزل لا ہم مہا زی تختے نوئم مادہ توبل زبیں مستیولا مدینہ زکو کعبے وزیہ وہیول نزا نوزے مُزا محمدے نوا گوشے خدا مُبستی اُبستلُ زاہم محل نانکے رزو گوہندے تلوع آفتابے ربی توختم بوختم کلیل جہنم لو چاشے مسو مستا دُعائے دُاست اسمانے زمانے ارشو فرش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ چیت کہے میری نمو نو ڈنڈاوت، سجدہ اکو سیس نوائیا۔ میری سب نوں نانک شاہی گرو دوارے وچ دعوت، درگاہ ساچی سب نے آؤنا چائیں چائیا۔ جتھے اکو پُرکھ اکال دے نام دی ملے نیامت، جگت رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ سارے مل کے چھڈو بغاوت، جھگڑا شرع نہ کھئے وکھائییا۔ سب دی اکو اک صداقت، صدا اکو نام بانگ درڑائیا۔ بنا نام کلمے توں دوسر اور نہ کھئے ضمانت، لیکھا پچھلا ویکھ وکھائییا۔ اکو پروردگار سانجھا یار نور الہ بے پرواہ پرم پُرکھ صحیح سلامت، آد جگاد جو اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اپنا بھیو چُکائییا۔ پہلی چیت کہے میرا وقت سُہاوا آج، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ جو جگ چوکرئی جانے دُھر دا کاج، کرنی دا کرتا اگم اتھاپیا۔ جس لکھ چوراسی ساجن لیا ساج، جگ چوکرئی اپنا حکم ورتائیا۔ جو جیو جنت چلائے جہاز، نام بیڑا اک اکھوائیا۔ سو صاحب سلطانا

نوجوانا ویکھنہارا دین دُنی ساج، ورنان برنان کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں کرے وڈ وڈبھاگ، سر سر دیوے مان وڈیائیا۔ جس ستگر
 نانک شبدي دھار بخشیا تاج، تخت نواسی ہوئے سہائیا۔ سو انت کنت بھگونت رکھنہارا لاج، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ جگت سرشٹی
 درشٹی اندر بھجائے آگ، ترے گن اتینا ٹھاندا سینا امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 کرنی کار کھائیا۔ پہلی چیت کہے میرا سندیسہ اپر اپار، اپرمپر سوامی رہیا جنائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا رہے نہ وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری جس دی دین گواہیا۔ ست دھرم دا ست ہووے پرچار، ست ستوادی شبد انادی آپ جنائیا۔ قدرت دا قادر کرنی
 دا کرتا ویکھے وگسے ویکھنہار، دو جہانان نوجوانا سری بھگوانا اپنی کھیل کھلایا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا بن کے سانجھا یار، مِت پیارا بھیو
 ابھیدا دئے کھلایا۔ نو کھنڈ ست دیپ ایکا چلے دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وجدی رہے ودھائیا۔ آپ بن کے سب دا سیوادر،
 سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ بھگت سنت سہیلے لئے ابھار، گرمکھ گر گر اپنی گود ٹکائیا۔ سب دے بھانڈے تن وجوداں کرے صاف کرتار،
 قدرت قادر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ چیت کہے میرا وقت
 سہنجنا آیا، ستگر شبد دئے وڈیائیا۔ جس آد جگادی کھیل رچایا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ جس ستجگ تریتا دوپر پندھ مکایا، بھجے
 واہو داہیا۔ سو کلجگ اتم لیکھ لئے لگایا، لیکھے والا دھر دا ماہیا۔ جس دا اکو نور جوت رُشنا یا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو اوتار پیغمبر
 ستگر گرو روپ اکھوایا، سرگن اپنا ڈنک وجائیا۔ اوہ ویکھنہارا کھیل سبیا، سرشٹی درشٹی اندر پھول پھولایا۔ جس نانک شاہی گردوارا
 دھام سہایا، ستگر نانک مل کے وجے ودھائیا۔ اوہ بھگتاں میلا میلے کایا مندر اندر جوڑ جڑایا۔ سرت شبد شبد نال سہائیا۔ آتم پر ماتم
 کرے رُشنا یا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ بجر کپاٹی توڑ ٹڑایا، ترے گن لیکھا دئے مٹائیا۔ نچھر امرت رس دئے چوایا، بوند سوانت ناہ گول اٹھایا۔
 واہ واہ واپگرؤ کر کے جس نوں سب نے گایا، سو ہووے آپ سہائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ڈگمگایا، نور نورانہ شاہ سلطانا
 نوجوانا نظر کیسے نہ آئیا۔ جس حق پیغام پیغمبران اک سُنایا، وحی نازل شبد روپ سمجھائیا۔ نبیاں کلمہ رسولاں سنگ پڑھایا، آیت
 شریعت شرع والی درڑائیا۔ سو امام اماما ویس اولڑا آپ وٹایا، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ وید ویاسا لیکھا لہنا جھولی دیوے پایا،

براہمن گوڑا اپنی کار کھائی۔ جس دا گر گوبند سنگھ کھنڈا کھڑگ کھڑکایا، چنڈ پرچنڈ رُوپ جنائیا۔ جس چار ورن سر سِیس چھتر جھلایا، پنتھ خالصہ رنگ رنگائیا۔ جس ماجھووارے ستھر یار ہنڈایا، سوہنی سیج سہائیا۔ اوہ کلجگ اتم کوڑی کیریا کرے سفایا، ملیچھ رہن کھئے نہ پائیا۔ پہلی چیت کہے میں لکھ لکھ ڈھا کے وچ شکر منایا، بنگلا دیش میری وجدی رہے ودھائیا۔ سر میرے اتے پُرکھ اکال دا رہے چھایا، ستگر شبد نال ہووے گڑمائیا۔ ہرجن ساچا پرہ ساچے لیکھے لوے پایا، پرہ پُرکھ پرہ اپنی دیا کھائی۔ پہلی چیت کہے میں اوس اکال دین دیاں بنا سِیس توں سِیس نواوا، نِمسکار ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سِیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرُویر نرکار نرکار نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حکم اپنے وچوں آپ پرگٹائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت دس گرو دوارا نانک شاہی ڈھاکا بنگلا دیش وکیل عزیز رحمان تے مولانا * ۱۸۵۳

۱۸۵۳ وعدے نور یک اللہ، عالمین اکھوائیا۔ مہرواں محبوب بے پرواہ، جلوہ گر درگاہ ساچی شہنشاہیا۔ کائنات دین دنی ملاح، بیڑا چوڈاں طبق چلائیا۔ جس دی پیغمبر رسول منن رضا، رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ پروردگارے حق یارے خدا، مقالے حق حق ڈیرہ لائیا۔ تِس آگے مُحبت والی دُعا، محبان بیدو اپنا کرم کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ ڈھر مالک اک رحیم، رحمان وڈ وڈیائیا۔ جو قدرت قادرے کریم، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جس دا کھیل عالیشان عظیم، عالی جاہ وڈ وڈیائیا۔ جس دی کلمیاں والی حق تعلیم، صفت صلاح آیت شریعت وچ جنائیا۔ اوہ مالک خالق آد قدیم، انت انت نور الاہیا۔ جس دا لیکھا کھیل اسمان زمین، زمیں زما دھیان لگائیا۔ تِس نور سجدہ اک آمین، جو کامل مُرشد آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ حق خدا قدرے محبوب، مُحبت اک درڑائیا۔ جس دا عالیشان عرش عروج، فرشے زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ جس دے فرمان وچ سارے محفوظ، پُشت پناہ سب دی ہتھ رکھائیا۔ اُس دا بھیو

ابھیدا سکے کوئی نہ بوجھ، عقل بُدھی نہ کھئے چترائیا۔ اوہ سدا صداقت وچ رفاقت وچ میٹنہارا دوج، ایک ایکا رنگ رنگائیا۔ جس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، الفیے نال وڈیائیا۔ جو پاک کرن والا تن کلبوت، روج نورے نور چشم چشم رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت دس نانک شاہی گرو دوارا ڈھاکا بنگلا دیس رات نور *
*

پہلی چیت کہے جن بھکتو تہاڈی صاحب کرے پردکھنا، پرتکھ اپنی دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال دے در توں رہے کوئی نہ سکھنا، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ نام رس کھواوے دھر دا مکھنا، جس دی کابن دئے گواہیا۔ جس تہاڈے سر تے ہتھ رکھنا، گھر گھر ہوئے سہائیا۔ اتم کلجگ تہاڈا پھل پکنا، کچا لاه سکے کھئے نہ رائیا۔ جس دا کھیل جگت جہان مدینہ مکنا، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ اوہ لیکھا جانے بورے ککنا، حضرت عیسیٰ موسیٰ سنگ ملائیا۔ اُس دا دھرم دھار دا اکو پچنا، جو ستگر نانک گوہند جوت کرے رُشنائیا۔ جس تہاڈا تن بناؤنا کایا کچنا، سچ گڑھ دئے سہائیا۔ اکو دوارا دسے پتنا، گھاٹ اکو اک وکھائیا۔ جتھے نور نورانہ دیپک جگنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبد انادی وجے ندنا، دُهن آتمک راگ سُنائیا۔ تُساں امرت رس نچھر پی پی رچنا، دو جہاناں ترکھا مٹائیا۔ تہاڈی قبول ہووے دور دُراڈیاں بیٹھیاں بندنا، بندگی اپنے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھکتو تہاڈا سوامی صاحب آد، آد پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل جگ جگاد، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔ جو شبد اگئی وجائے ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ جو نرگن سرگن اوتار پیغمبر گروآں دیوے داد، وست نام امل اٹل آپ ورتائیا۔ بھیو کھلا کے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ہرجن بنا کے سچ دے سادھ، سادھنا اپنا حکم سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھ کے واد وواد، وکھ امرت رُپ دئے درسائیا۔ جگت جہان وچوں کھول کے جاگ، نیج نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ مات لوک بنائے وڈ وڈبھاگ، وڈبھاگی اپنی دیا کھائیا۔ گھر دیپک جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیر مٹائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ ہنس رُپ بدلہ

کے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگائیا۔ شبدي شبد مار کے آواز، سُنْتیاں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو تہاڈا سہائے بھگت دوار، دوارکا واسی جتھے دھیان لگائیا۔ جتھے رام راما کرے وچار، وچرن دی لوڑ نہ کھئے سمجھائیا۔ پیغمبر کرن اظہار، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ڈھولے گائیا۔ نانک نرگن دھار گوبند بول جیکار، ڈنکا فتح فتح سُنائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے سانجھا یار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ تہاڈا آتم دھار نہ بھلے پیار، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بے شک ڈھا کے دی دھرتی جو کردی رہی انتظار، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ اُس دا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ تہاڈے پریم دی وجدی رہے ستار، جو تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ تَساں رہنا خبردار، بے خبرو خبر درڑائیا۔ سمت شہنشاہی دس دس دا ووہار، دہ دشا رہیا جنائیا۔ کِرپا کرے آپ کرتار، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو بھگت سہیلا میت مُرار، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ چیت کہے میرا سندیسہ اکو اک، اکو وار جنائیا۔ جن بھگتاں پوری ہووے سیک، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ تہاڈا ملے سوامی مت، مِت پیارا دیا کھائیا۔ سانجھا رکھے بت، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بن جگت نیتراں پئے دس، جگت لوچن کر زُسنائیا۔ سچ سہنجنی ہووے تہت، گھڑی پل وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پہلی چیت کہے کِرپا کرے آپ کرتار، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جن بھگتاں پیج دئے سوار، مانس جنم لیکھے لائیا۔ چوراسی وچوں کڈھے باہر، آون جاون گیڑ مُکائیا۔ ساچا مندر دئے وکھال، جتھے وسے دُھردرگاہیا۔ دپیک جوتی جگے بے مثال، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ دوار سچي دھرمسال، دھرم دوارا اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پہلی چیت کہے میں سمت شہنشاہی دس دی دساں گاتھا، ست ست نال ملائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ دیوے مان نیناں ناتھ اناٹھا، دینن اپنا رنگ رنگائیا۔ دھوڑی مستک چھپائے ماتھا، دُرمت میل دھوائیا۔ کھیل کھیلے الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو شبدي دھار رہنا تیار، ترے گن اتیتا رہیا جنائیا۔ پنچم

میتا کرے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ پنج پنج اکٹھے ہون پروار، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ پنچم برتناں میل دئے اُتار، کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ سب دا پورب دئے اُدھار، لیکھا بھگتاں جھولی پائیا۔ ایہہ خوشیاں دا ووبار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جنہاں دے سیس بدھی دستار، اوہناں دے گھر گھر دا لیکھا پور کرائیا۔ کوئی رہ سکے نہ باہر، وچھوڑا جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ نو جیٹھ نوں شروع کرنا نال پیار، مُحبت وچ سائیا۔ ایہہ پُراتن لیکھا جو لیکھا سی دلی دربار، پہاڑ گنج دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پہلی چیت کہے میرا خوشیاں والا وقت سُہانا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ میں مست پھراں دیوانہ، صوفیاں والا رنگ رنگائیا۔ میرے کول بھگتاں بھئے نشانہ، نشان تارا چند جنائیا۔ میں سندیسہ دیوان راما کاہنا، پیغمبراں حُکم سُنائیا۔ گرو گُردیو کرو دھیانا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ سمت شہنشاہی دس نو کھنڈ پرتھی ہونی حیرانا، حیرت وچ ڈبائیا۔ شہادت دیوے موئی تند دا گانا، جو اپنا رنگ رنگائیا۔ گولکاں خالی ہووے خزانہ، گولک مایا نہ کھئے وڈیائیا۔ کِریا کرے سری بھگوانا، ہر بھگون اپنی دیا کھائیا۔ پہلی چیت کہے میں نو نو سیس جھکانا، جن بھگتاں لاگاں پائیا۔ میرے صاحب دا اگم فرمانا، فرمانبردار ہو کے دیاں سُنائیا۔ میں ڈھاکیوں بھگت دوار ہوواں رواناں، بھجان واہو داہیا۔ سندیسہ دیوان خوشیاں وچ مہانا، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ بنا اکھراں بھئے پروانا، جو پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو لیکھا جانے زمیں اسماناں، دو جہاناں ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت دس گرو دوارا نانک شاہی ڈھاکا بنگلا دیس ایڈووکیٹ یعقوب علی صاحب دے نال *

خداوند خود ضرور دئیگا توفیق، تُخفہ حقیقت حق نال کلمہ وجود رکھائیا۔ مُحبت سے مُحبت پیار سے پیار بنیگا رفیق، مہربان مہربان مہربان بیدو اپنے رنگ رنگائیا۔ کلمہ کائنات دا کرے تصدیق، شہادت حقیقت والی رکھائیا۔ من منسا کامنا پوری ہووے اُمید، ترسنا پریم والی ودھائیا۔ جس دی صفت صلاح وڈیائی والی تمہید، مہا اگم اتھاپیا۔ اوہ دین دُنیا وچوں غفلت دی کھول کے نیند، نور دا

ظہور دئے چمکائیا۔ بندہ خاکے ناچیز، رحمت رحمان دیوے اپنا گرہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ ملاقات ہندی رہیگی ضرور، ضرورت مُحبت والی بنائیا۔ راتی سُتیاں دسیگا الہی نور، جو نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جس دے شکر یہ شکرانے وچ سارے ہون مشکور، نو نو قدم بوسی وچ سجدہ سیس جھکائیا۔ صوفیاں نور ملنا اوس دا دستور، مقالے حق دا مالک خلق خالق ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس واسطے چوڈاں طبق دا پندھ نہیں کوئی دُور، زمیں اسماناں اکو گھر سہائیا۔ جو کایا کعبہ پرکاش کر کے نور، نور نورانہ نوجوانا نظری آئیا۔ پروردگار سانجھا یار سرب کلا بھرپور، بے انت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی دا مالک ویکھ وکھائیا۔ نور الہ عالمین، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ جس دی حقیقت حق دی تعلیم، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ اوہ مالک خالق فُدرت دا قادر کریم، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا جانے الف میم، یے نُقطیاں باہر سمجھائیا۔ جس نے دین مذہب شرع کیتی تقسیم، ترمیم اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُس دا راستہ مارگ مہین، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جو کایا کعبے رہیا چین، مُقدس دھام ملے وڈیائیا۔ حضرت محمد صاحب دی شہادت دیوے گوئی پیشین، صدی چوڈھویں سنگ رلائییا۔ اوہ کرنی دا قادر کرتا کریم، بے نییے پروردگار نور الہیا۔ جو امام اماما شاہ سلطانا والی دو جہاناں آوے اُتے زمین، عرش فرش دا مالک نور نورانہ نور الہیا۔ جس دا حُکم سندیسہ فرمانا ہووے غنیم، غنیمت اپنی کھیل وکھائیا۔ جو ایکو رنگ رنگائے نر مدین، مدعا نوری جلوہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک نور الہیا۔ میل ملائیگا حق خُدا، خُدی تکبر ڈیرہ اندرون ڈھابیا۔ دست ملیا دوستا ہونے نہ کدے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ محبوب دی مُحبت وچ جو ہویا فدا، فطرت اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ مہربان محبوب نور نورانہ دل رُبا، رحمت رحیم کریم آپ کھائیا۔ جس دی اکو آواز اکو بانگ اکو صدا، سد اکو اک سُنائیا۔ صوفیاں تارنا اُس دی ادا، سچ عدالت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے آگے سِر جھکاؤندے علم والے علما، سجدیاں وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ بے پرواہاں دا بے پرواہ، واحد اللہ اکو اک اکھوائیا۔ جس میلا نانک شاہی گرو دوارے وچ لیا ملا، ملاپ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ سب دا ابا سب دا باپ پتا، پُرکھ اکال دُھردرگاہیا۔ جس دی منبراں اُتے ازاں، مکہ کعبہ وجدی رہی ودھائیا۔

اُس دا گرہ اِکو دوارِ جتھے پُنّ نہ صوابا، پاک پاکیزہ اِکو نُور نُورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ ملیا میل درگاہ حق، حقیقت دئے وڈیائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک نُور الاهی یک، جو یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبر گرواں لوک مات دھرتی اُتے اپنا حُکم سُنائیا۔ جس دا حُکم سندیسہ دُھر فرمان کلمہ ناد کائنات کر سکے کوئی نہ فک، جگت دھار چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ نُور نُورانہ شاہ سُلطانا پیاریاں آگے ہووے سدا پرتکھ، جوتی جاتا پُرتکھ بدھاتا اپنا نُور ظہور کر رُشنائیا۔ جس دا باہروں دُنیا کائنات اندر ہووے شک، جن بھگتاں سنتاں صوفیاں اندر مل کے وجے ودھائیا۔ اوہ بنا نیتراں توں نیج نیتراں اندرلی اکھ وں آئی نال لین تگ، تقویٰ اِکو اک اُتے رکھائیا۔ اج دا رشتہ ہویا پگ، ملیا ہتھ نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اِکو اک رنگائیا۔

* ۴ چیترا شہنشاہی سمت دس گرچرن سنگھ دے گرہ چکر بڑیاں کلکتہ *

دھرتی کہے میرے سری بھگوانا، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد بھیج دے اپنا دُھر دا کاہنا، کاہن گھنئیے جس نوں سیس نوائیا۔ جو آد جگادی سدا نوجوانا، پردہ بال نہ روپ بدلائیا۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمانا، دھرتی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جو میرا نو ست دا ویکھے مٹی خاک دا خانہ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ نگاہ مارے بن نیتراں اٹھانا، جگت اکھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ دھرتی کہے پرہو ستگر شبد بھیج دے میتا، متر پیارا دُھردرگاہیا۔ جو میری بدلے ریتا، بھیو ابھیدا تیرا دئے کھلائییا۔ لکھ چوراسی ویکھے نیتا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تیرا مارگ دسے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کھائیا۔ ترے گن آگن بھجھائے انگیٹھا، امرت میگھ اک برسائیا۔ ست سچ دا رس دئے میٹھا، انرس تیرا نام چکھائیا۔ کلجگ جیو ویکھے کوڑا ریٹھا، کایا مندر اندر پھول پھولائیا۔ سچ سوامی بنے بسیٹھا، بیٹھلو اپنی دیا دینی کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرتی کہے ستگر شبد بھیج دے اِکو ایک، اکل کل دھاری تیری اوٹ

تکائیا۔ جو جیواں جنتاں بُدھ کرے بییکا، دُرمت میل دھوائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں مُکاوے ٹھیکا، ٹھا کر تیرے رنگ رنگائیا۔ اوتار پیغمبران پورا کرے لیکھا، بھوکھت بھوکھت وچوں سمجھائیا۔ سچ دوار وکھائے تیرا اکو دیسا، دیس دیسنتران ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں مالک اک نریشا، نر نرائن دینی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا سُہا دے سمبل دیسا، سُہنجنی رُت دینی وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ ستگر شبد میرا بنا دے ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھی، بے انت اک اکھوائیا۔ میں بن ہتھان جوڑدی ہاتھی، دھوڑی خاک رمائیا۔ جو تیری کھیل دے اکتھنا اکتھی، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کِرپا کر دے کھلاپاتی، پت پرمیشور تیری سرنائیا۔ میری زندگی وچوں بدل حیاتی، جیون اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ غریب نانیاں پُچھ واتی، کوچھیاں کھلیاں گود اٹھائیا۔ ست دھرم دی کھول دے ہاٹی، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ دُرمت میل سب دی جائے کاٹی، پت پندیت دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے پرہہ ستگر شبد دے سوامی، سمیں نال دھیان لگائیا۔ تُوں آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھ خلق خدائیا۔ سب تُوں بھلی تیری بانی، بان انیالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ آتم پرما تم میل ملے کھئے نہ ہانی، ساچے رنگ نہ کھئے سائیا۔ پوتر رہیا نہ اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھاپیا۔ جھگڑا پیا شاستر سمرت وید پُرانی، انجیل قرآن دے گواپیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُلطانی، شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، وڈ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہہ ستگر شبد بھیج دُلا را، دُلھا اکو سوہا پائیا۔ جو دین دُنی پاوے سارا، مہاسارتھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ لہنا دینا پورا کرے میرا ادھارا، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ سندیسہ دیوے پیغمبر گر اوتارا، گر شبدی شبد جنائیا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری کرے خبردارا، وشن برہما شو سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو حُکم دا دے اشارہ، بن سینت سینت دے لگائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے ویکھو دین مذہب شرع دا اکھاڑا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہہ ستگر شبد تیرا آد جگادی سچا، سچ تیری وڈیائیا۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی کچا، کنچن گرھ دے بنائیا۔ جو لُوں لُوں اندر رچا، رچنا تیری دے سمجھائیا۔ جو چھپیاں

کدے نہ چھپا، اگن آتھن اکو کرے رُشنائیا۔ جس دی صفت دا اکو اکھڑ کافی پیا، پاربرہم تیری وڈ وڈیائیا۔ میں سرن سرنائی تیری ڈھٹھا، نو نو لاگاں پائیا۔ بھیو چکا دے ت اٹھا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ جھگڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ تیری دھوڑی خاک خاک رمائیا۔

* ۴ چیت شہنشاہی سمت دس کلکتہ ملکیت سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد اگما مالک، آد جگاد جگ چوڑی اک اکھوائیا۔ جو لیکھا جانے سرشٹی درشٹی اندر خلق خالق، مخلوق ویکھے چائیں چائیا۔ جس دی بُدھی وچ سمجھ نہ آئے دین دُنی بنائی آنجانت، بھیو ابھیدا سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جس دی تتان والی نہیں بناوت، وجوداں وچ اپنا حکم کرے شنوائیا۔ جو رام نام دا کلمہ کر سخاوت، وست امول اٹل ورتائیا۔ جو سدا رہے صحیح سلامت، جنم مرن نہ روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کایا چولی جیو جنت سارا کھوجدا، بُدھی عقل نال وڈیائیا۔ ایہ کھیل اوس پرہو دی موج دا، جو موجودہ ہو کے ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ جو پیارا نہیں ونجارا نہیں سنسار والے لوہہ دا، ممتا وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ مالک بے پرواہ آگادہ بودھ دا، بُدھی تون پرے کرے پڑھائیا۔ جو مورکھ مگدھ آنجانیاں ہندو مسلم سیکھ عیسائیاں پارسیاں بودھیاں ہردے سودھدا، شدھ اپنا نام سمجھائیا۔ اوہدا جھگڑا نہیں نت نوت کوئی روز دا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ بے پرواہ سوامی آد جگادی چوڑاں لوک دا، چوڑاں طبقات اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دا سچ سندیسہ اک سلوک دا، تون میرا میں تیرا ناد درڑائیا۔ اُس دا بھانا کدے کوئی نہ روکدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اکو اک اکھوائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی جس دی ذاتی، آتم دھار دتی وڈیائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا کھلاپاتی، پت پرمیشور نور الاہیا۔ جس دا اکو حکم سچا صفاتی، صفتاں والی صفت وڈیائیا۔ جس دی کھوج وچ کر سکے کوئی نہ تلاشی، لبھیاں بتھ کیسے نہ آئیا۔ پیغمبران اُس نوں کہا اللہ معاشی، مہربان اک اکھوائیا۔ جس دی جوت جوت پرکاشی، دھرنی دھرت دھول کرے رُشنائیا۔ منڈل منڈپ پاوے

راسی، پُریاں لوآں ویکھ وکھائیا۔ سو ستگر شبد شبد اناشی، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدا شنکر کیلاشی، وشن برہما
 شو نو نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ جگت جہان کھوجے کی،
 کھوجت کھوجت بھیو کھئے نہ پائیا۔ جس دا جیو جنت انتر دھار جی، پر ماتم مالک اگم اتھاہیا۔ جس نوں مان دتا ساڈھے تن ہتھ سپے،
 من مت بڈھ وچ ٹکائیا۔ امرت دھار بخش کے مینہ، میگھلا اپنا آپ برسائیا۔ کوئی گرمکھ بوند سوانتی لے پی، جس نوں اپنی دیا نال
 پیائیا۔ تن وجود ماٹی خاک دے پتلے سمجھ نہ سکدے ویہہ اکیہ، ایکنکار دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک نور الاہیا۔ کھوجن والی اکو دھار، ستگر شبد شبد اکھوائیا۔ جس دا کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ جس نوں صوفی سنت رہے وچار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جس دا دین دُنی والا نہیں وستھار، تتان روپ نہ کھئے
 درڑائیا۔ جو کھیلے کھیل وچ سنسار، سرگن زرگن روپ بدلائیا۔ بڈھی وچ کرے کیا کوئی وچار، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو سوامی
 انترجامی کھوجن توں باہر، اُبھو وچ اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ
 رنگائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے اکو رنگ، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ سب دی اکو منگ، ملے میل دُھر دے ماہیا۔ سب دے اندر
 اکو مردنگ، دُھن انادی شبد کرے شنوائیا۔ بن پرہ دی کرپا منزل سکے کوئی نہ لنگھ، نج نیتر درشن کھئے نہ پائیا۔ سو سوامی ستا آتم
 سیج پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جتھے نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا مُک جائے جیرج انڈ، اُبھج
 سینج روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ہندو مسلم سکھ
 عیسائی سارے لبھدے، انتر انتر دھیان لگائیا۔ بھیو پائن نہ اوس نوری رب دے، جو نور نورانہ نور الاہیا۔ اوس دے کھیل سدا سبب
 دے، جو سب گھٹ رہیا سائیا۔ جس دے ناد ندھانے وجدے، جگت جہان کرن رُشنائیا۔ اوس دے گرہ مندر سچکھنڈ درگاہ ساچی
 مقامے حق گھر نہیں کوئی الگ دے، گرہ اکو سوہا پائیا۔ جتھے بنا تیل باقی توں دیپک جوتی جگدے، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ سو ستگر شبد جس دی اگم نشانی، کھوجن والیو دیاں جنائیا۔ جے منزل اندر

چڑھ کے ویکھی رُو حانی، رُو ح بُت دا پندھ مُکائیا۔ پھیر جھگڑا رہے نہ کھئے جسمانی، ہندو مُسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوتھے اکو
 پد نربانی، جتھے نر نرنکارا سو بھاپائیا۔ اوتھے شبدی شبد کہانی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اوتھے جوت جوت نورانی، نور نورانہ نور
 الاہیا۔ جھگڑا نہیں جسم جسمانی، ضمیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ایہ کائنات کھوجن والی فانی، کھوج کھوج تھکی لوکائیا۔ جس اُتے کرے آپ
 مہربانی، مہربان راتی سُن تیاں لئے اُٹھائیا۔ بھيو کھلائے دو جہانی، پردہ انتر رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے وکھائے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا رنگ
 رنگائیا۔ کھوجن والا جھگڑا آد جگاد دا جگت دیوانی، دعویدار دین دنی دا اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ ستگر شبد اکو دی سب نوں لوڑ، لوڑ اور نہ کھئے رکھائیا۔ جو سُرتی سب دی دیوے جوڑ، چھٹکی
 لو لگائیا۔ کوڑ کِرپا دیوے ہوڑ، ہوڑا سسے والا سمجھائیا۔ ہنگ برہم دا مالک پوے بھڑ، ہاے دی ٹپی دئے گواہیا۔ جگت جگ نہ
 رہے اندھیرا گھور، اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ اندروں کڈھ کے پنجے چور، چوری چوری اپنا درس دکھائیا۔ نام ندھانا دے کے بھور، بھورے
 وچوں اپنا میل ملائیا۔ ذرا تکنا مار کے نگاہ والا غور، گہر گور ولّ دھیان لگائیا۔ جس دا روپ اور دا اور، اور دی اور کھیل کھلائیا۔
 جے کِرپا کرے غریب نایان جنم جائے سور، سوارتھ اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا رنگ آپ بنائیا۔ ہندو مُسلم سکھ سارے اُس دے میت، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ کوئی مندر دیوہرے لبھے مسیت، شودوالے مٹھ
 گرو دوار اوسے دا روپ نظری آئیا۔ جس جگ جگ چلائی ریت، اوتار پیغمبر گرو گرو شبد کر پڑھائیا۔ جو سب دی کایا
 کرنہارا ٹھنڈی سیت، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ جس دا آد انت دا اکو گیت،
 جو نانک گوہند گیا سمجھائیا۔ اوہ پاپیاں کرے پت پت پتیت، پت پاون اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہندو مُسلم جے کھوجن دا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک پرکھائیا۔ بنا رسنا توں گاؤ واہو واہو، واہو تیری
 بے پرواہیا۔ جس دا لگدا داء تے لا لو داؤ، مانس جنم ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ گھر سوامی ٹھا کر پاؤ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 بجر کپاٹی کُنڈا لاہو، ترے گن ترے دھاتو اپنا آپ ٹڑائیا۔ نچھر جھرنا آپ جھراؤ، بوند سواتی پیو چائیں چائیا۔ جو شبد انادی دھن

کرے شنواؤ، انحد نادى اپنا راگ درڑائيا۔ دپيک جوتى جوت جگاؤ، گھر گھر وچ بھوئے رُشنائيا۔ کھوجن والى اپنى گھال پاؤ تهاؤ، تھان تھنتر ملے مان وڈيايا۔ پُرکھ اکالا اک مناؤ، پروردگار نور الابهيا۔ سارے اکٹھے ہو کے اِکو دا درشن پاؤ، ايکنکارا جو اکھوائيا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کِرپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شيرسينگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامى ابناشى کرتا اک دھياؤ، دھيان وچ گيان گيان وچ گيان گيان وچ مہربان اپنا رنگ رنگائيا۔

* ۵ چيت شہنشاہى سمت دس کلکتہ سيون بائى ون وچے باسُو روڈ کرتار سنگھ دے گرہ *

پنچم چيت کہے میرا ہووے وقت سہاؤنا، پرہو جن بھگتاں دینی مان وڈيايا۔ جنہاں اِکو تیرا نام گاونا، دوسر صفت نہ کھئے صلاحيا۔ اِکو پر راونا، رميا اِکو سيس جھکائيا۔ اِکو پھڑنا دامن، دامنگير اک بنايا۔ تیرا ستگر شبد ہووے ضامنا، زميوار دو جہان اکھوائيا۔ سب دى پوری کرنى بھاؤنا، ترسنا ترکھا بُجھائيا۔ تیرے چرناں بل بل جاونا، ہوں آيا گھول گھائيا۔ تیری دھوڑی اشنان نال نھاؤنا، ڈرمت میل دھوائيا۔ نرگن دھار دینا چاننا، اندھ اندھير مٹائيا۔ میری منسا پوری کرنى کامنا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپيا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کِرپا کر، ايکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائيا۔ پنچم چيت کہے پرہ جن بھگتاں دے ادھار، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائيا۔ تیرے چرن کول جاواں بلہار، نو نو سيس جھکائيا۔ تون اپرمپر سوامى ميت مُرار، يارڑا ڈھردرگاہيا۔ ويکھے وگسے ويکھنہار، بے پرواہ تیری وڈيايا۔ نرگن دھار ہو کے پا سار، سرگن اپنا رنگ رنگائيا۔ دُکھیاں دُکھ دے نوار، دردياں درد دینا مٹائيا۔ ميں کہاں کوک پُکار، زور زور سُنائيا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کِرپا کر، ايکا دینا ساچا ور، سچ دا لہنا جھولی پائيا۔ پنچم چيت کہے پرہ بخش دے اپنى دات، داتے دانی ديا کمائيا۔ کلجگ کوڑی کريا ميٹ اندھيري رات، نرگن ساچا چند کر رُشنائيا۔ تیرے پيار دى اِکو رہے پرہات، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ پُرکھ اکالے مار جھات، پردہ پردياں وچوں چُکائيا۔ اتم آ کے پُچھے وات، واتاورن تک خلق خُدائيا۔ جن بھگتاں پورا کر دے گھاٹ، ليکھا اور رہے نہ رائيا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کِرپا کر، ايکا دینا ساچا ور، در

تیرے منگ منگائیا۔ پنچم چیت کہے پرہو میری نمو بندنا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ در تیرا اکو منگنا، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے صاحب سورے سربنگنا، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی چاڑھ دے رنگنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ انتر آتم دے اندنا، سکھ سکھ وچوں پرگٹائیا۔ تیری دھوڑی مستک لاواں چندنا، ٹکے خاک رمائیا۔ ٹوں غریب نہانیاں لاؤنا انگنا، کوجھیاں کملیاں گود اٹھائیا۔ ٹوں مالک وڈ ورہنڈنا، برہمنڈی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ پہلی چیت کہے میرے صاحب سوامی حضور، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ میری بینتی کر منظور، در تیرے آس رکھائیا۔ جن بھگتاں سہائی ہو ضرور، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ خالی بھانڈے کر بھرپور، توٹ رہے نہ رائیا۔ سچ پریم دا بخش دے نور، جوتی جاتا اکو نظری آئییا۔ ہوئے گڑھ توڑ غرور، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ نام خُماری بخش سرور، اکو رنگ وکھائیا۔ پندھ مکاؤنا نیڑا دور، کایا مندر سوہا پائیا۔ میں تیرا ہوواں مشکور، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا دستور، ستجگ تریتا دواپر دئے گواہیا۔ کلجگ کیریا میٹ دے کوڑ، گکرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچی چرن بخش دے دھوڑ، ڈرمت میل دھوائیا۔ پتت پتت بنا دے مورکھ موڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن تیرا لوک مات رہے نہ کھئے مجبور، مجبوری سب دی دینی گوائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت دس بردبان اجیت سنگھ دے گرہ لکشمی پُر جی ٹی روڈ معرفت گدري سنگھ کوٹھی نمبر ۷ * *

دھرنی کہے میں بھاگاں بھری، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ کیرپا کرے آپ پرہ ہری، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دی چرن چھوہ نال تری، تارنہار دیا کھائیا۔ میرا سہنجننا ہویا دوارا دری، در ٹھانڈے ملی وڈیائیا۔ میں نہاتی ساچے سری، سروور اکو ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان میری مٹی شرعی، شرع رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے صفت بھنڈارے جس دے، چار جگ دے شاستر رہے گائیا۔ میرے وقت سہنجنے جگ جگ ہوون خوشیاں نال

ہسدے، ہستی تیری تگاں بے پرواہیا۔ میرے اُتے جتھے بھگت سُپیلے وسدے، تیرا نام ڈھولا گائیا۔ اوتھے تیرے رُوپ تگاں پرتکھ دے، سچ سوامی درشن پائیا۔ میری پیج جگت جہان رکھدے، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہ تیرے چرن کول بلہار، بن داسی سیس نوائیا۔ تُوں میرا پران ادھار، آد جُگاد سخا سخائیا۔ میرا لہنا دینا پُورب دے ادھار، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگتاں پیج دے سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لوک مات نہ ہون خوار، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ تیرا سہنجنا ہوئے دربار، جس در دیوے مان وڈیائیا۔ میری نمو نمو نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں مالک میرا کل کلکی اوتار، نہکلنک تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرے شہنشاہ سچی سرکار، پاتشاہ میرا لہنا لیکھا پور کرائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت دس آسن سول سوہن سنگھ پوربا سیاٹ مشین دے گرہ *

نرگن دھار اگمی جوت، تن وجود ماٹی خاک نہ کھئے رکھائیا۔ جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، رُوپ رنگ ریکھ اپنے وچ سہائیا۔ جنے مرے نہ مارے مؤت، آد جُگاد اگم اتھاپیا۔ جیہڑی کھیل کھیلے رُوپ انوپا کوٹی کوٹ، نرگن سرگن دھار پرگٹائیا۔ شبدی شبد لگا کے چوٹ، چوٹی جڑ چیتن ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جو آد انت جُگا جُگنت اکو بہت، لکھ چوراسی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ساچی جوت سو پُرکھ نرنجن دھار، ہر پُرکھ نرنجن نور درسائیا۔ ایکنکارا رُوپ اپار، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ اباشی کرتا میت مُرار، سری بھگوان اگم اتھاپیا۔ پاربرہم کھیل اپار، اپرمپر سوامی اک اکھوائیا۔ جس دا انت نہ پاراوار، بے انت کہہ کے سارے گائیا۔ سو پُرکھ اکالا اپنا آپے کرے ادھار، ادر وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچی جوت آپ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو آد جُگادی دین دیاں، ٹھاکر سوامی بے پرواہیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، درگاہ ساچی مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس نون پوہ نہ سکے

کال، مہاکال بھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ساچی جوت آپ کرتار، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جو شبدي شبد کرے تیار، ترے گن اتیتا نُوَر الہیا۔ وشن برہما شو کر پَسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دئے اُپائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، رجو طمعو ستو آپ ورتائیا۔ پنجان تتان پاوے سار، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش میل ملائیا۔ حُکم سنديسہ دے کے ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلائیا۔ ستگر شبد کرے خبردار، بھيو ابھیدا اپنا دئے جنائیا۔ لکھ چوراسی کر تیار، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ آتم برہم پا سار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ساچی جوت اگم پرکاش، نُوَر نُوَرانہ نُوَر الہیا۔ جو ہر گھٹ اندر رکھے واس، آتم دھار اگم اتھاپیا۔ سرگن اندر پاوے راس، گوپی کابن رُوپ بنائیا۔ پون چلائے سواس سواس، ساہ ساہ کھیل کھلائیا۔ من مت بُدھ کرے داسی داس، پرکرتیاں رنگ چڑھائیا۔ سچ سنديسہ دیوے خاص، حُکمی حُکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ساچی جوت نِرگن نِرکار، نرُویر اک اکھوائیا۔ جو گھٹ گھٹ کرے پَسار، تن وجودان اندر ڈیرہ لائیا۔ دپیک جوتی کر اُجیار، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ جس جوت جوتی دا کر پَسار، جوتی جاتا اپنا رنگ رنگائیا۔ سو پُرکھ بدھاتا ایکنکار، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ جس جوت دا کھیل سرب سنسار، سریشٹ کائنات وکھائیا۔ جس دی مہا کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جو مان دیوے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنی کھیل کھلائیا۔ جو نِرگن دھار بھگتان دئے دیدار، نُوَر نُوَرانہ نظری آئیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، سدا سد اپنا حُکم ورتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا پروردگار سانجھا یار، ایکنکار اگم اتھاپیا۔ ست جوت دا انت نہ پاراوار، بے انت اپنی رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ساچی جوت آد آد دی ایک، اک اکل رُوپ پرگنائیا۔ جو سب نوں بخشے ٹیک، ٹیک ٹکی اپنے نال لگائیا۔ جو بھگتان سنتان کرے بُدھ پیک، گرُمکھان گرُسکھان دُرمت میل دھوائیا۔ من کلپنا کرے نیک، منوؤ اٹھ نہ دہ دِش دھائیا۔ کایا مندر اندر کھول کے بھیت، بجر کپاٹی پردہ دئے کھلائیا۔ شبد انادی دئے سنديس، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ جس دا ویس اگم انیک، کوٹن

کوٹ رُوپ پرگٹائیا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس دی گوبند سیج ہنڈھائی دس دسمیش، یارڑا ستھر اک ہنڈھائی۔ جس دا نظر نہ آئے رُوپ رنگ ریکھ، تتوت نہ کھئے درڑائیا۔ جو جُگ جُگ دھارے بھیکھ، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ساچی جوت اگم اتھاہ، کتنہی کتھ سکے نہ رائیا۔ آد جُگادی بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نؤں ساریاں کہا واہ واہ، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ جو وسے جل تھل اسگاہ، مہیئل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جو جیواں جنتاں وچ رہیا سما، بسمل ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ جس جوت نؤں پیغمبراں کہا خُدا، خُدی تکبر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو واحد لاشریک رہنما، نؤر نؤرانہ نؤر الہیا۔ جس دے حُکم وچ جُگ چوکرئی بدلدا رہیا سماں، جو سماپت کرے لوکائیا۔ جس نؤں ہرکھ سوگ نہیں کوئی غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچی جوت ایکنکار الکھ دی، اگوچر دئے وڈیائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر وسدی، سب دے اندر ڈیرہ لائیا۔ دپیک جوتی ہو کے جگدی، آتم نؤر کر رُشنائیا۔ شبد ناد ہو کے وجدی، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ کھیل وکھائے گرہ الگ دی، اکو گھر سمجھائیا۔ منزل مُکا کے شاہ رگ دی، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ خوابش پوری کرے حج دی، کایا کعبہ اک رکھائیا۔ جتھے اکو اذان ہووے سد دی، دوجا اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو خُماری ہووے اگمی مدھ دی، مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ جو زرگن دھار سب دے اندر پھدی، گھٹ گھٹ اپنا نؤر کرے رُشنائیا۔ اوہ رُوپ انوپ الہی اکو ربّ دی، جس نؤں یامبین کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ساچی جوت نؤر نؤرانی، نو نؤ اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی جوہ نہ بیوئے بیگانی، گرہ اپنا ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا نال تت جسمانی، وجوداں میلا سہج سُبھائیا۔ جو پیغام سندیسے دیوے نام کلمے دُھر فرمانی، دین دُنی وچ جنائیا۔ جو آتم پرماتم پرماتم آتم بھيو کھلائے دسے پد نربانی، گرہ اکو اک وڈیائیا۔ جس جوت نے سرشٹ سبائی کھیلی کھیل مہانی، چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ شہنشاہ سُلطانی، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جو جن بھگتاں گھر جُگ جُگ کھائے مہانی، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ جو ناتا جوڑے جسم جسمانی، ضمیر گنی گپیر ویکھ وکھائیا۔ ساچے سنتاں بختے چرن دھیانی، نگاہ نگاہ وچوں

بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا سدا سد جُگ چوکڑی دو جہانی، دو جہاناں نوجوانا سِری بھگوانا مرد مردانہ دُھر دا کاہنا آپ اپنا رُپ پرگٹائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت دس برن پُر ضلع بردبان نرسنگ باند موہن سنگھ دے گرہ *
 جتی جوگ نہ ویا پے کایا، تن مندر وجے ودھائیا۔، کھیل دسے کوئی نہ مایا، موہنی رُپ نہ کھئے جنائیا۔ کِریا کرے بے پرواہیا، شاہ

پاتشاہ شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جو آد جُگاد مہربان اکھوایا، مہر نظر نال ترائیا۔ جس بھگتاں بوٹا مات لوک لگایا، پت ٹہنی آپ لہرائیا۔ امرت جام دئے پیایا، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبدا نادادی ناد کرے شنوایا، انحد نادادی ناد وجائیا۔ جوتی جوت کرے رُشنایا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ دِنے جاگدیاں راتی سُنتیاں درشن دیوے تھاوں تھایا، نرور اپنا رنگ رنگائیا۔ بھانڈا بھرم بھو بھٹایا، بھيو اپنا دئے کھلائییا۔ گھر سوامی ٹھا کر آیا، ٹھوکر نام والی لگائیا۔ بنس سر بنس دئے ترایا، بردھ بالان بھوئے سہائیا۔ پتا پوت رنگ چڑھایا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ پردے اندر نرنکار اپنا کھیل کھلایا، کھیلنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ جتی جوگ جگت دی دھار، جگیاسواں کھیل کھلاییا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جدوں چاہے کِریا کرے آپ نرنکار، نرور بھوئے سہائیا۔ جوتی جوت دا دے دیدار، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ اندر پریم دی وجدی رہے ستار، سوئی سرتی شبدا جگائیا۔ گھر مندر بھوئے اُجیار، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ جتی ستی جس دے سیوادار، سد اپنے حُکم وچ بندھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کر وچ سنسار، سنسا اندرون دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچي سرکار، ستگر اپنی دیا کھائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت دس ٹاٹا نگر جگندر سنگھ دے گرہ *

سنسار ساگر سو اترے پار، اتر پورب پچھم دکھن پنڈھ رہے نہ رائیا۔ جس اترے کیرپا کرے آپ زرنکار، پُرکھ اکالا دین دیا اپنی دیا کھائیا۔ مہربان ہووے دُھر دا پروردگار، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور الہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تربتا دواپر کلجگ اپنا کھیل کھلائیا۔ ستگر شبد کر تیار، ترے گن اتیتا اپنا حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ظاہر، پاربرہم پرہہ اپنا ویس وٹائیا۔ زرگن سرگن لئے اوتار، جگت جہان ویکھے چائیں چائیا۔ نام کلمہ اکم اچار، شبد انادی ناد کرے شنوائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں کر تیار، انجیل قرآناں خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ سنسار ساگر دا اک ملاح، پاربرہم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس نوں کھندے نور الہ، عالمین وڈ وڈیائیا۔ جو جگ جگ بیڑے سب دے رہیا ترا، تارنہار اکم اتھاپیا۔ جو اوتار پیغمبر گرواں کھیل کھلائے وچ جہاں، جگت جگت اپنی اک درڑائیا۔ نام ندھانا اکم سنا، دُھر پیغام اک جنائیا۔ صفتی صفت وڈیا، سوپلے ڈھولے آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ سنسار ساگر پار اترے آپ، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جس دا تون میرا میں تیرا جاپ، اللہ ہو انا ہو اپنا بھیو چکائیا۔ میٹنہارا ترے گن مایا جگت سنتاپ، ترے بھون دھنی آپ سمجھائیا۔ جو رُوح بُت کرے پاک، تن وجود دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاک، اندروں پردہ دئے چکائیا۔ اندھ اندھیر میٹ کے رات، نوری چند کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، گھر میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ ذات پات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ سنسار ساگر اندر ساچا سُکھ، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ملے مان وڈیائی تن وجود منکھ، تتار رنگ رنگائیا۔ جگت ترسنا مٹے بھکھ، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ اٹا گرہ نہ ہووے رُکھ، چوراسی پھاسی دئے کٹائیا۔ سہیل کرا کے جنی ککھ، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ تون میرا میں تیرا اتتر انتر گائے اکو ٹک، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مُک، مہربان ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچا سُکھ دیوے پروردگار،

پاربرہم اکم اتھاپیا۔ جو آد جگادی سب دا سانجھا یار، دئی دویتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا مندر کعبہ اکو دھرم دوار، تھان تھنتر سوہا پائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی نرگن جوت کر اُجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس اُتے کِریا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر ویکھ وکھائیا۔ ٹھگان چوراں یاراں کر جائے پار، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت سہیلے لئے اُبار، صوفیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت آتم بخش کے ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ شبد انادی دے دھنکار، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت کر اُجیار، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ اکو مندر دس سچا گھر بار، گرہ اکو اک وکھائیا۔ جتھے وسے میت مُرار، مِت پیرا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سُکھ آپ اُچائیا۔ سُکھ دیوے ہر کرتا گھر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ جگت جگیا سوآں بخشے دھیر، دھیرج دھرم دھار درڑائیا۔ جو مقامے حق دا حقیقی پیر، درگاہ ساچی نور الاہیا۔ جو ست دھرم کرے تعمیر، حق حق نال وکھائیا۔ جدوں چاہے جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ دُھر دا فقرہ سُنائے آپ بنائے اپنے فقیر، فقط اپنا رنگ وکھائیا۔ جس دی صفت کر کے گیا کبیر، کایا کعبے دسے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچا سُکھ آتم رس، انتر آتم نام وڈیائیا۔ جس نال منوآ ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ کوڑ کڑیارا پندھ مکائے نس نس، آگے واٹ نہ کھئے وکھائیا۔ ستگر شبد شبد گر ستگر راہ اکو دیوے دس، مارگ پنٹھ اک سمجھائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ہووے جس، دوسری اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جو ورنان برناں کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم سیکھ عیسائی میلے ہس ہس، ہستی اکو اک وکھائیا۔ جس دی جگت کہانی سدا اکتھ، رسنا کتھ سکے نہ رائیا۔ جو جگ چوکرئی چلائے رتھ، رتھوہی اکو نظری آئیا۔ اوہ کوڑ کڑیارا ہر پردیوں دیوے متھ، مایا ممتا موہ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا سُکھ کایا کعبہ، قبل از جنائیا۔ میل ملاوا دو دوآبا، امرت جام آب حیات آپ چکھائیا۔ جتھے نہ کوئی پُن نہ صوابا، اکو رنگت دئے رنگائیا۔ ہرجن ہر بھگت صوفی رہن نہ دیوے علیحدہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر انترجامی پروردگار سانجھا یار درس وکھائے نور نورانہ آپ باقاعدہ، لاشریک حق توفیق اپنی آپ درڑائیا۔ ست سچ دھرم دھار ایکنکار

کرائے معاہدہ، شہادت ستگر شبد شبد بھگتائیا۔ جس دے حکم وچ جگت جہان ہویا پیدا، اوسے دے حکم وچ چلنا چائیں چائیا۔ دھر دے نام نال حقیقی کلمے نال جیون زندگی والا فائدہ، نقصان وچ کدے نہ آئیا۔ آد انت جگ چوکرئی لوک پرلوک چوڈاں طبق جو اکو مالک خالق ہے گا، اکو بیٹھا سوہا پائیا۔ ساچی بندگی ڈر اوسے دے بھے دا، پردے اندر سد رکھائیا۔ اوہ دھر دا رام دھر دا کاہن پُرکھ اکالا درشن ضرور دئیگا، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ کایا مندر اندر اناد دُهن شبد اگئی کہیگا، بن رسنا جہوا ڈھولا آپ سُنائیا۔ جس دے پیار دا وہن مُحبت وچ وہیگا، کوڑی کریا دئے زُرھائیا۔ ساچا سُکھ اوہ سچ سوامی سدا دئیگا، جو اوسے دی اوٹ رکھائیا۔ تن اندروں بُرج ہنکاری ڈھپیگا، ممتا کوڑ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، ساچا حکم سندیسہ اکو کہیگا۔ سُکھ لینا چاہو جے سارے جگیاسواو جگ، جگ جیون داتا اک منائیا۔ جو شہنشاہ سورا سربگ، فُدرت قادرے کریم نور الہیہ۔ جس نوں کہندے سارے رب، رے عالمین آپ اکھوائیا۔ جو جھرنا جھرائے کول نہ، امرت دھار وہائیا۔ شبد سُنائے دھر دا ند، انادی دُهن کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں صوفیاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ترے گن مایا بُجھائے اگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ کوڑ کڑیاری میٹ کے حد، حدوڈ اکو دئے وکھائیا۔ جتھے ہندو مُسلم سکھ عیسائی اکتھے ہونے سب، سچکھنڈ ساچا درگاہ ساچی مقامے حق اک سمجھائیا۔ تس صاحب سوامی انترجامی نوں سارے لو لبھ، درشن سنکھ ہو کے پائیا۔ جس دی اکو منزل اکو پد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ ساچا سُکھ کایا گاگر، باہر ہتھ کیچھ نہ آئیا۔ جس ترنا سُمند ساگر، سمرو اکو بے پرواہیا۔ جس دا نام رتن رتناگر، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ فُدرت دا قادر کریم سب نوں دیوے آدر، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جے جگت جنجال کٹاؤ نے بنو بہادر، سورپیر لو انکڑائیا۔ اپنا کرم کرو اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ اوہ پرم پُرکھ پرما تم کایا مندر اندر سب دے حاضر، حضور بیٹھا سوہا پائیا۔ اکو نام چپو واجب، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس دا کلمہ سمجھے کھئے نہ کاتب، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جو نرگن دھار نرگن کرے مُخاطب، پارپرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ سدا سدا کرنہار سخاوت، رحمت نام کلمے والی ورتائیا۔ دُنیا دارو کوڑی چھڈ دینی بغاوت،

جھگڑا تن نہ کھئے رکھائیا۔ سُکھ دین توں اکو نام نیامت، نر نرنکار دتی بنائیا۔ جس دی کیسے توں نہیں ممانت، بِنْدُو مُسَلَم سیکھ عیسائی
 سارے لو چائیں چائیا۔ سریشٹی وچوں پار لنگھاؤن والا اکو صحیح سلامت، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ سنسار ساگر وچوں جس اپنا پار کراؤنا، درگاہ ساچی جانا چائیں چائیا۔ اکو اک دا ایشٹ مناؤنا،
 سیس جگدیش اک نوائیا۔ اکو دا ڈھولا گیت گاؤنا، اکو کلمہ کائنات جنائیا۔ اکو اک دا درشن پاؤنا، جو نور نورانہ جوتی جاتا نور الاہیا۔
 جس سب دا لہنا دینا اپنے ہتھ رکھاؤنا، اوتار پیغمبر گر جس دی صفت صلاحیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار
 سب دا یار جگ جگ جس نے لہنا دینا مات چکاؤنا، ادھار دین دنی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچا سُکھ اک سمجھائیا۔ ساچا سُکھ دیوے بہ بھاتی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو میٹنہارا اندھیری راتی، کوڑی کرپا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ امرت دے کے بوند سوانتی، سانتک ست دئے کرائیا۔ دے جاگدیاں راتی ستیاں پُچھے واتی، مالک ڈھردرگاپیا۔ جس توں کہندے
 کھلاپاتی، پت پرمیشور نور الاہیا۔ جو بدل دیوے حیاتی، علم صفاتی آپ سمجھائیا۔ جس دی منزل اکو گھاٹی، گھاٹے پورے دئے کرائیا۔
 جنم جنم دی کٹ دئے واٹی، اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ پرما تم ہو کے آتم بنے ساتھی، سکلا سنگ نیہائیا۔ اوہ کرپا کرے پُرکھ سمراتھی،
 سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھاٹ وکھائیا۔ سنسار ساگر دا اکو نام دا بیڑا، نیا نوکا جگت
 جنائیا۔ کوڑی کرپا چھڈنا جھپڑا، جھگڑا جگت نہ کھئے بنائیا۔ اپنا گرہ ویکھنا کھپڑا، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ اُس دا کھلا کرنا وپہڑا، ممتا
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گھر سوامی ویکھنا نیڑا، گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل گرو گر چیرا، چیرا گر آپ ہو جائیا۔ اوہ ضرور سنسار
 وچ کرے مہرا، کائنات وچوں پار کرائیا۔ جگت وکار میٹے اندھیرا، ست سچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سُکھ سُکھ ستگر چرن چرن سمجھائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت دس پٹنا شہر مُصلا پُر ہاٹ دیو دت دے گرہ *

ستگر شبد بنے پت ماتا، ہر بھگت ست گود اٹھائیا۔ نام ندھان دیوے اگتی داتا، نرگن نرویر جھولی آپ بھرائیا۔ کلجگ کوڑی
کریا میٹ اندھیری راتا، ست دھرم دا ست چند دئے چمکائیا۔ چرن پرتی جگت جوڑ کے ناتا، پورب لیکھا پور کرائیا۔ سدا پچھدا رہے
واتا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اپنی کریا دا بھنڈارا بخشے کھاتہ، خطرہ اور نہ کئے رکھائیا۔ آپے ہو کے جوتی جاتا، جوتی جوت سرپ ہر،
آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملائیا۔ ستگر شبد مات پتا آد، اپرمپر اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے جگ
جگاد، جگ چوڑی بھو کھلائییا۔ کریا کرے موہن مادھو مادھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جو جن انتر رہے ارادھ، لو آتم رنگ رنگائیا۔
پریم پیارا ہوئے وساد، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پورب بھلے کدے نہ یاد، سدا ساچا سنگ نیہائیا۔ بال اوستھا دیوے داد، وست امل
اٹل ورتائیا۔ لیکھا رکھے راج نرین تون بعد، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر
شبد آد جگادی سنگی، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ دیوے وست گھر گرہ اننگی، دھرم دی دھار آپ ورتائیا۔ تن وجود چولی جائے
رنگی، پریم رنگن اک چڑھائیا۔ سچا سکھ دئے اندی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جو لیکھا ویکھنہارا پرکرتی پنجمی، دہ دشا پھول پھولائیا۔
جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملائیا۔ ستگر شبد سدا سدا دیاؤ، دین دیا کھائیا۔
مہربان کریپالو، کریا ندھان اک اکھوائیا۔ جو بھگت جن پچیاں سرت سمبالو، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گھر وست اپنی ڈالو،
توٹ رہے نہ رائیا۔ نواں جیون زندگی وچوں ہووے چالو، چاروں کٹ وچے ودھائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم پیار مُجبت وچ سب نوں پالو،
نراسا رہن کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو
بھگوان، لیکھا جانے شاہ کنگالو، شہنشاہ اپنی خوشی بنائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر ستونت کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے مقبرے گوراں کرن پُکار، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ سُنائیا۔ ساڈے وچ اوتار پیغمبر گر تن وجوداں سُنتے پیر
 پَسار، پسر پَساری ویکھنا چائیں چائیا۔ جنہاں دے تن وجود ماٹی خاک ہووے پنج تت خاک چہار، نشان نوجوان سِری بھگوان نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جو نام کلمے وچ تیرے سندیسے دے کے گئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے
 نظیر ہووے دھواں دھار، چوڈھویں چند نہ کھئے رُسنائیا۔ پیس پیسے ہر جگدیشے سرشٹی پائے کوئی نہ سار، مہاسارتھی نظر کھئے نہ آئیا۔
 گرو گُردیو تیرا نام سندیسے گئے اُچار، رسنا جہوا صفتی صفت صلاحیا۔ کلجگ انت ساچا رہے کوئی نہ میت مُرار، مِت پیرا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ نام ست برہم مت ہووے خوار، تتوت وجے نہ کھئے ودھائیا۔ چار جگ دے شاستر کرن گریہ زار، بن نیناں نپر وبائیا۔ دُبائی دیون
 تیرتھ تٹ کینار، جل دھارا وبن نہ کھئے وبائیا۔ سو وقت سُنجننا ویکھ میرے پرم پُکھ کرتار، کرنی دے کرتے دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے
 میری چرن کول نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔
 دھرنی کہے میرے اُتے ویکھ لے مقبرے مڑھیاں، جگدیشر دھیان لگائیا۔ پوتر لاشاں جگت جہان سڑیاں، خاکی خاک رُپ بنائیا۔ جنہاں
 تیریاں اگئی بانیاں پڑھیاں، نام کلمے ڈھولے گائیا۔ اوہناں دے کوئن کوٹ سمیں پیت گئے گھڑیاں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔
 میری دُبائی میرے سوامی میں رہی ڈریاں، ڈریوک ہو کے دیاں جنائیا۔ میرے اُتے جھگڑا ہوون والا شرعیاں، شرع اپنی لئے انگریا۔
 پیار رہنا نہیں دین مذہب دیاں سئیاں، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ مینوں دُوروں دسدیاں دھرم رائے دیاں وہیاں، جو لیکھا چترگپت
 درڑائیا۔ جو سندیسے سُنے صدیاں کئیاں، پیشین گوئیاں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے مڑھی گور ماردیاں چیکاں، دروبی تیرا نام دُبائیا۔ ساڈیاں کرے کون تصدیقاں، شہادت
 کون بھگتائیا۔ شرع دیاں ویکھ لیکاں، حداں کھوج کھوجائیا۔ تیرے وچ حق توفیقیاں، ٹوں مالک دُھردرگاہیا۔ تیرا کھیل جیو جی کا، لکھ
 چوراسی وچ سمائیا۔ تیرا رُپ نیکن نیکا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سچ دس کی لہنا ہست کیتا، شاہ سلطاناں کی وڈیائیا۔ کس بدھ

تیرا بھانا لگے میٹھا، بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ میرے سوامی انترجامی میرے اُتے تپن والا انگیٹھا، ترے گن آگنی آگ لگایا۔ کون کرے ٹھانڈا سینتا، امرت میگھ نام برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے اوتار پیغمبر گرواں کوکن ہڈیاں، ست سچ سندیس سُنایا۔ ساڈیاں پچھلیاں صدیاں لنگھیاں، آگے ویکھئے چائیں چائیا۔ جو پُرکھ اکال توں منگاں منگیاں، در ٹھانڈے جھولیاں ڈاپیا۔ اوہ سب نوں لگن چنگیاں، چنگی طرح درڑایا۔ کلجگ اتم دین دنی دیاں کنڈاں ہونیاں ننگیاں، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھایا۔ نو ست دسیناں تنگیاں، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرایا۔ شرع دا لیکھا ہونا نال فرنگیاں، محمد عیسیٰ نین اٹھایا۔ کسے ہتھ نہیں آونی ونجھیاں، بھیو سمجھے کھئے نہ رایا۔ سب دے نیتروگن انجھیاں، نین چھپر لایا۔ اوتار پیغمبراں گرواں پوریاں ہونیاں سندھیاں، جو بھوکھتاں وچ درڑایا۔ جھگڑا مٹنا شرع کندھیاں، دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ انت مذہباں دیاں ٹٹنیاں پابندیاں، پر پُرکھ اپنا حکم ورتایا۔ سب نے اکو ڈھولا گاؤنا چھندیاں، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ کلجگ واٹاں موں رہن نہ لمبیاں، لمحہ لمحہ اپنا پندھ مکایا۔ دھرنی کہے میں ویکھ ویکھ کے کہی آں، تھرتھراہٹ وچ ڈھایا۔ تیرا کھیل ہونا جیرج انڈیاں، اُتہج سیبج بھیو چُکایا۔ لہنا مکاؤنا ونگیاں ٹیڈھیاں ڈنڈیاں، ڈنڈاوت اکو دینی درڑایا۔ میں انت کنارے کھلوتی کندھی آں، واٹاں پندھ مکایا۔ کِریا کر سورے سرنگیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرناہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آپ لگاؤنا اپنے انگیا، انگیکار اک اکھوایا۔

* ۱۱ چوت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر کِریا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے اوتار پیغمبر گرواں دی پُکارے شمشان بھومی، بھومکا کوک کوک سُنایا۔ جس دا بھیو سمجھے کھئے نہ پنڈت پاندھا نجومی، گرہ نچھتراں ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میں بال آنجانی معصومی، میری چلے نہ کھئے چڑایا۔ جگ چوگری تیرا کھیل کھیلنا سدا معلومی، مہربان تیرے ہتھ وڈایا۔ تُوں مالک خالق کنت کنتوبلی، دو جہاناں نوجوانا سری بھگوانا اک اکھوایا۔ نگاہ مار لے نو ست

میرے اُتے ہوئی بے اصولی، اصل وچ وصل تیرا یار نظر کھئے نہ آئیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر پت پریشور تینوں بھولی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ تُوں کنت بھگونت سدا میرا کنتوبلی، سچ سوامی انترجامی اک اکھوائیا۔ میں جُگ جُگ تیری کِریا نال پہلی بھولی، چوڑاسی اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے مہربانا محبوبا تیرے چرن کول دی منگان دھولی، دھوڑی خاک دینی رمائیا۔ اوہ اشارہ کردا حضرت عیسیٰ جو چڑھیا تیرے کلمے والی سولی، صلح گل تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوک پُکارے بھومی شمشان، شبے روز دھیان لگائیا۔ تُوں نگاہ مار شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا نین اُٹھائیا۔ دھرم سچ ربیا نہ کوئی ایمان، ست ست نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ پردھان، بھجے واہو داہیا۔ پیغمبران دی شرع ہوئی شیطان، سورہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھئے نشان، اوتار پیغمبر رہے گرو نال سنائیا۔ تُوں میرا مالک خالق والی دو جہان، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ میں تیرے چرن کول کراں دھیان، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا لہنا دینا ویکھ آن، آپ اپنا بھيو کھلائیا۔ تُوں لکھ چوڑاسی جانی جان، گھٹ گھٹ پردہ دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو شمشان بھومی دی رووے مٹی، خاک خاک ربی سنائیا۔ تیرے چرن کولان وچ لٹی، بن لٹاں سپس نوائیا۔ دین دُنی دا ایشٹ بن گیا پتھر لٹی، پابنناں سپس نوائیا۔ سرتی دسے کیسے نہ ٹکی، ٹک ٹکی تیرے نال نہ کھئے رکھائیا۔ تیری دھار نظر نہ آوے نیگی، نر نرائن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ست سچ دی رہے کوئی نہ سکھی، حقیقت حق نہ کھئے درڑائیا۔ اپنی اوتار پیغمبران گروآں والی ویکھ لے متی، مٹر پیارے کھوج کھوجائیا۔ پیشین گوئیاں والی تک لے بھوکھتی، بھوکھت اپنا نال ملائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا سب نوں جائے جتی، بار وچ تیری لوکائیا۔ میرے اُتے کھیل کیسے کولوں جاوے نہ نچھئی، اوتار پیغمبر گر تیری اوٹ تکائیا۔ دھرم دی دھار بنا دے مٹھی، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ آہ تک لے میرے کول بنا اکھراں والی چٹھی، جس دا حرف حرُوف نظر کیسے نہ آئیا۔ لیکھا اگم دھرنیئے صدی چوڈھویں پر پُکھ دے اگے پٹیں، پٹنے والے اگے کریں دُبائیا۔ نیتر نیر وباویں اپنے خُون دی کڈھ کے رتی، بوند چرن کول ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ دھرنی کہے شمشان بھومی دی رووے خاک،

بن نیناں نیر و ہائیا۔ اپنا پورا کردے بھوکھت واک، مہربان دیا کھائیا۔ سچ دھرم دا کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ دے نات، پاربرہم برہم میل میل سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں پُچھ وات، گرہ گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی اکو رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول جھولی ڈاہیا۔ مہربانا پُچھ آے وات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ میرا پردا کر دے شانت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ تیرا نو ست دا ہووے اک پرانت، بہہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں درشن تیرا کران اکانت، زنگن نرویر دھیان لگائیا۔ تُوں آد جگادی سب دا پت مات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار بخش دے دات، دُھر دے رام تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے واٹ، آگے پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اکو آتم دھار جنا دے گھاٹ، پتن اور نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھول دے بجر کپاٹ، امرت بوند سوانتی دے ٹپکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹ، انحد نادی شبد کر شنوائیا۔ جوتی جوت جگا للاٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کرنی آس، آسا تیرے چرن کول ٹپکائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر گردت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے روندیاں قبران، قبرستان رہے گر لائیا۔ کریا کر دے اُتوں امبران، نور نورانے نور الایہیا۔ وعدے تک لے جو کیتے نال پیغمبران، حرف حرُوفان نال سمجھائیا۔ دین دُنی دے تک لے اندرا، کایا کعبے کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مار لے ڈونگھی کندرا، بن نیناں نین تکائیا۔ دروہی کیسے دا کھلیا نہیں اندروں چندرا، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیری کائنات ستی غفلت وچ نندرا، آلس دُور نہ کھئے کرائیا۔ تن وجود خالی تک لے پندرا، پنج تت نہ کھئے چٹرائیا۔ بھیو جانے نہ کوئی ایڑا پنگلا، سکھمن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے پُکارن مڑھیاں، اگنی تت تت تپائیا۔ ساڈے وچ اوتاراں گرواں لاشاں سڑیاں، ہڈ ماس ناڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ اساں جُگ چوکرئی کھیلاں تکیاں بڑیاں، ستجگ تریتا دواپردھیان لگائیا۔ جگت کتھا کہانیاں سُنیاں جو نِراکھَر دھار اکھراں وچ پڑھیاں، پُستکاں رنگ رنگائیا۔ دروہی دین دُنی اُتے ایس ویلے اوکھیاں آئیاں گھڑیاں، دُکھ درد سکے نہ کھئے ونڈائیا۔ پنڈتاں ہتھ نہ آون نچھتراں والیاں کڑیاں، گرہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کُراوے دھوڑی، کِنکا کِنکا دئے دُہائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری سرشٹی ہوئی کوڑی، کوڑ کُٹب نال وڈیائیا۔ تیری مستک لائے کھئے نہ دھوڑی، چرنی خاک نہ کھئے رمائیا۔ کائنات ویکھ لے مورا کھ موڑھی، چتر سگھڑ روپ نہ کھئے بدلائیا۔ نو ست دے چند کھئے نہ نوری، نور نورانہ ڈگ نہ کھئے مگائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو موسیٰ دتا اُتے کوہ طوری، ثریا توں پرے اپنا بھیو کھلائیا۔ عیسیٰ والی ویکھ اپنی مجبوری، جو صلیب گل وچ لٹکائیا۔ محمد دی خواہش تک لے چار یاری نال وچ صبوری، کی صبر نال گیا درڑائیا۔ میرا امام صدی چوڈھویں انت ہووے حاضر حضور، حضرتان دا حضور اگم اتھابیا۔ سب دا لہنا لیکھا لوک مات پورا کرے ضروری، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اُتے تک لے گریہ زار، ہاباکار خلق خُدائیا۔ مُحبّت رہی نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ ویکھے وگسے پاوے کوئی نہ سار، اوتار پیغمبر گر پلو گئے جھڈائیا۔ نو ست دے دھواں دھار، چار کُنٹ نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے جیکار، دُنکا کلجگ کوڑ سُنائیا۔ میں دین دُنی وچ اپنا آپ گئی ہار، جگت مان رہیا نہ رائیا۔ تُوں کِریا کر کر کرتار، کرتے پُرکھ تیری سرنائیا۔ دین دُنی دے ادھار، ادر دے مالک دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی نرگن سرگن بخشنہار، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت دس چکیری کانپڑ شہر توں باہر گرچن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو اوتار پیغمبر گرو ت دسے نہ کھئے نشانی، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ نام سندیسہ جو دے کے گئے تیرا دھر دی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ جس دی رسنا جہوا بئی دند صفت کہانی، اکھڑ اکھڑاں نال وڈیائیا۔ بھیو ابھید اچھل اچھل تیرا سمجھے نہ کھئے جیو پرانی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ تُوں نگاہ مار زمیں اسمانی، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ مالک خالق برہمنڈ کھنڈ دو جہانی، پُری لوء پردہ دینا اٹھائیا۔ میں بینتی کراں ہو نانی، نو نو سیس جھکائیا۔ حق محبوب تیری منزل دسے نہ کھئے رُحانی، رُوح بُت پاک نہ کھئے کرائیا۔ سب دی جوہ دسے بیگانی، بے پرواہ تیرے در وجے نہ کھئے ودھائیا۔ تُوں لیکھا تک لے چارے کہانی، چارے بانی اپنا پردہ اٹھائیا۔ میرے اُتے جھگڑا دسے جگت جسمانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ویکھ لے اپنا کلمہ اگم نام، نرگن نرویر نرنکار دھیان لگائیا۔ نو ست چاروں گنٹ ہوئی شام، شمع نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرے پریم رس دا پیئے کھئے نہ جام، حقیقت ہتھ کسے نہ آئیا۔ جھگڑا تک دین دنی تمام، طمع لالچ لوبھ وچ ہلکائیا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، پیغمبراں باہر پڑھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اک امام، نور نورانے تیری اک وڈیائیا۔ میرے اُتے بدل دے نظام، نر نرنکار ہونا آپ سہائیا۔ دین دنی لے انجام، انتقام اپنے ہتھ رکھائیا۔ تُوں مہربانا مہربان، مہبان پیدو تیری سرنائیا۔ میرا داتا دانی گن ندھان، گہر گور اک اکھوائیا۔ آد جگادی نوجوان، جگ چوڑی کھیل کھلائییا۔ سچکھنڈ نواسی ساچا کاہن، رام راما اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر انتر آئی حیرانی، حیرت وچ جنائیا۔ چاروں گنٹ دسے بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی خلق خدائیا۔ تیری منزل جانے کھئے نہ پد نربانی، گرہ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ تُوں ویلا وقت پہچانی، بے پہچان اپنی دیا کھائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہانی، نرگن نرویر تیری وڈیائیا۔ تیرے چرن کول کراں دھیانی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اپنی کھیل تک لے پُرانی، پُنہ پُنہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میری آشا ایکو ایک، اک اکلے دیاں جنائیا۔ ست دھرم دی بخش دے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔

دین دُنی دی بُدھی کر بیک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ تن وجود لگے نہ سیک، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ جنم کرم دی میٹ دے ریکھ، دُئی دویتی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھگڑا مُکا دے مُلا شیخ، پنڈت پاندھ دے سمجھائیا۔ تُوں مالک اک نریش، نر نرائن نُور الاہیا۔ تیرا سَتگر شبد دس دسمیش، دہ دشا دینی وڈیائیا۔ میں تیرے در دی منگتی بھکھارن ہوئی درویش، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ایکنکار اک عرضوئی، چرن کول بندنا سیس جھکائیا۔ تُدھ بن اور نہ دیسے کوئی، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ تیرے نام دی پھری دروہی، دروہی تیرا نام ڈھاپیا۔ نوکھنڈ میرے اُتے ملے کیسے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دھرم دی دھار سب دے اندروں گئی کھوہی، وسَت سچ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ آشا پوری کر دے جیہڑی کیر نال کیتی لوئی، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ آتم پرما تم صدی چوڈھویں تیرے نال کوئی نہ چھوہی، شوہر بانکے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دُرمت میل سکے کوئی نہ دھوئی، پنت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ جیواں سرتی سوئی، بن تیرے نام شبد سکے نہ کھئے جگائیا۔ تُوں آد جگادی پرم پُرکھ پرما تم اوہی، آد زرنجن ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے پیار وچ سرشٹی درشٹی انتر آتم جائے موہی، مُحبت وچ مہربان سارے جان سہائیا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر محل سنگھ دے گرہ *

سَتگر شبد اگما ساگر، گہر گور گمبھیر آپ اکھوائیا۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی گاگر، تن وجود حق محبوب ویکھ وکھائیا۔ در آیاں انتر آتم دیوے آدر، پاربرہم برہم بھیو آپ گھلائییا۔ ہرجن سورہیر بنائے بہادر، مایا ممتا موہ وکار مٹائییا۔ دھرم دی دھار اُتے پائے چادر، پردہ اپنا نام وکھائیا۔ کِرپا کرے کریم قادر، قُدرت کرتا نُور الاہیا۔ صبر صبوری دیوے صابر، صدق اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھیو چکائییا۔ سَتگر ساگر گہر گمبھیر، زنگن دھار نرورہیر اک اکھوائیا۔ جو ویکھنہارا کایا ماٹی تن سریر، تتو تت

کھوج کھوجائیا۔ جو انتر نرنتر پردہ دیوے چیر، او بلا رہن کھئے نہ پائیا۔ مہربان ہو کے بدل دیوے تقدیر، تدبیر نام والی سمجھائیا۔ جنم
 کرم دی میٹ دیوے لکیر، دئی دویت دا پندھ مکائیا۔ امرت آتم بخش کے ٹھانڈا سیر، سانتک ست دئے درسائیا۔ بھیو چکا کے شاہ حقیر،
 ایکا رنگ دئے وکھائیا۔ بن جگت اکھاں تون کایا مندر اندر وکھائے اپنی تصویر، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ ستگر ساگر امرت جل، باہروں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جو لیکھا جانے گھڑی گھڑی پل پل، پلکاں دے
 پچھے بہ کے دھیان لگائیا۔ جو نرگن دھار آتم وچ پرما تم جائے رل، پاربرہم برہم وچ سمائیا۔ بھیو چکا کے جل تھل، مہیئل اپنا بھیو دئے
 کھلائیآ۔ سچ پیار دا دیک سچ پریمیاں اندر جائے بل، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند سُنائے اپنی گل، شبد انادی دُھن
 کر شنوائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا مسلہ ہووے حل، حالت پچھلی دئے بدلائیا۔ ٹھاکر سوامی انترجامی دئے نہچل دھام اٹل، سچ دوارا اک
 وکھائیا۔ جتھے آتم پرما تم پرما تم آتم ایکا روپ ایکا گرہ بیٹھے مل، دوسر آسن سنگھاسن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچے ساگر دئے وڈیآئیا۔ ساچا ساگر ستگر چرن، چرن کول ملے سرنائیا۔ جتھے جھگڑا مکے جنم مرن مرن دا لیکھ رہے نہ
 رائیا۔ گھر سوامی انترجامی نتر کھولے ہرن پھرن، بیج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔
 جس دا ڈھولا گیت سنگیت راگ ٹوں میرا میں تیرا سنت سہیلے ہر بہگت جن پڑھن، بن رسنا رس اپنا رس پائیا۔ سو منزل حقیقی
 لاشریکی چڑھن، آگے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دوار ایکنکار نراکار دے آگے کھڑن، جس دی حد محدود نہ کھئے وکھائیا۔ ستگر پورا حاضر
 حضورا جوتی نورا شبدي نورا آگوں آوے پھرن، جس دا روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سو پرما تم آتم دھار بنھے اپنے لڑن، پاربرہم
 برہم میلا میلا سہج سُبھائیا۔ آد پُرکھ اپرپر سوامی آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دی لکھ چوراسی پئے سرن،
 سرنگت اکو اک درسائیا۔ جس دا وشن برہما شو دیوت سُر اوتار پیغمبر گرو درشن کرن، بن لوچن نین نین کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ سچا ستگر ساگر ایک، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جو
 انتشکرن وچوں بڈھ کرے بییک، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ترے گن مایا لا سکے نہ سیک، اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ کوڑی کرپا ہووے

ہنگتا مایا ممتا پنچ وکارا کرے کھیت، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کایا مندر اندر پر ماتم آتم نرگن نرگن درشن دیوے نیتن نیت، نیج لوچن نین کر
 رُشنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو آد انت دا ہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، گھر میلانے ملائیا۔ ستگر ساچا ساگر اگما، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی دھاروں لکھ چوراسی جیو جنت جمّا، جننی جن
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس سب ٹوں دتا پون سواسی دما، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جس نے آد انت اپنا کھیل کیتا رواں، مدھ ویکھنہارا چائیں
 چائیا۔ جس دا اکو جوتی دھار اگما چٹا، شبدی شبد کرے رُشنائیا۔ جس دا حد نہیں کوئی بتا، اکو مارگ دئے سمجھائیا۔ جو ویکھنہارا
 کایا ماٹی تن چمّا، چم درشٹی پھول پھولائیا۔ جس دی دھار نرکار نرکار کھیل کھلایا برہما، پاربرہم برہم اپنا کھیل کھلایا۔ جس دے حکم
 وچ وشن پھرے بھٹا، شنکر اپنا پندھ مکائیا۔ اُس ٹوں نہ کوئی لالچ نہ کوئی طمع، تامس وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر ساگر سدا بے انت، اگم اتھاہ اکھوائیا۔ جس وچ نہاؤندے جگ
 چوگرئی سنت، بھگت شہیلے تاریاں لائیا۔ جتھے اکو مالک سوامی ملدا کنت، دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو اکو دیوے منت، دوسر اور نہ
 کھئے پڑھائیا۔ اک بنائے بنت، اکو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ ڈونگھے ساگر جس جن
 نہاؤنا، اپنی خوشی بنائیا۔ تن بستر جس جن صاف کراؤنا، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچی رنگن رنگ رنگاؤنا، رنگت ملے بے پرواہیا۔ بھیو
 ابھیدا اندر کھلاؤنا، پردہ رہے نہ رائیا۔ پر پُرکھ پر ماتم پاؤنا، گھر ملے دُھر دا ماہیا۔ شبد انادی جس سناؤنا، انادی دُھن کرے شنوائیا۔
 آتم پر ماتم رنگ رنگاؤنا، اکو روپ جنائیا۔ پاربرہم برہم پردہ لائیا، بھیو رہے نہ رائیا۔ مایا ممتا موہ چکاؤنا، مُجبت اک سمجھائیا۔ تس
 ستگر دا درشن پاؤنا، جو انتشکرن وچ ویکھے چائیں چائیا۔ جس گھر ٹھانڈے صاحب نے آؤنا، تس گھر وجدی رہے ودھائیا۔ مل مل
 ساچا منگل گاؤنا، گیت گوبند لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ ڈونگھا ساگر ویکھو اپنا گرہ، تن
 مندر دھیان لگائیا۔ جس اندر تہاڈا سوامی رہے، اپنا آسن لائیا۔ شبد ہو کے سرتی ٹوں کہے، ستی رہیا جگائیا۔ جھگڑا رہے نہ دویتی
 دوے، دتیا بھاؤ مٹائیا۔ ہنگتا کوڑ میٹ کے میں، ممتا موہ چکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگادی اکو ہے، اکو روپ روپ سمجھائیا۔ اکو

پریم دی وگے نئے، نئیئا نوکا نام والی چڑھائییا۔ اکو مارگ اکو گرہ، رستہ اکو اک سمجھائییا۔ جمننا سُرستی گنگا گوداوری جتھے دھار وہے، امرت رس رس بھرائییا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھا یار ایکنکار اُس دھام اگھے بہے، جتھے بنا نیج نیتر توں ویکھن کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساگر اک درڑائییا۔ سچا ساگر ساچا جانو، جانہارا بھیو کھلائییا۔ انتر آتم اپنا آپ پچھانو، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائییا۔ پاربرہم برہم کرو دھیانو، نیج لوچن نین اٹھائییا۔ سُرتی وچ لو گیانو، شبدي شبد پڑھائییا۔ ترے گن اتیتا اک وکھانو، ترے بھون دھنی اپنا میل ملائییا۔ ساچا سُکھ سچ دوارے مانو، مانو مانس مانکھ جتھے ملے وڈیائییا۔ جھگڑا مکے دیو دانو، دیوت سرُ اکو رنگ وکھائییا۔ اکو گھر حق پہچانو، در مندر کُنڈا آپ کھلائییا۔ جتھے اُچے برہم گیانو، برہم ودیا اک پڑھائییا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو دسے نشانو، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جس دا نور نورانہ جوتی دھار دھار مہانو، جوتی جوت جوت ڈگمگائییا۔ سو پُرکھ ابناشی شاہ سلطانو، شہنشاہ اگم اتھاپییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا لیکھا دئے سمجھائییا۔ سچ مارگ جو بنایا پرہوؤ نے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائییا۔ جس نون سکے کوئی نہ ماپ، جگت پیمائش کم کیسے نہ آئییا۔ جس نے سرشٹی درشٹی اندر دتا اپنا جاپ، رسنا جہوا اکھراں نال پڑھائییا۔ اوہ آد پُرکھ اپریمپر سوامی سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال آپ اکھوائییا۔ جو ویکھنہارا کلجگ اندھیری رات، جس دین مذہب میٹنا سنتاپ، دُکھاں کلیشاں ویکھ وکھائییا۔ رُوح بُت کرنے پاک، پتت پُنت بنائییا۔ جس بھگتاں اندرون کھولنے تاک، بحر کپائی گُنڈے دیوے لاپییا۔ شبد انادی سنا کے ناد، دُھن آتمک راگ کرے شنوائییا۔ زرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دئے مٹائییا۔ پاربرہم برہم دے وسے پاس، آس پاس اکو رُوپ درسائییا۔ جس دا کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتران اپنی راس رچائییا۔ جس دا لیکھا نال اُتے کیلاش، شنکر اپنے حُکم سمجھائییا۔ جو برہما دیونہارا دات، وشنون دھر دی دات جھولی پائییا۔ اوہ صاحب سدا ابناس، پُرکھ ابناشی دئے وڈیائییا۔ اوہ کلجگ وچ جن بھگتاں دی تھان تھان کرے تلاش، ایسے کارن کان پُر وچ آئییا۔ اوہ ویکھے ہڈ ناڑی پردہ ماس، پردہ پردیاں وچوں چُکائییا۔ کیہڑا وسے دُور تے کیہڑا وسے پاس، کس گرہ ستمکھ سوبھا پائییا۔ کیہڑا پتت کون پاک، پُنت کون اکھوائییا۔ کیہڑا برہم کیہڑی جماعت، کون اذاتی اپنی ونڈ ونڈائییا۔ کون ہویئے نار کم

ذات، گلکھنی رُوپ درسائیا۔۔ کون مئے کلاپات، پت پرمیشور سیس جھکائیا۔ ایہ کھیل پریہو دا لوک مات، ماتر بھومی اُتے ویکھ
چائیں چائیا۔ جس دا آتم دھار سب دے نال نات، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُس دا اِکو حُکم سندیسہ ساچ، ست
ستوادی برہم برہمادی آپ کرے شنوئیا۔ جس دے پیار وچ ستکار وچ ہرجن سوئے جاون جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پھڑ پھڑ
ہنس بناوے کاگ، مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ترے گن مات بُجھا کے آگ، سانتک ست دئے کرائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پاپاں کرے
صفائیا۔ جس دا آد انت دا اِکو برہم سماج، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو بھگتاں رکھنہارا لاج، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر میلا میلے سہج سُبھائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس لکھنؤ بدر ودیالا وکھے دینش چندر ترپاٹھی دے گرہ *

دھرنی کہے میرے بخشند، بخشنہار تیری سرنائیا۔ سچ سوامی دے اند، سُکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جن بھگت شہیلے پرگٹا اپنے
چند، نُوں نُوں کرے رُشنائیا۔ جنم کرم دا میٹ پندھ، آگے بھور نہ کھئے بھوئیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس دے چھند، ست سچ کر پڑھائیا۔
ساچی منگ رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میرے محبوبا پیار مُحبّت دا چاڑھ دے رنگ، رنگت اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ لیکھا لیتنا بنائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوان، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔
میتوں خوشی جگت مہان، بھجّاں چائیں چائیا۔ تُوں چرن چُھپایا آن، میری اگنی آگ بُجھائیا۔ تُوں میرا جیو پُراں، پُراں ادھاری اِک
اکھوائیا۔ جن بھگت کر پروان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھے لاؤنا پین کھان، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ میں بالی بُدھ آنجان، تُوں دیونہار
گوسائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ نگاہ مار بن نیناں کر دھیان، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا سنگی آپ اکھوائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اندر تک لے خواہشا، آسا تیرے وچ
سہائیا۔ میں جُگ جُگ مندلاں مندپاں ویکھیاں راسا، گوپیاں کاہناں دھیان لگائیا۔ میرا خوشیاں وچ نکلے ہاسا، ہس ہس کے دیاں

سُنائیآ۔ تیرا تک کے کھیل تماشا، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جتھے ریشیاں دا سی واسا، رکھیشر بیٹھے دھونیاں تائیا۔ فاقیا وچ کڈے رہے راتاں، انّ مکھ نہ کھئے چھپائیا۔ شبدي دھار کردے رہے باتاں، باطن تیری کھوج کھوجائیا۔ کون ویلا ساچا ملے اگئی ماپا، پتا پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ تیرا چدے رہے آتم پرما تم والا جاپا، رس رسنا نال وڈیائیا۔ تُوں پُورب سب دا ویکھ لے کھاتہ، لہنے دینے سب دے جھولی پائیا۔ دھنّ بھاگ جے میرا گرہ پچھاتا، دتی مان وڈیائیا۔ ایتھے سپتس رکھی رہ کے گئے سی دوس ساتا، بہاردواج اپنی آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں کران منگلاچار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ چرن کول جاواں بلہار، دھوڑی خاک رمائیا۔ سندیسہ دینا سرب سنسار، سنساری بہنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ ویکھو نرگن دھار میرا نرنکار، نرویر نُوں الاہیا۔ جس دا کھیل جُگ جُگ اپار، اپرمپر سوامی اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت سُپیلے لاوے پار، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ پُورب لہنا دینا قرض اُتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا آپ کرتار، قُدرت قادر دیا کھائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس مہو موہن لال گنج لکھنؤ امرت کور دے گرہ *

منجیت کہے پرہ تیریاں بے پرواہیاں، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس گوبند دھار میریاں منسا پور کرائیاں، ماتا گجری رنگ رنگائیا۔ عجب عجیب کھیلاں اگم وکھائیاں، جگ نیتر جس نُوں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سچ گھر تیرے وجدیاں تکیاں ودھائیاں، اکو نام شنوائیا۔ سچکھنڈ میں تکدا رہیا رُسنائیاں، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ میں نرگن دھار تیری سرن لئی سرنائیا، سرنگت اک رکھائیا۔ سچ سندیسہ دے کے جانا میرے بھیناں بھائیاں، ممتا ماتا والی رلائیآ۔ میں بھگتاں سنگ اپنیاں سیجاں ہنڈھائیاں، سوہنا تھان سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا رنگ دینا رنگائیا۔ منجیت کہے میرے پرہو مہربان، مہر تیری نظری آئیآ۔ جس چرن پریتی بخشیا مان، درگاہ سچ دتی وڈیائیا۔ پتا پُوت کر پروان، سنگھ گربخش نال جُڑائیا۔ میرا میرے وچوں میرا دینا دان، داتے دانی دیا کھائیا۔ میرے

پچھ میرے بندھپ نہ مۇل پچھتان، پشچاتاپ نہ کھئے رکھائیا۔ میں سب نوں سندیسہ دیواں آن، سنیہڑا اک جنائیا۔ میں وساں اُس مکان، جتھے بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ نہ زمیں نہ آسمان، سُوریہ چند نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی گوپی نہ کوئی کاہن، سیتا رام نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران، کھانی بانی ڈھولے کھئے نہ گائیا۔ نہ کوئی لکھ چوراسی جیو پران، تن وجود ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دایلا میرا مہربان، سچکھنڈ بیٹھا سوہیا پائیا۔ جس اپنے در کیتا پروان، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ اوتھے بن رسنا توں بھگت سہیلے توں میرا میں تیرا گان، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی پین نہ کوئی کھان، ترسنا ترکھا نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی پردھ بال جوان، اکو رنگ سارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اپنے رہیا ٹکائیا۔ منجیت کہے میں دھرم دی دھار سُتا، دو جہان نہ کھئے اٹھائیا۔ مینوں بشن کور بنایا اپنا سُتا، سُت سُت پنچم پنچم وار جنائیا۔ ایہ سلوک گجری کہا سی وچوں مُکھا، انت انت انتشکرن وچوں پرگنائیا۔ رام دے میتے وششٹ دے جیتے تیری سہیل ہوویگی گکھا، جنی جن ملے وڈیائیا۔ اندپُر دا رہے کھئے نہ دُکھا، نو دس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں اوس صاحب نے اپنی گودی چُکا، جو چار جگ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھن بھاگ میرا مات لوک دا پینڈا مُکا، سچکھنڈ ملی وڈیائیا۔ میری بھگتاں نال سہنجی رُتا، رُتری اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا میلا رہیا ملائیا۔ منجیت کہے میرے وڈے چھوٹے بھین بھائی، ممتا موہ وچ سمجھائیا۔ میری تن وجود والی ہوئی جدائی، آتم پرہ دے رنگ رنگائیا۔ میں بیٹھا سچکھنڈ دوار دُھردرگاہی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے اکو سب دا ماہی، جگ جنم دے وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ گرمکھ سارے اوسے مارگ دے بننے راہی، بھجنا چائیں چائیا۔ جتھے صاحب سلطانا ساچی سیجا رہیا وچھائی، جس دا پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم دھار اپنے چرناں وچ رہیا ٹکائی، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا لہنا دینا جگت جہان نال ناہیں، نر نرائن اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ منجیت سنگھ کہے میں بھیو ابھیدا دسنا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ میں خوشیاں دے وچ وسدا، سچ دتا درڑائیا۔ میں آج پرہ چرن آیا بسدا، جوتی جوت رُپ بدلائیا۔ جو جگ جگ پیج رکھدا، بھگتاں ہونے سہائیا۔ اوس دا گھرانہ نہیں کوئی وکھ دا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا رُپ لکھینا ہویا

ککھ دا، ملی سچ سچ سرنائیا۔ میں پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آیا ٹپدا، آکاش پاتالان پندھ مُکائیا۔ بن رسنا جہوا تُوں میرا میں تیرا آیا جیدا، بھجیا واہو داہیا۔ میں بھیو گھلاواں پریشور پت دا، جو سوامی نُوں اہیا۔ جو سر میرے ہتھ رکھدا، پھڑ باہوں گود ٹکائیا۔ میں پرکاش تکان لٹ لٹ دا، جوتی جوت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، میرا پردہ آپ اُٹھائیا۔ منجیت کہے پرہو ست دھرم دا دے دلاسا، ست سچ جنائیا۔ تیرے چرن کول ہووے بھرواسا، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ میں اپنے گھر وچ کر کے ہاسا، مہو خوشی بنائیا۔ ہُن چلیا اُپر آکاشا، بھجیا واہو داہیا۔ درگاہ ساچی ہووے واسا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ ویکھاں تیری راسا، تیرے وچ سمائیا۔ جس لیکھے لایا میرا پون سواسا، ساہ ساہ اپنے وچ ملائیا۔ میرے پریوار نُوں کہو شاباشا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوئی ڈولے نہ تولا ماشا، رتی رت نہ کھئے سکائیا۔ تُوں پرم پُرکھ ابناشا، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دیاں پُریاں کرنیاں آسا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس کانڈر شاستری نگر اوتار سنگھ دے گرہ *

صدی چودھویں کہے میرے پروردگارا، یامین آمین تیری سرنائیا۔ میرے مالک خالق پرتیالک تیرا نُوں اک اُجیارا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نظری آئیا۔ دُھر امام نُوں نُوں نے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ میرا لیکھا تک لے جو باقی رہندا وچ قاہرہ، قہقہہ لا کے دیاں سُنائیا۔ تیرا نو نو دا ہووے دائرہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ بھیو دس دے گمبہر گہرا، گور تیری اک سرنائیا۔ جگت جہان دین دنی وچ رہے کوئی نہ بہرہ، بھیو ابھیدا دینا گھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں بھجی ٹھی چوڈاں طبق، چوڈاں لوک پندھ مُکائیا۔ میں پیغمبراں والے سُنے سبق، الفیے نال وڈیائیا۔

تیرا حُکم حُکمرانا اِکو سخت، نُو جوانا نظری آئیا۔ میرا انت آخیری بے نظیری زمیں اُتے ویکھ لے وقت، سماں سمیں نال بدلائیا۔ میں اِکو منگاں منگ فقط، خالی جھولی اِگے ڈاہیا۔ میرا کھیل تکنا جگت دی دھار بوند رکت، تن وجوداں سنگ ملائیا۔ میری دروہی اُتے فلک، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق کُل عالمے ملک، محبوب تیری بے پرواہیا۔ پروردگارے سانجھے یارے میں تیری تکئی چاہندی جھلک، پلکاں دے پچھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک موزی نوزے زوا عرشے جا فرشے طمع کھوستو مبی نوستو ربی کاوستملا ماؤ تُو جنئل شاؤ زکتے مبی نزوی زوا میرے خُدا مہربان مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در درویشن ہو کے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ویکھ لے انت آخیری، خیرخواہ دھیان لگائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو میری پیری، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نُور ظہور تگاں بے نظیری، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ تیری شرع ویکھاں شمشیری، پن دست دست اُٹھائیا۔ میری انت تک دلگیری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نو ست تیرے حُکم دی بدھی زنجیری، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ نگاہ مار لے امیر فقیری، فکرے اپنے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اللہ مُبینا، موزو تیری سرنائیا۔ نگاہ مار وچ مدینہ، کی محمد مقبرہ ربیا سنائیا۔ میرا اندروں ویکھ لے سینہ، سین شین دئے گواہیا۔ کون دھار تیرا کلمہ نبیاں دُلدا پاوے زینہ، زینت اپنی دے سمجھائیا۔ میں تینوں کہاں آمینا، کامل مُرشد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھیل میرا تکنا وچ رمضان مہینہ، رمز اشارے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پندھ مار کے تھی، بھجی واہو داہیا۔ میرے اتم الٹی گزنی لٹھی، چاروں کُنٹ دیاں سنائیا۔ تیرے حق دی پڑھے کھئے نہ پٹی، حقیقت وچ نہ کھئے سہائیا۔ مُحبت وچ اُمت نہیں رہنی اکٹھی، میری تیرے اِگے ڈہائیا۔ میری چولی ویکھ لے پھٹی، چیتھڑ وند نہ کھئے وندائیا۔ تیرے چرن کول ڈھٹھی، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ تُوں پروردگار پُرکھ سمرتھی، عالی جاہ اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پروردگار، پُشت پناہ ہتھ

دینا ٹکائیا۔ لہنا تک لے سنگ محمد چار یار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جبرائیل کرے پُکار، نازل ہو کے وحی رہیا سمجھائیا۔ الفیے دی مُکئی انت گفتار، گُفت سُنید پردہ آپ کھلائی۔ تُوں آد پُرکھ اپر مپر سوامی سانجھا یار، جلوہ گر نورِ الہیا۔ میں تیری تابعدار، صدی چوڈاں سد سیو کھائیا۔ دوس رین تیرا کراں انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے امامِ اماما پاؤنی سار، کائنات ہونا آپ سہائیا۔ تُوں دھ بن دسے کھئے نہ غم خوار، غمی سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میرا شرع نال نہیں تکرار، شریعت جھگڑا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پنڈھ جاندا مُکدا، انت رہن نہ پائیا۔ میرا سیس جگدیش جاندا جھکدا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پردہ رہے نہ اوہلا لُکدا، بھیو ابھید دینا کھلائی۔ میں نظارہ تکنا تیرے اکئی کلمے شبدا سٹ دا، جو سٹیاں لئے جگائیا۔ میں کھیل ویکھنا نو کھنڈ پر تھی لٹ دا، لُٹیرا کلجگ نال ملائی۔ سب دا ناتا جاوے تُوں دا، وچھوڑے وچ دسے لوکائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئے تیرا نام ندھانا اک ٹک دا، تُوں تاشیرا نہ کھئے بدلائیا۔ مینوں رنج اکو دُکھ دا، دُکھاں نال سنائیا۔ تیرا جگت جہان ترسنا بھریا مایا بھکھ دا، ممتا موہ نال ہلکائیا۔ تیری درگاہ کوئی نہ پُجدا، سچکھنڈ ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا نہیں کیسے مُکھ دا، پاربرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر محل سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں کہے میرے کول پیشین گوئی، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ میرے مالک خالق تیریاں رُوخان بُتخانیان وچ سوئیان، بن تیرے نہ کھئے اٹھائیا۔ پوتر کر کیسے نہ دھوئیان، دُرمت میل نہ کھئے گوائیا۔ سب نے اپنیاں پتیاں کھوپیاں، جیا نظر کھئے نہ آئی۔ جگت دھاراں تک انہوئیان، انڈیٹھڑے دھیان لگائیا۔ ست دھرم دیاں وستوآں سب توں گئیاں کھوپیاں، تن وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ جھگڑا ویکھ پنچ گروپیاں، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار ہووے ہلکائیا۔ تیریاں آتما پر ماتما تیرے نال مُول نہ چھوپیاں، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائی۔ میریاں

چارون کُنٺ دروہیاں، دروہی تیرا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے پرہو میری ویکھ لے حالت، اُف پائے میری ڈبائیا۔ چارون کُنٺ ہوئی جہالت، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ دھرم دی
 دسے نہ کھئے عدالت، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ میرے وچ ہون والی بغاوت، بغلگیر نہ رہے لوکائیا۔ نام کلمہ ملے نہ کیسے نیامت، کوڑی
 کِرپا سرِشٹ درِشٹ ہلکائیا۔ چارون کُنٺ اندھیری شامت، شمع توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرا ایمان قبل از دسے نہ کوئی امانت، عملان
 وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کھندی میرا
 ویکھ لے وقت لوک مات، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ جھگڑا تک لے ذات پات، دین دُنی کرے لڑائیا۔ جو اوتار پیغمبران گرواں لیکھا
 لیکھا نال قلم دوات، کاغذ سیاہی جوڑ جڑائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ دتا صاف، صفحہ صفحہ نال بدلایا۔ اوہ سب دا کرے اطراف، مہربان
 ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پن تیری کِرپا کرے نہ کھئے مُعاف، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ دین دُنی اُمت اُمتی ہوئے گستاخ، سانتک ست نہ کھئے
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا وقت رہ گیا
 تھوڑا، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ میرے محبوب تیریاں اتم لوڑاں، لڑیندے ساجن تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن دھار نرویر نرنکار پروردگار
 سانجھے یار لوک مات پا موڑا، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ شبدي دھار ساچا آسو دوڑا گھوڑا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن
 گگنتر زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ تیری جوتی دھار شبدي ہووے جوڑا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی پروردگار بانکا
 چھوہرا، نوجوانا نو جوہن اکو سوبھا پائیا۔ میرے دُھر امام وقت سہنجنا کردے مورا، محبان بیدو اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نو ست تتو ت ویکھنا اندھ گھورا،
 اندھ اتم پر ماتم دھیان لگائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر جگدیش سنگھ دے گرہ *

سمت شہنشاہی دس کہے میری پکار، پُٹہ پُٹہ سیس نوائیا۔ کِرپا کر میرے زرنکار، زرویر ہونا آپ سہائیا۔ وشن برہما شو دے ادھار، ترے بھون اتیتے نال ملائیا۔ تیئی اوتار ہوون نال، جوتی دھار سنگ بنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد لے اٹھال، جوت دھار وچوں پرگٹائیا۔ نانک گوہند گرہ وکھال، گھر اکو اک درسائیا۔ جتھے وسے دین دیاں، سو پُرکھ زرنجن آسن لائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن اپنا بھیو کھولنا کمال، ایکنکارے پردہ لاپیا۔ آد زرنجن جوتی جلوہ دے جلال، ابناشی کرتے کرنی رُشنائیا۔ سری بھگوان سُرَت سنہال، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم تیری کر سکے کوئی نہ بہال، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ستگر شبد بنا اک دلال، وچولا دو جہان سمجھائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا پُرکھ اکال، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ وست نام امولک دے اٹلڑے لال، اٹل آپ ورتائیا۔ ست سچ دسدے چال، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ سب دی پوری کر دے گھال، لیکھے اپنے وچ رکھائیا۔ ساچی سکھیا دے سکھال، سکھ مُریداں بھیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرے پروردگارے میت، ہر تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جگادی پت پت پت، پت پاون اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا تک مندر مسیت، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ صدی چودھویں رہی پت، بیسویں میلا سہج سُبھائیا۔ تُوں مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل دے ریت، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضرتان باہر کر پڑھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا بیس اکیس، ہر جگدیش تیری سرنائیا۔ اکو چھتر جھلے تیرے سیس، دو جہانان وجدی رہے ودھائیا۔ صفت صلاح جنا دے تیس بتیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرے ستگر شبد سوامی، صاحب ستگر تیری بے پرواہیا۔ تُوں مالک اک انامی، سچ دوارے سوہا پائیا۔ ہر گھٹ انترجامی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ تیری زراکھ دھار بانی، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ تُوں بخشنہارا پد زبانی، سچ دوار اک سمجھائیا۔ جتھے جگے جوت نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا شبد سچا دھنکانی، انحد نادى ناد شنوائیا۔ تیرا امرت رس اکما پانی، بوند سوانتی نجہر

دئے جھرائیا۔ تیرا لہنا زمیں اسمانی، دو جہاناں وجدی رہے ودھائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیری نشانی، نشانے لوک مات جھلائی۔ تیری مہا
صفت صلاح اکھراں والی کہانی، چار جگ دے شاستر ڈھولے گائیا۔ تیری منزل اک رُوحانی، در سچ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرا وقت ہیئے سہنجنا، سوہنی ملے
وڈیائیا۔ کرپا کرے آد نرنجنا، مہربانا مہربانا مہر نظر اُٹھائیا۔ جو آد جگادی درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ جس بھگتاں
دھوڑ کراؤنا مجنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساک سجننا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جس دے حکم نال کلجگ کوڑی کرپا تجنا،
لوک مات بھجے واہو داہیا۔ ستجگ دھول اُتے سجننا، اپنا آسن دئے دکھائیا۔ جس دے حکم نال جو گھڑیا سو بھجنا، تن وجود نظر کھئے نہ
آئی۔ کرے کھیل گوپال مورت مدنا، جوتی جاتا اپنا حکم ورتائیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، غریب نائیاں ہیئے سہائیا۔ جس دا اکو ڈنکا
وجنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے جس نو جیٹھ نوں جن بھگتاں گرمکھ دوارے سدنا، پُر بھلائی سوہیا پائیا۔ نام
ندھان دی چاڑھے رنگنا، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ دوسر در پئے کیسے نہ منگنا، دہ دیش نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ لیکھے لاؤنا رویداس چمارے
والا کنگنا، گنگا گنگوتری لیکھا نال ملائی۔ سچ پیار دی دس کے بندنا، بندگی اک سمجھائیا۔ نام ندھانا نیتر پا کے انجنا، نور جوت دئے
چمکائیا۔ گھر سوامی ملے سجننا، در ٹھانڈے ویکھ دکھائیا۔ ترے گن بھجائے اگنا، امرت میگھ برسائیا۔ کرپا کرے سورا سرگنا، ہر کرتا
دھردرگاپیا۔ جس دا درس کر کر جن بھگتاں رجننا، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔
سمت شہنشاہی دس کہے میرا وقت سہنجنا نو جیٹھ، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگت پرہ رکھے چھایا ہیٹھ، سر سر اپنا ہتھ
ٹکائیا۔ مٹھے کرے کوڑے ریٹھ، وکھ رہن کچھ نہ پائیا۔ پھیر خوشیاں دی لئے بھیٹ، سوہنی منگ منگائیا۔ سچ سنگھاسن آپے لیٹ،
لٹاں کھول کے دئے دکھائیا۔ جن بھگتو ٹھانوں اک دی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ گھر گھر کرے بڈھ بییک، ڈرمت میل
دھوائیا۔ ترے گن تن نہ لاوے سیک، سانتک ست آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ نو
جیٹھ کہے پرہ کرنا کھیل اپارا، اپرمپر آپ کرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے وچ سنسارا، عقل بڈھی سمجھ کچھ نہ آئی۔ شاستر سمرت کرے

نہ کھئے وچارا، وید پُران انجیل قرآن پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ پرم پُرکھ دا کھیل ورتنا سب توں باہرا، بہرحال اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا اِکو نام دا وِجنا نگارہ، نوبت دو جہان سُنائیا۔ جو پنچم پنچاں پنچ کر تیارا، پرپنچ سب دا دئے مٹائیا۔ جس کایا ماٹی بھانڈا گھڑیا بن ٹھہریا، سو ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن دھار بن آپ گھُمیارا، بھيو ابھیدا دئے کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھيو چُکائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگت سہیلے گرمکھ دوارے آؤن گے، اپنی خوشی بنائیا۔ ہتھ لال جھنڈیاں سرب اُٹھاؤن گے، سجے ہتھ وڈیائیا۔ کھجے نیتر سُرما پاؤن گے، لوچن نال رنگائیا۔ خوشیاں دے ڈھولے گاؤن گے، پرپہ دُھر دا اِکو ماہیا۔ ڈھول ڈھمکے نال وِجاؤن گے، سوہنا سنگ بنائیا۔ چاروں کُنٹ راہ تکؤن گے، نین نیناں وچوں بدلائیا۔ پرم پُرکھ دا درشن پاؤن گے، ستمکھ ملے دُھر دا ماہیا۔ جنم جنم دے روگ مٹاؤنگے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی وچ ساؤنگے، نو جیٹھ کہے میرا رُپ ہووے انوکھا، وکھری دھار جنائیا۔ نواں گرمکھاں سیس تے سدھا بنھیا ہووے پوتھا، پُستک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نواں بدھا ہووے لنگوٹا، اپنی بنت بنائیا۔ نواں دا قد سب توں ہووے چھوٹا، اِکو رُپ سمجھائیا۔ نواں نے مُکھڑا ہووے دھوتا، مستک لگے کالی شاہیا۔ نواں ہتھ جگدیاں ہوون جوتاں، پنچم پنچم پنچ مُکھی تھالیاں وچ ٹکائیا۔ نواں کول لکھیا ہووے لیکھ چوڈاں لوکا، اکھڑ اکھڑاں نال بدلائیا۔ نواں کول نام دا ہووے سلوکا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ سنگھ چڑھیا ہووے اُتے بوتا، اپنا بل پرگٹائیا۔ نواں گرمکھاں دے ہتھ وچ ہووے اِکو لوٹا، لُٹیا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ نواں نے رنگیا ہووے اک اک پوٹا، سؤبا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں پچھلیاں اگلیاں میٹے سوچاں، جگت سوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی۔ ۹ درشن سنگھ دے نوت *

نو جیٹھ کہے میں سوچاں رہیا سوچدا، سوچ ستگر شبد نال ملائی۔ آسا ترسنا اندر رہیا لوچدا، لوچن نیج نین اُٹھائیا۔ کی کھیل ہونا مات لوک دا، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ کی مان ہونا اک سلوک دا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کی پرکاش ہونا

اگمی جوت دا، جو دو جہان کرے رُشنائیا۔ کی لہنا دینا ملک اُموت دا، نانا دین دُنی رکھائیا۔ کی لیکھا برہمنڈ کھنڈ کوٹی کوٹ دا، کوٹن
 گڑھ کی وڈیائیا۔ کی دھونسا وجنا اگمی چوٹ دا، چوٹی چڑھ کے دئے جنائیا۔ کی لیکھا ہونا کلجگ جیو آلیوں ڈگے بوٹ دا، بوٹی بوٹی
 دسے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ نو جیٹھ کہے میں بھیو دساں نو
 ندھ، نو نو چار سنگ رلائیا۔ میرا کارج ہووے سدھ، سدھی بھگتاں دیاں سمجھائیا۔ پرہ ملن دی اکو ہووے بدھ، بندگی اکو اک
 درڑائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکیا سُرپت اند، دیوت سُر کہن کچھ نہ پائیا۔ جو سندیسہ دیوے میرا سوامی ہر مرگند، گہر گمبہر دیا
 کھائیا۔ جس دے پیار وچ نو جیٹھ کہے میری وگے بنجھ، بن نینار چہہر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ نو جیٹھ کہے ہرجن ساچی خوشی مناؤن گے۔ نو گُرمکھ تُوں میرا میں تیرا راگ گاؤن گے۔ نو گُرمکھ مستک
 ست سفیدی بندی لگاؤن گے۔ نو گُرمکھ گُرمکھ ہندی ہتھ اٹھاؤن گے۔ نو گُرمکھ سنگی ناد و جاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماؤن گے۔ نو جیٹھ کہے میری نو نو نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے صاحب دا
 گُرمکھ دوارا کرے انتظار، بیٹھا نین اٹھائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوکری وجدی رہے ودھائیا۔ جس وچ سوہندے
 پیغمبر گر اوتار، اپنی خوشی بنائیا۔ اوہ جن بھگتاں دیوے مان وچ سنسار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دُرمت میل دینی اُتار، پاپاں
 کرے صفائیا۔ سو کرنی دا کرتا گُرمکھاں سدا سیوادار، نرگن سرگن سیو کھائیا۔ جس گُرمکھ سنگھ بٹھاؤنا سانڈھنی سوار، مہار کپور
 سنگھ ہتھ پھڑائیا۔ پنج لکھاری سوہنا کر کر شنگار، آپ اپنی لین انگرائیا۔ پنج پیارے ننکی کر تلوار، تکھیاں دھاراں دین چمکائیا۔ پنج
 درباری پُٹھی رکھ سیس دستار، چلن قدم قدم بدلائیا۔ اگی گُرمکھ اک دوجے دے گل وچ پاؤن ہار، اگی اگی نال بدلائیا۔ نو جیٹھ کہے
 میں اگلا پھیر دساں ووہار، کی کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرا لہنا دیوے قرض اُتار، پورب لیکھا جھولی پائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت دس دلی شہر ہرہجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سری بھگوانے، پارہرم پت پرمیشور سانجھے یار تیری سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر سُطانے، الکھ اگوچر اکم اتھاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے مالک خالق والی دو جہانے، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیری اوٹ تکائیا۔ نگاہ مار لوک مات جگت جہانے، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ نو ستّ میرا کھیڑا ہویا ویرانے، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ آتم پرماتم رہے کیسے نہ گانے، دُھنی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ آتم برہم نہ کھئے پچھانے، پارہرم تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہم میری اڈدی ویکھ لے خاک، خاک چہار ہو کے دیاں دُہائیا۔ رُوح بُت دسے کوئی نہ پاک، پت پت نہ کھئے بنائیا۔ لیکھا پُورا کر دے اپنا واک، بھوکھت بن بھاکھیا دینا جنائیا۔ سچ پِرتی جوڑ دے نات، ناتواں ہونا آپ سہائیا۔ کلجگ کالی میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُئی اکو رنگ رنگائیا۔ میری کوچھی کملی دی پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سُطان سوامی، مہربان دھیان لگائیا۔ اپنا ویلا وقت پچھانی، بے پہچان پردہ آپے لاپیا۔ اپنی تک لے چارے کھانی، نو نو دھیان لگائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُطانی، حقیقت دا مالک اک اکھوائیا۔ میرے انتشکرن آئی حیرانی، حیرت وچ دُہائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ ودھی بے ایمانی، بیوہ رُپ دسے لوکائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارا نو ستّ وکھائے جھوٹھ نِشانی، نِشانہ اپنے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر ہونا آپ سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میں دھرنی دھرم دھراواں گا۔ ستگر شبد شبد پرگٹاواں گا۔ نام ندھانا ڈنک وجاواں گا۔ دوار بنکا اک سہاواں گا۔ راؤ رنگا آپ سمجھاواں گا۔ من کا منکا آپ بھواواں گا۔ جوتی تنکا جوت لگاواں گا۔ بھیو کھول کے آتم برہم دا، پارہرم پردہ لہواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا کھیل وکھاواں گا۔ ہر اپنا کھیل کھلائیگا۔ دین دِیال دِیا کھائیگا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پردہ لہیگا۔ ایکنکارا حُکم ورتائیگا۔ آد نرنجن ڈگمگائیگا۔ سری بھگوان حُکم سُنائیگا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھائیگا۔ پارہرم بھیو

چُکائیگا۔ ستگر شبد ونڈ ونڈائیگا۔ وشن برہما شو نال ملائیگا۔ سُرپت سویا آپ اُٹھائیگا۔ ابناشی اچت کھیل کھلائیگا۔ دھرنی تیرے
 آتے ہوئی سُنجنی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیگا۔ پرگٹ ہو ابناشی اچت، جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ تیری میٹ کے ترسنا بھکھ، دھیرج
 دھیر دھیر دھرائیگا۔ سُپھل کرائے جنی ککھ، بھگت سُپھلے گود اُٹھائیگا۔ تیرا اُجل کر کے مکھ، دُرمت میل دھوائیگا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک ورتائیگا۔ دھرنی کہے پرہو مین خوشیاں ڈھولے گاواں گی۔ نو نو سیس
 جھکاواں گی۔ تیری دھوڑی خاک رماواں گی۔ آپ اپنا پاک کراواں گی۔ میرے اُتوں مٹے اندھیری رات، تیرا نُوری چند درسواں گی۔
 تُوں پُچھنی میری وات، مین واسطہ تیرے آگے پاواں گی۔ تُوں صاحب کھلاپات، پت پریشور تیری اوٹ تکاواں گی۔ میرا اکو پتن بناؤنا
 گھاٹ، در اکو ویکھ وکھاواں گی۔ کلجگ کور میٹنی واٹ، در تیرے الکھ جگاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا دھر دا ور، دھر مالک منگ منگاواں گی۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی نہ کر گریہ زاری، ظاہر ظہور دئے وڈیائیا۔ جو جگ جگ پاونہارا
 ساری، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا پیغمبر گر اوتاری، اوتری اپنی کھیل کھلائیگا۔ زرگن نُور جوت کر اُجیاری، جوتی
 جاتا ڈگمگائیگا۔ شبد اناد بخش دھنکاری، دھنی ناد کرے شنوائیا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا ٹھاری، تیری اگنی تت بُجھائیگا۔ جو لیکھا جانے
 پُرکھ ناری، نر نرائن نُور الاہیا۔ جس نوں کہندے پروردگاری، سانجھا یار بے پرواہیا۔ اوہ امام اماما ویکھنہارا اپنی دھاری، نُور نُورانہ
 ڈگمگائیگا۔ چوڈاں طبقات کھول کواڑی، چوڈاں لوک ویکھ وکھائیگا۔ لکھ چوراسی ویکھ ناڑی ناڑی، پچیا رہن کھئے نہ پائیگا۔ دھرنی تیری
 آسا انت رہے نہ ماڑی، مڑھی مساناں گوراں ڈیرہ ڈھابیا۔ اوہ تک لے دھرم رائے دے حُکم اندر بھجی پھردی مؤت لاڑی، لہنگا تن نہ کھئے
 رکھائیگا۔ ویکھ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پربت پھول پھولائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کھائیگا۔ دھرنی کہے پرہہ میریاں نکلیاں چیکاں، دروہی تیرا نام خُدائیگا۔ تیرے وچ حق توفیقان، تیری بے پرواہیا۔ تُوں کلجگ کوریاں
 میٹنیاں لیکاں، لائن عین دینی سمجھائیگا۔ ستگر شبد کرے تصدیقان، شہادت اوتار پیغمبر گرو دین بُھگتائیگا۔ میریاں پوریاں ہوون اُمیداں،
 ترسنا ترکھا رہے نہ رائیا۔ تُوں دُنیا دیاں کھولنیاں نینداں، غفلت وچ رہن کھئے نہ پائیگا۔ تُوں مالک جیو جی دا، لکھ چوراسی وچ سمائیگا۔

انت میرے توں جھگڑا میٹنا ساڈھے تن ہتھ سپے دا، جو روداس چمارا گیا لکھائیا۔ لیکھا ویکھ لے وپہ اکیہ دا، بھائی گرداس دے گواہیا۔ کی لہنا تیرا سنگ محمد بتیس تیہہ دا، گنتی گنت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میں تیرا بھيو چکاواں گا۔ بھيو ابھید آپ گھلاواں گا۔ چارے وید نال رلاواں گا۔ نو ست دی ہووے کھید، کھلاڑی ہو کے آپ کھڈاواں گا۔ میری جوتی دھار اکمڑا بھیکھ، ویس اولڑا آپ درسواں گا۔ کیسے نظر نہ آئے رنگ ریکھ، روپ انوپ نہ کھئے جناواں گا۔ میں وسان سچکھنڈ سچ دیس، دوارا اک درسواں گا۔ سوامی ہو کے نر نریش، نر ہر اپنی کل ورتاواں گا۔ لیکھے لا کے وشن برہما شو نال گنیش، گہر گمبھیر آپ اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر لیکھے ویکھ وکھاواں گا۔ دھرنی کہے پرہو میں کوچھی کلی نکھی، نکرمں سپس نوائیا۔ میری اک بینتی مئی، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ میں تیری دھاروں جئی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ میری ہور کوئی نہیں مئی، موہ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تون میرا بیڑا بتہیں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تون شہنشاہ وڈ دھنی، دھناڈھ تیری اوٹ تکائیا۔ سچ نام وست امولک میری بتہیں کئی، کائنات دینا سمجھائیا۔ میں تیری لاڈلی آد پُرکھ آد دی چئی، چند گوبند میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ ساچا نام دے دے مانک موتی ہنسا، سوہنگ چوگ چکائیا۔ آتم دھار بنا لے ہنسا، سرشٹ درشٹ اکو رنگ رنگائیا۔ بھيو چکا دے جیاں جنتاں، جوتی جاتے اپنی دیا کھائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تون بودھ اگادھا پنڈتا، نراکھر تیری پڑھائیا۔ تون مالک خالق تن وجوداں من دا، من کا منکا دے بھوائیا۔ لہنا تک لے پنج تت سریر تن کا، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ تون پیارا پریم اپنے برہم کا، پاربرہم بے پرواہیا۔ میں مارگ منگدی اکو دھرم دا، دھرم دی دھار دینی پرگٹائیا۔ میرا لیکھا نہ ویکھی کرم دا، گککرم ہو کے دیاں سنائیا۔ کلجگ دا وقت ڈھیلا جگت جہان سماں دسدا مرن دا، ملک الموت دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں سہارا بخش دے چرن دا، چرنودک جام دینا پیائیا۔ نیر کھول ہرن پھرن دا، نیج لوچن کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ مرن ڈرن دا، چوراسی پنڈھ دینا

مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، تُوں مالک آد جُگادی کرنی کرن دا، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ سر ضلع روپڑ ہر بھجن سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد آد جُگادی میتا، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا ویس زرگن دھار نیکا، سرگن رنگ رنگایا۔ ست ستوادی بنے میتا، لوک مات ہوئے سہایا۔ امرت دھاری ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بُجھایا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جی کا، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ستگر شبد جُگ چوکڑی داتا، ستجگ تریتا دواپرکجگ دے وڈیایا۔ جو میٹنہارا نو نو چار اندھیری راتا، رُڑی اپنے نال مہکایا۔ جو پُچھنہارا غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں واتا، نردھن سردھن ہوئے سہایا۔ آتم دھار پر ماتم سب دا ہوئے جوتی جاتا، نراکار نرنکار اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد آد انت گہر گمبھیر، گور بھیو کھئے نہ آئیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھایا۔ جس نے لکھ چوراسی کیتی تعمیر، گھٹ نواسی ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس دے کول نت نوت اپنی تدبیر، طریقہ اپنے وچ چھپایا۔ جو دین دُنی ویکھنہارا تقدیر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ جس کھیل کھلایا غریب امیر، مائس مانو ونڈ ونڈایا۔ جو بھیو جانے شاہ حقیر، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل اولا، جُگ چوکڑی بھیو کھئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تو ست میرا اک محلہ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میں وسنہارا جلا تھلا، سمنڈ ساگران ٹلے پربتتاں ڈیرہ لائیا۔ دُھر دے نام دا نت نوت پھڑاواں اپنا پلا، پلو اکو گنڈھ بندھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے دیاں جنایا۔ جن بھگتاں میٹ کے واد وواد، وکھ کوڑی باہر کڈھایا۔

ساچی دُھن سُننا کے ناد، دُھن آتمک کراں شنوائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پاپاں کراں صفائیا۔ میل مِلاواں موہن مادھو مادھ، ایہہ
 میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا کہے میں آد انت،
 سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میرا مالک خالق سِری بھگونت، بھگون دُھردرگاہیا۔ جو نرگن دھار اگئی کنت، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس دا
 نام نِدهانا منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ جس دی مہا سدا اگت، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ سو مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا
 بے انت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو بھیو کھلائے پردہ لاپے ہرجن ساچے سنت، اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت،
 ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ لیکھا مُکا کے سورگ بہشت جنت، سچ دوارا اک سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ سچ دا میل کرے آپ، جن بھگتاں دیا کمائیا۔
 نراکھ دھار دس کے جاپ، انادی دُھن کرے شنوائیا۔ انتر میٹ اندھیری رات، نور نورانہ چند کرے رُشنائیا۔ شب سترگر پُچھے وات،
 ہووے آپ سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، پردہ اوبلا دئے چُکائیا۔ ویکھنہارا اناتھاں ناتھ، دینن گلے لگائیا۔ بھیو کھلا پُرکھ سمراتھ،
 میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ ساچا رنگ رنگے کرتار،
 ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دا لیکھا لائے وچار، پورب کھوج کھوجائیا۔ انتشکرن بخش پیار، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ دُرمت میل دئے
 اتار، پنت پُنت کرائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا بوند سواتی دئے ٹپکائیا۔ شب ناد دے دُھنکار، انحد نادی ناد دئے وجائیا۔
 دیا باقی کھلا پاتی کایا مندر اندر کر اُجیار، نور نورانہ نظری آئیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پاونہارا سار، پروردگار سانجھا یار نور الاہیا۔
 صوفی سنت سہیلے منزل اپنی لوے چاڑھ، حق حقیقت اکو اک سمجھائیا۔ آپے پھرے پچھے آگاڑ، سترگر شب اپنی دیا کمائیا۔ سچکھنڈ
 دوار ایکنکار دیوے واڑ، درگاہ ساچی آپ ٹپکائیا۔ جوتی جوت میل نال کنت بہتار، گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ نار کنت آتم پرماتم دھار، کنت سہاگی سوہا پائیا۔ ناتا چھوڑ جگت
 سنسار، لیکھا کوڑ کوڑ مُکائیا۔ ٹھاکر سوامی میل ملے اگمے یار، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا سوہے اکو بنک دوار، درگاہ

ساچی سوہیا پائیا۔ سو بھگتن میتا ایکنکار، اک اکلا ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا نور نورانہ نور اجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ بناٹیا۔ سنگ کہے میرا ساتھی چیت سولاں، سوہنا سجن اک اکھوائیا۔ میرے انتش رہے نہ پردہ اوہلا، بھیو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ جو ستگر شبید گرمکھان رنگنہارا کایا چولا، تن وجوداں رنگ چڑھائیا۔ اُس دا شبید انادی بولا، ناد انادی اک درڑائیا۔ جس بجر کپاٹی پردہ ہرجن ساچے کھولا، اُبھو درشٹی اپنا بھیو چکائیا۔ اوہ من واشنا کدے نہ پاوے رولا، کلپنا وچ کدے نہ آتیا۔ اوہ نور الاہی مؤلا، مؤلے ہر گھٹ تھائیا۔ ویکھے کھیل اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ سولاں چیت کہے میں سجن سہیلا، آد پُرکھ دئے وڈیائیا۔ میرا مالک خالق سوامی اک اکیلا، ایکنکار سوہیا پائیا۔ جس دا وقت نہ ہوئے ڈھیلا، جگ چوکڑی وجدی رہے ودھائیا۔ جو نت نوت اچرج اپنا کھیل کھیلا، پاربرسم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جو ہرجن ساچے سنت پیاریاں کرے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جو وسنہارا دھام ٹویلا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اکو اک سہائیا۔ سچ گرہ سہائے ہوئے سہنجنا، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ جو آد جگادی دین درد دکھ بھہ بھنجنا، گرمکھ بھو ساگر پار کرائیا۔ نیتر نام ندھانا پا کے انجنا، لوچن نین دئے کھلاٹیا۔ دھوڑی کرا کے ساچا مجنا، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ ترے گن مایا بوجھا کے آگنا، سانتک ست کرائیا۔ ہر ہر نامے چاڑھ کے رنگنا، رنگت اکو دئے وکھائیا۔ دوجا درپئے نہ منگنا، درگاہ ساچی ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شاہ پاتشاہ سورا سرینگنا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ سر ضلع روپڑ مہر سنگھ دے گرہ *

ستگر پورا ہوئے مہربان، ہر شب دی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں بخشے برہم گیان، انتر نرت درشتی آپ گھلائیآ۔ ڈھر دی دھار دیوے دھنکان، گرہ انادی دھن کرے شنوائیا۔ امرت آتم بخشے پین کھان، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ روگ سوگ سرب مٹ جان، ترسنا ترکھا ترپت کرائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر پان، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ جو وست امل دیوے دان، کایا جھولی آپ ٹکائیآ۔ جس دے نال رہے نشان، جگت وجدی رہے ودھائیآ۔ دھرم دی دھار بخشے سنتان، ست دا مالک ہوئے سہائیآ۔ پورب لیکھ پورے کرے آن، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک آپ اکھوائیا۔ ساچی وست دیوے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیآ۔ میل ملائے ست دلا رے باپ، مہربان سر مہر ہتھ ٹکائیآ۔ جگت میٹے کوڑ سنتاپ، ترسنا اگن بھجھائیآ۔ بھاگ کرائے اتم مات، سریشٹ دیوے مان وڈیائیآ۔ سچ پریت جوڑ کے نات، ناتا اکو اک سمجھائیآ۔ کلجگ انت بھگوت پچھے وات، کنت میلا سہج سبھائیآ۔ سچ گرہ کرے پرہات، وجے خوشیاں سچ ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیآ۔ ستگر شبد کہے پرہ دیونہارا دانا، دیاندھ اکھوائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پور کرے جہانا، جگت نراسا رہن کھئے نہ پائیآ۔ دھرم دا دھرم جھلائے نشانہ، نشانہ اپنے رنگ رنگائیآ۔ در ساچے دیوے مانا، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ ویکھنہارا بال آنجانا، نیکن نیکا دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیآ۔ ستگر شبد کہے کرپا کرے صاحب گنوت، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ جس دا لیکھا لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت نام گرمائیآ۔ بودھ اکادھا ہو کے پنڈت، نام ندھانا جھولی پائیآ۔ ساچی چاڑھ اکو رنگت، لوک ماتی اتر کدے نہ جائیا۔ جو جن سچ دوارے ہووے منگت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تس دا گرہ سہائے نال سنگت، ست ستوادی دیا کھائیآ۔ بخشنہار دین دیال سدا بھینگت، بھینگتی اپنی دھار پرگٹائیآ۔ جگت ترسنا رہے نہ رنجش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نیھائیآ۔ ستگر ساچا دیون یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ سدا وسے اپنی موج، مجلس بھگتاں نال ملائیآ۔ جگ چوگری جس دا اکما چوج، چوجی پریم آپ اکھوائیا۔ سنت سہیلے لئے کھوج،

کھوجنہار وڈ وڈیائیا۔ گرہ دیوے درس اموگھ، گھر مندر وجے ودھائیا۔ (پنج وکارا) کٹے روگ، ہوئے ہنگتا گرہ ٹڑائیا۔ پتا پوت کر سنجوگ، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ آتم دھار بخش کے چوگ، وست امل آپ ورتائیا۔ جگت رہے نہ ہرکھ سوگ، چنتا غم مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آگادھ بودھ، بُدھی توں پرے دیا کھائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ سر ضلع روپڑ نصیب کور بڑہیڑی دے نوت *

دھرنی کہے پرہ میرے اُتے رہیا کوئی نہ دھرم، دھرم آتما سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اُتم سریشٹ دسے نہ کرم، کرم کانڈ دا پنڈھ نہ کھئے مٹائیا۔ جگت جگیا سواں اندر ہویا بہرم، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ سریشٹی دریشٹی ہوئی چرم، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ دروبی میں دُکھاں وچ لگی مرن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ٹوں کرتا کرنی کرن، پُرکھ اکال آگم اتھاپیا۔ میں کوڑی آگن نال لگی سڑن، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ میرے سوامی میں تیرے لگاں لڑن، پلُو نام دینا پھڑائیا۔ ٹوں ساچی گھڑن لگوں گھڑن، گھڑنہار تیری بے پرواہیا۔ تیری دین دُنیا تیرا ڈھولا اکو لگے پڑھن، مارگ پنڈھ اک درسائیا۔ بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، سچ دوارے وجے ودھائیا۔ ٹوں ہارا بھن گھڑن، داتا آگم اتھاپیا۔ میں دھوڑی لاواں تیرے آگمی چرن، مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ہویا اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ وقت رہیا نہ سنجھ سویرا، ست سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ٹوں مالک سوامی نیرن نیرا، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے اندر اکو چاؤ گھنیرا، گھنیشام دے شام دیاں درڑائیا۔ نرگن دھار دھرنی کہے حال تک لے میرا، محبوب میرے نور الہیا۔ مینوں کلجگ پایا گھیرا، کوڑ گریارا نظری آئیا۔ ست وچ رہیا نہ کوئی گرو گر چیرا، چیرا گر نظر کھئے نہ آئیا۔ بھو کھلے نہ تیرا میرا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ دروبی میرا اُجڑا جاندا کھیڑا، سچ مندر نہ وجے ودھائیا۔ بھو ساگر ڈبے بیڑا، شوہ دریا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ میں دُکھ دساں کھیڑا کھیڑا، سریشٹی دریشٹی کوڑ نال ہلکائیا۔ میرے اُتے جگ

چوکڑی دا پورا کر دے گیڑا، چکرورتی اپنا حُکم ورتائیا۔ کوڑی کِریا لا اُکھیڑا، جڑ چیتن دا پردہ دے چُکائیا۔ انت حقیقی کر نیڑا، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ میرا دُکھ ودھیا بتھیرا، بہُ بھانتی دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میرا ونڈ دے درد، دین دِیال دِیا کھائیا۔ تُوں یودھا سُوپرِ مردانہ مرد، پارہہم اک اکھوائیا۔ میری کرماں والی سِدھی کر دے نرد، پُٹھی دے بدلائیا۔ شرع چُھری رہے نہ کرد، قاتل مقتول دا پندھ مُکائیا۔ میری منظور کر لے عرض، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ مینوں ایس ویلے تیری غرض، غریب زانیاں ہونا سہائیا۔ تیرا کھیل تگاں اچرج، اسچرج لپلا دینی ورتائیا۔ میرے اُتوں میٹنا اندھیر گرد، ست سچ کر رُشنائیا۔ تُوں ویکھنہارا لکھ چُوراسی جیواں جنتاں فرد، گھٹ گھٹ اندر دھیان لگائیا۔ مین صدی چوڈھویں ہوئی نپڑد، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹُکائیا۔ میرے اُتے کھڑکن والا کھنڈا کھڑگ، ششتر شاشتران نال دین گواہیا۔ لیکھا جان لے پُران گرڑ، کی تیری بے پرواہیا۔ لیکھا تک لے گور مرڑ، مقبرے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حُکم اگما اکو دسے کرڑ، سختی دا سُخن دینا سمجھائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ سر ضلع روپڑ سرجیت کور رنگیل پُر دے نوٹ *

دھرنی کہے پرہہ مین ہوئی ڈاواں ڈول، دھیرج دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ سچ وست رہی نہ کول، خالی جھولی دیاں دُہائیا۔ پورا تولے کوئی نہ تول، نام کنڈا ترازو ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرا سُنیں بن رسنا والا بول، انبولت ہو کے دیاں جنائیا۔ مینوں جیواں جنتاں کوڑی کِریا وچ دتا رول، لچپت رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا انتشکرن دا دُکھڑا پھول، میری تیرے آگے دُہائیا۔ مین زانی دھول دھول، دھرنی دھرت سیس نوائیا۔ میرے مالک خالق آ جا میرے کول، قول اقرار اپنے پور کرائیا۔ تیرا لیکھا جان سکے نہ کوئی کلا سولہ، آنک کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں ہر گھٹ اندر رہیا مول، مولا مالک اک اکھوائیا۔ آد جُگاد رہے اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ مین کوجھی کملی زانی انبھول، بھلڑ ہو کے سیس نوائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارا میرے اُتے اکو کھول، اکو بھچھیا نام ورتائیا۔ اگے تکرڑ تول تول، جگت ونڈ نہ کھئے

وکھاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دِیا کھاٹیا۔ دھرنی کہے پرہہ میں پُنه پُنه کراں پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن میرے مُرار، ہر پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ ایکنکارے پاؤنی سار، آد نرنجن اندھیر مٹائیا۔ ابناشی کرتے دے ادھار، سِری بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ پارپرہم پرہہ پاؤنی سار، برہم لیکھے لینا لگائیا۔ ستگر شبد تیرا ہووے جیکار، اکو ناد وجائیا۔ وشن برہما شو پھرن سیوادار، بھجن واہو داہیا۔ دیوت سُر دھوڑی لاون چہار، خاکی خاک رمائیا۔ گن گندھرب کرن وچار، کتر پچھپ سپس جھکائیا۔ تُوں لکھ چوراسی پاوین سار، چارے کھانی دھیان لگائیا۔ میرے اُتے دھوآن دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر حاکار، ہوکیاں بھری لوکائیا۔ ست دھرم دا کرے نہ کھئے وپار، سچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ ہویا سیکدار، ڈنکا جھوٹھ وجائیا۔ مایا ممتا نال سب تُوں کیتا خبردار، آس نندرا دتی مٹائیا۔ نو ست پھرے ہنکار، بھجے واہو داہیا۔ میں کوک کراں پُکار، دروہی تیرا نام ڈہائیا۔ اوہ ویکھ لے لہنا دینا سنگ محمد چار یار، یارانہ اپنا پھول پھولائیا۔ جس دی شرع رہی للکار، اپنا بل جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میرے اُتے پیغمبر ماردے جھاکی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے سچکھنڈ دی کھول کے تاکی، پردہ پردیاں وچوں بدلائیا۔ کس بدھ ساڈا لہنا مکے باقی، باقاعدہ ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل تگدے پرہ پُرکھ سمراتھی، اکل کل دھاری تیرے چرن دھیان لگائیا۔ تُوں آد جگادی مالک ناتھ اناتھی، ہووین سرب سہائیا۔ جو کلجگ انت بھگتاں بنے ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ لہنا دینا پورا کرے مستک ماتھی، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ اپنی منزل تک لے گھاٹی، جگ چوگری دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھڑی میرے اُتے چاروں کُنٹ ہوئی اندھیری راتی، ست سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پرما تم بنے نہ کھئے جماعتی، جگ وِدیا دین دُنی ہلکائیا۔ میرے سوامی تیرا میل ہووے نہ کھلا پاتی، پت پریشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چرن کول جڑے کیسے نہ ناتی، ناتا بدھاتا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ آہ تک لے میری بن اکھراں والی پاتی، پترکا تیری سرن ٹکائیا۔ جس وچ نہ زندگی نہ حیاتی، جیون ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو گل اگمی آگھی، بن اکھراں دتی جنائیا۔ جگ وِدیا جگت کہانی کاتھی، کتنی کتھ سمجھائیا۔ تیری نام اگمی واتھی، جس دی چار جگ دے شاستر صفت صلاحیا۔ تُوں میرا لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھی، تیری دھوڑی

خاک رمائیا۔ اپنی منزل دے دے گھاٹی، گھاٹا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ دی پاندھی، چوکرئی بھجآن واہو داہیا۔ میں کلجگ اتم تھکی ماندی، تھکاوٹ وچ سنائیا۔ میرے پرم پُرکھ میرے اُتے حُکم دی آؤن والی آندھی، چاروں کُنٹ ہلونا لگائیا۔ سب دا لیکھا مُکنا جنہاں سُوَر کھادھی ڈھانڈی، ہوکا دے کے دیاں سنائیا۔ جھگڑا ویکھنا عیسیٰ محمد والا گوانڈھی، سگلا دھیان لگائیا۔ ودیا والا دِسے کھئے نہ پانڈی، پنڈت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میں کوک کوک سناؤندی، دروبی تیرا نام دُہائیا۔ میری تیرے بنا پت جاندی، پرمیشور اپنا میلا لینا ملائیا۔ لُجیا رکھنی دھرنی کہے میری جگیا سُوآں والی ماں دی، ممتا موہ نال دھیان لگائیا۔ دین دُنی دی آسا تک لے کار دی، ہنس روپ نہ کھئے درسائیا۔ وڈیائی رہی نہ تیرے ناں دی، ناؤں زینکار کھئے نہ گائیا۔ سہنجی رُت نہیں کیسے تھان دی، تھان تھنتر روون مارن دھاہیا۔ وڈیائی دِسے کیسے نہ بانہ دی، باہو بل نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں کیرپا کر دے دھر، دھر مالک دیا کھائیا۔ تُوں آد جگادی سترگر، گروگر تیری سیو کھائیا۔ جو تیرے پیار وچ ہر سنگت گئی جڑ، اتم پرماتم جوڑی لینی بنائیا۔ لیکھا رہ جائے شیخو پُر، پُری اپنی دینی بنائیا۔ تینوں گاؤندے دیوت سُر، سُرقتی تون باہر دھیان رکھائیا۔ تُوں میری منسا آسا کر پُر، پورن برہم دینا درڑائیا۔ میں تیرے مارگ پواں تُر، تُر ت دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دینا نام ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری وست اٹلی کدے نہ جاوے تھڑ، اتوٹ اٹ ڈینی ورتائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈت ضلع لدھیانہ ڈاک خانہ جسپال بانگر بگا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے سُن فی دھرنی ماتا، بہ متاں والیئے تینوں دیاں سنائیا۔ اپنے اُتے تک لے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ غریب نائیاں پُچھے کوئی نہ واتا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوجھیئے کلئیئے اپنا کھول کے ویکھ لے کھاتہ، پورب لیکھا نال ملائیا۔ کون ویلا تیرے اُتوں

کلجگ مٹے واٹا، پاندھی پنڈھ مٹکائیا۔ تیرا پورا ہووے گھاٹا، توٹ رہے نہ رائیا۔ کوٹن جگ دیئے پرائیئے تیرا کھلا دسے جھاٹا، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ تیرا انگن دسے پاٹا، چیتھڑ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیری ٹٹی ہوئی کھاٹا، سنگھاسن آسن نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا نور رہیا نہ وچ للاٹا، چاندنی چند نہ کھئے رُشنائیا۔ تُوں سُن لے میریاں باٹا، باطن دیاں جنائیا۔ آہ لے پترکا والا میرا پاتا، بن اکھراں دیاں دکھائیا۔ کچھ سندیسہ سُن لے جو دیوے میرا داتا، دو جہاناں رہیا درڑائیا۔ اپنے اُتے ویکھ لے بھوکھتاں والا واکا، اوتار پیغمبر گرو نال ملائیا۔ نی کوجھیئے تیرے اُتے ستگر شبد نو کھنڈ پرتھی دا کھچی پھردا خاکہ، ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ تک لے علاقہ، نین نیناں وچوں بدلائیا۔ رُوچ بُت دسے کوئی نہ پاکا، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ تیرے اُتے بدلن والا ساک، ساقی اپنا کھیل دکھائیا۔ اوہ تک ستگر شبد چڑھ آگے راکا، آسو دو جہان دوڑائیا۔ نی تیرا چارے کوٹاں کھول کے تاکا، گنڈی کھڑکی دیوے لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھیو کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ ویکھ لے میری بودی، پرم پُرکھ دتی وڈائیا۔ تُوں اپنا آپ لے سودھی، بسدھے تینوں دیاں سمجھائیا۔ تیرے اُتے دھرم دا رہیا کھئے نہ جوگی، جگیشر نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ دین دنی کیتی روگی، ہومے ہنگتا نال ملائیا۔ کوڑی ترسنا دی ہوئی بھوگی، بھسمر روپ نہ کھئے درسائیا۔ آتم پرما تم بنے نہ کھئے سنجوگی، ساچے رنگ نہ کھئے سائیا۔ کی سوچاں سوچے انگل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، نین نیناں وچ مٹکائیا۔ تُوں رہی کاسے نہ جوگی، بلہین تیری کی چٹرائیا۔ تینوں پاپاں کیتا بوجھی، بھار سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ تک لے تیرے اُتے دین دُنيا مانو مانس مانکھ ہوئے لوہی، ممتا وچ سرب ہلکائیا۔ ساچا سٹ دلارا تیری دسے کھئے نہ گودی، گوداوری کنڈھ گوبند بیٹھا دھیان لگائیا۔ تُوں کھیل ویکھ لے جو میرا ٹھاکر کرے موجی، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ویکھ لے میں پُرانا پاندھا، چاکر چار جگ اکھوائیا۔ میں اکو پُرکھ اکال نوَندا، دوَجا اِشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا، دوَجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو چرن دھوڑی وچ نہاندا، سروور اکو سوبھا پائیا۔ نی میں آگما بھیو کھلاؤندا، جس تُوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ تیرے اُتے کلجگ گھر گھر اگنی لاؤندا، سرشٹی درشٹی اندر تپائیا۔ کسے دے سیس تے سہاگ دا رہیا نہ کھئے پراندا، پتی برت نظر کھئے نہ آئیا۔ بل رہیا کسے نہ بانہ دا، بلدھاری بل نہ کھئے دکھائیا۔ اوہ

تک لے جھگڑا پینا سُر گان دا، شرع جگت والی سمجھائیا۔ نی تیرے اُتوں نشان اُڈنا پرہو دے ناس دا، ناؤں نرنکار رسن کھئے نہ گائیا۔ تیرا مان نہیں رہنا مان دا، ممتا کوڑ والی ہلکائیا۔ میرا وقت سہنجنا آؤنا چاء دا، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ تیرا راہ بدلنا تھل اسگاہ دا، وہنا وہن وہائیا۔ تُوں حُکم سُننا اُس امام اگئی حُدا دا، جو خود مالک نُوں الہیا۔ جس کھیل کھلایا دین مذہب جُدا دا، وکھری کلمیاں ونڈ ونڈائیا۔ سندیس فرمانا سُننا پیغام اوس صدا دا، جو صدے دیوے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھيو چُکائیا۔ دھرنی کہے ناردا پنڈتا میں مۇل نہ ڈردی، ڈرپوک نہ رُوپ بنائیا۔ میں اوس پرہو دا اِکو نام پڑھدی، دُوچی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اوسے دی منزل چڑھدی، جو سب دا پتا مائیا۔ میں ونجارن اوسے دے گھر دی، جو گرہ مندر اک سہائیا۔ تینوں خبر نہیں میرے در دی، کی پردیاں وچ لیا چھپائیا۔ میں ونجارن نہیں جورو زر دی، ظاہر ظہور دیاں درڑائیا۔ ناردا میرے اُتے کھیل ہونی اچھل چھل دی، جو ولیا چھلیا دُھر دا ماہیا۔ جس کلا میٹنی کلجگ کل دی، کل کلکی ناؤں پرگنائیا۔ اُس رُت سہنجنی کرنی میرے اُتے نہچل دھام اٹل دی، اٹل دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سوامی دیا کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تُوں بھولی بھالی، بسدھے تینوں سمجھ ذرا نہ آئیا۔ نی تیرے اُتے زین کالی، کھلیئے کوچھیئے اپنی لے انگڑائیا۔ سچ دی رہی نہ کوئی دھرمسالی، دوارا دھرم نہ کھئے وڈیائیا۔ پھل رہیا نہ مانس ڈالی، تن وجود سمنل وانگ لہرائیا۔ ستگر شبد نہ دسے پالی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ مستک چڑھے کیسے نہ لالی، خُماری نام نہ کھئے رکھائیا۔ پریتی ملے کیتوں نہ بھالی، پریم وچ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ کوڑا سب دی کرے دلالی، وچولا پنچ وکار بنائیا۔ اوہ جھگڑا تک لے تیرے اُتے ہونا جھٹکے نال حالالی، جگت جہان دھیان لگائیا۔ نی تُوں نو سُو چُرانویے جگ دی بالی، ننھی نڈھی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک آپ اکھوائیا۔ دھرنیئے سُن لے نارد دیاں وچاراں، وچر کے دیاں جنائیا۔ تُوں کی جانے اوس پرہو دیاں ساراں، جو مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ جس دے حُکم وچ جگ چوکریاں بیتیاں اپنی اپنی وارا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں اوس نوں کر نِمسکارا، نو نو سپس جھکائیا۔ جس کھیل کرنا اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں سارے کہندے کل کلکی اوتارا، پیغمبراں لہنے دئے چُکائیا۔ گرواں کرے نہ کھئے ادھارا،

مقرّوض قرضے سب دے دئے چُکائیا۔ اوہ تک لے نور الہ پروردگار سانجھا یارا، یامین اک اکھوائیا۔ جس دا اکو اک دوارا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اُٹھ کے کھول اکھاں، بن اکھاں نین اُٹھائیا۔ اپنا سوامی تک لے سخا، سخی سلطان اگم اتھاپیا۔ اوس نوں ٹیک لے متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دا کھیل یتھارتھ یتھا، یدپ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے سب کچھ ہتھا، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس دے گویند ستھر لتھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ اوہ لیکھا جانے تہ اٹھا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس بھیو کھلاؤنا مندر مٹھا، کعبیاں پردہ رہے نہ رائیا۔ سو سوامی انترجامی وسنہارا گھٹ گھٹا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دے حُکم وچ پورب لیکھا تپا، ٹاپواں دا لیکھا دئے مکائیا۔ اوس دے نام دا اکو اکھر تک لے پیا، پورن پاربرہم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ دھرنی کہے سُن نارد مئی، مُنیشرا دیاں جنائیا۔ مین سنديسہ رہی سنی، جو انسنت رہیا درڑائیا۔ جو سوامی میرا وڈ گئی، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جو لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے رہیا چُنی، پھڑ بابوں گود اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے دھرم دھار دی گلی، کایا کعبے کرے رُشنائیا۔ دے کے وست نام اٹلی، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ نال بن کے مالک صلح گلی، کُل مالک اک اکھوائیا۔ ناردا اوس دا جاپ بھگتاں کیتا نہیں کدے رسنا بلیں، سدا پردے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا ویس وٹائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ صاحب بڑا شرارتی، تینوں شرع نال جنائیا۔ جس دے نام کلمے عبارت، اکھراں نال پڑھائیا۔ جس دی گھرت دیپ والی آرتی، جوتان جگت وچ چمکائیا۔ جس دی ودیا وکھری وکھری فارسی، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ نی اوہ لہنا دینا جانے نو ست وچوں بھارتی، بھاردواج رشی گیا سمجھائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئے اُس دی سار دی، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس کھیل کھلاؤنی پُرکھ نار دی، نر نرائن اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس دھار تگنی جُگ چار دی، چوکری چرناں ہیٹھ دبائیا۔ اُٹھ ویکھ لے تیرے اُتے دین دنی پُکار دی، بھڑی بھڑی کر کُرائیا۔ اوہ وقت سہنجنا صدی چوڈھویں کھیل تک لے سنگ محمد چار یار دی، ناتا بدھاتا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ دھرتی کہے نارد کی محمد نال یارانہ، چار یاری کی سنگ بنائیا۔ کُجھ دس دے کھیل پُرانا، در تیرے منگ منگائیا۔ توں ویکھیں مار دھیانا، پورب کھوج کھوجائیا۔

تُوں وِ دیا دا وِ دوانا، وِ دت نظری آئیا۔ تُوں بھگتی وِچ ملے بھگوانا، بھگون وِچ سہائیا۔ مینوں خوشی دا دے بیانا، بنا عقل بُدھی سمجھائیا۔
 نارد کہے دھرنیئے میں اِکو پجن سناؤنا، سچ نال سمجھائیا۔ تیرے اُتے سرب پچھتاؤنا، پشچاتاپ کرے لوکائیا۔ کلجگ کوڑ ڈنک وِجاؤنا، نو
 سٹ شنوائیا۔ راؤ رنک اُٹھاؤنا، شاہ حقیر لڑائیا۔ مان رہے نہ کیسے جوانا، سؤرپر نہ کھئے چٹرائیا۔ نو کھنڈ ہون ویرانہ، ویری گھر گھر
 نظری آئیا۔ چوڈاں طبق طبق گرلانا، چوڈاں لوک دیاں سُنائیا۔ نی سب نوں بھلنا پینا کھانا، جگت سیج نہ کھئے سہائیا۔ سُن سندیسہ
 بناکانا، کائنات وِچ جنائیا۔ پرہہ دا حُکم ورتنا مہانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ ویکھ اوتار کرن دھیانا، نرگن دھار لین انگرائیا۔ پیغمبر
 ہون پریشانا، حیرانی وِچ ڈھائیا۔ ساڈا آگیا نور الہی اک اماما، عملاں توں رہت نور الہیہ۔ جس دی سب توں وکھری ہونی کلاما،
 کلمہ اگم پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دئے وڈیائیا۔ دھرنی کہے نارد میں اوسے دی
 کران اڈیک، اِکو اک دھیان لگائیا۔ جو اندھیرے میٹے تاریک، نوری چند کرے رُشنائیا۔ ہووے لاشریک، شرع دا پندھ مکائیا۔ بخشے
 حق توفیق، تحفے جگت نام ورتائیا۔ سب نوں بنائے رفیق، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دے حُکم وِچ پچھلے جگ گئے بیت، کلجگ اتم
 لیکھا دئے مکائیا۔ جس دی سب توں وکھری ہونی ریت، ریتوان دیا کھائیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن پریت، پریم ہو کے میل ملائیا۔ کایا
 کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تے دئے بُجھائیا۔ پایاں کرے پُنت، پنتاں دئے وڈیائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کعبہ اِکو اک وکھائیا۔
 جس شرع دی میٹنی لیک، مارگ اِکو اک درسائیا۔ جس نے سب نوں کرنی تبلیغ، تمہید جس دی سمجھے کھئے نہ رائیا۔ اُس دا مارگ ہونا
 باریک، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو دس کرن تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ سو بھگتاں آشا منسا
 پوری کرے اُمید، ترسنا ترکھا کوڑ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اِکو درسائیا۔ نارد
 کہے دھرنیئے اوہ صاحب سؤرا سربنگا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ اوہ سب دے نالوں چنگا، چنگی دئے وڈیائیا۔ جس دے حُکم وِچ میں جگ
 چوکڑی پھردا ننگا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ میں پُچھدا رہیا گوداوری سُرستی جمنانگنا، سہج سہج سُنائیا۔ کتھے وجے اُس دا
 مردنگا، کملیو مینوں دیو درڑائیا۔ جس نے نشان میٹنا محمد والا تارا چندا، چند چاندنی کرے رُشنائیا۔ جو غریب نہانیاں سدا بخشندا،

رحمت اپنی حق کھائیا۔ نارد کہے مینوں آواز آئی براہمننا اوہ باہروں تتان والا بندہ، انتر جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس کھیل کھلایا گوہند دھار پُری اندا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ درڑائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ میرا تیرا شاہو بھوپ، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دا آد جگادی ست سرُپ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو وسے چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جس دا اکو شبد ڈلارا پُوت، شبدی شبد اکھوائیا۔ دو جہاناں بنے دُوت، بھجے واہو دابیا۔ جس دی رمز سکے کوئی نہ بوجھ، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ انت کنت بھگونت بھو کھلئے گوجھ، پردہ آپ اٹھائیا۔ ورولنہارا پانی دُودھ، ست سچ نال ملایا۔ جس دی منزل اک مقصود، حقیقت دا مالک اک اکھوائیا۔ جس لیکھے لاؤنے جن بھگتاں کایا بھاندے پنج بھوت، تن وجوداں خوشی بنائیا۔ ست سچ دی دے کے سوچ، سنجم اک سمجھائیا۔ سہنجی کرے رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ پوتر کر کے بُت، بُتخائیاں دئے وڈیائیا۔ تُوں ہونا اُس تے خوش، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ دھرنی جھٹ لیا پُچھ، سینت نال سنائیا۔ نارد کی اوہ میرے اُتے میٹے اندھیرا گھپ، کِریا کوڑ مٹائیا۔ کی بھگتاں شبدی گودی لئے چُک، اپنے سنگ رکھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اُس نے اکو دسنی تُوں میرا میں تیرا ٹک، دُوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دے نال آون جاون لکھ چوراسی پینڈا جائے مُک، اگنی تپش نہ کھئے تپائیا۔ پھیر آؤنا پئے نہ جننی گکھ، جوئی جون نہ کھئے بھوائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایالا جن بھگتاں دیون آیا سکھ، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ بنا بھگتیوں جاوے تٹھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کوڑ کڑیارا دیوے گٹھ، مایا موہ دئے مٹائیا۔ کِریا کر ابناشی اچت، چیتن ہرجن لئے اٹھائیا۔ آپ بنا کے اپنے ست، ست ڈلارے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی اچت، چترتھ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس سراہا نگر چندا سنگھ کلونی لدھیانہ شہر ملکیت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیئے سُن میری صلاح، پِن مشورے دیاں جنائیا۔ اپنے اُتے تک گناہ، پِن نیتاں نین اُٹھائیا۔ دین دُنی بھلی راہ، مارگ پنتھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جھاتی مار لے تھل اسگاہ، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ ساچا دے نہ کھئے ملاح، بیڑا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ تُوں کِس تُوں کہے واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ اپنی کھڑی کر دے بانہ، پِن ہتھان ہتھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ لہنے رہیا چُکائیا۔ نارد کہے دھرنیئے مین ویکھی اندرُونی تیری حالت، گرہ گرہ دھیان لگائیا۔ نو ست دے جہالت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پتا پوٹ ہوئی عداوت، گر چِلا کرے لڑائیا۔ وست نام کرے نہ کھئے سخاوت، امل اٹل نہ کھئے ورتائیا۔ چاروں کُنٹ تک بغاوت، جھگڑا کوڑ لوکائیا۔ ساچی دیوے نام نہ کھئے نیامت، نیاکار نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری مئی خاک کِس دی دئے دیانت، خیانت وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے نارد مین اپنی دھار ہوئی دُکھی، دُکھڑے دیاں سُنائیا۔ میری سِپھل دے نہ ککھی، ککھی بھاگ نہ کھئے لگائیا۔ دُرمت میل دھوئی کھئے نہ مُکھی، پاپاں کرے نہ کھئے صفائیا۔ میرے اُتے دین دُنیا ہوئی بھکھی، ترسنا جگت نہ کھئے مٹائیا۔ مین نگاہ ماری مانس مُکھی، مانو دھیان لگائیا۔ میری کھیل نہیں رہنی لکی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جن چر شبد دھار نہ ہوئی دو ٹکی، تُوں میرا مین تیرا ڈھولا گائیا۔ اوبناں چر میری منزل نہیں جانی مُکی، کلجگ پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ میری گھڑی سہنجنی ڈھکی، ویلا وقت نال ملائیا۔ میری دُہائی میرے اُتے سرشٹی جانی لئی، لُٹیرا بنے دُھر دا مابیا۔ جس لیکھا ویکھنا جاپ بُلان بٹی، پردے بھگتاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دی پربت کدے نہ ٹٹی، جُگ جُگ ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس انجن شیڈ کوچان- ۹ مکان نمبر- ۷۰۹ لدھیانا شہر نیرویر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو کرپا کرے نہ کوئی بن تده، مہربان مہر نہ کھئے کرائیا۔ میں بسدھا ہوئی بے سدھ، سدی ودی سمجھ کچھ نہ پائیا۔ دروہی میرے اُتے ہون والا یُدھ، یُدھسٹر دا لیکھا دئے گواہیا۔ تُوں کلجگ جیوان نرمل کر دے بُدھ، بییک آپ بنائیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا اگنی جاوے بُجھ، ممتا موہ نہ کھئے جلائییا۔ سب تُوں تیرا دوارا جائے سُجھ، آتم پرما تم میلا میلنا سہج سُبھائییا۔ میں نمانی نکرمن ہتھ نہیں کُجھ، خالی جھولی دیاں وکھائییا۔ میرے اُتے کلجگ اوڈھ جاوے پُگ، اگے پندھ نہ کھئے وکھائییا۔ میرا مٹا دے ہرکھ سوگ، چنتا غم دے گوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اپنے نام دا بخش دے یوگ، جُگتی اپنی اک درڑائییا۔ پاپاں بہار اُتار دے بوجھ، پتت پُنتیت کر لوکائییا۔ ہر پردا دینا سودھ، ستگر شبد شبد وڈائییا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا اگو ہووے جوگ، کلمہ کائنات اک درڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈائییا۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن رہیا پُکار، کوک کوک سُنائییا۔ میرے اُتے نگاہ مار، صدی چوڈھویں اکھ کھلائییا۔ محمد نال عیسیٰ وجائے دُھر ستار، سطح بلندی نظر کیسے نہ آئییا۔ تُوں پیشین گوئییاں پیشتر سب دیاں ویکھنہار، بھوکھتاں پردہ آپ کھلائییا۔ لہنا دینا تک تیئی اوتار، تریتا ستجگ دوپر جو آشا گئے رکھائییا۔ گرو دس جو شبد سندیسہ دتا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائییا۔ میرے سوامی انترجامی پروردگار سانجھے یار میرے اُتے ہویا دھواں دھار، توری چند نہ کھئے رُشنائییا۔ میں دوس رین نو کھنڈ ست دیپ کراں گریہ زار، بن نیناں نیر وبائییا۔ پر م پُرکھ پرما تم میں تیرا کردی رہی انتظار، گن گن اپنا وقت لنگھائییا۔ دھن بھاگ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے شبدی دھار ہوئیوں ظاہر، ظاہر ظہور تیری اوٹ تکائییا۔ تُوں کرنی کرتا کرتا پُرکھ کرتار، قدرت دا مالک نور الاہیا۔ تیرے چرن کولاں مستک دھوڑی لاواں چہار، شہنشاہ دھوڑی ٹکے خاک دینے رمائییا۔ میں جُگ چوکڑی تیری سیوادار، لکھ چوڑاسی سینے اُتے ٹکائییا۔ خادم ہو کے خدمتگار، جُگ جُگ اپنا سنگ بنائییا۔ تُوں ویکھیں وگسیں پاونہارا سار، نرگن نور نور اگم اتھاپییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دینی وڈائییا۔ دھرنی کہے پرہو میری پچھلی نہیں کوئی باقی، باقاعدہ دیاں جنائییا۔ کلجگ منوآ سب دا کیتا عاقی، نمرتا وچ نہ کھئے

سائیا۔ پنج تت جھگڑا پیا خاکی، تن وجود کرے لڑائیا۔ بجر کپاٹ کھلے کیسے نہ تاکی، شبد ناد دُهن نہ کھئے شنوائیا۔ انتشکرن مٹے کیسے نہ اندھیری راتی، جوت نؤر نہ کھئے رُشنائیا۔ پیار رہیا نہ ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ پوتر دسے نہ کیسے حیاتی، جیون زندگی کھئے نہ لیکھے پائیا۔ جھگڑا تک لے کاغذاتی، گرنتھ شاستر دین گواہیا۔ ست دھرم دی نظر نہ آئے پرہاتی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ دروبی پھری لوک ماتی، من مت ہوئی ہلکائیا۔ تیری منزل چڑھے کوئی نہ گھائی، سچکھنڈ ملن کھئے نہ جائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں صدی چوڈھویں پندھ مکے نہ واٹی، چوڑاسی گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ تُوں میرا مالک خالق ایکنکار اک ابناشی، ابناشی کرتے دیاں سُنائیا۔ سچ منڈل رہی کوئی نہ راسی، تیرا رستہ دین دُنی گئی بھلائییا۔ جس دھار پچھے حضرت عیسیٰ چڑھیا پھاسی، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ اُس انت اخیر اِکو گل آکھی، بن اکھراں گیا جنائیا۔ میرا پروردگار سانجھا یار نؤر نؤرانہ ہووے ساکھی، ساکھیات نؤر نؤر کرے رُشنائیا۔ محمد دسے اپنا بھوکھت واکی، چار یاراں نال ملائییا۔ میرا امام اِماما اتم پُچھے واتی، واتا ورن تکے خلق خُدائیا۔ اوہ آوے آپ اتفاتی، اتفاتیہ اپنا کھیل کھلائییا۔ چوڈاں صدیاں مُکاوے واٹی، آگے پندھ رہے نہ رائیا۔ سچ دھرم چلائے ہاٹی، ہٹوانا ہووے دُھر دا ماہیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پاتی، دیناں مذہباں اِکو رنگ رنگائیا۔ اُس دا کلمہ ہووے صفاتی، شرع تون باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، چرن کول جوڑنا ناتی، ناتا بدھاتا اِکو لیتنا بندھائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس نؤ جنتا نگر اُدھیانہ شہر جسونت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو جن بھگت بنا لے اپنے بردے، بندیخانے جنم کرم دے توڑ لڑائیا۔ پردے لاہ دے اپنے گھر دے، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ ونجارے ہوون تیرے نام ہر دے، ہر پردے دینی وڈیائییا۔ دین دُنی دُکھ رہن نہ بھردے، بھانڈا بھرم بھو بھٹائییا۔ تیری منزل جان چڑھدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا رہن پڑھدے، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائییا۔ ترے گن اگنی رہن نہ سڑدے، نام میگھ دینا برسائییا۔ لیکھے مُکاوے سپس دھڑ دے، تتوت دینا رنگائییا۔ جھگڑے رہن نہ چوٹی جڑ دے، چیتن اپنا کھیل

کھلائی۔ اشنان کراؤ نے چرن سرور ساچے سر دے، ستگر اپنی دیا کھائی۔ تیرے بھگت جن کدے نہ مردے، مر جیوت روپ وٹائی۔
 میرے اُتے نواں گھاڑن گھڑدے، گھڑن بھنہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے
 منگ منگائی۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش دے دات، نام ندھانا جھولی پائی۔ اندروں میٹ اندھیری رات، توری چند چند رُشنائی۔
 امرت بخش بوند سوانت، اگنی تت بُجھائی۔ درشن دے کے اک اکانت، سچ سنگھاسن سوہا پائی۔ وچھوڑا رہے نہ لوک مات، میل میلنا
 سہج سُبھائی۔ آتم پر ماتم جوڑنا نات، پارہم برہم اپنے گرہ وسائی۔ تُوں سوامی سب دا کلاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ میری
 بینتی یں اکھراں سُن لے بات، باطن پردہ دینا کھلائی۔ جن بھگتاں پندھ میٹ دے واٹ، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی نور دے
 لاٹ، شبدا نادی کر شنوائیا۔ پورب رہے کھئے نہ گھاٹ، اگلا لیکھا لہنا جھولی دینا پائی۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹ، کنچن گرہ دینا
 سہائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہ بھگتاں اندر مار لے
 جھاک، اُبھو اپنا دھیان لگائی۔ بجر کپاٹی کھول دے تاکی، جو تقویٰ تیرے اُتے رکھائی۔ منوآ من رہے نہ عاقی، دہ دیش نہ اُٹھ اُٹھ دھاپیا۔
 نام پیالہ پیا دے بن کے ساقی، ساکھیات ستمکھ ہو کے ملنا چائیں چائیا۔ دھرم دی دھار اپنا جوڑ لے ناتی، ناتا بدھاتا اک بندھائی۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار پُچھ لے
 واتی، سرگن ویکھنا تھاون تھائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس لدھیانہ شہر ہرنس سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے دھرنی میں جگ جگ ہرجن ویکھدا، بن نیر نین اُٹھال۔ میں لیکھا جانا جنم کرم دی ریکھ دا، چوراسی وچوں لواں
 سرت سنبھال۔ میرا کھیل اولڑا بھیس دا، جوتی جاتا بنا آپ گوپال۔ انت نواسی بنیا سمبل دیس دا، ساڈھے تین ہتھ اندر ربیا سب دی

سُرت سنبھال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ویکھنہارا شاہ کنگال۔ دھرنی دھرت دھول دھول میں دیا
 کماواں گا۔ دین دیال اک اکھواواں گا۔ بھگت وچھل رُپ پرگٹاواں گا۔ اچھل چھل کھیل کھلاواں گا۔ مہیئل جل تھل پھول پھولاواں گا۔
 ٹلے پربت ویکھ اٹل، چوٹیاں اُتوں پردے لاهواں گا۔ کرنی تک کے کلجگ کل، کل کاتیاں بھیو کھلاواں گا۔ میرا اکو دیپک جوتی جائے بل،
 بل باؤن لیکھے پور کراواں گا۔ جن بھگتاں کایا تن وجود لگا کے پھل، پھلیبھوت آپ کراواں گا۔ دھام دس نہچل اٹل، اُچ پدوی اک جناواں
 گا۔ جتھے جوتی جوت جائے رل، تن وجود نہ کھئے وکھاواں گا۔ ہرجن سچ سنگھاسن لینا مل، بن پاوا چول پلنگ درسواں گا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دھام دس اٹل، اچل
 محل آپ جناواں گا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس لدھیانہ شہر درشن سنگھ اجنودھ دے نوت *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں اندر ویکھ لے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ودھیا پاپ، چار گنت گنت ہلکائیا۔ ہوم
 روگ ہویا سنتاپ، سنسا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ انتر درشتی بھلیا جاپ، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ تون کرپا کرنی لوک مات، مات
 پت تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں میٹ اندھیری رات، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ گھر سوامی پُچھ بات، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا
 تک لے واٹ، نو ست کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں اکو پتن بخشنا گھاٹ، دوسر ت کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون تیرے اُتے اکو آس، آسا منسا پور کرائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس اُدھیانہ شہر جرئیل سنگھ دے گرہ * *

پُرکھ اکال کہے دھرنی نہ رو رو کر پُکار، برہوں وچ گر لائیا۔ میرا آد جُگادی کھیل اپار، اپرمپر ہو کے آپ کھلایا۔ میرا جُگ چوڑی لہنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ میرا لیکھا گر پیغمبر اوتار، اوتری ہو کے کھیل کھلایا۔ میرا لہنا دینا سدا جُگ چار، چوڑی حُکے وچ بھوایا۔ جُگ جُگ نرگن ہو کے بھگتاں پاواں سار، سرگن ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی ہرجن ساچے شبد دھار اُدھاراں گا۔ نگاہ پن نیناں اکھ اُٹھالاں گا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار بہالاں گا۔ پن تت وجوداں آتم دھار سمبھالاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا گھر وکھالاں گا۔ دھرنی کہے کِریا کریں میرے بھگونت، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ تیری مہا سدا بے انت، جُگ جُگ تیری بے پرواہیا۔ تُوں آتم پر ماتم دھاری کنت، کنتوبل اک اکھوایا۔ تیرا نام ندھانا منت، جُگ جُگ کرے پڑھایا۔ تُوں بودھ اگادھا پنڈت، پن اکھراں اکھ سُنایا۔ کلجگ انت جن بھگتاں اندروں توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ ساچا میل ملا دے سنگت، ہر سنگت وچ سبایا۔ نام وِہونا کوئی رہے نہ بھکھا ننگت، وست امل دینی ورتایا۔ سب دے اندروں میٹنی چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش دے اپنی بھکتی، بھگون اپنی دیا کھایا۔ نرگن دھار دے دے شکتی، شخصیت اندروں دے بدلائی۔ تُوں سب دا ندھ پرتی، پت پریشور اک اکھوایا۔ میں رو پکاراں دھرتی، دھول کوک کوک سُنایا۔ کِریا کر دے مالک عرشی، فرش اُتے ویکھنا چائیں چائیا۔ جن بھگتاں اکو اک سہا دے برسی، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جنم کرم دی میٹ دے حرصی، ہوس آگے رہے نہ راتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تُدھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ دھرنی کہے پرہو ویکھ لے اپنے بھکت، بھگون دھیان لگایا۔ ویکھ لے اپنا جگت، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ تک لے اپنا وقت، جو اوتار پیغمبر گر گئے سُنایا۔ ساچی رہی کیسے نہ شکت، چار کُنٹ ہویا ہلکایا۔ جھگڑا تک لے بوند رکت، ناڑی ناڑی دے دُہایا۔ میرے سوامی آجا پرت، پت پریشور دیا کھایا۔ میری پوربلی میٹ حرص،

ہوس دینی گوائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی دینی ورتائیا۔ میگھ اگم اکو برس، امیوں رس دینا چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری منظور کر عرض، بینتی تیرے چرن کول ٹکائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر بنگلا دیش ٹور توں واپس پُجن دے سمیں *

اٹھاراں چیت کہے جن بھگتو لو پرساد، بنا پرسادیاں دئے چھکائیا۔ جس وچ بھریا اگم سواد، رسنا چکھ نہ سکے رائیا۔ اندروں کڈھ دئے کوڑ وواد، امرت رس دئے بھرائیا۔ جس نال ٹہانوں وسرے کدے نہ یاد، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ ٹھاڈے کایا مندر اندر ہونا آباد، اپنا آسن لائیا۔ سمت شہنشاہی دس دے تسیں سنت سہیلے سادھ، جن بھگت سوہا پائیا۔ در آیاں نوں چرن پریتی دیوے داد، وست اگم ورتائیا۔ جس دا حصہ نہیں کوئی باب، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹھاڈے انتر نرنتر وجدا رہے ناد، نام دُھن شنوائیا۔ ملدا رہے مٹر احباب، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ در آیاں پریم پیار وچ دیوے شبد والا پرساد، ادب نال سب نوں اپنے گلے لگائیا۔ ٹھاڈا خوشیاں والا ویکھ مزاج، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ٹھاڈے سیس دھرم دا تاج، تاجاں والا دئے ٹکائیا۔ جس نوں کہندے گرو مہاراج، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جو ٹھاڈی رکھ لاج، دو جہاناں ہونے سہائیا۔ جیہڑی مردانے والی رباب، ٹھاڈے اندر دئے وجائیا۔ ایہہ نانک دا اہلاد، جو ڈھا کے گیا سمجھائیا۔ ہن پھر کے آگیا ستگر شبد وچ پنجاب، پنجاں دا ناتا لئے ملائیا۔ گھر مندر بخش کے اپنا آب، آب حیات اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا میلا میلنہار آپ کرائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *
 ۱۹۱۸

ستگر شبد کہے میں بڑے لگائے ڈڑنگے، میری چال نظر کیسے نہ آئی۔ میں دیپاں کھنڈاں پائے اڑنگے، آپ اپنی کل پرگٹائی۔ سب دے پورب لیکھے ویکھے ٹنگے، جو زرگن سرگن دھار دتے پھڑائی۔ نو نو چار دے تگے دنکے، جھگڑیاں کھوج کھوجائی۔ میں سمنڈ ساگر لنگھے، پرتاں پندھ مکائی۔ میں پینڈے کیتے لمبے، بنا قدم قدم اٹھائی۔ میں جگت جگیا سو ویکھے بھکھے ننگے، اوڈھن تن نہ کھئے رکھائی۔ میں روندی تکی گوداوری گنگے، جمنا سُرستی دھیان لگائی۔ میں ڈہائی دیندا تکیا کلجگ اپنے کندھے، کندھی گھاٹ ڈیرہ لائی۔ نالے ہس کے کہے ستگر میرے ویکھے پاکھنڈے، جو تیرے حکم نال ورتائی۔ نالے نگاہ مار وچ وربھنڈے، نو ست نین اٹھائی۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈے، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائی۔ ٹٹی یاری کوئی نہ گنڈھے، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائی۔ سینہ دے کیسے نہ ٹھنڈے، آگنی تت نہ کھئے بھجھائی۔ جدھر تکیا چمکے چند پرچنڈے، موہنی روپ وکھائی۔ ہوئے ہنگتا ہوئی کندھے، ہنکار وکار لے انگریائی۔ میں جگت جہان ویکھیا وچ دھندے، دھواں دھار وچ لوکائی۔ ساڈا سنے کوئی نہ چھندے، نام رباب نہ کھئے وچائی۔ میں نارد پچھیا کولوں پنڈے، پنڈتا دے درڑائی۔ نارد کہے پرہو جے میری مئے جگت جہان والے سارے کردے رنڈے، کنت سہاگ سکے نہ کھئے ہنڈھائی۔ نو کھنڈ پرتھمی جگت نشانے رہ جان پیل لنڈے، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائی۔ ویکھیں کتے ٹوں وی ہتھ پھڑیں نہ گوبند والے کھنڈے، شبدی دھار کریں شنوائی۔ تینوں جھکدے سوریہ چندے، چند ستار سیس نوائی۔ میں کی ویکھیا بھرمے بھلے خاکی بندے، بندگی وچ نہ کھئے سہائی۔ گر اوتار پیغمبر لیکھا گنتی گنی جن بھگتاں سنگ ہوئے بونجے، باون دھار دئے گواہیا۔ سچ سنگھاسن سوئے کوئی نہ منجے، ست وچ نہ کھئے سہائی۔ کلجگ کورٹی کریا ہاتھ نہ آوے ونجھے، ونجھ مہانا کم کھئے نہ آئی۔ ستگر شبد کہے میں سُن سُن خوش ہویا رائے دھرم سب نوں کہے اٹھو کال دی چڑھو سارے جنجے، لاڑا مہاکال نال ملائی۔ نالے پرکھو جگت جہان والے چھے، چم درشتی دھیان لگائی۔ نظارے ویکھو آگے بدلے نہیں کدے ایہو جہے سمیں، جو حالت سماں کلجگ دئے وکھائی۔ نگاہ مارو وجود تنے، سریراں پھول پھولائی۔ کون دھار فرمانا مئے، منسا نال ملائی۔ لیکھا تگو گوبند والے کنے، کتاں توں باہر سُنو شبد اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور،

دُھر مالک بے پروا ہیا۔ ستگر شبد کہے میں پھریا نال زور، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا منتر سمجھے کوئی نہ پھور، فُرنے وچ بھیو کھئے
 نہ پائیا۔ میں نواں کھنڈاں وچ روپ بدلیا ہور دا ہور، ستاں دیپاں ویکھ وکھائیا۔ دیناں مذہباں اندر وڑیا بن کے چور، چوری چوری
 اپنی کار کھائیا۔ نالے کیا اندھیرا گھور، گھوری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو ست دا تکیا شور، بھڑی بھڑی کرے خلق خُدائیا۔ میں نگاہ ماری
 نال غور، گورو نال سُنائیا۔ دین دُنی دی آتم دھار پر ماتم نالوں ٹٹی ڈور، ڈوری بندھ نہ کھئے بندھائیا۔ بھاگ ہووے نہ کیسے متھور، جگت
 ملے نہ مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں لیکھا دساں
 ہانگکانگو، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ میرا ویس اولٹا سوانگو، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دی سارے کردے تانگھو، بیٹھے دھیان لگائیا۔ ستگر
 شبد کہے میں دین دُنی توں اکو وست مانگو، پریم نال منگ منگائیا۔ سچ دسو تہانوں پریم ڈوری نال کون باندھو، بندھن اپنا نام وکھائیا۔
 کیہڑا ڈھولا دسے چھاندو، کون راگ وڈیائیا۔ کون دو جہاناں بنے سانجھو، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا لیکھا نال مِتر احبابی، نور نورانے نال وڈیائیا۔ میرا ناتا نہیں عشق حقیقی تے
 مزاجی، دوہاں توں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ میری دھار نہیں ربابی، ستاراں نال شنوائیا۔ میں کوئی شیخ مساک مَلا نہیں قاضی، پنڈت
 پاندھا نہ روپ بدلائی۔ میرا لیکھا جگت نہیں جگت دھار سمدھی، بن نیتراں نیتر لواں اُٹھائیا۔ میں سچ دساں نو کھنڈ پرتھی پھریا مینوں
 ساریاں اکھیا ایہہ جوتی جاتا پُکھ بدھاتا تتاں والا روپ بن گیا پنجابی، تتاں دے لیکھے دے مکائیا۔ جس دا ہور کوئی نہیں امدادی، اکو
 اک نور الاہیا۔ جس کھیل کھلاؤنی دو دو آبی، دوسری اپنی کل پرگٹائیا۔ دین دُنی دی بدل کے بازی، بازاں والے دا لہنا پور کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں مست دیوانہ، دیوانیوں دیاں جنائیا۔ سُنو دُھر
 فرمانا، فُرنیاں توں باہر سُنائیا۔ کی کرے کھیل سیری بھگوانا، ہر کرتا اپنی کار کھائیا۔ جس دا کھیل دو جہاناں، جگ چوکڑی ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی دھار پھر کے بانا، ویس اولٹا آیا بدلائی۔ جس نوں پیغمبر کرن سلاما، بن سجدیاں سپس جھکائیا۔ دھوڑی خاک رماون
 کِشنا راما، نو نو لاگن پائیا۔ گرو گردیو کہن توں شہنشاہ سُلطانا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ آد جگادی نو جوانا، جو بن ورتا دُھر دا ماہیا۔

جس نے دین دُنی دا ویکھیا کھیل وچ جہانا، زمیں زماں پھول پھولائیا۔ پرکاش کر کے اُتے اسمانا، اسم اعظم رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر لیکھا پور کرائیا۔ ستگر شبد کہے پنجابیو میرا پیار آیا تھادے وچ پنجے، پنجاں دینی مان وڈیائیا۔ جو اشارہ کیتا شبدی دھار کرشن سنجے، سہج نال درڑائیا۔ جو گوبند دسیا کوی بونجے، کٹاکش اکو نام لگائیا۔ جو محمد اشارہ کیتا جس ویلے میری صدی چوڈھویں لنگھے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ عیسیٰ اکو آسا وچ منگ منگے، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ وید ویاس آس رکھی اُس دی نہ کوئی سویر نہ کوئی سنجھے، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے حکم وچ کوئن جگ چوکڑی لنگھے، بن بن پاندھی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سرنکے، ہر کرتا دُھدرگاہیا۔ جس دے حکم نال جگ چوکڑی ہندے رہے جنکے، کلجگ اتم کھیل کھلایا۔ دیناں مذہباں دے لہو دھار چولے جاون رنگے، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سور گان ڈھور کلیاں اُتے رہ جان ٹنگے، بابوں پھڑ نہ کھئے اُٹھائیا۔ پتہ نہیں کیہڑے ویلے دُنیادار جانے ونڈے، ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ تُوں وی سُن لے نارد پنڈے، پنڈتا دیاں جنائیا۔ کی حال ہونا نوکھنڈے، کھنڈے کھڑگان نال کھڑکائیا۔ نارد کہے پرہو دھن بھاگ جے تُوں اپنا حکم ونڈے، گھر گھر جھولی پائیا۔ میں چاہندا میرے وانگ دین دُنی دے مانس مائکھ مانو سارے دوسری دھار کردے رنڈے، جوڑی جوڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر میں ساہ لوانگا ٹھنڈے، خوشیاں وچ تیرے ڈھولے گائیا۔ پرہو تیرے بھانے مینوں جگ جگ لگدے چنگے، بھاویں اوتاراں بنواساں وچ بھوائیا۔ میں کدے نہیں کہنا دین دُنی دے حال ہوئے مندے، میں اکھاں میرا صاحب سد چلے اپنی سچ رضائیا۔ جے سچ پُچھے مینوں کلجگ جیو چنگے نہیں لگدے بندے، جیہڑے تیری بندگی گئے بھلایا۔ میرا دل کدا سب نوں ہتھ کے اک پھندے، پھانسی دے کے دیاں مُکائیا۔ جنہاں سار نہیں پائی گوبند والے کنگھے، کنگناں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوہ مانس چیر دیواں دو ٹنگے، دو دھڑ کران لوکائیا۔ پھیر ویکھاں تیرے کھیل وچ برہمنڈے، وشن برہما شو نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہے ستگر شبد کی کریں بیرا پھیری، سچ دے سمجھائیا۔ کی لوک مات مرضی تیری، پردہ دے اُٹھائیا۔ کیتی لاویں اپنی دیری، پینڈا پنڈھ دے سمجھائیا۔ ایویں لاریاں والی دیویں نہ ہلاشیری، شیر ہو کے اپنا آپ چھپائیا۔ میں چاہندا ساری دُنی اکو وار لے گھیری، گھیرا نام

والا پائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ویکھ لئی بنتھیری، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ سچ دی چڑھ کوئی نہ تیری بیڑی، بیڑا ڈوب دے تھاوں
 تھائیا۔ سب دی جڑ دے اُکھیڑی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اتم کردے حق نبیڑی، ست سچ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران آسا رکھی
 جیہڑی، سب دی پور دے کرائیا۔ انت حقیقت والا فیصلہ حق نبیڑیں، بھیو رہے نہ رائیا۔ سرشٹی درشٹی وچوں اک وار بھیڑیں، ٹگر
 امیر غریب لگائیا۔ اگلی کھیل دساں میں کھیڑی، جیہڑی صاحب دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر
 دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا جلدی جلدی، جلدھارا توں باہر دھیان لگائیا۔ میرے حکم دی اگ
 بلدی، کلجگ گھر گھر اگنی رہیا لگائیا۔ میں کھیل تگی پنچ وکارے دل دی، ترے گن مایا نال رلائییا۔ میں سرشٹی درشٹی ویکھی بھری
 چھل دی، کوڑ کپٹ نال بلکائیا۔ میرے کول آسا پُرانی بل دی، جو باون نال سُنائییا۔ جس ویلے کالی رین ہونی کل دی، ساچا چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں تیرتھاں والے جل دی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ اُس ویلے سمجھ آوندی نہیں کیسے نوں گھڑی پل دی، کی پر
 پُرکھ اپنی کار بھگنائیا۔ ستگر شبد کہے بن بھگتاں آتم پر ماتم نال کھئے نہ رلدی، سچ دوار ملن کھئے نہ پائیا۔ منزل ملے نہ نہچل دھام اٹل دی،
 سچکھنڈ نہ کھئے سہائیا۔ بھگتو تھادے بنا آسا کیسے نہ پھادی، پھل پھل نہ کھئے مہکائیا۔ اُسیں قیمت جانتی پُرکھ اکال والی اک گل دی، جو
 آتم پر ماتم دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ ستگر شبد کہے میں
 پردے دیواں ڈھک، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتو تھادے ملے حق، حقیقت نال جھولی پائیا۔ کیسے انتر رہے نہ شک، شکوک دیواں
 مٹائیا۔ ستگر دھار لوو تک، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ تھادے نال رشتہ ہویا پک، کچی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ اُسیں پھرنا جگت انجھک،
 بھجنا واہو داہیا۔ تھادے وسے گھٹ گھٹ، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو اٹھاراں چیت آئے وہیراں گھت، چلے واہو داہیا۔ تنہاں دی لیکھے لگے
 رت، قطرہ قطرہ اپنے رنگ رنگائیا۔ جو یارڑے ستھر گئے لٹھ، سیج سہنجی آپ ہنڈھائیا۔ تھادے میلا نال پریشور پت، در گھر ساچے
 وجے ودھائیا۔ تھادے ایہو ستگر دھار دی مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام بیجنا بیء اپنے وت، جگت رت نال ملائییا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا صاحب سدا سمرتھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر کندن سنگھ کلا نوت *

ستگر پورا لئے رکھ، رکھک ہو کے دیا کھائیا۔ ہرجن ہوون دئے کدے نہ وکھ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انتر نرنتر کھول کے اکھ، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ درشن دئے پرہو پرتکھ، ساکھیات نظری آئیا۔ کرنہارا کوڑے بھانڈے سکھ، وست سچ وچ ٹکائیا۔ مہربان الکھنا الکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر پورا سدا سدا سد مہربانا، مہربان اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے زندگی دانا، جیون اپنے ہتھ رکھائیا۔ چرن کول بخش دھیانا، دھوڑی خاک دئے رمائیا۔ گھر سہا کے اک اک سری بھگوانا، در ٹھانڈے رنگ رنگائیا۔ لیکھا جان کے آون جانا، چوراسی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر پورا سدا سہائی، صاحب اک اکھوائیا۔ جس دے نام دی وجے ودھائی، وادھا بھگتاں نال رکھائیا۔ بنس سرینس میلا میلے سہج سُبھائی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جیون زندگی وچ ہووے نہ کدے جدائی، وچھڑے لئے ملائیا۔ کرپا کرے ہر گوسائیں، گھر گور وڈ وڈیائیا۔ بھگت سہیلا سنگی سبئی تھائیں، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سدا سد دئے وڈیائی، ہر وڈا آپ اکھوائیا۔ بھگت سہیلے پار لنگھائے پھڑ کے باہیں، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ جو لیکھا جانے تھل اسگاہی، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجائیا۔ جو بھگتن میتا اک اکلا نور الہی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لہنا دینا دیوے بے پرواہی، بے پرواہ اگم اتھاہ بے پرواہیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت دس اُھڑ پِنڈی ضلع گرداس پُڑ کیشن سینگھ دے گرہ *

نارد کہے سُن نی پِندے، نِندرے والیئے تینوں دیاں جنائیا۔ جگیا سو تیرے پیار وچ باہروں مرے تے اندروں جیندے، سُنیاں وچ بھجن واپو داہیا۔ سُمند ساگراں جگت دریاواں جل پِندے، گنگا گوداوری جمننا سُرستی دئے گواہیا۔ خوشیاں وچ بل بل تھیندے، واپو اپنے ڈھولے گائیا۔ ایہ مارگ پُرانے اگئی لہ دے، رستے جُگو جُگ وکھائیا۔ وس نہیں کچھ جی دے، جیو جنت پرہہ حُکم وچ بھوائیا۔ تیرے رشتے نہیں کیسے پُتر دھی دے، بنس سرینس نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھے تک لے اِکھ وپہ دے، بھائی گرداس دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پِند کہے نارد میں بڑی سچجی، باہمنا تینوں دیاں جنائیا۔ میں سب دی رکھاں لُجی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دوس زین پھراں بھجی، بن قدما قدم اُٹھائیا۔ میری مُحبّت جگیا سوآں نال اوہناں نیتراں وچ لگی، جنہاں نیتراں وچوں ملے ڈھر دا ماہیا۔ میں وی بڑی لالچن تے لہی، تینوں سچ دیاں سُنائیا۔ جدوں میرا صاحب سوامی لوک مات آؤندا کدی کدی، قُدرت دا قادر ڈھردرگاہیا۔ میں وی پار کراں سُمند ساگر نالے ندی، پربت چوٹیاں پندھ مُکائیا۔ میرے انتر پربت ہووے لگی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے پُرکھ اکال دی جوت ہووے جگی، جاواں چائیں چائیا۔ میرا لہنا دینا نال شاہ رگی، رگہیت دتی مان وڈیائیا۔ میں مستی وچ مستانی مدھی، مدھر دُھن سُنناں چائیں چائیا۔ میرا میلا ہُندا سبھی، صاحب دیوے مان وڈیائیا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے پِندے تُوں بڑی اُچکی، چاترے تینوں دیاں سُنائیا۔ تُوں نگاہ مار کے تکی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ اپنا لیکھا تک لے حقی، حقیقت وچوں پھول پھولائیا۔ تیرے اندر جگت جگیا سوہندے شکی، سہنسیاں وچ خلق خُدائیا۔ کئیاں سہانگان دے تُوں لٹ لِندی پتی، ناتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ کئیاں تُوں تُوں راگ سُننا کے چھٹی، ڈھولے ناد درڑائیا۔ کئیاں دا کھیل وکھا کے ہٹھی، ہٹھ دئے سمجھائیا۔ کئیاں تُوں تُوں تپا کے وچ بھٹھی، اگنی تت جلائی۔ تیری کھیل انوکھی سمجھے کھئے نہ رتی، رتی سمجھ کیسے نہ آئی۔ تُوں مستی دے وچ متی، متوالیئے تینوں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پِند کہے نارد میں تُوں صاحب دیوے مان، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ تُوں نگاہ

مار دھیان، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ میرا سارے راہ تکان، ویکھن چائیں چائیا۔ میں پیاری تیرے نالوں بھگوان، تینوں سچ دیاں سنائیآ۔
 میری مُحبت وچ ماں پتر نہ سکے پچھان، کروٹ سب دی دیاں بدلائیآ۔ میں سارا جگ کران سُنج مسان، مُردے بستریاں اُتے لٹائیآ۔ پھیر
 ویکھاں مار دھیان، بن میرے پچیا نظر کھئے نہ آئیآ۔ میرے آگے اڑ سکے نہ کھئے راج راجان، شاہ سلطان بیٹھے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 میرا لے کے دان، اپنی کایا چولی وچ ٹکائیآ۔ میں ویکھ کے ہندی رہی حیران، حیرانی میرے اندر آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ نارد کہے پندے کر نہ ایڈی چلاکی، چلاکے تینوں دیاں سمجھائیآ۔ تیرا ناتا نال تتان
 خاکی، پنجاں مل کے وجے ودھائیآ۔ تُوں ست دھار نہ اچے پچھاتی، پاربرہم بھیو نہ آیا رائیا۔ نی تُوں کالی زین تیرا لیکھا نال اندھیری راتی،
 زُٹری اپنے نال مہکائیآ۔ تیری پُچھے کھئے نہ واتی، تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ سچ سروور کدے نہ نہاتی، ست رنگ نہ کھئے وٹائیآ۔ منزل
 چڑھے کھئے نہ گھاٹی، پندھ مُکیا ذرا نہ رائیا۔ تُوں چوڑاسی وچ رہوں پھاسی، دوس زین بھجیں واہو داہیا۔ تیرا منڈل دین دنی دا تکیا
 راسی، رستہ دھرنی اُتے پرگٹائیآ۔ کلیئے کدے پُرکھ اکال نہیں تکیا ابناشی، کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے نارد تُوں کدھروں آیا بُلارا، بولی کی جنائیآ۔ پنڈتا تیرا کی اشارہ، سینت کی
 سمجھائیآ۔ تُوں مَورکھ مُگدھ گوارا، سمجھ سکیں نہ رائیا۔ میرا سب دے نال پریم پیارا، پریم نالوں وڈی نظری آئیآ۔ میرا وسیرا مندر
 مسجد شِودوالے مٹھ وچ گروُدوارا، تیرتھ تٹاں ڈیرہ لائیآ۔ میں جیوان جنتاں سادھاں سنتاں چاڑھاں خُمارا، مستی اک وکھائیآ۔ میں اپنی
 مُحبت وچ پرہو دا نام وِسارن، یاد یاد وچوں کڈھائیآ۔ سَورپیر جواناں مُنہ دے بہار ماراں، سر دھرتی اُتے ٹکائیآ۔ ٹھگاں چوراں یاراں
 لاواں بہاراں، ایہ میری بے پرواہیا۔ پتیاں سُنیاں کولوں چھڈ جاوَن ناراں، پاندھیاں پندھ بھوائیا۔ میرا کھیل سدا جُگ چارا، بدلی کرن کھئے
 نہ آئیآ۔ میرا اکو اک جیکارا، سچ دیاں سنائیآ۔ جو مات لوک وچ جھیاں اُس تُوں میرا لیتا پویگا سہارا، بن میرے جیون کم کیسے نہ آئیآ۔
 میرا نارد پرہو ورگا نہیں لارا، جو جُگ جُگ بھگتاں رہیا لگائیآ۔ اوہ کہندا میں تہاؤں ضرور ملانگا ظاہرا، پتہ نہیں ملن کدوں کد آئیآ۔
 میں اٹھاں پہراں وچ دو چار ویراں اپنا دیواں نظارہ، اپنی خوشی وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سد میرا سنگ رکھائیا۔ نارد کہے نیندے تُوں بھگتاں کول نہ آویں، اینویں اپنا آپ گوائیا۔ اپنے گن مؤل نہ گاویں، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نیند کہے نارد میری کھیل بھگت نال ساویں، اکو رنگ رنگائیا۔ میں پھردی چاویں چاویں، چاؤ گھنیرا اک سُنائیا۔ تُوں بھیو میرا پاویں، تینوں دیاں درڑائیا۔ پہلوں راوی دے وچوں نہاویں، اپنی اکھ گھلائییا۔ پھیر باہواں دوویں ہلاویں، بودی نال ملائییا۔ پھیر سنگھاسن اپنا وکھاویں، سیج کون سہائییا۔ سوہنیاں میں کدے نہ ہوئی نتھاویں، نتھانویا تینوں دیاں درڑائیا۔ جاں میں روپ بدلیا تُوں وی ویکھیں نین اٹھاویں، بن نیناں اکھ گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک دیا کھائییا۔ نارد کہے دھرنیئے بھگت کدے نہ سؤندے، ستیئے تینوں دیاں جنائییا۔ اوہ پرہو دے پیار وچ بھاؤندے، ترے بھون دھنی ویکھ وکھائییا۔ اوہ سرتی اندر شبدا انادی گاؤندے، ڈھولے دھردرگاپیا۔ آتم پرما تم وچ ملاؤندے، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ سنگھاسن سوہیا پاؤندے، جتھے دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائییا۔ نیند کہے نارد نہ کر ایڈی شیخی، تیری کی چٹرائیا۔ میں ویکھے جگت جہان دے بھیکھی، جگت جگیا سوآن دھیان لگائییا۔ جیہڑے سنت گھر چھڈ ہون پردیسی، جنگلاں ڈیرہ لائییا۔ وٹا روپ اویسی، انک دھار پرگٹائییا۔ مؤنڈ مؤنڈا کے کیسی، بھجن واہو داہیا۔ سب تُوں میرے آگے بھگتی پیندی پیشی، بچیا نظر کھئے نہ آئییا۔ میرا لہنا جگت وشیشی، وشیاں توں باہر درڑائیا۔ میں سدا رہاں ہمیشی، من جمن وچ کدے نہ آئییا۔ میرا مالک اک نریشی، نر نرائن اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا بھیو چکائییا۔ نارد کہے نیندے نی تینوں کاہدی چڑھی خاری، نخصمیئے دے جنائییا۔ جگت جگیا سوآن نال تیری کاہدی یاری، مُحبت کی وکھائییا۔ تُوں جیوندیاں تُوں جاویں ماری، کی تیری دانائییا۔ پرما تاتا تُوں جاویں وساری، تیرے ہتھ کچھ نہ آئییا۔ نی نہ تُوں مرد نہ تُوں ناری، اپنا روپ دے درڑائیا۔ نہ تُوں ویاہی نہ کواری، لاڑی بن کے خوشی نہ کھئے بنائییا۔ تُوں جگ جگ گھرانے گئی اجاڑی، ستیاں دے سپس دتے کٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائییا۔ نیند کہے نارد ناری مرد میرا راہ تکدا، بردھ بال دھیان لگائییا۔ میتھوں لیکھا منگن حق دا، حقیقت دین سمجھائییا۔ تن سریر جگت وچ تھکدا، میرے بنا تھکاوٹ دُور نہ کھئے کرائیا۔ میرے پیار وچ کوئی پیارا رہندا نہیں رت دا،

پتا پُوت نالوں ہووے جُدا ئیا۔ میرا لیکھا سدا ست دا، ست ستوادی دِتا بنا ئیا۔ جے میرا لیکھا پُچھنا اوہناں توں پُچھ جہاں دا سریر پنج
تت دا، من مت بُدھ نال مل کے میرے وچ سمائیا۔ نارد کہے نیندے تُوں ذرا جھاک جہاں دا لہنا برہم مت دا، تینوں چرناں بیٹھ دبا ئیا۔
نیند کہے نارد ائیویں نہ پھر ٹپدا، اپنی لے انگڑائیا۔ جگت جہاں وچوں کوئی بھگت میرے کولوں نہیں چدا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما ئیا۔ نیند کہے نارد تُوں آئیوں کپڑے دہاڑے، مینوں دے
سمجھائیا۔ متتاں کڈھیں کہ ہاڑے، ترلیاں وچ جنائیا۔ نارد کہے میں آئیوں اُس دھرم دے آگھاڑے، جتھے کھڑا ہو کے بن سیس سیس
جھکائیا۔ میں پھرے جنگل جوہ اُجاڑے، ٹلے پریت دھیان لگائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چرانوے چوکڑی جگ منگے
واڑے، نت نت اپنیاں پھیریاں پائیا۔ نیندرے میں تینوں آؤن نہیں دتا وچ اپنے چبارے، چوبدار ہو کے تینوں پرے دتا دھکائیا۔ نیند کہے
ناردا تُوں اک اکلّا تے میں وس کیتے جگیا سو وچ سرب سنسارے، سارے میرے پیارے نظری آئیا۔ جے میں نہ آواں تے ایہہ رون زارو
جارے، بھڑی بھڑی کر کرا ئیا۔ پتران دیاں ماواں مینوں آوازاں رہیاں مارے، صدن چائیں چائیا۔ جے نیندے تُوں آجاویں ساڈے سوں
جان ڈلارے، خوشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جے میں نہ آواں اوہ رون زارو زارے، نتے یچے دین دُبا ئیا۔ نارد آندا میرا جی کدا کہ تیرے
بھنّ دیواں چبارے، مکی زور نال لگائیا۔ پر تُوں اک گلّ دس جے تُوں آؤندی این تیرے وچ کتھوں آؤندے نے گھراڑے، نیند کہے نارد
کیشن سنگھ توں پُچھ لے چائیں چائیا۔ نیند کہے نارد میں اپنے چیتھڑ پاڑے، دروہی میری دُبا ئیا۔ ایہہ گھراڑے نہیں ایہہ خبرداری دے
لکارے، جو مینوں رہے ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، آس نندرا وچ سب دی پیج سوارے، بھگتن میتا سر سر ہوئے آپ سہائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر دھرتا سنگھ کلانور دے نوٹ * *

نارد کہے بھگتو میری گلّ سُنو کوری، کوڑ نہ سمجھنا رائیا۔ تہاڈے وچ میری بودی ہو گئی چوری، مینوں چور دیو پھڑائیا۔ جے نہ دسوگے میں پاواں گا شوری، اپنے شوہر نوں دیاں سُنائیا۔ اوہ آویگا دُھر دا گھوری، کایا گھرنیاں وچوں ویکھ وکھائیا۔ جس دے نال سب دی بدھی ڈوری، تند نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن نارد اسیں آتما پرماٹما دی جوڑی، تتاں والی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ سائوں خبر تھوڑی تھوڑی، تینوں دیئے جنائیا۔ تیری بودی نال پرہوؤ نے ستاراں ہاڑ نوں اپنے گھوڑے دی واگ گندنی مہری، تند تند نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے بھگتو جے میری بودی نال گند لئی واگ، واگاں والیو دیاں جنائیا۔ میں وی روؤلا پاواں گا وانگ کاگ، کاگاں وانگ کُرائیا۔ دُنیا دارو کیسے دے گھر جگدا نہیں رہنا چراغ، چراگاہاں دین دُہائیا۔ دروہی اپنے پُرکھ اکال توں دھوا لو داغ، آگے کرے نہ کھئے صفائیا۔ سٹیو جاؤ جاگ، آلس نندرا وچوں اپنا آپ اُٹھائیا۔ اک پرہوؤ دا اپنے انتر کرو ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ باہروں نہیں لبھنا تے گھر ملے کنت سہاگ، پت پریشور دُھر دا ماہیا۔ بنا رسنا توں مارے آواز، سوئی سرتی لے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جے میری بودی دیاں گھٹ گھٹ کے بٹھ دتیاں گنڈھاں، گنڈھاں والیو دیاں جنائیا۔ جگت جگیا سواو ایہہ دُنیا دیاں پے جانیاں ونڈاں، ونڈن والا نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کپٹ دیاں سب دے سر تے چُکیاں رہ جانیاں پنڈاں، ہوؤلا بھار نہ کھئے کرائیا۔ پھرنی دروہی جیرج انڈاں، اُتُبھج سینج دے دُہائیا۔ اکو چمکنا دمکنا نام دا کھنڈا، برہمنڈاں دے پلائییا۔ پیغمبراں وکھاؤنا اتم کنڈھا، رسولاں اکھ کھلائییا۔ دھرم دی دھار جس دا اکو جھلنا جھنڈا، جھا کے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جس دا ست ستوادی اگما ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلائییا۔ جس میٹنا بھیکھ پکھنڈا، دھرم دی دھار دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ جن بھگت کہن نارد تیری بودی چُرا کے لے گیا شبد گردیوا، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس نوں حُکم دتا الکھ ابھیوا، بھيو ابھید اپنے وچ رکھائیا۔ جو وسیا سچکھنڈ نہچل دھام نہکیوا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اُس دی صفت وڈیائی کی کرے جہوا، رسن کہن سکے کچھ نہ

رائیا۔ تُوں شُکر کریں جے تیری پروان کر لئے سیوا، سیوک ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ پتہ نہیں تینوں اِس دے بدلے کھڑا امرت پھل ملدا میوہ، انرس اپنا دئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ نارد کہے جن بھکتو میری بودی دیو لبھ، لبان کٹاؤن والے مینوں رہے جنائیا۔ کتے مینوں رام دے تھان کہنا پئے نہ الاہی رب، نُوں نُوں نُوں الاہیا۔ تہاڈا میلا ہویا نال سبب، سب توں دیاں سُنائیا۔ جن بھگت کہن نارد اکیوں دُباؤ دیندا وچ جگ، کوک کوک سُنائیا۔ تیری بودی نے گھر گھر لاؤنی آگ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ تُوں سپس تے بٹھ لے چٹی پگ، ملے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں وچ بہ جا سچ، سجن اک اکھوائیا۔ نارد کہے مینوں بڑی لوک ج، براہمن ہو کے اپنی آن گوائیا۔ مینوں سب نالوں مان وڈھ، ملی وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت کہن نارد اہن سب دی ہونی اتم حد، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ستگر شبد دی ہونے ید، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اسپں خوشیاں وچ ہوئیے گد گد، پریم دے ڈھولے گائیا۔ تیری بودی سچ دے نال جانی سچ، سجن تینوں دیئے سُنائیا۔ ساڈا پجن سنی جو کیتا اج، وار تھت نال ملایا۔ سب دا شرع دا ٹھیکر جانا بھج، اکو رنگ پرہ دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کرے سورا سرگ، ہر کرتا دھدر گھیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر وکیل سنگھ دے گرہ *

سچ کہے میں آد جگادی سچا، ساچے پرہ دتی وڈیائیا۔ میں اکو پرم پُرکھ دا پچھ، مینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میرا ہڈ ماس ناڑی بھانڈا نہیں کچا، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ میں جگ جگ سچ دوارے نچا ٹپا، گداں چائیں چائیا۔ بھگتاں لوں لوں اندر رچا، رچنا پرہ دی دیاں وکھائیا۔ سچ پریتی وچ مچا، اگنی تے نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا دئے بنائیا۔ سچ کہے میں پرم پُرکھ دا پوت، پُرکھ اکال بنت بنائیا۔ میں بنا قدماں توں دو جہاناں دوت، بھجان واہو داہیا۔ میرا تانا پیٹا نہیں کیسے سوت، باڈی بنت نہ کھئے بنائیا۔ میرا لیکھا کایا پنج بھوت، گر اوتار پیغمبراں سنگ بنائیا۔ میری دھرم دی دھار سہائے روت، رتڑی

اِکو رنگ رنگائیا۔ میرا نیم سنجم سوچ، سچ دیاں سُنائیا۔ میرا دھام اگم اوچ، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کہے میں شبد گرو دا بیٹا، دوسر اور کھئے نہ مائیا۔ میں ساچا ست سچ دا کھیوٹ کھیٹا، جگ جگ کھیل کھلایا۔ میں وسان تن وجوداں کایا پیٹا، اندر مندر سوہا پائیا۔ جگ چوکڑی سب دا بناں نیتا، نرگن مینوں دئے وڈیائیا۔ میرا نام ندھانے نال ہیتا، ساچے کلمے سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک سُنائیا۔ سچ کہے میں دھرم دھار دا ساتھی، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ میں جگ جگ سنگ نبھاواں پُرکھ سمراتھی، اپنی گنڈھ پوائیا۔ میرا روپ اتھ اتھی، ہنکار وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبران اندروں سچ کڈھاواں گاتھی، سوپلے ڈھولے نام جنائیا۔ سب دے بھاگ ویکھاں مستک ماتھی، سنتاں بھگتاں دھیان لگائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گیا تریلوکی ناتھی، کاہن کاہنا آپ درڑائیا۔ تیرا لیکھا الکھنا الاکھی، الکھ دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا مالک شاہو شاہاشی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ الھڑپنڈی ضلع گرداس پُر گردیو سنگھ شوہن دے نوت *

سچ کہے میرا روپ کیسے نہ لبھدا، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ میرا کھیل چوکڑی جگ جگ دا، جاگرت جوت دئے وڈیائیا۔ میرا جنم نہیں کیسے بھگ دا، کھٹاں وچ نہ کدے سہائیا۔ میرا گھاڑن نہیں کیسے انگ دا، تن وجود نہ کدے سہائیا۔ میرا سنگھاسن نہیں کیسے پلنگ دا، جگت سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں پرہی اِکو سورے سرینگ دا، جو مالک ڈھردرگاہیا۔ میریاں منگاں اوتار پیغمبر گرو گردیو منگدا، پرہ اگے جھولیاں ڈاہیا۔ میں سب دے اندر ست ہو کے لنگھدا، سچ نال جنائیا۔ میرا جھکڑا کوڑ وکارے جنگ دا، آد جگاد لڑائیا۔ میں ونجارا نہیں تن وجوداں ننگ دا، بھوشن تن نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا کھیل آتم پر ماتم سبندھ دا، سرت شبد ویکھ وکھائیا۔ میں ونجارا بنیا نہیں وکار پنچ دا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ سنگ رکھائیا۔ میں سندیسہ سنا سد بخشنند دا، جو رحمت سچ کھائیا۔ میرا سرُوپ ست

چت اند دا، چنتا روگ نہ کھئے پرگٹائیا۔ میں ونجارا اکو چھند دا، سوہنگ اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ سچ کہے میں سچ دی دساں ریتی، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ میری اک دے نال پریتی، ایکنکار دیاں جنائیا۔ میری کھیل سدا اتیتی، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ میری گھڑی کدے نہ بیٹی، جگ چوکڑی اکو رنگ سہائی۔ میری دھار ٹھانڈی سیتی، اگنی تت نہ کھئے تپائی۔ مینوں یاد جگ چوکڑی پچھلی بیٹی، کوٹن کوٹ جگ ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں بخشہارا دھرم دھار دی نیتی، نیتوان دیا کھائی۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ الھڑپنڈی ضلع گرداس پُر سروپ سنگھ دے گرہ *

سچ کہے میں جگ جگ دیوان شبد سندیس، سچ سچ سنائی۔ میرا مالک اک نریش، نرائن ڈھردرگاہیا۔ جو وسے سچکھنڈ دیش، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ سدا رہے ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، گنپت لاگے پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے ہوون پیش، اپنیاں جھولیاں آگے ڈاہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جس دا سمجھے کھئے نہ وپس، اولڑی کار کھائی۔ اوہ میرا لہنا دینا دیونہارا اک نریش، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ میں جگ جگ دین دنی دا ویکھاں کلیش، جھگڑا تگاں خلق خدائیا۔ میرا بھیو دسیا گوہند دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگائی۔ گن گائے سہنسر مکھ شیش، جہوا دو دو ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ سچ کہے میری صاحب بنائی بنت، گھڑن بھٹہ پار دتی وڈیائی۔ جس دی مہا سدا اگت، گیتی وچ کدے نہ آئی۔ جس دا نام اک اننت، اگم دئے سمجھائی۔ جو سب دا سوامی کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس دا بھیو جانے ہرجن سنت، جس پردہ آپ چکائی۔ اُس دا لیکھا سدا اننت، کتھنی کہن کیچہ نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ سچ کہے میرا شبد شبد گربانی، جگ جگ دیاں جنائیا۔ میرا پیار مہبت والا اکو

ہانی، جو اِکو رُوپ سائیا۔ جس رچنا رچی چار کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ جس دی سدا ترل جوانی، جوین ونا بے پرواہیا۔ جو امرت بخشنہارا پانی، سروور اپنے وچوں ورتائیا۔ جو ہووے تان تانی، نائیاں دئے وڈیائیا۔ جس دا کھیل لکھ چوراسی جیو پرانی، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہانی، دوسری اپنی کھیل کھلائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ الہڑپنڈی ضلع گرداس پُر بہادر سنگھ دے گرہ *

سچ کہے میری سچی صفت صلاح، سد ساچے رنگ سائیا۔ جگت دھار بناں ملاح، بیڑا سچ نام وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو میرے گواہ، جو لکھ لکھ سچ کئے وڈیائیا۔ میرا اِکو اکٹا تھاں، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ میرا سنگی اِکو پرہہ دا ناں، ناؤں زینکارا وڈ وڈیائیا۔ میرے انتشکرن اِکو گھنیرا چاء، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ ست دی دھار وچ بھگت سُپیلے لوان منا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ میرے اُتے کوٹن کوٹ کر دے گلہ، بھیو سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ سچ کہے میرا مٹر پیارا کوئی، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ مینوں بھگتاں بنا ملے نہ ڈھوئی، گھر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میری اِکو اک دروہی، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔ میری آشا جگت ترسنا کدے نہ موہی، کوڑ مُحبّت نہ کھئے رکھائیا۔ میں جگ جگ بھگتاں سُرٹ اُٹھاواں سوئی، آلس نندرا دُور کرائیا۔ میری دھار جگ رساں وچ نہ چوئی، امیوں رس دُھر دا جام پیائیا۔ میری کلا کل دھاری نال چھوہی، اکل کل دھاری دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری سدا سُنے عرضوئی، آرزو جس دے آگے رکھائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر دارا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے میں مالک سچ گھر دا، گھرانہ اِکو سو بھیا پائیا۔ جتھے نہ جمدا نہ مردا، جنم جنم نہ کدے بدلائیا۔ آد جُگاد اِکو کرنی کردا، جو کرتے پُرکھ دتی سمجھائیا۔ دھرنی اُتے کدے نہ ڈردا، بھے سر نہ کھئے رکھائیا۔ اِکو دُھر دا نام پڑھدا، کلمہ اگم اتھاپیا۔ سدا کوڑ گڑیار نال لڑدا، ایہ میری بے پرواہیا۔ میرا پھل کدے نہ جھڑدا، پتّ ٹہنی نہ کدے کُملائیا۔ میں گڑھ توڑاں ہنکار والے دھڑ دا، نمرتا دیاں جنائیا۔ میں بھيو کھلاواں چوٹی جڑ دا، چیتن پردہ لاپیا۔ میں اگنی وچ کدے نہ سڑدا، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ میرا میلا نرائن نر دا، نر ہر بخشے آپ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حُکم اِک ورتائیا۔ سچ کہے میرا ساتھی اِک رکھبنس، ر گھوپت بے پرواہیا۔ جس ست بنایا بنس، سچ دتی وڈیائیا۔ دھرم بنا کے انس، اُپت دتی وکھائیا۔ نام بنا کے ہنس، بھگتاں چوگ چُکائیا۔ جس دا کھیل سدا بے انت، کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہ میرا صاحب کنت، کنتوبل اِک اکھوائیا۔ جس رُت سہائی سہنجی بسنت، پتّ ٹہنی نال مہکائیا۔ میری آد بنا کے بنت، جُگ چوڑی دتی وکھائیا۔ مینوں لہدے پھردے سادھ سنت، ہرجن بھجن واہو داہیا۔ میں ہتھ نہ آواں کیسے پنڈت، گھڑی بٹھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میرا کھیل جُگا جُگنت، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلا آپ ملائیا۔ سچ کہے میں سگھڑ سیانا سچجا، میرے صاحب دتی سرنائیا۔ میرا نت نت دپیک جگا، جاگرت جوت نال رُشنائیا۔ میرا ودھدا ربیا اگا، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میرا رُپ ست سرُپ بگا، بیڑیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ مینوں جگت واشنا نہیں کوئی لب، لالچ وچ کدے نہ آئیا۔ جگت خُماری پیتی نہیں مدا، شبدي دُھن وچ سہائیا۔ میں دیواں اِکو ہمیشہ سدا، پرہہ دا نام درڑائیا۔ جس دے حُکم وچ بدھا، نت نوت سیو کھائیا۔ سچ کہے میں کدے نہیں بھگتی سزا، دکھ سنتاپ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگت چلاواں اِکو رضا، رازق رزق رحیم دئے وڈیائیا۔ کیسے نال کراں نہ دغا، فریباں رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے چرن کول میری دُھر دی جگ، دوسر دھام آسن کدے نہ لائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ الہ بھنڈی ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے سدا سچ دا راج، آد جُگاد ملی وڈیائیا۔ ست سچ دا ساچا تاج، تخت نواسی اک سُہائیا۔ سچ مار آواز، سچ لئے اُٹھائیا۔
 سچ چلا جہاز، بیڑا جگت جہان وکھائیا۔ سچ دی سچ رکھے لاج، ہوئے سچ سہائیا۔ سچ سَنگروُ شبد گروُ گر مہاراج، دوُجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ ست دی ساچی یاد، بھل اُپھل روپ نہ کھئے بدلائیا۔ سچ دی سچ سچ فریاد، سچ سچ سچ سمجھائیا۔ سچ دا سچ ہووے اہلاد،
 سچ حُکم درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کہے سو پُرکھ نرنجن ساچا،
 ہر پُرکھ نرنجن اک اکھوائیا۔ ایکنکار ویکھے تماشا، آد نرنجن کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کرے ہاسا، سِری بھگوان خوشی بنائیا۔ پاربرہم تگے
 راسا، منڈل منڈپ کھیل کھلائیا۔ پرکاش دے کے رو ساسا، سوریہ چند دتے چمکائیا۔ کھیل کھلا کے پرتھی آکاشا، گگن گگنتران دتی
 وڈیائیا۔ جو آد انت نہ کدے وناسا، سچ کہے سو میرا ڈھر دا ماہیا۔ جس دے سدا وساں میں پاسا، سگلا سنگ رکھائیا۔ بن کے داسی
 داسا، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ اُس دا بھیو کی دساں خلاصہ، کچھ کہہ نہ سکاں رائیا۔ جو میری جُگ جُگ پوری کرے آسا، جن
 بھگتاں نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کہے میرا آد انت اکو رنگ،
 بدلی وچ کدے نہ آئیا۔ آتم دھار دیواں سنگ، برہم پردہ آپ چُکائیا۔ ایش جیو میل کران نِشنگ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ آتم دھار
 واپواں گنگ، گنگوتری سیس نوائیا۔ ساچی منزل جاواں لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جُگ چوکرئی ماراں پنڈھ، بھجّاں واہو داہیا۔
 سچ نام سنا کے چھند، ڈھولا دیاں درسائیا۔ جن بھگتو مینوں لاووانگ، انگیکار بنائیا۔ منزل سچ دی جانا لنگھ، سچکھنڈ ساچے ملے
 وڈیائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں تت پنج، پنچم میلا سہج سُہائیا۔ نہ خوشی نہ کوئی رنج، غمی روپ نہ کھئے دکھائیا۔ لیکھا مکے بھکھ ننگ،
 پرہہ اکو در دئے وڈیائیا۔ سچ کہے میں سدا پرہہ دے حُکم دا پابند، حُکم من کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں بخشنہارا سچ انند، سچ سچ سچ وچوں پرگٹائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر درشن کور دے گرہ *

سچ کہے میں آد جگادی دھرم دھار دا یار، ستھر یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ میرے اُتے پرہوؤ نوں اعتبار، یقین نال سُنائیا۔ میرا لیکھا جگ جگ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ میں میل ملاواں نار کنت بہتار، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ میں بھگتاں پیج دیواں سوار، سد سد اپنا سنگ بنائیا۔ میریاں صفتاں والی گاؤندے سارے وار، وارتا گرتھان نال رکھائیا۔ میں سب نوں دیواں ادھار، سانتک ست ورتائیا۔ میرا ساچا مندر گرودوار، کعبہ اکو نظری آئیا۔ جس دی منزل نہیں دُشوار، اوجھڑ راہ نہ کھئے پوائیا۔ جو میرے نال کرے پیار، میں پریم دیاں ملائیا۔ میں کوک کوک سب نوں کراں خبردار، ڈھولے راگاں ناداں والے جنائیا۔ جیو جنت سچ دی پاؤ سار، سادھ سنت لو انگڑائیا۔ میرا لہنا دینا اپر اپار، اپر میر سوامی اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرے اُتوں سارے جان بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ میرا اوتار پیغمبران گرؤاں بولیا جیکار، کلمہ دُھر دا نام سُنائیا۔ میں کوئی بھانڈا نہیں گھمیار، کاجی ماٹی نہ روپ وکھائیا۔ میں گھڑیا نہیں کیسے سنیار، ٹھٹھیاراں ہتھ کدے نہ آئیا۔ میرا روپ بنایا آپ نرنکار، نرویر دتی وڈیائیا۔ میں کھیلاں کھیل اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سوہا پائیا۔ جن بھگت سہیلے میلان میت مرار، مِت پیارے نال ملائیا۔ میرا آد جگادی توں میرا میں تیرا جیکار، ڈھولا سوہلا اکو اک گائیا۔ میرا روپ انوپ نہ پُرکھ نہ نار، ست سچ اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہار سدا دیدار درس عرش عرشی پریم اک وکھائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر روپل کور دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچا اک اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی دین دیاں، دیاںدھ دُھر دا ماہیا۔ جس تہانوں بنایا لال، بال اپنی گود ٹکائیا۔ دوس زین کرے سنہال، سمبل دا مالک ہونے سہائیا۔ تہاڈی لیکھے لائے گھال، کرنی اپنے چرن ٹکائیا۔ جگت

جہان توڑ جنجال، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ بھاگ لگا کے ساچی دھرمسال، گھر مندر اک وڈیائیا۔ تسیں شاہ بنے کنگال، نام دھن دئے ورتائیا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد شہنشاہیا۔ تہانوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن دھار وسے نال، سرگن سنگ نبھائیا۔ کایا پھل لگائے آگے ڈال، رس اپنا آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان وچوں لئے اُٹھال، پھڑ باہوں میل ملاییا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ باہویر ضلع گرداس پُر پیارا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچا اکو صاحب، سب نوں دیاں درڑائیا۔ جس دا شبدی دھار گرو گُردیوا نائب، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ جس دا ویس اولڑا عجائب، عجب اپنی کار بھگتایا۔ جس دا سب دے نال واعد، وعدے جگ جگ پور کرایا۔ اُس دا اکو حکم عائد، ععدنا مے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ آتم دھار کدے نہ ہووے الیحد، پر ماتم ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جگ جگ بھگتاں تارن آئے محض، محو اپنی کھیل کھلایا۔ اُس دا حکم کدے نہ ہووے ناجائز، سچ سچ نال سُنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں لہنا دینا دیوے جائز، جائزہ سب دا ویکھے تهاؤں تھائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ باہویر ضلع گرداس پُر بلاکا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچ بنو وپاری، ست ست نال ملایا۔ ساچے در در بنو بھکاری، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ہر دیونہار وڈ بھنداری، اتوٹ اٹ ورتایا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چاری، چارے کھانی نال ملایا۔ جس نوں چارے بانی رہی پکاری، کوک کوک سُنایا۔ سو دیونہار داتاری، داتا دانی بے پرواہیا۔ تس چرن کول کرو نمسکاری، نو نو سیس جھکایا۔ جو جگ جگ بھگتاں پیج

رہیا سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچی دیوے نام خُماری، مست المست دئے بنائیا۔ نرگن جوت کرے چمتکاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ساچے شبد دئے دُھنکاری، آتمک راگ سُنائیا۔ بوند سوانتی بخشے ٹھنڈی ٹھاری، امیوں رس جام پیائیا۔ جس دا لیکھا نہیں پُرکھ ناری، آتم میلا سہج سُبھائیا۔ سو گھر گھر اندر کایا مندر پاوَنہارا ساری، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہاری، ہر پردے پھول پھولائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بن کے میت مُراری، مِت پیارا دئے وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اگم اپاری، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ ایکنکارا جس رچنا رچی ساری، سرشٹ درشٹ نال ملایا۔ آد نرنجن بے انت بے پرواہ نور نور کرے اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سری بھگوان اتم ویکھے وگسے پاوے ساری، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ابناشی کرتا اپنا رنگ چاڑھے اپاری، منوہر اپنی کھیل کھلایا۔ پاربرہم برہم دا بن ادھاری، ادر دا لیکھا دئے مُکائیا۔ ستگر شبد سچ دا سچ کرے ونج وپاری، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دی دئے خُماری، خالص اپنی خوشی بنایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر مُنشا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے اکو پوجو آد نرنجن، آد پُرکھ دُھردرگاہیا۔ جو داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نچ نیت نام پاوے انجن، لوچن نین اکھ کھلایا۔ چرن دھوڑ کرائے اگتی مجن، ڈرمت میل انتشکرن مٹایا۔ آتم پرما تم بنے سجن، سکلا سنگ بنایا۔ پاربرہم برہم ہووے پردے کجن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دے نام نگارے وجن، کایا مندر اندر ناد دُھن کرے شنوائیا۔ جس دے جوتی دپیک جگن، شمع نور ڈگمگائیا۔ جو بھگتاں بھگتی وچ کرے مگن، سرت شبد نال ملایا۔ ترے گن مایا بوجھا کے اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ ست سچ منا کے سگن، خوشی درشٹ اندر شٹ وچ درڑایا۔ اکو پیار دی بخش کے لگن، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ میل ملانے نور الابی ربن، یامبین دُھردرگاہیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گر شبدی دھار گاؤندے سدن، صدا اگم سُنایا۔ اوہ جگت جہان میٹن والا لگن،

زنجیر کوڑ دئے ٹڑائیا۔ اکو نام دس کے بھجن، بندگی آتم پر ماتم سمجھائیا۔ جن بھگتن میتا لوک مات رکھے جن، مہربان مہربان مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس نوں باہروں کوئی نہ جائے لبھن، گھر ملے دھر دا ماہیا۔ جس دی سب توں وکھری رنگن، رنگ مچھئی دئے چڑھائیا۔ جو دویتی میٹے حدن، حدود اکو اک درسائیا۔ سو صاحب سورا سربنگن، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد پُرکھ اپرمپر سوامی آد جگاد ساچا نام سچ دی دھار ستگر شبد آوے ونڈن، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دلپ سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو ہر سچا اکو آد، آد پُرکھ سرنائیا۔ جس دا حکم وچ برہما، برہمانڈ رہیا درڑائیا۔ جو لکھ چوراسی سُنائے ناد، انادی دھن پرگنائیا۔ جس نوں وشن برہما شو رہے ارادھ، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ جو ہر گھٹ اندر وسماد، بسمل روپ نور الاہیا۔ جو سب دی سُنے فریاد، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جس دا کھیل بودھ آگادھ، بدھی توں پرے پڑھائیا۔ اوہ میٹنہارا واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ جو ٹھگان چوراں بنائے سنت سادھ، ستگر اپنے رنگ رنگائیا۔ جو نام بھنڈارا دیونہارا داد، وست امل جھولی پائیا۔ جس دا لیکھا نرگن سرگن اک دوجے توں بعد، اوتار پیغمبر گر اپنا کھیل وکھائیا۔ جو ست دی سچ وجائے رباب، نام ستار اک رکھائیا۔ متر پیارا بن احباب، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جتھے اکو رنگ پُن صواب، پاپاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو سوامی پردے رکھو یاد، لوک مات وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اوہ سدا سدا سد دیونہار امداد، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس دا نانک دھار لیکھا وچ بغداد، بغلگیر اکم اتھایا۔ سو کھیلے کھیل وچ پنج آب، پنچم اپنا پڑدا لایا۔ جو امرت جھرنا دیوے گول ناہے، بوند سوانتی ست ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ دا دیونہار پرساد، سچ نام نام ورتائیا۔

۲۵ * چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ باؤپر ضلع گرداس پُر پیاری دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو ساچی منگو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مانس جنم ہوئے نہ بھنگ، چوراسی گیڑ رہے نہ رائیا۔ ستگر داتا چاڑھے رنگ، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ کٹے بھکھ ننگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ پنج وکارا میٹے جنگ، سانتک ست ست کرائیا۔ انتر دھار دیوے اند، پرمانند کھیل کھلائیا۔ ساچی دھار ویا کے گنگ، اگنی تت دئے بھجھائییا۔ جھگڑا رہے نہ تتو پنج، پنچم میلا سہج سُبھائییا۔ غمی چنتا مٹا کے رنج، رنجش اندروں دئے کڈھائییا۔ آپ اپنے لگاوے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ کِرپا کرے سورا سرینگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو آتم سیج سہائے پلنگ، آسن سینگھاسن دئے وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ دا سچ نال کرے سبندھ، ناتا ستگر شبد جڑائییا۔

۲۵ * چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ باؤپر ضلع گرداس پُر مہندر کور دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچا سمرو سوامی، صاحب سرب گنتاسیا۔ جو آد جگادی انترجامی، کِرپا کرے پُرکھ ابناشیا۔ امرت رس دیوے پانی، ہرجن پوری ہووے آسیا۔ بھیو کھلائے چارے بانی، شبد بودھ آگادھ سُناسیا۔ جھگڑا مکائے چارے کھانی، مانس جنم کرے ربراسیا۔ منزل بخش کے اک رُوحانی، پندھ مکائے پرتھی آکاشیا۔ ائلی وست دیوے دھر دا دانی، کِرپا کرے شاہو شاباسیا۔ ساچا بخش کے پد نربانی، سچکھنڈ کرائے نواسیا۔ جھگڑا مکے آون جانی، لکھ چوراسی رہے نہ پھاسیا۔ لیکھا جانے شاہ سُلطانی، شہنشاہ شاہو شاباسیا۔ تس کرو چرن دھیانی، جو ہر گھٹ اندر رکھے واسیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن تیرے ساچے انتر انتشکرن لاپے اداسیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ورثا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو پرہو سچ سچ بخشنا، سچ سچ وڈیا۔ جو دیونہارا پرماندا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جو سرگن دھار تتاں والا بن کے بندہ، بندگی لوک مات سمجھایا۔ کھیل کھلا کے سورہ تارا چندا، چند چاندنا کرے رُشنایا۔ ہر گھٹ اندر سُہا پلنگا، سُکھ آسن اپنا ڈیرہ لایا۔ جن بھکتاں پُوریاں کرے منگا، جُگ جُگ اپنی دیا کھایا۔ کایا مندر اندر درویش ہو کے آپے لنگھا، پاندھی بن کے پنڈھ مکھایا۔ اگنی تت کر کے ٹھنڈا، سانتک ست دئے ورتایا۔ آتم دھار پوا کے گنڈھا، پرما تم آتم جوڑ جڑایا۔ جس دے حکم وچ جُگ چوڑی لنگھا، ستجگ تریتا دوا پرکجگ کھیل کھلایا۔ اوہدا وقت سُہاوا سچ کہے میرے نال لنگھا، میں سہج نال سُنا۔ اُس دا حکم سچ جس نال ہوون والا دنگا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس کلجگ انت وکھایا کڈھا، کڈھی گھاٹ دھیان لگایا۔ اُس دا چمکن والا کھنڈا، کھنڈا کھڑگ نام سمجھایا۔ ستاں دیاں پھیرے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پنڈا، وڈیا وچ ہتھ کیسے نہ آیا۔ اوہ لیکھا جانے برہم برہمنڈا، برہمنڈ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے جیرج انڈا، اُتہج سیئج بھیو رہے نہ راتیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر مکھن سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو سچ میرا ڈھنڈورا، سرشٹ دیاں سُنا۔ کوڑ تگو اندھیر گھورا، چاروں گنٹ ویکھ وکھایا۔ مایا ممتا پایا شورا، کرے حال ڈبایا۔ جگیا سواں روپ ہویا ٹھگ چورا، چوری سارے رہے کھایا۔ اتم واسا ہونا مڑھیاں گوراں، سد رہن کھئے نہ پائیا۔ قیمت رہنی نہیں وانگ ڈھوراں، ہڈ ماس ناڑی کم کیسے نہ آیا۔ بنا سچ توں پرہ نال پکیاں ہون مؤل نہ ڈوراں، ڈوری تند نہ کھئے بندھایا۔ میں سب نوں دیون والا جواب کورا، کورو پانڈو دا لیکھا نال ملا۔ میرے صاحب دا کھیل ہونا ہور دا ہورا، اور دی اور کار کھایا۔ جگیا سو رہے کوئی نہ ڈورا، سب نوں رہیا سُنا۔ جن بھکتو اپنا کر لو بھاگ متھورا، متھیا دے لوکھایا۔ نام ندھانا جھولی پا لو بھورا

بھورا، بھور دا لیکھا دئے مُکائیا۔ سانوں پچھلا بھل جائے پیکا سوہرا، اگلا اکو گھر وکھائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا ہووے دوہرا، سوہنگ
 سچ نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد
 جگادی بانکا چھوہرا، شوہر اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر گنڈا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو سچ نال مانو رنگ رلیاں، رل مل پرہ نال جھٹ لنگھائیا۔ بنا پرہو توں آتما ساریاں دسن اکیاں، سگلا سنگ
 نہ کھئے بنائیا۔ خالی مندران وجدیاں رہندیاں ٹلیاں، جگت آواز نال شنوائیا۔ چراغاں وچ بھریاں رہندیاں تیل دیاں پللیاں، دیا باقی نہ کھئے
 شنوائیا۔ بنا سچ توں آتما جانڈیاں مائل نہ سللیاں، سلل رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ تسان پھرنا اوس صاحب دیاں گلیاں، جو گلی کوچے بھکتاں
 ویکھ وکھائیا۔ جس تُوں سارے کہندے چھلیا، اچھل اچھل ڈھردرگاہیا۔ جس دا نہچل دھام اٹلیا، سچکھنڈ سچ سوہیا پائیا۔ سو تہاڈا
 دوارا بیٹھا ملیا، مالک نور الہیہ۔ جس تُوں اشارہ کیتا پیغمبران سنگ علیا، ولی سیس جھکائیا۔ جس دے پچھے سیس دھرے اُتے تلیا،
 اپنا آپ مٹائیا۔ اوہ بھکتو سچ پریم دیاں لیندا بلیا، بلیدان اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو وسے جل تھلیا، اسگاہاں رہیا سمائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر کرتار کور دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو پرہو دا کرو خیال، منسا من نہ کھئے وڈیائیا۔ جس تہانوں بنایا اپنے لال، پریم رنگ رنگائیا۔ تہاڈی وسے کایا
 سچّی دھرمسال، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ مانک موتی ہیرے لئے اچھال، ساگر گاکر دھیان لگائیا۔ پریم پریتی وجاؤ اکو تال، تلوارا نام والا
 بنائیا۔ پردے اچھے اگم اچھال، لہر لہر نال بدلائیا۔ اپنا وقت لو سنبھال، سمبل بیٹھا دھر دا ماہیا۔ جس دی سچ دی زالی چال، سچ

نال سمجھائیا۔ اوہ لیکھے پورے کرے شاہ کنگال، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جنم مرن چوں کر بحال، گرہ اپنے دئے وڈیائیا۔ اُس دے پریم دی گھالو گھال، گھال سب دی لیکھے پائیا۔ سچ کہے میں سچ دا سچ دلال، وچولا رُوپ پرگٹائیا۔ تُسیں بالے نئے بال، میں کوئن جُگ چوڑی لئیاں ہنڈھائیا۔ میرا وقت سُہیلا تُسیں لٹ لُو نام دا دھن مال، خزینہ اکو دتا سمجھائیا۔ اپنے انتشکرن پردہ لُو اٹھال، بھیو ابھید مٹائیا۔ جوتی نُور دا تگو جمال، جلوہ گر کرے رُسنائیا۔ جس دا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ سچ کرے پرتپال، پرتپالک اک اکھوائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر دلپ سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو اکو سمرو پُرکھ اگم، جو اگمڑی کار کھائیا۔ جیہڑا جننی ککھوں کدے نہ جمّا، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا حد نہیں کوئی بتّا، ونڈن ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جو وسے بنا چھپر چھٹّا، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ آد جُگادی وڈ دھنی دھنا، دھناڈھ اک اکھوائیا۔ جس سیوا لائے وشن شو برہما، پاربرہم اکھوائیا۔ جس زرگن سرگن دھار سمجھایا دھرما، اوتار پیغمبر گرو دے وڈیائیا۔ اُس دا اکو کھیل ویکھو جس دا اند پرما، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ جس دی لکھ چوراسی منگے سرنا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دے ہتھ جیونا مرنا، گھن بھنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اگم اتھاپیا۔ سچ کہے جن بھکتو سمرو اک بھگونت، بھگون سیس نوائیا۔ جو آد جُگادی کنت، برہم برہمادی کھیل کھلائییا۔ جس دا اکھراں توں باہر منت، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ گنتی وچ نہ آئے گنت، اگت رُوپ نُور الاہیا۔ جس دی مہا بے انت، بے عیب نُور خدائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، سچ سندیسہ دئے سُنائیا۔ جس دے رُوپ انوپ انت، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جو وڈیائی دیوے بھگت سنت، گرمکھ گریسکھ گر گر گود اٹھائیا۔ جو گرھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ در اُس دے کرو منت، نو نو سیس جھکائیا۔ جیہڑا لہندا چڑھدا

ویکھنہارا سِمت، دکھن پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو ویکھے وگسے جگت جگت جگیاسوں کل دھار دے نندک، کل کلکی کھیل کھلایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ باہویر ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچ دا ویکھو اشارہ، عیش و عشرت باہر جنائیا۔ کوڑ دا ویکھو پسارا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ککرم دا تگُو دھواں دھارا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پریم دا رہیا نہ کھئے پیارا، پریتی حق نہ کھئے رکھائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھئے دوارا، دوارکا واسی رہیا درڑائیا۔ نو سٹ ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جیو جنت کرے پکارا، دروبی تیرا نام خدائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نرگن دھار ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ کلجگ انت کنت بھگوت ویکھ کنارہ، تٹ کنارے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ کہے جن بھگتو مٹو ایک ایشٹ، ایشٹو دیاں سُنائیا۔ جس دا لیکھا نال سرب سرِشٹ، سریشٹ بھیو کھلایا۔ جس ساڈی کھولنی درِشٹ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا رام وِشسٹ، وِشیاں توں باہر حُکم سُنائیا۔ جس دا لکھ چوراسی آتم دھار بھوگے گرہست، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ جس نے سب نوں دینا نام صبوری والا صدق، بھروسہ اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچ کہے میں سچ سندیسہ دساں، دہ دشا نال ملایا۔ خوشیاں دے وچ بسناں، ہستی تک بے پروا بیا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ نساں، بھجان واہو داہیا۔ کلجگ ویکھاں زین اندھیری مسّا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ پرکاش رہیا نہ رو سسا، سوریہ چند رہے کُرائیا۔ اکو اک دا اگما مارگ دسا، دہ دشا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگادی جگ چوگری اکو حُکم اچھا، اچھی طرح دیاں سُنائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر میلو دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو ساچی پرہ دی سکھیا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جس آد جگادی دھر دا لیکھ لکھیا، جگت جہان نہ کھئے
 مٹائیا۔ جس سرشٹ سبائی دسیا مٹھیا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس دی سدا سدا سہنجنی تھتیا، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ نرگن دھار بنے
 متیا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ ساچا کرے پتیا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سدا وسے چتیا، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ ہٹ بازاراں وچ کدے نہ
 وکیا، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ہر گھٹ اندر آپے ٹکیا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جس دا نام رس نہ ہووے پھکیا، سچ امرت روپ
 سمجھائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے وڈے نکیا، دیونہار سرب سرنائیا۔ جو سچ سنگھاسن رکھائے کایا قپیا، در در بیٹھا سوہا پائیا۔ لکھ
 چوراسی بن کے پتیا، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ جس جگ جگ اپنا بھانا آپ نچھیا، ویکھنہارا آپ ہو جائیا۔ اوہ صاحب سلطانا
 انڈھیا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دا شبد سندیسہ دھر دا چتیا، حکم اوتار پیغمبر گرو سُنائیا۔ جو سب نوں پاؤنہارا بھکھیا، خالی
 جھولیاں دئے بھرائیا۔ اوہ کدے نہ آوے وچ پریکھیا، پرکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ اُس دا اکو حکم حدیثیا، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ جس دا کھیل
 بیس بیسیا، ایکنکار نور الایہیا۔ جس دی دھرم دھار دی ریتیا، مارگ سچ پرگٹائیا۔ بھگت بنائے پت پُنیتیا، پت پاون سہج سکھدائیا۔
 کایا کرے ٹھانڈی سیتیا، اگنی ت گوائیا۔ لیکھ چکائے ہست کیتیا، شاہو بھوپ آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بخشنہارا چرن پریتیا، پریم مالک اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر میلا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچ دی کرو قدر، قدرت قادر دیا کھائیا۔ سُنو میری دھن مڈھر، انسنت دیاں جنائیا۔ اندروں مٹے غدر،
 جھگڑا کوڑ چکائیا۔ سب دی پوری ہووے سدھر، صدقے واری گھول گھائیا۔ جگت نیتی جائے بدل، پریتی پرہو چرن رکھائیا۔ جگ
 جگ میرا انصاف تگو عدل، سچ سچ سمجھائیا۔ ہرجن کدے ہون نہ دیوے پزل، پھڑ باہوں جگت اٹھائیا۔ میرے نام دی کلمیاں وچ

حقیقی کیتی غزل، غرض سب دی نال ملائیا۔ پوہ نہ سکے اجل، انتکال رائے دھرم نہ ہتھ پھڑائیا۔ میرے سچ دا کر کے ویکھو وزن، کنڈا نام ترازو نال اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کہے جن بھگتو ساچی کرنی کرو، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جگت بھے وچ نہ ڈرو، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سنسار ساگر وچ ترو، تارنہار دیا کھائیا۔ سرن سرنائی ساچی پرو، پرم پُرکھ دیوے وڈیائیا۔ پد نربانی پاؤ اپنے گھرو، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میل ملے ساچے ہرو، جو ہر پردے وچ سہائیا۔ جس دی نہ کوئی شرع دے نہ شرعو، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وست اگتی منگو اُس دے درو، دربار جھولی دئے بھرائیا۔ کھوٹے ہووو کھرو، اپنا آپ بدلایا۔ پربہ سرنائی سرنگت وچ جیوت جی مرو، مر جیوت رُوپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آپ بندھائے اپنے لڑو، لڑکے بالے نتے گود اٹھائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دیدار سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو ساچا پربہ کا ناؤں گاؤنا، گاوت گاوت خوشی بنائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم اکو دھیاؤنا، پت پرمیشور ڈھردرگابیا۔ ساچا ایشٹ اک رکھاؤنا، جو ایتھے اوتھے دو جہاناں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گھر مندر ٹھاکر سوامی اک بہاؤنا، جس نوں جنم کھئے نہ مائیا۔ نج گھر اپنے درشن پاؤنا، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پردے ہر دھیاؤنا، سووت جاگت و سر کدے نہ جائیا۔ ساچا ڈھولا سوہلا گیت الاؤنا، تُوں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ آپ اپنا بھرم مٹاؤنا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ گھر دیپک جوت رُشناؤنا، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دا شبدا ناد دُهن آتمک راگ وچ اُچھاؤنا، سُر تی شبدا سمائیا۔ سو صاحب ستگر در ٹھانڈے ویکھ وکھاؤنا، گرہ اپنا پردہ لاپیا۔ سچ جگدیش سیس اک جھکاؤنا، نو نو خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کہے جن بھگتو ویکھو کایا مندر، سچ دیاں سُنائیا۔ دیپک جوتی جگے اندر، محل اٹل ہووے رُشنائیا۔ بجر کپاٹی ٹڑاؤ اپنا چندر، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ بھاگ لگے اندھیری گندر، دھواں دھار رہے نہ رائیا۔ منوآ دہ دشا دشا اٹھ نہ

دھاوے بندر، بھجے واہو داہیا۔ اکو صاحب نوں کرو بدن، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ جو ساچے نام دی چاڑھ رنگن، ڈرمت میل دھوائیا۔ مکھ ساچالوے سکن، ساچی بنت بنائیا۔ سدا سہیلے رکھے انگن، اپنی گود ٹکائیا۔ دوچے در کوئی نہ جائے منگن، سر سر دیوے رزق سبائیا۔ چرنی دھوڑ خاک رماؤنا چندن، ٹکے سچ وکھائیا۔ اندروں بھرمان ڈھائینی کندھن، دویت رہے نہ رائیا۔ کرپا کرے سوڑا سربنگن، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو بھگت سہیلے سچ دوارے لنگھن، ملے مان وڈیائیا۔ پرہہ ویکھنہار وربھنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ ساچی دات سچ دا مالک سچ آیا ونڈن، وست جھولی سچ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد چاڑھ اگئی رنگن، رنگت سنگت اتر کدے نہ جائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ باہویر ضلع گرداس پور سنت سنگھ دے گرہ *

سچ کہے میرا صاحب نال رشتہ، ناتا پرہو چرن بندھائیا۔ ڈھر دا حکم دیندا رہیا جبرائیل فرشتہ، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ بھيو ابھیدا کھول گزشتہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ محمد دھار بدلنا رستہ، رہبر اک درسائیا۔ جس بھيو کھلایا ست دا، پردہ آپ چکائیا۔ لیکھا بدلنا پچھلی بند مت دا، حکم حکم وچوں جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھلایا کملاپت دا، پت پرمیشور دتا سمجھائیا۔ اوہ تک گوبند یارڑا ستھر گھت دا، بھرم رہے نہ رائیا۔ ویلا وقت تک لے اگے رتھ دا، جو گیا ہتھ نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں وقت جگت تک لے کھیرا بھٹھ دا، بھٹھیالا کلجگ اگنی ڈاہیا۔ جگت مقام دے ڈھٹھا، کنچن گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ مان رہنا نہیں اٹھسٹھ دا، تیرتھ تڑ روون مارن دھاپیا۔ جھگڑا پینا مندر مسجد شودوالے مٹھ دا، گرو دوارے سنگ بنائیا۔ پرہہ ویس وٹاؤنا اگئی جٹ دا، چاروں کنت حکم ورتائیا۔ سوانگ ورتنا تھوے نٹ دا، بھیکھی اپنا بھیکھ بدلایا۔ کلجگ سماں ہونا ٹپدا، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ پرہہ بھيو کھلاؤنا اپنے جپ دا، سوہنگ سچ کرے پڑھائیا۔ اُس ویلے مائس مائکھ ہووے تپدا، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ حکم ورتنا اکو یک دا، جو واحد لاشریک درڑائیا۔ جو آد جگاد سب دے پردے ڈھکدا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جھٹ محمد بن قدامن سپس قدامن تے سٹدا، منڈی

گردن آپ بدلائیا۔ اندر اشارہ سُنيا ٹک ٹک دا، ٹکياں پچھے بلکی ہوئے لوکائیا۔ تیرا بھاگ نہیں رہنا اُمت والی ڈھک دا، ڈھا کے دا لیکھا دئے گواہیا۔ ستگر شبد پچھلی کرنی پھرے کڈا، کٹاکش دُھر دا حُکم لگائیا۔ اُس ویلے کوٹاں وچوں کوئی گُرمکھ لاہا ہووے کھٹدا، بھکون جس نوں دیوے مان وڈیائیا۔ کرے پرکاش جوت لٹ لٹ دا، اندھ اندھیرا آپ مٹائیا۔ کھیل کھلائے مایا ڈسنی سپ دا، نو سٹ ویکھ وکھائیا۔ سچ کہے جن بھگتو پرم پُرکھ دا حُکم سندیسہ سدا پگ دا، پکی بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن جگ جگ مارگ آیا دسدا، دہ دشا دُھر دا حُکم ورتائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ نوشہرا ضلع گرداس پُر گرنجش سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچ دھرو دھیان، ہر سرن سچی سرنائیا۔ آتم اُپجے برہم گیان، دُئی دویت رہے نہ رائیا۔ دھرم دی دھار پرگٹے نشان، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سُنو نام سچی دُھنکان، کایا مندر وجے ودھائیا۔ امرت رس ملے پین کھان، جگت ترسنا دُور کرائیا۔ دیپک جوت جگے مہان، نُوں نُوں ڈگمگائیا۔ کوڑی شرع مٹے شیطان، پنج وکار رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد ہووے پردھان، گرہ مندر سوہا پائیا۔ آون جاون چُکے کان، چوڑاسی پیشی رہے نہ رائیا۔ درگاہ ساچی ہو پروان، پروانے اپنا روپ بدلائیا۔ کیریا کرے سری بھگوان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ وست امولک دے کے دان ندھان، نرور دیا کھائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے کاہن، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے جگت جہان، جاگرت جوت اک وکھائیا۔ سچ دوارے دیوے مان، نائیاں ہوئے آپ سہائیا۔ انت کنت بھگونت کر پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنے لیکھے لائیا۔ سچکھنڈ سچ وکھائے مکان، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جتھے بھگت سہیلے جان، پرہ جوتی مل کے جوت وچ سائیا۔ سچ کہے جن بھگتو سب دا داتا اکو سری بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گھر سوامی ٹھاکر ملے آن، آپ اپنا بھو کھلائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر گیان سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو آتم پر ماتم سچا ساک، سجن اور نہ کھئے وڈیائیا۔ گرہ مندر اپنا کھولے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ انتر نرنتر مٹے اندھیری رات، ست چند کرے رُشنائیا۔ اٹھے پھر رہے پر بہات، ویلا وقت سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیوے شبدا نادا دات، گھر ٹھا کر سوامی آپ ورتائیا۔ اتم سریشٹ بنائے لوک مات، مٹر پیارا دیا کمائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، پار برہم برہم لیکھا دئے چکائیا۔ امرت بخش کے بوند سوانت، اگنی تت تت بھجائیا۔ ایتھے اوتھے پُچھے وات، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، برہم برہمادی کلا پات، پت پریشور اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ میاں ضلع گرداس پُر مختیار سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو نام چاڑھو رنگ بھینا، بھڑی زین ملے وڈیائیا۔ جھگڑا مٹے ترے گن تینا، ترے گن اتیتا دئے وڈیائیا۔ امرت آتم رس نچھر پینا، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ سانتک ست کرائے سینہ، ستگر دیوے مان وڈیائیا۔ جس نرگن دھار نرگن کھیل کینا، سرگن سرگن بھيو چکائیا۔ جس دے ہتھ مرنا جینا، جیون جگت دئے درڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پریم بھکتی وچ ہووے ادھینا، مُحبّت وچ اپنا آپ سہائیا۔ جو شاہو بھوپ وڈ پربینا، پت پریشور اگم اتھاپیا۔ سو سنت سہیلے سجن ویکھے دھرم دھار نکینہ، نگاہ نگاہ وچوں بدلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پاوے سار اسمان زمینا، زمیں زمان دھیان لگائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ترلوک سنگھ دے گرہ *

سچ کہے صوفیو اکو نور الہ، عالمین اکھوائیا۔ جو آد جگادی بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دے آگے اک دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ اوہ مالک خالق سدا سدا ملاح، بیڑا دو جہان چلائییا۔ جس دی کلمیاں والی صفت صلاح، آیت شریعت نال وڈیائییا۔ اوہ کل مالک نوری خُدا، ویکھنہارا تھاوں تھائییا۔ جس توں سارے ہوئے فدا، آپ اپنا مان گوائیا۔ اُس دا مارگ اکو سدا، رستہ رہبران گیا جنائییا۔ جس صدی چوڈھویں سب نوں کہنا الوداع، لیکھ پچھلا رہے نہ رائیا۔ آگے اپنے ہتھ رکھے اپنی بدھا، بدھ نانا آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ سچ کہے جو نورے اعظمیا کوی اُل کما زو زے مزو نورے کجش عرشو فرش چشمے نویا ول کُس موز دا جوال تخسمن فلکے خالق خلق مخلوق قدرتے قادر کرنی کرتا نور الہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، المم پیغمبرے سدم امامے نوز نورے چوز چشمے چوزیا نورے ربی مہبان اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر چتر سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو آتم پرما تم سچ سنجوگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم کرم دا رہے کھئے نہ روگ، گیڑے وچ نہ کھئے بھوائیا۔ نرگن دھار نرگن رس دا بھوگو بھوگ، رسنا رس نہ کھئے چٹرائیا۔ ست دا اکٹا جوگ، جگتی پاربرہم برہم سمجھائییا۔ ایش جیو دھار مانو موج، مجلس اکو گھر وکھائییا۔ کوڑ کریا دی رہے کوئی نہ سوچ، سوچ سمجھ پچھلی دئے مٹائییا۔ اپنا بھیو کھلائے گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چکائییا۔ سندیسہ دیوے اکادھ بودھ، بُدھی توں پرے پڑھائییا۔ انتشکرن دیوے سودھ، ہر پردے کرے صفائییا۔ ہوئے رہے مول نہ روگ، ہنگتا گڑھ ٹرائیا۔ جگت لیکھا میٹ ویوگ، پھڑ بابوں گود ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جوتی جاتا جودھن جودھ، پُرکھ بدھاتا اکم اتھاپیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر عطر سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو متو پُرکھ سمرتھ، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیاٹیا۔ جس دی مہا سدا اکتھ، ہر پُرکھ نرنجن اک اکھوٹیا۔ جو آد جگاد چلائے رتھ، ایکنکارا اپنی کھیل کھلاٹیا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، آد نرنجن نور الاہیا۔ جو مارگ جگ چوکڑی رہیا دس، اباشی کرتا حکم سنائیا۔ جس لکھ چوراسی کیتی وس، سری بھگوان اک اکھوٹیا۔ جو بھيو ابھیدا کھولے بس ہس، پارہم پرہ پردہ آپ اٹھائیا۔ جو صاحب ستگر وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جس دا نرگن روپ نٹوآ نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ کلجگ ویکھے کنارہ تھ، گھاٹ پتن پھول پھولائیا۔ جوتی جاتا ہو پرگٹ، پارہم پرہ پردہ آپ چکائیا۔ شبد اگتی مار کے سٹ، ہرجن سوئے لے جگائیا۔ ڈرمت میل اندروں کٹ، پاپاں کرے صفائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹ، ڈرمت میل دئے دھوٹیا۔ جوت جگا کے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، پرتکھ ملے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی الکھنا الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اک اکھوٹیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ وزیدپر ضلع گرداس پُر بوڑ سنگھ دے گرہ *

سچ کہے صوفیو متو اک محبوب، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دی منزل حق مقصود، مقامے حق سوبھا پائیا۔ جو شرع دی میٹنہار حدود، بھيو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ جدھر تگو دسے موجود، موجودہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے نام کلمے اپنے کیتے محفوظ، سر سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ اوہ عالی جاہ وسے عرش عروج، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جتھے دویت نہیں کوئی دوج، دتیا بھاؤ نظر کھئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب کجھ رہیا بوجھ، بجنہارا بے پرواہیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ہر دپ سینگہ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو دُھر تگو اک رمیا، جو رمیا ہر گھٹ تھائیا۔ آد جگادی دُھر دا سٹیا، سجن ساٹھی ہر رگھناتھی اک اکھوائیا۔ جو نام ندھان چلائے جگ جگ نٹیا، نوکا اپنی آپ سمجھائیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکرئی سب دا لیکھا بن وٹیا، کھاتے دھرم دھار بنائیا۔ جو نرگن دھار آتم دھار پکڑنہارا بہینا، جگت بازو نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچ کہے جن بھگتو متو اکو اکما کابن، جو لکھ چوراسی رہیا پرنائیا۔ ست سرپئی نوجوان، جوبن ونت اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل دو جہان، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں منڈل منڈپ اپنی رچن رچائیا۔ سو ویکھنہارا زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ نواسی اک اکلا حکمران، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دی کرے نہ کھئے پہچان، نور نورانہ نور الاہیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شاہو بھوپ بن سلطان، شہنشاہ اپنی کل ورتائیا۔ جس کلجگ میٹنا کوڑ نشان، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھرم دی دھار کرے پروان، دھرنی دھرت دھول دھول وچے ودھائیا۔ سو کرتا پُرکھ ہونے مہربان، پُرکھ پُرکھوتم دیا کھائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، سورہ چند سیس نوٹیا۔ اوہ تخت نواسی شاہو بھوپ مرد مردان، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا بھگتاں سنگ سکلا سنگی اک بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن جن ہر جگ جنم دے وچھڑے میلے آن، آتم پرماٹم پرماٹم آتم جوتی جاتا جوڑ جڑائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر چیت سینگہ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو میرا سیس پرہو نوں جھکدا، نو نو لاگاں پائیا۔ جس دا بودھ آگادھ شبد آگمی ٹک دا، دو جہان کرے شنوائیا۔ آتم پرماٹم مل کے پینڈا مکدا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ بہرم رہے نہ اوہلا لک دا، کایا مندر کرے رُشنائیا۔ وقت سہنجنا بخشے

سُکھ دا، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ وقت ہووے دُکھ دا، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سدا پیارا مائس دیہی مُکھ دا، پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ چوڑاسی وچوں جن بھگت سُپیلے گودی چُکدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ موہ وکارا پھڑ پھڑ کُٹدا، نام دُنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ ہرجن بھاگ نہ کدے نکھٹدا، جو آئے ہر سرنائیا۔ درشن ہووے اِبناشی اچت دا، چیتن سُرتی دئے کرائیا۔ بھيو کھلے کایا پنج تت بُت دا، بُتخانے وچ ودھائیا۔ لیکھ بنائے دُھر دے سَت دا، اپرادھی اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ کہے جن بھگتو اپہ وقت سُنھنجا لُٹ دا، پریم پریم لُٹنا چائیں چائیا۔ جس دا ناتا کدے نہ تُٹدا، جُگ جُگ وچھڑے میل ملائیا۔ اوہ بھنڈارا نام دیوے اکھٹ دا، اتوٹ اپنا آپ جنائیا۔ تہاڈا میلا اُس اگھی جوت دا، جو پن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ تہاڈا جھگڑا نہیں کیسے ورن گوت دا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈا منوآ آشا وچ اکو لوچ ہووے لوچدا، لوچن اندرو اندر کھلائیا۔ سماں پورا ہووے جوگ دا، جُگتی پرہہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہرجن آتم رس ہووے بھوگدا، بھسمڑ اپنا روپ بدلایا۔ بھيو جنائے اک سلوک دا، تُوں میرا میں تیرا دئے درڑائیا۔ آسرا ہووے اکو پُرکھ اکال اوٹ دا، جو اوڑک اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، وقت سُنھنجا کرے موچ دا، مجلس بھگتان نال رکھائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ سمنل سکور ضلع گرداس پُر چن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کِریا کر میرے بھگونت، سچ سوامی انترجامی دیا کھائیا۔ نو ست دُکھی ہووے جیو جنت، دھیرج دھرم دھار نہ کھئے درڑائیا۔ حقیقی منزل چڑھے کھئے نہ سنت، صوفی سُکھ وچ نہ کھئے سمائیا۔ بودھ آگادھا دسے کوئی نہ پنڈت، بُدھی توں پرے بھيو کھئے نہ کھلائیا۔ دہ دشا گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے جنائیا۔ تیرا کھیل اِبناشی کرتے جُگو جُگ اننت، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دروہی تیرے نام دی میری منت، سپس جگدیش رہی جھکائیا۔ سچ رہیا نہ کیسے سمت، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ کلکاتی منوآ کرے علت، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھاپیا۔ ساچے نام دی تن پہنے کوئی نہ خِلمت، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست

دپ مائو ذاتی ہوئی نندک، مائس مائکھ تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہو در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتشکرن مار لے جھاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کِریا کر دے کھلاپاتی، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند چند نہ کھئے چمکائیا۔ حقیقی منزل ملے کسے نہ گھاٹی، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ تیرا نور ظہور جوتی جاتے نظر نہ آئے للاٹی، نور نورانہ روپ نہ کھئے درسائیا۔ سچ دوار ایکنکار میرے اُتے کھول دے ہاٹی، دھرم دی دھار دے سمجھائیا۔ کلجگ ویس تک لے بازی گر ناٹی، کی سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے کلجگ وقت سُہیلا، ست سچ نال جنائیا۔ نو ست تیرا ملن ہویا ڈھیلا، نرگن سرگن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سُرتی شبدی نظر آئے کوئی نہ چیلا، گرو گرن ناد نہ کھئے سنائیا۔ آتم پرما تم پر م پُرکھ کر لے کوئی نہ میلا، پارہم برہم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ تیرا بھو ابھیدا سمجھے کوئی نہ دھام ٹویلا، درگاہ ساچی ویکھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو میں دبی پاپاں بہار، کلجگ کوڑ رہیا دبائیا۔ ست دھرم دی بائے کوئی نہ سار، سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی دھواں دھار، ست جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ لہنا تک لے پیغمبر گر اتار، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ میں نردھن ہو کے کراں پُکار، بن نیناں نیر وہائیا۔ تُوں سردھن پاونہارا سار، ستگر ساچا سہج سکھدائیا۔ میری حالت ویکھ میرے نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ تیرا الہی روپ اپار، امام امام بھو دینا چکائیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ میں صدی چوڈھویں ہوئی دکھیار، بیسویں لیکھا رہی وکھائیا۔ کِریا کر میرے کرتار، قدرت قادر ہو سہائیا۔ میرا پورب لہنا دینا قرض اتار، مقروض تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جگادی سانجھا یار، پروردگار اک اکھوائیا۔ میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ نت نت کردی رہی انتظار، ویکھاں تھاوں تھائیا۔ تیرا کھیل کل کلکی اتار، نرگن دھار تیری بے پرواہیا۔ میرا دکھڑا دے نوار، دکھ بھے بھنجن تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن میری پاؤنی سار، نرویر اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس شہر دینا نگر مہندر سنگھ سورن سنگھ ہرہجن سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو دھرنی لگا بھاگ، دھول دھول ملی وڈیائیا۔ جس دے اُتے دپیک جوت جگے چراغ، زرگن نور نورانہ ڈگمگائیا۔
 میلا میلے صاحب کنت سہاگ، ہر کرتا ڈھردرگاہی۔ ڈرمت میل دھووے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ ساچا بخشے انتشکرن وچ ویراگ،
 ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ہرجن ہنس بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوک چُکائیا۔ دھرم دی دھار پرگٹائے سماج، سمگری نام والی
 ورتائیا۔ جن بھکتاں نج نیتر کھول کے جاگ، لوچن اپنے نال ملائیا۔ کلجگ وچ ستجگ دس رواج، ریتی دھرم دھار سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرا سہایا تھان تھنتر، پرہ دیوے مان
 وڈیائیا۔ میرے خوشی ہوئی انتر، انتشکرن لے انگرٹایا۔ ست سچ دا سُن کے منتر، میرے اندر وچی ودھائیا۔ کھیلے کھیل آپ زرت،
 زوریر دیا کھائیا۔ جو ویس وٹائے جگا جگنتر، اوتار پیغمبر گرو گر نام ڈھرائیا۔ اوہ لیکھا جانے گگن گگنتر، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔
 جو دھرم دی دھار بنائے بنتر، کلجگ کریا کوڑ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں گیت، ڈھولے بے پرواہیا۔ صاحب ملیا اک اتیت، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ میرا تن وجود
 ہویا ٹھانڈا سیت، اگنی تے دیاں بھجھائیا۔ جس بھو چکاؤنا مندر مسیت، کایا کعبیاں دے وڈیائیا۔ جیواں جنتاں بدل کے نیت، نیتی اپنی
 اک درڑائیا۔ پوتر کر کے پت پت پت، ڈرمت میل دھوائیا۔ کریا کر ہر جگدیش، جگدیش دیوے مان وڈیائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا
 پیس پیس، پیس اکیس اک اکھوائیا۔ جس دے چہتر جھلنا سیس، ستگر شبد دے وڈیائیا۔ اکو کلمہ نام دے حدیث، حضرتاں توں
 باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُٹ
 تگاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ویکھاں حقیقت حقا، سچ سچ نال وڈیائیا۔ جس لیکھ چکاؤنا کعبیاں والا مکہ، مقبرے پیغمبران پھول
 پھولائیا۔ اوہ جگت جہان دین والا دھکا، چاروں کُٹ دے بلائیا۔ جس دین دنی دی قیمت رہن دینی نہیں کوئی ٹکا، چاروں کُٹ کھوج
 کھوجائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں اپنیاں خوشیاں دے وچ رٹا، رتن امولک ہیرے ویکھ وکھائیا۔ جس دی جوت دھار اگنی ستا، ست

ستوادی اک اکھوائیا۔ جس دا نرگن سرگن اوتار پیغمبر گرو دے کے گئے پتہ، پت پریشور ناؤں پرگٹائیا۔ جس دے گوبند ستھر لتھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے کتھا، اکھڑ اکھڑاں نال ملایا۔ جس نوں دین دئی ٹیکدی متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ آگم اتھاپیا۔ جو لہنا دینا بھگتاں دئے اکتھا، آتم پرما تم اپنا رنگ رنگائیا۔ شبدي دھار ہو کے دو جہاناں پھرے تھھا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی سب دا لہنا دینا دیوے یتھارتھ یتھا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت دس گرداس پُر شہر سرؤپ سنگھ دے گرہ *

سچ کہے ستگر شبد شبد گردیوا، دیو آتما دئے وڈیائیا۔ آد جگادی اکھ ابھیوا، آگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ نہچل دھام نہکیوا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ امرت رس دیوے میوہ، امیوں رس اپنا نام چکھائیا۔ صفت صلاحی بخشے چہوا، رسنا ہر ہر رنگ رنگائیا۔ کوستک مینا مستک لاوے تھیوا، جوت للائی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ سچ کہے ستگر شبد بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو وسے درگاہ ساچی مقامے حق حق مکان، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس دا حکم دو جہان، سندیسے نر نریشے آپ سنائیا۔ وشن برہما شو سیس جھکاؤن، دیوت سُر لاگن پائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر دھرن دھیان، پن نیناں نین اٹھائیا۔ دوس رین جھکدے زمیں اسمان، لکھ چوراسی جیو جنت آتم دھار لا کے پائیا۔ جو پُرکھ اکالا دین دیا لاہیوے سد مہربان، محبوب اپنی دیا کھائیا۔ انتر آتم نام ندھان دیوے دان، وست امل اٹل ورتائیا۔ امیوں رس دے کے پین کھان، جگت ترسنا دئے مٹائیا۔ دیپک جوت جگا مہان، کایا مندر اندر کرے رُسنائیا۔ کوڑی کرپا مٹے نشان، ست سچ نال پرگٹائیا۔ گھر سوامی ملے آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہر کرتا نو جوان، جوہن ورتا دُھر دا

ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کہے ستگر شبد آد آد دا داتا، دیونہار اکھوائیا۔ لکھ چوراسی پتا ماتا، پت پریشور بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتا، پارہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ایش جیو دسے گاتھا، نیش اکھر کر پڑھائیا۔ بھیو کھلئے مستک ماتھا، جوت للائی ڈگمگائیا۔ لہنا دینا دیوے ہاتھو ہاتھا، ہرجن ہٹے آپ سہائیا۔ کرپا کرے ناتھ اناتھا، دینن اپنی گود ٹکائیا۔ آد جگاد جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے پوجا پاٹھا، سوہنگ ست سرُپ درڑائیا۔ لیکھ چکائے تیرتھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جمن سُرستی کایا انتر دئے جنائیا۔ بھیو رہے نہ مندر مسجد شودوالے ماٹھا، کایا گرو دوار اک پرگٹائیا۔ شبد اگئی مارے ساٹا، سوئی سُر ت آپ اٹھائیا۔ امرت جام پیا کے باٹا، جنم جنم دی ترسنا دئے مکائیا۔ دیپک جوت جگائے للاٹا، نوری چند چند رُشنائیا۔ آتم سیج سہائے کھاٹا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں آون جاون میٹے واٹا، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمراتھا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ دوارے پاوے راسا، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ ہرجن جن ہر دیوے آپ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھیو بھٹائیا۔ وشیاں تون باہر دیوے وشواسا، وشو اپنا رنگ درسائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ کہے ستگر شبد مالک آد جگاد، جگ جگ کھیل کھلایا۔ ویکھ وگے برہم برہماد، برہمانڈ پردہ لاپیا۔ دُھر اگئی سُنا کے ناد، آتمک راگ دئے جنائیا۔ سچ سندیسہ کرے اہلاد، دُھر فرمانا آپ پرگٹائیا۔ سنت سہیلے ویکھ آپ، ہرجن ہر ہر رنگ رنگائیا۔ اندرون کڈھ کے واد وواد، امرت رس دئے بھرائیا۔ بن رسنا جہوا دئے سواد، انرس اپنا آپ سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے یاد، پُورب لیکھا دئے مکائیا۔ کایا کھیڑا کر آباد، ساڈھے تن ہتھ سے دُھر دا ماہیا۔ بھگت سہیلے کھول کے جاگ، سُر ت شبد جگائیا۔ راتی ستیاں مار آواز، دِنے جاگدیاں میل ملائیا۔ ست سچ و جا رباب، ربی نور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کہے ستگر شبد آد جگاد ملاپی، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ دو جہاناں وڈ پرتاپی، برہمنڈاں کھنڈاں کھیل کھلایا۔ نام سندیسہ اوتار پیغمبران گرواں دیوے پاتی، بن حرف حرُف جنائیا۔ شبد سندیسہ دس کے دُھر دا جاپی، کلھے نام نال

وڈبائیا۔ کوئن کوٹ اُدھارے پاپی، پتت پُنیت بنائیا۔ جن بھگتاں پُشت پناہ لا کے تھاپی، تھپک تھپک اپنی گود ٹکائیا۔ جگت جہان منزل چاڑھ گھاٹی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آون جاون مُکائے واٹی، لکھّ چوڑاسی پندھ رہے نہ رائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتی، نرگن نوری چند کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال بن کے ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔ کِرپا کرے سرب کلا سمراتھی، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جُگ چوکرئی لیکھا جانے (دوس راتی)، گھڑی پل اپنے حُکم وچ چلائی۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

ستگر شبد کہے میں بھگتاں دیاں ودھائی، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جنہاں دا مالک پرتپالک دُھردرگاہی، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ آد جگادی بن کے پتا مائی، ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے تھاوں تھائیں، تھان تھنتر دئے سہائیا۔ جو حُکم سندیسہ سُن دے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پریم پریتی اندر کردے واہی، وعدے پورب جنم پور کرائیا۔ رام دی رام نال دُبائی، رمیا ہو کے ربیا سُنائیا۔ پوریلے لیکھے ربیا بھگتائی، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جو وچھوڑے وچ پچھے کئی جدائی، سو لہنے لیکھے لے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا ست سچ پیار، ریتی سچ جنائیا۔ میرا کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی دئے وڈبائیا۔ میں سدا رہاں جُگ چار، چوکرئی کھیل کھلائی۔ بھگت سہیلے ویکھاں میت مُرار، نرگن ہو کے رنگ رنگائیا۔ بودھ آگادھا ہو کے پاواں سار، پردے پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ سچ پریتی بخش ادھار، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ روگ سوگ جگت نوار، لکھّ چوڑاسی پھند کٹائیا۔ ویکھاں وگساں پاواں سار، بن نیناں نین کھلائی۔ جو ہرجن سنت سہیلے پچھے رہے وچ دربار، ہر بھگت دوارے سیو کھائیا۔ تنہاں دا پورب قرضہ دیاں ادھار، لیکھے لیکھیاں نال ملائی۔ جنم کرم توں کڈھ کے باہر، سچکھنڈ

ساچے دیاں مان وڈیائیا۔ پھیر جنم نہ ہووے دوّجی وار، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد کہے جو وچھوڑے وچ کردے رہے یاد، دوس رین دھیان لگائیا۔ تنہاں نام ندھانا دیوان داد،
 وست امل اٹل ورتائیا۔ نج نیتر کھولان جاگ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ہرجن ہوون وڈ وڈ بھاگ، میلا میلے سہج شکھدائیا۔ گھر
 دپیک جگائے چراغ، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے بنائے سادھ، سادھنا چرن کول سمجھائیا۔ جو تون میرا میں تیرا رہے آرادھ،
 سوہنگ ڈھولا گاون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے
 جن بھگتو تھادی سیوا سدا منظور، سر سر ملے مان وڈیائیا۔ ستگر دا پندھ نہیں کوئی دور، دور نیڑے اکو سوہا پائیا۔ سوامی سدا سد
 حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا بے پرواہیا۔ نام خاری بخشے سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ تسیں آتم پر ماتم دے مزدور، پاربرہم برہم مل
 کے خوشی وکھائیا۔ کوئن کوٹ جنم دے تھادے بخش دے قصور، پچھلا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ آگے نام بھنڈارے نال کر بھرپور، اتوٹ اٹوٹ
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جو ہر بھگت دوارے
 وسدے، بردھ بال پُرکھ نار اکو رنگ رنگائیا۔ اوہناں اندر بھرے بھنڈارے نام جس دے، صفت صفتان نال صلاحیا۔ اوہ پریمی پیارے
 الکھنا الکھ دے، الکھ آگوچر جو اکھوائیا۔ جو سرن سرنائی ڈھٹھ دے، دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہناں جھگڑے مک گئے تہ اٹھ دے،
 نو در دا پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگت
 میرے پیارے میت، جو دوس رین میرے اندر خوشی بنائیا۔ میرا صاحب وسے چیت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ میری ساچی چلے
 ریت، جگت وجے ودھائیا۔ سب دی پوتر کرے نیت، اینتی کوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا ہوئے ٹھانڈی سیت، اگنی تہ بُجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملایا۔ ستگر شبد کہے تھادے پورب جنم دا لیکھا، جن بھگتو دھرم دھار
 جنائیا۔ جس وچ بھرم رہے نہ بھلیکھا، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ تھادے مالک اک نریشا، نر نرائن نور الایا۔ شبدي دھار گوبند دس
 دسمیشا، سمبل بیٹھا گوبند ویکھ وکھائیا۔ سدا سدا سد کرے ہیتا، ہتکاری اک اکھوائیا۔ جیہڑا جگ چوکرے کدے نہیں بھلیا چیتا، چیتن

ہو کے چیتن رہیا کرائیا۔ بے شک تہاڈی بھگتی ہندی وچ کھیتا، تن وجود رسنا جہوا ہتھان پیراں سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے جو گرہ مندر سیوادر، بھگت دوار وجے ودھائیا۔ پرہہ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل اپار، اپرپر ہو کے آپ کھلائییا۔ جو جنم جنم دے وچھڑے میلے آپ کرتار، قدرت دا قادر دیا کھائیا۔ تہاڈا لیکھ جنم کرم ہونے اجیار، پورب لیکھا نال ملائییا۔ سب دے سپس جگدیش دے پیار، بال بردھ اکو مان وڈیائییا۔ استری پُرش چرن ادھار، دھوڑی خاک خاک رمائییا۔ ستگر شبد کہے تہاڈا لیکھا جگ چوکڑی وسرے نہ کدے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تہاڈی دین گواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، جن بھگتاں آد جگاد پاوے سار، مہاسارتھی اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ادھم سنگھ دے گرہ *

نارد کہے سُن گنگا گوداوری جمناسرتی، جل جل دھار لو انگریائییا۔ نرگن دھار ایکنکار دی ویکھو اگتی بستی، جس دی حد حدود محدود نظر کھئے نہ آئییا۔ جتھے بھگتی دی بھاونا ملدی سستی، ست ستوادی برہم برہمادی قیمت نہ کھئے لگائییا۔ بنا خماروں چڑھدی مستی، مست مستانے روپ جنائییا۔ بنا نیناں توں تگو اُس پریم دی ہستی، جو ہست کیٹاں وچ سمائییا۔ جس دی کھیل الکھنا الکھ دی، الکھ اگوچر دھردرگاہیا۔ جس دے پیار وچ ست دی دھار ستھر لتھدی، سہنجی سیج بندھائییا۔ اوہ کھیل تک پُرکھ سمرتھ دی، کی کرنی کار کھائییا۔ جھٹ گنگا اگوں ہسدی، نارد رہی جنائییا۔ ایہ پنڈتا کھیل نہیں کیسے دے وس دی، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ میں جگ چوکڑی و ہندی دھار رہی نندی، بھجان واپو داہیا۔ میری آسا بھری جس دی، بن رسنا ڈھولے گائییا۔ میری کرت کھائی نہیں کوئی ہتھ دی، بن تن وجود سیو کھائییا۔ میں ونجارن متر پیارے دی اگتی اکھ دی، لوچن لوچن نال ملائییا۔ میری کھیل نہیں کوئی وکھ دی، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ میں اوسے دی آشا رکھدی، جو سب دا پتا مائییا۔ اوسے دے حکم اندر وسدی، لوک مات ڈیرہ لائییا۔

میں ونجارن کلاپت دی، پت پریشور بے پرواہیا۔ نارد کہے اوہنوں سار کلیئے گھٹ گھٹ دی، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جس دی جوت جگے لٹ لٹ دی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ اوہ سار پاوے کایا بھانڈے مٹ دی، تن وجوداں پھول پھولائیا۔ گنگا کہے نارد میں اوسے دے چرناں سر سٹدی، نو نو لاگاں پائیا۔ جس کھیل مکاؤنی اٹھسٹھ دی، تیرتھ تٹاں نال ملائیا۔ نارد کہے گنگا اُس دی صورت اگئی دھار جٹ دی، جٹا جوٹ کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ سُستی کہے سُن نارد ویرا، پنڈتا دینا جنائیا۔ کی تیرے کول سب دیاں تقدیراں، تدبیراں نال جنائیا۔ کی کھیل بے نظیرا، نظراں توں اوہلے رسیا کرائیا۔ کی لیکھا شاہ حقیرا، پردہ دے اٹھائیا۔ کی لہنا ملکہ جاگیرا، شاہ سلطاناں کی وڈیائیا۔ کی رس امرت نیرا، جلاں کی کھیل کھلائییا۔ کی آسا رکھ کے گیا کبیرا، قبراں باہر نین اٹھائیا۔ کی اشارہ دیوے رویداس والا کسیرا، سچ دینا جنائیا۔ نارد کہے سُستی پہلوں سنبھال اپنا چیرا، چری وچھنیئے تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ مالک خالق وڈ پیرن پیرا، پاربرہم اکھوائیا۔ جس دے چرناں وچ کوٹن کوٹ زلڈیاں تیرے جہیاں ہیراں، چرنی دھوڑ خاک رمائیا۔ اُس دیاں سب توں وکھریاں تدبیراں، طریقہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گوداوری کہے سُن دھرم دھار دے پاندھے، پنڈتا دے جنائیا۔ کی حکم سندیسے وشن برہما شو گاندے، ڈھولے رہے سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کی آہندے، بن اکھراں اکھراں جنائیا۔ کس بدھ جھگڑے مٹنے سور گاں دے، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ کی وچ ہونے اکو ناں دے، ناؤں نرنکار اک سمجھائیا۔ کی دین دُنی سپوت بننے دھرنی ماں دے، اکو گود سوہیا پائیا۔ نارد کہے گوداوری جھگڑے پین تھان تھان دے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نشان رہنے نہیں نگر گراں دے، گہر گمبھیر رسیا جنائیا۔ وچھوڑے ہونے پُتراں ماں دے، پتا پوت نہ کھئے سہائیا۔ اوہ کھیل تک شہنشاہ دے، جو شاہی کلجگ دے بدلائیا۔ سندیسے سُن لے واہ واہ دے، جو واہگرؤ گوبند گیا درڑائیا۔ اکو حکم چلنے عالی جاہ دے، دوچی اور نہ کھئے شنوائیا۔ سچ سندیسے سُننے حق خدا دے، خود مالک آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جمنہ کہے ناردا مینوں تیری بودی لگے چنگی، چنگی طرح دینا جنائیا۔ کی کھیل کرے سورا سربنگی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ نارد کہے ٹوں سوہنی منگ منگی، تیری جھولی دیاں بھرائیا۔ اوہ تک صدی

چوڈھویں جاندی لنگھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ عیسیٰ دا راہ تگن فرنگی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جگت دی دھار ہونی جنگی، چاروں کُنٹ لے
 انگڑائیا۔ نو ست تے ہونی تنگی، تنگ دست ہوئے لوکائیا۔ جمنّا ٹوں وی واہ کے رکھیں کنگھی، مینڈھی سیس والی گنداٹیا۔ بنا دھرم
 دھار توں سرشٹی ساری ہونی رنڈی، سکلا سنگ نہ کھئے بناٹیا۔ کرشن دی یاد وچ تیرے اُتے چمکنی چنڈی، چاروں کُنٹ ویکھنا چائیں
 چائیا۔ ایہدی آئیو نہیں کوئی لمبی، سہج نال سُنائیا۔ جمنّا کہے ناردا میں سُن کے ریبی کبی، دھیچ دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کی سب دے نال
 میرے صاحب دی سندھی، سندھیاں وچ سُنائیا۔ کی سچ مچ دُنیا ہو گئی اندھی، لوچن نین نہ کھئے کھلاٹیا۔ اندر واسنا بھر گئی
 گندی، پت پت نہ کھئے بناٹیا۔ ناردا کہے جمنّا تھادی دھار کر سکے نہ ٹھنڈی، اگنی تے نہ کھئے بھجائیا۔ ہُن ودیا ربنی نہیں پنڈی، پنڈتاں
 چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پچھلی ویکھ لے مڈی جاندی پگڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ کوئی رہے نہ شرع دا گھمنڈی، نمرتا سب نوں
 دے سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ناردا کہے گنگا گوداوری جمنّا سُرستی
 چارے کھولو اکھاں، کُنٹ چار دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالا تگو سخا، جو ساجن میت بے پرواہیا۔ جس لہنا دینا سب دا پورا کرنا ہتھو ہتھا،
 اُدھار ربن کھئے نہ پائیا۔ اوہ پریم پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا تھادے تیرتھ تئا، گھاٹاں پھول پھولایا۔ بھیو
 چُکائے کایا مٹا، تن وجوداں ویکھ وکھائیا۔ تُساں پاؤنا نہیں کوئی رئا، سچ دیاں سُنائیا۔ سب دا چیتھڑ پُرانا پھٹا، اوڈھن نظر کھئے نہ آتیا۔
 جگ چوکرئی پینڈا سب دا جاندا تئا، منزل آگے رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دا لیکھا جگ چوکرئی پگا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ناردا کہے تُسین چارے ویکھو کُنٹ چوونئی، بن نیتز نین اٹھائیا۔
 سرشٹی درشٹی اندر ہوئی اٹھی، نیچ لوچن نین نہ کھئے کھلاٹیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا سب نے بدھی کئی، کائنات گنڈھ پوائیا۔ نام دا دے
 کھئے نہ دھنی، مایا ممتا موہ وچ سرب ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہانی، دو جہاناں ویکھے تھاون تھائیا۔

* پہلی وساکھ شہنشاہی سمت دس ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات توں * *

نارد کہے پرہو میرے الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر اکم اتہاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرے انتشکرن اگئی دھار بھاگھی، بن رسنا جہوا دیاں درڑائیا۔ جگ چوگری تیرا کھیل تکیا برس ماس دوس خوشیاں نال ویکھاں وساکھی، سمت شہنشاہی دس نال ملائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں کچھ نہ اگھی، صاحب سلطانا نوجوانا ست سچ دیاں درڑائیا۔ میرے بھگونت دھر دے کنت دین دنی دی کرے کوئی نہ راکھی، اوتار پیغمبر گر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جدھر تگان دے اندھیری راتی، تیرا نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ توں آد جگادی برہم برہادی کھلاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول سد جڑیا رہے ناتی، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے محبوبا میری اکو اک باقی، باطن دیاں جنائیا۔ میرا سینہ پھٹا دکھاں بھری چھاتی، کی شہنشاہ حال سنائیا۔ مائس مانو مائکھ تگے کیسے گرہ تیری جوت جگے نہ باقی، بن تیل باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ ست دھرم ڈگیا ڈونگھے کھاتی، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ آتم پرما تم بنے کھئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ میرے پرم پُرکھ سمراتھی، شہنشاہ کی تیری وڈ وڈیائیا۔ توں آد جگادا سگلا ساتھی، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ میری بینتی جوڑ کے ہاتھی، بن کراں سپس نوائیا۔ کی لہنا دینا جگت جہان مستک ماتھی، دھرنی دھرت دھول دھول دے سمجھائیا۔ توں پرم پُرکھ میرا مالک شاہو شاہاشی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میں تیرے منڈل منڈپاں تگی راسی، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ دوار دا دے کوئی نہ واسی، بن تیری کیرپا تیری منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ آتم رس دے نہ کوئی پون سواسی، ساہ ساہ وچ نہ کھئے سمائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار میں نگاہ ماری پرتھی آکاشی، چوڈاں لوک چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ بن تیری کیرپا کیسے دی ہووے نہ بند خلاصی، چوراسی بندھن نہ کھئے کٹائیا۔ جدھر ویکھاں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ منوا کرے بدمعاسی، ممتا موہ وکاراں نال رلائیا۔ نارد کہے میرے بھگونت دھر دے کنت میرے انتر آئی اداسی، خوشی رہن کھئے نہ پائیا۔ میں برہمے اکو خبر اگئی اگھی، بن اکھراں دتی درڑائیا۔ کیتھے پاربرہم دی دھار تیرا برہم ذاتی، نور نورانہ دے چمکائیا۔ سندیسہ دتا شنکر کیلاشی، فرمانا دھردرگاہیا۔ اٹھ ویکھ کی کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ وشنوں کہا توں گھر گھر رزق سباسی، دیونہار اک اکھوائیا۔ سارے نگاہ مارو جھاکی،

دھرنی دھرت دھول دھول اکھ اٹھائیا۔ تیئی اوتارو لیکھا ویکھو باقی، باقاعدہ دتا درڑائیا۔ پیغمبرو تن وجود مئی تگو خاکی، پردہ پردیاں
 وچوں چکائیا۔ گرو گُردیو آتم دھار ویکھو پرماتم جاتی، کی جوتی جاتا رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے تگو کھیل تماشی، نرگن نرگن لئی
 انگڑائیا۔ صوفی دین دنی دی زندگی تگو حیاتی، پردہ مکھ رہے نہ رائیا۔ اکھڑ اکھڑ تگو کینابی، گرتھ شاستران دھیان لگائیا۔ مُحبت تگو
 حقیقی مجازی، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھر دا حُکم سُنو شبد انادی، جو دُهن آتمک راگ درڑائیا۔ کی کھیل کرے پرہو برہم برہمادی،
 برہمانڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ سب دے کولوں انت اخیر منگے جوابی، حُکم سندیسہ فرمانا اک سُنائیا۔ سمت شہنشاہی دس مترو اٹھو احبابی،
 سجنو دیاں سُنائیا۔ میرے صاحب دا حُکم اہلادی، نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ اپنا جیون تگو زندگی تگو سادی، ین نیناں نین اٹھائیا۔ نانک
 دھار تگو ربابی، سُرْت شبد کرو شنوائیا۔ دیناں مذہباں تگو آبادی، گنتی گنت گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دھر دا ور۔ ہر کرتا بے پرواہیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے ناردا میری اک عرضوئی، عرضیاں والیاں دیاں جنائیا۔ جس دا بھو
 جانے نہ کوئی، چار جگ دے شاستر کہن نہ پائیا۔ جس دے نام دی پیغمبران دتی دروہی، دوہری اپنی کھیل کھلائییا۔ جس نوں اوتاراں
 کہا اوہی، ایکنکارا اکھ اتھاپیا۔ گرو گُردیو کیتے جس موہی، ناتا جگت جہان تڑائیا۔ اُس دا لیکھا جن بھگت سہیلے رہیا موہی، مہربان
 مہر نظر اٹھائیا۔ دُرمت میل رہیا دھوئی، پت پت پت آپ کرائیا۔ امرت دھار نہجہر رہیا چوئی، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ پنچ وکار میٹ
 گروہی، گرہ مندر کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے پرہو میں
 ویکھن آواں تیری وساکھی، واسطہ چار جگ دا نال ملائییا۔ تُوں سچ سندیسہ دے دے گاتھی، نش اکھڑ اکھڑ روپ بدلائییا۔ میں
 دھوڑی مستک لاواں ماتھی، تلک للاٹ رمائیا۔ اپنی منزل دس دے گھاٹی، پاندھیاں پندھ رہے نہ رائیا۔ سچ دس دے دشا کس بدھ
 کلجگ مُکنی واٹی، اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔
 پُرکھ اکال کہے نارد سُن شبدی دھار پنڈے، بنا ذاتیوں براہمننا برہم دیاں جنائیا۔ میرا کھیل جگ جگ کھنڈ برہمنڈے، پُری لوء آکاش
 پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان اپنی کار کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویلا اتم پہنچیا کنڈھے، کنڈھی بیٹھے اوتار پیغمبر گرو دھیان

لگائیا۔ کون ویلا پُرکھ اکالا اپنا کھیل کرے شبدی کھنڈے، جگت کھنڈا کھڑگ نہ کھنڈے چمکائیا۔ نام دی دھار ہووے چند پرچنڈے، پاربرہم آپ ورتائیا۔ ست دھرم دی دات ونڈے، کایا مندر اندر آپ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتهمی ست دیپ رکھائے اکو جھنڈے، سر سکے نہ کھنڈے اٹھائیا۔ دین مذہب ذات پات آتم دھار سب نوں گنڈھے، وچھوڑا رہن کھنڈے نہ پائیا۔ سیچ محل اٹل اکو وست اگئی ونڈے، دو جہانان نو جوانا سری بھگوانا مرد مردانہ آپ ورتائیا۔ جس دے حکم وچ پچھلے جگ چوکرئی لنگھے، بن کے پاندھی پنڈھ مکائیا۔ اوہ صاحب سلطان کرے کھیل سورا سرینگے، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دے حکم والے پنڈھ نہیں کوئی لبے، بہتی ونڈ نہ کھنڈے ونڈائیا۔ جس شبدا اشارہ کیتا پُری اندے، اند دا مالک اک اکھوائیا۔ جس نشان میٹنے تارا چندے، صدی چوڈھویں سنگ نبھائیا۔ جنہ ہولا بہار کرنا دھرنی والے کندھے، کوڑی کریا دور کرائیا۔ اُس دے کھیل ہونے اچھے، جس نوں سمجھے کھنڈے نہ رائیا۔ سرشٹی دو دھڑ کرائے جنگے، جنگجو اپنا حکم ورتائیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے مانس مانو ماٹکھ بندے، بندگی والے سارے سپس نوئیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرے وچ اپنی کھیل ارمبھے، شروع شرع دا رنگ رنگائیا۔ وساکھ کہے میرا اندروں سینہ کبے، تھرتھراہٹ وچ دُہائیا۔ کی کھیل کرائے سورا سرینگے، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس کلجگ نال ملائے وکار پنچے، پنجاں تتان رنگ رنگائیا۔ اُس دا لہنا دینا کی دھار بونچے، کی باون بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ وساکھ کہے میں چڑھیا مات، مترو دیاں جنائیا۔ میری سجننا والی اگئی بات، باطن بھيو گھلائییا۔ جگت جگياسو اندر مارو جھاک، انتشکرن دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو صاحبانو اپنے ویکھو بھوکھت واک، واقع میرا دوس دئے گواہیا۔ کی تہاڈا ناتا جگت سجن ساک، مترو دیو درڑائیا۔ بنا بھگتان توں انتر کھلے کیسے نہ تاک، پردہ سکے نہ کھنڈے اٹھائیا۔ میں ویکھاں لوک مات، دہ دشا دھیان لگائیا۔ بہڑی چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھنڈے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین دُنی رہی گرلائییا۔ پردا ہووے کیسے نہ شانت، امرت میگھ نہ کھنڈے برسائیا۔ ملے میل نہ کھلاپات، پت پریشور ملن کھنڈے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نارد کہے پرہو میرے صاحب شرارتی، شہنشاہ کی تیری بے پرواہیا۔ میں چار جگ دے لیکھ ویکھے عبارتی، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ میرے محبوبا تیرے اوتار پیغمبر

گُرو مذہبیاں دے تجارتی، ونج تیرے نام والا جنائیا۔ تیری جُگ جُگ نام کلمیاں والی بدلدی رہی آرتی، گہرت دیک دین گواہیا۔ کی
 کھیل ہونی تیری کلجگ اتم وار دی، بھيو ابھیدا دے کھلائیآ۔ میری آشا توں ہی توں ہی پُکاردی، در تیرے سیس جھکائیآ۔ نارد کہے
 میری بودی اپنا آپ سواردی، سوہنی لے انگڑائیآ۔ نال کھیل دسے تیری اگے یار دی، یارڑے رہی جنائیا۔ کی حالت ہونی سنسار دی،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیآ۔ تیرے حُکم وچ بدھی چلنی نہیں وچار دی، عقل کم کچھ نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا دینا جنائیا۔ نارد کہے پرہوؤ میں تیریاں وساکھیاں آیا تکدا، جُگ جُگ دھیان لگائیآ۔ میں
 لیکھا ویکھا آیا حق دا، حقیقت وچوں پھول پھولائیآ۔ کی تیرا لہنا دینا ہونا اکو یک دا، واحد میرے مالک دینا سمجھائیآ۔ اوتار پیغمبر گُرو
 تینوں ربیا سدّ دا، سندیسے شبد گُرو نال جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرگیا لد دا، لوک مات رہن نہ پائیآ۔ مینوں سچ دس کی لیکھا تیرا
 پہلی وساکھ اجّ دا، عجب دیاں درڑائیآ۔ میں تینوں سمجھاں نور الہی ربّ دا، یامین تیری بے پرواہیا۔ تینوں جگت جہان میرے بھگوان
 پھرے لہدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ اجّ وقت سُنجننا ہویا سبب دا، جوتی جاتے مل کے وجے ودھائیآ۔ میں راہ تکدا ربیا کد دا،
 قدیم دے مالک دیاں سُنائیآ۔ مینوں سچ دس کس بدھ جھگڑا میٹنا مذہبیاں والی حد دا، شرع جگت رہن نہ پائیآ۔ تیرا دیک جوت گھر
 گھر ہووے جگدا، اتم نور کر سُنائیآ۔ میرا لیکھا پورا کریں الپگ دا، سہج نال سُنائیآ۔ نارد کہے پرہوؤ میں خوشیاں پیالہ پیتا تیرے نام مد
 دا، مدُھر دُھن دے سُنائیآ۔ کی لیکھا اوتار پیغمبر گُرو تیری ید دا، یدپ دے درڑائیآ۔ کیوں کھیل کھلایا تتاں دھار اڈّ دا، مانس مانس
 ونڈ ونڈائیآ۔ کیوں نہیں زرگن دھار سرگن اپنا رنگ رنگدا، رنگت اپنی آپ چڑھائیآ۔ اوہ ویکھ صدی چوڈھویں وقت جاندا لنگھدا، محمد بیٹھا
 نین اٹھائیآ۔ کھیل ویکھ لے چار یاری سنگ دا، الول زبا تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ نشان میٹنا تارا چند دا، اُمت اُمتی ڈیرہ ڈھاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ پُرکھ اکال کہے نارد دیا کہاواں گا۔ سو پُرکھ
 زرنجن ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو کے بل پرگٹاواں گا۔ ایکنکار اپنی کل ورتاواں گا۔ آد زرنجن جوت زشناواں گا۔ سری
 بھگوان رُپ وٹاواں گا۔ ابناشی کرتا ناؤں دھراواں گا۔ پاربرہم پردہ لاپواں گا۔ ستگر شبد اک اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو آپ پلاواں گا۔

کروڑ تینتیس نال ملاواں گا۔ تیئی اوتاراں گنڈھ پواواں گا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد جوڑ جڑاواں گا۔ نانک گوہند جوتی دھار توڑ نیہاواں
 گا۔ چڑھ کے شبد اگے گھوڑ، دو جہاناں ویکھ وکھاواں گا۔ روپ دھر براہمن گوڑ، پاربرہم اپنا رنگ رنگاواں گا۔ امام اماما سب دا بن
 کے شوہر، شہنشاہ اپنی کل پرگٹاواں گا۔ کل کلکی ہو کے اور دا اور، اوری کھیل کھلاواں گا۔ ذرا تکنا نال غور، گہر گمبہر ہو کے
 آپ سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل کھلاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے نارد سمت شہنشاہی بسدا،
 دسویں دھار نال ملائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈ کھنڈ نسدا، بھجے واہو داہیا۔ پیار بھریا اندر جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ رس چکھے امیوں
 رس دا، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ پرکاش ویکھے اگمی رو سس دا، پن سوریہ چند کرے رُشنائیا۔ پھیر کھیل تکے جو سچکھنڈ دوارے
 وسدا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی مارگ دسدا، نت نوت آپ سمجھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایالا تیر انیالا کسدا،
 دو جہاناں پار کرائیا۔ اوہدا حکم سندیسہ اکو ہووے الکھنا الکھ دا، الکھ اگوچر دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 سد اپنا بھيو چکائیا۔ نارد کہے سمت شہنشاہی دس ویکھے لے چڑھدا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس لیکھا تکنا سیس دھڑ دا، دھڑے جگت
 والے بنائیا۔ کھیل تکنا ہووے ہنکار گڑھ دا، ہنگتا رنگ رنگائیا۔ کلجگ جیو تک لے سڑدا، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ ساچی منزل کھئے نہ
 چڑھدا، سچکھنڈ ملن کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ دھرم کلجگ کولوں ڈردا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نظارہ تک لے شرع شر دا، کی شریعت
 کھیل کھلائیا۔ کی حال ہونا دھرنی والے گھر دا، تو کھنڈ رہے گرلائیا۔ کوڑ کڑیارا ویکھ لے مردا، چاروں گنٹ گنٹ دہائیا۔ ایہہ کھیل
 اگما نرائن نر دا، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جو آد جگادی گھاڑن گھڑدا، لکھ چوراسی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، سدا اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے پرہو میں سنیا تیرا حکم آولا، اول اللہ تیری بے پرواہیا۔ تون پھریں اک اکلا، دو جہاناں سوہیا
 پائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرا بچن اکو لینا منا، منسا اور نہ کھئے رکھائیا۔ تون نور نورانہ سری بھگوانا، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 تون مالک خالق پرتیالک دھنی دھنا، میت مرارا بے پرواہیا۔ تون وسنہارا بنا چھپر چھتا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ تینوں نہ کوئی لالچ
 نہ کوئی طمع، لوبھ وچ کدے نہ آئیا۔ مینوں سچ دس کس بدھ بدلیں اپنا سماں، سمپت کریں کوڑ لوکائیا۔ مینوں ایوں جاپدا تیرا سمت

شہنشاہی (دس) وچ کھیل ہونا نواں، نو کھنڈ دھیان لگائیا۔ میں وی تیرے چرن کولان وچ بوہاں، دوسر دھام نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ
 سرنائی تیری پواں، پون پانی میری دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری
 بے پرواہیا۔ نارد کہے پرہو تون بڑا بے انت، بے پرواہ اکھوائیا۔ تون سب دا آتم دھار کنت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ کی وست امولک
 جن بھگتاں دیویں منت، نام ندھانا جھولی پائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نراکھر دئے سمجھائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم
 دا بیہو چکائیا۔ میری اکو ارداس تے اکو متت، اکو وار سپس جھکائیا۔ پرہو سچ دس کدوں دھرتی اتوں میٹنے کوڑے نندک، دھرم دی
 دھار دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے نارد، میں
 اپنی دیا کھاواں گا۔ دین دیاں اکھاواں گا۔ دھرنی ویکھاں سچی دھرمسال، در دوازا اک پرگٹاواں گا۔ پھل لگا کے بھگتاں کایا ڈال، پت
 ٹہنی آپ مہکاواں گا۔ مُرشد ہو کے پُچھاں حال، مُرید اپنے رنگ رنگاواں گا۔ انتر آتم وسان نال، وچھوڑا جگت کوڑ مٹاواں گا۔ جنم جنم
 دی لیکھے پاواں گھال، کیتی گھال اپنے چرن ٹکاواں گا۔ ہرجن ویکھ اپنے لال، پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال
 دُور رکھاواں گا۔ ستگر شبد بنا دلال، وچولا اپنا نام پرگٹاواں گا۔ رائے دھرم نہ پُچھے سوال، چترگیت دا لیکھ مٹاواں گا۔ ساچا منتر دس
 سُکھال، تون میرا میں تیرا آتم پرما تم آپ پڑھاواں گا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جوت رُشناواں گا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا پردہ آپ چکاواں گا۔ سمت کہے میں شہنشاہی دس، دس دسمیش نال وڈیائیا۔ جو تیر
 انبالا مارے کس، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں نجھر آتم دیوے رس، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ من منوا کرے وس، دہ دیش نہ
 اٹھ اٹھ دھائیا۔ جس دے چرن کول دوس ماس جان ڈھٹھ، برس سپس نوائیا۔ اوہ دھرم دا کھول کے ہٹ، ہٹوانا بنیا بے پرواہیا۔ جس
 جھگڑا مُکاؤنا اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ اک درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے میلے ٹھ ٹھ، پنچم پنچم جوڑ جڑائیا۔ سو پُرکھ اکال سدا سمرتھ، صاحب
 سلطان اک اکھوائیا۔ آد جگاد جس دے سب کچھ ہتھ، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جو بھگتاں دیوے ساچی وتھ، وست امولک نام
 ورتائیا۔ سگل وسورے جان لتھ، چنتا روگ رہے نہ رائیا۔ کوڑ وکارا دیوے متھ، ممتا موہ موہ مٹائیا۔ درشن دیوے ہو پرتکھ، ستمکھ

نظری آئی۔ پہلی وساکھ کہے میری پیج لوے رکھ، سد میرا سنگ بنائیا۔ جن بھگتاں کھول کے نیترا اکھ، لوچن نین کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا سمرتھ، نرگن دھار مہا اکٹھ، سرگن کتھ کتھنی سکے نہ رائیا۔

* ۲ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر ہردیپ سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میرے کول چار جگ دیاں عرضیاں، بنا شاستراں سوہا پائیا۔ دتیاں اوتار پیغمبر گر غرضیاں، جنہاں جگت نال وڈیائیا۔ دلیلاں دسیاں شبدی دھار اکھی مرضیاں، بدھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کی کھیلاں ہونیاں پرہو تیرے گھر دیاں، گھرانے دے مالک دینا درڑائیا۔ جگت دھاراں تیتھوں ڈردیاں، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جگت وچاراں کس بدھ لڑدیاں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ کس بدھ جگت دلیلاں مردیاں، تمنا طمع نہ کھئے بنائیا۔ کس بدھ اپنا جوہن ہردیاں، لے سکے نہ کھئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میرے کول جگ چوگرئی خواہشاں، تمنا نرگن سرگن دھار جنائیا۔ میں سنڈیسے سُن دا رہیا تتاں والیاں وچوں لاشاں، تن وجوداں پھول پھولائیا۔ نالے کردا رہیا ہاسا، ہستی تک بے پرواہیا۔ کی جگ جگ میرا صاحب کھیلے تماشا، تماشین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں پاوے راسا، بن گوپی کاہن نچائیا۔ لہنے پورے کرے شنکر گیلاشا، وشنوں وشو دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے کول سب دے لیکھ دھار نراکھر، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا لیکھا نہیں اٹ پتھر، پاہن نہ کھئے چترائیا۔ جس کھیل کھلایا گوہند سہایا ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جس دے پیار وچ جگت دھار نہ وہایا اتھر، نیترا نین نیر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرے کول جگ چوگرئی ثبوت، جگ جگ سنگ بنائیا۔ میں لیکھا جانا پنج بھوت، کایا کعبے پھول پھولائیا۔ میرا لیکھا چارے کوٹ، نو ست وچے ودھائیا۔ نال اشارہ کلجگ جھوٹھ، کوڑے رنگ سہائیا۔ ست دسے نہ کھئے سپوت، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ نام دا نام بنے کھئے نہ دوٹ، دتیا بھاؤ نہ کھئے مٹائیا۔ ساچی بخشے کھئے نہ سوجھ، سمجھ سمجھ نال

رکھائیا۔ اندروں کڈھ دے دویتی دوج، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ منزل بخشے اک مقصود، سچکھنڈ دوار سرنائیا۔ جس دی بند نہ ہووے
 حدود، حدان توں باہر نور جوت رُشنائیا۔ آد جگاد سدا موجود، گھٹ گھٹ وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا عالیشان عروج، شہنشاہ
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ستگر شبد کہے میرے کول بن قلم شاہی لیکھا حساب، کاغذ
 چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بھیو کھلاواں متر پیارے احباب، جو سخا سہیلا اک اکھوائیا۔ جس سہانی اگتی محراب، محبوب نور الاہیا۔ اوہ کھیلے
 کھیل وچ پنج آب، آب حیات ہتھ اٹھائیا۔ اُس نوں سجدہ میرا آداب، نو نو لاگاں پائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا نانک دھار بغداد، بغلی
 دو جہان دکھائیا۔ جس دی اوتار پیغمبران گرواں منگی امداد، نو نو سیس نوائیا۔ اوہ شاہو بھوپ دیونہارا داد، وست امل اٹل آپ
 ورتائیا۔ جن بھگتاں کھولے جاگ، اُس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ دیک جوت جگا
 چراغ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میرے کول اکھا لیکھا،
 جگت لکھت وچ نہ آئییا۔ جس وچ ہتھ نہ کھئے بھلیکھا، بہرمان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں رکھیا سانہہ کے سچکھنڈ ساچے دیسا، جتھے جگ
 نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اکو پُرکھ اکال دا شبد سندیسہ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو اک ہووے اکٹرا نیتا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جیہڑا
 بھلے کدے نہ چیتا، چیتن سرتی نہ کھئے کرائیا۔ جو بھگتاں کرے ہیتا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو لیکھا لیکھے لاوے وچ کھیتا، اہل بھل
 کدے نہ جائیا۔ جس نوں سب نے مٹیا نیتا، نرنکار نور الاہیا۔ اوہ ویس وٹائے انیکا، آنک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ جس دی سارے
 ہندے گئے بھیٹا، بسمل ہو کے اپنی خوشی بنائیا۔ اُس صدی چودھویں پیغمبران پورا کرنا ٹھیکا، ٹھیکیدار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم دھار
 کرنا ایکا، ایکنکار رنگ رنگائیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، جن مرن نہ روپ بدلائیا۔ بھگت ادھارناں جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں ویکھے
 چائیں چائیا۔ لہنا دینا پورا کرے گنپت گنیشا، سُرپت لیکھا رہے نہ رائیا۔ میرا صاحب سلطان نر نریشا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد برہم برہما
 کھولنہار بھیو ابھیدا، اچھل اچھیدا اپنی کار کھائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں دکھی ہوئی ویراگن، ویری گھر گھر نظری آئی۔ مند ہین دشا ابھاگن، لوک مات نہ کھئے وڈیائی۔ تیرا دپیک جوت نہ دسے چراغن، تن مندر اندر نہ کھئے رُشنائی۔ کلجگ جیو ہنس بنے کاگن، مانک موتی چوک تیرا نام نہ کھئے چُکائی۔ دُرمت میل دھووے کوئی نہ داغن، پاپاں کرے نہ کھئے صفائی۔ میرے اُتے جھگڑا تک لے دین دُنی سماجن، مائس مانو سمجھ کیسے نہ آئی۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راج راجن، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میرا کوچی کملی دا سوار دے کاجن، سر میرے ہتھ ٹکائی۔ تُوں شاہو بھوپ غریب نوازن، مہربان دُھر درگاہیا۔ میرے اُتے ستجگ ساچی ساج دے ساجن، کلجگ اندھ اندھیر مٹائی۔ تُوں میرا میں تیرا ہر پردیوں نکلے اوازن، سوہنگ ڈھولا سہج سکھدائی۔ جگت جگیا سو سونے لوک مات جاگن، نیچ نیتر لوچن نین اکھ کھلائی۔ سادھ سنت صوفی فقیر اکو نام کلمے وچ تینوں ارادھن، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ تُوں شبد اگمی دھار ستگر مار آوازن، صدا اک سُنائی۔ جیو جنت کنت بھگونت مل آپ سہاگن، شوہر بانکے دے وڈیائی۔ تیرا نام ندھانا نوجوانا اڈے اکو بازن، بازاں والا نال ملائی۔ بن تیری کیرپا سرشٹی کوئی نہ آوے سادھن، سر کر سکے کھئے نہ رائیا۔ تُوں مالک خالق دو دو آبن، دو جہان تیری وڈیائی۔ دھرنی کہے میری پکار نہیں کوئی بن پنجابن، نو ست دی دھار ڈبائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں موہن مادھو مادھن، مدھر دُھن دینی شنوائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر درشن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا سُن لے دکھڑا، دردیا رو رو دیاں ڈبائی۔ کلجگ کوڑ گڑیار میرا کالا کیتا مکھڑا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جگت جہان جیو ویکھ لے ستر، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائی۔ دین مذہب ویکھ لے بھکھڑا، تیرے نام دی ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ تُوں میرا سوامی ابناشی اچتر، پارپرہم پرہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ میرا وقت سہنجنا کردے سوہنی رُتر، رُت اپنے نال مہکائی۔ تیرا جگت

جہان تیرے نالوں رُسڑا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ میرے مہربان محبوبا مینوں تیرے اُتے عُصْرَا، عُصَّ وچ سُنائیا۔ میرا نو کھنڈ ست دیپ دا ویکھ لے جُسڑا، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ پیار رہیا نہ کتے اک مُٹھڑا، دَویت وچ تیری لوکائیا۔ مانس مانو آتم پر ماتم راہوں گھٹھڑا، پاربرہم پر بہ میل نہ کھئے ملائیا۔ جگت واشنا ہو گئی وانگ بچڑا، پنچھیاں پنکھیاں کھل لہائیا۔ پن تیری کرپا چکے کوئی نہ کچھڑا، گودی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ کیسے لیکھے لگا دسے نہ اُلٹا رُکھڑا، چوراسی بھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ ہرجن اپنے نشانوں جاندا اکھڑا، اوڑک تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میرے پرم پُرکھ پر ماتم میں لکان کیہڑی گٹھڑا، کونا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں مہربان ہو کے میرے اُتے تٹھڑا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھو ابھیدا رہے کھئے نہ لکڑا، لوک پرلوک دو جہان سری بھگوان پردہ دینا اٹھائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر سرمکھ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بہ میرے گہر گمبھیر، گور گویند تیری سرنائیا۔ میرا تن ماٹی خاک سب توں وکھری تصویر، دوسر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ میری تیرے ہتھ تقدیر، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میرے نیتراں وگدا نیر، ہنچھو دین دُہائیا۔ کوٹن کوٹ پُکار دے اوتار پیغمبر گرو پیر، پیراں دے پیر تیرا نام دُہائیا۔ نو ست سچ دی رہی نہ کھئے تاثیر، دھرم وچ نہ کھئے سمائیا۔ میری دروبی پاپاں دی انت ہوئی اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ میری لیکھنی اُتے شبد دی مار لکیر، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ میں ویراگن ہو گئی نہ شاہ رہی نہ فقیر، شہنشاہ تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ مینوں دیوے کوئی نہ دھیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میرے اوڈھن لتھے چیر، بستر تن نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں جودھا سورپیر، مرد مردا نے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے اتوں کلجگ گھت جائے وہیر، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی دھار بخش دے میرا ویر، میل ملا دے سہج سُبھائیا۔ میرا سینہ شرع چھری نال نہ چیر، چنری وچھنیا دیاں دُہائیا۔ میری حامی بھرے کیر، گواہی

دیوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تیرے ہتھ آد جُگاد دھرم شمشیر، بھے بھو دوویں دینے وکھائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر سردارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب گمبھیر گہر، گنونت کنت تیری اوٹ تکائیا۔ میں تیرے در تے آئی بن قدماں چل کے پیر، پاندھی ہو کے پنڈھ مکائیا۔ نگاہ مار لے نو ست دی کر لے سیر، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ تیرے کھیڑے بھٹھ کیتے کایا والے شہر، شہنشاہ ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مانس مانو پوا کے ویر، ورو دھ گھر گھر دتا وکھائیا۔ میرے سوامیا انترجامیاں میتھوں جھلیا نہ جاوے قہر، بھڑی بھڑی تیرا نام دُبائیا۔ میرے اُتے محبوبا کر دے مہر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ ہر پردے اندروں کڈھ کے کوڑی کرپا زہر، ظاہر ظہور اپنا آپ پرگٹائیا۔ میں تیری سرن سرنائی لگ کے جاواں تیر، تارنہار تیری وڈیائیا۔ میرے اُتے کریں نہ دیر، دیوہرے مندران مسیتان مسجدان شودوالے مٹھان ویکھ وکھائیا۔ جگت دیپک جگدیاں ہویا اندھیر، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ مینوں کوڑی کرپا لیا گہر، کلپنا کام کرو دھ لوہہ موہ ہنکار والی ہلکائیا۔ میں آد جُگاد سُنیا تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ شیراں دا شیر، بھے بھاؤ تیرے ہتھ نظری آئیا۔ میرا لیکھا مٹا دے زہر زہر، زبردست اپنی دیا کمائیا۔ ویکھیں میرے نال کریں نہ ہیر پھیر، اچھل چھل دھاری در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ست سچ جھوٹھ وچوں باہر نکھیڑ، ملاوٹ کوڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مٹا دے میر تیر، تُوں میرا میں تیرا دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، میرا لہنا دینا آپ نیڑ، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر گندن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میرے نر نرائن، نراکار نرنکار دیاں جنائیا۔ نیتر کھول کے ہنجھواں دھار وہاواں وہن، جلدھارا نال ملائیا۔ میرے سوامی میں سچ آئی کہن، یں رسنا جہوا دیاں سُنائیا۔ تیرا آتما تیرے نالوں طرفین، پاربرہم برہم ملن کھئے نہ پائیا۔ مِت رہیا نہ کھئے ساک سجن سین، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میرے اُتے ناتا تٹ گیا بھائی بھین، پتا پوت نہ کھئے چترائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وسندا وہن، دھرم دی دھار گیا رُڑھائیا۔ مایا رانی سب نوں کھائے ڈین، شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ دھرم مت ست رہیا نہ کھئے اُجین، پنکھی پنچھی روون مارن دھاپیا۔ میں دھرت نہیں کوئی ہندوین، نو ست دی دھار کُرائیا۔ بھڑی مینوں دوس رین نہ آوے چین، چُکنی ہو کے رہی سُنائیا۔ میرے اُتے ہوئی اندھیری رین، نوری چند نہ کھئے چمکائیا، دین مذہب اک دوجے نال کہن، تیرا نام کلمہ کرے لڑائیا۔ پھل رہیا نہ کیسے پت ٹن، پھول پھل نہ کھئے مہکائیا۔ ذرا نگاہ مار لے جو بالمیک آسا رکھی لکھن لگے رمائن، رام رام تیرے چرن دھیان لگائیا۔ کی ارجن نوں لگا کہن، گیتا گوبند دھار درڑائیا۔ کی نظارہ تکیا موسیٰ مُسلسل کی سمجھائیا۔ عیسیٰ کپڑا دیوے دین، سہج سچ نال جنائیا۔ محمد نے نیر وگا کے نین، چار یاری سنگ سنگ درڑائیا۔ میرا امام نور نورانہ جو وسے اولڑے دھام والا رہن، حق اکو اک رکھائیا۔ اوہ دین دُنی دی بُدھی ویکھے مُلین، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ دھرنی کہے میری بینتی اکو وار میرا دے دے دین، دیونہار تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول ساچا ہووے بہن، دوسر در نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر سُکھدیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اندروں نکلے ہوکا، انتشکرن رہیا کُرائیا۔ میرے اُتے ساچی ملے کیسے نہ نوکا، بیڑا حق نہ کھئے وکھائیا۔ جگت جگیا سو بنیا کھیل داؤ کا، کلجگ کلپنا نال ملائیا۔ ڈر رہیا نہ تیرے بھاؤ کا، بھگون تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ پیار رہیا نہ پتا ماؤں کا،

پُوت سپُوت نظر کھئے نہ آئیا۔ کی کھیل تیرا جُگ والے پساؤ کا، پسر پساری دینا درڑائیا۔ کی لیکھا تیرا تھل اسگابو دا، جل تھل مہیئل کی کھیل کھلائیا۔ کی عدل انصاف ہووے نیاؤں کا، میرے بھگوت دینا درڑائیا۔ میرے سینے تک لے تتو تپدا اگنی تاؤ کا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ سہارا ملے نہ ٹھنڈی چھاؤں کا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا سینہ ویکھ لے تپدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پیار رہیا نہ تیرے جپ دا، جگ جیون داتے تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ ناتا تٹیا پرمیشور پت دا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائییا۔ جگت جہاناں پیاسا بنیا رت دا، پتا پُوت ہونے قصائیا۔ سچ دھرم ویکھ لے چھپدا، کلجگ کوڑ کڑیا لے انگریائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دا وقت ویکھ لے جاندا تپدا، صدی چوڈھویں بیسویں نال ملائییا۔ تڈھ بن پیج کھئے نہ رکھدا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ جیکارا بولے نہ کھئے الکھ دا، الکھ آگوچر تینوں ملن کھئے نہ آئیا۔ نشان رہیا نہ دھرم ست دا، سچ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ونجارا دے نہ کھئے نام اکمے ہٹ دا، وست اکم نہ کھئے ورتائیا۔ تیری پریتی وچ نفع کھئے نہ کھٹدا، مُحبت وچ نہ کھئے سہائیا۔ جگت ووبار بنیا رسنا جہوا رٹ دا، ڈھولے ذبح والے گائییا۔ امیوں رس نجہر دھاروں کوئی نہ چٹدا، چیٹک بھری لوکائییا۔ تیرا ویس سمجھے کھئے نہ اکمے جٹ دا، جٹا جوٹ روون مارن دھابیا۔ دھرنی کہے اشارہ کیسے نظر آئے نہ تیرے نیتر اکھ دا، اکھراں توں باہر سمجھے نہ کھئے پڑھائییا۔ میں کھیل ویکھاں صاحب پرتکھ دا، مہربان مہربان گوسائنییا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جوڑے ہتھ دا، نو نو لاگاں پائییا۔ مینوں سہارا تیرا سمرتھ دا، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق گھٹ گھٹ دا، لکھ چوراسی سوہیا پائییا۔ میرا ستھر ویکھ لے یارڑے والے ستھ دا، نو ست دی سیج وچھائییا۔ بن تیرے میرے اُتے چرن کول کھئے نہ رکھدا، دھوڑی مستک نہ کھئے میرے چھپائییا۔ میرا مل رہیا نہ لکھوں ککھ دا، ککھ لکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا جھگڑا تک لے مانس مانو مائکھ تت اٹھ دا، نو دواریاں دھیان لگائییا۔ میرے اُتوں جھگڑا مٹے نہ شرع والی حد دا، حدود تیری سمجھے کھئے نہ آئیا۔ میرے پرہو میں چاہندی سب نوں نام پیالہ پیا دے مدھ دا، مدھر دھن دینی شنوائیا۔ تیرا دیپک جوت گھر گھر ہووے جگدا، کایا مندر کریں رُشنائیا۔ ہردا شانت کردے کلجگ جیوان انگیارا جو آگ دا، امرت بوند سوانت پیائییا۔ تُوں مالک خالق دین دُنی جگ دا، جاگرت جوت تیری رُشنائیا۔ تیرا لہنا دینا کلجگ انت میلا بھکت بھگوان

سبب دا، سب لیکھا دینا چُکائیا۔ تیرا نُورِ الٰہی اگے رتّ دا، یامین تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا دوارا پرہو سدا تیرے نال سجدا، ساجن ہو کے دینی وڈیائیا۔ میرا ارادہ پورا کرنا غریب نواز اجّ دا، عاجز ہو کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام نگارہ ہووے وچدا، واجب اپنا حُکم دینا ورتائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر پریم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کِریا کر سورے سربگ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میرے سینے دوس زین لگی آگ، گھڑی پل شانت نہ کھئے کرائیا۔ نگاہ مار لے اپنے جگ، جگ جیون دا تے دھیان لگائیا۔ ہنس بڈھی ہوئی کگ، کلکاتی کاگ وانگ کُرائیا۔ کیسے درشن تیرا ملے نہ اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا کیتا الپگ، پاربرہم برہم بھو نہ کھئے چُکائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میں تینوں رہی سدّ، گل پلو واسطہ پائیا۔ میرے نُورِ الٰہی رتّ، پروردگار تیری سرنائیا۔ میرے اُتوں کوڑی کِریا میٹ دے حد، وندن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنا نام ندھان سنا دے ند، شبدي دھار کر شنوائیا۔ تیرا آتما رہے نہ تیتھوں الگ، میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ چاروں کُنٹ تتی واء رہی وگ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ میں خالی جھولی رہی ادّ، در تیرے واسطہ پائیا۔ میرے اُتے تیر نشانہ گدّ، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ پوتر کر دے ماس ناڑی ہڈ، تن وجوداں کر صفائیا۔ بھاگ لگا دے میری اندھیری ڈونگی کھڈ، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ میں تیری مستی وچ کران دگ دگ، نور نورانے نور دینا چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دوارا اکو اک میرے اُتے ہووے سب دا حج، حاجت منسا میری پور کرائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر جاگیر کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کھیل ویکھ کلجگ کل دی، کل کلکی دھیان لگائیا۔ نو ست کوڑ کڑیاری دی اگنی بلدی، بھٹیالا لوبھ موہ ہنکار نال ملائیا۔ وڈیائی رہی نہ کیسے تیرتھ تٹ جل دی، گنگا گوداوری جمنا سُستی رہی کُرائیا۔ مینوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ میں تیرا چرن کول دوارا ملدی، بُدھ ہین دیاں سُنائیا۔ پدوی رہی نہ لوک مات اٹل دی، جگت جگدیشر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میری آسا ہوئی ڈونگھی ڈل دی، بھوراں وچ کُرائیا۔ میری قیمت پا دے نرگن نانک والی اک گل دی، نو کھنڈ ست دیپ گلی کوچیاں آپ جنائیا۔ آسا رہے نہ کپٹ چھل دی، ول چھل دھاری دینی وڈیائیا۔ دروہی مینوں کلجگ کرنی پھرے چھل دی، سلل تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تُوں حال ویکھ لے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پریت تھل دی، سمنڈ ساگر اسگاہاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری مُشکل تیرے حل دی، دوجا ہوئے نہ کھئے سہائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر گربخش سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری تیرے چرن پریت، بینتیاں وچ سُنائیا۔ اپنی حقیقی دیواں دلیل، لاشریکی دیواں سُنائیا۔ جس کارن تیرا بستر بھوشن دے نیل، روپ جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا وچولا نہیں کوئی وکیل، وکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں شہنشاہ خالق خلیل، مہربان نور الہیا۔ میرے محبوبا تیرا حق عروجا، تیری سب تون وکھری تعلیم، عزیز دینی وڈیائیا۔ وقت سہنجنا آد نرنجنا تیرا ویکھاں غنیم، غفلت میرے اتوں مٹائیا۔ میں چاہندی سب دے اندروں کر ترمیم، ترتیب اپنی نال سمجھائیا۔ جھگڑا شرع رہے نہ اُتے میرے زمین، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں مذہباں والیاں کیتا کین، میری قیمت رہی نہ رائیا۔ میں سب دے ہوئی ادھین، مالک گھر گھر نظری آئیا۔ مینوں سمجھ نہیں آؤندی میں نر دساں کہ مدین، میرا روپ رنگ ریکھ آد جگاد سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا مارگ تیرے چرن کول مہین،

جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میری بینتی پر بھو کریں تسلیم، مہربان سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں سدا نہ رہاں غم گین، غم خوار ہو کے میرا غم دینا مٹائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا انتر جاوے گھٹدا، گھٹ گھٹ دے مالک ویکھنا دھیان لگائیا۔ میرے اُتے جھگڑا میٹ دے دین مذہب دی وٹ دا، حد مات رہن نہ پائیا۔ اکو کلمہ مائس تیرا ہووے رٹدا، دوسر اور نہ کھئے لڑائیا۔ تیری سرن سرنائے جگت جگیا سو ہووے ڈھٹھدا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ سچ دوارے ہووے ٹھدا، گرہ مندر اکو سوہا پائیا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھسٹھ دا، تٹاں کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ لہنا مک جائے مندر مسجد شودوالے مٹھ دا، پاپناں پتھراں سیس نہ کھئے نوائیا۔ تیرا ناد اکو سندیسہ دیوے آتم دھن ٹک ٹک دا، ٹیک ٹیکی من دی تیرے نال لگائیا۔ تیرا پرکاش سہنجنا ہووے لٹ لٹ دا، نور نورانے نظری آئییا۔ میں چرن تیرے گول بن رسناں توں دھرنی کہے دھرت ہو کے چٹدا، ناری توں مرد روپ بدلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ونڈ لے درد، دکھی ہو سہائییا۔ میں نہ ناری نہ مرد، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ میری منظور کر لے عرض، در تیرے سیس نوائیا۔ مینوں ستجگ ملن دی غرض، کلجگ کوڑا کر صفائییا۔ اکو نام دی بخش دے طرز، ڈھولا اکو دے سُنائییا۔ تیرا کھیل تگاں اسچرج، اچرج لپلا دینی وکھائییا۔ دھرنی کہے پر بھو مینوں ہون نہ دیویں نپڑد، سر اوڈھن دینا ٹکائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام کھنڈا دھار اکو اگمی کھڑگ، دو دھار نظر کیسے نہ آئییا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر مکھن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سرنگے، شاہ سلطان تیری وڈ وڈیاٹیا۔ میری آشا پوری تمنا کردے چرن پرتی منگے، خواہش تیرے نال رکھائیا۔ جن بھگت پرہو مینوں سدا لگن چنگے، کلجگ اتم ویکھ خوشی منائیا۔ تیرے نام وچ تیری کرپا نال جان رنگے، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ شہنشاہ بنا دے بھکھ ننگے، نام وست اکم ورتائیا۔ پچھلے جگ چوکڑی تیرے حکم وچ لنگھے، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ بنا تیری کرپا سینے ہندے کدے نہ ٹھنڈے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ توں آتم دھار وچھڑے گنڈھے، پر ماتم اپنا جوڑ جڑائیا۔ انت میری نیا نوکا ویکھ لے کلجگ کنڈھے، گھاٹ پتن تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت بنا دے ساتھی، میری اگنی آگ بھجائیا۔ تیرے نام دی گاون گاتھی، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ تیرا ایشٹ ہووے پُرکھ سمراتھی، دیو آتما سیس نوائیا۔ توں ہرجن آپے کریں راکھی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرے کول پور بلیاں جگاں دی ساکھی، ساکھیات تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ توں شہنشاہ شاہو شاہی، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ میرے مہربانا میری لاہ دے اداسی، چنتا غم دے مٹائیا۔ حکم دے دے شنکر اتوں کیلاشی، کلا سب دی دے بھوائیا۔ کوڑ کڑیاں دوا دے پھانسی، فیصلہ حق سنائیا۔ تیرے سچ دھرم دی جوت ہووے پرکاشی، چارے گنٹ ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں میل ملاوا ہووے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتے تیرے رنگ سمائیا۔ میں خوشیاں وچ کراں ہاسی، ہستی تگاں تیری نور الاہیا۔ توں نگاہ مار پرتھی کہے میرے تے لیکھا تک پرتھی آکاشی، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ میری آد انت دی جگا جگنت دی تیرے چرن کولاں آسی، آشا اور نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں کولوں میری کرا دے بند خلاصی، بندھن ممتا والا ٹرائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرے دھرم دی ویکھے راسی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ توں ہر گھٹ اندر واسی، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں جن بھگتاں ملن دی کلجگ انت ہوئی ابھلاشی، آشا پور دینی کرائیا۔

* ۹ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ لادھووال ضلع لدھیانہ سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں * ❀

نارد کہے میں گیا ستلج دے کنڈھے، گوہند دی دھار یاد پُرانی نظری آئیآ۔ میں تیکھی شبدی دھار ویکھی اگئی کھنڈے، جس نوں لوہار نہ کیسے بنائیآ۔ گرسکھ بھگت سہیلے تگے وچ اندے، جو ڈنڈاوت بندنا کر کے پرہ نوں سیس نوئیآ۔ اوہناں دے اندر دھرم دھار دے ویکھے جھنڈے، ست رنگ پرہو دے نال رنگائیآ۔ جان غور نال تکیا اوہناں دے پیراں تھلے کنڈے، اُتے بھجن خوشیاں نال واہو داہیا۔ میں نگاہ ماری سب تے سینے اندروں ٹھنڈے، اگنی تت نہ کھئے تپائیآ۔ جان پکوان تکیا رُکھے سکھے منڈے، جو رس امرت روپ وکھائیآ۔ میں حیران ہو گیا کس بدھ پریم پریتی پرہو ونڈے، مہربان مہربان مہربان مہر نظر نال ترائیآ۔ جنم جنم دے وچھڑے بن بھگتیوں آپے گنڈھے، گنڈھنہار دیال دیا کھائیآ۔ سب دے انتر خواہش ساچی پریت پرہو نال ہنڈھے، دو جہان وچھڑ کدے نہ جائیآ۔ جگت جہان دسن مزدوری والے بندے، انتر پرہ جوتی مل کے وجے ودھائیآ۔ نارد کہے میں وی پندھ مار کے آیا لبے، گنگا گوداوری جمنہا سُرستی نال ملائیآ۔ سب نوں ہلون کے بلایا پھڑ کے کندھے، آلس وچوں جگائیآ۔ نی اوہ تگو بھگت سہیلے ٹھاڈے نالوں چنگے، جو گر چیلے اکو روپ بدلائیآ۔ سب دے سینے اندروں کہے، نیتر نین نین شرمائیآ۔ ایہ کھیل پرہو دے اچھبے، جگ چوکرئی سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ جو غریب نائیاں جگ جگ لائے اپنے انکے، انکیکار آپ ہو جائیآ۔ بچے پردھ جوان جو پریمی پھردے پیروں ننگے، تتو تت نہ کھئے تپائیآ۔ اوہناں دے اندر پرمانندے، پریم پریتی وچ سہائیآ۔ جد گاؤندے سوہنگ چھندے، ٹوں میرا میں تیرا راگ سُنائیآ۔ صاحب ستگر تکیا کدی بھوں کدی اُتے منجے، مجلس بھگتاں نال رکھائیآ۔ ٹوں ویکھ سوانی گنگے، تینوں دیاں جنائیآ۔ سُن جمنہا سُرستی گوداوری سب دے پینڈے لنگھے، منزل منزل پندھ مکائیآ۔ نگاہ مارو کی کھیل کرے سورا سربنگے، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس بھگت سہیلے پھڑ کے اپنے پنچے، پنجان دا لیکھا دتا مکائیآ۔ پریم ساگر کھیل کھیلے بنا مہانے ونجھے، نیا نوکا جگت نہ کھئے وڈیائیآ۔ گنگا کہے سُن وے پاندھے پنڈے، پنڈتا تینوں دیاں سُنائیآ۔ نالے پریم وچ نیر ویاے انجھے، ہنجهو ہار بنائیآ۔ نہ خوشی رہی نہ رنجے، غمی چنتا نہ کھئے وکھائیآ۔ اوہ تک جنہاں دا لیکھا لکھیا کوی دھار بونجے، گوہند دھار کھیل کھلائیآ۔ اوہ چھڈ کے اپنے گھراں والے دھندے، دھندھوکار وچوں ستگر چرن سیو کھائیآ۔ جتھے

پت پُنت بوندے گندے، گُرمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ دین دِیال سدا بخشندے، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے سُن گنگا گوداوری جمنا سُرستی، سُنئیو لؤ انگرائیا۔ میرے صاحب دی ویکھو ہستی، جو ہست کیٹاں اکو رنگ رنگائیا۔ جھٹ بھگتاں لہنا دینا دیوے دستو دستی، آکے ادھار نہ کھئے وکھائیا۔ بھکت سہیلے مل کے سہاؤن اگتی بستی، جس دی چہپر چہن نہ نظری آئیا۔ ایہ سب توں مہنگی سب توں سستی، یں ستگر ہتھ نہ آئیا۔ کی ستگر پریتم کھیل کھیلے عرشی، فرش اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں خوشیاں والی برسی، برساں دیاں وچھڑیاں لئے ملائیا۔ کِریال ہو کے کِریا کرسی، کرتا پُرکھ دیا کمائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے حرصی، ہوس جگت والی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے کھیل تگو کلاپاتی آ، پت پرمیشور کی کرنی کار کمائیا۔ پرکاش تگو آج دی راتی آ، جگت اندھیرا دُور کرائیا۔ جن بھگتاں دے ہتھ وچ تگو داتی آ، جو داتار نال مل کے کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں پنڈھ مکدا ویکھو واٹی آ، آگے چوراسی رہے نہ رائیا۔ جنہاں بیبیاں سر تے چُکیاں پانی دیاں چائیاں، چٹورے پنج تت صاف کرائیا۔ چھوٹیاں وڈیاں وکیاں پریہ دی ہاٹی آ، دام قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ گُرمکھاں دیاں آشاں خوشیاں نال ناسیاں، بھجن چائیں چائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی ایہ منزل ملنی نہیں کیسے پاٹھی آ، جو جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ سب دے ٹھنڈے سینے رکھے چھاتی آ، چھتردھاری سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو رُوحاں ستگر شبد دی دھوڑی نہاتیاں، دُرمت میل میل گوائیا۔ خوشیاں نال ویکھن تکن جھاتی آ، ستمکھ ہو کے درشن پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا آپے پُچھنہارا واتی آ، گرہ گرہ انتر آپے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ گنگا کہے نارد ایہ گُرمکھ کیوں کردے واڈھی آ، بابمنا سانوں دے سمجھائیا۔ اسپں تکیا دُھپ پیندی ڈاڈھی آ، اگتی تت جلائییا۔ نارد کہے کی مرضی ٹہاڈی آ، مینوں دیو سمجھائیا۔ کملیو انہاں دے اندر وڑ ستگر شبد لڈاؤے لاڈی آ، باہروں اگن نہ لاگے رائیا۔ انہاں دے اندروں سرتیاں جاگیاں، ستگر نال مل کے وجے ودھائیا۔ انہاں دا مالک کلاپاتی آ، پت پرمیشور آپ اکھوائیا۔ تسیں پیار تک لؤ آج دی راتی آ، کس بدھ اپنا رنگ رنگائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی ہتھ رکھ کے اپنیاں چھاتی آ، سینہ

زور نال دبائیا۔ وے ناردا انہاں دا لیکھ لکھیا جاندا نال قلم دواتی آ، سائوں سمجھ کجھ نہ آئیا۔ ایہ وڈے وڈے پرتاپی آ، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ نارد کہے انہاں دی پُشت پناہ دے تھاپی آ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہ اندروں آتما دھار پرہو دی ذاتی آ، باہروں پنج تت ویکھے لوکائیا۔ کرے کرپا پرہو لوک ماتی آ، مہربان ہونے سہائیا۔ جس جنم جنم دی وچھڑی اپنی دھار پچھاتی آ، دوسر لوڑ رہی نہ رائیا۔ جن بھگت سہیلے میلے ہن بدھ بھاتی آ، بھیو ابھیدا اپنا آپ گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب نوں آوندیاں جانڈیاں دیوے نام دی ذاتی آ، داتا ہو کے دیاوان ورتائیا۔

* ۱۰ * وساکھ شہنشاہی سمت دس لدھیانہ شہر دھرم چند دے گرہ *

دھرنی کہے پرہہ بخش دے چرن دھوڑا، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے کوڑا، مایا ممتا موہ ہنکار مٹائیا۔ ساچا نام ندھانا چاڑھ دے گوڑھا، دو جہان سری بھگوان اتر کدے نہ جائیا۔ جگت جہان چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھا، موہن مادھو مادھو دیا کھائیا۔ تیرا پرکاش دیا گھٹ گھٹ جوتی تورا، نور نورانہ نظری آئیا۔ شبدي ناد وجائے تورا، تریا توں پرے ہووے شنوائیا۔ ہر گھٹ نظری آ حاضر حضورا، حضرتان دے حضرت اگم اتھاپیا۔ نام خُماری بخش سرورا، سرتی شبد نال ملائییا۔ مانس جنم نہ ہونے ادھورا، کلجگ جیواں دے سمجھائیا۔ تون پرم پُرکھ ستگر پورا، پورن برہم دینا سمجھائیا۔ جو موسیٰ رکھ کے گیا آس اتے کوہ طورا، بن نینان نین اٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ بینتی کرنا منظورا، نور نورانہ نور الاہیا۔ محمد دا لیکھ کر کے پورا، صدی چودھویں سنگ بنائیا۔ نانک گوہند دھرنی دھرت دھول کہے بخش دے اپنی دھوڑا، مٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ جیواں جنتان لکھ چوراسی بخش دے قصورا، سادھان سنتان بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو کلجگ کوڑ میٹ دے ریکھ، رکھی رکھیشر دھیان لگائیا۔ مایا ممتا مدا دیس، بن نینان نین اٹھائیا۔ ست رہیا کیسے نہ بھیس، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ رہی گر لائیا۔ سندیسہ دیون وشن برہما شو مہیش، دیوت سر نال ملائییا۔ تیئی اوتاراں ویکھ سندیس،

کی بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ پیغمبران آسا رکھی شیش، پیشین گوئیاں وچ رہے لکھائیا۔ گرو گُردیوا مٹیا توں سدا رہے ہمیش، آد انت سِری بھگونت سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ شاہو بھوپ جگت جہان نر نریش، نر نرائن تیرا دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میں ویراگن میرے کھلڑے ویکھ کیس، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا باہر درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار کھیلے کھیل سمبل دیس، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ تیری مہا سدا وشیش، وشیاں توں باہر تیری وڈیائیا۔ در تیرے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اتوں میٹ کلیش، کلجگ کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ جھگڑا مکا دے مُلا شیخ، مساکاں کر صفائیا۔ تینوں اکو اک ہووے آدیس، دو جہان سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب کلاپات، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ میرے اتوں میٹ اندھیری رات، کلجگ کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ ستجگ ست دھرم بخش دے دات، داتے دانی ہونا سہائیا۔ میری اتم پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ اتم پر ماتم جڑے کیسے نہ نات، پُرکھ اکال میل نہ کھئے ملائیا۔ دُھن آتمک شبد سُنے کھئے نہ ناد، انادی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ جھگڑا تک برہم برہماد، برہمانڈ رہیا گُرا لائیا۔ مان رہیا نہ وید شاستر گرتھ ادھیائے کانڈ، اکھڑ اکھڑ رہے سُنائیا۔ پھری درویسی نو کھنڈ، نو نو چار پندھ مکائیا۔ وست امولک نام ندھانا اکو ونڈ، چار ورن اٹھاراں برن ساچا سوہلا ڈھولا اکو گائیا۔ موہ وکارے میرے دنڈ، کوڑ گُریار رہن نہ پائیا۔ میرے سینے پا ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ میری ننگی نہ ہووے کنڈ، ہتھ پُشت پناہ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں رہی لنگھ، اتم اپنا پندھ مکائیا۔ نگاہ مار لے نشان تارا چند، ستار چند ویکھ وکھائیا۔ میرے اندر دُکھ بھریا رنج، غمی غم خوار دینی مٹائیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا نمسکار (وار پنج)، پنجاں تتاں کرنی صفائیا۔ منوآ من دہ دشا کرے نہ جنگ، جھگڑا تن وجود وکھائیا۔ کلجگ کوڑ گُریار کھیڑا ویکھاں دھار منجھ، تُدھ بن پار نہ کھئے لگائیا۔ میرے پر پُرکھ پُرکھوتم ہرجن لگا اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جگت جہان میٹنی بھکھ ننگ، نام و ہونیاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دین دیاں سدا بخشند، بخشش رحمت رحیم رحمان نو جوان سِری بھگوان اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی اٹھاوے نین، لوچن اکھ اکھ بدلائیا۔ اپنی جل دھارا دے وہندے ویکھو وہن، جو دوس رین بھجن واہو داہیا۔ آگے بھگتاں دے تگو گہن، جو مارگ پنٹھ دین دنی درسائیا۔ تہاڈے نالوں سدا ٹھنڈے رہن، پرہو پرتی وچ آگن نہ لاگے رائیا۔ میں تہانوں سندیسہ آیا کہن، کہہ کہہ دیاں سنائیا۔ تسار خوشی وچ دوس تکیا تے ویکھو اتم رین، پریم پیار نال دھیان لگائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکالا اکو ساک سجن سین، ستگر شبد شبد شنوائیا۔ سو ہرجن اکٹھے کر کے بھائی بھین، گرمکھ گر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دا لہنا دیوے دین، پورب سب دی جھولی پائیا۔ ہر سنت سہیلے اکٹھے کر کے اپنا مہین، بنس سرینس روپ درسائیا۔ جس دھار دا اشارہ کیتا نائی سین، بن نیتر نین اکھ کھلائییا۔ جس دی یاد کیتی بالمیک وچ رمائن، رام راما دھردرگاہیا۔ جس دا سداے گایا گائن، کاہن کاہنا وڈ وڈیائیا۔ جس دی یاد وچ شہادت دتی حسن حسین، جل دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیلے کھیل عین دا عین، انا الحق نال ملائییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی میرے صاحب دی بھگتی ڈاڈھی، ڈنڈاوت وچ لما پے کے سپس نوائیا۔ جس دی صفت کردے گئے ڈھاڈھی، وار سلوکان نال گائییا۔ سرت شبد لڈاؤندے گئے لاڈی، سنت سہیلے رنگ بنائیا۔ اُس نے کھیل اگتی کاڈھی، مارگ مارگ وچوں بدلائیا۔ اوتھے کلیو کی مجال ساڈی، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ تہاڈی جل دھار رہے نہ ٹھانڈی، پون پون نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی ست دا بن گوانڈھی، آتم پرما تم ہمسایہ آپ بنائیا۔ میں حیران ہو گیا ہرجن ادھارے جو پیار وچ کردے واڈھی، جگت وڈھی ہور نہ کھئے رکھائییا۔ سارے کہن پرہو نال مُحبت ساڈی، دھر دا سنگی اک اکھوائیا۔ جنہاں نوں چوراسی وچوں رہیا کاڈھی، پھڑ پھڑ باہوں باہر کڈھائییا۔ جنہاں پسینہ وایا ماس ناڑی ہاڈی، بھجن واہو داہیا۔ اوہناں دا جیون زندگی ویکھے سادی، شہنشاہ اپنا پردہ لاپیا۔ آتمک دھن بخش انادی، انحد اپنا ناد سنائیا۔ اوہناں گرمکھاں چنتا کاہدی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چوراسی وچ پوے نہ پھیر جگت والی آبادی، تتان رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائییا۔ گنگا

گوداوری جمننا سُرسی مُکھوں پئییاں بول، سہج سہج نال سُنائیا۔ ناردا اسیں سب دے آکے پچھے رہیاں کول، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔
 بھگتاں اندر پریم پریتی دا جدا رہیا ڈھول، خوشی وچ خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرے صاحب نے ست دا پردہ دتا کھول، اوہلا اور رہیا
 نہ رائیا۔ بھگتاں بھاگ لگا کے کایا چول، چولی اپنا رنگ رنگائیا۔ تول کے ساچے تول، لیکھا جگت والا مکائیا۔ ہرجن سچ پریتی گھولی لے
 گھول، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ اسیں ویکھدیاں رہیاں انہول، ساڈی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ گرمکھ گریسکھ ہرجن بھگت سہیلے سارا دن
 خوشیاں دا کردے رہے گھول، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ نارد کہے تسیں ویکھو اُپر دھول، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ جنہاں دا پچھلے جنم دا
 قول، اقرار سب دے پور کرائیا۔ پریم ہو کے جائے مؤل، مؤلا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے دھر ترازو لے تول، جگت لیکھ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۱۳ * وِساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈے بگھے ضلع امرتسر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں *

نارد کہے دھرنیئے کچھ خوشیاں نال ونڈ، دھرت دھول دھول خوشی بنائیا۔ نو نو چار پچھوں تیرے سینے پئی ٹھنڈ، اوتار گرو پیر
 دین گواہیا۔ کلیئے کوجھیئے بھگت بھگوان پریم پیار دی تک گنڈھ، جگت جہان نین اٹھائیا۔ جنہاں دی پُشت پناہ ہتھ دھریا پرہو نے
 کنڈ، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم جنم دے وچھڑیاں آتم پرما تم دھار گنڈھ، پاربرہم پرہم میلا لیا ملائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے دھر دے
 چند، نور نورانے ویکھے دھیان لگائیا۔ جیہڑے توں میرا میں تیرا گاؤندے چھند، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ سچ پیار دا مان دے اند،
 پردھ بال جوان بھجن چائیں چائیا۔ کوڑ گریار دی منزل میرے اُتے لنگھ، پاندھی۔ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہناں دی چرن دھوڑی لے انگ،
 مٹی خاک خاک رمائیا۔ سدا سچ دا تیرا بن جائے سنگ، سکلا سنگی دئے وڈیائیا۔ دھرنی کہے ناردا میری خوشی بند بند، بندگی وچ
 سیس جھکائیا۔ کریا کیتی سورے سربنگ، پردھ بال بالان نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ اپنا بھیو کھلایا۔ دھرنی کہے نارد کیرپا کری بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمایا۔ جس نوں کہا واہ واہ، واپگرُو تیری وڈ وڈیایا۔ میری جگت وچھنی پکڑی بانہ، سر میرے ہتھ ٹکایا۔ بھگت سہیلے تگان جیہڑے تیرا روپ الاہ، نور نورانے نظری آئی۔ تون ویکھنہارا تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں سنگ سنگی تارے جیہڑے پیندے چاہ، لیکھے سب دے اپنے ہتھ رکھایا۔ جنہاں تیرے پیار دا سُنیا ناں، نر نرنکار تیرے وچ سمایا۔ دھرنی کہے بے شک مینوں سارے کہندے ماں، دھول ملے وڈیایا۔ میں پر م پُرکھ دے بل بل جاں، گھولی اپنا آپ گھلایا۔ جو ہنس گرمکھ اُدھارے کان، کاکوں ہنس بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا سنگ رکھایا۔ دھرنی کہے نارد میں سارا دن رہی تکی، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ بھگتاں دی بھگتی ویکھی حق دی، جو خُون پسینہ روپ بنایا۔ جنہاں انتر آتم روپ نہ تھک دی، بھجن ٹپن چائیں چائیا۔ جنہاں نوں لجا نہیں کوئی جگ دی، پریم پریتی وچ سمایا۔ میں مُحبت ویکھی پرتکھ دی، جو پر م پُرکھ اکھوایا۔ دھار تکی اکھنا اکھ دی، اکھ اگوچر اکھ اتھایا۔ جن جھولی بھرنی سکھ دی، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ جن لیکھا لاؤنا داتری والے ہتھ دی، سجا کھبا اکو رنگ رنگایا۔ میں اوس دے آگے واسطہ گھت دی، نو نو سپس جھکایا۔ پرہو محنت دینی گرمکھاں دی اک اک بوند رت دی، رتن امولک ہیرے لینے بنایا۔ تیری کھیل پرہو ست دی، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں ویکھ ویکھ ہسدی، بھگون چرن چم کے اپنی خوشی بنایا۔ میں نو سو چرانوے چوگری جگ دا پچھلا حال دسدی، بھیو ابھید کھلایا۔ ایہہ واڈھی کرنی تھادے نہیں کوئی وس دی، پورب دے لہنے دینے دیندار جھولی پائیا۔ تھادی صفت صلاح جس دی، پر م پُرکھ تھادے ڈھولے گایا۔ ایہہ چترائی نہیں جگ دی، بڈھی کم کیسے نہ آئی۔ ایہہ کھیل تن وجود پنج تت دی، جنہ تتان وچ اپنا آتما دتا رکھایا۔ اوہ کھیل کھلایے دھرم دھار ست دی، ست ستوادی ہوئے سہایا۔ دھرنی کہے میں سب دے چرناں دے ہیٹھاں ڈھٹھ دی، مان ابھان نہ کھئے رکھایا۔ تھادی سیوا پوری ہوئی پار کیتی کھال وٹ دی، بھجے چائیں چائیا۔ تسیں میرے اُتے دھرنی کہے میں تھادے تھلیوں پیر چڈدی، تائینوں نواں کھنڈاں بلائی۔ تھادے اندر سوہنگ جاپ چیدی، تون میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ ایہو جہی بھگتی کدے نہ لبھدی، جو کنک وڈھدیاں پار لنگھایا۔ میری آشا پریم مُحبت والی سچ دی، سچ سچ نال سُنایا۔ ایہہ

کھیل پُرکھ سمرتھ دی، جو سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی گھال لیکھے لائی اجّ دی، عاجز ہو کے جن بھگتو دھرنی کہے میں سب نوں سیس نوئیا۔

* ۱۷ و ساکھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع گرداس پُر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں *

نارد کہے گنگا سنا ہڈ بیتی، جگ چوکرئی پچھلا دھیان لگائیا۔ کہو جہی چلدی ویکھی جگت جہان ریتی، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ کس بدھ تیری دھار بندی ٹھانڈی سیتی، سانتک ست روپ بنائیا۔ گنگا کہے جگ جگ پرہو دی وکھری ریتی، ریتیان آپ اکھوائیا۔ دین دئی کھیل کھلا کے مندر مسیتی، شودوالے مٹھان وچ بھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ پریتی، پریم ہو کے دیوے سہائیا۔ جس دی کھیل ترے گن اتیتی، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ جس پچھلی کرنی اے مارنی لیکھی، بھو آگلا آپ گھلائییا۔ جس دی لکھ چوراسی باغیچی، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جھگڑا رکھے نہ اوچ نیچی، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ مالک خالق جس انتر آتم حق حقیقی، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ اُس دا لیکھا تک ترتیبی، حقیقت دا مالک اک اکھوائیا۔ جس نوں کہندے لاشریکی، گنگا تینوں دیاں سمجھائیا۔ اپنی اٹھا کے ویکھ چیچی، چیرے والا سوبھا پائیا۔ جس دی بھگتاں نال مُجبت والی پریتی، پردہ سکے نہ کھٹے گھلائییا۔ جو ویکھنہارا سچ دی نیتی، نیتی والیاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ (نارد کہے) میں چار جگ توں پچھلی دساں کتھا، کہانی دھرم دھار درڑائیا۔ تن وجود سریراں ٹیکدا رہیا متھا، مستک خاک رمائیا۔ کلجگ اتم بھگت بھگوان ستھر لتھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ لہنا مُکا کے تے اٹھا، تتوت بھو چُکائیا۔ سب دیاں سانجھیاں کر کے متا، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ تے دے چرن کول واسطہ گھتا، نو نو لاگان پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے گنگا کیڑی سناے بات، باطن دے سمجھائیا۔ اُس ہس کے کہیا میرا اک پرہو نال نات، دو جا

اِشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میں ویکھاں کلجگ پھرے وچ کائنات، بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں پُچھے پرہو وات، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے گاتھ، تُوں میرا میں تیرا بھیو چُکائیا۔ سچ مُحبت دے کے دات، نام خُاری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساچے رنگ رنگائیا۔ نارد کہے گنگا اپنی پھڑ کے ویکھ لے مالا، من کا منکا دھیان لگائیا۔ نالے وقت تک لے اچ دا ہالا، حالت تینوں دیاں درڑائیا۔ جن بھگت ویکھ لے ماردے چھالان، بھجن واہو داہیا۔ جنہاں دے اندر چاؤ مارے اچھال، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہناں دا پریم ویکھ لے پیار نالوں باہلا، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ گنگا کہے نارد ا میرا من سواالا، سہج نال سُنائیا۔ تُوں کس دا بنیں دلالا، اکلا رُوپ دکھائیا۔ نارد کہے گنگوتریے جن بھگت بھگتی والے میرا مُکھ کردے کالا، میرے نین شرمائیا۔ جنہاں دی سب تون وکھری چالا، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ کوڑی کیریا توڑ جنجالا، جاگرت جوت وچ سائیا۔ جنہاں دا صاحب سوامی لیکھے لاوے گھالا، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ آتم پر ماتم سد وسے نالا، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ تُوں وی اُس صاحب دا درشن پالا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نے مارگ دسیا سُکھالا، جگت کیریا نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں اکو مندر درسایا سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے مارگ اک سُکھالا، سُکھمن ٹیڈھی بنک دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سُن وے تارا چندا، سورہ اپنا سنگ بنائیا۔ زرگن دھار تگو جوت سرُوپ تتان والا بندہ، بندگی چار جگ تون باہر جنائیا۔ جن بھگتاں کرم کم دا دس کے دھندا، دُھندھوکار وچوں باہر کڈھائیا۔ کیسے دا بھاگ ہون نہ دیوے مندا، وڈبھاگ رہیا بنائیا۔ جس دا بھجن بندگی والا سفر نہیں لمبا، مہر نظر نال ترائیا۔ میں ویکھ کے ہو گئی اچنہا، خیرانی وچ رہی سُنائیا۔ جو بھگت سہیلے

ادھارے لگائے اپنے انگا، انگیکار اکھوائیا۔ جنہاں دے چرن چمڈی سُرسی جمنّا گوداوری گنگا، نو نو سیس نوآئیا۔ میرا ویکھ کے انتشکرن
 کما، سُدھ بُدھ رہی نہ رائیا۔ جس صاحب نے سب دی پٹھ تے لایا پنجه، پنجاں تتاں پنڈھ مُکائیا۔ تُوں وی سُن وے نارد گنجا،
 بودی تیری دیواں سمجھائیا۔ سوامی کھیل تک لے چنگا، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ جس ہرجن بھگتی ہین رہن دتا نہیں کوئی بُھکھا ننگا،
 نام بھنڈارے آپ بھرائیا۔ اوہ کھیل صاحب سندا، جو سرگھی سندھیا دھیان لگائیا۔ جس دے پیار وچ گُرمکھاں وقت لنگھا، خوشیاں
 ڈھولے گائیا۔ میرے انتر آیا اندا، اندپر والے دتی وڈیائیا۔ جس بیو کھلایا برہم اندا، پاربرہم دیا کائیا۔ سو صاحب بن بخشندا، مہر
 نظر اُٹھائیا۔ جس دی صفت کردے گئے کوی دھار بونجا، باون سنگ بنائیا۔ اُس شرع دا لیکھے لایا چندا، شبے روز ویکھ وکھائیا۔ میرا
 سینہ کیتا ٹھنڈا، اگنی تت بُجھائیا۔ پریم پیار دیاں پا کے گنڈھاں، بھگت بھگوان سنگ رکھائیا۔ مینوں یاد آوندی جس کول گُرمکھ بھجّدے
 چُک پنڈا، پنڈ جیو دا پنڈھ مُکائیا۔ میں خوشیاں وچ کی ونڈاں، دھرنی رہی سُنائیا۔ جھٹ بولیا نارد پنڈا، بودی نال بلائیا۔ نی دھرنیئے
 تُوں ویکھ لے کلجگ اتم کنڈھا، کنڈھی دھیان لگائیا۔ صاحب دا تک لے ست دا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ جس کھیل
 کھلاؤنا نو کھنڈا، نو نو پنڈھ مُکائیا۔ جس دا شبدي دھار اگتا کھنڈا، کھنڈراں لیکھ مُکائیا۔ پر دھرنیئے میرا دکھ سُن لے میں جُگ
 چوکرئی رنڈا، نارد ہس کے رہیا وکھائیا۔ میری بودی دے نال نہیں کوئی جھنڈا، جھنڈے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہو دا ویس تک لا نالے
 تک پاکھنڈا، کی بھیکھی اپنا بھیکھ بدلایا۔ دھرنی کہے نارد پرہو پیار بھگتاں نال ہنڈھا، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کائیا۔ دھرنی کہے میں کی کھیل دساں اج دے، خوشیاں نال درڑائیا۔ میرے اندر
 پریمی ڈھول وچّدے، دوس زین کرن شنوائیا۔ جس ویلے ہرجن میرے اُتے بھجّدے، بندگی والیاں دین سمجھائیا۔ جنہاں دے ناتے تُوں
 کوڑے جگ دے، جاگرت جوت وچ سہائیا۔ اوہناں میلے ہوتے سبب دے، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ نارد کہے دھرنیئے جس نوں کوٹن کوٹ
 لہدے، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ہرجن سہیلے اوبدے چرناں وچ بھدے، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ اج درشن کریئے اسیں وی او سے
 رب دے، جس نوں پیغمبر سجیدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہے

نارد اپنی سنبھال سرتی، سمبل تک لے دھر دا ماہیا۔ جس دا نور اکال مورتی، رنگ ریکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ شبد اناد دی سن تورتی، ثریا توں باہر پڑھائیا۔ ایہ کھیل اگے حضور دی، جو حضرتان دا مالک نور لاییا۔ اوس مزدوری دینی ہرجن بھگت مزدور دی، جو در گھر ساچے سیو کھائیا۔ بخشش کرنی پچھلے جنم قصور دی، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی کرنی سدا بھرپور دی، خالی بھنڈارے رہیا بھرائیا۔ جوت تک لے الہی نور دی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دی رحمت گرمکھاں آسا پور دی، پورن ستگر ہوئے سہائیا۔ جس کھیل مکا کے نیڑے دور دی، حاضر حضور سوبھا پائیا۔ جس دی کرنی آد جگاد دستور دی، جگ جگ اوتار پیغمبر گرو حکم منائیا۔ اُس صفہ اٹھاؤنی اتم کوڑ دی، کریا ککرم دئے گوائیا۔ بخشش کرنی جن بھگتاں چرن دھوڑ دی، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے سرب کلا بھرپور دی، بھرپور رہیا سرب ٹھانئیا۔

* ۲۳ * وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ بگھے ضلع امرتسر سنگت دے کنک دی گہائی کر کے جان سمیں *

دھرنی کہے میری پنے پنے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ کریا کر میرے زینکار، پروردگار سانجھے یار در تیرے واسطہ پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پا سار، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ ابناشی میرا لہنا دینا مات وچار، سو پُرکھ زرنجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں ستگر شبد کران انتظار، دو جہانان بن نینان نین اٹھائیا۔ میری کوک اگئی پکار، بن رسنا جہوا دیاں سنائیا۔ دین دیال میرا دکھڑا جگت نوار، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، بھوکھتاں وچ تیرا بھیکھ جنائیا۔ سو سوامی انترجامی پا سار، پر پُرکھ پرما تم تده بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پورب میرا کرم وچار، ستجگ تریتا دواپرناں ملائیا۔ میرا سندیسہ دھر دربار، نر زیشا سنا چائیں چائیا۔ نوکھنڈ ویکھ دھواں دھار، ست دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ اتم برہم نہ کھئے پیار، سرت شبد نہ کھئے سمائیا۔ سرشٹی درشٹی گئی ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ غفلت وچ ستا سنسار،

سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو ویکھن نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے
 الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرم پُرکھ ہر ہر ساجن میت، ست پُرکھ نرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ جُگ چوکڑی تیرے حُکے اندر گئے پیت،
 لوک مات بھجے واہو داہیا۔ نرگن سرگن جُگ چوکڑی تیری چلی ریت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دے گواہیا۔ نگاہ مار
 لے مندر مسیت، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ مائس مانو مائکھ تک پریت، پریت تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے کھئے نہ گیت،
 پاربرہم برہم مل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں دھرم دی دھار رہی نہ نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا تک
 لے ہست کیٹ، شاہ فقیر رہے گُرائیا۔ کِریا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ رکھائیا۔ لیکھا ویکھ لے بیس بیس، بیس بیس
 بھیو چُکائیا۔ مان رہیا نہ راگ چھتیس، تیس بتیسا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہہ کِریا کر میرے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ شیطان، شرع چُھری نہ
 بنے قصائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں دے گیان، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا اکو جھلے دھرم نشان،
 دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ میں کھیل تگاں بھگتاں تیرے نال بھگوان، بھگون تیری آس رکھائیا۔ میں ویکھ کے ہوواں خیران،
 خیرانی وچ دُہائیا۔ چاروں کُنٹ سرب گُراں، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جھگڑا پیا انجیل قرآن، کعبے دین دُہائیا۔ میرے نیتر لوچن نین
 شرمناں، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا جن بھگتاں دے دے بھگتی دان، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ جو تیرے ڈھولے
 گیت سہاگی گان، کایا مندر اندر وجے ودھائیا۔ جنہاں دے اندر شبد ہووے سچی دُھنکان، انحد نادی دے شنوائیا۔ امرت نجھرس
 جھرنا دے پین کھان، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ گھر دیپک جوت جگا مہان، ساڈھے تِن ہتھ کر رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی نگاہبان، جُگ
 جُگ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری اک سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے ستگر شبدی شبد حُکمران،
 دو جہاناں کھیل کھلائییا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کھیلیا کھیل مہان، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دے کے بھگتی دان، آتم پردہ
 آپ کھلائییا۔ جو دوس زین خوشیاں (ڈھولے) گان، نچن ٹپن کُدن چائیں چائیا۔ ساچی سیوا وچ بلوان، سیوک سیوا وچ سہائیا۔ لوک

مات بن کے پرہو دا خاندان، خانہ چوراسی والا بھلائیآ۔ تنہا اُتے ہوواں مہربان، مہر نظر اُٹھائیآ۔ چرن کول بخش دھیان، دُرمت میل کران صفائیآ۔ آون جاون چُکا کان، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ درگاہ ساچی کر پروان، سچکھنڈ دیاں وڈیائیآ۔ انت جوتی جوت مل جان، جنم مرن رہے نہ رائیآ۔ دھرنیئے دھولے دھول ہو کے سُن آگم فرمان، نش اکھڑ دھار جنائیآ۔ بھگت سہیلے ہرجن میرے نوجوان، جو بن وتے اپنے رنگ رنگائیآ۔ جنہاں دا لہنا دینا جنم کرم دا کر پروان، بھانڈا بھرم بھرم بھنائیآ۔ اوہ چار جُگ دے ست دھرم نشان، نشانہ دین دُنی اکھوائیآ۔ کِرپا کرے آپ سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ سدا سنگ رکھے بال آنجان، بردھ بال جوان وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی بودھ آگادھی دیونہارا دان، داتا بدھاتا پرما تم آتم اک اکھوائیآ۔

* ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر نہروں پار مشین کنک والی تے

کم کرن والیاں بندیاں نوٹ *

دھرنی کہے میرے سوامیا، سمیں دے مالک تیری سرنائیآ۔ آد جُگادی انتریامیا، جُگ جُگ تیری بے پرواہیا۔ تُوں بھگتاں سنتاں مٹتاں مانیاں، مہربان اپنی دیا کھائیآ۔ چار جُگ دے شاستر تیری کتھا کہانیاں، صفتی صفتاں نال صلاحیا۔ تیری بودھ آگادھ شبد آگمی بانیاں، جس تُوں سمجھے کھئے نہ رائیآ۔ جن بھگتاں آتما تیریاں رانیاں، نرگن سرگن سیو کھائیآ۔ ساچے در کریں پروانیاں، پرم پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ میں کوچھی کملی نانی آن، تیری اوٹ تکائیآ۔ تُوں شہنشاہ بھگت وچھل نشانیاں، نرویر اک اکھوائیآ۔ مان دینا جیو پرانیاں، ایش جیو رنگ رنگائیآ۔ گھر مندر ویکھ سگھڑ سوانیاں، ہرجن ساچے بھيو چُکائیآ۔ تیرے اتوں وٹھو قُربانیاں، نو نو لاگاں پائیآ۔ تیریاں سیجا سہنجنیاں سہاؤنیاں، بھگت سنگھاسن سنگ نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرے بھگونت، تیری بے پرواہیا۔ تیرے ویکھ بھگت سہیلے سنت، ستگر تیری اوٹ تکائیآ۔ تُوں ناناں بنے

کنت، ہونا آپ سہائیا۔ اتر دے کے نام منیا منت، منسا کوڑی باہر کڈھائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔
 اکو رنگ بنا کے ساچی سنگت، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا مُکا کے دوزخ بہشت جتت، سچکھنڈ دینی مان وڈیائیا۔ میری نیانی دی
 اکو مٹت، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں ویکھ لے میری دھرنی والی سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں خوشیاں وچ ہسساں، ہس ہس خوشی بنائیا۔
 تیریاں بھگتاں دے آگے پچھ نساں، چاروں کُنٹ چوگرد چکر لگائیا۔ وشن برہما شو دساں، اوتار پیغمبر گرواں ربی درڑائیا۔ آؤ ویکھو
 پریم دا رسا، پن رسنا رہی سُنائیا۔ کی صفت وڈیائی کران جسا، مہا کون سُنائیا۔ دھن بھاگ میرا وقت سہنجنا ہویا مسا، جو پرتھو گیا
 سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ سمت شہنشاہی دس رہیا
 اکھ، خوشیاں نال سُنائیا۔ ایہ مہینہ جگت والا وساکھ، وسریاں پرہوؤ یاد دئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دی راکھ، دھوواں دھار لوکائیا۔
 نگاہ مار لے کھلاپات، پت پریشور اکھ اٹھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے کھیلاں کھیلدے دوس رات، خوشیاں وچ ساچے ڈھولے گائیا۔
 جنہاں دی اٹھ پھر پرہات، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں اوبناں دا پتا مات، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ اوہ آتم دھار تیری ذات، تتان
 نال وجے ودھائیا۔ سب دے پردے کرنے شانت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ڈھر دا
 ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ تُوں شہنشاہ گرو مہاراج، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرے بھگت سہیلے سیوا کردے جگت والے
 اناج، ہر سنگت خوشی بنائیا۔ گمیر مار کے سُنا رہیا آواز، دو جہان جنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر جاوے جاگ، سویا رین کھئے نہ پائیا۔
 چاروں کُنٹ خوشی دا بھجنا چراغ، اندھیرا غمی والا آئیا۔ جن بھگتاں ڈھولے گاؤنے راگ، سوہنا کیت سُنائیا۔ سچ سرنائی گئے لاگ،
 در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ میری مٹت سُنئی آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ تیرا چار جگ تون وکھرا رواج، مہربان ہو
 کے جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ
 تیرے بھگتاں مکھ سہائے، سوہنی ملے وڈیائیا۔ ہرجن ساچا رنگ بنائے، بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرے چند نور رُشنائے، جوتی جاتے

دگمگائیا۔ لنگر دی سیو رہے کھئے، دوس رین رین دوس اپنی خوشی بنائیا۔ توں مہربانا سارے دینے ترائے، جریئل سنگھ دلپ پریم رنگ وکھائیا۔ پریم سنگھ سوہنی ونڈ ونڈائے، کیہر سنگھ پلؤں لینا پھڑائیا۔ کشمیر سنگھ گنڈھ بندھائے، جاگیر سنگھ سکے نہ کھئے کھلائیا۔ سلکھن سنگھ اپنا کھیل وکھائے، بھجے واہو داہیا۔ ہربھجن سنگھ دھوڑی خاک رمائے، ٹکے سب دے نام لگائیا۔ وریام کور دی گھال پاؤنی تھیں، چرنو چرنجیت نال ملائیا۔ گردیو کور دی سیوا پائے پرتھائے، پرتھی دے مالک ہونا سہائیا۔ جو وڈے چھوٹے بچے نڈھے تیرا رہے دھیان لگائے، گرمیت کور سنگ بنائیا۔ لیکھ لیکھاری لکھت وچ قلم شاہی چند چڑھائے، جگت چاندنی کم کیسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے ایہ دھوڑی خاک میں سب دے مستک رہی لگائے، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پھر تریپت دے پیر اتے دیاں سٹائے، ایہ پچھلی دئے گواہیا۔ ایڈھیا دیو واسیو تھانوں دیاں سٹائے، پورب لیکھ سمجھائیا۔ جس وچھوڑے وچ کیتا سی پائے پائے، اف تیرا نام ڈبائیا۔ رام نے کہا سی جس ویلے میرا رام آئے، تھانوں سب نوں لئے ملائیا۔ اوس ویلے سینا پیر تے پٹی بٹھ کے چلدی سی اک پائے، اچی نیویں جگہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ رام نے کہا ایہ لہنا دینا تھانوں پھیر دیاں سمجھائے، بدھی توں پرے آپ درڑائیا۔ ایہ چوٹ نہیں ایہ پورب لہنا جو لیکھے وچ پورا دئے کرائے، پورن ستگر ہتھ وڈیائیا۔ رتن دا روگ دئے گوائے، انتر دکھ رہے نہ رائیا۔ بھاگ سنگھ ائمٹری سیوا رہیا کھئے، بھگونت دیوے مان وڈیائیا۔ جگندر کور اک سطر لیکھے پھیر اگلا شبد بدل جائے، بدلی جگ دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ راجا بل گیا سٹائے، باؤن سیس نوئیا۔ چھوٹا ننھا خوشیاں وچ اپنی خوشی بنائے، دوسر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ باؤن پنج دانے اوبدے ہتھان وچ پھڑائے، سوہنا حکم سٹائیا۔ جو بلکاریا وچوں رشی پھڑ کے اسمیدھ یگ وچ لیکھے، گنتی نوں نوں رکھائیا۔ ستجگ وچ کلجگ دھار کھیل کرے بے پرواہے، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ بل کہا جس ویلے میرا پریم پُرکھ باؤن دا باؤن روپ بدلایے، اپنا پھیرا پائیا۔ سمت شہنشاہی دس مینوں نظری آئے، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ایہ سندیسہ گیا درڑائے، سہج نال سمجھائیا۔ جس ویلے ہاڑ ستاراں آئے، اپنا روپ بدلایا۔ ہر بھگت دوار رہن والے سارے ساچی سیوا لین کھئے، پھلکے پنج پنج پکائیا۔ سب دے نام دا سوا سوا من آٹا لینا پسائے، ودھ گھٹ نہ کھئے رکھائیا۔ آگے بھگتاں دے لنگر نوں توٹ رہے نہ رائے، اٹھ آپ بنائیا۔ جگندر کور اُس دن پھلکا پاتشاہ نوں آپ کھوائے، تھالی پٹھی اتے ٹکائیا۔ دھرتی اتے ہووے پائے پائے، بھڑی تیرا نام

دُبائیا۔ پھر صاحبِ سلطانا سِری بھگوانا نو کھنڈ پرتھی سب نوں درس دکھائے، راتی سَتیاں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جن بھگتو تہاڈی ڈہ گئی منجی، سنگھاسن جگت والے تجائیا۔ تہاڈا لیکھا رہے نہ پرکرتی پنجھی، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے رنجی، رنجش دیوے کڈھائیا۔ تہاڈی واسنا کر کے چنگی، چاروں کُنٹ کُنٹ مہکائیا۔ پرہو پیار وچ کدے نہ ہووے تنگی، تنگ دست نہ کدے اکھوائیا۔ سب دی آئو ہووے لمبی، پرہو اپنے نال دے وڈیائیا۔ تسیں سورے بہادر یودھ جنگی، جو دوس رین کرو لڑائیا۔ تہاڈی سیوا درگاہ پروان جتھے سچا ملے سکھ اندی، اند اند وچوں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آتم دھار دھر دا سنگی، سکلا سنگ آپ بنائیا۔

دھرنی کہے پرہو تیرا پیار بھگتتاں سچا، سچا سنگھ دینی وڈیائیا۔ تیرا کھیل دیرگھ ات مچا، ڈونگھا سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیری پریم پیار مُحبت دی بنی رہے رُچا، رُچی اپنے نال رکھائیا۔ سدا سہاؤنی بھگتتاں رہے رُتا، رُتری جگت نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے پیار وچ ہرجن خوشی دی نیندے رہے ستا، جگت آس رہن کھئے نہ پائیا۔ جو سیوا ہرجن کردے دوس رین آگنی والی ڈھپا، سانتک ست دینا ورتائیا۔ وچھوڑے وچ وچھڑ جائے کھئے نہ تیرا پُتا، پریم ہو کے پریم لینا بندھائیا۔ تیرا بھگت سہیلا رہے کھئے نہ چھپا، چھپری چھنا وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا نام ندھانا دو ٹکا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گا گا خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھاگ لگاؤنا کایا بُتا، بُتخائیاں کرنی آپ صفائیا۔

دھرنی کہے میری گواہی، شہادت بنا اکھراں بھگتائیا۔ بالمیک ایتھے آیا بن کے راہی، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ میرے اُتے ککھان سیج وچھائی، بیٹھا آسن لائیا۔ نالے رام دی رام دتی دُبائی، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ خوشیاں وچ چاروں کُنٹ تکائی، نین نین نین بگسائیا۔ ادھروں آگیا اک چرواہی، جو گواں نو آگے لائیا۔ اُس دا نام سی مدھائی، مدھو کہہ کے سارے رہے بُلاییا۔ اُس دُنڈاوت کر کے دھوڑی خاک رمائی، بالمیک دے چرناں چھوہ کے نیناں نیر وہائیا۔ کِرپا کر میرے گوسائیں، سہج دتا سُنائیا۔ بالمیک نگاہ ماری لیکھا ویکھیا انہاں نال بے پرواہی، جو بے پرواہی وچ سائیا۔ جھٹ اپنی قلم دی چھنک کے شاہی، شہنشاہ دا اکھر دتا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر تیرا ملدا رہے ماہی، وکھ وکھ روپ بدلائیا۔ پر کلجگ اتم تیرا لینا دینا دیونہار دئے چکائی، چار جگ دا لیکھا پور کرائیا۔ چرن کولان دیوے تھائیں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوگا سنگھ اُس دا لیکھا پورا کرے چائیں چائیں، پورب میلا رہیا ملاییا۔ داتا داتار دیونہار آد جگاد اک اکھوائی، خیرخواہ نور الاییا۔ آسا سنگھ ایسے دا چچا زاد ہندا سی بھائی، جو دُوروں سپس نوا کے پلا گیا جھڈایا۔ پریتو ہندی سی اک گیر ماہی، مچھلیاں پھڑ کے جھٹ لنگھایا۔ بس کے کہا ایہہ کوئی بڈھا دے شودائی، دھرنی اُتے آسن لائیا۔ بالمیک نے پٹھی قلم اُٹھائی، تن وار دتی بھوائیا۔ تریتا دواپر تیرا لیکھا مُکنا ناہیں، کلجگ اتم کِرپا کرے میرا گرہستیاں۔ نالے بس کے پریم وچ اکھیا تُساں جیوُنا چائیں چائیں، جگ بیتدیاں دیر نہ لاگے رائیا۔ دھرنی کہے اوہ وقت پہنچیا پرہہ میل میلیا راہی، کلجگ ہویا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن میل ملائے بھائی بھائی، نانا بھگت بھگونت جنائیا۔

* پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات توں *
 نارد کہے شنکرا تیریاں جگ جگ ویکھیاں شادیاں، شادیاں نے خوشیاں والے وجائیا۔ جس جگ جگ چارے کھانیاں کھادھیاں،
 انڈج جیرج اُتبھج سیبج سنگ ملایا۔ پرہو نے کہو جہئیاں اپنے حُکم دیاں پائیاں وادیاں، وجہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوگری

میں ویکھدا رہیا آبادیاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کھیل تکدا رہیا نرگن سرگن دھار تت لاگیاں، لگ ماتر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ انت کوک کوک کے ماراں آوازیں، شبد سندیسے نال جنائیا۔ پرہو پیار وچ کون دھارا جاگیاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سچ سپیلیاں بن سجن کیسے نہ لادھیاں، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ میں آوازاں سُنیاں بنا راگیاں، چھٹی راگ نہ کھئے چٹرائیا۔ ہُن اڈیکاں کاہدیاں، کی آس رکھائیا۔ اوہ تک لے کلجگ اتم اَلن والیاں بازیاں، بازاں والا دئے گواہیا۔ جس دا راگ گایا گر اوتار پیغمبراں ڈھاڈیاں، بن ڈھولک چھینے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے سُنو نی کھانیو، بے خبرو خبر سُنائیا۔ ہوکا دیو چارے بانو، پرا پسنٹی مدھم بیکھری نال ملائیا۔ فرمان دَسو جیو پرانیو، حُکم سندیسے کی ڈھردرگاہیا۔ اوتار پیغمبر گرو گُردیو اُٹھو ہانیو، اپنی لو انگرائیا۔ بھل رہے نہ اٹھسٹھ تیرتھ پانیو، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نال ملائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دھرنی دھرت دھول دھول سُرت سمبھالو زانیو، سمبل تک لو ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈائیا۔ نارد کہے میں سندیسے دیواں بن رسنا جہوا بُل، تتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرگن ویکھو دیناں مذہباں والی گل، گل مالک کی اپنا کھیل کھلائیا۔ نام کلمے والے کیوں گئے بھل، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ ساچے کنڈے ترازو رہیا کوئی نہ تُل، تولنہارا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جدھر تگُو ہوئی بھل، بھرم بھلیکھے وچ لوکائیا۔ کی حُکم سندیسے دیوے مالک سوامی تہاڈا صلح گل، کائنات توں باہر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میرے اندر فریناں ماریا دھکا، ہوش ہوس رہی نہ رائیا۔ میرا انتشکرن رہیا نہ پگا، دھیچ دھیچ نہ کھئے دھرائیا۔ میں چاروں کُنٹ اٹھ کے تگا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ دُبائی کوئی بھین بھائی رہیا نہ سکا، سجن میت نہ کھئے اکھوائیا۔ پردہ اوڈھن کیسے نہ ڈھکا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چار جگ دے شاستراں دی قیمت پے گئی ٹکا، ہٹاں وچ وکائیا۔ میں نو ست پھریا ٹٹھا، بھجیا واہو داہیا۔ مینوں سارے کردے ٹھٹھا، مخول رہے اڈائیا۔ میں نگاہ ماری دین دُنی زل گئی وچ گھٹا، ماٹی خاک روپ بدلائیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں کول دین مذہب دا ویکھیا پٹا، پٹنے والا نال ملائیا۔ جس نے اک سندیس سُنایا ٹٹھا، نراکھ دھار درڑائیا۔ اوہ نارد کلجگ اتم اکو اکھرتک لے پیا، پورن پت پریشور نور الاہیا۔ جس دا پرکاش رہے نہ چھپا، دو جہان

کرے رُسنائیا۔ جس دے پیار وچ گوہند دھار ڈنک وجایا فتحا، فتح بول کے گیا سُنائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا رُوپ کوئی نہ جانے والا
 تتا، نِرگن نُوَر نُوَر الہیا۔ جس سرِشٹی درِشٹی نال کرنی بٹا، زیرو دا زیرو انک بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے میں سُن کے شبَد گھنگھورا، اپنی لئی انگڑائیا۔ کون پھرے دو جہاناں وانگ چورا، چوری چوری اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جان نگاہ ماری میرا نُوَر نُوَرانہ شاہ سُلطانا اور کا اورا، اوری اپنی کار کھائیا۔ جس دا رُوپ سرُوپ نِرگن سرگن دوہرا، دوہری
 ونڈ ونڈائیا۔ جس لیکھے لایا رُوپداس چارا جو کھلڑی لاپے ڈھورا، اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ نارد کہے مینوں سچ کھبے پیندیاں آوازاں، آگے پچھے سُنناں چائیں چائیا۔ جو گجھا بھیو
 کھولدیاں رازا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ نالے ددصدیاں آگلا کاجا، کی کرتا کار کھائیا۔ شہنشاہ بھوپ تک لے راجن راجا، بن رُوپ رنگ
 ریکھ نُوَر الہیا۔ نارد اوہ ماہی محبوب تیرا وچ دیش ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جس دا آد جُگادی سب دے نال وعدہ، لیکھا
 لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ سب دا بن کے پیو دادا، پتا پوت گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر
 پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں سُنی اگئی بات، پتہ نہیں کِس نے دتی سُنائیا۔ براہمن اٹھ ویکھ اج دی رات، کی رُٹری پرہ مہکائیا۔ کی
 ونڈے اگئی دات، داتا ڈھردرگاہیا۔ کِس بدھ بھگتاں پُچھے وات، ویکھنہارا ویکھے چائیں چائیا۔ آتم پرما تم جوڑے نات، نانا کوڑ نہ کھئے
 رکھائیا۔ اتم پُچھے وات، ہووے آپ سہائیا۔ دیوے وڈیائی مات، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ نارد کہے میں وی کڈھ کے قلم دوات، شاہی
 شہنشاہ دی دھوڑی نال چمکائیا۔ منگ منگی مینوں وی دے نجات، در تیرے آس رکھائیا۔ میرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ جھگڑا میٹ ذات
 پات، دین دُنی ونڈ رہے نہ رائیا۔ پھیر بنا اکھراں توں ویکھی اک کِتاب، جیہڑی کُتب خانیاں وچوں ہتھ کِسے نہ آئیا۔ جس دی اڈیک وچ
 نگ رگڑیا اگی وار سینگھ متاب، متا پرہ دے نال پکائیا۔ اوتھے نہ سوال رہیا نہ جواب، جواب طلبی وچ طلب نہ کھئے کرائیا۔ نہ کوئی منزل
 رہی محراب، پوڑی ڈنڈا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی دوست رہیا احباب، مِت پیرا یار نہ کھئے اکھوائیا۔ جدھر ویکھیا اکو نُوَر نُوَرانہ شاہ
 سُلطانا دو جہاناں پھرے آزاد، بندن بند نہ کھئے بندھائیا۔ پھیر شبَد دی شبَد وچوں دتی آواز، سندیسہ ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میرے اندر وجدیاں چیکاں، میری سُدھ رہی نہ رائیا۔
 میرے اندر وجدیاں لیکاں، لائن لائن نالوں بدلایا۔ میرے صاحب نے مینوں بخشیاں توفیقیاں، جیہڑیاں تحفیاں وچ ہتھ نہ کیسے پھڑایا۔
 میں ویکھیاں اوتار پیغمبراں گروآں والیاں ریتاں، جو جگ چوکریاں دتیاں سمجھایا۔ میں بنا اکھراں توں تکیاں مندر مستیاں، کعبیاں کھوج
 کھوجایا۔ جاں میں پچھا پرتیا مینوں نظری آئیاں بھگتاں والیاں پرتیاں، جو پریم وچ سمایا۔ جو میں آوازاں سُنیاں جنہاں وچ اکو اگتی گیتا،
 توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ اوہ روپ روپ رام سیتا، رادھا کرشن کرشن سمجھایا۔ اللہہو اناہو اک ہویا اتنتا، ترے بھون دھنی اپنی ونڈ
 ونڈایا۔ سوہنگ دھار وچ نہیں شریکا، دین مذہب نہ کھئے اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 کرنی اپنے ہتھ اٹھایا۔ نارد کہے میں سُنیا دھر دا ڈھولا، ستگر شبد دتا درڑایا۔ سُنیا اگتا بولا، انبولت راگ درڑایا۔ اوہ تک دھر دے
 مالک اگتی ہتھ کھولا، جس دی وست نظر کھئے نہ آیا۔ نرگن دھار بن کے تولا، ترازو نام کنڈا اپنے ہتھ اٹھایا۔ جس دا لوک پرلوک دا
 اک جھکولا، برہمنڈ کھنڈ دا پنڈھ مکایا۔ اُس دا کیسے سمجھ نہیں آؤنا چولا، چوچی پریم اپنا ویس وٹایا۔ اوہ کرنی دا کرتا کھیل کرے
 اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول رنگ رنگایا۔ جس توں حقیقی کہنا پیغمبراں مؤلا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں جگ چوکرئی سُن دا رہیا وارتا، اکھراں اکھراں نال صفت
 صلاحیا۔ بنا بُدھی توں رہیا وچاردا، عقل سنگ نہ کھئے رکھایا۔ من دے مندر رہیا اُساردا، بن چھپر چھن وڈیایا۔ توں ہی توں ہی
 رہیا اچاردا، بن رسنا ڈھولے گایا۔ اپنا آپ رہیا سواردا، سوہنا روپ بنایا۔ سماں تکدا رہیا تیئی اوتار دا، پیغمبراں کھوج کھوجایا۔
 رنگ ویکھدا رہیا گروآں کرتار دا، کی قدرت قادر اپنا حکم جنایا۔ سندیسہ سُن دا رہیا انت ویلا آؤنا اُس نرنکار دا، جو نرور نر
 الاہیا۔ جس انت کنارہ دسنا کلجگ پار دا، پارپرہم پرہ اپنا پھیرا پائیا۔ جس لیکھا ویکھنا دو جہاناں وچ ہار دا، برہمنڈ کھنڈ لکھا رہن
 کھئے نہ پائیا۔ اُس دا اکو نام شبد سندیسہ ہونا جیکار دا، نرگن سرگن آپ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے مینوں ہور پے گتیاں ہاکاں، حکم پرہ دا دیاں سُنایا۔ میں پھریا محمد والے وچ علاقہ، اُمت

اُمّتی ویکھے چائیں چائیا۔ کیسے مینوں پردھ کہا کیسے نے مینوں کہا کاکا، میری سمجھ کیسے نہ آئی۔ میں سچ دسّاں جس ویلے میں کھیل
 ویکھیا وچ ڈھاکا، بن نیناں نین اٹھائی۔ اُس ویلے صدی چوڈھویں دا کھلا ویکھیا جھاٹا، مینڈھی سیس نہ کھئے گنداٹیا۔ ڈبٹھڑا ماردی محمد
 پُکاردی دروہی چار یار دی میریاں مُکن والیاں واٹاں، آگے پندھ رہیا نہ رائیا۔ نارد کہے میں اکھاں میٹ کے کرن ڈہ پیا پاٹھا، بن بلاں بل
 بلاٹیا۔ میرے اندر وجدیاں ٹھاٹھاں، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ میں کی تکدا اوتھے بھگت سہیلے آپے گنھ کے آٹا، بھوجن بھگون والا بناٹیا۔ میں
 کی ویکھیا لال دوشالیاں والی ڈرگا پھردی والی لاٹاں، بن شستراں شستر ہتھ اٹھائی۔ نانک نرگن دھار کہا میرا اکو کھلا پاتا، پت پریشور
 بے پرواہیا۔ تیغ بہادر اکھیا ایسے نوں دو جہان دا بناؤنا سچا ساکا، رشتہ اور نہ کھئے رکھائی۔ جس صدی چوڈھویں دی گولی دے تن پہنا
 کے دھرم دھار پوشاکا، کعبہ جگت والا وکھائی۔ اپہ ننگ نال لیکھ لیکھ کے گیا سی سنگھ متابا، شبد وچ منی سنگھ نوں سمجھائی۔ اوہ
 سناتا تینوں جگت کھیکا بابا، شیرسنگھ دا شیر رُوپ الاہیا۔ اوبدا شبد گرو ہووے گا والا بازا، بازی سب دی دئے اٹھائی۔ نہ اوہ سویا
 نہ اوہ جاگا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جو جن بھگتاں کرے وڈ وڈ بھاگا، بھاگ ہین رہن کھئے نہ پائیا۔ نانک نرگن سرگن دوواں نیتراں نیتراں
 نیتراں دبّ کے کہا جے آیا تے آویگا وچ پنجابا، پنجے اپنے دئے لگائی۔ اُس دے حُکم دا حُکم وچوں ہووے وادھا، واحد اکو کرے پڑھائی۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک سنائی۔ نارد کہے مینوں پچھوں وچ گیا دھپّا، میں پاسا
 لیا بدلاٹیا۔ جاں ویکھیا نظری اکو آیا ٹپّا، تُوں میرا میں تیرا سوبھا پائیا۔ میں پڑھ کے ہو گیا پگا، پکی گنڈھ لئی بٹھائی۔ میرے انتر رہیا نہ
 شگا، شک وچ نہ کھئے رکھائی۔ مینوں ایوں جاپیا صدی چوڈھویں لیکھا مُکدا مدینہ مکّہ، کعبے رہے کُراٹیا۔ جھگڑا ویکھ کے بُورا کگا،
 میرے انتر وچّی ودھائی۔ مانساں مانساں کرنی ہتّا، ہتک سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جھگڑا پینا دین مذہب دیاں تتاں، اگنی تت تپائی۔ پھیر
 ویکھیا سمت شہنشاہی دس سب دیاں ماریاں جانیاں متاں، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ کیسے دی سمجھ رہنی نہیں رتا، رتن امولک ہیرا نظر
 کھئے نہ آئی۔ شاہ سلطاناں کھانی خطا، بے قصور رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دے لیکھے ویکھ
 وکھائی۔ نارد کہے مینوں کون رہیا آکھ، میں ویکھاں اکھ اٹھائی۔ کیرٹا سندیسہ ملے ساکھ، ساکھیاں کی درڑائی۔ جاں میں دھرنی نگاہ

ماری مینوں نظری آئی اوہ راکھ، جو گوہند دھار سہائیا۔ میرے انتشکرن وچ گیا بھاکھ، بن آسا ہوئی پڑھائیا۔ جاں پھیر تکیا مقبرے وچ
 رووے محمد دی لاش، دروہی تیرا نام دہائیا۔ کیوں سوں گیا اُتے کیلاش، ہُن اپنی لے انگریائیا۔ میری صدی چوڈھویں دے کچھ برس
 مہینے رہ گئے ماس، دِن اُنکلاں اُتے گنایا۔ رو کے شنکر اُتوں کہے تارا چند اُٹھو آکاش، تُوں ہی تُوں ہی سُنایا۔ نُوں نُوں نے شاہ سُلطانے
 اِکو تیرا ہووے پرکاش، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ وِشیاں توں باہر اپنا دے وِشواس، وِشو دے مالک ہو سہائیا۔ دو جہاناں نُو جوانا سِری
 بھگوانا تیری ویکھیئے راس، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ پھیر ہس کے کہن تیرا درشن کریئے محبوبا تُوں بھگت دوارے وسیں بھگتاں پاس،
 سوہنی بھومکا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا سنگ بنایا۔ نارد کہے مینوں کیسے نے کہا کینہ، شبدی
 شبد شبد شنوائیا۔ میں بنا بُدھی وچار توں چینا، آپ اپنا آپ بدلائیا۔ میں سب توں اُم سریشٹ ہیرا نگینہ، میری قیمت کھئے نہ پائیا۔
 میرا مالک پرتپالک سوامی صاحب بھینا، رنگ رتڑا اک اکھوائیا۔ جس دے چرن کول ادھینا، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ جس دے بھے
 وچ بنا سریر توں مینوں آوے پسینہ، روم روم دئے دہائیا۔ میں اُس نُوں کہا یامینا، میرے مالک نُوں الہیا۔ میرا ٹھانڈا کر دے سینہ،
 اگنی تت بچھائیا۔ جھٹ آواز سنی اوئے نارد تیرے ملن نُوں آگیا جیٹھ مہینہ، پہلا پروشٹائے انگریائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ جیٹھ کہے نارد میں وی آگیا بھجا، بھجن بندگی والیاں دیاں سُنایا۔ جن بھگتو مینوں اپنے وچ دے
 دیو جگہ، تھان تھنتر مل کے خوشی بنایا۔ میں وی چلاں وچ اُس پرہو دی رضا، جو رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ سارے مل کے اُس
 دے نام دا لئیے مزہ، جس نُوں مذاق کرے لوکایا۔ میں دسن آیا سب دے سرتے کوکدی قضا، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ سب نے پائے اُف
 کہنا دروہی میریا ربا، رے عالمین تیری وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے میں پھر ہتھ اُٹھا کے کہتا، سب نُوں دیاں سُنایا۔ میرا محبوب مہربان بڑا
 کبا، جگ جگ اپنا آپ بدلائیا۔ جس دے کول اپنا آپ سببا، دوسر سنگ نہ کھئے رکھایا۔ اس دا کھیل ویکھو روزے شبا، دوس رین
 دھیان لگایا۔ نالے جوش وچ ماریا دتا، بھے وچ سُنایا۔ اوہ دھار تک لو شیر بگا، شبدی شبد شبد اکھوائیا۔ جیہڑا کھوجیاں کیسے نہ
 لہا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اُس نے ساری سریشٹی دا بھاگ جن بھگتاں نُوں دے دینا ادھا، بن منگیاں جھولی پائیا۔ جس دی

سمجھے کھئے نہ وجہ، بھیو سکے نہ کھئے کھلاٹیا۔ نالے درشن دیوے اُپر شاہ رگا، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ پھڑ کے ہنس بناوے کگا، سوہنگ
 مانک موتی چوگ چُکائیا۔ اگے چار جُگ دا ودھیا رہے اگا، جن بھگتاں لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ پھیر سبھا میٹ کے ملیچھاں والی ہبھا، ہم
 ساجن ہونے سہائیا۔ ٹھاڈے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے وجائے ندا، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ پہلی جیٹھ کہے مترو میں ٹھانوں دیواں سدا،
 صدقے واری گھول گھائیا۔ میں پیریں بھجا آیا ننگا، اپنا پندھ مُکائیا۔ میرے اگے واسطہ پایا جمننا سُرسی گوداوری گنگا، نینان نیر وہائیا۔
 سائوں لے جا اپنے سنگا، سوہنا سنگ وکھائیا۔ جیٹھ کہے میں دُہائی دتی نی کلیو اوہدا پینڈا بڑا جے لمبا، جُگاں وچ سکے نہ کھئے مُکائیا۔
 نالے تھرتھراہٹ وچ کبھا، اپنا آپ بھلاٹیا۔ مینوں بھل گیا جگت جگیا سواں والا دھندا، دُھندھوکار دسیا لوکائیا۔ پھیر ویکھیا پُرکھ اکالا
 دین دیا لا پروردگار سانجھا یار باہروں تتان والا بندہ، اندر اکو نور الہیا۔ جس دی نہ کوئی منزل نہ کوئی کنڈھا، حداں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 جدھر نگاہ پھیر دیوے جن بھگت لے جاوے وچ سچکھنڈا، پوجا پاٹھ نہ کھئے رکھائیا۔ سو دیون آیا مان وچ برہمنڈا، برہما وشن شو نال
 ملاٹیا۔ پہلی جیٹھ کہے جن بھگنو ٹھاڈے واسطے دوس چنگا، چنگی طرح سُنائیا۔ سارے مل کے آتم دھار کھاؤ سوگندا، پرہو اکو سب
 دا ماہیا۔ جس دے پیار وچ پچھلا جُگ لنگھا، اگے اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھے لاوے تت پنجا، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا پردہ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے ناردا او بچو تُوں ویکھیاں نہیں ہستیاں، ہس ہس کے رہیا سُنائیا۔
 اوہ تک دو جہان دیاں بستیاں، بیٹھیاں اپنے ڈیرے لائیا۔ پُریاں لوآں تک لے مستیاں، مستانے برہمنڈ کھنڈ ڈھولے گائیا۔ دو جہاناں
 دیاں آسا ویکھ لے نسدیاں، بھجن واہو داہیا۔ کھیلاں تک لے رو سس دیاں، تارے منڈل منڈپ نال ملاٹیا۔ نظارے تک لے اوس
 الکھنا الکھ دیاں، جس دا لیکھ نہ لیکھیا جائیا۔ جس دے حُکم اندر جُگ چوکریاں ٹٹھدیاں، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میرے ستگر شبد بلوانے، بلی بلدھار سیس نوائیا۔ میرے دُھر
 دے رام رامے، رام راما تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے نور نورانے کانے، کابن کابنا تیری اک رُشنائیا۔ تیرے جُگ جُگ ویکھے دھرم نشانے،
 دھرم دی دھار نال ملاٹیا۔ تیرے تن وجوداں ویکھے بانے، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ تیرے نام کلمے والے سوہنے گانے، اکھراں اکھراں نال

صفت صلاحیا۔ تیرے یدھ ویکھے گھمسانے، کھنڈے کھڑگ چلے تیر کمان اٹھائیا۔ تیرے نام کلمے سُنے پیغامے، پیغمبران کریں پڑھائیا۔
 تیرے دین مذہب تکے اسلامے، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ تیرے ویکھے کھیل مہانے، محبوب تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ سترگر شبد کہے اوہ ویکھے لے ناردا مہینہ آگیا جیٹھ، ذرہ ذرہ دھیان لگائیا۔
 جن بھگتاں رکھدا چھایا ہیٹھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوڑے کرے مٹھے ریٹھ، امرت رس بھرائیا۔ جڑ (اکھیرے) شاہ سلطاناں وڈ وڈ
 سیٹھ، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ جیٹھ کہے مینوں سارے کھندے تتا، تتاں والیو دیاں سمجھائیا۔ میرا کھیل نہیں چونکہ چُناچہ البتہ، عالماں فاضلاں دیاں درڑائیا۔
 میرے مہربان دا حکم سُننا رتا، لفظ تلفظ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ پُچھو سب دا جگت جہان والا چھٹ جانا تتا، پیار مُحبت نہ کھئے رکھائیا۔
 کیسے نوں دانہ ہتھ نہیں آؤنا پھگا، فاقے وچ لوکائیا۔ میرے پیار دا حکم یگا، اکو وار سمجھائیا۔ امیر غریب لنگھاؤنا وچوں سوئی دے نکا،
 نگ دی لاج رہے نہ رائیا۔ میں خوشیاں وچ ماراں کچھا، کچھ مجھ نوں دیاں سُنائیا۔ دُہائی پینی جنہاں کھادھا کٹا وچھا، وچھڑیاں میل
 نہ کھئے ملائیا۔ گر اوتار کیسے نہیں کرنا پچھا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دُھر دا نام کرے نہ رچھا، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ گیٹیاں گنینیاں
 اکھاں لاؤنیاں نال چھتا، چھتردھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ جیٹھ کہے مترو سرشٹی لولھی لنگری ہو جانی، بلہین ہو جان لتا، باہو بل نہ کھئے
 رکھائیا۔ جو سندیسہ دے کے آیا نانک نرگن دھار بغداد تپا، تپدی ریت دئے گواہیا۔ گوبند دا لیکھا نہیں کوئی دھاگا کچا، کچی گنڈھ نہ
 کھئے رکھائیا۔ محمد اُمت دا رہنا مُول نہیں سکا، صدی چوڈھویں دئے صلاحیا۔ جیٹھ کہے میں تتا نہیں میں ہوکیاں دا وگا دینا ٹھگا، انتشکر
 شانت نہ کھئے کرائیا۔ میں چھیتی سمندران پار ٹپا، ٹاپوآں پرے ڈیرہ لائیا۔ موسیٰ دی دھار لاواں ٹھپا، مہر عیسیٰ والی سمجھائیا۔ کیسے دی
 قیمت رہنی نہیں ٹکا، جگت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک
 اکھوائیا۔ جیٹھ کہے میں تپدا وانگ آگ، میری رام دُہائیا۔ میں ویکھنا سارا جگ، ستاں دیپاں بھجاں واہو داہیا۔ میں چلاں بنا پگ،
 قدم قدم نہ کھئے بدلائیا۔ میں اوبناں نوں لوں لبھ، جیہڑے پرہو نوں رہے دھیائیا۔ راتی ستیاں لوں دب، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ میرا

وعدہ قول اقرار آج، پہلی جیٹھ دئے گواہیا۔ دیپک جوت جگاواں درس دکھاواں اُپر شاہ رگ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیواں الگ، آتم پر ماتم میلا میلان سہج سُبھائیا۔ سب نوں پھڑاں گا پچھے بھج، نوواں کھنڈاں دا پنڈھ مُکائیا۔ نال شبد سُنواں گج، سوہنا راگ درڑائیا۔ پھیر ہلُون کے تن ماس ناڑی ہڈ، سوادھان دیاں کرائیا۔ پچھو جے تسیں مینوں گئے چھڈ، میں چھڈن والا نہ کدے اکھوائیا۔ دھرتی اُتے دھرم دا نشانہ دینا گڈ، نشانہ سب نوں دینا دکھائیا۔ ہندو مُسلم رہن دینا نہیں کوئی اڈ، میلا اِکو لینا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ست رنگا کہے پرہو میں تیری دھار ستوادی، ست سوامی در ساچے سپس نوائیا۔ میری سُرتی بنا سُرت توں جاگی، بنا شبد توں شبد شنوائیا۔ میں تیرا آد جگاد دا واگی، سیوک ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ میں مُحبت تکاں حقیقی تے مزاجی، بنا عاشقان توں تیرا عشق دیاں سمجھائیا۔ میں ضرور شرع میٹانگا مُلا تے قاضی، کلمہ کائنات بدلائیا۔ دین دُنی دا بن کے امدادی، مہربان در تیرے سپس جھکائیا۔ تُوں اِکو واحد سب دا مالک تیرا اِکو ہوئے سماجی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ست رنگا کہے پرہو در تیرے جھولی ڈاہیا۔ ست رنگا کہے میں پہلی وار منگی بھچھیا، پرہو جھولی دینی پائیا۔ مہربان ہو کے بھگتاں دی کریں رچھیا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ میٹیں زین اندھیری مسیا، گھر گھر کریں رُشنائیا۔ میں ہوڑا تکیا تیرا اُپر سسیا، ہاپے ٹپی آتم پر ماتم رنگ دکھائیا۔ تیرے پیار وچ پریم تیرا پیارا پھرے نسیا، بھجے واہو داہیا۔ اُس نوں تیری دو جہاناں ہووے رکھیا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ تُوں جگ جگ بھگتاں کردا آیا پکھیا، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں اِک سندیسہ تیرا صاحب سلطان تیریاں بھگتاں نوں دسیا، سہج سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ جیٹھ کہے ست رنگے دوویں کریئے صلاح، نارد نال ملائیا۔ ہر بھگت بنائے گواہ، شہادت اِکو اِک بھگتائیا۔ پرہو نوں بنائے ملاح، بیڑا اوسے دے کندھ ٹکائیا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں کدے نہ لوے ساہ، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ جے منگیئے تے منگیئے اُس دا ناں، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نالے سوگند کھائے تیرے پیار وچ نہ کوئی سور کھائے نہ گاں، تیرے نام دا رس لے کے اپنا آپ ترپت کرائیا۔ تُوں پکڑ لے غریب نایاں بانہ، آگے سکے نہ کھئے

جُھڈائیا۔ سائون چرناں چ سچکھنڈ دینی تھان، سورگ بہشت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو وار ہاں وچ ہو جائے ہاں، نانہہ دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے سجنو میری متو گل، گلوکری اک پائیا۔ پرہو جگ جگ کدا چھل ول، چھلہاری آپ اکھوائیا۔ وسے نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ سوہیا پائیا۔ رویا جل تھل، مہیئل وچ سائیا۔ اکو منگ منگو پرہو وچھوڑا ہووے گھڑی نہ پل، پلکاں دے پچھے بہہ کے درشن دینا دھر دے ماہیا۔ تون ساڈا مالک ہو کے آتما وچ جائیں رل، دوچا روپ نہ کھئے درسائیا۔ کیسے کم نہیں آونی کایا ماٹی کھل، خلق دے خالق تیرا نور ظہور نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا دئے چکائیا۔ نارد کہے جن بھکتو میں پرائی ویکھ لئی چٹھی، بنا اکھراں تون سوہیا پائیا۔ اوہدی عبارت اتنی مٹھی، جس دی مٹھاس سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میں جان ناپن لگا نہ اوہ ودھ تے نہ اوہ گھٹ اوہدی لمبائی جوڑائی سوا گٹھی، میرو ڈنڈ تون پرے اپنا آپ سمجھائیا۔ پھیر اوہ دہتھڑ مار کے پٹی، پٹنے والے آگے واسطہ پائیا۔ میرے ستگر شبہ میری دھار جد روہ تے روہ چٹی، کالی شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ میری جدوں بنی پرماآتما دھار بنائی تے شو بنائی ٹپی، ہوڑا پُرکھ اکال سوہیا پائیا۔ مینوں پتہ نہیں میں کیہڑے مقام اُتے ٹکی، میرا گرہ ویکھن کھئے نہ آئی۔ نارد کہا نہیں تون اوس صاحب دے چرناں وچ لئی، جتھے لٹیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے سن جیٹھ مہینے یار، مترا دے سمجھائیا۔ میں چڑھدے لہندے دکھن پہاڑ، پُچھیا نو کھنڈ ست دیپ دسو کچھ وچار، پورب پورب پورب پورب جگ دا لیکھا نال ملائیا۔ سارے رو رو کے کرن لگے پکار، بن نینان نیر وبائیا۔ نالے کہن اوہ مالک بے عیب پروردگار، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دے سب کچھ اختیار، مختیار نامے گر اوتار پیغمبران ہتھ پھڑائیا۔ جس نے پیشین گوئیاں وچ کیتے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ سب نے سندیسہ دتا انت آوے کل کلکی اوتار، نہکلنکا امام اماما روپ بدلائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بنے سچی سرکار، ستگر شبہ حکم سنائیا۔ شہنشاہی سمت دس جن بھگتاں پاوے سار، مہاسارتھی ہو کے بھجے واپو داہیا۔ جس بھانڈے گھڑے بن ٹھہیار، گھمیار کوبلو دا چکی چک چلائی۔ اوہ اندرون باہرون دُرمت میل دئے اُتار، اپنی دیا کھائیا۔ جیٹھ کہے نارد جی اُس نے میرے نو جیٹھ

نوں کرنا وبار، ووہاری ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جنہاں گرمکھاں دے سیس بدھی دستار، دست نال ملائیا۔ یاراں دا بنے یار، متران دا متر آپ اکھوائیا۔ جیہڑے بھل گئے اوہناں نوں آپ کرے نمسکار، پریتی پریم نہ کدے گوائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ستگر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ دوارا کر رہیا انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دا لہنا تے لیکھا نال رویداس چمیار، چریٹے دیوے مان وڈیائیا۔ جو پانہا گندھدا تے بن ہووے سانڈھنی دا آسوار، ستگر دیوے مان وڈیائیا۔ پنچم پیارے پنچم کر پیار، پنچم پنچم وچ سمائیا۔ پنچ درباری ہو کے آون خبردار، سوادھانی وچ وڈیائیا۔ پنچ لکھاری ہتھ قلم کمر بدھی ہووے کٹار، مستک لکھیا ہووے داتار، داتا اکو سیس نوائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سندیسہ دیواں نو جیٹھ نوں اپنی وار، وارتا نال سنائیا۔ اُس دن سجنا تیری خوشی مناؤن گے تیئی اوتار، پیغمبر گر نال ملائیا۔ وشن برہما شو کرن گے دیدار، درس پیکھ پیکھ دھر دا رنگ چڑھائیا۔ تیرا لیکھ انہونا ہونا جیہڑا آگے لکھیا نہیں وچ سنسار، قلم بھجے چائیں چائیا۔ اکھڑ اکھڑ دا کرن وستھار، اکھڑاں اکھڑاں نال وڈیائیا۔ نو جیٹھ کہے میں وی اوس صاحب نوں کران نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری مہا اپر اپار، اپرمپر سوامی انترجامی تیری گت کہن کچھ نہ پائیا۔

* ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال سنگت دے باہروں کھیتاں وچوں سیوا کر کے آون سمیں *

جیٹھ کہے میں بھکھیا نہیں کدے وانگ اگنی، لو لوآں پُریاں نہ کھئے وکھائیا۔ میرا کھیل ہویا دھرم دھار دا سگلی، سگل سرشٹی درشٹی اندر دیاں جنائیا۔ میرے وچ پر پُرکھ اکال دی جوت جگنی، جگت جہان دیاں سمجھائیا۔ خوشیاں وچ بھگتاں سُرتی مگنی، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ جس لیکھا چکاؤنا تن وجود بدنی، تتاں کرے صفائیا۔ بھیو چکا کے اعلیٰ ادنی، اوچاں نیچاں رنگ رنگائیا۔ آتم دھار بنا کے ساچی سجنی، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی اکو پریم پریتی بجھنی، بازاں والا گوبند نال ملائیا۔ جن بھگتاں دھوڑ کرائے اپنے مجنی، ست سرور ایشنان اک وکھائیا۔ پٹھ رہن دیوے نہ کیسے نگنی، اوڈھن سیس نام رکھائیا۔ جس دی کلا

دھار ودھنی، کلکاتی کرے صفائیا۔ نرگن دھار سرگن جس نے چولی رنگنی، رنگت دھر دا نام رنگائیا۔ شرع دین مذہب میٹ کے حدنی، حدوڈ اکو اک وکھائیا۔ جس بھگتاں آتم چوراسی وچوں لبھنی، پریم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ اُس دا کھیل ویکھو سببنی، صاحب کی اپنی کل ورتائیا۔ جس دُئی دویت ہر پردے اندروں کڈھنی، تن وجوداں کرے صفائیا۔ دین مذہب دی دھارا چھڈنی، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ ساچا کعبہ کرا کے جھنی، حقیقت اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ جیٹھ کہے میں اگنی وانگ نہیں تپدا، تپش جگت نہ کھئے جنائیا۔ میں اکو پرہو نوں چیدا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میرا کھیل نہیں کوئی مایا ڈسنی سپ دا، وکھ وش نہ کھئے بھرائیا۔ میرا لہنا دینا پریشور پت دا، پاربرہم جو ہوئے سہائیا۔ میرا ناتا ویکھو ست دا، ست سچ ہوئے کڑمائیا۔ میں بھیو کھلاواں برہم مت دا، متا پرہ دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جگ جگ جن بھگتاں سر اپنا ہتھ رکھدا، رکھک ہو کے سیو کھائیا۔

* ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر سبھاگ ورتی دے گرہ *

چار جیٹھ کہے مینوں آوندی ہاسی، ہس ہس ہس خوشی بنائیا۔ جو میں سندیسہ سُنیا پہلوں سال تریاسی، اُنی سو اٹھتالی بکرمی نال ملائیا۔ منڈل منڈپ پاوندے ویکھ راسی، وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر خوشیاں ڈھولے گائیا۔ دیوت سر گاوندے بنا سواس سواسی، پن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ ستگر شبد سندیسہ دیوے کی کھیل کھیلے شاہو شاباسی، شہنشاہ دھردرگاہیا۔ جس دا اکو نور ہووے پرکاشی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نرگن دھار لاپے اداسی، چنتا سنت بھگت ہٹائیا۔ پرگٹ ہوئے گھنک پُر واسی، پنچم جیٹھ وجے ودھائیا۔ جس شرع دی کٹی پھاسی، بندھن مذہباں دئے تڑائیا۔ ذاتاں پاتاں وچوں کرے خلاصی، آتم برہم اک سمجھائیا۔ ست دا سچ ہووے وشواسی، وشا وشو دھرم دھار درڑائیا۔ لیکھا جنا دوس ماسی، برس برکھاں اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چار جیٹھ کہے میں سُن دا رہیا شبدي شبد ترانی، تریا توں باہر وجے ودھایا۔
 کی کھیل کرے سری بھگوانی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا حکم
 سُنایا۔ جس دا رُوپ رنگ ریکھ نہ کوئی پہچانی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ تن وجود پھر کے بانی، باؤن دا لیکھا پور کرائیا۔ شاہو
 بھوپ بن راج راجانی، شہنشاہ اپنی کار بھگتایا۔ نرگن سرگن ہو پردہانی، پرم پُرکھ اپنا کھیل کھلایا۔ تن وجود گھر نشانی، نام جگت
 نشانے دکھایا۔ شیر شیر رُوپ بلی بلوانی، مہابلی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دی کرنی کار کھلایا۔ چار جیٹھ کہے میں ویکھدا رہیا چمتکار، بن نینان نین اٹھایا۔ زمیں اسمان رہے پکار، لوک پرلوک ڈھولے گائی۔ کی
 کھیل سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جاتے کنت بہتار، نور نورانے تیری وڈ وڈیایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا کردے گئے
 انتظار، بھوکھتاں وچ تیری اوٹ تکایا۔ تیرا نور کل کلکی اوتار، نہکلنکا ڈنک کرے شنوایا۔ امام امامان نور ہووے اجیار، اللہ بے
 پرواہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ پنچم جیٹھ ہووے اجیار، لوک مات خوشی بنایا۔ تیس تیس دا تیرا ادھار، بتیس لیکھا لیکھے وچ سمجھایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھلایا۔ چار جیٹھ کہے میں سنہڑا دتا پنچم پر وشٹے،
 خوشیاں نال جنایا۔ اٹھ مترا اپنی کھول درشٹے، درشٹانت دین دی لوڑ رہے نہ رایا۔ ویکھ نور نورانے سری بھگوانا اکو اشٹے، اشٹ دیو
 اک اکھوایا۔ جس دا لیکھا لہنا نہیں ٹانک جیتے، ماتو ذاتی آتم پر ماتم سنگ بنایا۔ جن بھگتاں پورے کرے نسچے، نہچل دھام دئے
 وڈیایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل جس دے، سو پُرکھ اکالا دین دایالا آئے دھر دا ماہیا۔ تون چرن چمنے پیارے مت دے، بن رسنا
 رسن چھپایا۔ جس دے لیکھے لہنے دینے منی سنگھ والی بت دے، بتکاری ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ جس کھیل مُکاؤنے پتھر اٹ
 دے، جھگڑے تن نہ کھئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھایا۔ چار
 جیٹھ کہے میں کہا پنچم جیٹھ رہنا تیار، ترے گن اتینا دئے وڈیایا۔ تیرا محبوب ماہی آوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس
 نوں سپس نوایا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گرو اوتار، اوتری ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، ستجگ تربتا

دواپر کلجگ اوٹ تکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا جوتی جاتا ہو اُجیار، نرگن نرکار نرکار اپنا ویس وٹائیا۔ تن وجود کر کے تن شنکار، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ ٹوں اُس نوں پریم کہہ کے کریں نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ خوشی مناویں کر دیدار، نیتر لوچن نین نین بگسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں مات لوک آگیا بھجا، جگت جہان پندھ مُکائیا۔ ست دھار پوتر ویکھی جگہ، آپ اپنی اکھ کھلائییا۔ جتھے جوت نور چمکیا بگا، نور نورانہ ڈگمکائیا۔ مینوں بھل گیا پچھا اگا، آگے سدھ رہی نہ رائیا۔ میں بولن لگا بنا لبان، مُکھ بول نہ کچھ سُنائیا۔ پھیر سُنیا انادی نڈا، دھن اگم اتھاپیا۔ پنچم جیٹھ تینوں دیوان سدا، سندیسہ اک سُنائیا۔ تیس تیس دی دھار گوبند آوے چرن اٹھاوے سجا، اپنا پندھ مُکائیا۔ جس دے نال پرہو ودھنا اگا، بھیو ابھید رہے نہ رائیا۔ ست سچ دا اکو ہووے پدا، پت پریشور ہو کے دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں سُنیا شبد اتھاہ، بے پرواہ دتا سُنائیا۔ بکرمی اُنی سو ستر دا تک راہ، بن نینان نین اٹھائیا۔ گوبند ویس آوے وٹا، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پنچ تے تے کر رُشنا، تن وجود سو بھاپائیا۔ پورن پورن نام دھرا، پریم پُرکھ اکو اوٹ رکھائیا۔ دین دایلا کھیلے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ تن وجود چولا تتان والا تجا، باون باون سنگ کرائیا۔ جوتی جاتا ہو رُشنا، نور نورانہ ڈگمکائیا۔ دو ہزار بکرمی اپنا کھیل کھلا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ گوبند تن وجود نگر سہا، سمبل اپنی نگری وڈیائیا۔ جوتی نور کر رُشنا، نو ست ڈگمکائیا۔ اُنی سو اٹھتالی بکرمی یاد کرا، پنچم جیٹھ سیس جھکائیا۔ تابو جوند سنگھ مان دوا، ناتا جگت والا سمجھائیا۔ اُنی سو ستر بکرمی پردہ پردیاں وچ رکھا، پاربرہم پرہ اپنا کھیل کھلائییا۔ پال سنگھ بشن کور رنگ چڑھا، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ گر تیغ بہادر لہنا دینا جھولی پا، پورب لیکھا پور کرائیا۔ تس دا وقت سہنجنا گیا آ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ سمت شہنشاہی دس راہ رہیا تکا، ویہ سو اکتی بکرمی اکھ اٹھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے مینوں نرگن سرگن دویاں نوں مل کے چڑھیا اگما چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ خوشیاں وچ کہاں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ نمسکار کر کے سیس دیاں جھکا، ڈنڈاوت بندنا سجدہ اکو در سیس جھکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس آگے کردے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اوہ میرا

شہنشاہان دا شہنشاہ، پاتشاہ نور الہیہا۔ پنچم جیٹھ کہے جس جگت جہان کھیل دینا بدلا، بدلی دین دنی کرائیا۔ جن بھگتاں نیناں کجلا
 پا، اکھ اکھ وچوں بدلائیا۔ لال رنگ نشان پھڑا، اشارے دیوے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھیو جانے کھئے نہ، جانہار اک اکھوائیا۔

* ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ سلیم پُر ضلع ہوشیارپور ارجن سنگھ دے گرہ *

پنچم جیٹھ کہے میرے وڈ وڈ بھاگے، ملے لوک مات مات وڈیائیا۔ کیرپا کرے میرا صاحب کنت سہاگے، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ میں
 شبد سندیس سنان انراگے، بن سروناں وجے ودھائیا۔ میرا انتشکرن جاگے، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ مہربان محبوب اپنے پورے کرے
 وعدے، واحد اللہ بے پرواہ اپنا رنگ رنگائیا۔ بنا آواز سنے انادے، انادی دھن پرگٹائیا۔ بھیو کھلیا بودھ اکادھ، بدھی توں پرے دتا
 سمجھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں سچ سرنائی گیا لاگے، بن چرناں چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ نال سنی ستار بنا نانک باے، ریوئل ثانی دئے
 وڈیائیا۔ جو اشارہ کیتا وچ بغدادے، بغلگیر ہو کے گیا سنائیا۔ صدی چوڈھویں کھیلے کھیل پُرکھ اکالا دیس ماجھے، جوتی جاتا نور
 الہیہا۔ جس نے آتم دھار جیو جنت بناؤنے سانجھے، سگلا سنگ رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے وچھوڑے وچ رہن نہ وانجھے، آتم پرما تم اکو
 رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک بے پرواہیا۔ پنچم جیٹھ کہے میری نمو نمو
 ڈنڈاوت، بندنا سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ میرا مہربانا سری بھگوانا اوتار پیغمبران گروآں دیوے دعوت، سندیسہ شبد شبد شنوائیا۔
 دھرم دی دھار لو امانت، وست امولک اکم ورتائیا۔ میرا نور ظہور تگو صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اپنے پیار دی دست
 بدست لو امانت، زرگن ہو کے جھولی آپ بھرائیا۔ کلجگ جیو ویکھو آنجانت، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ چاروں گنت اندھیری شامت،
 نوری چند نہ کھئے رکھائیا۔ دین دنی ہوئی آنجانت، بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ عقل چلے نہ کھئے لیاقت، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آتم پرما تم بنے نہ کھئے
 رفاقت، فقرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے

میں خوشیاں دے وچ نچّدا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دُھر سندیس آگما دسّدا، بیہو ابھیدا دیاں کُھلائیّا۔ پرکاش تک الکھنا الکھّ دا،
 پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیّا۔ لہنا رہنا نہیں کیسے دے وس دا، قُدرت دا قادر کرتا اپنا حُکم ورتائیّا۔ مان رہنا نہیں کوئی رسنا رس دا، جہوا
 چلے نہ کھئے چترائیّا۔ پرکاش دسے نہ کیسے اکھّ دا، نج لوچن نین نہ کھئے کُھلائیّا۔ بنا بھگتاں پرہو پیج کوئی نہ رکھدا، ہٹے نہ کھئے سہائیّا۔ میں
 کلجگ تکیا پیاسا پھرے دین دنی دی رت دا، بھجے واہو داہیا۔ جس جھگڑا پاؤنا من مت دا، گُرمت اندروں باہر کڈھائیّا۔ نشان رہن
 نہیں دینا ست دا، سچ وچ نہ کھئے سہائیّا۔ جگت جہان ہووے تپدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیّا۔ مان رہے کیسے نہ چپ دا، جگ جیون
 داتا کی اپنا حُکم ورتائیّا۔ صدی چوڈھویں وقت جاندا تپدا، بیسویں اپنی لے انگرائیّا۔ حضرت محمد اُٹھ اُٹھ تھدا، چارے یاراں سنگ
 رکھائیّا۔ عیسیٰ کہے میرا مالک خالق لیکھا جانے گھٹ گھٹ دا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیّا۔ جس دا کھیل بازی گر نٹ دا، سوانگی اپنا
 سوانگ بدلائیّا۔ جس دی سرن سرنائی دو جہان ڈھٹھدا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیّا۔ اوہ بنیا نہیں کیسے ہڈّ ماس ناڑی رت دا، کامنی کام نہ
 کھئے چترائیّا۔ اوہ مالک دسے برہم مت دا، پاربرہم آگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر
 مالک اک اکھوائیا۔ جیٹھ کہے میں خوشیاں وچ گاواں ترانہ، تریا توں باہر سُنائیّا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھگون ہو کے دئے وڈیائیّا۔
 میں اُس دا نڈھا بالا بال آنجانا، میری چلے نہ کھئے چترائیّا۔ میں خالی جھولی منگان دانا، داتے وست سچ دینی ورتائیّا۔ تُوں شاہو بھوپ
 سُلطانا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا دو جہاناں، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ تُوں نرگن سرگن نگاہبانا، نرور پرکھ اک
 اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ نشانہ، ستجگ سچ کر رُشنائیّا۔ سرشٹی درشٹی اندر دے گیانا، اندھ اندھیرا دے مٹائیّا۔ تُوں میرا میں
 تیرا آتم پرما تم لیکھا ہووے جیو جہانا، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیّا۔ تُوں آتم پرما تم پرکھ شاہو بھوپ شہنشاہ شاہ شہانہ،
 پاربرہم برہم پردہ دینا اُٹھائیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا آپ ملائیّا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا
 ہویا وقت سہنجنا، پرہ سوہنی دتی وڈیائیّا۔ پرکاش کیتا آد نرنجنا، نور نورانہ ڈگمگائیّا۔ کرپا کرے درد دُکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار
 کرائیا۔ ساچے نام دا پا کے انجنا، نج نیتر لوچن نین کرے رُشنائیّا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن کے سجنّا، سجنّ میت اک اکھوائیا۔ جس دا اکو

دِپِک جوتی جگنا، برہمنڈ کھنڈ کرے رُشنائیا۔ جس تُوں کھندے گوپال مُورت مدنا، مدھسُوڈن اک اکھوائیا۔ جس دا اکو وجے ندنا،
 انادی دُھن دئے پرگنائیا۔ جس بھگتاں پردہ کجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس جنی گکھ وچوں کدے نہیں جمنّا، جوتی جاتا نُور الاہیا۔
 اوہ کھیلے کھیل اکم اگمّا، اکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ
 سمجھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا مالک سچ سوامی، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خُدائیا۔
 شاہو بھوپ بن سُلطانی، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا لیکھا دو جہانی، دوہری اپنی ونڈ ونڈائیا۔ ویکھنہارا جیو پرانی، لکھ
 چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جس دی منزل اک رُوحانی، رُوچ بُت تون باہر دئے سمجھائیا۔ جو مالک نُور نُورانہ اک اسمانی، زمیں زمان
 دوویں سیس جھکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا جسم جسمانی، ضمیر امیر غریب دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں بخشے پد زربانی، منزل اکو اک سمجھائیا۔
 شبد ناد دے دُھنکائی، آتمک راگ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت جگا مہانی، پن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ جس میری وار تھت پہچانی، پنچم
 جیٹھا لئے انگریزائیا۔ شیر شیرا نوجوانی، پردھ بال نہ رُوپ بدلائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے کہانی، صفتناں نال صفت
 صلاحیا۔ اوہ دیوے مان نانی، مہربان ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بیہو ابھیدا آپ
 چکائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں خوشیاں وچ کران بندنا، بندگی پن سیس نوائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندنا، رُو سس رہیا سمجھائیا۔ جس
 دی یاد وچ کوڑ گڑیار اتم ونجنا، پاپی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ جس دا دِپِک اکو نُور نُورانہ جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس نے
 دھرنی دھرت دھول دھول بجاؤنی آگنا، امرت میگھ دُھر دا نام برسائیا۔ میں اُس تُوں خوشیاں دے وچ سدنا، صدقے واری گھول گھٹائیا۔
 پرکاش کردے پن ماس ناڑی ہڈنا، جوتی جاتا نظری آئیا۔ میں گہر گمبھیرا بے نظیرا تیرا پلُو کدے نہیں چھڈنا، ڈوری شبد نام بندھائیا۔ تُوں
 لیکھے لالے اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں گود ٹکائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے لگنا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم
 سرِشٹی درِشٹی بخش دے بھجنا، بھجن بندگی اکو اک جنائیا۔ تینوں جنگل جوہاں پہاڑاں ٹلیاں پریتاں اُتے پھیر پئے نہ لبھنا، ہر پردے
 وچوں نُور نُورانہ نظری آئیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سانجھے یار ایکنکار میں تیری سرن سرنائی لگنا، دوسر اوٹ نہ

کھئے تکائیا۔ میرے جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے سَتگر شبد کلجگ کوڑ کڑیارا دھرنی اُتوں کڈھنا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام ڈنک دو جہان وچنا، راؤ رنک لائے تنک میٹے شنک شرعت وچوں اصلیت اک سمجھائیا۔

* ۶ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ فتح گڑھ ضلع ہوشیارپور جگندر سنگھ دے گرہ *

جیٹھ کہے پرہو تیرا کھیل جیرج انڈ، اُتہج سینج تیرا نور نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوڑی تیری ونڈ، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ ناؤں پرگٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول بنا کے نوکھنڈ، ستاں دیپاں سوہیا پائیا۔ تیرا کھیل اولا کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء آکاش پاتال ککن گگنتران دئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم نرگن سرگن پاوے گنڈھ، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں سینے رکھ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ سُرَت سوانی ہون نہ دیوے رنڈ، کنت سہاگی آپ اکھوائیا۔ نام بھنڈارا وست اگمی ونڈ، تن کایا مندر اندر آپ ٹیکائیا۔ سچ سوامی تیری پریتی تیرے نال جاوے ہنڈھ، ادھ وچکار نہ کھئے ٹرائیا۔ کروٹ دے نہ بدلیں کنڈ، پاسا دین دنی اُٹائیا۔ منوآ من پائے نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت دُھر دی دینی سمجھائیا۔ جھگڑا مکے کریر جنڈ، پاپن پانھر سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ جیٹھ کہے پرہو میرا روپ نہیں کوئی اگنی آگ، تپش جگت نہ کھئے بنائیا۔ کرپا کر سورے سرہگ، ہر کرتے دُھردرگاپیا۔ جن بھگتاں درس دکھا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ لاپیا۔ تیرے نالوں نہ رہن الگ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کگ، دُرمت میل دھوائیا۔ جگت واشنا میٹ کے حد، گرہ مندر اک وکھائیا۔ دُھن آتمک سنا ند، انحد نادى ناد شنوائیا۔ سچ دوارے تینوں لین لہہ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام خُاری دے دے مدھ، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا حج، حُجرہ حق حق وکھائیا۔ میری بینتی سُن لے آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ سچ پیار وچ بھگت سہیلے

جان بچھ، پریتی پریم نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وشنوں بھگوان، گُرمکھ ہنس بنا بگڑے بپ، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۶ جیٹھ شہنشاہی سمت دس کپورتھلے شہر وچ منجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو کِریا کر آپ، پر پُکھ پر ماتم دیا کمائیا۔ کوڑی کِریا ترے گن مایا میٹ تاپ، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا رنگ
رنگائیا۔ آتم پر ماتم مانو ذاتی بخش جاپ، تیرا نام کلمہ جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سنگر شبد ہووے وڈ وڈ پرتاپ، دین دُنی وجدی رہے
ودھائیا۔ نگاہ مار لے لوک مات، بن نیناں نین اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ میرے اُتے اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات
پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ست دھرم دی ہوئی وفات، کلجگ کوڑ گُریارا بھجے واہو داہیا۔ صوفیاں دے نہ کھئے جماعت، بھگتاں
سنگ نہ کھئے بناائیا۔ سچ پریتی سرت شبد جوڑ دے نات، مانس مانو مائکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ایش جیو کرے کھئے نہ گھات، بھیو ابھیدا
دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اکو اک
بینتی، بن ہتھان سیس نوایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تیرے نام دی اکو ہووے پنکتی، اکو ڈھولا سوہلا
دینا سمجھائیا۔ شرع شرارت میٹ دے من دی، من کا منکا آپ بھوایا۔ نفرت میٹ کوڑ دے تن دی، دیناں مذہباں اکو رنگ وکھائیا۔
انت کھیل تک لے تارے چن دی، جو محمد آسا گیا رکھائیا۔ جگت کھیل ویکھ لے چہر چھن دی، محل اٹل پھول پھولایا۔ کیسے سار
نہیں تیرے برہم دی، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ نشانی رہی نہ سچ دھرم دی، دھرم دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ گنتی دے نہ کیسے کرم دی، گگرم
کرے لوکائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں اپنے جرم دی، اُبھو بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ میں آسا رکھی تیری سرن کی، دھرنی رو رو دئے ڈھایا۔ میرے
اُتے کھیل ہونی چاروں کُنٹ لڑن دی، جگت شترو دے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در
ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اک ارداس، نو نو سیس جھکائیا۔ سچ دھرم دی دے کھئے نہ راس، منڈل منڈپ سارے

رہے گر لائیا۔ تیرا نام ندھانا سِری بھگوانا رہیا کیسے نہ پاس، آتم پر ماتم مل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ رسنا گائے نہ کھئے سواس سواس، ساہ ساہ نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں حُکم سندیسہ دے شنکر اُتے گیلاش، کل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ میرے اُتے دین دُنی دی نظری آوے لاش، تن وجود روون مارن دھاپیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سمبل تیری ہووے پوشاک، پوشیدا پردہ آپ اُٹھائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں پورا کر بھوکھت واک، جو پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ نو جوانا سِری بھگوانا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جھاک، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ انت اخیر بے نظیر صدی چوڈھویں میرے اُتوں میٹ واٹ، پروردگار سانجھے یار تیری آس رکھائیا۔ سچ دوار ایکنکار اِکو کھول ہاٹ، اِکو وست نام ورتائیا۔ دُکھاں وچ دھرنی کہے میرا سینہ رہیا پاٹ، چھاتی کھلا پاتی تینوں دیاں دکھائیا۔ رُوچ بُت نظر آوے کھئے نہ پاک، پتت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ دروبی کایا مندر اندر بجر کپاٹ کھلے کیسے نہ تاک، نرگن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میں اچی کوک کے ماراں ہاک، دُھر دے حاکم تینوں دیاں سُنائیا۔ میں آد جُگاد تیری خاک، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تیرے چرن دھوڑ مٹی خاک، دھرنی کہے میں خوشیاں نال رمائیا۔ جگت جہان توں وکھرے سبج ساک، سگلے ساتھی تیری اوٹ رکھائیا۔ مینوں سندیسہ دے دے پات، پترکا بن اکھراں دے سمجھائیا۔ میری کوچھی کملی دی پُچھ بات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ سچ دوارا رہیا کھئے نہ گھاٹ، تیرتھ تٹ پتن روون مارن دھاپیا۔ مندر مسجد شودوالے ویکھ ماٹھ، گرو دوار کی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اک عرضوئی، عرض آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ مینوں ملے کھئے نہ ڈھوئی، نو ست پئی دُہائیا۔ سنت بھگت ملے نہ کوئی، کوٹن کوٹ ویکھ دکھائیا۔ سُرٹ اُٹھائے کھئے نہ سوئی، شبدی شبد نہ کھئے شنوائیا۔ چاروں کُنٹ تیرے نام دی دروبی، یامین تیری آس رکھائیا۔ میرے مہربان سِری بھگوان میری پت گئی کھوبی، لجا جگت نہ کھئے جنائیا۔ میں نردھن ہو کے تیرے در تے روئی، سچکھنڈ نواسی سچ سچ سُنائیا۔ جگت جگیا سو آتم دھار پر ماتم نال موں نہ چھوبی، پاربرہم برہم میل نہ کو ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں صاحب پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھردر گاپیا۔ تیری مہا جگت اکتھا، کتنی کتھ نہ سکے رائیا۔ نت نوت جگ چو کڑی چلاؤنہارا رتھا، ستجگ تربتا دواپر کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ میں تیرے

چرن کول دھوڑی خاک رما کے ٹیکان مٹھا، مستک دُھر دے رنگ رنگائیا۔ میرے اُتے تیرے پیار وچ گوہند ستھر لتھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ زمیں اسماناں توں باہر لگائیاں اکھاں، لوچن نین تیرے نال ملائیا۔ پریتم بنا کے سخا، سگل سریشٹی گیا بدلائیا۔ اشارہ کیتا ولّ بھٹھا، تیر ترکشاں ونڈ ونڈائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ اتم آوے نٹھا، جوتی جاتا پندھ مُکائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا اکٹھا، اوتار پیغمبر گرو گُردیو نال ملائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمننا سُرسی کھوج کھوجائیا۔ بھیو چُکا کے مندر مسجد شودوالے مٹھا، کایا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ اتم اُلٹی گیڑے لٹھا، چاروں کُنٹ کُنٹ بھوئیا۔ ستگر شبد بنا کے پٹھا، پاربرہم برہم اپنا حُکم سُنائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد ویکھے پٹا، پٹنے والا سنگ رکھائیا۔ جوتی نور پرکاش کرے لٹ لٹا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ دھرنی کہے میں سر قدمان تے سٹا، بلہین سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل بازی گر نٹا، سوانگی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ کی صفت گاواں رُوپ دھر کے بھٹا، مہا وڈ وڈیائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے در تیرے واسطہ گھتا، گھائل ہو کے سیس جھکائیا۔ تُوں نگاہ مار لے رتا، رتن امولک ہیرے بن تیری کریا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ویکھ لے تتا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ست دھرم نہ سُنیا تپا، کوڑ کُڑیاں بھجے وابو داہیا۔ کلجگ بن کے ہٹا کٹا، نو ست اپنا حُکم ورتائیا۔ جو میرے اُتے سمت سمتی پاؤن والا رٹا، سال بسالا اپنا کھیل کھلائیا۔ دین دُنی مٹی وانگ اُدنی گھٹا، گھاٹے وچ لوکائیا۔ مانس مانساں نال ہونے بٹا، زیرو دا انک زیرو ویکھ وکھائیا۔ کیسے دی قیمت رہنی نہیں ٹکا، شاہ سلطاناں خاک وچ ملائیا۔ میرے پت پریشور اپنا بھیو کھول کے سچ دس کے پتہ، پاربرہم پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو واسطہ گھتا، بن نیناں نیر وبائیا۔ تیرے نام دا اکو ڈنکا وچنا فتحا، فاتحہ بووے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا شبدي دھار نرگن نال متا، سرگن پردہ دینا چُکائیا۔

* ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت دس گرمکھ دوار بھلائی پُر ضلع امرتسر *

نَو جیٹھ کہے میرا سندیسہ دو جہان برہمنڈا، پُریاں لوآں آکاش پاتالاں دیاں سُنائیا۔ سندیسہ دیواں چارے کھانی جیرج انڈاں، اُتہج سیتج نال ملائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں بھیو کھلاواں دین دُنی دیاں ونڈاں، سَتجگ تریتا دواپرکجگ نال ملائیا۔ دھرم دی دھار ششتر درسواں اگتی کھنڈا، جس دی دھار دو دھار نظر کیسے نہ آئیا۔ ڈنڈاوت بندنا کر کے گرمکھان کھان کلجگ کوڑی کیریا نال لال رنگ دا اُچا کر دیو جھنڈا، ست دھرم دی دھار نال اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھنڈا کہے مینوں جگت جنائے جھنڈی، جگت نشانیاں دیاں سُنائیا۔ میرے پرم پُرکھ دی ویکھو ونڈی، سچکھنڈ نواسی کی حُکم ورتائیا۔ جس دے حُکم وچ اوتار پیغمبر گرو چلائی چنڈی، کھنڈا کھڑگ نام درڑائیا۔ اوہ لیکھا جانے دین دُنی پکھنڈی، نرگن سرگن پھول پھولائیا۔ جس دا روپ انوپ سمجھ سکے کھئے نہ پنڈی، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائی۔ جس سَتجگ وچ دھرم دی دھار چلائی ڈنڈی، ڈنڈاوت ایکنکار بدلائیا۔ پچھلی آئیو پچھے کلجگ لنگھی، آکے ملے سچ وڈیائیا۔ جن بھگتو آد جگاد پرم پُرکھ دی تھادے نال سندھی، سندھیا دا ویلا دئے گواپیا۔ تھادّا نور نوراہ آتم دھار اکھا چندی، جگت جہان ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نَو جیٹھ کہے گرمکھو بھگت تھادّا روپ، پن رنگ روپ دئے وڈیائیا۔ آتم ساچا ست سروپ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ ویکھو اندھ کوپ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ دھرم دسے نہ کیسے شاہ بھوپ، راج راجان رہے کُرائیا۔ دروبی پھری چارے کوٹ، اُتر پورب پچھم دکھن رہیا کُرائیا۔ مایا ممتا پی لوٹ، زردھن سردھن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نَو ست دسے جھوٹھ، دھرم دا ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ نگاہ مارو پنج بھوت، کایا مندر اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نَو جیٹھ کہے میرا وقت سہنجنا آیا، جن بھگتو دیاں سُنائیا۔ میں دھر دا ڈھولا گایا، میرے انتر وچی ودھائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ وکھایا پن نیناں نین اُٹھائیا۔ ساچا نور نہ کھئے رُشنا یا، دیا باقی ڈگ نہ کھئے مگائیا۔ میں ویکھ کے بڑا گھبرایا، میرے انتر پی دُبا ئیا۔ پھر نیتر نین اُٹھایا، زمیں اسماناں پار ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا نظری آیا، جوتی جاتا دھردرگا پیا۔ جس ست دا شبدا سُنایا، سہج نال سمجھائیا۔ اُٹھ

ویکھ لے ترے گن مایا، پنجاں تتان نال مل کے وجی ودھائیا۔ جس جیو جنت بھلایا، بہرماں وچ لوکائیا۔ ہرجن سنت سہیلے ویکھ جو ہر
 ہر رہے دھیایا، ہردے ہر وسائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل کھلایا، خالق خلق روپ بدلایا۔ تینوں دیوے مان وڈیایا، مہربان
 مہر نظر اٹھایا۔ جس گرمکھ دوارا آپ سہایا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت جوڑ جڑایا، چاروں گنٹ خوشی بنایا۔ اوچاں نیچاں اکو
 رنگ رنگایا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ زویداس چمارے رنگ چڑھایا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پورب لہنا جھولی پایا،
 گرمکھ سنگھ گر گر میل ملائیا۔ سانڈھنی کہے میرا لہنا پورب پورب چکایا، جو محمد نین گیا اٹھایا۔ جس دا لیکھا عراق وچ لکھایا،
 چاروں گنٹ اکھ کھلایا۔ بل لہنا نال ملایا، بھيو ابھید رسیا چکائیا۔ سمرٹ جس دا کپور سنگھ اکھوایا، اپنا نام سمجھایا۔ سو ویلا وقت
 بندھن وچ بندھایا، بھيو رہے نہ رائیا۔ پچھلا لیکھا غصے والا غصے نال سمجھایا، ایہ پورب لہنا چلیا آئیا۔ آگے پیار محبت نانا اک سمجھایا،
 مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئی ملائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھکتو
 میریاں تھک گئیاں اکھیاں، نو سو چرانوے چوڑی جگ دھیان لگائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ آساں رکھیاں، یں آسا آس
 پرگٹایا۔ میں اپنے ہتھ پیراں نوں ہتھ کے رکھیاں رسیاں، بندھن بیڑیاں والے جنائیا۔ میریاں دلایاں پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں نسیاں،
 بھجیاں واہو داہیا۔ کابناں دیاں سخیاں بن کے نچیاں، اپنا ویس بدلایا۔ میں خیراں دساں سچیاں، سجنو سچ سمجھایا۔ جیہڑا پرہہ دا
 لیکھا کچھاں نال مچھیاں، سمنڈ ساگر نین اٹھایا۔ جس نے کھانیاں بانیاں رچیاں، رچنا جگت والی سمجھایا۔ اُس نے لکھ چوراسی کایا
 بھانڈے ماٹی دیہاں رکھیاں کچیاں، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت دی دھار وچ حصے پتیاں، پت پریشور کھیل کھلایا۔ گرمکھاں آتما اپنے
 رنگ رتیاں، رنگ رتھا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرم دھار سمجھا کے متیاں، پاربرہم پرہہ پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نو جیٹھ کہے بھکتو میرے اندر ویکھو نہ خوشیاں نہ غمیاں، ٹھاڈا پریم رنگ رنگائیا۔
 ٹساں خیراں سُننیاں نویاں، نو نو دھار دے سمجھایا۔ جو آشا رکھی گوہند پیار بونجا کویاں، انتشکرن دھیان لگائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے
 اوتار چوہیاں، چوہیسا نور لاپیا۔ جس دو جہان برہمنڈاں کھنڈاں کوٹاں بھویاں، ترے بھون دھنی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرور

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نو جیٹھ کہے بھگتو میں پہلی دساں بات، باطن دیاں جنائیا۔ میرے دوس دی ویکھو اتم رات، رین بھڑی روپ بدلایا۔ میرا سندیسہ اگمی پات، بن پترکا دیاں جنائیا۔ تسیں آتم دھار اکو ذات، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پر ماتم پر پڑکھ دا نات، ایتھے اوتھے سنگ رکھائیا۔ جو جگ جگ پچھے بات، نرگن ہو کے ہونے سہائیا۔ ست دھرم دی تہانوں دیوے دات، داتا ہو کے جھولی پائیا۔ تسیں بھگت سپیلے بن گئے اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ کوڑی کرپا تہاڈے اندروں پائے وفات، تن وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا کھیل ہونا کائنات، کلمہ دین دنی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نو جیٹھ کہے میرا دوجا لو سندیسہ، سہج سہج نال جنائیا۔ جن بھگتو پر بھو دی یاد تہاڈا بھگتی والا پیشہ، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ پڑکھ اکالا سب دا نر نریشا، نر نرائن نور الایہیا۔ جیہڑا وسے ساچے دیسا، سمبل بیٹھا سوہا پائیا۔ سچکھنڈ رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ روپ بدلایا۔ جس کھیل کھلایا وشن برہما شو گیشا، گن گندھرباں رنگ رنگائیا۔ تیس صاحب نوں اک آدیسا، نو نو سیس جھکائیا۔ جس کلجگ کوڑی کرپا میٹنا کلیشا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھایا۔ آتم دھار پر ماتم سب دا ہو کے نیتا، نج نیتر لوچن نین جن بھگتاں کرے رُشنائیا۔ سب نوں اکو رنگ رنگائے لیکھا رہے نہ اگیتا پچھیتا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بنا جننیوں کرے ہیتا، بتکاری اپنا بھو چکائیا۔ جگ جنم نہ بھلیا چیتا، چاترک گرمکھ لے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملایا۔ جیٹھ تن کہے میرا پریم پیار وچار، وچر کے دیاں سنائیا۔ جن بھگتو سُنو نال پیار، مُحبّت وچ درڑایا۔ تسیں اک دوجے دے کایا مندر وسنا گھر بار، من منسا دُور کرائیا۔ نانا توڑ کوڑ کڑیاری، ست سچ لینا اپنائیا۔ میں تہاڈے تون جاواں بلہار، جو آئے چل کے پاندھی راہیا۔ بے شک منزل بڑی دُشوار، من منسا بھجے واہو داہیا۔ تسیں رہنا ہوشیار، اپنی لے انگرٹایا۔ سورپیر بہادر بننا اپنے تن دے سکدار، ممتا من نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نو جیٹھ کہے میرا چوٹھا اک نراکھر، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ تساں چڑھنا چوٹی سخر، منزل پندھ مکائیا۔ جنم مرن دا میٹنا فکر، اکو ڈھولا گائیا۔ نو کھنڈ پرتھی وچوں اتم سریشٹ آونا نکل، روپ انوپ اک سمجھائیا۔ تہاڈا پڑکھ اکالا ہووے متر، دین دیال

سنگ بنائیا۔ تہاڈے جگت جہان رہنے چتر، تن وجوڈاں وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملائیا۔ نو جیٹھ کہے میں پنچم دیاں صلاح، سچ سچ سنائیا۔ پر م پُرکھ اک ملاح، بیڑا دو جہان چلائیا۔ آد جگادی پتا ماں، پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ چار جگ دے شاستر جس دا گاؤندے ناں، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ ویکھنہارا تھاور تھان، تھان تھنتر وچے ودھائیا۔ جو بھگتاں پکڑنہارا بانہ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کان، مانک موتی نام چوک چکائیا۔ تِس صاحب دے بل بل جاں، جس دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نو جیٹھ کہے میری چھیویں اکو گل، دوسر اور نہ کھٹے پڑھائیا۔ میرا صاحب بڑا پرل، پر م پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دا دیک جوتی رہیا بل، دو جہان کرے رُسنائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ لہنا دینا جانے جل تھل، مہیٹل ویکھ وکھائیا۔ آتم دھار جائے رل، پر ماتم نور الاہیا۔ جو بنا بھگتیوں دیوے پھل، پھلی بھوت دئے کرائیا۔ دئی دویتی میٹے سل، آتم اکو رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھکتو پرہ دی دساں ستویں ریت، ست ستوادیاو دیاں جنائیا۔ جو ہر گھٹ وسے چیت، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ مانس مانو مانکھ پرکھے نیت، نیتوان دھردرگاہیا۔ ترے گن مایا سدا اتیت، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوڑی گئے پیت، کوٹن کوٹ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس دی ستگر شبد کرے تصدیق، شہادت نام کلمے والی بھگتائیا۔ جس کلجگ کوڑی کریا اُتے مارنی لیک، ستجگ ست ست پرگٹائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، طاقتور نور الاہیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ کوڑی کریا وچوں غفلت والی کھولے نیند، آس ممتا والی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نو جیٹھ کہے میرا اٹھواں حصہ سُنو جگ، جاگرت جوت جوت جگائیا۔ دین دئی تے لگی آگ، امرت میگھ نہ کھٹے برسائیا۔ درس ملے نہ کیسے اُپر شاہ رگ، نو دوار پنڈھ نہ کھٹے چکائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنے کگ، دُرمت میل انتر نہ کھٹے دھوائیا۔ کوڑ وکار میٹ کے مدھ، مدھر دھن گئے بھلائیا۔ نو دواریاں وڑ کے حد، حدوڈ اپنی گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نو

جيٺھ ڪپے ميڙا ناواں اڪو رسته، نواں دوار واليو دياں جناڻيا۔ پريهؤ دا نام جگت جهان سب تون سستا، جس دي قيمت نه ڪوڙي رکهاڻيا۔
 هر جن پيار وچ سدا رهے مستا، مستي وچ سڀائيا۔ خوشياں وچ رهے نسدا، منزل منزل اپنا پنڊھ مڪائيا۔ انتر بهريا رهے جس دا،
 صفتان نال صلاحيا۔ سچ پيالہ ديويے رس دا، ين رسنا رس چڪهاڻيا۔ تير انيالا اگما ڪسدا، ين چلے ڪمان اُٺهاڻيا۔ بهيو ڪهلا الڪهنا الڪه دا،
 الڪه اگوچر دے وڏياڻيا۔ ڪايا بهانڏا بهرا سڪه دا، وست اٿل نام ورتائيا۔ جهگڙا رهے نه ڪلجگ بهڪه دا، بهانڏا بهرم بهو بهٽائيا۔ جن بهگتان
 وچ رهے پهبا، ستمڪه سو بهيا پائيا۔ ايپه ڪهيل اگمي رب دا، جس نون سمجهي ڪوڙي نه رائيا۔ ميڙا لهنا دينا خوشياں وچ گد گد دا، گداگر
 هو ڪے دياں سٺائيا۔ نو جيٺھ ڪپے جن بهگتو جگت جهان جاندا لد دا، تهر رهن ڪوڙي نه پائيا۔ ٺهاڏا پورا ڪرنا ليڪها سيس بدھي پگ دا،
 پگڙياں واليو پهلوں ٺهانوں سيس نوائيا۔ بنا بهگتان تون مارگ ڪدے نهين بجهدا، لوڪ مات نه ڪوڙي وڏياڻيا۔ بنا بهگتان تون پريهؤ نون ڪوڙي
 نهين سد دا، سنديسه ديويے نه ڪوڙي چائين چائيا۔ بنا بهگتان تون حصيدار بنيا ڪوڙي نهين آده دا، نام بهنڏارا ونڏ ونڏائيا۔ جوتي جوت
 سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد اپني ڪهيل ڪهلاڻيا۔ نو جيٺھ ڪپے جن بهگتو ٺهاڏے سيس بنهياں دستاراں، دستاراں واليو دياں جناڻيا۔
 نو وار پريهؤ ٺهانوں ڪرے نمسڪارا، نو نو سيس جهڪائيا۔ ٺهاڏا بن ڪے سيوادارا، ساچي سيو ڪمائيا۔ دوس زين هو ڪے خبردارا، بهجے واهو
 داهيا۔ ٺهاڏا پورب دے ادھارا، لهنا جهولي پائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد اپني ديا ڪمائيا۔ نو جيٺھ ڪپے جن بهگتو
 ستگر ٺهاڏي داسي، گولي جگت اڪهوائيا۔ ٿسين بهاوين محول ڪرو بهاوين ڪرو هاسي، ايپه هستي بے پرواھيا۔ جس دي منڏل منڏپ راسي،
 رهبر نور الاهيا۔ اوه سدا ديويے آجا شنڪر ڪيلاشي، اپنا پنڊھ مڪائيا۔ برهيم نه رهے اداسي، بهجنا چائين چائيا۔ وشنون ويڪھ لے
 وشو دا داسي، وشو دهيان لگائيا۔ تيئي اوتار بنو ساٿي، سگلا سنگ بناڻيا۔ حضرت موسيٰ عيسيٰ محمد متو آڪهي، بهجنا واهو داهيا۔
 نانڪ نرگن دھار گوبند سب دے ويڪهو ساڪهي، ساڪهيات سمجهاڻيا۔ ٺهاڏي پوري ڪرے آسي، ترسنا ڪوڙ مٽائيا۔ جوتي جوت سروپ
 هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد اپنا سنگ بناڻيا۔ نو جيٺھ ڪپے جن بهگتو نرگن سرگن دھار ٺهاڏے آگے نڪ نون لاوے رگڙا، ٺهاڏياں قدماں
 بهيٺھ گھسائيا۔ ايپه لهنا دينا نال سي گرڙا، گرڙ پُڙان دے گواھيا۔ بے شک ٺهاڏا بردا ڪرڙا، پريهؤ نمرتا وچ سڀائيا۔ ٺهاڏا پريم پيار دا بنا ڪے

کھرڑا، سچ سچ نال ملایا۔ تہاڈا سوہنا لگے جھگڑا، تسان جھگڑنا چائیں چائیا۔ اوہ گرمکھو تہانوں بن نہیں دینا بپ بغلا، پڑا اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نو جیٹھ کہے گرمکھ دواریا سوہنیا سبجنا، سبجنا نوں دے سمجھائیا۔ جن بھکتو تہاڈا ڈنک وجنا، دو جہان شنوائیا۔ تہاڈے پیار نے تہاڈے صاحب دا پردہ کجنا، اپنی دستار تہاڈے چرناں وچ ٹکائیا۔ تہاڈے کولوں اکو مُحبت دا پیار منگنا، دو جی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جو حکم کروگے اوہدے وچ کدی کرونگا نہ بھنگنا، ایہہ سچ دیاں سمجھائیا۔ تہانوں اپنیاں ہردیاں وچوں ضرور پویگا کجھ ونڈنا، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ سچ دوار تے پاؤنی ٹھنڈنا، تہاڈے دوارے آیا تہاڈا ماہیا۔ تہاڈا ٹٹیاں دا نانا گنڈھنا، آگے سکے نہ کھئے تڑائیا۔ لیکھا چکاؤنا پنج پنجننا، پنجم میلا سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لے ملایا۔ نو جیٹھ کہے میں کی دساں بھکتو ڈونگھی رمز، رمزاں والیاں دیاں جنائیا۔ (تہاڈی سب تو) وڈی سمجھ، جگت سمجھ نہ کھئے چترائیا۔ تہاڈا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ تہاڈا پیار پرہو وچ ہووے جذب، جذبے والیو دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہو اسیں آگے تھے، اپنا پنڈھ مکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو ستگر شبد دھار وچ اکھے، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا پرکاش تکیئے دو جہاناں لٹ لٹے، نور نورانے نظری آئیا۔ آہ ویکھ لو ساڈے کول پچھلیاں چوہ جگاں دے پٹے، پٹنے والا رہیا وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ اسیں سارے پھرے جگت جہان دے ویکھے ہئے، نو نو چار دھیان لگائیا۔ دین دنی مایا ممتا قیمت پالئی تیری جگت ٹکے، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ سب دے چیتھڑ ویکھ لو پھٹے، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ سانوں اک دو چار پنج چھ ست اٹھ نو سنے ٹپے، نوواں کھنڈاں دا حال سُنائیا۔ اسیں ساریاں کہا ایہہ شبد گرو دی گپے، جو جگ جگ اول اول اکھوائیا۔ پھیر ویکھیا بنا اکھراں توں اکھڑ چھپے، بنا کاغذاں توں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ نو جیٹھ کہے میں اوتار پیغمبر گرو صاحباناں نوں کراں نمسکار، وشن برہما شو اشارے نال جنائیا۔ تسیں زرگن زرگن جوت زرنکار، سرگن سرگن جگت نام وڈیائیا۔ کھیل ویکھو انتر زرنتر جیو جنت وچار، بنا بڈھی توں بڈھی دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ تکو

اندھیار، اندھ اندھیرا چھائیا۔ اپنے اپنے سکھ مُرید لو اُہار، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ ساچی منزل حقیقی دسو کیتھے بچے دھرم دی دھار، دھرم دھرم جنائیا۔ سارے کہن پرہو ایہ کھیل تیرا سچی سرکار، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ جدھر ویکھیے دھواں دھار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ بن تیری کِریا کوئی نہ اترے پار، لکھ چوراسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ جھٹ ستگر شبد کہا سُنو میت مُرار، سجنو دیاں جنائیا۔ پر پُکھ دا کھیل اپار، اپر میر اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگتاں سیس بٹھ دستار، سمت شہنشاہی ست دتی وڈیائیا۔ تسیں سارے گھر گھر ہونے سکدار، اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے جانا نے سیس دھریا دستارا، رُپیا سگن والا ہتھ پھڑائیا۔ اوہ آتما پرہو دیاں نرگن دھار دیاں دھاراں، سرگن سنگ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ ایہ اشارہ دتا سی محمد نے چار یارا، چوتھے جگ اکھ اُٹھائیا۔ گوبند کہا نال پیارا، پریم نال سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ بویا اندھیارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نو ست دسے دھواں دھارا، جوٹھ جھوٹھ وچے ودھائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکارا، نرویر نور الاہیا۔ چار جگ دے وچھڑے ویکھے گرمکھ میت مُرار، متر پیارا دھیان لگائیا۔ اکو پھڑ پھڑ دیوے نام ادھارا، اکو سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سمت شہنشاہی ست کہے پرہو مینوں سمجھ نہ آئی کیوں بھگتاں سیس پگان بنھیاں، دتی جگت وڈیائیا۔ کس بدھ دھاراں جڑیاں کتیا، کتا گوبند والا دئے گواہیا۔ پریتیاں ہوئیاں من تیناں، تن وجوداں کھیل کھلائییا۔ بھاگ لگا کے چھپر چھتیاں، دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ نو جیٹھ کہے پرہو تُوں بھگت بنا لے اپنے سکدار، سیس تاج ٹکائیا۔ آپ بن کے سیوادار، سیو ساچی لیتی کھائیا۔ سمت شہنشاہی دس دا ووبار، دہ دشا رہیا درڑائیا۔ سب نوں کر کے خبردار، غفلت وچوں باہر کڈھائیا۔ وشن برہما شو کر وچار، اپنی لے انگرٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر پاوو سار، مہاسارتھی ہو کے بھجو واہو داہیا۔ کی لہنا دینا نر نرنکار، کی کرتا کار کھائیا۔ جن بھگتاں سیس بٹھ دستار، سر سر اپنا مان رکھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بنا کے دیوے وڈیائی آپ کرتار، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نو جیٹھ کہے پرہو میرے نیتراں وگدی آنجھ، ہنچھو نیر بنائیا۔ کس بدھ تیری ساچی سانجھ، سجننا دے درڑائیا۔ پُکھ

اکال کہے میرا بھگت کریگا راج، میرے اُتے حُکم چلائیآ۔ میں سیوک ہو کے بھانڈے دیواں گا مانج، گھر گھر کران صفائیآ۔ پھیر وی بھگت
 رکھ لین لاج، مزدوری غریب دی جھولی پائیآ۔ پچھلا بدل دینا رواج، اگلی کھیل کھلائیآ۔ جیہڑا سیس پھندا سی تاج، اوہ بھگتاں دا
 چاکر گھر گھر بھچھیا منگن جائیآ۔ جیہڑا رسنا دے بھوگ لگاؤندا سی سواد، گنڈھے کھا کے جھٹ لنگھائیآ۔ اُس نوں بھاویں تسیں گھروں
 بانہ بھڑ کے دیو کاڈھ، پھیر وی تھانڈے گھر بھانڈے مانجن آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیآ۔ نو
 جیٹھ کہے اوئے ناردا تینوں کی پے گیا وکھت، کدھروں آیا پندھ مکائیآ۔ نارد کھندا اوئے نو جیٹھ میں وی صاحب دا جگرے لخت، سچ
 دیاں سُنائیآ۔ مینوں ایوں جاپدا کوئی دین دُنی تے پینا بخت، سُرَت سمبھلے کوئی نہ رائیآ۔ میں پرہو نوں کہنا جے کجھ ہندی و کر دے پخت،
 اپنی دیا کمائیآ۔ غریباں تے کر دے ترس، مہر نظر اُٹھائیآ۔ سمت شہنشاہی برس، دسواں نال ملائیآ۔ نالے کران چاؤ نال درس، نو نو
 سیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیآ۔ نارد کہے جن بھگتو پہلوں مینوں دیو شاباش، میری
 بودی پلے چائیں چائیا۔ پھیر ویکھو اُتے آکاش، گگن گگنتران پرے نین اُٹھائیآ۔ پھیر دھرنی دا ویکھو دھرواس، جو لکھ چوراسی بیٹھی
 بہار اُٹھائیآ۔ مینوں کوئی نہ کہو گستاخ، میں سچ سچ دیاں درڑائیآ۔ جس نوں سارے کھندے پُرکھ ابناش، اوہ کرتا دھردرگاہیا۔ اُس اُتے
 کدے نہ کریو وشواس، جو وشو دا مالک اکھوائیا۔ جس نے کلجگ اتم چاروں کُنٹ چڑھا دینی لاش اُتے لاش، لشکر راون مارن
 دھاپیا۔ سدا دتا شنکر نوں اتوں کیلاش، کہہ کے دتا درڑائیآ۔ نوں آ جا میرے پاس، پاسا لے بدلائیآ۔ جن بھگتو ایہہ پُرکھ اکال کاہدا
 جیہڑا جگ جگ جگ چوکری دا کرے ناس، لکھ چوراسی دئے کھپائیآ۔ اوہدا کوئی نہ دیو ساتھ، ساتھی رہن کھئے نہ پائیآ۔ تھانڈے سر تے
 پگیاں بجھ گئیاں تسیں بن گئے آپ سمراٹھ، آکر کے چلو چائیں چائیا۔ مچھاں نوں تاء دے کے کہو پرہو پہلوں ساڈے جوڑ دے ہاتھ، نیوں
 کے سیس نوائیا۔ پھیر غصے وچ دیو ڈانٹ، زور نال دبائیآ۔ تھانوں کپھڑا آؤنا گھاٹ، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جس وعدہ کیتا بھاویں غصے رہو
 بھاویں راضی رہو انت تھانڈی ضرور میٹیکا واٹ، چوراسی پھاسی نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ نارد کہے جن بھگتو اوہ کی تسان سریر نوں ستگر کہنا، جو جگت رہن نہ پائیآ۔ اوہ کی تسان تتان دے

کول بہنا، تن وجود ویکھو چائیں چائیا۔ سب نوں پتہ رہے ایہہ کایا دا بُرج ضرور ڈھہنا، جگت جہان نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد شبد
 شبد سد رہنا، جس نوں جنے جنے جنے جنے نہ مائیا۔ جس نوں تسیں ویکھ نہیں سکدے نال نیناں، اوہ بن نیناں توں تہانوں ویکھے تھائوں
 تھائیا۔ اوہ تہاڈا صاحب نہیں طرفینا، ترے گن اتینا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 کھیل آپ کھلایا۔ نو جیٹھ کہے مینوں چڑھدیاں جاندیاں مستیاں، مستی وچ سنایا۔ میں تکیاں بھگتاں دیاں ہستیاں، ہس ہس کے
 ویکھ وکھایا۔ جہاں دیاں آتما بھریاں رس دیاں، پن رسنا رس چکھایا۔ رُو حان بنا منزلاں توں نسدیاں، دو جہان بھجن واپو داہیا۔ اوہ
 پیاریاں اکو اکھ دیاں، جگت نیتراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ونجارناں صاحب سمرتھ دیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو لال جھنڈیاں نوں دیو بلوئا، خوشیاں نال بلائیا۔ کلجگ کوڑ ودھنا دونا، دو چار
 سال دی ونڈ ونڈایا۔ جگت جہان کسے نے خوشی نال کسے نال نہیں کونا، پیو پتر پئے لڑایا۔ بنا بھگتاں توں جگت جہان نام وہوئا،
 سچ وست نہ کھئے ورتایا۔ کسے دا قایم رہنا نہیں دھوئا، دھونیاں والے روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ نو جیٹھ کہے میرے صاحب ستگر شبد شبد مہربان، مہبان تیری سرناٹیا۔ کی لیکھا وچ
 جہان، دین دنی دے مالک دینا سمجھایا۔ کی کھیل بھگت بھگوان، بھگون دینی وڈیایا۔ کی آشا رکھی چار جگ دے شاستراں وچ جہان،
 بن اکھراں اکھ درڑایا۔ کی لہنا دینا تیرا دین دنی مہان، بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی وچ سنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کھایا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہر نظر
 اٹھایا۔ ایکنکارا اپنی کل ورتاویگا۔ آد نرنجن نور رشناویگا۔ ابناشی کرتا ونڈ ونڈاویگا۔ سری بھگوان ویکھ وکھایا۔ پارہم پرہ پرہ
 لاہویگا۔ بیس ایکسا روپ پرگٹاویگا۔ سمت شہنشاہی اک انک بناویگا۔ دوآ دوسرا ڈنک وچاویگا۔ تیا ترے گن کھیل کھلایا۔ چوتھا
 چوتھی منزل پندھ مکاویگا۔ پنچم شبد ناد دھن پرگٹاویگا۔ چھیواں چھ گھر ویکھ وکھایا۔ ستواں ست ستوادی ناؤں سمجھایا۔
 اٹھواں اٹھ تان پھول پھولایا۔ نوواں نو در نوکھنڈ اپنا حکم ورتاویگا۔ دسواں دہ دہار سمت شہنشاہی دس بھیو چکھایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بناویگا۔ سمت شہنشاہی دس کھیل کھلائیگا۔ ہرجن ساچے میل ملائیگا۔ بن تیل باقی جوت جگائیگا۔ کھیل کھیلے کھلاپاتی، پت پرمیشور روپ وٹائیگا۔ نو جیٹھ دی لیکھے لا کے راتی، گرمکھ گر گر گود بہائیگا۔ بھگت سنڈیسہ دے کے پاتی، شبد سنہیڑا اک سنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیگا۔ شہنشاہی سمت دس کہے پرہہ اپنی دیا کھائیگا۔ مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیگا۔ پورب جنم دے پچھڑے گھیر، بندھن ناؤں والا جناویگا۔ درس دکھا کے سنگھ شیر، شہنشاہ اپنی ونڈ ونڈائیگا۔ لیکھا جان گرو گر چیر، چیللا گر روپ سمجھائیگا۔ جن بھگتاں دسے نیرن نیر، نج نیر نظری آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بناویگا۔ سمت شہنشاہی کہے تے ویکھے اپ، اپنی دیا کھائیگا۔ لیکھے لائے جپ، جو رسنا رہیا دھیائیا۔ میٹ کے تینوں تپ، ترے گن پندھ مکھائیگا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی سپ، جگت ترسنا کوڑ گوائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، سانتک ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیگا۔ سمت شہنشاہی دس کہے پرہہ ویکھے تے تیج، بن نیناں نین اٹھائیگا۔ جس سرشٹی دتا بھیج، لوک مات وڈیائیا۔ اوہ کھیلنہارا کھیل، خالق ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی ونڈ ونڈائیگا۔ جس تے دتا پرتھی پرتھم اک، ایکنکار دیا کھائیگا۔ اوہ ڈھر دا لیکھا دئے لکھ، لکھنہار اکھوائیا۔ جانے اگلا بھوکھ، بیشتر دئے درڑائیگا۔ جن بھگت ادھارے سکھ، سکھیا نام سمجھائیگا۔ جو آسا رکھ کے گئے من رکھ، بن نیناں راہ تکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جس تے بنایا آکاش، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش، دو جہاناں ڈگمگائیگا۔ جس لکھ چوراسی پائی راس، چارے کھانی ناچ نچائیگا۔ سو صاحب سرب گن طاس، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیگا۔ جس تے بنایا وائے، واہوا وڈی وڈیائیا۔ اوہ کھیلے کھیل سبائے، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس اپنی رچن لئی رچائے، رچ رچ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا سنگ آپ سمجھائیگا۔ پنج تے کہن اپ تیج پرتھی آکاش وائے، واہ واہ ملی وڈیائیا۔ جوڑ جوڑیا سہج سبھائے، رجو طمعو ستو نال ملائیگا۔ کھیل کھیلیا بے پرواہے، بے پرواہی وچ سمجھائیگا۔ زرگن ہو کے دیا کھائے، مہربان ہوئے سہائیگا۔ آم

دھار وچ ٹکائے، جوتی جاتا کر رُشناٹیا۔ تن وجود بنت بنائے، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ لوک ماتی جنم دوائے، مانو ناؤں پرگٹائیا۔ بُدھ من مت سنگ وکھائے، نظر کیسے نہ آتیا۔ بھیو ابھیدا آپ کھائے، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ بھگت بھگوان آپ پرگٹائے، کھیل کھیلے اگم اتھاپیا۔ اوتار پیغمبر گرو روپ بدلانے، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ نام کلمے مات چلانے، شبدی شبد سُنائیا۔ رسنا جہوا جاپ چپائے، سُن سادھیاں وچ سائیا۔ مالا منکیاں نال بھوائے، تن ماٹی خاک رمائیا۔ جل دھارا وچ ٹھرائے، وہناں وین وہائیا۔ اچے ٹلے پربتیاں اُپر چڑھائے، ڈونگی کنڈراں وچ رکھائیا۔ گھر بار چُھڈوائے، ویراگی تیاگی ناؤں پرگٹائیا۔ جوگی جنم جٹا جوٹ اکھوائے، سوہنا بھیس بنائیا۔ صوفی بھگت آپ پرگٹائے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ زرگن سرگن ہو کے نظری آئے، رویداس چمارا دئے گواہیا۔ جس دا کسیرا پایا پرتھائے، جگت بال کوڈیاں ہٹ وکائیا۔ پانہا گنڈھ کے جھٹ لنگھائے، جگت موہ نہ کھئے رکھائیا۔ اتم لہنا دینا دئے بے پرواہے، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ بھگتو بھگت پھیر اُچانے، جونی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ گرمکھ سنگھ ناؤں پرگٹائے، گرمکھ دوارے دئے وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی دس کپے میں خوشیاں ڈھولے گائے، گیت گوبند سُنائیا۔ پرہ دیوے تھان نٹھائے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس پنجاں تتاں میلا میلیا سہج سُبھائے، پنچم جوڑ جڑائیا۔ پنچ وکارا کھوج کھجائے، پنچم ناد شبد دُھن سُنوائیا۔ پنچم دُرمت میل دھوائے، پاپاں کرے صفائیا۔ جس دا پہلا دوس منائے، نو جیٹھ ملی وڈیائیا۔ گرمکھو تھادے پورب لہنے مول چُکائے، مقروض قرض چُکائیا۔ اپنا آپ تھادے پریم وچ کہنے پائے، اپنا حق نہ کھئے رکھائیا۔ بھاویں طعنے میہنے جگت جہان جنائے، جوگ جگت اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پنچ تت کہن پرہو جے توں کرن آئیوں مُعاف، مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈا سُبھاء نہ ویکھیں گستاخ، گلہ نہ کھئے جنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں تت وچارے تیرے داس، توں کیوں ساڈی سیو کمائیا۔ جھٹ نارد آگیا پاس، شرارت دتی سمجھائیا۔ پہلوں تسیں اوہدا کردے رہے پاٹھ، صفتاں ڈھولے گائیا۔ اوہ سچکھنڈ بیٹھا رہیا مار کے ٹھائے، اپنا بل دھرائیا۔ تھانوں جگ جگ پیندا رہیا گھاٹ، چوراسی وچ بھوائیا۔ اوہ بھگتو جے ہن آگیا مار کے واٹ، پاندھی بن کے پندھ مُکائیا۔ تسیں خوشی نال آکھو پرہو صاف کر دے ساڈے کایا ماٹ، اندر وڑ کے دھونا چائیں چائیا۔ ساڈے مل مؤتر نال بھاویں لہڑ جان تیرے ہاتھ، پھر وی کریں

صفائیا۔ پچھوں کوٹن کوٹ جُگ چوکریاں بھگت تیری گاؤندے آئے گاتھ، ہُن تیتھوں سیوا لین کرائیا۔ جے تُوں پریم پیارا تے نو جیٹھ تُوں پھیر ٹیک کے ماتھ، مستک بھگتاں دے چرناں بیٹھ رگرائیا۔ جے تینوں سمجھدے پورن سنگھ جاٹ، انہاں دی دھوڑ اپنے سر وچ لے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہو جے ساڈی کرنی صفائی، سد اپنی دیا کمائیا۔ سانوں ستگر شبد دی منظور اک گواہی، دوجی شہادت نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا تے اکو ہندسہ اکائی، اک اکلے تیری بے پرواہیا۔ اسیں زیرو روپ تیری ڈبائی، دہ دشا سوہیا پائیا۔ جو گوہند لیکھا لیکھا اپنے سینکڑے ڈھائی، ڈھنیا دا ڈھونکا دے سمجھائیا۔ اسیں تیرے در تے آگئے چل کے راہی، رہبر بنے چائیں چائیا۔ گرمکھ دوارا بھومکا ویکھی نین اٹھائی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سارے بیٹھے بن کے بھیناں بھائی، بھانڈا بھرم نہ کھئے وکھائیا۔ ساڈی ڈرمت میل دھو دے شاہی، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن ساڈا اندر ویکھ لے کوڑا، پنت پنت نہ کھئے بنائیا۔ ساڈا من ویکھ لے موڑھا، مورکھ نظری آئیا۔ بن تیری کرپا چڑھے رنگ نہ گوڑھا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ ساچی بخش دے چرن دھوڑا، ٹکے خاک رمائیا۔ تُوں ستگر شبد آد جگادی سورا، سورپیر بے پرواہیا۔ تیرا جوتی چمکے ٹورا، نور نورانہ نظری آئیا۔ تُوں صاحب حاضر حضورا، حضراتاں دا مالک اک اکھوئیا۔ آد جگادی برہم برہمادی اپنا حکم کردے پورا، پور رہیا سرب ٹھائینا۔ پندھ رہے نہ نیڑ دورا، دور ڈراڈے گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈی ڈرمت میل دھو، دھوپیا گھر گھر پھیرا پائیا۔ تیرا نام سنیئے سوہنگ سو، تن وجدی رہے ودھائیا۔ پنج نیتر کر دے لو، جس لوئن وچ سُرما آئے پائیا۔ تیرے چرن کول جائے چھوہ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ مایا ممتا وچوں کر نرموہ، نراکار اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج وکار نہ رہے گروہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کر صفائیا۔ ساچا ڈھوآ دے ڈھو، ساڈے ڈھول دُھر دے ماہیا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے کو، کوک کوک سُنائیا۔ تت کہن بن اکھاں رہے رو، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن ساڈے انتشکرن دے سوڈھ، سدی ودی نہ کھئے رکھائیا۔ سانوں بُدھی دا دے بودھ، بُدھ بییک بنائیا۔ ساڈے وچ نہ رہے کرودھ،

عُصَّہ گِلہ دینا مٹائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے جوگ، جگت جُگت دینی سمجھائیا۔ ہوئے ہنگتا میٹ دے روگ، ہنگ برہم دا بھیو کھلائیآ۔ تیرے پیار دی مانئے مؤج، مجلس بھگتان نال رکھائیآ۔ باہر کرنی پئے نہ کھوج، ڈھونڈن جگت کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اک سرنائیآ۔ پنج تت کہن ساڈا وکار کر وناس، اتتر رہن کچھ نہ پائیآ۔ نرگن جوت دے پرکاش، جوتی جاتے ڈگمگائیآ۔ ساڈا لیکھے لا سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیآ۔ ساڈی بینتی اک ارداس، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیآ۔ جھگڑا رہے نہ دس دس ماس، دسواں برس نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ پنج تت کہن ساڈی تیرے آگے عرضوئی، بینتی اک سُنائیآ۔ تیرا نام دروہی، دوہرا تیرا ڈھولا گائیآ۔ ساڈے اتتر سُر ت رہے نہ سوئی، جن بھگت لینے جگائیآ۔ دُرمت میل جائے دھوئی، پاپاں کری صفائیآ۔ ساڈی آسا رہے نوہیں نروئی، بردھ بال نہ روپ بدلائیآ۔ ساڈی وست جائے نہ کھوئی، بھل اُہل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے الکھ جگائیآ۔ تت کہن ساڈی اکو اک مِنت، نمرتا وچ سُنائیآ۔ ساڈا بل ربیا نہ ہِمت، حوصلے رہے ڈھائیآ۔ کوڑ ودھیا چاروں سمت، چارے گنٹ ویکھ وکھائیآ۔ منوآ من کرے نہ عِلت، بھجے واہو داہیا۔ تیرے پیار دی رہن دیوے نہ کوئی خلعت، تن پوُشاک نہ کھئے چٹرائیا۔ جدھر ویکھیئے خواری ذلت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیآ۔ پنج تتو دیا کھاواں گا۔ مہربان مہربان اکھاواں گا۔ پنجان دے کے ساچا مان، مان نال وڈیاواں گا۔ پنچم کھیل کھیل جہان، دو جہاناں رنگ رنگاواں گا۔ ساچی سیوا کراں بن بلوان، بل اپنا آپ پرگٹاواں گا۔ تُساں خوشیاں دا دینا دان، جھولی ٹھاڈے کولوں بھراواں گا۔ ٹھاڈے گرہ کھا پکوان، پکی گنڈھ رکھاواں گا۔ ایہہ کھیل جگت مہان، اپنی کل ورتاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ سچ کرنی کار کھاویگا۔ دین دیاں دیا کھاویگا۔ پنچ پنچ گرمکھ جوڑ جڑاویگا۔ ستگر شبد شبدی دھار بھڑ، اپنا میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھاویگا۔ سچ پردہ آپ اٹھاواں گا۔ ساچا مارگ اک درسواں گا۔ پنجان پنجان میل ملاواں گا۔ دھر دی کھیل کھیل کراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد آپ سنگ نبھاواں گا۔

ستگر شبد کہے جنہاں سیس جُنیاں رکھیاں دستاراں، جُن جُن کے ویکھ وکھائیا۔ ایہ کھیل اپرا، اپرمپر سوامی ہوئے سہائیا۔ ہرجن رہے کھئے نہ باہرا، ویکھے تھاوں تھائیا۔ جنہاں چاہ پیتی اوہناں دا وی ہونا نہیں چھٹکارا، ستگر اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جنہاں مد دا لیا ہلارا، رسنا رس چکھائیا۔ اوہناں نوں اوہناں دا وسرے نہ کدے زرنکارا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گرسکھ جے غصے ہووے ایہ کہیگا کتھوں دا آگیا دھر کرتارا، اپنا آپ وڈیائیا۔ اس دے ورگے پھردے لکھاں تے ہزاراں، بھجن تھاوں تھائیا۔ ایہ مورکھ مگدھ گوارا، ٹھگ چور ہو کے لٹے چائیں چائیا۔ ایہنوں گھر ورن نہیں دینا دوبارہ، در منگن کدے نہ آئیا۔ پر ستگر شبد کدے نہ وسرے اپنے یاراں، یرا نے آد جگاد نبھائیا۔ جیہڑا راتی ستیاں درشن دیوے تے دیوے ہلؤنے نال ہلارا، اوہ بھلایاں بھل کدے نہ جائیا۔ جس نے تن وجود بنایا گھر بارا، اوہ اپنا گھر چھڈ کے دو جے در کدے نہ جائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں نہ کوئی ناری نہ نارا، ہر گھٹ اندر بیٹھا دھر دا ماہیا۔ جگ جگ جن بھگتاں دئے ادھارا، پھڑ پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ نو جیٹھ کہے میں وی خوشیاں وچ لاواں نعرہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ تت کہن ساڈا آگے تتاں نال رہے نہ واسطہ، واستک تیری اوٹ تکائیا۔ چوراسی والا نہ لہیئے راستہ، چارے کھانی نہ کھئے بھوائیا۔ ساڈا پیار نہ ہووے بڈ ناری ماس دا، رکت بوند نہ کھئے چٹرائیا۔ اسیں لیکھا چھڈیئے اپ تیج وائے پرتھی آکاش دا، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں آسرا رہے نہ کیسے آس دا، پون سواس نہ کھئے چٹرائیا۔ سانوں جگت لوبھ نہ رہے بھاسدا، مایا ممتا نہ کھئے ہلکائیا۔ ساڈا پیار رہے نہ مٹی راکھ دا، تن وجود نہ رنگ رنگائیا۔ اسیں تیرا لیکھا چاہندے پُرکھ انباش دا، انباشی کرتے دینی وڈیائیا۔ نور تکنا تیرے آگمی پرکاش دا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج تت کہن اسیں ہو جائیے چپ، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائییا۔ ساڈا وکار جائے دھپ، پت پت دینا بنائیا۔ اسیں تیرے جگت دھار دے ست، اپرادھیان پار لنگھائیا۔ گودی لینا چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ بھگت سہیلے گھر گھر ہوئے خوش، تیری خوشی بنائیا۔ جیہڑے تیرے نالوں گئے رُس، اوہناں لینا ملائییا۔ در دوارے جا کے لینا پُچھ، پنج گرمکھ سنگ رکھائیا۔ اوہناں دے چرناں بھیٹ کرنا کچھ، اپنی ہتھیں چکنا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک بھیو دینا کھلایا۔ پنج تت کہن جن بھگنو تہاڈا میرا سنگ، بھگت آتم دھار اکھوایا۔ پر ماتم چاڑھدا رنگ، رنگت اگم اتھاپیا۔ سب دی اکو منگ، دوسر اوٹ نہ کھئے تکایا۔ گھر گھر ملے اند، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ صاحب اک بخشنند، بخشنہار آپ ہو جائیا۔ اسیں تت نہانے پنج، پنج پیارے نال جڑایا۔ پنج درباری ساڈا میٹن رنج، رنجش رہے نہ رانیا۔ لیکھا لکھن لکھاری پنج، پنچم جوڑ جڑایا۔ پورب پچھلا پچھے گیا لنگھ، آگے رت سہایا۔ جن بھگنو گھر گھر شہنشاہی سمت دس وچ ستگر شبد دا ضرور ڈھیکا پلنگ، جنہاں دے سر دستار ٹکایا۔ پچھا دے جائے کدے نہ کنڈ، اپنا آپ بدلائیا۔ ستگر شبد کہے تہاڈے دوارے جا کے ضرور پاواں گا ڈنڈ، اچی کوک کوک سُنایا۔ نالے کہاں گا ایہہ سارا جھوٹھ تے پکھنڈ، جس نویں رچنا دتی رچایا۔ اسنوں مارو کٹو تے دیوو دنڈ، اپنا لیکھا نہ کھئے وکھایا۔ نام نہانا نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ ہو کے دیواں ونڈ، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ اپنا کھیل وکھایا۔ نو جیٹھ کہے مینوں خوشیاں دی ودھائی، وادھا بھگتاں نال رکھایا۔ جو دُور ڈراڈے آئے بن کے راہی، دھرم دے پاندھی پندھ مکھایا۔ میں اوہناں دے درشن کراں چائیں چائیں، بن نیناں نین اٹھایا۔ خوشیاں دا ڈھولا دیاں سُنائی، پریم نال سمجھایا۔ سب دا اکو پیار اکو گرہ اکو تھائیں، تھان تھنتر ملے وڈیایا۔ ہر سنگت میلا سہج سُبھائی، میل ملاواں دُھر دے ماہیا۔ گرمکھ دوار کہے میں سب دا شکر منائی، سچ سچ نال سُنایا۔ بھگتاں دی بھگتاں دھار نال گرمائی، جگت رشتہ نہ کھئے وڈیایا۔ نال لیکھا لہنا دس سمت شہنشاہی، شاہ شہانہ ویکھ وکھایا۔ اُنی جیٹھ کہے جموں والیاں ٹکے لے کے ڈھائی، آگے ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھیو کھلایا۔ نو جیٹھ کہے جد اگلا ہووے ووبارا، ووبار دیاں جنایا۔ جموں دے پچھوں دواہ رہنا تیارا، ترے گن اتیتا نال ملائی۔ مالوا ہووے شبد ہوشیارا، سوہنی لئی انگریا۔ ماجھا ویکھے راہ یار یار، چوٹھی منزل چوٹھا پندھ مکھایا۔ پھیر کھیل دلی دربارا، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ پنجاں لکھاریاں سیس بستر ہووے کالا، کالی دھار وکھایا۔ پنجاں درباریاں کالا کُرتا گل وچ ہووے ڈارا، بٹن ست ست لگایا۔ پنجاں پیاریاں دستار اتوں دی بدھی ہووے مالا، منکے اگی اگی وکھایا۔ پنج پنج گرمکھ ماجھا مالوا دواہ جموں ہتھ وچ لے کے ڈھائی فٹ دا بھالا، نچن چائیں چائیا۔ پھیر بھارت وچ ہووے

کھیل نرالا، سوہنی بنت بنائیا۔ نو جیٹھ کہے اج دا سندیسہ دسیا حالا، سچ نال سنائیا۔ تہاڈا وقت لے لیا بابلا، عَصہ گلہ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے ہر سنگت میری بینتی کریو پروان، پریمیوں دیاں جنائیا۔ ستاراں ہاڑ اپنا قایم رکھنا ودھان، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ پنج لکھاریو تہاڈا قلم دا چلے نشان، نشانے دین دنی بدلائیا۔ پنج پیاریو تہاڈے ہتھ وچ بنا تیر توں ہوئے کمان، ترکش نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں سورپیر بلوان، یودھے اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں نکا چہا آنجان، سمل بہہ کے خوشی بنائیا۔ جے میں باہر پھردا ہوواں مینوں سارے پھڑ کے ہتھ کے کہن تیری کڈھ لیئے جان، رستہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پُچھو جدوں وجے مینوں وجے تہاڈے سچ پریم دا بان، جو انیالے رہے لگائیا۔ تہاڈے تتاں دی سیوا کرنی جن بھگنو تسیں کریو پروان، پروانگی وچ سارے ہتھ دیو اٹھائیا۔ اج خوشی دا دین مہان، نو جیٹھ وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت دیوے نام ندھان، انڈٹھڑا جھولی پائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر پال سنگھ دے گرہ *

شبد ناد اگئی بولنا، انراگی راگ درڑائیا۔ سچ ترازو کنڈے تولنا، جگت بہار نہ کھئے وکھائیا۔ در دروازہ انتر کھولنا، کھڑکی کنڈی پردہ لاپیا۔ ست سروپی ہو کے مؤلنا، مؤلا اپنا بھیو چکائیا۔ ہرجن مات مؤل نہ رولنا، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ نام سندیسہ سنائے ساچا ڈھولنا، ہر ڈھول ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر تت ورولدا، گہر گمبھیر ابناش۔ بھیو کھلائے اپنے کول دا، گہر مندر جنائے راس۔ ہلارا دیوے پون جھکول دا، لیکھا جان پون سواس۔ ناتا ویکھے گھولی گھول دا، جن بھگت سہیلے بنا داس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر پردے رکھے واس۔ تت ادھاری آپ ہو، کریا کرے کریپال۔ جگت ناتا کر نرموہ، محبت بخشے دین دیال۔ شبد جنا کے سوہنگ سو، سرتی سرت لئے سنہال۔ نج نیتر لوچن کر کے لو، پردہ لاپے شاہ کنگال۔ وست اگئی ڈھوآ ڈھوے، دیوے نام سچا دھن مال۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت

سُہیلے جوہ، جوہری پرکھے اپنے لال۔ بن نیناں ویکھے کر کے لوء، گہر گمبھیر دین دیاں۔ جس سرگن نرگن آیا بھو، دو جہاناں کھیل بے مثال۔ جس نوں سب نے کہنا واہو واہو، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار سچی دھرمسال۔ تت ورولنہار سوامی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ آد جگاد سدا نہکامی، نہچل بیٹھا سوبھا پائیا۔ لکھ چوراسی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ جس دی شبد دھار نشانی، دو جہاناں آپ سمجھائیا۔ چار جگ دے شاستر صفتاں والی بانی، اکھراں اکھراں ڈھولے گائیا۔ سو لیکھا جانے جیو پرانی، بھگت سُہیلے کھوج کھوجائیا۔ امرت آتم رس نہچر دیوے پانی، جھرنا بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ جھگڑا مکا کے چارے کھانی، چار جگ دا لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ اکو بخش دے پد نربانی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھابھیا۔ تت کہن ساڈا لیکھا رہے نہ جگت جہانی، لوک مات نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ صاحب شاہ سلطانی، نور نورانی نوری نور جوت رُشنائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر گردش کور دے نوٹ *

جیٹھ کہے میرا دوس دہارا پندراں، اک پنج مل کے وجے ودھائیا۔ میں ویکھاں جنگل جوہ اچار پہاڑاں ٹلے پربت کندراں، سمند ساگراں دھیان لگائیا۔ میں مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھاں مندراں، گرو دوار گر گر پھول پھولائیا۔ ہرجن ساچے تن وجوداں ویکھاں اندراں، تن ماٹی اکھ اٹھائیا۔ نو ست دھرم دی دھار وجا چندرا، پردہ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ مانس مانو روپ بن گئے پنچھی وانگ ڈنگراں، ڈھوراں سنگ نبھائیا۔ مستک تلک للائی لائے کھئے نہ چندنا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ سچ صاحب نوں کرے کھئے نہ بندنا، بندگی وچ سیس کھئے نہ جھکائیا۔ میں در ٹھانڈے اکو وست اگمی منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈھابھیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دھرم دی دھار چاڑھ دے رنگنا، آد جگاد اتر کدے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم پا دے سکنا، سکلا سنگ بنائیا۔ نرگن دھار لگا لے انگنا، انگیکار آپ اکھوائیا۔ میں کوجھا کلا اندھنا، نیتربین ڈبائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا بن کے ڈھر دا سجننا، ساجن ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میرے نہکامی، نرگن تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک خالق اک (آنامی)، صاحب ستگر تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ تیرتھ ت ورو لے پانی، مندر مسجد شودوالے مٹھ پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں منزل بخشی اک رُو حانی، رُو ح بُت کری صفائیا۔ تینوں مالک کہا حضرت عیسیٰ اک نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ گھٹ نواسی بن کے جان جانی، جانہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ میلا آپ ملائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میرا پروشٹا گنوت، گن ندھان دینی وڈیائیا۔ میں دھرم دھار دا بن کے پنڈت، جیو پنڈ اک اکھوائیا۔ در ٹھانڈے اکو ممت، نو نو سیس جھکائیا۔ جن بھگتاں مہر کرنی چاروں سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ غریب نہانیاں دے ہمت، منوآ من کرے نہ علت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ جن بھگت سہیلا کرے کھئے نہ چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پندراں جیٹھ کہے پرہو جن بھگتاں دے دے مان، نہانیاں ہو سہائیا۔ لیکھا ویکھ لے جیو پران، ساڈی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں لکھ چوراسی گوپی کاہن، آتم پرما تم نور الاہیا۔ تیرے بھگت سہیلے نھے بچے آنجان، بالی بدھ جگت وکھائیا۔ تُوں کِرپا کر میرے مہربان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری بینتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ سچ مُحبّت دا دے دے پین کھان، ترسنا کوڑ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پندراں جیٹھ کہے پرہ جن بھگتاں انتر نہ رہے اداسی، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔ مانس جنم کرنا رہراسی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو نت نوت تیری کردے آسی، ستمکھ ہو کے درشن دینا چائیں چائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاہاشی، شاہ پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہرجن سنت سہیلے تیرے پیار وچ خوشیاں دی کردے رہن ہاسی، غمی غم خوار رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر پردے انتر رکھنا واسی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان تیری اک ہووے منڈل راسی، رستہ وابستہ ہو کے جن بھگتاں دینا جنائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت دس جموں شہر چیلہ سنگھ اجیت سنگھ گرچرن سنگھ رام کور سرجیت کور شٹاکے چک *
انی جیٹھ کہے میرے ٹکے دے دیو ڈھائی، جموں سنگت بھیٹ کرائیا۔ جس نال ست دھرم دی تہاڈی ہو گئی سائی، ڈھر دی بنت
بنائیا۔ پورب لیکھا رہیا نہ رائی، لہنا رہیا چکائیا۔ اگلا وقت سہنجنا ویکھنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ ستگر شبہ دئے
وڈبائی، وڈ داتا بے پرواہیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہوتے سہائی، ہر کرتا دیا کھائیا۔ ایکنکارا مہر نظر اٹھائی، آد زرنجن کرے رُسنائیا۔ ابناشی کرتا
لیکھا لوے لائی، سری بھگوان ساچا سنگ رکھائیا۔ پاربرہم پرہہ اپنا بھیو کھلائی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ آتم پرما تم میلا میلے سہج
سُبھائی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ پاربرہم پرہہ بھیو دئے کھلائی، برہم اپنا رنگ وکھائیا۔ ایش جیو کر کڑمائی، قدرت قادر گنڈھ پوائیا۔ شبہ
ناد دُھن کرے شنوائی، انحد نادى ناد درڑائیا۔ بڈھ مت ویکھ وکھائی، من منسا پھول پھولائیا۔ ستگر شبہ لیکھا جانے بے پرواہی، بے
پرواہ اک اکھوائیا۔ وشن برہما شو نال ملائی، وشو دا پڑدا آپ چکائیا۔ تیئی اوتار رنگ رنگائی، اوتر اپنا بھیو سمجھائیا۔ پیغمبران جلوہ
دے نور الہی، محبان بیدو اپنی کھیل کھلائی۔ گرو گودیو بودھ آگادھ اک سمجھائی، جگت بڈھی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ترے گن میلا
سہج سُبھائی، رجو طمو ستو کرے کڑمائیا۔ (پنجاں تتان) آپ ونڈ ونڈائی، ونڈنہارا ڈھردرگاہیا۔ جو پرکرتیاں اپنا بندھن پائی، پچی پچیسا
ویکھ وکھائیا۔ سرتی سرت سوئی اٹھائی، حکمی حکم آپ اُچھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار اپنا سنگ بنائی، سگلا سنگی
اک اکھوائیا۔ چار جگ دے شاستر اکھڑ اکھڑ نال ملائی، آخر اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوڑی پندھ مکائے واہو داہی، دوس زین گھڑی
پل ویکھ چائیں چائیا۔ اُنی جیٹھ کہے جن بھگتو کلجگ دی قیمت اتن پینی ٹکے ڈھائی، کوڈی ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ مہربان پرہہ تہاڈے
انتشکرن دی کرے صفائی، ڈرمت میل دھوائیا۔ کایا بھانڈے مانجن آیا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جنم کرم دی تہاڈی دھووے
ڈرمت میل شاہی، شہنشاہ اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک شنوائیا۔
ٹکے کہن ساڈا پے گیا مل، امل اٹل دتی وڈیائیا۔ اسیں حکم سندیسہ سُنیا مالک کُل، کلونتا جو اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جس دی پھلواری
گئی پھل، دھرنی دھرت دھول دھول سُہائیا۔ اُس دی چرن پریتی جائیے گھل، آپا آپ گھول گھائیا۔ جس دے حکم نال مایا دھاری جانے

رُل، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ صدی چودھویں اتم دیپک ہونا گل، گلشن جگت نہ کھئے مہکائیا۔ بھگت بھگوان دا در دروازہ جانا کھل،
 خالق خلق آپ جنائیا۔ ویکھ وکھانے مالک صلح گل، سلل اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ اُنی جیٹھ کہے نگاہ مارو چار ٹکا، ٹک ٹکی جگت والی لگائیا۔ مایا پیار وچ رہنا نہیں کوئی سکا، ساچا
 سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اگلے سال سب نوں لگن والا دھگا، چار کُنٹ دھرنی لئے انگرائیا۔ جھگڑا پینا مدینہ مکہ، کعبے دین دُہائیا۔ اشارہ
 دیوے بُورا کگا، حضرت عیسیٰ نین اُٹھائیا۔ پیغمبر اپنا ویکھن پٹا، صدی پِسویں چودھویں نال ملائیا۔ گوہند دا ڈھٹیا ٹپا، ٹاپوآں پئے
 دُہائیا۔ اگلا کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھار چلنی یکا، واحد اکو رہیا درڑائیا۔
 جس کارن گوہند ستھر لٹھا، ستھر ویکھے کوڑ لوکائیا۔ سب دا لہنا دینا دیوے اکٹھا، اکو حکم دی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ ٹکے کہن اسیں آگئے مات، ماتر بھومی ویکھ وکھائیا۔ رُوح بُت کوئی رہن
 نہیں دینا پاک، پتت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ کایا مندر اندر کھلے کیسے نہ تاک، پردہ وچوں نہ کھئے چکائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں پورا ہونا
 بھوکھت واک، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ دھرم دی دھار سب دا ٹٹنا نات، کلجگ کوڑ گُریار ڈنک وجائیا۔ نو ست دِسے اندھیری
 رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دروبی پھرنی لوک مات، ماتر بھومی سب نوں رہی سنائیا۔ جھگڑا ویکھنا ذات پات، دین مذہب کرے
 لڑائیا۔ مان رہنا نہیں کاغذات، قلم شاہی رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک
 اکھوائیا۔ اُنی جیٹھ کہے پرہو ست سچ کر انصاف، عدل حق حق کمائیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی بھانڈے کر دے صاف، دُرمت میل رہے نہ
 رائیا۔ جُگ جنم دے کرم کر مُعاف، مہر نظر اُٹھائیا۔ چرن دھوڑ سچ بخش دے راکھ، باؤن دے مِتر رشی منگ منگائیا۔ ہرجن تیرا رہے
 نہ کھئے گستاخ، غُصہ گلہ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم سب نوں جاوے بھاکھ، سُرتی شبَد وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی بھانڈے دھو، دُرمت میل کر صفائیا۔ شبَد
 سنا دے سوہنگ سو، دینی مان وڈیائیا۔ دین دُنی نالوں کر نرموہ، مُحبّت اپنے نال رکھائیا۔ پر ماتم ہو کے اتم جانا چھوہ، چھوہر بانکے

میل ملائیا۔ پنچ وکارا اندروں کڈھنا گروہ، گرہ گرہ اندروں کر صفائیا۔ سچ پرکاش نور نورانے اندروں دینی لو، لوئن تیجا آپ گھلائیآ۔
 تڈھ پن لیکھا اور نہ جانے کو، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا مٹائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 وست اگم ورتائیآ۔ تن وجود کہے پرہو میرے انتش بخش گیان، پن حرف حرؤف پڑھائیآ۔ پن نینان بخش دھیان، جگ نیتز نہ کھئے وڈیائیآ۔
 پن مندر ریاں مکان، پن کعبے کر رُشنائیآ۔ پن تیل باقی جوت جگے مہان، دوس رین ہووے رُشنائیآ۔ بنا زبان توں تیرا ہووے گان، انحد
 نادى راگ پرگٹائیآ۔ پن رسنا امیوں رس دینا پین کھان، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش پنج تت کر پروان، پرم پُرکھ
 تیری اوٹ تکائیآ۔ ہرجن بھگت کر پروان، بالی بڈھ ہونا سہائیآ۔ من مت وچ آنجان، عقل بڈھی نہ کھئے رکھائیآ۔ ٹوں شاہو بھوہ
 سلطان، شہنشاہ بے پرواہیا۔ دو جہانان راج راجان، بھوہت بھوہت اک اکھوائیا۔ آتم پرما تم بن کے گوپی کابن، کھیل کھیلنا چائیں چائیا۔
 جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا رُپ اکو سیتا رام، ست ست دینا سمجھائیآ۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی نوجوان، شاہو
 بھوہ ست سرؤپ پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکائیآ۔ جن بھگت سہیلے گرو گرو گر چیلے ستگر شبد کر پروان، پرم پُرکھ پرما تم دیا
 کھائیآ۔ مایا ممتا میل تن وجود گوان، جاگرت جوت پن ورن گوت کر رُشنائیآ۔ ائی جیٹھ کہے پرہو میرا آج دا دوس مہان، مہا تیری صفت
 صلاحیا۔ ہرجن کوجھ کملے کر پروان، غریب نانیان سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ پن بھگتیوں دے دے دان، وست اٹل جھولی پائیآ۔ گرہ گرہ گھر
 گھر درشن دینا سری بھگوان، کایا مندر اندر پردہ آپ اٹھائیآ۔ ٹوں داتا دانی نوجوان، جو بن وٹنا اک اکھوائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرم
 پُرکھ تیری اوٹ تکائیآ۔ پنچم تت دینا مان، منکھ گرمکھ لینے بنائیآ۔ چار جگ توں وکھرا تیرا ہووے ودھان، حکم دھر دا اک سمجھائیآ۔
 ست دھرم دا تیرا ہووے نشان، نشانہ دو جہان جھلائیآ۔ ٹوں مالک نور نورانہ امام، عملان توں ربت اک اکھوائیا۔ کل کلکی نوجوان،
 نہکلنک تیری وڈیائیآ۔ ہرجن جن ہر تیرے رُپ وچ سمان، انوہ اپنا سنگ بنائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جانی جان، جانہار تیرے ہتھ وڈیائیآ۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس جموں شہر سنسار سنگھ سورنو لپلا وتی سدھرو دیوی کرمو دیوی کنگریل *

پنج تت کہن ساڈا ناؤں اپ تیج وائے پرتھی آکاش، آد جگاد جگ چوکڑی چلیا آئیا۔ کریا کر مالک خالق پرتپالک پُرکھ ابناش، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ تن وجود کایا مندر اندر وکھا اپنی راس، پن گوپی کاہن خوشی بنائیا۔ ساڈا پوتر کر دے سواس سواس، تیرا نام دھیائیا۔ پن دیئے باقی کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ آتم پرما تم بخش دھرواس، من منسا دُور کرائیا۔ سدا سہیلا ہو کے وسنا پاس، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ کوڑ وکارا انتشکرن کرنا ناس، تن ماٹی خاک رہن نہ پائیا۔ سچ پریتی شاہو بھوپ جائے بھاس، پیار مُحبت دینی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرم پُرکھ ساڈے نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ کریا کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ بینتی کریئے در دربار، دیوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ ٹوں آد جگادی سُننیہار، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ لہنا تک جگ چوکڑی نو نو چار، پُورب ویکھ وکھائیا۔ تیری کردے رہے انتظار، پن نیناں نین اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر سندیسہ دتا وارو وار، شبد سُننیہاریاں وچ جنائیا۔ ٹوں نرگن دھار کل کلکی اوتار، امام اماما نور الہیہ۔ ساڈی پیج دے سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوڑ ککرم کڈھ دے باہر، دُرمت میل کر صفائیا۔ نوری چند ہووے اُجیار، اندھ اندھیر مٹایا۔ شبدی دُھن دے دُھنکار، دُھن آتمک راگ شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھید آپ کھلایا۔ پنج تت کہن ساڈی انتشکرن کھول دے تاکی، پردہ انتر آپ کھلایا۔ وجود محبوب کر دے پاکی، پنت پُنت دیا کھائیا۔ شبد گھوڑ چڑھا راکی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ لیکھ لا لے مٹی خاکی، خالص اپنا رنگ بنائیا۔ چرن پریتی جوڑ لے ناتی، نانا کوڑا دینا چھڈایا۔ ٹوں آد جگادی پتا ماتی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ وپس وٹائے بہہ بدھ بھانتی، نت نوت کھیل کھلایا۔ کلجگ انت بھگونت بدل دے حیاتی، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ ساڈا جھگڑا میٹ دے کاغذاتی، کلمہ اکو نام درڑایا۔ تیرا حُکم ہووے صفاتی، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملایا۔ پنج تت کہن پرہو جگ ویکھ لے اپنے بھکت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ لیکھ لا لے بوند رکت، تن وجود کر صفائیا۔ نگاہ مار لے اُتے دھرت،

دھرنی دھرت دھول دھول پھول پھولائیا۔ وعدے پورے کر دے شرط، شرکت ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو اشارہ رام دتا بھرت، بھارت کھنڈ دئے گواپیا۔ زرگن دھار آوے پرت، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ جس دا لہنا دینا فرش عرش، دو جہاناں کھیل کھلائیا۔ غریب نانیاں کرے ترس، رحمت رحمان آپ کھائیا۔ سمت شہنشاہی برس، لیکھا سب دا دینا چکائیا۔ ساڈی بینتی اکو عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ جنم مرن دی رہے نہ غرض، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا نام ڈھولا گیت اکو سنیئے طرز، دو جا راگ نہ کھئے شنوائیا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ مرد، بلدھاری اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن جن بھگتاں ونڈاں درد، دکھیاں ہو سہائیا۔ شرع چھری میٹ دے کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا کھیل تکیئے اسچرج، اچرج لیل دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج تت کہن ساڈی اک بینتی، پنئے پنئے سپس نوائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دھر دا پنڈتی، جگت ودیا نہ کھئے چترائیا۔ کلپنا میٹ دے کوڑے من دی، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ چغلی رہے نہ کوڑے کئی دی، کائنات دے مالک دینا سمجھائیا۔ سار سمجھا دے اپنے برہم دی، پاربرہم بھیو چکائیا۔ نیتی دس دے اکو دھرم دی، دھرم دھار وڈیائیا۔ شرع میٹ دے جگت ورن دی، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسائیا۔ ودیا دس دے تُوں میرا میں تیرا آتم دھار پڑھن دی، سوہنگ دھار دینی سمجھائیا۔ ریتی دس دے منزل چڑھن دی، نو دوار ڈیرہ ڈھاپیا۔ منزل وکھا کے حقیقی گھر کھڑن دی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بینتی سن لے پنج تت کہن جن بھگتاں والے دھڑن دی، دھڑ کہہ کے کی سنائیا۔ ترسنا پھیر نہ رہے مایا سڑن دی، آگنی آگ دینی بھجھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اجازت دے دے اپنے سچکھنڈ وڑن دی، درگاہ ساچی سچ دوار سہائیا۔ پھر لوڑ رہے نہ جم کے مرن دی، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ساڈی اکو آشا مُحبّت رہے تیرے چرن دی، چرن چرنوڈک جام پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرم پُرکھ ساڈے پروردگار، یامبین تیری سرنائیا۔ ساڈا لہنا دینا جگت جگت وچار، اندر باہر گپت ظاہر دھیان لگائیا۔ ساڈی نو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سپس جھکائیا۔ من منسا کوڑ نوار، بڈھ مت دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ نو دوار، تکرار وچ ہنکار نہ کھئے رکھائیا۔ امرت بوند سوانتی بخش ٹھنڈی ٹھار، گول ناہی آپ ٹپکائیا۔ شبدا نادی دے دھنکار، انتر آتمک راگ سنائیا۔ زرگن جوت کر اُجیار، نور نورانہ

نظری آئیا۔ منزل پندھ مُکا سنسار، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ لہنا دینا پورا کر کر اپنے گھر بار، گرہ مندر اک سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جن بھگتاں دے ادھار، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ پنج تت کہن تون شاہو بھوپ سچی سرکار، شہنشاہ اکم اتھایا۔ کرنی دا کرتا اک سیکدار، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ ہرجن ساچے پار اتار، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ سچ بینتی دھر دی سن پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، تیرے آگے منگ منگائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس جموں شہر پھنن سنگھ باز سنگھ کیسری دیوی امرو دیوی پرکاشو دیوی بھاگ کور *

پنج تت کہن ساڈا پرہہ اگئی ہاڑا، بن رسنا جہوا بتی دند سنائیا۔ تون آد جگادی برہم برہمادی سب دا لاڑا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ تن وجود پنجر خاکی ویکھنہار بہتر ناڑا، رکت بوند دھیان لگائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ساڈا دھرتی اتے لگدا رہیا اکھاڑا، جگت جگیاسواں رنگ رنگائیا۔ ساڈے انتشکرن وچ اکو رہیا ساڑا، دکھاں نال سنائیا۔ انت کنت بھگونت سائون ساڑدے رہے وچ اجاڑا، باہر مقبریاں وچ دبائیا۔ ساڈا لہنا دینا جنگل جوہاں وچ پہاڑا، تلے پریت دین گواہیا۔ انت کنت تیرا در منگن آئے واڑا، درویش ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا ویکھ لے تن وجود، بت خاکی دھیان لگائیا۔ تون مالک خالق حق محبوب، مہربان نور الہیہ۔ تیرا عالیشان عرش عروج، عالی جاہ تیری وڈیائیا۔ تیری منزل حق مقصود، ساڈے اندر سوہا پائیا۔ تون نرگن دھار آتم دیوے ثبوت، سوہنا سنگ وکھائیا۔ بھاگ لگا دے وچ کلبوت، کایا کعبے ڈگمگائیا۔ جنان چر رہے موجود، سائون ملدی رہے وڈیائیا۔ جس ویلے وکھری کرے حدود، اپنا آپ باہر کڈھائیا۔ ساڈا نشانہ ہندا نیست و نابود، جڑ چیتن رہن کوئے نہ پائیا۔ نگاہ مار لے چارے کوٹ، دروہی تیرا نام سنائیا۔ کی ساڈا لیکھا رکھیا جھوٹھ، ست سچ نہ کوئے وکھائیا۔ کلجگ انت مہربان ہو کے تٹھ، مہر نظر اٹھائیا۔ امرت جام پیا دے گھٹ، انرس آپ چکھائیا۔ جگت وکار رہے نہ لٹ،

کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جے آتما تیرا سُت، سانوں لے پرنائیا۔ ساڈے نال نرگن دھار سرگن دی نکلے ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔
 غریب زانیاں گودی چُک، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ ساڈا آون جاون جائے مُک، لکھ چوڑاسی پندھ رہے نہ رائیا۔ جنی آونا پئے پھیر نہ ککھ،
 دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ اُلٹا مَول رہے نہ رُکھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ سوامی چرن دھوڑی بخش دے سُکھ، سوہنا سنگ
 وکھائیا۔ تیرے پیار وچ اُجل ہووے مُکھ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ آون جاون پتت پاون ساڈی ترسنا میٹ دے بھکھ، کامنا کوڑ نہ کھئے
 ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں بخش دے چرن دھوڑ، ٹکے تیرا نام
 رمائیا۔ چتر سُگھڑ بنا لے مَورکھ مَورھ، مہربان دیا کھائیا۔ ساڈا ناتا رہے نہ کوڑ، کوڑی کریا پندھ مُکائیا۔ اپنی جوت دا بخش دے نور،
 نور نورانے بھیو کھلائییا۔ تُوں مالک خالق حاضر حضور، حضرتان دا حضرت بے پرواہیا۔ ساچا نام خُماری دے سرور، سر دھڑ اپنے
 لیکھے لائیا۔ تیرے چاکر ہوئے مزدور، در در سیو کھائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ شکرئے وچ تیرے ہوئے
 مشکور، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ ساڈا ہنکار نہ رہے غرور، غُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 بھیو ابھید دینا کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہو آتم دھار بھگتاں سدا میتے، مترا مترا پیارا اک اکھوائیا۔ بھگت ادھارنا جگ جگ تیری ریتے،
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ مہربان ہو کے تُوں پرپکار کیتے، کرنی دے کرتے دیا کھائیا۔ تیرے حُکم وچ جگ چوکرئی پیتے،
 پاندھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ تیرا حُکم سندیسہ سُنئیے اگم حدیتے، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ تیرا راہ اڈیکدے بیس بیسے، سرگن زیرو
 نال ملائییا۔ لہنے دینے پورے کردے اک اکیسے، ایکنکار تیری سرنائیا۔ اکو چہتر ویکھیئے تیرے سیسے، دو جہان وچے ودھائیا۔ جگت
 جہان تتان والا پیسن پیسے، کلجگ چکی کوڑ چلائییا۔ بن تیرے ساڈے خالی دسن کھیسے، وست نام نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ لہنے یاد کر لے
 جیہڑے سولی چڑھدیاں وعدے کیتے نال عیسے، کی موسیٰ مَنہ دے بہار گیا سمجھائیا۔ کی کلمہ جنایا محمد اپنی دس حق توفیقے، بھیو ابھید
 آپ چُکائیا۔ کی نانک نرگن سرگن بھیت کھولیا بست کیتے، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ کی گوبند شبد سُنایا وڑدیاں وچ انگیٹھے، پنجاں تتان
 تتان نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہو اسیں

جُگ جُگ آئے سڑدے، اگنی تت تپائیا۔ جگت شستراں نال آئے لڑدے، کھنڈے کھڑگاں نال چٹرائیا۔ جگت میداناں آئے مردے، اپنا آپ مٹائیا۔ دھرم دی دھار سیوا رہے کردے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ راہ تگدے رہے تیرے گھر دے، بے گھر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تیرا بھانا رہے جردے، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ ساڈے لہنے پورے کردے چمکور والے گڑھ دے، گڑھی چمکور نال ملائیا۔ تیرا نام ندھانا نر اکھر دھار پڑھدے، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ اسیں ونجارے بن گئے تیرے دوارے ہر دے، دوجے در منگن کھئے نہ جائیا۔ ایشنن بخش دے اپنے سروور سر دے، جگت تیرتھاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ درشن دے دے نرائن نر دے، نر ہر اپنا پردہ لاپیا۔ اپنا آپ تیرے چرن کولان وچ دھردے، دھرنی دھرت دھول دھول نال ملائیا۔ ساڈے ناتے بنا دے آتم دھار بھگتاں والے لڑ دے، پلؤ سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن ساڈا ساچا گھاڑن گھڑ دے، گھڑن بھٹنہار سمرتھ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت دس کرشن لال پنڈووا جیون سنگھ جہاں کیسر سنگھ جہاں پھٹو رام امبا رائے

بنتی دیوی امبا رائے موہن لال امبا رائے دھرم چند گولڈا *

پنج تت کہن پرہ پوتر کرنی بھگتاں دھرنی، دھرنی دھرت دھول دھول دیا کھائیا۔ مہربان سری بھگوان کیرپا کرنی، گن ندھان دینی دیا کھائیا۔ غریب نائیاں لگاؤنا اپنی چرنی، چرن چرنو دک جام پیائیا۔ نیج نیتر لوچن اکھ کھولنی ہرنی پھرنی، لوئن تیجے کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم ٹک دسنی پڑھنی، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ منزل حق حقیقی دسنی چڑھنی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ پنڈھ مکھائیا۔ ڈوری سرت شبد دسنی پھرنی، پارپرہم برہم میل ملائیا۔ لیکھ مکاؤنا سیس دھڑنی، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج تت کہن پرہ پو دھرنی دھول لگا دے بھاگ، بھاگ ہین رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھو داغ، پت پتیت دے بنائیا۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے آگ، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ سرشٹی درشٹی وچ کھول

دے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ انتشکرن دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کاگ، سوہنگ مانک موتی
 چوگ چُکائیا۔ شبد اناد سُنا دے ناد، انادی دُهن کر شنوائیا۔ بھيو کھلا دے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے دے سمجھائیا۔ کوڑی کِریا
 میٹ وواد، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ساچے نام دا دے سواد، انرس اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو پنج تت گرہ کر سہنجنا، سوہنی بنت بنائیا۔ پرکاش دے دے آد نرنجنا، اندھ اندھیرا
 کوڑ مٹائیا۔ تُوں سوامی درد دکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم اک اکھوائیا۔ ہرجن نیتر نام پا دے انجنا، اندھ آگیان رہے نہ رائیا۔ کلجگ اتم پردہ
 کجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنج تت ٹھیکر سب دا بھجنا، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ تڈھ پن چاڑھے کھئے نہ رنگنا، ڈرمت میل
 دھوائیا۔ تُوں گوپال مورت اکال مدھ مدنا، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ تینوں نو ست پئے نہ لہنا، ہرجن ہونا آپ سہائیا۔ لہنا پورا کر دے
 تت پنجنا، پنچم سنگ بنائیا۔ برہم برہماد دُھر دے سجننا، میت مُرار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ جن بھگتاں دھرتی کر دے شدھ، سُدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انتشکرن نرمل
 کر دے بُدھ، بییک وویک اپنی دیا کھائیا۔ سوامی بھيو کھلا دے گجھ، پردہ رہے نہ رائیا۔ ساڈا لہنا پورا کرنا اتم کلجگ، چوٹھا جگ
 نال ملائیا۔ ساڈی اؤدھ گئی پگ، آگلا پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وست
 امولک اک ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہو غریب نواز، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں کِریا کر دے آج، آگے پندھ نہ کھئے رکھائیا۔
 جگت سرتی وچوں جان جاگ، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ سچ شبد مار آواز، دُهن آتمک راگ درڑائیا۔ مائس جنم سوار کاج، تن وجود
 ملے وڈیائیا۔ سچ سرنائی جائے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کاگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ ہرجن ساچی ساچنا ساچ،
 ساچن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن
 پرہہ ساڈی چرن کول پرنام، پُنه پُنه سیس جھکائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، فُدرت قادر نور الہیا۔ سچکھنڈ درگاہ ساچی
 تیرا دربار، مقامے حق سوہا پائیا۔ اسیں رو رو کرے گریہ زار، پن نیناں نیر وہائیا۔ تُوں بخشنہار داتار، دیاندھ اکھوائیا۔ جن بھگت

سُہیلے پھڑ باہوں جانے تار، جگت وہن نہ کھٹے رُڑھائیا۔ روگ سوگ دینے نوار، تن وجود اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن دھوڑ بخشنی چہار، مستک خاکی خاک رمائیا۔ تُوں بخشنہارا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری سیو کمائیا۔ جن بھگتاں جُگ جنم دا قرضہ دے اتار، مقروض خالی جھولی دینی بھرائیا۔ تیرے چرن کول جائیے بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جس کارن جن بھگتاں گرہ کرے ووبار، ووباری ہو کے کھیل کھلائییا۔ پھڑ پھڑ باہوں جاویں تار، دو جہاناں پار کرائیا۔ تت کہن تتو دے مالک تیرے پنج تتو کرے نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے پاؤنی سار، آد انت جُگا جُگنت جن بھگتاں ہونا سہائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت دس ایشر سنگھ پرتاپ سنگھ پرکاش سنگھ ہرینس سنگھ پریتم سنگھ ڈر جھنڈو رام جیوڑیاں گلڈیپ

* سنگھ مٹھی

پنج تت کہن کھیل ویکھیئے تیرے پریشور پت دے، پاربرہم پرہہ پردہ دینا اٹھائیا۔ بن رسنا تیرا نام ندھانا رہیئے چیدے، بن اکھراں ڈھولے صفت صلاح گائیا۔ ونجارے رہیئے نہ جگت والی مت دے، ستگر شبد مت دینی سمجھائیا۔ کوڑی کِریا وچ نہ رہیئے تپدے، اگنی اگ دینی بُجھائیا۔ ونجارے رہیئے نہ مایا ڈسنی سپ دے، ست سروپ دینا سمجھائیا۔ جھگڑے میٹھے پنج تت کایا تت دے، تتو اپنا بھو کھلائییا۔ پردے لائے ست دھرم ست دے، ست ستوادی ہونا سہائیا۔ رشتے جوڑنے چرن پریتی نت دے، میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن تُوں کِریا کر سری بھگوانا، بھگون بھگونت دیا کمائیا۔ نرگن دھار بخش دے نام ندھانا، نرور نرنکار دیا کمائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم بخش دے گانا، گہر گمبھیر بے نظیر آپ سمجھائیا۔ تریا پد تون باہر ہووے ترانہ، بن رسنا جہوا بلائییا۔ آتم پرما تم بخشنا نور نورانہ، جوتی جاتا نظری آئییا۔ گہر سوامی ملنا بن کے کاہنا، رام راما روپ درسائیا۔ میرے میت مُرار حق راما، نور نورانے نور الاہیا۔ ست سروپ درسائونا اپنا جامہ، تن

وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیری ہوئیے بیٹا، مان اور نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں آد جُگادی کھیوٹ کھیٹا، دو جہان اکھوائیا۔ جے آتم تیرا بیٹا، پتا پوت لینا گل لائیا۔ جن بھگتاں بھل نہ جائے چیتا، چیتن تیری اوٹ رکھائیا۔ ٹوں برہم برہمادی نیتا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ تیرا سمبل سُہائے دیسا، وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈا پورا کر دے لیکھا، لہنا اور نہ کھئے جنائیا۔ پھیر انت رہے نہ کھئے بھلیکھا، بھانڈا بہرم دینا بھٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہ بخش اگئی دات، دیاوان دیا کھائیا۔ ساڈی میٹ اندھیری رات، انتشکرن کر صفائیا۔ زرگن ہو کے پُچھ وات، سرگن ہو کے دیئے دُہائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی نہ ونڈ ونڈائیا۔ تت پریت جوڑ لے نات، سگلا سنگ رکھائیا۔ تیرا درشن کریئے اک اکانت، اک اکلا نظری آئیا۔ سائوں اتم بخش دات، واسطہ رہے پائیا۔ ٹوں سوامی کلاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج تت کہن پرہو اسیں وست اگئی منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساڈا آپا آپ رنگدے، رنگت اک رنگائیا۔ تیرے کیتے جُگ چوکرئی ویکھے لنگھدے، بھجے واہو داہیا۔ اسیں نشانے بنے رہے تت پنج دے، مانس مانو مانکھ روپ درسائیا۔ لیکھے مُکدے رہے نیتر نیر ہنجھو انج دے، جل دھارا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن تیرے در دے منگت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ سوامی بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نراکھر کر پڑھائیا۔ ساڈا میل ملاؤنا نال ہر سنگت، کھتری براہمن شودر وِس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ در تیرے کریئے مِت، نو نو سپس نوائیا۔ اکو کھیل کھلاؤنا چارے سمیت، اکو وجے ودھائیا۔ تیرے پیار دی ساڈے اندر ہووے ہمت، حوصلہ دینا ودھائیا۔ پنج تت کہن جن بھگت تیرا بنے کھئے نہ نندک، نندیا وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پنج تت کہن پرہ دے اگئی وست، نام ندھانا جھولی پائیا۔ نام خُماری بخش مست، المست روپ درسائیا۔ لیکھا رہے نہ کپٹ ہست، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ لہنا دینا پھڑا دے ساڈے دست، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ ٹوں مالک خالق والی

عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ نرگن دھار آئیوں پرت، پت پریشور ویس وٹائیا۔ نگاہ مار لے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ ساڈے اُتے کردے ترس، رحمت رحیم آپ کھائیا۔ میگھ اگما دے برس، بوند سوانت دینی ٹپکائیا۔ تیرا کھیل تکیئے اسچرج، اسچرج لیل دے وکھائیا۔ تُوں یودھا سُوْر پیر مردانہ مرد، مہربان اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن ساڈی ونڈی درد، دکھی ہو کے دیئے دُہائیا۔ شرع چھری میٹنی کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت دس جموں بھگت سنگھ سیوا سنگھ جگجیت سنگھ کیر پنڈ جسیر کور کوٹھ نہال پُر سنمل *

پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا لے چام، چم درشتی سرشتی دے مالک دینی بدلائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار بخش دے اپنا نام، نام ندھانا سری بھگوانا نوجوانا اپنی دیا کھائیا۔ تن وجود نگر کھیڑا پوتر کر دے گرام، گرہ مندر اندر ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ امرت رس بوند سوانتی نچہر پیا دے جام، جگت ترسنا کوڑی بھکھ مٹائیا۔ گھر سوامی رہے نہ اندھیرا شام، بن سوریہ چند کر رُشنائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا اکو دینا پیغام، بن الفیے سمجھائیا۔ حقیقی حق لاشریک دینا اگمی جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا اندروں جھگڑا کڈھنا تمام، طمع لوبھ موہ ہنکار لالچ رہن کھئے نہ پائیا۔ در ٹھانڈے درویشاں دینا مان، سری بھگوان ہونا سہائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ کوڑ دسے شیطان، ست سچ نظر کیسے نہ آئیا۔ کِرپا ندھ دین دُنی دا بدل دے ودھان، مہربان اپنا حکم ورتائیا۔ منوآ من ساڈے انتر نہ رہے شیطان، شرع چھری والی نظر کھئے نہ آئیا۔ سانوں اپنے بنا غلام، غربت اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرا کوئی نہ لگے دام، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنی دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں بخش دے چرن پریت، دوسر رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو درسا کے کعبہ مندر مسیت، کایا حُجرہ اک سہائیا۔ کِرپا کر دے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائیا۔ آتم پر ماتم بن ساچا میت، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے گیت، صفتاں والی

صفت صلاحیا۔ پاربرہم برہم کر دے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ ایش جیو تیرا میل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ کوڑی کریا ساڈے اندروں میٹ دے لیک، لائن عین دے دکھائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک تیرے وچ ست توفیق، تحفہ نام والا ورتائیا۔ ستگر شبد شبدی دھار کر تصدیق، شہادت اکو اک بھگنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں مانگت ہو کے منگدے، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پریم پریتی نال رنگ دے، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ زرگن سرگن ساچا سنگ دے، جگت وچھوڑا پندھ کٹائیا۔ نور نورانہ اگنی چند دے، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ نام ندھانا ایکنکار ونڈ دے، وست اگم جھولی پائیا۔ امرت دھار سیتل ٹھنڈ دے، نجھر جھرنا بوند سواتی ناہی گول ٹپکائیا۔ سچ سوامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی بن ہتھیاں اپنی گنڈھ دے، دو جہان سکے نہ کھئے کھلائییا۔ نام ندھان سری بھگوان شبدی دھار شبد پنج دے، پنجاں تتاں کر صفائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہائیا۔ پنج تت کہن پرہو ساڈے اندر مار لے جھاکئی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈا لہنا دینا دے دے باقی، پورب پچھلا نال ملائییا۔ نام ندھان پیا دے بن کے ساقی، بن شرع جام ہتھ اٹھائیا۔ ساڈی بدل دے حیاتی، جیون جیون وچوں اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں شہنشاہ کلاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل بہ بدھ بھاتی، جگ چوکرئی ویکھ دکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ اندھیری راتی، نو ست اندھیرا چھائیا۔ انت کنت بھگونت ساڈی پچھ باقی، بے وطن ہو کے دیئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے انتر دُرمت میل دھو، پنت پنت دے کرائیا۔ جگت جہان نالوں کر نرموہ، مُحبت اپنا نام سمجھائیا۔ پنج وکارا اندروں کڈھ دے گروہ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم نال جا چھوہ، مل کے تیرے نال وجے ودھائیا۔ تیرا نام ندھانا آد جگادی سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن تیری بے پرواہیا۔ ایکنکارے نام ندھانا امرت رس چو، آد زرنجن کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے کر دے لو، سری بھگوان پردہ آپ اٹھائیا۔ پاربرہم برہم بھیو رہے نہ دو، ایک دوآ پردہ دینا چکھائیا۔ تت کہن اسیں تیرے جوگے گئے ہو، ہوکا تیرا نام درڑائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساچے نام دا ڈھوآ گئے ڈھوہ، تن وجود حق محبوب میٹ مٹائیا۔ تیری سچ وست اتمل سکے کھئے نہ

کہوہ، حصیدار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ مالک ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈے دھرم دھار سوامیا، ستگر پُرکھ دین دِیال۔ آد جُگادی انترجامیا، شاہ پاتشاہ نوجوان۔ تیرا کھیل چارے کھانیاں، ویکھے وگسے وچ جہان۔ تیرا لہنا دینا چارے بانیاں، شبد اگئی دیویں دان۔ در تیرے ہونے نیاں، کلجگ اتم سرت سنبھال۔ انت ساڈا وجود دسے خالیا، تُوں کِرپا کریں مہربان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن نرور اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ سیڑ سردار سنگھ گرانام سنگھ جُگندر سنگھ لچھی دیوی ہرنس کور
 خزان سنگھ رنیر سنگھ پُرا دھرم کور ڈگیا نا ضلع جموں *

پنج تت کہن اسیں پیاسے تیرے درس دے، درشن کر کر خوشی بنائیا۔ ساڈے لہنے دینے پورے کر دے دسویں برس دے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جگت جہان رہیئے نہ ترسدے، ترسنا وچ بلکائیا۔ ساڈے لیکھے پورے کر دے جگت واسنا حرص دے، ہوس دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دیونہار اکھوائیا۔ پنج تت کہن تُوں پُرکھ اکالا ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ اسیں پکڑی تیری ٹیک، ٹکے تیری خاک رمائیا۔ ساڈے انتر کر بُدھ بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ من منوآ کر دے نیک، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ پت پرمیشور ہو کے ویکھ، بن نینا نین اٹھائیا۔ تیرا سہنجا ہووے سمبل دیس، گرہ گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ کِرپا کر نر نریش، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ لہنا پورا کر دے دس دسمیش، دردی ہو کے درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہنٹھ ٹکائیا۔ تت کہن سانوں بخش آگما جوگ، جُگتی آگم درڑائیا۔ بھوکیئے تیرا بھوگ، بھسمر روپ بنائیا۔ دے دے سچ سنجوگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تت رہے نہ روگ، تتو نہ کھئے تپائیا۔ چنتا رہے نہ سوگ، غمی غم خوار مٹائیا۔ جگت نہ رہے وجوگ، وچھڑیاں لینا ملائیا۔ تیرے پیار دی

مانیئے مَوَج، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا سنگ بناٹیا۔ پنج تت کہن تیری اِکو اوٹ، اوڑک سیس نواٹیا۔ اپنا قلعہ ویکھ لے کوٹ، کنچن گڑھ دھیان لگائیا۔ جس وچ نرگن دھار جکے جوت، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ ساڈا میٹ دے ہرکھ سوگ، چنتا چکھا نہ کھئے جلاٹیا۔ ممتا موہ رہے نہ روگ، ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ تیرے نام دا اِکو اُپجے سلوک، سوہلا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن ساڈی تیرے آگے بندن، بندگی وچ سیس نواٹیا۔ ست سچ بخش اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ مستک ٹکے خاک رما دے چندن، دھوڑی دھرم دھار جناٹیا۔ نرویر ہو کے لا لے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ در ٹھانڈا آئیے منگن، درگاہ ساچی جھولی ڈاپیا۔ پرم پُرکھ چاڑھ دے رنگن، ساڈے تتان پا دے ٹھنڈن، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہو ساڈا جگت روپ بھگت، تن ماٹی خاکی نظری آئی۔ تیرا سُنہنجا ویکھیئے وقت، ویکتی ہو کے دھیان لگائیا۔ ساڈی پوری کردے شرط، شرع زنجیر کٹائیا۔ جے جوتی جاتا ہو کے آئیوں پرت، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ مان دے دے اُپر دھرت، دھول وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈی بینتی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد سدا اسچرج، اچرج لپلا دینی وکھائیا۔ ساڈا غریب نائیاں ونڈیں درد، دکھیاں ہوئیں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر وست دات ورتائیا۔ پنج تت کہن ساڈے غریب نواز، نو نو سیس جھکائیا۔ سانوں نام دا بخش دے تاج، تخت نواسی اپنا رنگ وکھائیا۔ پریم پریتی بخش دے راج، جوگ جگت اک درڑائیا۔ تیرے شبد دی سُن دے رہیئے آواز، جاگت سووت اِکو حُکم سُنائیا۔ ساڈے مانس جنم دا پورا کر دے کاج، کرنی کرتے ویکھنا چائیں چائیا۔ ساڈی اندروں کھول دے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا دے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ اتم سریشٹ کردے بھاگ، بھاگ ہین نہ کھئے وکھائیا۔ گھر دیپک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ ساڈی نویں ساچنا ساچ، ساچن میت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر بھيو آپ کھلاٹیا۔ پنج تت کہن پرہو ساڈے اندر کھول دے راز، رازق رزق رحیم دیا کھائیا۔ ٹوں آد جگادی موہن مادھو

مادھ، مدھر دُھن دے سُنائیا۔ ساڈا انتشکرن دے سادھ، سادھک سدھ تیری اوٹ رکھائیا۔ بھيو کھلا دے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ تُوں مہربانا نوجوانا موہن مادھو مادھ مدھر دُھن اک سُنائیا۔ دوس رین بنا ستار تیری وجے رباب، رے رحمان تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا دین دُنی وچوں بدل دے مزاج، طبیعت طیب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سدا سدا سد تینوں لئیے ارادھ، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیرے وچ ہوئیے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ سچ سرنائی جائیے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ پنج تت کہن تُوں سوامی کنت سہاگ، مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھکوان، ساڈا پورا کرنا ویراگ، ویراگی ہو کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔

* ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلھے رنیا رام سیوا رام پیارے لال پریم سنگھ پنڈ جاڑ پیاری دیوی بدی پُر ضلع جموں *

پنج تت کہن پرہ سادھے اُتے کر مہربانی، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ ساڈا تیرے ہتھ جیون تیرے در زندگانی، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں آد جگادی سب دا بانی، مالک اک اکھوائیا۔ دیونہارا داتا دانی، دیاندھ تیری وڈیائیا۔ ساڈی جگ جگ ریت پُرانی، پُران شاستر دین گواہیا۔ بن تیری کرپا جگت رہے نہ مۆل نشانی، نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا لیکھا نال چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن ساڈا ہندا رہیا میلا، نرگن سرگن وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈا روپ بن دا رہیا گرو گرو چیلا، چیلا گر نال وڈیائیا۔ تُوں سوامی سب دا سجن سہیلا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم تک لے ویلا، وقت جگت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی کر نگرانی، نگاہ مہربان بدلائیا۔ ساڈا گڑھ نہ رہے ابھانی، انتشکرن دینا سمجھائیا۔ تیرا چرن کول ساڈی رہے نشانی، نشانے جگت والے گوائیا۔ ساڈا لیکھا بھگتاں دھار رہے نہ چارے کھانی، خانہ بدوشاں ہونا آپ سہائیا۔ ساڈے وجوداں والی چکے کانی، تن خاکی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر

دا ور، دُھر وست آپ ورتائیا۔ تت کہن پرہہ اسیں بھگتی دھار میت، ساجن جگ اکھوائیا۔ ٹوں کرنا پتت پُنت، پتت پاؤن دیا کمائیا۔ ساڈی پچھلی بدل دے ریت، آگے اپنا رنگ رگائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ ہست کپٹ، راج راجن اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا بھانا مئیے میٹھ، سر چرن کول ٹکائیا۔ سانوں مارگ دس اندیٹھ، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ در ٹھانڈے منگیئے بھیکھ، بھیکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساڈی آکو وار کر تصدیق، شہادت اپنا نام بھگتائیا۔ ساڈی تیرے نال ہووے پریت، پریت مل کے وجے ودھائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی ہو سہائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا اتم تتو تت کر دے ٹھانڈا سیت، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ مہربان کر بخشیش، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ ساڈا لیکھ لالے دھڑ سپس، جگدیش تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائییا۔ پنج تت کہن اسیں بھگتی دھار تیرے ساتھی، سگلے سنگی دینی وڈیائییا۔ ٹوں صاحب پُرکھ سمراتھی، بے انت بے انت اکھوائیا۔ نور نورانہ کملپاتی، پت پرمیشور تیری سرنائیا۔ ساڈی لیکھ لالے زندگی حیاتی، جیون اپنی جھولی پائیا۔ اگلی منزل جاوے کاٹی، پندھ وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اسان وکنا نہیں چوراسی والی ہاٹی، کھانیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ ساڈی مُکا دے اتم منزل واٹی، تیرے در دُبائییا۔ ساڈی آشا آئی ناٹھی، بھجی واہو داہیا۔ چار جگ دے چھڈ کے پوجا پاٹھی، آکو نام دھیائییا۔ منزل چاڑھ اپنی گھاٹی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائییا۔ پنج تت کہن اسیں ہوئے تیرے جوگے، جوگ جگت جگ نہ کھئے وڈیائییا۔ اسیں بھوگیئے نہ کوئی بھوگے، بھسمر رُپ بدلائییا۔ تیرا ہویا انت سنجوگے، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ساڈا آون جاون میٹ دے روگے، آکو وار کر صفائییا۔ ساڈے پنج تت جان سودھے، سُدی ودی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سانوں جنم لین دا نہیں کوئی لوہے، لالچ وچ آس رکھائییا۔ اسیں چوراسی تن وجود چھوڈے، سچ دیئے سُنائییا۔ تیرے چرن کول پریتی مانیئے مؤجے، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ریکھ بنائییا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی پوری کر دے آس، ترسنا جگت مٹائییا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ پچھوں سانوں آیا کیاس، در تیرے سپس نوائیا۔ ٹوں بھگتاں وسیں سدا پاس، گھر گھر ڈیرہ لائییا۔ جے آتما تیرا پرکاش، نور نورانہ

دُگمگائیا۔ سانوں وی بخش دے ساچا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ اسیں تیری گاؤندے گاتھ، تت مل کے ڈھولے گائیا۔ بینتی وچ جوڑیئے ہاتھ، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ توں سرب کلا سمراتھ، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ اسیں نمانے انا تھان انا تھ، دینن گلے لگائیا۔ جوں بہاوے توں لینا راکھ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سچ سوامی چرن کول سد رکھ لے ساڈا واس، واسطہ اپنے نال ملائیا۔ ساڈی پریتی رہے نہ بد ناری ماس، رکت بوند نہ جوڑ جڑائیا۔ پرتھی پرتھم ملا لے اپنے وچ آپ، آکاش آکاشا کھیل کھلائیا۔ اپ تیج وائے تیرے ملن وچ پرکاش، جگت روپ نہ کھئے درسائیا۔ سانوں پورن دے وشواس، دھیرج دھیر دھرائیا۔ اسیں ہوئے تیرے داس، داسی داس روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی کر دے بند خلاص، بندی بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت دس دیوی سنگھ ہری سنگھ پرکاش چند ٹھاکر داس جیتو دیوی مگھوالی ضلع جموں *

پنج تت کہن اسیں تیرے در بھکاری، بھکھیا بھچھیا بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ ساڈا روپ نہ سمجھیں نر ناری، نر نرائن در تیرے آس رکھائیا۔ تن وجود محبوب کریئے نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ توں پرم پُرکھ پرماتم اکل کلا کل دھاری، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سکداری، سر سر دینی مان وڈیائیا۔ سچ بینتی در تیرے عرض گزاری، نو نو سیس جھکائیا۔ توں بخشنہار داتاری، داتا دانی اک اکھوائیا۔ ساڈی جنم جنم نہ ہوئے خواری، مرن مرن نہ روپ وکھائیا۔ ساڈی منزل کٹ دے دشواری، ڈرمت میل دھوائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں آئی تیری واری، اوتار پیغمبر گرو دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا بھيو چکائیا۔ پنج تت کہن اسیں آد جگادی تیرے بردے، بندی خانہ دے ٹرائیا۔ جگ چوکرئی رہے ڈردے، بھ بہاؤ وچ سیس نوائیا۔ راہ لہدے رہے تیرے اگے گھر دے، سچکھنڈ دھیان لگائیا۔ اکھری نام تیرا رہے پڑھدے، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ من منسا نال رہے لڑدے، بڈھ مت نال وڈیائیا۔ جگت جہان خالی منزل رہے

چڑھدے، بھجے واہو داہیا۔ نت نوت تیری سیوا رہے کردے، کرنی دے کرتے سپس نوآیا۔ جنم لے کے رہے مردے، ناتا تتا نالوں تت
 ٹڑایا۔ ہن پُرکھ اکالے دین دیا لے عرض تیرے آگے کردے، عرض چرن کول ٹکایا۔ ساڈا پریم نشانہ دھرم دھار وچ گڈ دے، جگت جہان
 نہ کھئے وکھایا۔ اسیں لکھ چوراسی والا پیار چھڈدے، اکو تیری اوٹ تکایا۔ ونجارے رہیئے نہ ماس ناڑی ہڈ دے، پنجر جگت نہ کھئے
 چٹرایا۔ سانوں اُون گون وچوں کڈھ دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اسیں صاحب سلطان سری بھگوان وچ جہان تینوں سد دے،
 صدقہ واری گھول گھایا۔ ساڈے جھگڑے میٹ دے دین دنی والی حد دے، ذات پات نظر کھئے نہ آیا۔ نام پیالے بخش دے خُماری والی
 مدھ دے، مدھر دُھن سُنایا۔ ساڈے سب لیکھے لا بھگتاں والے اج دے، عاجز ہو کے سپس نوآیا۔ ساڈے وچار نہیں کوئی کعبیاں والے
 ج دے، جگت حُجرے نہ کھئے چٹرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پنج
 تت کہن پرہہ تون بخشہارا ایک، ایکنکار تیری سرنایا۔ ستگر شبد بخش دے ٹیک، دوجی اوٹ نہ کھئے تکایا۔ نرگن نرکار نرنکار ہو
 کے ویکھ، بن نینان نین اٹھایا۔ تیرا پُرکھ اکالے اولڑا بھیکھ، بھیکھادھاری تیری بے پرواہیا۔ تون وسیں سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ
 لایا۔ تیرا شبد گرو دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ تون مالک اک نریش، نر نرائن دو جہاناں اکھوآیا۔ کلجگ کور کُریار میٹ کلیش،
 کل کاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جگ جگ تیری وجدی رہی ودھایا۔ تیرے در ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشین گوئیاں اوتار
 پیغمبران گروآں والیاں نال رکھایا۔ اسیں ناناے کوجھے کھلے تیرے درویش، در ٹھانڈے ویکھ لکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا جگت میٹ دے جھپڑا، جھگڑا مات رہے نہ رانیا۔ تن وجود
 ویکھ لے کھپڑا، کھپڑکی کُنڈا بجر کپاٹی آپ گھلایا۔ پنج وکار دا تک لے ڈیرہ، گڑھ بیٹھا آسن لایا۔ تون شاہ پاتشاہ شہنشاہ دلیرا، پر
 پُرکھ اک اکھوآیا۔ سانوں مان بخش دے تون میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ اکو رنگ رنگا دے گرو گر چیرا، چیرا گر تیرا نور
 درسایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کر دے مہرا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ نو نو چار دا تیرا اتم پھیرا، پھر پھر کوٹن جگ
 گئے وہایا۔ ساڈا اُون جاون پنت پاؤن لکھ چوراسی کٹ دے گیڑا، اُون گون رہن نہ پانیا۔ انت جگت دے مالک کرنا حق نبیڑا، حق

حق دینا سُنائیآ۔ تُوہ بن دسے اور کھئے نہ کھیڑا، دوسر روپ نہ کھئے جنائیآ۔ شوہ دریا ڈبے نہ بیڑا، دو جہاناں پار لنگھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ پنج تت کہن ساڈی انت آخیری دہا، رو رو حال سُنائیآ۔ تُوں مالک خالق بے پرواہ، پروردگار اگم اتھاپیآ۔ نرگن نور ساڈا بن ملاح، جوتی جاتے بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیآ۔ ستگر شبدا بنا گواہ، شہادت اکو اک رکھائیآ۔ تُوں پاتشاہ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اگم اتھاپیآ۔ ساڈا لہنا دینا مولا چکا، چاروں کُنٹ وجے ودھائیآ۔ در ٹھانڈے منگیئے دُعا، نو نو سیس نوائیآ۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی ماں، دو جا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ایتھے اوتھے ہو سہا، سہاک ناک تیری اوٹ تکائیآ۔ کوجھیاں کملیاں پکڑ بانہ، بن ہتھاں ہتھ اُٹھائیآ۔ تت کہن سانوں نتھاویاں دینا تھاں، تھان تھنتر اک وکھائیآ۔ جتھے جائے نال چاء، چاؤ گھنیرا دے درڑائیآ۔ تیری صفت گائیے واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیآ۔ ساڈا لہنا دینا مولا چکا، چاروں کُنٹ وجے ودھائیآ۔ تُوں بھگت سہیلے آپ اپنے لے ترا، تارنہار دیا کھائیآ۔ تت وچارے اپنے وچ لے ملا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیرا روپ سہائیآ۔ آتم تیرا رنگ تیرا نور کرے رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان بن ہتھاں دینی ٹھنڈی چھاں، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔

* ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت دس دولت سنگھ کوٹلی پربتو دیوی چندر میلو وکیل سنگھ ہنسا شاہنی دیوی چک ماجرہ

کرشنا دیوی ورا لچھی دیوی موسے چک *

پنج تت کہن ساڈے پرم پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکائیآ۔ ساڈے انتر نرنتر تیرا نور جوت پرکاش، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ڈگمگائیآ۔ منڈل منڈپ سہنجنی پوے راس، ناد شبدا دُھن سنوائیآ۔ دوس رین پون چلے سواس، ساہ ساہ وجدی رہے ودھائیآ۔ ساڈا کھیل پرتھی آکاش، اپ تیج وائے نال مل کے کھیل کھلائیآ۔ ساڈا ناتا جُڑیا بڈ ماس، نارئی نار دے گواہیآ۔ ساڈا لہنا دینا تک لے خاص، خالص تیرے آگے منگ منگائیآ۔ اسیں جگ چوکری ہندے رہے ناس، جنم جنم مر جائیآ۔ ساڈا وسیرا جنگل پہاڑ اجاڑ ہندا

رہیا پرہاس، مڑھی گوراں وچ دبائیا۔ ساڈا لیکھا مُکاؤندا رہیا شنکر اُتے کیلاش، کلا تیری نال ملایا۔ نو سو چرانوے جُگ چوگری
 رہے اُداس، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ہُن کلجگ انت سِری بھگونت آگئے تیرے پاس، پاسا دین دئی بدلایا۔ سانوں وشو دی دھار
 دے وشواس، جگت وشیاں وچوں باہر کڈھایا۔ ساڈے انتشکرن تیری پریتی جائے بہاس، بہاؤنا اور نہ کھئے رکھایا۔ ساڈا بھگتاں والا
 ویکھ لباس، تن وجود سوہیا پائیا۔ در آیاں دے شاباش، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ ساڈا جیون نہیں کوئی فاحش، فیصلہ حق حق دینا
 درڑایا۔ ساڈا من نہیں بدمعاش، بدی جگت نہ کھئے رکھایا۔ تیری کِرپا نال تینوں کیتا تلاش، کھوجیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملایا۔ پنج تت کہن پرہ کرپا کر غریب نواز، نو نو سیس نوایا۔ ساڈا جنم
 جنم سوار دے کاج، کرنی دے کرتے ویکھ وکھایا۔ اسیں منگاں منگدے آج، عاجز ہو کے جھولی ڈاپیا۔ ساڈی اندروں کھول دے جاگ،
 آلس نندرا دے مٹایا۔ تیرے شب دی سنیئے آواز، دھن آتمک راگ درڑایا۔ ساڈے برتن کوڑ کُریارے دینے مانج، دُرمت میل رہے نہ
 رایا۔ سچکھنڈ نواسی بناؤنی سانجھ، سگلا سنگ بنایا۔ ساڈی نیترووے آنجھ، ہنجهوٹا ہار بنایا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے تت پانچ،
 پنچم دینی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک وکھایا۔ پنج تت کہن ساڈے انتش
 مار لے جھاتی، جھاکیاں والیا دیا کھایا۔ ساڈی میٹ اندھیری راتی، رُتھی اپنے نال مہکایا۔ ٹوں پرم پُرکھ کھلاپاتی، پت پرمیشور نور
 الاہیا۔ درشن دے دے اک اکنتی، اک اکلا نظری آیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بدھ بھانتی، بھانڈا بہرم دینا بھٹایا۔ امرت بخش دے بوند
 سوانتی، جھرنا نچھر آپ چوائیا۔ ساڈی اتم پُچھ باقی، واتاؤرن تک خلق خدایا۔ پرکاش کر بن تیل باقی، دیپک جوتی ڈگمگایا۔ لہنا
 دینا پورا کر دے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 مہربان اپنا بھیو کھلایا۔ پنج تت کہن پرہ در تیرے آئے جگ نہانے، نو نو سیس نوایا۔ ساڈی چُک جائے آون جاون کانے، کائنات دا
 لیکھا رہے نہ رایا۔ ٹوں مالک گن ندھانے، گنوتتا بے پرواہیا۔ بن تیرے سانوں نہ کوئی پہچانے، ساچا جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ جُگ جُگ تیرا
 دھردے آئے دھیانے، بن نیناں نین اُٹھایا۔ کون ویلا کِرپا کرے سِری بھگوانے، ہر بھگوان بے پرواہیا۔ جو شہنشاہ ہووے دو جہانے،

پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جیہڑا بھگت رہن نہ دیوے بیگانے، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سوہنگ نام دے دے ترانے، تریا پد دا بھیو کھلائیا۔ امرت رس دے دے پینے کھانے، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ سرب جیاں بدھ آپے جانے، جاننہار اکھوائیا۔ سد رکھے اپنے وچ بھانے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دھرم وکھائے سچ نشانے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہو ساڈے پوتر کردے ہردے، ہاردک دیئے ودھائیا۔ اسیں بیٹھے رہیئے تیرے چھیرے گردے، گرد و نوا ڈیرہ لائیا۔ اسیں آسا رکھ کے بیٹھے چر دے، چری وچھنے لینے ملائییا۔ راہ تكدے رہے تیرے اگے پر دے، پریا پریتم ہونا سہائیا۔ تیرے جگ چوکڑی گیڑے رہے گردے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مکائیا۔ تت وجوداں جھگڑے جھپڑے رہے چھڑدے، اوتار پیغمبر گرو کر گئے لڑائیا۔ جن بھگتاں ناہی کول رہے کھڑدے، پت ٹہنی تن تن مہکائیا۔ تیرے کھیل تگے تن وجود دھڑ سر دے، سر سر تیری بھیٹ کرائیا۔ پن تیری کریا میل کدے نہ ملدے، ملنی جگدیش نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈے لہنے دینے انتر آتم دھار ویکھ دل دے، دلدار زرنکار اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی خرد تیج بھان شو سنگھ گوہڑا رام گیان چند

چرن داس ضلع جموں رام چند نکووال سنتی دیوی دیوان گر *

پنج تت کہن پرہے آد جگادی دھر بھگونت، کرتے پُرکھ کرتار زرنکار تیری سرنائیا۔ مہربان سری بھگوان نوجوان آد جگادی کنت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا جگ جگ گاؤندے آئے منت، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے صفت صلاحیا۔ تیری کریا نال تن وجود سہاؤندے رہے بھگت سنت، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کھیلدے رہے اگت، مہما گنت گنی نہ جائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ٹوں لوک مات بنائی ساڈی بنت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ناؤں دھرائیا۔ ساڈا دوار بنا کے وچ

وسایا ہوئے ہنگت، گڑھ ممتا والا جنائیا۔ بودھ آگادھی شبد انادی بن کے پنڈت، سیکھیا ساکھیات سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ بخش دے اپنا نور، نور نورانے دیا کھائیا۔ ٹوں سرب کلا
 بھریور، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ سد وسیں حاضر حضور، گرہ مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ نام خُماری بخش سرور، سُرتی شبد شبد
 سہائیا۔ آتم پر ماتم تیرا ہندا رہے نور، اندھ اندھیر لیکھا دینا مکھائیا۔ ساڈے اندروں جوٹھ جھوٹھ کڈھنا کوڑ، کریا گکرم رہن نہ پائیا۔ چرن
 سرن بخش دے دھوڑ، ٹکے دھرم دھار لگائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، دُرمت میل دھوائیا۔ ساڈے تن نہ رہے غرور، غُربت
 لیکھا دینا مکھائیا۔ اسیں تیرے در دے ہوئے مزدور، سرگن زرگن سیو کھائیا۔ ساڈے انتر زرتتر منوآ من نہ پاوے فنور، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ
 دھاپیا۔ ستگر شبد شبد دی دھار بخشیں قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر
 دا ور، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے اُتے کر دے کریا، کریا پاندھ دیا کھائیا۔ آن جاون میٹ دے پنتا، وپریت دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈے لیکھ کوئی نہ لیکھا، جگت جگت نہ کھئے چترائیا۔ ساڈا انت بنا لے سکھ دا، ستگر شبد دینی وڈیائیا۔ ساڈے انتر
 منوآ ہووے ٹکدا، سُرتی شبد ہوئے سہائیا۔ اسیں سہارا لئیے تیرا اک دا، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا بھیت کھول دے وچ دا، پردہ
 پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پیار بخش دے اپنے پت دا، بتکاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ساڈا آن جاون جھگڑا میٹ دے نت دا، زور دیا
 کھائیا۔ سچ پیار بخش دے پرمیشور پت دا، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا
 ور، در آسا پور کرائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی بینتی کر منظور، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ جنم جنم دے بخش قصور، کوڑی کریا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ اسیں چاکر ہوئے تیرے مزدور، سرگن زرگن سیو کھائیا۔ ٹوں کریا کرنی ضرور، ضرورت ساڈی ویکھ وکھائیا۔ بھگت جن تیرے
 پیار وچ نور نور، نور نورانے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ تت
 کہن اسیں منتان کریئے اج، اجل توں لینا پچائیا۔ سدا درشن کریئے تیرا رچ، بن نیناں ویکھ وکھائیا۔ ساڈا پردہ لینا کج، اوڈھن نال درڑائیا۔
 تیرے پیار دا تلوڑا ساڈے اندر جائے وچ، انادی دھن کر شنوائیا۔ نام پیالہ پیئے رچ، امرت رس جھرنا دینا جھرائیا۔ دپیک جوت جائے

جگ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ درشن دے سؤرے سرہگ، ہر کرتے ڈھردرگاہیا۔ ترے گن مایا بوجھا دے آگ، آگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ تیرا میلا ہووے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ دینی مان وڈیائیا۔ کوڑی کریا جائیے تچ، مایا ممتا نہ کھئے ہلکائیا۔ ٹوں نور الاہی رب، ربے عالمین اکھوائیا۔ سانوں ملیا نال سبب، صاحب سلطان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تت کہن پرہہ ٹوں گھڑن بہنہار سمرتھ، آد جگاد جگ چوکرئی آکو اک اکھوائیا۔ سب کچھ تیرے کرنی دے کرتے ہتھ، تڈھ بن ایتھے اوتھے دو جہان دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حکم دا چلدا رہیا رتھ، رتھ رتھوہی کھیل کھیلیا تھائوں تھائیا۔ تیرے نام ندھان دی ساڈے انتر پئی نتھ، ڈوری سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ وست امولک ساڈے اندر رکھ دے وتھ، امل اٹل ورتائیا۔ تیری مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کی اشارہ دے کے گیا راجا دسرتھ، رام راما بھیو چکائیا۔ انت لینا دینا سینا ساڈھ تین ہتھ، ہر سمبل آکو رنگ رنگائیا۔ جس دی سرن سرنائی دو جہان جان ڈھٹھ، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ اوبدا کھیل ویکھن اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ زرگن سرگن دھار تت اٹھ، نو در سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرے پرم پُرکھ سلطانی در تیرے کیتا اکٹھ، اکٹھے ہو کے سیس نوائیا۔ سچ پریتی وچ جائیے ڈھٹھ، چرن کول دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈا لیکھا ہون نہ دیویں بہٹھ، کلجگ بہٹھیالے وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنے حکم دی حکم نال بلا دے لٹھ، پاسا بھگت سنت بدلائیا۔ در بھکاری منگتے آئے تھ، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا مرد مردانہ ہو کے اپنی کروٹ وٹ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی دو جہاناں پریشور پت، پت پتوتے تیری آس رکھائیا۔

* ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی خُرد ضلع جموں نانک چند فقیر سنگھ پیرا رام رویلا رام گرا رام بنتی دیوی جموں *
 پنج تت کہن پرہہ پُج گئے تیرے پتن گھاٹ، گھاٹا دین دُئی دو جہان دینا مُکائیا۔ پندھ ماریا ساڈی لیکھے لاؤنی واٹ، آون جاون
 تیرے چرن ٹکائیا۔ وست امولک بخش اپنے وچوں ہاٹ، سچ دواویوں دینی ورتائیا۔ دُرمت میل اندروں دینی کاٹ، نام ندھانے نال کرنی
 آپ صفائیا۔ نرگن دھار جوت بخش للاٹ، چند چاندنا دینا چمکائیا۔ پوتر کرنا کایا ماٹ، مٹکی دُھر دے کاہن تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں آتم
 سیجا سہاؤنی ساڈی کھاٹ، کھٹیا پن پاوا چوُل وڈیائیا۔ تیرے ڈھولے گاؤندے رہیئے بن کے بہاٹ، صفت صفت نال صلاحیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سنگ آپ نبھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے چرن سرن آئے چل، بھجے واہو
 داہیا۔ بخشنا نہچل دھام اٹل، سچ دوار دینی وڈیائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا لئیے مل، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر
 دے جو باؤن کہا دوارے بل، بلدھاری ہونا سہائیا۔ ساڈے نال کریں نہ ول چھل، اچھل چھل تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک خالق
 پرتیالک جل تھل، مہیئل رہیا سہائیا۔ تیرا دھام اولڑا اٹل، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ ساڈا لیکھا تک لے کلجگ کل، چاروں کنت دھیان
 لگائیا۔ اسیں پُرانا تیرا ریشیاں والا دل، در درویش ہو کے منگ منگائیا۔ ساڈے پیار دا سانوں دے دے پھل، پھلی بھوت دے کرائیا۔
 تیری آتم دھار تیرے نال جائے رل، پنچم تتان جگت لیکھا رہے نہ رائیا۔ نگاہ مار لے ساڈی کایا ول، پن نیناں نین اٹھائیا۔ جگت دھار
 لیکھے لا لے تتان والی کھل، تن وجود تیرے آگے رکھائیا۔ وچھوڑے والا میٹ دے سل، سلل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن تیرے چرن کول پُجے، پوجن جوگ تیری وڈیائیا۔
 ساڈے بھیو کھلا دے گجھے، ابھید رہے نہ رائیا۔ ساڈا بہاؤ مٹا دے دوجے، ایکنکار اکو رنگ رنگائیا۔ سانوں تیرا دوارا سچھے، دوسر
 اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ بھاگ لگا دے اُپر بسدھے، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ لہنے دینے چکا دے اتم کلجگے، جگ چوکرئی
 تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈی نرمل کر دے بُدھے، بیکی اپنا رنگ رنگائیا۔ نرمل دھار ہوئیے دُدھے، سپر اپنا دینا پیائیا۔ ساڈے تت دسیں نہ
 نڈھے بُدھے، نوجوان اکو گھر بہائیا۔ جگت بھاگ کرنے اگھے، اگن آتھن وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ دینا رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپں آئے تیرے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تُوں پروردگار لاشریک، شرکت اندروں دینی کڈھائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ ساڈی حقیقی کلمے نال کر تصدیق، بن اکھراں دے گواہیا۔ تیری زرگن دھار سنی تبلیغ، الفیے نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈی آسا منسا پوری کر اُمید، ترسنا جگت رہے نہ رائیا۔ اسپں فرزند تیرے عزیز، شہنشاہ تیری آس رکھائیا۔ ساڈے انتر بخش تمیز، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ اسپں تکیئے تینوں لا کے نیجھ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ تُوں وسنا ساڈے قریب، جگت کربلیاں پندھ مُکائیا۔ اسپں جگت نیانے بھگت غریب، مایا من نہ کھئے چٹرائیا۔ اپنے گرہ آیاں دینی ترتیب، منزل اپنی آپ چڑھائیا۔ ساتھوں جگت ہویا نہیں جانا شہید، شبد شہیدی تیرا پیار نظری آئیا۔ جو زرگن دھار سرگن کیتی تاکید، باؤن حکم سنائیا۔ اوسے دی آئے کر تمہید، صفت نال وڈیائیا۔ ساٹوں تیرے ملن دی ریجھ، دوسر آس نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے پیار وچ جائیے بھیج، امرت میگھ دینا برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کربا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپں آگئے تیرے کول، کوڑ ککرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں ساڈا تولنا تول، تولنہارے اپنی دیا کھائیا۔ تیرا نام ندھانا اکو ہووے بول، دوجی اور نہ کھئے شنوائیا۔ تیرے سندیسے دے کے گئے کلا سولہ، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ ساڈے نال نہ ماریں رول، رولا پا کے دیئے سنائیا۔ اسپں تیرے وچ جائیے مؤل، مؤلا ہو کے دسنا چائیں چائیا۔ اج آئیوں اُپر دھول، دھرم دا لہنا دینا بنائیا۔ ساڈا باؤن والا پورا کردے قول، اقرار تیرے آگے رکھائیا۔ بھیو ابھیدا انتر کھول، پردہ پردہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کربا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے پنت پاؤن، مہربان تیری وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا چُکا دے بل باؤن، پورب لہنا رہے نہ رائیا۔ قول اقرار پورا کردے جو رام نے کیتا مارن لگیاں راون، تیر تتاں نال چلائیا۔ آسا ویکھ لے جو کورو پانڈواں کیتا کرشن کاہنن، دُھر دے کاہن دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل اوتار پیغمبر گرو سارے جانن، جاننہار تیری سرنائیا۔ بھگت شہیلے تیرا حکم مانن، من من سپس نوائیا۔ تُوں دیونہارا دانن، دین دبال تیری وڈیائیا۔ ساڈے انتشکرن کر دے چانن، اندھ اندھیر مٹائیا۔ ساڈے لیکھے لاؤنے تن وجود پرانن، پران ادھاری ہونا سہائیا۔ لوک پرلوک تیرے جھلڈے ویکھیئے نشانن، نشانہ اپنا اک درڑائیا۔ تیرا پرکاش ساڈے گرہ ہووے

کوٹ بھانن، رَو سس دووین سیس نوایا۔ ساڈی کریں انت پہچانن، بے پہچان بھل کدے نہ جائیا۔ اسیں پکڑیے تیرا دامن، پلّو ستگر شبد دینا پھڑایا۔ ساڈی منسا پوری کرنی کامن، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اندرون دینا کڈھایا۔ جگت اندھیرا میٹنا شامن، شمع نور جوت کر رُشناایا۔ تیرا درس بھگت سُپیلے گھر گھر پاؤن، گرہ گرہ ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا بخش چرن دھیانن، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔

* ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی خُرد سردار چند پریم چند امرو دیوی

* سۆرنو دیوی سیئی خُرد کرشن لال سیئی *

پنج تت کہن پرہہ تیرا نام دروہی، دو جہان دیئے سُنایا۔ سانوں ملے کتے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ جگ چوگری ساڈا متر بنیا نہ کوئی، سکلا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ ساڈی دُرمت میل گئی نہ دھوئی، پت پت پُنت نہ کھئے بنایا۔ ساڈی در ٹھانڈے تیرے عرضوئی، دیئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مہربانا ساڈے نالوں نہ ہوئیں نرموہی، مُحبّت نہ مات تڑایا۔ ساڈی وست دے دے کھوہی، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ ساڈی آشا ہووے نوپن نروئی، نرگن سرگن دینی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہارا تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ تت کہن پرہہ تیرے در تے آئے جگ، جگ جیون داتے پُرکھ بدھاتے دینی مان وڈیایا۔ اسیں نو ست دے کایا بھانڈے الپک، کوڑ وکار ہنکار نال مل کے وجے ودھایا۔ ساڈی جگت واشنا والی ویکھ لے حد، مایا ممتا موہ وچ ہلکایا۔ ساڈا باہروں رُپ تک لے بگڑا بپ، اتتر کرے نہ کھئے صفایا۔ اسیں چاہندے ساڈا لہنا دینا ایسے جنم وچ دینا کٹ، ٹھپا اپنا نام لگایا۔ مات گریہ پھیر کرنا پئے نہ تپ، دس دس ماس نہ اگن جلائی۔ ساڈی لیکھے لے تتاں والی رت، رتن امولک اپنے ہیرے لے بنایا۔ تیرا رُپ انوہ پھوئے ست، ست ستوادی تیرے وچ سہائی۔ کِریا کر دے پریشور پت، پت پتوتے سری بھگوتے تیری اوٹ تکایا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں اپنے نال میل لے نت، ناتا بدھاتا اکو اک بنایا۔ پھر لوک مات نہ آئے وت، بے وطن اپنا وطن دئیں وکھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی آپ اپنا سنگ بنائیا۔ پنج تت کہن اسپن دسیئے کی صلاح، بھیو سمجھ کچھ نہ آئیا۔ تُوں سوامی اگم اتھاء، بے انت تیری وڈیائیا۔ آد جگادی دو جہاناں شاہ، شہنشاہ نُور الاہیا۔ تینوں سب نے کِہا خدا، خود مالک بے پرواہیا۔ دروہی سانوں کریں نہ کدے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھگت آتما ادھارنا تیری ادا، آد دی عادت چلی آئیا۔ ہُن صاحب سوامی سانوں اپنے وچ سما، سپاٹ ہووے ساڈی کوڑ لوکائیا۔ میرے مہربانا قبول کرنی اک دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے گرہ دے بنے پُجاری، سل پوجس پاہن نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا تکیئے نُور اُجیاری، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ تیرے پیار دے بنیئے وپاری، دُوچی وست دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں داتا دانی دیونہار نرنکاری، نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آسا منسا پوری کر ہماری، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساڈی آد جگاد جگ چوکرئی دی تکیں نہ کھئے غداری، گداگر ہو کے در تیرے منگ منگائیا۔ داتا دانی تُوں دیونہار بھنڈاری، مہربان مہربان تیری بے پرواہیا۔ ساڈی چرن کول اُپر دھول تیرے در نمسکاری، نمو نمو کہہ کے سپس نوائیا۔ تیرا پیار مُحبّت ملے نہ کیسے ہٹ بازاری، جگت دُنیا دا ونج نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن تیری وست اگمی ایک، ایکنکار نظری آئیا۔ ست سچ دی بخش دے ٹیک، ٹیک ٹیکی تیرے نال لگائیا۔ سانوں اپنی کر لے بھیٹ، بھیٹا تیرے آگے چڑھائیا۔ جن بھگت تیرے بیٹی بیٹ، پوٹ سپوٹ لینے گل لائیا۔ سچ مُحبّت لینے لیٹ، جگت دوشالہ لوڑ رہے نہ رائیا۔ آد جگادی بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تکیئے سہنجنا دیش، پردیش لوک مات تجائیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی کلا سوبھا سنگھ ایشر داس پری دیوی لال چند شانتی دیوی

بسو دیوی ضلع جموں سنت سنگھ دیوان گڑھ *

پنج تت کہن اسیں بال آنجانے بالی بڈھ، مۆرکھ مگدھ آنجان تیری سرنائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی دے دے سُدھ، بھيو
ابھیدا اگم اتھاء بے پرواہ دے گھلائیئا۔ سہائک نائک دین دیاں بنے نہ کوئی بن تڈھ، جگت جہان نوجوان سِری بھگوان دیا نہ کھئے کھائیئا۔ آد
جگاد جگ چوکرئی کال دی دھار نال ساڈا ہندا رہیا یڈھ، جنم مرن جنم وچ بدلائیئا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں آوے کچھ نہ
سُجھ، سمجھ سمجھ نہ کھئے وڈیائیئا۔ اسیں ویاکل ہو کے ہونے بے سُدھ، بسدھا اُتے تیرے آگے واسطہ پائیئا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک
پروردگار ساڈی اؤدھ رہی پُگ، پاندھی ہو کے در تیرے الکھ جگائیئا۔ انت کنت بھگونت ساڈے انتر نرتتیرا دپیک جوتی جانا بُجھ،
پھر نظر کدے نہ آئیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در اِکو نظری آئیئا۔ پنج تت کہن ساڈی ویکھ لے
جگت حالت، دین دُنی دے مالک دھیان لگائیئا۔ بینتی کریئے تیری حق وچ عدالت، درگاہ ساچی سیس نوئیئا۔ کوڑی کِریا رنگ ویکھ
علامت، عالم فاضل قایم رہن کھئے نہ پائیئا۔ منوآ منسا نال کرے بغاوت، جھگڑا دین دُنی جنائیئا۔ ساچی کرے نہ کھئے سخاوت، نام ندھانا
جھولی کھئے نہ پائیئا۔ اسیں آد جگاد جگ چوکرئی تیری بنے رہے امانت، در تیرے سیس نوئیئا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ صحیح سلامت،
دو جہانان اک اکھوائیئا۔ ساڈا لہنا دینا تک لے نال ویکھ دین دُنی دی قیامت، اپنا بھيو چُکائیئا۔ ساڈی میٹ رین اندھیری شامت، شمع
نور جوت کر رُشنائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچلور، سچ دی وست آپ ورتائیئا۔ پنج تت کہن پرہ
اسیں منگتے تیرے گھر دے، گھر ساچے سیس نوئیئا۔ درویش تیرے در دے، در ٹھانڈے منگ منگائیئا۔ خالی بھنڈارے بھر دے، دیونہار
تیری وڈیائیئا۔ اسیں کوئن وار جم کے رہے مردے، جگ جگ ویس وٹائیئا۔ لکھ چوراسی دُکھ رہے بھردے، سانتک ست نہ کھئے وکھائیئا۔
گر اوتار پیغمبر دھار رہے لڑدے، شستہ شاستران سنگ رلائیئا۔ تیرا نام ندھانا رہے پڑھدے، نوجوانا ڈھولے گائیئا۔ کھیل ویکھدے رہے
ہنکاری گڑھ دے، ہوے ہنگتا نال ملائیئا۔ مڑھیاں وچ مساناں رہے سڑدے، تتاں تت جلائیئا۔ ناتا دین دُنی دا رہے چھڈدے، سجن

ساک ربن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تینوں رہے لبھدے، آد جگاد نین اٹھائیا۔ ہُن میلے ہوئے پرہو سبب دے، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اسیں پیارے تیری شبد دھار ید دے، دوجی گل نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے چرن دوار گئے ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوئیا۔ ساڈا اکو گرہ بخش دے اکٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش وکھ وکھ روپ نہ کھئے بنائیا۔ دھرم دی دھار بنا دے ہٹھ، ست سنتوکھ دینا جنائیا۔ اسیں پندھ مکایا ٹٹھ ٹٹھ، نو سو چرانوے چوگری جگ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ تیرا نور نورانہ دیپک جوت ویکھئے لٹ لٹ، دو جہاناں نظری آئیا۔ تون وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ تیرا شبد انادی سنیئے اکو ند، دوجی اور نہ کھئے شنوائیا۔ ساڈی آد جگادی پنت پاون میٹ دے حد، چوراسی جم کی پھاسی دے کٹائیا۔ تون شہنشاہ سورا سرگ، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ تیری سرن سرنائی گئے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھابیا۔ تون کرپا ندھان کرپا کریں وچ جگ، جاگرت جوت نال ملائیا۔ انت اکو وار ساڑیں وچ آگ، پھر اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہو ساڈی میٹ اندھیری راتے، تیرا نوری چند رُشنائیا۔ تیرے کھیل تکیئے لوک ماتے، ماتر بھومی سوہا پائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاتے، دین دنی نہ ونڈ ونڈائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم دس دے گاتھ، سو پُرکھ نرنجن سوہنگ تیرا ڈھولا گائیا۔ تون آد جگادی برہم برہمادی وسنا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ اوہ دین دین ناتھ، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ آگے ساڈا پندھ میٹ دے واٹے، جنم کرم سب تیرے آگے ٹکائیا۔ ساڈے پچھلے پورے کردے گھاٹے، در تیرے اکھ جگائیا۔ تون صاحب سرب کلا سمراتھ، اکھ اگوچر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن اسیں بھگتاں ساچے میت، متر پیارے دیئے جنائیا۔ اسیں وسنا ساچے چیت، من ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ بھانڈے کرنے پنت پنت، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ سانوں نظری آئے اکو کعبہ حُجرہ حق مسیت، اکو نور نورانہ تیرا سوہا پائیا۔ تون مالک اک اتیت، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیا۔ تیری آد جگاد سب نے رکھی اڈیک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پر پُرکھ پرما تم ساچی دھار بخش پریت، پریم تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کلجگ کوڑی

کریا ساڈے اندروں میٹ دے لیک، لائن عین دے دکھائیا۔ تیرا ستگر شبد کرے تصدیق، شہادت کلمہ نال سمجھائیا۔ رس اپنا دے دے امیوں میٹھ، کوڑ گڑیار رہے نہ رائیا۔ مہربان کروٹ بدل لے پیٹھ، سمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ تُوں بھگتاں بیٹھلو بیٹھ، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ ساڈا انتشکرن ویکھ لے کوڑا ریٹھ، رس امرت دینا بھرائیا۔ تُوں آد جگاد ٹھاکر ٹھیک، ٹھوکر نام والی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں نتے تیرے بال، بچن تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں سدا سدا کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ساڈی لیکھے لاویں گھال، جو نت تیرا نام دھیائیا۔ ساڈا مندر بنا دے سچی دھرمسال، سچ دوارا اک گھلائی۔ پن تیل باقی دیپک بال، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد پھیرا پائیا۔ ساڈا مئی اک سوال، در ٹھانڈے رنگ رنگائیا۔ اسیں پنج تت بھگت سہیلے تیرے لال، تُوں لالن نور الہیہ۔ سانوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال دینا سمجھائیا۔ رائے دھرم چترگپت دا لیکھا ویکھنا پئے نہ اکھاں نال، جگ نیر لوڑ رہے نہ رائیا۔ سمبل دے مالک سانوں گودی لینا اٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ اسیں آتما دے چلیئے نال نال، وکھ وکھ اپنی دھار بدلائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دھرم دوار وکھاؤنی اکھی دھرمسال، جتھے چہر چہن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لاؤنا شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی کلاں لچھمن سنگھ گلونت سنگھ بچن سنگھ بھجن سنگھ سُرین سنگھ کھیم کور *

پنج تت کہن پرہہ بینتی ساڈی مانیں، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ آد جگاد جگ چوکری تن وجود دسدے رہے فانی، سدا سد رہن کھئے نہ پائیا۔ نشانہ مٹدا ریبیا جسم جسمانی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی نرگن سرگن تیرے آگے دکھاں والی کہانی، کہہ کہہ دیئے سنائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، بے انت اگم اتھاہ اک اکھوائیا۔ جگ چوکری دیونہارا دات ساچا دانی، دیاوان

بے پرواہیا۔ ساڈا انتشکرن نہ رہے ابھانی، ہووے ہنگتا دینی مٹائیا۔ تیری منزل اکو ملے رُوحانی، رُوح بُت میل کے وجدی رہے ودھائیا۔
 آد پُرکھ اپرمپر سوامی جان جانی، جاننہار تیری وڈیائیا۔ اسیں تن تیرے بھگت سُہیلے پیار لہدے ہانی، اک رنگ دینا رنگائیا۔ آون جاون
 پنت پاوَن ساڈی رہے نہ کھئے پریشانی، پشچاتاپ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ
 تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا سدا ہووے میل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ تیرا اچرج ویکھیئے کھیل، خلق دے خالق دینا وکھائیا۔
 ایتھے اوتھے دا جہاناں -----، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ ساڈی آون جاون لکھ چوراسی رائے دھرم دی کٹ دے جیل، جنم جنم نہ کھئے
 بھوائیا۔ ساڈا مانس جنم مات لوک نہ ہووے فیل، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، ساڈی منسا پور کرائیا۔ پنج تت کہن پرہو تینوں پھریئے پھیر نہ لہدے، کھوجن کھوج نہ کھوج کھوجائیا۔ ساڈے لہنے دینے پورے کر
 دے جھب دے، لیکھا اپنے ہتھیں جھولی پائیا۔ ساڈے جھگڑے مُک جان جگت والی حد دے، حدوڈ اکو اک سمجھائیا۔ سندھیے سُنئیے
 تیرے شبدا انادی ند دے، جگت راگ نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈے ناتے ٹٹ جان کوڑی کِرپا آگ دے، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ درشن کریئے
 تیرے سورے سرگ دے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے
 مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے نال ہووے نہ دھوکھا، دھرم دھار جنائیا۔ سانوں مارگ دس دے سوکھا، بن منزل پندھ
 مُکائیا۔ پڑھنا پئے کھئے نہ پوتھا، جگت حرف حرُوف نہ کھئے چٹرائیا۔ ساڈا کرم کانڈ نہ ہووے تھوتھا، کوڑی کِرپا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پوتر کر
 دے پنج تت اپنا کوٹھا، دُرمت میل دُور کرائیا۔ آگے وقت لویں نہ بہتا، بہڑی تیرا نام دھیائیا۔ ساڈا انتشکرن اٹھا دے سوتا، سوئی سرت
 آپ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دینا چکائیا۔ پنج تت کہن پرہو اسیں ویکھیئے تیرا نور، بن سورہ چند
 رُشنائیا۔ ساڈی آسا منسا پور، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساڈے انتشکرن وچوں
 کڈھ دے کِرپا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، اکو دے نام وڈیائیا۔ تیری مستک لائے دھوڑ، ٹکے
 دھرم خاک رمائیا۔ سچ پریتی رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچ سچ تیری وڈیاٹیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اُتے کریں ترس، رحمت رحیم رحمان حق کھائیا۔ ساڈا خوشیاں والا برس، برسی چار جگ دی نال ملاٹیا۔ ساڈی پورب میٹیں حرص، ہوس آگے رہے نہ رائیا۔ امرت اگتا برس، بوند سوانتی دے ٹپکائیا۔ ساڈی منظور کریں عرض، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، جگ چوکری تیری ریتی چلی آٹیا۔ تون یودھا سورپیر مردانہ مرد، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ ساڈی کلجگ اتم ونڈ درد، دکھیاں ہو سہائیا۔ شرع چھری نہ مارے کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا روپ انوپ تکیئے اسچرج، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر وست امل ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے ویکھ لے کایا والے چوگے، ماٹی خاک وجود پھول پھولائیا۔ اسیں لکھ چوراسی جنم بہ تیرے بھوگے، کہانی کہانیاں وچ بھوائیا۔ ساڈے ہومے والے میٹے کیسے نہ روگے، بنگتا گرہ نہ کھٹے ٹڑائیا۔ اسیں جگ جگ پھرے کلمے کوچھے، تیرا بھیو کوئی نہ پائیا۔ مایا ممتا نال بھرے بوجھے، خالی ہتھ دُہائیا۔ ساڈے انتشکرن وچوں کڈھ دے لوہے، لالچ کوڑ دینا مٹائیا۔ ساڈے منھے جان سودھے، بڈھ بیبک دینی کرائیا۔ اسیں ہوئے تیرے جوگے، جوگ جگت دینی درڑائیا۔ اسیں جگت جہان جائے چھوڈے، ناتا تت نہ کھٹے دکھائیا۔ اسیں پیار چھڈیئے مُحبت والی موہ دے، ناتا ترسنا والا ٹڑائیا۔ سانوں درشن دے دے اپنی چھوہ دے، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ پرکاش بخش دے نوری لو دے، جوتی جاتا کر رُشنائیا۔ نام سندھیے سنیئے سوہنگ سو دے، سو پُرکھ زرنجن تیری پڑھائیا۔ امرت نجھر دھاروں چو دے، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک بھیو چکائیا۔ پنج تت کہن ساڈا کھول دے بھیو، ابھید رہے نہ رائیا۔ تون آد جگادی دیوت دیو، دیوت سُر تیری سرنائیا۔ تون وسیں نہچل دھام نہکیو، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ ہوں بال انجانے تیری جگ جگ کردے سیو، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ نام ندھانا رس دے دے میو، بن رسنا رس چکھائیا۔ ساچا مستک لا دے تھیو، کوستک منیا جس تون سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تون آد جگاد جگ چوکری ستگر شبد سدا سد گردیو، گردیو اتم پرما تم پنج تت تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہ سمت دس سیئی کلاں دیوا سینگھ بشن سینگھ دھرم کور پُنوں رام جالندھر سینگھ

طوطی دیوی نند پُر پیاری دیوی کھیرووال ضلع جموں *

پنج تت کہن پرہہ ساڈیاں سُن لے کہانیاں، کتھ کتھ دیئے جنائیا۔ جُگ چوکڑی تیریاں کھیلاں تکیاں مہانیاں، تیری مہا بے پرواہیا۔
سانوں بناؤندا رہوں راجے رانیاں، تخت نواسی سیس تاج ٹکائیا۔ ساڈے وچوں پرگٹاؤندا رہوں اپنیاں دھرم دھار دیاں بانیاں، نراکھر دھار
سمجھائیا۔ میل ملاؤندا رہوں ہان ہانیاں، تن وجوڈاں جوڑ جڑائیا۔ پھراؤندا رہوں اُتے تیرتھ تٹ جل دھاراں وچ پانیاں، پونان رنگ
رنگائیا۔ تیرے حُکم وچ جگت دیاں خاکاں چھانیاں، دھوئیاں خاک رمائیا۔ اسیں تکیا انڈج جیرج اُتبھج سیتج تیری کہانیاں، چوراسی
پھاسی گل لگائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ گن ندھانیاں، گنونت تیری بے پرواہیا۔ کلجگ اتم ہونا فانیاں، در تیرے سیس نوائیا۔ ساڈی
آون جاون چکا دے کانیا، کائنات دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سانوں رائے دھرم رڑکے نہ وانگ ددھ مدھانیاں، کولہو چکی چک نہ کھئے بھوائیا۔
اپنے دھرم دھار دیاں سچ دے نشانیاں، نشانے جگت کوڑ بدلائیا۔ سدا سدا سد تیرے چرن کول رہے دھیانیا، دوُجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔
تُوں مالک خالق اک لاشانیا، لاشریک نور الاہیا۔ اسیں جگت ہوئیاں دیوانیاں، سُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ بھو نہ کھئے چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے اُتے ہندا ویکھ لے غضب، حیرانی وچ دُہائیا۔ ساڈے
حصے تک لے دین مذہب، ذات پات ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا کرے کوئی نہ ادب، بے ادبی وچ دُہائیا۔ اسیں چار جگ تتان والے پوجے قدم،
قدیم دے مالک سیس نوائیا۔ ساڈی مٹی نہ تشدد (عدم)، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ ساڈا سڑدا ویکھ لے بدن، کوڑی اگنی تت تپائیا۔ بن
تیری کریا سانوں آئے کوئی نہ رکھن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اسیں کاہن دا پیار نال کھادھا مکھن، گوپیاں سنگ ناچ نچائیا۔ تیرا کھیل
سورے سمرتھن، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈا تتوت دا بندھن، بندی خانہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ در تیرے آئے منگن، در ٹھانڈے سیس
جھکائیا۔ کریا ندھان لالے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ چرن دھوڑ چاڑھ دے رنگن، دُرمت میل دھوائیا۔ سدا سد دا بخش دے
سنگن، وچھوڑا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا کھیل تکیئے وچ برہمنڈن، برہمانڈ دا پنڈھ مکائیا۔ اسیں غریب نہانے جگت پنجن، سچ تیری

بھیٹ چڑھائیا۔ سانوں دیویں انت نہ دنڈن، ڈنڈاوت کر کے سیس جھکائیا۔ ٹوں آد جگادی دکھڑے کھنڈن، دردیاں درد دینا ونڈ وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن پرہو تیرا کھیل تکدے رہے سدا جگ چار، چوکرئی دھیان لگائیا۔ گاؤندے رہے منگلاچار، شبدی شبد نال شنوائیا۔ پھردے رہے وچ سنسار، سنساری اپنا تت بنائیا۔ دین ڈنی کردے رہے وویار، وویاری ہو کے کھیل کھلائییا۔ نانا جڑدا رہیا کنت بہتار، تن وجوداں وجدی رہی ودھائیا۔ پتران دھیان بن دا رہیا پروار، تتان والی گنڈھ پوائیا۔ انت ملیا نہ کیسے سہار، ساتھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جنم جنم وچ ہونے خوار، خواری سکیا نہ کھئے کھائیا۔ تیرا سندیسہ سن دے رہے وارو وار، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دتا ادھار، سہج سہج سنائیا۔ کل کلکی آوے کل اوتار، اوتری اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ شبدی ناد دے دھنکار، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ امرت آتم رس بخش ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت بھجھائیا۔ ساڈی پیج دے سوار، سیس اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وچوں کڈھ باہر، لوک مات رہن نہ پائیا۔ بھگت شہیلے بنا میت مُرار، متر پیارا ویکھے چائیں چائیا۔ سو وقت سہنجنا شاہو بھوپ سچی سرکار، سچ سہیلا تیرا نظری آئییا۔ پھڑ باہوں دینا تار، تارنہار دیا کھائیا۔ در تیرے کریئے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورب قرض دے ادھار، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ پنج تت کہن جگ جگ تیرا حُکم رہے منڈے، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ اسیں بنجارے بنے رہے ان دے، جل پانی نال جھٹ لنگھائیا۔ سروتے بنے رہے کت دے، اکھڑ اکھڑاں صفت صلاحیا۔ پیارے بنے رہے تن دے، وجوداں رنگ چڑھائیا۔ پرکاش تگے نہیں تیرے نوری چن دے، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ ساڈے پچھلے لیکھے لہنے جگ سارے بھن دے، گھڑن بھنہار تیری وڈیائیا۔ سانوں اپنے نام والے سچے دم دے، سواس سواس تیرا نام دھیائیا۔ ساڈے ناتے توڑنے ہڈ ماس ناڑی چم دے، چم درشٹی دینی بدلائیا۔ واسطے رہن نہ ہرکھ سوگ غم تے، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ ساڈا پیار اپنے نال بٹھ دے، آگے سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ سانوں کم بخش اپنے نال برہم دے، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ لوک مات نہ پھریئے جمڈے، جن مرن وچ کدے نہ آئییا۔ اج پچن ساڈے نال کر لے دھرم دے، دھرم دی دھار

تیری سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ساڈے لیکھے چکا دے کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈے ناتے توڑ دے ورن برن دے، سچ اپنا رنگ چڑھائیا۔ اکو پیار منگدے تیرے چرن دے، چرن چرنودک جام دینا پلائییا۔ لیکھے پور کر لے سیس دھڑن دے، دھڑا اپنے نال بنائیا۔ حکم دے دے سچکھنڈ دوارے ورن دے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی تیرے کھیل کرنی کرن دے، کرتے پُرکھ تیری اک سرنائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی کلاں انگریز سنگھ بنسو دیوی جسبیر سنگھ پچن سنگھ دھرمو دیوی منگل سنگھ *
 پنج تت کہن سُن مالک ساڈے خاوند، خصم خصمانے سری بھگوانے تینوں دیئے درڑائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرے حکم وچ ہویئے پابند، نت نوت سرگن دھار تیری سیو کھائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ انتر دے دے سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سانوں اشارہ دیندا تیرا نشان تارا چند، صدی چوڈھویں نال ملائییا۔ آہ تک ساڈا ویکھ لے دُکھی بند بند، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جگت بھاگ ہویا مند، مندبھاگ دے لوکائیا۔ ساڈے انتر نرنتر کوڑ وکار رہ گیا گند، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈے اندر مندر ویکھ لنگھ، در دروازہ آپ کھلائییا۔ کس بدھ پنچ وکارے لایا جنگ، من منسا ممتا نال لڑائیا۔ امرت دھار دے کوئی نہ گنگ، گنگوتری بیٹھی مکھ چھپائییا۔ تیرا نام ندھان سُنے نہ کھئے مردنگ، ناد دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گائے کوئی نہ چھند، ست سروپ نہ کھئے سائیا۔ دئی دویتی شرع شریعتی ڈھاہے کوئی نہ کندھ، پردہ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے (تدھ بن) پائے کوئی نہ ٹھنڈ، آگنی تت تت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در خالی جھولی رہے وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ خالی جھولی کر بھرپور، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ مستی نام دے سرور، سرتی شبد نال ملائییا۔ ساڈی منسا پوری کر دے جو آسا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں باہر سمجھائیا۔ جس بدھ محمد شکرانے وچ تیرا ہویا مشکور، بن سجدے سیس نوائیا۔ حضرت عیسیٰ دی بینتی کر منظور، جو سولی چڑھدیاں گیا سمجھائیا۔ تیرا لیکھا پنڈھ رہے نہ دور، دور دُراڈے آونا چائیں چائیا۔ کلجگ نگاہ مار لے ساڈے اندر

ویکھ لے کور، ست رہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پنج
 تت کہن پرہہ آد جگادی ساچے سوامیا، ستگر صاحب ایکو ایک۔ نرگن دھار انترجامیا، ساڈا انتشکرن کر بیک۔ اسیں پھرے نہ وچ
 چارے کھانیاں، چرن کول بخش ٹیک۔ اکو سنا دے اگئی بانیاں، ترے گن مایا نہ لائے سیک۔ ٹوں ساڈی کریں آپ پہچانیاں، پارہسم پرہہ
 دسنا نیتن نیت۔ جس بدھ آتم پرما تم بنیوں ہان بانیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی کر
 مہربانیاں۔ پنج تت کہن پرہہ بن ساڈا بتکاری، مہربان دیا کھائیا۔ ساڈی پیج دے سواری، پنجم رو رو دیئے سنائیا۔ ساڈی آگے نہ ہوئے
 خواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساڈے بت نہ ویکھیں پُرکھ کہ ناری، نر نرائن تیرا روپ تکائیا۔ ٹوں بھکت وچھل گروور گردھاری، گہر
 گمبھیر اک اکھوائیا۔ پرم پُرکھ پُرکھ اکالے پاؤنی ساری، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سکلا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن ساڈے آد جگادی ساتھی، سکے سنگی تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں نرگن دھار سرگن
 چلاویں راتھی، رتھواہی بے پرواہ اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول ٹیکھے ماتھی، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اسیں دینن ناتھ انا تھی، ٹوں
 دین دیال وڈ وڈیائیا۔ ساڈی تیرے چرن کول وچ اگلی پچھلی حیاتی، جوگ جگت دینی درڑائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی، چاروں
 گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے لوک ماتی، ماتر بھومی نال ملائیا۔ ستگر شبد شبد دھار بنا جماعتی، جہاں دا لیکھا رہے
 نہ رائیا۔ ٹوں مالک خالق کلاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ نرگن دھار سرگن لالے نال چھاتی، چھتردھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ دے دے مان برہمادی، برہمانڈ بھو
 چکائیا۔ تیرے وچ ہوئے وسادی، بسمل روپ بنائیا۔ تیرا لیکھا تکیئے آد جگادی، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ ساڈا جیون ویکھ لے
 زندگی نال سادی، صدقے واری گھول گھائیا۔ ستگر شبد تیرا ہووے امدادی، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ سانوں پرواہ نہیں عشق حقیقی
 تے مجازی، حق دے مالک تیرے چرن ملے سرنائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالے دین دیالے ساڈے اُتے ہونا راضی، رازق رزق رحیم در تیرے
 منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مستک لیکھ بنائیا۔ پنج تت کہن ساڈا مستک بنا

دے لیکھ، ین قلم شاہی دے وڈیائیا۔ تیرا نرگن دھار تکیئے بھیکھ، بھیکھادھاری نظری آئیا۔ سچ سہنجنا وکھاؤنا دیس، دیس دیسنتران ڈیرہ ڈھابیا۔ ٹوں مالک خالق اک نریش، نر نرائن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے گوبند دس دسمیش، ستگر شبد شبد سنوئیا۔ ساڈے اندرون کوڑا کڈھ کلیش، کلا کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ ٹوں آد پُرکھ اپرپر سوامی سدا رہیں ہمیش، ہم ساجن نور الابیہا۔ در تیرے ہوئے پیش، پیشین گوئیاں چار جگ دیاں دین گواہیا۔ سہنسر مکھ پکار کے کہے شیش، دو سہنسر جہوا نال ملائیا۔ پُرکھ اکال کو آدیس، سر سر دوویں بھیٹ چڑھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ملا شیخ، شخصیت اپنی اک سمجھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی اپنا کر اولٹا ویس، ویس انیکا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت کہن ساڈا لیکھا رہے نہ لوک مات پردیس، پردیسیا اپنے گرہ لینا وسائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت دس بیلا سنگھ سیوا سنگھ دیوا سنگھ بھائی دیوی بنتی دیوی

* ویرو دیوی گردیئی سیئی کلاں جموں

پنج تت کہن پرہ تیرا دھرم نشان، جگ چوکڑی نظری آئیا۔ تیرا سچ مکان، تن وجود سوہیا پائیا۔ تیرا پوتر استھان، پوجنیوگ تیری وڈیائیا۔ ٹوں نرگن ہو پردھان، ساڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ ساچا گرہ کر کر پروان، پر پُرکھ دینی وڈیائیا۔ گھر دیپ جگا مہان، جوتی جاتے کیتی رُسنائیا۔ سندیسہ دے دھر فرمان، ناد انادی اک درڑائیا۔ امیوں رس بخش کے پین کھان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا تکیئے کھیل مہان، خالق خلق دھیان لگائیا۔ ٹوں رسنا جہوا نال گائے اپنے گان، صفتی صفت صلاحیا۔ چار جگ دے شاستر دین بیان، جو ساڈے اندرون آئے چائیں چائیا۔ جنہاں دے نال تیرے نام کلمے دا بنیا ودھان، مارگ جگت جگت سمجھائیا۔ اسیں جگ چوکڑی تیرا پریم کریئے پروان، پر پُرکھ نو نو سیس جھکائیا۔ اتم منگیئے اکو دان، داتے دانی جھولی ڈھابیا۔ تیرا نور ظہور وسدا رہیا ساڈے اندر نوجوان، سچ دوار بنک سہائیا۔ نگاہ مار لے سری بھگوان، بھگون نین اٹھائیا۔ اشارے تک لے رام راما دھر دے کاہن، کی گھنٹیا کہہ سنائیا۔ کی

پیغمبران دِتا پیغام، دُھر حُکم حُکم دِرڑائیا۔ کی نانک دھار تینوں کہا بنام، بن اکھراں اکھڑ سنائیا۔ کی گوبند سندیسہ دِتا بنا کان، کائنات
 توں باہر دِرڑائیا۔ ماچھوواڑا تک جتھے سٹا نوجوان، تن وجود جگت آسن رکھائیا۔ شبد دی دھار نچیا تیرے وچ میدان، سچکھنڈ
 ساچے ڈیرہ لائیا۔ ستھر یارڑے کریں پروان، تن وجود دکھ نہ لاگے رائیا۔ تت کہن اسیں بن نیناں کردے رہے دھیان، بن اکھاں اکھڑ اٹھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پنچم پنچم تیرا نور نظری آئیا۔ پنچ تت کہن پرہ تیرا ساڈے اندر دسے
 نور، نور نورانہ نظری آئیا۔ تیرا پندھ رہے نہ دُور، گرہ مندر اندر وجدی رہے ودھائیا۔ سچ پریم دا بخش سرور، سرتی شبد نال
 ملائیا۔ ٹوں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ اسیں چاکر تیرے مزدور، جگ جگ سیو کھائیا۔ ساڈا کرم کانڈ دا بخش
 قصور، قسم کھا کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نارد کہے
 جن بھکتو میرے ول کرو قیاس، تتو تت دھیان لگائیا۔ چار جگ دی پچھلی ویکھو آس، آسا پورب نال ملائیا۔ جگ جگ ٹھاڈا کھیل
 ہندا رہیا ہڈ ناڑی ماس، تن وجوداں وجدی رہی ودھائیا۔ روپ انوپ تکو پرتھی آکاش، گگن منڈل دھیان لگائیا۔ ٹھاڈا صاحب ٹھاڈے
 پاس، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ ٹسیں کیوں ہووو اداس، حیرانی وچ دُہائیا۔ ٹھاڈا تن وجود مُردیاں والی نہیں لاش، ملک الموت نہ نیڑے آئیا۔
 میں ٹھانوں دین آیا شاباش، خوشیاں نال دِرڑائیا۔ ٹھاڈا راہ تگے کیلاش، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھائیا۔ پنچ تت کہن نارد ساڈے نگاہ ماری اندر، انتشکرن دھیان لگائیا۔ ساڈا سوہنا شہاوا مندر،
 پُرکھ ابناشی بنت بنائیا۔ ساڈے اندروں لاہ کے چندر، کُنڈی کھڑکی دتی کھلائییا۔ بھاگ لگا کے ڈونگھی کندر، اندھ اندھیرا دِتا مٹائیا۔
 ساچا دیوے سکھ انندن، دکھاں دردان ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈی منظور کرے بدن، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ دھوڑی خاک رملے چندن،
 دُرمت میل دھوائیا۔ وست اگتی آیا ونڈن، دیوے تھائوں تھائیا۔ لیکھا جانے برہم برہمنڈن، برہمانڈ بھیو کھلائییا۔ ساڈا ناتا توڑ کے جیرج
 انڈن، اُتہج سینج پندھ مکائیا۔ زرگن دھارلاوے اپنے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ آون جاون کٹ دے پھندن، پھاسی جم رہے نہ رائیا۔
 ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا دس کے چھندن، سنسا اندروں دِتا چُکائیا۔ انت اٹھا کے اپنے کندھن، سچکھنڈ لے کے آوے چائیں چائیا۔ تت

کہن سائوں سب نوں پاوے ٹھنڈن، اگنی آگ بُجھائیا۔ آد جُگادی ٹٹی آیا گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ ساڈا جوتی دھار وسیرا ہونا سچکھنڈن، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ ساڈی اندروں ہووے بدن، بندگی وچ سیس نوائیا۔ ساڈا وجود رہے نہ پنجن، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ پھر سڑنا پئے نہ انجن، آج نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں ست سرُپ پہنچئے پتن، در ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد سدا بخشندن، بخشنہار بخشن رحمت آپ کھائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پورن سنگھ راجا سنگھ گرمکھ سنگھ کاستو دیوی لچھی دیوی سیئی کیمپ ضلع جموں *
 پنج ت کہن پرہو ساڈی دھار تیرے آگے پٹی، رو رو نیناں نیر وپائیا۔ ساڈا لیکھا میل دے نال ہاپے دی ٹپی، ٹیکا ٹینی جگت رہے نہ رائیا۔ ساڈی کرنی کرتے کر دے چٹی، کلجگ کالکھ داغ رہے نہ رائیا۔ ساڈی خواہش تیرے چرناں وچ لٹی، لٹاں کھول کے دیئے وکھائیا۔ سائوں چوراسی گیڑ وچ نہ سیٹیں، جنم جنم نہ مان گوائیا۔ اسیں مان نہ رکھیا پتھر اٹی، پاپناں گئے بھلائییا۔ تیری دھار اگنی سائوں لگے مٹھی، نام رس دینا چکھائیا۔ تیری کھیل تکیئے اندٹھی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ساڈا سروور روپ رہے نہ اٹھسٹھی، امرت رس دینا بھرائیا۔ ساڈے کول چار جگ دی سندھیسیاں والی چٹھی، جس دا لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ لہنا دینا انت کنت بھگونت آپ نجٹھیں، مہربان ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پنج ت کہن پرہو ساڈا آد جُگاد تک لے لہنا، لہنیدار اکھوائیا۔ نگاہ مار لے بن نیناں، نینن نین نین اٹھائیا۔ اسیں تیرا منڈے رہے کہنا، جو ستگر شبدا منائیا۔ جگت کھیل کھیلدے رہے بھائی بھیناں، تت وجوداں رنگ چڑھائیا۔ تون آد جُگادی بنیا ساک سجن سینا، مالک اک اکھوائیا۔ تیرا بھو نہ رہے ترفینا، پردہ پردیاں وچوں دینا چکھائیا۔ اسان در ٹھانڈے تیرے چرن کول بہنا، دوچی اوٹ نہ کھئے تکھائیا۔ نام ندھان دا بستر پا دے کہنا، سنگار ایکنکار آپ جنائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کر دے جو بالمیک لیکھیا وچ رمانا، رام دے رام ساڈی دہائیا۔

انت تن وجود سب دا ڈھہنا، جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے جگ جگ ویکھئے سنجوگ، ہر سنجوگی میل ملائیا۔ سرگن دھار بھوگے بھوگ، بھسٹ تیری وڈ وڈیائیا۔ جگت سادھنا والے لئے جوگ، جگتیاں نال سمجھائیا۔ تیری کردے رہے کھوج، لبھیا تھاؤں تھائیا۔ مان دے رہے موج، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پچھلا لیکھا بیتیا بہت، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ تون مالک بے پرواہ اگما کھونت، خصم خصمانے دیئے جنائیا۔ سائوں ساچے در پہنچا دے چوٹک، جتھے چار جگ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سائوں تیرے سچکھنڈ جان دا شوق، شوقینا ساڈا شوق پورا دے کرائیا۔ اسپس وسنا نہیں وچ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو قلعہ گڑھ (سہا دے) کوٹ، جس دی چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ پرکاش ہووے نرمل دھار جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے جائے پہنچ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت دس وکیل سنگھ دے گرہ رمیش سنگھ چوہڑ سنگھ پندر رام پچنو دیوی سیئی کیمپ ضلع جموں *
 پنج تت کہن کیرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے اپنی دیا کمائیا۔ ساڈے انتر زرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ نور الاہیا۔ سچ دوارے تیری ویکھئے راس، بن منڈل منڈپ کھیل کھلائیا۔ کوڑ گڑیارا اندروں کر دے ناس، ناستک دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ ساڈا لیکھے لا لے سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ ہوں بالک تیرے داس، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندر سنا دے ناد، انحد نادى دھن اُچائیا۔ تیرا شبد سندیسہ سُنئیے برہم برہماد، برہمانڈ وجدی رہے ودھائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے سادھ، سادھنا اک سمجھائیا۔ بن رسنا جہوا تینوں لئیے ارادھ، ڈھولے صفت صلاحیا۔ ساڈے اندروں کھل جائے جاگ، آلس نندرا دُور کرائیا۔ کلپنا کوڑ رہے نہ کاگ، گرمکھ ہنس روپ پرگٹائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنیت دے کرائیا۔ انتشکرن بچھا دے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ بنا کٹاں تون تیری سُن دے رہیئے آواز، ستگر شبد شبد شنوائیا۔ ساڈا اتم ہووے

بھاگ، ملے مان وڈیائیا۔ اکو تیرا پریم ہووے ویراگ، ویری اندرون باہر کڈھائیا۔ جے تُوں آگیوں وچ پنج آب، پنجاں دا لیکھا دینا چکائیا۔ تینوں نیوں نیوں کریئے آداب، ادب نال سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج تت کہن پرہ سادھی سوادھان کر دے سرتی، سستی لے جگائیا۔ تُوں مالک اکال مورتی، نور نورانہ نور الہیا۔ آواز سنیئے تیرے نام کلمے تُوں دی، تریا توں باہر جنائیا۔ کھیل تکیئے ظاہر ظہور دی، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ تیری منزل رہے نہ دُور دی، کایا کجے دینی وڈیائیا۔ سیوا لیکھے لے پنج تت مودور دی، زرگن سرگن تیری سیو کمائیا۔ تیری کھیل سدا بھرپور دی، تُوں دیونہار گوسائیا۔ ساڈے اندرون ترسنا میٹ دے کوڑ دی، کوڑی کیرپا باہر کڈھائیا۔ سانوں پیاس تیرے چرن کول دھوڑ دی، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ حیاتی بدل دے تت موڑھ دی، مورکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈی آسا نہ تکیں جگت قصور دی، قسم کھا کے سیس نوائیا۔ اوہ تک لاش تگدی پنجاں تتاں والی منصور دی، من منسا سیس جھکائیا۔ کھیل تک لے حضرت موسیٰ والی کوہ طور دی، تریا توں باہر تیرا دھیان لگائیا۔ سانوں بخشش دے دے اپنے اگمی نور دی، نور نورانے کر رُشنائیا۔ پریتی مل جائے نام رنگ گوڑھ دی، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اتر دے دے امرت رس، بن رسنا رس چکھائیا۔ من منوا کر دے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ شبد انیالا تیر مار کس، بجر کپاٹی پار کرائیا۔ دے پرکاش کوٹن رو سس، نوری چند چند چمکائیا۔ تیرا درشن کریئے ہس ہس، ہستی کایا مندر اندر نظری آئیا۔ بنا زبان توں تیرا گائیے جس، صفت صفت صلاحیا۔ ساڈے اندرون میٹ اندھیری مس، اندھ اگیان دینا چکھائیا۔ ترے گن مایا سکے نہ ڈس، پنچم پنچ نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ساچا کھیل وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے انتشکرن کھول دے راز، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ بنا سروناں تیری سنیئے آواز، دُھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ بنا نیتراں جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ کوڑی کیرپا دھو دے داغ، دُرمت میل کر صفائیا۔ سدا سدا تینوں لئیے ارادہ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی سنائیا۔ امرت دے دے حیاتے آب، رس نچھر جھرنے وچوں جھرائیا۔ آتم پرما تم تیرے پیار وچ جائے لاگ، لگ

ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرے بنا تند ستار سُن دے رہے راگ، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ بھيو کھلا دے بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے پردہ دینا چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے آگے ساڈی بینتی آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ لوک مات اتم رکھنی لاج، لاجاؤنت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مائس جنم ساڈا سوارنا کاج، کرتے قیمت لینی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا نت نوت دو جہان سری بھگوان دیا کمائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت دس فرنگی رام سائیں داس انت رام تریوا، سنت رام گوکلے چگ، چٹو دیوی
* سیئی کلاں، سنت کور جموں *

پنج تت کہن نر نرکاریا، نرآکار دھیان لگائیا۔ ساڈیاں جگ جگ پئیاں حصیداریاں، تن وجوداں ونڈ ونڈائیا۔ دیناں مذہباں بنائیاں کیریاں، پھل پھلواری شرع والی مہکائیا۔ ساڈیاں ریتاں بدلیاں تیریاں پُجاریاں، ڈنڈاوت بندنا سجدے کردے آئے نمسکاریاں، نو نو سیس جھکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ جاندے رہے وارو واریا، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا کھیل کھلائییا۔ ساڈے روپ بن دے رہے نر ناریاں، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ ساڈیاں گروآں نال لگدیاں رہیاں یاریاں، جو انت یرانے گئے ٹرائیا۔ تیریاں صفتاں سُن دے رہے کافیاں، بھوکھتاں کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی کردے رہے تیریاں، ترے گن اتیتے تیرا دھیان لگائیا۔ ہُن خوشیاں ہوئیاں ساریاں، سچ دیئے سُنائیا۔ مستیاں چڑھیاں خُماریاں، خالص روپ ویکھ وکھائیا۔ منسا پوریاں کر ہماریاں، ہم ساجن دے وڈیائیا۔ تڈھ بن پیجاں نہ جان سواریاں، سر سر ہتھ آپ ٹکائیا۔ ساڈے لہنے دینے دے اُدھاریاں، اُدر دے لیکھے دے مکائیا۔ اسیں تتاں دھار آد جگاد کواریاں، جگت کنت شہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جمن مرن دیاں کھیلاں کھیلیاں بن وچ سنساریاں، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ کایا بھانڈے ویکھ لے تن پٹاریاں، وجوداں دھیان لگائیا۔ اتم دھاہاں مارن سرب وچاریاں، وچر کے رہیاں سُنائیا۔ ساڈیاں کھیلاں مُکا دے جو کیتیاں جگت غداریاں، گداگر ہو کے دیئے سُنائیا۔ شرع دیاں چھریاں سانوں چیردیاں رہیاں آریاں، جگ جگ ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ اتم تیرے چرن

کول نمسکاریاں، نو نو سیس جھکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی جائے بلہاریا، بل بل جائیا۔ انت کنت بھگونت تنوت کر پیاریاں، پریم اپنا پریم بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈیاں میٹنیاں جگت خواریاں۔ پنج تت کہن یرگن دھار کر خیال، آشا اور نہ کھئے جنائیا۔ ساڈا رہیا نہ کھئے دلال، وچولے جگت دتے تجائیا۔ سبیل دے مالک سرت سنہال، سرہج نال سنائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں آپ بھال، جگت کھوجنا چائیں چائیا۔ ساڈے سینل رُکھ نوں آپے پھل لگا دے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ ساڈی پوری کردے گھال، جُگ جُگ سیو کمائیا۔ نام دھار بنا لے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ سانوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ چوراسی پھاسی توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ امرت آم رس پیال، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ تیرا سہنجنا ویکھیئے سچکھنڈ سچی دھرمسال، دوسر نظر کچھ نہ آئیا۔ جنھ دیپک جوت جگے بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہو ساڈی قیمت رہی کھئے نہ دمڑے، دامنگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ کایا ماٹی بھانڈے ویکھ لے چمڑے، چم درشتی کھوج کھوجائیا۔ نیربیں جگت ہوئے اندھڑے، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ بھاگ ہوئے مندڑے، بھاگ ہین اکھوائیا۔ تیری منزل واسطے ہوئے لوہی گندڑے، پوڑی ڈنڈا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ سانوں چُک لے اپنے کندھڑے، کندھی بیٹھے دھیان لگائیا۔ ساڈے سیس ویکھ لے ننگڑے، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ اپنا گیت سنا دے اکو چھندڑے، سوہنگ ڈھولا اگم اتھابیا۔ ساڈے لیکھے لگ جان پنج تت نکمڑے، در ملے مان وڈیائیا۔ ٹوں ہی ماتا پتا امی امڑے، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ بے شک آتما تیری دھاروں جمڑے، ساڈا ناتا جگت نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہو ساڈی قیمت رہی نہ کوڈی، جگت ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ سانوں اشارہ دے کے گئے ویدی سوڈھی، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ ٹھاڈا لیکھا مُکاؤنا بن کے جگ جوگی، جُگیشراں جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ لہنا دینا پورا کرے کوئی نہ بھوگی، جو تتان والا تتیں کھیل کھلائی۔ انت دُھر میلا ہونا پُرکھ سنجوگی، جو کرتا دُھردرگاہیا۔ جو جُگ چوکڑی تڑپدے ویکھے روگی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دی کرپا نال ٹھاڈی تتان دھار جانی سوڈھی، سدی ودی نہ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایالا آد جُگاد ٹھاکر موجی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ دین مذہب دا کدے نہ

بنے لوہی، لالچ شرع نہ کھئے رکھائیا۔ پنج تتو جدوں آیا دُھر دا بن کے دھوبی، تہاڈی دُرمت میل دئے دھوائیا۔ دس کے اپنے گھر دی کھیل گھروگی، پردہ دئے چُکائیا۔ نالے ہتھ لگاوے تہاڈے گوڈیں، گاڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ تہانوں سوچنا پئے نہ اُنکل رکھ کے اُپر ٹھوڈی، جگت سمجھ نہ کھئے چترائیا۔ تہاڈا اتتر دھار دا ہووے بودھی، بُدھ بییک دئے بنائیا۔ تہاڈی آسا رہے نہ کوچھی، کملی اپنے چرن ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ چار جُگ دے تیرے رابک، ست ست سیو کمائیا۔ ساڈا بنیا کھئے نہ گاہک، آتما پر ماتما تیری وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ناتا توڑ گئے ساک، سجن سین نہ کھئے اکھوائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا لوک مات، جُگ جُگ آئے ویس وٹائیا۔ نت نوت تیری کردے رہے آس، نیاسرے ہو کے دھیان لگائیا۔ تگدے رہے اُتے آکاش، نین پرتھی ول ٹُکائیا۔ کون ویلا آوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ساڈی لیکھے لاوے ہڈ ناڑی ماس، بوند رکت اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈا لہنا دینا جگت رہے نہ سواس، ساہ ساہ دا لیکھا دئے مکائیا۔ سو وقت سہنجنا تیرا درشن کریئے ساکھیات، صاحب تیری وڈیائیا۔ سانوں سچ دی دے دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ ساڈا وجود محبوب پھر نظر نہ آئے لوک مات، تیرا تت تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریت پریت بخش دے نات، رشتہ جگت رستوں باہر سمجھائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی کلاں کِرپال سنگھ کرشن سنگھ سُکھدیو سنگھ جسیر سنگھ

روشن لال کرمو دیوی درشن سنگھ ضلع جموں *

پنج تت کہن پرہ ساڈی زندگی بخش حیاتی، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ درشن دے دے اک اکتی، اک اکلے ایکنکار تیری سرنائیا۔ امرت بخش دے بوند سوانتی، نجرہ جہرنا آپ جہرائیا۔ تیرا کھیل تکیئے بہ بده بھاتی، بھیو ابھیدا دینا چُکائیا۔ ساڈے اندرون میٹ اندھیری راتی، نوری چند کر رُشنائیا۔ دوس زین رہے پرہاتی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا روپ انوپا دے ساکھیاتی، ساجن

ستمکھ ہو کے درشن دینا چائیں چائیا۔ ساڈا تن وجوداں جھگڑا رہے نہ کاغذاتی، کلمہ نام اک سمجھائیا۔ انت اخیر بے نظیر پُچھ باقی، وارث ہو کے دھیان رکھائیا۔ ساڈی اگن بوجھا دے انتر نرتنر وچوں چھاتی، چھتردھاری تیری وڈیائیا۔ تُوں مہربانا محبوب کھلاپاتی، رکت بوند کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گرہ اکو اک درسائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے گرہ ہووے وسیرا، وسر کدے نہ جائیا۔ ساڈے انتر چاؤ گھنیرا، تینوں مل کے وجے ودھائیا۔ اسیں گاؤندے تُوں میرا میں تیرا، دوجی اوٹ نہ کھے درڑائیا۔ ساڈا پندھ مکا دے نیرن نیرا، دُور دُراڈا رہن نہ پائیا۔ اکو گھر وسا کے گرُو گر چیرا، چیلا گر اکو روپ سمائیا۔ مہربانا سیری بھگوانا کر دے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ پچھلا وقت لنگھیا بتھیرا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مکائیا۔ انت کنت بھگونت تیرے چرناں لگا ڈیرہ، سرن ملی سرنائیا۔ تُوں ستگر شبد اگمی شیرا، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ سائوں آؤنا پئے نہ دوجی ویرا، ویروے نال دیئے سنائیا۔ ساڈا قبول کر لے اتم انت وار دا پھیرا، پھر پھر تیرے قدماں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک پردہ آپ اٹھائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے گرہ دے ہوئے درویش، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ خالی ہوئے ہتھ سیس دھڑ کیتے تیرے پیش، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ تیرا حکم سندیسہ سُنیا اک وشیش، وشیاں تون باہر دینا سمجھائیا۔ ساڈا کلپنا دا رہے نہ کھے کلیش، کلکاتی ڈیرہ ڈھابیا۔ لہنا دینا پورا کردے جو کہہ کے گیا دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگائیا۔ تیرے چرن کول رہیئے ہمیش، ہم ساجن ہونا سہائیا۔ ساڈی بال جوانی اوڈھ تک لے آہڑ وریس، جوہن وتے در تیرے منگ منگائیا۔ دُھر دا روپ نہ مؤنڈ مؤنڈائے دھاری کیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر وست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن ساڈی پا سار، سرگن زرگن دھیان لگائیا۔ لیکھا تک لے جگ چار، چارے کُنٹ نین اٹھائیا۔ اسیں ناتا توڑ دتا جگت سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دتا سنائیا۔ تیرا نام ندھانا رہے اچار، اچار کے دیئے سنائیا۔ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان بول جیکار، جے جیکار تیرا نام کرائیا۔ اسیں کوٹاں وچوں دو چار، بہتی گنت نہ کھے گنائیا۔ کرپا کرنی پہلی وار، پرہ پُرکھ دینی مان وڈیائیا۔ اتم نال تتاں دینا ادھار، تتو تت تت بنائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے انت کنت بخشنا سچ دوار، دوارکاواسی جو گیا سمجھائیا۔ کاپناں

دے کاہن دُھر دے پروردگار، سانجھے یار تیری وڈیائیا۔ ساڈی دُنڈاوت بندنا قبول کرنی نِمسکار، سجدیاں لیکھے لائیا۔ جگت لیکھا پورا کرنا نِرکار، نِرور دینی مان وڈیائیا۔ بھگت سہیلے بناؤ نے میت مُرار، مِتر پیارا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن پاوے کھتے نہ سار، مہاسارتھی نظر کھتے نہ آئیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس منوال کیمپ ضلع جموں گیان چند کھوجو رام روہلو رام لال سنگھ
 آتما سنگھ گیان سنگھ سورن سنگھ بلوندر سنگھ *

پنج تت کہن پرہ دے دے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے نر ہرے بھیو ابھید کھلائیآ۔ شبدی شبہ سنا اگئی ناد، بن ویراک سمجھائیآ۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا دے برہم برہماد، برہمانڈ دا پردہ رہے نہ رائیا۔ انتشکرن کرتے پُرکھ ساڈا سادھ، سادھنا اپنی اک سمجھائیآ۔ دوس زین کول نین تینوں لئیے ارادھ، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیآ۔ تیرے پیار وچ ہوئیے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ دوس زین بھلے نہ تیری یاد، یادداشت دُھر دا نام گیا سمجھائیآ۔ اندرون میٹنا واد وواد، وکھ کوڑی باہر کڈھائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن نرور موہن مادھو مادھ، بے پرواہ بے انت کنت اکھوائیا۔ کلجگ انت ساڈی کھول دے جاگ، لوچن نین کر رُشنائیآ۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جگا چراغ، تن مندر ڈگمگائیآ۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پنت پُنت دے بنائیا۔ مورکھ مُگدھان کر وڈ وڈ بھاگ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ ساڈا روپ رہے نہ کاگ، ہنس ستگر شبہ لینے بنائیا۔ انتشکرن اکو بخش ویراک، ویری اندرون باہر کڈھائیآ۔ مایا ممتا موہ جائیے تیاگ، ترے گن لیکھا دینا چُکائیآ۔ سچ دا میلا کرنا کنت سہاگ، جگت وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ سرن سرنائی تیری گئے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ بنا تند ستار و جا رباب، ساڈے ربی نور الہیآ۔ مِتر پیارا بن احباب، ساجن میت اک اکھوائیا۔ سچ دوارے دے دے داد، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ تیری کِرپا دا کِرپا ندھان منگدے ساتھ، پرم پُرکھ دینا ورتائیا۔ کوڑی کِرپا بُجھاؤنی آگ، اگنی تت نہ کھتے تپائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دیا آپ کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ مہربان ہو بخشنند، رحمت
 حق کھائیا۔ آتم دھار دے اند، پر ماتم اپنے وچ چھپائیا۔ نوری نور چاڑھ دے چند، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ تون میرا میں تیرا سنا چھند،
 ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ کوئی بندھن بند، بندگی اپنی وچ چھپائیا۔ بجر کپاٹ توڑ دے جند، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔
 غریب نائیاں لے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ امرت دھار بخش دے گنگ، گنگا گنگوتری لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھیو کھلا دے برہم
 ہنگ، پاربرہم اپنا پردہ لاپیا۔ در ٹھانڈے رہے منگ، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پنج وکار کرے نہ جنگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ساڈا
 لیکھے لاؤنا مانس جنم دا پندھ، در تیرے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندر پرکاش کر دے نرمل جوت، جوتی جاتے دیا کھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، گوتم دی آسا ویکھ
 وکھائیا۔ لہنا دینا مکا دے مات لوک، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ سچ سنا دے اک سلوک، سوہلا ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ سہنجنا
 کر کے کایا بنک دوار کوٹ، گڑھ ہنکار رہن نہ پائیا۔ شبد نگارے لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت اٹھا لے
 آلیوں ڈگے بوٹ، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیری آد جگاد اکو کِریا بہت، دوسر منگ نہ کھئے منگائیا۔ ساڈی عقل بڈھی دی ربی
 کھئے نہ سوچ، سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ آسا منسا پوری کر دے لوچ، نج نیتر دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اکھنا اکھ، اکم اتھاہ اگوچر تیری وڈیائیا۔ نرگن دھار ہو پرتکھ،
 ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، در تیرے منگ منگائیا۔ ساڈی جھولی ویکھ لے سکھ، نام وہونے دیئے دُباہیا۔
 تون جگ جگ تتاں کدا آئیوں وکھ، پت پریشور دیا کھائیا۔ کِریا کر پُکھ سمرتھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ وست دھر دی دے دے
 اگمی وتھ، جگت ہٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈے سگل وسورے جان لتھ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ تیری سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، دھوڑی
 چرناں خاک رمائیا۔ ساڈا لیکھا تک لے اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ اٹھ، نو در دا دھیان لگائیا۔ دسویں گرہ ہو پرگٹ، جوتی
 جاتے پُکھ بدھاتے اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ تیرا نور ظہور تکیئے لٹ لٹ، پن دیپک دیپ ہوئے رُشنائیا۔ تون وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ

اپنی کھیل کھلائی۔ ساڈی لیکھ لے ہڈ ماس ناڑی رت، پنج تت رہے گر لائیا۔ دھرنی اُتے پھر نہ آئیے وت، بے وطنان نوں وطن اپنے دے پہنچائیا۔ ساچے ستھر جائیے لتھ، گوہند یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ تیری مہا صفت صلاح کتھنا اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ لہنا تک لے جو کہہ کے گیا رام بیٹا دسرتھ، بن رسنا جہوا بول درڑائیا۔ جس اشارہ کیتا کہن ول اکھ، کرشن کرشنا پکھ توں باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی سب کچھ تیرے وس، واسطہ پر م پُرکھ پرہ تیرے آگے پائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس کیشن پُرا کیمپ ضلع جموں گردت سنگھ شاہنی دیوی اندرو دیوی

بنتی دیوی رسال سنگھ بلونت کور *

پنج تت کہن پرہو آد جگاد تیرے پُجاری، پوجن جوگ تیری سیو کھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے سیکداری، تیرے حکم وچ بھجے واہو داہیا۔ کھیل کھیلدے رہے سدا جگ چاری، ستجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ ساڈے پُرکھ اکالے دین دیا لے انت بینتی سُن ہماری، ہم ساجن دیے درڑائیا۔ ساڈی چوراسی والی کٹ خواری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن جوت کر اُجیاری، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرے نال لگے یاری، یارانہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ایکا بخشنا چرن دواری، در ٹھانڈے دینی وڈیائیا۔ ایکنکار تیرے اتوں جائیے بلہاری، بل بل اپنا آپ وکھائیا۔ آد نرنجن دے ادھاری، اُدر دا لیکھا دینا مکھائیا۔ ابناشی کرتے پیچ دینی سواری، سوارتھ تیرے چرن ٹکھائیا۔ سری بھگوان بن بابوں پار اُتاری، لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ پاربرہم پرہہ برہم پاؤن والے ساری، مہاسارتھی تیری اوٹ تکھائیا۔ اسپن پنج تت جمدے رہے وارو واری، مر مر اپنا ویس وٹائیا۔ کوٹن جگ ساڈی کیسے نہ کیتی داری، دردیاں دُکھ نہ کھئے وندائیا۔ ساڈا ناتا جڑدا رہیا نال مؤت لاڑی، کال نگارہ سُن دے رہے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا بنے کھئے نہ میت، مٹر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ تت

بدلنا تیری دُھر دی ریت، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ ساڈی بینتی سُن ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈے تت
 کر دے پُئیت، پت رہن کھئے نہ پائیا۔ ساڈے اندر وس چیت، ٹھگوری من دینی گوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گائیے گیت، آتم پر ماتم راگ دینا
 درڑائیا۔ ٹوں صاحب سوامی انترجامی ٹھیک، ٹھا کر اک اکھوائیا۔ ساڈا اندھیرا میٹ تاریک، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ ساڈا تن وجود ٹھانڈا
 کر دے سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ست سچ بخش دے پریت، پریم اپنی خوشی بنائیا۔ بھيو ابھیدا اندر رہے نہ بھیت، بھیت پرده دینا
 چُکائیا۔ مانس جنم جائے جگ جیت، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ ہتھ رکھنا ساڈی پیٹھ، پُشت پناہ چُکائیا۔ ساڈے مٹھے کر دے
 کوڑے ریٹھ، امرت آتم جام بھرائیا۔ ساچے نام دا رنگ چاڑھ مجیٹھ، آگے اتر کدے نہ جائیا۔ ساڈے پورب لیکھے اُتے مار دے لیک، لائن
 عین دینی سمجھائیا۔ تیرا ستگر شبد انت کرے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ اسیں سُنئیے نہ اور کھئے تبلیغ، نام کلمے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساچے نام دی دے دے
 دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ اندروں مٹے اندھیری رات، نوری چند کرے رُشنائیا۔ نرگن ہو کے پُچھ وات، سرگن دیا کھائیا۔ مالک
 سوامی بن کلاپات، پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ سچ سوامی انترجامی جوڑنا نات، رشتہ اپنے نال بنائیا۔ منسا من نہ رہے کم ذات،
 گلکھنی اندروں دینی کڈھائیا۔ پنج وکار پاوے وفات، مڑھی گور دینا دبائیا۔ بھيو ابھید کھولنا سات، ست ستوادی دیا کھائیا۔ انت اخیر
 بے نظیر ساڈی پُچھ وات، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ساڈا پندھ مُکا دے واٹ، جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرے چرن کولان پُج گئے
 اگے گھاٹ، گھاٹے پورے دینے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت
 کہن پرہو ساڈا لیکھا تک لے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سانوں کیتا کیسے نہ پاک، پت پُئیت نہ کھئے بنائیا۔ سب نے آتما تیرا روپ بنایا ساچ،
 سچ گئے سُنائیا۔ سانوں دیہی کہہ کے بھانڈا ماٹی کاج، تن وجود وجود ٹھکرائیا۔ نرگن سرگن ساڈا دتا کیسے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے
 بنائیا۔ تیرے چرن کول ساڈے جھکدے رہے ماتھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دینن ہندے رہے اناٹھ، نردھن ہو ہو لاگے پائیا ٹوں
 سرب کلا سمراٹھ، کلجگ اتم دینی مان وڈیائیا۔ تت ادھارنا تیرے ہاتھ، دو جا کھئے نظر نہ آئیا۔ ساڈی منزل پوری کر دے واٹ، پاندھیا

پندھ دے مکائیا۔ تیری سیج سہنجی سچکھنڈ دوارے سوئے اُتے کھاٹ، جس دا پاوا چوَل باڈی بنت نہ کھئے بنائیا۔ جتھے اکو جوت نور دی نکلے لاٹ، تیل باقی دپیک نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی بینتی تیرے اگے پُرکھ سمراتھ، ست سچ کر جنائیا۔ تُوں جُگ جُگ چلاؤنہارا راتھ، رتھ رتھوہی اک اکھوائیا۔ ساڈا لیکھے لا لے مستک والا بھاگ، بھگون دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آدن اتے سری بھگوتے دُھر دے کنتے سب کچھ تیرے ہاتھ، دوسر اوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت دس بھاگ سنگھ پورن سنگھ بھگوان داس طوطی دیوی
پرکاشو دیوی سوماں دیوی کیشن پُرا کیمپ ضلع جموں *

پنج تت کہن پرہ ساڈے شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ دین دیال تیری اوٹ تکائیا۔ درس دکھا دے جوتی دھار ست سروپ ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پردہ لاپیا۔ ساڈے انتر رہے نہ اندھ کوپ، اندھ اگیان دینا چُکائیا۔ لیکھا تک لے پنج بھوت، مہربان پرہ مہر نظر اٹھائیا۔ پن تیری کرپا سہاک دے نہ کھئے چارے کوٹ، کوچے گلی نو ست دھیان لگائیا۔ جدھر تکیئے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا نال جگت گڑمائیا۔ کرپا ندھان ہو کے آپے تھے، دینن دے وڈیائیا۔ امرت جام پیا دے گھٹ، ترسنا ترکھا دے مٹائیا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑی رہی مٹھ، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ ساڈی اندرولی دھار وچوں اٹھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے کول ہووے وسدا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ کیوں نہیں بھیو اگما دسدا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ سُکھ لئیے تیرے رس دا، پن رسنا جہوا دینا چکھائیا۔ ڈھولا گائیے تیرے جس دا، تُوں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ پرکاش دے دے نیج نیتر لوچن اپنی اکھ دا، جوتی جاتا ہو کے نظری آئیا۔ اگے وسیرا چھڈ دے اپنے وکھ دا، گھر گھر وچ میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ جھکڑا میٹ دے نو دوارے حد دا، حدوڈ کوڑی دے مٹائیا۔ راگ سُنئیے تیرے اگمی ند دا،

انحد نادى ناد دينا سُنائيا۔ تيرا كهيل تكيے اُپر شاه رگ دا، شهنشاه وكهاؤنا چائیں چائيا۔ تيرا ديپك جوتى هووے جگدا، جوتى جاتے
 ڈگمگائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كِرپا كر، ايكا دينا ساچا ور، سچ دا بهيو آپ وكهائيا۔ پنج تت كہن پرہہ جُگ جُگ تيرا
 بهوكيا بهوك، بهگون سيو كهائيا۔ ساڈا اتم كٹ دے روگ، ڈكهي هو كے ديے سُنائيا۔ چنتا جگت مٹا دے سوگ، كوڑى كِرپا رہن نہ
 پائيا۔ بُدھى توں پرے كر دے بودھ، بن اكھراں اكھّر دے سمجھائيا۔ ہوئے ميٹ دے روگ، ہنگ برہم دے وڈيائيا۔ آتم پرماتم هووے
 تيرا دُھر سجوگ، پاربرہم برہم ميلنا چائیں چائيا۔ ايكنكار سُنِيے تيرا اِك اِكلا سلوك، سوبلا دُھر دا سوبها پائيا۔ ساڈا ليكھ مُك جائے
 لوک پرلوک، دو جہاناں رہن كھئے نہ پائيا۔ تتو تت ملا لے اپنى جوت، جوتى جاتے سوبها پائيا۔ ساڈا جھگڑا ميٹ دے دين مذہب ورن
 گوت، شرع رنگ نہ كھئے رنگائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كِرپا كر، ايكا دينا ساچا ور، سچ دے مالک اپنى ديا كهائيا۔ پنج تت
 كہن اسين بھگت نما نے غريب، غُربت نظر كھئے نہ آيا۔ تيرا كهيل تكيے عجيب، عجب نرالا دينا وكهائيا۔ ساڈى زندگى نوں دے ترتيب،
 طريقہ اپنا نام درڑائيا۔ تيرا سَتگر شبد كرے تائيد، دُوسر لوڑ رہے نہ رائيا۔ اسين تيرے برخوردار عزيز، عاجز هو كے سيس نوائيا۔
 ساڈے انتشكرن ساچى دے تمیز، دُرمت ميل ميل دھوائيا۔ سانوں تيرے ملن دى ريجھ، دُوسر اوٹ نہ كھئے تكائيا۔ ساڈا تن من تيرے
 نال جائے پتيج، پت پرميشور تيرے رنگ سمائيا۔ سچ سُلطانا سرى بهگوانا ساڈے انتشكرن وچ پيج پيج، پت ٹہنى پھل پھل بھگتى نام
 مہك مہكائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كِرپا كر، ايكا دينا دُھر دا ور، در تيرے الكھ جگائيا۔ پنج تت كہن پرہہ ساڈا پُورب
 دے دے لہنا، جن بھگت منگ منگائيا۔ باؤن دھار تك لے نیناں، بل دُھر دا سنگ وكهائيا۔ نرگن تيرا سرگن مَنيا كہنا، كہہ كے سيس
 نوائيا۔ اكو سرن سرنائى ڈھہنا، ڈھيہہ ڈھيہہ سيس نوائيا۔ چرن كول اگمے بہنا، جتھے ويكھن كھئے نہ پائيا۔ تيرے نالوں نہيں ہونا طرفينا،
 طرفدارى نہ ونڈ ونڈائيا۔ تيرا بھانا سر تے سہنا، سر سكه نہ كھئے اُٹھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كِرپا كر، ايكا دينا ساچا ور،
 سچ دا ميلا ليتا ملائيا۔ پنج تت كہن پرہہ نوں صاحب پُرکھ ابناشى، ہر كرتا دُھردرگاہيا۔ ساڈى پُورى كر دے آسى، نراسا رہن كھئے نہ
 پائيا۔ اسين باؤن دى دھار پيارے تيرے رشى تيراں سو ستاسى، ست ستوادى ويكھنا چائیں چائيا۔ ساڈى آتم دھار تيرے نال ملدى

راسی، جگت نچھتر وند نہ کھئے وندائیا۔ سانوں خوشیاں والی بخش دے ہاسی، ہستی دے مالک ڈھردرگاپیا۔ شبدی دھار تیرے
 سواسی، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ دھن بھاگ جے تیرا نور ہویا پرکاشی، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ ساڈی کر دے بند خلاصی، بندھن تن
 رہے نہ رائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے پھاسی، چترگیت نہ لیکھ وکھائیا۔ کال دی مگروں لاہ اداسی، لاڑی مؤت نہ سکے پرنائیا۔ حکم سندیسہ
 دیوے شنکر کیلاشی، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ جن بھگت میرے داس داسی، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ انہاں دا انت وسیرا ہونا
 سچکھنڈ نواسی، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج تت کہن ساڈا لہنا ویکھ لے
 اتم کلجگ، کل کاتی تک خلق خدائیا۔ ساڈا وقت سہنجنا گیا پُج، پوجنیوگ تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نرویر نرنکار سانوں شبدی دھار
 چُک، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائیے تُک، سوہنگ سچ تیری پڑھائیا۔ آون جاون پنت پاؤن دُھر دے باؤن ساڈا
 پینڈا جائے مُک، آگے جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری دھار وچ مانئے سُکھ، نرنکار تیرے وچ سمائیا۔ آؤنا پئے نہ پھیر جنی ککھ،
 اگنی دس دس ماس نہ مؤل تپائیا۔ ساڈا اُجل کر دے مُکھ، لوک مات تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ جگت ترسنا رہے نہ بھکھ، کور کلبنا
 دینی مٹائیا۔ اُلٹا پھیر نہ ہووے رُکھ، گرہواس دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ پیار وچ بنا لے اپنے سٹ، اپرادھی لے ترائیا۔ تُوں پاربرہم ابناشی
 اچت، چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈے پوتر کر دے کایا والے بُت، بُتخانے کر صفائیا۔ تیرے چرن کول ساڈی سہنجنی ہووے رُت، رُتڑی
 اپنے نال مہکائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرکار نرنکار شبدی دھار کھڑنا چُک، آؤندا جاندا دو جہان نظر کیسے نہ آئیا۔ سو وقت سہنجنا آد نرنجنا
 درد دُکھ بھہ بھنجنا تیرا گیا ڈھک، اپنا پندھ مٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔
 پنج تت کہن پرہہ سانوں ویکھ لے اُتے دھرت، دھول دھیان لگائیا۔ جو باؤن دھار لائی شرط، شرع توں باہر پور کرائیا۔ تُوں نرگن دھار
 آئیوں پرت، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ تُوں مالک خالق فرش عرش، عرشی پریم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈے اُتے کرنا ترس، رحمت
 رحیم آپ کمائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے امرت میگھ برس، (نجر جھرنا) دے جھرائیا۔ جنم کرم دی ساڈی میٹ دے حرص، ہوس
 اپنیاں قدماں وچ رکھائیا۔ سانوں خوشی ہوئی تیرا کر کر درس، درشن پائیے چائیں چائیا۔ سدا سہاؤنا ہووے برس، برس تیرا نام وڈیائیا۔

ساڈی بینتی منظور کریں عرض، آرزو تیرے چرن کول رکھائیا۔ جُگ جُگ پرپھو تینوں بھگتاں دی غرض، بنا بھگتاں بھگوان تیرا نام کھئے نہ گائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکری تیرا کھیل اسچرج، اچرج اپنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سوامی انترجامی انتشکرن وچوں وندنی درد، دینن اپنی دیا کھائیا۔

❖ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ❖

ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو گردیو مارو تاڑیاں، آہ کہہ کے خوشی منائیا۔ شنکر نوں ہُجاں مارو کہہ دیو اٹھ کے ویکھ لے اپنیاں ہاڑیاں، ہاڑے کڈھن والیا دھیان لگائیا۔ برہمیا برہم دھار دیاں تک لے تن وجود لاڑیاں، لاڑے رہے تجائیا۔ وشنوں وشو دی دھار تک لے کھاڑیاں، دو جہان نین اٹھائیا۔ جھٹ گوبند کہے میرا کھنڈا ویکھے جگت جہان دیاں واڑیاں، اپنا بل پرگٹائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے نگاہ مار لے گوبند دی دھار نے کٹ لئیاں داہڑیاں، داہڑاں ہیٹھ دینا چبائیا۔ نو کھنڈ پرتھی یاد کراؤنیاں میریاں چالیاں مکٹیاں والیاں جھاڑیاں، گھر بار رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے پیار وچ جداں اپنیاں چھاتیاں پاڑیاں، تن وجود چرائیا۔ اوہناں دیاں تک لے ماس ہڈیاں ناڑیاں، نر نرائن دھیان لگائیا۔ جے ستگر شبد تاں تن وجوداں بھن دے چاڑیاں، چاروں کُنٹ حُکم ورتائیا۔ تیریاں خوشیاں والیاں رسیاں نہ مول پھلوڑیاں، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ کی تکدا پچھا اگاڑیاں، اگلا پنڈھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر بھیو آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر بن جاؤ شستردھاری، کھنڈا نام والا دکھائیا۔ اج توں اگانہ دی کرو تیاری، اگلا لیکھا لیکھے نال بدلائیا۔ تسیں میرا نور میری جوت اُجیاری، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں شہنشاہ سیکداری، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ انت آئی میری واری، وارث ہو کے دیاں سُنائیا۔ سب نے بولنا اک جیکاری، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن ستگر شبد اگے یار، یارڑے دیئے سُنائیا۔ اسیں نراکار روپ نرنکار، ناتا تیرے نال رکھائیا۔ دس کیڑا پہنئے ہتھیار، شستر کون ہتھ اٹھائیا۔ کی جنائے للکار، بھے کی دکھائیا۔

کیہڑی کوٹے ہوئے خبردار، کون دشا ونڈ ونڈائیا۔ اسیں سارے جگ جگ مذہباں دے بنے سیکدار، جگت جگ ونڈ ونڈائیا۔ حکم وچ
 حکم منیا سچی سرکار، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ بھوکھتاں وچ دتا اچار، سنديسیاں وچ فرمانے کئے سنائیا۔ بہڑی دروہی انت آیا تے آئیگا
 کل کلکی اوتار، جو کلمہ سب دا دئے بدلائییا۔ دس کیہڑی کریئے کار، کیہڑی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائییا۔ جھٹ نارد آیا کہندا سارے پٹھیاں و جاؤ تالیاں، سداہا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ نالے جیہاں کرو
 کالیاں، جو کلجگ کوڑے ڈھولے گائیا۔ نالے پھل ویکھو اپنیاں اپنیاں ڈالیاں، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ میں پُرانا بھگت گُر اوتار پیغمبرو
 سچ پُچھو تے سدا بھگتاں نوں پیندیاں گالیاں، گلیاں کوچے والے دھکے مارن تھاوں تھائیا۔ آگے پرہو دیاں صفتاں سب نے لکھیاں باہلیاں،
 گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ نام کلمے دیاں دیندے رہے دلایاں، وچولے جگت جگت بنائیا۔ ہُن میں دسن آیا پرہو تیرے بنا سب دیاں
 جھولیاں خالیاں، خالق خلق دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک دھردرگاہیا۔
 ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو اکو پیار دا پاؤ گدھا، تال سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اشارہ دیو پرہو سب دا مارگ کر دے سداہا، جگت ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ تیرے ملن دی اکو ہووے بدھا، بدھی اپنی دینی سمجھائیا۔ تیرا بھگت بنیاں دا کداں، کدھرے دا کدھرے تے کدھرے دا
 کدھرے لیکھا دینا مکائیا۔ ویکھیں کتے ایس ویلے آجاویں نہ وچ ضدا، اپنا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن پرہو اسیں کھیل ویکھئے حق دے، حقیقت دے مالک دینے وکھائیا۔
 اسیں جگ چوکڑی آئے تگدے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ تیرے حکم وچ کدے نہیں تھکدے، بھجے واہو داہیا۔ اسیں
 کمرکسے کدے نہیں کھولے لگ دے، تن وجوداں نہ کھئے وڈیائیا۔ اسیں پرہی تیرے حکم پگ دے، پکی طرح سنائیا۔ جو سنديسے آئے یک
 دے، یکے بعد دیگرے دتے جنائیا۔ اسیں راہ بنائے مذہباں والی حد وٹ دے، بنے نام تیرے والے پائیا۔ نالے پیشین گوئیاں دے کئے ڈٹ
 کے، دھر شبد نال سنائیا۔ جگت جہان دی (وٹ) کدے نہیں پدھری ہونی بنا جٹ دے، جٹا جوٹ سر نہ کھئے اٹھائیا۔ ونجارے رہے
 تیرے ہٹ دے، جگت جگ نام ورتائیا۔ ہُن دکھڑے میٹ دے چار جگ دے پھٹ دے، جو دیناں مذہباں وچ پھڑ کیتی لوکائیا۔ ایکا

نگاہ نال سب دے دکھڑے کٹ دے، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ اسیں آپا آپ تیرے چرن کولان وچ سٹ دے، مان تان نہ کھئے وڈیائیا۔ چرن دی چھوہ نال کلجگ دھرتی دے وچوں پٹ دے، پٹنے والیا اپنا بل دے وکھائیا۔ پھیر اسیں سارے پھریئے ٹپدے، ٹاپوآن وچ تیرے نام دے ڈھولے گائیا۔ ساڈے اندرون شرع دی ڈوری کٹ دے، زنجیر جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھے پورے کر دے حضرت عیسیٰ دی صلیب والے پٹ دے، پاٹل ہو کے اپنا پردہ لاپیا۔ کچھ حکم سندیسہ چھیتی تے جلدی بُن جھٹ دے، جھٹکے حلالی والے شنکر دا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے واہ میرے پرہو میریا ججمانا، سیس دے کے کی تینوں جنائیا۔ بنا تتاں توں تارن والے بھگوانا، کی تیری بے پرواہیا۔ ست دے مالک ست سروپ رام، کی تیری کھیل اگم اتھاپیا۔ بنا تن وجود دے کاہنا، کی کاہن تیری وڈیائیا۔ میرے شاہاں دے شاہ شہنشاہ سلطانا، اپنا بھیو دینا کھلایا۔ سچ دس کس بدھ لیکھا مکاوین وچ جہانا، جہالت کوڑی کوڑ چکائیا۔ ٹوں یودھا سورپیر بیر مرد مردانہ، بے پرواہ نور الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر اکو وار نکو جگ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اپنے اپنے کرو الگ، وکھری وکھری گنت گنائیا۔ پھیر دسو کی کلجگ جیو ہووے الپک، سرنگ تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ بنا قلم شاہی توں لیکھ لیکھو دیناں مذہباں والے ہوئے کگ، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پھیر بینتی کرو پرہو جس کوٹے چاہیں لا دے آگ، ہرکھ سوگ ساڈے اندر کچھ نہ آئیا۔ کیوں کلجگ دی وا تتی گئی وگ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ اسیں ویکھیا سارے بھج بھج، بیٹھے پندھ مکائیا۔ تیرا نام ندھانا کتے نہ رہیا وچ، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ دیپک جوتی جوت نہ رہیا جگ، چار کُنٹ نہ کھئے رُشنائیا۔ جدھر ویکھیا تیرے نالوں تیرے ہو گئے اڈ، آتم پرما تم رنگ نہ کھئے سمائیا۔ بغلے پڑے ہو گئے بگ، ہنس رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیری منزل چڑھیا کھئے نہ حد، جگت پندھ نہ کھئے مکائیا۔ پر اک گل پرہو نارد کہے میں دساں زبان دب، ہوئی جہی سنائیا۔ تیرے بھگت سہیلے میں اوہ ویکھے جنہاں دے سیس تے بٹھی پگ، پگڑی والے پگ تیرے سیس نوائیا۔ میں محمد نوں پچھیا یار دس اوہ کیہڑا تیرا رب، مقبرے وچ آسن لائیا۔ پھیر ہتھ ماریا اوہدی تہمت والی وچ ڈب، جو کمر نال بندھائیا۔ اُس نے کہا نارد ایہ گل چھڈ، کچھ آگے دے درڑائیا۔ میں

پھیر لیکھا لیا کڈھ، آیتاں توں باہر ویکھ وکھائیا۔ حضرت جی ایہدے وچ لگنا نہیں کوئی پچ، پنج پنج دین گواہیا۔ جس اُمت وچ بیٹھوں
 سج، سَجنا ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ ایہدا صدی چوڈویں تک درشن کر لے رچ، پھیر لبھیاں شاید ہتھ کدے نہ آئیا۔ ہُن تے ایہہ وی تینوں
 کہندے رب، یامین کہ کے سیس نوائیا۔ جھٹ محمد کہہا ناردا میں وی اوسے نوں لیا سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ جس نے بنا شرع
 چھری توں دین دُنی نوں کرنا بدھ، ذبح ہونی خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر
 مالک ہتھ وڈیائیا۔ نارد کہے یار محمد رسؤل، رسم رواج اگلا دے سمجھائیا۔ کی تینوں اپنے خُدا دا حُکم قبول، کجے والیاں دینا درڑائیا۔ کی
 تیری اُمت متوں تیرا اصول، اصل وچ دینا جنائیا۔ محمد کہے ناردا میرے مالک دا حُکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی
 چوڈھویں دا انت پتہ نہیں کون قاتل تے کون مقتول، کون لیکھے رہیا چُکائیا۔ مینوں ایوں جاپدا میرے خُداوند کریم نے اس وچ کرنی نہیں
 بھول، اُبل اپنی کھیل کھلائی۔ نارد کہے حضرت جی کی تسیں وی اُس دے قدماں دی لاؤ دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ محمد کہے جس
 ویلے میں دھول لائی تے چوڈاں صدیاں دا لہنا اُس توں کر لینا وِصؤل، وصل یار دا لے کے یار دے وصل وچ سمائیا۔ پھیر پتہ نہیں اوہدی
 کہو جہی پھلواری جاوے پھول، پت ٹہنی کی مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر سندیسہ
 اک سمجھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانوں اک دوجے نوں آپو اپنیاں دسیئے تنگیاں، دین دُنی ول دھیان لگائیا۔ پھیر ویکھیئے اسیں
 اُس صاحب توں کی کی منگاں منگیاں، خالی جھولیاں ڈاہیا۔ کیہڑیاں کیہڑیاں کس بدھ صدیاں لنگھیاں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ساڈیاں پیشین
 گوئیاں کدھرے دھرم دوارے نہ رہن ٹنگیاں، واچن والا واچک ہو کے نہ ویکھ وکھائیا۔ ساڈیاں پائیاں نہ رہن گنڈھیاں، گنڈھ جگت نہ
 کھئے کھلائی۔ ساڈیاں دسدیاں نہ رہن ونڈیاں، جو ونڈاں آئے ونڈائیا۔ اسیں بیٹھے نہ رہیئے اُتے کنڈھیاں، گھاٹاں ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو بن ہتھ مارو مُکیاں،
 چوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ کھیلاں ویکھو لکیاں، جو کرتا پُرکھ پُرکھ کرائیا۔ آوازاں سُنو دو ٹکیاں، جو جن بھگت ڈھولے گائیا۔ جو جگت
 روٹیاں کھاندے سُکیاں، بھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں دیاں پرہو کرن آیا بتیاں، بُنخائیاں ویکھ وکھائیا۔ کوڑ کڑیاں دیاں گٹھڑیاں اپنے

کندھے چُکھیاں، ہرجن ہو لے بہار رکھائیا۔ جو منزل چڑھدیاں مولا نہ رُکیاں، آگے ہو نہ کھٹے اٹکائیا۔ جس بہاگ لگاؤنا جنی ککھیاں، دیوے مان مات وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبرو گرو صاحبانو ویکھو بدل چلیا سماں، سمجھ کسے نہ آئیا۔ سارے دسو کیوں اج ہوئے جمع، پہلی ہاڑ نال ملائیا۔ کی لالچ کی طمع، تامس ترسنا دیو سمجھائیا۔ کی ضروری پے گیا کما، بھجے واہو داہیا۔ سارے کہن پرہو اسیں جھگڑا ویکھدے ہڈ ماس ناڑی چما، چم درشٹی وچ سرشٹ ہلکائیا۔ ساڈیاں دیناں مذہباں اندر پے گیا غما، غمی غم خوار نہ کھٹے چُکھائیا۔ سچ دسیئے تیرا نام چپے نہ کھٹے سواس نال دما، دامنگیر پلو نہ کسے پھڑائیا۔ اسیں بینتی کردے دین دیال سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی اج سانوں نکا جہا حکم سنا دے نواں، تے نوواں کھنڈاں وچ پھیر دیویں ورتائیا۔ اسیں پھریئے نال چواں، چاو گھنیرا ساڈے اندر دینا ٹکائیا۔ پھیر اسیں تکیئے ساڈے صاحب دا حکم ہونا رواں، روانگی کلجگ ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو سارے حال اگتی اک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ بنا پرہو دی کِریا منوا کسے نہیں جانا ٹک، سانتک ست نہ کھٹے وکھائیا۔ کلجگ کوڑ ککرم نے سب دی پاڑنی پک، حکمت نال اپنا تیر چلائیا۔ ایوں جاپدا جگت جہان دا جھگڑا سکنا نہیں کسے نجٹھ، سچ رنگ نہ کھٹے وکھائیا۔ سجنان سجنان نوں دینی پٹھ، پاسا دین دنی جائے بدلائیا۔ نالے چھوٹی جہی نارد کڈھ کے وکھائے چٹ، پن اکھراں سب دے آگے رکھائیا۔ نالے دہنتھڑا مار کے پیا پٹ، پن نینان نیر وبائیا۔ پھیر زمیں تے گیا لٹ، اپنا آپ گوائیا۔ پھیر اکٹھا ہو کے سوا گٹھ، روپ انوپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ جھٹ ہاڑ کہے کجھ میری لے لو صلاح، صلاحکار جس دا اک اکھوائیا۔ اپنا اپنا سارے ویکھو راہ، رہبر پن نینان نین تکائیا۔ دین مذہب دا تگولا، قانون قاعدے ہتھ اٹھائیا۔ پرم پُرکھ دا ویکھو ناں، جو نام کلمیاں وچ جنائیا۔ پھیر سارے لہو کیڑا سہنجنا تھان، جتھے بیٹھا دھر دا ماہیا۔ جس دا آکو نور نور رُسنا، دوجا روپ نہ کھٹے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ سمجھائیا۔ نارد کہے ہاڑ جی تساں کی دسنا، ست سچ دیو جنائیا۔ ہاڑ کہے میں بہیت گجھا نہیں کوئی رکھنا، سہج سہج نال سنائیا۔ کِریا کرے الکھ الکھنا، الکھ

اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس نے جگت جہان رچائی رچنا، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ مینوں تے ایں جاپدا میرے نال سرِشٹی نے کایا مندر اندر
 تننا، تپدیاں شانت نہ کھئے کرائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مینوں خوشی ایہ ضرور نظارہ تکنا بھگتاں نال اکھنا،
 اکھان نال دینا دکھائیا۔ نواں کھنڈاں وچوں کوئی کھنڈ رہنا نہیں سکھنا، جتھے کھنڈا کھنڈے نال نہ جائے ٹکرائیا۔ ایہ نظارہ تکنا وچ
 وربھنڈنا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ اک اکھوائیا۔ ہاڑ کہے میں اکو
 دسنی بات، بہتی گل نہ کھئے سنائیا۔ جن بھگتو تھادی سہنجی آونی ستاراں ہاڑ دی رات، رُتری اپنی نال لیائیا۔ میرا صاحب ویکھنا
 کھلاپات، پت پرمیشور ڈھردرگاپیا۔ جس بھگتاں پُچھنی وات، ویکھے تھاوں تھائیا۔ آتم پرما تم جوڑیا نات، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ ہرجن
 بنا کے پارجات، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پہلی ہاڑ
 کہے جن بھگتو ستاراں ہاڑ نوں پینیاں ٹھنڈاں، ٹھنڈک ستگر شبد ورتائیا۔ میں اوہ ہر بھگتاں اپنیاں اپنیاں کتی دے کے آونیاں گنڈھاں، بنا
 ستگر شبد حکم توں گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ ایہ جگت جہان توں وکھری ونڈا، ونڈ پچھلی دئے چکائیا۔ جس گھر گھر کھادھا گنڈھا، اُس
 دا پردہ چار جگ دا دئے سمجھائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اک اک بنا کے لیاؤن گے پھندا، جس وچ ستگر نوں لین بندھائیا۔ سب دا
 سوہنگ نشان ہووے گا اُتے سجّا کندھا، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیج بھان بنیا ہووے گا پنڈا، مستک سوہنی ترسول بنائیا۔ ہتھ
 شنکر والا ہووے گا ڈنڈا، پیریں کھڑانو رام والی ٹکائیا۔ جن بھگتاں وچار ہووے گا لمبا، اپنی دلیل نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا مستک لال
 ہووے رنگا، پوٹا سجّا ہتھ نال چھپائیا۔ بھگت دوارے دی دھار ہوویگی گنگا، گنگا گوداوری جمنا سُرسی جتھے سیو کھائیا۔ اک کول
 سنگھاسن ڈاہیا ہووے گا ننگا، بستر اُتے نہ کھئے ٹکائیا۔ اک رکھیا ہووے اُتے پنچہ، بازو نال نہ کھئے وڈیائیا۔ نال لکھیا ہووے حرف
 یکشمبہ، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو
 ستاراں ہاڑ آونا نال چاء، چوہیسے دھیان لگائیا۔ خوشیاں وچ کہنا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ اک دو جے دے بھگت دوارے وچ بنیو
 گواہ، باہر دی شہادت نہ کھئے بھگتائیا۔ پھیر محمد دی آسا کارن سارے منگیو دُعا، خالی ہتھ وکھائیا۔ پھیر مُچھاں نوں دیو تاء، مُکھوں

کہنا ساڈا پرہو دُھر دا ماہیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا سُوَر تے گان، گو غریب نائیاں ہوئے سہائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا آد شکت یکشمبے
 ماں، سنگھ آسوار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے بھگتو
 میں بہت کچھ کرنا یاد، ہاڑ ستاراں دیاں سُنائیا۔ ضرور دساں گا تہانوں کتھے کتھے کرنا آباد، کون دھام ٹکائیا۔ تہاڈی سب دی رکھنی یاد،
 یادداشت نہ کدے بھلائییا۔ تہانوں جگت والے رہن نہیں دینا سادھ، سادھنا دُھر دی دینی درڑائیا۔ تہاڈی سُنتیاں دے اندر وڑ کے
 وجاؤنی رباب، ستار اپنے نام نال بلائییا۔ جے تہاڈا شہنشاہ آگیا وچ پنجاب، تے پنجے لا کے سب نوں پار کرائیا۔ جیہڑا پرم پُرکھ کیسے نوں
 دسیا نہیں سی وچ خواب، ساہمنے ہو کے درشن دیوے چائیں چائیں۔ جس نوں سجدیاں وچ سب نے کیتا آداب، قدم بوسیاں کر کے
 جھٹ لنگھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے سو صاحب میرا پرگٹ ہو کے دیس ماجھ، سماج جگت والا بدلائییا۔ جس سمبل وچ بہہ کے سمبل دا کیتا
 راج، اوہ رعیت دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جس دی شبد دھار نے شبد دا بدل دینا مزاج، شبد دی سکھیا شبد نال بھگتائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ پہلی ہاڑ کہے جن بھگتو پنجان پنجان گرمکھاں پنج پنج لیاؤنیاں
 کلیاں، ماجھا مالوا دواہہ جموں ونڈ ونڈائیا۔ پنجان کول پنج پنج ہونگیاں ٹلیاں، جو بھگت دوارے دے چارے کُنٹاں دین کھڑکائیا۔ پنجان
 پنجان دے کول ہونگیاں نکیاں نکیاں لُون دی ڈلیاں، لُون کھا کے تہاڈا ستگر نمک حرام نہ کدے بن جائیا۔ سب نے تیل لا کے آؤنا گھروں
 اپنے پیراں دیاں وچ تلیاں، آگے دھرم رائے طلباں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لنگھنا پئے نہ وچوں بھیڑیاں گلیاں، چوراسی وچ نہ کھئے بھوئییا۔
 جیہڑیاں آتما پرہو دے چرناں وچ پلیاں، اوہ پلکان وچ پارہم پت پرمیشور وچ سہائیا۔ جدوں ویکھو حاضر حضور کھلیاں، در تھانڈے
 بنا سیس توں سیس نوائیا۔ جیہڑیاں اپنے پیار وچ وبار وچ لوک مات گھلیاں، پھر گھر لے کے جاوے چائیں چائیا۔ پہلی ہاڑ کہے جن بھگتو
 تہاڈیاں آتما کدے رہن نہ دیوے اکلیاں، اکلے اکلے دے نال اپنا سنگ لے بنائیا۔ باہروں تہانوں کوئی نہ ویکھے اندر تہاڈے ضرور پاویکا
 جلیاں، مستی وچ اپنی مستی دے چڑھائیا۔ وقت آؤنا تے تہاتھوں لہراں جانیاں نہیں ٹھلیاں، بلوئے دے دے سب نوں دے بلائییا۔ بُن
 کہندے سارے ولیا چھلیا، پھر سب نے کہنا ایہو دُھر دا ماہیا۔ کیوں وقت آؤنا تے سب دے اندر جوتاں دسناں بلیاں، بن تیل باقی

ڈگمگائیا۔ بھاگ لگنے تہاڈے کایا ماٹی پنج تت دیاں کھلیاں، کھلاں وچ اللہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھکتو پیار دیاں مانے رنگ رلیاں، رل مل اپنا جھٹ لنگھائیا۔

* ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت دس امرتسر شہر ٹھیکیدار ٹھاکر سنگھ دے گرہ *

پنج تت کہن پرہ ساڈی اک ارداس، بینتی کر کے سیس جھکائیا۔ ساڈا انتر لیکھے لاؤنا پون سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتھی آکاش، گگن گگنتر تیری وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈی پوری کرنی آس، آشا تیرے چرن ٹکائیا۔ سدا سدا سد تیرے سیوک رہیئے داس، یاچک جگت جہان اکھوائیا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈا تیرے اُتے وشواس، وشو دا لیکھا دینا مکائیا۔ نرگن نور تیرا تکیئے جوت پرکاش، کایا مندر اندر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن ساڈی اکو اک بینتی، نمرتا وچ منگ منگائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ساڈی ہووے پنکتی، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچی ودیا دے دے بنا پنڈتی، نراکھر اکھر دھار جنائیا۔ میل ملاواں بخش دھرم دی سنگتی، سکلا سنگ جنائیا۔ پیج رکھ لے اپنے جن دی، جنک دا لیکھا نال ملائیا۔ واسنا کوڑ رہے نہ من دی، ممتا موہ دینا مٹائیا۔ وست بخش دے نام دھن دی، کایا مندر اندر ٹکائیا۔ سوجھ بخش دے اپنے برہم دی، پاربرہم پرہ پردہ لاپیا۔ مریادا بخش دے اپنے دھرم دی، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ چنتا رہے نہ کیسے ورن دی، ذات پات دا پنڈھ مکائیا۔ اکو اوٹ تیرے چرن دی، چرن چرنودک جام دینا پیاٹیا۔ ساڈی کھیل نہ رہے جنم مرن دی، پنج تت نو نو سیس جھکائیا۔ تیری کیرپا ہووے سچکھنڈ کھڑن دی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ منزل بخش دے اپنے چڑھن دی، جگت دواریاں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن ساڈی اکو اک دلیل، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ درگاہ سچ سچ اپیل، سچکھنڈ نواسی سنی چائیں چائیا۔ شرع دا وچ دے نہ کھئے وکیل، وکلا روپ نہ کھئے درسائیا۔ نگاہ مار لے اُتے زمین، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈی بندگی کر تسلیم،

سرِ اپنا ہتھ ٲکائیا۔ ساڈا انت نہ ہووے غم گین، غمان دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ٹوں شہنشاہ شاہ پرین، پاتشاہ ڈھردرگاہیا۔ دوس رین تیرا نام رہے چین، چنتا غم اندروں دینا کڈھائیا۔ تیری دھرم دی دھار ساڈی ہوئے تعلیم، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرے بھکت سہیلے، جگ جگ تیری سیو کھائیا۔ آتم دھار میل لے میلے، پنج تت لیکھا نال رلائیا۔ اسیں رہیئے مول نہ اکیلے، اکل کل دھاری دینی مان وڈیائیا۔ اکو رنگ رنگا دے گرو گڑ چیلے، ستگر شبد تیری بے پرواہیا۔ جگ جگ تڈھ بن کھیل کوئی نہ کھیلے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ ساچی دھرم رائے دی کٹ دے جیلے، آون جاون لکھ چوراسی رہے نہ رائیا۔ تیرا پرکاش تکیئے جنھے دیپک بلے بن باقی تیلے، گھرت لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہربان مہربان کړپا کر دے ساڈے دھرم رائے دے ویلے، وقت وقت نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن ساڈا لیکھا میٹ دے وکھ، تتو تت دھیان لگائیا۔ لجا لوک مات لینی رکھ، جن بھکت واسطہ پائیا۔ درشن دینا پرہو پرتکھ، ساکھیات نظری آئیا۔ ٹوں صاحب سلطانا الکھنا الکھ، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب کچھ تیرے ہتھ، دو جہان سری بھگوان تیری آس رکھائیا۔ پرم پُرکھ ساڈے سمرتھ، مہا اکٹھ کتھی نہ جائیا۔ تیرے درشن نال سگل وسورے جائن لتھ، روگ سوگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چرن کول ٹیکھے متھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ نام ندھان دے دے وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ تیری سرن سرنائی چرن کول جائے ڈھٹھ، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ ساڈا لہنا ویکھ لے اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ اٹھ، نوان دران دا لیکھ چکائیا۔ دسویں تیرا نور جوت پرکاش ویکھیئے لٹ لٹ، نور نورانے ڈگمگائیا۔ دھن آتمک شبد دی مار سٹ، سوئی سرت سرت جگائیا۔ امرت دھار نجھر جھرنا جھٹ، بوند سواتی دے پیائیا۔ ساڈی دُرمت میل کٹ، جگت پاپاں کر صفائیا۔ سرن سرنائی جائے ڈھٹھ، نو نو سیس جھکائیا۔ ٹوں وسنہارا گھٹ گھٹ، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ یارڑے تیرا ستھر بیٹھے گھت، دھرم دھار سیج ہنڈھائیا۔ ٹوں لہنا دینا دے دے وت، بے وطنان وطن گھلائییا۔ ساڈی لیکھے لے رت، رتڑی لوک مات مہکائیا۔ کړپا کر سوامی پرمیشور پت، پت پُنت دے بنائیا۔ پوتر کر بدھ مت، اُجل من کر صفائیا۔ ساڈی بینتی چرن کول کہن پنج تت، تتو تت

دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، امرت آتم امیوں رس اپنا گھت، جگت اگنی کوڑت ت مٹائیا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *
 ستاراں ہاڑ کہے نو از مزی زولے از یک جفا چشمے نظ نوری اللہ زوزی نرڈ چاوکسے زمد تاوزلے امی مازوپہل زوا زامشتے دُعا نا
 خستو مہم ارشو زم پاوزیو زما شاہے گما زاوستی مجس زاخونے کلس نوری اللہ پامشتے مُزا وزیول ویک ناعظمتو زمی نرشتے میں کزونے
 گود نوری زود اماووزے مبلو فرشتے تکلو زمیول اوں بیئیے بے پرواہ زکھلو بہلا زمو جہدم تا زیون کوے زمان زلفسل مُبل مزل تیے زبا زکی
 نائولکل مزدل زیبل زبا کاوستو داس چوازلا اللہ بہختم بہستل سمو تے سمت چشمے کمت نوری رُشنا رحمتے خُدا خود مالک بے پرواہیا۔
 ستاراں ہاڑ کہے میرا اکو اک سندیس، سندھیا سرگھی باہر جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن میرا نریش، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ایکنکارا جانے
 لیکھ، آد نرنجن بھیو چکائیا۔ ابناشی کرتا سہنجنا کرے ویس، سری بھگوان پردہ لاپیا۔ پاربرہم میرا ویکھنہارا دیس، روپ انوپ آپ
 درسائیا۔ ستگر شبد دے سندیس، سنیہڑا اکو دھردرگاہیا۔ جس دا کھیل آد جگاد ویشیش، دشا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سو لہنا دینا ویکھ
 کل کلیش، کل کاتی پھول پھولایا۔ جو آسا رکھ کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مُلا مساک شیخ،
 شرع شریعت پندھ مکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا پروردگار سانجھا یار ہر گھٹ رہیا ویکھ، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ جس نرگن سرگن
 دھار بدلنی ریکھ، رکھی رکھیشراں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 سمجھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری بندنا اک پرنام، پت پرمیشور سپس نوائیا۔ میرا سجدہ اگم سلام، دھردرگاہی لاگان پائیا۔ جس دے
 سنان جگ چوکری پیغام، بن اکھراں اکھڑ دئے سمجھائیا۔ اُس دا نرگن دھار دین دنی دا اک کلام، کلمہ کائنات درڑائیا۔ سب دا مالک
 خالق اک امام، عملان توں رہت نور لاپیا۔ جو حقیقی دیوے اکو جام، حقیقت پردہ دئے کھلائییا۔ جس نوں کھندے دھر دا رام، رمیا

رام روپ سہائیا۔ جیہڑا صُبح تون دے شام، گھنٹیا اگم اتھاپیا۔ جس دا منتر ستنام، اکھڑ اکھڑاں نال درڑائیا۔ اوہ نرگن نرویر نراکار
 نرنکار کرن والا انتظام، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس دے نام کلمے جگ چوکرئی لہنیاں والے بنام، دین دُنیا جگت جگت سمجھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ ستاراں ہاڑ کپے پرہو مینوں کر لین دے سجدہ، پروردگار سانجھے یار
 سپس جھکائیا۔ میں غلام تیرا ہوواں بردا، بندگی بندیاںیوں باہر دینا کڈھائیا۔ تُوں جگ جگ کھیل اگم کر دا، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔
 نہ جنے نہ کدے مردا، مرن جمن وچ کدے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے کولوں ڈردا، بھے وچ بھجن واہو داہیا۔ تیرا شرع دا اصول ویکھیا
 لڑدا، کلمہ نام نال ٹکرائیا۔ دین دُنی تیرا کھیل ویکھیا گڑھ دا، ہنکار وچ وڈیائیا۔ مایا وچ تیرا جگت جہان ویکھیا سڑدا، اگنی تت نہ کھئے
 بھجھائیا۔ بن تیری کِریا تُوں میرا میں تیرا اکھڑ کھئے نہ پڑھدا، نرگن نرگن وچ نہ کھئے سہائیا۔ تُوں مالک جل تھل دا، مہیئل تیری بے پرواہیا۔
 کجھ لہنا دینا دس دے میرے مالکا کلجگ کل دا، کی کل کاتی کھیل کھلائی۔ کی فرمان سندیسہ باون دوارے بل دا، بھو ابھیدا دینا
 درڑائیا۔ مینوں ایوں جاپدا تیرا ویلا کدے نہیں ٹلدا، ٹلیاں والے دین گواہیا۔ اوہ ویکھ لے تیرا شبد شبد سندیسے گھلدا، بنا اکھڑاں اکھڑ
 سمجھائیا۔ سچ سنگھاسن آسن ملدا، جس دی بادھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا پردہ آپ کھلائی۔ ستاراں ہاڑ کپے پرہو مینوں کر لین دے ڈنڈاوت، بندگی والیا چرناں سپس نوائیا۔ تُوں مالک خالق صحیح
 سلامت، آد جگاد اک اکھوائیا۔ مینوں بخش دے ست دھرم دی نیامت، وست امولک اگم ورتائیا۔ تُوں میرا سوامی اکو ہوویں مالک،
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل خالق دا ویکھان سنچالک، جو سنجے کرشن دتا درڑائیا۔ تیرے حکم حق دی ویکھان عدالت، عدل
 انصاف دینا سمجھائیا۔ تیرے پچھے پیغمبراں پائی شہادت، شرع دے مالک پردہ دینا اٹھائیا۔ مینوں ایوں دسدا ایسے سال وچ پا دینی بغاوت،
 بغلگیر رہن کھئے نہ پائیا۔ اج میرا خوشیاں دا دہاڑا سب نوں دے دے دعوت، میخانے محبوب سب دینے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ ستاراں ہاڑ کپے پرہو مینوں چرنیں لا لین دے دھوڑ، مستک ٹکا خاک
 رمائیا۔ میں تیرا ننھا پچھے مورکھ موزھ، مگدھ آنجان نظری آئیا۔ نوجوانا سری بھگوانا اپنا رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ

جائیا۔ نانا توڑ دے سرِشٹی دی درِشٹی نالوں کوڑ، کوڑ کُٹب دینا مٹائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے مغرور، مغرب مشرق ویکھنا چائیں چائیا۔ مہربانا مہر کرنی ضرور، ضرورت سب دی اپنے چرناں وچ ٹکائیا۔ جو موسیٰ اشارہ دے کے گیا اُتے کوہ طور، ثریا توں باہر دتا جنائیا۔ جو صلیب لیندیاں عیسیٰ نے تیرا حکم کیتا مشہور، مشورہ تیرے کلمے نال بنائیا۔ جس کارن تینوں حضرت محمد نے کہا میرا غفور، عالی جاہ ایلی اللہ نور الایہیا۔ نانک یرگن دھار تیرا مٹیا دستور، دست بدست سیس نوائیا۔ گوہند ہس کے کہا میرا محبوب کھیل کرے ضرور، خالق خلق دھیان لگائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا نوجوانا میں کی تکان تیرا نور، نور نور نے دینا چمکائیا۔ میں چاکر آد جگاد تیرا مزدور، جگ جگ تیری سیو کھائیا۔ میرا پچھلا پینڈا رہیا نہ دور، آگے نیڑے گیا آئیا۔ ساچی مستی دا دے سرور، سُرتی شبد نال ملائیا۔ اوہ ویکھ لے لہندے چڑھدے تیرے حکم دا پیا فتور، فتویٰ دینا تھاون تھائیا۔ پتہ نہیں کس دا ہونا قصور، قصور والے کسر اعشاریئے نال دینے اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہو مینوں لین دے جھک، جھک جھک سیس نوائیا۔ مینوں پڑھ لین دے اگئی ٹک، جو ٹخم تاشیر سب دی دئے بدلائیا۔ اوہ وقت سہنجنا تیرا رہیا ڈھک، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نگاہ مار لے دھر دے باپ اپنے لکھ چوراسی والے ویکھ لے ست، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جدھر ویکھیں کوڑ کریا پئی لٹ، لٹیرا کلجگ بھجے نال واہو داہیا۔ سب دے بھاگ گئے نکھٹ، بھاگ ہین لوکائیا۔ تیرے نالوں تیرے گئے رٹھ، پاسا دین دنی بدلائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے کڈھ لے مٹھ، مٹھی اپنی وچ ٹکائیا۔ مینوں ایوں دسدا ہاڑ ستاراں کہے جھگڑا چھڑنا لہندے والی گٹھ، مغرب لے رہیا انگرائیا۔ اوہ ویکھ لے محمد عیسیٰ والی دسے پھٹ، پھٹکل ہونی جگت لوکائیا۔ سب دا نانا اندروں جانا ٹٹ، ٹٹیاں سکے نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا سہائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہو مینوں چرنیں جان دے ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ باقی دین دنی دے سال رہ گئے اٹھ، اٹھان تتان کھیل کھلائییا۔ میں وی سماں ویکھنا ٹٹھ ٹٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں اُمت امتی ہونا اکٹھ، چار یاری سنگ محمد دئے گواہیا۔ حضرت عیسیٰ رہے مول نہ وکھ، وکھری گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ موسیٰ دھار ہو پرتکھ، چوتھے جگ دئے

گوہپیا۔ نانک بول جیکار الکھ، شبد شبد نال سُنائیا۔ گوہند شبد دھار پرتکھ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کیسے دی اندروں گھلنی نہیں اکھ، تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ کی دین دُنی دی قیمت کوڈی رہنی نہیں ککھ، شاہ سُلطاناں خاک نال ملائیا۔ اوہ ویکھ لے سب دی جیون زندگی دسے بھکھ، پریم وچ نہ کھئے سمائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیاالا الکھنا الکھ، الکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کچھ مینوں اپنا بہیت دس، دہ دشا دا پردہ لاپیا۔ میں پھراں ہس ہس، بھجّاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا لینا ملائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہو مینوں چرناں وچ جان دے لیٹ، اپنا آپ مٹائیا۔ تُوں مالک کھیوٹ کھیٹ، ملاح دُھر درگاہیا۔ میں تیری رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ آپا آپ کر دیواں بھیٹ، باقی اور نہ کچھ رکھائیا۔ کِس بدھ لہنا میٹنا دین دُنی دے سیٹھ، پردہ دینا چکائیا۔ کِس تُوں رکھے چھایا بیٹھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہو میں در تیرے دا منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا انتشکرن مُول نہ سنگدا، آسا منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں وقت جاندا لنگھدا، بھجّے واہو داہیا۔ کی کھیل ہونا کلجگ ملنگ دا، مینوں دے سمجھائیا۔ کی لہنا سنگھاسن تیرے خالی پلنگ دا، شاہ سُلطاناں خاک ملائیا۔ کیسے تُوں دانہ ہتھ نہیں آؤنا ڈنگ دا، ڈنکا کلجگ دینا وجائیا۔ سکھ رہنا نہیں آتم اند دا، اندپُر والا دئے گوہپیا۔ اوہ ویکھ لے نشان اشارہ دیندا تارا چند دا، چند ستار نال ملائیا۔ جھگڑا پینا دین دُنی بند بند دا، بندگی والے بھجّن واہو داہیاں۔ کیسے دا لیکھا مُکنا نہیں تت پنج دا، پنچم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا بہیت نہیں آؤنا مہانے ونجھ دا، ڈُونگھے ساگر گہر گور تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ اپنا کھیل تک لے سویر سنجھ دا، جگت تھت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں پرہو کراں نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں آد جگادی پروردگارا، جلوہ گر نور الہیا۔ تیرا نرگن نرور نرکار نرکار دھام نیارا، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوہا پائیا۔ تیرا نور ظہور اُجیارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ تیرا روپ انوپ ست سرُوپ سانجھے یارا، سگلا ساتھی نظری آئیا۔ تینوں سب نے کہنا کل کلکی اوتارا، نہکلنک تیری وڈ وڈیائیا۔ امام امے تیرا بھیو پائے کھئے نہ سارا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں کوک کے کراں پُکارا،

دروہی تیرا نام خُدائیا۔ چاروں کُنٹ دِسے ہاباکارا، ہوکیاں وچ جگت لوکائیا۔ تُوں نرگن سرگن دھار آئیوں دوبارہ، دو جہاناں تیری وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چُکائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سُن میرے مترا جگت سینگھاسنا، خالی ویکھ کے کی جنائیا۔ کسے دا قایم نہیں رہنا آسنا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ پھرنی دروہی پرتھی آکاشنا، گگن گگنتر دھیان لگائیا۔ کی حُکم ورتے پُرکھ ابناشنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کی اشارہ ملے شنکر کیلاشنا، کل دھاری کی درڑائیا۔ کِس بدھ کلجگ کوڑ کڑیار ناچنا، چاروں کُنٹ اپنا تال بنائیا۔ دُھر دا شبد کسے نہ واچنا، عقل بُدھی نہ کھئے وڈیائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے پُرکھ سمراتھنا، میری تیرے آگے دُہائیا۔ اتم کنڈھا ویکھ لے گھائنا، گھٹ گھٹ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پرہو میریاں تک لے آشا، بن اشاریوں دیاں جنائیا۔ میریاں ویکھ لے راساں، دو جہان بنا گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ میریاں ویکھ لے کلاساں، بن اکھراں نراکھہر دھار پڑھائیا۔ میریاں ویکھ لے بن ہڈیاں توں لاشاں، لشکر نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سچ دساں دین دُنی دا تیرے ستگر شبد نے ضرور بدل دینا پاسا، سار پاشے دی کھیل سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیری سب توں وکھری کلمے کلام توں باہر بھاشا، جگت بھاشا نہ کھئے وڈیائیا۔ جے تُوں ویکھنا دین دُنی دا تماشنا، تماشین ہو کے نور الاہیا۔ چوڈاں طبق چوڈاں لوک تیری کرن تلاشا، کھوجن تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پرہو میرا دوس سہاونا ٹھنڈ دا، ٹھنڈک میرے اندر آئیا۔ بھگتاں سگن منایا اپنی گنڈھ دا، ناتا دُھر دا دُھر دے نال جڑائیا۔ جے تُوں نام ندھان ونڈدا، غریب نایاں جھولی پائیا۔ جھگڑا میٹ کیر جنڈ دا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پندھ مُکا دے کھنڈ برہمنڈ دا، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سُکھ دے دے سچ اند دا، اند اند وچوں کر رُشنائیا۔ لیکھا رہے نہ اگلے پندھ دا، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ تُوں مالک خالق روپ بخشند دا، بخشش رحمت دینی کمائیا۔ میں سمت شہنشاہی دس وچ اکو منگ منگدا، در تیرے اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ ستگر شبد کہے سُن مترا ہاڑ ستاراں، تینوں ستیا دیاں جنائیا۔ بن اکھراں توں تک باہرا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سندیسہ دے دے تیئی اوتارا، اوتری اپنا حُکم

جنائیا۔ تیریاں پیغمبران نال بہارا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تیریاں ستگرؤآں نال وجنا ستاراں، سطح بُلندی دینا سُنائیا۔ تیرا سب توں وکھرا ووبارا، جس دی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن بے انت بے انت مالک سب دا پروردگارا، نور نوراہ اک اکھوائیا۔ ذرا اٹھ کے ویکھ نو کھنڈ پرتھی دیاں دھارا، ستاں دیاں نال ملائیا۔ آ تینوں وکھاواں ڈونگھیاں گاراں، جلاں تھلاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ہاڑ کہے ستگر شبد میں تیرا اکو میت، مترا تینوں دیاں جنائیا۔ پہلوں بہگت پیارے کر دے ٹھانڈے سیت، سب دے اندروں اگنی تت بھجائیا۔ آتم دھار دس پرت، پرتیم ہو کے میل ملائیا۔ جے ستگر شبد تے وس جا چیت، میری اج دی رات دے گواہیا۔ سب دی انتشکرن چوں بدلے نیت، نیتوان تیری وڈ وڈیائیا۔ جدھر جان تیرا گان گیت، دوجا ڈھولا رسن نہ کھئے سُنائیا۔ اپنا دھام وکھا انڈیٹھ، بنا نیتراں دے جنائیا۔ جے ستا اندر دے کر پیٹھ، میری یاد وچ کروٹ لے بدلائیا۔ پُرکھ اکال تیری کرے تصدیق، شہادت حُکم والی بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے ہاڑ اوئے مترا میتیا، آ سجن دیاں وکھائیا۔ اٹھ ویکھ پرہو دی ریتیا، کی ریتوان درڑائیا۔ جس کھیل کھیلیا ہست کیتیا، اوچاں نیچاں سنگ بنائیا۔ جو وسے سب دے چیتیا، چت وت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ جس پچھلے کرم تے مارنی لیکیا، لائن اگلی دینی بدلائیا۔ نام ندھان دے بھر کے کھسیا، خالی مژن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں کہندے جگت جگدیسیا، سو بھگتاں بنے پتا مائیا۔ جس دا نام ندھان انڈیٹھیا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ چاڑھے رنگ مجیٹھیا، جگت جنم وچ اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ہاڑ کہے پرہو میں نہیں متدا، نمرتا وچ دیو سُنائیا۔ میں ونجارا نہیں کیسے کت دا، اکھراں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ میں سجن نہیں کیسے تن دا، تتاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں چاہندا سب نوں بھیو کھول دے اپنے برہم دا، پاربرہم پردہ دے چکائیا۔ مارگ لا دے اکو دھرم دا، نو کھنڈ پرتھی تیری وجے ودھائیا۔ کیوں لکھ چوراسی آتم دھار تیرے وچوں جنم دا، دوسری جنم والی کھئے نہ مائیا۔ کیوں جھگڑا پایا بہرم دا، بھانڈا بہرم دینا بھنائیا۔ لہنا مکا دے اج دی رات کوڑے کرم دا، کانڈ دا جھگڑا دینا چکائیا۔ ٹوں مالک کرنی کرن دا، کرتا پُرکھ نور الاہیا۔ کی تیرے در تے لیکھا

ورن برن دا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو ڈھولا نام دس دے پڑھن دا، ساچے کلمیاں نال شنوائیا۔ مارگ دس دے حقیقی منزل چڑھن دا، سرتی شبد نال دے بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے اوئے ستاراں ہاڑ ٹوں بڑا پُرانا یار، یارڑے دیاں سمجھائیا۔ اٹھ تک لے کھیل اپار، اپرمپر سوامی رہیا دکھائیا۔ جیہڑا روپ رنگ ریکھ توں وسیا باہر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ جوتی جاتا ہو اجیار، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ تیرا لہنا دینا پورب قرض دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن لیکھا دئے مکائیا۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے یرگن سرگن دھار دیوے تار، تارنہارا اک اکھوائیا۔ کایا مندر اندر جوتی جوت کر اجیار، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ ستگر شبد دے دھنکار، دھن آتمک راگ دئے سنائیا۔ امرت جھرنا بوند سواتی بخش کے ٹھنڈا ٹھار، جگت ترسنا دئے مٹائیا۔ کوڑی کریا رہے نہ اندھ اندھیار، ساتک ست کرے رُشنائیا۔ اٹھ ویکھ لے بھگت سہیلے بیٹھے ہر بھگت دوار، سوہنے سوہیا پائیا۔ اوہ ویکھن آیا جس بھانڈے گھڑے بن کے آپ ٹھٹھیار، سنیار اپنا روپ بدلائیا۔ جتھے ویروا نہیں پُرکھ تے نار، پردھ بال جوان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا سری بھگوانا، اک اکلایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ستگر شبد میں کوئی نکا جہا نہیں کاکا، میں چار جگ دے کلمیاں والیاں ویکھاں چائیں چائیا۔ تیرا جگ جگ جدا ویکھیا ڈاکا، دین دنی کھوج کھوجائیا۔ مینوں ستجگ تریتا دواپرکلجگ دا یاد ساک، سچ دیاں سنائیا۔ ٹوں سب دا بن کے مالک آقا، عقل بڈھی دتی بھلائییا۔ شاہ سلطاناں ملا کے وچ خاکا، نام نشان دتے اڈائیا۔ مینوں یاد آوندا جو اوتار پیغمبران گرواں لیکھیا بھوکھت واکا، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر ساجن اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرے سجنا سن لے میری بات، باطن دیاں جنائیا۔ جس دا لیکھا لیکھے نہ کھئے قلم دوات، کاغذ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ کھیل کرے کھلاپات، پت پریشور نور الاہیا۔ اوہ ویکھنہارا کلجگ اندھیری رات، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جنہ جھگڑا پایا دین مذہب ذات پات، مانو مانو رنگ رنگائیا۔ اوہ کھیل کھیلے آپ سمرات، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دے کول لہنا دینا دو جہاناں رکھے اپنے ہاتھ، دوسر ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ چلاونہارا راتھ، رتھ

رتھوہی بے پرواہیا۔ ویکھنہارا اناٹھاں ناتھ، دیناں ہوئے سہائیا۔ اُس دی سُن اگئی گاتھ، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔ جس لہنا دینا مُکاؤنا مستک ماتھ، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھوآ آپ کھلائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہو کیوں ستگر شبد نے پائیاں ونڈیاں، کی تیری بے پرواہیا۔ کی کھیل برہمنڈ برہمنڈیاں، پردہ دینا اٹھائیا۔ کی مالک تیریاں ڈنڈیاں، ڈنڈاوت کی جنائیا۔ کیوں جگت چمکائیاں چنڈیاں، کھڑگان نال سہائیا۔ کیوں انت کنارے کیتے کنڈھیاں، ستجگ تریتا دواپر پندھ مُکائیا۔ کیوں اوتاراں پیغمبراں منگاں منگیاں، اوٹاں تیرے اُتے رکھائیا۔ کس بدھ پچھلیاں جگ چوکریاں لنگھیاں، پردہ دینا چُکائیا۔ کیوں جگت پیار وچ تیریاں یاد آؤندیاں اندیاں، سُکھ ساگر سنگ بنائیا۔ کی لہنا دینا پرکرتی پنجھیاں، پنجاں تنان نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے ہاڑ ستاراں میں خوشیاں دے وچ ہسساں، ہس ہس دیاں جنائیا۔ تینوں خبر اگئی دساں، بن اکھراں اکھ پڑھائیا۔ میں اُس پرہو دے حُکم اندر وساں، جس دا واسطہ نال خلق خُدائیا۔ جس دی صفت کراں جسا، ڈھولے سوہلے راگ درڑائیا۔ اُس دا وقت سہنجنا آیا مسان، مسیا زین اندھیری کلجگ دے گواہیا۔ میں چاروں کُنٹ خوشیاں دے وچ نساں، بھجّاں وابو داہیا۔ دُھر دے حُکم دا تیر انیالا کساں، بن چلے کمان اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے ہاڑ ستاراں اج دی ویکھ لے گھڑی سلکھئی، سوہنیا دیاں جنائیا۔ جنہاں دی صاحب نے پت رکھنی، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ ایہہ قول کیتا سی کرشن نے جس ویلے سخیاں توں کھادھی مکھنی، بن رسنا بھوگ لگائیا۔ کلجگ جس ویلے مایا ڈسیگی ڈسنی، سادھاں سنتاں اُتے ڈنگ چلائییا۔ بنا پرہو توں پیج کیسے نہیں رکھنی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی حد پٹی، نو کھنڈ دا پندھ مُکائیا۔ درد رہنا نہیں پت پتنی، نیر نین نہ کھئے جگت شرمائیا۔ نام ملے نہ رت رتنی، ہیرا مولک روپ نہ کھئے بدلایا۔ سب دی اندروں کایا جھولی ہونی سکھنی، نام نشان نہ کھئے ٹکائیا۔ نج نیر کھلے نہ اکھئی، نین مؤند روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے ستگر شبد میں جان دا پُرائیاں ریتیاں، سچ دیاں سُنائیا۔ مینوں بھلیاں نہیں جگ چوکرئی دیاں کیتیاں، نام کلمے سنگ رکھائیا۔ میرے وچ نو

سُو چُرانوے چوکریاں بیتیاں، بھیمو ابھیدا اپنے وچ ٹکائیا۔ میں کوئن وار ویکھے مندر مسیتیاں، شودوالے مٹھاں رنگ رنگائیا۔ بنا پرہو توں
 رُو حان ویکھیاں چیکیاں، رoon مارن دھابیا۔ تپدیاں ویکھیاں انگیٹھیاں، گر اوتار پیغمبر ڈیرے لائیا۔ شبد کہانیاں سُنیاں میٹھیاں،
 ڈھولے اکھراں والے گائیا۔ کھیل تگے ہست کیتیاں، اوچاں نیچاں رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا
 ور، ڈھر مالک ہویے سہائیا۔ ستگر شبد کہے ہاڑ ستاراں سُنیا، اپنی لے انگرائیا۔ اٹھ میرے لاڈلے پتیا، تینوں لواں جگائیا۔ جس آد
 جگاد سب دا بیڑا چُکیا، بن کندھے کندھ ٹکائیا۔ اُس دا پینڈا کدے نہ مُکیا، نہ کوئی اگلا پندھ وکھائیا اُس دا حُکم کدے نہ رُکيا، نہ کوئی
 میٹھ میٹھ مٹائیا۔ اُس دی سُن لے اک ٹک دو ٹکيا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ کتے راہوں پھری نہ گھسیا، نین لینا کھلائییا۔ کتے
 جگت جہان پھری نہ رُسیا، اپنی لے انگرائیا۔ پر یاد کر لے ہاڑ ستاراں بنا پرہو توں بھگتاں نوں کدے کیسے نہیں پُچھیا، پھڑ بابوں نہ گلے
 لگائیا۔ لاڈ کرے نہ وانگ پتیا، گودی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے
 ملائییا۔ ہاڑ ستاراں کہے میرے دھرم دھار دے باپو، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ دین دُئی دے پوت پاگو، اج پت پت پت دے کرائیا۔ آتم
 دھار دے سچے ساگو، سجن ڈھر دے اک اکھوائیا۔ تیرے بنا انہاں دا پردہ کون ڈھاگو، سر سر ہتھ کون رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میل لینا ملائییا۔ ستگر شبد کہے بھگتو ہُن سانجھی آگئی وارتا، ہاڑ ستاراں پلا گیا چھڈائیا۔
 کی لہنا دینا تہاڈا تہاڈے یار دا، یارڑے دے یرانیاں والیو دینا سمجھائیا۔ کی لیکھا تے حُکم اُس سچے سرکار دا، جس نوں شہنشاہ کہے کے
 سارے سیس نوائیا۔ اوہ جس لیکھ بنایا پیغمبر گر اوتار دا، لوک مات کھیل رسیا وکھائیا۔ جس لیکھ جنایا شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن دا، کعبیاں پردے دتے اٹھائیا۔ کی لہنا دینا لیکھا اُس مہربان دا، مہبان پیدو بی خیر یا اللہ الابی نور کی اپنا حُکم ورتائیا۔ کی تہاڈا
 لیکھا اُس نال اس جہان دا، جس جہالت تہاڈے اندروں دینی کڈھائیا۔ اوئے تہاڈا جھگڑا رہن نہیں دینا کال مہاکال دا، رائے دھرم نہ دئے
 سزائیا۔ چترگپت کیسے دا لیکھا نہ کدے وکھالدا، جنہاں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جے تہاڈا دیپک بچھ گیا تے ہُن ویکھو کیس طرح اندر بالدا،
 بن تیل باقی کران رُشنائییا۔ ایہہ کھیل ہووے بے مثال دا، جس دی مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ اوہ میرا جھگڑا نہیں کیسے تلوار ڈھال دا، شبد

دے کھنڈے نال کراں صفائیا۔ بھگت سُپیلے جتھے ہون اوتھے پالدا، ایہ میری بے پرواہیا۔ اگلا وقت نہیں کوئی جواب تے سوال دا، اندر وڑ کے ویکھاں سب نوں تھاون تھائیا۔ پھل دینا تھادے کایا والے تت ڈال دا، پت تھنی دینی مہکائیا۔ تھانوں سرشٹی کہیگی اوہ کوئی یار سی انہاں دے نال دا، جیہڑا یارانہ گیا نبھائیا۔ ایہنوں پتر نہ سمجھو سنگھ پال دا، ایہ داتا نور الاہیا۔ ہن ویلا آ گیا دینا حکم اپنے اقبال دا، عقل بدھی والیو سمجھنا چائیں چائیا۔ کھیل ویکھو شبد دی اچھال دا، اچھال اچھال کی اپنی کار بھگتائیا۔ ہن روپ نہیں کوئی پاتشاہ جاں کنگال دا، شہنشاہ ہو کے شہنشاہی دو جہان دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ دکھائیا۔ اوئے ہاڑ ستاراں چھو آ جا نیڑے، اوئے جگ چوکری دیا وچھڑیا تینوں دیاں سمجھائیا۔ بھگتاں دا بھگوان بھگتاں دے وڑ جانا وچ کھیڑے، کایا دی کھیڑکی کُنڈے پردے اندروں لایا۔ جگ جنم دے وچھڑے جیہڑے، بھڑ بھڑ باہوں لینے ملائیا۔ بنا بیڑی ونجھ مہانے چھو تون چاڑھ کے اپنے نام دے بیڑے، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ لے جانا اُس نور الاہی دے ویہڑے، جتھے دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب دے جتھے نہیں کوئی جیہڑے، کلمہ کائنات نہ کھئے درڑائیا۔ چوراسی دے پھیر پینے نہیں گیڑے، آون جاون پندھ مکائیا۔ ہن تھانوں ضرور دُنیا کردی بکھیڑے، طعنے دے دے رہے سُنائیا۔ پر تھادے اُس صاحب دے چرناں وچ ڈیرے، جتھے جنم پھر کدے نہ مائیا۔ تسیں اُس دے گرہ وسدے جیہڑا آتما دے نیڑے، باہروں جگت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ اوئے ہاڑ ستاراں نوں بڑیاں رکھیاں اڈیکان، اڈیک اڈیک دھیان لگائیا۔ اٹھ ویکھ لے سمت شہنشاہی دس دیاں آگیاں تریکان، طریقہ تینوں دیاں درڑائیا۔ جس نوں کہدے نیکن نیکا، نیرن نیرا دھردرگابیا۔ میٹنہارا جگت شریکا، شریکت دے مٹائیا۔ سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے امید، اپنی دیا کھائیا۔ آتم دھار بخش پریتا، پریتم دیوے مان وڈیائیا۔ تھادیاں سب دیاں اندروں بدل کے نیتاں، نیتیاں ہٹے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے اوئے سنگھاسنا نوں کیوں ہو گیا ننگا، سچ دے سُنائیا۔ سنگھاسن کہے پرہ میرے اُتے ویکھ لے خالی ہتھ دا پنچ، پنجاں تتاں والیاں دینا سمجھائیا۔ اگلا کھیل ستگر شبد تیرا کیسے نوں لگنا نہیں چنگا، بھڑی بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ اوہ

ویکھ لے دُبائی دیندی گنگا، جمن سُرستی گوداوری نال ملّائیا۔ اوہ تک لے بھگتاں دے اتشکرن وچ رنجا، کبیر کوک کوک سُنائیا۔ اوہ
 ویکھ اوتار پیغمبران گروآں کیتا جنگا، کھنڈے کھڑگ تیر کمان ترکش کندھیاں اُتے اُٹھائیا۔ اوہ ویکھ کی پکاردا نشان تارا چندا، صدی
 چوڈھویں اکھ اُٹھائیا۔ کسے دا پیار وچ پیار مُحبت وچ مُحبت دین وچ دُنی دا رہنا نہیں کوئی بندہ، بندگی والے بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ سینگھاسن کہے میں جگت دِسدا خالی، خالق
 خلق تیری سرنائیا۔ تُوں مالک دُھر دا والی، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میری دھار تیرے بنا کسے نہ بہالی، کھوجن کھوج نہ کھئے کھجائیا۔
 تُوں وقت ویکھ لے حالی، کی حالت بدلی لوکائیا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈالی، تن وجود گئے کُملائیا۔ تیرے نام دی جگت مایا والی دلالی،
 ٹکیاں ونج کرائیا۔ حق دی رہی نہ کھئے حاللی، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ اپنا کھیل تک لے شالی، تینوں نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ سینگھاسن کہے میرے اُتے نہیں کوئی وچھاؤنا، جگت ویشیاں توں باہر میرا
 رُپ نظری آئیا۔ میں تے اکو پرم پُرکھ تینوں پاؤنا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، بن رسنا جہوا صفت
 صلاحیا۔ بنا سیس توں سیس جھکاؤنا، بنا چرن توں چرن خاک رمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو تیرا ایشٹ مناؤنا، دوسر نظر کھئے نہ
 پائیا۔ در تیرے واسطہ پاؤنا، نو نو لاگاں پائیا۔ میرے پروردگارا سانجھے یارا کلجگ کوڑا انت مُکاؤنا، صدی چوڈھویں نال رکھائیا۔ ہنکار
 بُرج جگت دا ڈھاہنا، من منسا میٹ مٹائیا۔ ست دھرم دا ست ورتاؤنا، سچ سچ نال ملّائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ سینگھاسن کہے میرے کوکدے چارے پاوے، پاربرہم پرہ تیرا دھیان لگائیا۔ جگت جہان
 دے جھوٹے تک لے دعوے، دعویدار نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے نام دے ویکھ لے ناویں، نو کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ سچ نام نہ کوئی دھیاوے،
 دھیان وچ نہ کھئے رکھائیا۔ شاہ سلطان پئے وچ ہاوے، ہوئیاں وچ دُبائیا۔ بھگت بھگونت تیری سیج کوئی نہ راوے، کنت کنتوہل نہ کھئے
 منائیا۔ بن تیری کرپا تولہندے نہ سانویں، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ مینوں ایوں دِسدا شاہ پاتشاہ ہو جانے نتھاویں، خالی سینگھاسن ہتھ
 کسے نہ آئیا۔ کسے دے سیس رہنی نہیں چھانوے، جگت ملے نہ مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا

ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگھاسن کہے پرہو میری چڑھدی دشا مار لے جھاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ لہندی دشا اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دکھن رہی نہ کھئے پرہاتی، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ پہاڑ ملے نہ بوند سوانتی، اگنی تت نہ کھئے بوجھائیا۔ مینوں ایوں جاپدا کعبے دے کولوں لگن والی چواتی، اگنی آگ جلائییا۔ موسیٰ دا کھیل ہونا زندگی حیاتی، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جو حضرت عیسیٰ لیکھ دسیا بنا قلم دواتی، دھر کلمے نال سمجھائیا۔ میرا مالک نور الہ آوے شتابی، بیس بیسا پھیرا پائیا۔ جس دا عشق نہ حقیقی تے نہ ہووے مجازی، دوہاں توں باہر اپنا حکم سمجھائیا۔ اوہ جگت جہان دا بن کے حاجی، حُجرہ حق حق سہائیا۔ نور الہی دھر امام اپنا آپ بن امدادی، دوسر لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جو شبد اشارہ دتا ستگر نانک وچ بغدادی، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے دین دُنی سماجی، سمجھ توں باہر اُس دی ہووے پڑھائیا۔ اُس دا حکم اک اہلادی، دو جہان شنوائیا۔ جتھے نہ کوئی پُن نہ صوابی، شرع رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اکو حکم سندیسہ دیو انادی، دھر ناد نال پڑھائیا۔ بڈھی توں پرے ہو کے بودھ آگادھی، دھر دا حکم دئے سمجھائیا۔ جگ بدلنا جس دی وادی، وعدے گر اتار پیغمبران پور کرائیا۔ اوہ بن کے نرگن دھار دھار پاندھی، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ جس کلجگ اتم سمبل آؤنا سکہیں ساندی، سمبھل کے اپنا آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ سنگھاسن کہے میرے اُتے کوئی نہ سکے سچ، سجنوں دیاں جنائیا۔ سچ دا رہیا کوئی نہ جج، حُجرے والیاں دیاں درڑائیا۔ ہُن کھیل ویکھو اُتے جگ، جگ جیون داتا کی اپنا حکم ورتائیا۔ چارے کنتاں حکم دی لگنی آگ، نہ سکے کھئے بوجھائیا۔ بہار نال لئے کوئی نہ دب، جل دھار نہ کھئے ٹکرائیا۔ کیوں ایہ کھیل کرنا اُس الہی رب، جس نون یامین کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ شاید اوہ پتہ نہیں کس نون پوے لبھ، بن کھوجیاں درس دکھائیا۔ بنا یاد توں لوے سد، اپنا حکم سنائیا۔ جے تسیں بھگت نہیں پھیر وی بھگتی دا دیوے آدھ، بن منگیاں دات جھولی پائیا۔ رہن دینا نہیں بگڑا بپ، ہنس گرمکھ روپ پرگنائیا۔ خوشی نال پھڑ کے باہر کڈھ، اپنے نال چلائییا۔ پوتر کر کے ماس ناری ہڈ، رکت بوند اپنے لیکھے لائیا۔ جن بھکتو تسیں کدے نہیں جانا چھڈ، چھٹکی لو پھیر دینی لگائیا۔ تھادے اندر نام نشانہ دینا گڈ، گاڈ ہو کے اپنا مارگ دینا دکھائیا۔ تسیں وڑ جانا اندر ڈونگھی کھڈ، جتھوں لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ تھانوں کھان نہیں دینی مچھی

کوئی دڈ، دُنڈاوت سب دی دینی بدلائیا۔ کوڑ وکار اندروں دینا کڈھ، شبد کھنڈا اک چلائیا۔ سچ پریم لداؤنا لڈ، گودی دھر دی وچ
 ٹکائیا۔ تُساں کھیل ویکھنا کلجگ اتم ہونا کد، قدیم دا لیکھا کون مُکائیا۔ سچ پُچھو اٹھویں سال نوں ساری سرشٹی دی اکو کر دینی ید،
 یادواں دا لیکھا کُورو پانڈو نال کرشن گیا سمجھائیا۔ اکو وار شبد دی دھار جانی وگ، جگت کوڑ دے وہناں دئے زڑھائیا۔ جدوں پُرکھ اکال
 کرپا کرے پھر رہے نہ کھئے جیو الپگ، سربگ دیوے مان وڈیائیا۔ اندر بنھ کے نام دا تگ، ساچی ڈوری نال بندھائیا۔ جدوں یاد کروگے
 درشن ملیگا اُپر شاہ رگ، نواں دواریاں ڈیرہ ڈھابیا۔ جوت روپ ہو کے جوت جاوے جگ، اندھ اندھیرا اندروں دئے مٹائیا۔ امرت نام
 دی دے کے مدھ، رس رسنا توں باہر چکھائیا۔ سچ دوار وکھا کے حد، گھر گھر وچ خوشی بنائیا۔ ٹہانوں نہیں پتہ ٹہاڈے ستگر نے
 کیڑا بناؤنا سبب، راتی سُنتیاں سُنتیاں اندروں کرے صفائیا۔ اپہ ویلا آؤن والا جھب، جھبکے والے کرشن دے یار پچھلی دین گواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ سنگھاسن کہے میں و جاواں تالیاں، خوشیاں
 ڈھولے گائیا۔ میں جگ چوکریاں ویکھیاں باہلیاں، لوک مات بھجیاں واہو داہیا۔ میں جگت جہان دیاں رُوہاں ویکھیاں کالیاں، جو کلمہ
 گئیاں بھلائیا۔ میں پھل ویکھے تن وجوڈاں ڈالیاں، پنجاں تتان دھیان لگائیا۔ میں کایا مٹکیاں ویکھیاں خالیاں، تن وجوڈاں پھول پھولائیا۔
 میں جگ جگ دُکھاں والیاں جھلیاں جھالیاں، اپنا آپ ہیٹھاں ڈھابیا۔ پر یاد رکھیو جس ویلے گورکھ نے کتاں وچ مُندراں پائیاں والیاں،
 اپنا دھیان لگائیا۔ میریا ناتھاں دیاں ناتھا تیریاں اڈیکان سب نوں باہلیاں، جس کالے لیکھے دینے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ سنگھاسن کہے ستگر شبد ویکھ لو پھردا، جگ نیتر دھیان لگائیا۔ جو لہنا دینا
 لیکھے لاوے چر دا، چری وچھنیاں میل ملائیا۔ ساڈا صاف کرن آیا پردا، اندر وڑ کے کرے صفائیا۔ جس دا گیڑا کیسے کولوں نہیں گڑدا،
 اوہ گیڑے چائیں چائیا۔ اوہ مالک ٹہاڈے کایا پنڈ دا، تن بیٹھا سوہبا پائیا۔ جس دھام وکھاؤنا گھر تھر دا، گرہ مندر اک سہائیا۔ اُس دا
 جھرنا ویکھیو جھردا، بوند سوانتی دئے ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔
 سنگھاسن کہے ویکھو آگیا کوئی پردیسی، پردیساں والیو دھیان لگائیا۔ جس دا سب توں وکھرا ویسی، ویس انیکا روپ بدلائیا۔ جس دے

کول سب دی پیشی، پیشین گوئیاں بیٹھے ہتھ اٹھائیا۔ اوہ مالک نر نریشی، نور نورانہ نور الاہیہ۔ جس دے آگے چلے کیسے نہ شیخی،
 ملا شیخ مسائک سارے سیس نوائیا۔ اوہ لیکھا مکاوے ہو کے نیتن نیتی، نج نیتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیہ۔ سنگھاسن کہے گرمکھو رہو کوئی نہ ستا، ستیاں دیاں جگائیا۔ ویکھو کھیل ابناشی
 اچتا، جو چیتن رہیا کرائیا۔ ہرجن اٹھاوے دیا کماوے گود اٹھاوے پتا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سچ سہنجی کرے رتا، رتڑی اپنے نال
 مہکائیا۔ ہر جن وچھڑیا کوئی رہے نہ تئا، تئیاں لے ملائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو
 آپ کھلائیہ۔ ستگر شبد کہے جن بھگنو خوشیاں نال مار لو تالیاں، اگلی طلب رہے نہ رائیا۔ پھل لگا تھادی کایا ڈالیاں، تن تن وجے
 ودھائیا۔ تھادیان جھولیاں بھریاں خالیاں، خالق خلق دتی وڈیائیہ۔ تھانوں وڈیائیاں ملنیاں باہلیاں، کی بہتا دینا سمجھائیا۔ تسان بہتیاں
 تکلیفاں جھالیاں، جو چل کے آئے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگی اک
 اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پرہو اوہ ویکھ لے پورب دا لہنا، لہنیدار سارے آس رکھائیا۔ جس نوں اکھراں وچ کیسے نہ کہنا، حرؤفاں نال نہ
 کھئے چترائیا۔ تینوں بنا منگیاں پویگا دینا، دیونہار تیری وڈیائیہ۔ میں تیری سرن سرنائی پینا، نو نو سیس جھکائیا۔ تون دھر دا ساک
 سینا، سجن اگم اتھابیا۔ کوئی دے نہ اور طرفینا، دو جا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ آسا پور کرائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ناردا چھیتی آ جا جلدی، جلدھارا پار کرائیا۔ کچھ لیکھ دس کلجگ کل دی، کی کل کلکی حکم
 ورتائیا۔ کی دھار ہونی تھل دی، اسگاہاں پردہ دے اٹھائیا۔ کتھ کتھ اگ بلدی، چاروں کنت دینا جلائیہ۔ خبر دینی گھڑی پل دی،
 پلکان دے پچھے بہ کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اگم اتھابیا۔ ناردا کہے
 ستاراں ہاڑ مینوں لے لین دے ساہ، ستگر شبد نال مل کے خوشی منائیا۔ مینوں لبھ لین دے اک ملاح، جو کھیوٹ کھیٹا دھردرگاہیا۔
 بھگتاں نوں کہے دے بھگتاں دے بھگت بنیو گواہ، شہادت اک دو جے دی بھگتائیا۔ سارے کہن ساڈا اکو پتا تے اکو ماں، بنا پرکھ اکال توں
 دو جی دے کھئے نہ مائیا۔ ساڈا اکو کلمہ تے اکو ناں، اکو اکھر صفت صلاحیا۔ اکو مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار اکو گراں، سچکھنڈ

ساچا سوہیا پائیا۔ اکو استہل سوہے تہاں، تہان تہنتر وجے ودھائیا۔ اکو صاحب سوامی انترجامی پکڑنہارا بانہ، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو
 پھڑ پھڑ ہنس بنائے کان، کاگوں ہنس اڈائیا۔ اکو دیونہارا ٹھنڈی چہاں، اگنی ہاڑ نہ لاگے رائیا۔ اکو صاحب ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا اک
 جنائیا۔ اکو ستگر ہووے واہو واہ، واہو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک اکھوائیا۔ نارد کہے ہاڑ ستاراں ویکھ لے جگت جہان اندھا، جگ نیتز نظر کچھ نہ آئیا۔ سب دے اندر دئی دویت دی کندھا، بھانڈا
 بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ مانس مانو لگے کوئی نہ چنگا، مائکھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ منوآ ممتا وچ ہويا گندہ، پت پت نہ کھئے بنائیا۔ تون میرا میں
 تیرا گائے کھئے نہ چھندا، سوہنگ سچ سرؤپ نہ کھئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں وقت جاندا لنگھا، سنگ محمد چار یار ویکھن نین اٹھائیا۔ تون
 کی سمجھیں نارد پنڈا، بیو ابھید دینا درڑائیا۔ نارد کہے میں نگاہ ماری نو کھنڈا، ستان دیپاں دھیان لگائیا۔ کہانی ویکھی جیرج انڈا، اُتہج
 سینج پھول پھولائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کڑیاں دیاں ونڈاں، حصے کلجگ رہیا پائیا۔ جگت جہان ویکھیا بیکھ پکھنڈا، کوڑی کرپا نال
 ہلکائیا۔ مینوں کچھ نہیں لگا چنگا، سچ دیاں سنائیا۔ میں پھیر گیا جمنہا سُرستی گوداوری گنگا، گنگوتری پُچھیا چائیں چائیا۔ گنگا کہے
 نارد ساڈا سینہ ہووے نہ ٹھنڈا، اگنی تہ نہ کھئے بھجائیا۔ ساڈا پوتر رہیا گھاٹ کھئے نہ کندھا، تیرتہ تہ رہے گرلائیا۔ بھڑی ساڈے وچ
 ناری پُرش نہاؤندا ننگا، لچ پت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 نارد کہے میں کی دساں وچار، وچرکے کی جنائیا۔ میں پھریا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیاں سنائیا۔ میری سُنو پکار، پُنه
 پُنه سیس جھکائیا۔ نگاہ مارو تئی اوتار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پیغمبرو پاؤ سار، کلمہ کائنات کھوج کھوجائیا۔ گرو گُردیو دیو ادھار، ہر
 پردے رام جنائیا۔ کیوں تہاڈے ہنڈیاں ہويا دھوؤں دھار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ملے میل نہ سانجھے یار،
 ساچے مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں جھگڑا ودھیا تکرار، کلمہ نام کرے لڑائیا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول دھول ہووے خوار، مٹی خاک خاک
 اڈائیا۔ سارے نگاہ لوو مار، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ
 آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں سب نوں دتی بھاکھیا، جگت بھاشن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ بنا اکھڑ تون نراکھڑ وچ اکھیا، سوہلا ڈھولا دتا

درڑائیا۔ کھیل تک لو الکھنا الاکھیا، کی الکھ اگوچر کار کھائیا۔ لہنا دینا تگّو مستک ماتھیا، پردہ کھولو خلق خُدائیا۔ کی لہنا دینا ملنا
 ہتھو ہاتھیا، دین مذہب ویکھنا چائیں چائیا۔ کی بھانا ورتے پُرکھ سمراتھیا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس کلجگ نیڑے کیتی وائیا، دُور دُراڈا
 پندھ مُکائیا۔ جس بھگتاں پُورا کرنا گھائیا، سر سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ اُس دا کھیل بازی گر ناٹیا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جو منزل
 ویکھے گھائیا، پوڑی ڈنڈے پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک نُور الاہیا۔
 ستگر شبد کہے میرا ہونا وقت سُنھنجا، سوہنی بنت بنائیا۔ کِریا کرے آد نرنجنا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجا، بھو
 ساگر پار کرائیا۔ جس بھگتاں دھوڑی بخشنا مجنا، خاکی خاک رمائیا۔ سو آتم پر ماتم ہو کے سجننا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جس اتم پردہ
 کجنا، سر سر ہتھ ٹُکائیا۔ اُس دا دِپیک جوت اِکو جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس دا نُور اگّی مگھنا، نُور نُورانہ نظری آئیا۔
 اُسنوں کہنا مورت گوپال مدنا، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ جس بھگت سہیلا سدنا، سدھنے دا لیکھا جھولی پائیا۔ جس پار کراؤنا اعلیٰ
 ادنیٰ، اوچاں نیچاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے
 پرہو میری اک ارداس، جگت ارداسیاں باہر جنائیا۔ میری بُجھا پیاس، اگنی تت گوائیا۔ پوری کر آس، ترسنا رہے نہ رائیا۔ تیرا کھیل
 تگاں اُتے پرتھی آکاش، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، دھرنی دھرت دھول دھول وچے ودھائیا۔ جن بھگتاں
 مائس جنم کر دے راس، رستہ اِکو دے وکھائیا۔ کوئی کھائے نہ مدرا ماس، رسنا جہوا نہ کھئے پلائییا۔ درشن دے دے ساکھیات، ستمکھ ہو
 کے سوہیا پائیا۔ تُوں پر م پُرکھ کلاپات، پت پر میشور اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دُنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا اِکو
 جوڑ دے نات، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ستاراں
 ہاڑ کہے پرہو لیکھے لا لے پریم دیاں کلیاں، کل کلکی بھیت چڑھائیا۔ جن بھگتاں ویکھ لے وجدیاں ٹلیاں، ٹالمٹول دا لیکھا دینا چُکائیا۔
 تیرے آگے رکھیاں لُون دیاں پنج پنج ڈلیاں، نمک کھا نہ پلو لینا چُھڈائیا۔ تینوں آد جُگاد کہندے ولیا چھلیا، اچھل چھل دھاری تیری
 بے پرواہیا۔ تیری سمجھ نہ آئی حضرت علیا، عیلى الله تیری وڈ وڈیائیا۔ میں چاہندا تُوں پھریں بھگتاں دیاں کایا اندر کلیاں، کوچا کوچا

ویکھ وکھائیا۔ منسا من رہن نہ جھلیاں، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ تیرے لبھن واسطے دینیاں پین نہ بلیاں، پنچھیاں پنکھیاں سیس کٹائیا۔
 چڑھاؤنیاں پین نہ تیل دیاں پللیاں، گرمکھاں دیاں تلیاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔
 ستگر شبد کہے میں چاڑھاں رنگ لال، ٹکے نام رنگ رنگائیا۔ سب دی لیکھے پاواں گھال، جو چل آئے سرنائیا۔ شبدی دھار ہوواں
 دلال، وچولا دو جہان اکھوائیا۔ سرتی شبد لواں سنبھال، سمبل بہ کے ویکھ وکھائیا۔ آپے ویکھاں مُریداں حال، مُرشد ہو کے کھوج
 کھوجائیا۔ زرگن وکھری ہووے چال، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 بھیو آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تھادیاں خوشیاں نوپاں، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ تھادا مالک اوتار چوہیاں، چوہیسا اک
 اکھوائیا۔ جس دیاں واراں ڈھاڈھیاں گویاں، نام کلمیاں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے حکم سندیسہ اگلا، خوشیاں نال سنائیا۔ جگت وکار ہونا پگلا، بُدھ ہین لوکائیا۔ رُسا اشارہ
 دیوے یورپ چٹا بغلا، بیڑی بُدھ نال ملائیا۔ کی لیکھا جگت دھار کنگلا، سندیسہ نور الاہیا۔ دروبی پھرنی وچ جنگلا، پہاڑ تِلے
 پریت روون مارن دھاپیا۔ شاہ سلطاناں گھر ہونا نہیں چار منگلا، خوشیاں ڈھولے کھئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھادیاں کھلی رہے سرتی، سرت شبد وچ ملائیا۔ تھادیاں دھار
 اکال مورتی، بن روپ رنگ ریکھ وڈیائیا۔ آواز سُنی شبد ناد تُوں دی، تریا توں باہر سنائیا۔ مستی لینی امرت رس سرور دی، جھرنا
 نجھر دئے جھرائیا۔ خواری میٹنی گڑھ غرور دی، ہنکار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آسا پوری کرنی موسیٰ والی کوہ طور دی، تریا توں باہر بھیو
 کھلائیا۔ آواز سُنی سولی چڑھ منصور دی، منسا منسا توں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، انت نشانی میٹے کوڑ دی، کوڑی کیرپا دین دُنی باہر کڈھائیا۔ کوڑی کیرپا کڈھ دے آپ، دین دُنی دیا کھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر تیرا
 اکو ہووے جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دا ہونا مائی باپ، پتا پوت دو جہان گود اٹھائیا۔ کلجگ
 کوڑی کیرپا میٹنا روگ سنتاپ، سنسا ممتا رہن نہ پائیا۔ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ رُوح بُت کردے پاک، پتت

پُنتِ دینی مان وڈیائیا۔ تیری چرن دھوڑ مستک ساری سرِشٹی لاوے خاک، جوت للاٹ کر رُشنائیا۔ بجر کپاٹ کھول دے تاک،
 بھگتاں پردہ دے اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم اِکو نظری آوے ساک، سَجَن نُوَرِ الابیا۔ بھوکھتاں دا پورا کر دے واک، اوتار پیغمبر گُر بیٹھے نین اُٹھائیا۔
 اوہ نِشا نے پورے کر دے جیہڑے گوبند نے کہا سمت شہنشاہی یاراں وچ کھیل ہونا وچ مہینے وساکھ، وساہ کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ ہاڑ کہے پرہو جن بھگتاں آسا کر دے پوری، پورن برہم
 گیان درڑائیا۔ گھر جوت جگا دے نوری، نُوَرِ نُوَرانہ دُگمگائیا۔ شبد اناد سنا دے توری، ترت اپنا پردہ لاپیا۔ پندھ مُکا دے نیڑے
 دُوری، گھر گھر وچ دے دکھائیا۔ میرے سَتگر شبد پُرکھ اکال ساتھ ہُن تینوں ملنا پیو ضروری، ضرورت بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ جے
 تینوں لوڑ نہیں تے بھگتاں نُوں ہوئی مجبوری، کلجگ کوڑا چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سب دی جھولی پا
 مزدوری، جو جن تیرا نام دھیائیا۔ کلجگ کِرپا میٹ دے کوڑی، کوڑ کُمب دا پندھ مُکائیا۔ شبد نال اِکو وار سب دے مستک لا دے
 دھوڑی، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ تیری مستی مست مستانیا سدا لئی چڑھ جائے گوڑھی، ایتھے اوتھے دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جے
 تُوں نہ کرے تے پرہو کون کرے تیرے بھگتاں دی مشہوری، مشورے کس دے نال پکائیا۔ بے شک تُوں آد جگاد جگ چوکڑی مریادا
 پُرشوتم بڑا دستوری، حُکم حُکم نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔
 سَتگر شبد کہے جن بھگتو جے تُساں پریم دا ماریا پندھ، پاندھیو پندھ مُکائیا۔ تہاڈا لیکھے لا کے بند بند، بندگی دُھر دی جھولی پائیا۔
 تہاڈے اندر بخشنا اِک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جگت جہان چاڑھ کے چند، چند چاندنی دینی چمکائیا۔ تہاڈا آتم پر ماتم بنایا سنگ،
 سگلا سنگی اِک دکھائیا۔ ویکھو شہادت دیوے سنگھاسن کول خالی پلنگ، بستر چٹے اُتے ٹکائیا۔ چار گرہ دی ٹاکی والی ونڈ، اُس دے
 اُتے رکھائیا۔ گلاس کوئی چمچ والی گنڈھ، چھوٹے بالیاں نال ملائیا۔ جن بھگتو پرہو کدے نہ دیوے کنڈ، کروٹ سکے نہ مات بدلائیا۔
 تہاڈا جھگڑا میٹ کے جیرج انڈ، اُتہج سینج دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُساں سوہنگ گاؤنا چھند، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔
 جگت جہان دی منزل جانا لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سَتگر دین دِیال سدا بخشنند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن دو جہاناں سری بھگوانا مرد مردانہ نوجوانا کرنہارا آپ پرندھ، اوتار پیغمبر گر پرندھک اپنے حکم وچ چلائیا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے شادیاں سمیں *

ہر بھگت دوار کہے سُن میرے بھگوانا، بھگون بھگونت کنت دھیان لگائیا۔ مالک خالق والی دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ نیواسی بن نیناں نین اٹھائیا۔ شاہو بھوپ بن رنگ روپ سلطانا، شہنشاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ نرگن نرور نرکار نرکار نوجوانا، جوتی جاتے آگم اتھاپیا۔ تیرے چرن کول میری پرم پُرکھ پرناما، نو نو سیس جھکائیا۔ تیرا دھرم دی دھار سُنن کلاما، کلمہ کائنات باہر درڑائیا۔ میرے ظاہر ظہور اماما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ تیرا وجے اک دمامہ، دین دُنی دئے اٹھائیا۔ نگاہ مار لے دُھر دے راما، دُھر رمئیے دا بھو گھلائییا۔ میرے نرائن نر گھنئییا شاما، شبے روز ویکھ وکھائیا۔ تُوں گہر گمبہر گن ندھانا، گنوتنا اک اکھوائیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیرانا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کوئی کر نہ سکے انتظاما، گر اوتار پیغمبر تیری اوٹ تکائیا۔ دین دُنی شرع شریعت وچ ہوئی غلاما، غفلت نیند نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سگلے سنگی ہونا آپ سہائیا۔ بھگت دوار کہے میرے بھگونت، بھگون تیری آس رکھائیا۔ سچ سوامی آگے کنت، کنتوبل تیری وڈیائیا۔ میرے وچ آکو دسدے بنا شرع توں منت، منتو دین دُنی حل کرائیا۔ ٹھگ چور بنا دے سنت، کوجھیاں کھلیاں دے وڈیائیا۔ دھرم دی دھار پرگٹا دے بنت، گھڑن بھنہنہار اپنی دیا کھائیا۔ تیری مہا سدا آگت، بے انت تیری سرنائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے جنائیا۔ بودھ آگادھا بن پنڈت، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ کلجگ ویکھ لے جنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ بھگت دوار کہے میرے پرم پُرکھ سوامی، ست پُرکھ نرنجن تیری وڈیائیا۔ آد جُگادی انترجامی، جُگ جُگ ویکھنہار گوسائیا۔ تیرا نام ندھانا بنا اکھراں والی بانی، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ تیرا امرت رس آگما پانی، جل تھل مہیئل ہتھ کسے نہ آئیا۔

تُوں شہنشاہ شاہو بھوپ سُلطانی، بھویت بھوپ تیری بے پرواہیا۔ مہربانا مہر کریں اپنی مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت تک
 لے جیو پرانی، پُران اٹھاراں جس دی دین گواہیا۔ کلجگ کوڑ تک نشانی، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جدھر تگاں بے ایمانی، بیوہ ہوئی
 خلق خُدائیا۔ جھگڑا تک جسم جسمانی، تن وجود رہے ٹکرائیا۔ شرع سچ نہ رہی اسلامی، اسم اعظم نہ کھئے وڈیائیا۔ دھرم دی دئے نہ
 کھئے قُربانی، کربلے والے روون مارن دھاپیا۔ تُوں آد جُگاد جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔ نام دا دِسے نہ کھئے ودوانی، جگت ودیا ہوئی
 ہلکائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ٹھانڈے منگ منگائیا۔ بھگت دوار کہے پرہو دُھر دے پروردگارا، بے عیب نُور الہیا۔ میرے لاشریک سانجھے یارا، یامبین تیری اوٹ
 تکائیا۔ تُوں فُدرت قادر کرتا پُرکھ کرنہارا، کریم رحیم آپ اکھوائیا۔ میرا کھیل تک جگ چوکڑی چارا، نو نو چار دھیان لگائیا۔ میریاں
 آساں رکھیاں تیئی اوتاراں، اوتری تیری اوٹ تکائیا۔ پیغمبران کیتا اشارہ، شریعت وچ سمجھائیا۔ گروآں دس کنارہ، انت دتا درڑائیا۔
 دین دُئی ہونا جگت خوارا، خالق رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پھر آوے چوہیاں اوتارا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ کل کلکی ہوئے اُجیارا، نہکلنکا
 ناؤں پرگٹائیا۔ امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ پھیر سہنجنا کرے دین دُئی ہر بھگت دوارا، بھگون اکو رنگ رنگائیا۔
 اکو نام ہووے جیکارا، ہندو مُسلم سکھ عیسائی اک پڑھائیا۔ اکو ایشٹ ہووے زینکارا، دوُجا دیو نہ کھئے منائیا۔ اکو گرہ ہووے گھر بارا،
 در سہنجنا اک سہائیا۔ اکو نُور جوت ہووے اُجیارا، دیا باقی اور نہ کھئے ڈگمگائیا۔ اکو ناد ہووے دُھنکارا، انادی دُھن شنوائیا۔ اکو امرت
 رس ہووے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ اکو حُکم چلے سچی سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اکو بھگتاں کرے پیارا، پریمی پریم
 اک اکھوائیا۔ اکو میٹے کلجگ دُھندھوکارا، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ اکو ستجگ سچ کرے چمتکارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔
 اکو ہووے ایکنکارا، اکل کل دھاری کھیل کھلائییا۔ اکو دیوے سچ بھنڈارا، جن بھگتاں آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ بھگت دوار کہے میرے پریم پُرکھ پریمیت، مترا دینی وڈیائیا۔ امرت دھار بخشنی
 ٹھانڈی سیت، اگنی تتوت بُجھائیا۔ مانو ذاتی اکو دسنی ریت، دوُجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کعبیاں کھوجنا

تھاؤں تھائیا۔ تیری آسا رکھی اک اتیت، ترے گن اتیتے دینی وڈیائیا۔ تیرا سانجھا ہووے گیت، گوہند ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ تُوں پاییاں کریں
 پُنت، پت پاون اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں وسیں چیت، ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ لیکھ مُکاویں ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پردہ دینا اُٹھائیا۔
 صاحب بننا بیٹھلو بیٹھ، ناما چھیمبا نال ملایا۔ میرا کھیل ہووے اندیٹھ، اندیٹھڑی کار کھایا۔ مٹھے کوڑے کرنے ریٹھ، جو آون چل
 سرنائیا۔ ہتھ رکھاؤنا پُشت پناہ پیٹھ، دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک
 ہونا سہائیا۔ بھگت دوار کہے میرے کاہن گھنپے ایک، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ مینوں بخش دے ساچی ٹیک، ٹیک ٹیکی تیرے نال لگائیا۔
 میں آپا آپ کراں بھیٹ، تیرے چرن سرن ٹکائیا۔ تُوں بننا کھیوٹ کھیٹ، مولا ڈھردرگاہیا۔ ہرجن ویکھنے بیٹی بیٹ، پتا پوت گود ٹکائیا۔
 نام دوشالے لینے لپیٹ، پھڑ باہوں جگت اُٹھائیا۔ درشن دینا ہو کے نیتن نیت، نیچ نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ ست سچ دا کھولنا بھیت،
 بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ بھگت دوار کہے پرہو میرا
 لیکھا ویکھ لے جگ، جگ جیون دا تے دھیان لگائیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ بھگت بھگوان تیرے نالوں کدے
 نہ ہوئے الگ، ایہ میری منگ، تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ سب تُوں چاڑھ خوشی دا رنگ، رنگت اک وکھائیا۔ مینوں ایوں جاپدا تیرے
 چرناں وچ بھگتاں دے پیار دی وگدی رہے گنگ، گنگوتری اپنا سیس نوایا۔ بہرماں والی ڈھاہنی کندھ، بھانڈا کوڑ رہن نہ پائیا۔ اوہ
 تک لے کس بدھ نشان مٹنا تارا چند، صدی چوڈھویں نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،
 دیونہار تیری وڈیائیا۔ بھگت دوار کہے پرہو میں سب دا پیارا سانجھا، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت دا جھکھڑ ویکھ لے جھانجا،
 چاروں گنٹ اندھ اندھیرا چھائیا۔ نو جگ دا اپنا پچھلا تک لے لانگھا، جو رستے رستیاں وچوں بدلائی۔ شرع مذہب دیاں ماردا رہوں
 پلانگھاں، نو ست اپنا چرن ٹکائیا۔ دین دُنی وکھاؤندا رہوں دھرم دیاں کانگاں، جل دھارا باہر درڑائیا۔ روزے نماز سکھاؤندا رہوں
 بانگاں، اچے منبراں اُتے چڑھائیا۔ اوتاراں پھڑاؤندا رہوں شستر ڈانگاں، ڈنکے نال حکم سنائیا۔ بھیو دسدا رہوں کرم کانڈاں، تت وجوڈاں
 پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو اسیں اکٹھے ہو

جائے دو، سرگن سرگن دھار سمجھائیا۔ اپنا پہلو بنائے موہ، مُحَبَّت اک دوجے نال رکھائیا۔ پھیر حق دا نعرہ لائے سو، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ ہنگ برہم آپے جائے ہو، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بل دھارو پرہو دے کولوں اپنا حق لئے کھوہ، وست سکے نہ کھئے چھپائیا۔ مہربان ہو کے ساڈے اندر امیوں رس دیوے چو، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوہ، بہرماں بھلی جگت لوکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا نالوں ہوئے نرموہ، مُحَبَّت اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا دئے مکائیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو پکا کرو ارادہ، دھیرج دھرم دھار جنائیا۔ سب دا جیون ہووے سادہ، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ ہن جگت شرم حیا کاہدا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جو صاحب سرن سرنائی لاگا، لگ ماتر ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ بن اکھیاں نیتراں جانا جاگا، آلس نندرا دینی مٹائیا۔ سب دا ہووے وڈ وڈ بھاگا، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ گرہ مندر جگے چراغا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ شبدي دھار سُنایا نادا، انحد نادى ناد شنوائیا۔ دین دنی نالوں اکٹھے بدل دیو سماجا، سمگری پرہہ دا نام نال رکھائیا۔ جو ستگر نانک اشارہ دے کے گیا مردانے نال ربابا، ربی نور اک درسائیا۔ جنھے نہ کوئی پُن نہ صوابا، کرم کانڈ نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت دوار کہے پرہو کیوں میری بنائی بنت، گھڑن بہنہار دینا سمجھائیا۔ کیوں میرے اندر ہندی منت، ہرجن نو نو سیس جھکائیا۔ میں کوئی سادہ نہیں سنت، صوفیاں رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی جیو جنت، تتاں تہ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں چیدا نہیں کوئی منت، رسنا ڈھولے گائیا۔ میں کوئی بدھی والا نہیں پنڈت، جگت شاستراں پرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ بھگت دوار کہے پرہو کیوں میرے اندر آوندے بھگت، بھگون دینا سمجھائیا۔ کیوں وڈیائی دیندے وچ جگت، جوتی جوتے دیا کمائیا۔ کی میرے اندر شکت، شکتی شالی دینا سمجھائیا۔ میرا کہو جہا اگلا ہونا وقت، پردہ پردیاں وچوں دے چکائیا۔ میرا بھیو کھول دے جو رام اشارہ دتا بہرت، جس ویلے ایدھیا جگت تجائیا۔ کی چوہ یاراں نال محمد لائی شرط، شرع دا سنگ سمجھائیا۔ کی گویند اشارہ کیتا اُتے عرش، عرشی پریم ولّ ویکھ وکھائیا۔ کیوں وڈیائی ملی ایس دھرنی والے فرش، بالمیک کی جنائیا۔ کی وید ویاسے نال شرط، سپتس رکھی کپڑی اوٹ رکھائیا۔ کی سہنجنا ہونا

برس، کون ماس وجے ودھائیا۔ کیوں میرے اندر جگت جہان مٹے حرص، ہوس کوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دس پرہو بھگتاں اُتے کدوں کرنا
 ترس، رحمت اپنی حق کمائیا۔ تُوں مالک والی عرش، عرشی پریم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت دوار کہے میرے انتر کیوں بھگت سُہیلے آوندے، دُور دُراڈے پندھ مُکائیا۔ کیوں اکو نام دھیاؤندے،
 اکو تیری صفت صلاحیا۔ کیوں اکو ایشٹ مناؤندے، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کس بدھ تیرا درشن پاؤندے، پر م پُرکھ دینا سمجھائیا۔
 کس بدھ ہنگتا مان ہنکار گواؤندے، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کس بدھ شرع کوڑ مٹاؤندے، اکو رنگ سہائیا۔ کس بدھ ساچا نہاؤن
 نہاندے، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ بھگت دوار کہے
 پرہو کیوں میرے اندر تیری پریت مِتِ مِتِ دی، مِتِرا دے جنائیا۔ کیوں چٹرائی رہے نہ چت دی، من ٹھگوری نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں کھیل
 مِندی نِت دی، نوٹ دا مالک ملے چائیں چائیا۔ کی دھار تیری پت دی، پت پریشور دینی سمجھائیا۔ کی کھیل پتھر اٹ دی، پابناں
 نال وڈیائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ کوڑ گُریار دی دھار پندی، پٹنے والے آگے واسطہ پائیا۔ آہ لیکھنی ویکھ لے اُس اگمی چٹ دی، جتھے چٹا
 کالا حرف نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی ویکھ لے لیدی، لٹاں کھول کے دئے دُبائیا۔ صدی چوڈھویں آشا ویکھ لے پندی، بہڑی بہڑی کر گُرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ بھگت دوار کہے پرہو میرے اندر تک لے آپ،
 اپنی دیا کمائیا۔ جتھے سب دا اکو جاپ، دوسر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالے بننا مائی باپ، پروردگار ہونا سہائیا۔ لیکھا رہے نہ
 تینو تاپ، ترے گن اتیتے دینا مٹائیا۔ جن بھگتاں میٹنا روگ سنتاپ، سنسا کوڑ دینا چُکائیا۔ لیکھے لاؤنی ہرجن مئی راکھ، رکھک ہونا
 تھاؤں تھائیا۔ زرگن دھار بننا ساک، سجن بے پرواہیا۔ تیرے میرے در تے جھگڑا رہے نہ ذات پات، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ من مت
 گلکھنی دے نہ نار کم ذات، سچ ست دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔
 بھگت دوار کہے جن بھگتو تسیں تتاں والے بندے، جگت جہان نظری آئیا۔ اندروں زرگن دھار اگمی چندے، نور نورانے ڈگمگائیا۔ جگ
 جگ تھادے پرہو ملن دے دھندے، جگت ریتی چلی آئیا۔ سدا سد گائے اکو چھندے، تُوں میرا میں تیرا نام صفت صلاحیا۔ ایسے طرح

نُو سُو چُرانُوے چُوکڑی جُگ لنگھ، سَتجُگ تریتا دوایرکلجُگ پندھ مُکائیا۔ ہُن ویکھو دین دُنی دے حال مندے، مند بھاگان خلق
 خُدائیا۔ کیسے دا بہار چُکے کھئے نہ کندھے، پلُو سارے گئے چُھڈائیا۔ بجر کپاٹ تُنن نہ جندے، زندگی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ نیج نیتر ہو گئے
 اندھے، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ سیج سہنجنی ہونے نہ کھئے پلنگے، آتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو منگ گئے منگے،
 دُھر مالک آگے واسطہ پائیا۔ جس ویلے کلجُگ اندھیرا ہووے اندھے، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پھرے دروہی وچ وربھنڈے، برہمنڈ
 دین دُہائیا۔ تُوں آؤنا وچوں سچکھنڈے، سچکھنڈ نواسی پھیرا پائیا۔ جن بھگت چڑھاؤنے نام دے ڈنڈے، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلائیا۔
 جگت جہان میٹنے پندھے، پاندھی پندھ نہ کھئے دکھائیا۔ جن بھگت سہیلے بناؤنے چنگے، چنگی دینی وڈیائیا۔ نام ندھانے نال جان رنگے،
 دُرمت میل دینی دھوائیا۔ اپنے کھیل دسنے اچھے، اچرج لیل دینی جنائیا۔ جو لیکھ لیکھیا سنگھاسن اُتے یکسمبے، شرع دا ڈیرہ دینا
 ڈھاپیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو اچ خوشیاں نال اپنے ستگر نوں پا دیو پھندے، تہاڈی قید وچوں بنا عہد توں نکل کدے نہ جائیا۔
 نالے دکھا دیو اپنے خالی پنجے، پنجہ جگت والا دئے گواہیا۔ جو آد جُگ چُوکڑی منگان گئے منگے، سَتجُگ تریتا دوایرکلجُگ جھولیاں
 ڈھاپیا۔ اوہ حُکمنامے بنا اکھراں توں مُوں رہن نہ ٹنگے، بنا ہست گولان لے اُٹھائیا۔ جس دی دھار وچ چمکے چند پرچنڈے، چندکا اپنا
 رُوپ بدلائیا۔ ویکھنا کھیل اکھ کھنڈے، جو کھڑگان نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 تیرے منگ منگائیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو میری بینتی لُو من، منسا کوڑی باہر کڈھائیا۔ ستگر دھار نوں لُو ہتھ، ماجھا مالوا دوآبہ
 جموں پھندے ہتھ اُٹھائیا۔ سُو رہیر بہادر بنو جن، اپنی لُو انگرائیا۔ کوئی تہاڈا لٹ نہ لُوے اینوے دھن، بھیکھ پکھنڈا اپنی کھیل دکھائیا۔
 لیکھا تگو جس دا کھیل بن چھپری چھن، بن مندران اندران رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو اوہ تک لُو نارد بودی آوے بلاؤندا، نال شنکر رسیا جنائیا۔ ترسول تیج بھان ہتھ
 ویکھ دکھاؤندا، کھڑانو رام والی دُہائیا۔ پٹھے ہتھان تالی پھیر و جاؤندا، ٹلیاں پریم نال کھڑکائیا۔ اپنیاں دلایلاں بناؤندا ڈھاؤندا، سوہنا سنگ
 سمجھائیا۔ لما پے پے شکر مناؤندا، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ بن رسنا جہوا دھیاؤندا، بن بلاں بل بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں آ گیا جُگ چوکرئی تھکا، سہجے سہجے پندھ مُکائیا۔ مترو پہلوں میں لُک لُک کے گیا وچ مگہ، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ پھیر نگاہ ماری کی کھیل ہونا وچ بُرا کگا، کامل مُرشد کی سمجھائیا۔ میں جدھر تکیا مینوں پیندا دھگا، پریم نال نہ کھئے بہائیا۔ میری قیمت پیندی دسی ٹکا، ٹکیاں وچ ہٹ وکائیا۔ جنہاں گُرمکھاں نے اک اک پیسا کول رکھا، اوہ گنتی گن کے دیو چڑھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں کوئی لکھا، کروڑی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ اوہ بن کے سچا سخا، ساجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں خوشیاں نال ماراں تھاپیاں، دو جہان دیاں وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کڈھ لو اپنیاں بھوکھتاں والیاں کاپیاں، جس دی نقل کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے سینے پھولو چھاتیاں، چھتردھاری ہو کے لو انگرٹائیا۔ اپنیاں منزلاں تگو گھائیاں، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ شرع دیاں ویکھو واٹیاں، ویلا اتم گیا آئیا۔ ہُن پکڑیاں نہیں ڈانگاں تے لاٹھیاں، پرہہ اُلٹی لٹھ گڑائیا۔ جس پھندا پوایا کولوں ساتھیاں، سگلا سنگ بنائیا۔ دیا کھائے ناتھ اناٹھیا، دیناں رنگ رنگائیا۔ ودیا سمجھے کھئے نہ پنڈت کاشیا، قسماں والے روون مارن دھاپیا۔ جن بھگتو دوہ چوہ سالان سب نے کرنیاں ہاسیاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جس موسیٰ نوں چڑھایا اُتے پھاسیا، شبد شبد نال سمجھائیا۔ عیسے دے گل وچ پا کے ستاں رنگاں والیاں ٹاکیا، صلیب دتا لٹکائیا۔ محمد منہ دے بہار ڈگایا وچ مقبریاں چُکائیاں اُداسیاں، شرع شرع دے رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ستگر شبد نوں لو نرڑ، گھٹ کے لو بندھائیا۔ جو لیکھا لیکھا وچ پُران گرڑ، پورا دیو کرائیا۔ تہاڈے پیار وچ رہے کوئی نہ پھرڑ، سدا لیکھا دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ویکھ لو جُگ چوکرئی دا چور بدھا، بندگی والیو دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا بھگت دوارے وچوں لدھا، باہر کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جِنان چر تہاڈا لیکھ نہ دیوے آدھا، اُناں چر گنڈھ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ ایہ سہاں ملدا کدی کدا، قدیم دا مالک ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پھندا کہے مینوں چاروں طرف کھچو، کھچ کھچ دیو وکھائیا۔ اپنا

بهيو ڪهول لؤ وچون، پرده وچلا وچون اُٺائيا۔ جس اُچو ڪيتا نيچو، نيچون اُچ اُچ توں نيچ ----- اُسا حُڪم رهے نه ڪچا،
 ڪچي گنڌه نه ڪڙي پوائيا۔ نالے وعده ڪرو جے سَتگر شبد هے اَج تار ڪے جاوڻ پڇه پڇه، بچيا رهڻ ڪڙي نه پائيا۔ اپنے نام دا لا دے ٺهڻا، مڙهر
 شبد والي جنائيا۔ اوئے جے تيرے نام نؤں اِڪو اڪھڙ پيا، پورن سَتگر هو ڪے دينا وڪھائيا۔ جے ٺوڻ تاريا مچھا ڪچھا، غريب نائياں هونا
 سهائيا۔ تيرے حُڪم وچ فرق پوے نه رتا، رتن امولڪ گُرمُڪھ هيرے لينے بناييا۔ جس ڪارن گوڻد نے ڏنڪ وجايا فتحا، فاتحہ ڪوڙ دا دينا
 پڙھائيا۔ اِڪو بهگتاں نال تيرا هووے متا، بهگت دوارا دئے گواپيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا دُهر دا ور، دُهر
 مالڪ ديا ڪمائيا۔ نارد ڪهے جن بهگتاں اَج سارے ڪر لؤ اِڪ نؤں مذاق، پھير مذاق دي لوڙ رهے نه رائيا۔ جيھڙا جُگ جُگ ونڌا رپيا ذات
 پات، حصے سريراں والے پائيا۔ ڪدي دوس بنايا ڪدي وڪھائي رات، رُٿري رُٿري وچون بدلائيا۔ نام ڪلمہ پڙھايا اسم اعظم جنايا دسڻيا دُهر
 دا ساڪ، سڃن اِڪ اڪھوائيا۔ اَج اس توں منظور ڪرا لؤ جِناں چر اوھ سَتگر بهگتاں دا نه ڪھولے تاڪ، پھير بندھن نه ڪڙي ٺڙائيا۔ جے پچھلا
 پنڊھ نه مُڪاوڻ تے پھير ڪس طرح مُڪيگي اگلي واٽ، اڪے ليڪھا رهے نه رائيا۔ سانؤں چاڙھ لے اپنے گھاٽ، گھاٽے پچھلے اپني جهولي پائيا۔
 نالے سارے لؤ ڏانٽ، عَصے وچ لؤ ڏرائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، سچ دا ليڪھا ٺھائے هتھ
 پھڙائيا۔ نارد ڪهے ميں لوآں پُرياں برهمنداں ڪھنڌاں ماراں آوازا، زمين اسماناں دياں سُنائيا۔ اوھ ويڪھو دُهر دے مالڪ دا اگتي ڪاجا، ڪي ڪرتا
 ڪار ڪمائيا۔ جس مان دوايا اوتاراں پيغمبراں تے گروآں نال والا بازا، گوڻد گوڻد گوڻد رنگ رنگائيا۔ جس جگت جھان سيس پھنپنايا تاجا،
 تخت نواسي اِڪ اڪھوائيا۔ اوھ پتہ نهڻ ڪتھ سويا تے ڪتھ جاگا، ڪس بدھ اپنا پھيرا پائيا۔ جس نے ڪھيل ڪھلایا وچ پنجابا، پنجان دي
 دھار دئے گواپيا۔ اوھ مٿر پيارا بهگتا ٺھائيا هووے احبابا، ساڪ سڃن اِڪ اڪھوائيا۔ اوھدا لباس ويڪھو زندگي والا سادھ، تن وجودا سمجھ
 ڪڙي نه پائيا۔ پر حُڪم وچ شبد دي دھار وچ اوھ ڏاڏھا، دو جھاناں اپنے چرناں هيٺھ دبائيا۔ جس دا نام نشانہ اِڪو گاڏا، جس نؤں گاڏ ڪھ
 ڪے پيغمبر رهے سُنائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا ليڪھا ويڪھ وڪھائيا۔ نارد ڪهے ميرا جي ڪردا
 ڪجھ ڪلاں دساں پُرياں، پُنه پُنه سب نؤں سيس نوائيا۔ جن بهگتا ٺھائيا ھان مليا نال ھانپاں، مل مل ڪے وڃے ودھائيا۔ ٺسڻن نهڻن جان

دے اس نے کِداں کھیلاں رچائیاں وچ چارے کھانیاں، اندج جیرج اُتہج سیئج ونڈ ونڈائیا۔ کِداں حُکم سنڈیسے نام کلمے وجائے چارے بانیاں، پرا پسنٹی مدھم بیکھری وجدی ربی ودھائیا۔ کِس طرح خاک وچ زُلایا راجے رانیاں، رام سیتا دئے گواہیا۔ کِس طرح ویکھ وکھایا رنگ اٹھسٹھ تیرتھ پانیاں، گنگا گوداوری جمننا سُرستی بھجے واہو داہیا۔ کِس بدھ نارد جن بھگتاں رُوَحاں پچھانیاں، آپ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ویکھ لُو اپنا جُگ چوکرئی دا پچھلا چور، چوری کرن والا اِکو نظری آئیا۔ جیہڑا جدوں سنہ لاوے تے لاوے کایا مندر اندر وچ اندھ گھور، جگت نیتر نظر کِسے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے تہاڈے اتر نام دا منتر دیوے پھور، فُر نے من دے بند کرائیا۔ پھیر اپنی کِرپا کرے دُنیا نالوں وچھوڑ کے تے اپنے نال لوے تور، تریا دی منزل دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جس دے آگے کِسے دا نہیں زور، جو رُو زر نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دے سب کُچھ کول، کُل مالک اِک اکھوائیا۔ اُس دے شبد دا شبد وجے ڈھول، ڈھولک چھینے نہ کھئے کھڑکائیا۔ جے سَتگر جھوٹھا ہو جائے تے اوہدا کڈھ دیو پھڑ کے پول، پولی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ جے بھگتو تہاڈے نال مارے رول، رول رول کے ایہنوں دھرتی اُتے دیو رگڑائیا۔ جے پورا تول نہ سکے تول، تولنہارا نہ آپ ہو جائیا۔ پھیر ایہدے نال پیار تے مُجبت دا کاہدا کرنا چوبل، اِسدا چولا دیو چھڈوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اِک سمجھائیا۔ نارد کہے گُرمکھو تہانوں دیندا آیا دِلاسے، دِلبریاں نال وڈیائیا۔ کِدا آیا ہاسے، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تہاڈے دُکھاں دے ویکھدا آیا تماشے، جُگ جُگ ایہدی ریتی چلی آئیا۔ ایہہ کدی وسے اُتے آکاشے، تے کدی پرتھمی اُتے بھجے واہو داہیا۔ ایہنوں سارے کہندے پُرکھ انباشے، پرہہ انباشی کرتا اِک اکھوائیا۔ سارے کہندے کرے ہر گھٹ اندر واسے، واسطہ آتما پرماتما نال جُڑائیا۔ کہندے نُوَر جوت پرکاشے، نُوَر نُوَرانہ اگم اتھاپیا۔ تْسیں اُس دے نکے جہے کاکے، بچّیو تہانوں دیاں درڑائیا۔ جنہاں نے ایہدے پچھے چھڈ دتے اپنے ماپے، نکے نکے بچّے بھجے واہو داہیا۔ سب دے اندروں پاپ رہے کانپے، تن اندر لین انگرائیا۔ پھیر وی تہاڈا صاحب تہاڈا پردہ ڈھا کے، سر اپنا بتھہ ٹکائیا۔ تہاڈے پورے کرے گھاٹے، جنم جنم دے لہنے پور کرائیا۔ جیہڑے تْسیں پنڈھ مار کے آگئے واٹے، بھگت دوارے ڈیرہ لائیا۔ تہاڈے واسطے اِک وچھائی کھاٹے، اداھا حصّہ تہانوں دتا جنائیا۔ تہاڈی منزل وچ

وچکار زکا نہ سکے آدھوائے، وشن برہما شو سارے تالیاں رہے لگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو خوشیاں دے بول بولن ساچے، سچ سچ نال سنائیا۔ آؤ بھگتو ساچے گرہ پاؤ راسے، جو رستہ دین دُنی آئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پھندا کہے میں جگ جگ پاواں پھندا، میری سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں ہتھان تت پنج، پنجاں گنڈھ رکھائیا۔ مینوں نہ کوئی روگ نہ کوئی رنج، خوشی غمی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں کوئی شستراں نال لڑیا نہیں جنگ، ڈھالان تلواراں نہ ہتھ اٹھائیا۔ میرے کول اک شبہ ستگرُو دا سچا ڈھنگ، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ اوہ ایدھروں توڑ کے ایدھر دیوے گنڈھ، ایہہ اوہدی بے پرواہیا۔ جدوں چاہے سرشٹی دی درشٹی اندروں کر دئے رنڈ، گھمنڈ وچ سارے لئے پھسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ پھندا کہے میں اُس نوں ہتھدا، جو بندھن سب نوں رہیا پائیا۔ جیہڑا ونجارا نہیں کسے کن دا، چُغلی نندیاں وچ سُنن کدے نہ آئیا۔ جس نوں سہارا نہیں کسے چہر چہن دا، منڈل منڈپاں بیٹھ نہ ڈیرہ لائیا۔ اوہنوں آدھار نہیں کسے کھان پین ان دا، نرادھار اپنی کھیل کھلائی۔ اوہ ونجارا نہیں کایا ماٹی چم دا، چم درشٹی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہدا جدوں پیار ویکھو تے ویکھو سچ برہم دا، پاربرہم اک اکھوائیا۔ بُن کھیل کرن آیا جس مارگ لاؤنا اکو دھرم دا، ذات پات دین مذہب دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا کسے کانڈ کرم دا، نہکرمی ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سہارا دے کے اکو سرن دا، سرنگت اک درسائیا۔ نارد کہے پرہو اچ واہ واہ سوہنا پھسیا، پھاسیاں دین والیا تیرا وقت گیا آئیا۔ اوہ ویکھ سچکھنڈ دوارا رہیا ہسیا، ہس ہس خوشی بنائیا۔ جنہاں بھگتاں دے پیار وچ آئیوں نسیا، بھجیا واپو داہیا۔ اوہناں نے تینوں کڈے سوہنے ڈھنگ نال کسیا، قسم کھان والیا تیری قسم دتی تڑائیا۔ بُن دس گرمکھاں دی رات اندھیری رہوگی مسیا، کہ اپنا جوتی چند دئیں چمکائیا۔ اوہ کاہدے واسطے ہوڑا لایا اُپر سسیا، ہاے دی ٹپی کی اپنا رنگ رنگائیا۔ کس بدھ تیر انیالا تیرا ہووے کسیا، بن ہتھان دئیں چلائی۔ کس دھار وچ بھگتاں دے اندر ہوویں وسیا، اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، بھيو ابھیدا دینا کھلائی۔ نارد کہے اوئے میریا پرہو جزمانا، جہاں توں چُھڈاؤن والیا کی تیری بے پرواہیا۔ کی تینوں رام آکھاں کہ کاہنا، کہ گھنٹیا کہہ کے سیس نوائیا۔ پیغمبر

آکھاں کہ اماما، کہ عملان تون ریت نور الایہیا۔ کی ستگرؤ گردیو آکھاں کہ تیرا نام ستناما، کی وجدی رہے ودھائیا۔ کی شرع دا مالک
 آکھاں کہ آکھاں شریعت دا غلاما، کی تیری وڈیائیا۔ میں سچ دساں، تون آد جگاد گن ندھانا، گنوت تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پر ہن ویکھ
 لے دین دنی تے جگت جہانا، چاروں گنٹ بن نینان نین اٹھائیا۔ کی ہو گیا جے ہن پہن کے جوتی دھار دا جامہ، شبد دا شبدی ڈنک
 وجائیا۔ تیرا دین دنی وچ نہیں کوئی بیگانہ، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ نارد کہے پرہو تون بڑا گوٹیا اج سنا دے کوئی خوشیاں والا ترانہ،
 طرح طرح نال جنائیا۔ جے تون بھگون تے ایہ تیرے بھگت انہاں تون دس دے میں کس طرح تہاڈا بھگوانا، بھاگ تہاڈے دوان بدلائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے پرہو کوئی نوان سنا دے گیت، گوبند گوبند
 دھر دے ماہیا۔ کس بدھ تیری ہووے تعریف، اپنا بھیو دینا کھلایا۔ میری برسوں وچ نکلے چیک، رو رو دیاں دہائیا۔ نگاہ مار لے
 ہست کیت، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ نارد کہے پرہو کلجگ ویکھ
 لے ماٹی چما، چم درشتی والیا دھیان لگائیا۔ پون سواس تک لے دمان، ساہ ساہ ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل سب تون جاپدا نوان، نو ست
 ویکھن چائیں چائیا۔ جن بھگتاں میٹ دے اندرون غمان، چنتا چکھا گوائیا۔ تیرا سوہنا اگلا ہووے سماں، سماپت ہووے کوڑ لوکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا دھرم دھار جیکارا، جے جیکار
 جنائیا۔ سب دا اکو سانجھا بھگت دوارا، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ جس نو کھنڈ پرتمھی ہونا اجیارا، ستان دیپاں خوشی بنائیا۔ اوہ تک لو
 جمن کنارہ، بیٹھا نین اٹھائیا۔ جتھے کرشن کابن دے کے گیا اشارہ، بنسری گواں نال وجائیا۔ سخیاں نال کرے منگلاچارا، سوہنا ناچ
 نچائیا۔ ہس کے کہا میں شام سندر اوہ میرا نوری نور اپارا، اپرپرے پرواہیا۔ جس سرشتی درشتی اندر پاؤنی سارا، مہاسارتھی ہو کے
 ویکھ وکھائیا۔ اُس دا سوہنا ہونا بھگت دوارا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ پھیر گرمکھ دھار دے سہارا، گرمکھ دوارے وند وندائیا۔ راجے
 بل نال اقرارا، ستجگ ساچا سنگ ملائیا۔ گردیال سنگھ دا لیکھا ہووے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دے گواہیا۔ پھیر
 دی دربار دا تکیو نظارہ، نظراں سب نے لینیاں بدلائیا۔ اُس دیاں نارد کہے میں اگمی سب تون وکھاواں اخبارا، بن حرفاں حرؤفاں جنائیا۔

جس دیاں پنجھی پرکرتیاں دی دھار نال پنجھی پنجھی فٹ لمبیاں چوڑیاں ہون دیواراں، سوہنی سوہنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجھی کہن اسیں نام نہیں کوئی انچ فٹ، پُھٹکل ویکھنی جگت لوکائیا۔ جو آتما پرماٹما نالوں گئی ٹٹ، وچھڑیاں میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ جس دے بھگت دوار وچ بھگتاں بنے گٹ، پھاندی جگت والی وکھائیا۔ اوہ وعدے قول اقرار توں کدے نہ جائے چھٹ، جنان چر بھگتو تہاڈا چھٹکارا لکھ چوراسی وچوں نہ آپ کرائیا۔ ایہ خوشیاں والی لٹ، لٹیربو لٹنا چائیں چائیا۔ نام رس دا پیو پیالہ بنا بلاں بٹ، امیوں رس اندروں دے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جمنا کہے میرا کنارہ کنڈھا گھاٹ، تھل مارو ریتا دے گواہیا۔ جس نے کلجگ اتم کئی واٹ، لیکھا کوڑی کِریا دے گوائیا۔ اوہ مالک سوامی دھر دا کملاپات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس دا نرگن دھار نرگن ہووے نات، ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ جس دین مذہب بناؤنی اکو جات، دوسر ونڈ نہ کھے ونڈائیا۔ سچ پریم دی پرگٹا کے اک پرہات، سندھیا سرگھی نہ کھے درسائیا۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، واقع ویکھے تھائوں تھائیا۔ دلی دوار کھول کے تاک، بھگت دوار دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بھگت دوار کہے بھگتو میری اک عرضوئی، بینتی بے کر کے دیاں جنائیا۔ کسے دی سرت رہے نہ سوئی، سٹیو لو انگزائیا۔ بنا ستگر شبد توں دو جہان ملے نہ ڈھوئی، آگے پچھے سر ہتھ نہ کھے ٹکائیا۔ ایہ وقت سمبالدا کوئی کوئی، بنا پرہو کِریا توں منزل چڑھن کھے نہ پائیا۔ جے تہاڈی آتما پرماٹما دے پیار وچ جائے موہی، مُحبت کرن والیو مُحبت دا لیکھا پورا دے کرائیا۔ تہاڈ جھگڑا میٹے پنج گروہی، تن وجود کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے میں جگ جگ ویکھدا آیا آبادیاں، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ میں پھردا رسیا وانگ جگت لاگیاں، بھجیا واہو داہیا۔ میں دین دنی دیاں تکدا رسیا شادیاں، شادیاں نے کوڑ گڑیاں سنے چائیں چائیا۔ مینوں کوٹاں وچوں اک دو چار بھگتاں دیاں آتماں لادھیاں، جنہاں دی پرہ نال مل کے وجے ودھائیا۔ اوہناں دیاں خواہشاں اوہناں نے اپنے اندروں ارادھیاں، ارادھنا وچ رادھکا سرتی بیٹھی سیس نوائیا۔ اوہناں دیاں ریساں کابدیاں، جنہاں نوں ملیا دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو جگت دا بھگت بھگوان چلیگا سماج، سمگری پرہوؤ نے دینی ورتائیا۔ ضرور چار ورن دا ہووے گا اِک رواج، مذہبی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ ساری دین دُنیا جائیگی جاگ، جس ویلے کلجگ نے ہلونا دتا لگائیا۔ چاروں کُنٹ گھر گھر اڈنے کاگ، ہنس روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بنا بھگتی توں بھگتو کدے نہیں ہندے وڈے بھاگ، بھاگ ہین دسے خلق خُدائیا۔ تہاڈے اندر جوتی دا جگے چراغ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تہاڈے خوشیاں دے کنت سہاگ، لاڑیاں لاڑیاں نال پرنائیا۔ جنہاں دے اندر نام دی وجدی رہے رباب، سُرتی شبد دے ڈھولے گائیا۔ اوتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، جواب طلبی نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتو بھگت دوارا کہے مینوں خوشیاں دا سماں مل گیا آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تہاں اِک دوہے نال مُحبّت دی رکھنی سانجھ، جگت ناتا نہ کھئے چُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لہنا دینا لیکھا آد دا آد انت دا انت اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

اٹھاراں ہاڑ کہے ویکھو آگئے پُراں اٹھاراں، اکھڑ اکھڑ مل کے وجے ودھائیا۔ گنتی گنت دا لیکھا دسن چار لکھ سلوک ہزار ستاراں، بھو ابھید جنائیا۔ اُوچی کوکن مارن نعرہ، دو جہان شنوائیا۔ ساڈا ربیا نہ کیسے پیارا، پریمی پریم وچ نہ کھئے سمائیا۔ سُن صاحب سرجنہارا، در تیرے سیس نوائیا۔ ساڈا جگت جہان لیکھا تک لے آپ زینکارا، زرویر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُراں اٹھاراں کہن نال جُگتی، سہج سہج سُنائیا۔ سانوں پڑھ کے جُڑے کیسے نہ سُرتی، سُرت شبد نہ کھئے سمائیا۔ کی تیری کھیل اکال مورتی، اکل کل دھاری دینی وڈیائیا۔ کی تیری آواز اگئی تُوں دی، تریا توں باہر سمجھائیا۔ اسیں آسا رکھی تیرے اِکو نُوں دی، نُوں نُوں لے نُوں لینا پرگٹائیا۔ ساڈی مِت چکاؤنی پچھلے جگ مزدور دی، مزدوری سہج نال ورتائیا۔ منزل

ویکھ لے پچھے والی دُور دی، اگا نیڑے نظری آئیآ۔ جگت جہان آسا تک لے کوڑدی کوڑ کٹمب ویکھ خلق خُدائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ پُران اٹھاراں کہن ساڈے وچوں ویکھ لے پُران بھوکھ، پن نیناں نین اٹھائیآ۔ جس دا لیکھ اگما دتا لیکھ، بھيو ابھید دتا درڑائیآ۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ مَن رکھ، جگت جگياسو بھيو کھئے نہ پائیآ۔ تُوں نرگن دھار سرگن تیری سکھیا لے سکھ، ساکھیات پردہ آپ اٹھائیآ۔ ساچی پاوے کھئے نہ بھکھ، مانگت روون مارن دھاپیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیآ۔ پُران اٹھاراں کہن ساڈا لیکھا ویکھ لے جگ، جگ جیون داتے دھیان لگائیآ۔ سانوں پڑھن والے ہونے الپگ، بڈھی بڈھ بیک نہ کھئے بنائیآ۔ ترے گن مایا لگی سب نوں آگ، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیآ۔ تیرا درشن ملے نہ کیسے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کیسے نہ آئیآ۔ ساڈا واسطہ ساڈی اتم میٹ دے حد، حدوڈ اور رہن نہ پائیآ۔ تیری اکو ہووے ید، یدی بھيو دینا چکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ اٹھاراں پُران کہن ساڈے وچوں وڈا پُران سکند، اکاسی ہزار سلوک نال وڈیائیآ۔ جس وچ لہنا دینا سوریہ چند، منڈل منڈپ نال سُہائیآ۔ جس وچ گوبند دی دھار لیکھا لیکھیا پُرانند، اکھڑ اکھڑاں نال بدلائیآ۔ جگت دھیائے بھيو کھولے تُوں میرا میں تیرا گاؤنا چھند، شہنشاہ بھيو رہے نہ رائیآ۔ جس وچ کلجگ کوڑی کِریا جائے لنگھ، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیآ۔ تن وجود پوتر رہنا نہیں کوئی تت پنج، پنچم ملن کھئے نہ پائیآ۔ جدھر ویکھنا گھر گھر ہونا رنج، رنجش سکے نہ کھئے مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیآ۔ سکند کہے مینوں لیکھیا نال سلوک ہزار اکاسیاں، اکل کل دھاری دتی وڈیائیآ۔ مینوں خوشیاں آون باسیاں، میرے اندر وجے ودھائیآ۔ میں منڈل تگاں راسیاں، منڈپاں ویکھ وکھائیآ۔ میں کھیلاں جانا پرتھی آکھیاں گگن گگنتران پھول پھولائیآ۔ میں کلجگ اندر سب دے گل وچ ویکھاں پھاسیاں، تندی تند نہ کھئے کٹائیآ۔ اتم لہنا مُکنا مدرا ماسیاں، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کھئے نہ پائیآ۔ ستگر شبد نے بنا تن وجود توں تتاں دیاں لینیاں تلاشیاں، گرہ گرہ پردے آپ کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیآ۔ پُران کہن ساڈے اندر پرہو دا کھیل بہہ بڈھ بھانتی، وید ویاس دتا جنائیآ۔ کلجگ انت ضرور آوے کوڑ کراتی،

جس نوں میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ جھگڑا ویکھنا لوک ماتى، ماتر بھومی دھیان لگائیا۔ مانو تگنی مُکھاں والی جماعتی، مائس پردہ آپ گھلائیآ۔ کیسے دی منزل پندھ مکے نہ واٹی، پوڑی ڈنڈا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ اپنی نظر نہ آئے گھاٹی، گھاٹا ہووے خلق خُداِیا۔ نور دِسه نہ جوت للاٹی، نور نوراہ ڈگ نہ کھئے مکائیا۔ سب دی کھلی مینڈھی سیس ہووے جھاٹی، مینڈھی حق نہ کھئے گنداِیا۔ گر اوتار پیغمبر مذہبیاں دے بنن الاٹی، حد شرع والی وکھائیا۔ دین دُنیا اکھراں دی ہونی پاٹھی، بن رسنا دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ کھیل ویکھنا تیرتھ اٹھسٹھ تاٹی، کِناریاں دھیان لگائیا۔ اُس ویلے دُرمت میل کیتوں نہیں جانی کاٹی، پت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ دُرمت میل دھووے کوئی نہ کایا ماٹی، پاپاں کرے صفائیا۔ آتم سیج سہنجی ہوئے کیسے نہ کھاٹی، کھٹکا اندروں نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پُران اٹھاراں کہن جن بھکتو اسیں تہاڈے پُرانے سَجَن، سَجَنو دئے جنائیا۔ ستگر شبد جُگ جُگ آوے پردے کَجَن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھکتاں پریم کرائے مَجَن، دھوڑی اک اِشنان سمجھائیا۔ سچ پیار دا کر کے سکن، سگلے سنگی لئے اُچھائیا۔ خوشیاں نال اندروں بُجھا کے اگن، امرت میگھ برسائیا۔ سچ نام دی چاڑھ کے رنگن، رنگت اک وکھائیا۔ ہرجن ہر دوارے آوے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ پرہہ مہر کرے سورا سربنگن، مہربان دیا کھائیا۔ نیت نام دا پاوے انجن، لوچن نین اکھ گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُران اٹھاراں کہن ساچا ویکھو جگت نظارہ، نظریہ دین دُنی بدلائیا۔ اسیں پُجے انت کنارہ، گھاٹ پتن ڈیرہ لائیا۔ جتھے پرہو دا انت سہارا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جس دا اشارہ دیون چار یارا، محمد سینت نال سمجھائیا۔ جس دا امام عملاں توں ربت نور اُجیارا، نور نوراہ ڈگمگائیا۔ اوہ ویکھن آیا آپ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیآ۔ جس نرگن دھار کھیل کھلایا دوبارہ، دوہرا اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا میلا آپ ملائیآ۔ پُران کہن اٹھاراں ویکھو اٹھ دس دی دھار، دھرمیوں دیو جنائیا۔ کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا دھردرگاپیا۔ جس دا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے اپنا لہنا دئے چُکائیا۔ جو آد جُگاد برہم برہما شبد اناد پاوے سار، مہاسارتھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ سو سوامی انترجامی ویکھنہارا آپ کرتار، قُدرت دا قادر نور الاہیا۔ جس دا سدا سدا

جگت اکھراں والا جیکار، ڈھولے شبد گیت ناد اناد سُنائیا۔ سو آگیا سب دا سانجھا یار بھگتاں میت مُرار، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ جس وقت سُنجنا کیتا جن بھگتو بھگت دوار، بھگن ہو کے دئے وڈیائیا۔ تہاڈا در آیاں دا مانس جنم دئے سُدھار، جگت سُدھ بُدھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھیر آؤنا پئے نہ دوجی وار، جنم جنم نہ کھئے بدلایا۔ جو در آ کے خوشیاں نال بول کے جاون پنج جیکار، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ڈھولے گائیا۔ سب دے لہنے دینے دیوے قرض اُتار، مقروض اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پُران اٹھاراں کہن اسیں کی دسیئے، دہ دشا دھیان لگائیا۔ اسیں خوشیاں دے وچ ہسیئے، ہستی تک بے پرواہیا۔ اکھراں دا اکھڑ روپ ہو کے نچئے، تپئے کدیئے چائیں چائیا۔ جوڑ جڑا کے نام جپیئے، جگ جیون داتے ڈھولے گائیا۔ پھر گنڈھ پائے پکئے، آد جگاد نہ کھئے تڑائیا۔ پھر پُرکھ اکالا دین دبالا بن تن وجود توں تکیئے، نور نورانہ نظری آئیا۔ پھر اپنا پردہ پرہ دے چرناں ہیٹھ ڈھکیئے، دوسر اوڈھن نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا آپ سرن سرنائی گھتیئے، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ پُران کہن جن بھگتو تہانوں ملے ودھائی، وادھا جگت وچ کرائیا۔ تہاڈا مالک جو وسے تھل اسکابی، مہیئل محبوب ڈیرہ لائیا۔ اوہ ویکھنہارا چائیں چائیں، بن نینان نین اٹھائیا۔ اس وقت سُنجنا کیتا بھگت دوار رہیا سہائی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ ہرجن پکڑ اٹھائے پھڑ کے باہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ست مارگ رہیا پائی، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے تہاؤں تہائیں، تہان تہنتر کھوج کھوجائیا۔ تسیں جن بھگتو پندھ ماریا خوشیاں نال بلاؤندے آئے باہیں، بابو بل پرگٹایا۔ ڈھولے گیت آئے گائی، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ دور دُراڈا پندھ مکائی، بھگت دوارے پہنچے چائیں چائیا۔ پُران کہن جن بھگتو جوت دھار دا درشن کرنا جو مالک اکو ماہی، جو محبوب نور الاہیا۔ جو جنم جنم دی میٹے شاہی، دُرمت میل دھوائیا۔ سب دی آشا پور کرائی، پورن برہم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُران اٹھاراں کہن جن بھگتو ساچے صاحب نواوو سیس، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈا مالک اک جگدیش، جگدیشر اکم اتھاپیا۔ جس دے چہتر جھلنا سیس، نرگن سرگن ویکھے اپنی کھیل بے پرواہیا۔ جس دا بھيو جانے نہ پیس اکیس، ایکا دوآ ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ جس سرِشٹی درِشٹی اندر دینی حدیث، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ سب توں وکھری چلا کے ریت، مندر مسیت پندھ
مُکائیا۔ آتم دھار بٹھ کے پریت، پریم ہو کے میل لائے ملائیا۔ جن بھگتو جس دا سوہنگ گاؤندے گیت، اوہ گوبند اک اکھوائیا۔ جس
رنگ رنگاؤنا اکو ہست کیت، اوچاں نیچاں دئے وڈیائیا۔ تہاڈے آؤندیاں دے مُکھ تکے تے جاندیاں ہتھ رکھے اُتے پیٹھ، پُشت پناہ اپنی اک
جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پُران کہے جن بھگتو اک سہنجی ہوئی دھرت، دھول ملی
وڈیائیا۔ جتھے چار جگ دی لگی شرط، شرع والے قسماں گئے کھائیا۔ جس اُتے آیا پرت، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ اُس دا نرگن دھار
کرو درس، سٹکھ ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جنم جنم دی میٹو حرص، ہوس کوڑ دینی مٹائیا۔ اوہ تہاڈے اُتے کرے آپے ترس، رحمت سچ
کہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پُران کہن جن بھگتو تہانوں ملدیاں
خوشیاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ تہاڈے کولوں کرم کانڈ دیاں کوئی نہیں گلاں پُچھیاں، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ پت پُنت بنا کے
سُچیاں، سنجم اپنے وچ رلائییا۔ آتم دھار بدل کے رُچیاں، رچنا اپنی دتی سمجھائیا۔ تہاڈیاں منزلاں بنا کے اُچیاں، اُچ اگم اتھاہ ہٹھے سہائیا۔
تہاڈیاں رُوہاں رہن نہ سُنیاں، سُنیاں لائے جگائیا۔ جے تہاڈیاں پندھ ماردیاں گھس گئیاں جُنیاں، چمڑے والیو تہاڈی چمڑی دی قیمت بنا
دمڑیاں دئے چُکائیا۔ سَتگرُو ہو کے تہاڈیاں کرے بُتیاں، بُتخانیان ویکھ وکھائیا۔ تہاڈیاں دھاراں رہن نہ رُسیاں، رُسیاں لائے منائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ہاڑ کہے میں اٹھاراں والا دِن، دِن دیوی دھیان لگائیا۔ سب دیاں آشا لئیاں
من، نام پیمانہ ہتھ اٹھائیا۔ میں خواہشاں لئیاں سن، جن بھگتو تہاڈے اندر ویکھ وکھائیا۔ میں پھر کے آیا وچ چھن، اپنا پندھ مُکائیا۔
میرا نظر نہ آیا چنھ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں کی مہا دساں گِن، صفتاں وچ کی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سَتگرُ شبد کہے جن بھگتو تہانوں ملے دھرم دا ور، دھرمیوں دھرم دھار دیاں
جنائیا۔ خوشیاں نال جانا اپنے گھر، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ اکو جہا مان ناری نر، بردھ بال جواناں اکو رنگ رنگائیا۔ اکو سب دا سانجھا
ہر، جو ہر پردے وچ سمائیا۔ اج توں چوراسی دا سینے اندروں کڈھ دینا ڈر، پھاسی رائے دھرم کھئے نہ پائیا۔ جیہڑی گنڈھ دے کے آئے

لڑ، کئی ستگر نال بندھائیا۔ اوہ منزل منزل تہانوں لے کے جاوے چڑھ، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ سچکھنڈ دوارے جاوے وڑ، آؤندا جاندا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ٹساں صرف تُوں میرا میں تیرا اکھڑ لینا پڑھ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھیر آپے تہاڈے صاف کریگا دھڑ، ماٹی بھانڈے پوچ پُچائیا۔ جو ویکھنہارا چیتن جڑ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبہ کہے جن بھگتو تہاڈیاں مہربانیاں، جگت جہان نظری آئیا۔ تو ست دسن نشانیاں، نشانے کلجگ کوڑ کوڑ بدلائیا۔ تہاڈیاں صفتاں والیاں کہانیاں، اکھڑی اکھڑ ڈھولے گائیا۔ پرہو دی کریا نال تہانوں پڑھنیاں پئیاں نہیں بانیاں، بان انبالا تیر تہاڈے اندر دتا لگائیا۔ تہاڈا جھگڑا مک گیا چارے کہانیاں، خالق اپنے اپنے رنگ رنگائیا۔ تہاڈا لہنا رہیا نہ جیو پرانیاں، پُراں اٹھاراں دین وڈیائیا۔ ٹساں جگت والیاں پچھے خوشیاں مانیاں، من منسا نال رلائییا۔ آگے کریا کرے گن بندھانیاں، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو ہر گھٹ انتر جانی جانیاں، جانہارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبہ کہے جن بھگتو تہاڈا آؤنا جانا ہویا منظور، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت ادھارنا پرہو دا دستور، جگ چوگری ریتی چلی آئیا۔ تہاڈا لہنا دینا مکایا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ آج توں پچھلے سارے مُعاف کیتے قصور، شبہی شبہ نال ستگر شبہ کرے صفائیا۔ نام بندھانے نال کرے بھرپور، جو بھرپور رہیا سرب تھائیا۔ تہاڈا پندھ لیکھے لائے جو آئے نیڑے دُور، دُور ڈراڈے پندھ مکائیا۔ آتم دھار بخش کے نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ شبہی شبہ دے سرور، مستی نام والی چڑھائیا۔ منوآ من نہ پائے فتور، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ سچ سوامی انترجامی ملے آپ حضور، حضرتان دا مالک نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد حاضر حضور، انت کنت بھگونت اکو نظری آئیا۔

* پہلی ساؤن شہنشاہی سمت دس ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * ❀

ساؤن کہے میرا پریشٹا پہلا آج، عاجز ہو کے سب نوں سیس نوائیا۔ میرے پرم پُرکھ پرماتم آتم سب دا بدل رواج، مانس مانو مانکھ ایکا رنگ رنگائیا۔ جُگ جُگ جگت ادھارنا تیرا کاج، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست دھرم دی کھول جاک، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ دے آگ، اگنی آگ نہ لاگے رائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کاک، گرمکھ گر گر نام موتی چوگ چُکائیا۔ گرہ گرہ دیپک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ہر پردے تیرے پیار دا اُچے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ترے گن مایا ڈسنی ڈسے نہ ناگ، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ جن بھگتاں کر دے وڈ وڈ بھاگ، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ میرے پرم پُرکھ پرماتم ڈرمت میل دھو داغ، پت پت پت بنائیا۔ دُھن آتمک سنا راگ، رسنا جہوا نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ساؤن کہے میرا دوس سہنجنا آیا، پرہ دینی مان وڈیائیا۔ میں نو نو سیس جھکایا، در تیرے لاگا پائیا۔ جن بھگتاں میلا لینا ملایا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ بھانڈا بھرم دینا بھٹایا، ہوئے ہنگنا گڑھ ٹرائیا۔ گرہ مندر دینا سہایا، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ دیپک دیپ دینا جگایا، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ میں دوئے جوڑ واسطہ پایا، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ نو نو چار پچھوں چل کے آیا، نو سو چرانوے چوڑی جگ میری دئے گواہیا۔ اوتار پیغمبر گرو گدیو گواہ بنایا، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ انت کنت بھگونت تیری اوٹ تکایا، تقویٰ اور نہ کھئے رکھائیا۔ تون کِریا ندھان سری بھگوان بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس جگ جگ ویس وٹایا، زرگن زرگن سرگن زرگن اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ساؤن کہے میرا وقت سہیلا، ساجن میت جنائیا۔ کرے کھیل پرہ پرم پُرکھ اکیلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جو لیکھا جانے گرو گر چیلا، چیلا گر اپنی بنت بنائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچا اک وڈیائیا۔ جس نے بھگت بھگوان کرایا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اوہ اچرج کھیل اگنی کھيلا، خالق خلق آگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ساؤن کہے میرا وقت سہاوا لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ میری خوشیاں والی رات، ڈھولے

گاواں گوہند ماہیا۔ جس جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دُنی اِکو رنگ رنگائیا۔ لیکھا رہے نہ کاغذات، کاغذ قلم شاہی دئے گواہیا۔ آتم پر ماتم
 دس اگتی جات، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے پڑھائیا۔ امرت آتم دے کے بوند سوانت، نِجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد ناد جنا اِکانت، بن
 رسنا جہوا ڈھولے آپ درڑائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، نور نورانہ نور چمکائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، ترسنا کوڑ جگت مُکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ساون کہے پرہو میرا دوس سہنجنا چنگا، ست
 سچ تیری سرنائیا۔ خوشیاں مناوے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، گنگوتری ڈھولے سوہلے گائیا۔ تیرا نام ندھان دا سُنن مردنگا، ناد انادی
 دینا شنوائیا۔ نالے نگاہ مار لے تک لے تیرتھ تٹ سروور کنڈھا، بن نیتراں نین اُٹھائیا۔ امرت رس جلدھار رہیا نہ ٹھنڈا، اگنی تت نہ کھئے
 بُجھائیا۔ پوت دسے کھئے نہ پنڈا، بودھ آگادھ نہ کھئے سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پاکھنڈا، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ زرگن نرویر نرنکار تیرا
 آتم ہو گیا رندا، پرم پُرکھ کنت سہاک نظر کھئے نہ آئیا۔ شبدی دھار تیرا دسے کسے نہ کھنڈا، کھڑگاں سارے رہے چمکائیا۔ ذرا نگاہ مار لے
 وچ برہمنڈاں، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ لیکھا تک لے جیرج انڈا، اُتہج سینج کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا تک لے تت پنجا، پنچم دھار شبد
 سُنن کھئے نہ پائیا۔ ساون کہے میرے نیتر وگدیاں انجھان، بن نینان نیر وہائیا۔ تیرا ہاتھ نہ آوے مُہانا ونجھا، تھل اسگاہاں ویکھاں تھاوں تھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ساون کہے میرا وقت سہایا آپ، پرہ دیوے مان
 وڈیائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، جگت ترسنا کوڑ گوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ سچ سندیسہ
 دے کے پات، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ زرگن دھار جوڑ کے نات، سرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ساون کہے میں خوشیاں گاواں گیت، ڈھولے ڈھردرگاہیا۔ میرا پُرکھ اکلا میت،
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو لکھ چوراسی بدلنہارا نیت، نیتوان ڈھردرگاہیا۔ لہنا دینا جانے ہست کیت، اوچ نیچاں ویکھ وکھائیا۔ چارٹھنہارا
 رنگ مجیٹھ، جگت جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ اُس دا کھیل ہونا انڈیٹھ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس مٹھا کوڑا کرنا ریٹھ، جن
 بھگتاں امرت رس جام چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جھٹ نارد کہے

کی کہندے ساوَن جی، سانوریا دے جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کرنا کی، کی کرتا پُرکھ کھیل کھلائیا۔ کِس بدھ تیری دھار برکھ مینہ،
 میگھلا کی وڈیائیا۔ کِس بدھ تریت ہووے جنت جی، ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ لہنا مکے ساڈھے تِن ہتھ سی، تن وجوداں پنڈھ مُکائیا۔ لیکھا
 جانے ویہہ اکیہ، ایکنکارا کی اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔
 نارد کہے ساوَن سوہنیا سُنیا اُٹھ، اپنی لے انگرٹائیا۔ تُوں لُکيا کيہڑی گُٹھ، چارے کُنٹاں دھیان لگائیا۔ کون دھار پُرکھ اکال رہیا تُٹھ،
 مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ کون رس اکما دیوے گُٹھ، جام حقیقی اک پیائیا۔ جس نال کوڑ کُریار دی ریتی جاوے چُٹھ، چُٹھکی لو
 نہ کُٹے لگائیا۔ اوہ ویکھ لے کِس بدھ چار ورنان پینی پُٹھ، پُٹھکل دِسے لوکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پھڑ لوں گُٹھ، بن ہتھاں ہتھ اُٹھائیا۔
 دین دُنی دا نانا جائے تُٹھ، تُنیاں پھیر نہ کُٹے جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ
 سُنائیا۔ نارد کہے ساوَن میں آیا نال زور، سہج نال جنائیا۔ جگت جہان ویکھیا اندھیرا گھور، گھوری بیٹھے مُکھ چُھپائیا۔ پنچ وکار تکیا
 چور، گھر گھر چوری سُنھ لگائیا۔ منوآ متا والا پاوے شور، شوہر بانکے بھے نہ کُٹے رکھائیا۔ میں ویکھیا کر کے غور، بن نیناں نین اُٹھائیا۔
 سریشٹی دریشٹی ہو گئی ہور دی ہور، اور دا اور روپ بدلائیا۔ کِسے دا دِسے نہ بھاگ متھور، متھن ہندی دِسے لوکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے ساوَن میں دُور دُراڈا آیا بھجّا، بن قدماں قدم ٹکائیا۔
 میں نو سِت دی ویکھی جگ، دیپاں کھنڈاں پھول پھولائیا۔ جدھر ویکھاں کوکدی قضا، قزاق کلجگ نال ملائیا۔ پرہ دی چلے کُٹے نہ وچ
 رضا، رازق رِزق رحیم سیس نہ کُٹے نوائیا۔ میں سب دیاں پار کر کے آیا حدا، حدوڈاں ڈیرہ لائیا۔ نام کلمیاں والیاں ویکھیاں یدا، یدی
 اپنی اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے ساوَن میری بودی
 گئی بھيج، گلی ہو کے کی سُنائیا۔ اوہ تک لے کلجگ پوری ہندی ريجھ، آشا جگت نال ملائیا۔ جس دی سِت دی چنگی لگے کُٹے نہ
 چیز، سِت نال نہ کُٹے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ساوَن کہے سُن
 ناردا پنڈیا، براہمن تینوں دیاں جنائیا۔ پہلوں ویکھ لے نو کھنڈیا، دھرنی دھرت دھول دھول اکھ اُٹھائیا۔ پھیر تک لے اپنے پوڑی ڈنڈیا،

منزل منزل پندھ مُکائیا۔ پھیر نگاہ مار لے کِس بدھ جگت جہان ونڈیا، دیناں مذہباں رنگ رنگائیا۔ پھیر تک لے گوہند دھار کھنڈیا، جس دی دھار سکے نہ کھئے بدلائیا۔ پھیر رن بھومی ویکھ لے چنڈ پرچنڈیا، چاروں گنٹ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے ساوَن سَجنا میں کی تگاں، یں اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ میں حقیقت دساں حقا، حق حق جنائیا۔ میرا صاحب دے نال قول اقرار پکا، وعدہ کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا پرہو کدے کرے نہ کیسے نال دھگا، زبردستی جابر ہو نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ تک لے ماچھوواڑے دی دھار جو کلجگ نوں گوہند نے دتا ٹکا، دھرنی دھرت دھول دھول نال ملائی۔ پھیر ویکھ لے صدی چوڈھویں دا پٹا، الفیے اشارے نال سمجھائیا۔ بیسویں وقت جاوے ٹپا، حضرت عیسیٰ عیسوی نال ملائی۔ ستگر شبد سَجنا لاؤن والا اپنا اگتی ٹھپا، یں اکھراں اکھر بدلائیا۔ جس کلجگ دی بدلی ستجگ دا کرنا وٹا، وٹاندرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی دا تن وجودی چیتھڑ ویکھ لے پھٹا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ ماو دھار تک لے رٹا، جھگڑا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر بھيو آپ چُکائیا۔ نارد کہے ساوَن کچھ میتھوں لے لے سکھیا، سَجنا دیاں سمجھائیا۔ اٹھ تک لے بنا اکھراں توں لیکھ لیکھیا، کاغذ قلم شابی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جیہڑا جگ نیتر کدے نہ دسیا، رسنا جہوا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اُس دی ستگر شبد ونڈ ونڈاؤنی ہسیا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ جس نے دین دُنی جنائی متھیا، اوہ متھن کرے لوکائیا۔ توں کپھڑی سیجا لٹیا، ساوَن اٹھ کے لے انگڑائیا۔ کپھڑی خُماری دے وچ ٹکیا، مست مستانیاں ہوش بدلائیا۔ نارد کہے میں بودی نوں ہتھ لا لا پٹیا، پٹنے والے آگے دُبائی۔ جس سب دا لیکھا کرنا چٹیا، کالا داغ نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے ساوَن میری بودی ویکھ لے ہسدی، چار جگ دیاں ہستیاں ربی جنائیا۔ یں قدماں چرناں ہسدی، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ اوہ بن گئی ونجاری جس دی، صفتی صفتی ڈھولے گائیا۔ اُس دی کھیل انوکھی وکھ دی، وکھری اپنی کار بھگتائیا۔ سندیسہ دیوے پرہو نے کھیل کرنی نہیں کیسے پکھ دی، پاربرہم پرہہ اپنا حُکم ورتائیا۔ اوبدی آسا ونجارن ہونی نہیں دین مذہب والے ہٹ دی، جگت نام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے

ساوَنّا مِیں پندت پُرانا، نو سؤ چُرانوے چوکڑی جُگ دا حال سُنائیا۔ میرا شبد دھار دا بانا، تتو ت نہ کھئے رکھائیا۔ میرا بنا رسنا توں گانا، بنا اکھڑ اکھڑ جنائیا۔ مینوں سکے نہ کھئے پہچانا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ مِیں دین دُنی دا تکیا ٹکانا، نو ست ویکھاں تھائوں تھائیا۔ مِیں جگت جہان کھادھا نہیں کوئی کھانا، ترسنا پیاس نہ کھئے رکھائیا۔ مِیں اک سندیسہ دینا جو دیوے سری بھگوانا، بھگون آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ساجن اک اکھوائیا۔ ساون کہے ناردا تیری بودی کی کچھ اکھدی، سچ دے درڑائیا۔ نارد کہے ایہہ شبد اگے بھاکھدی، جس دی بھاشا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایہہ ونجارن الکھنا الاکھ دی، الکھ اکوچر دے وڈیائیا۔ آہ لیکھنی تک لے جس نوں جگت ودیا نہ کھئے واجدی، بڈھی نال نہ کھئے سمجھائیا۔ جس وچ کھیل کھلاپات دی، کی پت پرمیشور حُکم ورتائیا۔ جن کلا مٹاؤنی کلجگ اندھیری رات دی، ستجگ ست چند چمکائیا۔ میری بودی بن رسنا توں اکھدی، بن بُلان بُل بِلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا رسیا درڑائیا۔ بودی کہے مِیں آد جگاد اک سرُپ، ایکا وچ سہائیا۔ میرا شہنشاہ شاہو بھوپ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو وسے چارے کوٹ، دہ دشا رسیا سہائیا۔ جس کلجگ کوڑا میٹنا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت سہیلے بناؤنے اپنے سپوت، پتا پوت گود ٹکائیا۔ پوتر کرنے کایا بھانڈے تت کلبوت، کایا کہے کر رُسنائیا۔ مِیں اُس دا دین آیا ثبوت، سوہلے ڈھولے سچ سچ سُنائیا۔ دُنیا دارو اوہ مالک خالق اک محبوب، مُحبّت والا نور الایہا۔ جے باہر ویکھو نظر نہ آوے اندر تگو موجود، ستمکھ بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دی اکو ہونی پوج، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جھگڑا میٹنا دُئی دوج، دُتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنی سوجھ، سوئی سرتی دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ بودی کہے ساوَنّا مِیں آد جگادی بڑی چلاک، جگ چوکڑی دیاں سُنائیا۔ میرا کھیل نرگن سرگن گھاٹ، تتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری دو جہان واٹ، بن وجوڈاں بھجاں واہو داہیا۔ میری سیج اگمی کھاٹ، سینگھاسن اگم اتھاپیا۔ میری منزل سمجھے کھئے نہ واٹ، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ میری سمجھے کھئے نہ ذات، ذات پاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا مالک کھلاپات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس نال جوڑیا نات، نانا بدھاتا اکو اک بندھائیا۔ اوہ اتم میری پچھے وات، واتاؤرن ویکھے خلق خدائیا۔ مِیں اکو دسنی

سب نوں بات، باطن بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اکم اتھاپیا۔ بودی کہے
 میری بات اک انوکھی، وکھری دیاں سنایا۔ جن بھگتو پرہ دی منزل بڑی سوکھی، جو پرہ دے وچ سمایا۔ پڑھنی پئے کھئے نہ پوتھی،
 پُستک بغل نہ کھئے ٹکایا۔ بُدھی ہووے کدے نہ تھوتھی، من مت نہ کھئے ہلکایا۔ اکو ویکھو نرمل جوتی، جوتی جاتا نظری آئی۔ جس دے
 آتم دھار سارے گوتی، گوتم دا لیکھا رسیا سمجھایا۔ پیغمبراں اوسے دے اشارے دی لائی سوٹی، سوئی سرت جگایا۔ جیہڑی منزل پائی
 ویدی سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن بھیو چکایا۔ بودی کہے میں ہتھ لایا نہیں کیسے دی گوڈیں، تتاں والا گرو نہ کھئے منایا۔ میں کملی نہیں
 کوچھی، مت ہین نہ جگت اکھوایا۔ میں آد آد جگاد جگاد اکو دی ہو گئی، دوجا کنت نہ کھئے منایا۔ ایکے دی سیجا سو گئی، جتھے
 ستیاں نہ کھئے اٹھایا۔ اپنی دو جہان دی میل دھو گئی، دُرمت رہی نہ رانیا۔ اکو پیار مُحبّت وچ موہ گئی، ناتا سکے نہ کھئے تڑایا۔ پرہ پُرکھ
 دی جوت نال چھوہ گئی، انت جوت وچ مل کے جوت روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ بودی کہے ساونا میرا ستگر میگھ برسدا، بوندا بانڈی سمجھ کیسے نہ آئی۔ جتھے ہر بھگت سُہیلا ہووے
 (ترسدا)، رحمت رحیم آپ کھایا۔ دُکھڑا میٹے اندروں دُکھ روگ سوگ ہرکھ دا، چنتا چکھا دئے چکایا۔ بنا بھگتی توں بھگتاں نوں جدوں
 پرکھدا، نین نیناں نال ملایا۔ اوہدا پیار بھریا حرص دا، رحمت وچ وڈیایا۔ اوہ لیکھالوے جن بھگتاں کیتی عرض دا، منظوری اپنے ہتھ
 رکھایا۔ اوہ سدا پیاسا پریمیاں والی غرض دا، اپنی غرض نہ کھئے رکھایا۔ اُس دا کھیل جگو جگ اسچرج دا، اچرج لیلآ آپ وکھایا۔ اوہدا
 رُوپ رنگ ریکھ نہیں کوئی ناری مرد دا، تن وجود نہ کھئے وڈیایا۔ اوہدا نام بھنڈارا ندھانا ٹھنڈک سرد دا، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے ساونا میرے کول بہت پُرانیاں چٹھیاں، چار
 جگ دے شاستر کہن کچھ نہ پائی۔ جنہاں وچ خبراں بنا اکھراں توں مٹھیاں، مٹھاس وچ آس پور نہ کھئے کرائیا۔ جس دے نال جگ
 چوکڑیاں گتیاں نچھیاں، ستجگ تریتا دوپر کلجگ کوٹن کوٹ بیٹھے اپنا پنڈھ مکایا۔ اوتار پیغمبراں گروآں دیاں دھاراں جس دے وچ
 لٹیاں، انت لٹاں والے شنکر اوسے وچ سمایا۔ اُس دیاں کھیلاں میں بنا اکھان توں دٹھیاں، دٹھڑا حال جنایا۔ جس دے وچ سب دیاں

سُرتیاں ٹُکیاں، ٹُک ٹُکی وچ سارے نین اُٹھائیا۔ اُس دیاں بیت گئیاں پتہ نہیں کتیاں متیاں، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اُس دیاں بُن نَویاں چلنیاں تھتیاں، وار تھت سیس نوائیا۔ شبد دی دھار بدلنیاں لپیاں، اکھڑ اکھڑاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے ساوَنّا دُھردی چٹھی کی کُچھ لکھدی، لگ ماتر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کی شرع ہونی اک سیکھ دی، سیکھیا سیکھ وچ کس بدھ پرگٹائیا۔ کی دھار بدلنی مَن رکھ دی، رکھی رکھیشر ویکھن نین اُٹھائیا۔ کی کھیل ہونی ہار جت دی، جیون جگت سمجھ کُچھ نہ پائیا۔ کی وڈیائی ہونی اگے مت دی، مَتر پیارا کی دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ نارد کہے چٹھی دا لیکھ وکھرا، وکھرا دیاں جنائیا۔ جس لہنا دینا میٹنا اٹان پتھرا، پابن روون مارن دھابیا۔ جس لیکھا پورا کرنا گوبند ستھرا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جس دین دنی نالوں دھرم دا رُوپ کرنا وکھرا، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے حُکم دا حُکم وچ پرتے کھئے نہ پترا، پترا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس دا لیکھ لکھیا جائے نہ وچ سطران، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ میتوں اُس دا صدی چوڈھویں دسدا خطرہ، جو خاطر محمد دی اُمت دا لہنا دئے مُکائیا۔ کیسے دا حساب رہنا نہیں چھترا بکرا، عیدا بکریدا ویکھن نین اُٹھائیا۔ مذہبان دی دھار لگاؤنی ٹکرا، بن مستک مستک دئے ٹکرائیا۔ جس دے حُکم دا چلنا چکرا، چکرورتیاں خاک ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ چٹھی کہے ساوَنّا میرا سُننا بولا، انبولت کی جنائیا۔ نہ پردہ رہے نہ اوبلا، بھیو ابھید گھلائیا۔ سب دا اکو ہونا ڈھولا، تُوں میرا میں تیرا راگ دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال نے در دروازہ اکو ہونا کھولا، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا جوتی جامہ شبد دھار دا ہونا چولا، چولی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دین دنی دا تگنا رُولا، کھیل ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ جس نوں سجدياں وچ سب نے کہنا مولا، مالک اگم اتھابیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ چٹھی کہے ساوَنّا میں پترا نہیں پاتی، پتناں اُتے کدے نہ جائیا۔ میرا دسے نہ کھئے جماعتی، وديا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ میری نظر نہ آوے کاپی، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا ویکھ لے وڈ پرتاپی، دو جہان بیٹھے سیس نوائیا۔ پر یاد کر لے اتم تکنے کلجگ کوڑ کرم دے پاپی، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ میرا ستگر شبد دلہا اکو ہونا

ساتھی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا کھیل تگے پُرکھ سمراتھی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ میں آد جگاد جس دی مٹاں آکھی، دوسر اکھ نہ کدے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبران اُس دے نام شبد دی سُنواں گاتھی، صفتاں نال صلاحیا۔ میرے وچوں زِرگن دھار ہتھ نہ آوے بھاویں کوٹن کوٹ کرن تلاشی، نیتز نیناں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں اک دِن ہس کے کپا شنکر کیلاشی، خوشیاں نال جنائیا۔ اٹھ ویکھ لے جگت والی بدمعاشی، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ برہمے اشارہ کیتا کتھے تیرا برہم نثر پرکاشی، جوتی جوت دھیان لگائیا۔ وشنوں کپا کیوں دین دُنی دسے اُداسی، رِزق بھنڈاری کی تیری وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں کپا اپنی منزل دی تگو راسی، محفل نام کلمیاں نال لگائیا۔ تن سریراں تگو پوشاکی، جو بستر شستر آئے جنائیا۔ تن وجود ویکھو خاکی، پن نیناں نین اٹھائیا۔ کیوں نہ تہاڈے ہندیاں اندروں کھلے بند کواڑی تاکی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ شبد گھوڑ چڑھے کھئے نہ راکی، جگت جہان پار نہ کھئے کرائیا۔ مایا ممتا ویکھ لوک ماتی، لالچ لوہ نال ہلکائیا۔ نگاہ مارو ذات پاتی، اوچ نیچاں کھوج کھوجائیا۔ من منسا تگو ویکھو نار کمذاتی، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ کیوں نہ ملے بوند سوانتی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ پترکا کہے میں بنا اکھراں توں آد دی اکو پاتی، پت پرمیشور دتا بنائیا۔ میری سمجھے نہ کھئے حیاتی، جیون سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میری صفت صلاح کاغذاتی، چار جگ دے شاستر رہے گن گائیا۔ میرا لہنا دینا میرے وچ باقی، باقاعدہ دیاں سمجھائیا۔ نالے ہتھ ماراں اُتے چھاتی، چھتردھاریاں دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر صاحب اک اکھوائیا۔ پترکا کہے ساونا میرے وچ ڈونگھا راز، پردہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ میرے وچ اگتی آواز، جگت سروں سُنن کھئے نہ پائیا۔ میرا کھیل انوکھا تے میں وکھری ساجن لواں ساج، ساجن میت مینوں دئے وڈیائیا۔ ہن میرا دل کدا اگلا بدل دیواں ساج، سمگری نام والی ورتائیا۔ اکو حکم اکو ہووے راج، رعیت اک اکھوائیا۔ اکو کرم اکو ہووے کاج، کوڑی کیریا نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو دھار اک ہووے سانجھ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ سب دی وگے آنجھ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ بھرانٹ بھلیکھا رہے نہ تت پانج، پنچم پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سوامی دیا کھائیا۔ چٹھی کہے میرا اکھراں والا نہیں کوئی پرنوٹ، جگت جہان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا لہنا دینا جگ چوکری کوٹ کوٹ، کوٹن کوٹی جگ گئے وہائیا۔ میری دھار دی دھار نالوں

لگے چوٹ، چوٹی چڑھ کے دیاں سُنائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی اوٹ، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس آد دا آد انت دا انت کڈھیا کھوٹ، ست سچ نال ملائیا۔ میں اوسے تے ہو گئی موہت، مُحَبَّت وچ سمائیا۔ جس دا نُور اِکو نرمل جوت، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جس دی سوچی جائے کوئی نہ سوچ، بُدھی وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ میری آشا منسا پوری کرے لوچ، لوچا اپنی نال ملائیا۔ میں اُس منزل تے گئی پہنچ جتھے اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پترکا کہے میں سدا رہندی مکن، سچ نال سُنائیا۔ جن بھگتو تہاڈے واسطے منگایا سکن، شبدي شبد نال وڈیائیا۔ تہاڈی اندروں لگ جائے لگن، باہروں سکے نہ کھئے تڑائیا۔ گھر گھر وچ دیپک جوتی جگن، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ تہاڈا میلا نال گوپال مورت مدن، مدھ سوڈن ویکھ وکھائیا۔ تہانوں سُتیاں نوں لوک مات آئے سدن، پھڑ بابوں آپ اُٹھائیا۔ پورب دے لیکھے لہنے مُطابق تہاڈے پردے آوے کجّ، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ پترکا کہے جن بھگتو نو سو چرانوے چوکری جُگ دے پُرانے سجن، لیکھا پچھلا دیاں سمجھائیا۔ چرن دھوڑی کر لو مجن، آگے دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ تہاڈا پوتر ہووے بدن، پنج تت دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سیس رہے کیسے نہ نگن، اوڈھن اپنا نام جنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آیا کڈھن، پھڑ بابوں پار کرائیا۔ آتم دھار لڈاوے لڈن، پرما تم ہو کے دیا کھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا ویکھے جگت جہان ڈونگھی کھڈن، بھو ساگران دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ چٹھی کہے پرپھو تیرا وعدہ تارنے بھگت، بن بھگتیوں پار کرائیا۔ ہن ویلا وقت ویکھ لے جگت، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ سچ سہنجنا کر دے وقت، ویلا اپنے رنگ رنگائیا۔ تون جُگ جُگ آویں کارن بھگتاں فقط، فقرہ ڈھولا اپنا نام درڑائیا۔ تیری آد دی آد شکت، شکتی شالی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لیکھے لا لے بوند رکت، تن وجوداں ہو سہائیا۔ ایہ تیرے جگرے لخت، ست دُلا رے لینے ملائیا۔ اپنا اصول نہ رکھیں سخت، سہج نال سمجھائیا۔ کی ہویا جے ہن سرِشٹی تے یینا بخت، دین دنی گُرائیا۔ بھگتاں دی بھگتی وچ کر لئیں پخت، ایہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پترکا کہے جے میرے اُتے اکھراں والی نہیں لکھت، نراکھ تیرا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نراکھ کہن چٹھیئے اسیں سدا موجود، ساڈا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ نہ بدلے ساڈا

محبوب، جو ساڈی مُحبّت وچ سہائیا۔ اسیں اس دے پیار وچ گئے جھوچ، اپنا آپ مٹائیا۔ روپ بنایا نہ دُتیا دُج، ایکا رنگ سہائیا۔ جے
 اسیں نہ ہوئے تے لوک مات گرتھان دی آئے کوئی نہ سوجھ، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہو دا ملے نہ کھئے ثبوت، پاربرہم صفت نہ کھئے
 صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ نراکھڑ کہن جے اسیں نہ بنیئے ساتھی، نرگن دھار سنگ
 بنائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمراتھی، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ بنا ساتھوں شبد دھار نال جگت چلے کھئے نہ گاتھی، اوتار پیغمبر گر دھر
 دا ڈھولا نہ کھئے سُنائیا۔ ساڈی منزل دُور نظر نہ آوے گھاٹی، تٹ کنارہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ساڈا پندھ سمجھے کھئے نہ واٹی، آد جُگاد کہن
 کچھ نہ آئیا۔ اسیں سچ دسیئے ساڈا لہنا دینا لیکھا بہُ بدھ بھاتی، جُگ جُگ کھیل کھلایا۔ نام کلمے صفتاں والی باقی، باطن دا بھیو
 کھلایا۔ حُکم وچ حُکم دی ملے پاتی، پترکا پترکا نال بنائیا۔ جس نوں ستگر شبد بنا سکے کھئے نہ واجی، واچک نظر کھئے نہ آئیا۔ چٹھی کہے
 ساؤنا میں اگوں پچھوں رہندی گواچی، جس ویلے جُگ بدلنا ہووے تے میں پرگٹ ہوواں چائیں چائیا۔ سجننا نہ کوئی میرا ساک سین بھرا
 بھین نہ چاچا چاچی، سوہرا بیٹیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا ناتا نرگن دھار نال جس دا روپ انوپ اوہ مالک جوت ذاتی، جوتی جاتا اک
 اکھوائیا۔ میں اُس دی کھیل اگمی اک آگھی، پہلی ساؤن دیاں سُنائیا۔ دُنیا دارو دُنیا وچ انت کرنی نہیں کیسے نے کیسے دی راگھی، رکھک
 نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے کم نہیں آؤنی کایا ماٹی والی لاشی، لشکر خاک خاک وچ مل جائیا۔ جے مل جائے اک پُرکھ ابناشی، ابگتیو گتیاں توں
 اپنا گھر دکھائیا۔ کوئی منزل پندھ رہے نہ واٹی، جھگڑا جھگڑیاں والا چُکائیا۔ شبد دی دھار نال چاڑھ دیوے اپنی گھاٹی، جتھے منزل والی
 منزل نہ کھئے بدلائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا دیوے آپ ابناشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ پہلی ساؤن کہے جن بھگتو میری بیننتی ہے پرہو جن بھگتاں
 آتما تیرے پیار دی سدا رہے پیاسی، پیاس دیاں پیاریاں سواس سواس اپنی پیاس رکھائیا۔ جنانا چر انہاں دا جنم دا لیکھا نہ لاویں راسی،
 رستہ دین دُنی بدلائیا۔ انہاں نوں حُکم نہ دیوے شنکر کیلاشی، رائے دھرم چترگیت لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ لہنا منگے نہ لاڑی مؤت لوک مات،
 لیکھا جگت والا جنائیا۔ پرہو تیرے بھگت مات لوک چار جُگ واسطے رہ جان سوغاتی، جنہاں دا نام جس گا کے دین دُنی اپنا شکر
 منائیا۔ کیوں جیہڑے تیری مٹدے آگھی، تیریاں اکھڑاں وچوں اپنے اکھڑ گئے بدلائیا۔ توں مالک خالق بے پرواہ اک نہیں کوٹ جنم دی

دے دے مُعافی، مہر نظر نال ترائیا۔ جے گُرمکھ بھُل وچ کر جائے گُستاخی، پھر وی بابوں پھڑ کے گودی لینا ٹُکائیا۔ پہلی ساون کہے پرہو
 میں اک بینتی کیتی ساچی، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ جن بھگتاں دے روم روم وچ راچی، رچنا اپنی دئیں دکھائیا۔ کی ہویا جے کایا
 ماٹی کاجی، کنچن گڑھ دیا مالکا کایا دے اندر تیرا گڑھ کنچن نظری آئیا۔ جتھے آتما پرماٹما آتما مل جاؤ ساتھی، دو جے ساتھ دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ جتھے سُرَت شبد دی مئے آکھی، بن اکھراں توں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا روپ انوپ ستگر شبد جگت نظر دے نہ کھئے پوشاکی، بانا دو جہاناں تیرا
 سوہا پائیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ داؤدپر ضلع کپورتھلا پال سنگھ سرمیل سنگھ صورت سنگھ ڈالا ہزارا سنگھ پھٹو چک چرن

کور ڈھلوان سرجیت کور ڈھلوان گرچرن سنگھ پنڈوری سنت سنگھ رائے پُر پیر بخش ہزارا سنگھ ڈھلوان ڈیپو *

پنج ت کہن پرہ جگ جگ تیرے بردے، نت نت سیو کھائیا۔ لکھ چوراسی پھردے رہے ڈردے، جگ چوگری بھجے واہو
 داہیا۔ تیرا نام ندھانا رہے پڑھدے، رسنا چہوا بتی دند صفت نال صلاحیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار رہے وڑدے، گرتھ
 شاستراں سیس نوائیا۔ شرع دی دھار ہو کے رہے لڑدے، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ دین دنی دی منزل رہے چڑھدے، بھجے واہو
 داہیا۔ تیرا سرگن دھار درشن رہے کردے، تتاں ویکھ دکھائیا۔ ہن بھیو کھول دے اپنے گھر دے، گرہ پردہ آپ چکائیا۔ اسیں ونجارے
 رہنا نہیں جل تھل دے، مہیئل پندھ مکائیا۔ سانوں وست آگما پھل دے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈے لیکھے پورے کر دے کلجگ
 کل دے، کلکاتی پندھ مکائیا۔ لہنے دے دے نانک دھار اک گل دے، گل پلُو پا کے منگ منگائیا۔ نیشا نے تک لے راجے بل دے، کی
 باون حکم ورتائیا۔ تیرے حکم سندیسے سدا سدا اٹل دے، جگ چوگری سکے نہ کھئے مٹائیا۔ ساڈا پاسا پرم پُرکھ آپ اُتھل دے، کروٹ
 اپنی آپ بدلائیا۔ ساڈا وچولا ستگر شبد گھل دے، گھال گھال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سانوں دھام آگما نہچل اٹل دے، دوسر اوٹ نہ

کھئے رکھائیا۔ اسیں ونجارے رہنا نہیں ہڈ ماس ناڑی کھل دے، خالق خلق تیری سرنائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا ملدے، مل مؤتر دا ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرا دیپک جوت ہوئے بلدے، مٹی خاک نہ ونڈ ونڈائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیرے وچ ہوئے رلدے، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ وچھوڑے ہون نہ گھڑی پل دے، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑے رہن نہ پنچ وکارے دل دے، دلدارا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پرہ تیرا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا درشن کر کے جوتی جاتے ہوئے نِحال، پُرکھ اکالے حرص ہوس مٹائیا۔ اسیں پنچ تت نانا بھگت روپ تیرے بال، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی گھالدے رہے گھال، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کھائیا۔ تُوں پر م پُرکھ پر ماتم دینا بندھپ دین دیاں، دیاندھ تیری وڈیائیا۔ ساڈے اُتے کریا کر دے جس طرح مہر کیتی سنگھ پال، بالمیک دا لہنا پورب پور کرائیا۔ لیکھے لائی پنچ زیرو زیرو والی گھال، صفت نال سفر دتا مکائیا۔ ستگر شبد وچولا بن دلال، دلدری ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب مل دے مالک سب دی سرت سنبھال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، لاڑی مؤت نہ کھئے چٹرائیا۔ رائے دھرم چترگپت لیکھا سکے نہ کھئے وکھال، حکم حکم نہ کھئے بدلائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیاں تیری وکھری ہووے چال، اچل دینی سمجھائیا۔ پنچ تت کہن ساڈی بینتی اک اکو اک سوال، دوسر اور نہ کچھ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنچ تت کہن پرہ تار دے، تارنہار گوبند۔ ساڈی پیج سوار دے، صاحب ستگر بخشند۔ آون جاون گیڑ نوار دے، ساڈی نیتز وگدی پنچ۔ چرن پریتی اک دوار دے، بھاگ لگا دے جیو پنڈ۔ در تیرے کوک پُکار دے، جھگڑا میٹ دے جیرج انڈ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، وڈ سوامی گنی گہند۔ پنچ تت کہن پرہ جنہاں گرمکھاں سیس بتیاں دستاراں، دست سب دے سیس ٹکائیا۔ جنہاں زرگن دھار کیتیاں نمسکاراں، ڈنڈاوت بندنا خوشی بنائیا۔ اوہناں دا لہنا دینا قرض ادھارا، مقروض لیکھا دینا چکائیا۔ تُوں مالک خالق ایکنکارا چوہیاں اوتارا، اوتر تیری اوٹ تکائیا۔ پنچ تت کہن اسیں تیرے بھگت سہیلے پھیر جگت نہ آئے دوبارہ، جنی ککھ نہ اگن تپائیا۔ سچ پریت بخشنا اک سہارا، درگاہ ساچی منگ

منگائیا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ کلکی اوتارا، اوتر تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں امام نوراہ نوراہ الابی رُپ اُجیارا، بن رُپ رنگ ریکھ سوہا پائیا۔ تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈا لیکھا لیکھے لالے اج، عجب تیری وڈیائیا۔ کِریا کر وچ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ساڈے اندر بُجھا دے اگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ جگت جہان نہ رسیئے الپگ، سرگ دینی مان وڈیائیا۔ مہربان ہو کے پنج تت کہن در اپنے لہنا سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ ساڈی شرع دی رہے کوئی نہ حد، حدود جگت دینی مٹائیا۔ تیرے نور وچ مل کے تیرے نور دی ہوئیے ید، تتاں پھیر جنے کھئے نہ مائیا۔ ٹوں بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنا بخش دے آدھ، آدھوٹے پندھ دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے در کھلوتے، خالق خلق تیری سرنائیا۔ ساتھوں ڈرمت میل پاپ جان نہ دھوتے، پتت ہو کے تیری اوٹ تکائیا۔ جگت جہان وچ کھائے غوطے، گوتم دا لیکھا ویکھنا چائیں چائیا۔ جن مہین نہ بنیئے کھوٹے، کھوٹے کھرے لینے بنائیا۔ اسیں بال انجانے چھوٹے، وڈی مت نہ کھئے چٹرائیا۔ سانوں لالچ نہیں کھئے لوبھے، چوراسی خوشی نہ کھئے بنائیا۔ ساڈے تت تیرے پیار وچ جان سودھے، سُدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اتم ہوئیے تیرے جوگے، جگت دے مالک تیرے وچ سمائیا۔ تیرا دوارا ایکنکار ساچا سانوں سوہے، دوسر در نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت دھار وچ مانئے مؤجے، مجلس شبہ گرو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک بھیو چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں تیرے بھگت نیانے، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ سد رکھنا اپنے وچ بھانے، بھاوی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا درشن کریئے گن ندھانے، گنوت تیری وڈیائیا۔ دوسر ایشٹ نہ کھئے پہچانے، دریشٹ اکو اک کھلائییا۔ ٹوں شہنشاہ نو جوانے، تخت نواسی سوہا پائیا۔ سانوں وساونا اپنے سچ گھرانے، گرہ مندر پردہ دینا چُکائیا۔ تیرا دھرم دا اکو ہووے نشانے، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں بھگت بھگوت تیرا نور مہانے، مہاگنت نہ کھئے گنائیا۔ ٹوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی ساڈی مت جانیں، گت مت تیرے چرن ٹُکائیا۔ اج خوشیاں دا دن مہانے، ساون تن دئے گواہیا۔ پنج تت نہ رہن بیگانے، در ٹھانڈے لینے پرنائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ دے ساڈے پورے کرنے نشانے، نشانہ دین دُنی

بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، صاحب سوامی گن ندھانے، گنونت کنت بھگونت آد انت تیری اوٹ تکائیا۔

* ۴ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ سرائیں امریک سنگھ میلا سنگھ سرائیں ملہار سنگھ بیرم پُر

ہربھجن سنگھ بیرم پُر رام سنگھ پھتووال بلدیو کور کندھالا شیخاں *

پنج تت کہن پرہ ساڈی آگم منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نام ست وجا مردنگا، انادی دُھن پرگٹائیا۔ امرت بخش نچھر دھار دی گنگا، بوند سوانتی وبن وبائیا۔ زرگن دھار دینا اپنا سنگا، سکلا سنگ بنائیا۔ پنج وکار میٹنا دنگا، گرہ مندر نہ کھئے لڑائیا۔ ساڈا سیس ہووے نہ ننگا، اوڈھن بخشنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرائیا۔ پنج تت کہن ساڈے پرم پُرکھ کرتار، کرتے پُرکھ تیری سرائیا۔ آد جگادی ایکنکار، اکل کل دھاری تیری اوٹ رکھائیا۔ پت پرمیشور سانجھ یار، پروردگار ویکھنا چائیں چائیا۔ نگاہ مارنی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ بھيو چکاؤنا تئی اوتار، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ پیغمبران لہنا دینا قرض دینا اُتار، مقروض لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ گرو گردیو بھيو کھول سچ دربار، در دربارا اک درڑائیا۔ اسیں جگ چوکرئی چوراسی بھرمدے رہے وارو وار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن بن پاندھی راہیا۔ ساڈی نو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ٹوں کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر کرنیہار، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ ساڈا آون جاون گیڑ نوار، تتوت دا لہنا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ آد جگادی میت، مِت پیارے سیس نوائیا۔ جگ چوکرئی تیری ویکھی ریت، بن نیتر لوچن نین نین اُٹھائیا۔ نت نوت تیرے گاؤندے رہے گیت، ڈھولے سوہلے صفت صلاحیا۔ تتوت کردے رہے پریت، پریت تیری سیو کھائیا۔ انت برہوں وچ ساڈے انتشکرن وچوں نکلے چیک، کوک کوک سُنائیا۔ ساڈا میٹ اندھیرا تاریک، نور نورانے ڈگمگائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، قُدرت قادر تیری وڈ وڈیائیا۔

اسیں تیرے ہوئے عزیز، اعظم تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن اسیں بھگت نہانے جگ، جاگرت جوت تیرا دھیان لگائیا۔ کیرپا ندھان سورے سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ کوڑ ترسنا اندروں بوجھا دے آگ، آنچ ماٹی کانچ رہن نہ پائیا۔ درشن دے دے اُپر شاہ رگ، نو نو دا پندھ چُکائیا۔ کوڑ کُریار میٹ تے حد، حدود اپنی دے سمجھائیا۔ نام خُماری بخش دے مدھ، مدھر دُھن نال شنوائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر کایا کعبیوں تینوں لئیے لبھ، ہنکارا گرہ مندر دینا دب، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پن حُجریوں تیرا کریئے حج، حاجت سب دی پور کرائیا۔ تیرا نام نگارہ ایکنکارا ساڈے اندر جائے وچ، وجوداں دینی مان وڈیائیا۔ بھگت سہیلے تیری ید، یدی پردہ دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچی آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندروں کڈھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ اسیں جنم کرم دے آلیوں ڈگے بوٹ، بوٹی بوٹی رہے تڑائیا۔ ساڈا وسا دے کایا کوٹ، قلعہ گڑھ اک وکھائیا۔ ساچے نام دی لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھنا چائیں چائیا۔ پرکاش کردے نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا سُنئیے اک سلوک، سوہلا دُھر درگاہیا۔ پندھ مُکا دے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دبائیا۔ آون جاون رہے نہ ہرکھ سوگ، چنتا غم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا ستگر اکو بہت، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اسیں تیری دھار وچ تیرا ہوئے گوت، گوتم دا لیکھا ویکھنا چائیں چائیا۔ سانوں پھیر مارے کدے نہ کوئی لاڑی موٹ، ملک اُلوت نہ کھئے پرنائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اکو کھوٹ، خصم خصمانے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگت جہان سری بھگوان جن بھگتاں گرہ گرہ آپے پھنچ، پن قدمان قدم اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی پاؤنی سار، مہاسار تھی دھیان لگائیا۔ جگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مکائیا۔ ساڈا لہنا دینا جڑدا رہیا نال پیغمبر گر اوتار، تن وجوداں مل کے وجدی رہی ودھائیا۔ نام سندیسے سُن دے رہے وارو وار، کلمے کائنات وچ گائیا۔ در ٹھانڈے کردے رہے پُکار، پُنه پُنه سپس جھکائیا۔ راہ تکدے رہے تیرے ٹھانڈے دربار، درگاہ ساچی پن نیناں نین اُٹھائیا۔ کون ویلا ساڈی پاوے سار، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ سو بینتی سُنئی ایکنکار، در تیرے اکھ جگائیا۔ جگت

جہان دینا ادھار، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تُوں پرم پُرکھ پرماتم نرگن سرگن کھیل اپار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ دا بھيو چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی ویکھ لے گریہ زاری، دوس رین دھیان لگائیا۔ جگت جہان ہوئی خواری، خالص رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ آتم دھار بنے نہ کھئے وپاری، ونج ویکھے تهاؤں تھائیا۔ بن تیری کرپا پائے کھئے نہ ساری، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھاری، جگت جہان اندھیرا چھائیا۔ نرگن نور نہ دسے اُجیاری، سورہ چند بیتھے مُکھ چھپائیا۔ ساڈی پُنہ پُنہ نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ کلجگ اتم آئی تیری واری، وارث ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ پھڑ باہوں پار اُتاری، اُتر پورب پچھم دکھن جن بھگتاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی پیج سواری، پنچم پنچم رنگ چڑھائیا۔ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش تیرے در بھکاری، من مت بدھ نال ملائیا۔ ساڈا لہنا دینا ہووے نہ دوجی واری، لیکھا تیرے قدماں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا ویکھ لے انتشکرن، نرتر اپنا دھیان لگائیا۔ سچ پریت بخش دے چرن، چرنودک جام پیائیا۔ جھگڑا میٹ دے جنم مرن، مر جیوت تیرے وچ سائیا۔ تُوں سب کچھ کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ نرگن دھار بندھاؤنا اپنے لڑن، پلُو گنڈھ نہ کھئے چھڈائیا۔ بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے ورن، وشن برہما شو ویکھن چائیں چائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی تیرے آگے کھڑن، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا لینا ملائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں اپنا بنا لے سرُوپ، تن ماٹی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ تیرا رنگ ریکھ نہ کھئے روپ، انوپ اپنی دھار جنائیا۔ اسیں تیرا تانا پیٹا روپ ہوئیے سوٹ، سوٹردھاری پنڈھ دینا چُکائیا۔ جے آتما بھگتاں تیرا سپوٹ، تت اپنے لیکھے وچ رکھائیا۔ اسیں بھرمیئے نہ چارے کوٹ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ ساڈا ناتا جڑے نہ نال جوٹھ جھوٹھ، کیٹ وکار ہنکار و بھچار سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اُپر تھ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اسیں پنج تت جن بھگت لکھ چوراسی وچوں اکو مُٹھ، بہتی گنت نہ کھئے گنایا۔ تیری دھاروں دھار بن کے گئے اٹھ، نور نور نال

چمکائیا۔ انت کنت بھگونت اپنے نال ملا لے گھٹ، لیکھا جگت رہے نہ رائیا۔ آون جاون جائے چھٹ، چھٹکی لو نال ملائیا۔ تیرا پیار نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ اسیں آسا تیرے اُتے دتی سٹ، دوسر آس نہ کھئے بنائیا۔ جگت جہان سری بھگوان بنا لے اپنے سٹ، اپرادھی لے ترائیا۔ ٹوں پاربرہم ابناشی اچت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ ساڈی سہنجنی ہووے رت، رتڑی تیرے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا پنج تت بُت بُتخائیاں وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پردہ اوہلا بھیو رہے نہ لک، الوکک اپنی دیا دینی کھائیا۔

۴ * ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ کوٹلہ کالو والا سوم راج سنگھ ارجن سنگھ سلیم پُر منشی رام میانی

ملارام بھرا بیگووال جگندر سنگھ فتح گڑھ گرمیت کور کرا لا *

پنج تت کہن پرہہ بنک سہا دے مندر، ساڈھے تن ہتھ تن وجود ماٹی خاک دے وڈیائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگا دے اندر، نور نورانے شاہ سلطانے اپنی دیا کھائیا۔ سچ پرکاش کر اندھیری گندر، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ڈگمگائیا۔ زرگن دھار زرنکار بجر کپاٹ توڑ دے جندر، گنڈا کھڑکی آپ گھلائییا۔ منوآ دہ دیش اٹھ دھاپے نہ بندر، بندگی اپنی وچ سہائیا۔ دئی دویتی شرع شریعتی ڈھاہ دے کندھن، پردہ اوہلا بن وچولا آپ اٹھائیا۔ ساڈی نمسکار ڈنڈاوت تیرے آگے بندن، سجدیاں وچ سپس جگت جگدیش نوائیا۔ دھوڑی خاک بخش دے دھرم دھار دا چندن، ٹکے دھوڑ خاک رمائیا۔ نیج نیتر رہے کوئی نہ اندھن، لوئن اکھ دینی پرگٹائیا۔ در دوار تیرا سوامی لنگھن، یں قدماں قدم ٹکائیا۔ ٹوں لیکھا ویکھ لے تت پنجم، پنجم تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ٹوں آد جگادی سو پُرکھ زرنجن، ہر پُرکھ زرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکارے ٹوں ہونا درد دکھ بھہ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ تیرا نور ظہور جوتی جاتے سارے تگن، دو جہاناں سری بھگوانا نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن

پرہہ تُوں مالک اکِ حضور، حاضر ہو کے سیسِ نوائیا۔ ساڈی بینتی کر منظور، در ٹھانڈے سیسِ جھکائیا۔ جنم جنم دا بخشِ قصور، کسرِ اعشاریئے نال اڈائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، پاربرہم بے پرواہیا۔ کچھ لیکھا تک لے جو مؤسیٰ آسا رکھی اُتے کوہِ طور، تریا توں باہر کھوج کھوجائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا منصور، منسا من توں باہر جنائیا۔ جس دا پندھ نہیں نیڑے کوئی دُور، منزل سمجھ کچھ نہ آئیا۔ سچ پیارِ مُحبت دا دے سرور، سُرتی شبد نال جنائیا۔ نانا توڑ کے اندروں کوڑ، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ چتر سگھڑ بنا لے موڑھ، مُگدھ اپنے گلے لگائیا۔ دینِ دیال بخش دے دھوڑ، ٹکے چرن خاک رمائیا۔ ساچا رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ساڈی آسا منسا کردے پور، پاربرہم پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی ویکھ لے آسا منسا، خوابش تیرے چرن ٹکائیا۔ ساڈا روپ بنا دے ہنسا، گرمکھ گر گر گود ٹکائیا۔ من ہنکاری رہے نہ کنسا، تن وجود کر صفائیا۔ اسپں پنج تت تیرا اکو بنسا، سرہنس دے مالک دینی وڈیائیا۔ اسپں جنم لے کوئن کوٹ جگت وچ سہنسا، سہنسر مُکھ شیش دے گواہیا۔ پُرکھ اکالے دینِ دیا لے زرگن ساچی بنا دے بنتا، گھڑن بھنہہار تیری وڈیائیا۔ ساڈا لیکھے لے اتم اتا، انت تیرے چرن ٹکائیا۔ اسپں بھرم تھکے لکھ چوراسی وچ جیو جنتا، جاگرت جوت انت تیرا درشن پائیا۔ گرھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تُوں بودھ اکادھا پنڈتا، بُدھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ لیکھا مُکا دے مایا والے من کا، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ جھگڑا رہے نہ وجود تن کا، تتو تت دینا سمجھائیا۔ تیرا بھگت سہیلا گرو گرو چلا پھیر رہے نہ جنم دا، جنم جنم وچ کدے نہ آئیا۔ اپنا بھیمو چُکا دے پاربرہم برہم دا، ایش جیو اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا لیکھے لے ہڈ ماس ناڑی چم دا، چم درشتی اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا جائے لگ، در ٹھانڈے سیسِ نوائیا۔ پھر آؤنا پئے نہ جگ، لوک مات نہ کھئے وڈیائیا۔ کیریا کر سورے سریگ، ہر کرتے دُھردرگاہیا۔ تیری سرن سرنائی گئے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنے نالوں نہ کریں الگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گھر سوامی لینا سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ تیرے پیار دا سنیئے ند، انحد نادی دُھن کر شنوائیا۔

جگت کوڑ دی مٹے حد، حدوڈ تیری ویکھ وکھائیا۔ جتھے اکو دپیک جوت رہیا جگ، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ تون مالک خالق نور الاهی رب، یامین تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بردے تیرے غلام، جگ جگ سیو کھائیا۔ نگاہ مار لے ڈھر امام، پن نیناں نین اٹھائیا۔ سارے منگدے حقیقی تیرا جام، بنا شرع تون دینا پیاٹیا۔ ساڈا پورن ہووے کام، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھگڑا رہے نہ صبح شام، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا نور ظہور دے تمام، طمع کوڑی باہر کڈھائیا۔ تیرا سندیسہ حقیقت والا سنیئے پیغام، پیغمبران تون باہر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہو تیرا منگدے اکو در، درویش ہو کے جھولی ڈاپیا۔ سچ سہنجنا بخش گھر، گرہ مندر ملے وڈیائیا۔ کریپال ہو کے کریا دینی کر، کرتے پُرکھ تیری سرنائیا۔ ساڈا آون جاون بھہ بھو چکا دے ڈر، ناتا جگت جگت درڑائیا۔ تیرے سچ سروور نہائیے اگے سر، جلدھارا لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ جمیئے نہ جائیے مر، مر جیوت تیرا روپ وٹائیا۔ تون مالک اکو نرائن نر، نر ہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ سرنائی جائیے پر، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، وست ڈھر نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرے در درویش، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تون مالک اک نریش، نرگن سرگن کھیل کھلاٹیا۔ اسیں ویکھیئے تیرا سہنجنا دیس، دیس دیسنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈا پھیر نہ ہوئے کلیش، کلمہ کائنات نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرے وچ رہیئے ہمیش، جوتی جاتے تیرے وچ سہائیے۔ تون شاہو بھوپ اک نریش، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد برہم برہماد پر پُرکھ سچ ویشیش، ویشیاں تون باہر نظری آٹیا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ دسویا خیال سنگھ وطن سنگھ سرینا پُر جیا لال تلواڑا دلجیت سنگھ تلواڑا آتم چند تلواڑا

گیان چند تلواڑا سُردر سنگھ رُوپو وال دھٹا سنگھ گلیاں *

پنج تت کہن پرہ دے اگئی دات، داتے دانی دین دیاں دیا کھائیا۔ آتم پرما تم پرہ پُرکھ ست ستوادی بنا نات، پارپرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تن وجود حق محبوب میٹ اندھیری رات، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے توری چند کر رُشنائیا۔ تن سریر بے نظیر جھگڑا رہے نہ ذات پات، پت پریشور پرہ پُرکھ دینی مان وڈیائیا۔ نگاہ مار لے سچکھنڈ نیواسی لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ اپنا کھیل تک لے بہہ بھانت، پن نیتر نین لوچن اکھ اُٹھائیا۔ سُرتی رہی نہ کیسے اکانت، اکل کل دھاری تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ انتشکرن ہووے کیسے نہ شانت، شانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ شبد سنا اگئی بات، باطن پردہ آپ چُکائیا۔ تون نرگن سرگن کلاپات، پت پتوتے تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں پُچھ اتم وات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی ویکھ لے آسا، آشا تیرے چرن ٹکائیا۔ نرگن دھار بخش بھرواسا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ساچے منڈل پا راسا، پن گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ نام ندھان دے سواس سواسا، رسنا جہوا جگت وڈیائیا۔ تیرا کھیل تکیئے پرتھی آکشا، گگن گگنتران کھیل کھلائیا۔ تیرے بالک بنیئے دانی داتا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے وس جا کھیڑے، کھپڑا دین دنی چُھڈائیا۔ مالک سوامی آ جا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ منسا من رہن نہ جھیڑے، جھگڑا جگت نہ کھئے لڑائیا۔ چوراسی پھاسی والے میٹ دے گیڑے، تت نمازے رہے گُرائیا۔ سانوں چاڑھ لے اپنے بیڑے، نیا نؤکا نام رکھائیا۔ اسیں جنم بھوگ لے بٹھیرے، اندج جیرج اُتہج سیبج پھول پھولائیا۔ کلجگ انت لائیں نہ دیرے، بھگونت تیری آس رکھائیا۔ بھگوان کر دے مہرے، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نہیائیا۔ پنج تت کہن پرہ دھر دے سنگی، سگلا سنگ آپ بنائیا۔ اکو وست در تیرے تون منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ ساڈی جنم مرن دی میٹ دے تنگی، دکھ جگت رہے نہ رائیا۔ سانوں اپنے لگا لے

انگی، انگیکار آپ اکھوائیا۔ ساڈی پُشت رہے نہ ننگی، پٹھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں مالک کھنڈ برہمنڈی، ورہنڈی ویکھنا چائیں چائیا۔ تُوں صاحب سورا سرہنگی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ سانوں اٹھا لے اپنے کندھی، بیڑا جگت جہان پار کرائیا۔ ستگر شبد کرا دے سندھی، بن حرف حرُوف ہووے لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے پرہ پُرکھ الکھ، الکھ اگوچر تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈے ویکھ لے بھانڈے سکھ، کایا پردے آپ اٹھائیا۔ مہربان ہو کے اپنا نام ندھان اندر رکھ، بن دست وست ٹکائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ تیرے درس نال سگل وسورے جان لتھ، جگت روگ دینا مٹائیا۔ پنج وکارا دینا متھ، نام ندھانا اک چلائییا۔ وعدہ پورا کر دے جو رام بیٹا کہہ کے گیا دسرتھ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ساڈا لہنا دینا تک لے اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ تت اٹھ، نوان دران کھوج کھوجائیا۔ دسم دواوی ایکنکاری دھار وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ امیوں نجہر دھار دا دے رس، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ بن اکھاں تون کھول اکھ، نج نیتر ڈگمگائیا۔ ساڈے گرہ ہو پرتکھ، گھر اپنا آپ سہائیا۔ تیرے نالوں رہیئے نہ وکھ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ نرگن دھار پُرکھ نرنجن سو، صاحب تیری سرنائیا۔ ست سروپی آپے ہو، ہوکا دینا چائیں چائیا۔ نرگن دھار بخش دے لو، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ تڈھ بن اور نہ دے کو، کوک کوک رہے سنائیا۔ ساڈی ڈرمت میل دھو، پت پت دے بنائیا۔ امرت رس اکما چو، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ گرہ سوامی پرگٹ ہو، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ آتم پرماتم دھار رہے نہ دو، دوآ ایکے وچ ملائییا۔ سرتی شبد سرتی گئے چھوہ، چھوہر بانکے ویکھنا چائیں چائیا۔ اسیں تت نمانے بن نیناں رہے رو، بن ہنجھواں ہار رہے بنائیا۔ ساڈے انتر پنج تت نہ رہے گروہ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا مٹائیا۔ سچ وست دا ڈھوا دے ڈھو، بن ڈھولک چھینے تیرا نام سنیئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی منزل تک لے واٹ، ڈھر دے مالک دھیان لگائیا۔ ساڈی سیج سہنجنی ویکھ لے کھاٹ، کھٹیا تیرے رنگ رنگائیا۔ ساڈا گرہ مندر تک لے ہاٹ، ہٹوانے کھوج کھوجائیا۔ اپنا نور تک لے جوت اگنی لاٹ، للاٹی پردہ آپ چکائیا۔ وجود ویکھ لے کایا

ماٹ، مٹکے بھانڈے پھول پھولائیا۔ اسیں سرگن نرگن تیرے کولوں منگدے دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ ساڈی اتم پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دروہی ساڈی لوک مات، تیرے نام والی ڈھائیا۔ چرن پریت بخش دے نات، ناتا اپنا لینا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندر مار لے جھاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تُوں مالک کھلاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ ساتھوں تیری دھار نہ جائے پچھاتی، بے پہچان تیری بے پرواہیا۔ تُوں آئیوں لوک مات، متا سترگر شبد نال رکھائیا۔ جس دی سمجھ نہ آوے ذاتی، جوتی جاتے پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اتم ساڈی پُچھ واتی، واسطہ تیرے آکے پائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پتہ نہیں تیرا دیپک کیتھے جگدا بن تیل باقی، باطن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی پریم پُرکھ کھلاپاتی، پت پتوتے دے مان وڈیائیا۔ بن تیری کرپا آئے نہ شانتی، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی بھہ بھاتی، بھيو بھاؤ سمجھ کچھ نہ آئیا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ پنج ڈھیرا کرتار سنگھ لال سنگھ ہرہجن سنگھ نواں پنڈ دیال سنگھ ڈڈ

رام سنگھ گالھڑیا دربارا سنگھ منگل سنگھ گالھڑیا ریشم سنگھ پنج ڈھیرا *

پنج تت کہن پرہ ساڈے پینڈے کدے نہ مکدے، آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی بھجیئے واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سائوں پیار ملے نہ تیری اک ٹک دے، تُوں میرا میں تیرا روپ انوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ تن وجوداں سدا سہیلے رہے جھکدے، اوتار پیغمبر گر سپس نوائیا۔ ہرہوں ویراگ وچھوڑے وچ رہے سکدے، ہڈ ماس نارڑی پنجر جگت وکھائیا۔ جوہاں گندراں وچ رہے لکدے، ٹلے پریت چوٹیاں چڑھ کے بھجے واہو داہیا۔ پتہ نہیں کتنے روپ دھرے مائس مٹکھ دے، مانو اپنی ونڈ ونڈائیا۔ ونجارے بن دے رہے جننی والی گکھ دے، دس دس ماس اگن تپائیا۔ نام کلمے بولدے رہے سہارے مٹکھ دے، رسنا جہوا بٹی دند نال وڈیائیا۔ دروہی جھگڑے مکے

نہ اُٹے رُکھ دے، آون جاون پنت پاوَن پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ اسپں سرگن دھار بھرے دُکھ دے، نرگن تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساڈے من
 ممتا والے بھکھ دے، ترسنا دُور نہ کھئے کرائیا۔ اسپں جُگ جُگ سُکھنا آئے سُکھدے، کون ویلا ملے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تُوں مالک اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے تن وجود ویکھ سریر، ماٹی خاک
 دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے بے نظیر، نظر تون اوپلے پردہ آپ اُٹھائیا۔ ساڈی بدلے نہ کھئے تقدیر، تکبر سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اسپں بجھے شرع
 دی وچ زنجیر، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ ساڈی منزل ویکھ لے اخیر، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں داتا گنی گہیر، گہر گور اک اکھوائیا۔
 بنا شکل تون تیری تکیئے اصل تصویر، جس تُوں تصوّر مُصوّر نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ پیراں دا پیر، پیغمبر نُور الہیا۔
 سچ سوامی سانوں بخشنی دھیر، دھیرج دُھر دا نام دھرائیا۔ ساڈے اوڈھن بستر پاٹے ویکھ لے چیر، چریں وچھنے لینے ملائیا۔ پچھلے کرم
 تے مار لکیر، لیکھا اگلا اپنے نال رکھائیا۔ تیرے ہتھ سرب تدبیر، طریقہ طرح طرح دینا سمجھائیا۔ تُوں پاتشاہ شہنشاہ اسپں تیرے حقیر،
 در در بیٹھے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ
 اسپں آد جُگادی تیرا تگدے راہ، رہبر تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک واحد اک خُدا، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئے جُدا،
 جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مالک خالق تیری قدم دھار وچ ہوئے فدا، فیصلہ اکو اک سنائیا۔ صوفیاں ادھارنا تیری ادا، عدل انصاف
 اک جنائیا۔ سد تیری چلیئے وچ رضا، رازق رزق رحیم دینی وڈیائیا۔ بن قدماس سپس دیئے جھکا، نو نو لاگیئے پائیا۔ تُوں آتم دھار پرما تم
 ساڈا بنا رہنما، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ گھر دیپک جوت جگا دے شمع، شبے روز نور کر رُشنائیا۔ سانوں تیرے ملن دی طمع، لالچ
 کوڑ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اُتے کرنی خما، یاچک ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسپں تینوں رہے لبھدے، جُگ جُگ کھوج کھوجائیا۔ تُوں لیکھے ویکھ
 لے سب دے، سبب نال ملیا دُھر دا ماہیا۔ آواز سنا دے اپنے ند کے، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جام پیا دے امرت مدھ دے، سچ
 سرور اک چڑھائیا۔ جھگڑے مُکا دے کایا والے جج دے، حُجرہ اکو اک وکھائیا۔ جتھے تیرے دیپک جوت جگدے، جاگرت جوت اکو

دُگمگائیا۔ ساڈے جھگڑے رہن نہ دین دُنی دی حد دے، حدوڈ اپنی دینی وکھائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو سجدے، درگاہ ساچی سوہیا
 پائیا۔ اسیں درشن کریئے تیرے نور الاهی رب دے، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں لکھ چوراسی وچوں کڈھدے، کڈھنہار تیری
 وڈیائیا۔ ساڈا دھرم نشانہ گڈ دے، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ وچھوڑے رہن نہ کدے الگ دے، میلا میلنا چائیں چائیا۔ جنم لینے
 پین نہ پھیر کدی بھگ دے، بھاؤنا تیرے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس
 رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اتم ساڈی پُچھ لے وات، مالک ہو کے دھیان لگائیا۔ سچ پریت بخش دے نات، ناتواں اپنا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا
 ویکھ لے کھلاپات، پت پریشور دھیان لگائیا۔ غریب نیاں پُچھ بات، انت کنت بھگونت ہو سہائیا۔ امرت بخش دے بوند سوانت،
 اگنی تت دینا گوائیا۔ تیرا درشن کریئے بہ بدھ بھانت، اکل کل دھاری پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں نردھن دھار جگ، جگ جیون داتے دیئے درڑائیا۔ سڑدے دین دُنی دی وچ
 اگ، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ ہنس روپ ہونے کگ، کلجگ کوڑ گڑیار مکھ لگائیا۔ تیرا درشن ملے نہ اُپر شاہ رگ، نو در دا پندھ
 مکائیا۔ اپنے ملن دا آپے بخش سبب، سبھا ملیچھ اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرا نور ظہور تکیئے میرے مالک اگنی رب، یامین تیرا درشن
 پائیا۔ ساڈی پچھلی پچھے رہ جائے حد، اگے اپنے گرہ دینی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار سانوں اپنے گھر سد، گرہ
 دینی مان وڈیائیا۔ کوڑ وکارا ساڈے اندروں بدھ، بدھک دا لیکھا ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرے سچکھنڈ دوار ایکنکار جائے سچ، سبنا دینی
 مان وڈیائیا۔ انت پرما تم اپنا کرا لے ج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ تیرے گھر سوامی انترجامی تیرا نور نورانہ سری بھگوانا جوت جائے جگ،
 جاگرت جوت بن ورن گوت تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہپکنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدا دھار ایکنکار سنا دے ند، دُھن آتمک راگ بن ویراگ دینا درڑائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ ظہورا گرچرن سنگھ گرتخت سنگھ ظہورا تارو سنگھ جنڈیرا گرنام کور مہندر کور سسنا *
 پنج تت کہن پرہ ساڈی ویکھ لے راسی، رحمت مہربان مہبان بیدو آپ کھائیا۔ جگ چوکڑی ساڈے انتشکرن رہی اداسی، چنتا
 غم غم خوار نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں مہربان محبوب کرتا پُرکھ ابناشی، ایکنکار پروردگار اک اکھوائیا۔ تیری منڈل منڈپ آگئی راسی، برہمنڈ
 کھنڈ پُری لوہ وجدی رہی ودھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی کر دے بند خلاصی، بندھن جگت والے تڑائیا۔ شاہو بھوپ سلطان
 سچکھنڈ نواسی، در تیرے منگ منگائیا۔ جنم جنم اسپں چڑھدے رہے دھرم رائے دی پھاسی، کال نال وجدی رہی ودھائیا۔ سرگن دھار
 نرگن تیری رکھدے رہے آسی، ترسنا انتر انتر اک پرگٹائیا۔ سندیسہ دیندے رہے شنکر کیلاشی، کلادھار انبولت راگ جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا لا لے آپ، اپنی دیا کھائیا۔
 جگ جنم تیرا چدے رہے جاپ، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ چرن پریتی بٹھدے رہے نات، رشتہ اکو اک بنائیا۔ انت لیکھا مکا
 دے وچوں کائنات، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرم پُرکھ پرما تم ساڈی پُچھ بات، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ چاروں گنٹ تک اندھیری رات،
 ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساڈے انتر مؤل نہ آوے شانت، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ ساڈا جھگڑا ویکھ لے دین مذہب والے پرانت، حصّے
 دین دئی جنائیا۔ تُوں صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا اک اکانت، ایکنکار نور الابیا۔ انت کنت بھگونت ساڈے ول جھاک، جھاک
 اپنی اک وکھائیا۔ مہربانا محبوبا ساڈی پُچھ وات، بن نیناں رو رو دیئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر
 دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے لہنے مکا دے جگ، جگ جیون داتے دیا کھائیا۔ اسپں پھیر نہ سڑیئے وچ آگ، آنچ
 تت نہ لاگے رائیا۔ تُوں صاحب سورا سربگ، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ سچ خُماری نام مستی والی پیا دے مد، مدھر دھن کر شنوائیا۔
 جگت واشنا میٹ دے حد، حدود اپنی دے وکھائیا۔ اسپں تیری ہوئیے اکو ید، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دروہی سانوں کریں انت نہ اڈ،
 وکھرا گڑھ نہ کھئے بنائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا ناری ماس بڈ، رکت بوند تیرے چرن ٹیکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن پرہ چرن کول دے پریت، پریت دیا کھائیا۔ سانوں کر دے ٹھانڈے سیت، آگنی تت

نہ کھئے تپائیا۔ ساڈا اکو ہووے گیت، آتم پر ماتم ڈھولا سہج سُبھائیا۔ ساڈا ست سرُپ بنا دے کایا کعبہ مندر مسیت، شودوالا مٹھ اک
 جنائیا۔ نظر آترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا پردہ دے چُکائیا۔ سچ سوامی وسنا بیچ، بھیتر بہہ کے سوبھا پائیا۔ ٹوں نرگن دھار دھر
 دا میت، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ ساڈی نکلے چیک، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ ٹوں بخشنہارا ساڈی پوری کر امید،
 ترسنا تیرے آگے رکھائیا۔ اسیں بالک ہوئے عزیز، عاجز تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈی پوری کرنی ریجھ، میل میلنا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ پنج تت کہن ساڈے پُرکھ سمراتھی، سمرتھ تیری سرنائیا۔
 نرگن دھار اسیں سرگن تیرے ساتھی، اوتار پیغمبر گر دین گواہیا۔ جنہاں دے سنگ مل کے تیری گائی گاتھی، جوت شبد دھار نال
 وڈیائیا۔ ساڈی رسنا جہوا تیرا بنیا اکما پاٹھی، بتی دندان صفت صلاحیا۔ انت مُکا دے ہر جی واٹی، پینڈا جگت رہے نہ رائیا۔ کلجگ
 انت تک لے واٹی، ویکھنا چائیں چائیا۔ ساڈی مُشکل رہے نہ گھاٹی، گھاٹا پورا دینا کرائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی، مٹکے خالی دے
 بھرائیا۔ نرگن جوت جگا للاٹی، نور ظہور کر رُشنائیا۔ ساڈے بستر سنگھاسن بہہ جا کھاٹی، جس دی پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میل لینا ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا مُکا دے پنڈھ، پاندھی ہو کے
 سیس نوائیا۔ تیری منزل جائے لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ٹوں نرگن دھار لگاؤنا انگ، سرگن انگیکار اکھوائیا۔ چرن دھوڑ سرور بخش
 دے گنگ، دُرمت میل دھوائیا۔ اسیں منگاں رہے منگ، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ ٹوں صاحب سورا سرینگ، دیونہار گوسائیا۔
 اسیں نیانے تت پنج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیری بنت بنائیا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے سویر سنجھ، سگلے سنگی ہونا سہائیا۔ ساڈے
 نیتر نیر وهاؤندے انجھ، ہنجھوں ہار بنائیا۔ ساڈا لہنا دینا ویکھ لے وچ دھار منجھ، مہانا بخشنا نام اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ویکھ لے جگت ڈونگھا ساگر، گہر گمبہر دیا
 کھائیا۔ نگاہ مار لے ساڈے تت گاگر، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ ٹوں کرتا کریم قادر، قُدرت دا مالک نور الہیا۔ ساڈا ونج کرا سوڈاگر،
 سودا اپنا اکو جھولی پائیا۔ تیرے ہتھ انصاف عادل، عدل اکو دینا جنائیا۔ اسیں جنم مرن دی دھار وچ بنیئے نہ روپ مقتول قاتل، قتل گاہ

دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سانوں بخش دے دھام بیٹل، مُقدّس اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ بھگت سنت اسیں رہے بن دے، صوفیاں رنگ رنگائیا۔ کھیل کھیلدے رہے من دے، مت بُدھ نال چٹرائیا۔ ونجارے ہندے رہے کت دے، کائنات کھیل کھلایا۔ بھانڈے سُہاؤندے رہے برہم دے، پاربرہم تیرا رنگ رنگائیا۔ بے شک اسیں بنے ہوئے ہڈ ماس ناڑی چم دے، پنچم پنچ پنچ وڈیائیا۔ مر مر کے پھیر رہے جمّدے، جم جم اپنا روپ بدلائیا۔ ونجارے رہے تیرے دم دے، سواس سواساں نال چلائییا۔ ساڈے انتشکرن ویکھ لے بھرے ہوئے غم دے، چنتا سکے نہ کھوئے مٹایا۔ ساڈے میل ملا دے نال دُھر دے چن دے، جو گوبند چنّ شبد نور الاہیا۔ گڑھ ہنکاری اندروں بہن دے، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ اکو دُھر دا نام اگم دے، جس دے نام کلمے صفت صلاحیا۔ اسیں ونجارے پھیر نہ رہیئے ان دے، رسنا رس نہ کھوئے بلکائییا۔ ساڈا انت بیڑا بٹھ دے، بنہنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درسایا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بن دے رہے جوگی جتی، جنگم جٹا جوٹ دھار اکھوائیا۔ منڈے رہے تینوں اکو کھلاپتی، پت پرمیشور اگم اتھایا۔ تیرے پیار وچ ہندے رہے ستی، ست ستوادی تیری اوٹ تکائییا۔ تُوں کِریا کردے کِریا ندھان رتی، رتن امولک ہیرے دے بنایا۔ سب دی پوتر کر دے متی، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن دھار جوڑ لے تتی، نانا اکو اک اکھوائیا۔ تیری یاد وچ نام کلمے راگ گائے چھتی، چھتیسے بتیسے تیری وڈ وڈیائیا۔ انت کنت صاحب سلطان ساڈی پیج رکھیں، رکھک ہو کے ہونا سہائییا۔ نور نورا نے شاہ سلطانے تیرا درشن کریئے بنا جگت دی اکھی، نچ لوچن نین دینا کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان مہربان، پنج تت کہن جن بھگتاں پت رکھیں، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائییا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ خیرا مزہ ریشم سنگھ دؤلت سنگھ کپورتھلا گردیال سنگھ کرتار سنگھ امر کور کپورتھلا

سادھو سنگھ کپورتھلا بسنت کور کڑال کلاں سرجیت کور گوئل کیشن سنگھ سُرخ پُر *

پنج تت کہن ستگر شبد ساڈی بھر دے حامی، ہم ساجن ہو کے سنگ بنائیا۔ کِرپا کرے پُرکھ نہکامی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو
آد جگاد انترجامی، ساڈی انترگت ویکھے چائیں چائیا۔ دُھر دی بینتی اک مانی، منسا تیرے آگے رکھائیا۔ جگ چوکڑی ساڈے تن وجود
ہندے رہے فانی، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ نانا چھندا رہیا آتما دھار پرانی، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اسیں چار جگ دے شاستر سُنے
اکھراں والی بانی، بان انیلا تیر نہ کھئے لگائیا۔ ساڈی چوراسی والی تک لے کہانی، کتھنی پن کتھا تیرے آگے درڑائیا۔ ساڈا میل ملے نہ ہان
ہانی، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بہڑی لہنا دینا مُکا دے چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سیبج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی منزل دس دے
اک رُوحانی، رُوح بُت دا لیکھا آپ چکائیا۔ ٹوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سُلطانی، ستگر شبد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈا جگ چوکڑی دا لیکھا
ویکھ لے دیوانی، نرگن سرگن سرگن دھار چلیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست
اک ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے اُتے کر دے ترس، رحمت حق حقیق جنائیا۔ ٹوں مالک خالق والی عرش، عرشی پریم تیرے ہتھ
وڈیائیا۔ میگھ اگما کرتے پُرکھ برس، برس ماس مہینے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈی جنم جنم دی میٹ حرص، ہوس اگنی دے چکائیا۔ نور
نور نے شاہ سُلطانے تیرا کریئے درس، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا تن وجود حق محبوب حقیقت دا کعبہ بنا دے چرچ، چراگاہاں دا
لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے اُتے
کر مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈی مُک جائے آون جانی، چوراسی پنڈھ رہے نہ رائیا۔ ٹوں مالک خالق شہنشاہ گن ندھانی،
گنونت تیری وڈیائیا۔ اسیں آد آد پنج تت تیری کِرپا والی خاندانی، خانہ بدوش ہو کے پھردے واہو داہیا۔ ساڈی سرت سمبل دے مالک
نہ کیسے سمبھالی، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ہُن زین اندھیری کلجگ دس دی کالی، کلکاتی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، در گھر ساچے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا میٹ اندھیرا، اندھ اگیان چکائیا۔ نور درسا

دے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سُرَت دھار بنا لے سَتگر شبد چیرا، چری وچھنے جوڑ جُڑائیا۔ امرت بخش دے کر کے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ تن وجود ماٹی خاک سب کچھ دے تیرا، تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سُو رپر وڈ شیرا، بھے وچ سارے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندروں کڈھ دے روگ، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ جنم مرن دا رہے نہ سوگ، حرص ہوس دینی مٹائیا۔ نرگن دھار اپنا بخشنا بھوگ، بھسٹ تیرا روپ بدلایا۔ اکو نام ندھان دا بخشنا جوگ، جگتی پن اکھراں دینی سمجھائیا۔ گھر ٹھانڈے مانیئے موج، مجلس تیرے نال رکھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول دے گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیرا درشن ہووے روز، نُوں نُوں نے نظری آئیا۔ بڈھی توں پرے دس دے بودھ، انہو لیکھا دینا سمجھائیا۔ آتم دھار پر ماتم کرنا سنجوگ، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر وست اگم ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں تیرے تن وجود ماٹی خاک، جگت جہان نظری آئیا۔ کِرپا ندھان کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تت سریر کر دے پاک، پتت پُنت بنائیا۔ جھگڑا اور رہے نہ مات، نرگن دینی مان وڈیائیا۔ تت وچارے رہے آگھ، بن رسنا جہوا سُنائیا۔ ساڈا میٹ روگ سنتاپ، سنسا کوڑ مٹائیا۔ جنم جنم دے بخش دے پاپ، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ درشن دے دے ساکھیات، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ ساڈی بینتی سُن لے کملاپات، پت پریشور دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم سندیسہ آد جگادی ساچو ساچ، سچ سوامی انترجامی نرگن اپنی دیا کجائیا۔

۷ * ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ ہری پُر مہنگا سنگھ ہربھجن سنگھ آدم پُر جیت کور جلیوتا

ہربھجن کور کوٹلی تھان سنگھ جرنیل سنگھ سکوال اقبال سنگھ جگپال پُر *

پنج تت کہن پریہ تیری کھیل اگمڑی، اگم اتھاہ بے پرواہ دینی مان وڈیائیا۔ تُوں آد جگاد برہم برہما مات پت امڑی، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ دین دیال ساڈی لیکھے لاے کایا ماٹی والی چمڑی، چم درشٹی سرشٹی وچوں دے بدلائیا۔ کرنی دے کرتے ساڈی کرنی ہوئی نکمڑی، نہکامی تیرے آگے واسطہ پائیا۔ دروہی ساڈی قیمت ربی نہ دمڑی، کلجگ ہٹو ہٹ وکائیا۔ ساڈی آشا ہوئی نکمڑی، سواس سواس ساہ ساہ نہ کھئے دھیائیا۔ ساڈی ترسنا ویکھ لے مندڑی، مندہاگ دیئے دھائیا۔ ساڈی اکھ ہو گئی اندھڑی، پنج نیتر لوچن نین نہ کھئے کھلائیا۔ بہرمان ڈھاہے کھئے نہ کندھڑی، بھلیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ ساڈی جگت دھرم دی دھار چال ہو گئی لنگڑی، قدم قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ ساڈی پُشت پناہ ہوئی ننگڑی، سر سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن دھار سرگن لائے کوئی نہ انگڑی، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ پنج تت کہن پریہ ساڈی قیمت ربیا کوئی نہ مل، کور کلجگ ہٹ وکائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دین دیال سدا اہل، بے پرواہ نور الاہیا۔ اسیں پنج تت وچارے تیرے آد دے پھل، مہک تیری نال مہکائیا۔ ساڈے وچ آتم دھار تیری گل، گلوتے ویکھ وکھائیا۔ کیوں ست دا دیپک ہویا گل، پن تیل باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈے صفتاں والے پلن بل، رسنا جہوا نال ملائیا۔ دروہی بجر کپاٹی سکے کیسے نہ کھل، خالق خلق بھیو نہ کھئے چکائیا۔ کلجگ کورڑی کرپا وچ گئے زل، پھڑ بابوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ تیرے نام ترازو گئے نہ ٹل، تولنہارے ویکھنا چائیں چائیا۔ سنمل وانگ گئے بل، پھل پھل رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پریہ در تیرے کوک پکار دے، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ نرگن سرگن روگ نوار دے، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ پت پرمیشور پیج سوار دے، پنج تت دے وڈیائیا۔ آن جاون گیڑ نوار دے، لکھ چوراسی رہے نہ رائیا۔ جنم وچوں جنم سوار دے، کرم کرم دا پنڈھ مکائیا۔ اپنا نام ندھانا سچی سرکار دے، وست اگم آپ ورتائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا ٹھنڈی ٹھار دے، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ دھن انادی انحد دھنکار دے، انراگی راگ

سُنائیا۔ برہوں وچھوڑے دا ویراگ دے، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جاتے نرگن جوت دا اکم چراغ دے، بن باقی تیل ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ ایکنکارا اپنا اک محراب دے، محبوب پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ست سوامی انترجامی ساڈا کارج سوار دے، سوارتھ تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھا آپ مُکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اپنے منڈل وکھا دے راسی، رحمت رحیم آپ کمائیا۔ لیکھا مُکا دے پرتھمی آکاشی، گگن گگنترن پندھ مُکائیا۔ نرگن جوت دے گرہ مندر ہووے پرکاشی، جوتی جاتے نظری آئیا۔ ساڈی پورن ہووے آسی، ترسنا کوڑ مٹائیا۔ تُوں مالک خالق شاہو شاباسی، شہنشاہ شاہ اکم اتھاپیا۔ ایکنکار درگاہ ساچی سچکھنڈ نواسی، در ٹھانڈے سوہیا پائیا۔ ساڈی ترسنا نہ رہے نراسی، در تیرے الکھ جگائیا۔ وشیاں توں باہر بخش وشواسی، وشو دا پردہ لاپیا۔ ساڈا لیکھا پھیر رہے نہ دس دس ماسی، گرہہ اگن نہ کھئے تپائیا۔ تُوں پرم پُرکھ ابناسی، کرتا دُھردرگاپیا۔ ساڈی چنتا میٹ اُداسی، غمی غم خوار دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا کھیل آپ سمجھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرے لتھے ستھر، یارڑے سیج ہنڈھائیا۔ نیتر ورولیئے اتھر، نیناں نیر ٹپکائیا۔ صفتی گائے اکھڑ، ڈھولے سوپلے راگان نادان نال جنائیا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈا لیکھا کر دے وکھڑ وکھڑ، اپنا حکم سُنائیا۔ لہنا دینا رہے نہ ڈھائی سطر، ڈھنیا گوہند والا دے گواہیا۔ اپنے نام ندھان دا دے پتر، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ ساڈا روپ بنا لے ہیرے رتن، امولک قیمت آپ چکائیا۔ در ٹھانڈے تیرے آئے پتن، گھاٹ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تُوں ہوویں پت رکھن، رکھیا کرنی تھائوں تھائیا۔ سانوں موڑیں مول نہ سکھن، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ اسیں چاہنڈے لوک مات دا چھڈیئے وطن، بے وطن دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں جھک جھک کرئیے سلام، سیس سجدیاں وچ جھکائیا۔ تُوں مالک اک امام، نور نورانہ نور الاپیا۔ اسیں بردے تیرے غلام، غرت اندروں دینی کڈھائیا۔ شرع دا جھگڑا میٹ تمام، تمنا تیرے نال رکھائیا۔ حقیقی دے اپنا جام، آب حیات بن مُکھ مُکھ چوائیا۔ ساڈے سگلے پورے ہوون کام، کام درشتی دینی مٹائیا۔ پُرکھ اکالے پروردگار ساڈا کر لے انتظام، اتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق دُھر دا رام، رمیا اک اکھوائیا۔ تیرے جگ چوکڑی نام منتر ست

ست نام، ڈھولے سوپلے اکھراں صفتاں نال صلاحیا۔ تُوں کِریا کر کِریا پاندھ سِری بھگوان، بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ پنج تت تت کر پروان، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ گنوتے گن ندھان، انت تیری اوٹ رکھائیا۔ سچ دوار بخش دے اگم مکان، جتھے چھپر چھن نہ کھئے چھائیا۔ تیرا دیپک جوت جگے مہان، نُوں نُوںرانه ڈگمگائیا۔ ساڈا ناتا پھیر رے نہ وچ جہان، دین دُنی نہ رنگ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی بینتی مان، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی والی دو جہان، نرگن سرگن تیری دوہری دھار سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا مُکا دے آون جان، جاون آون اپنی نرگن دھار وچ سمائیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ آہم پُر گرچن سنگھ اوتار سنگھ ترسیم سنگھ حُکم سنگھ اجیت سنگھ پُھنن سنگھ

گرچن کور بھاگوتی آہم پُر پریم سنگھ کوٹلی ابراہیم درشن کور پاٹر *

پنج تت کہن پرہہ تیرے ہوتے دین، دُنی جگت جگت تجائیا۔ تُوں مالک خالق نُوںر الاہی یامین، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم ساڈی بینتی تُوں دسین اعظم عظیم، عالی جاہ تیری سرنائیا۔ ساڈی جگ جگ دی تک لے تقسیم، حصے جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ تُوں قدرت دا قادر اک قدیم، آد جگاد تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا مارگ دسے مہین، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بیو آپ کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا کھیل وچ برہمنڈیا، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ تُوں لیکھا جانے جیرج انڈیا، اُنہج سینج تیری وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن بنا اکھاں تک لے ونڈیاں، حصے دین دُنی جگت جنائیا۔ تیرے نام ندھانے سِری بھگوانے تن وجوداں پائیاں ونڈیاں، رہبر ستگر شبد شبد سمجھائیا۔ جس دے حُکم وچ کوٹن کوٹ جگ چوکڑیاں لنگھیاں، ستجگ تیرتا دواپرکجگ بیٹھے پندھ مکائیا۔ ساڈیاں گُر اوتار پیغمبراں نال ویکھ لے سندھیاں، بن کاغذ قلم

شاہی نال لکھائیا۔ در تیرے تیرا نام گاؤندے رہے تن وجود نال دندیاں، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈیاں
 کٹ دے اتم پھندیاں، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ جے بھگتاں آتما تینوں لگدیاں چنگیاں، نرگن ویکھے تھاون تھائیا۔ کیوں نہیں سانوں لاؤندا
 انگیاں، انگیکار دیا کھائیا۔ اسیں در تیرے منگاں منگیاں، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے اتوں توڑ پابندیاں، اکو اپنا
 رنگ رنگائیا۔ ساڈیاں آشا رہن نہ لمیاں، آگلا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار
 سچ گوسائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا ویکھ لے حساب، پن کُتب خانیاں پھول پھولائیا۔ تُوں مالک اک احباب، مِتر پیارا نُور الاہیا۔
 سجدیاں وچ کریئے آداب، ادب نال سیس جھکائیا۔ تُوں نرگن دھار ستگر شبد شبد مہاراج، پارہم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ اوہ لہنا
 دینا لیکھا تک لے جو نانک نرگن سرگن کہہ کے آیا وچ بغداد، بغلگیر تیری دھار وکھائیا۔ انت اخیر ویکھ لے تیرے حکم دی کپڑی وچنی
 رباب، تار ستار کون بلائیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے پنج آب، پنچم میتے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دُھر لیکھا آپ سمجھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی سُن فریاد، نو نو سیس جھکائیا۔ ست سچ بخش دے داد، پن دست
 دست پھڑائیا۔ اسیں تیری چابندے امداد، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھ، مدھ سوڈن اک اکھوائیا۔ نرگن دھار سوار
 کاج، کرنی کرتے ویکھنا چائیں چائیا۔ دین دُنی رکھ لاج، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اسیں لنگرے لولے اپاہج، تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں آد جگاد تھکے
 ماندے، بلہین اکھوائیا۔ جگ جگ پھیریاں رہے پاندے، وچ چوراسی بھجے واہو داہیا۔ اندج جیرج روپ رہے بدلاندے، اُتبھج سیبج
 رنگ رنگائیا۔ مانس مانو مانکھ رہے اکھواندے، سرگن تیرے ہتھ ہتھ وڈیائیا۔ تیرا ڈھولا گیت سہنجنا رہے گاندے، نام کلمے صفت
 صلاحیا۔ چاروں گُٹ نین رہے اُٹھاندے، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ در دوار ایکنکار واسطہ رہے پاندے، نو نو سیس
 جھکائیا۔ سانوں مان بخش دے اپنے تھان دے، درگاہ ساچی سچ سمجھائیا۔ اسیں روپ نہ رہیئے کان دے، ہنس ہنس دینے بدلائیا۔ پھیر
 ونجارے رہیئے نہ کیسے ماں دے، جنی ککھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جھگرے تکیئے نہ سور گان دے، شرع دے لیکھے دینے مُکائیا۔ گن گائیے تیرے

ناں دے، ناؤں نرنکار اِکو دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہو سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی پوری کر دے لوڑ، لوڑیندے ساجن دیا کھائیا۔ شبد اگے چڑھ کے آ جا گھوڑ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ نرگن سرگن اپنا ناتا جوڑ، میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ آد جُگاد سانوں ایہو رہی تھوڑ، گر اوتار پیغمبران آگے واسطہ گئے پائیا۔ سچ سنڈیسہ سب نے دِتا جس ویلے آوے کلجگ اندھیرا گھور، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کوئی بھیو چُکا سکے نہ تور مور، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ نو ست لہنا دینا ہووے پنچم چور، پنچ پنچائن بھجے واہو داہیا۔ من منسا پاوے شور، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ اُس ویلے جھکڑا پینا مڑھی گور، مقبرہ محمد دا رسیا کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ پنج تت کہن سانوں اوتار پیغمبران گروآں دتی اگم صلاح، یں اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ تہاڈا مالک خالق بے پرواہ، نور نورانہ اِک اِلابیا۔ جس نوں کہندے واحد اِک خُدا، خُدی تکبر ڈیرہ دئے ڈھاہیا۔ جس دے نالوں تت سریر ہونے جُدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈائیا۔ اوہ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن دھار جاوے آ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیا۔ تن وجوداں حق محبُوبا بنے آپ ملاح، پھڑ پھڑ باہوں کندھ اُٹھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لہنا دئے چُکا، لیکھا اور نہ کھئے رکھائیا۔ نام ندھانا سِری بھگوانا اِکو دئے سمجھا، سمجھ رمز آپ جنائیا۔ تتو تت اپنے لیکھے لوے لا، برہم مت نال وڈیائیا۔ پنچم پرپنچ دئے گوا، پنچم دیوے شبد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ سمجھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا رسیا کوئی نہ بل، بلہین اکھوائیا۔ سانوں جُگ جُگ سب نے لیا چھل، اچھل چھل دھاری تیری بے پرواہیا۔ اگنی سڑدے رہے رُڑدے رہے وچ جل، تھلاں وچ اپنا آپ گوائیا۔ مقبریاں وچ آسن بیٹھے مل، وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ساڈا مسلہ کیتا کیسے نہ حل، حُکم حق نہ کھئے جنائیا۔ انت تیرے دوارے آئے چل، نہچل بیٹھے سیس نوئیا۔ ساڈا آد جُگادی میٹ سل، سلل وچھوڑا دے مُکائیا۔ تتو تت تیرے نال جائے رل، آتم نال مل کے ساچی وجے ودھائیا۔ درگاہ ساچی مقام دینا اِک اٹل، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ تیری نرگن دھار وچ جائے رل، جوتی جاتے تیرے وچ سمائیا۔ سانوں وچھوڑا ہونے نہ گھڑی پل، پلکان دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکرئی ویکھیے جل تھل، مہیئل تیری دھار ایکنکار نظری آئیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر بیبی چرنی جو کے سچے پاتشاہ جی دے چرناں وچ سیوا کردی ہوئیا وہناں دے حکم انساں اپنے سواس پورے کر کے سچکھنڈ چلی گئی اُس دے اتم سسکار سمیں وبار ہویا *
 ست ساون کہے میریاں خوشیاں بھریاں رس دیاں، رسنا جہوا کہن کچھ نہ پائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکریاں ویکھیاں وسدیاں، ستجگ تریتا دواپردھیان لگائیا۔ شبدي دھار دھار دیاں دھاراں مینوں خبراں دسدیاں، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جوتاں ویکھیاں نسدیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ چمتکاراں ویکھیاں رو سس دیاں، جوت نور نال رُشنائیا۔ ایہہ کھیلاں نہیں کیسے دے وس دیاں، وشن برہما شو رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ست ساون کہے میرا وقت سہنجنا آیا، خوشی ملی وڈیائیا۔ بھگت سہپلا سری بھگوان پرنا یا، میل میلیا چائیں چائیا۔ پورب لیکھا بن جھولیوں جھولی پایا، تن وجود سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نرگن دھار درس دکھایا، جوتی جوت جوت سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا نرگن اپنے ہتھ رکھایا، سرگن چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پورب دھار دا پورب لیکھا پردہ پردیاں وچوں سمجھایا، سمجھ توں باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائیا۔ بھگت کہے میں تن نہیں وجود، ماٹی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ میری جگت نہیں حدود، دین دنی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرا مالک اک محبوب، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دی میرے تے کر دے پوج، سیوا وچ سائیا۔ بھاؤ مٹائے دوآ دوج، دتیا لیکھا دئے چکائیا۔ جس میرا پورب لیکھا لیا بوجھ، جنم جنم دا لہنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ مینوں سنگر شبد نے دتی سوجھ، بن اکھراں اکھر پڑھائیا۔ کیسے کم نہیں آونا تے کایا کلبوت، پنج تے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ست ساون کہے میں اکھاں لیاں کھول، دوہ ہتھ نال دبائیا۔ سُنیا اگئی بول، انبولت دتا جنائیا۔ اوہ تک لے بھگت آیا بھگوان

دے کول، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے ہووے چوبل، چولی جگت رنگ رنگائیا۔ جھٹ او سے ویلے ستگر شبد وجایا ڈھول، مردنگا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ست ساون کہے میں ویکھی آتما دھار، نرگن نرگن دتی جنائیا۔ جو جگت چھڈ سنسار، بھجی واہو داہیا۔ دین دُنی دا پندھ نوار، برہمنڈ کھنڈ تجائیا۔ جس نوں سارے کرن نمسکار، رو سس منڈل منڈپ لاگن پائیا۔ دیوت سُر کرن جیکار، گن گندھرب ڈھولے گائیا۔ وشن شو برہما جان بلہار، بل اپنا آپ کرائیا۔ اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا بھگت بڑا ہونہار، سورپیر اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی چھڈیا کوڑ پیار، مُحبّت تیرے چرن ٹکائیا۔ درگاہ ساچی پُجیا اپنی اپنی وار، بن کے دُھر دا پاندھی راہیا۔ گھر دیا باقی کملاپاتی اپنے کر اُجیار، سچکھنڈ ساچے کر رُشنائیا۔ ایہ آتما چرن کور نہیں ایہ چوہیئے اوتار دا سردار، سرتاج اک اکھوائیا۔ جس نے لیکھا کیتا بھگت دوار، جن بھگتاں ریتی بھگتاں والی سمجھائیا۔ اسیں سارے اکٹھے ہو کے کریئے نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ تیرے تیرے اتوں بلہار، تیرے تیرے رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دینی پیچ سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھ کے خوشی مناؤن، سوہنا رنگ رنگائیا۔ وشن برہما شو گاون گاؤن، ڈھولے دُھردرگاہیا۔ نرگن دھار نرگن پُھل برساون، جگت پت ٹہنی کلی نظر کھئے نہ آئیا۔ پیار مُحبّت وچ اپنا آپ پرچاؤن، پرچے بھگتی والے تگن چائیں چائیا۔ جس نے کھیل کھیلیا ست ساون سوؤن، سوہنی بنت بنائیا۔ اُس دا سندیسہ دو جہاناں ملے بنا پانی پوؤن، پوؤن اُنجا بیٹھی سیس نوئیا۔ ایہ بھيو ابھیدا جانے کوں، (جگت) کہن کچھ کھئے نہ پائیا۔ ایہ بھگت پیارا دھرم دوارا مارگ بھگتی والا آیا درساون، درس کر کے اپنی خوشی منائیا۔ بُرج ہنکاری دین دُنی دا آیا ڈھائیں، ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ بھگت دوار آیا وساؤن، سدا سد وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اپنے ماتا پتا نوں آیا ورچاؤن، خوشیاں نال سنائیا۔ میرے مرن توں بعد میرے کُٹمب والے کدی نہ رون، جیوت جی جی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے ساڈی اگتی گل من، منسا دو جہان نال رکھائیا۔ بھگت سہیلا تیرا چن، نور نور وچ رلائییا۔ لوک مات بیڑا بنھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چرن کور دا لیکھے لاؤنا تن، وجود اپنے سنگ

رکھائیا۔ جتھے نہ کوئی ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا رہے نہ رائیا۔ دُنی وچ بھیر پئے نہ جم، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے وچ ملیا تیرا
 برہم، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ آکے واسطے ساڈا تیرے نال دھرم، دھرم دے مالک دینی دیا کھائیا۔ ایس دا ویکھنا ہڈ ماس ناڑی چرم،
 چم درشٹی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ایہدیاں ہڈیاں ماس ناڑی راکھ نال ہر بھگت دلٹی دوار دیاں نیہاں بھرن، ایسے واسطے ایہدا
 لیکھا دتا مکائیا۔ چار جگ دے شاستر ایہدی گاتھا پڑھن، اگلا لیکھا بھیر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا
 سنگ بنائیا۔ آتم دھار ملی وچ نرنکار، نراکار وچ سمائیا۔ تن وجود دا لہنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھو چائیں چائیا۔
 سمت شہنشاہی دس ربیا للکار، کوک کوک سنائیا۔ جس پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ کوڑی کریا دین دُنی چوں کڈھنی باہر، لوک
 مات رہن نہ پائیا۔ اوہ بھگت دوارا کرے تیار، جمن کنارہ اک سہائیا۔ جتھے کرشن کابن نے ماری لکار، سخیان سنگ سُخن دتا سنائیا۔
 جس ویلے آوے کل کلکی کرنیہار، کرتا پُرکھ دھردرگاہیا۔ جس بھگتاں دا کرنا بھگتی نال وبار، بھگتن اپنے رنگ رنگائیا۔ دین مذہب توں
 وسے باہر، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ شاہ سلطان شبد دی مارے مار، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پنج تت جگت ہونے سواہ، مٹی خاک نظری آئیا۔ ستاراں ہاڑ نے
 کہا بھگتاں دے بھگت بنیو گواہ، شہادت اور نہ کھئے بھگتائیا۔ پنجھی پرکرتیاں دا لیکھا دتا سی لکھا، پنجاں تتاں نال ملائیا۔ پنجھی پنجھی
 فٹ دا ناپ آپ سمجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اُس لیکھے نوں پورا کرنا پرہ دی آد جگادی ادا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ بنا
 بھگتاں توں شہیدی سکے کھئے نہ پا، شبد شہید نہ کھئے اکھوائیا۔ پنجاں گرمکھاں ایہدیاں استھیاں کھڑنیاں نال چاء، چاؤ گھنیرا نال رکھائیا۔
 جتھے نو کھنڈ پرتھی سیس دئے جھکا، ست دیپ لاگن پائیا۔ اُس وچ ایہدا تتاں والا فوٹو دینا ٹکا، ٹکے نام والے چھپائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ پنج تت کہن بھگتو اسیں کریئے پیار، پریمیوں دئیے جنائیا۔
 میرا بھگت دوار توں باہر نہیں کوئی گھر بار، مات پت سوہرے پیئے دوویں دتے تجائیا۔ میں نہ چرنی نہ چرن کور میں ستگر چرن دا
 شنگار، سوہنا روپ جنائیا۔ میں پیار نال کہاں گرمکھو میرا بھگت دوارے وچوں باہر کدے نہ کریو سسکار، میری ماٹی خاک باہر اڈن

کھئے نہ پائیا۔ پھر چُک کے لے جائیو دلی دربار، اپنی خوشی نال اٹھائیا۔ میں سؤوانگی نینہاں بیٹھ پیر پَسار، چار جُگ دا آسن لائیا۔
 میرے ہون گے تین دوار، دروازے تین تین سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلائیا۔ تت کہن سانوں اگنی ساڑنا کی، قیمت کرتے لئی پائیا۔ اسیں بتھیرا جگت لیا جی، جیون ستگر بھیٹ کرائیا۔ جھگڑا مُکنا ساڈھے
 تین ہتھ سپے، روداس چہارا لیکھا رہیا لکھائیا۔ مینوں خوشی ہونی جس ویلے میں آسن لاؤنا دلی دربار دی وچ نیہ، نینہاں ہیٹھاں اپنی
 سیج سہائیا۔ اُس ویلے مینوں ہتھ لاؤن گے سکھ ویہ، اکیسا ستگر نال ملائیا۔ میں سندیسہ دیوان میں اکو پرم پُرکھ پرماتم دی دھار تے
 اوسے دی دھی، انت اوسے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ تت کہن
 جن بھگتو میری خوشیاں والی نمسکار، پریم وچ جنائیا۔ میں بنا نیتراں توں تہاڈا کران دیدار، خوشیاں وچ خوشی منائیا۔ میری آتما
 پہنچی سچکھنڈ سچے گھر بار، گرہ اپنے آسن لائیا۔ مینوں دسدا تسیں ضرور میرا کرنا سسکار، اگنی اگ تپائیا۔ ٹہل سنگھ ایہدا پورا
 کرے وبار، ماچس لہندیوں چڑھدے نوں لگائیا۔ میرا ویر ویرو سب دا خدمتگار، سچ سچ سُنائیا۔ جیہڑا صدق بھروسہ دیندا رہیا
 ادھار، اندر وڑ وڑ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تت کہن ساڈا
 چرناں نال پیار، چرنی ناؤں رکھائیا۔ اسیں خوشیاں وچ کھندے جن بھگتو ایہدے اُتے پاؤ ہار، جتنے بھگت دوارے وچ سارے دیو
 ٹکائیا۔ پھیر اگی بولو جیکار، سوہنے ڈھولے گائیا۔ نالے پرہو توں منگ منگو اسیں جائیے ایسے طرح تیرے دربار، درگاہ ساچی چائیں
 چائیا۔ مُڑ کے آئیے نہ وچ سنسار، جنی ککھ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا انت سب نوں سندیسہ سُننا نال وچار، بن رسنا دیاں درڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ آتما کہے میں خوشیاں دے وچ نچدی، اچھلاں گُداں
 چائیں چائیا۔ مینوں جگہ ملی سچ دی، پرہ سچ دتی وڈیائیا۔ میں ونجاری رہی کایا ماٹی کچ دی، ناتا جگت جگت تڑائیا۔ میں اُس
 پرہو وچ رچدی، جس دی رچنا بے پرواہیا۔ میں روپ ہو گئی ست دی، ست ست وچ اپنا آپ مٹائیا۔ میں اکو دا ستھر گھتدی،
 جس دی گوبند یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لیا ملائیا۔ آتما کہے میں

ملی اپنے وچ پروار، پرم پُرکھ دتی مان وڈیائیا۔ اوتھے بھگت سُہیلے سوہندے جوت جوت وچ نرنکار، نراکار اپنے رنگ رنگائیا۔ میرا بنس سرینس سوہنا دسیا دسیا اپنے گھر بار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ میں وی خوشیاں دا کیتا اظہار، پریم دے ڈھولے گائیا۔ دھنّ بھاگ جے چُھٹیا سنسار، نانا کور آئی تڑائیا۔ آگے اک دا کر دیدار، دید اک دے نال ملّائیا۔ اکے نوں کر نِمسکار، اک وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے شبد ستگر بھگتاں دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کججگ اپنا وپس وٹائیا۔ جس نوں گاؤندے وارو وار، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولے صفت صلاحیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایلا پاؤنہارا سار، بھگت سُہیلا اک آکیلا اپنی دیا کھائیا۔ جس سیوا دا لہنا دتا اُف یائے انت دُکھ جھلنا پیا نہ وچ سنسار، جھلک وچ پلک وچ خلق دا نانا دتا تڑائیا۔ آتما پرماٹما کھچی اپنے دوار، جنھ دوارکا واسی کرشن آسا گیا رکھائیا۔ سخی دا سخیاں نال منگلا چار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جتھے میرے ویر پیارے میرے نال کرن پیار، منجیت جگدیش ہسن گدن چائیں چائیا۔ سچ دس کی کھیل سچی سرکار، کی اپنا حکم ورتائیا۔ میں ہس کے کہا اوہ مِتران دا مِتر یاران دا یار، سجنّان دا سجنّ نور الہیا۔ میں اک غریب نانا سکھ سیوادار، سد سیوا وچ سہائیا۔ مینوں پتہ نہیں لگا میں کپڑے اندر تے کپڑے باہر، کس بدھ کڈھ کے آتما درگاہ اپنی وچ لیا پہنچائیا۔ مینوں تِن دن درشن وچ دسدا رہیا میں بول نہ سکی نال زبان، کچھ کہن کہن نہ پائیا۔ میں ویکھ ویکھ کے ہندی رہی حیران، کی مینوں رہیا وکھائیا۔ مینوں دسدے رہے بن اکھاں توں بیان، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں ہس دی رہی ایہہ کی کھیل کرے بھگوان، کی کرنی کار کھائیا۔ مینوں پتہ نہیں سی میں چھڈ جانا جہان، چھن وچ اپنے رنگ رنگائیا۔ دھنّ بھاگ جے سچکھنڈ دوارے پہنچی آن، پچھلا چیتا رہیا نہ رائیا۔ ایتھے بھگت سُہیلے توں میرا میں تیرا گان، سوہنا راگ الایا۔ دھنّ بھاگ میرا نانا تٹیا جی پران، سواساں لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جن بھگتو میں ضرور تہانوں ملیا کرانگی آن، کدی کدی درشن ہس دی ہس دی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس نے میرے پیار وچ دین دنی دا بناؤنا ودھان، قانون قاعدہ بھگتی دھار بھگتی والا سمجھائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ نور پُر منجیت کور فقیر سنگھ مجید پُر بھجن کور نور پُر مہندر سنگھ ہر نام پُر *

پنج تت کہن کرپا کر پُرکھ لکھ، اکم اتھاہ اپنی دیا کھائیا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈی لجا لینی رکھ، پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ ساڈی جھولی نام نالوں کریں کدے نہ سکھ، بھنڈارا ڈھر دا دینا ورتائیا۔ تیرے درشن دی سدا گھلی رہے اکھ، پنج نیت لوجن کر رُشنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ہوئیے کدے نہ وکھ، وکھرا گرہ نہ کھئے بنائیا۔ بن تیرے ساڈی قیمت نہ کوئی کوڈی ککھ، جگت ہٹ کور وکھائیا۔ صاحب ستگر ست سچ تینوں دیئے دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ امرت نام دا دے رس، بن رسنا جہوا آپ چکھائیا۔ من منوا ہو جائے تیرے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ گھر میل ملاؤنا ہس ہس، ہستی اپنی نال جڑائیا۔ تیرا نرگن گاؤندے رہیئے جس، ڈھولے سوپلے صفت صلاحیا۔ ساڈی میٹ زین اندھیری مس، نرگن جوتی جوت کر رُشنائیا۔ تیرا پرکاش تکیئے بنا رو سس، بن سورہ چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی کرنی آپ سنبھال، سمبل نواسی دیا کھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے لال، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ نال کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ستگر شبد بنا دلال، وچولا اکو اک وکھائیا۔ جو لے جائے سچکھنڈ سچی دھرمسال، درگاہ ساچی سچ بہائیا۔ جتھے میلا ملے تیرے نال پُرکھ اکال، جوتی جاتے مل کے وجے ودھائیا۔ ساڈی جنم جنم دی پوری کر دے گھال، گھائل ہو کے سیس نوایا۔ ساڈی اکو بینتی اکو سوال، در اکو واسطہ پائیا۔ ٹوں دینا بندھپ دین دیاں، دیاںدھ اک اکھوائیا۔ آ کے ویکھ مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ سانوں لکھ چوراسی وچوں کر بحال، چارے کھانی لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں سوہیئے تیرے در، دوسر گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ کرپا کرنی آپ ہر، ہر کرتے ہونا سہائیا۔ سچ سروور نہاؤنا سر، ڈرمت میل دھوائیا۔ نام بھنڈارا دینا بھر، خالی تن رہن کھئے نہ پائیا۔ گرہ مندر سہا دے گھر، ساڈھے تین ہتھ وجے ودھائیا۔ نرہو بھہ چکا دے ڈر، لکھ چوراسی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ٹوں آد جگادی پت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم ساڈا کر پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔

اسیں جنم بدلے رہے نت، جُگ جُگ لوک مات بھجے واہو داہیا۔ انت ساڈی سہنجی کر دے تھت، وار گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔
 تُوں پُرکھ اکالا دین دیا آد جُگادی مت، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں جگت جہان ہونے دین، دین تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک خالق اک یامبین، مہبان بیدو نور
 الہیا۔ ساڈی آگے کریں نہ کھئے تقسیم، ترمیم اپنے ہتھ رکھائیا۔ تُوں مالک اک قدیم، قُدرت قادر اک اکھوائیا۔ اسیں پنج تت ہونے یتیم،
 سر ساڈے ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سانوں آگے کریں نہ کیسے ادھین، نو نو سیس نہ کھئے جھکائیا۔ ساڈی بینتی کر تسلیم، تسبیح مالا دا لیکھا
 رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر میلا لیتا ملائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں دے دے
 اگم اشارہ، ین سینت سینت دے سمجھائیا۔ تُوں پرم پُرکھ کرتارا، ہر کرتا نور الہیا۔ اسیں منگدے تیرا دوارا، در دوارے خالی جھولیاں
 ڈاہیا۔ تُوں بھرنا سچ بھنڈارا، نام ندھانا جھولیاں پائیا۔ اسیں گائے تیرا جیکارا، تُوں میرا میں تیرا راگ درڑائیا۔ تُوں لکھ چوراسی کرنا پار
 کنارہ، چارے کہانی لہنا دینا مکائیا۔ ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ کریئے نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ پنج تت کہن تیرے جن بھگت جنم
 پھیر نہ لین دوبارہ، جنی ککھ نہ کھئے وڈیائیا۔ اگنی تت نہ تپے انگیارا، تن وجود نہ کھئے جلائییا۔ تُوں ست ستوادی دینا اگم دوارا، درگاہ
 ساچی سچ سہائیا۔ جتھے بھگت سہیلے تیرا رنگ مانن کنت بہتارا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تُوں آد جُگادی ایکنکارا، اکل کل اکھوائیا۔
 تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لہنا دینا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ
 چوکڑی تیرا بھریا رہے بھنڈارا، بھنڈاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ ہیرا لال سنگھ پیارا سنگھ نگیہ سنگھ ہردیال سنگھ جالندھر شہر جاگیر کور باہمنیاں

پنچ کور بوپا رائے مل سنگھ للیاں پال سنگھ للیاں کرتار سنگھ گاندھراں سورن سنگھ ہیرا *

پنج ت کہن پرہ چاڑھ دے رنگ گوڑھ، گوبند دھار اتر کدے نہ جائیا۔ بنا ماٹی خاک توں بخش دے دھوڑ، پن چرن کول
مستک ٹکے خاک رمائیا۔ ساڈی مت رہے نہ موڑھ، من منسا کوڑی باہر کڈھائیا۔ تن گڑھ نہ رہے غرور، غربت لیکھا دینا مکائیا۔
ساچے نام دا بخش سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ ساڈی آشا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا موسیٰ اُتے کوہ طور، ثرت اپنی دیا
کھائیا۔ تیرا نرگن تکیئے نور، نور نورانے ڈگمگائیا۔ ساڈی منسا خواہش پور، تمنا جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی
کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آشا پور کرائیا۔ پنج ت کہن پرہ ڈرمت میل دھو، مہربان دیا کھائیا۔ گھر پرکاش بخش دے لو، لوئن
نیتریج آپ کھلائی۔ شبد سنا دے سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ اسیں تیرا روپ جائیے ہو، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ امرت
ندھانا نچھ دے چو، امیوں رس آپ ٹپکائیا۔ تیری وست ساتھوں سکے کھئے نہ کھوہ، حصہ جگت نہ کھئے ونڈائیا۔ دین دُنی نالوں کر نرموہ،
مُحبت اپنے نال رکھائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی آتم نال جا چھوہ، پرما تم اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
ساچا ور، سچ آشا پور کرائیا۔ پنج ت کہن پرہ ساڈیاں آشا ویکھ لے دھر دیاں، دھر مالک دھیان لگائیا۔ اسیں یاداں رکھیاں شبد
ستگر دیاں، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈیاں دھاراں تک لے اندر دیاں، پری اند دھیان لگائیا۔ جتھے وڈیائیاں نہیں کیسے نر سر
دیاں، گن گندھرباں نہ کھئے چترائیا۔ اوتھے آتما پرما نال جڑدیاں، جوڑی جگت جہان بنائیا۔ تیریاں رحمتاں بخشیاں کدے نہ تھڑدیاں، گھاٹا
جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈیاں گھاٹاں ہون کدے نہ مُردیاں، مُردے جیوت اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈیاں لاشاں پھرن نہ رڑھدیاں، جلاں تھلاں
وچ دھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج ت کہن پرہ دے دے ساڈی
وست، اٹلی آپ ورتائیا۔ بنا خاریوں کر دے مست، المست روپ جنائیا۔ لیکھا مُکا دے کیٹ ہست، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا کھیل
اگما جس وچ کرے کھئے نہ حسد، دویت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ

آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہو اسان مڑ مڑ نہیں کہنا، بینتی روز روز نہ جنائیا۔ اپنا لہنا ضرور تیرے توں لینا، لیکھا پچھلا رہے دکھائیا۔
 زرگن دھار تینوں ضرور پویگا دینا، دیونہار تیری سرنائیا۔ ٹوں آد جگادی اکو ساک سینا، سجن اک اکھوائیا۔ ذرا نگاہ مار لے تک لے نال
 نیناں، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ اسیں تیرے تن وجود نہیں کوئی طرفینا، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے چھڈے ساک
 بھائی بھیناں، نانا پت مات ٹرائیا۔ ساڈا نیم تیرے چرناں دے وچ رہنا، دو جے در کدے نہ جائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرے سچکھنڈ دوارے
 بہنا، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ ساڈا لہنا تک لے جو اشارہ کیتا بالمیک وچ رمائنا، بجواڑا کی سمجھائیا۔ تیرا نام ندھان تیرے در توں لینا،
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈے تن وجود نہیں کوئی
 مٹی، مترا تینوں دیئے جنائیا۔ اسیں پوجا نہیں کراؤنی کوئی پتھر اٹی، پاپناں سیس نوایا۔ ساڈی مٹیا سانوں کدے نہ پٹی، نیتر نیناں نیر
 وبائیا۔ ساڈی کرنی تک لے بنا قلم شاہی توں چٹی، کالا داغ نہ کھئے دکھائیا۔ دیناں مذہباں وچ گئی نہ بھٹی، ورنناں برناں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 اپنی دھار وچوں کڈھ کے ویکھ لے گوہند والی چٹھی، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ جس وچ اشارہ ہاپے والی ٹپی، ٹیکا ٹپنی نظر کھئے نہ
 آئییا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈا لیکھا ڈونگھے کھاتے کدے نہ سٹیں، سٹا اتم دینا دکھائیا۔ سانوں کھیل دکھا دے اندھٹی، جگ نیتر دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ تک لے سمت شہنشاہی دس دی آگتی متی، مترا دیئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا دھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ تت کہن پرہو اسیں جگ جگ تیرا حکم رہے منڈے، زرگن سرگن سیو کھائیا۔ ونجارے رہے
 جگت کت دے، سرونیں سن سن تیرا نام خوشی منائیا۔ سیوک رہے اپنے من دے، بھجے واہو داہیا۔ پیارے بنے ماٹی خاک تن دے،
 وجودان رنگ رنگائیا۔ پرکاش ملے نہ تیرے نوری چن دے، چن چاندنا نہ کھئے چمکائیا۔ اکو نور سری بھگون دے، در تیرے آس رکھائیا۔
 ساڈے بھو کھول دے برہم دے، پاربرہم دیا کھائیا۔ تیرے حکم وچ رہے جمدے، لکھ چوراسی بھجے واہو داہیا۔ سانوں مارگ دس دے
 دھرم دے، دھرم دھار سمجھائیا۔ ساڈے جھگڑے مٹ جان ورن برن دے، ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مارگ مل جان تیری منزل چڑھن
 دے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سہارے بخش دے چرن پھرن دے، بن ہتھان ہتھ چھپائیا۔ ڈھولے دس دے آتم پرما تم پڑھن دے، ٹوں میرا

میں تیرا راگ الہیہا۔ ساڈے ناتے توڑ دے جگ جگ اگنی وچ سڑن دے، تتاں آچ نہ لاگے رائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہائیہا۔ پنج تت کہن پرہو کھول دے اپنی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کھائیہا۔ کچھ اپنی دھاروں سانوں ونڈ، حصہ جگت نہ کھئے رکھائیہا۔ ساڈا جھکڑا رہے نہ نو کھنڈ، نو نو دا ڈیرہ ڈھائیہا۔ اسیں تیری دھار جیرج انڈ، اُتہج سینج منگ منگائیہا۔ ساڈا لہنا پورا کر دے وچ برہمنڈ، برہمانڈ تیری اوٹ تکائیہا۔ دروہی اسیں بن رسنا جہوا پاوندے ڈنڈ، ڈنڈاوت سب دی دے بدلائیہا۔ کِریا ندھان اپنی کروٹ بدل لے کنڈ، پاسا پاسیاں وچوں اُٹائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیہا۔ پنج تت کہن پرہو میٹ دے ساڈی واٹا، وٹنا اپنا نام لگائیہا۔ تیرے در نہیں کوئی گھاٹا، اتوٹ اٹت تیری بے پرواہیہا۔ ساڈی سہنجی کردے کھاٹا، در دوار سوہا پائیہا۔ ساڈا چیتھڑ رہے نہ پاٹا، اوڈھن نام دینا ٹکائیہا۔ جوتی نور بخش للاٹا، اندھ اندھیرا دے گوائیہا۔ ساڈا کوڑ گگرم جائے کاٹا، ڈرمت میل دینی دھوائیہا۔ تیرا پریم ہر پردے اندر مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں بدلائیہا۔ پھرنا پئے نہ تیرتھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جمنا سُستی نہ کھئے چٹرائیہا۔ سچ دوار وکھا دے ہاٹا، وست امل اٹل ورتائیہا۔ ساڈا لیکھا پورا کردے زرگن سرگن دھار گوبند والا ہاٹا، جگت بوندان دی لوڑ رہے نہ رائیہا۔ پوتر کردے کایا ماٹا، مٹکی اپنے رنگ رنگائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیہا۔ پنج تت کہن پرہو بھر دے ساڈیاں مٹکیاں، مٹک والیا اپنی دیا کھائیہا۔ اسیں جگ جگ رہیاں لٹکدیاں، لٹاں کھول کے دئیے ڈبائیہا۔ چوراسی وچ رہیاں لٹکدیاں، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیہا۔ تیرے درس نوں سری بھگوان رہیاں بھٹکدیاں، بھٹکنا پور نہ کھئے کرائیہا۔ راہ تگدیاں رہیاں تیریاں سڑک دیاں، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیہا۔ ٹھوکران کھا کھا دین دُنی وچوں رہیاں پرتدیاں، پت پریشور تیرا میل نہ کھئے کرائیہا۔ ونجاریاں رہیاں اتم دھرت دیاں، جس دی مٹی خاک وچ سمائیہا۔ سانوں اڈیکان رہیاں پُرکھ اکالے تیری شرط دیاں، جو اوتار پیغمبران گرواں نال لگائیہا۔ اوہ آتما سنگ تن وجوداں پھیر کدے نہ پرتدیاں، جنہاں پت پریشور اپنے وچ ملائیہا۔ اسیں بُن بھریاں ساریاں ہرکھ دیاں، عُصیاں وچ ساڈی ڈبائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی دھار آپ درسائیہا۔ پنج تت کہن پرہو اسیں رہیئے مات نہ رُلدے، چوراسی

وچ اپنا پندھ بنائیا۔ کوڑ دے کنڈے رسیئے نہ ٹلدے، جگ چوکرئی قیمت کھئے نہ پائیا۔ شرع شریعت وچ رسیئے نہ بھلدے، بھرماں رنگ رنگائیا۔ سانوں وست اگئی اک امل دے، مہربان جس دی قیمت نہ کھئے جنائیا۔ اسیں روپ انوپ ست سروپ تیری گل دے، گل مالک ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرے پیار وچ زرنکار کدے نہ بھلدے، ابھل تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں اتار پیغمبران گروآن دسیا پُرکھ اکال دے دوارے کدے کھلدے، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ جتھ جاپ چپنے نہیں پیندے کدی بل دے، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتھ امرت میگھ اگمے ڈلھدے، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ جن بھگت سہیلے روپ بن دے انوکھے پھل دے، جس دیاں پنکھڑیاں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دے دھرم نشانے جھلدے، جگ چوکرئی خوشی بنائیا۔ اوہ بوٹے کدے نہ ہلدے، پت ٹہنیاں نال مہکائیا۔ اسیں پیارے تیرے صلح گل دے، گل مالک ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا روپ انوپ ست سروپ تولے اپنے اتل دے، جگت تول دی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ جنڈیالا پریم سنگھ کرتار کور کھیڑا جمشیر پریم سنگھ مہندر کور اجاگر سنگھ سرینا

بھپندر سنگھ پھالا مہندر کور چیم کلان *

پنج تت کہن ساڈے زرنکار، زراکار ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جاتے نگاہ مار، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ اسیں جگ جگ ہندے رہے خوار، چوراسی پھاسی گل لٹکائیا۔ تن وجوداں والے بناؤندے رہے یار، متر میت روپ درسائیا۔ نام کلمیاں دا لیندے رہے سہار، جہوا سوپلے ڈھولے گائیا۔ تیرتھ تٹاں پھردے رہے کینار، جل دھارا وچ سائیا۔ رسنا جہوا بولدے رہے جیکار، ڈھولے تیرے صفت صلاحیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ جھکدے رہے گروڈوار، چرچاں ویکھ وکھائیا۔ چاروں کٹنگاہ رہے مار، دوئے دوئے لوئن دھیان

لگائیا۔ بھڑی ساڈا بیڑا کیسے نہ کیتا پار، پار اُتارنہار انت تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جُگادی سانجھا یار، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ اسیں بردے تیرے خِدمتگار، ورن گوت آد نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈا پورب لہنا دینا دے اُدھار، اُدرا دا لیکھا دے مُکائیا۔ امرت بخش دے ٹھانڈا ٹھار، سَت سرُوپی جام پِیائیا۔ ناد شبد دے دُھنکار، اگمی آواز سُنائیا۔ دیپک جوت کر اُجیار، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ ساڈا میٹ دے دھوآن دھار، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ گھر مندر پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساڈی منزل نہ رہے دُشوار، دُشمن کوڑے باہر کڈھائیا۔ تیرے چرن چرن جائے بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تُوں کرتا پُرکھ کرنیہار، قُدرت قادر نورِ الہیا۔ تت کہن اسیں بھگت سہیلے بھيو نہیں پُرکھ نار، نر نرائن دینی وڈیائیا۔ سچ دوارا بخشنا ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا گھر سہائیا۔ جتھے آد دا منگلاچار، دُھر دا شبد شبد سنوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرے دھار آدی، آد پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ تیرا آتما برہم برہمادی، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ تیرا حُکم شبد انادی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چار جُگ ساڈا بنیا نہ کھئے امدادی، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں سندیسہ دتا بودھ اگادھی، بُدھی توں پرے پرے سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا کلجگ انت لڈاوے لاڈی، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ سب دی لیکھے لاوے ناڑی ماس ہاڈی، رکت رکتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں جُگ جُگ ملدے رہے دلا سے، نرگن سرگن ملدی رہی وڈیائیا۔ ویکھدے رہے پرتھی آکاشے، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ تکدے رہے منڈلان راسے، گوپی کابن وجدی رہی ودھائیا۔ دین دُنی تگے تماشے، جگت وکاراں رنگ رنگائیا۔ تن ساہ ویکھے سواسے، پون پونا نال وڈیائیا۔ انت رہے تیرے بھرواسے، بھاوَنّا تیرے آگے رکھائیا۔ بن تیری کِرپا ساڈا جنم نہ ہووے راسے، رہبر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اپنے بھيو کھول حُلا سے، خالق پردہ دے چُکائیا۔ نرگن نور کر پرکاشے، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ وشیاں توں باہر تیرا ہووے وشواسے، وشو دے مالک ہونا سہائیا۔ ساڈا لیکھا کول رہے نہ شنکر کیلاشے، کلادھاری تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں اکو تیرا سہارا جا پے، جگ جیون داتے تیری پے پرواہیا۔ ساڈی میٹ اندھیری راتے، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ تُدھ بن پت کھئے نہ راکھے، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈے انتشکرن وچ

بھاکھ، پرہو مالک بے انت گوسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میت آپ ہو آئیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے ویکھ لے اندروں پردے چُک، پردہ نشیں دیا کھائیا۔ بن تیری کِریا پینڈا جائے نہ مُک، پاندھی پندھ پور نہ کھئے کرائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جُگ چوکڑی اسیں بیٹھے رہے چُپ، بھگون جن بھگتاں دینی مان وڈیائیا۔ تُوں پر م پُرکھ اناشی اچت، چترہج تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اتم سب تُوں آ کے پُچھ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرے در توں جائے خوش، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں لبھنا نہیں کوئی ہور، کھوجن جگت جُگ نہ جائیا۔ ساڈی تیرے ہتھ ڈور، بندھن نام نال بندھائیا۔ اپنے پریم دی لا دے مہر، جس دا حکم سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سانوں اپنے نال تور، ترت اپنے گھر وسائیا۔ جتھے من نہ پاوے شور، مت کوڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ پندھ رہے نہ اندھیرا گھور، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا دے کوڑے چور، چری وچھنے لے ملائیا۔ ساڈا ہووے بھاگ متھور، متھیا دے کوڑ لوکائیا۔ جھگڑا میٹ دے مڑھی گور، جلدھارا وہن نہ کھئے وھائیا۔ اسیں جانا چاہندے تیرے کول، گل مالک دینی وڈیائیا۔ دین دُنی تُوں چھڈیئے اُتے دھرت دھول، انت دھول دا پندھ مُکائیا۔ وعدہ پورا کر دے قول، نو نو چار دے گواہیا۔ ساڈے انتر جا مؤل، مؤلا ہو کے سوہا پائیا۔ اسیں تیرے چرن پیاسے انہول، بھلیاں مارگ لائیا۔ سچ ست دوارا کھول، آگے بند نہ پھیر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد سدا اڈول، اڈل تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ رڑکا گرمیج سنگھ سرجیت سنگھ جاگیر کور کیہر سنگھ جگندر سنگھ بھجن کور

کرتار سنگھ اودھم کور رڑکا گرنام سنگھ سوراسی جسبیر کور دولت پُر *

پنج تت کہن پرہ ساڈی دھار کر دے آگی، اگن آتھن دیا کھائیا۔ اسپں بھرمدے رہے جگ جگی، چوٹری بھجے واہو داہیا۔
 ساڈی اودھ اچے نہ پگی، پندھ سکیا نہ کھئے مکھائیا۔ بھیو پا سکے کھئے نہ بدھی، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ لیکھا جانے نہ ودی سدی، تھت
 وار نہ کھئے وڈیائیا۔ تیری کھیل سدا سد گجھی، پُرکھ اکالے دینا سمجھائیا۔ انت اخیر بے نظیر سانوں بینتی اکو سجھی، تیرے چرناں آس
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ تت کہن پرہ جگ جگ پھردے رہے
 دھار سرگن، جگت جہان بھجے واہو داہیا۔ کرپا کر نرنکار انت نرگن، نرویر دیا کھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بن اکھراں پکار سُن، بن
 ڈھولے دئیے درڑائیا۔ اسپں روپ نہیں کوئی رکھ مَن، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سانوں اپنی کرپا نال آپے چُن، لکھ چوراسی وچوں کھوج
 کھوجائیا۔ شبدي دھار شبد دے دھن، آتمک راگ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 ساچی منگ منگائیا۔ پنج تت کہن ساڈے پورے کردے لیکھ، لیکھ لیکھنی نہ کھئے وڈیائیا۔ انت رہن نہ بھرم بھلیکھ، بھانڈا بھرم بھو دینا
 بھٹائیا۔ دھر دی مستک لا میخے، جس دی جڑ نہ کھئے اکھڑائیا۔ تیرا نام سدا وسیکھ، وشو دے مالک ہونا سہائیا۔ اسپں سُننا
 چاہندے تیرے سندیسے، سندھیا سرگھی توں باہر جنائیا۔ ٹوں مالک اک نریشے، نر نرائن تورا اہیا۔ تینوں جھکدے وشن برہما شو
 مہیش گنیشے، اند اندراسن بیٹھے سیس نوائیا۔ ٹوں پُرکھ اکلے دین دیا لے ساڈے رکھنے چیتے، چنتا دینی دور کرائیا۔ تیرا درشن کریئے نیتن
 نیتے، نج لوچن نین دینا کھلائییا۔ آتم پرما تم بخشے ہیتے، بتکاری ہو کے میل ملائییا۔ نام دوشال لینے لپیٹے، پردہ اوڈھن آپ ٹکائیا۔ اسپں آد
 پُرکھ اپرپر تیرے بیٹے، دوسر اور نہ کھئے مائیا۔ سدا سد تیری سیجا لیٹے، جگت کھٹیا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن اسپں تیرے بچے نئے، نانا پرکار کھیل کھلائییا۔ ٹوں بینتی ساڈی مئے،
 منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ لیکھ پورے کر دے گوبند والے کتے، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ کی ہویا جے مال چرایا دھتے، دتی جٹ جگت

وڈیائیا۔ کی ہویا جے بھوگ لگایا نامے والے چھٹے، چھپر چھن سہائیا۔ اسیں بھگت سہیلے توں اپنی دھاروں جنے، جنیندی اور کھئے نہ مائیا۔
 تده بن بیڑا کھئے نہ بٹھے، منجھدھار بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ ست پرکاش دے دے دھر دے چتے، چن چاندنی اک رُشنائیا۔ ساڈا وسیرا کر لے
 بن چھپر چھٹے، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در میلا لینا ملائیا۔ پنج تت
 کہن پرہ ساڈا ویکھ لے جگت کنارہ، بن تیرے نام نئیئا نوکا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی ملے نہ کھئے سہارا، سہائک نائک سر ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیا۔ توں ویکھنہارا ایکنکارا، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں بھگت جن تیرے جنہاں دے سیس بٹھیاں دستاراں، سر سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ اوہناں دا لیکھا پورا کر دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔ پھر لوک مات آؤنا نہ پئے دوبارہ،
 اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ سد وسیئے تیرے سچ دوارا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جتھ امرت ملے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی آگم اتھاپیا۔ ناد
 شبد سنیئے دھنکارا، ناد انادی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت دیپک ہوتے اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا مندر سوہے بنک دوارا، تھر گھر
 واسی سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ ساڈی بینتی دوتے دوتے جوڑ نمسکارا، نمو نمو وچ سیس جگدیش جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کرنا
 میت مُرارا، متر پیارے دیا کھائیا۔ پنج تت کہن ساڈا لیکھا رہے نہ اور ادھارا، ادر دا لہنا دینا مکائیا۔ نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا
 سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدارا، ہر کرتا آگم اتھاپیا۔ تیرا اتوٹ اٹھ بھنڈارا، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت
 کہن اسیں آتم پرما تم لائے نعرہ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ساڈا دین دُنی وچوں انت کرنا پار کنارہ، لوک مات جل تھل اسگاہاں پار
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تده بن
 اور نہ کھئے سہارا، سہائک نائک نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ زڑکا آتما سنگھ درشن سنگھ گرداور سنگھ بنتا سنگھ مہندر سنگھ درشن سنگھ سرجیت سنگھ
کرتار سنگھ بلگا چھندو گردیو کور بلگا پرکاش کور سزرا *

پنج تت کہن پرہہ کوٹن کوٹ جگ چوکرپاں لنگھیاں، بن بن پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ اسیں زرگن سرگن دھار تیرے کولوں منگاں
منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اسیں جنم کرم دیاں پتہ نہیں مندیاں کہ چنگیاں، اپنی سمجھ نہ کچھ رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا
گاؤندیاں چھندیاں، دُھر دا راگ درڑائیا۔ ساڈیاں پُشتاں ہون نہ ننگیاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساڈے سپس جگت کور دیاں وگیاں
کنگھیاں، دُرمت میل صاف نہ کھئے کرائیا۔ جگ جگ تن وجوداں نال ہنڈھیاں، ماٹی خاک وچ سہائیا۔ انت تیرے نال پریتاں گنڈھیاں،
پریم ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ ساڈیاں دھاراں کر کے ٹھنڈیاں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اسیں بیٹھیاں پتن گھاٹ اتم کندھیاں، نئیا نوکا نام
دینا چڑھائیا۔ ساتھوں وار سہے نہیں جانڈے شستر دھار جگت دیاں چنڈیاں، چنڈکا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا مکا دے جیرج انڈیاں،
اُتہج سینج پندھ رہے نہ رائیا۔ منزل پار کرا دے دین مذہب دیاں ڈنڈیاں، ڈنڈاوت اپنی اک سمجھائیا۔ لیکھا رہے نہ قاضی پنڈیاں، شرع
دا لہنا دینا مکائیا۔ پوجا رہے نہ پابن جنڈیاں، پتھراں سپس نہ کھئے نوائیا۔ اکو تیرے نام دی ملے انڈیاں، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سانوں
بلاؤنیاں پین نہ بتی دندیاں، رسنا جہوا باہر تیری پڑھائیا۔ ساڈیاں پاٹیاں ویکھ لے انگیاں، انگیکار انت اپنے انگ لگائیا۔ جنم مرن دیاں
میٹ دے تنگیاں، دکھ درد نہ لا کے رائیا۔ ساڈی کھلڑی لہے نہ نال رمبیاں، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ قیمت پئے نہ مذہبیاں والیاں مندیاں،
جگت تول نہ کھئے ٹلائییا۔ ساڈیاں دھاراں تیرے پریم وچ جان رنگیاں، رنگت اکو اک رکھائیا۔ میل ملا لے دُھر دے سنگیاں، سگلا
سنگ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائییا۔ کرپا کر سورے سرینگن،
صاحب ستگر تیری اوٹ رکھائیا۔ زرگن دھار دے اندن، اند اند وچوں جنائیا۔ مستک ٹکا رما دے چندن، نام ندھانا نال رلائییا۔
نیتربین رہیئے نہ اندھن، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ گرہ بہرماں ڈھاہ دے کندھن، دئی دویت دا پندھ مکائیا۔ آتم دھار بخش دے سنگن،
پرما تم سگلا سنگ بنائیا۔ تیرا در دوار ایکنکار اکو آئیے لنگھن، دو جا گرہ نہ کھئے سہائیا۔ لوڑ رہے نہ پرکاش سورہ چندن، جوتی جاتے اکو

تیرا نور نظری آتیا۔ ساچا شبد سنا دے دُهن انادی ندن، انراگی اپنا راگ سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ تت پنجن، پنچم دینی مان وڈیائیا۔ ست سچ دا پا دے انجن، نور نورانے نور دینا چمکائیا۔ کوڑی کیریا کر دے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ لہنا دینا پورا کر وچ وربھنڈن، برہمنڈ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُهر دا ور، دُهر دی دات اک ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا تیرے نال لیکھ، ساکھی نظر کھئے نہ آتیا۔ جنم کرم دی بدل دے ریکھ، رکھی مئی دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن نیتر لوچن آپے دیکھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اپنا دس اولٹرا بھیکھ، بھیکھادھاری ہونا سہائیا۔ جھگڑا دے نہ ملاً شیخ، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈا سہنجنا کر دے دیش، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ ساڈی بال جوانی تک الھڑ وریس، پردہ بالان کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا دینا شبد دھار گوہند دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لالے مچھ داہڑی کیس، قسم کھا کے سارے منگ منگائیا۔ ساڈے اندروں کڈھ کلیش، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ اپنا درشن دے ہمیش، دوس رین نظری آتیا۔ تیرے درتے ہوتے پیش، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھائیا۔ تون مالک اک نریش، نر نرائن دینی وڈیائیا۔ سچ سنا دے دھرم سندیس، دھرم دی دھار تیری پڑھائیا۔ تیرا بھگت جن رہے نہ کھئے ملیچھ، بڈھ بیک دینی بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سہائی ہونا سدا ہمیش، ہم ساجن ہو کے اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ زڑکا کلان ضلع جالندھر ہر سنگت نوت *

سچکھنڈ کہے بنا تار ستار سنے جیکارے، آواز راز وچ اپنے ڈھولے گائیا۔ جھٹ اوتھے بھگت جن لگے لاون نعرے، بن رسنا جہوا سُنائیا۔ بنا اکھاں تون دین اشارے، بن سینت سینت سمجھائیا۔ نالے بس کے کہن اٹھ پرہو پیارے، پریم دُهر درگاہیا۔ لوک مات دے تک نظارے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سمت شہنشاہی دس دی پا سارے، دس ساون نال ملائیا۔ کی دھرنی دھرت دھول دھول اُتے

نظارے، جو نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ بھگت سُپیلے تک جیہڑے ڈگے مُنہ دے بہارے، نین مُوند تیرے چرن دھیان رکھائیا۔ اوہناں دے کارج پورے کرنے سارے، مہاسارتھی ہونا آپ سہائیا۔ پھردے رہن نہ وچ منجھدھارے، سُمند ساگران پار دینا کرائیا۔ انت لیاؤنا اپنے سچ دوارے، جتھے دوارکا واسی بیٹھے آسن لائیا۔ ایہہ بھگت جن کوئی اک دو نہیں تن چارے، چار جگ دے ساتھی پچھلے نظری آئیا۔ بنا بھگتی توں بھگون مان دینا سچے دربارے، درگاہ ساچی دینی وڈیائیا۔ وڈے چھوٹے بردھ بال سوہن تیرے بنک دوارے، سچکھنڈ ساچے سوہنا پائیا۔ پنج تہ رو رو نہ کرن پُکارے، جگت نیناں نیر وہائیا۔ آتما دے نال بھگتاں دے سریر جان تارے، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے میرے اندر ہوئیاں خوشیاں، خوشحالی ڈھولے گائیا۔ میں بھگتاں کولوں گلاں پُچھیاں، پریم نال منگ منگائیا۔ اوہناں منزلاں چڑھ کے دسیاں اُچیاں، اُچ اگم اتہا کی اپنا کھیل کھلایا۔ جس بھگتاں دیاں آتما کیتیاں سُچیاں، سنجم اپنا اک درڑائیا۔ لیکھے لا کے کایا بتیاں، بُخائیاں رنگ چڑھائیا۔ جگت جہان وچوں آتما اُٹھا کے ستیاں، ستیاں اپنی گود ٹکائیا۔ ساون دس دیاں سہائیاں رتیاں، رتھی اپنے نال مہکائیا۔ جگت جہان نالوں کرا کے انت چُھٹیاں، چُھٹکی لو اپنے نال لگائیا۔ جنہاں دیاں سچکھنڈ وچوں جڑاں پھیر جان نہ پٹیاں، جڑ چیتن دا لیکھا دئے مُکائیا۔ سچ دوار اک سہا کے گتیا، کوٹن کوٹ جنم دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں جنم جنم دیاں رہن نہ دیوے تئیاں، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنہاں دے اندروں ویراگ دیاں لہراں پُھٹیاں، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ پندھ مار گھسائیاں جتیاں، بھجے واہو داہیا۔ اوہناں دے اندر بہاؤ رہے نہ دتیا، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ منزلاں جگت جہان مُکیاں، مُکمل اپنے گھر وسائیا۔ جنہاں نے دھاراں گائیاں دو ٹکیاں، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ اوہ آتما سچ نشانے کدے نہ آکياں، جگت نشانیاں باہر بھجن واہو داہیا۔ جو صاحب ستگر دے چرناں وچ جھکیاں، جھک جھک سیس نوائیا۔ اوہ جگت جہان وچ گتیاں لٹیاں، ستگر لٹیرا ہو کے لٹ لٹ اپنے گھر لے جائیا۔ جنہاں پھیر کدے نہیں لٹکنا پٹھیاں، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ اوہ نرگن دھار ہو کے نرور ہو کے اپنی گودی چُکیاں، نرکار اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ دوار

کہے ٹھاڈیاں میرے گھر وچ سدا لگیاں رہن زچیاں، واشنا جگت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس ٹھاڈیاں خبراں پُچھیاں، بے خبرو خبر اپنی آپ جنائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ ڈلیوال لال سنگھ پریم سنگھ گردیو سنگھ نوا پنڈ حضورا سنگھ گرایا نچھتر کور گرایا ناظر سنگھ لاڈووال تریلوک سنگھ ہری پُر بے انت کور دھنیتا *

پنج تت کہن پرہ پریم پُرکھ نرنکاری، نرویر نراکار تیری اوٹ تکائیا۔ بن نیناں نگاہ ماری، پریم پُرکھ پرماتم اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پاؤنی ساری، پت پریشور ہونا آپ سہائیا۔ تون شاہ پاتشاہ شہنشاہ سیکداری، دو جہاناں سری بھگوانا تیری وڈ وڈیائیا۔ سری بھگونت دھر دے کنت بینتی سن ہماری، ہم ساجن تیرے آگے سپس نوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جگت جہان لگدی رہی یاری، یرانے دین دنی نال بنائیا۔ لکھ چوراسی بھوندے رہے وارو واری، انڈج جیرج اُتہج سینج پھرے واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی پیج نہ کیسے سواری، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اسپں روپ بندے رہے پُرکھ ناری، نر نرائن تیری سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبران کردے رہے داری، تن وجوداں سنگ بنائیا۔ شرع دے بن دے رہے شستر دھاری، کھنڈے کھڑگ چلے تیر کمان اُٹھائیا۔ مردے رہے وارو واری، جم جم اپنا روپ بدلایا۔ تینوں لبھدے رہے وڈ سنساری، کھوجدے رہے تھاون تھائیا۔ تیرے نام کلمے جگ جگ رہے اُچاری، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے گائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوارے بن دے رہے پُجاری، سل پوجس اپنا وقت لنگھائیا۔ اکھراں نال اکھر بدل کے بولدے رہے جیکاری، صفتاں نال تیرے ڈھولے گائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ تیرا راہ تگدے رہے جوت نرنکاری، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ سو وقت سہیلا پہنچیا اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول دیا دینی کھائیا۔ اسپں پنج تت نیا نے تیرے چرن بلہاری، بل بل اپنا سپس نوائیا۔ تون داتا دیاوان ساڈی جانا پیج سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امرت رس نچھر دینا ٹھنڈا ٹھاری، اگنی تت بُجھائیا۔ ناد شبد دھن اند سنا سچی دھنکاری، انراگی راگ درڑائیا۔ جوتی جوت کر اُجیاری، کایا مندر ہونے رُشناٹیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہیو اسیں راہ رہے تكدے، بن نینان
 نین اٹھائیا۔ ساڈے لہنے دے دے حق دے، حقیقت دُھر دی جھولی پائیا۔ اسیں ونجارے رہیئے نہ من مت دے، گرمت دینی سمجھائیا۔
 لیکھے مُکا دے کایا مت دے، تتوت درڑائیا۔ بھیو کھلا دے برہم مت دے، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ یارڑے تیرا ستھر گھتدے، سیج
 سہنجی دینی سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن اسیں تن
 وجود خاک، ماٹی دین دُنی جنائیا۔ ساڈا اندروں کھول دے تاک، پردہ دُئی رہے نہ رائیا۔ تیرے بردے بنیئے چاک، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔
 سب دا پورا کر دے بھوکھت واک، واقع تک خلق خدائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، نرگن نور کر رُشنائیا۔ غریب نہانیاں پُچھ بات،
 باطن پردہ آپ اٹھائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا کملاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ ست سچ دی دے کے دات، دیاوان آپ ورتائیا۔ تیرے نور
 دی اکو ہووے پرہات، اکو وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ پنج تت کہن پرہیو اسیں بھگت نمانے وچ دُنی، دین دیال ویکھنا چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال بینتی اک سُنیں، سچ سوامی انترجامی
 تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ٹوں گن ندھان وڈ گن گنی، گہر گمبھیر بے نظیر تیری بے پرواہیا۔ ساٹوں لکھ چوراسی وچوں چھانی پئی، اندج
 جیرج اُتہج سینج چارے کھانی دھیان لگائیا۔ اکو اپنے نام دی دینی دُھنی، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہیو اسیں ایکا وار بولدے، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا شبدا
 اگے کندے تولدے، ترازو جگت نہ کھئے رکھائیا۔ بجر کپاٹی اندروں کُنڈا کھولدے، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ نام ندھانا اک انمول دے، ائمٹری
 دات آپ ورتائیا۔ ساڈے مالک سوامی نچ گھر کول دے، قوئل اقرار پورے دینے کرائیا۔ لیکھے تک لے دھرنی دھرت دھول دھول دے،
 دھرم دی دھار نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہیو
 تیرا کھیل بہہ بدھ بھاتی، بھیو کھئے نہ پائیا۔ ٹوں سب دا پتا مات، پُرکھ اکال نور الاہیا۔ اتم ساڈی پُچھ واتی، وارث ہو کے لے اٹھائیا۔
 اسیں آد جُگاد تیری ذاتی، جوتی جاتے تیری اوٹ تکائیا۔ سچ مُحبّت جوڑ لے ناتی، رشتہ اکو اک بنائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ کاغذاتی،

الفیے نہ ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا لہنا نہیں الفاضی، حرف حرُوف نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا ملے میل اتفاقی، اتفاقیہ میل ملایا بے پرواہیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ ستجگ دے دے دھرم دی داتی، وست اگم اتھاہ جھولی پائیا۔ جو جھگڑا میٹے ذات پاتی، ورن برن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا حکم دسے اک صفاتی، صفہ ہستی ہست سمجھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ کرنہار انصافی، عدل عادل دینا درڑائیا۔ ساڈی تگی نہ کھئے گستاخی، نو نو سپس جھکائیا۔ در ٹھانڈے منگیئے معافی، مُشکل حل دینی کرائیا۔ دھرنی دھرت تیری پاوے راسی، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ساڈا بنا وشیان تون تیرے اُتے وشواسی، وشو دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ چنتا غم میٹنی جن بھگتاں اندروں اداسی، ہرکھ سوگ رہے نہ رائیا۔ تیرا نُور نُورانہ نُور ظہور اکو جوت ہووے پرکاشی، پرکاشوان تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پنج تت کہن ساڈی کر بند خلاصی، بندھن جگت جگت تڑائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ رانا خرد نصیب کور ڈوڈا رسیانا درشن سنگھ دُسانجھ سادھو سنگھ پھگوارا *
 پنج تت کہن ستگر شبد بدھاتے، بدھنا دے مالک دین دیا کھائیا۔ نرگن دھار اپنے نال جوڑ لے ناتے، دوسر سنگی سنگ نہ کھئے اکھوائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد دھار دھر دے پت ماتے، پرم پُرکھ پرماتم تیری اوٹ تکائیا۔ نرور نرکار نرکار اکو تیری گائیے گاتھے، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا صاحب سمراتھے، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ہوں بال آنجانے اناٹھ اناٹھ، دین تیری اوٹ تکائیا۔ سچ سوامی انترجامی سگلا بخشنا ساتھے، سنگی اک اکھوائیا۔ نرگن جوت لالا جگا ماتھے، مستک تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈا لہنا دینا دے دے ہتھو ہاتھے، آگے ادھار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملایا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا میلا ہوو ست، ست ستوادی دینی ودیائیا۔ انتردھار دینی برہم مت، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ نام بیجنا اگے وت، پت ٹہنی پھل پھل آپ مہکائیا۔ لیکھے لاؤنی ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک ہیرے لینا بنائیا۔ دھیرج

سنتوکھ دینا جت، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ کریا کر ایکنکارے ایک، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی انتشکرن کر پیک، بدھی اپنے رنگ رنگائیا۔ ترے گن تتو تت نہ لاگے سیک، اگنی اگ نہ کھئے جلائییا۔ درس دکھا دے نیتن نیت، نیج نیت لوجن نین کر رُشنائییا۔ کایا مندر اندر وڑ کھول دے بہیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ ست ستوادی تیرا درشن لئیے پیکھ، گرہ مندر اندر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ نرگن دھار اندر وڑ، جوتی جاتے آسن لائیا۔ منزل حقیقی آپے چڑھ، حقیقت دے مالک دیا کھائیا۔ سُرتی شبد دھار پھڑ، دوسر اوٹ رہے نہ رائیا۔ قلعہ ہنکاری توڑ گڑھ، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ کر پرکاش بہتر نر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ بھیو کھلا دے سپس دھڑ، چیتن جڑ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایکنکار نراکھڑ اکو جائے پڑھ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جھگڑا میٹنا گور مڑھ، تن وجود پنج تت تیرے اگے واسطہ پائیا۔ ست سوامی اپنے گرہ نرگن دھار کھڑ، درگاہ ساچی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن ساڈے اُتے کردے مہرا، مہربان محبوب دیا کھائیا۔ درس دکھا دے نیرن نیرا، نیج گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ انتشکرن بخش دے چاؤ گھنیرا، خوشی وچ خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اکو رنگ رنگا لے گرو چیرا، چیللا گرو اکو روپ درسائیا۔ جھگڑا رہے نہ تیرا میرا، تون میرا میں تیرا راگ درسائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تن مندر پا لے پھیرا، پھرت پھرت اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرا اکو گرہ ہووے وسیرا، ساڈھ تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ اسپن لکھ چوراسی ترسدے کر کے بیٹھے رہے وڈا جیرا، جگ چوکری تیرا دھیان لگائیا۔ انت کنت بھگونت میٹ اندھیرا، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے انتر لا لے آسن، آسا تیرے اُتے رکھائیا۔ تون صاحب پُرکھ ابناشن، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے دکھڑے ناسن، تن وجود رہن نہ پائیا۔ دیا باقی جوتی دھار کر پرکاشن، نور نورانے ڈگمگائیا۔ جھگڑا مُکا دے پرتھمی آکاشن، گگن گگنتران ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھے لا سواس سواسن، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ تون اکو پت ماتن، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ ساڈی اتم پُچھ

واتن، وارث ہو کے دے وڈیائیا۔ جے آتما نال جوڑیں ناتن، نال تتاں دے ترائیا۔ تیرا کھیل تکیئے باطن، مہربان تیری بے پرواہیا۔ انت
 اخیر بے نظیر نرگن زرویر تینوں آئے آکھن، پروردگار سانجھے یار حق حق سُنائیا۔ ساڈا پندھ میٹ دے واٹن، چوڑاسی پھاسی دے کٹائیا۔
 لیکھے لے کایا ماٹن، ماٹی بھانڈے تیرے آگے ٹکائیا۔ پھیر ویکھے نہ کیسے ہاٹن، ہٹو ہٹ نہ جگت پھرائیا۔ ٹوں آد جگادی مالک لوک ماتن،
 مات لوک تیری اوٹ رکھائیا۔ اسیں دینن دین انا تھ انا تھن، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ کتھنی کتھ سکئے کچھ نہ کاتھن، رسنا کہن نہ کھئے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست اک ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا دیپک جوت
 جگا دے جوتی، جوتی جاتے دیا کھائیا۔ ساڈی سُرَت رہے نہ سوتی، سُرَتی شبد نال اٹھائیا۔ آتم دھار بنا لے گوتی، پر ماتم اپنے رنگ
 رنگائیا۔ شبدی دھار بنا لے مانک موتی، اٹلڑے اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈی منزل پوری کر دے جو جنم لے کوٹن کوٹی، گنتی گنت نہ کھئے
 وڈیائیا۔ نگاہ مار لے حق محبوب سچکھنڈ دوار دی چڑھ کے چوٹی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے اک اکیلے تیری رکھدے اوٹی،
 اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ پندھ مُکا دے لوک پرلوقی، سچ سلوک اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نرگن زرویر نرکار نرکار تیری کھیل سدا انوکھی،
 آنک کل دھاری تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت دس گرمیت سنگھ چرن کور پنڈ پھرا لا رام سنگھ منسا سنگھ پھرا لا گنیشا سنگھ کوٹ کلا

سادھو سنگھ سلار پُر مہندر سنگھ دؤلت پُر چرن کور محل گہلا گردیو سنگھ ستنام سنگھ پریم سنگھ سورن سنگھ پھرا لا *

پنج تت کہن پرہ ساڈے مالک صلح گل، گل مالک خالق تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی شہنشاہ اٹھل، پاربرہم پت پرمیشور
 تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی برہم برہمادی سانوں دے وست نام اٹل، اتوٹ اٹل ورتائیا۔ جگت جہان سری بھگوان جائے نہ بھل،
 بھلیاں مارگ دینا درسائیا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا وچ جائے نہ رُل، جگت وکار رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نرگن زرویر تولنا اپنے ٹل، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ پنج تت کہن ساڈی ویکھ لے انتشکرن دی دھار، نرنتر پردہ
 آپ چُکائیا۔ ساڈا لہنا تک لے دین دُنی توں باہر، جگت تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ بینتی کریئے در ٹھانڈے دربار، سچکھنڈ ساچے منگ
 منگائیا۔ ٹوں دیونہار نرنکار، نرویر تیری بے پرواہیا۔ اسیں منگتے بنے بھکھار، بھکھکاں جھولیاں دینیاں بھرائیا۔ تیرے حُکم وچ پھردے رہے
 جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ ہُن لہنے دینے پورے کر دے کلجگ اتم وار، کل کلکی تیری اوٹ رکھائیا۔ اتم
 پرما تم پرما تم تیرا نور ہووے اجیار، اُجالا گوپالا تیرا ست سرُوپ نظری آئیا۔ لہنا دینا ساڈا پورا کر دے قرض اُدھار، در تیرے منگ
 منگائیا۔ ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ کریئے نمسکار، نو نو دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا ویکھ لے بنا شابی قلم دوات، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالے
 دین دیا لے ساڈے اندروں میٹ اندھیری رات، نوری چنّ چنّ چمکائیا۔ انت کنت سری بھگونت پُچھ لے وات، کلجگ کوک کوک
 سُنائیا۔ وست اگم اتھاہ مہرواں ہو کے دے دات، مہان بیدو اپنی دیا کھائیا۔ تیرا درشن کردے رہیئے اک اکانت، اک اکلے نور ظہور دینا
 چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی آسا تک لے بنا
 جگت دی خواہش، خالق دیئے درڑائیا۔ نرگن دھار کر پرکاش، سرگن پردہ آپ چُکائیا۔ کِریا کر شاہو شاباش، شہنشاہ اپنا رنگ
 رنگائیا۔ ساڈی لوک مات تتاں والی رُلے نہ لاش، مٹی خاک نہ کھئے اُڈائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا اُتے کر لے آکاشاں آکاش، اکل کل دھاری
 اپنی دیا کھائیا۔ سانوں تیرے اُتے وشواس، وشیاں توں باہر دینا جنائیا۔ حُکم سندیسہ دے دے شنکر گیلاش، شبدي شبد درڑائیا۔
 بھولے ناتھ میرے بھگتاں دا ہونا داس، سیوا سچ سچ کھائیا۔ انہاں آتما دھار آؤنا میرے پاس، پنج تت نہ کھئے بدلائیا۔ لہنا دینا ویکھنا
 سواس سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر بخشنا اک پرکاش، تن وجود سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ آد جگادی دیوی دیو، دیو آتما تیرا دھیان لگائیا۔ ساڈی گھال لیکھے لا
 لے سیو، چاکر ہو کے سپس نوائیا۔ تیرے گن گاؤندے رہے رسنا جھو، بتی دندان صفت صلاحیا۔ ٹوں وسنہارا سدا دھام نہکیو، نہچل

بیٹھا آسن لائیا۔ سچ پیار دا دے دے میو، رس امرت نام چکھائیا۔ ساچا مستک لا دے تھیو، کوستک منیا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں آد جُگاد تیرے سنگی ساتھی، جُگ جُگ سنگ بنائیا۔ تُوں سب دا چلاؤنہارا راتھی، رتھ رتھوایی بے پرواہیا۔ دسَنہارا اگئی گاتھی، بن اکھراں اکھَر بنائیا۔ لہنا دینا چُکا دے مستک ماتھی، پُورب سب دا جھولی پائیا۔ ساڈی بینتی منّ لے آگھی، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ چار جُگ دی بخش گُستاخی، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ اسیں پنج تت تن وجود جن بھگت سارے منگدے مُعافی، نِرگن تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تیرے پیار وچ سانوں دیوے کھئے نہ پھاسی، رائے دھرم چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرے درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار دے ہوئے واسی، تت تت تیرے رُپ وچ سمائیا۔ ساڈی میٹنی جگت والی اداسی، چنتا کوڑ دینی مٹائیا۔ تُوں شہنشاہ شابو شاباشی، ستگرُ شبد تیری بے پرواہیا۔ ساڈا لہنا پُورا کرنا سواس سواسی، ساہ ساہ تیرا نام درڑائیا۔ ساڈی خواہش تیرے پیار دی پیاسی، دُھر دا جام دینا پیائیا۔ جنم کرم دی میٹ اداسی، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نِرگن دھار سرگن کر بند خلاصی، بندی چھوڑ تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۱۲ ساؤن شہنشاہی سمت دس پنڈ سوڈھیاں سنتوکھ سنگھ پریم سنگھ پھگواڑا ملکھا سنگھ سیلا خرد پریم کور مابل گہلا *
 پنج تت کہن پرہہ ساڈی پیچ سوار دے، پنچم پنچم اپنے رنگ رنگائیا۔ نِرگن سرگن دُرمت میل اتار دے، کوڑی کِرپا باہر کڈھائیا۔
 دین دِیال نِج گھر درشن اگم اپار دے، نِج نیتر لوجن نین کر رُشنائیا۔ شبد انادی سچّی دُھنکار دے، انحد نادی ناد کر شنوائیا۔ امرت
 رس بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار دے، اگنی تت بُجھائیا۔ گھر گھر وچ اپنا مندر سچ وکھال دے، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی
 جلوہ نُور جمال دے، پروردگار سانجھے یار پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار

کمائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لہنا دینا تک لے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریت جوڑ لے نات، رشتہ اپنے نال رکھائیا۔ دروبی ساڈی
 حالت ویکھ لے مات، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جھگڑا تک لے ذات پات، دین دُنی کرے لڑائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے ساک،
 سچ سروپ نہ کھئے سہائیا۔ ساڈی اک بینتی اکو اگمی بات، باطن دیئے جنائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے بن قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ نرگن دھار میٹ اندھیری رات، ست سچ چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے میت اگمڑے، اگم اتھاہ تیری سرنائیا۔ ساڈے تک لے کایا ماٹی چمڑے، چم درشتی
 وچ ہلکائیا۔ ساڈی قیمت رہی نہ دمڑے، جگت ہاٹ نہ کھئے وکائیا۔ بن تیری کِرپا ہوئے نکمڑے، تن وجود نہ کھئے چترائیا۔ سچ سوامی بیڑا
 کھئے نہ بنھڑے، کندھ کندھ نہ کھئے رکھائیا۔ سکھ ملے نہ کھئے اندڑے، اند اند وچ نہ کھئے سہائیا۔ ساڈے بھاگ رہے نہ چنگڑے، بھاگ
 ہین روئے ماریئے دھابیا۔ ساڈی بینتی تھہ بن کھئے نہ مٹڑے، منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ نیتربین ہوئے اندھڑے، نیج لوچن نہ کھئے رُشنائیا۔
 پرکاش کسے کم نہ آون سورہ چندڑے، چند چاندنا اکو دے چمکائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ مندرے، کایا کعبہ اکو اک سہائیا۔
 تیرے ترے گن مایا وجے رہن نہ چندرے، دھاٹو تالے دینے کھلائیا۔ نگاہ مار لے ڈونگی اندھیری کندرے، در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن ساڈا اندروں کٹ اندھیرا، اندھ آتم دے
 مٹائیا۔ نیج گھر کر سویرا، صُبح شام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن خوشیاں دے چاؤ گھنیرا، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ تون سوامی ٹھاگر میرا،
 مہربان اک اکھوائیا۔ تن وجود تیرا چیرا، آتم دیونہار گواہیا۔ بنا تتاں تون تیرے نور دا ہوئے نہ کتے وسیرا، جگت مندر نہ کھئے سہائیا۔ پُرکھ
 اکالے دین دیا لے نرگن ساڈے اندر لا لے ڈیرہ، گرہ اپنا آپ وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن آ جا پرہ اپنے کھیڑے، کھڑکی گنڈی آپ کھلائیا۔ نرگن دھار چاڑھ لے بیڑے، بیڑا نیا نوکا نام جنائیا۔
 اسپں بہم بہم تھکے چوراسی والے گیڑے، چارے کھانیاں رنگ رنگائیا۔ تھہ بن لہنا دینا نہ کھئے نیڑے، انت کرن کھئے نہ آئیا۔ ساڈے
 جگت شرع دے میٹ دے جھیڑے، چھری دھار بنے نہ کھئے قصائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے لے جا اپنے ویہڑے، تتاں دا رُوپ اپ تیج وائے

پرتھمی آکاش تتاں وچ نہ پھیر سہائیا۔ سانوں بخش دے چاؤ گھنیرے، گھنٹیا رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ پروردگار سانجھے یار کر دے مہرے، مہربان محبان بیدو تیرا اکو نور ظہور کرے رُشنائیا۔ اسیں جگ جنم لے کے ویکھ لے وتھیرے، مر اپنا ویس وٹائیا۔ ہُن آگے در تیرے، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ تُوں ستگر شبد گہر گمبھیر بے نظیر اسیں تیرے بنیے چیرے، چیلار تیرا روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیمو ابھید چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہ دُھر دا بھیمو کھول دے جگ، جگ جیون داتے دیا کمائیا۔ ساڈی ترسنا بُجھا دے آگ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ تُوں صاحب سورا سرِگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کی ہویا جے اسیں تت جی الپگ، کوڑی کرپا نال وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق سانوں وکھرا چاڑھ دے رنگ، رنگت اک وڈیائیا۔ در ٹھانڈا رہے منگ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ ست سدا بخش دے سنگ، سگلے سنگی ہونا سہائیا۔ اسیں جگت جہان دی منزل جائے لنگھ، آگے اور نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ نام سنا مردنگ، دُھن ناد نال شنوائیا۔ ساڈی آتم سیج سہا پلنگ، بن پوا چول جس دی بنت بنائیا۔ تیری دھار دا تیرا ہووے چھند، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ساڈا لیکھے لا لے بند بند، بندگی وچ تیرے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ ساچا سنگ بخش دے جگ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت جہان رہے نہ حد، حدود اپنی دے وکھائیا۔ جتھے دپیک جوت رہیا جگ، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ پھیر کدے نہ ہوئے اد، گرہ مندر دیئے سہائیا۔ ساڈا لیکھے لا لے ماس ناڑی ہڈ، بوند رکت تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ پُرکھ اکالے پنج تت کہن اسیں تیرے بھگت سہیلے لوک مات جائیں نہ چھڈ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار ایکنکار اکل کل دھاری لیتا سد، سدا حکم نام شبد جنائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ رنگیل پُر جاگیر سنگھ لچھمن سنگھ دھنوری بھجن سنگھ میہر سنگھ شیخ پُر

پریم سنگھ راجے ماجرہ سروپ کور گوسلا *

پن سنگھ دھیان پُر سرچیت سنگھ گھڑوا گرسرن سنگھ ننگل کریپال سنگھ دھنوری سرجیت سنگھ جکت پُر سرجیت سنگھ راجے ماجرہ
پنج تت کہن پرہ ساڈا انتشکرن کر دے شدہ، دئی دویتی شرع شریعتی رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن نراکار نرکار ساڈی اُجل کر دے
بُدھ، بییک وویکی اپنی کھیل وکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی ساڈی پوتر ہووے شدہ، سدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈا انتر نرمل کر
دے دُدھ، کلجگ کورٹا داغ مٹائیا۔ پنج وکار ایکنکار ساڈے اندر کرے نہ یُدھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دا لیکھا دینا مکائیا۔ نگاہ مار
لے مہربانا اُتے بسدھ، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ انت کنارہ تک لے کلکاتی کلجگ، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ پر
پُرکھ پرماٹم ساڈی اودھ رہی پُگ، انت کنت بھگونت دیئے جنائیا۔ ساڈا اشارہ ایکنکار بن رسنا جہوا بُجھ، بُجھارت تیرے آگے رکھائیا۔
پڑدا اوہلا چُکا دے گجھ، نور نورانے نور نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے
مالک ہو سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا ویکھ لے جُگ جُگ دا لیکھا، در تیرے منگ منگائیا۔ کور کُریار دا تک بھلیکھا، بھانڈا بھرم
بھو بھٹائیا۔ اسیں سُنیا پیشین گوئیاں والا تیرا سندیسہ، جس دا سندھیا سرگھی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تیرا حُکم فرمان ا ایکنکار اک
وشیشا، وشیاں توں باہر تیری پڑھائیا۔ کی آسا رکھ کے بیٹھا وشنوں سیج باسک شیشا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا میلا ہووے دُھر سنجوگ،
وچھوڑا جکت رہن نہ پائیا۔ آد جُگادی کٹ دے روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آگے ہووے نہ کھئے وجوگ، سگلے
ساتھی سگلا سنگ نبھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا دسے کھئے نہ روگ، سوگ چنت دینی مٹائیا۔ ستگر شبد شبد دا دیدے جوگ،
جوگی جُگیشر جس تُوں سیس جھکائیا۔ تیرے نام رس دا اکو ہووے بھوگ، بھسمر تیرے رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہو سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ بخش دے اپنا نور، رحمت حق حق کھائیا۔ تُوں سرب کلا

بھریور، دیونہار اک گوسائیا۔ اسیں لوک مات ہونے مجبور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساڈا ناتا توڑ دے کوڑ، کوڑی کریا رین نہ پائیا۔ مستک لا اگتی دھوڑ، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ زرگن سرگن چاڑھ رنگ گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ساڈے اُتے کریا کرنی ضرور، ضرورت تیرے چرن ٹکائیا۔ اندروں گڑھ توڑ غرور، غربت باہر دینی کڈھائیا۔ ساچی خُماری نام دے سرور، سُرتی شبدا نال ملائیا۔ تُوں سرب کلا بھریور، بھریور رہیا سرب ٹھائینا۔ ساڈی بینتی کر منظور، در تیرے سپس جھکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا مُکاؤنا حاضر حضور، حضرتان توں باہر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا بھریور، آد جگاد اک اکھوائیا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت دس پیر سنگھ پنڈ بٹھلانا جیٹھا سنگھ بٹھلانا سنت سنگھ مانک پُر کلر گردیو سنگھ مانک پُر کلر

ہزارا سنگھ چنی پیارا سنگھ روڑا سورن سنگھ برکت پُر *

پنج تت کہن پرہ ساڈے اُتے کریا کر آپ، پرم پُرکھ پرماتم اپنی دیا کائیا۔ وکار ہنکار دُرمت میل دھو پاپ، پنت پُنیت آپ بنائیا۔ آتم پرماتم زرگن دھار بخش دے جاپ، پارہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرکھ سوگ چنتا رہے نہ کھئے سنتاپ، غمی غم خوار دینی مٹائیا۔ ست سوامی انترجامی انت کنت پُچھنی وات، بھگون اپنی دیا کائیا۔ ساڈا لہنا دینا لکھ چوراسی رہے نہ وچ مات، لوک پرلوک ہونا سہائیا۔ زرگن تیرے نال جڑیا رہے نات، سرگن دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا ڈونگھا ویکھ لے کھات، خالق تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں تیرا تت قبیلہ، کامل مُرشد دھیان لگائیا۔ تیرا نام ندھان ہونے وسیلہ، وشو دے مالک دینی وڈیائیا۔ ست سچ ستگر اپنی وکھال لیللا، لہنا لہنے وچوں پرگٹائیا۔ کوڑی کریا اندروں بدل دے دلایلا، بڈھ بیک وویک کرائیا۔ تیرا درشن کریئے تکیئے شہنشاہ شاہ چھیل چھیللا، شاہو بھوپ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی پاؤنی سار،

مہاسارتھی دیا کھائیا۔ اسیں تیرا کردے رہے انتظار، جُگ جُگ تیری اوٹ تکائیا۔ جمدے مردے رہے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری کھیل تکیا چائیں چائیا۔ جُگ چوکڑی لنگھدے گئے وارو وار، ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ بھجے واہو داہیا۔ سندھیے دیندے گئے
 پیغمبر گر اوتار، نام کلمہ سوہلے ڈھولے راگان نادان نال جنائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری جوت دا منگدے رہے دیدار، بن نیناں نین
 دینا درسائیا۔ سو وقت سُنھننا ساڈی پاؤنی سار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بنا نیناں توں نگاہ مار، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ تُوں شاہو
 بھوپ سکدار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ در تیرے منگتے بنے بھکھار، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ تُوں دیونہار داتار، داتا دانی اک اکھوائیا۔
 اسیں پنج تت ناناں در ٹھانڈے کریئے نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم دے ادھار، ادر دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جنم مرن توں
 کرنا باہر، لکھ چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج
 تت کہن پرہ ساڈی منظور کر لے مت، نو نو سیس جھکائیا۔ نگاہ مار لے چارے سمت، چارے کوٹاں ویکھ وکھائیا۔ ساڈی رہی کھئے نہ
 ہمت، انت حوصلے بیٹھے ڈھاپیا۔ ساڈے کایا مندر اندر منوا کرے علت، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ ساڈی پوشاک رہی نہ کھئے خلعت،
 جگت خواری وچ دُبائیا۔ جدھر ویکھیئے تن وجود سارے بنے نندک، تیرا نام ڈھولا سوہلا راگ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن نرگن دھار ساڈی بھڑی، دروہی تیرا نام دُبائیا۔ پرم پُرکھ
 پرماتم اتھ بھڑی، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ انت کنت بھگونت تیری لوڑی، لڑپندے ساجن منگ منگائیا۔ پنجاں تتاں ناتا اپنے نال جوڑی،
 بھکت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ ست وست دینی نہ تھوڑی، اتوٹ اٹھ دینی ورتائیا۔ ستگر شبد چارنا گھوڑی، شاہ سوارے اپنا
 رنگ رنگائیا۔ کوڑی کیرپا ساڈے تن اندرون ہوڑی، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ ہاپے ٹپی بھاگ کریں متھوری، متھن کرنی کوڑ لوکائیا۔
 منوا من پاوے نہ شوری، چار کنت نہ کھئے کُرائیا۔ سانوں دھار بخش دے دوہری، سُرتی شبد نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جُگ چوکڑی نرگن دھار سب دے
 مہری، مہربان نوجوان سری بھگوان اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت دس کرئیل سنگھ پنڈ بڑہیڑی نرمل سنگھ امرتسر بٹہ سنگھ کرتار پُر گردیو سنگھ دُسانجھ خُرد

جاگیر سنگھ بھڑیامر چند پنچہ کوبا ہرچرن سنگھ اوتار سنگھ چندی گڑھ پیارا سنگھ نکھنور گرنام سنگھ جنیت پُر *

پنج تت کہن پرہہ ساڈیاں اتم مُکا دے واٹیاں، پاندھیاں پندھ رہے نہ رائیا۔ منزلاں پوریاں کر دے گھائیاں، شاہ سُلطانا نوجوانا دیا کمائیا۔ ساڈیاں تن وجوداں لیراں پائیاں، چیتھڑ اپنے رنگ رنگائیا۔ دُرمت میلاں جان کاٹیاں، پتت پُنیتا کر صفائیا۔ داغ رہے نہ کایا ماٹیاں، تتوت دینی وڈیائیا۔ جگت دی وکئے کوڑ نہ ہائیا، قیمت شرع نہ کھئے رکھائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے نال گُر اوتار پیغمبر الاٹیاں، زِرگن زِروریر زِرنکار اپنا رنگ رنگائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سرگن دھار ہو کے پھریاں ناٹھیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ تیر تلوار شستراں کھنڈیاں نال کھادھیاں لاٹھیاں، کھڑگاں ونڈ ونڈائیا۔ ساڈے لہنے دینے تک لے رسنا جہوا والیاں پاٹھیاں، جگ جگ صفتی ڈھولے سوہلے گائیا۔ ساڈیاں دھاراں تک لے اُتے تیرتھ اٹھسٹھ ساٹھیاں، پن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے دُرمت میل دے دھو دے مُکھڑے، مہر نظر نظر نال تراٹیا۔ اُلٹے گریہ رہیئے نہ ککھڑے، جنم جنم نہ کھئے بھوٹیا۔ تن وجوداں میٹ دے دُکھڑے، روگ سوگ گوائیا۔ اسیں تیرے در پیاسے بھکھڑے، ترسنا ترپت دینی کرائیا۔ دروبی اپنے مارگ اُتوں اُکھڑے، ساچا پندھ نہ کھئے جناٹیا۔ در تیرے سوامی جھکڑے، نو نو لاکھئے پائیا۔ ساڈے بھاگ جگا دے سترے، زِرگن زِراکار زِرنکار دے انگڑائیا۔ دین دُنی ساڈے پھیر کریں نہ ٹکڑے، حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ اسیں تت ادھاری تیرے بترے، بُتخانے ہو کے دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی دھو دے دُرمت میل مٹی، خاکی خاک تیری چرن دھوڑ رمائیا۔ ساچی دھار ایکنکار وکھا دے چٹی، زِروریر اپنے رنگ رنگائیا۔ دُرمت میل دھو دے اوٹ تیرے اُتے سیٹی، صاحب سُلطانے ہونا آپ سہائیا۔ ساڈا ایشٹ رہے نہ پتھر اٹی، جوتی جاتے اکو تیرا درشن پائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیوے ہاپے اُتے ٹیپی، سندیسہ کی درڑائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں انت پنچم دھار نہ جائے نچٹھی، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں کر دے صاف ستھرے، سوہنی بنت

بنائیا۔ تیری دھار اگئی ساڈے وچ اترے، اُتر پورب پچھم دکھن وچ ودھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے بنیئے پترے، پتا پوت گود لینے۔
 ٹکائیا۔ زرگن دھار اپنے چُک لے کچھڑے، پھڑ باہوں لوک مات اٹھائیا۔ اسیں تیرے پیار دے بھکھڑے، جگت ترسنا نہ کھئے جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں چاڑھ دے رنگ چلؤل،
 چولے خاکی دے رنگائیا۔ زرگن دھار تینوں نہ جائیے بھؤل، اہل دینی مان وڈیائیا۔ تُوں مالک کنت کنتوبل، فُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔
 تیرا دھرم دا دھرم ویکھیئے اصؤل، نیم سچ سچ سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ قاتل مقثول، مقبریاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ نو ستّ دا ستّ ہووے
 اصؤل، اصل اصل وچوں پرگنائیا۔ تیرا نام پنگھوڑا لئیے جھؤل، ہلارا دو جہان وکھائیا۔ چرن چرن لائیے دھؤل، دھوڑی مستک خاک
 رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈی آد جُگادی آسا ایک،
 ایکنکار دیئے جنائیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیری رکھی ٹیک، ہر پُرکھ زرنجن سچ تیری سرنائیا۔ ایکنکارے پُرکھ اگے آپے ویکھ، آپ زرنکار
 جوت دھار کر رُشنائیا۔ اباشی کرتے دُھر دے کھول بہیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ سری بھگوان اپنا سہنجنا کر دیس، پاربرہم برہم
 اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد سنا سندیس، دُھر دا سوہلا ڈھولا اک درڑائیا۔ تُوں آتم دھار پرما تم سب دا نریش، نرائن نر اک اکھوائیا۔
 دروبی ساڈے اندروں کوڑی کِریا کل دا کڈھ کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سو لیکھا لہنا دینا پورا کر دے جو کہہ کے گیا گویند دس
 دسمیش، دہ دشا دھیان لگائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ منڈے دو جہان ہمیش، ہم ساجن کی تیری بے پرواہیا۔ کی سندیسہ دیوے دو سہنسر
 جہو شیش، وشنوں وشو دھار کی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن لر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حُکم آد جُگاد سدا ہمیش، ہم ساجن تیری بے پرواہیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ دوراہا گجن سنگھ نچھتر سنگھ بہاگ سنگھ گرنام کور دوراہا گرنام سنگھ اندر سنگھ پریم سنگھ بہیم سنگھ گردیو سنگھ بنت سنگھ ہرینس سنگھ سری رام مقصودڑا جرنیل سنگھ چنچل سنگھ مہاؤن گردیو سنگھ للہیڑی بگا سنگھ نت سردارا سنگھ راؤنی جگدیش سنگھ اجنودھ انگریز کور بھرپور گڑھ گرمیت سنگھ چگ معافی *

پنج تت کہن پرہ ساڈے پرہ پُرکھ اباشی، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ زرگن دھار سرگن کرنی رہراسی، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ آد جگادی ساڈی پچھلی میٹ اداسی، چنتا چکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے منڈل تیری تکیئے راسی، گوپی کاہن سری بھگوان اپنا کھیل دینا دکھائیا۔ تیرا نور ظہور ویکھیئے پرتھی آکاشی، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ ساڈی ترسنا پوری کر دے آسی، آساوند ہو کے منگ منگائیا۔ ساڈا نانا توڑ دے نالوں شنکر کیلاشی، تن وجوداں دئے نہ کھئے سزائیا۔ چڑھنا پئے نہ دھرم رائے دی پھاسی، چترگپت لیکھا نہ کھئے رکھائیا۔ لاڑی مؤت ساڈے نال کرے نہ ہاسی، کال نگارہ سیس نہ کھئے وجائیا۔ ٹوں شہنشاہ شاہو شاہاشی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ دس دس ماسی، مات گریہ دا پنڈھ دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ پنج تت کہن صاحب بخشند، ست تیری سرنائیا۔ ساڈا خوشی کر دے بند بند، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ بنا چن توں چاڑھ دے چند، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ بن رسنا جہوا تیرا گائیے چھند، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا بے پرواہیا۔ ساڈا انتر نیتربین رہے نہ اندھ، لوچن نین دینا چمکائیا۔ مہربانا سری بھگوانا اسیں منگان رہے منگ، پنج تت نمانے جھولی ڈاہیا۔ زرگن دھار چاڑھ دے رنگ، رنگ مجیٹھ اک چڑھائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ نال پنج، پنج وکارا لیکھا رہے نہ رائیا۔ بھیو کھلانا برہم بنگ، پاربرہم پرہ اپنا پردہ لایا۔ دین دنی وچ پھیر نہ پیئے جم، جنم مرن دا لیکھا دینا چکائیا۔ ساڈا پورب تک لے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈاہیا۔ ساڈے انتشکرن وچوں میٹ دے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ٹوں ستگر داتا ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ ساڈے نال ستگر شبد دھار کر لے دھرم، دھرم دے نال تیرے آگے سیس نوائیا۔ اکو اوٹ دینی اپنے چرن، سرن اور نہ کھئے تکائیا۔ زرگن دھار پھڑنا ساچا لڑن، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیری منزل حقیقی چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ در دوارے

تیرے کھڑن، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ پنج
تت کہن پرہہ نگاہ مار لے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ----- ویکھ وکھائیا۔ ساڈی سُن پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوئیا۔ تُوں
شہنشاہ شاہ پاتشاہ سِکدار، جُگ جُگ تیرا حُکم اتھاپیا۔ تُوں ویکھے وگسین ویکھنہار، پارہرم پرہہ تیری بے پرواہیا۔ ہوں در ٹھانڈے
تیرے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جُگ چوگری جمدے مردے رہے وارو وار، لکھ چوراسی بھجے وابو داہیا۔ سائوں ملیا نہ
کھئے سہار، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نام کلمے پڑھدے رہے پیغمبر گر اوتار، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے
تیرا نُور نُور جوت نہ ملیا دیدار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر
دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی وست دا دے دے دان، دیونہار تیری سرنائیا۔ اسین آد جُگادی تیرے بال
نادان، بچن تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو بھوپ سُلطان، پارہرم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ اسین کھیل تکدے رہے سیتا رام،
کرشن کاہن کاہن نال وڈیائیا۔ پیغمبران بنے رہے غلام، صلح کل تیری سیو کھائیا۔ گرُو گردیوا کردے رہے پروان، نو نو سیس جھکائیا۔
ڈھولے سوپلے گاؤندے رہے گان، رسنا جہوا بئی دند بلائیا۔ کایا کعبہ تکدے رہے مکان، حُجرہ حق حق ویکھ وکھائیا۔ نگاہ ماردے رہے
زمین اسمان، منڈل منڈپ تکے چائیں چائیا۔ عالم فاضل بندے رہے ودوان، ودت ہو کے تیری دھار رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے
تیرا انت نہ ملیا نشان، نشانے دین دنی تجائیا۔ کیرپا کر سری بھگوان، در تیرے منگ منگائیا۔ در درشن دینا آن، آنک کل دھاری اپنا
رُوپ بدلائیا۔ نیتر نظر نہ آئے وچ جہان، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ پنج تت نانے اپنے در کر پروان، پرم پُرکھ پرہہ دیا کھائیا۔ اسین
بھگت سہیلے تیرے بال آنجان، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ آتما نال وسیئے سچکھنڈ تیرے مکان، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ
منوآ نال شیطان، شرع دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیری جوت وچ جوت تیرے رُوپ وچ سمان، سمان سماپت کر لوکائیا۔ نو نو چار پچھوں منگیا
اکو دان، داتے دانی دینا ورتائیا۔ اسین پنج تت رہنا چاہندے نہیں وچ جہان، دین دنی دنی تجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی بینتی کریں پروان، پرم پُرکھ پرماتم در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت دس اُدھیانہ شہر جسونت سنگھ ہربنس سنگھ لال سنگھ ہرنیک سنگھ گردیو سنگھ نرنجن سنگھ ملکیت سنگھ سردارا سنگھ نرویر سنگھ مکھر سنگھ مدن سنگھ ہرچرن سنگھ سرجن سنگھ گلدیپ کور پھولا رانی ہرویل سنگھ مہندر سنگھ ہربنس کور سکھونت کور اُدھیانہ جگندر سنگھ داکھاں درشن سنگھ اجنودھ مختیار سنگھ منڈیاں بھگوان سنگھ تنوڑ مہندر سنگھ داکھاں پورن سنگھ منڈیاں شام کور منڈیاں کرم سنگھ گڑے *

پنج تت کہن سُن مالک سوامی میرے، مہربان محبوب مہبان دھیان لگائیا۔ اسیں آد جگاد جگ چوگری ویس وٹائے بتھیرے، چارے کہانی بھجے واپو داہیا۔ خوشیاں رنگ مانے چاؤ گھنیرے، دین دُنی نال مل کے وجدی رہی ودھائیا۔ ناتا بناؤندے رہے گرو گڑ چیرے، مُرید مُرشد تیرا رنگ وکھائیا۔ انت سِری بھگونت کلجگ بھس گئے وچ اندھیرے، ست ستوادی برہم برہمادی ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ساڈے اُتے کر دے مہرے، مہربان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیری تکیئے حق عدالت، عدل انصاف دینا کھائیا۔ درگاہ ساچی دے ساچے مالک، انت تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹ درشٹ خلق دے خالق، مخلوق دے مالک تیری بے پرواہیا۔ نرگن نرکار نرنکار ساڈا بن ثالث، وچولا اکو اک اکھوائیا۔ اپنا بیہو کھول دے خالص، خالص تیری اوٹ تکائیا۔ جگت نندرا میٹ دے آس، ترسنا کوڑ دینی مٹائیا۔ دُرمت میل دھو دے کالکھ، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ دین دُنی دی تک جہالت، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ بن تیرے نام کلمے دئے نہ کھئے ضمانت، سہائک نائک نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں مالک اکو صحیح سلامت، ستگر شبد شبد اکھوائیا۔ ساچی دے دے نام نیامت، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے دیونہار سوامی،

صاحب سلطان نوجوان سری بھگوان تیری سرنائیا۔ آد پُرکھ انادی اپرمپر سوامی، برہم برہمادی تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ ساڈی سجدیاں توں باہر تیرے چرن اک سلامی، بن سیس سیس جھکائیا۔ پرم پُرکھ ساڈی شرع دی کٹ غلامی، زنجیر بے نظیر دے ٹرائیا۔ ٹوں پروردگار نور امامی، کامل مُرشد اک اکھوائیا۔ مقالے حق دے حقیقت دے مالک دُھر مقامی، مقالے حق تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا گرہ سہنجنا اک انامی، انتت کلا دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈے تن وجوداں دی جوہ رہن نہیں دینی بیگانی، مہربانا اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں پرم پُرکھ پر ماتم کرنہار مہربانی، محبوب اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی ویکھ لے کتھا کہانی، جگت کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری مُحبت آد جگاد سدا پُرانی، پُنه پُنه پرہ تیرے چرن سیس نوائیا۔ جگ چوکری ستگر شبد تیری دیندے رہے قربانی، کربلیاں دے مالک کوک کوک سُنائیا۔ تن وجود ماٹی خاک ہندے رہے فانی، مقبریاں وچ اپنے آسن لائیا۔ ساڈا انت جھگڑا میٹ جسمانی، جسم ضمیر بے نظیر اپنے حکم نال بدلائیا۔ ٹوں مالک اک اسمانی، اسم اعظم اک جنائیا۔ تیرے در تے چاہندے پد اک نربانی، گرہ اکو دینا وکھائیا۔ جتھے نام شبد دُھن سُنئیے دُھنکانی، بن رسنا راگ درڑائیا۔ جوتی جوت دِسے مہانی، بن تیل باقی ڈگمکائیا۔ ٹوں ساڈے مالک بخش دے چرن دھیانی، نیتر نین نین بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد برہم برہماد نرگن دھار دو جہانی، سرگن سرشٹی درشٹی اندر اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت دس ٹانڈا بلونت سنگھ سورمے دے ملن سمیں اوہناں دے نوت * *

جن بھگتاں آخر نبھے توڑ، لگی پریت پریت نہ کھئے ٹرائیا۔ جو ستگر شبد چڑھاوے اگم گھوڑ، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکری منیا سب نے بندی چھوڑ، چھٹکی لو دئے لگائیا۔ دُھر حکم نال منوآ دہ دشا توں لوے ہوڑ، دین دنی نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں دو جہاناں سری بھگوانا انتر آتم جاوے بہڑ، دُور ڈراڈا نیرن نیرا اپنا پندھ مکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاالا

جس نوں کہندے براہمن گوڑ، گوڑیاں توں باہر اپنا بھیو کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ سچ پریتی جس نال گئی لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم دھار کدے نہ کرے الگ، پر ماتم اپنا میل ملاٹیا۔ کوڑ کڑیاں کل کلپنا میٹ کے آگ، امرت میگھ آگم برسائیا۔ درس دکھائے سورا سربگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئے اُپر شاہ رگ، نو تو در دا پندھ مکائیا۔ جس دا نام ندھان پن سر تال توں جائے وچ، آتمک دھن دھن پرگٹائیا۔ نرگن نرگن اپنے میلن دا آپے بنا سبب، میل ملاوا کرے چائیں چائیا۔ جتھے دین دنی دی نہیں کوئی حد، اوتھے بھگتاں اپنا گرہ وکھائیا۔ جس مندر وچ جوتی دھار نرکار نرکار اکو روپ رہی جگ، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میل ملاٹیا۔ لگا پریم کدے نہ ٹندا، جگت وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ ایہہ کوئی ناتا نہیں بلاں بُٹ دا، رسنا جہوا نہ کھئے چترائیا۔ جس دا جام آگمی حقیقی گھٹ دا، پن رسنا توں رس چکھائیا۔ اوہ بھگت سہیلے گرو گریچیلے اپنے سینے لا کے گھٹدا، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ ناتا جوڑ کے آتما دھار پر ماتم پتا پُت دا، پوت سپوت ویکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا لیکھا جانے اپنی رت دا رتھی نام نال مہکائیا۔ ستگر دا ناتا پیار نہیں کوئی کایا پنج تت بُت دا، بُتخانیان باہر اپنا کھیل کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنے رنگ رنگائیا۔ ستگر میلا نہیں کوئی تتاں والا سریر، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ داتا گہر گمبھیر، گنونت اک اکھوائیا۔ اوہ جدوں چاہے بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی صفت وچ صفت کر کے گیا کبیر، مقبریاں وچ روون مارن دھاپیا۔ اوہ کلجگ اتم شرع دے کتن آیا زنجیر، شاہ حقیر اکو رنگ رنگائیا۔ جس دی کھچ سکے نہ کھئے تصویر، اوہ لاتصویر اپنی کھیل کھلاٹیا۔ اوہ پیراں دا پیر، پیغمبر نور الہیا۔ جس پچھلے لیکھے اُتے مارنی لکیر، لائن اگلی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلاٹیا۔ ستگر ناتا نہیں کوئی جگت پیار، مُحبّت کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی پاونہارا سار، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھے چائیں چائیا۔ پن جگت نیناں توں دیوے دیدار، نیج نیتر لوچن اکھ اکھ کھلاٹیا۔ تن وجود محبوب رہن دیوے نہ دھواں دھار، اگیان اندھ دیوے مٹائیا۔ امرت رس نہجر جھرنا بوند سوانتی دے کے ٹھنڈی ٹھار، ناہی گول گول اٹائیا۔ سچ شبد دی

دے دھنکار، انحد نادى ناد سُنائيا۔ کھلاپاتى ديا باتى گھر گھر وچ کر اجيار، جوت اُجالا نُوَر نُوَرانہ اِکو اِک ڈگمگائيا۔ اپہ کھيل سچى سرکار، آد جُگاد جُگ چوڪرى كرنى دا كرتا كرتا آيا۔ بھگت وچھوڑا بھوئے نہ دُوچى وار، مليا ميل نہ كھئے تڑائيا۔ جس دا لہنا دينا نِرگن سرگن سرگن نِرگن دھار، نروير نِركار نِركار پروردگار سانجھا يار اپنا رنگ رنگائيا۔ سو ويكھے وگسے پاوَنہارا سار، پاربرہم پت پرَميشور اپنا بھيو چُكائيا۔ جس دا بنا جگت نيتراں تون ہندا ديدار، ديدہ دانستہ نظرى آيا۔ اُس صاحب سَتگر نُون سدا سدا سد نِمسكار، نو نو آد جُگاد برہمند كھنڈ پُرى لوء آكاش پاتال گگن گگنتر زمين اسمان لکھ چوراسى سيس نوايا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كِرپا كر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائيا۔ بھگت كہے مىرى پريتى تيرے نال بھگوان، بھگون دىنى وڈيايا۔ ميرے آد جُگادى كاہن، دو جہاناں دا تے بے پروا ہيا۔ اُٹھ ويكھ مىرا نشان، بنا نشانیاں دھيان لگائيا۔ ميں دین دُنى وچ بوياء بے پھچان، رُوپ رنگ ريكھ مىرا ويكھن كھئے نہ پائيا۔ مىرا تيرے اُتے مان، تون نانياں ہوئیں سہائيا۔ تون شاہو بھوپ سُلطان، شہنشاہ اِك اِكھوئيا۔ در ٹھانڈے دينا دان، مانگت ہو كے جھولى ڈاھيا۔ مىرا جيؤ پنڈت تيرے ليكھے لگے پران، ساہ ساہ تيرے وچ سہائيا۔ مىرا صدق بھروسہ دھرم سب دے مالک تيرا اِك ايمان، عملاں تون رہت تيرى اوٹ تڪائيا۔ مىرا ناتا تُوئے نہ كدے وچ جہان، دین دُنى سڪے نہ كھئے تڑائيا۔ سدا سدا سد تيرے چرن كول رہے دھيان، دوسر نظر كيسے نہ آيا۔ مىرى بينتى دُھر دے كنت كرين پروان، پرم پُرکھ پرہ تيرى اوٹ ركھائيا۔ تون شاہو بھوپ شہنشاہ سُلطان، مرد مردان اِك اِكھوئيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كِرپا كر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا مالک خلق دا خالق وست ائمل ائمل جن بھگتاں انتر نرنتر اپنے حُكم نال ٹكائيا۔ پريتى كہے بھگتو ميں كدے نہ تُوئدى، توژن والا نظر كھئے نہ آيا۔ ميں كوئى ونجارى نہيں جگت والے گھٹ دى، بھتھاں نال ہتھ نہ كدے ملائيا۔ ميں بُلارن نہيں رسنا جہوا والے بٹ دى، بتي دندان نہ صفت صلاحيا۔ ميں ڈرن والى نہيں كيسے گنٹ دى، بھے وچ بھو نہ كھئے ركھائيا۔ ميں پياري نہيں كيسے دھى تے پُت دى، جگت ناتا سنگ نہ كھئے بنائيا۔ ميں تے سدا كھيل ويكھدى اُس اِبناشى اچت دى، جو چيتن سب نون رھيا كرائيا۔ سچ پُچھو ميں پريت بنا پريت دى كِرپا تون كايا مندر اندر كدے نہ اُٹھدى، آپ اپنى لے انگرائيا۔ بھگتاں دے اُتے مُحبت وچ كدے نہ تُوئدى، مہربان ہو كے مہر نظر ٹكائيا۔ تہانوں پتہ نہيں آتما پرماتما دى

دھار اک جٹ دی، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ من دی دھار وچ سچ دی دھار چھڈی، ستگر چھٹکی لو پھیر دئے لگائیا۔ ہن تسان کھیل ویکھنی اُس پرہو دی سہنجی رت دی، جیہڑا رتڑی سب دی دئے مہکائیا۔ دُنیا ونجارن ہونی تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم دھار دو ٹک دی، جس دے نال دو جہاناں پندھ مکائیا۔ بلونت کنت ستگر دی پریتی پیار وچ کدے نہ مکدی، انت انت کہن کچھ نہ پائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں جیو جنت دی، جگت جگیا سواں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگ چوکڑی بھگت ادھارنا ریتی چلی آئی بھگونت دی، بھگون ہو کے بھگوان سد بھگتاں اپنا رنگ وکھائیا۔ ایہہ کوئی صفت وڈیائی نہیں اکھراں والے منت دی، نرگن بیو دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ بڈھیل گرانام سنگھ دھتہ سنگھ ڈھیہ پئی ہری سنگھ مہا سنگھ والا پاکھر سنگھ موہی

ناہر سنگھ رقبہ بلونت سنگھ گجروال گردیال کور بوپا رائے *

پنج تت کہن پرہہ ساڈا اک بنا دے ایشٹ، ایشڈیو پر ماتم اک جنائیا۔ سب دی اندروں کھول دے دریشٹ، دریشٹانت اپنا نام سمجھائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کر دے جو رام گرو کہا وششٹ، وشیاں تون باہر سمجھائیا۔ نگاہ مار لے دین دُنی وچ سریشٹ، سریشٹ اپنا پردہ لاپیا۔ انتر واشنا سب دی ہونی بھرشٹ، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ تیرا دھرم دھار دا دھرم ہندا جائے نیشٹ، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن ساڈے شاہو بھوپ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ ساڈا میٹ دے اندھ کوپ، اگیان اندر رہے نہ رائیا۔ دھرم دھار اپنے بنا لے سپوت، پتا پوت لے گل لگائیا۔ پنج وکار ہنکار ساڈے اندروں کر دے کوچ، کوچا گلی کر صفائیا۔ نام ندھانا بخش دے سوچ، سُچ سنجم اک سمجھائیا۔ دکھ رہے نہ کایا پنج بھوت، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ آتم پر ماتم تیرا کھیل تانا پیٹا سوٹ، سوٹردھاری پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر وست اگم ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا اکو ہووے نام، نام ندھانا دے جنائیا۔ شرع تون باہر دس پیغام، پیغمبران

باہر پڑھائیا۔ تیرا اکو ہووے کلام، کلمہ کائنات دے سمجھائیا۔ تیرا اکو نور نظری آئے امام، عملان توں ربت نور الایہیا۔ تیرا اکو ہووے
 حقیقی جام، جگت مدھ دا لیکھا دینا مکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ تمام، طمع لالچ جگت رہے نہ رائیا۔ انت کنت بھکونت سب دا لے
 انجام، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ تون نوجوانا سری بھگوانا شہنشاہ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نگاہ مار لے وچ جہان، جہالت کوڑی ویکھ
 وکھائیا۔ ست دھرم دا دھرم دے نشان، نشانے دین دنی بدلائیا۔ ساڈی بینتی کر پروان، پرم پُرکھ پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ تینوں سارے ہون جھکدے، پن قدمان
 سیس نوائیا۔ ونجارے ہوون اکو ٹک دے، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جھگڑے مکا دے کلجگ کوڑ اپرادھی ست دے، سوئی سرتی
 لے جگائیا۔ ایہ کھیل ویکھیے تیرے ابناشی اچت دے، چیتن دین دنی کر لوکائیا۔ وقت سہنجے کر دے اپنی رت دے، رتڑی بنا بسنت
 مہکائیا۔ اسیں غریب نہانے نو نو در تے پُچھدے، نیتر نینان نیر وہائیا۔ سانوں نام ندھانا دات اگئی ٹُچھ دے، مہربان مہربان آپ
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، تڈھ پن دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈیاں شبدی
 دھار بدل دے بولیاں، انبولت راگ جنائیا۔ اسیں وکھ وکھ رہیے وچ نہ ٹولیاں، حصے دین دنی نہ کھئے جنائیا۔ شرع دی دھار وچ کھیلیے نہ
 بولیاں، کھنڈے کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ تیری محبت وچ سب آتما ہون مؤلیاں، مؤلا اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ نگاہ مار لے اُپر دھولیا،
 دھول دا لیکھا دینا چُکائیا۔ اقرار تک لے قویا، کھلاپتی اپنی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور،
 دھر مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا اکو گیت ہووے گوہند، گہر گمبہر گور دینا درڑائیا۔ تون زرگن دھار ساگر سندھ، سرگن
 کرنی آپ صفائیا۔ تن وجود اپنی بناؤنے بند، جو بندرابن دا کھن آشا گیا رکھائیا۔ ساڈی سگلی میٹنی چند، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ تون
 مالک خالق گئی گہند، پُرکھ اکالا دین دیا لا اک اکھوائیا۔ تیری کرے کوئی نہ بند، بندکان دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ ایہ تیرا سہنجنا ہوئے جیو
 پنڈ، انڈ برہمنڈ ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت
 کہن پرہ ساڈی اکو ہووے آواز، انبولت دینی جنائیا۔ جس وچ تیرا کھلے راز، رازق رزق رحیم پردہ دینا چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ روزہ

ناز، کلمہ شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنا بھیو کھول آغاز، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ اکو تیرا نور دسے واحد، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دنی
 آتم دھار کر آباد، پاربرہم پرہہ اپنا گرہ سہائیا۔ لکھ چوراسی اندر تیری ہووے یاد، نو کھنڈ پرتمی ست دیپ اکو مندر دینا سہائیا۔ تیرے
 شبد دا شبدی وجے ناد، ناد انادی دھن دینی شنوائیا۔ تون مالک برہم برہما، برہمانڈ دا پردہ دینا اٹھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے پنج تت
 تینوں رہے ارادہ، رادھکا کرشن والی سیس نوائیا۔ ساڈے اتتر رہے نہ واد وواد، وکھ دینی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تون مالک سدا جگاد آد، آد جگادی اک
 اکھوائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ پکھووال ناظر سنگھ سادھو سنگھ سردارا سنگھ کرم سنگھ سرون سنگھ منگل سنگھ پکھووال
 برجیت سنگھ لیل گرمیج سکھ ہری سنگھ برج پلٹو رام سدھار چنچل سنگھ سدھار ہرچرن سنگھ ڈانگو
 بھاگ سنگھ بسراواں گردیال سنگھ ننگل خرد *

پنج تت کہن پرہہ تیرے چرن کول واسطہ، واستک آستک ہو کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں اکو دس دے راستہ،
 راہ بے پرواہ اگم اتہاہ دینا جنائیا۔ کھیل دس دے پرم پُرخ اپنی اگمی راس دا، منڈل منڈپ نرگن نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے
 نہ رسنا رس سواس دا، جگ جیون داتے پُرکھ بدھاتے ایک نام دینا درڑائیا۔ تون مالک خالق پاربرہم پرتمی آکاش دا، گگن گگنتر تیری
 اوٹ تکائیا۔ ساڈا سچ ٹکانا اکو ہووے تیرے چرن نواس دا، دوجا گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا مکا دے ہڈ ناڑی ماس دا، رکت بوند دا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ روپ انوپ درسا دے کھلاپات دا، پت پرمیشور اپنا پردہ لاپیا۔ ساڈا لہنا دینا دھرتی دھرت دھول دھول رہے نہ ذات پات دا،
 پتوتے ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ
 ساڈی سن فریاد، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تون بنت بنائی آد، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل کھیلیا جگ جگاد، چوکڑی بھجے واہو

داہیا۔ لکھ چوراسی کیتی آباد، تن وجوداں نال سہائیا۔ رسنا جہوا لیندے رہے سواد، رس رسک رسک تیرا ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل
 تکیا وچ برہما، برہمانڈ دینا نین اٹھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی دے دے داد، وست امول امل ورتائیا۔ دُھن آتمک سنا دے ساڈے
 اندر ناد، نادی دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن
 پرہ ساڈے سگلے سنگی، ساجن تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں کر لے اپنے کار انگی، انگیکار اک اکھوائیا۔ دُھر دی وست دے دے منگی،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ پرکرتی پنجھی، پنج تت رہے گر لائیا۔ ویکھ لے پچھلی جگ چوکرئی کوٹن لنگھی، اپنا
 پنڈھ مکائیا۔ ساڈی دھار ہوئی نہ ٹھنڈی، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ ست سچ دوارے پائی کیسے نہ گنڈھی، ناتا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔
 ساڈی آیو بیت گئی لمبی، گنتی گنت نہ کھئے وکھائیا۔ سانوں دے دے سکھ اندی، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ کوڑی کریا واسنا اندروں
 کڈھ دے گندی، سگندھ اپنی دینی وکھائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے پابندی، ناتا بدھاتا دینا ٹرائیا۔ گر اوتار پیغمبران نال تیری کلجگ اتم
 سندھی، پیشین گوئیاں ویکھنیاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا
 سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے مترا میت، ساجنا دیئے جنائیا۔ سانوں کر دے پتت پتت، پتت پاون تیرے بتھ وڈیائیا۔ دھرم دی
 دھار سمجھا دے ریت، مارگ اکو اک وکھائیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ حُجرہ حق جنائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت،
 ترے بھون دھنی تیری اوٹ رکھائیا۔ زرگن سرگن کر ٹھانڈا سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ سدا سہیلے وسنا چیت، چت وت ٹھگوری رہے
 نہ رائیا۔ تیرے نال ہووے پریت، پریت ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک
 دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا سہا دے مندر، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی گندر، کایا قلعہ کوٹ ویکھ وکھائیا۔
 پرکاش بخش دے سوریہ چندر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ساڈی منظور کریں بندن، بندگی وچ سیس نوٹیا۔ اسیں تت وچارے پنجم، پنجم
 دُھن کرنی شنوائیا۔ پُرکھ اکالے چاڑھ دے رنگن، رنگ اک اک رنگائیا۔ دو جہاں در جائے نہ منگن، دو جہاں اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ تیری
 چرناں دی دھوڑ ساڈا مستک ہووے چندن، نور ظہور کرنا آپ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا

ور، دُھر وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے لاشریک، شرکت اندرون دے کڈھائیا۔ تُوں مالک خالق واحد تیرے وچ حق توفیق، حُحفے نام کلمے والے جھولی پائیا۔ اسیں آد جُگادی تیرے رفیق، مِتر پیارے اک اکھوائیا۔ ساڈے اندرون میٹ اندھیرا تاریک، نوری چند چند کر رُشنائیا۔ تیری اکو سُنئیے حق دی حق حدیث، کلمیاں توں باہر ہووے پڑھائیا۔ تُوں مالک خالق بیس اکیس، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈی دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کوئن کوٹ جُگ چوکریاں تیری یاد وچ گئے پیت، پیتی کتھا کہانی رہے سُنائیا۔ ساڈی آشا منسا پوری کر دے اُمید، ترسنا کوڑ دینی مٹائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں تیرے ملن دی ریجھ، میل ملاؤنا چائیں چائیا۔ اسیں برخوردار تیرے عزیز، عاجز تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا درس بنا نیناں توں ہووے دید، نُوں نُوں شاہ سُلطانے نوجوانے مرد مردانے سری بھگوانے اکو ظہور دینا دکھائیا۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت دس سنگرور شہر ہرنس سنگھ ستندر پال کور پٹیالا سردارا سنگھ چھاجلا

تریلوک سنگھ سنام شام سنگھ برنالہ ہرديو کور بُرج لٹاں *

پنج تت کہن پرہہ ساڈی ماٹی تک لے خاک، مقبریاں وچ پیغمبر دین گواہیا۔ تن وجود محبوب ہوئے نہ پاک، پاکیزہ تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ زرگن نرویر نرنکار اگے جھاک، بن نیتر نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈا مِتر پیارا دے نہ کوئی سجن ساک، سین سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی سچ سوامی کھلاپات، پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ چرن کول اُپر دھول نات، بدھاتا اپنے نال رکھائیا۔ دین دیاں دیندھ ٹھاکر درشن دینا اک اکانت، اکل کل دھاری اپنا پردہ لاپیا۔ سچ سوامی انترجامی بخشنا امرت بوند سوانت، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں چھوٹے نئے تیرے بال

نادانے، آئیو چار جُگ دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُلطانے، پاربرہم پت پرمیشور اک اکھوئیا۔ نرگن سرگن تیرے جُگ چوکرئی ویکھے بہانے، تن وجوداں کھیل کھیلیا چائیں چائیا۔ انت کنت بھگوت تَدھ بن سانوں نہ کھئے پہچانے، بے نظیر نظر نہ کھئے ملائیا۔ اسیں دین دُنیا وچ ہندے رہے فانے، پھاسی گلاں وچ لٹکائیا۔ ساڈے انت دسن نہ کھئے نشانے، نشان جگت جگت نہ نظری آئیا۔ تُوں کیرپا کرگن ندھانے، گہر گمبھیر گور تیری آس رکھائیا۔ ساڈی بینتی کر پروانے، پرم پُرکھ پرہ بے پرواہیا۔ سانوں لے جا سچکھنڈ سچے مکانے، جتھے تیرا آتم نور سوبھا پائیا۔ اسیں تن وجود جن بھگت تیرے جُگ چوکرئی پُرانے، پُنہ پُنہ تینوں سیس نوئیا۔ ساڈا تیرے اُتے مانے، مان ابھان دینا گوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سُلطانے، پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنج تت تیرے در کھڑے نانے، نمو نمو کہہ کے سیس نوئیا۔ اسیں تیرے آد جگاد جگا جگت نہ ہوئیے بیگانے، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں اپنے گرہ دا دے دے تھان، تھنتر اکو نظری آئیا۔ ساڈا روپ رنگ ریکھ رہے نہ وچ جہان، میلا پھیر نہ کھئے ملائیا۔ پوَن پانی تیرے وچ سمان، اگنی تت تت نال رلائیا۔ پرتھی آکاش تیرا کھیل مہان، خالق خلق دینی وڈیائیا۔ اسیں تیرے نڈھ بال آنجان، بُدھ ہین تیری اوٹ تکائیا۔ جے بھگتاں آتما کریں پروان، پرم پُرکھ دیویں مان وڈیائیا۔ کیوں ساڈا لیکھا رہے وچ جہان، دین دُنی نال ملائیا۔ انت ساڈی دشا آپ پہچان، حصہ اپنا منگ منگائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جُگ کدے نہیں منگیا دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ ہُن کوک کوک کے کہیئے سری بھگوان، بھگون دیئے جنائیا۔ اسیں تت نانے بھگت سہیلے سچکھنڈ تیری درگاہ ساچی مقامے حق دا تکیئے اکم مکان، جتھے چہپر چھن نہ کھئے سہائیا۔ دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت جگے مہان، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ ایکنکار تیری آد جگادی اکو بنا آواز توں سُنئیے دھنکان، انادی ناد دینا جنائیا۔ در ٹھانڈے بینتی پرم پُرکھ کریں پروان، پاربرہم پرہ آشا پور دینی کرائیا۔ جنم مرن دا لیکھا ساڈا رہے نہ وچ جہان، آون جاون تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن نرگن چرن پرتی دینا مان، مانو مانس مانکھ ہو کے تیری آس رکھائیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت دس پٹیالا شہر بلونت سنگھ بھجن سنگھ چپکی بلدیو سنگھ بوٹا سنگھ والا

پریم سنگھ داؤن کلا موہن سنگھ نابھا *

پنج تت کہن پرہ ساڈے لیکھے پورے کر دے حج دے، دین دُنی دا اتم پندھ مکائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی رہے بھجڈے، سرگن ہو کے چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ دین دیا لے تینوں رہے لبھدے، دو جہاناں نین اٹھائیا۔ تیرے میلے کدے نہ ہویئے سبب دے، پاربرہم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ لہنے دینے تک لے چار جگ دی حد دے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملائیا۔ اسیں ونجارے بنے رہے مڑھی گور اگ دے، تن خاکی خاک سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں مڑھیاں گوران لاؤندے رہے آسنا، نو ست اپنا ڈیرہ لائیا۔ نگاہ مار لے پُرکھ ابناشنا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوہاں جنگلاں ساڈا واسنا، گھر مندر جگت تجائیا۔ ساڈی دُہائی پرتھی آکشنا، دروہی تیرا نام سُنائیا۔ ساڈا لیکھے لا لے ہڈ ناڑی ماسنا، رکت بوند رنگ رنگائیا۔ تیرے ہویئے داسی داسنا، نرگن تیری سیو کھائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ شاہاشسا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ ساڈا لہنا پورا کر دے دس دس ماسنا، مات گریہ نہ اگن تپائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتنا، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھيو کھلا دے اپنا باطنا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سچ سوامی دینا ساتھنا، سکلا سنگ بنائیا۔ ہو اناٹھ اناٹھنا، داسی داس داس اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت نہانے جگ، جگ جیون داتے دے وڈیائیا۔ تیری سرن سرنائی جائیے لگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھابیا۔ میل ملاؤنا سورے سرگ، ہر کرتے دھردرگاہیا۔ ساڈی واشنا رہے نہ مۇل الپک، مہربان مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ ساڈی بڈھی ویکھ لے کگ، ہنس روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں تیرا جسم جسم جسمانی، تن وجود سوہیا پائیا۔ ساڈی انتر منزل تک رُحانے، رُوح بُت ویکھ وکھائیا۔ ٹوں مالک خالق ساڈا اک اسمانے، پاربرہم پت پریشور نور الایا۔ ساڈا لہنا دینا ویکھ لے دو جہانے، ایتھے اوتھے کھوج کھوجائیا۔ جگ چوڑی سدا سد ہندے رہے فانے، انت نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی آد دی منگ پُرانی ،

جُگ جُگ تیری اوٹ تکائیا۔ اکھراں نال تیرے صفتاں والے گاؤندے رہے (افسانے)، چار جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ در منگدے رہے پد نربانے، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ انت کنت پرہو پہچانے، پارہسم پرہے بے پرواہیا۔ ساڈا جسم جگت روپ انساں، اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیری بنت بنائیا۔ مات لوک تیرے حُکم دی کھیلی کھیل مہانے، بھجے واہو داہیا۔ انت بخشنا چرن دھیانے، درگاہ ساچی سچ سچ سرنائیا۔ ساڈی مٹی خاک اڈے نہ جگت جہانے، پون پوناں وچ سائیا۔ آتما نال ساڈا اکو گرہ سچکھنڈ دوار ہووے مکانے، مقامے حق اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہے اسیں تیرا تن وجود، ماٹی خاک خاک نظری آئیا۔ تون نور الہی حق محبوب، تیری مُحبت بے پرواہیا۔ جدھر تکیئے موجود، حاضر حضور ویکھ وکھائیا۔ ساڈی منزل اک مقصود، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ ساڈی انتشکرن دی آسا بوجھ، رسنا جہوا کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اسیں دین دنیا دی چھڈیئے حدود، دھرنی دھرت دھول دھول ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اسیں تیری کریئے پوج، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ ساڈا ناتا دتیا رکھیں نہ دوج، ایکا رنگ لینا رنگائیا۔ جس طرح آتما تیرا ست ستوادی پوت، پتا پر پُرکھ تیری سرنائیا۔ ایسے طرح پنج تت اسیں تیری کایا بھوپ، تن وجود رنگ رنگائیا۔ سری بھگونت سچ دوار سانوں کر محفوظ، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ تیری سچکھنڈ دی سچ ہووے حدود، لائن عین دینی سمجھائیا۔ تیری مُحبت وچ رہیئے محدود، دوسر اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ تیرا عالیشان تکیئے عروج، عرش فرش دا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا بھیو آپ چکائیا۔ پنج تت کہن پرہے ساڈا ملیا رہے میلا، وچھوڑا جگت نہ کھئے کرائیا۔ ایکا رنگ رنگا لے شبدی گرو گرو چیلا، چیلا گرو اپنا کھیل بنائیا۔ ساڈا وقت سہنجنا ہوئے سہیلا، سوہنی بنت بنائیا۔ تیرا دھام تکیئے سچکھنڈ دوار نویلا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دی دھار دھار نال ملائیا۔ پنج تت کہن ناتا تٹ جائے نالوں دین دنی، جگت جہان دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ اکو سچ شبد دی دے دے دھنی، سروناں راگ نہ کھئے وڈیائیا۔ تون شاہو بھوپ وڈ گن گنی، گہر گمبہر اک اکھوائیا۔ تینوں مالک خالق کہندے کئی، کل مالک نور الہیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھکتاں تت چھانی پئی، چارے کھانی ویکھ

وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے
 تیرے مت، ساجن میت دئیے درڑائیا۔ ساڈے نال کرنا بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دے کارن آویں نوت، نت نت اپنا
 کھیل کھلائیا۔ ساڈے وجود کر پوت، پت پت دے بنائیا۔ ٹھگوری رہے کھئے نہ چت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ دین دیا لے بننا پت، پت
 پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں مانس جنم لئیے جت، ہار دا لیکھا نظر کھئے نہ آئی۔ ساڈی سہنجنی کر دے تھت، گھڑی پل وجے
 ودھائیا۔ ساڈا لہنا دینا مکا دے جگت والی رت، ہڈ ماس ناڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اسیں جنم بھوگے کت، کوٹن کوٹ روپ بدلائیا۔ انت
 اپنے نال ملا لے وچ، جوتی جوت جوت سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دا نام آپ
 ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی ویکھ لے بوند رکت، نرگن اپنا دھیان لگائیا۔ ساڈا لہنا دینا جان فقط، فکرے ڈھولے تیرے آگے سنائیا۔
 جگ چوکڑی اڈیکدیاں نوں آیا وقت، گھڑی پل اپنی خوشی بنائیا۔ تیری اوتار پیغمبران گروآں نال شرط، پیشین گوئیاں تیری دین
 گواہیا۔ نرگن دھار پت پریشور آوے پرت، پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ کرے پرکاش اتے دھرت، دھرنی دھول دھول ڈگمگائیا۔ یودھا
 سورپیر بنے مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دیناں اپنی گود اٹھائیا۔ جس دا کھیل ہووے اسچرج، اسچرج لیل دئے
 جنائیا۔ جگت دی شرع چھری قصائن میٹے کرد، قاتل مقتول دا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، جنم جنم دے لہنے جھولی
 پائیا۔ ساڈی بینتی منظور کریں عرض، آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ سانوں سچکھنڈ جان دی غرض، دوجی لوڑ جگت نہ کھئے جنائیا۔ ساڈا
 پورب لہنا دے دے قرض، مقروض کلجگ اتم منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا لیکھ مکاؤنا لوک ماتى گرہہ، غریب نواز اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت دس دلی دربار دھیر پُر کینگزوی کیمپ ہر سنگت نوٹ *

پنج تت کہن پرہ ساڈی پوری کر دے منسا، خواہش تمنا جگت اور رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی انترجامی دھرم دی دھار بنا لے
 ہنسا، وچھوڑا دین دنی نظر کھئے نہ آئیا۔ ست سرؤپی شاہو بھوپی روپ جنا دے ہنسا، گرُمکھ گر گر تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں تن وجود
 بھگت سہیلے پُرکھ اکالے تیرا ہنسا، ہنسی والا کاہن گیا درڑائیا۔ کوٹاں وچوں ویکھ لے اک دو چار لبھ لے وچوں سہنسا، گنتی جگت
 گنت نہ کھئے گنائیا۔ ساڈے انتر منوا من ہنکاری مار دے کنسا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا مکائیا۔ دھرم دھار دی ایکنکار بنا دے بنتا،
 گھڑن بھنہار سمرتھ تیری وڈ وڈیائیا۔ گرھ توڑ دے اندرون ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ ساڈا لیکھا لہنا دینا جگت دھار رہے
 نہ وچ پنکتا، سرگن سرگن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈا انتشکرن تیرا ہویا منگتا، بھاونا تیرے چرن ٹکائیا۔ تیرا نور تکیئے اکو اکھی چن دا،
 چند چاندنا دینا وکھائیا۔ ساڈا لیکھا مکا دے ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا نہ کھئے جنائیا۔ ساڈا ہوئے نہ وچھوڑا تیرے دھار برہم دا،
 پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا جیو ایش پھیر پھرے نہ جمدا، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ساڈا لیکھا لا لے دم دا، ساہ ساہ تیرے گن
 گائیا۔ ساڈا لہنا مک جائے مرن جنم دا، جنم جنم پھیر نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے ایکنکار، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن پاؤنی سار، ہر پُرکھ نرنجن دیا کمائیا۔
 آد جگادی ویکھنہار، برہم برہمادی کھوج کھوجائیا۔ ساڈی زندگی جیون تک حیاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تون مالک خالق نرگن
 سرگن دے لوک ماتی، متا اپنے نال رکھائیا۔ تت کہن پرہ درگاہ ساچی جوڑ لے ناتی، سچکھنڈ ساچے میل ملایا۔ بن اکھراں تون گوہند
 والی پڑھ کے ویکھ لے پاتی، پترکا اپنی آپ گھلائی۔ جن بھگتاں دھار تن وجود بنا دھر دا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ کرپا کر پُرکھ
 سمراتھی، در تیرے منگ منگائیا۔ تون صاحب سلطانا نوجوانا ہوں اتاھ اتاھی، دینن ہو کے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی سن ارداس، بن رسنا جہوا دیئے سنائیا۔ آتم تیرا تیرے
 وسے دھام، گھر ساچے سوہا پائیا۔ کیوں جگ جگ اسیں ہندے رہے ناس، مڑھیاں گوراں وچ اپنا آپ مٹائیا۔ مقبریاں وچ سڑدی رہی

لاش، تن وجود رہے کُرائیا۔ کی لہنا دینا نال شنکر گیلاش، کل دھاری دینا سمجھائیا۔ ساڈے کول تیرے بنا اکھراں توں لیکھا خاص،
 خواہش تیرے آگے ٹکائیا۔ جس ویلے کلجگ انت نرگن نور جوت ہووے پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں تن وجود مانس جنم
 کرے رہراس، رستہ اپنا اک وکھائیا۔ جھگڑا میٹ کے دس دس ماس، مات گرہہ دا پنڈھ کٹائیا۔ ہُن ساڈی پوری کر دے آس، در
 تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن اسیں تیرے در
 تے کوکدے، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ کیوں جگ جگ سانوں رہے پھوکدے، اگنی تت جلائییا۔ کیوں نہ لیکھے مٹے کایا بُت دے، بُنخانے
 رہے کُرائیا۔ پردے لاہ دے مالک اگمے اچ دے، اگم اتھاہ بھیو کھلائییا۔ اسیں ایکنکار تیرے کولوں پُچھدے، بن رسنا جہوا منگ منگائیا۔
 اوہ وقت سہنجے ساچے ڈھکدے، جس دے چار جگ راہ تکائیا۔ انت اسیں ونجارے ہو گئے اک ٹک دے، ٹم تاثیر گئے بدلاییا۔ کیوں
 نہیں پھر ساڈے بینڈے مکدے، تت تتاں وچ سمائیا۔ اسیں تیرے چرن جھکدے، نو نو لاگے پائیا۔ اسیں کھیل ویکھدے تیرے اچ دے،
 اچ اگم اتھاہ دینے وکھائیا۔ ساڈے نشانے لوک مات وچوں پُٹ دے، پٹنے والا نال ملائییا۔ تت کہن آتما دے نال سانوں سچکھنڈ وچ سٹ
 دے، جتھوں بابر نہ کھئے کڈھائیا۔ تیرے پیار دے ناتے پرہو کدے نہ ٹڈے، لوک مات سکے نہ کھئے ٹڑائییا۔ وقت سہنجے کر دے ساچی
 رُت دے، رُڑی اپنی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن
 پرہہ میں تتاں دھار نیانی، جگت جگت نہ کھئے وڈیائییا۔ میں تیرا جیو پرانی، پُنے پُنے سپس نوئییا۔ میری جگ جگ دی کتھا کہانی، کہہ کہہ
 کے دیاں درڑائییا۔ سُن میرے شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میں نرگن نور جوت نہیں نورانی، پنج تت تیرے حکم وچ
 سمائیا۔ کیوں سچکھنڈ دوارا بنیا رہیا ساڈی جوہ بیگانی، جگ چوکرئی ورن کھئے نہ پائیا۔ انت کنت بھگونت کرنی مہربانی، مہر نظر
 اٹھائییا۔ میں پنج تت تن وجود چرنی تیری کتیا آنجانی، انبولت دیاں جنائییا۔ میری اک بینتی مانیں، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائییا۔ پنج تت کہن تُوں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔
 اسیں بھگت سریر ہوئے سواہ، تن خاکی روپ بدلاییا۔ بھگت دوارا ساڈا گواہ، سٹ ساون نال ملائییا۔ سچ سندیسہ دیاں سنا، پُرکھ

اکالے سیس جھکائیا۔ سدا چلیئے تیری وچ رضا، تُوں دینی مان وڈیائیا۔ مینوں مَوّت دے وچ مُحَبّت دا آیا مزہ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔
 جس دی سمجھے نہ کوئی وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں تیرے چرن سرن دی اِکو چنگی لگے جگہ، دُوَسر
 بھومکا نظر نہ کدے اُٹھائیا۔ جتھے کوٹن کوٹ دھار وگدی گنگا، گنگوتری بھجے واہو داہیا۔ جتھے ہووے پرکاش بنا سُوَریہ چندا، چند
 چاندنا کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا
 سوہے اک دوار، دُھر دربارا وڈ وڈیائیا۔ جتھے میرا ہویا سسکار، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں ویکھی عجب بہار، گلشن تیرا نظری آئیا۔
 جتھے بھگت سُہیلے تیرا کرن دیدار، بن نیناں درشن پائیا۔ بن سیس ہووے نِمسکار، جگدیش تیری وڈیائیا۔ اِکو ڈھولا رے اُچار، بن
 رسنا سوہلا گائیا۔ تیرے نُوَر دا تک چمتکار، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ میں بندنا ڈنڈاوت کیتی نِمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ کرپا کر
 میرے نرنکار، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ جھٹ حُکم دتا سچّی سرکار، سندیسہ اک سُنائیا۔ اُٹھ چھیتی ہو ہوشیار، جگت ہوش نہ کھئے
 بنائیا۔ ترے گن تون باہر ہو تیار، ترے گن اتیتا رہیا درڑائیا۔ جھٹ پہنچنا دلی دربار، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ اُچی کوک کہنا للکار،
 سندیسہ ست دینا درڑائیا۔ میں بھگتو تھانڈے نال کرن آئی پیار، مُحَبّت مُحَبّت نال بنائیا۔ میں چرنی نہیں پرہو چرن دا شنگار، تن وجود
 نہ کھئے وڈیائیا۔ میری مٹی خاک نیہہ ہیٹھ دباؤنی نال پیار، چارے گنٹاں دینی دبائیا۔ پیس گرمکھ گر ستگر شبد کرے تیار، ترے گن اتیتا
 بھيو کھلائیآ۔ اِکیسا نال آپ ہووے نرنکار، نرور دے وڈیائیا۔ جس ویلے بھگتو بھگت دوارا دلی داگے اُسار، سوہنی بنت بنائیا۔ پھر
 چاروں کنٹ ہونی ہاباکار، ہڑی ہڑی کرے لوکائیا۔ میرے صاحب نوں کھوجن گے جگ چار، ویکھن چائیں چائیا۔ دین دنی ترے کرن
 دیدار، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ ایہہ اک دو تین چار سال دا وبار، ووباری اپنی کھیل کھلائیآ۔ پھر سچ پُچھو کھیل ہونا اپر اپار، اپرپر سوامی
 آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا
 لیکھا لیکھ لکھن تون باہر، بھيو ابھید سکے نہ کھئے کھلائیآ۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ نانک پُر بہان سنگھ پریم سنگھ سوہن سنگھ ٹھاکر سنگھ بیڑ آمین، جگتار سنگھ بیڑ آمین،
 نرنجن سنگھ سردول سنگھ اجیت سنگھ گرمیج سنگھ کرکشیتر، موہن سنگھ گڑھی لانگری، مان سنگھ بوڈی، پجن سنگھ بنا *
 پنج تت کہن پرہ ساڈی بینتی سُن لے ذرا، ذرہ ذرہ دو جہان دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ساڈی دین دی میٹ دے
 شرع، شرع وجود ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم دھار جنا دے اپنا درا، در دروازہ غریب نوازا اک وکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار
 تیرا سہنجنا ہووے گھرا، گرہ مندر اندر وجدی رہے ودھائیا۔ اکو حکم سندیسہ نر نریشا دے دے کھرا، بی خیر یا اللہ تیری اوٹ تکائیا۔
 ساڈا بھے بھو چکا دے ڈرا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تت وچارا تیری سرن سرنائی پرا، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر کر پڑھائیا۔ نرگن
 دھار دے دے ورا، سرگن تیری آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پتہ نہیں کوٹن وار جتا مرا، مر مر جیوت اپنا کھیل وکھائیا۔ انت کنت بھگونت
 اپنے نھا دے ساچے سرا، امرت دھار دھار نھائیا۔ چوڑاسی وچوں کر دے برا، بندی چھوڑ تیری بے پرواہیا۔ چرن کول سرنائی تیری نرائن
 نرا، نر ہر اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی
 تک لے کتھا کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ ٹوں شہنشاہ شاہ سلطان، بھو پت بھوپ اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کرنی مہربانی، ہر
 پُرکھ نرنجن - ایکنکار اکو منزل بخش روحانی، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتے بن اکھرا سنیئے تیری بانی، نراکھ دینا درڑائیا۔
 ابناشی کرتے تیری وجدی رہے شنوائی، بن ڈھول مردنگ سنائیا۔ پاربرہم تیرا تکیئے نور الابی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ ستگر شبدا
 شبدا دھار کر گڑمائی، ناتا جگت کوڑ ٹرائیا۔ ساچے گھر وجے ودھائی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ دین دنی ہوئے جدائی، ناتا کوڑ کڑیار
 ٹرائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم پنج تت کہن ساڈے گوسائیں، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سانوں آتما نال دینی وڈیائی، میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔
 ساڈی ماٹی خاک دیندی نہ رہے ڈھائی، کوک کوک سنائیا۔ مڑھی گور ساڈا ناتا توڑنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ اسیں بھگت
 سہیلے پنج تت تیرے سچکھنڈ دے راہی، مسافر غافل نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں میل ملاؤنا پھڑ پھڑ باہیں، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ تیرا سہارا
 ایکنکارا اکو دھر دے ماہی، محبوب دینی وڈیائیا۔ دین دیال ٹھاکر تیرے نالوں نہ ہوئے جدائی، پنج تت واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی کر لے جانکاری، جانہار تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ نگاہ ماریں، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ساڈی انتر زرتتر سن پُکاری، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سیکداری، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جاتے پُکھ بدھاتے تیری آئی واری، وارث ہو کے تکنا تھاؤں تھائیا۔ تیرے چرن کول ساڈی منظور ہووے نمسکاری، نو نو ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ سدا سدا سد تیری کریئے تابعداری، سیوک چاکر لوک مات اکھوائیا۔ تیرے نام دے ہوئے پُجاری، ایشٹ دیو اکو اک دینا درسائیا۔ ساچے شبد سناؤنی دُھنکاری، دُھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ امرت بوند سوانت بخشنی ٹھنڈی ٹھاری، اگنی تت بُجھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے در ٹھانڈے رہے پُکاری، کوک کوک سنائیا۔ تُوں نرگن نور جوت نرنکاری، نرور تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا ویکھ لے مؤل، پورب دھیان لگائیا۔ تُوں مالک اک کنتوبل، کنت اگم اتھایا۔ ساڈی بخشنی بھول، اہل تیری وڈیائیا۔ تیرا نام پنگھوڑا لئیے جھول، جھلک اپنی دینی دکھائیا۔ تیرا دھرم دا مئیئے اصول، اصل اصل وچوں سمجھائیا۔ تیرا نام کلمہ ہووے معقول، مگمل دینا درڑائیا۔ اشارہ ویکھ لے کی دیندا شنکر نال ترسول، ترے گن اتیتے تیری بے پرواہیا۔ پُکھ اکالے تیرے چرن دی ملدی رہے دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ مالک حق حضوری، حضرتاں دے حضرت بے پرواہیا۔ دُھر دے رام رام بھرپوری، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ دُھر دے کاہنا دے کاہن دستوری، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد دھار تیرا کھیل ضروری، ضرورت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لیکھا تک لے شرع والا منصوری، اناالحق دا حق دینا پہنچائیا۔ موسیٰ دھار تک لے کوہ طوری، تریا باہر ویکھ دکھائیا۔ عیسیٰ دی پھاسی ویکھ لے سولی، کی صلیب کہہ کے رہی جنائیا۔ محمد دی صدی چوڈھویں مؤل نہ بھولی، اہل تیری وڈیائیا۔ گرو گرو دھار تیری نہیں معمولی، گوبند کی کی جنائیا۔ اوہ تک لے کلجگ پھلواری کوڑ گریار نال پھلی پھلی، مایا ممتا موہ لوہہ ہنکار پرپھلت رہیا بنائیا۔ جگ بدلنا پرم پُکھ تیرا کھیل معمولی، مہربان سری بھگوان ایہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی وست اگم

ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہو اسیں تیرے برے، جگت نہ ہوئے غلام، شرع زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔ تُوں مالک نُوں الہ ہووے امام، عملان تون رست اک اکھوائیا۔ ساڈی تیرے چرن کول ہووے پرنام، دُھر دے رام تیری وڈیائیا۔ ساڈے ست سوامی اکے شام، شمع نُوں جوت کر رُشنائیا۔ سچ پیار دا بخش حقیقی جام، ضامن ہو کے دے پیا۔ ساڈی طمع میٹ تمام، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مندر گرام، سب دے کعبے بھیو کھلائی۔ تیرا اکو سنیئے منتر نام، کلمہ اکم اتھاپیا۔ پھیر ساڈا لیکھا رہے نہ بد ماس ناڑی چام، چم درستی دینی بدلائی۔ کوڑی ترسنا میٹنی رام، تمنا اپنے نال رکھائی۔ پرکاش دینا بنا رو سس سورہ بہان، جوتی جوت ڈگمگائی۔ ساڈی بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے بال نادان، بالی بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اکم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا وچھوڑا ہوئے نہ آد جگاد دو جہان، انت کنت بھگونت اپنے وچ ملائی۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ ٹھیکری چھٹا ہرنس سنگھ سُرین سنگھ کلسانی، آسا سنگھ کلسانی، بلیر سنگھ جیت نگر بنتا سنگھ مغل ماجرہ، کالا سنگھ کلسانا سنتا سنگھ شریف گڑھ چان سنگھ ہرنولا حضورا سنگھ روہتک لکھا سنگھ باؤپر سوڈاگر سنگھ بھٹہ ماجرا سمپورن سنگھ ٹھیکری سُرچیت کور جیت نگر ارجن سنگھ بلوچ پُر *

پنج تت کہن پرہ ساڈی میٹ دے ترکھ، ترسنا کوڑ جگت مٹائی۔ ساڈا دین دُئی نالوں نواں لیکھا لکھ، دُھر دے شبدا نال سمجھائی۔ سدا سد اپنے بنا لے سیکھ، مُرید مُرشد رنگ چڑھائی۔ ساڈے اندروں کڈھ دے وکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے مَن رِکھ، رکھیشراں پنڈھ مُکائی۔ ساڈا لہنا دینا سانوں دے دے ہِص، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تُوں تارنا اتم کِس، کِس بدھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائی۔ پنج تت کہن پرہ

ساڈی دھار تیرا ہووے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ساڈا ڈرمت میل دھو پاپ، پتت پُنیت کرائیا۔ مہربانا مہر نظر کرنی آپ، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ ترے گُن مایا میٹنا تاپ، ترے گُن اتیتے ہونا سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساڈا ہووے جاپ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں مالک خالق سوامی کملاپات، پت پر میشور اک اکھوائیا۔ ساڈی پریتی پریتم جوڑ لے نات، ناتا بدھاتا اکو اک سمجھائیا۔ اتم ساڈی پُچھ بات، پُشت پُناہ دینا ہتھ ٹکائیا۔ جگت تک لے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ انت ساڈی پُچھ بات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی وچ ساڈی ویکھ وفات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا دس دے، دہ دشا دھیان لگائیا۔ اسپں جگ چوکرئی ونجارے رہے تیرے جس دے، صفتان نال ڈھولے سوپلے راگ جنائیا۔ ساڈے لہنے دینے بخش دے امرت رس دے، پن رسنا جہوا رنگ رنگائیا۔ اگلے کھیل نہیں ساڈے وس دے، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ وقت سہنجے تک لے زین اندھیری مس دے، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جگت جہان تت کہن ونجارے بنے رت دے، رتی رت کم کیسے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم سانوں اگمی مت دے، مت من بُدھ دا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا تیرا ہووے روپ، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو بخش دے ست سروپ، سوبھاؤنت تیری سرنائیا۔ کر پرکاش اندھ کوپ، اگیان اندھیرا دینا مٹائیا۔ ساڈا لیکھے لا لے کایا پنج بھوت، تتو تت نہ کھئے درڑائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے چارے کوٹ، کایا گُٹیا کر صفائیا۔ لیکھا رہے نہ تن وجود جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ وکار مٹائیا۔ اسپں آد جگاد جگ چوکرئی تیری کردے آئے پوج، سل پوجس پاپناں سپس نوائیا۔ نام دی دھار نال جگت ہندی رہی دوج، دُتیا بھو بدلائیا۔ کلجگ اتم ساچی دے دے سوجھ، سنجم اک سمجھائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول جائیے جھوج، آپ آپا تیری بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے خالی بہنڈارے بھردے، اتوٹ اتٹ نام ورتائیا۔ اسپں ونجارے ہوئے اکو ہر دے، ہر ہردے وچ سمائیا۔ بھو مٹدے رہیئے تیرے ڈر دے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سانوں بھیو کھول دے اپنے گھر دے، گرہ مندر ویکھیئے چائیں چائیا۔ جتھے

بھگت سُپیلے جُگ رہے وڑدے، در ٹھانڈے سو بھا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا رہے پڑھدے، دُوسرا اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری منزل رہے چڑھدے، جگت پوڑی دُنڈا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈا نواں گھاڑن گھڑ دے، گھڑن بھنہار تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈے جھکڑے میٹ دے چوٹی جڑ دے، چیتن اپنا سنگ سمجھائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم پنج تت تیرے ترلے کڈھدے، مینتاں وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساڈی بنت اگمی جڑ دے، جوڑنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

